Беседи на Учителя Петър Дънов 1922 година

1922 Съдържание:

1922 Септември

1922 Октомври

1922_01_01 Сродните души
София, Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

СРОДНИТЕ ДУШИ

Да възлюбиш ближния си като себе си. (Ев. Матея 22:39)

Повидимому, този 39-ти стих е много ясен, нали? „Да възлюбиш ближния си като себе си!“

И целият съвременен християнски свят мисли, че разбира тази заповед и я прилага. Аз нямам нищо против този възглед. Когато някоя жена изтъче платно, по какво се познава това платно? Нали по самото изтъкаване, дали е то хубаво изтъкано или не? Ако основата на туй платно не е дотам здрава, платното се къса. Самото платно може да е изтъкано много добре, но основата му да не е здрава. Онези от вас, които се занимават с висшата математика, могат да изчислят по закона на вероятностите колко пъти от създанието на мира досега е произнесена думата „любов“ от мъже и жени, от братя и сестри, от деца и приятели. Нека всички изчислят. Това е една философия.

Сега, по закона на еволюцията, всички ония неща, които еволюират, развиват се и растат, а всички, които инволюират – слизат, т.е. смаляват се и се разнищват.

Тъй щото човек първоначално, когато е слязъл от Бога, е почнал да произнася думата „любов“ много правилно; обаче като се отдалечавал от Бога първичният или космичният човек, както го наричат, тази дума по съдържание почнала полека-лека да се смалява, да се смалява незабелязано и когато човекът слязъл до дъното на битието, почти нищо не е останало от тази дума – разнищила се. Туй слизане било тъй незабелязано, тъй бавно, че и този велик човек даже се самоизлъгал. И вие сега се намирате в положението на този космически човек по отношение на любовта на вашия Баща. Знаете ли на какво мяза тази любов? Тя мяза на едно парче или една част, останала от някой голям разбит кораб или параход от вълните на развълнувания океан, който го клатушка. Това парче се люшка насам-натам и казва: „Е-е, любов, любов“, но като излезе на брега на някой остров, казва: „Слава Богу, спасих се!“

Тъй че и вие, събраните тук, както и всички християни, сте изхвърлени парчета от този велик параход на брега на някой остров. Положението на съвременните хора мяза на онова, в което се намирал един английски

лорд, който тръгнал от Англия с дъщеря си и слугата си да обикаля света. Случило се обаче, че параходът, с който пътувал, се разбил и потънал, и англичанинът с дъщеря си и слугата си едва успели да се спасят с лодка на един близък остров. Лордът знаял само да заповядва в Англия, а слугата му – да се подчинява; обаче като излезли на този остров, слугата, който носил малко семенца и знаял как да ги сее и обработва, станал сега господар и започнал да учи лорда и дъщеря му как да се прехранват. Така те живели десетина години на този остров.

Та и ние сега не сме господари, но господари са нашите слуги. Кои са нашите господари? Те са нашите страсти, на които ние слугуваме. Те сега ни казват: „Господарю, едно време ти беше наш господар, но сега, на този остров, ние разбираме от тази работа и ти ще ни слушаш“.

И тъй, колко пъти досега е произнесена думата „любов“? Ами че тя е най-силната дума! Когато Господ произнесъл за пръв път в света думата „любов“, Той създал с това целия космос, образували се всички слънца, които се разделили и тръгнали по своите орбити. Като произнесъл втори път думата „любов“, всички велики същества, всички богове се събудили от своя дълбок сън. Когато произнесъл Господ десетия път думата „любов“, родил се човекът. Няма да разказвам какво е станало при произнасяне на думата „любов“ третия, четвъртия и т.н. пъти. Тъй че Господ е произнесъл досега само 10 пъти думата „любов“. И върху тези 10 думи почива всичката философия на кабалистите с техните сефироти. Според теософите, това е диференциране на думата „любов“ във всички нейни проявления в разните полета, понеже няма нищо по-реално в света от Любовта. Сцеплението на материята зависи само от Любовта, която съществува между нейните частици и ги кара да се привличат. Хармонията на световете зависи от Любовта, която ги привлича и чрез която те се движат и се въртят.

Но сега да дойдем до тази Любов. Като се качвате нагоре, ще изучавате Любовта. Сега започвате от числото едно, т.е. ще изучавате каква част от големия кораб, който се е разбил, съставлява туй парче, на което сте се спасили.

Сега, според Божествения план, всички тия части на разбития кораб ще се съберат и от тях ще се направи един много по-величествен кораб, отколкото е бил първият. Един велик виртуоз-цигулар отива при един майстор на цигулки да поправи цигулката му, на която не могъл да свири, защото имала някакъв малък дефект. Майсторът взима цигулката, удря я силно на земята и я разбива на десетина парчета. Като видял това виртуозът, хванал се за главата от ужас и скръб, че цигулката, най-скъпото

му съкровище, отива: „Нищо, не бой се“, му казва майсторът. Той събрал всички тези парчета и образувал от тях една цигулка, 10 пъти по-хубава от първата, тъй че ако вашата цигулка се развали някой път и онзи майстор я хвърли на земята, не бойте се за тази цигулка! Този майстор ще направи нещо много по-хубаво, отколкото е била първата. Че нашето тяло не е ли направено от множество малки, микроскопични частици? Не си правете илюзия да мислите, че е нещастие, когато в света става разрушение. Всяко разрушение е един случай да покаже Бог Своята сила, Своята мъдрост, Своето знание, Своята любов към онези, които уповават на Него. Когато Господ казва, че ще разруши света, ние подразбираме, че ще създаде много по-хубав свят, отколкото е бил първият. Когато кажем, че този свят ще премине, ние подразбираме, че ще дойде друг, по-хубав от първия. Когато кажем, че този човек ще си замине, подразбираме, че той пак ще се роди, и то по-добър от първия. Това е правилната философия.

Сега да дойдем до Любовта. Ще кажете: „Побеля ни главата от любов!“ И действително, всички глави все от любов са побелели. Ами дето ядем, това е от любов; дето се обличаме, това е все от любов; дето се учим, все от любов; дето се съдим, все от любов. Любовта създава и радости, и скърби, тя е причина на всичко. Който разбира Любовта, радва се, а който не я разбира, скърби. Който разбира Любовта, работи, а който не я разбира, почива си.

„Да възлюбиш ближния си като себе си!“ Под думата „себе“ аз разбирам Божествената човешка душа. Всички души, които са излезли първоначално от небитието и са влезли в битието, са били все двойки. Две души са били те, и тези души сега се търсят. Всички стремежи на хората, дето се любят, дето се женят, дето деца раждат, подразбира това, че всеки търси своята душа. Когато се разрушил онзи кораб, тези души се изгубили, омотали се в материята и днес те се търсят. Ще ми възразите: „Че как тъй, не виждаме ли ние, не виждат ли хората?“ Духовното зрение във вас още не е развито. Някоя мома намери някой момък, ожени се за него и казва: „Моят възлюблен, той е!“ И попът дойде и ги венчава в името Божие. Не се минава един месец след женитбата, и тя казва: „Не е той“. Мъжът намери някоя жена, ожени се за нея и казва: „Не е тя“. Всеки се намира в положението на английския реформатор Джон Уеслей, който се влюбва в една мома, оженва се за нея, но три дни след женитбата си казва на приятелите си: „Не си струва човек да се жени“. – „Защо?“ – „Не е тя, не е моята душа, която аз търсех.“

Христос казва: „Да възлюбиш ближния си“, т.е. да възлюбиш ближната, сродната душа. Имайте предвид, че когато вземам думата „душа“, аз я употребявам като една мярка. Ако ти не можеш да любиш близката си

душа, ако не можеш да любиш душата, с която си излязъл, никого не можеш да любиш. „Като себе си“, казва Христос, а не извън себе си. От думите „като себе си“, от онзи човек, който може да люби, започва творчеството на земята. Вие ще възразите: „Как, колко ми е горяло сърцето, по цели нощи не съм спал?“ Ако не си спал по цели нощи, това не е още доказателство, че си любил. Като те набият и ти счупят крака, спиш ли? По цели нощи не спиш, не можеш да се обърнеш. Като си счупиш крака, това от любов ли е? Аз се чудя на хората, когато казват: „От любов не мога да спя“. Че каква е тази любов, която гори?! „Ума си щях да изгубя!“ Каква е тази любов, която взема умовете на хората? И сега имаме много писатели, автори на романи, които пишат, че героят и героинята припаднали. Пишат туй, което не е. Ами че аз мога да накарам всекиго да припадне. Не само аз, но и всеки от вас може да стори това. Като го хлопнеш по главата, ще му припадне. И тогава казват: „Припадна му“. Не, не, това не е философско разглеждане на думата „любов“.

„Да възлюбиш ближния си като себе си!“ Не да го любиш, а да го възлюбиш, се казва. Казваме на български език: „възлюбвам“ и „любя“. Думата „възлюбвам“ е по-силна от думата „любя“. Вие любите, но не се възлюбвате. Любете се и се възлюбвайте! Във влюбването има разлюбване, а във възлюбването няма разлюбване, в него има един процес на възрастване.

Тези две сродни души са двата полюса, дето се ражда животът. Само когато намериш душа, сродна на твоята, която да съставлява противоположния полюс на твоя живот, само тогава ще има растене и ще започне истинската еволюция.

Когато Христос казва: „Да възлюбиш ближния си“, той подразбира, че в дълбокия смисъл на окултната наука лежи друго едно знание, в което напредналите хора едва имат едно малко прозрение. Само когато придобиеш истинското знание, само тогава ще намериш другия полюс на своя живот, или пътя на своето възлизване. Туй, което се казва „посвещение“, ще стане, когато намериш учителя си, а той – своите ученици. Всичката тайна седи в това – да намериш своята възлюблена, сродна душа. Не я ли намериш, никой учител няма да те вземе да ти покаже онова дълбоко, тайно знание, да ти покаже пътя на твоето възлизане. Като намериш тази сродна душа, ще тръгнеш напред. Има ли една опорна точка, всичко става. Как е казал Архимед? „Дайте ми една опорна точка, за да туря своя лост, и ще вдигна цялата земя.“ Следователно този ближен, когото трябва да възлюбиш като себе си, той трябва да ти бъде опорната точка, на която да туриш своя лост. Кой лост? – Любовта. И тогава всички действия ще стават правилно. Любовта не е едно

греховно чувство. Преходните неща са само материалните неща, те са сенки. Сенките прехождат, защото земята се движи, върти се, и в нейното движение сенките постоянно се менят.

„Да възлюбиш ближния си като себе си!“ Това не значи да се слееш с ближния си. Тук няма сливане. Не да му кажеш, както някои се изповядват: „Аз съм готов да ти стана роб“, това не е Любов. Някой казва: „Аз съм готов да жертвам всичко за тебе“. Но и в жертви не седи тази Любов. Тази Любов с жертви не се откупва.

Прочетете второто послание към Коринтяните от Павла, 13-та глава, там се казва: „Ако пожертвам всичко, а Любов нямам, нищо не се ползвам“. Това не е Любов. Може да направиш всички жертви, тези жертви са за тебе, ти искаш да се жертваш. Що ме ползва твоята жертва? Не, Любовта изисква нещо повече от жертви. Жертвата е само закон за изкупление на нашите грехове. Когато човек изгуби своята чистота, той може да я възстанови само чрез закона за жертвата. Самопожертвуванието е само закон да възстановим своята първоначална чистота и след като я придобием, ще имаме основание да видим Бога, а като видим Бога, ще придобием онова истинско съзнание за нашето развитие. Това ще бъде първият ден на нашата еволюция, денят на изгряването на слънцето. Това слънце, като грее хиляди години в нас, ще издигне душата до оная висота, на която тя е била, преди да се разбие нашият кораб.

И тъй, с жертвата се придобива чистота, с чистота се туря основа да видим Бога, а с виждането на Бога започва истинското съзнание, истинското развитие, еволюцията на душата, нейният живот. Следователно, когато кажем, че трябва да любим, подразбирам, че трябва да започнем да живеем.

Сега, в първата заповед – „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила“, Христос дава правила и методи, които ние разбираме. Сърцето, това е съзнателният живот. Умът, това е самосъзнателният живот. Душата, това е подсъзнателният живот, а силата на духа, това е свръхсъзнателният живот. Следователно вие, които разбирате математиката, ще направите тия пермутации: ще образувате двата полюса на Духа и ще турите сърцето на противоположния полюс, защото животът не седи в самосъзнанието и съзнанието; това са преходни етапи, през които душата трябва да мине. Това е движение.

Ти очакваш бъдещето си благо. Можеш да се радваш на неща, които в миналото си преживял, или пък на неща, които в бъдеще ще преживееш,

но никога не можеш да се радваш на неща, които преживяваш в настоящия момент. Всичкият ни живот седи или в бъдещето, или в миналото. Следователно, който очаква щастието си в сегашния момент на своето съзнание, той всякога се лъже. В съзнанието всякога има едни жило на горчевини – те са процеси на чистене. В съзнанието и самосъзнанието спада законът на жертвите, защото в тях ние почваме да виждаме своите грешки, постъпките на миналото, и тогава, в подсъзнанието на нашата душа, която носи всичко от миналото си, в свръхсъзнанието на Духа, който сега слиза и твори, който носи бъдещето знание, т.е. онова, което Бог сега твори в света, само тогава ще почне да се проявява между тези два полюса Божествената Любов.

Сега аз виждам, че във вашите къщи често има някакви останки. За пример, някой ходил на Света гора, донесъл си някое малко парченце от там и го туря в къщата си като светиня. Друг ходил на Божи гроб, донесъл от кръста на Христа нещо, оставил го вкъщи. Трети взел от космите на някой свой приятел и ги държи като муска. Някой прибрал половин писъмце от някой свой приятел, на което другата половина изгоряла, и скрил го. Целият ви живот се състои все от такива останки от вашите минали животи. Оставили сте ги по долапите и ходите да ги преглеждате, като постоянно пъшкате: „Ух!“ Не, престанете вече с тези пъшкания, защото пъшкат само хора, които са преяли. В Любовта пъшкане няма, затруднения няма, умопобъркване няма, обезсилване няма, смърт няма. Тогава има един велик живот вътре.

„Да възлюбиш ближния си като себе си!“ Правило е човек да обича себе си, защото себе си донякъде познава. Онзи другият, когото ще възлюбиш, той ще мяза точно на тебе, той няма да седи нито по-високо от тебе, нито по-ниско. Затуй, според закона на Любовта, ако искаш да любиш някого и се поставиш по-горе от него, не си ти; ако пък си смирен и се поставиш по-долу, не си ти – нито си по-горе, нито си по-долу. Разбирайте ме, искам да разсъждавате по-добре, не от сегашния ваш живот, не от сегашните ваши чувства. Има големи наслоения, трябва да очистите всичко това, за да разберете Любовта. Сега, когато човек изучава Любовта, изисква се най-голямо геройство. Щом дойдем до Любовта и започнем да я изучаваме, казваме тъй: „Какво ще стане с мене, какво ще стане с общественото ми положение, с децата ми, какво ще стане с моите вярвания?“ Ти никога няма да намериш истината, ако разсъждаваш така. Ти трябва да имаш смелостта на онзи американец... на кого? Ще ви приведа един пример. Близо под Ниагарския водопад американците опъват едно дебело въже и опитват дали ще се намери някой да мине по въжето с върлина, всред рева на този голям водопад. Измежду всички американци се явява един, който взима върлината и минава по въжето. Първия път той минава с върлина,

втория – без вързлина, а третия път взима на гърба си друг един и с него минава по въжето. И този, който минава по въжето, и онзи, който е на гърба му – и двамата са герои. Това са двете души, които са излезли от Бога. Те трябва да минат над този голям рев на водопада. При най-малкото колебание, при всяко малко нарушение на равновесието всичко е изгубено.

Аз не ви казвам да правите още сега тези опити, но само ви насърчавам. Най-първо ще минете по въжето на един по-малък, по-тесен водопад, та като минете, да не се удавите; после ще минете през по-широк и най-после – над течението на онзи голям водопад.

„Да възлюбиш ближния си като себе си!“

Щом намериш тази сродна душа, ти си разрешил половината от своята задача, намерил си правия път. Тогава твоят учител ще те намери и Христос ще ти заговори. Само тогава Христовите думи имат смисъл. И тук е великият закон: „Дето има двама души, събрани в моето име, там съм и аз“. Тези двама, това са тези две сродни души. Само при тези две сродни души Христос ще бъде третият. Това не е обикновен закон, да не си правите никаква илюзия, никаква измама. Често цитирате този стих: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз“.

Двама или трима, събрани в чие име? – В името на Любовта. Които са разбрали туй учение, те са дошли до Божествената същина, отдето именно започва растенето. И тогава Любовта ни към големите и малките работи трябва да бъде еднаква. Ако имате една семка от ябълка и една малка ябълка, каква трябва да бъде любовта ви към едното и към другото? Ще кажете: „Аз обичам ябълката повече, отколкото семката“. Любовта към семката е по-безкористна, отколкото любовта към ябълката. Ти ябълката обичаш повече, защото е за ядене, има какво да се асимилира от нея. Но ако можеш да обичаш семка, любовта към нея ще бъде по-безкористна. Следователно, ако ти можеш да обичаш тази семка, трябва да виждаш еднакво и във великото – малкото, и в малкото – великото. Така, ние не бива да се заблуждаваме от нашите външни черти. Някой път нашето лице е по-правилно, носът ни по-симетричен, правилен, по-стройни сме, и хората, като ни погледнат, казват: „В него има нещо хубаво“, обикнат ни. Когато видиш някое слабо, хилаво, болно дете, казваш: „Нищо няма да излезе от това дете“. В това малко дете има толкова вложено, колкото и във възрастния, защото духът на това малко дете функционира на друго място. Този дух в Божествения свят е същото, каквото е духът на възрастния тук. Там любовта е еднаква между всички същества. Като казвам еднаква, как разбирате това? Не еднаква по степен, но еднаква в своите проявления, и във великите си проявления Любовта е еднаква. Ако някому в небето

направите най-малката, микроскопическа услуга, той е толкова доволен, колкото ако бихте му дали целия свят – безразлично е. Но на земята не е тъй. Ако на земята те нахранят хубаво, турят те на меко легло, направят ти хубав костюм, започваш да пишеш за тях добре във вестниците. Казваш: „Тези хора са благородни“. – „Защо?“ – „Нахраниха ме с кокошки, баници, туриха ме на меко кресло, направено с пух от патици.“ – Но ако тези хора са те нахранили с малко мамалига, ако са те турили на някое кораво легло, като излезеш от тях, ще кажеш: „Много проста работа беше“. Сега туй сравнение е по отношение на любовта у съвременните хора. Тя мяза на същото нещо. Дето има заклани повече патици и кокошки, там има и повече любов. Дето няма толкова патици, кокошки и баници – там има по-малко любов. На небето не е така.

„Да възлюбиш ближния си като себе си!“

Ти от себе си искаш ли нещо? За самия себе си жертваш ли нещо? Като си гладен, режеш ли нещо от своето месце? – Не режеш, но всякога очакваш някаква кокошчица.

Та сега, Христос казва: „От ближния си няма да пожертваш нито един косъм, нито един мускул за своето благо“. Това, както го разбирате, не е за обикновените хора. Ако вие разрешите вътрешно този въпрос, вие сте разрешили всички други социални въпроси в света. Ще ви приведа един малък пример. Преди 5,000 или 6,000 години в школата на Бялото Братство в Египет се явява за пръв път една от царските дъщери като ученичка. Главният учител от тази школа, за да опита дали царската дъщеря е готова за онова учение, което ще ѝ се повери, трябвало да направи следния опит с нея: един ден той се превърнал в един малък гълъб – великите учители имат туй свойство. Той отива като гълъб в дома на своята ученичка, но в същото време произвежда в нея едно болезнено състояние. Явява се слугинята и ѝ казва, че трябва да се направи една жертва, за да оздравее. С това искали да я опитат, дали тя ще пожертва този гълъб за своето здраве. Хванали този гълъб и го турили в един кафез. Учителят на опит познал какво е намерението на тази ученичка и докъде е достигнала тя в развитието си. Въпросът бил решен: принесли гълъба в жертва, за да оздравее царската дъщеря. За това отложили влизането ѝ в школата. Даже и досега още жени в Бялото Братство няма. Докато вие сте жени, никога няма да влезете като членове, като души в Бялото Братство. Дотогава, докато човек иска да живее, той е жена. Дотогава, докато човек иска да живее, той е мъж. Всеки, който иска да живее, той живее като другите, а когато той жертва себе си за другите, той вече се е издигнал на една степен по-високо. Та като казвам, че и досега в школата на Бялото Братство няма жени, не разбирайте „жени по форма“.

„Да възлюбиш ближния си като себе си!“

Искам да ви дам една правилна философия, правилни схващания, за да се учите. По този въпрос има писано на много места. Даже и в сегашната литература вие ще намерите писано, но това са само сенки, а такъв въпрос досега не е разглеждан. Вие трябва да се чувствате като души. Никога не бива да приемате жертва от когото и да е заради вас. Никой учител, който и да е той, не иска заради себе си жертва от своя ученик. Ако ученикът иска сам да се жертва за своето самоусъвършенстване, да добие своята първоначална чистота, може, но учителят няма нужда от неговата жертва. Следователно ние трябва да жертваме всичко, за да върнем своята чистота. Когато вие се жертвате, не казвайте, че се жертвате за Господа. Не се жертвате за Господа, а за вас. Ами Господ за кого се жертва? – За себе си. Ще кажете: „Туй е криво схващане“. Да, за себе си. Ние го опорочихме и следователно, за да се очисти от нашите пороци, от нашите грехове, той трябваше да се самопожертва, за да добие първоначалната си чистота. А туй на човешки език значи: Господ се пожертва за себе си, та като очисти себе си, очиства и нас, понеже и ние влизаме в Него. Той се жертва за себе си, за да възстанови първата хармония. И оттам излизат Павловите думи: „Бог беше в Христа, и примиряваше света със себе си“. Значи, за да го примири, трябваше да докара тази първоначална хармония в себе си, т.е. да принесе Сина си – любовта си, живота – в жертва.

„Да възлюбиш ближния си като себе си!“ Тогава ще ви запитам: намерили ли сте тази ваша сродна душа? Сега вие ще ми зададете въпрос: „Ами сега с тия наши жени, с тия наши мъже какво да правим?“ Този въпрос не го зачеквам. То е все едно, като да ме попитате: „Какво да правим с нашия костюм?“ Костюмът си е костюм, жената си е жена, жененето е женене. Този велик въпрос не стои в свръзка с това. Жененето е закон на самопожертване. Като се ожениш, какво правиш? – Добиваш своята чистота. Щом си чист, не трябва да се жениш; щом си нечист, жени се, колкото искаш. Женитбата е закон на самопожертване, за да добиеш своята чистота или да изкупиш своята карма, както казват индусите. Но щом влезеш в епохата на истинското развитие, имаш чистота, законът на жененето и раждането вече ще се измени. Хората няма вече да се женят, да се раждат и въплътяват по този начин, както е било досега. Че няма да е така, Господ казва: „И ще се вселя между тях, и ще живея в тях“. И всички ние ще почнем да дохождаме чрез вселяване, а не чрез раждане, въплътяване. А сега жената, като ражда, колко пъшка, вика бабите и колко пъти помисля да пометне детето. Не е въпросът там. Това е жертва. Когато дойде законът на вселяването, ние ще бъдем вече в Царството Божие и оттам ще дойде истинското разбиране – да познаем Бога. Аз не говоря за

сегашната епоха, а за истинската, но това не значи, че трябва да напуснем живота си – ни най-малко. Ние трябва да довършим работата си. Работата, която вършим сега в живота си, ще има отношение към бъдещия ни живот. Онзи, който краде майсторски, той и в другите си работи ще бъде такъв майстор. Онзи, който много мрази, той може и много да люби. Като видя някой лош човек в света, аз му се радвам, защото този човек, като дойде в познание на истината, ще бъде пак също тъй ревностен в доброто, както е бил в злото. Аз не говоря за туй обикновено добро, не. За мене сегашните, и добри, и лоши хора, са все под един и същ знаменател. Всички са добри. Кога? – И най-лошият лъв, тигър, като го нахраниш, добър е, но я го остави 24 часа гладен и се опитай да го побутнеш! И най-лошата змия, като е нахранена, добра е, но когато е гладна, посмей да се приближиш до нея! Тъй щото ние често казваме: „Той е благороден човек". Казвам: Той е нахранен човек. Но за да го познаете дали е благороден човек, оставете го 12–24 часа гладен и опитайте се да го побутнете. Добрият човек, сит ли е или гладен, в него няма никаква промяна, той е един и същ. Да се не мени нашето съзнание.

Следователно, когато Христос казва: „Обичай ближния си", то значи, че ще дойдем до положението да познаваме своя ближен. Казвате: „Аз измених мнението си". Да, той е тъй изменчив, като тебе. Даде ти 1000 лева, добър е; вземе си ги назад, лош е. Значи всеки момент ще изменяш мнението си за характера му. Добрият човек всякога остава тих и спокоен: знае, че неговото богатство никой не може да го вземе.

„Да възлюбиш ближния си като себе си!" Под туй „себе" – теософите го наричат висшето „аз" – се разбира да се пробудиш, да любиш тази своя близка душа.

Сега, само като прилагате този закон, ще започне да се въдворява хармонията между вас. Аз съм решил – в бъдеще вече няма да говоря за примиряване. Това е много банално: „Хайде да се примирим!" Аз лесно мога да примиря всинца ви. Аз съм майстор да примирявам, имам това изкуство. Някой ви изял нещо, изял ви 1000 лева. Плащам му ги. Сърдиш ли му се сега? – Не. Жената се сърди на мъжа си, че нямал костюм. Купете ѝ костюм. Доволна ли е сега? Като дадеш на хората това, което искат, в 12, 24 часа са доволни, примирени. Като изпратиш децата им в странство, като увеличиш заплатите им, като им доставиш печено месо, това-онова, казват: „Е-е, дошъл е един добър човек на света, той е Христос. Светът на добре отива, може да го последваме". Този Христос може да царува само 12 часа. По тоя начин поставен въпросът, Христос можеше да го разреши, обаче той не зае така да го разрешава. Ние ще разрешим въпроса по друг начин, съществено. Както върви сегашната еволюция, тя е еволюция на

кармата, или аз я наричам „изплащане на кармата“. Ние вървим по един правилен път и няма да се мине много, ще влезем в пътя на Божествената еволюция; затуй аз ви подканвам да изпълните този закон – да намерите ближния си. Намерите ли своята ближна, сродна душа и любите ли я както себе си, ще бъдете в Божествения път. Като намерите тая душа, няма да я целувате, няма да я барате и пипате, а само отдалеч ще я гледате. Ще кажете: „Да, но аз искам да си я постисна малко“. Щом речеш да я постиснеш, пропадна всичко. Туй, което може да се гали, пипа, целува, то се разваля. Целувките, стисканията са едно предаване. Когато обичаме някого, ние повече взимаме, отколкото даваме. Постиснем някого: „А-а, аз те обичам“. Но чрез това ние взимаме. Виждал съм някога, вземат едно мехурче, пълно с въздух, вдигат го, постиснат го, то се изпразва. Вземе шишенцето, глътне, глътне, после го тури в джоба си и казва: „Колко го обичам!“ Щом се изпразни шишенцето, глътне, вече не се обича. Това са лъжливи понятия за Любовта. Има нещо по-хубаво от прегръдките, има нещо по-хубаво от целувките, има нещо по-хубаво от гладенето, от сегашното виждане, разбирате ли? И когато казвам, че едно малко преживяване, едно мигновено виждане на Бога струва повече от хиляди животи, туй подразбирам аз. И когато видиш и познаеш тази душа, за която Христос казва да я познаеш и да я възлюбиш, ти ще почувстваш в себе си голяма сила – не само в тялото си, но ще почувстваш такава сила, каквато никога не си чувствал; ще изпиташ такова едно прояснявaне на ума, че изведнъж ще започнеш да виждаш много далеч, оттатък млечния път. Да видиш Бога, то е много нещо! Как мислите, как ще Го видите? Сега току пъшкате. Не, не, слушайте, така постъпват само децата, които са навикнали да гледат през дупчиците, та и сега, като дойдат, казват: „Чакайте да погледнем през дупчиците“. Не, сега ти си в широкия път, няма защо да гледаш през дупчиците. Някой напъне очите си да ме гледа, казвам: „Няма защо тъй да ме гледаш, какво ще познаеш? За да ме познаеш, намерил ли си своята близка, сродна душа?“ За да те позная, трябва да намеря своята близка, сродна душа. В тези два полюса започва да действа Божественият принцип и да се проявява Бог. Това е великото начало, което трябва да турите като основа. Не си правете илюзии! Някой път дойде във вас някое възбуждение, мислите, че сте в рая, но след половин час мине настроението ви, мислите, че сте в ада. Някой път казвате: „Струва човек да умре“, след половин час – „Не струва човек да умира“. Това е Петрово! В Любовта има нещо устойчиво. Не казвам, че това произтича от нас. Ние сме като една опорна точка в един кинематограф на вселената. Всичко, което става в ума ви, всички мисли, които ви идват моментално, те не са ваши. Следователно вие си правите илюзия, че мислите, които ви идват и ви се взимат, са ваши, и скърбите за тях. Те са чужди, няма защо да се радвате и скърбите за чуждото.

Христос казва: „Да възлюбиш ближния си като себе си“. Първо, ще намерите методи в своето съзнание, подсъзнание, самосъзнание и свръхсъзнание и само като приложите тия методи в живота си, ще намерите своята сродна душа, и като я намерите, двамата мълком, тихо ще започнете да работите и няма да правите голям шум в света. Ако аз съм милиардер, няма защо да разправям това. Ако аз познавах и цялата вселена, не ми трябва да правя реклама из вестниците, няма защо да разправям на българските журналисти, че зная това. Какво ще ми придадат те? Аз с тях ще се разправям за лук, за чесън, за Македония и Тракия, за Англия и Германия, но за същественото – никога! Един ден, когато някой заслужил човек умре, те казват: „Еди-кой си светия тъй направил“. Нищо не е направил. Този светия, за когото пишете, вие не го познавате. Евреите от 2,000 години още не са познали Христа. Християните го въздигнаха до седмото небе. Евреите казват: „Колко са будали тези християни!“ Питам: Кои са по-умни, християните ли, или евреите? Евреите могат да ни съдят, да кажат: „Вие ако вярвате в Христа, ние сме поне по-искрени: не вярваме, но поне не лъжем. Лоши хора сме, но поне не лъжем, казваме си право: не вярваме в Христа, не искаме да приложим Неговото учение“. А ние християните? – Христос това казал, онова казал, но не прилагаме Неговото учение. Лъжем, че го прилагаме. Тогава питам: Какво е туй приложение на лъжата? Не е вярно, не е вярно, че сме християни. Е-е, тук има евангелски проповедници, православни свещеници, владици и други, те нали са турени от Христа? Но идете само и ги запитайте нещо за мене, какво ще ви кажат. Ще ви кажат, че аз съм демон, сатана, лъжец. Защо? – Аз зная от какво произтича това. Да съм на тяхно място, и аз ще говоря тъй. Но благодаря на Бога, че не съм на тяхно място, при техните изкушения, и казвам: Благодаря, че те носят моя багаж. Та ние трябва да бъдем последователни в нашите вярвания. Ще кажете: „Аз вярвам в Бога“. Не, бъдете искрени. Ако вярвате, поне малко прилагайте.

„Да възлюбиш ближния си, като себе си!“

Сега, като излезете от тука, ще започнете по вашите стари методи: „Еди-коя си сестра не прилага туй учение“. Не казвам, че вие сте лоши, вие сте по-добри от мене. Туй учение едва сега аз го прилагам. Вие сте го приложили малко, като християни, а аз го прилагам като евреите. Не, всеки от вас ще намери своята сродна душа и като дойдете при мене, ще кажа: Радвам се, че Бог е влязъл във вас. И ще влезете с радост в Божия храм, и само тогава можете да славословите Бога. Как ще го славословим? – Само чрез закона на тази велика Любов, която може да прозре във вашите души. Някой от вас ще каже: „Ние сме много големи грешници“. Не сте много големи грешници, аз не ви намирам за такива, но погрешката

ви е там, че искате много да живеете, а не знаете как да живеете. Тогава ще ми зададете въпроса: „Ами нашите вярвания в Христа от толкова години, ами молитвите, които четем, ами на църква дето ходим, де остана всичко това?“ – Ами Христа намерили ли сте Го? Аз не казвам, че не сте Го намерили. Бог е оставил хората да Го пипат. Преди 2,000 години той е говорил чрез Христа. Срещали ли сте този Христос, да поговорите нещо върху Неговото учение? Можете ли да кажете поне един ясен сън, в който Христос да ви е разказвал нещо от Своето учение? Положителна философия трябва да има човек, за да види Христа. Туй чувство искам да видя пробудено във вас, но непременно трябва да видите своята сродна душа от небето. Павел изказва тази мисъл, но само че малко по-другояче. Той казва: „Нито жена без мъж, нито мъж без жена“. С това той подразбира, че двата сегашни принципа – мъж и жена трябва да се слеят в една душа, и тази душа да намери другата сродна своя душа. Само тогава Христос ще бъде между тях третият.

Сега някои ще се обезсърчат. Не искам да се обезсърчавате. Това е по отношение на Мъдростта. Ако всички ние имаме туй състояние, то когато дойде тази велика Любов, бихме вдигнали цяла София. Ако аз бих имал само една опорна точка у вас, бих вдигнал цяла София на лоста си. Но колко пъти във вас се явява съмнение! Ще дойде още по-голямо съмнение. Когато Христос се възнасяше, присъстващите се усъмниха в Него. И вие, като тия верующи, ще се усъмните дали видяхте или не. Само когато дойде онзи велик закон – „да възлюбиш ближния си като себе си“ – вие ще бъдете на пътя на същинското знание.

И тъй, не считайте, че жертвата е Любов. Жертвата е само примирение. Чистотата в нея е основа. Подсъзнанието – това е душата, съзнанието – това е сърцето, самосъзнанието – това е умът, свръхсъзнанието – това е човешкият дух. Това, дето са казали старите гърци: „Познай себе си!“ – и те не са имали голяма философия, те са се занимавали само със съзнанието и самосъзнанието, а сега християнската философия се занимава с великото учение на подсъзнанието и свръхсъзнанието; значи човешкият дух, човешката душа трябва да бъдат обединени, за да намерят истинския път на своето развитие, и тогава сегашните мъже и жени ще бъдат свободни и ще се разбират. И децата ви ще ви разбират, и вие ще ги разбирате, а сега децата казват: „Майката трябва да се пожертва“. Майката някой път казва: „Децата трябва да се пожертват“. Държавата казва: „Моите поданици трябва да се пожертват“. Всички искат жертви. Не, ще започнем новата култура без жертви. И Давид в един от своите псалми казва: „Жертви бих ти принесъл, но ти не искаш жертви: жертви за Тебе са сърце чисто и смирено, и дух съкрушен“. Значи, като разбереш своето съзнание и самосъзнание, ще видиш, че нито сърцето, нито умът няма да те спасят.

Давид казва: „Само в моята душа и в моя дух, които са излезли от Тебе, само там ще те потърся“.

Сега ще се върнем да потърсим този Христос на Любовта. Днес, като е нова година, ще го потърсим по новия начин и по стария начин. Ние ще направим като Давида, който отишъл при Саула. Саул му дал нови оръжия, но той, като походил малко с тях, с тези нови научни инструменти, казал: „Това не е за мене“, съблякъл ги и си взел своята прашка. Ние започваме с това-онова, с наука, но туй, което имаме, още не е наука. Истинската наука трябва да ни даде такива методи, които да можем да прилагаме, с които да работим. И като дойде онзи истински учен човек, ти от неговото мълчание ще научиш много повече, отколкото от говоренето му. И в старо време някой ученик дойде при учителя си, стои около една неделя, не говори нищо, но като си отивал, много нещо е научавал. Ще поеме аурата на своя учител, ще има неговите мисли, чувствания и желания. Като отидеш в някое кафене, ще се вмиришеш от тамошната миризма. Туй е същото, както действието на влагата и слънчевите лъчи върху растенията. Такова мълчаливо въздействие произвеждат те. Тъй че туй знание никъде няма да го намерите, в никоя книга няма да го прочетете, а ще го добиете в най-голямото мълчание на вашата душа. Като го добиете, няма да постъпите като Архимеда, който излязъл от банята и извикал: „Еврика!“ И какво намерил? – Колко струвала златната корона, колко тежала! Вие няма да мязате на Архимеда, а ще намерите туй, което ще преустрои целия ви живот. Ще кажат: „Този човек преустроил живота си“.

И сега, турете това начало, за да се измените. Иде времето, за което апостол Павел казва, че всички няма да умрем, но всички ще се изменим.

И аз бих желал да ви срещна втори път не по един, а по двама – вие и вашата сродна душа, вашият ближен. Нея да намерите!

И тъй, Христос казва: „Да възлюбиш ближния си като себе си!“

Беседа, държана на 1 януари 1922 г. в София.

1922_01_08 Разговори с Учителя

РАЗГОВОРИ С УЧИТЕЛЯ

— Защо евреите сами не колят кокошки? — В бъдеще, не само евреите, но никой няма да коли животни. Тогава, всеки момък, който иска да се жени, не само кокошки, нищо няма да коли. Ръцете му трябва да бъдат чисти от убийства или от кръв. Ще кажете, че животното е нисше същество, следователно, всеки може да посегне на неговия живот. — Не е така. Според мене, както отдават почит на умрелия човек, опяват го, заравят го, така трябва да опяват и закланото прасе или агне. Няма действие в живота, което, най-много до четири поколения, да не даде своето противодействие. Знай, че ако днес извършиш едно убийство, рано или късно, ще понесеш неговото последствие. Каквото правите, правете го не от страх, но от любов. Това изисква Божественият морал.

— Как се изявява Божественият морал? — Чрез закона на любовта. Няма друг морал, освен любовта. — Защо ? — Защото, ако обичаш, ти никога няма да направиш зло или престъпление на онзи, когото обичаш. Любовта изключва всякакво зло и престъпление. — За коя любов се говори? — За която и да е. — От какъвто източник да произтича, щом е любов, тя не върши зло. Тя може да се ограничи; може и тебе да ограничи, но никога няма да причини пакост.

— Какво ще кажете за животинската любов ? — И животните проявяват любов. И те имат съзнание, макар и ограничено. Който се занимава с животните, трябва да бъде снизходителен към тях. Като изучавате животните, ще разберете, доколко са развити вашите чувства и способности. И растенията имат съзнание. Това може да разбере само онзи, у когото е развит моралът на любовта. Той ще се приближава към растенията, като негови по-малки братя. И те ще го приемат като свой гост.

— Трябва ли да сечем горите? — Не трябва. — Тогава как ще се отопляваме? — Когато хората дойдат до съзнание да не секат горите, тогава те ще използват електрическата енергия не само за осветление, както днес, но и за отопление. Когато се говори за Божествен Морал, човек трябва да го приеме и приложи без никакво оправдание. Как ще се отопляваме, отде ще взимаме строителен материал, за това не трябва да се мисли. Приложи този морал, и не мисли. Той ще ви донесе своите блага. Човек не живее само един път на земята. Ето защо, каквото днес изработи, то ще принесе своето бъдеще благо. Сегашният живот приготвя бъдещите условия. Носете в ума си мисълта, да се отнасяте приятелски с растенията.

Вашата мисъл ще укаже влияние върху мисълта и на другите хора, които ще изменят отношенията си към растенията. Достатъчно е да минеш през гората с мисълта, да не се секат дърветата, за да я възприемат и други след тебе.

Влиза човек в гората, с брадва в ръка, с намерение да отсече едно дърво, но като възприеме твоята мисъл, той се спира пред дървото и си казва: Няма да го сека, и без него ще мина. Без да подозират, добрите хора оставят своите добри мисли навсякъде в света. Те пазят като страж. Това е закон. Малцина познават този закон. Горите, които виждате вън от себе си, съществуват и в човека, в неговия организъм. Ако имахте очите на ясновидеца, щяхте да видите в човека цялото растително и животинско царства, които виждате и вън от него. Следователно, когато се изсичат горите в природата, това се отразява и на горите в човека. Нарушения и изсичания на горите става не само в България, но и по целия свят, особено в Америка. Годишно там изсичат стотици декари гори. Обаче, това се отразява зле върху тях. Неврастенията у хората се дължи на безразборното изсичане на горите. Никъде не страдат от неврастения толкова много, както в Америка. Причината за неврастенията се дължи още и на безразборното изтребване на животните. Американците съзнават вече това и със закон забраняват изтребването на животните и изсичането на горите. Вегетарианството масово си пробива път в Америка. Разрушителното чувство у българина е силно развито. Няма дърво, на което той да не е опитал брадвата си. Влезте в една гора, и ще видите, колко дървета са накълцани от брадвата на българина. Обаче, той опитва това накълцване и върху себе си. Каквито беди дойдат, все през България ще минат и ще я накълцат. Който може да чете, ще види, каква история е написана там.

Започнете с новия морал и пазете правилото : Това, което Бог е посадил, човек да не го изкоренява. В бъдеще, когато зрението се развие, човек ще види, че в организма му съществуват такива растения и животни, каквито и във външната природа. Ето защо, като изучава законите на великата разумна природа, той изучава и себе си. — Вярно ли е, че у някои хора преобладават такива растения, които определят тяхното духовно развитие? — Вярно е. Има растения, които преобладават в един човек повече, отколкото в друг. И на това отдават неговото високо духовно развитие. В едни хора преобладава червения цвят, в други — синия, жълтия или зеления и т.н. Всеки цвят дава специфичен характер на човека. Същевременно, цветът показва посоката, по която човек се движи — нагоре, или надолу, надясно, или наляво. Казва се, че човек е мислещо същество. Понеже мисълта е носител на светлина, значи, човек е светлина. Тя е създала живите форми в света. Когато земната светлина се хармонира с Божествената, тогава човек започва да свети. Докато е на земята, човек е

трансформатор на Божествената светлина.

— Защо някога не успяваме в живота си? — Защото работите ви се усложняват, а нямате методи за разредяване на гъстата материя. Някой се оплаква, че не може да тъче. Да знаеш да тъчеш, това е голямо изкуство. Поглеждаш стана, мислиш, че се тъче лесно. Обаче, като започнеш да насноваваш, виждаш, че не можеш. Не се обезсърчавайте, но започнете от елементарните работи и постепенно вървете към по-сложните. Бог е определил програмата на всеки човек. Следователно, всеки може да изпълни тази програма. Друг е въпросът, ако искаш да излезеш вън от програмата си. Там се иска особена сила. Малцина могат да направят това.

И тъй, като станеш сутрин от сън, кажи си: Всичко, което Бог ми е начертал за деня, мога да го изпълня. Ако започнеш да се съмняваш в това или философстваш, сам ще се спънеш. Например, Бог е наредил днес да работиш, за да израснеш един милиметър на височина. Казваш: Дали мога да израсна толкова? — Работи, и не се съмнявай. Ще израснеш, колкото ти е определено. Ти трябва да достигнеш 1,60 м. височина. Ще работиш, и всеки ден ще прибавяш по малко към ръста си. Определено е на човека, какви очи да има, какъв нос, уста, уши и, ако той не се меси в този план, ще стане точно, както е казано. Определено е също, каква професия човек ще изпълнява. Не една, най-малко сто професии имате на разположение. От вас зависи, коя ще си изберете. Обаче, вън от стоте професии, нямате право да взимате друга. Човек умира, без да е реализирал даже стотна част от програмата, която му е определена. Определено ти е да станеш учен, а ти искаш да станеш държавник. Защо изменяш своето предназначение? — Искам да бъда като приятеля си. — Това е подражание. Не подражавай на никого, но изпълни своята програма. Роден си да станеш учен. Ще вземеш микроскопа и ще правиш научни изследвания. Роден си за поет. Ще вземеш перото и ще изпълниш програмата, която ти е дадена. Кажи си: Всичко, което Бог е начертал, ще изпълня. Ще реализирам всичко, което е вложил в мене. Условията, които ми е дал, разумно ще използвам. Каквото Бог е казал, ще изпълня.

Мнозина се питат: Мога ли да изпълня плана, който Бог ми е начертал? — Такъв въпрос не се задава. Един ден преди заминаването си за другия свят, тогава можеш да се запиташ: Свърших ли това, което ми беше определено? Ако не си свършил всичко, ще го туриш в съзнанието си, като задача на бъдещия живот. Човек е дошъл на земята да расте и да се развива, а не да боледува и умира. Да бъдеш болен, беден, хилав, това е човешката програма. Програмата, която Бог е наредил, е съвсем друга. Като влезе човек в тази програма, всичко се нарежда добре. Какво ще кажете за онзи вол, който напуща гората и отива между хората. — Защо

напуща гората? — Да научи нещо ново от хората. Ще научи да оре нивите им. Според мене, положението на вола в гората е по-добро от това, да работи на хората. В гората той свободен, а в дама на господаря си — ограничен. Такова е положението и на хората. Като изгубят свободата си, те влизат в обществото на цивилизованите, да ги дупчат с остена. Не трябва да излизате вън от Божествения план. Който излезе, остен го чака. Така е решил Господ. Ако не искате доброволно, с остен ще изпълните Божията воля. В това няма никакво изключение. Спасението на всички е в изпълнението на Божия план. Всеки има свой път. Какви дарби не се крият в човека! Въпреки това, той се стреми към цивилизацията. Тя нищо не допринася. Често водят учениците на представления, дават им да четат различни романи. Не е лошо това, но, като не разбират истината, те се мъчат да подражават на главните герои. Така, те сами си пакостят. Младият казва: Ето един случай да стана герой. Старият пък казва: Ех, да бях млад! — Какво ще направиш, ако си млад? Ще вършиш глупости. Пък и авторът на романа едва ли изнесъл фактите, както са в действителност. Малко писатели има, които изнасят действителния живот. Ще кажете, че героите представят умни хора. - Да, умни хора, които играят на въже.

Умен човек е този, който предвижда, какво зло предстои да му се случи и най-малко десет години преди това го избягва. Ще кажете, че героите са смели, решителни хора. Ако са смели и умни, това е една страна, ако са смели и безсмислени, това е друга страна. Нови писатели, нови романисти ни трябват — да изнесат същественото в живота. Ако романистът вземе героя си от най-низкото общество, от калта на живота и го издигне до положението на истински човек, този герой е достоен пример за подражание. Обаче, да вземеш за герой човек от високо общество и да го свалиш до най-низкото стъпало на живота, този герой ще внесе изкушение между младите. Ще дойдат новите писатели, ще дадат ново направление на човешката мисъл. Какво ще ви предам, ако покажа само знанията си пред вас, без да ви дам условия за придобиване на тези знания. То е все едно, да давам пари под лихва. Какво ще придобия от това? Лихварят, освен че не печели, но повече губи. Външно печели нещо, но вътрешно губи. Който дава пари под лихва, съкращава живота си. Аз съм наблюдавал много такива случаи в живота си. Ако си лихвар, трябва да станеш съвсем безчувствен. Той се мъчи да се огражда, но работата му не излиза на добър край. Лихварството не е път за забогатяване. Казвал съм в шеговита форма: Ако искаш да продължиш живота си, взимай пари на заем. — Защо е така? — Щом имаш да даваш, твоят кредитор ще се моли да се продължи живота ти, за да изплатиш задълженията си. По-добре да взимаш пари на заем, отколкото да даваш. По-добре е да отнемеш злото на хората и да им дадеш добро. Значи, да не даваш на заем зло. Американците съзнали това и създали отлична система в отношенията. В

Америка хората избягват да си пакостят. Някой беден иска помощ от богатия. Последният му казва: Ето, имам голяма къща. Нуждая се от помощник. Ела при мене: ще палиш печките, ще метеш и, ако искаш, може да се учиш. Много бедни свършват така университет. Няколко студенти взимат под наем една къща; образуват студентски клуб. Те не взимат външна прислуга, но приемат бедни студенти, които работят в кухнята, чистят и мият салона и така се хранят и учат. Между десет богати студенти могат да минат десет бедни със своя труд. У нас мнозина очакват наготово. Ето защо, трябва да се създаде работа за всички.

— Какво ще кажете за тези, които остаряват? — Кой остарява? В Божествената програма не е предвидено никакво остаряване. Щом остаряваш, ти си извън кръга на живота. Ще те пратят на онзи свят и след време ще дойдеш като млад, готов за работа. Под „стар" разбирам умен човек. Значи, можеш да остарееш, т.е. да поумнееш, но не да станеш инвалид. Това не е предвидено в Божията програма. Като изпълнявате великия Божи план, вие ще живеете и ще заминете за другия свят, без да сте били тежест на някого.

От всички се изисква да влезете в новия живот, да се потопите в новата атмосфера. Представете си едно общество от 100—200 души, все разумни и благородни хора. Достатъчно е те да съединят своя духовен и материален капитал, за да направят чудеса. Да направим следното изчисление: взимаме сто души, всеки от които е свързан с още десет хиляди. Значи, 10 хиляди по сто, прави един милион. Знаеш ли, какво представят един милион души, които живеят в единомислие? Всеки от тях е свързан с още десет хиляди от астралния свят. Значи, 1,000,000 X 10,000 = 10,000,000,000. Да си представим, че стоте души са на бойното поле. Всеки от тях има тил от един милион войници. Тези пък имат още по десет хиляди, пак тил. Както виждате, за всяка работа човек има възможност да направи поне десет хиляди опити. Ако един човек има десет хиляди възможности за една работа, можете ли да си представите, какви възможности се крият за десет хиляди души? Казвате: Какво могат да направят сто души? — Ако си сам, малко се очаква от тебе, но като си свързан с още 10,000 души, това е тил, на който можеш да разчиташ. С помощта на толкова души, и най-силният бент може да се премахне. Като знаете, че не сте сами, не се обезсърчавайте. Един ще гони десет хиляди. — А двама? — Двамата, това са двата принципа. И зад втория има още десет хиляди.

Първото нещо: У всички да се яви съзнанието, че зад нас има един велик, мощен тил. Зад този тил е Господ. Никой не може да апелира за помощ направо към Господа. Ще вървите постепенно от една йерархия към друга, докато най-после стигнете до Господа, дето всичко става моментално.

Сегашното човечество е дошло до границата, дето е Христос. Той се е наел да помогне на човечеството да си свърши всичката работа. Той работи със закона на единия милион. Затова е казано в Писанието: „Тисяща на тисящи ще служат." Това показва, че имаме тил зад себе си и с него всичко можем да направим. В това е смисълът ма живота. Ако живеем само за себе си, нищо няма да оставим на земята. Като живеем за Господа, ще работим и за тила. Който живее за себе си, не е разбрал смисъла на живота. Който разбира закона на десетте хиляди и на единия милион, без страх може да отиде и в най-отдалечения край на света. Един от десетте хиляди ще те посрещне, ще ти услужи и препоръча на други. Дето и да стигнеш, поне един от десетте хиляди ще те посрещне, няма да останеш сам. Още на първата станция ще бъдеш посрещнат и ще ти услужат. — Кога ще бъде това? — Когато си кажеш: Докато съм в този кръг, с всички възможности и условия, дето Бог ме е поставил, всичко мога да направя. Ако се усъмниш и кажеш, че нищо не можеш да направиш, че никой не се интересува от тебе, ти ще останеш сам. Имай пред вид стоте, десетте хиляди и единия милион. В тези числа е великото. Чрез тях се проявява Господ. Аз искам да се яви у вас желание да реализирате Божествения план. Само така ще зачитате Божественото в човека. Няма култура, няма еволюция, ако не зачиташ Божественото в човека.

Да изпеем песните: „Благославяй, душе моя, Господа" и „Росна капка". (Всички братя и сестри, събрани около Учителя в малката трапезария на „Опълченска", пеят с въодушевление. Студен, снежен ден. Прозорците са отворени. Отвън, пред прозорците приседнали братя и сестри, с притаен дъх, слушат тихите, но дълбоки слова на Учителя). Учителят продължи. Псалмопевецът казва: „И Господ ще ви бъде задна стража". А за бъдещето се казва: „Винаги ще гледам Господа пред лицето си." Значи, като слиза човек на земята, Господ му е задна стража, а като се качва, Господ му е предна стража. Сегашният човек е слязъл толкова дълбоко, в такъв тунел, че като излезе от него, ще се пази, друг път да не попадне там. Това слизане и качване подразбира обработване на материала. Използвайте материала, без да противодействате. Използувайте естествените противодействия и не си създавайте изкуствени. За да не грешите, дръжте се за закона. Знайте, че в пътя, по който вървите, има само печалби. В този път е истината.

Изпейте още една песен. (Диригентът си подаде главата отвън, даде тон на външните и вътрешните, и всички запяха любимата песен „Ще се развеселя". Че мръква вече, че вън е студено, никой не мисли за отиване).

Учителят продължи: Доброто сърце подразбира винаги просветен ум. Но просветеният ум не подразбира винаги добро сърце. Всяко чувство е

качество на времето, което го установило. Кое е по хубаво: Да те обичат, или да обичаш? И като обичаш, и като те обичат, всякога ще страдаш 50%. Имаш един скъпоценен камък. Радваш му се, обичаш го. По едно време ти мине мисълта: Дали не е фалшив този камък? Сърцето ти трепне. После се успокоиш и казваш: Не е фалшив. Ами ако е фалшив? — пак ти трепне сърцето. Съмнението създава страдания. Обаче, то е неизбежно. Като обичаш, и като те обичат, все ще се съмняваш. Ти се съмняваш в скъпоценния камък, а онзи, който е продал камъка, се съмнява, да не би парите да са фалшиви. Съмнението е причина за трепване на човешкото сърце. Няма човек, на когото сърцето да не е трепвало. Ако си на мястото на Бога, по-добре е да обичаш; ако си на мястото на цвете, по-добре е да те обичат. Всеки ден иде росата и светлината да го възрастват. Това са писма, които го насърчават.

— Може ли едновременно да обичаш и да те обичат? — Когато обичаш, ти си като Бога; когато те обичат, ти си като цвете. От онзи, който обича, много се иска. Понеже много се иска от Бога, затова Той създал света. Когато се говори за любовта, приятна, мека светлина ни обикаля. Когато се говори за любовта на земята, става дума за користна и безкористна любов. Когато се говори за Божията Любов, думата „корист" е изключена. Божията Любов е известна само като любов, като светлина на живота. Любовта може да се представи в две живи картини, за които може само да се каже: Ела, виж! Така постъпиха и с Павел. Качиха го на третото небе и казаха: Гледай, и каквото видиш, то е за тебе. А за онези, които не могат да видят, ти ще пишеш. Ако влезете в невидимия свят и се усъмните в това, което видите, ще минете през такива страдания, които никога не сте изпитвали. Ще слезете до дъното на ада, дето е мястото на съмнението. Адът не е толкова страшен, както са страшни противоречията. Въпреки това, те са неизбежни в еволюцията на човека. Като слизат на земята, и ангелът, и волът ще минат през противоречия. Който разбира закона, знае, че те са на мястото си и лесно се справя с тях. Който не разбира закона, туря ги на гърба си и бяга с тях. Като знаете това, прекарайте всичко през вашия огън. Скъпоценният камък задръжте за себе си. И Христос, като намери скъпоценния бисер, отказа се от всичко земно.

Ще ви представя една романтична картина. Млад, красив момък се отчаял от живота и изпаднал в песимизъм. Майка му, баща му, учителят му го увещават, посочват му добрата страна на живота. Обаче, за него животът нямал смисъл, той решил да се самоубие. Тръгнал към гората да търси място да се самоубие, но един маскиран човек се приближил до него и му пришепнал нещо. Момъкът се изправил, по-гледнал нагоре, усмихнал се и се отказал от намерението си да се убие. — Кое е това лице? — Неговата възлюбена. Той мислил, че тя не го обича. Понеже била от високо

произхождение, тя се маскирала, да не я познаят, но на него се открила — прошепнала му няколко утешителни думи. Той веднага се преобразил, забравил отчаянието си, и двамата се върнали назад. (В този момент, лампите изгаснаха — токът се прекъсна. Изпяхме песента „Любовта е извор." При слабото осветление на свещта, при хубавата песен и задушевната обстановка, това представяше повече зазоряване, отколкото смрачаване). Следователно, не се съмнявайте във вашите възлюбени. Знайте, че те никога няма да ви оставят. И Христос, когато беше на кръста, каза: „Господи, защо си ме оставил?" Той трябваше да мине през огън и, като издържа изпита си, каза: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си." След тези думи, Христос видя своя възлюбен, Който на третия ден Го възкреси. Когато изпадне в мъка и отчаяние, човек се чувства изоставен от своя възлюбен. Това не е изключено. Всеки ще бъде изоставен,за да придобие известна опитност. Това не е признак, че няма любов, но необходимост. За да се прояви по-високата любов, нужно е вашият възлюбен да скрие лицето си от вас, временно да ви изостави.

— Де са нашите сродни души? — Те се крият от вас. Ако имах време, щях да ви изнеса примери от романите на велики писатели, в които се описва живота на сродните души. За да изнесат тези примери, писателите са възприели мислите на някоя душа, заминала за другия свят. Тези писатели пишат под диктовка. Докато любовта се изявява, човек е внимателен в отношенията си. Когато любовта слезе в астралния свят, явяват се сенки, които я покриват. Като слезе на физическия свят, любовта започва да ограничава. Тя поставя човека в ограничения. Докато е на физическия свят, човек все ще туря в кафез възлюбената или възлюбения си. Все ще се намери някой да ви тури в кафез. Изпейте песента „Събуди се, братко мили."

— Няма Любов като Божията Любов.

8 януари, 3 ч.сл.об., 1922 г.

ул. „Опълченска". София.

1922_01_08 Целувание не Ми даде
Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

ЦЕЛУВАНИЕ МИ НЕ ДАДЕ

Ти целувание ми не даде: а тя, откак съм влязъл, не е престанала да целува нозете ми.

Аз ще засегна сега произхода на целувката, т.е. ще разгледам принципиално какво нещо е целувката. Ако това беше се случило с някоя целомъдрена мома в някоя скришна стая, или с някой момък, всичките съвременни вестникари знаете какво биха писали за дъщеря ви – ако е ваша дъщеря, разбира се. Това е един епизод – тъй го наричам аз – или един инцидент, или една случка, станала още преди 2,000 години с една от големите грешници и развратници, които светът познава. Разврат от любов, разврат по любов, защото има и разврат и без любов.

Сега аз се пренасям 2,000 години назад. Тази жена се приближила до едного от най-великите човеци, който някога е слизал на земята; най-чистият човек, който някога се е явявал на земята; най-възвишената душа, която някога е посещавала този свят; най-великият дух, който някога е озарявал човешката мисъл.

Ако би решил Христос да дойде днес в съвременния свят, аз не зная каква форма би взел, как би се явил и как щяха да го посрещнат съвременните културни хора. – Както тогава ли? – Навярно много по-добре, отколкото тогава. И не ще съмнение! Днес има толкова много църкви, съградени в Негова чест, в Негово име, има повече от 500,000 Негови служители – цяла една армия, все пак ще му направят един отличен прием, поне официално. Официален прием лесно се извършва: Заколва се някой угоен пуяк, да тежи поне 12 килограма; българинът, като го претегли и тежи 12 килограма, казва: „Угоен е този пуяк, от него би се направила отлична чорба, а тъй, знаете какво нещо е мазничка, пуйча чорба, с малко изцеден лимон, а джигерчето и воденичката му, тъй ситно нарязани в супата, та като ви падне по едно малко джигерче!...“ После този пуяк напълват вътре с ориз, стафиди, фъстъци, това-онова, опечен, зачервен, та като ти отрежат едно такова зачервено парче, ще кажеш: „Хайде, хаирлия да е, Христос е дошъл на земята“. Или, най-малко, ще опекат едно от тези малките, по 10–12 килограма, прасета, които ги закалят сега за Коледа, хубаво опечено, слагат го на масата, с малко винце, всички да се наядат за това, че Христос ни е посетил. Това е официалният прием, и след туй ще има речи и благодарности, че е благоволил да дойде. И от него ще има отговор, че са го приели добре. Това предполагам да е тъй, не казвам de facto. А тук, в

къщата на Симона, има друг прием. Приели са го, без да му опекат прасенце, и нито целувки е имало, нито пък нозете му са омили, а са му дали един обикновен прием, какъвто евреите са могли да му дадат.

Влиза тази жена, нахална ще я наречете, безочлива, съвсем безочлива, за да се приближи до най-чистия човек. Представете си каква смелост, каква нахалност, какви дебели очи имала тя! По-безочлива жена от нея не зная! Употребявам съвременния език. Ще кажете: „Бива, бива, но такава нахалност!“ Но ела че тази велика нахалност е хроникирана в Евангелието, и се поставя за един отличен пример.

Знаете ли какво е казвала тази жена, като е целувала нозете на Христа? Сега ще ви обясня. Тя е казвала: „Господи, заради Тебе извърших всички тези престъпления, като Те търсих. Тук мислех, че си Ти, там мислех, че си Ти – всички престъпления съм направила все заради Тебе. Това го направих не от зла воля, но нямах в себе си тази Мъдрост да Те познавам, а сега, сега вече Те намерих“. Аз представям тази жена като един идеал на Любовта: пък и не се церемони да изказва любовта си пред цял свят. Тя казва: „Да става, каквото ще. Аз съм оцапана вече, да говорят, каквото искат, ще целувам публично, пет пари не давам за мнението на хората“.

Сега, защо целувката се счита по някой път за незаконна? Аз имам тук едно математическо разрешение на целувката, изразено в геометрична форма: Какво означава тя по правилата на висшата, трансцедентална математика? – Буквата „Ц“ означава произхода на целувката. Буквата „Ц“ представлява един квадрат, който по-напред е бил затворен, понеже всички престъпления, всички борби в света стават все в ограничено място, което квадратът обема, т.е. във всяка жива твар, която се ограничи в каквато форма и да е, се явява желание да се освободи, а желанието за свобода произвежда престъпление. Следователно целувката е един пряк начин да се освободим от злото. Тъй че целувката е права линия, която се туря отдолу на квадрата и образува буквата „Ц“. Туй в природата аз наричам цъфтене. Следователно онзи, който иска в природата правилно да се освободи от злото, от ограничението, което е над него, непременно трябва да махне горната затворена линия, за да възприеме слънчевите лъчи – трябва да бъде отворен квадрат. В природата трябва да има цъфтене. И у хората цъфтенето съвпада с целуването. Когато целунем някого, ние му казваме: „Пътят на твоето спасение е да цъфнеш“. Туй означава целувката. Кой трябва да целува? Ние казваме, че слънчевите лъчи целуват цветето. Не, онзи, който е дошъл вкъщи, стопанинът в къщата ще го целуне. Ако си стопанин, ти, дъщеря ти, син ти ще се изредите да го целувате. Ако целува гостът, това не е правилно.

Следователно мога да ви кажа, че Христос беше на гости у тази жена. Тя беше наела стая в къщата на Симона, който даваше банкет на Христа, и когато Той дойде, тя непрестанно Го целуваше. Тя постъпи според законите на природата, по закона на цъфтенето, за да покаже, че спасението е там. Значи тя отвори душата си, тя отвори сърцето, ума и духа си, за да възприеме тези Божествени лъчи – обърна се на едно цвете. Христос казва: „Понеже постъпи тъй умно, прощават ѝ се всички грехове, които е направила в миналото".

Някой път ще се спра да изтълкувам какво означава „грях" и „погрешка". Сега ще ви оставя в старите ви идеи за греха. Когато човек не знае как да цъфти, и целува, той винаги е в квадрата, неговият врат е, както на онзи вол с рогата. Волът едно време е направил рогата си, за да се брани, но човекът, като го е хванал за рогата, създал буквата „В" и от нея образувал хомота, в който го впрегнал. Ние казваме „велик човек". Кой е велик човек? – Велик е онзи човек, който сам може да се впряга и разпряга. Весел човек е онзи, който има хомот, впрегнат е. И двамата са весели. Тогава в какво седи развързването на вола? Тази единица отгоре на буквата „В" трябва да се премахне, за да остане той свободен. Защото ти може да си вързан и развързан не само с въже, но може да си съзнателен като човек. На вола турят оглавник, а човек се връзва със своята дума, със своето съзнание. Следователно разумното връзване става по закона на свободата.

И тъй, целувката, според нейния произход, е начинът, по който ние можем да се спасим от злото, което съществува сега в света. Какво нещо е устата? – Долната устна означава Любовта, силите, които съзиждат – те имат един произход, – а горната устна означава Мъдростта. Любовта и Мъдростта в Божествения свят съставят основата, върху която живеят всички живи, велики същества. Следователно, когато целувам някого, това означава, че аз се ангажирвам да служа на тази велика Мъдрост и Любов, които съставляват Божествения свят, и да живея съобразно с тях.

И тъй, на онзи, който ви целува, вие сте му гост. За да целунете някого, Господ трябва да е в него. Това е истинската целувка.

Вътре в Христа кой живееше? – Сам Бог. Тази жена разбираше закона – тя целуваше Христа, а не Той нея. Следователно ние можем да целуваме само Божественото. Някой казва: „Защо не ме целуваш?" – В тебе живее ли Господ, в тебе ли е? Ако не е в тебе, аз не бива да цапам устата си. Единственото същество, което може да целунеш и което може да донесе твоето спасение, е само светлината. Цветята се разтварят, за кого? – За светлината. Има ли светлина, те я възприемат. Тези слънчеви лъчи, тази слънчева светлина целува цветята, тя произвежда техния чудесен растеж.

И тъй, въпросът е решен. Когато ви питат: „Може ли двама души да се целуват едновременно?“ – Не може, то е немислимо. Или мъжът ще целува, или жената; или братът, или сестрата; или господарят, или слугата. Тъй седи законът. Двама, които се целуват едновременно – не разбират този закон, и от такава целувка не може да има никакви добри резултати. Двама, които се целуват, мязат на двама банкери, които оперират със своите капитали в една и съща къща; непременно там ще имаританица.

Сега се поражда от това във вас едно криво разбиране. Не е въпросът, кой те е целунал, а кого си целунал – това е въпросът. Аз не говоря за това, кой те е целунал, а въпросът е, кого си целунал. Дяволът целува. Когато някой пита кой те е целунал, подразбирам злото, а кого си целувал – подразбирам Господа. Значи има две целувки. Ако целунеш една жена, тя казва на мъжа си, че еди-кой си я целунал. Има право. Тази целувка не е Божествена. Но ако тази жена целуне Христос, друго е. Кого е целувала? Ако запитате туй цвете кого е целувало, ще ви каже: „Слънцето, слънцето съм целувало. Тъй както съм хубаво, слънцето ме е направило. Като съм целувало слънцето, всичките ми грехове се простиха, слънцето ме въздигна“.

Христос се обръща към Симона и му казва: „Ти целувание не ми даде“. Този Симон е бил един културен човек, като нас, съвременните. Като видял, че тази жена целува нозете на Христа, той си казал: „Този човек минава за пророк, за учител, който всичко знае, чист и свят е, а тук от толкова време една жена му целува краката, не знае ли той каква е тя? Аз да бях на негово място, 10 пъти досега щях да я изпъдя!“ И тогава Христос се обръща към него: „Симоне, имам да ти кажа нещо“. А той казва: „Учителю, речи!“ – „Някой си заемодавец имаше двама длъжници: единият му бе длъжен 500 динари, а другият – 50.“ Числото 5 е, което преодолява тук. Едното число означава духовния човек, а другото – светския, плътския човек; единият, който разбира нещата само вечно, а другият, който разбира нещата временно.

Като изучаваме Христовото учение, ние не бива да правим погрешката на онзи слуга на свети Антоний. Туй учение трябва да го разберем правилно, понеже то е обосновано на велики закони, на живи закони, които ние, сегашните хора, можем да приложим. Каква е погрешката на слугата на свети Антоний? Това е един анекдот, доколкото е верен, не зная. Аз го взимам, за да разясня принципа. Свети Антоний бил поканен някъде на гости и тръгнал със слугата си. Той яздел на кон, а слугата му – на магаре. Обаче свети Антоний имал противници, които искали да го спрат на пътя му. Вечерта спрели на един хан. Дошли противниците му, отрязали

главата на коня и на магарето, като си казали: „Не трябва да ходи на гости, стига му дотука“. Сутринта дохожда слугата, иска да извади и приготви коня и магарето за път, но вижда, че главите им са отрязани. Съобщава за това на свети Антоний. Той му казва: „Нищо, прилепи ги и ще вървим!“ Слугата в бързината разменил главите, на коня турил магарешката глава, а на магарето – конската. Свети Антоний се качва на кон с магарешка глава, а слугата му – на магаре с конска глава и тръгнали. На съвременните хора главите им са разместени. Мъжете мислят като жените, а жените мислят като мъжете. Казвате: „Тогава как ще се разреши въпросът?“ – Конската глава – на коня, магарешката – на магарето! Нещата трябва да бъдат тъй, както са създадени първоначално, а не да се тълкуват. Казвам: Тази конска глава да се снеме от магарето, а магарешката да се снеме от коня! Това значи тълкуване – да дадеш едно правилно разяснение на онзи велик закон, върху който се градят сегашните наши закони. Каквото е говорил Христос, туй учение, с неговите основни принципи, може да се приложи още сега. И след хиляди и милиони години пак същото ще бъде. Любовта, и до скончание на века, и след скончание на века, ще бъде същата. Като казвам същата любов, подразбирам същата по субстанция и есенция, а не по форма. Виждали ли сте как изгрява слънцето сутрин? Така е и с Любовта. Тя ще се усилва, усилва до зенита си, после ще залезе, а при новото зазоряване пак ще се усили. Следователно във всички свои проявления Любовта се усилва. Затуй трябва да се приготвим да изнесем, първо, великото – Божията Любов. Вие не сте усещали още онази Любов. Ако тази Божествена Любов, с която беше въодушевена онази жена, която целуваше краката на Христа, хората биха я приложили, светът днес би се спасил. И ако ние се поставим на това становище и се запитаме защо се учим, защо ни е знанието в света, отговаряме: Знание – това е познаване на Бога. Всичката философия в света седи в това – да познаем Бога в неговото есенциално проявление, да го познаем във всичките негови материални проявления в света. Това е великата наука в света.

И тъй, всички съвременни борби, които сега съществуват, не са нищо друго, освен познаване на онзи истински Бог, който ще внесе великата Любов, която служи за растене, цъфтене, за връзване и узряване на този плод. Върху вътрешния смисъл на Любовта няма да се спирам, понеже това е една велика задача, която вие трябва да проучавате. Да говоря за Любовта, то е тъй безсмислено за мене, както да ви говоря за тази трансцедентална математика, за висшата Божествена математика. Всички числа имат свои съотношения. Числата от 1 до 10 имат свои съотношения. Казвате: „Аз зная какво означава числото 1“. Туй число има без край съотношения. То може да има хиляди проявления с хиляди качества. Познаваш ли го във всичките негови качества? Може да означава един килограм вода, може да означава един килограм от човешкия мозък, може

да означава един килограм въздух и т.н. И какви ли не други съотношения има единицата! Като дойдем до числото 2, трябва да знаем и неговите съотношения. Трябва да знаем какво означават числата: 1, 2, 3–10. Това е проявление на първичния Божествен свят. Следователно първата целувка е образувала единицата: целувката е извадила първата единица. Когато искаш да бъдеш пръв, то значи, че пръв може да бъде само онзи човек, който може да отваря квадрата. Някой казва: „Аз искам да бъда пръв“. Питам: Знаеш ли науката да отваряш квадрата, знаеш ли науката да целуваш? – „А, колко съм ги целувал!“ – Ти, като онази грешница, знаеш ли да целуваш нозете на Христа, на най-великия човек, т.е. твоята уста занимавала ли се е с есенцията и субстанцията на Божествената Любов, на Божествената Мъдрост? Вкусвал ли си ги като плод? Защото като се вкусят Любовта и Мъдростта, това е тъй приятно, както когато вземеш един плод и кажеш: „А-а, колко хубав!“ Това е субстанцията на тия основи, върху които почива Божественият свят. И затова Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето, и който Ме яде, ще има живот вечен“. Как? – С устата си. Думата „ядене“ подразбира всякога размножаване. И който ме целува – цъфтенето подразбира отваряне на този квадрат. Сега аз ви питам: Вие сте нещастни, нали? От какво произтичат вашите нещастия? Все заради Христа. Вие търсите Любовта и в името на тази Любов може да направите хиляди престъпления. Вие може да видите една красива жена и казвате: „А-а, там е любовта“. Целунете я, но като я целунете, казвате, че не е тя. После във вас се явява едно отвращение, една омраза. Най-първо дяволът те е излъгал да я целунеш, после идва Господ и казва: „Не е тя“. – „Като не е тя, ще взема ножа, хайде ще я пробода.“ Господ пак казва: „Няма да я прободеш“.

Представете си сега една съвременна жена, или мъж, които са извършили такова престъпление, като тази блудница. Ще ме извините, аз нямам ни сянка от умисъл да вземам някоя от вас. Да си представите за момент една такава жена, която е извършила едно престъпление, взима че целува краката на мъжа си и казва: „Заради тебе направих всичките грехове“. Какво би направил един съвременен мъж? – Ще каже: „Махни се оттук, ти ме опозори!“ И ако се намери един мъж, който да прости на жена си и каже: „Хайде, от мене да мине“, всички вестници ще пишат – доблестен мъж! Но Христос другояче постъпи с нея, друго нещо имаше – тъй е писано в Евангелието. Той каза: „Симоне, аз слязох в твоя дом, ти целувание не ми даде, ни вода ми даде за нозете, а тази голяма грешница, откак съм влязъл, не престава да целува нозете ми“. А нозете, това е великото, това са Божествените Добродетели. Онзи човек, който търси Добродетелите, онзи човек, който търси Правдата, той е, който целува тези крака. Онова, което жадува, което гладува, това е устата. Следователно туй състояние на човешкото сърце и този израз на човешката уста ние наричаме „целувка“.

Тази целувка я има не само у хората, но и между птиците и другите животни, и дори между цветята. Но хората днес са я развалили, изгубили са смисъла ѝ, и наместо да те целуне някой, кога се напие, казва: „На̀ ти един юмрук, да знаеш, че моята ръка е силна“. И сега, ние, съвременните хора, воюваме. Защо? – Защото хората са изгубили смисъла на целувката, начина, по който да се целуват, не знаят да се целуват и започват да се бият, има удряне на глави, чупене на крака. Правоверните тогава започват: „Господи, ние ти се молим да благословиш нашето оръжие, за да можем с нашето велико войнство и герои да победим и да ни посрещнат с баници, с винце, че ние сме победили; тъй да познаят всички народи, че само ти си Господ и че като тебе няма друг“. И тогава казват: „Благословен Господ, во имя Отца, и Сина, и Светаго Духа, амин“. Не, не, не, всички свещеници трябва да проповядват на съвременния свят и да целуват краката, като тази блудница. На кого? – На бедните вдовици, на бедните сирачета; на страждущите, на онеправданите. Туй е, което се изисква. Ще кажете: „Целувка!“ Да, целувка; за да се даде целувка, трябва да се стопли вашето сърце. За целуването се изисква голямо геройство. А в България аз съм срещал малцина, които знаят да целуват. Срещал съм някои, понаместят джуните си, зачервят се. Сърце, сърце! Не искам да вземеш нещо от мене, но да съзнаеш, че твоят живот е бил досега безполезен, живот на заблуждения в мисли, желания и чувства, и да се роди в тебе онази велика мисъл, че отсега нататък ще живееш чист живот, ще целуваш онези слънчеви лъчи, които създават растенето на твоята душа. И тъй, който целува, трябва да бъде на мястото на тази грешница, а когато го целуват, трябва да бъде на мястото на Христа. И така, когато дойде някой да те целуне, ще кажеш: „Чакай, братко, чакай, ти мислиш, че от мене можеш да добиеш нещо? – Не“. Един калугер ми разправяше следния случай: „Отидох – казва – на църква. Излезе един богат човек и аз му хванах ръката, целунах я. Той ми даде 100 лева. Излезе след това една богата жена, хванах и нейната ръка, целунах я. Тя ми даде 200 лева. Излезе най-после и нашият владика, целунах и неговата ръка. Той ми даде 1 лев. Казах си: „Пфу, да знаях, отиде ми целувката напразно!“ Този човек си продава целувката за пари. „Онзи, богатият човек, ми даде 100 лева, богатата жена – 200 лева, а владиката, той е бактисал и не само че ми даде един лев, но го извади с недоволство и рече: „Хайде, върви си“. Но целувка за 100 лева, за 200 лева и за 1 лев не се продава. Владиката пръв казал истината. Той казал: „Слушай, не ставай глупав, аз съм владика, не съм Христос. Докато целуваш моята ръка, ти все тази глава ще носиш и добро няма да видиш“. А онзи, богатият, който дава 100 лева, казва: „Докато целуваш моята ръка, дърво ще има. Аз не съм Христос“. Това значи 100 лева. А жената, която дала 200 лева, казва: „Докато целуваш жените за пари, никога няма да прокопсаш“. Целувката трябва да бъде съвършена, абсолютно безкористна.

Тук имате една жена, която е отритната от цял свят и търси спасение. Тя е жената, която се дави и се хваща за Христа и казва: „Само ти, Господи, само твоята Любов, само твоята Мъдрост може да ме избави от туй положение, в което съм изпаднала“.

И вие, жени – ще се обърна към вас и към мъжете, – аз нямам вашата опитност, нали всички сте целували и сте били целувани, какво сте усещали след целувката? – Цяла нощ сте се въртели на леглото. Защо? – Не сте целунали Христа, а дявола. Там е мъчението. Дето се целува дяволът, язва се явява и злото се ражда. Там е всичкото. Забележете, това е един факт. На жена, която е целунала един покварен мъж, лицето ѝ почернява. На мъж, който е целунал жена, която не е на мястото на Христа, и неговото лице се разваля. Ако е бил чист, непременно лицето му се изменя. Целувката винаги произвежда един преврат или за добро, или за зло. Ако сте целунали Христа, непременно ще свети лицето ви, но направили ли сте една грешка в целувката, винаги ще ходите наведени, като тази грешница. Ще казвате: „Няма за мене смисъл в живота“. Тогава какъв е цярът? – Ще дойдете при Христа. Вие можете да намерите Христа и днес. Вземете Евангелието, пренесете се 2,000 години назад или идете 2,000 години напред, вие ще намерите и ще целунете Христа. И няма живо същество, което да се постави в положението на тази жена и на което Христос да не се изяви. Тогава Христос ще каже: „Прощават ти се греховете, и сега се започва новото ти развитие“.

Христос казва: „Слязох в дома ти, ти целувка не ми даде“.

Влезе една благородна мисъл в тебе. Тази мисъл е Христос. Някой път Христос минава в този свят. Аз Го виждам. Често Той минава. Сега за себе си аз няма да говоря, ще говоря за един ясновидец, който ми разправяше следното нещо: „Гледам – казва, – Христос застанал при една красива жена – отвън много красива, но отвътре не – и ѝ говори, а от другата ѝ страна, гледам и някой друг ѝ говори“. Христос ѝ казва: „Жено, обърни се към Бога, Любов ти трябва повече, за да се спасиш“. Тогава и дяволът ѝ пошепва нещо. На мястото, дето ѝ говори Христос, тя постоянно си маха ръката край ухото, защото Христос ѝ казва: „Любов!“ А тя подразбира: „Да любиш, значи да целуваш. Какво ще каже моят мъж?“ Тя плътски разбира Любовта. Едно вътрешно себеотрицание е процес на душата, не е процес на тялото, на ума. Това е едно съотношение, което съществува между моята душа и моя първоизточник, Бог, от Когото съм излязъл.

И всякога, когато се нашепват тия мисли на Христа, ние ги критикуваме. Щом дойде някой и ни нашепва такива мисли, за пример: „Отвори търговия, ще имаш големи печалби“, – не махаш ръка край ухото си.

Започваш търговията. Щом дойде Христос, казва на жената: „Жено, ти си богата, толкова дечица има там бедни, дай 2,000 лева да им се помогне“. Дяволът казва: „Не слушай!“ Тя маха край ухото си. Аз гледам хората, все махат. На някоя жена говори Христос, тя маха на ухото: „Това не е за мене“. Щом дойде някой друг, нашепне ѝ нещо, казва: „Готова съм!“

И тогава ме питат: „Как да познаем гласа Христов, толкова гласове ни говорят?“ – Христос говори тъй, както никой друг. Той казва: „Раздай всичкото си имане на бедните!“ А вие махате с ръка. „Иди в някоя болница да служиш на болните!“ Пак махате. „Омий краката на мъжа си, примири се с приятеля си!“ Пак махате. А като ви се каже: „Натрий носа на приятеля си“, – приемате. „Дай го под съд, 20,000 лева имаш да вземаш“, – „Това разбирам, толкова пари имам да вземам“. Когато Христос говори, няма душа в света, която да не разбира Неговия глас. Всяка мисъл, която прави човека готов за самопожертване, е Божествена мисъл. В това няма никакво изключение. Приеми я, тя иде от Христа. Спреш ли се да мислиш дали е онзи Христос, който е бил преди 2,000 години, всичко изгубваш. Слушай, приятелю, ако ти чакаш този Христос, Който е бил преди 2,000 години, ти ще отидеш в дъното на ада. Този Христос е пораснал сега, преди 2,000 години Той е бил малко дете. Той е бил бебе още, на 2 години, а сега е възмъжал, сега е на възраст, силен е. Следователно няма да го търсиш като едно малко детенце и да казваш: „Ех, да имам едно малко бебенце като Христа и да го помилвам!“ Тогава Той не е могъл да спаси света. Бягаше в Египет, биха Го и Го разпънаха на кръст. Туй беше волята Божия. Той си казваше: „Е-е, нали си слаб, тъй ще бъде!“ Като възкръсна, казваше: „Всяка власт ми се даде на небето и на земята, и в бъдеще няма вече тъй да бъде: няма да ме бият. Идете и проповядвайте туй Слово, аз ще бъда с вас до скончание на века“. Нам ни проповядват за разпнатия Христос. Аз не ви проповядвам за разпнатия Христос, аз ви проповядвам за онова Христово възкресение на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина, Правда и Добродетел, и за онзи Христос, който носи живот в себе си, който носи Мъдрост, знание на света; за онзи Христос, който носи Истината, който иде да ни даде тази вътрешна светлина, да устроим домовете си, да ни даде Правдата и с нейната мярка да мерим, да ни даде и Добродетелта. Христос носи и онези велики методи, чрез които ще можем да съградим нашите домове. Този е великият Христос. Ще кажете: „Де е?“ – Аз Го виждам сега, шепне на ушите ви. А вие виждате ли Го? Виждам Го, виждам Го, Христос шепне. Сега определям кой какво ще направи: Някой ще махне с ръка на ухото си, а друг ще слуша.

Мнозина мислят, че аз искам да омагьосвам хората. Не, Христос ви говори. И знаете ли какво ви говори Христос? Ето какво слушам аз: „Сърцата ви са студени, отвънка има сняг, следователно нямате проветряване,

противодействие там има; *Любов* ви трябва, *Любов*, с която да преодолеете всичко; *Любов*, която да стопли тези ледени сърца, да ги стопли с температура 100,000,000 градуса да светнат сърцата ви“. Пак ви говори Христос. Знаете ли какво ви говори? – „Знания, знания ви трябват. Не ви трябват знания как да сготвите боба, как да сготвите пуйката, как да накълцате зелето, да направите кебапчета. Не това ви трябва, а знания, знания, да предадете тази Мъдрост на вашите дъщери, синове, на вашите мъже, на вашите слуги, приятели и неприятели“.

Виждам Христа, Той ви говори сега, и вие седите. Виждам една отлична картина: като че ли седи една мома, която очаква момъка, който идва сега и ѝ предлага да се сгодят. Тя стои много сериозно. Аз я виждам в сериозна поза. Такава поза сте заели и вие, и аз казвам: Всичко е готово, само да не мръднете дясната ръка при ухото си. Момата казва: „Сега, като дойде момъкът, чакай да си помисля, да го взема ли, или не; да го взема, но имам друг по-богат, по-учен, повече удобства ще ми създаде, само че той още не ми е предложил“. Тя решава, мисли, колко сериозно мисли! Сериозно мисли, но за „онзи“! Няма какво да мисли: „Взимаш ли ме, или не?“ – „С Тебе съм, Господи!“ Свършена работа! Оставиш ли да мислиш много, нищо няма да излезе. Има моменти, когато човек не трябва да мисли много. Веднага трябва да решава. И ние трябва да бъдем като онзи инженер на Наполеона, комуто Наполеон казал: „Трябва да построиш един мост за минаване на войската“. – „Нямам инструменти.“ – „Аз ти казвам: Ако в 20 минути отгоре не построиш моста, ще те застрелям.“ Инженерът отдава чест, отива си веднага, умът му заработва и в 20 минути построява моста. Няма време, няма какво с инструменти да се решава, бързо трябва да работим. Когато човек сгреши, иска дълъг срок, обтяга, протака в съдилището. Грешниците искат, когато се разглеждат делата им, да бъде времето дълго. Когато крадем, ние искаме дълго да бъде времето, а когато искаме да имаме резултати – обратно, – късо да бъде. Когато дойде да ни възнаграждават за постъпките ни, да не се протака това с години, а като Наполеона, да издаде заповед да съградим този мост в 20 минути, за да се минава от единия бряг на другия, от единия свят в другия. Следователно тези принципи трябва да приложим в домовете си, в живота си.

Христос казва: „Аз в дома ти дойдох, ти целуване ми не даде, а тази жена, откак съм влязъл, не престава да целува, не устата ми, а нозете ми“. Тя казва: „Аз съм недостойна да целуна устата Ти, а ще целувам нозете Ти, тези – прашните нозе, които ходят по земята“. За да целунеш Христа по устата, изисква се ангелски живот. Някой казва: „Дай да те целуна по устата!“ Ангелски живот се изисква за това, чистота се изисква! Ако ние бихме ценили тези целувки!... Българите, които са ходили в Русия, казват,

че на Великден всички се целуват: „цап-цап" – докато я оцапаха: „Ну, поцелуемся; цап-цап". Сега Христос им казва каква трябва да е целувката. Този квадрат трябва да се отвори и да се изхвърлят тези заблуждения, те трябва да престанат в Русия. Казвате: „Православната църква е била такава". Ще ви приведа един анекдот. Един от руските императори писал до всички руски манастири конфиденциални писма, с които молил – в който манастир се намира главата на свети Иван Кръстител, да му се изпрати. Той получил от всички манастири по една глава! Натурял ги в отделни стаи – 40 глави в 40 стаи. След това отива в Руския Синод и запитва: „Колко глави има свети Иван Кръстител?" – „Ваше Императорско Величество – само една глава!" – „Не – казва, – 40 глави има". Взима тези старци, завежда ги във всички стаи: „40 глави, документално 40 глави!" Прави са те: Ако вземем прераждането, може да кажем, че Иван Кръстител имал 40 глави, но императорът им казал: „Не заблуждавайте народа с тия суеверия!" Затуй днес страда руската църква, защото Иван Кръстител имал 40 глави!

Бог поругаем не бива. В Негово име не трябва да има никаква лъжа. Ако аз, в името Христово, искам да ви заблуждавам, тежка е кармата на този народ. Никой не може да прокопса, ако е лъгал. Някой казва: „Струва да се лъже". Не, никога! Някой път може да икономисаш истината, може да избегнеш отговора или да премълчиш, но никога да не говориш лъжа. Не можеш да кажеш истината – мълчи; не можеш да кажеш истината – бягай, никой не те заставлява да говориш.

И тъй, две неща са потребни: смирение, като на тази жена, да познаем заблужденията си. Тази жена е познала, че пътят, по който е вървяла, животът, който е водила, знанията, които е имала, всичко туй дало най-лоши резултати. И след всичко това тя казва: „Господи, всичко туй сега изменям". Аз зная, че тази жена е изменила своя живот, после тя е станала една отлична работница на Христовото дело. Тя е изменила съвършено живота си. Нейният живот се измени от целувката. Следователно, ако и в нас влезе тази Божествена светлина, и ние възприемем тази светлина и я целуваме, тя ще произведе всички тия добри резултати.

И тъй, когато дойде някой в дома ви, какво трябва да направите с него? Нали когато имате „jour fix", дойде у вас някоя ваша приятелка, някоя ваша възлюблена, която вие си обичате, вие я туряте да седне на вашето място. Дойде една, целунете я; дойде друга, целунете я; дойде трета, целунете я; до 10 като дохождат, целувате ги. Другите 10, които идват, не ги целувате. Тогава 10 сте целунали, 10 не. Аз определям: 10 са от Господа, 10 – от дявола. Вашето рандеву, този ваш „jour fix" все „jour fix" ще стане. Като излязат от дома ви, ще почнат да ви критикуват. Всички ще целунете!

Започнеш ли с целувка, всички ще целуваш. Ако не целуваш, никого няма да целуваш. Тогава вашият „jour fix" ще излезе благополучен. Ще кажете: „Тази жена не ми е симпатична". Ами тази, която целунахте, симпатична ли ви беше? Нима онази жена е била симпатична на Христа? Че на вас туй, което е симпатично, то е дяволът. Имате две моми: едната е скулеста, с рани, а другата не, красива е. Коя ще целунете? – Красивата. В нея е дяволът. В тази, скулестата, е Христос. В красивия момък с мустачките, там е дяволът. Щом го целунеш, ще почернее лицето ти. А в този, грозния момък, там е Христос. В името Христово ще го целунеш. В него е принципът на Христа.

И тази жена предпочете да целуне прашните крака на Христа, а не чистите на онзи буржоа, защото Христос ходеше със сандали от кожа и без чорапи, с боси крака. Неговите крака бяха прашни. Та тази жена не целуна краката на Симона, а на Христа. Тя казва: „Господи, и Ти си прашен и нечист, и аз. Аз ще Ти измия краката, а Ти – моето сърце". И Христос ѝ отговорил. „Жено, речено-свършено". И тя го стори. Сегашните учени казват: „Събрал ги тях, все такива невежи хора, не ги ли знаем кои са те?" Че аз не съм дошъл в България да събирам красивите моми и момци, аз оставям тях за църквата, а онези, които нямат никакъв подслон, скулестите, те са дошли при мене. Тъй че няма защо да бъдем в недоразумение, но веднъж една моя овца изцелена по такъв начин, не я пущам вече. Какво разбирам под думата „църква"? – Под „църква" разбирам едно живо същество, което мисли и чувства, има воля, а всички тия каменни здания, това са приюти, това не са църкви. А сега свещениците питат: „Ходиш ли на църква?" Аз бих дошъл у тебе, ти си отворена врата. Аз виждам, че вратите на сърцата у поповете и владиците са все затворени, нямат и ключ. Питам клисаря: Де са ключовете? – „Днес дядо поп не служи, елате в другата църква". Това не е църква. Когато някой иска да дойде в моята църква, аз отварям вратите ѝ за богомолците в 4 часа, преди да изгрее слънцето. Тъй трябва да бъдат отворени вратите за всички хора, които искат да служат на Бога, и в тази църква всички кандила трябва да бъдат запалени, да се лее от тях светлина и благост. И който влиза в нея, трябва да остави вън всичкия си товар. Това е то църква, тъй трябва да се разбира. Ще кажете: „Ами какво ще стане с простия народ?" Те не са прости хора, ние говорим за всички учени – те са свършили гимназии, университети, – все със забавления ли ще ги занимаваме? Ще им позволим да влязат в църквата, да служат. Но как ще служат? – Като дойде владиката, нека се облече с одеждата на Любовта, тя е вътрешна дреха. После има един фелон, тя е дрехата на Мъдростта. Като си облекат тези дрехи, после нека си турнат и корони и друго, и тогава нека служат. Като дойде тъй, аз ще му дам първо място, но ако дойде със сегашните си дрехи, ще го изпъдя навън. Вън вие, които продадохте името Христово, идвате да служите за пари, да ги събирате във вашите котлета!

Христос не умря за пари, Христос дойде да служи в името на Божията Любов и Мъдрост, за да възкреси хората. Туй е не само с нашите свещеници и попове. Когато говоря истината, в името на Христа я говоря. Горко на онези, които се противят на тези Божествени истини! В Христовото име, в Божественото няма никакво заблуждение.

Нека българите сеят нивите си. Аз съм готов да дам на българите 100 пъти повече жито и царевица, преизобилно, нека те сеят, и свещеникът нека сее, но не с кръста и с котле в ръка. Нищо да няма в църквата: никакви пари, никакво разнасяне на дискусии. Това е безобразие! Всичко това трябва да се изхвърли, тъй говори Христос. Сега дойде някой, пита ме: „Ти свещ палиш ли в църква?" Аз казвам: Моята свещ винаги гори, кандилото ми е запалено от памтивека, то никога не е изгасвало. – „Ами в църквата вярваш ли?" – В тази, Христовата църква вярвам, в църквата на Любовта, в нея е Христос, в нея са и всички светии и всички добри хора. – „Ами при нас защо не идваш?" – Идвал съм и при вас, но вашите църкви са затворени. – „Как?" – Затворени са те, и сега, аз не мога да ги целуна. Те искат да отида да целуна ръката на владиката. Някой път и моята ръка не искам да я целуват. Преди няколко дни дойде един човек, в когото беше духът. След като го поканих да остане на трапезата, той казва, че никой не трябва да ми целува ръката. После дойде една жена, която ми целуна ръката. Казвам си: Е-е, това внесе в него съблазън: „И той е един от владиците", помисли си гостенинът. След половин час той стана, излезе, иска да се ръкува, аз го спрях – да не се ръкува, и му казвам: „На добър час, хубаво мислиш".

Аз съм за онази вътрешна целувка на Любовта, на нашите сродни души. Някои питат: „Как да си намерим сродните души?" Това е най-лесната работа! По-лесна работа от тази няма. Това и най-малките деца ще ви кажат. До 5–6-годишната си възраст децата ще ви кажат как. От седмата годишна възраст нагоре те ще ви заблудят. В русенско един баща ми разказваше, че запитал един ден малкото си детенце: „Синко, откъде си дошъл?" Това дете му отговорило: „Да не ме смущавате". – Кой си, откъде си дошъл? Ако ти имаш Любовта в себе си, няма да го питаш откъде е дошъл. Ти знаеш, че Любовта знае откъде си дошъл. Когато ние любим хората, от Бога сме дошли, а когато не ги любим, от дявола сме дошли.

Първото нещо: Като дойде Христос в дома ви, ще измиете краката му с вашите уста, а това, преведено на ваш език, значи: Ще му служите с Мъдрост и Любов, ще носите Неговото Слово без никаква примес. Това е целувката. Когато аз прилагам всичкия си ум и всичкото си сърце да му служа тъй, че да нося неговото Слово без никаква примес, това е целувка. Ако така можете да служите на Христа, той ще ви каже: „Прощават ви се греховете, и вашите имена се записват в небето пред ангелите, и в бъдеще

вие ще станете граждани на това велико царство“.

И тъй, аз сега ви поздравлявам всинца да служите на Христа с Мъдрост, да служите с Любов, да ги вложите в умовете и сърцата си. Този Христос аз Го виждам, с Него говоря сега. След като си отидете у дома си, Той пак ще ви говори. Внимавайте, не продължавайте да умувате, но кажете: „Да решим!“ Не, късе срокът, веднага решете! Речено и свършено – никакво махане на ръката. Вие ще ми кажете: „Ти говориш ли истина, че Христос е при нас сега?“ При вас е Христос, при вашите души, разбирайте вътрешно. Говоря ви една велика истина. Велик е този Христос и когато хората един ден съзнаят тази истина, знаете ли каква култура ще има? В Европа ще пътуваме свободно, без никакви спънки, и тогава всичко ще поевтинее, и житото, и маслото – всичко. Как? – Когато хората започнат да служат на Бога с Любов и Мъдрост.

Туй учение трябва да го подемат всички духовници. А те се докачат още, но Христос ще ги застави да не се докачат. И учители, и всички други в бъдеще трябва да служат на Христа с Любов и Мъдрост.

Сега аз ви проповядвам не като на българи, или като на англичани, или като на френци. Аз ви проповядвам като на мои братя и сестри в името на Христа. Никога няма да изопача Истината. Аз ви говоря като на мои братя и сестри, като на приятели, като на ученици, които ви държа на равна нога със себе си, давам ви най-хубавите си мисли, макар че треперят тези хора вън, на студа. Аз ви давам най-хубавото от себе си, запознавам ви с тези истини, за които никой друг, от 2,000 години насам, не ви е говорил. Защо? – Защото аз любя Бога, защото му служа с Любов и Мъдрост. И вие всинца можете да му служите. Всинца можете да служите на Бога с Любов и Мъдрост. Всички можем да бъдем братя, безразлично каква е степента на нашето развитие. Ще идем да работим според силите си.

И тъй, ние можем да дадем тази целувка на Христа, понеже Христос е навсякъде, в цялата природа. Навсякъде е Христос! И ние можем да му дадем тази целувка; щом я дадем, ще цъфнем, ще завържем и ще станем силни. Моите думи са малко символични, но истинноста им е отвътре. Всяка мисъл, всяка целувка трябва да бъде пропита с Любов, и като целунете, да не съжалявате, а да знаете, че сте извършили един дълг, дали сте нещо от себе си, и тогава ще чуете този глас на Христа: „Прощават ви се греховете“. „Прощаваме се“ – това е отлична дума. Ако днес Съглашението каже на българите: „Прощава ви се дългът“, какво ще бъде? – Барабаните ще бият из града, обявления ще има залепени по всички градове, по всички общини, че Съглашението е простило на България два и половина милиарда лева дълг. А туй, което носи Христос, е много повече от тези два

и половина милиарда лева.

Любов и Мъдрост трябват на всинца ни сега. Любов и Мъдрост! Някои казват: „Еди-коя си сестра е кисела“. Казвам: Тя не е целувала още краката на Христа. „Еди-коя си малко критикува“. Казвам: Не е целувала краката на Христа. „Еди-коя си е невежа“ – не е целувала краката на Христа. Онези мъже и жени, сърцата на които са пропити от тази Любов и умът им – от тази Мъдрост, те са целували краката на Христа. Човек, който един път е изпитал тази Любов, който един път се е докоснал до нея, той вече се е издигнал така, както светът не подозира.

И тъй, служете с Любов, служете с Мъдрост. Туй учение трябва да се приложи. Там е силата и спасението в бъдеще.

Беседа, държана на 8 януари 1922 г., втория ден на Коледа, в София.

1922_01_15 Защо твоите ученици ядат и пият?
Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

ЗАЩО ТВОИТЕ УЧЕНИЦИ ЯДАТ И ПИЯТ?

И те му рекоха: „Защо учениците Йоанови често постят и молба правят, така и фарисейските, а твоите ядат и пият?“ (Лука 5:33)

Поясненията върху един стих могат да бъдат прями и косвени. Прямите обяснения са обяснения за децата, а косвените – за възрастните.

Когато учителят в първо отделение разправя на децата за събирането, той взема мамули и казва: „Един мамул и още един мамул колко стават? – Два мамула“. Детето гледа и казва със страх: „два“.

Сега някои хора имат това свойство на ума си, т.е. да казват: „Дайте ни да го пипнем, да видим“. И те, като малките деца, казват: „Един мамул и още един стават два“. Мислите ли, че като кажем: „Едно зърно мамул и още едно стават две“, сме разрешили въпроса? Мислите ли, че ако даже съберем 100 мамула и още 100 мамула, сме разрешили въпроса на мамулите? Ако дори знаем да делим и умножаваме, въпросът за царевицата, мамулът, остава неразрешен. За да се разреши, трябва да имаме други познания, да знаем при какви условия тази царевица расте, кога се сее, при каква почва расте, как се развива, за какво се употребява и каква може да бъде нейната сила. Сега, по тази аналогия, вие можете да си правите и по-далечни сравнения. За пример, често в математиката има обяснения за функциите. Функции има и във физиологията, те са физиологически функции. Функции има и в сърцето, функции има и в ума, и в обществения живот, и в домашния – навсякъде все има функции. И сега, като се върнете у дома си, онези, които знаят повече за функциите, нека разправят какво е функция. Каква е функцията на жената? – Да готви. Каква е функцията на учителя? – Да учи. Каква е функцията на свещеника? – Да служи. Каква е функцията на крадеца? – Да краде. Това са първа степен функции, т.е. прями функции. Сега, учителят не е роден само да учи, свещеникът не е роден само да служи. Туй е прямото обяснение на стиха. Една царевица и една царевица правят две царевици.

Обаче в косвеното обяснение на един въпрос или на една идея се съдържа по-дълбоко знание за самия предмет. Ние можем да докажем комуто и да е, че човек има душа, тъй както можем да докажем, че една царевица и още една царевица правят две царевици. Можем да поставим когото и да е в магнетически сън, да извадим двойника му, в който живее душата, и да го сгъстим. И ето, отвън един човек и още един двама са, но тия двама живеят

в един човек. Възможно ли е това? – Възможно е. Туряме ги един в друг, събират се и после пак изваждаме единият. Значи правим този процес. Ние не само трябва да знаем как да извадим този двойник, но трябва да знаем и онези велики закони, при които душата се развива, расте и придобива своите знания. Ние трябва да се поучим от царевицата, когато тя пуща своите коренчета в черната почва. Тя стои на много по-ниска степен на развитие отколкото ние, но когато се посади в почвата, тя умее да схване онези елементи, които са необходими за нас, и така да ги усвои, че от туй складиране на тези елементи в царевицата да зависи нашия живот. Ако царевичните зрънца, житните зрънца, ечемичните зрънца не събираха тези елементи за живот, какво би станало с нас, интелигентните хора, които мислим, че сме много културни? Ние не владеем още знанието на царевицата, на житото, на крушата, на сливата, а при това казваме: „Ябълка е това, круша е това"! Или: „Той е прост като круша". Не, крушата по своята специалност седи 10 пъти по-високо от човека в културно отношение. Турците казват: „Персенги олсун", т.е. на калем иде. Туй буквално не е вярно. Не е вярно, че една царевица и една царевица правят две и че крушата седи 10 пъти по-високо от човека. Това е по косвените обяснения, а не по прямите: по прямите е обратно.

Сега, тук може да се роди цял спор. Можем да спорим колкото искаме по въпроса.

Тези учени хора задават на Христа въпроса: „Защо учениците Йоанови често постят и молба правят, така и фарисейските, а твоите ядат и пият, има гуляй, ядене и пиене?" Ами че да пости човек, много наука ли се изисква? Голяма наука ли е това, човек да пости и молба да прави? Ни най-малко не е наука. Като ти се сковат устата, какво ще правиш? Постиш. Стомахът ти нищо не взима, казваш: „Пост". Като те бият, ще се молиш и оттатък ще минеш: „Моля ти се, мамо!" Та някои хора мислят, че много нещо правят, че постили и много се молили. Като има камшик, ще се молиш, и ние знаем от коя култура си. Съвременните хора казват: „Лекарят ми забрани да ям, на диета съм, ще се пости". Не, не, не. „Досега ядох и пих, но отсега ще постя". Каква култура има в това? Нима Господ се нуждае от нашия пост и молитва? Нима Господ се нуждае от нашите сълзи, постоянно да плачем и да се оплакваме?

Двама студенти си приказват. Единият дава съвет на другия, който е беден, да отиде при един негов богат чичо, добър, духовен човек, да му иска пари. „Иди при него, поискай му пари, но гледай да започнат сълзите ти да капят. Ако заплачеш, ще ти даде пари, ако не заплачеш, няма да ти даде. Той е човек, който само на сълзите вярва". Отива и опитът излиза сполучлив. Нима днес опитът не излиза сполучлив, когато посетим някои

бедни? Някой вестникар веднага ни описва състоянието. Така описват глада на руснаците. Нима сърцето ни не се отваря? Отваря се. Но ако тази храна не отива до болните, до гладните, а отива в джобовете на здравите? Та и Господ, когато изпраща толкова много храна, повече отколкото трябва, не се ли изгубва тя някъде из треновете? Господ изпраща комисия, да види какво става с тази храна. Хората гладуват в Русия, Англия, Германия, България, навсякъде се изгубили тези вагони, и храната я няма. И всички религиозни хора какво правят? „Хайде да се помолим на Господа, пак да изпрати храна!“ Пак му се молят. Както виждате, тази година Господ пак изпраща, и пак се губи. Всяка година Господ изпраща 10 пъти повече и хората започват да се чудят къде отива тя?

„А – казват – Йоановите ученици – т.е. тези на старата култура – постели и се молели, и фарисейските също, а онези на Христа само яли и пили.“ Сега нам ни казват: „Какъв е пътят за спасението?“ Аз ще ви приведа един разказ и ще ви оставя после математически да си разрешите тази велика проблема, как да се оправи света. В далечното минало, в предисторическите времена, живял някой си прочут цар – Ормузд-Дей, който бил поклонник на Единния Бог, Бог на вечната хармония. Но в съседното царство, негов съседен събрат бил цар Соломон-Ра. Той бил многобожник, но не само многобожник, но и поддържал жертвоприношенията, принасял човешки жертви на боговете си. Цар Ормузд-Дей имал пет много красиви дъщери. Първата от тях, Адита, била най-красивата и най-умната в цялото царство. Обаче в сърцето на цар Соломон-Ра се заражда едно желание, да може да открадне дъщерите на Ормузд-Дей. Щом се зародила в него тази идея, той повиква най-вещите си мъдреци и им заръчва да направят един палат, който да се отваря и затваря по магически начин. В този палат да се изкопае един тунел, през който да се отива до царството на Ормузд-Дей. И по един тайнствен начин дъщерите на Ормузд-Дей започнали да изчезват. И тъй, всичките дъщери на Ормузд-Дей били задигнати и затворени в този палат, направен по магически начин, за да не може да бъдат освободени. Ще кажете: „Каква ли му е била целта, да се ожени ли за тях?“ Не, ни най-малко. Понеже той принасял жертви, имал предвид да ги принесе жертва на своите богове, за да го направят най-виден цар в света. Когато тези пет сестри се намерили затворени в палата, там прекарали цяла година. Втората година започнали да разсъждават, да търсят начин за освобождението си. Най-голямата дъщеря, Адита, намерила една книга в своята стая, която била оставена от мъдреците, които правили този палат. Те били от бялата ложа. Адита разбирала тайния език на тази книга, в която се пишело, че еди-къде си имало 4 ключа. Единият бил обърнат към изток, другият – към запад, третият – към север, четвъртият – към юг. За да си отвориш, ще завъртиш един път ключът към изток, два пъти – ключът към запад, три пъти –

ключът към север и четири пъти – ключът към юг. После отново ще ги завъртиш: източният ключ ще завъртиш два пъти, западният – три пъти, северният – четири пъти и южният – пет пъти. Ще завъртиш пак наново ключовете: източният – три пъти, западният – 4 пъти, северният – 5 пъти, южният – 6 пъти. Като ги завъртваш тъй, числата ще вървят едно след друго. Като ги завъртиш по 9 пъти, ще се образува числото 12. Тъй ще намерите по колко пъти ще завъртите източния, по колко пъти западния, по колко пъти северния и южния ключове. Тогава математически ще си направите едно съотношение и ще работите. След като се развъртят тъй ключовете в този палат, ще се отвори тази врата, отдето трябвало да излязат навънка. Тъй казва мъдрецът в тази книга: щом влезеш, ще завъртиш вратите по обратен път – източната врата ще завъртиш 6 пъти, западната – 7 пъти, северната – 8 пъти, южната – 9 пъти. При всяко ново отваряне постепенно ще намаляваш. При второто отваряне: източната – 5 пъти, западната – 6 пъти, северната – 7 пъти, южната – 8 пъти. При третото отваряне: източната врата – 4 пъти, западната – 5 пъти, северната – 6 пъти и южната – 7 пъти. Щом излезеш вънка, други ключове има. Тогава ти и сестрите ти ще се върнете у дома си. И тъй:

При излизане............при I отваряне........при II отваряне.........при III отваряне

Източната врата:.............1..........................2.................................3
Западната врата:.............2.........................3.................................4
Северната врата:.............3 ....4..................................5
Южната врата:................4.........................5..................................6

При влизане ....при I отваряне ....при II отваряне........при III отваряне

Източната врата: ....6 ....5..................................4
Западната врата: ....7 ....6 5
Северната врата: ....8 ....7 6
Южната врата:................9 ....8 7

Обща табличка при отваряне и затваряне

Източната врата – 1, 2, 3, 4, 5, 6.
Западната врата – 2, 3, 4, 5, 6, 7.
Северната врата – 3, 4, 5, 6, 7, 8.
Южната врата – 4, 5, 6, 7, 8, 9.

Сега вие ще ме запитате: „Какво трябва да правим?“ – Завъртете източния ключ 1 път, западния – 2 пъти, северния – 3 пъти, южния – 4 пъти. Завъртете още един път – източния 2 пъти, западния – 3 пъти, северния 4 пъти и южния – 5 пъти. И като завъртите още един път източния ключ 3 пъти, западния – 4 пъти, северния – 5 пъти и южния – 6 пъти, тази врата ще се отвори. Коя врата? – Вратата на знанието, да разбирате дълбоките пътища, които водят към Бога, към спасението, т.е. към вашия дом.

Сега: ядене и пиене. „Ако не ядете и пиете – казва Христос – плътта и кръвта на Сина Човечески, нямате живот в себе си.“ Туй ядене и пиене трябва да бъде знание. Нашата душа трябва да жадува за знание. Ние препоръчваме яденето в широк смисъл. Всички онези, които се учат и които работят, трябва да ядат и много трябва да ядат. Само духовните хора мислят, че с малко ядене може. Те трябва да ядат. Множко ядене трябва. Но многото ядене не подразбира, че трябва да напълниш стомаха си. То не е ядене. Многото не е в количеството, многото всякога подразбира качество и живот в себе си, който трябва да се произведе.

Христос им казва: „Можете ли стори сватбарите да постят, докле е с тях младоженецът?“ Той дава туй сравнение, за да покаже, че не могат сватбарите да постят, докле е младоженикът с тях. Ще бъде смешно, докато на онези хамбарът е пълен с жито, те да плачат и постят. Защо? Когато някой е гладен, да плаче, разбирам. Когато някой се моли, когато го бият, разбирам, но когато Господ му дава всички блага, какво трябва да прави? – Да се радва, да учи, да помага на своите ближни и на себе си.

Следователно нам искат да представят действителния живот в палата на цар Соломон-Ра. Ако сме там, ще ни принесат жертви на петте богове, но ако имаме книгата на онези мъдреци, ще намерим тези ключове, които ни водят към вратата – изход за своята бащиния. Сега някои казват: „Покажете ни пътя!“ Два пътя има. Ако аз отида в някой богат дом, убия господаря на къщата, взема парите и стана господар на неговите богатства, какво съм спечелил? Ако аз принеса дъщеря му жертва, какво съм спечелил? – Нищо. Не е въпросът там, да убием този богат човек, но жив да го оставим, да отворим сърцето му, да принесе своите жертви доброволно, и да остави за себе си колкото му трябват, а останалото, туй, което Бог е пратил, да принесе за своите братя. Мислите ли, че ако днес Господ прати една комисия, няма да намери житото де е, царевицата де е? За всички българи ще има изобилно жито. Сега всички българи се потриват, толкова комисии има назначени, и не могат да намерят де е житото, де е царевицата. И не само в България, в целия свят има такива комисии. И очакват дано химиците изнамерят някакъв лек начин за прехранване, някакви хапчета. Но докато изнамерят те това, какво ще

стане с нас? Въпросът е за туй, готовото. Не е въпросът за парите, нека стоят в касата. Това жито, тази царевица трябва да се дадат на всички хора, да има да ядат и пият. Всички ние не искаме пари. „Хляб наш насъщни, дай го нам днес!“ Никъде няма в Господнята молитва: „И парите дай ги нам днес“! Но казва се там за царевицата, за хляба. И Христос е казал, да излезе тази царевица на място.

И аз бих желал всички да почнат не да се молят, а да завъртват този ключ на знанието. Сега да ви кажа защо и вие не сте завъртели този ключ. Мнозина от вас, които ме слушате от толкова години, аз виждам – пак ще кажа „виждам“, – мислите още, дали това учение е тъй или може да има друго учение. Няма друго учение в света, освен учението на Любовта. Няма друго учение в света, освен учението за Божията Мъдрост. Аз не зная друго учение. И ако вие мислите, че има друго някое учение, заблуждавате се от Соломон-Ра. Помнете, че Любовта е само за здравите хора. Любовта не е за болни хора. Болните не могат да любят. Туй трябва да го знаете! Болните, мъртвите не любят. Само живите хора, които са изпълнени с Божествения Дух, те са, на които сърцата са изпълнени с Любов, в тях Любовта функционира. Няма да искам Любов от мъртвите хора. Любовта не е достъпна за болните и невежите, нито Мъдростта е достъпна за тях. Невежите хора нямат Любов, и онези, на които сърцата са стиснати, и те нямат Любов. Любовта е една постоянна, разумна сила в света, в която Бог пребъдва и сам живее. Следователно, когато някой каже: „Аз любя“, питам го: Ти болен ли си? – „Болен съм.“ – Не те е озарила Любовта още. Нека дойдем до положителното. Мислете здраво и не се лъжете! Ако сърцето ви е болно, Любовта не е дошла там. Ако умът ви е болен, Мъдростта не е дошла там. Ако вашата воля се колебае, вие не знаете да въртите тези 4 ключа на Адита. Адита е тя, знаете ли я? И аз бих желал всички вие да бъдете Адита. Адита, това значи първоначалната субстанция на Мъдростта, от която произтичат всички неща.

Запитват Христа: „Защо твоите ученици ядат и пият?“ – Защото са здрави. Само здравите хора ядат и пият. Но, разберете ме, аз днес говоря принципиално. Казвам „само здравите“, защото и болните ядат, но това не е ядене. Когато през някоя счупена стомна наливат с хиляди килограми вода, тя изтича. Питам: Яде ли тази стомна? – Не. Болните ядат като счупена стомна, а здравите – като здрава. Някой казва: „Ям и не мога да се поправя по никой начин, като кука съм“. Счупена стомна си, пукната стомна си. Но сега, други пък възразяват: „Аз от много ядене надебелях“. И надебеляването не е ядене. Водата, която е в стомната, има толкова много утайки, които са се наслоили около стомната отвътре, като кал, затуй става надебеляване. Това надебеляване е кал. Тъй щото яденето не седи в това, нито да си тънък, нито да си дебел, но среден. Яденето подразбира всякога

какво? Онзи, който яде в правия смисъл, той всякога свети, като свещ трябва да бъде. Неговото сърце трябва да бъде изпълнено с радост и благодарност към Бога. Дотогава, докато вашето сърце е пълно с радост и благодарност, вие ядете правилно, но в момента, в който изгубите тази радост и благодарност, вие сте счупена стомна. Не казвам „вие“ за вас. „Вие“, това е граматически. Вие не сте граматическо „вие“. Вие сте друга единица, вие сте извън граматиката.

Следователно в храненето две неща са необходими: ядене и пиене. „Ядене“ значи твърдата храна да се превърне на каква? – На течна. За да я превърнеш на течна, трябва да пиеш непременно нещо отгоре. Значи две качества са необходими – да знаеш тази материя при яденето да я превърнеш. Сега след всяко ядене това, което изядеш, трябва да го превърнеш в чувство, и то в най-висшето чувство. То е богатство, то е растеж на сърцето. И не само там да се спрем, но тази енергия да я превърнем тъй в нашия ум, че да произведе най-висши, най-възвишени мисли. Тогава растежът на нашата душа върви правилно и тия функции постепенно съграждат този организъм, който ние имаме.

Сега ние постоянно се спираме на Йоановото учение и фарисейското учение.

Христос определя, че когато младоженикът е с тях, и едното, и другото учение си нямат място. Когато слънцето стопля вашата стая, нямате нужда от печка, но щом това слънце замине към северния полюс, в тези северни нощи, тогава ще имате нужда от вашата печка, тогава ще имате нужда от вашата малка свещица. Не казвам, че тези учения не са нужни, но Йоановото учение и фарисейското учение, това не е Христовото учение, понеже богатият, който яде и пие, постоянно е недоволен. Той казва: „Да, жадува душата ми за нещо, иска душата ми нещо“. Той е гладен. И всички хора сега са гладни, имат едно желание незадоволено, всички са болни. Казвате: „Болни хора сме ние“. Да, всички са болни. Че всички хора са болни, ще познаеш, ако само бутнеш някого, и той веднага казва: „Не знаеш ли, че съм болен човек, че съм нервен, че съм неразположен? Не знаеш ли, че снощи не можах да си отспя?“ Когото бутнеш, все кипва.

После пък четем, преобръщаме Библията, какво казал Христос. Какво казал Христос? – Че неговите ученици знаяли как да ядат и пият. Туй ядене трябва да го научим. Думата „ядене“ е символична, думата „пиене“ също е символична. Ако прекараме яденето във всички области на нашия живот, ако прекараме пиенето във всички области на нашия живот, и то не само външно, във всички хора ще се яви желание да знаят да ядат и пият, не да преяждат, да пиянстват, но всички хора да бъдат радостни, бодри, весели и

всички да имат за живота необходимото, което Бог ни е дал. Следователно, когато Бог ни е пратил на земята, Той е промислил за всичко. Знаете ли защо идат тези страдания? Господ по един екзекутивен начин иде да възстанови своя закон. Той пита: „Де е царевицата, де е житото? Я викайте главния директор на пансиона да каже де е хлябът на децата; де е мармаладът, де са ябълките, крушите, които бях изпратил?" – „Е, продадохме ги." – „Защо ги продадохте?" – За да имат пари да си купят хубави шапки, дрехи, та да излязат навън като някой пуяк, с вирната опашка – „тър-тър-тър"! А че хората умират от глад! „Хайде сега да отидем на църква!" Всички облечени, и Господ ще ги намери облечени. За обличане, всички са облечени, но има и техни братя, които не са облечени. Господ ще пита: „Защо вашите братя са гладни и жадни?" И тогава всичките тези богати с хубавите дрехи ще се намерят в положението на богатия, който като умрял, се намерил в мястото на мъчението. Някои мислят: „Ще дойде ли такъв ден?" Аз ви казвам, че Господ всички тези богати, до един, ще ги прати на мястото на богатия, дето има скърцане със зъби. Тогава често разказват за смях този анекдот: „Ех, Стояне, не съм служил добре на Господа, ще се скърца на онзи свят със зъби". – „Е, дядо попе, ти поне нямаш зъби, твоите са опадали."

И ние трябва да се върнем към думите Христови. Яденето и пиенето трябва да бъде тъй, както Неговите ученици са яли и пили. За съвременния християнски свят – нали всички се наричат християни – трябва да се приложи Христовото учение и най-малкото благо е туй, което е турено в Господнята молитва: „Хляб наш насъщни, дажд нам днес"!

Ако питат какво иска Христос днес? – Най-малката програма е тази: Хлябът наш насъщни да го дадете на вашите братя. Сега вие ще говорите за спасение, за това-онова, за всичко, а за това, което Господ изисква тук, на земята, за него и дума не става. Ще се цитира какво казал еди-кой си автор в Германия, във Франция, какво казал някой си проповедник. Много хубаво, всички тия неща ние ги похваляваме; всички тия неща, които хората са казали, ще ги разберем само тогава, когато сме се наяли добре, когато сърцето ни е топло, когато умът ни е светъл, когато волята ни е крепка. – Тогава ще разберем този свят, който стои пред нас. Следователно и вие ще ме разберете.

И тъй, постенето аз съм го кръстил почивка. Има право да почива само онзи, който дълго време е работил. Това е почивка. И постът, в такъв случай, ще служи като начин за обновление на организма, а молбата ще служи като начин да усвоим знания и Мъдрост. Ученикът ще се моли на учителя си да го учи, ще се моли за знания.

Ако Йоановото и фарисейското учение се прилага по този начин, те са в права посока, а ние, съвременните хора, след като скрихме царевицата и житото в къщите си, после отиваме да се молим на Господа: „Господи, ние сме големи грешници, скрихме житото и царевицата, какво да правим сега?“ – Е, запали една свещ! Не, Господ казва: „Ти скри тази царевица и това жито. Щом съзнаваш греховете си, ще отидеш да върнеш царевицата и житото на гладните си братя“.

Та и вие ще върнете царевицата на брата си, защото виждам, че във вашите стаи има много царевица скрита. В най-широк смисъл, у вас, правоверните, има скрита царевица, но съдбата ще започне от вас. В този свят има съдба за грешните. Ще го питат веднага: „Как се осмели ти да говориш истината, на какво основание отгоре ти се осмеляваш винаги да не лъжеш, кой ти даде право да бъдеш милосърден, кой ти даде право да бъдеш честен, защо не си крал, защо не си обирал другите“ и т.н.? И за всички тези престъпления, и за много други, по тази процедура съдиите ще издадат резолюция, че еди-кой си праведник на земята се осъжда. И се осъжда на какво? Тук на земята се осъжда да плати глоба, а онези, обвинените по член 4 – платят 4 милиарда лева, да се конфискува всичкото им имане. А праведните се осъждат да им се върне в двоен размер всичкото имане, което им е взето, и да им се даде възможност, условия, да живеят най-добър, най-щастлив живот. Тъй се осъжда на оня свят.

Запитали Христа: „Защо твоите ученици само ядат и пият?“ – Как да не ядат и пият, щом са ме осъдили с такава резолюция? Щом са ме тъй осъдили, аз ще дам на всички ви едно отлично угощение, един банкет. Вчера ме осъдиха, дадоха ми една отлична присъда, ще ви дам едно угощение, да ядем и пием, да се радваме за присъдата. Следователно присъдата в духовния свят има точно обратен ефект от този на земята. И небесният живот е точно обратен на земния, в обратен смисъл. Хората там са само майстори да говорят истината, когато тук са майстори само да лъжат. В онзи свят хората са майстори да ти напълнят касата с пари, когато тук са майстори да ти изпразнят касата. В онзи свят хората са тъй майстори да те облекат с нови дрехи, когато тук са най-големи майстори да те съблекат в Борисовата градина и да се върнеш по долни дрехи. Тълкувайте в обратен смисъл земния живот и ще намерите какъв е небесният живот. Точно тъй е, няма никакво изключение. Ако някой ми оспорва, аз ще му докажа. Как ще му докажа? Един от турските султани дал три въпроса на един свой учен ходжа да ги разреши:

Колко е далеч слънцето?
Колко е далеч онзи свят и
Колко има от земята до месечината?

Върнал се ходжата и отговаря: „Слънцето е далеч 12 часа, защото след 12 часа изгрява пак. За онзи свят е много дълъг пътя, защото баща ми отпреди 33 години е заминал, и още не е стигнал. А разстоянието от месечината до земята е толкова голямо, колкото е дълъг конецът на това кълбо. И ако не вярваш, дръж края му и върви“.

Това са косвени доказателства, а не прями.

Сега, туй правило, което ви дадох за тези четири ключа: спрете се и направете един опит, само една манипулация направете. Как да преведем думата „манипулация“ на български? – Да знаеш как да управляваш с ръката си. Намираш се в трудно положение, спри се, завърти източния ключ един път, завърти западния 2 пъти, северния – 3 пъти, южния – 4 пъти. Напиши си ги, после пак отново: завърти източния ключ 2 пъти, западния – 3 пъти, северния – 4 пъти, южния – 5 пъти. Завърти ги и трети път, и виж после какво ще стане с твоя ум. Представете си, че сте Адита и се намирате в този затвор, и когато излезете от вратата навън, не само вие да излезете, но да намерите и вашите сестри, и тях да изведете навън.

Запитаха го: „Защо твоите ученици не правят както учениците Йоанови и фарисейски?“ – „Всеки ученик си е на мястото. Йоановите ученици са за Йоана, фарисейските са за фарисеите, а Моите са за Мене – казва Христос. – Другите се приготвят за Моето учение, а понеже Моите са минали през пост и молба, затова ще ядат и пият.“ Аз взимам думите „ядене“ и „пиене“ в смисъл на процес, през който е минала душата, за да дойде до Любовта и Мъдростта. Когато тези две добродетели завладеят човека напълно, той започва да разрешава всички обществени проблеми и навсякъде може да помага на хората. На цял свят човек не може да помогне, но, най-първо, всеки от нас трябва да знае как да помогне на себе си. Скръбен си, да знаеш как да излекуваш скръбта си. В недоумение си, да знаеш как да излезеш от това недоумение. Безволев си, слаба ти е волята, да знаеш как да я калиш. Както царевицата знае да пуща своите коренчета, за да добие своите елементи, които ѝ са необходими, така и ние, по същия закон, трябва да знаем как да правим нашите опити. Не мислете, че в този свят ще минем без страдания. Не, и тази царевица има хиляди мъчнотии, но тя се бори и ги побеждава. Когато влагата дойде, царевицата използва всеки момент и след всяка влага тя прораства и се развива.

И сега Христос на всинца ви препоръчва туй ядене и пиене. Яденето е синонимно с изучаване на Словото. И ако ние, съвременните хора, сме бедни, то е защото не ядем. Ние не сме нищи духом, но сме бедни. Ние не се съзнаваме нищи в света, а силни в Бога, но се съзнаваме силни в света, а

нищи в Бога. Не, трябва да се съзнаваме нищи в света, а силни в Бога. Туй е учението Христово. Всеки един трябва да храни много добре своята душа, много добре да храни своя ум, много добре да храни своето сърце – да яде и да пие. И тогава вземете този пример на Адита и въртете ключа. Кой е първият ключ? – Източният. Аз ще ви кажа. Аз ще отида малко по-надалеч, да разреша задачата. Завъртете своя първи ключ, който е към изток – ключът на вашия дух; завъртете своя втори ключ, който е към запад – той е в душата ви; завъртете своя ключ на север, той е вашият ум; завъртете и четвъртия ваш ключ, който е към юг, той е вашето сърце. Въртете тези ключове, яжте и пийте, не бойте се!... И ако дойде някой да ви осъжда, елате при мене, аз разрешавам ядене и пиене в пълния смисъл, но не като пукната стомна, не като счупена, а като здрава, тъй щото и главата ви, и сърцето ви, всичко ще бъде светло, да бъдете здрави и бодри, и да трептите като сутринната зора, и да носите туй велико благословение.

Нашата воля, душа и дух да носят благословение по целия свят. Вие, като станете сутрин, потриете ръцете си и плачете. Тъй правят и малките деца. Дойде майка им и казва: „Има, мама, мляко". – „Има ли?", зарадва се. Най-първо, плаче за ядене. Така и вие, като станете сутрин, първо за ядене, – завъртете ключа на вашия дух. Какво ще ядете, какво ще пиете? – Завъртете ключа на своята душа! „Но туй, което ще ядем и пием, как да го употребим?" Завъртете ключа на своя ум! „Какви ще бъдат резултатите?" – Завъртете ключа на вашето сърце. Така ще имате правилно разрешение на всички мъчнотии, но не тъй изведнъж, не бързайте, а полека. Гледам, всички религиозни хора искат изведнъж да разрешат всички въпроси. Дойдат някои и ме питат: „Я ми кажи, отде е произлязъл Господ?" Отива един вярващ при един мисионер, хваща Библията, отваря я на края и казва: „Кажи ми какво означава това?" Мисионерът му отговаря по същия начин: отваря Библията в началото и го пита: „Я ми кажи какво означава това?" Изведнъж: „Какво?" Отивам в Сливен, някои ученици ме запитват: „Какъв е смисълът на живота?" Аз ги гледам, казвам им: Ще ви дам едно обяснение: В слънчевата система има 100,000,000 слънца, през всеки живот ще минете тези слънца. Върнете се и после ще ви кажа какъв е смисълът на живота.

Чакай, чакай: най-първо, трябва да се научиш как да ядеш и пиеш. Първото нещо е да научиш да ядеш и пиеш в правия смисъл, та тогава ще разрешаваш тези велики въпроси за Божествената Мъдрост, тогава ще можем да говорим по тези въпроси – за произхода на нещата – не прямо и косвено.

„Защо учениците на Йоана постят и молба правят, така също и фарисейските, а твоите ученици ядат и пият?"

Яжте и пийте и благодарете на Бога за всичко, което Той ви е дал! Малкото винаги се благославя.

Беседа, държана на 15 януари 1922 година.

1922_01_22 Плевелите и пшеницата
Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

ПЛЕВЕЛИТЕ И ПШЕНИЦАТА

А той рече: „Не; да не би като плевите плевелите, да изтръгнете купно с тях и пшеницата“. (Ев. Матей 13:29)

Вярвам, понеже сега сте възрастни ученици, няма да се смутите от такава сложна математическа задача: нали учениците, които са вещи, не се смущават, когато учителят напише някоя сложна задача на дъската, всички ококорят очи и започват разрешението и гледат как ще я разреши.

От какво произтичат противоречията в живота: в личния живот – в живота на сърцето, на душата, на ума и на духа. Във всички тия категории се включва съвременният живот, който се проявява. Ние се натъкваме на ред препятствия, недоумения. Нашите учени философи имат за цел да ни утешават със своите обяснения за живота. Лекарите ни обясняват как са произлезли болестите и как се лекуват; психолозите ни обясняват произхода на душевните състояния; служителите на Бога живаго ни обясняват нашите правилни отношения към Бога; учителите ни запознават с живата природа; майките и бащите ни доставят храната, която е необходима за поддържане на този живот. Но въпреки това, има противоречия. Нашето щастие и радост на земята постоянно се рушат, и ако има някой човек, на когото щастието не е разрушено, той е, може би, изключение.

Няма да се спирам да аргументирам, защото животът сам аргументира.

Слугите казват, да идат да изхвърлят тия плевели. – „Не, оставете ги да растат.“ В съвременното общество се заражда мисълта да се махнат тия плевели. Но представете си, този господар е бил много по-умен и слугите му са били високо интелигентни, 10 пъти по-интелигенти, отколкото сегашните културни хора, и този господар е бил 10 пъти по-умен, отколкото сегашните господари. Той казва: „Не, оставете ги да растат до скончанието на века, тогава ще заповядам на жетварите да отделят пшеницата на една страна, а плевелите на друга“. И въпросът ще се разреши. Защото в процеса на растенето има опасност, че след като изтръгнат плевелите, може да изхвърлят и пшеницата. И ако изтръгнеш един плевел, а унищожиш две пшеници, питам: Какво добро си внесъл в света? Ако затъчеш две нишки на стана си, а разтъчеш три, какъв смисъл има? Ако научиш човека на една добродетел, а го научиш на две злини, пак няма смисъл.

Казва: „Оставете ги да растат!“ Сега туй, което спъва съвременните хора, е, че те искат да се освободят от злото, те искат да се освободят от всички тия неприятни чувства, от всички неприятни мисли, от всички неприятни действия, и всичко да им върви като по мед и масло. Всички искат да работят, тъй както в Халима на „Хиляда и една нощ“ – като вдигнат пръчицата. Обаче съвременният космос е създаден на съвсем друга основа, на която ние трябва да се подчиним.

„Оставете ги – казва умният господар, – нека растат.“ Сега аз няма да аргументирам защо трябва да растат. Няма да обяснявам, понеже имам един силен аргумент. Тази сутрин съм решил да говоря много кратко, понеже моята почитаема публика е изложена на студ. Аз имам и други аргументи, понеже се засягат и моите лични интереси: понеже и аз обещах, който се простуди да му платя, 10 души ако се простудят, ще платя по хилядо лева, и освен че даром трябва да проповядвам, но трябва и да платя глоба 10,000 лева.

Трябва да растат и едните, и другите, т.е. трябва да станем ние толерантни, въз основа на този велик закон, без който не е възможен никакъв културен живот, никакъв умствен живот. Всеки философ, от каквато и да е категория, трябва да примири тия две противоречия: да остави и доброто, и злото, еднакво да имат условия да растат и да се развиват. Туй ни най-малко не означава, че трябва да поощряваме злото. Вие казвате: „Той поощрява злото и доброто“. Ние не можем да поощряваме. Аз бих оборил всички философи, че ние не можем да поощряваме. Нима като посея онзи бодил на нивата, аз го поощрявам да расте като бодил? Не, той расте, защото е бодил и вън от моето поощрение. Нима онази ябълка, която съм посял, аз я поощрявам? Тя сама е ябълка и се развива сама по себе си. Едно време, когато плодовете не са били обработвани от хората, са расли по-хубаво отколкото сега: тогава е имало много по-хубави плодове от сегашните. Не говоря за сегашната епоха, говоря за една далечна епоха. Когато ние казваме „поощряване“, разбирам, да оставим доброто да расте тъй, както неговите закони изискват, да оставим и злото да расте тъй, както изискват неговите закони. Защо? Защото тъй е казал господарят. Сега някои, които ме слушат, ще кажат: „Ето едно противоречие“. Ако е за противоречие, аз ще ви изкарам 10 противоречия. Нима вие когато идете при някоя канара и начупите камъните, най-първо у камъните се явява една голяма радост, че сте ги индивидуализирали, радват се; носите ги с кола в града, но образувате от тях цимент и ги турите дълбоко вътре в земята, градите къщата си. Едно време те са били изложени на слънцето, а сега започвате да градите вашата къща. Питам: Каква култура сте принесли на тези камъни? Построили сте къща. То е култура за вас, но не

за тия камъни. А култура в природата се подразбира такава, която включва едновременно култура за всички. Когато аз стана културен, с тази култура ще засегна всичкото ви битие. И затуй казва този господар: „Оставете ги да растат едните и другите, и в края на века, когато дойде денят за жетва, ще отделим едното от другото, и светът ще се оправи“.

Ще си послужа с един пример. В старо време в Египет, туй е в християнската епоха, живял някой отшелник, много благочестив човек. Прекарвал той живота си само в молитви, четене и размишление за начините и методите как да се оправи света. 40 години той прекарал така и ни един човек не е дошъл при него. Той имал толкова знания, но през тия 40 години никой не отишъл при него. Станало му много мъчно и казал: „Господи, поне едного прати при мене, да му предам това знание, остарях вече, негоден съм“. И този стар отшелник мислел, че ще дойде някой ученик способен, и какво вижда? – При него иде една блудница. И защо дошла тя при него? Тя била най-голямата блудница в оная епоха в града Александрия, и като чела Евангелието, станала християнка и поискала да се кръсти, но нито една църква, нито един поп – не зная дали е имало попове тогава, – нито един служител не се наел да я кръсти, да вземе отговорността върху себе си. „Не можем да те приемем в нашата църква, ти си една неизправима блудница, ти си един въплътен дявол, който искаше да ни изпитваш, но ние сме много учени, чели сме Писанието, и ти не можеш да влезнеш вътре, да прекрачиш прага на нашата църква.“ И тя като плакала, плакала, молила се, явява ѝ се Христос и ѝ казва: „Иди в пустинята при този отшелник“. А той, като я видял, казал: „О, Господи, тази ли намери да ми пратиш, на края на живота ми, тази ли намери да ми пратиш?“ И въздъхнал дълбоко. Но чул един глас: „Ти ще я кръстиш“. – „Да я кръстя ли?“ Навел глава и се колебаел, дали не е някой лош дух, който му говори. – „Ще я кръстя, че каквото ще да става.“ Кръщава я и след няколко дена тя умира. В деня на погребението той дошъл в екстаз, в изстъпление, и видял, че от тялото на тази блудница, като я погребали, излиза един крилат, светъл ангел. Не била тя блудница, а един възвишен ангел. След няколко дена и той умира, но преди това той заръчал да го заровят при блудницата. Всички се замислили: „В този гроб, при нея!“ И какво става? Като го заровили и него, всичката околност се стичала там и ставали големи чудеса и всички се изцелявали. Като се събрали грешницата и този светия, тогава се оправил светът и почнали хората да проучват учението на тоя отшелник.

Сега вие ще пренесете туй във вашия живот, защото по някой път и вие ще се намерите в положението на този отшелник. Мислите, че сте много благочестив, благоугоден на Бога, а при това, някой път някой ваш брат, който е противоположен на вас, повидимому той е един плевел, може

Господ да го прати при вас, как ще разрешите тази задача? Ще я разрешите само тогава, когато го кръстите и ви се отворят очите да видите какво излиза от тялото му, светъл ангел ли или някой демон, нагоре ли отива той или надолу? И когато Христос казва: „От плодовете им ще ги познаете“, някои мислят, от сегашните плодове. Не, то е от завършването на една епоха, той е последният плод. Аз направих едно добро дело, и казват: „Той е отличен човек, добър“. Или ако направя едно лошо дело, ще кажат: „Той е лош човек“. Не, от сегашните ми дела вие не може да ме съдите, аз може да бъда съден само от целокупния ми живот, дето всичките ми дела ще бъдат като един плод в един или друг смисъл. Сега няма никаква съдба! Следователно всеки един трябва да бъде оставен да изкара започнатото си дело. И ако във вашия ум се зароди мисълта да премахнете злото, знаете ли какво ще стане с вас? Аз слушам често да казват: „Това зло аз искам да го премахна, да го изкореня от душата си“. Аз бих се радвал да го изкорените, но то е друг въпрос.

Аз ще ви приведа друг пример. В един манастир живял един стар игумен. Манастирът бил богат, но той не е български манастир. Аз говоря сега не за българските манастири: този е един манастир, който е съществувал преди 1500 години, тъй щото да не би да мислят някои, че докосвам сегашното време. Живял в него един игумен, който събирал богатствата на този манастир. Умира той и сметките му останали неоправени: всякога въобще сметките на манастирите остават все неоправени. И тук – по простата причина, понеже много влизат да ядат и пият, сметките останали неоправени. Другият игумен, като дошъл, казал: „Трябва да извикаме стария игумен, той трябва да дойде тук, да ни разправи сметките, защото инак ще се забатачим“. И почнали те да се молят. Те мислили, че този игумен е горе на небето, а той бил долу в ада. И действително, той дошъл и им дал отчет. И знаете ли какво станало? Като стъпил кракът му в манастира, този манастир станал на пух и прах. Кракът му дето стъпил, образувал такава миризма, че всичките поклонници избягали извън манастира. И ако вие решите да унищожите злото, ще подигнете такава воня, ако е в София това, че от София нищо няма да остане и всички софиянци трябва да избягат.

Затуй е казал господарят: „Оставете ги да растат и двете“, не бутай, има голяма воня, нека да бъдат заровени, и корените на тия два живота да се хранят от своите сокове до скончанието на века, и тогава има един метод, с който злото може да се отдели от доброто.

И го попитали слугите: „Да ги изкореним ли?“ Казва – „Не, оставете ги да растат“. Имате една лоша мисъл, не се старайте да изкорените тази лоша мисъл. Съвременните психолози казват: „Махни я“. Не, не, нека растат тия

мисли в твоя мозък. Те като растат, растат и хубавите семена. Защото други, много хубави мисли има във вас. Във вас се зараждат може би хиляди благородни желания, а между тях оставете някои плевели. Имайте доблестта да кажете: „Между многото нека растат и те“. И всеки, който поиска като този игумен, пита: „Туй защо е тъй, да дойде да даде сметка“, но като стъпи кракът на оня игумен, който е заминал, целият манастир фалира вече. И българите казват: „Прекален светец и Богу не е драг“. Светецът, който няма никакъв грях, и Богу не е драг. Защото прекаленият светец не е разбрал дълбокия смисъл на живота. Ако такива светци трябваха на Господа, Той можеше да прати Христа като един светещ ангел, че да изплаши света. Но Христос слезе като един обикновен човек, който работеше между грешните хора. И казваха му: „Ето един човек, който яде и пие, не е като Йоан, онзи поне постеше, в него имаше известно благочестие, не се обличаше, а този живее най-широко с митарите и грешните“. Христос, Който дава този пример, разбираше философията на тази Божествена наука. И казва, като цитира думите на този господар от една велика книга, от която Той чете, какво е казал господарят: „Оставете ги да растат“. И на друго място Христос често заставаше и казваше: „Кой от вас ме изобличава за грях?“ Защото онзи, който трябва да изобличава другиго за грях, трябва сам да е безгрешен. Често чувам някой да казва: „Ти, слушай, тази твоя погрешка трябва да я изправиш“. Е, хубаво, ти правил ли си опит, да знаеш как се поправят грешки? И съвременните хора бръснат на чужди глави, на сухо, без сапун, бръснат, бръснат. Но ще извините, аз не вземам в лош смисъл „бръснене“, тя в български има малко лош смисъл и по някой път аз се намеря в чудо: каква дума да употребя, но Писанието употребява тази дума. Някои казват, защо аз не употребявам по-избрани думи? Ако аз употребявам най-избраните думи, от вас нищо няма да остане. И вие се благодарете, че в моите беседи има някой плевел от думите да израстне. Има и друго значение: понеже аз кажа някоя дума и зная колко други значения има тя, може дяволът да дойде и да каже: „Може и други думи да употребиш“. Да, може. Когато Христос е казал: „Род лукав и прелюбодеен“, не можеше ли да употреби друга дума? Хубава дума ли е тя: „рожби ехидни“?... Те са думите на един човек, на когото устата са били най-святи. „Вие сте – казва – деца на дявола“, и т.н. Моите думи са такива, които нямат личен характер. Това са думи, които означават принципи вътре, който разбира принципиално, защото на човек, на когото тия думи влияят, т.е. плевелите, ще родят плевели в душата му.

Аз не привеждам това, за да се оправдая, а да кажа, че много пъти нещата се проявяват така, както плевелите. Много пъти ще кажеш туй, което не искаш. За пример, някой път вие сте много благочестиви и в говора, и във всичко, пък някой път, като ви раздразни някой, викнете и после

съжалявате за това. Появил се този плевел. По-хубаво е, че у вас има плевели, и ще кажете: „Имам ги тия плевели“. Какво ще правиш с тях? – „Ще чакам края на века и тогава плевелите ще идат на една страна, а житото ще иде на друга страна.“

И тъй, този е методът, който трябва да употребим – аз ви навеждам на тази мисъл, – но не се смущавайте: във всеки един дом има противоречия, в децата ви, в дъщерите ви, в къщите ви, всички питат: „Какво да правим?“ Аз бих ви казал: Оставете ги да растат! Който обича пари, ако носи 20 килограма, турете му още 40 килограма пари, злато му дайте. Който обича книги – дайте му; който обича да яде – дайте му хубаво да се наяде, и не му препоръчвайте пост, хубаво да се наяде, да му пращи стомахът и ще каже: „Преядох, няма да ям вече толкова“, той сам да си тури едно правило, а ние сега искаме да морализираме съвременните хора. Светът по този начин никога няма да се поправи. Само един начин има: Когато приложим Божествената Любов – не тази обикновената любов, а Божествената Любов, – която има в себе си всички елементи за пробуждане на Божествения живот, и тази Любов гради чрез методите на Божествената Мъдрост; и когато в тия методи влиза светлината на Божествената Истина, и когато тази светлина се подкрепи с мярката на Божествената Правда и всичко това се обоснове на Божествената Добродетел, тогава ще имаме добра насока на живота. Няма да казвате: „Не се криви, Иване, моля ти се не се криви“. – Говори на мъжа си постоянно за любовта, да му се проглушат ушите. Нали тъй се казва, като му говориш, говориш, та той да каже: „Чух вече, разбрах“. Като онзи, на когото хлопали и казал: „Станете, дайте му един хляб, че не мога да спя“. В Америка отива един музикант от негрите, имал една свирка, една фисхармоника, към 10 часа вечерта застава той пред къщата на един богат милионер и засвирва, не млъква, а богатият му казва: „Махни се оттук, че не мога да спя!“ – „Ти не можеш да спиш, ама и аз не мога да спя.“ – „Казвам ти, че не мога да спя от тебе.“ – „Ама че и аз не мога да спя, искам да имам другар.“ Милионерът изважда 100 долара и му ги хвърля. – „А-а, благодаря, приятелю, по този начин млъквам“, взел парите, свил си фисхармониката и си тръгнал. Този приятел ще свири, ти ще кажеш: „Не мога да спя“, но като извадиш 100 долара, те са български 500 златни лева – „Хубаво, приятелю, сега мога да млъкна, спокойна вечер, и да имате един отличен сън“.

„Оставете ги, нека да растат!“ Казвам ви, че туй не е едно насърчение на греха. Когато ние се занимаваме да изкореним злото, изгубваме всички условия, при които нашата душа може да расте; а когато приемем тези факти тъй, както са, ние растем правилно. Оставете доброто в душата си само̀ да си расте. И апостол Павел казва: „Дето се увеличава грехът,

увеличава се и благодатта“. Следователно вярвайте в Бога, там, дето се увеличават мъченията, там ще се увеличи и благодатта, която ще ви помага.

Оставете всички неща във вас да растат, и не седете всеки ден да казвате: „Чакайте, аз ще си туря една програма, какво ще правя и какво ще говоря“. Не, не, твоята програма остави, доброто в твоята душа само̀ по себе си да расте, не мисли за него. Не мисли, че си добър, нито че си лош. И ако някой ти направи упрек, кажи тъй: „Аз съм оставил доброто и злото да растат в мене, и в края на века Господ да отсъди тази работа“. Вие сега казвате: „Отлично нещо е това“, нали? Този въпрос мога да го обясня и по друг начин, но ще навляза в друга област, в която има толкова воня, че ако аз бих изнесъл тия факти да аргументирам моята философия, почитаемата публика би изфирясала. Злото е една необходимост при сегашните условия на живота, и доброто е друга необходимост за растенето на човека. Следователно ние се намираме при две необходимости – на едно зло и на едно добро, които служат за развоя на сегашната еволюция, или за развиване на сегашната душа. Може в бъдеще този закон да се измени, в природата нищо не е вечно. Вечна е само Любовта, всегдашна е Любовта! И доброто, като плод на Любовта, е включено в нея. Тя е безконечна, а всички неща вън от нея са конечни. Вие ще кажете за Мъдростта – тя е метод на Божията Любов, следователно тя е включена в Любовта. Истината, тя е семе, но и тя е включена в Любовта. Е какво е Правдата? И тя е включена в Любовта. Следователно, щом проявите Любовта, всички велики добродетели ще се проявят, и тогава вие ще бъдете нагласени, както една китара или цигулка, ще дойде великият артист да свири на нея. По някой път може да се скъса една струна, ще опънете нова. Като се скъса някоя струна, има опасност да си повредите окото. Ако струната се скъса от подбрадника – не, но ако се скъса от ръчката, може окото да почервенее. Как може от свирене да почервенее окото? Е-е, аз свирех тъй въодушевен, че от любов струната ме удари в окото. Ще кажете вие: „Като е тъй, не си струва човек да свири“. Че аз колко пъти виждам вашите очи зачервенени и като ги видя, казвам, струната от ръчката се е скъсала. Лекарите обясняват, че станало някакво възпаление. Аз казвам просто: Струната се е скъсала и го ударила по окото. И те са прави, и аз съм прав. После, опасно е човек да се захласне в добрините, опасно е. Почнем ли ние да мислим, че сме много добри, че много знаем, ние се намираме на един хлъзгав път. Туй психологически е вярно. Онези хора, които мислят, че много знаят, не четат вече, казват: „Стига толкоз, ние свършихме“.

Двама художници, иконописци, влизат в една църква, вземат под наем да рисуват няколко икони в църквата, най-хубавите. Единият, най-

знаменитият, подигнал една скеля и започнал да рисува света Богородица. Ама туй не е в сегашните църкви, то е преди 1500 години, тогава са работили тия двама художници. Качил се единият и като нарисувал света Богородица, казал: „Колко е красива!“, и искал да се любува на нея и казал: „Чакай да видя отдалеч как изглежда“. И направил няколко стъпки назад и още малко оставало да падне отгоре. Другият художник взима четката и право на иконата, зацапва цялата икона. Този се хваща за главата. – „Ти благодари, защото иначе твоята икона щеше да се развали.“ И често ангелите от небето слизат със своите четки, и когато ние рисуваме някъде, те ни зацапват иконата, а ние се връщаме и казваме: „Сърцето ми счупи, отиде ми картината“. Но казвам: Благодари, че твоята икона е зацапана, защото иначе ти, живата икона, щеше да пострадаш. Трябва да мислим едно нещо: ние сме дошли на земята да се учим, може ли да бъдем добри ученици, да усвоим Божието знание, да направим своя живот поносим, тъй както сегашните условия изискват туй, което Бог иска от нас, Богът на тази Любов, да преодолеем болките, мъчнотиите? Всеки ден има мъчнотии, с които трябва да се борим.

И казва господарят: „Оставете ги да растат, и доброто, и злото“. И не казвай, че ако оставим злото, да не се борим с него, то щяло да се увеличи – те може и двете да се развиват. Всяка една сила има крайния предел, в който Бог е турил рамки да се развива. Трябва да оставим всички недоразумения. Остави времето да разреши всички мъчнотии, а във времето работи Бог, във времето работи човешкият дух. Следователно, ако съвременните културни хора биха запитали: „Какво трябва да правим?“, ще им кажем: Оставете всичко да си върви, дайте условия на всичко, на доброто и на злото, и в края на века, когато дойде новата култура, всички тия неща ще се изменят. Какво трябва да правим в домовете? Ще ви кажа пак същото правило, защото всякога моите думи се вземат в двояк смисъл. Когато думите допадат на жената, тя казва: „Знаете ли какво каза учителят? Прав е той“. И другата страна, когато моите думите допадат на мъжа, и той казва: „Прав е учителят“. Слугата като чуе, казва: „Знаеш ли какво казва учителят?“ Не, не, аз не говоря на жени и мъже. Въпросът е вън от жени и мъже, вън от господари и слуги, а как трябва да живеем. Ние сме ученици, а че добрият учител ме е накарал да направя една услуга, да очистя обущата на някого, това не значи, че аз съм му слуга, те са странични работи, но важно е доброто учение, което трябва да придобием. Сега често казват: „Да бъдем търпеливи“. В тази философия трябва да се разбира така: нетърпелив ли си, още по-нетърпелив стани! Много търпелив ли си – стани още по-търпелив! „Гневиш се“, някой казва: нека се гневи, не го спирай. Говори ли някой много, нека говори; ако говори половин час, дайте му един час да говори; ако мълчи половин час, нека мълчи цял час. Дайте на всеки едного това, което той обича.

И тъй, казва господарят: „Оставете ги да растат!“ А в края на века Той ще изпрати своите слуги. Кои са тия слуги? Христос подразбира бъдещата култура, когато ще дойдат тия, умните, които ще слезнат на земята, те ще уредят живота по друг начин, който ние не знаем. Сега да ви разправям за новия живот, какъв ще бъде, то знаете ли на какво ще мяза? Ще ви разправя един анекдот. Явила се една жаба в едно блато, при един голям чифлик, дето млякото се чукало по новия начин, и разправя за културата. Две жаби, много любопитни, казали: „Да видим в какво седи културата на този земеделец“. Хоп-троп, хоп-троп, влизат в двора на земеделеца, виждат един котел, хоп-вътре, а то било мляко. Скачат, но навън не може да излязат. „Какво трябва да правим?“ Почнали да обикалят. Сега отвън имали опорна точка. Обикаляли, обикаляли. „Трудна е тази култура на хората, нашата вода е по-приятна, а това нито е вода, нито... особена култура е“, казват си. „Сестро“, казала едната, те не били братчета, а и двете били сестричета. „Сестро, какво трябва да правим, аз се уморих и мисля да слезем на дъното, да видим каква е културата долу“. – „Не, ние се излъгахме веднъж и няма да излезем вече.“ Слезнала едната и там останала, а другата като обикаляла млякото, очукала масло, изкачила се по него и казала: „Разбрах каква е културата – биене на млякото“. Явява се земеделецът, вижда неговото мляко очукано и казва: „Какво природно явление!“ Той повикал всичките свои съседи: „Представете си, млякото оставих небито, как ще си обясните, че е бито млякото? Нещо невъзможно е станало“. Жабите, които искали да опитат културата на хората, едната от тях очукала млякото. Та ако аз река да ви обясня каква е новата култура, ще мязам на една от тия жаби и тогава вие ще обясните биенето на млякото по един начин, а аз по друг начин.

Какво е казал господарят: „Не, оставете ги да растат до скончанието на века, и тогава ще заповядам“. И тъй, за да ликвидирате с всички смущения, които сега имате – тях навсякъде ги има, не само между вас, – да оставите всичко да расте. А ние да се учим и да вършим волята Божия.

Няма по-хубаво нещо да опиташ, след едно страдание, смисъла на несполуките. Може да преживееш такива приятни моменти! Преживели ли сте вие? Да, преживели сте. Те са малко, но такъв един момент, едно преживяване на мир, една тишина, като че ли човек се разправя с ангелите, с всички възвишени същества и как се подига човек! И такъв един момент струва повече, отколкото всички богатства.

И тъй, няма защо да се смущаваме, че дяволът царува в този свят. И дяволът царува, и Господ царува. Сега те, двамата, се разправят. Когато господарите се разправят, слугите да седят и да гледат как се разправят

господарите им. Когато слугите се бият, господарите не се бият. Те казват: „Ти знаеш ли моят господар какво е казал?“, и другият същото ще каже, и започнат: „На̀ ти господар, на̀ господар“, набият се слугите хубаво, и казват: „Господарю, аз днес те защитавах, онзи вагабонтин каза такива работи по твой адрес“. – „Хубаво си направил“, казва господарят.

Този господар е казал: „Оставете ги да растат“. Не се разправяйте с тях, то е правото схващане.

И всеки, който от памтивека се е опитал да се бори със злото, да го изкорени, всякога е излизал оцапан, и хиляди години му трябвали, за да се очисти само от миризмата на това зло.

Беседа, държана на 22 януари 1922 г. в град София.

1922_01_29 Пак ще ви видя
Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

ПАК ЩЕ ВИ ВИДЯ

И разумя Исус, че щяха да Го питат. (Ев. Йоан 16:9)

Целият живот зависи от ред питания и въпроси: защо и за какво, защо и за какво и как? Върху „защо, за какво и как“ почива философията и цялата съвременна наука. Съвременната наука пита: „Как е станал света?“, а философията пита: „Защо е станал света?“.

Сега Христос схванал, че неговите ученици щели да му зададат някои важни въпроси. Такива важни въпроси се подигат във всички умове. Но въпросът е: Може ли да се даде един правилен отговор?

При мене дойде една млада госпожица, високо образована, седна и ми казва: „Когато говоря с тебе, ти ме заставляваш да мисля, а когато говоря с твоите ученици, те ме заблуждават и сковават мисълта, говорят ми за някакви пардесюта и че трябвало да ги снемем. Аз не разбирам защо трябва да снемем тия пардесюта. Нали вие казвате, за да влезе човек в Царството Божие, трябва да снеме 5–6 пардесюта?“ – Ако със снемането на пардесюта може да се влезе в Царството Божие, това е една аналогия неуместна и несъвместима със самата идея. Може да снема едно пардесю, и второ, и трето. Как може да го снема? Ако температурата се повишава, аз мога да снема пардесюто си. Според повишението на температурата ще снемам и пардесютата си. Следователно, когато дойде най-високата температура, ще остана с едно пардесю, а ако температурата надмине и тази норма, ще снема и последното пардесю, и човек ще се намери в едно естествено положение. И обратното, ако се смали температурата, по същия закон, по който си ги снел, ще ги облечеш пак. Каква философия има тук в снемането и обличането на пардесютата, това показва само повишение и понижение на температурата. После, за пример, у религиозните хора се заражда едно желание да почнат да постят, за да смалят тялото си. Но това трябва да бъде обосновано на един закон, на един вътрешен закон. Защо, за какво да постиш, как и защо? Всичко това трябва да се обоснове много добре. И казват ми: „Казва ми някой, аз го слушам, един дух ми казва“. Е, тия духове, кому духът не говори? На всички хора духове говорят, само че някои признават, че им говорят духове, а други не признават. Без духове не може да се говори. И онзи, който би казал, че без дух може да се говори, ние ще му кажем, че той е без душа. Следователно хора, на които духовете говорят, са хора с душа, а хора, на които духовете не говорят, са без душа. Преди години идва една

сестра, на която духовете много говореха, пишеше стихове много хубаво. Казва ми: „Искам да ги проверя чрез тебе“. Като ги чета, виждам, че който и да е поет може да ги напише, а тя казва: „Особен някой дух е“. Не трябва да бъдем деца.

Великите Учители на света заговорват на своите ученици само когато те са готови да разберат тяхното учение. Онзи велик учител или музикант заговорва на своя ученик само когато последният е готов да разбере великата математика на музиката, да разбере вътрешния ѝ смисъл. И ония ученици, които сега едва започват с гамите, при тях се явяват само обикновените учители. И сега, някой път, тия ученици ще подигнат реномето на своите учители. Не, не, той е един обикновен учител по музика, нищо повече.

Сега Исус разбра, че ще му зададат един важен въпрос. И той определя, че една жена, когато ражда, на скръб е. Защо е на скръб? Защото ражда. Защо скърби? Понеже е поискала да има един човек. Може да вземете туй обяснение в прям и косвен смисъл. Но и човек, в когото мисълта се заражда, и той страда. Я онзи ученик, когато се замисли, в неговия ум се заражда нещо, как си държи главата, и той скърби и пъшка. Но щом се роди идеята, дойде светлина и веднага ученикът забравя скръбта, става весел и се радва. И Исус казва: Като роди жената, забравя своята скръб, понеже човек се е родил, който осмисля живота.

И разумя Исус, че ще Го питат, а то много значи. Сега, ако вас ви запитат: „Защо вярвате в Бога?“, как ще отговорите на тия хора? Ако мене ме попитат защо ядеш, ще отговоря: Защото съм гладен. Яденето е една необходимост. Гладът търси храната, жаждата търси водата. Това е разрешението на въпроса. „Защо пиеш?“ Защото съм жаден, а водата е една необходимост, следователно трябва да пия. „Не може ли без вода?“ При условия, при които сега живеем, без вода не може, без храна не може. Може да постиш ден, два, 3, 4 дена до 40 дена, но все таки най-после ще проядеш. И най-после, славата на Бога не седи в постене, а в ядене и пиене. „Яжте и пийте и благодарете“ казва Писанието, а не казва: „Постете“. Тогава аз ще ви поставя следната аксиома: В яденето и пиенето е славата Божия и в знанието е славата Божия. Да не яде човек, то значи да няма знание, и да е жаден човек, то е пак същото. Знание, знание трябва! Но ще каже някой: „А то, знанието, и без знание може“. Е, какво трябва тогава, невежество ли? На Бога не трябват невежи хора! Бог иска всички Негови деца да бъдат тъй умни, както Той е умен; тъй любящи, както Той е любящ; тъй истинолюбиви, както Той е истинолюбив; тъй правдиви, както Той е правдив; и тъй благи и добри, както Той е благ и добър. Тъй, нищо повече! Всяка друга философия, всяка друга наука е фалш в живота, няма

никакъв смисъл. Някой ще каже: „Аз трябва да се спася“. От какво да се спасиш? Аз разбирам едно спасение – от своите глупости. От своите глупости да се спаси човек, от своята беднотия, от своя глад, от своята жажда, от това трябва да се спасява човек. И ако аз бих имал време да обясня защо трябва да се спасяваме, аз вземам думата „спасение“ в косвен смисъл, а не в прям. После, при отговарянето на такива и други философски въпроси, ние често се заблуждаваме, мислим, като че разбираме тайната на битието. Не, не, има неща, които разбираме, но има и неща, които не разбираме. Есенцията не разбираме, а това трябва да учим сега. И, следователно, първото нещо: Човек трябва да схване, че не знае, че е празен, или да се изпразни, за да се напълни наново. Трябва да се научим да се празним и да се пълним.

Един от древните крале, когото придворните много хвалели като такъв, комуто всичко се подчинявало, че дори и природата, казал да му занесат трона и скиптъра при брега на морето, когато щяло да има един голям прилив. И седнал той там със своя скиптър, а приливът иде с големи вълни, и той казва: „Аз ви заповядвам да се върнете назад“. Околните му казали: „Ваше величество...“ – „Аз заповядвам на тия вълни.“ – „И ти, и ние ще идем, трябва да бягаме.“ – „А, значи има нещо по-силно от нас, на което трябва да се подчиняваме. Тогава вземете трона и бягайте.“ Има неща в природата, които са извън нашите сили, извън нашия ум и извън нашите схващания. И ние смирено трябва да схванем този велик факт, да знаем, че ние сме деца на тази велика природа, и трябва да се учим, да бъдем прилежни и трудолюбиви.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта: Ако ние вървим по един път и мислим, че имаме по-голяма светлина, а в живота ни няма разлика между окръжаващите и нас, питам тогава, в какво седи нашето учение? Нашата сила не трябва да се проявява както онези паднали духове, които седят в кафенето или кръчмата и казват: „Ха, наздравица“ – тъй, после замислят се, не им върви вкъщи и казват: „Дай половин кило“. Пак мислят, дълбоко разрешават въпросите. „Силата дойде“, казват. „Този въпрос мога да го разреша, като изпия още половин кило.“ Но това е временно решаване. С половин кило въпросите не се решават. И в един ден човек светия не става, и в една година човек светия не става. Светия значи, който научил великия закон да поддържа светлината в себе си и да дава от нея на окръжаващите го. Това значи светия: Със своя ум и със своята душа да показва пътя.

„И разумя Исус, че ще го питат.“ Онези, които вървят по новия път, трябва да се пазят от следния недъг: Една графиня на запад се влюбва в един прочут художник, толкова се влюбила в него, че се зародил страх у нея и казвала: „Ако той много се прочуе, аз ще загубя неговата любов, затова

трябва да измисля едно изкуство, да го лиша от славата му“. И почнала да му дава един прах, но с това повредила зрението му. Той не можел да различава краските и картините му мязали на карикатури. И като направил изложение, всички се смеели, хванали се за корема и се смеели. Тази графиня може да повреди ума на всекиго, да не може да разпознава цветовете. То е човешкото тщеславие. И у сегашните религиозни хора има повече тщеславие, отколкото религиозност. А тщеславието не е наука, то е култ. Тщеславният човек изключва каквото и да е страдание, и по това аз зная, че този човек е тщеславен. Ако питате защо трябва да страдаме, пак ще ви приведа примера, дето англичаните наложили закон да реформират Цариград. Един ден влиза един английски стражар в един турски дюкян и казал на търговеца: „10 лева глоба“. – „Защо?“ – „15 лева.“ – „Ама защо?“ – „20 лева.“ – „Защо?“ – „30 лева.“ И тогава търговецът отворил касата и казал: „Тук има 1500 лири, вземи ги“. И после узнал причината, коя била: Че пред неговия дюкян имало едно малко парченце хартия. Пред вашия дюкян може да има малко парче хартия и ако дойде английският стражар, ще каже: „10 лева глоба“. И аз виждам не една книжка, и бих желал да дойде английското управление, за да влезе такъв стражар в дома ви и да каже: „10 лева глоба, 15, 20, 30“. – „Ама защо?“ Не само трябва ние да започнем религиозен живот, духовен живот, но трябва и да свършим разумно този живот. Този духовен живот върви по известен правилен начин.

Преди няколко време дойде при мене една сестра, която наново се обърнала, тръгнала в пътя на това учение. Като я видях, хареса ми се начинът на говоренето ѝ, тъй откровена и разумна беше, Божественият Дух бе заговорил в нея. Казвам си: Заговорил Господ на тази душа, такава красота на духа, виждам, че Божият Дух работи, обаче не се минава един месец, тази същата сестра се изменила, детинското го няма вече, та ѝ казвам: „Как? Защо твоето лице се е изменило?“ – „А, има причини.“ Смутила се вътрешно, и защо се смутила? Защото в един месец отгоре я изкарали на фронта и я турили в едно силно сражение. Казвам ѝ: Ония офицери, които те турили в сражението, са сгрешили. Ти трябва да стоиш в тила, а те те турили там, дето има картечен огън. Тя се уплашила и казала: „Няма да я бъде тази работа“. У вас има желание, щом някой се обърне към Бога, хайде на линията да се сражава. За първата линия на сражението се изискват духове крепки, възвишени духове. Там само ангелите може да се борят. „Хубаво – казва, – но дяволът?“

Сега ще ви приведа друг пример. Един наш приятел преди години сънувал един сън, действителен сън. Вижда той, че се задава една голяма буря, виелица, но минава тази хала и на изток се показва една дъга, а в дъгата Христос, под нея един мост, хиляди хора искат да минат и някой му казва:

„Ти там не може да тръгнеш, нагоре дръж“. Той като минава моста, вижда някои юнаци, облечени с бели дрехи, водят един грамаден вълк, а той казва: „Чакай на този вълк да ударя една тояга, колко овци е удавил“. – „Ти се пази, че като те пипне със задния крак...“ И той казал: „Брей, може ли той да направи нещо?“ Няма какво да го биеш, той е в ръцете на вашите момци, а вие казвате: „Хайде и аз да му ударя една цепеница“. Не, не, това не е никаква философия, никакво разбиране на духовния живот. От всички вас се иска да развиете ума и сърцето си, всички благородни чувства и умствени способности, и в разсъжденията, в анализирането и в приложението на това учение да намерите метода. Другояче то няма смисъл.

„И разумя Исус, че ще го питат.“ Какво? Сега ние проповядваме, че трябва да бъдем добри, а в живота казваме: „То не може човек да бъде добър“. Въпросът не седи там: когато отивам в училището, трябва да бъда добър, но вън от доброто, аз трябва и да се уча. Аз мога да имам поведение 6, но при това да бъда последен ученик. Казват: „Много добро дете, но не се учи“. Ние смесваме две неща: нашата добродетел с учението ни. Ти може да бъдеш един от примерните ученици по успеха си и да бъдеш най-способен ученик, а имаш поведение единица. „Ама защо, Господи, на този, с поведение единица, си му дал такива способности?“ Защото той е умен – разбрал Божия закон преди ти да си го разбрал. Ти мислиш, че си добър, и той мисли, че е добър. Следователно по-рано трябва да бъдем умни, преди да съзнаем, че сме добри, а ние искаме да съзнаем, че сме добри, преди да съзнаем, че сме умни. И затова у религиозните хора има една мания, захващат, щом се обърнат към Бога, да показват смирение. Пардесюта ще се снемат! Ще се пости! Ако ти си болен, ще постиш, то е една необходимост за тебе. Постът е необходим само в болезнено състояние. И в духовния свят, когато наложим пост някому, подразбира се, че той е болен и неговият организъм трябва да си почине. Това е един вътрешен закон. А щом човек е здрав и сърцето му може да възиграе, ще кажем: „Ще ядеш и ще славиш Бога“. Ясна ли е тази философия? Никаква критика! Друг начин няма! Само един начин има. Някои, които вярват в този път, искат да бъдат по-умни от мене. Не, ние не можем да бъдем по-умни от природата, нито пък по-умни от онзи, който е приложил тия закони. Вътре ние трябва да се подчиним разумно, не насила да се подчиним, а да съзнаем. И като дойдем до хората, да им дадем едно правилно обяснение, да обясняваме всички неща. Ако аз ям, то е един процес. Да ядеш, това не значи да се учиш. Ти може да ядеш много добре, а да се учиш много зле, и може да се учиш много добре, а да ядеш много зле. Едното и другото е възможно. Но онзи, който се храни добре и се учи добре и пие добре, той е умен човек.

Сега на всинца ви, които ме слушате тук, все ви липсва по нещо. Не е докачане – липсва ви. Един отшелник, светия, живял 40 години в пустиня. Молил се на Господа, молил се, молил се, той мислил, че е готов за небето, какво му липсва още? Дохожда един ангел, взима го и почнал да го развежда из града и му показал едно от най-хубавите здания. Той му казва: „Красиво здание“. – „Но там липсва един камък“. – „Да, този е камъкът, който ти трябваше да туриш отдавна, а не си го турил още.“ Вие още не сте си турили вашия камък и ако ви заведат горе, на небето, ще видите, че във вашето здание най-важният камък липсва. И затуй, като дойде ангелът, ще каже: „Този камък трябваше да го турите отдавна“. А този камък, това е Божията Мъдрост – „Камъкът, който отхвърлиха зидарите“.

„И разумя Исус, че учениците му ще Го питат.“ Аз подразбирам, че всичките ученици все питат кога ще дойде Христос, как ще царува на земята, как ще се оправи този свят? Българите питат как ще се подобри това икономическо положение, какво трябва да се прави, ресурсите откъде да се намерят. Всички народи все се питат, все такива въпроси задават в училището, в църквите, в държавата, между търговците, навсякъде: как, какво ще се прави с тази скъпотия. Скъпотия има, казват: „Яжте само необходимото“. Ама пътуваш по пътя, срещне те един твой приятел, 3 дена си гладувал, а той даде ти един самун хляб, благодари му, пийни си малко водица, подъвчи хляба. Не казвай: „Е-е, да имаше кокошчица, да имаше ябълки, орехи, па масълце, па туй, онуй“. Не подигай тия въпроси, не си дразни вкуса. Благодари за хляба, той е една необходимост. Скъпотия е, задоволи се в даден момент с малко, утре като има повече, яж колкото искаш. Ще възразят някои: „Ама ако се храним само с хляб, ще отслабнем“. Аз мога да ви докажа, че и ония, които се хранят с кокошки, и те отслабват. То не е философия: то е от начина на яденето: който яде кокошки и благодари на Бога, той е здрав, а който яде кокошки и не благодари на Бога – той не е здрав. Вижте месоядните животни и тревопасните, и едните, и другите все са здрави. Вие ще пренесете тия естествени неща и в духовния свят. Задоволете се с ония обяснения, които ще хвърлят светлина във вашия ум. Да кажем, имате дете, сърди се, недоволно е от това-онова и казвате: „Какъв дявол е влезнал в това дете“. Какъв дявол! Това не е обяснение, то не обяснява нищо. Казвате му: „Излез навън!“ Не излиза. На какво ще мязате вие? В Пловдив направили един сеанс, духът на един турчин влиза в медиума и не иска да излезе. И казват му: „Излез“. – „Няма да изляза.“ И започва спор, не иска да излезе. Ако имаш сила, ще го изпъдиш, а ако нямаш сила, няма да излезе. Ние мислим, като извадим някой дявол, въпросът е решен по-лесно. Аз зная къде седи този дявол: дойде мъжът от канцеларията, работил, нахукал го неговият началник, пък и гладът се притурил и жената малко го закачи и той избухне. Какъв дявол е влезнал? Колкото по-скоро сложиш и му

намажеш стомаха, толкова по-скоро дяволът ще излезе. Тъй е това. Нищо повече. То са неща най-естествени. Като дойдем до духовния живот, всяко едно отрицателно проявление се дължи на една вътрешна нужда, всяко недоволство се дължи на една вътрешна нужда. Гладният е недоволен, защо? Защото е гладен. Жадният, и той е недоволен, защо? Липсва му нещо. Търговецът е недоволен от живота, защо? Липсват му пари. Учителят, недоволен, защо? Няма ученици. Музикантът е недоволен, защо? Няма кому да свири. Момата е недоволна, защо? Хванала я сипаницата. Липсва ѝ нещо... Всяко недоволство се дължи всякога на една вътрешна липса. Когато ни липсва знание, добродетел, в нас се заражда една нужда, ние трябва да си намерим един закон, който да ни удовлетвори тая нужда. Затуй казвам: Който е загубил красотата си, да я придобие. На учениците – да придобият знания. На жадния – да пие; болният – да оздравее. На всички хора трябва да се дават положителни отговори за техните нужди. „Добър е Господ.“ Аз зная, че Господ е добър, този Господ заради мене е дал храна и всичко друго, и затуй аз искам да удовлетворя своите нужди. – „Не му е времето.“ Според вас не му е времето, а според мене времето е дошло.

„И разумя Исус, че ще Го питат.“ И ще Го питат сега: „Защо, Господи, настанаха тия лоши времена? Защо богатите да имат да ядат и да пият, а ние, които по три пъти на ден правим молитва, да гладуваме, и отвън ти пеем и треперим и ти кадим тамян, а на нас нищо не си дал?“ Господ казва: „Аз не съм ви дал да кадите тамян, а да мислите. Не искам аз кадене“. И наместо да бъдете добри, вие ще заколите някое теле и ще го изядете и ще кажете: „Ние служим на Господа“. Аз вземам тази дума в много широк смисъл. Сега, когато дойдем да разискваме, ще кажете: „Ама че ни калайдисиха днес“. Не, това не е калайдисване. Аз не обичам да калайдисвам, но приготовлявам една пещ – пещ, разбирате ли? И в тази пещ, като ви туря вътре, отгоре един пласт въглища, един пласт руда, един пласт въглища, един пласт руда, че като туря огън, златото ще падне отдолу, а димът ще излезе отгоре, и вие ще излезете чисти навънка. Огън, и какъв огън! И като се намерите в тази пещ, ще има плач, рев, но аз ще кажа: Чакайте, отдолу като излезнете, ще бъдете чисти, тъй както не сте били.

Сега вие ще ми възразите: „Дано да не бъде!“ Дано да бъде. – „Дано да не бъде!“ С туй „дано да не бъде“ светът е дошъл до това положение. И сега ние казваме: „Да бъде!“ Да дойде този огън, да ни очисти, да тури всичко на мястото му, да заживеем тъй, както някога сме живели.

И казва Христос: „Аз ще ви видя пак, и ще се зарадвате“. Кога ще ви види? Когато почнете да мислите, да изпълнявате волята на моя Отец, аз ще

дойда, и вие ще се зарадвате, и вашата радост никой няма да отнеме. Христос е най-силното проявление на Божията Любов, и на Божията Мъдрост, и на Божията Истина. Следователно вложете сега, пак ще кажа, Любовта! Любов чрез Мъдрост, да знаеш защо обичаш човека. Вие обичали ли сте по този начин? Онези от вас, които сте жени, обичате децата си и казвате: „Моето ангелче“. Но туй ангелче, като стане на 25–30 години, тогава казвате: „Нашият ангел не е ангел“. Да, не е ангел, вие още ангела не сте го познали. Любовта подразбира: Да знаеш защо обичаш човека. Аз ще ви кажа. Аз обичам човека, защото Бог живее в него. А защо трябва да се обичаме? Като обичаме, ние търсим Бога. И когато казвам, че трябва да се любим, с това разбирам, че трябва да търсим Бога. Защото Бог е Любов, а ние сме паднали, ние още не сме любили. Ти ще идеш при Любовта, за да станеш Любов. Любов значи: Като Бога да станеш. А някой мисли, че любил! Не, не, ти не си любил още. Твоята любов... хайде, да не казвам една дума. Тя е твоята любов, която живее ден до пладне.

Ние трябва да любим, за да можем да намерим Бога, защото Бог е Любов. Да го възприемем в себе си, да го опитаме. А щом го възприемем, тогава опитваме неговата Мъдрост. По този начин трябва да разсъждавате. Някои от вас казват: „А-а, тази сестра много люби“. Люби? Аз казвам: Люби само онзи най-добре, който люби като Господа. А ти като Господа любил ли си? Не. Следователно ти още се учиш на Любов. „А-а, тя люби!“ Как люби? Не, не, да любим тъй, както Бог люби – Бог е Любов – то е най-великото изкуство, и когато ние намерим това изкуство, тогава Христос ще ни отговори разумно на въпроса.

„И аз пак ще ви видя, и радостта ви тогава никой няма да отнеме.“

И тъй, искам да бъдете умни! Не говорете само за снимане на пардесюта, не говорете само за пост. Когато си болен, ще постиш и ден, и два, и три. То е начин за лекуване. Пост аз вземам в много широк смисъл. Пост има и умствен, и физически, и духовен.

Беседа, държана на 29 януари 1922 г. в София.

1922_02_05 Какво трябва да искаме?
Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

КАКВО ТРЯБВА ДА ИСКАМЕ?

А Исус отговори и рече: „Не знаете що искате. Можете ли да пиете чашата, която аз има да пия, и да се кръстите с кръщението, с което аз се кръщавам?“ Отговарят му: „Можем“. (Ев. Матей 20:22)

Във всеки живот изпъкват желания, които са неестествени, небожествени желания, защото внасят дисхармония вътре в света. И целият съвременен свят е пълен с такива дисхармонични желания. За това няма що да аргументирам. Който и вестник да отворите, която и книга да вземете, в който и дом да влезете, все такива желания има. Те не са отсега, а отдавна са влезли. Следователно много желания се явяват, които не са за добро; ние искаме това, което не е за наше добро. Тук има един пример за учениците на Христа. Христос е проповядвал едно идеално учение. Явява се майката с двамата си синове и иска да бъдат те почетени от Христа, да ги тури един отляво, а друг отдясно на себе си, да им даде място, което не трябва да им се даде, едно от най-видните места. Другите 10 ученици, като видели това, възнегодували: „Как тъй, да има привилегия?“ И Христос се обръща и казва: „Не знаете какво искате“. И тогава запитал: „Можете ли да пиете чашата, която аз пия, и да се кръстите с кръщението, с което аз се кръщавам?“ Отговарят му: „Можем“. Има чаши, които са приятни, но има и чаши, които не са приятни. Има кръщение, което е приятно, но има кръщение, което е неприятно. Христос употребява думата „чаша“. Нима онзи затворник, който е осъден, както Сократа, да изпие чашата с отрова, нима тази чаша е приятна? Той е длъжен да я изпие и тази чаша ще бъде пълна, и той ще свърши след като я изпие. Също има и кръщение, с което като се кръстите, ще свършите.

„Можете ли да пиете чашата, която аз има да изпия?“ – „Можем.“ – „И да се кръстите с кръщението, с което аз се кръщавам?“ – „Можем.“ – „Да пиете от чашата и да се кръстите, можете, но да седнете отдясно и отляво на мене, не е мое да дам, но на онзи, комуто е определено, комуто е дадено от Отца ми.“

Погрешката въобще на всички хора, каквито и да са, светски или религиозни, седи в това, че ние мислим да разполагаме с живота си тъй, както ние искаме. Това е едно много голямо заблуждение. Ние, съвременните хора, сме много ограничени, и най-големият герой на бойното поле, след като го жегне някое парче от граната, веднага почне да плаче и да се моли. Онзи, най-големият герой, на който касата е била

пълна с пари, след като му я изпразнят, като че ли всичката сила му изчезва. Онзи държавник, докато е на власт, е силен, но падне ли от власт, силата му изчезва. При умиращия болен герой, всички наоколо – лекари, роднини, – всички плачат и всички усещат туй огорчение. Смисълът на живота е, че в света всички ние сме пратени да служим вярно на Бога. Сега, как ще извършим своята длъжност? Първо, ние имаме отношение към Бога, второ, към нашата душа и трето, към нашите ближни. Ако ние разбираме отношенията си към Бога, ще разберем втория закон и третия ще изпълним. Но не изпълним ли първия закон, и другите два закона не можем да изпълним. Те са свързани. Ако бих имал време, бих ви обяснил, но ще се отклоня. Всички съвременни хора трябва да почнат с първия закон, той е, който ще уреди света. Ако ние не сме готови чистосърдечно да изпълним, в даден случай, волята Божия, то всички други усилия са безполезни. Трябва ли законът да бъде написан? Този закон не е написан, а се подразбира от самата същина на нещата. Кой ще разбере туй? Как да изпълним задълженията си към Бога? Този закон е написан вътре във всяка душа.

И Христос се обръща и казва: „Вие можете ли да пиете тази чаша?“ Защото обичта се показва във време на нужда. Жената не трябва да обича мъжа си, защото той ѝ купува дрехи, рокли и шапки – то не е любов, – а когато този мъж остане най-беден, страдащ, тя само тогава може да покаже своята любов към него. Значи във време на страдания. Следователно вашите приятели ще ги познаете във време на страдание. Кога можете да имате приятели, само когато сте богати ли? Тогава всичко може да направите. И най-простият човек, като му напълнят касата, той ще има много приятели, но тия приятели не носят никакво благо. Но онези приятели, които постъпват по този Божествен закон, те носят целителен балсам. Туй учение не е само на Христа, туй е учение на самия живот, приложим ли го, ние сме спокойни, физически сме здрави, изгубим ли туй учение, веднага идат разни болести върху нас. И ако някой пита защо идат болестите, аз казвам: Понеже ние често губим връзката между душата ни и Бога. Тази връзка никога не трябва да прекъсваме. Тази връзка никога не трябва да се скъса. Където и да бъдете, в Австралия, Африка и другаде, тя трябва да бъде еднаква, тя не се обуславя от никое общество. Ако един човек е добър, защото той е в едно религиозно общество, това е понятно, според мен, но който е в едно лошо общество добър, той е истинският добър човек. Да си добър между добрите, то е естествено, но да си добър между лошите, това е нещо извънредно. И другия закон пак е верен: Да бъдеш лош между лошите, то е много естествено, но да си лош между добрите хора, то е нещо извънредно.

Следователно Христос се обръща към своите ученици, към тия двамата, и

казва: „Можете ли да пиете тази чаши, която аз пия?“ И те му отговарят: „Можем“. Но в практическия живот се оказва, че щом ни дадат тази чаша, мъчно се изпива. Виждал съм често малки деца да не могат да пият горчиви капки. „Пий, мама, за твоето здраве“, казва майка им. „Не може, мамо, горчива е тази чаша.“ И аз бих желал да няма горчиви чаши в света. И ще дойде ден, когато в човешката еволюция тия чаши няма да ги има. Не че Бог иска да ги дава: страданията не се налагат от Бога. Бог съизволява, но не благоволява в тях. Той казва: „Не благоволява душата ми в смъртта на грешника“. Когато ние страдаме, изплащаме, но не изведнъж, в сегашното развитие на живота си. Как ще примирите: една овца, когато я колят, казва: „Защо Господ ме създаде? Защо да ме колят?“ Каква философия има тук? Кажете на тази овца: „Една необходимост е при сегашното развитие на хората, трябва, Господ това не иска, но хората го искат“. Тъй да разбираме хубаво. Когато този нож минава през врата на животното, ние не го мислим, ни най-малко не мислим за това. Но когато този нож дойде до нашия врат, ние казваме: „Защо?“ Е, да, „защо?“ – защото сме скъсали първата връзка – между Бога и нашата душа. Това е причината. Възстановете вие тази връзка в душата си, между Бога и вас, и всичките ви отношения постепенно ще се изгладят. Първо ще почнат да се възстановяват силите ви по един много естествен път. Ще кажете как? Ако на вашето тяло имате рана, превържете я и самото тяло ще почне да я лекува, защото то съдържа тая сила. Каквато рана и да имате, тази рана ще оздравее и няма да остане нито помен от нея. Значи тялото съдържа сили вътре за лекуване и когато тялото изгуби тази сила, никакъв лекар не може да ви помогне. И за душата ни същият закон е: Докато нашата душа е свързана с Бога, тя притежава природни сили и може да лекува раните си. Раните ще дойдат в света, при сегашния живот, на всяка стъпка може да ви дойдат рани. На всяка стъпка, на пътя, когато вървите, в някой трамвай, ако се возите, навсякъде може да претърпите някаква малка авария. И сегашните страдания съществуват поради тази необходимост, в каквото и положение да сте. И целият свят минава през една пертурбация. Целият учен свят, в Америка, в Англия и други казва: „Какво трябва да правим?“ Всички се запитват, но никой не е дал едно лекарство. Има една панацея, за да се излекуват тези страдания. Нямаме нито един учен, който да е дал лек на тия рани, които разяждат обществото и не само домовете, ами и самите нас. Богат си, учен си, неспокоен си, изгубил си смисъла на живота. Сега Христос отговаря право: „Не знаят те що искат“. Ние, сегашните хора, всичко искаме, но същественото не искаме. Всеки иска да бъде богат, всеки иска да бъде силен, все материални блага искаме. Идете в обществото и кажете някому да се свърже с Бога, колко хора биха пожелали това? Ще ви отговорят: „Не, не, пари, пари!“ Но парите, това са един резултат. Преди милиарди години Господ ги е турил на земята, туй злато е складирано, преди милиони години тук е складирано жито, царевица, храни има

преизобилно, всичко е промислено. Но туй изобилие, което съществува в света, не може да дойде точно навреме, защото ние се спъваме не само физически, но и духовно: ние спъваме енергиите на духовния си живот. Често енергията, която трябва да дойде за нашето сърце, не иде навреме. Някой път станете рано, но не сте разположен – нямате оная енергия. Както гладният, как ще познае, че е намерил храна – когато се наяде. Ще кажете: „Е, как ще позная кога съм намерил истината?“ Казвам: Как ще познае гладният – след като се наситил, и жадният знае, че се е напил, след като уталожи жаждата си.

Сега онези, които следват в туй Божествено учение, са тръгнали с някои свои навици и искат да го приложат, да направят един компромис между Божественото и човека. Човек трябва да бъде основа, а градивото, то е само Божественото. Хармонията може да произтича само от Божествената Любов, и ако в едно общество няма хармония, Божествената Любов я няма там, Божествената Мъдрост я няма, те не са заработили в него. Ако самото общество не се проникне от тях, ние имаме едно механическо натрупване, но не органическо градене.

Питам: Какъв е смисълът на земния живот? Смисълът на земния живот е да познаем Бога, понеже ние търсим Божествената Любов. А всички хора, мъже и жени, сме малки частици от тази Божествена Любов, проявена у всеки човек. Щом разбираме Бога, ние ще разберем, че тия малки хора са частици от Бога, и както любим Бога, тъй ще любим и всички хора. Ако не Го любим, всякога ще правим разлика между тоя и другия човек. Даже най-идеалното състояние, дето съществува в дома, дето казват, че майките обичат безпристрастно, и те имат обич повече към някое от своите деца, отколкото към другите. Бащата има обич повече към един син, отколкото към други. Много лесно е да кажем: „Обичай!“ Но когато дойде да приложим закона, там е изкуството. Лесно се казва, но мъчно се изпълнява. Защо? Когато касата ми е пълна, може да дам много, щедър съм, но когато в касата няма нито пет пари, каква сума може да дам? А нашата каса може да бъде пълна само при едно условие: когато ние сме свързани с този велик извор на живота, и ще дойдем тогава да разрешим тия въпроси заради Бога, по най-разумния път.

Сега, в нашия живот се раждат известни недоволства. От какво произтичат те? – От пресищане. Ще ви приведа един малък разказ. Пресищането от живота ражда много по-страшни болести, отколкото обикновените.

Един американец, на когото баща му оставил 20,000,000 долара и почнал да яде и пие, ял и пил, докато най-сетне загубил смисъла на живота, станал ипохондрик, заражда се мисъл да се самоубие. Отива при един лекар, при

втори, трети, четвърти, най-сетне отива при един виден лекар в Ню Йорк и му казва: „Ти си последният, ако и ти не ме излекуваш, ще се самоубия“. – „Добре, но ще направим един договор, че каквито методи употребя за твоето лекуване, ти няма да имаш нищо против“. Той се подписва и плаща 250,000 лева за първото лекуване. Лекарят му туря хлороформ и заповядал на един от своите асистенти да му отреже десния крак под коляното. Той като става, гледа кракът му го няма и казва: „Това ли е вашето лекуване? 250,000 лева да ви дам, а сега ме лишихте от едно благо. Ах, да е здрав моят крак, всинца ви бих изритал“. След две седмици, казал му лекарят: „Когато поутихнеш, аз ще дойда пак да те видя“. След две седмици болният почнал да плаче и казал: „Г-н докторе, или ми кажи един път за спасение, или като си започнал да ме убиваш...“ – „Ще платиш още 250,000 лева.“ Направил му един изкуствен крак, сложил го и след туй болният не помислил да се самоубива – разбрал смисъла на живота.

Често и ние, съвременните хора, заставяме природата да ни прави такива операции, и ги прави, и виждаме навсякъде, някому окото го боли, ухото, и има стотици и хиляди болести, които лекарите не знаят с какви имена да ги кръщават. И всички говорим за една култура, за някакви микроби. Туй не е причината. Болестите произлизат от единствения фактор, че ние сме скъсали първата връзка с Бога. Този е законът. Аз правя сравнение и то е следното: Там, дето прониква слънцето, дето има хубава вода, хората са най-здрави, а по северните склонове на планините, дето прониква много малко слънчева светлина, има най-много болести. И следователно там, дето южните и източни прозорци са затворени, а са отворени само северните прозорци, има най-много болести. А северните прозорци, това е човешкият егоизъм. Някой казва: „Искам да се осигуря“. Питам аз: Кажете ми един човек, който се е осигурил. Сега няма осигурен човек. Следователно осигуряването е закон да влезем в хармония и да живеем с Бога. Може да правим каквото искаме, но всяко учение трябва да има своето приложение. Някой казва: „Ти проповядваш, ама тези, които те слушат, не живеят тъй“. Вярвам, онези, които ме слушат, не живеят според моето учение. Но ако не живеят според моето учение, аз крив ли съм? Ако съм крив, аз съм готов да се изправя. Ние по един нов начин ще изправим живота и тия хора сами ще почувстват, че Бог живее в тях. То е велико изкуство и аз ви казвам: Ако аз свържа тия две жици, да прокарам този Божествен ток, животът им ще се изправи. Аз правя сега инсталация, но когато я завърша и пусна този ток, тогава елате и вижте. Сега още трупам камъни, дисхармония има, вик, крясък, работници, инсталацията още не е приготвена. Моето учение вие не сте го видели, но когато пуснем тази инсталация, тогава вашите лица ще просияят и вие ще кажете както в Евангелието: „Едно време бях сляп, но сега виждам“. И тогава в домовете ви няма да има спор, между мъжете и жените няма да има раздори, ще

има едно надпреварване да проявят повече Любовта си към всекиго. Тази, старата инсталация, виждате какво е произвела, от хиляди години все същото е било. Нова инсталация трябва. Ако не турим новата инсталация, старата знаете ли какво ще произведе? Трябва съвършено ново осветление. Имайте търпение, туй учение всички ще засегне. И тогава първите ще бъдат последни. Ще го правим от Любов, а не от задължение. Ние, най-умните и най-силните, ще помогнем на по-слабите. И тогава дъщерята ще стане сутринта, ще приготви чай на баща си и всички деца ще го целунат. А сегашните дъщери казват: „Не съм разположена да стана" – то е старата инсталация. Кой е крив? Ако някой човек е болен, кой е виновен? Та не трябва да обвинявате учението и да казвате: „Защо не се прилага туй учение?" Трябва да бъдем толкова искрени и честни да го приложим. Туй учение не е мое, то е учение Божествено и трябва да засегне всинца ни като братя и сестри. Нищо повече.

И Христос казва: „Не знаете какво искате". Сега, аз съм изпитвал много положения. Тия, горчивите чаши, ние трябва да ги премахнем вече. Сега, в съвременната медицина има хомеопати и алопати, които спорят по кой начин да се лекуват болестите. Алопатите поддържат горчивите церове, а хомеопатите – сладките, на един хомеопат цяла аптека може да изпиете и няма да ви се причини никакво разстройство. Там има деления, до 30 деления, знаете ли какво е то? То е такава микроскопическа част! Да кажем, правите разтвор, в 100 грама вода ще разтопите 10 грама захар, от това ще вземете една капка и ще я турите пак в 100 грама вода, туй е първото и второто деление: оттам пак ще вземете една капка – и така до 30 деления, и от него като вземете една капка, тя трябва да излекува болния. Една тридесета част само! Хомеопатите казват, че техните лекарства действат право, а алопатите поддържат обратното. Има трети метод между тия два, и едните са прави, и другите са прави в туй отношение. Питат ме някой път: „Трябва ли лекарите да правят операция на тялото?" Казвам, че не трябва да правят, ако тялото е здраво, а ако тялото е болно, има цирей, лекарят трябва да изтиска тази гной, да направи тази малка операция. Но ако няма нагнояване, лекарят няма право да реже, нека оставим природата да работи, тя може да направи най-голямата операция. Глупаво е да се прави операция на здраво тяло. Сега ще кажете: „Може ли или не може?" Това са условия, при които ние може да работим. Сега в дома, при сегашните условия, жената може да употреби крайни мерки, и мъжът може да употреби крайни мерки всякога, когато има някой голям цирей. И някой път даже самата природа ни налага такива крупни мерки.

Ще ви приведа един пример. Преди години, може би има 5 или 6 години, мъж и жена идат при мене. На жената ръката подута. Питат ме, да си

направи ли операция на ръката или не? Казвам, идете при един хирург, нека ви направи операция. Тръгват си, но на пътя тя се препъва и пада в един трап и казва: „Ето операцията“. И наистина, отлична операция е станало. И лекарят ѝ казва: „Аз не мога да направя такава операция“. И той взел, само я изчистил и сам признава: „Отлична операция е направена на ръката ви“. И след няколко дена ръката оздравяла. Следователно, ако във вашия дом се препънете, боли ви ръката, не го считайте за голямо нещастие: вземете сами да изстискате цирея. Ако ние сега попитаме: „Защо аз да падна?“ – Трябва да паднем, за да стане тази хубава операция. При лекарят ще легнеш и ножът ще дойде, и природата като прави тази операция, и тя ще те положи да легнеш. Не трябва да питаме, да правим ли ние операция или не. Туй, което се случи в даден момент, то е въпросът, ако мога, да благодаря на Бога, а ако не взема предпазителни мерки, да не се случи в дома ти никога.

Следователно, при тази положителна философия за Бога, аз не ви казвам, че Бог е скрит в небето, а ви проповядвам за един Господ, Който живее във вас. Вие можете да Го намерите. Той спи във вас, може да Го събудите. Да не кажете някои: „Какъв Господ?“ Аз ви препоръчвам да намерите вашия Господ и туй ме радва. И ще кажа тогава: Аз те поздравлявам, че си намерил твоя Господ. Аз употребявам думата „спи“ – но Той, Господ, не спи, а вие спите. Когато вие се пробудите, ще чуете Неговия глас. И като го чуете, той ще бъде толкова сладък, този глас ще произведе цял преврат в живота ви, и вашата работа, каквато и да е, ще се осмисли. Този Господ ще осветли всичките ви работи. Тогава най-малките работи ще ни бъдат най-приятни да ги правим. Та казвам, някои от вас почват да се пробуждат – заговорил ви е този Господ. Някой път вие казвате: „Не е Той“. Вие се съмнявате. Спасението седи само във вътрешното пробуждане. Който и да ви проповядва, ако вие сами не чуете този вътрешен глас, въпросът за вас ще остане неразрешен. Но в деня, в който вие чуете този глас, той ще се разреши. То няма да бъде едно обикновено слушане, а ще бъде като когато чуете онзи, който донася радостна вест: един ваш роднина ви прави наследник на 10,000,000 наследство и ви даде съобщението. Нали тази вест ще бъде най-приятната? И когато вие намерите Господа, ще бъдете човек на 10,000,000 и ще кажете: „Сбогом, сиромашио!“ Ще бъдете щастливи, защото вашият дядо ви е оставил наследник на 10,000,000. И Господ, като чуете гласа му, ще направи такава промяна, че вие никога няма да се връщате назад.

Сега, Христос казва: „Не знаете какво искате“. А трябва искане, трябва да искаме. Днес аз съм сериозен. В нашия живот трябва да стане един вътрешен преврат, едно преобразувание, за да докажем фактически, че имаме тази Любов. Ако ние вървим по едно учение и нашият живот се

отличава само по форма, тогава нищо не се ползваме. Трябва да бъдем искрени в себе си. Нашият живот трябва да бъде чист като кристал, трябва да има такива пречупвания, както в най-чистия диамант. Като ни погледне човек в лицето, то да свети и да кажат: „Този човек няма никаква задна мисъл“, и да бъдем готови на всеки човек да покажем нашето чистосърдечие и незлобие. Да бъдем като един голям извор, който изхвърля нечистотиите навънка. Този свят е пълен с неразбории. Вестниците, които четем, книгите, разговорите, всеки ден оставят у нас утайки. Ние сме поставени на много голям изпит. Не е лесно да се живее сега един Божествен живот. Едно време светиите бягаха в горите, а сега и горите са пълни с харамии. Не може сега светиите да живеят и в горите, а сегашните светии трябва да живеят из градовете. А щом живееш в градовете, ще обичаш тези хора, и ако ги обичаш, и Господ ще каже: „Ти си разбрал Моето учение и ще носиш Моята светлина“. Бог изпраща светлината на всички еднакво, и на добри, и на зли. Даже Господ към лошите хора сега е по-снизходителен. И вие нали казвате: „Той не живее добре, а върви му“, а ти, който вървиш по Бога, постоянно камшик има за тебе. На онзи пък детето не заболява, жена му здрава, а ти по три пъти на ден се молиш, днес загубиш 20,000 лева, дъщеря ти умре и прочее, защо става така? Как ще примирите тази работа? Вие ще кажете: „Ето, виждаш, Господи, те не те слушат, а ние по три пъти се молим на ден“... Е-е, там е изкуството, а вие трябва да се радвате, че той много добре е направил. Вие трябва да кажете: „Този човек има парици, пък ние нямаме, но си го заслужаваме“. Защо тъй да не кажете? И следователно тия хора са били толкова години на страдания, сега Господ ги е оставил на почивка, а вие сте дошли на тяхното място да поработите, брат ти да яде, а ти ще носиш неговото нещастие. Тия неща обаче са привидни, ние не знаем кой човек е добър и кой е лош. Вие ще кажете: „Знаете ли, че Иван Драганов е един разбойник?“ Но Иван Драганов познавате ли го вие? Той е съдружие. Ако в една фирма слугите, в името на някакъв господар, са извършили някакво престъпление, той не е крив, повидимому той може да бъде отговорен косвено за своите слуги, но питам: Той ли е виновникът? Слугите ни и слугините ни грешат, а ние, господарите им, отговаряме. Но често има и между господарите, които грешат. Аз говоря за верующите, нито един от вас няма желание да направи зло, но някой път кажеш нещо и сгрешиш, и после казваш за себе си: „Аз вече няма да говоря лошо, сладко ще говоря“, обаче като те турнат на изпит, освен че сладко не говориш, ами после кажеш: „Прекалих го“. Да, вие всички го прекалявате, защото не знаете какво искате. Господ го е турил тук, а ти кажеш: „С добро няма да бъде, ама чакай аз да му напълня главата“. Какво ще му напълниш главата?

И тъй, Божествената Любов трябва да се приложи. Не подразбирам, че у вас няма Любов, но във всекиго трябва да дойде Божественото, да се усили

това стремление у вас, туй съзнание у всинца ви, да имате един положителен опит, и тогава ще стане едно коренно преобразуване. И ще дойде денят на освобождението, денят на свободата в този свят. Този ден за някои може днес да е дошъл, за някои утре, но днес той за всинца ви може да бъде. Всеки един от вас може да бъде добър. Донесат ви един чек от 10,000,000, и какво по-хубаво състояние от туй? Дето и да влезете, в църкви, в домове, навсякъде ще ви правят почести. Един град, в който всички хора са уредени, какъв ще бъде животът им? – Идеален. Може да имаме, значи, на земята един идеален живот. А сега всички казваме: „Може да бъде, но не сега, а след хиляди години, когато човек се подигне“. Но за някои е дошло това време. Как е дошло? Онази какавида, която се излюпи и излезе из пашкула си, не трябва да плаче за него, а веднага да отиде в природата, да не чака другите. Ние, религиозните хора, докато видим де сме, нас ни оставят гладни. Да, докато чакате, гладни ще умрете. Ще се питаме: „Къде ще се срещнем?“ Ще се срещнем по цветята. И тогава ще си разправяте своята история. Не стойте на пашкулите си отгоре, не ти трябва този пашкул, навънка! А вие държите пашкулите си, за да не влязат други вътре. Не, сега ти си свободен, хвръкни с крилцата си, пий от този Божествен нектар. И тогава ще имаш сили да извършиш волята Божия.

Та, казвам, нам ни трябва едно нещо: Силата Божия трябва да влезе в нас, без нея и най-съществените работи, които трябва да разрешите, ще останат неразрешени.

Сега, Христос се обръща: „Не знаете какво искате“. Трябва ни кръщение на Духа, трябва ни чашата на Любовта. И на брата си дай не отрова, както на Сократа, а ще му дадеш една чаша с най-хубавия нектар в името на Любовта, и ще му кажеш: „Ти много си пил, но като тази чаша не си пил“. И ще каже той: „Дайте ми тази чаша, не съм пил от нея“. И ще го кръстиш, ама туй кръщение е особено. Българите казват: „Да го кръстим с бой, да го направим българин“. А като те кръстят с такова кръщение, ще кажеш: „Туй кръщение, което вие ми давате, внася в съзнанието ми нов живот, осмисля моето сърце и ум“.

Та, казвам, събудете вашия Господ, на туй аз настоявам. И да кажете сега: „Нашият Господ, спасението е там“. Признавате Го вие. И според Писанието, Господ казва: „Призовете Ме в ден скърбен, вие, които скърбите, и Аз ще ви помогна, и вие ще Ме прославите“. И Христос казва: „Ако пребъдете в мене и думите ми пребъдат във вас – във вашите отношения към Него, – тогава – казва той – аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и аз ще ви се изявя“. Как ще се изяви? – С Любов. Първото нещо, ние да пребъдваме в Бога, второ – Христос в нас и, трето положение, Отец и Синът трябва да дойдат в нас и да направят

жилище в нас, и – Христос казва: „Аз ще ви се изявя“, т.е. Любовта ще се изяви. Тия три положения трябва да дойдат, да стане преобразувание в нашия ум, в душата ни, и тогава изявлението ще стане. Но не дойдат ли тия положения, животът всякога ще бъде без основа.

И тъй, трябва да приложим тази Любов, нея аз препоръчвам. И най-напред жените трябва да я приложат. Аз ще кажа де е погрешката: Мъжът изгуби Любовта, огрубя и съгреши, там е грешката, че е изгубил Божията Любов. А съвременните жени изгубиха Божията Мъдрост, и те съгрешиха и огрубяха. И мъже, и жени изгубиха два съществени елемента: Мъжът е изгубил Любовта, а жената е изгубила Мъдростта. И в оня дом, в който мъжът няма Любов, а жената няма Мъдрост, тегли му една клечка да изгори. Ще кажете тогава: „Може ли да има живот?“ Не може да има. И следователно мъжът трябва да внесе Любовта, Божията Любов, в дома, а жената трябва да внесе Мъдростта, за да се създаде хармония. Туй е учението, което Христос е проповядвал. Семейството е нещо Божествено, а не както е сега, то е един Божествен институт, основан на Любов и Мъдрост, а децата ще внесат Истината. И тогава ще имаме законност, правда и истина – едно идеално общество. Внесат ли ги, тогава Бог е в този дом, ще имаме един дом според новото учение и ще дадем един пример на света, как трябва да се живее. Но не трябва да си правим илюзии: няма ли Любов у мъжа, въпросът е свършен; няма ли Мъдрост у жената, въпросът е свършен; няма ли Истина у детето, въпросът е свършен. Бащата и майката се радват само на онези деца, които имат Истината в себе си. Обича ли детето да полъгва, те скърбят. Когато мъжът види, че у жената няма Мъдрост – той скърби; когато жената види, че у мъжа няма Любов, тя скърби. Говоря на всинца ви сега, разбирате ли?

Този, старият дявол, трябва да го изхвърлим навън, и в дома ни трябва да царува Господ на Любовта, Мъдростта и Истината. И като влезем, тогава ще имаме светлина в дома, и тогава едно верую ще има – верую на Любовта, верую на Мъдростта и на Истината, и всинца ще живеем по това верую. И ще бъдем братя и сестри в Господа. Е, какво, вие ми казвате: „Сега ще те послушаме“. Не да ме послушате – а прилагайте, прилагайте! Или аз съм дошъл сега, че ще се запретна да приложа. Щом дойде някой да се оплаква, ще турна халата си и ще оправя домът ви. Нали все някой трябва да оправи работите? Не казвайте, че мъжът или жената има право, аз не вземам страната на никого. Ще кажа на мъжа: Ти Любов имаш ли? – „Имам.“ Ще кажа на жената: Ти Мъдрост имаш ли? – „Имам.“ Ще кажа на детето: Ти Истина имаш ли? – „Имам.“ Тогава може да работим, и само при тия условия Господ ще се събуди. И щом се събуди, невъзможните неща ще станат възможни. И в името на вашия Господ, аз ви моля, не се заблуждавайте да казвате: „Този човек има едно погрешно учение“. Туй

учение не е мое, а ваше. Ако вие имате някое друго учение, аз съм готов да ви послушам, и ще го приложа, ако то е Божествено. Ще слушаме, защото ние сме готови да слушаме Божественото от когото и да е. И следователно то трябва да се приложи. То е вътре във вас, то не е отвънка.

И тъй, Христос, този живият Христос, вашият Христос, днес ви призовава към Любов, Мъдрост и Истина, да осветите Неговия велик закон, и да го приложите, да го прославите, че като видят хората делата ви, да прославят Отца вашего – не мене, а Отца, – Който е горе на небето.

И сега ние трябва да прославим нашия Отец, Който е горе на небето.

Беседа, държана на 5 февруари 1922 г. в София.

1922_02_12 Ядоха и наситиха се
Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

ЯДОХА И НАСИТИХА СЕ

И ядоха и наситиха се; и вдигнаха остатките от укрухите седем кошници. (Ев. Марко 8:8)

Този стих е един от обикновените стихове, мяза на едно малко планинско камъче, но само един вещ учен човек, някой минеролог или геолог, който разбира строежа или устройството на тия камъни, тяхното произхождение, може да се произнесе върху стойността им.

Много обикновени думи: „Ядоха и наситиха се и вдигнаха остатките 7 кошници“. Какво трябва да яде човек на физическото поле? – Хляб, най-важното нещо. В духовния свят какво трябва да яде човек? А в Божествения? На двата въпроса отговорете вие. В духовния свят няма хляб като нашия. И там се яде, но какво? Сега за себе си отговорете – ако си отговорите правилно.

Яденето е една необходимост на земята. То е най-важното от всичките неща в света. Вие ще кажете, че имате някакви идеи, по други вярвания, религии, науки, всичко туй признавам, но ако вие сте гладували 6–7 дена и са ви приготвили един отличен обяд, и после ви поканят да слушате някоя дисертация на някой професор, или да идете на някой концерт или представление, или ви дадат хубави дрехи да се облечете, кое ще вземете? – Яденето, разбира се. След като се наядете, всички други неща се нареждат съобразно. Тъй седи законът. Добре, сега някои казват: „Яденето е нещо обикновено“ – не, то е нещо необикновено. Това са най-великите сили, сгъстени в такава видима форма. С хиляди години хората ядат, но не са разбрали смисъла на тази храна. Седнал някой химик и казва: „Хлябът има водород, кислород“, това били хранителни частици. Хлябът не се състои от никакъв водород и кислород; той нито е водород, нито кислород, нито е въглен. Когато някоя есенция е затворена в някоя форма, това не значи, че тази есенция произтича от формата. Следователно азотът, кислородът, водородът, това са форми, в които са затворени известни сили в природата, а в тия сили е затворен разнообразният живот, който се предава. Тъй че силите са носители на живота и трябва да го предават на хората. И сега във вас има желание да се наядете, нали? Но знаете ли на какво мяза вашето положение? То мяза като онази млада мома или млад момък, който иска да се хареса някому: облече се хубаво. Но не трябва само за един ден да те харесат. Може да те харесат, и корона да ти турнат и венец, а след три месеца тази корона ще падне и венецът ще изчезне.

Питам: Защо трябва да се харесваме един на друг? Откъде се пръкнало това желание на младия момък да се хареса на момата, и момата да се хареса на момъка? Отде се е появило? Защо и за какво? Задали ли сте си тоя въпрос? „А-а – казвате, – те са обикновени работи.“ Да, за глупавите хора всички работи са обикновени, а за умните хора всички неща са необикновени.

Ще ви приведа един смешен анекдот с един знаменит художник Гарио – аз го кръщавам така, скривам му името. Заражда се в ума му една идея, да може да извае от восък една хубава, прекрасна женска фигура, на която той сам да се любува и въодушевлява. За себе си той твори. Дълго време се е занимавал с окултните науки. Избира си стая, 10 години той работил над своята восъчна фигура, и вече е достигнал сам да се любува на нея, но всичко държал под ключ. Понеже бил женен наскоро, заинтригувала се неговата възлюблена и си казала: „Какво прави този човек?“ – искала да се домогне до неговите тайни, какво върши той в тая стая. За нещастие, един ден тя взима ключа от неговото палто и като отворила вратата на стаята, казва: „А-а, видиш ли какво си правил? Под ключ се държиш, а!“ Фигурата била толкова жива, че тя не си представила, че това е восък, и започнала да я удря в носа, тя паднала на пода, мачкала я, натискала я и викала: „Ти как смееш в моята къща да нарушаваш моето щастие“, и като я набила, излязла из стаята навън, и пак турила ключа в неговия джоб, но станала сериозна, обидена кръвно, обидена от него, и той като влязъл вътре, вижда и неговата мумия кръвно обидена.

Сега и ние в този свят имаме такива спорове, които мязат на този случай, и тъй ги разрешаваме. Учените хора разрешават въпросите като жената на Гарио, която казала на восъчната мумия: „Ти си причина за моето нещастие“. И често ние си въобразяваме такива неща, които не съществуват.

Сега, яденето не е един такъв процес. Не е въпросът само тъй да се отнесем към тази храна. Тази жена мисли, че ще даде един хубав урок на мъжа си: как смее той с чужди жени да ходи? И често ние даваме такива обяснения за света, каквито не съществуват. И знаете ли, че ако напреднали същества биха дошли на земята и биха изслушали нашите разрешения за онзи свят, щяха да се хванат за корема и да се кискат 100 години не само с нашите глупости, но и с най-видните наши окултисти, за техните теории и изяснения за света.

И когато човек пристъпя към великото в света, трябва да има онова велико смирение, трябва да знае, че той не е разгадал света. За да може да разгадае света, той трябва да бъде съвършен като Бога, а веднъж не е

съвършен, изтича от Бога и се учи от Него, той никога няма да разгадае великата загадка. И философите твърдят, че ще я разгадаят – не, никога! Светът всякога ще остане една загадка неразгадана. От една страна, ще я разгадават, а от друга, ще се загатва пак; от една страна, ще разплитаме, а от друга, ще заплитаме. Това ще мяза на един параход, който отпред разцепва водата, а отзад тя пак се слива. И тъй ще ходим. Не е въпросът, следователно, да разгадаваме света. Ако анализираме вашето тяло и зная колко водород и колко азот, кислород, желязо и т.н. съдържа, мислите ли, че аз съм намерил есенцията на вашето битие? А може да не зная нищо за вашето тяло, от колко елементи се състои, а трябва да зная елементите на вашата душа. Възможно е и едното, и другото.

Следователно, казва: „Яли и се наситили“. Човек трябва да яде. И Христос казва, че сте яли живия хляб, „Аз съм живият хляб“. Е как ще изясните този жив хляб? Казва още: „Аз съм живата вода“, изворът, който ще извира от вас вечно, и няма да има нужда да идвате, да черпите от този кладенец. Следователно ние трябва да се стремим да имаме една пряма връзка с произхода на нашето битие. И често връзките ни се късат по външни съображения.

Ще ви представя още един пример. Доктор Фурио – аз наричам този доктор Фурио, – доктор-медик, но същевременно талантлив и имал извънредно голяма обич към музиката, до полуда, искал да пее, но нямал глас. Това му съставяло голямо мъчение, защото имал едно непреодолимо желание да пее. Да обясня желанието на доктор Фурио с онова на друг един доктор, англичанин, той пък бил доктор-адвокат – даровит механик, но станал правник. Той сам разправя за себе си. Ще седне да проучва някое дело на някой свой клиент и изведнъж вижда пред себе си колелета, машини, не може да работи, а след един час, като свърши с тази работа, тогава ще почне своята адвокатска професия. И казва: „Кога ще ме освободи Господ от този дявол?“ Не е дяволът, но по-силните способности и стремежи изпъкват по-напред. Доктор Фурио намерил една госпожица Берта, която имала отличен глас, и се заел, според своите методи, да развие този талант у нея. В негово присъствие Берта пеела отлично, като ангел, и двамата пътували из света, тя пеела, а той е бил зад сцената, и навсякъде произвеждали фурор, но тя пеела, докато той бил там, а като излизал той, нейният глас прекъсвал. Сила идвала от Фурио и тя я изразявала. Обаче в нея се влюбва един млад господин и казва: „Знаменита певица, но от онзи дявол трябва да се освободя аз“. В едно представление зад кулисите той му тегли един куршум, но и певицата прекъснала да пее и нито дума повече не произнесла. И ние, докато сме свързани с невидимото, докато сме във връзка с Бога, откъдето иде нашата сила, докато Той е наша задна стража, докато Неговите сили са проектирани в

нас, ние сме отлични певци на сцената, но когато някой грях се появи и връзката се скъса, тогава всичко се прекъсва, всички таланти се свършват и моментално всичко изчезва. Тази връзка се скъсва и у всички писатели и поети, у всички учени и прости, всички са опитали това. Тия хора не са яли и наситили, защото човек пее само когато е сит. И българите имат обичай, като викнат един кавалджия, нахранят го най-напред и той свири ли свири. Българите имат за това една поговорка: „Гладна мечка хоро не играе“, и гладен кавалджия не свири. Затуй и човек без убеждение нищо не може да направи. Това е същият закон.

Сега Христос казва, че той е живият хляб. Значи трябва да ядем тази храна, която е жива, и от яденето трябва да остане нещо, от това изобилие трябва да се спести. Аз вземам думата „ядене“ в широк смисъл, човек трябва да яде и да мисли върху онова, което се съдържа в тия елементи. Този живот е скрит в ябълката, в житото, в царевицата, в ръжта и прочие, във всички тия плодове е скрит един невидим живот и когато вникнем в неговия дълбок смисъл, ще разберем, че съобразно с тоя живот се развива и нашият умствен кръгозор. Ще ви приведа още един пример, за да обясня своята мисъл, и с него ще заключа – много кратък ще бъда днес.

Синът на адитския цар Зензибо пожелал да има една вечно горяща свещ, която да осветлява и да отоплява стаята му. Един от най-видните мъдреци на царството му, негов поданик, намерил една овчарка, която била влюбена в царския син, и превърнал душата ѝ в такава една свещ. И отива да му я представи, но като погледнел на тази свещ, очите му се напълвали със сълзи, а той не знаел защо. Живите горящи свещи – това са вашите души: вие трябва да имате души любящи, души, които да светят. Ако вие имате такава жива свещ, такава млада овчарка, на която душата е превърната на свещ и вие я използвате, питам, какво дължите на тази свещ? Аз ви оставям този пример, вие да си разрешавате загадката, която се крие в него – тя е велика загадка, един ключ.

И следователно храната всякога е една запалена свещ, вечно гори тя. А туй, което ядем, то е масълцето, което постоянно приижда в света, то е едно преливане от един свят в друг. А греховността на нещата седи в туй, когато ние използваме тия енергии не за благородни дела в света, а живеем само за себе си. Когато велики мисли са вложени в умовете и велики желания в сърцата, ние само ходим постоянно от къща на къща и се разправяме за туй, за онуй, с дреболии. Влезте в това общество, разгледайте вестниците, идете между вестникарите, между религиозните хора и само послушайте ги какво говорят, за какво приказват. Тук като дойдете, потривате се, но с потриване нищо не става. Знаете ли, аз съм виждал някоя майка, на която детето се дави, а тя си чупи ръцете на брега и вика: „Удави се детето ми...“

И религиозните хора викат сега: „Удави се детето...“ Не, не, с чупене на ръцете работа не става, а извади детето от водата. И после, всички имате желание да вземете първото място. Като отидете на небето, искате: „Първия стол да получа аз“, „Обичам Христа“. Но за Христа колко косъма сте дали вие? Говоря за този Великия Христос, колко косъма от вашата глава сте дали за Него? Вземам думата „косми“ в живия смисъл, т.е. каква част от вашия живот сте дали за Христа? Какво сте направили заради Него? Христос за вас е една горяща свещ. С хиляди години Той седи на вашата маса и постоянно гори, вие се топлите, разрешавате всички въпроси, казвате: „А-а, хубава е тази свещ“. На аз да ви обърна вашата душа да стане една такава свещ, да знаете тогава какво значи „горяща свещ“.

„И ядоха и се наситиха.“ И всички хора все ядат и се насищат, все сме наситени, но главният въпрос в света още не е разрешен. Той е – мирът, великият мир, който трябва да съществува между всички хора, той още не е въдворен в техните сърца. И казвам, мир няма в нас. Любовта се появява, тъй както в яденето, но едновременно се появява и недоволство. И Мъдростта също така се появява, някога сме много мъдри, но пак изгубваме своето равновесие.

„Ядоха и се наситиха“, казва евангелистът. И сега във вашия ум ще остане мисълта: „Пак има един упрек“. Не, няма никакви упреци, но констатирам един факт: Трябва да изходите 1000 километра, и казвам: Колко сте изходили, докъде сте стигнали? – Изходили сте 200 километра, остават още 800 километра. „Ама аз мисля, има повече.“ – Ти мислиш, че има повече, но в картата туй е турнато. – „Ама не може да бъде.“ Туй е факт, докъде сме стигнали. Ако довечера дойде един ангел и ви каже: „Хайде, върнете се“, колко километра сте изходили вие? Сега мнозина има, които казват: „Ние сме готови за онзи свят“. Но знаете ли на какво мязате? Аз ще ви дам още един малък анекдот из американския живот. Една негърка, стара християнка, била на 80 години. Живяла при един американски университет и студентите като минавали покрай вратата ѝ, все слушали, че тя все се молела: „Прибери ме, Господи, прибери ме“. И те си казал: „Хайде да направим една малка смешка“. Преобличат се, отиват при вратата ѝ и хлопат. „Кой е там?“ – „Архангел Михаил, за да вземе душата ти.“ – „Кажете на Господа, че тя я няма, тя е заминала.“ Ние все решаваме въпроси, задачи, но като дойде до нас, казваме: „Моята задача още не е решена, но в бъдеще ние имаме велики проекти, когато ги решим...“

Ние трябва да разрешим въпроса на Фурио, ние трябва да разрешим въпроса на Гарио, трябва да решим въпроса на Зензибо – те са важни въпроси – нашата връзка с Бога, онази восъчна мумия, туй наше тяло,

което имаме, защо ни е дадено. Понякога ние налагаме, бием нашето тяло тъй, както онази жена е набила восъчната мумия. Правим грехове, грехове и после кажем: „Хайде да набием нашето тяло – ти да не грешиш вече“. Господарят греши, а конят си бие.

Минавам онзи ден тук, в София. Натоварил един колата си, има повече от 800 кила, конят поеме нагоре, върне се, бие го онзи с лопатата си, спрях се, казвам: Слушай, приятелю, снеми половината от товара, за да изкара конят, защото аз ще те впрегна и тогава ще взема лопатата. Той се спря, изгледа ме – аз мислено му казах това, – сне лопатата, послуша ме. Не товарете вашия кон с 800 килограма! Вашето тяло не е виновно за нищо! Яденето е едно благословение, което Бог е дал, и неговата задача е велика. И той иска да разрешим тази задача. „Яжте и пийте – казва апостол Павел, – и благодарете.“ Ама как да благодариш? Вие отхранвате вашата дъщеря или вашия син. Вие служите цял един живот на вашия мъж. Жената служи цял един живот на своя мъж. Питам, след като си заминете за онзи свят, какво правите тогава? Мъжът ви казва: „Хубаво стана, че си замина, Господ я прибра, и тя да е свободна, и аз да съм свободен“. Когато мъжът умре, жената отвън плаче, но си казва и тя: „Хубаво стана, че си замина“. Питам тогава: Нима ние сега не сме свободни?

Сега, тази горящата свещ, която ни е дадена тук, на земята, защо е тя? Тази восъчна мумия, която я прави Гарио, за какво е? Доктор Фурио, който пее със своята певица Берта, защо пее? „Да спечели пари.“ Не е въпросът за пари. Ние разрешаваме въпроса точно противоположно, като казваме: „Ядем, за да се наситим“. Да, но и да останат 7 кошници пълни. 7 кошници трябва да останат, след като се наядете! А знаете ли защо трябва да ядете? След като се наситите, да останат 7 кошници. Учите, защо? „А – казвате, – то е необходимо, учението, за да се преживее в този свят.“ – Да преживееш в този свят ли? Не, защото ако това е философия, има много неучени животни, например прасенцата, които без да са учени, пак живеят. И ако аз сравня живота на един пияница – на един човек, който постоянно е пиянствал – с живота на едно прасенце, кой от тях стои по-високо и е извършил по-хубава работа? „Наздраве, Иване!“, казва пияницата. А прасето като намери нещо, изрови го и всеки ще каже, че туй прасенце изровило орталъка. Не ме разбирайте криво: този Иван, за който говоря, е специален, той е първоначалният Иван. Знаете ли кой беше Иван кръстител? – Той бе на стария закон. И ако аз съм произнесъл 100 пъти, 1000 пъти името Божие, като казвам: „Добър е Господ“, с това принесъл ли съм полза на света или не? Ако аз вдигна чашата и кажа тъй: „Хайде, хаирлия да е, добър е Господ, наздраве“, утре пак същото: „Добър е Господ, добър е Господ“. Питам, този Господ добър ли ще бъде? – Не. Този Господ, когото призовавате по този начин, с пиене, ще се яви, но тогава ще

ви побелеят космите. Те ще побелеят и ще почернеят 9 пъти. И ако искате да разберете това, проучете окултната наука и вижте кои са причините за побеляването и почерняването им, в преносен смисъл.

И тъй, ние сме призовани да разрешим един от най-важните въпроси – яденето и насищането. Насищането има смисъл само тогава, когато нашият живот се облагороди. Облагородиш ли се, ти си наситен и животът ти има смисъл, а ако не се облагородиш, в душата ти ще има вечен глад и ти ще изгубиш смисъла на живота си.

И тъй, яжте и се насищайте! Значи тази запалена свещ, която имате в себе си, почнете да я проучвате. Ако по някой път поплачете, дайте си отчет защо плачете. Ако някой път скърбите или сте радостен, за всяко ваше състояние дайте си един правилен отчет, за себе си. Туй е правото разбиране на великото учение, което иде сега, което слиза и прониква долу. От две посоки иде туй учение: отчасти иде отгоре, а другата част иде отдолу, от центъра на земята. Следователно тия двете вълни ще се срещнат.

Ако не ядем по този закон, раждат се всички престъпления, а ако ядем и се насищаме според него, раждат се всички благородни деяния. И казва се, че всички месоядни животни имат постоянен глад – тревопасните животни се насищат, а месоядните всякога ядат и всякога са гладни, не се насищат. И следователно, според мен, месоядството е престъпване на Божия закон. Всеки, който престъпи великия Божи закон на Любовта и Мъдростта, е месоядец, първокласен месоядец. – Тъй турям аз. А всеки, който изпълнява Божия закон на Любовта, Мъдростта и Истината, е плодоядец, не вегетарианец, а плодоядец. Следователно тъй като поставим вегетарианството, ще има смисъл. Някой казва: „Той употребява растителна храна, а не се облагородил“. Да, няма да се облагороди онзи, който яде растителна храна, ако не изпълнява този закон. Ако бутнеш онзи кон по задницата, ще хвръкнеш. Бутни котката, веднага от ноктите ѝ ще получиш дълбоки бразди. Конят е тревопасно животно, но докоснеш ли неговите интереси, мисли му. Следователно месоядството и вегетарианството не седят само в туй, да не ядем месо, както сега разбират: то е буквата на закона. Месоядец е всеки, който не изпълнява Божия закон. Приложете това и ще видите, че има смисъл. „Как да стана вегетарианец?“ – Ще изпълняваш Божия закон и ще има резултати. И сега, учените доказват, че хората не се облагородяват от храната.

Само в едно същество, което не изпълнява Божия закон, има такава жестокост, да гледа страданието на другите същества.

„И ядоха и се наситиха.“ Кои? Ония, които изпълниха великия закон на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина.

Беседа, държана на 12 февруари 1922 г. в София.

1922_02_19 Искайте, търсете, хлопайте!
Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

ИСКАЙТЕ, ТЪРСЕТЕ, ХЛОПАЙТЕ!

Аз ви казвам: искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори. (Ев. Лука 11:9)

Човек има три велики нужди на своето естество: искане, търсене и хлопане. Така ги е предал Христос преди 2000 години на един класически език, а преведени тия думи на нашия език, ще имат друг смисъл. За да се породи такова желание на искане, трябва да има известна причина. Причините могат да бъдат разумни и неразумни. Т.е. причината, която заставя детето да поиска хляб от майка си, е разумна. Казва: „Хляб, мамо“. А причината, която кара винопиецът, пияницата да иска вино, като казва: „Винце“ – е неразумна. Ние основаваме нашата философия върху резултатите, които се произвеждат в даден момент. Защото има един велик закон в природата, който определя нещата моментално: истината се определя веднага. Не се искат векове, за да намерим истината. В тоя момент, моментално, тя влиза в ума и в сърцето на човека. Следователно, ще каже някой: то е в условията на еволюцията, за да познаем истината. Аз пък наричам това: забавления, представления, развлечения в театъра. Когато поканя някой гост, който е сит, и искам да го нагостя, той ще каже: „Почакай малко“. Защо? Защото е сит. Нека изгладнее, тогава. Опитвам твоя обяд, има нещо, което измества това, което аз искам да дам. Следователно ние отлагаме, казваме: „Не му е времето сега“. Но знаете ли защо не му е времето? Ако вие имате една тежка раница на гърба си и аз искам да ви туря друга, ще кажете: „Чакай малко, то не е по силите ми“. Следователно отказът е разумен, но отлагането никога не е разумно. Когато човек търси една велика истина, той никога не трябва да отлага! Ще каже някой: „Има време“. Да, има време, но времето е разпределено. Ако вие влезете в едно съвременно училище: в университета, гимназията, прогимназията или отделенията, там времето е също разпределено и всеки ученик трябва да бъде точно навреме в своя клас. Сега, съвременните хора, които са изгубили тия понятия за реда в природата, искат да се образува един нов ред на нещата и казват: „Не може ли да се даде друг ред?“ – Може. И тогава ще ви приведа един пример. Цигуларят Паганини давал един концерт на 4 струни. Отличен концерт! Питат Паганини: „Можеш ли да дадеш един концерт на 3 струни?“ – „Мога.“ Явил се той, и концертът пак излязъл отличен. „Можеш ли да ни дадеш един концерт на 2 струни?“ – „Мога.“ Най-после те искали и на една струна, той пак казал – „Мога“, но не се явил вече. И природата, когато искаме концерт с 4 струни, дава го, с три, тя го дава, с две, пак го дава, но когато поискаме от нея

концерт с една струна, тя млъква. А знаете ли какво значи мълчанието? – То е най-лошото нещо. Там някой на телефона като натисне слушалката, вика: „Ало, ало!“ Другият мълчи, ни глас, ни послушание. Току гледаш, хвърлил слушалката, разхожда се. „Как тъй?“ Пак на телефона: „Дррр“, и казва: „Тия хора глухи ли са?“ Именно тия хора свирят на една струна. Нищо повече! А аз наричам хората с една струна безидейни. За да има процес в живота, трябват два елемента, това е необходимо: само с кислород не може да го създадете, защото ще има горене, но то не ще бъде трайно. И само с водород не можем да го създадем или само с азот, въглерод и т.н. Старите алхимици, както и съвременните химици, считат, че има 4 основни елемента, но има и други.

Сега, Христос казва: „Искайте и ще ви се даде“, но искайте разумно, съобразно с ония велики закони, на които почива животът. Тъй както детето, което познава майка си, иска хляб и тя ще му даде. Обаче ако това дете поиска отрова от майка си, тя ще откаже да му даде. Искайте разумни неща! Следователно искането определя степента на онази култура, до която е достигнал умът. Защо да иска? Човек трябва да е много умен, за да иска. Второто положение – Христос казва: „Търсете и ще намерите“. Аз отнасям търсенето към сърцето: то е един процес на сърцето. Само жадният човек в пустинята търси хубавите извори. Само онзи, който е ожаднял, търси в планинските места някъде да намери вода, неговите очи са насочени към някое изворче или малка рекичка, той търси. Значи у него има пробуждане на едно желание, на една нужда. Но и пияницата търси кръчмите, търси хубавото вино. Има обаче грамадна разлика между онези хубави планински извори и извора на онази бъчва. Ако пиете от онези извори, вашият ум ще се освежи, ще се избистри, а в кръчмите ако пиете от тези извори, вашият ум ще се замъгли. И тогава някои питат: „По какво ще познаем истината?“ Истината мяза на ясен ден, без мъгла, когато цялата природа цъфти и расте, тогава и умът се прояснява. А там, дето няма истина, умовете на хората се помрачават. И от това гледище, всякога, когато вашият ум се помрачава, това е един признак, че вие не пиете от онзи балкански извор, а от кръчмата, от бъчвата. Ще кажете, че условията са такива. И вашият извор може да определи условията на вашия живот. Аз приемам, че условията съществуват в света. Но има условия, които са създадени от природата, и такива, които ние сме създали. Когато природата е дала на рибата водата, тази риба вие не можете да я извадите от там, защото ако я извадите, тя ще умре. Културата на водата е определена. Какво друго може да се проповядва на рибите? Каква друга култура може да се насади? Най-първо, трябва да се измени тяхната среда. Сега пренасям: един човек, който има понятие на рибешкия живот – защото има хора, които живеят като рибите, – казва така: „Господ създаде водата за жабите, а виното за хората; водата за жабите, защото те живеят

във водата, а виното за хората, които решават великите въпроси на света, като му теглят една чаша, всичко върви наред“. Но именно водата създаде Господ за хората. Защото ако глупавите жаби са съумели да живеят във водата, колко повече ние, умните, трябва да използваме тая вода: хората са започнали да използват тази вода за електрическо осветление, воденичарите въртят своето колело и прочие, тъй щото водата не е създадена за жабите, а е създадена за много наши потреби. Аз взимам водата като емблема на живота. Но някой казва: „Защо е животът?“ Животът е едно велико благо. Ако ти го разбираш, от него ще изкараш и топлина, и светлина, а ако не го разбираш, като жабата, ти само ще крякаш. Но по-добре е кякането, отколкото смъртта.

Третото положение, за което говори Христос, е: „Хлопайте и ще ви се отвори“. Отварянето е завършване. Аз свързвам хлопането с човешката воля. Може да хлопа само онзи, който има здрави мишци. Ще каже някой: „Как да хлопаме?“ Много лесно, аз ще ви дам един пример: когато някой е закъснял вечерно време и времето е топло, той хлопа, но ако няма кой да му отвори, може да спи и отвън, а когато е студено и има виелица, той усилва хлопането. Тъй че хлопането може да е силно. Но има и друго хлопане на света. Хлопане е: като вземеш мотиката и почнеш да хлопаш от долния край до другия, та охлопаш цялото лозе и после идещата година гроздето ще каже: „Добре дошъл, защото много хлопа и грозде ще имаш“. А сегашните хора са научили да хлопат по банките, по кафенетата и по бирариите. Не, трябва хлопане в природата. Ние трябва да имаме една ясна представа за онези велики закони в природата, за живия закон, който може да проверим всеки ден, да го проверяваме и прилагаме в даден момент. Аз мисля, че пред себе си имам едно събрание интелигентно, което може да използва това, което казвам. Не говоря на онези, които не разбират, а на онези, които разбират. Задава се въпросът: „Как, дали туй ще бъде приятно, дали ще бъде работата сполучлива?“ Ние, съвременните хора, искаме всяко начало да бъде тъй, както когато посрещнат някого с венци и музика, или когато някого венчават. Но имайте предвид, че на земята, в съвременната култура, животът всякога започва с нещастия. Вие, когато повикате вашите гости, щастието на вашите гости ще бъде нещастие на няколко гъски, кокошки и пуйки или агънца. Тия агънца ще бъдат нещастни. Следователно щастието в едно отношение е нещастие в друго отношение. Едни на бойното поле спечелят боя, радват се, пият наздравици, а онези, които са го загубили? Онези, които са завладели някоя страна, радват се, че са победили. А победените? Питам тогава, как ще обясните този факт? Хората, които са създадени по образ и подобие Божие – тъй казва Писанието, туй е преди 2000 години, – а след 2000 години народите, които минават за културни, считат идването на Христа за благо, считат го за Бог и може да има един милион църкви в света, с

няколко милиона свещенослужители, които Му служат и които все произнасят, че хората трябва да живеят в Любов. Как ще си обясните този факт, дето тия Негови последователи поддържат, че един народ трябва да завладее друг народ, един човек трябва да притеснява друг? Защо? Те казват: „Благото го изисквало“. Но не само народите, а и църквата е поддържала това от векове и още го поддържа. Сега за мен е важно, как ще обясните психологически кои са причините, които създават туй анормално състояние? Когато някого хване треска – има няколко вида трески, но аз ще взема тази тъй наречената „трепетница“, как я наричате вие, от която зъбите тракат и треперят ръцете и краката, – питам: този човек, който е културен, сдържан, никога не си отваря устата, благороден е, но като го хване треската, мърда се, устата му се движи, какво го е хванало? Казвам: Хванал го е треската. Сега, старите хора си представят, че треската, като някоя жена, суха, която иска да изсмуче кръвчицата, ще му извади греховете. Тъй са казвали в средните векове, а сега учените казват, че това са малки бацили, които се образуват в организма. Както и да е, но тези малки същества са накарали да хлопат устата на този благороден човек. Въпросът е ясен. Но какъв интерес имат тия малки същества да накарат моята уста да мърда? Съвременната наука на този въпрос отговаря: „Микробите са причината“. Но причината на микробите? Какъв интерес имат да ме заставят аз да си мърдам челюстите? Аз си го обяснявам малко по-другояче: тия микроби като влезнат, вземат нещо от човека. Пък този, като го хванат крадци, казва: „Брей, какво правиш там?“ Таман го хване този, после онзи, и този човек постоянно се разправя с тия микроби, които грабят и крадат. Следователно той ги хваща като разбойници, и тогава с краката, с ръцете, с устата си мърда. Но въпросът не се свършва тук, той не може да надделее и тогава казва: „Тази работа няма да я бъде, скоро да дойде лекарят“. И той дойде със своята инжекция, със своята аптека и силна доза от хинин. Но след 4–5 дена инжекцията подейства и той казва: „Слава Богу, освободих се от тия разбойници“. Е, то е една фигура, лекарят иде с всичкото свое величие, да спомогне на един свой брат, който е атакуван от малки микроби. Но има и друга страна, че микробите нападат хора, които някога незаконно са забогатели. Микробите никога не нападат човек с чиста и здрава кръв, а там, дето намерят нечиста кръв и нечисти мазнини – нападат. И затуй, когато ние обуславяме защо трябва да се живее чист живот, казваме: За да не те атакуват микробите, защото ако намерят нечистота в тебе, ще тракат краката ти, ще дойдат много лекари и като мине, ще бъдеш малко жълт, очите хлътнали.

Сега Христос казва: „Искайте, търсете и хлопайте“. Нека изясня сега моята мисъл с един малък пример. Аз вземам пак един окултен разказ, понеже тия разкази са малко по-безопасни. В далечното минало, царят на един древен народ, наречен Амрихори, имал две дъщери, едната Азибо, а

другата Беноми. Азибо била отлична, на пълна възраст, много красива, една от най-видните царски дъщери в тия времена. Тя била толкова умна, че за всичките най-важни дела в държавата давали ѝ право тя да ги отсъди и да наложи наказанието. Царският син на Америте искал да посети царството на Амрихорите, за да се запознае с царския двор, с държавния строй, с културата им. Той бил посрещнат много добре, запознал се с Азибо, тя го приела много ласкаво и вежливо, тъй както една царска дъщеря може да посрещне. Но в това царство на Амрихорите почитали много славеите, считали ги като божества. Царският син на Америте не знаел тия обичаи на Амрихорите и един ден ударил едно славейче в главата и то паднало. Хващат го и го подвеждат под отговорност за престъпление, затварят го, осъдили го и Азибо трябвало да се произнесе, наложила му 15 години затвор. Питам сега: Смъртта на един славей струва ли 15-годишен затвор на един царски син? Е, каква е връзката? Следователно, аз казвам, истината, това е тази красива Азибо. И когато в нейната държава не престъпиш закона, от нея по-хубава няма, а когато престъпиш закона вътре в природата, Азибо е безпощадна. Следователно съвременните хора казват: „Комуто всичко върви тъй лошо, така става с него, нещастията дошли, бутнал си някъде някой славей“. Аз вземам славея в тоя случай като емблема на човешкия ум. Всякога, когато ние застреляме този славей, т.е. разстроим своя ум, приемаме заслуженото наказание. Няма човек, който като е бутнал своя славей, да не е лежал 15 години в затвора. Да определим сега: Само онзи човек може да иска, да търси и да хлопа, у когото има един просветен ум и добри разбирания, той не е човек на случайностите, на щастието, защото ние на земята търсим само щастие. Казваш: „Дано някой дядо да умре, че да ми се падне наследството му“. Да, може да умре, но може и да не умре. Не мислете, че вашата молитва може да се случи, може малко по-другояче да ви се отговори на молитвата. Покойният Михалаки Георгиев разправяше един пример за един шоп, който живеел в Цариград. Живеел при един турски паша, и искал много да си дойде за малко при своите. Той му позволил, но му казал: „Ако след 30 дена не се върнеш, ще те обеся“. Той дошъл в софийско, но закъснял. Тръгнал и казал: „Ще ме обеси този човек, но дано дойде един кон да се избавя“. Този човек помолил се и гледа един турски бирник иде на кон и води едно малко конче, и си казал: „Хубаво, той ще ми даде коня си и ще стигна навреме“. Но като го настигнал, бирникът му казал: „Я вземи кончето и го носи“. И той го турил на гърба си и казал: „Господи, аз ли криво се молих, или ти не ме разбра“. Не, не, молитвата трябва да бъде нещо разбрано. Нещо разбрано трябва да бъде! Съвременният християнски свят не разбира какво нещо е молитвата. Има едно прозвище: „Той е глупак, той само се моли“. А те не знаят, че молитвата е най-великото нещо, за което трябва да се даде едно много хубаво обяснение. Разумно трябва да се обясни на сегашните учени хора

според първоначалния език какво е молитвата, а не така, както сега го знаят. И казва Христос: „Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори“. Т.е. Христос казва: „Развивайте онова благо, което Бог ви е дал“. Искането ще провери дали вашият ум върви в правилния път на своето развитие, търсенето ще определи дали вашето сърце върви правилно в своя път, а хлопането – дали вашата воля се развива правилно. Защото всякога всички неразположения в света произтичат от едно вътрешно неразумно тълкуване, туй, което сегашните хора наричат „разместване на интереси“. Но когато ние се намираме в един Божествен свят, който е свят на хармония, дето правовите отношения са верни, няма от какво да се опасяваме. И тъй, ние трябва всеки ден да упражняваме ума си. Трябва да има упражнения. Умът трябва да се упражнява, тъй както българинът упражнява своето рало. То всякога е гладко, и не само гладко, но и светло, а когато остане без работа, то ръждясва. И българите казват: „Много не трябва да се мисли, защото от много мислене човек може да изгуби ума си“. От грижи и тревоги, да, но мисълта укрепява и освежава човека. Българите казват: „Много мислене не му трябва“. Ако българите разбирате: „Много тревоги не трябват“, така е, то е правото. Но трябва да се преведе: „Много тревоги не трябват“, а не: „Много мисли не трябват“. И прави са, от много тревоги човек си изгубва ума. И много от българските поговорки са криво преведени, например: „Бог дава, но в кошара не вкарва“. „Лозето не иска молитва, а мотика“. Ако аз се моля, ще имам сили, за да прекопая лозето, но ако аз не работя, а само се моля, не може да има резултат. Всякога молитвата подразбира закон на работа.

„Искайте, и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори.“ Нашите искания трябва да бъдат разумни. Туй трябва да се тури като закон. И всеки един от нас трябва да проверява всеки ден, разумно ли е това, което искаме, в съгласие ли е със закона, в който живеем, не законът на хората, но законите, които са поставени в нашето битие, които ние наричаме Божествени. И всички трябва да се стремим да дойдем до туй съгласие. Сега българите имат друга една слабост: българинът, когато направи някоя погрешка, не отива към целта да изкаже причината, но търси странични фактори, да избие жегъла. Но ако ти избиеш един жегъл, ще дойде друг. Трябва да разрешим въпроса основно. Жегълът не може да се избие. Природата е турила толкова много жегли, че с векове да искаме да ги избием, не ще можем. Жегълът не може да се избие в никой случай. За пример, аз съм наблюдавал каква е психологията на българите. Че има кражби, пиянства, че се убиват, туй го считат в реда на нещата, но когато някой момък или мома направи една малка погрешка, извикват: „Да се избият, те са причина на всички наши нещастия“. Онзи, който огладнял и откраднал, човешко е, трябва да се наяде, ама да престъпи другото...

Вземат малките факти и правят капитал от тях. Е, хубаво, ако се приложи този закон, да се приложи към всички. Ние се намираме в положението, както сегашните християни изясняват мойсеевия закон. „Вие да се пазите с духове да не се сношавате“, казват те. Но Мойсей писал много, а християните вземат 25%, което да приляга на кесията им. Хубаво, с духове не се съобщават, но с кесията ми се съобщават и с парите ми се съобщават. С тоя закон Мойсей обяснявал лихварството. Това не е култура, това не е разсъждение, това не е разбиране, това не е човечество. Върху такива разбирания ние не можем да градим. На съвременния обществен строй не може да се гради. Защото на този обществен строй, на всички тия органи на властта може да разчитаме дотогава, докато те са морални и честни. Те имат един принцип, върху който почива техният живот. Ако ти туриш един орган и не е в състояние да изпълни закона, на какво ще разчитате? Ако той е пиян, може ли да разчитате на него? Ако тия греди изгният, какъв строй може да остане? Христос определя: Нашите искания трябва да бъдат разумни. Какво трябва да искаме? – Искане на един разумен живот. Първо, в света трябва да има ред. И следователно за какво трябва да хлопаме? Туй искане трябва да бъде за всички и търсенето трябва да бъде за всички. Постави ли се така, хармония ще има, щом в света има правда. Право казва един българин: „Трябва днес правда и истина“. Всички български партии трябва да имат написано какво трябва да искаме днес – правда и истина. И във всеки един дом да бъде тъй написано, или Христовите думи: „искайте, търсете и хлопайте“. Но за да искаме, търсим и хлопаме, трябва да има философия. А сега казвате: „Какво ли искал да каже Христос: искайте, търсете и хлопайте?“ Ако Христос би изяснил своята мисъл, още на първия ден щяха да го разпнат на кръста. И даже след 2000 години хората не могат да търпят истината. А те не знаят, но ще се убедят, че всички нещастия в света идат от това, че не разбират Неговата мисъл. Тази истина трябва да бъде жива, да засяга всинца ни еднакво. Тя трябва да ни засяга както слънчевата светлина, само тогава тя ще внесе живот. Не засягане по друг начин, а както слънчевата светлина ни засяга. Тъй и искането, търсенето и хлопането или знанието, чувството и волята трябва да ни засегнат по един разумен начин. И следователно тази Азибо ще ви отсъди, вие сте сега в царството на Амрихорите. Тия Амрихори са един окултен народ. И ние сега минаваме през това царство, и мнозина от вас ще намерят дрангулника заради славеите. През царството на Амрихорите минаваме, а съвременните хора ги наричат Амери. Българинът казва: „Какво е едно славейче, да му откъсна главата?“ Но умът, това е един славей. За онзи, който се осмели да откъсне главата на един славей, 15 години затвор има в царството на Амрихорите. И дълго време ще мине, докато напуснем това царство. И тъй, аз ви моля да мислите здраво, да чувствате здраво, да въздържате вашите желания. И тогава хлопането: вашата воля да бъде силна, да имате онова постоянство

на онази мравя, която е наблюдавал Мохамед. Воля се казва това. Когато се обезсърчил Мохамед за своето учение и мислил, че е невъзможно да го прокара, затворил се в една пещера. Умът му се насочил в една мравя, която носила един товар, 15 пъти по-голям, отколкото била тя. Тя е искала да го пренесе от едно място на друго, издигала го донейде, и товарът падал, и тя пак наново започвала да го дига, 99 пъти товарът все падал, но на стотния път тя го изнесла на другата страна. И той си казал: „Брей, ако една мравя може 99 пъти да слиза и се качва – разбрах тайната". И аз казвам: Това е истината в живота. Господ ще те опита 99 пъти и на стотния път ще каже: „Ти заслужаваш да ти помогна, да минеш на другата страна". Но две деветорки трябва да има, мъже и жени. Жената е една деветорка, а мъжът е друга деветорка. А всяка деветорка от какво е създадена? 3 по 3 колко прави? – 9. Значи в една деветорка Божественото влиза 3 пъти. Т.е. три пъти ще влязат: искането, търсенето и хлопането. Така ще се образува деветорката.

И тъй, Христос казва: „Искайте разумно, търсете разумно и хлопайте разумно". Това е то великата философия на живота. Не търсете друго щастие.

Беседа, държана на 19 февруари 1922 г. в София.

1922_02_24 Трите живота
Издателска къща „Жануа-98“, 1999.

ТРИТЕ ЖИВОТА

1 школна лекция на общия окултен клас,
24.II.1922, петък, 7–9 ч.в. Ст. София

(Мълчание.)

(Тази вечер ще има едно квакерско събрание. Всички ще мълчат, докато приемете вдъхновение).

Аз ви събрах тази вечер да ви попитам как да употребим празното си време. Не времето, което сте си ангажирали, но празното време. Празното време разваля живота. Онзи, добрият майстор-сиренар, като подсирва, трябва да направи сиренето с шупли, да има празно пространство в него и тогава се счита, че той е майстор-сиренар.

Иска малко да помислите върху метода за работа – как трябва да се работи. Най-добрият метод за работа за старите кой е? Защото според сегашните схващания, хората казват: Старият трябва да си почива. Там е най-голямото зло. Казват: Той е млад, нека си играе. А кой ще работи? Старият да си почива, младият да играе, а онези на средна възраст, на 30–33 год. те ще работят. Тъй имаме 33 год. да работят, младите да скачат, а старите да почиват. Да си наредите една програма на събранията, всяка неделя подир обяд, по демократически начин ще гласувате за нея. Първото нещо, между вас аз забелязвам, че има една голяма дисхармония, която произтича от вашия свещен егоизъм. Според мене, три вида живота има в света. Единия го наричам материалистичен. Такъв човек обича да има овци, говеда, крави, кокошки, къщи, ниви и като му запеят всички, той казва: „Струва си да се живее“! Обаче след 20 год., като е слугувал на всички, казва: „Много са големи тия грижи, уморих се, трябва да изменя малко живота си“. И почва да продава по малко от тях, защото иска да поживее за себе си. Това е втората фаза на свещения егоизъм. Децата, жената, които не знаят подбудителните причини на бащата, който постъпва по този начин, казват: „Нашият баща какво мисли да прави? След като продаде всичко, какво ще стане с нас?“ И в религията, и в духовния живот има свещен егоизъм. Там казват: „Да се съсредоточим в себе си“. С припечеленото можем да си поживеем малко, тъй както ний разбираме охолния живот. Третият живот, същинският живот, аз го наричам Божественият. Той е напущане на свещения егоизъм, и живот на пълната съвършена Божия Любов, в която сърцето и човешкият ум може

да се развият напълно. А ние като се срещнем с някого, нашите интереси не съвпадат, той едно мисли, а аз друго мисля. Според първия начин на живота ние мислим кой какво има, различаваме, а при втория случай пак различаваме, но щом дойдем да служим на Бога, там няма различаване, там има само един метод. Сега по този закон някои казват: „Когато рече Господ“. Е, хубаво, забелязали ли сте сутрин майката дойде, каже на детето: Стани мама, слънцето е изгряло. – А то ѝ отговаря: Още малко. И мислим, че то е философия. Не! Това не е никаква философия! Сега иде въпросът, на нас казвал ли ни е до сега Господ: „Стани“!? Казал е. Някой казва: Когато духът дойде. Може ли да кажете, че духът не е идвал до сега? Идвал е и си е заминавал. Много пъти е идвал и си е заминавал. Сега пак може да дойде, ще похлопа, пак ще замине. Този въпрос е на старите, а не на младите: младите имат време. В сегашната епоха ние разрешаваме несгодите на живота, неприятностите. Трябва да примирим всичките противоречия, онова, което не сме досвършили, трябва да го довършим. В туй направление има две мнения. Животните се събират, за да си помагат. И вълците зимно време се събират, но при особен случай, за да нападнат някое стадо. Въпросът е сега можем ли ние, при каквито и да е условия, при каквито мъчнотии и да се намираме, можем ли да ги победим, да изплуваме над тях? Сега от чисто християнско гледище, казват „Може“. Не теоретически как може, но практически въпросът стои малко другояче. Ето какво ме наведе на тази мисъл: един от нашите приятели, от най-ревностните, имал за мене много високо мнение, че аз всичко мога да направя. Лъжливи схващания! Заболява от неврастения, вика лекарите и те му казват да лежи 45 дена на гърба си. С такива вярвания нищо не става. То е илюзия. Ако твоята вяра в Бога не може да ти помогне, ако в краен случай и знанието, което имаш, не ти помогне, тогава защо ни е то? Значи у нас трябва да се роди едно желание да работим, да работим със законите на живата природа, да бъдем в съгласие с Бога. Аз нямам нищо против, ако дойде един лекар и работи съобразно с тия закони – добре дошел! Пукне се някоя вена, дойде лекарят, може да я зашие. Но ял си ряпа и не си сдъвкал, дойде лекарят и турне инжекция, питам, този лекар разбира ли болестта? Аз казвам трябва очистително, нищо повече! Тия парченца ряпа трябва излезнат от организма, да не ви безпокоят. Мнозина от вас сте се нагълтали с такива несдъвкани парченца и това наричат: „Новото учение“.

Не! Това не е новото учение, нито пък е Божественото учение. Ако вие имахте Божественото учение до сега светии щяхте да станете. Сърцето на един влюбен момък е щедро и той е вдъхновен. И двамата са вдъхновени, по какво се различават? – Те схващат еднакво. Сегашното учение е учение на свещения егоизъм! Искам вие да не се самозаблуждавате. Ако искате да имате резултати, не трябва да се заблуждавате във вашите схващания,

трябва да знаете къде започва новото учение. В него има разширение, едно трансформиране на съзнанието: става една промяна, както когато една гъсеница се преобръща на пеперуда. Застоят ви не се дължи само на вас, има и други причини. За целия сегашен мир има изостанали души, милиони изостанали души на земята, които са излезли извън човешката еволюция, те не може да използуват силите на природата, те са просяци, но са много хитри и лукави и използуват всички слабости на хората. От всички чешити има между тях. И като дойдат, те се домогват до някоя ваша слабост. Например, видят че някой е тщеславен и иска да стане виден човек, пръв министър в България и ще почнат да му внушават, че той е даровит и че може да стане такъв, да нареди най-строги закони, но като го тикнат в тоя път и той си създаде хиляди неприятности. И те после му казват: Стига, ти се умори вече, отстъпи, нека да дойдат други, да видиш резултатите. Но като дойдат другите, почнат да го гонят, хванат го, съдят го и го турнат в дрангулника. Защо? Какво спечели? – Нищо. И в религиозно отношение забелязваме пак същите слабости. Ще ти кажат: „В окултните науки има такива и такива сили, което кажеш, ще го направиш", и после ще започнеш да се пъчиш. Всичко това е измислица на тия духове. И ако вие вникнете по-добре, ще видите, че то е илюзия, не е Божествено. Сега искам вие да различавате. Аз сега няма да говоря като ясновидец. Като гледам цвета на лицето ви, то показва, че вие се намирате под влиянието на тия духове. И понякога става пробуждане и казвате: „Замотава ми се умът". Но казвате още: „Господи, не виждаш ли?" Не, вие трябва да видите. Сега сме в една епоха, дето трябва да се пазим от чужди влияния. И всички недоразумения, които има между нас, се дължат все на тях. Аз не съдя никого. Между вас не е имало един спор разумен, тъй да сте го обмислили разумно. Трябва да кажете: „Иди да кажеш на брата си, че пътят, по който върви, не е добър". И ти ще му кажеш. А пък тия духове друго съветват. Казват: „Този виждаш ли го, този лицемер". Ако той е лицемер, лицемерието трябва да има белези, но тогава закон трябва да има, факти трябва да има, де му са белезите? Ако е лош, като лош той трябва да има и други белези. По този алхимически закон искам сега да започнете едно пресяване, вътрешно пресяване. Астрономите, когато наблюдават небето, избират тихи нощи, когато няма никакво вълнение на въздуха. Тогава наблюдението е най-хубаво. И ние когато правим известни наблюдения, времето трябва да бъде тихо. Ако тия духове много мърдат в ума ни, нашите наблюдения няма да бъдат верни. Ние трябва да уталожим ума си и при тих ум да се свържем с Божественото съзнание, в което живеем. Сега ние не живеем в Божественото съзнание. Трябва между вас да се яви метод за работа. Да има сдружение по двама, трима, четирима, да си хармонизирате и да може да си помагате. Каква полза, ако ние вървим по един божествен път без да си помагаме? Да се изберат някои от вас да изучават закона за тонирането. Трябва да се тонираме. Старите хора имат

нужда от тониране (нагласяване). Всякога трябва да се тонирате. Да се настроите, да се нагласите. Аз не казвам, че вие не сте тонирани. Често съм слушал, когато отида в някоя къща, майката каже на детето си: „Ха, изсвири цвете красно“. Слушам, цвете красно свири много хубаво. Ида на друго място: „Ха мама, изсвири на Г-на цвете красно“. Е, кажа стига вече. Вечното повторение на едно и също нещо, не е знание, то е губене на време. Ние казваме: „Добър е Господ“. „Добър е Господ“. Но ти свири второто нещо, което иде след цвете красно. То е: „Вятър ечи, Балкан стене“. Значи цвете красно е по отношение на сърцето, а вятърът ечи по отношение на ума. И сега третата песен, която трябва да свирят децата, коя е? Аз ви правя тази бележка, защото забелязвам, че някои от вас мислят, че още не е този пътят. Вие още не знаете какво е духовният живот. А Божествения живот още не сте изпитвали. Третята стъпка, която трябва да възприемем е: да влезнем в Божествения живот. Ще снемете свещения егоизъм отвън и работата ни наполовина ще бъде свършена. Когато изучавате евангелието, виждате, че Христос започва от малките правила и дохожда до съвършенството, като да бъдете съвършени, както е съвършен вашият Отец, който е на небеса. Има оглашени, верующи и ученици. Оглашените са хора материалисти, те вярват в много имане; религиозните са хора верующи, те вярват в свещения егоизъм, а учениците са в Божественото учение. Дето казва Христос: „Раздай всичкото си имане, напусни баща си и майка си“ – то е за учениците. И ще знаеш закона как да раздадеш, а не само току тъй. Павел казва: „И ако раздам всичкото си имане, а любов нямам, нищо не съм“. И тялото да дам на изгаряне, т.е. може да се пожертвуваш и то е пак свещен егоизъм. Също свещен егоизъм е когато мислим, че ние сме център на вселената. Ти макар че не го изказваш, но то е мисълта. Отвън не го изказваме, но в себе си го таим. А онзи, който е влязъл в Божествения живот, той седи толкова високо, че никой не го засяга. И казва един писател: Онзи, който хули Бога, мяза на комар, който плюе на Монблан, какво ще остави върху него? Когато ние влезнем в Божествения свят, и някой ни каже нещо, то е като плюнката на комара, даже може да не забележите дали комарът е плюл или не. В Божествения свят плюнка не хваща, тя даже не може да падне там, понеже има постоянно дъждове, та я измиват. Та ние сме дошли до положението според окултната наука, да приложим правилата в действителния живот. Туй приложение ще определи нашия бъдащ живот. Сега се определя какво ще бъде бъдащето състояние. Това, което сега извършиш, за самия себе си ще го извършиш. И трябва да знаеш как да го извършиш. Трябва да живееш в Божествения живот, трябва да разбираш отличителните черти на Божествения живот в какво седят. Това ти е необходимо за самия себе си. В туй малко общество се явяват известни дисхармонии, които могат много лесно да се уредят. Но и може да се уредят само по Божествен начин. В религиозния живот свещеният егоизъм колкото урежда, толкова

и повреждa; в материалния живот 5 дава, а 100 взема. В Божествения живот всичко се урежда. И няма по-велико нещо от това човек да бъде в съгласие с Бога, да го чувствуваш в себе си, да бъдеш в съгласие с всички висши същества. Няма по-велико нещо от това. Срещнеш някой человек, Божественото у него отговаря на Божественото у тебе и ти го възприемаш. Няма по-добро нещо от това! Сега искам да направите 1 анализ, да пресеете вашите мисли и да остане нещо съществено. Една мисъл да остане, но да знаете, че то е Божествено; една мисъл, на която може да разчитате. Туй е възможно, за всинца ви е възможно. Всеки може да направи този опит, не се иска за това голяма философия. Голямо усилие не трябва, но се изисква наука, която да се приложи. Трябва да приложите Божествените правила, както е в музиката и в изкуството. Навсякъде те са определени и който ги знае, всякога ще има резултат, не материален. Най-първо не търсете да подобрите вашата външна среда. Не! Подобрете състоянието на вашия ум, то е първото нещо. Второто нещо е да подобрите вашето сърце, и след туй ще бъдете в състояние – състояние да подобрите вашия материален живот. Сега вие вършите обратно и затова нямате резултат. Сега някои от вас работят в тази посока, но се колебаете. Онова уравновесяване на ума, онази вяра, която имате, става субективна. Трябва да знаете, че имате една положителна опитност, че това, което вярвате, вие сте го проверили и опитността ви да бъде жива. Има два вида опитност: първата е откъсвате едно цвете и го изгубвате, а другата опитност е, цветето, което расте в градината ви, оставя живо – то е, което индусите наричат лотос. Когато говоря за Божествената опитност, тя е която расте всякога в Божествената градина. Сега, онези от вас, които се чувствуват, че са стигнали до известна висота, да се издигнат една стъпка по-нагоре. В бъдаще не искам да сте разбъркани. Защото при Бога ние ще се приближим, а той няма да се приближи към нас. „Приближете се, казва, за да се приближа“. А вие мислите сега, че като направите тази стъпка, ще стане цял катаклизъм. Не, туй състояние е едно от най-приятните. Ще се намерите като една жена, която ражда, плаче, реве, но като роди, забравя всичките си скърби и болки. Плач ще има, но като родите ще имате едно състояние от най-добрите, което не сте изпитвали. Тоя плач ще бъде необикновен. Тук се изисква геройство. Не е лесна работа, не е и мъчна. Ние само по този начин можем да бъдем силни. Дето се казва в Писанието, един ще гони хиляда, а двама ще гонят 10 000. Сега често ме питат защо ние работим, а няма резултат. Защото ние сме останали при свещения егоизъм. В свещения егоизъм има питане: – „От кое верую си?“. В Божественото такова питане няма, там казват: Братко, сестро, нищо повече. Като те срещне каже ти братко, ти си в Божественото; каже ли „Г-не многоуважаеми, почитаеми, имам чест да ви срещна, Ваше високо Преподобие“ и пр. то е учение на свещения егоизъм. В Божественото има само братство. И тогава всичките хора ще ги чувствуваш

близко до сърцето си. При сегашното състояние някои хора не са ви приятни и казвате: Този не мога да го търпя. Тъй. Сега някои от вас със свещения егоизъм, готови ли сте да ликвидирате с него? Аз ако ви поставя да гласувате колко от вас са оглашени, колко верующи и колко ученици? Неколцина са готови за Божествения живот! Как мислите, туй гласуване с ръка ли трябва да стане? С ръка няма да стане. С ръка много лесно ще го направите. Щом като дойдем до това гласуване, аз ще ви създам една голяма бела, каквато никога не сте имали и ако можете да излезете от тази бела, добре. В света много лесно ще го направите. Ще ви приведа един пример, който казах за младите: Боли те един пръст, ставите, гърба, това-онова и се нервирате, образува се един голям цирей и тогава казвате: Втасахме я, да бяха само първите болки. Ще пробиеш този цирей! Та сега ние сме дошли до положението на свещения егоизъм и Господ ще ни създаде един голям цирей и свещеният егоизъм чрез цирея ще излезе навън. И ние ще влезнем в това Божествено съзнание, няма да се нервираме. И сега аз желая всинца да имате не много болести, но само една болест; ако е, да е. Аз бих желал сега вие да се разпределите и да помислите за работа, за начина на работата. Сега ние мислим: „Когато му дойде времето“, когато рече Господ, още условия няма, още знание нямаме, чакай да проуча окултизма и т.н. Вие може да проучите окултизма, да знаете Библията на пръсти, всичките стихове да цитирате и пак да сте в свещения егоизъм. Та за сега между братството има един критически дух, вие виждате само лошите страни повече, отколкото добрите. И често някои ми се оплакват: „Едно време много се обичахме, а сега сме поизстинали“. Един старец казал веднъж: Какъв пехливан съм аз? И за да прескочи един трап, затичал се и хоп в трапа. Тогава казал: Е, когато бях млад, бях по-силен, но като излязъл, казал: Каквото бях на млади години, то е и сега. Млад и стар, все едно е. Човек не се изменя, а само нараства. Каквито подбуждения е имал на младини, те остават, ако е бил благороден, такъв ще си остане. Може ли житното зърно да се измени? Ние сега вярваме, че на младини религиозният човек е бил жито, а сега станал ечемик. Турците казват: И да видиш, не вярвай. Един брат запитва, ами духовното раждане как става? Циреят трябва да те накара да родиш. Ще ви приведа следующия пример: отива някоя слугиня на сметта, там дето мирише и почва да я разровя, защото госпожата ѝ е изгубила един скъпоценен камък. Какво търси тя? Тук в сметта има нещо ценно. Ние сме изгубили много неща ценни. Ценният камък си е всякога ценен, който го разбира, ще го намери и ще го очисти, а който не разбира, няма да го търси. Новото раждане не е един принцип, то засяга само външната страна. Душата само развива вложеното, а не се влага нещо ново в нея. И динамитът, за да произведе взрив, има нужда от запалка. Духът е излязъл от Бога, а новото е условията, които дават възможност за развитие на този дух. Душата на детето не се отделя от душата на майката, а майката може

да даде само материали, за да се развие. Ние трябва да дойдем в свръзка с Божественото съзнание. За тази връзка има много методи в Евангелието и в окултизма: за пробуждането на Божественото има разни методи. Сега всинца трябва да се сдружим, да работим за Господа. Някои казват: Да напуснем своите работи и да идем да работим за Бога. Не, да знаем, че всичко в света е негово. Всичко, което ние притежаваме, то е негово. Ние ще знаем факта, че каквото имаме сега, то е Божествено, и да започнем да ги използваме така, както Божественият закон го иска. Туй е новото схващане. Сега казват: „Туй е моето учение“. Тези мисли са Божествени, в Бога са били и който и да е ги изказал, ние казваме: Туй е Божествено и го прилагаме. Който и да ги е казал, без разлика. Онези, които са готови вече, да излезнат из своите пашкули навънка, да оставят мястото си, след вас ще дойдат други, те на серии вървят. Ако нас ни подложат на изпит, да обясним нашето учение – ти в какво вярваш? Какъв е твоят живот, какво е твоето учение – кратко и ясно да определиш. За едно следующе събрание обмислете практическите методи, по които можем да работим. Да кажем, може да имаме едно събрание, в което да забравим себе си и да се слеем с Божественото съзнание, всички да се слеем. Знаете ли каква хармония ще се образува? Сега седим в някое събрание, някой говори, погледнем часовника си, когато се молим, отваряме по няколко пъти часовниците си и мислим, че това е молитва. Никаква молитва не е това! Квакерите имат събрание в пълно мълчание. Те са много малко – 20 000 души. Англия дължи величието си на тия 20 000 квакери. Трябва да почнем да работим. Сега въпросът остава тъй: Можем ли ние съзнателно да влезнем в Божественото? Хората, които скърбят за нещо, скърбят за изгубения живот. Мнозина виждат, че духовният живот не им е дал това, което са искали. Посърнали са, защото синът им е останал не такъв, какъвто са очаквали. Божественото ще осмели живота, към него да се стремим. Туй състояние мнозина са го вкусили по-малко. Никой не трябва да си прави илюзия, докато не сте отживели, докато не сте си изпратили кармата, докато не изпълните Мойсеевия закон, не може да влезете в новия живот. Физическият живот, това е една голяма илюзия. Нищо не уреждаме с него. И туй, дето мислим, че нещо уреждаме, нищо не уреждаме! Някои ще кажат: „Тогава да не работим“. Не, не и това е измама. Същността на живота е хората да се обичат един друг. Теб те радва едно общество, дето има разумни хора. И в небето като идем, пак разумното търсим. Когато ние говорим за Бога, подразбираме туй висшето, разумното. Всички външни нужди, стремежи, то не е смисълът. Смисълът на живота е в това, да обичаш и да те обичат. То е смисълът и то е правилното и постоянното. Всички други положения са само преходни илюзии. Тази обич ще мине от единия свят в другия. Ти усещаш едно ограничение, ако някой си те използува. А идеалното на земята е туй: обичта, която ние можем да имаме един към друг безкористно. Физическият свят без тази обич губи

смисъла си. А и човешката обич без Божествената и тя губи смисъла си. Нещата стават ценни заради приятеля, който ги дава. Пръстенът от приятеля ти е ценен, защото обичаш приятеля си, но в деня, в който ще го намразиш, ще намразиш и пръстена му. Обичаш някого и затуй четеш книгите му. Каква промяна става? Под думата илюзия разбирам: Не трябва да правим яденето център на живота. Че ще ядеш, ще ядеш, но яденето то е само условие. Защото ще дойде време, когато и без да работим, ще ядем. Никой няма да работи, всички ще почиваме. Ние казваме: Без работа не може на земята. Може, тогава ще дойде приятната работа. Сега физическите нужди ни налагат да работим. Докато хората живеят тъй, живеят в едно лъжливо учение. Да работиш не е необходимо. То е една илюзия, както пияницата казва: Необходимо е да пия. И по този начин, земята е пълна само с гробища и кости. Тази необходимост ние я създадохме, престъпили сме закона. Господ казал на Адама: „Ето градината е пълна наредена, само онова дърво не бутай.“ Но той ял от него и го изпъдили навънка.

Е, хубаво, ако ние се върнем и изпълним Божия закон, какво ще бъде? Пак в рая ще бъдем. Човешкият дух пак може да се върне в първоначалното си положение. Борбата е започнала извън рая. Да не се грижим за много неща. Ако ние всички приемем Любовта и я приложим, светът ще се оправи. Но не с користолюбива цел. Вие мислите, че работите няма да се оправят. Ще работим, няма да се изнудваме. Ще дойда на нивата да ти помогна, но няма да ми плащаш. Сега при този строй тъй е с плащане. Но ние ще се родим, ще излезнем из пашкулите си. Може да се вижда тук едно противоречие, казвате: „Вяра, ама само с вяра не става“. Вярата подразбира интелигентността, а трябва и ум. Умният човек ще направи нещо. А онзи, който няма вяра, няма и ум, той все старото рало ще бута. Новата култура изисква много умни хора. Но с тия вярвания и разбирания, които сега имате, ние не можем да приложим тоя закон. Ние държим този метод, който е естествен. Между всички ви има връзка. Най-първото ние трябва да възприемем Божественото, и като го възприемем, ние ще бъдем в състояние всичко да извършим. Но докато не възприемем Божественото, всички въпроси ще останат неразрешими. Ония от вас, които са готови, ще ги повикам по особен начин да видим колцина ще отговорят. Който отговори, Господ ще му отговори. Само така ще се даде един тласък. Вие сте стигнали до една задънена улица и вече забелязвам от вашата опитност, вие ми говорите все за миналото, а не за бъдащето. Когато хората говорят за своята минала опитност, аз ги считам за стари хора. И никак не ми харесват, когато цитират: – Едно време аз бях по-религиозен. Аз казвам: Стар човек си. Не, какво си бил, а какво си сега и в бъдаще. Остави миналото. Нашият Господ не остарява. Ние в такива работи не вярваме. Този Господ той говори сега и в бъдаще пак ще говори,

а миналото то е само едно възпоминание. Някой дойде и казва: От мене може ли да стане нещо? Ако вярваш – може, ако не вярваш – не може. И после другото заблуждение: вие мислите, че се познавате, не се познавате. Да познаваш някого, значи да любиш и не тъй, да си готов ако трябва да жертвуваш всичко за него. И сега ние не се познаваме както трябва. Животът е постоянно познаване. Всеки ден носи ново познание. Всеки ден, всяка година ще разкрие все нови и нови неща. То е познаване на Бога. Като ви говоря за Любовта подразбирам, туй възходяще състояние: Всички няма да възприемете Любовта изведнъж, то е невъзможно. Като говорим за Божественото, ние не разбираме да напуснем живота си! Не, то е криво разбиране. Ще живеем в света, ще изпълним Волята Божия. Ще оправим този свят, не външния, а нашите умове ще изправим и като изправим нашите умове и светът ще се оправи. Постарайте се по между си да турите ред и порядък. Като нямате закон, живейте по закон. Сегашните хора имат закон, а без закон живеят, ние пък нямаме закон, но по закон да живеем. Запишете сега какво спъва работата: тия спънки разумно да се премахнат. Ще кажете: Ще живеем по тези правила. Обмислете два–трима души, до 20 души, как да живеете по тези правила. Толкоз години сме ученици, казвате, нима нищо не сме научили? Не само да излезнем от Египет, не само да приемем законите на Синай, а най-после да влезнем в Ханаанската земя – в Божественото – да турим ред и порядък и да живеем тъй, както Господ иска. Ние трябва да дадем един образец, аз бих желал и вие да дадете един образец, такъв от Божественото учение! Всеки може да стане един образец, но онзи, който напълно го желае. Аз ще ви дам един такъв образец, на който да имаме един узрял плод и да може да се каже: „Ето един от Божественото учение“. Всеки може да стане един образец, само онзи, който напълно го желае. Туй желание, щом решиш да изпълниш Божественото. Докато не го решиш, всички са против, а като решиш ще кажеш: „Сега скъсвам всичко друго, ако искате елате с мен, ако ли не – сбогом!“ И тогава и те ще кажат: И ние ще дойдем. Но не трябва да има никакво колебание. Реши! И тъй ще започнем не с многото, не с голямото, а с един малък опит, с най-малкото в Божествения свят. Ще мислите, аз ви давам тази съществена мисъл. Всеки ден задавайте си въпроса: Мога ли да служа на Господа! В петък може да се съберем, можем да мълчим или да решим някой важен въпрос. Приложение трябва. Образците ще излезнат на сцената. Тогава ще имате две събрания: младите ще се съберат преди вас от 6–8 часа, а старите, как искате от 8–9 и половина. Аз да определя: младите ще се съберат по-рано. Младите са онези, които отиват на фронта да се сражават, а старите, те ще уреждат тила. Защото ако тилът не е уреден, онези, които са на бойната линия, мъчно може да издържат сражението.

Софиянци трябва да дадат пример. Вие ще имате един метод. Сега

философите преди да дадат своите теории, дават аргументи против другите философи. Аз взимам тази процес, който е в природата. Най-първо посея семето и то поникне, втората година израснат листа, минат се 5–6 години, не цъвнува, но след това цъвне. И у човека е така. Някои от вас сега може да цъвнете, не изкуствено, а естествено. Ако са минали 8 години вече, ще цъвнете. Може да цъвнете, защото имате условия. Пък ако едва сега поникваш, казвам: Ти имаш още време, 2–3 години. Един ден това цъвтене ще дойде. Сега, че у нас развитието не върви правилно, всички същества от астралния свят развалят това, което си изградил. Някога си приятно разположен, гледай туй разположение да го задържиш, но не се минава 1–2 часа и ти изгубиш всичко спечелено и пак останеш бедняк. След една седмица пак се бориш, пак направиш усилие. После в тия беседи някой от вас може да напише нещо, което е преживял. Някой да изкажат едно свое преживяване, доказа, но с аргументи, да опише своята опитност. Онзи, който е преживял, знае какви са признаците. Ако не е изгубил това състояние, той ще го носи със себе си. Главното е да можем да създадем една такава атмосфера, малко по-любвеобилна. Любовта ви е малко плитка станала, та трябва да се събира и да и се даде наклон. В една беседа ще ви говоря върху методите на Любовта, какво нещо е Любовта, как може да се приложи Любовта, какви резултати произвежда тя. Защото сега както се описва Любовта, то са само чувства, свързани с живота, известно приятно разположение, а когато дойдем до същинската Любов, то е нещо велико. Ако може да се създаде тази атмосфера, тогава може да ви говоря за методите на Любовта, но както сте сега в тази дисхармония, никога няма да си позволя да говоря за нея, защото тя е свещена за мен. Може да говоря за други работи, а за нея ще оставя в бъдаще други да говорят. Когато се образува една атмосфера каквато трябва, може да ви се дадат малките методи на Божествената Любов. То е както когато вие разправяте една своя опитност на някого, която считате свещена и почувствувате едно поругание върху нея, тогава вие няма да разправяте. Христос казва: Свещените работи не трябва да се дават. Сегашната Любов аз я оставям, ще говоря за Любовта от съвсем друго гледище. А тия неща ще бъдат само едно пояснение. И тогава в тази Любов може да направим опит, ако искате. Тя е Божествено съзнание, което произвежда всички тия състояния. Ние сега със своите мисли спъваме Божественото у нас, ние сами рушим. И трябва да се отучим всички да рушим, а трябва да градим. Някой ти разправя една опитност и у тебе се яви желание, разположение да кажеш: „Туй не струва“. Тогава и на себе си вредиш и на него вредиш. Ако можеш да издържиш до край, ще имаш едно мъчение, но след туй ще се появи една малка радост. Трябва да има цел. – За какво? Обект трябва да има. Имаш ли обект? Бога може да направиш обект. Нямаш ли го като обект, нищо не можеш да постигнеш. Имаш ли Бога като едно съзнание всеобемно, всичко можеш. Нямаш ли го, всякога губиш. Бесят те, ако ти

можеш да концентрираш твоето съзнание към Бога силно, туй въже 100 пъти ще се скъса и няма да те обесят. Вие може така да повишите вибрациите на вашите клетки, че най-силната стомана става на прах. Но гигант трябва да бъдеш. Ние чакаме Господ да каже и да стане. Не, ние ще кажем и то ще стане. Господ казва: „Кажете и вие и ще стане туй, което искате“. Но за да стане туй, трябва да знаем как да искаме. Когато малкото дете иска с Любов, баща му се трогва и всичко дава, но когато синът заповядва на баща си, той не му дава. Ако ние с Любов идем при Бога, всичко може да стане. Сега и от млади, от стари се изисква да имат сърца, да се научат какво нещо е Божествената Любов. И казва се: „Бог толкова възлюби света, щото даде сина своего единароднаго, за да не погине всеки, който вярва в него“. И ти ще кажеш: „И аз толкова възлюбих Бога, щото давам всичко в жертва, за да го позная“. Тъй като превърнеш този стих, тогава силата ще дойде. От нас зависи. Бог е направил, дал е жертва, сега и ние ако приемем жертвата, ще кажем тъй: И аз толкова възлюбих Бога, щото давам всичко жертва, за да го позная. То е мотото, върху което може да разсъждавате. Когато почнах да ви говоря, мене ме хвана хремата. Аз си го тълкувам: тези хора ще им говоря, ама те са хремави. Аз зная как се лекува хрема. Човек киха, значи хремата чрез носа излиза. Хремави сте, значи умът ви е хремав и трябва да лекувате ума си. Всички нечистотии трябва да излезнат навън, да няма място за микробите. Сега аз съм хремав, а вие не сте хремави. Тогава ми казват тъй: Ако ти не ги научиш на истинския метод, ще бъдеш хремав. Съединих се с вашите вибрации и те са низки и затуй имам хрема. За 5 минути аз мога да я премахна, като скъсам връзките си с вас. Но време е за нас, можем да минем вече към вечното – да познаем Бога. Някои ще кажат: Не го ли познаваме. Христос казва първо ако може да отмине чашата, но към края казва: Сега познах, че всичко от тебе ми е дадено. Но към края го казва. Като опитаме нещата, ще познаем и тази опитност. Трябва да познаем, че всичко от Бога ни е дадено. Сега избирате ли петък? Четвъртък да остане. На младите искам да кажа, да не правят погрешките на старите, да се отличават от старите, щото ако те правят същите погрешки като старите, няма да се отличават от тях, а те трябва да бъдат особени.

Понеже съм още хремав, не искам да решавам този въпрос. Въобще трябва да се говори по-малко. Големите снаряди рядко се хвърлят. Големите работи не са лесни. В тия събрания има и друг въпрос, да може да се тонирате, да вибрирате. То е хубавата страна. По някой път външният свят изтощава и ти трябва няколко часа, за да си починеш.

Тайна молитва!

1922_02_24 Двата пътя
Издателска къща „Жануа-98“, 1999.

ДВАТА ПЪТЯ

1 лекция; I година Мл. ок. клас
24.II.1922 г. (в салона) II Събрание
Петък, 6 1/2–7 ч. в.
I Лекция от Учителя

(Бяхме около 50 души и Учителят. Той ни говори бавно и на често имате мълчание.)

Тайна молитва.

Аз бих желал да зная каква е идеята вътре във вашия ум. Вие искате или да посеете или да ви се посее, може ли да го запазите? То в даден случай ние не обичаме да си хвърляме семето. В неделните събрания ние сме много щедри, хвърляме и наляво и надясно, но в специалните събрания искаме всяко семе да падне на своето място.

Вземете думата „наука“, тъй както се пише на български, на славянски с латинска азбука, има две различни понятия.

Тогава на славянски търси науката да примири противоречията на живота, науката там в това е насочена. Когато пък в англосаксонската раса (scienta), техният ум е насочен в науката да изучават (науката да изучават) съотношенията на формите и тия вечни промени, които стават вътре в природата. Първата буква S означава безконечност. Следователно от окултно гледище вие може да изучавате наука да примирите противоречията в живота или просто да използвате силите в природата, един от двата метода. Онзи, който използва науката, опасността е тук голяма, там се заражда свещеният егоизъм. Затуй именно в тая раса туй съзнание на гордост. У тях има една отвратителна гордост, те си придават голяма тежест.

Ние имаме сили, тази сила можем да употребим както намерим за добре. Следователно аз разделям хората на две категории: едни от вас ходите като англичаните, с онова присъствие на духа, че всичко може да направите, много може да излезне от вас; а другите, които търсят да примирят противоречията или да изцерят болките на сърцето си. И славяните са по-близо до истината.

Разбира се и важното на първо място, ако искате да се запознаете с окултната (школа) наука, трябва да научите себе си: „Познай себе си“. Това сте чували, нали? Тогава като казвам да познаем себе си, кое трябва да познава? Висшето низшето, или нисшето висшето? (Олга: – „Нисшето да познае висшето.“) Значи да познаете себе си, да познаете висшето – Божественото или с други думи казано: да познаем Бога. То значи: да познаем условията, при които можем да растем. Условията, които служат за развиване и растене, които дават направление на това растене и равновесието, което трябва да имаме. Да допуснем сега, че вие растете, вашият ум се развива, мозъкът и мислите също обещавате нещо, от вас се очаква много, но дойде един случай вашата форма се разсипва и от вас не остава нищо. Някой ще каже: Такава му е съдбата; когато някой грънчар не направи гърнето си хубаво, каква му е съдбата? Смачква го и направя друго гърне. Следователно висшето всякога смачква формите на нисшето и наново ще ги направиш, щом не са направени хубаво.

Сега вие младите си позволявате често това, понякога (от старите минавате) минавате по-умни от старите, казвате: „Те, старите, са отживели, ама ние ще покажем как се живее“. Но едно време и тия стари бяха млади и те тъй са казвали. Те, те, ние – но след – но след тях ще дойдат други, трети, четвърти. По този начин не може да разрешите основния въпрос на живота. Значи вие младите трябва да използвате слабостите на старите, да видите какво им липсва на тях, кои са били причините, дето техният живот е излязъл несполучлив. То е много. Сега на вас ще ви задам една тема, върху която трябва да помислите. Тя е следната:

Най-разумният метод за работа.

Това е за всинца, всеки от вас да се изкаже, кой е най-разумният метод за работа. Окултната наука, понеже е опитна, когато някой влезе в музикалното училище, взима цигулката, и от там ще видя какво може да даде, в кой клас ще го турна. Ако учителят види, че ученикът е посредствен, ще каже: „Не си губи времето“. Най-разумният метод за работа. Тогава ще определя следующата беседа. (Мълчание.)

Ще ви говоря какви трябва да бъдат отношенията на човека към живата природа. Изкажете се сега вие какъв план имате. То днес е изключително. Най-добрият метод, подразбирам от окултно гледище.

Сега всички помислете, че в следующото събрание. Окултно разбирам, трябва да се приложи и в действителния живот, другояче, ако не се приложи ще се отстраним доста далече, ще се отклоним от общия вървеж. Щото всички не сте на един уровен. Някои от вас сте много обективни,

повечето от вас сте материалисти, далеч от природата – материалисти и идеалисти, а по-малкото са идеалисти-материалисти. То е някои дават предимство на идеите, а други на материалното. Това е всичко.

Сега идеалистите казват, идеите творят всичко. Има нещо по-високо от идеите. Вие ще използвате методите на природата, тъй както цветята използват слънчевите лъчи, така и вие ще използвате по същия закон. Кой за каквото е роден. Не си правете илюзии да създавате нещо особено, кой за каквото е роден. (?) И в такова направление ще разгледаме у вас кой за какво е роден. Допуснете, ако краката имат съзнание, пръстите и пр. Краката по земята ще ходят, ще носят общия товар, те не могат да си правят илюзия за нещо друго. Също ръцете, очите, ушите. Всеки един човек вътре в природата е един уд, един орган на това велико тяло и трябва да знае какво е неговото предназначение, разбира ли своето предназначение, по-лесно може да върви. Какви могат да бъдат неговите функции и работа, които може да изпълни (Недешифрирани стенографски знаци.) (Мълчание.)

Ако имате някой въпрос, който вас ви вълнува най-близко, не далечното. Ще вървите по начина: гладният го вълнува хляба какъв ще бъде, топъл, студен или мухлясал. Така иде от знанието, пак същият закон, но трябва да се създаде едно знание солидно. Вие младите няма да правите погрешките на онзи циганин. Един циганин имал едно малко парче хляб и сиренце, отишел на лозето, видял, че това няма да му стигне, че взел ял листа. Ял листа и накрая изял хляба и казал: Отличен обяд. Та сега не искам да се нагълтате с ония листа и после да турнете окултното знание. Ще се пазите от грешките. Никаква грешка в работата. Всяка грешка, която съзнаете – поправете я. Не е лошо когато е дошла грешката, но престъпление е ако не се поправи; не е грешка, ако дойде една крива мисъл, но тя трябва да се изправи. Стремежът на вашето сърце и воля трябва да бъде насочена да изправите погрешното, само по този начин може да съградите характер, една воля, на която да можете да разчитате. Имайте предвид, нали в училището, когато идват учениците, учителите са много любезни, но колкото отиват по-навътре в знанието, материалът става по-тежък, и този добрият учител се и нервира, изменя отношенията си. Значи отношенията на учителя спрямо ученика се изменят. На първо място ученикът трябва да бъде способен да учи и трябва да учите и то много сериозно трябва да учите. Всяка наука си има правила и ще учите според правилата. После на вас младите ви трябва голямо самообладание, не привидно, но същинско самообладание. Защото има два вида самообладание: едното е фалшиво, привидно, от вън, а от вътре равновесието всякога е изгубено. Аз ще ви приведа примера: един млад момък се сгодил за една красива мома, отлична другарка,такова самообладание, благородство на характера, не

бивало. Той повиква приятеля си да му я покаже. Идва тя и донася да ги почерпи, той взел, че я бутнал и тя паднала, притурила всичко, но казала : „Няма нищо“. Обаче след, след като се оженили работата не излязла тъй, тъй както той мислил. Той ѝ казва: Е-е, къде е самообладанието ти? А тя му казала: „Трябваше да слезеш да видиш в другата стая какво направих“. То не е самообладание. После това сте забелязали у всички: отварят един прозорец, теглят, не се отваря, теглят, теглят и най-после толкова силно теглят, че може и да го счупят. Няма съзнание този прозорец. Много от силите, с които работите, някои сили в окултната наука са съзнателни, а някои полусъзнателни; някои са разумни, а други не са. Т.е. като казвам едни са разумни, други не, разумните сили вървят в същата посока, в която ние се движим, а неразумните се движат в противоположната посока и всякога трябва да знаете дали една сила функционира вътре в еволюцията, върви ли в хармония с вашето развитие или не. Всякога тъй трябва да определяте. Имате едно желание, веднага да го определите за или против една мисъл, едно действие, не да го отлагате. От ляво ли върви или от дясно. Ученикът туй трябва да знае, да определи, да сортира тия мисли по възможност някои 25%, а които може 100%. Постепенно ще увеличавате тази пропорция. Тогава следующия път ще видим.

Този път едновременно ще предавам и опит. На всяко предаване следующия път ще ви поставя на изпит. Не само да отговаряте, не само теоретически, но и практически, приложения, да се изработи. Който иска да изучава окултизма, ще ви създадем през седмицата някоя мъчнотия, да видим как ще я решите.

Вие ще кажете: „И без това имаме мъчнотии“. Ние ще употребим начина за лекуване. Имате по цялото тяло много малки болки, пръстите ви болят, гръбнакът, това, онова, а ние ще образуваме по-голяма болест, че да се обърне умът само на едно място и вие ще забравите всички малки болки и ще привличате ума си на едно място. То значи, една мъчнотия ще създадем да привлече силите, другото е разпиляване на силите и природата цери. То значи да се образува една голяма болка, която лекува. Та вие още не сте дошли до големите болки.

Писмено ще се изложите за темата. Ще пишете малко. Ядката само. Всеки от вас ще си създаде един отчет: за вас, кой е най-добрият метод, не какво са писали учените хора. Какво са писали те, то понякога може да съответствува с природата на човека. И според тия методи ние ще нагодим да може да използвате общия принцип, тъй че всеки един според метода, който има, да може да използва и прилага. Зависи от вашата добросъвестност, вашата искреност и дълбокото ви желание. В това отношение американците са на първо място. Има студенти, които

свършват, като работят, в кухнята. Вие ще кажете: „Нямаме условия“. Ще използвате всички условия, то е добре, когато дойдат хубавите условия, но всички условия трябва да се използват. И при най-лошите условия, когато кълцаш лук, можеш да намериш 5–10 м. да четеш.

Сега втори път, ще видим тогава.

1922_02_26 Царството Божие
Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

Но търсете първом Царството Божие и правдата Негова, и всичко това ще ви се приложи. (Ев. Матей 6:33)

Разумният живот на земята започва с един обект: или, философски казано, с една външна цел; или, окултно казано, с една външна основа. Всичко, каквото ние говорим, обуславяме го с един велик вътрешен принцип на живота. За нас, в туй отношение, няма разлика между материален живот, духовен живот и Божествен живот. Това са три велики фази на целокупния живот. И онези, които не са запознати с тоя живот, казват: „Само с вяра не се живее“. Тогава думата „вяра“ не е разбрана. Ако вярата е основа на интелигентността, и ако интелигентността е основа на материалния живот, тогава можем да кажем: „За да можеш да си устроиш работите на земята добре, трябва да бъдеш интелигентен“. Но тази интелигентност пак може да се обуслови: можеш да имаш интелигентността на лисицата, интелигентността на овцата, на кравата, на вола, на орела, интелигентността на пауна, интелигентността на маймуната, докато стигнеш до интелигентността на човека във всичките нейни проявления.

Някога, в далечното минало, една крава се телила, и понеже вълците тогава били по-възпитани, два вълка застанали около нея, един отляво, друг отдясно, не нападнали кравата, но чакали с едно скрито намерение, тя да се отели и след това да вземат телето. И защо застанали? Понеже не могли да се споразумеят как да разделят кравата. Двамата били еднакво силни и казали си: „За да не си хабим силите напразно, ти стой отляво, а аз отдясно, така по-лесно ще разрешим въпроса“. Минавал един овчар и попитал вълците: „Какво правите тук?“ – „Бабуваме на тази крава, помагаме ѝ да роди.“

Сега, в съвременните хора, като ги попитате за техния идеал, мязат на тия два вълка, те седят при кравата и като ги питат: „Какво правите?“, отговарят: „Бабуваме, нашата цел е благородна“. Но как, привидно или по същество?

Сега, Христос туря един обект – „търсете“ – не казва: „искайте“ Царството Божие, а „търсете“. Търсенето е обект на сърцето. Какъв е обектът на майката? – Детето. Какъв е обектът на учителя? – Ученикът. Какъв е обектът на лекаря? – Болният. По този начин аз мога да ви изредя, че всичките хора си имат по един обект, т.е. стремеж, какъвто и да е. Ние не

правим разлика в стремежите, но всички стремежи имат различни последствия. Не е все едно да се стремиш в каквато и да е посока. Някои мислят, че светът е разумен, други мислят, че не е разумен. Но светът е тъй устроен, че всеки обект има своите резултати. Тия резултати може да бъдат близки, може да бъдат далечни, може да бъдат индивидуални, може да бъдат семейни, обществени, народни, може да принадлежат и на цялото човечество. Сега мнозина застават и казват: „Как трябва да разбираме живота?" Разбирам: живота тъй както той сега се проявява, а не както се е проявявал в миналото и не както ще се прояви в бъдещето. За туй проявление някой казва: „Аз живея". Живееш, но в живота има два момента: някои хора живеят със стария живот. Вие ще възразите: „Как е възможно човек да живее в настоящето своя стар живот?" Ето как. Да допуснем, че на младини ти си ял и пил, живеел си разпуснат живот, а на старини постоянно те боли гърбнакът, това-онова. Живееш, ама как живееш – разпуснатия живот на своите младини. Следователно ти не си един старец, но живееш своя стар живот, разпуснатия живот. А може да си живял отличен, чист живот, и на старини ти си свеж, бодър. Ще кажете: „Свеж?" – Да, той преживява живота на своите младини. Друго изяснение да ви дам: ти си взел пари назаем, стотина полици имаш, ял си, пил си, и сега се наредят тия кредитори, хлопат на вратата ти. „Побеля ми главата", казваш. Кой живот живееш? Те са приятели на миналото, които те посещават. „Тук има едно любовно писмо, няма ли да устоиш на твоето обещание?" Полиците, това са любовни писма, това е факт. И когато момъкът не иска да се ожени за момата, тя изважда писмата му. Това са все полици. В съда има закон, с който може да се застави длъжника да изплати своя дълг. Сега, духовните хора като минават от физическия живот към духовния, казват, че нашият живот се различава от физическия. Е, по какво се различава? Ще кажете: „Живот духовен". Тогава духовният живот трябва да се различава по стремежите на своите обекти, по стремежите на своите цели, по стремежите на принципите, които са вложени.

Христос казва: „Но търсете първом Царството Божие и правдата Негова". Този стих е цитиран много пъти. Царството Божие за нас е един велик обект, и в туй Царство Божие е вложено разумното, разумният живот е вложен, в туй Царство Божие са вложени всички ония сили, с които можем да работим. То е кредит, то е основата, върху която ние можем да градим. „Търсете – казва Христос – Царството Божие, и всичко ще ви се приложи", т.е. ще дойде само по себе си.

Сега, като дойдем до науката, и тя си има свой обект. Най-първо, животът избира една точка, която не може да се измени, колкото и малка да е, основа е тя, но тази точица е жива, дето всички сили се концентрират в

един вътрешен възел, кръстопът, дето всички сили се сливат. И в този кръстопът на Божествени сили – висшето, съзнателното, човешкият дух или умът – почва да се съгражда нашето тяло. Аз искам тази сутрин да хвърля светлина в ума ви. И когато казвам, че този живот е една илюзия, т.е. не е съществено това-онова, казвам кое е същественото в света. Когато аз говоря за живота, подразбирам нашите понятия за него – не Божественият живот, той е реален – но нашите схващания за живота: създадем си една голяма илюзия и тъй се отдалечим от Божествения живот, отдалечим се от законите на природата и тогава мязаме на ония цариградски кокони: в Цариград, преди 40–50 години един попитал тия цариградски кокони, по модерно, тия дами – които нямали понятие как се пече хлябът и казвали: „Тия самуни какви дървета ги раждат? Какво ли дърво е родило тия самуни!“ Сега, съвременните учени хора имат такова понятие, че някои неща са родени, когато те не са родени. Т.е. самуните не се раждат по нивите, а се пекат в пещта.

Сега, друго. Казвам на хората: Трябва да се живее по Бога, а те казват: „По Бога, но човек трябва да живее за себе си“. Ето пак една идея неразбрана. Те разбират Бога като един съдружник отвън. Тази идея е лъжлива. Бог не е наш съдружник, и всеки, който мисли така, поддържа една лъжлива философия, върху която са основани някои религии, които считат Бога като наш съдружник и искат да го убедят със своите молитви, да го склонят, да го вземат на своя страна. Не, не, всичко в света е Негово, то е тъй хубаво направено! Бог е тъй хубаво направил света, и знае защо го е направил. Ние, които не разбираме далечната цел на туй същество, казваме: „Защо Господ е направил тъй света?“ Той много добре го е направил, а ние не разбираме живота. Христос казва: „За да разберете великия живот, търсете първом Царството Божие и правдата Негова“.

Сега ще си послужа с едно изяснение – един пример, взет из българския живот: отде се раждат противоречията. Един млад българин в турско време, който свършил, приготвил се за учител, повикали го в едно богато село за учител. Той, като разгледал селото, видял, че селяните са богати – „Може да се живее“, казал си, решил да им стане даскал. Но като тръгнал, бил малко цигулар, майка му казала: „Синко, вземи си и гъдулката“. – „Е-е, учител съм, защо ми е гъдулка.“ Майка му му я дала: „Вземи я синко, да си посвириш“. Той послушал майка си, взел гъдулката. Отишъл в това село и всички се заинтересували да видят какъв е той. Тогава преценявали учителите по това, как пеят в църквата. Това било на Великден. Влязъл той в църквата и като запял ония тропари: „Ангел вопияше“, всички останали много доволни, всички му стискат ръката: „Даскале, ние сме много доволни от тебе“. Един му стиска ръката, друг му стиска ръката, всички го стискали и поздравлявали, но никой не го поканил на обед, и той останал

на Великден без да го покани някой. Отишъл си той вкъщи, но гладен не се седи, станал, взел си гъдулката и отишъл в кръчмата, там всички яли и пили, и започнал да свири. „Отде е дошъл този цигулар? Хайде половин кило вино и на този гъдулар“, дали му и хлебец, месце, наял се хубаво. Онези, правоверните, като се разчуло за това, казали: „Ба, в църквата тъй да пее, пък тука в кръчмата... как да се освободим от този даскал, той ще ни опозори“. Викат го и го питат: „Защо правиш това?“ Той им казал: „Аз ви пях в църквата, всички ми стискахте ръката, но никой не ме покани в дома си да ме нагости, а тия хора разбраха ми цигулката и ме нагостиха“. Та светските хора разбират по-добре цигулката на гъдуларина, отколкото ние разбираме Словото Божие. Светските хора ще се съберат и ще свършат известна работа, а религиозните ще се питат: „Дали е такава волята Божия?“ И докато ние се намъдруваме, други се наиграват. Следователно аз не правя разлика между духовни и светски хора. Всеки човек, който живее разумно, съобразно с Божиите закони, аз го наричам умен човек. Ще кажете: „Какво лошо е направил този гъдулар?“ Този учител много хубаво е направил. Ние сега по някой път мислим дали да свирим с цигулката. Щом не са те поканили на Великден на обяд, иди в кръчмата, не бой се. Някой казва: „От църквата излязнал и мисли как да се оправят работите му“. Гладен си, нали? – Иди в кръчмата. Цигулка имаш, свири, всички тия приятели ще кажат: „Дай една чашка на нашия брат, който е дошъл“, и веднага работите ще се оправят. Всички тия братя ще те познаят и ще кажат: „Идещата седмица пак ще те викаме на гости“. Сега под думата „свирене“ разбирам всякога разумното, проявено в каквото и да е направление, стига резултатите на провеното да бъдат целесъобразни.

И тъй, Христос казва: „Търсете първом Царството Божие и Неговата правда, и всичко ще ви се приложи“. Туй Царство Божие трябва да го турим като основа на сегашния наш живот. Сега се проповядват две противоположни учения. Има сега майки и бащи, които проповядват на дъщерите и синовете си, че като млади, трябва да живеят по един начин, а като остареят, по друг начин. Не, не, младият и старият трябва да живеят по един и същ разумен начин, нищо повече! Някои казват: „Той е млад, сега позволява му се да прави каквото иска, но като остарее, тогава ще стане благочестив“. Аз препоръчвам благочестие на младите, а старите да ядат и пият. Младите да се въздържат. Старите да бягат, да им се развържат краката, а младите никога да не отстъпват. Но кои са стари хора? Онези, на които умовете са ръждясали със стари идеи и трябва да дойде някоя Божествена сила да тонира умовете им, новите идеи да тонират живота им. Една госпожа в Сан Франциско, Америка, 17 години била парализирана. Мъжът ѝ, след като опитал всичките лекари, убедил се, че тя е неизлечима. Обаче във време на земетресението, което станало там, тази жена забравила, че е парализирана, скочила и избягала навън, и

два часа я убеждавали да влезе вкъщи. Как е станало излекуването ѝ? Туй земетресение е внесло един нов подтик. Хората казват: „Защо трябва да дойдат нещастия?“ Някой път са необходими нещастията, за да тонират вашия ум в нова посока. И ако във вашия живот дойде едно земетресение, а вие сте били парализирани, и после се освободят краката ви, земетресението е подействало на ума ви. И тъй, в общия промисъл и в законите на природата всичко е предвидено. Всичките тия малки случки в живота, в едно или друго направление, всякога имат за цел да тонират умовете, да тонират сърцата ни. Що е човек вън от неговия ум и неговото сърце, я ми кажете? Човек има ум, има и сърце, след това иде неговата воля, и ако имаме един приятел, той трябва да има светъл ум и сърце възвишено и благородно, това е то. И българите имат една поговорка, те казват: „По-добре един умен неприятел, отколкото един глупав приятел“. Този, умният неприятел, ще ти даде един добър съвет, а глупавият приятел ще ти създаде нещастие. Следователно в живота всички ония, които помагат в нашето развитие в каквото и да е направление, те са приятели.

Христос казва: „Търсете първом Царството Божие и правдата Негова“. Ние почнем да правим разграничение: „Ако търсим Царството Божие, дали туй Царство Божие ще бъде в съгласие с нашите възгледи?“ Върху туй Царство Божие почива целия порядък на нещата! Не само културата на миналото поколение, но върху него ще почиват всички култури на бъдещето време, когато ще съграждаме нашия живот. И тъй, Христос се обръща към нас, да разберем отношението на Царството Божие индивидуално към нас. Как ние трябва да го разберем? И тогава в моя ум се заражда следната мисъл: Ако аз казвам на болния: „Търси първо слънцето, и всичко друго ще ти се приложи“, има ли смисъл? – Има. Всякога търси слънцето и всичко ще ти се приложи. Тъй има смисъл, но ако аз ви кажа тъй: „Търси първом винената чашка и тогава всичко ще ти се приложи“, ще ви се приложи ли? Ще имате два различни опита, следователно „търсене“ от „търсене“ има разлика. Ако приложим първия закон за Царството Божие, ще имаме един резултат както от слънцето; ако ходиш само по своите желания, ще имаш резултата на чашката и ще ходиш бос и болен и всички ще бъдете болни до четири поколения. Понеже когато дойдем до Царството Божие, духовните хора подразбират, че щом човек стане духовен, не трябва да яде. То е криво схващане. Не, трябва да се яде, но какво? Като духовни хора, ние трябва да се научим каква храна е най-здравословна за тялото. Като духовни хора, трябва да знаем какви мисли са най-здрави за ума ни и какви желания – за сърцето ни. Не е въпросът да не ядем, а каква храна трябва да избираме. И, следователно, според тази програма духовният човек трябва да яде най-здравословната храна и никога да не преяжда. А най-здравословната храна

е най-евтината храна, особено в днешно време, и най-хубавата. И туй може на опит да се провери. Днес животът е пак евтин. Ако пазиш двете правила в яденето, ще имаш един отличен живот. Ще кажете: „Толкова проста храна, не трябва ли малко месце, масълце?“ Това са излишества в живота. Същественото на една дреха, с която дамата се облича, е платът да бъде здрав и да приляга на тялото, а дали има една панделка червена, тук или там, те са неща второстепенни, може и тях да турите, колкото искате, после ще ги турите. Най-първо, трябва да започнем живота с туй, без което не може. Разрешим ли този въпрос, тогава ще дойдем да разрешим второстепенните и третостепенните неща. А ние всички започваме с последното и вие казвате: „Ама ние сега да си уредим живота“. А как уреждаме този живот? – Гробищата по света показват как уреждаме живота: „Тук почива един млад, който загинал на бойното поле“, „Тук лежи една млада, покосена от инфлуенция“. И ние въздъхваме: „Ах, тия болести, дето ги е пратил Господ!“ Тия болести ние ги наредихме, те са все наши деца. И сега нашите деца ни измъчват. Ами кой уморява майка си? – Дъщерята. Кой уморява бащата? – Синът. Учителят, кой го уморява? – Учениците. Свещеникът, кой го уморява? – Богомолците. Държавният мъж, кой го снема отгоре? – Поданиците. Началниците кой ги снема? – Техните подчинени. Защо страдат все тия хора? Защо става тъй? То е много естествено. Когато тежестта на един стълб стане толкова голяма, че е непоносима за основата, целият стълб се сгрутва. Сега ние казваме: Животът не е съграден разумно, съобразно с Божиите закони, със законите, които сега действат, които и в бъдеще ще действат. И тия закони като ги приложим, ще имаме един отличен резултат. Сега може да се опита стиха. Казва Христос: „Търсете първом Царството Божие и Неговата правда и всичко това ще ви се приложи“.

Сега ще ви приведа друг пример: при един мъдър светия се явява да се изповядва един млад момък и му казва: „Свети отче, аз живях много чист живот, тъй както може един млад човек да живее, но ако съм направил някой малък грях, дойдох при тебе, като много свят, да ми простиш този малък грях“. Старият светия поискал да изпита младия момък по следния начин – това е една легенда, съчинена в средните векове, във времето на рицарите – и казва тъй: На един рицар дъщерята се влюбва в един красив момък, но тъй се влюбват двамата, че си дават дума никога да не си изменят. Но така се случило, че бащата настоял дъщеря му да се ожени за друг и я насилва да се ожени за един, когото тя не обича, и тя трябва да измени на своето обещание. След туй казва, че дъщерята дала писмо на баща си, да го предаде на нейния възлюблен, и в което тя пише, че държи своето обещание, но понеже баща ѝ я насилва, та да не би той да се самоубие – понеже той ѝ казал: „Ако ти ми измениш, ще се самоубия...“ Венчава се тя, не изпълнила обещанието си, но и бащата не изпълнил

обещанието си – не предал писмото. Венчава се тя за другия рицар. В нейното сърце се заражда голяма тъга, тя иска да се поправи и казва още вечерта на възлюбления си: „Понеже баща ми ме ожени за тебе, аз искам да ми дадеш позволение да отида при първия си възлюблен, да му кажа, защото ще ми остане голяма тъга, ако той се самоубие". Още вечерта му казва тя това. Той поседял, поседял: „Иди", казва, позволява ѝ. Всички гости чакат, тя отива пред тях и казва: „Вие, гости, яжте и пийте, аз имам свой възлюблен, отивам при него да го спася, ще се забавя 3–4 часа, но вие повеселете се, аз ще се върна". Гостите казали: „Ние ще чакаме, докато ти се върнеш". Среща я бащата и казва на дъщеря си: „Аз не дадох писмото, ще ми простиш". Минава тя в кухнята, готвачът там се занимавал с огъня, развалило му се яденето, пажът го набил, като че той е виновен. Тя му казва: „Не го бий". – „Заради тебе ще му простя". И тръгва тя в гората, там я среща някой разбойник и казва: „Тази млада булка, като я обера, ще живея", но като я вижда толкова хубава, дава ѝ път. Дохожда до реката, среща я някой отшелник, който постил 6 дена и в този ден щял да яде. Взел я той на гърба си и я пренесъл оттатък. Отива при своя възлюблен, хлопа, хлопа, най-после той ѝ отваря, и тя му разправя своята история. А той ѝ казва: „Понеже твоят мъж беше доблестен и те пусна, аз не искам да останеш при мене, ще се върнеш назад". Той оседлава два коня и я връща при мъжа ѝ.

Сега ще кажат всички тия хора: бащата, младоженикът, гостите, готвачът, разбойникът, отшелникът и възлюбленият и т.н. Питам: Кой от тях извърши най-голямото самоотричане, най-голямата жертва? Младият момък казва: „Няма съмение, ти ще се върнеш". Нейният мъж, който ѝ позволи да излезе, гостите, които се отказаха да ядат без нея, и готвачът. А то във всички тия отказвания се крие по един грях. За пример, бащата е символ на гордостта: бащата се гордее с децата си. Иска да ожени дъщеря си за един рицар. Мъжът е символ на ревнивост, защото само у мъжа има ревнивост. Готвачът е емблема на гнева, нали той туря огъня, готви. Разбойникът е емблема на жажда, да задигне всичко. А този отшелник е емблема на леност. В този разказ отшелникът, богомолецът означава леността: само религиозните хора са лениви. Те, като служат на Бога, забравят да работят и тогава те попадат от този грях на леност в манастирите и църквите, дето казват: „Подай, Господи". Той е един от смъртните грехове. Хубаво е да се молим, но този грях трябва да се премахне. Добре, а онзи възлюблен там, ще кажете: „Колко е благороден, че той не се самоубил". Той е емблема на сладострастие. Когато младите се обичат, какво е това, „обичането"? – То е сладострастието. Какво вълнува младите? – Любовта им. „Любов", „Сърцето ми трепери" – то е сладострастие. На младата мома тупа сърцето ѝ, от какво? Един смъртен грях има вътре в душата ти и ти мислиш, че този грях е някое благородно

нещо.

Да бъдеш баща, значи да развиваш гордостта, да си младоженик – да развиваш ревнивостта, готвач – да се гневиш, да бъдеш разбойник, то е жаждата. И най-после казваш: „Аз ще стана богомолец“. Този светия позна младия човек какъв е.

И следователно вие разглеждайте в себе си какво искате да бъдете, вие ще познаете къде ви е слабата страна на живота. Туй значи да гледаме обективно на нещата. Защото всяка една форма може да роди две неща едновременно. Ако този баща няма основа в душата си – Царството Божие, – ако той няма съзнание, че един велик живот му е даден, а мисли, че е някакъв баща – и се възгордее, народи деца, тогава грехът в него се е родил. Защото баща в света е само Бог. Тъй седи великата идея! Ти дал ли си на сина си нещо? Ще кажеш на сина си: „Аз съм ти дал живот“. Ако ти си толкова силен, то когато синът ти умира, защо не го задържиш? Казваш: „Аз ти дадох, синко, живота“. – „Тогава аз ще умра, ако ти можеш да ме задържиш, ти си ми баща, но ако не можеш да ме задържиш, ще позная, че ти не ми си баща.“ И затова умират децата. Сега тия са странични работи. Затуй казвам: Трябва да мислим здраво върху нашия живот. Трябва да го пресеем, за да остане Божественото, не да се освободим, а да се пазим да останат в нас чистите Божествени принципи. Сегашният живот трябва да бъде резултат на ония велики трептения! И тогава лицето ни, очите ни ще имат друг израз, а сега ние седим и мъдруваме: „Някога ще се освободя от този грях“. Сега можеш да се освободиш! Моментално можеш да се освободиш, моментално! И мнозина ме питат: „Как?“ Ще ви дам един пример. Някой си богат човек го гонили в живота разбойници, да му вземат богатството – това е един разказ – и като насъбрал всичкото си богатство от скъпоценни камъни, турил го в един сандък. И със сандъка се скрил в дъното на океана, та разбойниците не могли да го намерят. Там седял година, две, но нищо не става: „Богатство имам, но то не расте“, казал си той. „Ох – казва, – да бях им дал нещо.“ Той не може да отвори богатството си да го види, богатството му на гърба седи. Тогава иде един от великите духове и му казва: „Защо седиш тук?“ – „Този сандък, какво да правя?“ – „Аз мога да те освободя, но готов ли си да оставиш този сандък?“ Мнозина ме питат: „Защо Христос казва да се освободим от богатството си?“ Ако ти си на дъното на океана, не заслужава ли си да оставиш този сандък и да излезеш горе, на слънцето? Ще имаш земица, да ореш. Някой казва: „Не е ли по-добре този сандък да излезе горе?“ Не, не. И ние сега сме турили тия фалшиви идеи у децата: „Трябва да имаме пари за черни дни“. Ти вложи в ума на сина си идеята да бъде умен, смел, решителен, каквото и да се случи, и той е осигурен. Не му туряй в ума, че в банката си вложил 50–60,000 лева. Възможно е утре тази банка да фалира, и този син

може да се самоубие. Ти накарай твоя син да уповава на себе си и да вярва в Бога, това е неговият капитал!

Вие ще кажете: „Той, нашият учител, говори, но не е опитал“. – Аз ли не съм опитал живота? Аз зная това, което вие не знаете. „Ти деца отгледал ли си?“ – Много деца съм отгледал, и други отглеждам. „Ти женен бил ли си!“ – Чудна работа! „Ти с жена живял ли си?“ – Аз разбирам какво значат тия неща. Всички ние сме имали тия мъчнотии: можеш да преживееш мъчнотиите на другите. Тия мъчнотии аз ги преживявам по друг начин. Може да се свържеш с някой човек и да му вземеш всички негови мъчнотии. Може да ви дам един опит, че един може да вземе мъчнотиите на другиго. Може да направите тоя опит. Някой човек е пропаднал, носи револвера си и казва: „Не си струва да се живее“. Аз имам 100,000 лева, питам го: „Колко борч имаш?“ – 100,000 лева под лихва. Давам му парите, и отгоре му дам още 10,000 лева. Е-е, питам, не вземам ли неговите мъчнотии? Тъй че човек много лесно може да носи мъчнотиите на хората. Мъчнотиите може да минават от един гръб на друг. Те са общо достояние на всички, те не са специални.

И затуй казва Христос: За да разрешите всичките мъчнотии на живота, „търсете първом Царството Божие и правдата Негова, и всичко това ще ви се приложи“. Ама пък, не да бъдете горделиви, не да бъдете ревниви. Казвате: „Той е ревнив в делото Божие“. Често казват: „Той е горделив между народа си“. Но от какво страдат народите? Друго трябва. Наместо тази гордост, ако бихме внесли Любов; наместо тази ревнивост, ако бихме внесли Мъдростта; ако наместо гнева бихме внесли в живота си Истината, и вместо тази жажда за грабежи бихме внесли Правдата, и вместо тази леност на онзи светия-отшелник бихме внесли Добродетелта, какъв, мислите, можеше да бъде вашия живот? Ако всички хора са чисти и сега всички отправим една колективна, обща молитва? Ама сега ще кажете: „Светът, общият строй е такъв, условията са такива, следователно ние трябва да се подчиним, ще дойде време, в бъдеще, туй щяло да стане, еволюцията щяла да се измени“. Коя еволюция? Вие тази еволюция виждали ли сте? „Ама биологията.“ – Тази биология виждали ли сте? Еволюцията е в тебе, биологията е в тебе. Ти можеш радикално да разрешиш всички въпроси, и да ги разрешиш не по правилата на гордостта, не по правилата на гнева, леността, жаждата и сладострастието. Но ще каже някой: „Мъчно е“, после: „Е-е, то човек свят живот не може да живее, но поне да не е голям грешник, умерено да е всичко, да лъже, то без лъжа не може, но който лъже, малко да лъже“. Но който малко лъже, и много ще лъже. Никак не трябва да се лъже! „Ама тогава каква ще бъде моята работа?“ Аз не говоря за твоята стара работа. Когато казвам: Никога да не лъжеш, казвам: Старата ти къща така е направена, че Господ ще я

завлече, а новата къща като направиш, всичките камъни, които ще влязат в нея, трябва да бъдат здрави. За новото говорим, ние искаме да преобразим живота.

Сега Христос се обръща и казва: „Търсете със сърцето си дълбоко". Ние се спираме и казваме: „Големи грешници сме". То е друго заблуждение. Казвате: „Голяма грешница съм". В какво си грешница? „Ама аз съм голям грешник." Я ми кажи големите си грехове! Тогава мязаме, знаете ли на какво? Ще ви приведа един пример за един голям грях. В Русия отива една бедна жена при един светия и му казва: „Аз съм голяма грешница". Той си помислил и си рекъл: „Кой знае какво е направила, дали е убила някого?" – „Не, по-голям грях е." – „Да не си откраднала?" – „Не, не, по-голям е." – „Е-е, кажи какво си направила?" – „Като кърмех моето дете, че падна една капка от млякото ми на ръката ми и аз го облизах." Те имат такова суеверие. Та ние сега изблизали сме малко мляко. Това не е философия на живота. Големите ни грехове не седят в това, нашето нещастие седи не в големите грехове, а в малките ни грехове. – Първото отклонение оттам започва. Аз на младите няма да кажа: да си поживеят малко. Не. – Сега, като млади, ще живеят като хората. Ще кажете: „Как, като хората?" Ето кое съсипва човека. Бог е създал този свят, и светът има други забавления. Ние можем да си създадем хиляди забавления, още по-благородни. Светът е създаден, ние не сме използвали още природата и онова, което Бог е вложил в нея; толкова забавления има, а ние още не сме ги изпитали. И сега се проповядва, че земята е „юдол плачевен". Тази земя е едно велико училище и трябва да изучаваме всички блага, които Бог е внесъл, и върху тази земя да потърсим Неговото Царство. И ако вие можете в даден момент да измените вашето състояние, в даден момент всички, които сте изгубили смисъла на живота – старите да изменят коренно състоянието си, – вие ще извършите коренен преврат във вашата душа. И ония, които са ви били неприятели, ще ви станат приятели. А сега имате нужда и казвате: „Дай ми 10,000 лева". Той казва: „Нямам". Но ако ти почнеш да живееш за Господа, той ще каже: „Аз зная защо идваш", и ще ти помогне. Ще се отворят сърцата на хората. А сега вратите са заключени, защото ние живеем за себе си. И казвам: Днешният век е век на свещения егоизъм, никой не търси Божието Царство. И време е за всинца ни да минем от свещения егоизъм в Божието Царство, което внася хармония във всички ни. Аз не казвам лошо за туй, което е в света: то е много хубаво, може, с едно малко изключение, всички неща да се изправят, но трябва майстор. Когато някому се изкълчи крака, трябва ли ние да наместим този крак? Не, майсторът трябва да дойде да намести крака на мястото му. Следователно на сегашния свят трябва да дойде майстора да намести всичките му членове, умовете ни да се наместят, сърцата ни да се наместят. А ние започваме от външното.

И тъй, когато ме питат някои, аз казвам: Ще ядете, къщи ще имате, ще се жените, деца ще имате, обществен живот ще имате. Но разумно ще се жените, мъже и жени по Любов ще живеят, приятели по Любов ще живеят, по Мъдрост, Истина. А сега, жената, като дойде мъжът, казва: „Бива да се поизлъже“. Той я пита: „Къде ходи?“ Някой път става тъй – не искам да казвам имена, които ги има тук – „Къде ходи, Венке?“ Онази Невенка: „Е-е, тук до една своя приятелка“. Пък тя не била там. Никъде ние не говорим истината. Като дойде някой да ти каже: „В какво вярваш?“ Той ще започне със заобикалки: „Е-е –“. Право на истината, ще кажеш: „Аз вярвам в живата Любов, която носи живот в света, аз вярвам в Мъдростта, която оправя хората, аз вярвам в живата Истина, която ни показва пътя, в живата Правда, която дава правото на всички, вярвам в живата Добродетел, която е основа на всички домове“. Има ли смисъл? – Има. Ще кажете: „Аз вярвам в това, в онова“. От 8,000 години вярваме, и нашето вярване свършва с неверие. И сега има същите спорове. По-голяма смелост се иска. Смели да бъдем, да служим на Бога, да се засрамите, не от мене, всички трябва да се засрамим, че ние сме лъгали нашия Баща. Ще кажем: „Татко, ние ще служим на тази земя. Ти си я направил и от днес ние за Тебе ще живеем“. Туй е то новото учение! Може ли да го кажете, ще дойде избавление. И тогава няма да се скриете в гората. Пролет ще има, ще ядат и пият хората, но ще ядат и пият по Любов. И тогава всинца може да се разбираме, на този език разбрано може да си говорим.

И тъй, „търсете първом Царството Божие и правдата Негова, и всичко това ще ви се приложи“. Щом турим тази основа, тогава ще имаме условия да проучаваме дълбочината на битието, дълбочината на небесата, на звездите, на далечните светове, на другите същества, които са минали нагоре по тази йерархия. Но ние, в тази забавачница, трябва да минем курса си, и добре да го минем. И сега искам да не оставя в душите ви, в умовете ви, че туй учение не е обосновано. Всичко, което ви говоря, аз съм го проверил, и дето не е вярно, постоянно го коригирам. И съм намерил, че туй, което е вложено в живата природа, е неизменяемо, и ако един ден хората повярват, само да повярват в тази жива природа, ще се измени техният живот.

Българите трябва да идат в Англия, да изучат вътрешния, интимния живот на англичаните, а не как се управлява: от там може да научим нещо добро. Какъв е интимният живот на американеца, интимният живот на германеца, гърка: във всеки един народ има добри черти. И ако ние искаме да се ползваме, трябва да влезем не във външния, а вътре, вътре в интимния живот, и вие сами запознайте се интимно, и аз искам, и като влезеш в интимния живот на един човек, ще влезеш с изути обуща, и ще

чакаш твоя брат да те покани с всичкото си почитание. Той е твой брат, неговата душа е подобна на твоята. И той плаче, страда, и той има същите слабости. Всинца ги имаме. Ама той бил големец, цар – всички имаме едни и същи нужди, а другите неща не са съществени. Туй трябва да съзнаем. Ние имаме нужда в този свят, и в туй свещено здание на нашето битие ние трябва да се уважаваме, да знаем и прилагаме правилата на Божествената Мъдрост.

И сега всинца, казвам, да любим. Как? Ах, ако те обича някой, то е, защото парици имаш, но като бръкне да ги извади, обичта престава. Обичта е външна, но туй Божественото, вътре в нас, ще ни даде всичките блага и богатства. Има затруднения, които ни очакват отсега нататък. И сегашният човек, тъй както аз го гледам, неговото тяло както е направено, то е и хубаво, и лошо направено. И когато ние се приближаваме при хората, при съвременните хора, ако вашето обоняние е развито, какъв смрад има тялото им! Това нещо не е Божествено, ние не сме изчистили телата си. Аз сега се радвам, че има бани, но бани да има и вътрешни, за умовете ни, за сърцата ни. Аз харесвам, когато под ноктите няма черничко, отлично е това, но вътрешните нокти! Гледам, космите са много загладени отвън, да, харесвам този, външния човек, в когото е Господ. Но и когато започнем вътре, така трябва да правим. И право е казал апостолът: „Да обновим вътрешния човек“. А този човек само чрез Любов, Мъдрост, Истина и Добродетел може да го създадем.

И тъй, основната мисъл: Търсете Царството Божие! Направете един коренен преврат в себе си, да бъдете готови на смърт и живот, за Бога. Да кажете: „Отсега нататък каквото и да ме сполети, аз ще живея за Бога“. Но не да знае целият свят! Вие в душата си да знаете. Вътре в душата ви да стане един преврат. Някой казва: „Раздай имането си“, да, но разумно ще раздаваш. Апостол Павел казва: „Ако раздам всичкото си имане, а Любов нямам, нищо не съм“. Разумно ще даваме, разумно ще мислим, разумно ще чувстваме. Разумност трябва навсякъде и във всичко, което е вложено вътре в това Божествено Царство, което трябва да търсите в сърцето си. Сега не говоря само за младите. Младите са отражение на старите и каквито са сега старите, такива ще бъдат младите. Старите са огледала за вас, ако се огледате, изтривайте се и считайте старите хора за свещени. Понеже счупи ли се огледалото, и вашата работа е свършена.

„Търсете първом Царството Божие и правдата Негова, и всичко това ще ви се приложи“. Това е то разумното!

Беседа, държана на 26 февруари 1922 г.

1922_03_01 Страх и безстрашие
Издателска къща „Хелиопол“, 1998.

СТРАХ И БЕЗСТРАШИЕ

Т. м.

(Прочетоха се работите върху темата: „Най-разумният метод за работа“.)

Добре е да се вади резюме от прочетените теми, да се види кои са съществените мисли в тях

Едно е необходимо да се знае от всички: човек требва да започва всека работа с най-малките спънки. Ще напиша следните няколко числа, които ще съберете, и от общата им сума ще извадите някакво заключение.

1-20 7-12 13-8
2-15 8-13 14-2
3-5 9-14 15-21
4-7 10-1 16-16
5-9 11-19 17-17
6-10 12-18 18-11

227

Още по-добре е всеки сам да размишлява върху тия числа. Сега пък ще напиша изречението: „Fir fur fen, tao bi aumen“. Това изречение означава: „С най-малкия страх и с най-малката тъмнина“. Значи в Божествения път трябва да се върви с най-малкия страх и с най-малката тъмнина. Защо? Защото най-малкият страх и най-малката тъмнина причиняват най-малка вреда и най-малко отклонение. Който много се страхува, той не може да следва този път. Ето защо, за да влезе в този път, човек трябва да придобие изкуството най-малко да се страхува и да има най-малка тъмнина в съзнанието си. Изречението „Fir fur fen tao bi aumen“ може да се преведе още и с думите: „Без страх и без тъмнина!“ Страхът е роден от греха, като същевременно той произвежда тъмнина. Обаче не смесвайте страха с предпазливостта. Който признава съществуването на Първичната Причина в света, а въпреки това се страхува, той не е разбрал каква е същността на тази Причина.

И тъй, като ученици, ще следвате новия път без страх и без тъмнина. Който се страхува, той ще изгуби светлината си, а като естествено

последствие на това ще дойде тъмнината. И обратно: когато тъмнината дойде, страхът ще я последва. Страхът и тъмнината са две чувства на човешкото съзнание, които непременно трябва да се регулират. С какво? С безстрашие и със светлина. Иначе като влезе в Школата, ученикът постоянно си задава въпросите: „Мога ли да следвам Школата и дали ще успея? Време ли е да следвам Школата? Разполагам ли с нужните способности? Ами ако падна някъде? Ако се върна назад?“ Не, друг въпрос трябва да си зададе: „Искам ли да уча, или не?“ Ако си отговори, че иска да учи, това желание ще бъде в сила да преодолее всички мъчнотии в живота. Ако се страхувате, ще проверите стиха от Писанието: „Страхливите няма да влязат в Царството Божие“. И наистина, страхливият не може да стане нито учен, нито философ, нито държавник. Изобщо, страхливият в нищо не може да успее. Той ще бъде като заека. Но има по-страхливо животно и от заека. Жабата, например, е по-страхлива от заека. Тя се взима като емблема на краен материализъм.

В това отношение материалистите са страхливи хора. Вземете ли парите на някой богат човек, но голям материалист, той веднага ще изгуби смелостта си. Докато е бил богат, той се е намирал в положението на заека, но щом го оберат, изпада в положението на жабата. Следователно, като мислите за заека, ще си представите богат, материалист човек, който не е напълно обран, вследствие на което бяга, за да не му вземат всичкото богатство. Жабата пък представя човек, който е съвършено обран и не му остава друго, освен да влезе във водата, там да намери спасението си.

Сега ще представя три животни, които символизират страха. Те са: заекът, жабата и птицата. Ако подплашите заека, той ще бяга в гората; ако подплашите жабата, тя ще бяга в водата; ако подплашите птицата, тя ще хвръкне във въздуха. И най-после, ако подплашите човека, той трябва да си каже: „Без страх и без тъмнина!“ Напишете си този израз ясно, четливо, без никакви коментарии по него.

Питам: Когато предприемате някаква екскурзия, какво имате предвид? Да стигнете някой висок планински връх. Затова започвате да се изкачвате, като от време на време почивате, докато стигнете върха. Същият метод ще приложите и в изучаването на окултната наука: като се стремите към високия връх, на много места ще почивате, на много места ще ядете, за да възстановите силите си. Мнозина казват, че окултизмът е опасна наука. Опасна е окултната наука, но за страхливите. За безстрашливите хора окултизмът е безопасен. Когато се каже, че окултната наука е опасна, това показва, че страхливите са подложени на изпит, да се види, ще издържат, или не. Когато се каже на страхливите, че трябва да вървят в пътя без тъмнина, те казват: „Как можем без тъмнина, когато светлината е

недостъпна за нас?“ Това показва, че те се боят и от светлината. Например, когато обира някоя каса, апашът работи в тъмнина; щом влезе отнякъде светлина, сърцето му веднага трепва. Следователно два метода има, чрез които се изпитват учениците на двете школи: на бялата и на черната. Учениците от първата школа вървят без страх и без тъмнина, а тия от втората със страх и с тъмнина. Значи ученикът от Бялото Братство върви в пътя без страх и без тъмнина, а този от противоположното братство – със страх и с тъмнина.

Младите трябва да бъдат предвидливи, да знаят по кой път вървят. Който тръгва на път, той трябва да изпрати човек пред него, да разузнае условията, на които ще се натъкне: дали път е разчистен, има ли направени мостове, дето трябва; пеш ли ще върви, или с кон и т.н. И когато предварително знае условията, той ще бъде безстрашлив. Вие много пъти сте тръгвали по този път и сте се връщали, но сега трябва, като тръгнете, да издържите. Същото нещо виждаме и в училищата на земята: много ученици постъпват в гимназията, но едни от тях свършват първи клас само и напущат училището; други свършват само втори клас, трети клас и т.н. Малцина свършват гимназия. По-способните пък продължават да учат по-нататък, в някое висше заведение. Обаче в живота се случва обратното: ученици, които в гимназията са били способни, в живота остават назад. Или ученици, които в първите класове на гимназията са били способни, отлични, в горните класове отслабват. Други пък, в долните класове са били слаби, а в горните се засилват и свършват гимназия с отличен успех. Това се дължи на особена психическа причина: когато родителите и учителите хвалят децата си чрезмерно, в тях се развива тщеславието, което се намира в задната част на мозъка, и по този начин привлича голяма част от кръвта, вследствие на което предната част на мозъка започва по-малко да се храни и постепенно отслабва. Тъй щото, когато хората ви хвалят много, те, без да искат, ще спрат развитието на ума ви. Затова учителите трябва да се въздържат от хвалене на способните си ученици. Центърът на тщеславието, което се намира в задната част на главата, представя крадец, който взима голяма част от кръвта, която отива към предната част на мозъка. Тази е причината, поради която умът на тщеславните хора не може добре да се развива. Това е изразено и в Писанието със стиха: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат“.

Следователно, който иска да развива, да разработва своя ум, той не трябва да бъде тщеславен. Забелязано е, че хора, които са били повече осмивани, подигравани, са станали учени, поети, музиканти, а тия, които са били много хвалени, от които са очаквали нещо, са останали посредствени. Защо? Умът на последните не се е хранил добре, вследствие на което не е

могъл да се развие. Затова, докато сте живи, бъдете глухи и за похвалите, и за укорите; като умрете, тогава слушайте какво ще говорят хората на гробищата за вас. За пример, някой може да ви пита: „Ти ученик ли си на окултната школа? Знаеш ли, че от тебе нищо няма да излезе?“ Не обръщайте внимание на тия думи. Друг може да ви каже: „Ти си отличен ученик, няма подобен на тебе“. И на това не обръщайте внимание. Кой каквото да ви казва, вие вървете напред, продължавайте работата си. И тъй, приложете този метод, да видите какви резултати ще даде. Приложете този метод, но не от страх. Защото много хора са смели в живота под влиянието на страха. Това не е смелост. Човек трябва да бъде смел, но от съзнание, не от страх. Че и котката, като се уплаши, в първо време се сгуши, но после инстинктът за самозапазване се събужда в нея, тя става смела и е готова да се хвърли върху нападателя си. Това не е безстрашие, но е смелост от страх за живота. Истинската смелост подразбира безстрашие във всички моменти на живота, при всички положения. На окултен език казано: Смелият човек се колебае отвън, без да се разколебава отвътре. Само Божията Любов, като съвършена, ражда безстрашието. Никоя друга любов не е в състояние да направи човека безстрашен, смел. На физическия свет вие не можете да познаете Любовта, докато не познаете безстрашието. Докато сърцето ви тупа от страх, каквото и да говорите за любовта, това не е Божествена Любов. Когато човек се уплаши от нещо, сърцето му особено трепва. Значи енергиите на страха предизвикват в човека особени психически състояния, които се отразяват на сърцето, като особено трепване, при което лицето побледнява. Като се уплаши, човек първо побледнява, вследствие на прибиране на кръвта към сърцето, а после почервенява, става раздвижване на кръвта, а заедно с това и гневът се проявява. И наистина, страхливият човек се бои от общественото мнение, лесно се докача; когато го изложат пред хората, той се гневи, сърди се. За пример, дойде при вас някой адепт от черната ложа и започва да ви изкушава, да ви мами нещо. Вие се поддавате на неговите думи, повярвате му и направите някакво престъпление. За да скрие престъплението, той се явява отново при вас, като благодетел, дава ви метод, как да се запазите, да не се открие престъплението. По този начин обаче иде по-страшното – лъжата.

Казвам: Безстрашният, смелият човек никога не се поддава на изкушения. Ученикът трябва да знае това нещо, защото като влезе в Школата, ще се натъкне на ред изкушения. В тази лекция дадох заека и жабата като символи на нещо. С това искам да обърна вниманието ви, като ученици, да размишлявате върху всички явления в живота и природата, върху всички предмети и да правите преводи. За пример, какъв превод ще направите на следните думи: „река“, „дърво“, „планина“? Какъв превод ще направите на животните: вълк, лисица, жаба? Какво символизира мухата, комарът?

Всички тия неща са символи, които представят език на природата. Ученикът трябва да изучава този език, да знае защо природата е създала всички животни, растения, минерали. Тя си служи с тях като с букви в своята азбука, както ние си служим с буквите и слоговете, за да изразим своята мисъл. Следователно, като поставим всички минерали, растения и животни на техните места, ще получим разумното слово, разумната мисъл на живата природа. Който иска да учи този език, той трябва да започне от най-простите образи и постепенно да върви към по-сложните.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 1 март 1922 г., София.

1922_03_02 Трите методи на природата
Издателска къща „Хелиопол“, 1998.

МЕТОДИ НА ПРИРОДАТА

Размишление

Днес ще говоря върху природните методи. При всяка работа човек трябва да си служи с ония методи, които природата употребява. Учениците на Божественото учение трябва да изучават тези методи. Всеки, който е влязъл в това учение и у когото се е пробудило съзнанието, не може да се извинява, че не знае, че не разбира, че няма време и т.н. Ако и децата от първо отделение знаят своята програма, колко повече съвременните хора трябва да знаят програмата на своя живот. Когото и да попитате днес каква е неговата програма на живота, защо е дошъл на земята, той само повдига раменете си и казва, че не знае.

Природата е разпределила времето на човешкия живот по следния начин: време за почивка, в което влиза сънят; време за ядене и време за работа. Това са три естествени положения. Сам по себе си, сънят може да е приятен и неприятен; здрав, спокоен и неспокоен. При яденето също: може да си ял добре, може и да не си ял добре. Чрез правилното ядене придобиваш сили, а чрез неправилното ядене нищо не придобиваш. Същото е и при работата. Сънят спада към физикоастралния живот на човека, яденето спада към физическия живот, а работата – към умствения.

Сънят е необходим за тониране на човешките енергии. Чрез съня се набавя изгубената енергия. По този начин се пречиства тялото. Придобитите в сън енергии се задействат при яденето, а при работата се използват вече тези енергии. Когато човек отива да спи, трябва да му е приятно, че влиза за няколко часа в другия свят. Тогава съзнанието му минава от едно състояние в друго. Ако бихте имали съзнанието на адепта или на светията, сънят щеше да бъде едно приятно развлечение, една приятна почивка за вас. Мнозина си лягат с пълен стомах, често ядат мъчносмилаема храна и с часове не могат да заспят: обръщат се на една, на друга страна; стават, лягат, пъшкат, охкат и едва след полунощ заспиват. На сутринта стават уморени, недоспали и се чудят защо не могат да спят. И нечистият въздух може да бъде причина за това, но главно несмляната храна в стомаха прави съня неспокоен. Ще кажете, че това не е толкова важно. Но ученикът трябва да започне с малките работи, защото те са най-важните.

Като ученици, спазвайте следните правила за живота: Сутрин да се храните след изгрев слънце, а вечер – преди залязване на слънцето.

Вземете пример от птичките, а не от нощните птици и животни, които излизат след залез на слънцето и си търсят храна. Щом изгрее слънцето, всички се скриват в дупките си. Който иска да живее естествен живот, съобразно законите на природата, той трябва да следва тези правила. Това са правила и за ученика. По въпроса за храненето са се изказвали разни автори, но меродавно е мнението на главния автор – великата природа.

Сега се явява друг въпрос при храненето. Колко пъти на ден трябва да се храни човек? Съществуват няколко възгледи: едни поддържат възгледа, че в 24 часа човек трябва да се храни един път; други поддържат възгледа – само два пъти; на обед и вечер; трети – да се яде три пъти: сутрин, на обяд и вечер, а пък някои поддържат да се яде четири пъти на ден. Главно правило при яденето е – никога не яж при неразположение. При това ще ядеш само ако си гладен. Здравословно е да се яде с разположение, т.е. да чувстваш удоволствие при яденето. Апостол Павел казва: „Яжте, пийте и благодарете". А аз казвам: Обикни храната и яж с Любов, за да използваш разумно енергията ѝ. Храната се състои от живи частички, носители на енергия, която, приета с Любов, обновява организма. Обаче ако храната се приема без разположение, в организма се образуват различни течения, които внасят известна дисхармония и изтичане на енергията.

Абсолютно забранено е на човека да се гневи при ядене. Това е закон в природата. Разумният спазва това правило. Христос изрази този закон чрез следния стих: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето, и който ме яде, има живот в себе си". Следователно, ако живият хляб е на трапезата ти, имаш ли право да се гневиш? Който престъпва това правило, изключват го от школата. Седнеш ли да ядеш, умът и сърцето ти трябва да бъдат отворени: ще ядеш с разположение и като съзнателен ученик, ще благодариш на Бога, че си дошъл по благодат в школата на великия живот. Това е разбиране! Само по този начин може да се облагородите. Ако не приложите това правило за себе си, никога не ще можете да го приложите при възпитанието на децата.

Храненето е велика, благородна работа, която ще вършиш по всички правила. Никакво бързане при яденето! Ще ядеш полека, 15–20 минути ще ядеш, но няма да бързаш. Една от причините за неуспеха в живота на съвременните хора се дължи на бързото ядене. Явява се и друг въпрос: какво количество храна трябва да употребява човек? Математически е определено колко храна трябва да употребява на ядене всеки човек. Значи ученикът трябва да знае колко да яде, за да се нахрани – нито една хапка повече или по-малко. Абсолютно не се позволява на ученика да преяжда. Като усети, че му е най-приятно яденето, да спре там. Спре ли при най-сладката хапка, в организма се събира една възходяща, творческа енергия,

която гради, разширява и повдига човека. Каквото започне, всичко му върви. Сега да се върнем към работата, като един от методите на природата. Различаваме три вида работа: физическа, духовна и умствена, които се отнасят към живота на ученика. Ученикът не може да прави разлика в работата. За него физическата, умствената и духовната работа трябва да бъдат еднакво важни, да бъдат свещени. Физическата работа е един метод, чрез който се възприемат енергиите от земята. При обработването на земята става едновременно обмяна между тялото и енергиите на земята. Тези енергии се възприемат чрез краката. Ето защо, когато човек работи физически, порите на краката му трябва да бъдат отворени, за да могат енергиите правилно да циркулират в тялото. При духовната работа се засягат чувствата, затова неговото сърце трябва да бъде отворено, за да приема енергиите на духовния свят. При умствената работа умът трябва да бъде отворен, т.е. мозъкът да е в състояние да възприема.

От всички ученици се изисква правилно отношение към работата. Това се отнася главно към онези, които имат желание да работят. Всеки трябва сам, от Любов, да си наложи изпълнение на поетата работа. Започнеш ли някаква работа, дадеш ли обещание да я свършиш, изпълни я. Бъди верен на обещанието си! Нямаш право да лъжеш нито себе си, нито другите. Ако не приложите тия правила към себе си, не можете да бъдете ученици на Новото учение. Тъй щото, дойде ли до яденето, ще се храните по правилата; дойде ли до работата, и тук ще спазвате всички правила. Който наруши тези правила, ученик не може да бъде. Веднъж пожелал да бъде ученик и обещал да работи, той вече отговаря пред Бога за задължението, което е поел. В Писанието се казва: „Бог е огън всепояждащ“. Когато си обещал да изпълняваш Божията воля, а след това правиш, каквото си знаеш, тогава Бог се проявява като такъв огън.

Вие сте свободни да приемете или да не приемете известни задължения и да работите в новото учение. Само чрез Любов може да възприемете Божественото учение и да го прилагате. Ако го прилагате, вие се ползвате и в бъдеще тази Любов ще ви ръководи във всичко. Трябва да се храните с Любов, да чувствате и да мислите с Любов. Поканени сте на обяд, дето ви поднасят вкусно приготвено ядене. Вие ядете с голям апетит и сте доволни от обеда. Но след един час почвате да усещате болки в стомаха, образуват се газове, бодежи в коремната област и ви се повдига. Трябва да се освободите от тази храна. Какво се оказва? – Храната не била прясна, но престояла, вследствие на което предизвикала брожение в стомаха. Това ядене на място ли е? Също така човек приема храна и в духовния, и в умствения свят, която може да предизвика разстройство в неговите чувства и мисли. Наглед всичко е най-хубаво, най-приятно, а последствията показват, че имало някакъв чужд, нечист елемент. Такава храна на място

ли е? – Не е, това е хабене на енергията. Като приеме здравословна физическа храна, човек трябва да усеща една лекота в стомаха си; като приеме здрава духовна храна, трябва да усеща лекота в сърцето си; като приеме здрави мисли, да усеща лекота в ума си. След като прекара известно време в школата, дето изучава законите на разумната природа, ученикът се подлага на изпит, да се види как той разбира и прилага законите. Много трудности ще срещне той, но като разбира смисъла на изпитанията, ще може да се справи с тях. Някой ще запита: „Защо ни са мъчнотии?" Има ли полза за ученика да страда, да се мъчи? Ще кажете: „Той е страдал". – Страдал е, но без идея. Ако с твоите страдания ти си помогнал на някого, това има смисъл. Всичко в живота трябва да се обуславя разумно.

Следователно всички явления в живота и в разумната природа имат дълбок смисъл. Като четете Евангелието, виждате, че при различни случаи Христос е казвал съответни притчи. За пример, притчата за сеятеля, Христос е говорил на земеделци. В нея Той дал най-добрия метод, как да се сее семето физически, духовно и умствено, като обяснил условията, при които семето може да даде най-добро и изобилно жито. На рибарите говорил върху това, което се отнася до техния живот и опитности. В притчата за угощението Христос има предвид различните категории хора и чрез тях обяснява принципите на живота. В притчата се говори, че единият от поканените си купил нива и се отказал от угощението, друг си купил волове и отишъл да ги опита, трети се женил и не се отзовал на поканата. Нивата символизира човешкото тяло, което първо работи, а после почива. Воловете са работниците, които трябва да нахраниш. Женитбата означава вътрешната страна на работата. Христос говорил на слушателите си чрез символи, на един образен език. Той внесе ново гледище в разбирането на живота. Ето защо, като изучавате Евангелието, трябва да се проникнете във вътрешния смисъл и да разкривате символите. Само по този начин придобитото знание ще ви ободри, освежи и лесно ще се освобождавате от неразположения – физически или душевни.

Като слушате да се говори за новото, вие се ободрявате и желаете да работите в това направление, но като се натъквате на старите си разбирания, почвате да говорите: „Не е дошло още време за това". Ако сте стари, ще кажете, че това е за младите; ако сте млади, ще кажете, че трябва да си поживеете. И тогава ще се дойде до положението, когато всички се отричат от задължението към душата си, както ония в притчата за угощението. Без тези елементарни правила никакви постижения не можете да очаквате. Ако имате малки придобивки, радвайте се и на тях, защото е казано: „Верният в малкото е верен и в многото". Като

престъпите едно от малките правила, вие казвате: „Това е малка погрешка, има много по-големи погрешки“. Ако не можете да изпълните малките правила относно съня, храненето и работата, как бихте приложили законите за вярата, надеждата и любовта? Христос казва: „Отец ми още работи, и аз работя“. Ако Христос работи, колко повече трябва да работи ученикът! Като изпълнява правилата за разумния живот, Бог ще го благослови; ако ги пренебрегва, живата природа наказва. Не прави ли същото и майката? Изпраща тя детето си да свърши някаква работа, но то се заиграе и забрави дадената поръчка. За непослушанието му майката го наказва. А съвременните хора правят погрешки и не искат да има наказания. Всички искат да избягнат страданията, но колкото повече ги избягват, толкова повече те идват. Авторитетът на майката се налага на детето; природата се налага със своите закони. Но над всичко, на първо място е Бог.

И тъй, да признаеш Бога над всичко в света, това значи да изключиш всяка критика. Не е позволено на ученика да критикува разумното, да има особено мнение. Има само един разумен начин за изпълнение на Божията воля. Спиш ли, ядеш ли, работиш ли, всичко ще вършиш разумно. Когато спиш на лявата или на дясната страна, ще спиш тихо и спокойно; както си легнал, така да се намериш на сутринта. За предпочитане е да се спи на дясната страна, това е здравословно. Когато спиш, не е добре да лежиш на гърба, особено на корема не е никак добре. Да се навикне човек да спи добре и спокойно, това значи да възпита волята си. С възпитание на волята си трябва да започнат всички – и стари, и млади. Законът е един и същ и на земята, и на онзи свят. Ако си разбрал съня, яденето и работата на земята, и там ще ги използваш съзнателно. Разумният е човек с пробудено съзнание; той не спи, а почива. Правилата, дадени в тази лекция, се отнасят до ония, които желаят да работят и да изпълняват. Които не са готови още, по-добре да не присъстват. Онези, които имат особено мнение за Божественото, са подобни на червей, който разяжда целия организъм. Има такива, които желаят да влязат в школата, но не могат да изпълняват. По-добре е за тях да останат вън. Други пък обещават, а нищо не изпълняват. Ученикът трябва да бъде верен на обещанието си: обещае ли нещо пред Бога, непременно да го изпълни. Правилата за ученика са едни, а за обикновения човек – други. Ако искаш да бъдеш ученик, трябва да бъдеш изпълнителен. Само така се създава характер. Това подразбира стихът: „Духът ще ни научи на всичко“. Знаете ли методите на Духа? Когато иска да учи човека, Той го поставя в училище. Божият Дух ръководи всички училища. Той ръководи и живота. Искаш да учиш и казваш, че ще свършиш гимназия и университет. Не решавай предварително въпроса. Започни с малкото и постепенно отивай нагоре. Обещаеш пред себе си, че ще свършиш целия учебен курс, а след известно

време се отказваш. Това не е характер. Като влезете в другия свят, ще видите вашия път, постлан само с неизпълнени обещания. Те са остри камъни, които ще бодат краката ви. Величието на човека е в изпълнение на обещанията си. Такъв човек ще намери пътя си постлан с рози. Като работите съзнателно и постоянно в известна област и придобиете нужната опитност и знания, ще минете в друго поле на дейност, докато завършите учението си. Тогава ще получите одобрението на разумния свят и ще ви признаят за способен ученик. Тези, които проверяват знанията, най-добре знаят в кой клас е ученикът. Ученикът може да се интересува само от своите съученици. Не е негова работа да определя класа и степента на развитието на другите. Той не трябва да проявява любопитство. Някои мислят, че могат да придобият знания и вън от школата. Това е вярно, защото Бог е навсякъде и помага на прилежните.

Сега ще ви дам едно мото: „Без страх и без тъмнина, с любов и със светлина!“ В живота на ученика всичко трябва да става без страх и без тъмнина – в абсолютна виделина. Това е Божествено правило за ученика, което се отнася само до физическия свят, дето човек трябва да бъде безстрашен. Смелост и безстрашие не е едно и също. Страхът ражда смелостта. Безстрашието е друго нещо. Котката, която е страхлива, ако я нападнеш, става смела, хвърля се върху човека, но това не е безстрашие. И хората, в желанието си да се осигурят, са смели, но от страх. Само ученикът на новото учение, който съзнава, че в Бога всичко е добро, е безстрашен. Докато вярваш, че Бог е навсякъде и във всички моменти на живота е с тебе, ти си безстрашен. Поколебаеш ли се, страхът веднага дохожда. Който се страхува, той е вън от школата. Казано е в Писанието: „Опитайте ме и вижте, че съм благ“.

Работата, която започвате, ще има резултати, ако се върши в името на Бога. В Негово име ще започнем и ще свършим определената работа. За това се изисква вътрешна чистота и искреност. Започнете със закона на свободата. Всичко да решавате по закона на свободата и каквото започнете, да го свършите. Нека всеки да каже в себе си: „Без страх и тъмнина, с любов и със светлина!“

Т. м.

2-ра школна лекция на общия окултен клас, 2 март 1922 г., четвъртък, 7–8:30 ч. вечер, София.

1922_03_05 В дома на Отца
Издателска къща „Хелиопол“, 1998.

В ДОМА НА ОТЦА

„В дома на Отца вашего много жилища има.“ (Йоан 14:2)

Има един стих някъде из Евангелието, ще го намерите, аз само ще го цитирам, а вие ще си го намерите: „В дома на Отца вашего много жилища има“.

Мисля, това е една интимна беседа, която Христос е имал със своите ученици. Думата „дом“ има няколко смисъла: някой път има физически смисъл, а някой път духовен. Под думата „дом“ всякога разбираме нещо идейно. На земята най-възвишеното, най-идейното, това е домът. Следователно домът, това възвишеното, трябва да бъде съграден разумно на земята. Основата на дома са майката и бащата, стените на този дом са децата, а покривът, керемидите и другите неща са всички ваши приятели, които ви съчувстват. За да се съгради домът, човек най-първо трябва да вярва в разумното в света. Без вяра интелигентност не може да има. Аз вземам вярата не в смисъл на вярвания: вярата, това е основа на интелигентността, а интелигентността е основа на живота, а животът е основа на всички радости, които ние изпитваме. Следователно, ако ние не свържем по този закон нещата, ако не съградим дома така, всякога може да изпитваме един горчив живот и домът постоянно ще се руши. Не е въпрос само да градим и събаряме, но онова, което съградим, трябва да бъде здраво. Някой казва: „Трябва да вярваш“. В какво? Вяра може да има само в едно нещо; може да вярваш само в Любовта. Нищо повече! Тъй е. Вярваш ли в Любовта? Само в Любовта може да се вярва, а всяко друго вярване е лъжа. Аз определям така. Но казват: „В какво трябва да вярваме?“ – В Любовта! И именно там е слабата страна на съвременния свят, на съвременното общество, на съвременните религии – слабостта им е, че те не вярват в Любовта. Те във всичко друго вярват, но не и в Любовта. Любовта не е обект за тях, те само проповядват за нея.

Христос казва на своите ученици: „В дома на Отца вашего много жилища има“. Христос влага един специален смисъл в думите: „В дома на Отца вашего много жилища има“. Ако някоя душа дойде на земята и не се облече с такова тяло, подобно на вашето, питам ви: може ли тя да се прояви? Следователно тя ще си създаде един дом, съответстващ на нуждите на физическия свят. Сега онези, които не разбират дълбокия смисъл, често се оплакват от своите тела, как може те да са домове и жилища на техните души. За пример: ние се оплакваме често, че не можем

да ядем, т.е. не че не можем да ядем, но че искаме много да ядем, а то е грешката. През целия си живот от 100–120 години, три пъти като ядеш на ден, полекичка, по малко ще ядеш и ще опитваш, колко ще ядеш, все ще се наядеш един ден. Не се безпокой, ако един ден не си ял сладко, все-таки един ден ще се наядеш сладко. А сега всичкият спор в света е за яденето и яденето разваля всичкото щастие. Не че нямаме, ние имаме, но в нас всякога съществува едно недоволство, че нашата къща не е такава, каквато трябва, нашето ядене не е такова, каквото искаме. Ние мислим, че на другите хора яденето е по-хубаво. Влезем в една къща, тя е много хубаво мебелирана – със столове, пружини, плюшове, и като погледнем, казваме: „Живее се в тая къща“. Но според мене тя не е здравословна: аз, като вляза в една къща, гледам дали има южни прозорци и прозорците големи ли са. Ако има такива и влиза изобилна светлина, казвам: „Тази стая е хубава“, а ако няма големи прозорци и завесите са спуснати, казвам: „Тази къща не е хигиенична“. Сега за пример ние, съвременните хора, така сме мебелирали нашите къщи, че много неща трябва да се изхвърлят навън. Прозорците трябва да бъдат големи, трябва да влиза през тях изобилна светлина, тя е необходима за дома. И Христос казва: „В дома на Отца вашего много жилища има“, хигиенично направени, първокласни, но казва, след като живеете в тия, сегашните, къщи, ще влезете в онези жилища и там ще разберете хубостта на живота. Сега ние, като кажем, че има небесни жилища, казвате: „Ще се мре“. Не, то е едно криво схващане. Няма никакво умиране! Чудни са хората! Нима за да минеш от една стая в друга, трябва да умреш? Щом се говори за небесна къща, казват: „Ще се мре“. То е просто излизане от едно нехигиенично жилище в друго хигиенично, напущане на един организъм. Когато една душа, която е живяла във волска къща – аз пак ида до едно изкушение да направя едно сравнение, да кажа тоя пример и когато една душа, която е живяла в една волска къща – защото всяка една къща си има своя емблема – и е достигнала до едно развитие, нима е нещастие да напусне волската къща и да мине в човешка? Някой ще пита: „Възможно ли е?“ Възможно е. Някой ще каже: „Докажи го“. Мога да го докажа, но сега нямам време. В един час не се доказват тия работи. И сегашните хора имат смътно понятие за това, като мислят, че в някои отношения човек седи по-горе от вола. Но има много волове, които са по-умни от хората. Писанието казва: „Волът познава господаря си, а Израил не познава Бога си“. Питам: онзи вол, който познава господаря си, и онзи човек, който не познава Бога си, кой от двамата е по-умен? – Волът е по-умен. И следователно нашата интелигентност се състои само в това да познаваме Любовта като основа на живота, която съзижда вярата, а вярата дава основа на интелигентността, а интелигентността слага основа на сегашния живот, а чрез този живот познаваме Бога по един обективен начин. Някои казват: „Покажи ми Бога“. Не, не, Бог не е нещо материално, не е външно. Той е нещо

вътрешно. Тогава ние можем да го познаем и да го опитаме само чрез закона на Любовта. Как детето познава майка си? – Чрез Любовта. Как майката познава детето си? – Пак чрез Любовта. И кои деца са най-интелигентните в дома? Най-интелигентни са ония деца, които майката обича най-много. Някой път ще каже майката, че обича някои глупави деца. Не, това не е вярно. Никога не можете да обичате един глупав човек, и когато майката люби своето дете, непременно това дете е интелигентно. Сега вие, майките, ще кажете: „Докажи това!“ И на вас мога да го докажа, но нямам време. Някои казват: „Светът не ме обича“. Стани интелигентен, умен и ще те обичат. Сега в какво се състои Любовта? Някои казват: „Мене ме обичат“. Но ако вие на земята имате само един човек да ви обича, то е достатъчно. Да ви обича един човек, това значи съзнателно да ви опитва. И аз ще ви покажа признаците на тази Любов. В присъствието на този, който ви обича по Божествен начин, каквато скръб и разочарование да имате, веднага ще ви олекне и ще заприличате на една птичка в пролетта, веднага ще изчезне всяка тъмнина от вас. И затова благото ни в Бога е голямо, защото Той ни обича. Може греховете ни да са тежки, колкото земята, но щом като идем при Бога, всичките ни грехове ще се стопят в Неговата Любов и ние ще кажем: „Слава Богу, освободих се от греховете си, олекна ми“. Достатъчно е един път да видиш Бога, ама да Го видиш! Някой казва: „Мъчно може да се види“. Веднъж като Го видиш, всички грехове ще се заличат, но да Го видите. А за да Го видиш, трябва да Го любиш. И за да те види някой, трябва да го любиш. Някой казва: „Аз много те обичам“, а като направя някоя погрешка, той не ме обича.

Любовта не вижда никакви погрешки, колкото и да ги направиш. Ще кажете: „Хора сме на земята“. Не е въпросът за погрешките, но в благородния човек, в любещия човек има съзнание, той казва: „Моята постъпка е такава“. Той не чака комисия, не иска адвокати, а веднага казва: „Моята постъпка не е права“, свършена работа. Слага я на Божествените везни. Сега и в много църкви – има евангелски църкви, православни и други, – като влезеш, всички имат един метод. Грешникът ще иде и ще му докажат, че е грешник. По някой път той отрича, докато най-после признае и каже: „Съгреших“. Туй съгрешаване е и в участъка, там ще те питат: „Открадна ли?“ – „Не.“ – „Открадна ли?“ – „Не.“ Ще кажат: „Сложете го на земята: 1, 2–20“. – „Чакайте, ще кажа“, след 25 казва: „Откраднах парите“, казва грешката си. Сега ние всякога очакваме дърво. И затова казваме, че дървото излезе из рая, но това дърво излезе из рая не да бие хората, а за да расте. То е Божествената пръчица. Като направиш една погрешка, трябва да кажеш: „Туй е погрешка, не трябва да я правя“.

Сега Христос казва: „В дома на небесния Баща много жилища има“, които приготовлява за вас, и вие, като имате тази пръчица, това съзнание, той ще

ви извади из сегашната ви форма и ще ви сложи в тия бъдещи жилища. Някой пита: „Далеч ли са много те?“ Не са много далече. Аз пак ще си послужа с аналогия. Колко е далеч човешката форма от мравешката форма, от формата на един микроб? Но даже в една мравка няма съзнание, че човек съществува, даже мравките не мислят, че хората съществуват, значи хората представят за тях един отвлечен свят. Мравките нямат способност да видят тоя свят. И следователно мравката трябва да придобие това съзнание на човека, да влезе в неговата форма, и като се върне при мравките, да им докаже с формулите им, че съществува човекът. Сега ние от това високо положение – от формите на Божествения свят – трябва да се смалим, да се смалим, за да докажем на хората, че има небесни жилища, т.е. красиви форми, където болести не съществуват и дисхармония няма: той е един свят на пълно блаженство. Е-е, вие ще кажете: „Как тъй, ние мислим, че човек, за да се зарадва, трябва да страда“. Тъй е. Но в Небето е точно обратното. Там, ако страдаш, не може да се радваш никога. И скръбта, това е един резултат на изопачения човешки ум. И аз мога да ви докажа това по следния начин: майката вземе едно кило ябълки, изважда две и дава на двете си деца по една. Едното получило по-голяма ябълка, а другото, като погледне, почне да плаче, недоволно е. Защо е недоволно? Умът на това дете е изопачен. Майката каже: „Моето ангелче“, но това ангелче не мисли добре. Туй е едно ангелче без крила. То казва: „Ще ми дадеш толкова, колкото и на другото, две ябълки ще ми дадеш“. Питам: защо е недоволно? То не е опитало вътрешното съдържание на ябълките. Майките ще кажат: „Дете е, не разбира“. Ами ние, големите деца, разбираме ли? Някой си има малка къщица, с 3–4 деца, живее добре, слава Богу, няма дългове. Но мине и види някоя по-голяма къща и в неговия ум се заражда мисълта да вземе пари на заем и иска да си направи къща като оная на батя си. Заборчлява, дойдат страдания и след това този брат продаде къщата и той остане без къща. Е-е, питам, кое съставя щастието на човека? Двуетажната къща или къщата с един етаж, в която може да се живее, да има достатъчно светлина, да бъде суха, да няма влага? Сега, в небето, в небесните жилища, атмосферата, в която живеят, е *Любовта*, защото тя съставлява въздуха на Божествения свят. Вие, като влезете в този Божествен свят, ще дишате само *Любов*, отвсякъде ще я възприемате и следователно тя ще бъде необходимост за живота ви. Тя е атмосферата там. Следователно всички хора еднакво можем да се ползваме от въздуха, и богатият има право, и бедният, там няма разлика. Някой казва: „Той е богат, Господ към него е по-добър, благословил го е“. И тебе е благословил Господ. Ако ти са здрави краката, можеш да идеш на Витоша, да дишаш въздух, а брат ти ще седи в кафене „Панах“. Кой е по-умен? Значи благото е дадено на всички хора еднакво. И ако вземем проста храна, и тя е изобилна за всички, и водата е дадена за всички. И тъй, ние седим и казваме: какви ще бъдат икономическите

условия на света? Но икономическите условия зависят от Любовта, която хората имат. Колкото Любовта се намалява в света, толкова и икономическите условия стават по-тежки, хората стават егоисти и тогава всички почват да трупат къщи и богатства. И най-после като види Господ, че тия доброволци не мислят да се изправят, казва: „Съборете им къщите, тия деца да не си играят, на работа всички! Аз ви пратих на училище да се учите на велики добродетели, да живеете разумно“. А че можете да правите къщи, можете, но поне едно време хората, като имаха къщи, можеха да поканят някой човек, а сега можете да имате къща на два–три етажа, но като дойде някой гост, ще кажете: „Господине, хотел има, с тази къща ние се прехранваме“. И сега нашите къщи са не да живеем в тях, а да се прехранваме от тях. Вместо да живееш разумно, ти ще се оплетеш във всички грехове.

„В дома на Отца вашего много жилища има.“ Не е както сега, с жилищна комисия, която стеснява гражданите, и те се оплакват, че комисията ги стеснила. Чудна работа, стеснила ги е комисията! Щом като нямаш дърва вкъщи, студът ще те стесни отвън, но щом имаш дърва, ще запалиш собата и ще се разпуснеш. В света сега се иска Любов, Любов, и всеки един от вас може да бъде проводник на Божествената Любов. Може да бъде, и сегашните християни не вярват, че те могат да бъдат проводници на тая Любов. Ако седим с тоя ум, и след 100 години няма да дойде Любовта. Трябва Бог да живее вътре в нас, а не да живее в телата ни. Той трябва да живее в нашите души, в разумния ни живот. И сега ние вярваме повече на хората, отколкото на Бога. Ако някой вестник пише – както преди време писаха, – че някой марсианец е слязъл в Русия с един апарат, и до мене дойдоха някои вярващи да ме питат: „Възможно ли е жителите на Марс да посетят Земята?“ Толкоз културни ли са станали, та са могли да слязат тук? Казвам, марсианците ако рекат да слязат, тъй както нашите вестници описват, това не е възможно. Не по този начин те слизат на Земята. Ние трябва да вярваме, в какво? Да вярваме в това, което е вложено вътре в нас. Сега всички искат да ни убедят, че ние не можем да мислим и да разбираме. Туй мислене няма да дойде изведнъж. В нас става един друг процес. Ние искаме всички неща изведнъж да станат, но то е крив метод. В Природата няма такава бързина, там има други процеси: всички Божествени неща започват микроскопически. Аз ще обясня защо е така: когато един предмет се яви отдалече, той се вижда много малък, после като се движи към нас, той се увеличава и става все по-голям, и обратно, ако вие се приближавате, предметът става по-голям, а ако вие се отдалечавате, предметът става по-малък, намалява се. Следователно увеличение и намаление подразбира, че ние се движим в две противоположни посоки, и тогава ние имаме илюзия, че някои неща растат, а други се смаляват. Ако аз ви кажа, че няма нито растене, нито

смаляване, какво ще кажете вие? – „И таз хубава. Нашите учени хора го доказват.“ Аз ще ви кажа, че много неща има доказани от науката, които не са верни, и има хиляди неща, които не са доказани, а са истински. Като казвам: „Не растат и не се смаляват“, в моя ум има друга идея. Ние схващаме, че има промени в света, промени на съзнанието. Чрез физически промени в съзнанието ти схващаш, че един предмет е станал по-голям или по-малък, съобразно с твоето съзнание. И някой казва: „Аз го опитах с ръката си“. Ти вярваш ли на ръката си? Не всички хора схващат големината на един предмет еднакво. Попитай един селянин къде се намира еди-кое си място, той ще ти каже: „Като прехвърлиш оттук половин час, ще стигнеш“. А ти вървиш 3 часа и казваш: „Много дълъг е този български половин час“. Друг пък ти каже: „Много е далеч, 30 километра има“. А ти тръгнеш и след един час стигнеш и казваш: „Много скоро дойдох“. Това е схващане на нещата. Хората нямат определено схващане. Инженерите имат определени мерки, но когато проверим дали е вярно или не, всякога има едно малко заблуждение.

Сега тия небесни „домове“, които са устроени много хигиенично, имат отлични градини – големи паркове има всеки един дом. И в тия, новите жилища ще имате всичките органи, всичките приспособления, с които да разбирате великата жива Природа, в която сега живеете, да разбирате онези процеси, в които Бог се проявява. Защото всичко, което живее в света, е едно проявление на Бога. В своите мисли и действия ние можем да дойдем до много практически схващания. Ще кажете: „Ако всичко е Бог, тогава ние къде сме?“ Къде е схващането: Бог се проявява във всичко. Той не е вътре в проявеното. Когато аз направя една картина, те мислят, че Господ, като направи нещо, Той е вътре. Аз в картината ли съм? Ако боднете картината, мен ще ме заболи ли? Аз мога да имам едно морално страдание, но аз съм вън от картината. Направя някоя къща, може да съм вън от къщата и може да съм вътре в къщата. И когато кажем: „Бог е направил света“, подразбираме, че Господ е във всяко едно камъче. И ако това камъче се разруши и Бог се разрушава, то е лъжливо схващане. Бог по този начин не присъствува в нещата, Той е извън материалния свят и ние не можем да го засегнем. Но когато разрушим нещо хубаво, което Той е направил, в Него се хвърля една сянка и Той дойде и те отхвърли с пръста си, и ти втори път няма да помислиш да разрушиш едно Божествено дело. Сега много учени хора има, ще напише някой от тях някоя книга да докаже, че нямало Господ, и тогава Господ какво прави? – Почне да го изсушава, докато остане само кости и мозък, и тогава го питат: „Има ли Господ или няма?“ Той е недоволен, ходи насам-нататък, и като го сложат на огън, пак го питат: „Има ли Господ или няма?“ Този огън е Любовта. Той скача и казва: „Няма Господ“. Хубаво, усилва се този огън, докато се разтопи тази форма в него и тогава казва: „Има Господ“. Разбира Любовта

и казва: „В какво заблуждение съм бил!“ И сега за Толстой казват, че оглупял, едно време бил много велик автор, писал много книги, но като се обърнал към Бога, оглупял. Питам: в какво се състои гениалността на неговите книги, преди да се обърне? Нека вземем „Война и мир“. Какво е великото в тоя роман? Той е описал същността на нещата, но после, като проникнал по-дълбоко, почнал да говори за Любовта. И когато ние почнем да говорим на хората за небето, всякога ни правят глупави. И сега достатъчно е един учен човек да покаже Любов и да го считат най-големия глупец. И когато младите покажат Любовта си, майката казва: „Моят син оглупял“. Сега дъщеря ти, която не люби, е дъщеря, а утре, като люби, тя не е твоя дъщеря. „Ама той един ден ще поумнее.“ – „Ти любиш ли я?“ – „Любя я.“ Ще кажете: „Ама тя за тебе ли е?“ Коя е за тебе? – Там онази, богатата. Кой е богат? – Онзи, който има Любов. Който няма Любов, той е толкова сиромах, като един глист. Да, като един глист е сиромах. И тия хора, които са като глисти, пробиват тунели. Казват: „Учени хора са те“. Учени хора на дупките! Ние искаме от учените хора днес да сложат един строг закон, такова възпитание на младежите, та да ходим без детективи. Във време на войната вървя по улицата и един ми пипа брадата, казвам: защо ми пипаш брадата? – „Искам да видя дали е естествена.“ Казвам: „Естествена е“. Е-е, питам, ние минаваме за едно общество, отлично е нашето общество, но трябва ли да пипаме брадата, за да познаем естествена ли е или не? Не, не по този начин, извинете, господине, казвам, обръщам се към него – „Ти за любовта нещо учил ли си?“ – „А-а, да, на младини.“ – „Ами сега?“ – „Сега съм един детектив, изкарвам прехраната си.“ Казвам: крив път си хванал, братко, и много зле ще свършиш. Върни се, както си бил на младини. Сложете Любовта навсякъде и въпросът ще се разреши. И Христос казва: „В дома на Отца вашего много жилища има“ – в този дом, в който атмосферата е Любов. Следователно да внесем в нашите домове тази атмосфера, да дишаме Любов. И понякога, като я опиташ, мислиш, че Бог се е изменил. Не, той не може да се опетни никога, не може да стане измяна в него.

Евангелистите казват: „Повярвай в Исуса Христа и ще се спасиш“. Аз казвам тъй: влезте в този Божествен дом, и като дишаш тази Любов, ще бъдеш спасен и ти, и домът ти, та няма нужда от второ спасение. Защото по някой път, у англичаните го има това, тези, които са спасени и се подхлъзнат, те втори път трябва да се обръщат. Че аз мога на някой човек да обърна кесията и да взема парите, това обръщане не е обръщане. Трябва да се проповядва учението: да живеем в Любовта, всяко друго учение при сегашните условия е неестествено. „Повярвай в Исуса Христа“, това се разбира в този смисъл: повярвай, бъди умен, интелигентен, изучавай законите на живата Природа, живей съобразно с тия закони, с онова, което Бог е положил, повярвай и ще бъдеш спасен, ти и домът ти –

това е всичко. А те мислят, че като повярват в Исуса Христа, че той е дошъл и пострадал на земята, с това се свършва всичко. Той казва: „Думите, които ви Аз говоря, са дух и живот“, това Слово, като приложите в живота си, то ще ви спаси.

Аз ще ви приведа сега един малък разказ за някоя си светица. Тя е из католишката църква. Екатерина Сиенска, млада мома, която се решила да се не жени и да живее свят живот, понеже се явил Христос и тя се е залюбила в него и казала: „За никого не искам да се женя, аз отсега нататък сгодих се за Христа“. И започнала да живее един чист и свят живот не само в килията си, но и на сиромасите говорела за своя годеник и им разправяла за своята опитност. Сега някой си млад момък от дворянско произхождение – случката е станала в Италия – посетил града Сиена. У него се зародила идеята да повдигне селяните. Но гражданите поискали да се освободят от него, хванали го и решили да му наложат смъртно наказание. Той бил млад, на 25 години. Отивали католишките свещеници, говорели му за обръщане, но той казал: „В никакъв Господ не вярвам: ако имаше Господ, нямаше тъй да ме накаже“. Най-после решили да изпратят тази светица при него. Тя, като отишла там, казала му: „Много съжалявам, братко, че ти са дали само слама за постелка, това не е човешко“, и се обърнала да го гали. Вие сега ще кажете: „Много човешки постъпила“. Но той почувствал, че в нея имало Любов, т.е. Любовта към Христа се предала на него и му казала: „Колко съжалявам, че ти дали само слама“. А той казал: „Ако аз бях видял по-рано тази млада жена, не бих влязъл в този дранголник“, т.е. би предпочел да се ожени за нея. Защото след 2–3 дена решили да му отсекат главата. А тя му казала: „Седни, братко, сложи главата си на коляното ми“, и почнала да го гали и да му говори. Вие ще кажете: „А-а, това е грешно, не се допирай, ти си един голям грешник, затова си влязъл в този затвор“. А тя му казала: „Такива са хората, но ако ние обичаме Бога, може да имаме Любовта Му, и понеже ти отиваш на небето, аз бих желала, ако мога да те заместя, да замина по-рано от тебе“. И той казал: „Сега познах Бога. Искам от тебе едно добро да ми направиш: утре, като ми отрежат главата, да ми я вземеш и само да ми я подхванеш“. И тя се обещала да му вземе главата. И като отишла, преди да му я отрежат, тя му подшушнала: „Братко, ти си по-смел от мен, а аз съм страхлива; ти седиш по-високо от мен, и като отидеш на небето, помоли се зарад мен, да се усили моята вяра“. Тя изпълнила обещанието, взела главата му и казала: „Сбогом, братко!“ А сега колко глави падат и ние ги ритаме навсякъде. „В дома на Отца вашего много жилища има“. И тия жилища са жилища на Любов. И сега нашите умове и сърца може ли да станат жилища на тази Любов? Казват: „Каква е тайната на тия жилища?“ Тайната е тази велика Любов – да можеш да приемеш главата на този момък и да кажеш: „Братко, тази глава пак ще се намести“. И затова има

стих в Писанието, който казва: „Тия кости и глави могат да останат на мястото, да оживеят“.

„В дома на Отца вашего много жилища има.“ И атмосферата на тия жилища, това е Божествената Любов. Сега ние ще кажем: „Когато идем на онзи свят“. Онзи свят е вътре в нас. Ако след две хиляди години не можем да разберем този стих, ако след две хиляди години Христос не може да ни говори върху Божествената Любов в нашите сърца, ако след две хиляди години не можем да жертваме всичко за Бога, ние сме закъснели, много сме закъснели. Не казвам само за вас, всички са закъснели, целият свят е закъснял. И тогава Христос, който иде – когато казвам аз, че Христос иде, те мислят, че иде отвън, – всичките тия затвори, всичките тия форми лъжливи, всичко това ще се стопи, тъй както се стопяват ледът и снегът, и ще започне новото разбиране, онова, което ще бъде проникнато от тази разумна Божествена Любов.

И казвам сега: жената може ли да вземе главата на мъжа си? Защото всеки ден можете да вземете главата му. Нима когато вашият мъж се е развратил, не му ли е отрязана главата? Отрязана е. Именно тогава ще му вземеш главата, тогава, тогава, когато твоят живот е вътре в затвора, тогава има условие, тогава ти ще сложиш главата му на коленете си, а когато той е богат и има всички блага, няма нужда от тебе. Аз искам тия неща да ги разбирате не буквално. Мъчно може да се служи в света без Любов, невъзможно е. Но влезе ли тази Любов, всичко е възможно и само тогава ще имаме една велика култура, дълбоки познания за Природата, и ще се внесат нови методи за възпитание. Всички ще бъдат радостни и весели. И децата ни, и дъщерите, и приятели, и братя и навсякъде ще има радост и веселие.

„В дома на Отца вашего много жилища има“, казва Христос. И сега тия жилища са приготвени за вас. Готови ли сте сега вие, когато тук жилищната комисия ви е стеснила, че няма място да живеете, готови ли сте? Там имате жилища. Ще кажете: „Да ме пази Господ“. Можете да опитате този велик закон. Ако вие вложите Любовта в сърцата си и в сърцата на всички, които са стеснени, ще се намери място в София да живеете. Туй е великото учение в света!

Аз искам всички вие да бъдете герои и да кажете: „Ние познаваме Любовта“, и в името на Любовта, на този живия Господ, ще придобиете друга форма, този живот ще се разшири и тогава всички блаженства, които Господ е определил от памтивека, ще влязат в нас и ще бъдем радостни и весели, понеже знаем, че това е така, а не другояче. И ще кажем като слепия: „Едно време бях сляп, не виждах, а сега виждам“. А

виждането става чрез човешкия ум.

„В дома на Отца вашего много жилища има.“ И тия жилища ви чакат. И там атмосферата на тия жилища е пълна само с Любов. Нея ще дишате. Не само Любовта е като атмосфера, но има и живи извори, които постоянно извират. В тях животът ще бъде вечен. Влезете ли там, Любовта е като жива вода, която ще разхлажда вашата жажда, и както казва Христос, „Там ще имате и жив хляб“.

„В дома на Отца вашего много жилища има.“ И сега Христос ви поканва след 2000 години, готови ли сте вие? Той казва: „Отивам да ви приготвя място, и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема“. Ние чакаме тук да ни вземе Господ, да ни занесе на небето. Не! Ти ще поканиш брата си, той пък ще покани друг, така всички, целият свят, всинца ще тръгнем нагоре. Всеки ще иде да покани брата си, вторият ще покани третия и т.н., а двадесетият, и той ще иде да покани някой. Изведнъж всички ще тръгнем. Някой казва: „Аз да ида, че с него каквото ще да става“. Но тебе като повикат, ти ще идеш да поканиш друг и тази покана на целия свят ще се даде, на разумния свят. И тогава с песни ще влезем в новия живот, за всинца ни е той, там няма богати и сиромаси, там всички ще бъдат братя и сестри на Христа, а Христос ще бъде нашият голям брат.

Беседа, държана на 5 март 1922 г. в София.

1922_03_08 Методи за укрепване на волята
Издателска къща „Хелиопол“, 1998.

СИЛА НА ВОЛЯТА

Т. м.

(Прочете се резюме от темата: „Най-добрият метод за работа“.)

За следния път пишете върху темата: „Мястото на волята в живота“. Помислете добре върху тази тема и напишете най-много една страница. Тази тема е от значение за вас, защото волята още не е намерила мястото си в живота. Повечето от съвременните хора имат слаба воля. Защо? Защото проявата на волята започва от разумния живот, дето няма никакви разрушения.

Сега, аз ще ви дам няколко правила, чрез които да различавате съзнателните волеви действия от несъзнателните. И тогава, дойдете ли до съзнателната воля, вие ще я разглеждате като най-висша проява в живота на човека. Тъй щото, като пишете темата, бъдете свободни, всеки да се изкаже според своите разбирания. Пишете без страх, без съмнения и без колебания. Право–криво, не се страхувайте. Щом се страхувате, това показва, че нямате воля, не искате да се проявите. Изкажете се, проявете волята си, макар и да сте написали нещо глупаво. Отде знаете, че е глупаво? Мнозина мислят, че като не цитират някой виден автор, а изказват своето мнение, са глупави. Според мене, когато някой цитира само чужди мисли, без да ги разбира, без да ги е преживял, и се мисли за учен, е по-глупав от онзи, който изказва мисли, преживяни и опитани от него. Няма норма в света, която определя кое е умно и кое – глупаво. Това, което днес минава за умно, утре може да мине за глупаво. За пример, в една от миналите култури хората са се поздравявали с езика си, нещо, което днес вършат животните. Ако в сегашните времена двама души се поздравят с езика си, това ще бъде атавизъм. Днес е на мода хората да се ръкуват. Един ден и ръкуването може да се замести с друг поздрав.

Сега, ще дам няколко правила, които трябва да се спазват от окултните ученици. Значи, когато се намери пред прага на окултната школа, било като редовен, или слушател, ученикът требва да знае следното:

Ако веднъж само се опита да коригира Абсолютното, Божественото, той се отстранява от класа.

Ако отсъствува от клас без никакъв повод, без важна, неотложна причина,

той се отстранява от класа.

Пред съвестта си и дълбоко в душата си ученикът трябва да знае, важни ли са причините, които са го задържали да не отиде в школата. Определянето важността на причините абсолютно се предоставя на съвестта на ученика. Ученикът никога не трябва да лъже себе си. Ако се самоизлъгва, той, сам по себе си, е вън от класа.

Който не изпълнява зададената работа в школата, той се отстранява от класа.

Ако двама ученика взаимно се нагрубяват, и двамата се отстраняват от класа. Абсолютно не е позволено на окултните ученици да се сърдят, да се карат помежду си.

Всичко, каквото става и се говори в класа, трябва да бъде тайна. Който се опита да изнесе навън нещо от това, което става в школата, той се отстранява от класа. Има неща, които не трябва да се изнасят вън от школата.

Сега, ще обърна вниманието ви на следното явление в природата: всички млади издънки на дърветата, или всички току-що покълнали растения, имат стремеж бързо да растат нагоре, на височина. Като достигнат най-голямата височина, възможна за тях, те започват да растат на дебелина. И художникът работи по този метод. Първо той нахвърля върху платното общите черти на предмета, т.е. неговата височина, идеята, която се крие в него, а после поставя сенките, широчината, дебелината на предмета. Това показва, че в първо време човек требва да схваща общите черти, т.е. важните идеи. За пример, ако рисувате някой човек, на кои черти ще спрете вниманието си?

Първо, ще се спрете върху формата на тялото, върху очите, ушите, веждите, носа, челото и устата. След това ще нахвърляте сенките. Ако върху лицето на човека има повече сенки, това показва, че той се намира в голямо затруднение. Изобщо, ако фонът на човешкия образ е тъмен, това говори за неблагоприятните условия, при които живее. И наистина, когато човек прекарва безсънни нощи, около очите му се явяват сенки. Едно от важните неща в живота на човека е сънят. Затова, именно, окултният ученик трябва да спи правилно. Той трябва да определи час, в който да си ляга. При това трябва да си постави като задача, щом легне, да заспи веднага, или най-много в продължение на 5–20 минути. В това отношение и вие трябва да правите опити, да упражнявате волята си, да видите, можете ли да си легнете в точно определения час и да заспите в

продължение на 10 минути. Ако можете да заспите в определеното време, волята ви е силна. Ако мине половин час или повече и не можете да заспите, волята ви е слаба. При това упражнение ще изпитате силата на волята си. Иначе ще си правите илюзия, че имате силна воля. Не, волята се изпитва само чрез упражнения. За да усилвате волята си, добре е, като лягате вечер, да си кажете, че тези вечер искате да спите само на дясната си страна. Ако сутринта се намерите на дясната страна, волята ви е силна; ако се намерите на лявата страна, значи волята ви е слаба. Обаче това не трябва да ви обезсърчава. Правете опити в това отношение, докато добиете резултати. От окултно гледище, сънят има дълбоко предназначение. Когато спите, вие отивате в астралния свят на училище. Това, което вечер учите, денем го прилагате. Ако не спите правилно, и в астралния свят не можете да учите добре; щом в астралния свят учите добре, и на земята ще можете да учите. Следователно сънят е от голямо значение за човека. Когато спи правилно, добре, човек става бодър, със свеж ум, с пресни сили и каквато работа започне през деня, всичко ще му върви добре; обаче ако ученикът не е спал добре, той не е работил добре и в астралния свят, вследствие на което се събужда неразположен, уморен. И тогава работата му през целия ден ще бъде такава, каквато е била в астралния свят. Ето защо, като лягате вечер, кажете си: „Сега отивам в училището на астралния свят и желая да свърша добре работата, която ще ми се даде там“.

Питам: Как гледате вие на съня? Вие гледате на съня само като на почивка и затова не можете да намерите онези, които искат да ви преподават. В това отношение вие сте подобни на онези деца, които бягат от училище и отиват в гората да играят. Щом децата бягат от училището, на кого ще предава учителят? В такъв случай, който ляга да спи с мисълта, че отива само да си почива, той бяга от училището, отива в гората и на сутринта, като се събуди, казва: „Нищо не научих“. Ето защо, легнете ли да спите, кажете си: „Отивам сега в училището на астралния свят, да науча нещо ново, което да приложа през деня на земята“. И в астралния свят има разходки, както на земята. На всеки, който учи добре, се позволява да прави разходки до някой планински връх или до някой хубав извор, отдето ще се върне обновен, богат с красиви впечатления. Следователно едно от важните правила за ученика е да се научи да спи правилно. Легне ли да спи, в продължение на 5–10 минути трябва да е заспал. Това упражнение е необходимо за усилване на волята. Ако не можете да заспивате в такова кратко време, тогава ще продължите времето с няколко минути. Най-много в половин до един час човек трябва да заспи. Ако до един час не може да заспи, той трябва да търси причината за своето безсъние и като я намери, да се помъчи да я премахне.

Сега, ще ви дам още едно естествено упражнение: медитация върху дъгата. Ще медитирате върху дъгата дотогава, докато създадете в ума си красива картина за нея. Това упражнение може да отнеме на някои една, на други две, на трети три години, докато в ума им се създаде тази красива картина, но те трябва да работят в това направление. Някои пък могат да успеят в кратко време – това зависи от способността на ученика да се концентрира. Значи всеки ден ще медитирате върху дъгата, докато в ума ви се създаде жива, ясна картина. Ще си я представите такава, каквато сте я виждали в природата, с всичките ѝ цветове. Това упражнение ще послужи като стимул за развиване на въображението във вас. За окултния ученик въображението е необходимо, понеже то е майка на идеите. Когато медитирате върху дъгата, ето какви картини можете да си представите: на запад слънцето, на изток черен, тъмен облак, а дъгата от север към юг, след ситен, пролетен дъжд. Или: на изток е ясно, а дъгата се явява на запад. Изобщо, каквито положения да заема в ума ви, един ден дъгата трябва да изгрее в душата ви така, както изгрява в природата. Като медитирате по 5–10 минути на ден върху дъгата, ще видите как незабелязано, естествено в ума ви ще се яви образа на дъгата. Като медитирате, ще затваряте очите си, да виждате образа на дъгата ясно, картинно. В първо време, като си я представите умствено, тя няма да бъде ясна, но след време ще изпъкне добре и то такава, каквато е в природата – жива, реална.

Най-доброто време за медитация е сутрин, или при всяко добро разположение на духа. За резултата на упражнението не мислете. Какъвто и да бъде резултатът, все ще спечелите нещо, но няма да загубите. Освен сутрин, можете да медитирате преди обяд, няколко часа след ядене и вечер, преди лягане. Всеки е свободен да избере онова време, което е най-добро за него. Добре е да нарисувате дъгата, винаги да я имате пред себе си. Още по-добре е да наблюдавате дъгата след всеки дъжд, да запомните обстановката, условията, при които се е явила. Дъгата ще внесе в ума ви нов елемент.

Ще ви дам още едно правило, което ще прилагате против гнева, против дразненето. Щом се разгневите, изпейте упражнението „До, ми, сол, до“ (горно „до“) десет пъти. Прилагайте това правило, да видите как музиката тонира. Не само учениците, но и учителите трябва да си служат с музиката като метод за тониране. Когато учителят по музика се разгневи, той забравя да приложи това правило, но удря учениците си по главата с лъка. Не, щом учителят се разсърди нещо, нека вземе лъка и започне с него да свири упражнението „До, ми, сол, до“. По този начин той ще свърши работата си по-добре, отколкото да удря учениците с лъка. При повече свободно време ще ви говоря за значението на тия четири тона.

И тъй, като главно нещо в вашия ученически живот ще бъде желанието ви да се хармонизирате. Това трябва да стане естествено, а не пресилено. Да се хармонизирате, това не подразбира всички да застанете на един и същ уровен. Това би значило всички да бъдете еднообразни, а според мене еднообразието е зло, разнообразието – добро. Всички трябва да се стремите към разнообразие. Разнообразието е качество на Духа. Дето е Духът, там всякога има разнообразие. Разнообразието е изобилие, богатство, а еднообразието – недоимък, сиромашия. От окултно гледище, неприятностите говорят за еднообразие в живота. За да освободи човека от това еднообразие, невидимият свят е допуснал злото в света. Злото създава разнообразието в живота. Значи всички страдания, мъчнотии, спънки показват, че животът на човека е еднообразен. Но всичко това е необходимо, за да внесе в човека разнообразие. Разнообразието пък е богатство, необходимо за развиване на човешкия дух. В това отношение страданията, мъчнотиите са преходни състояния, преходни гами в живота на човека.

Едно от правилата гласеше: „Който се опитва да коригира Абсолютното, Божественото начало, той не може да бъде ученик“. Това значи: Не коригирайте природата в себе си! Който се е опитвал да коригира природата, той всякога е свършвал фатално. Няма изключение в това правило. Ако не вярвате, направете следния опит и ще се убедите в истинността на моите думи. Започнете да храните някои тревопасни животни с месна храна и в скоро време ще видите последствията от промяната на храната. Значи вие сте направили опит да коригирате природата на тия животни. Според мене злото е месоядство, а доброто – плодоядство, но не вегетарианство. И затова, когато от астралния свят искат да покажат, че постъпките ви не са прави, ще ви представят сън, че ядете месо. Значи, когато насън ядете месо, това показва, че вървите по неестествен път. И тъй, когато говоря за човека, аз подразбирам духовното, разумното начало в него, което показва, че в човешкото тяло живеят едновременно две същества. Животът на тия две същества не върви в една посока, вследствие на което между тях винаги се явява борба. Тази борба се дължи на факта, че едни от клетките, които съставят храната на човешкия организъм, са месоядни, а други – растителни. Месоядните клетки са били такива от хиляди години насам, и днес, и да желае човек да стане вегетарианец, тия клетки му се противопоставят. Ако не се достави съответна храна, месоядните клетки се самоизяждат. Клетките на белите кръвни телца, например, водят борба помежду си и се самоизяждат едни други. Значи войната съществува още в самия организъм на човека. Вследствие на тази война, човек е вегетарианец по идея само. Вътре в него, обаче, клетките се самоизяждат. Ето защо, за да станете някога плодоядци, още сега трябва да поставите в ума си идеята да се храните с плодове. Тази

идея ще работи в ума ви години наред, докато един ден, незабелязано за самите вас, ще видите, че сте готови да се храните с най-чистата засега храна – с плодове. Що се отнася до вегетарианството, в пълен смисъл на думата, във всички светове – физически, сърдечен и умствен – това е въпрос на вековете

Правилата, които ви дадох днес, ще напишете на чисто, за да ви служат като ръководно начало в живота. По-нататък ще говоря подробно върху всяко едно от дадените правила.

Сега, като влизам в клас, аз ще ви поздравявам с мотото: „Без страх!“ Вие ще отговаряте: „Без тъмнина!“

И тъй, аз искам от всички да се самоопределите, готови ли сте редовно да посещавате класа, за да не се разколебавате после. Засега са достатъчни 50 ученика в класа. След като се самоопределите, тогава ще ви се даде вътрешния смисъл на формулата: „Fir fur fen, tao bi aumen“. За онзи, който не се е самоопределил, тази формула е опасна. Първите думи „fir fur fen“ изчистват, а думата „tao“ съгражда. Същото значение имат и останалите думи от формулата. Но първо човек трябва да мине през чистене, а после вече може да гради. Последните думи са силни, защото дето има градеж, там всякога се изисква сила.

Казвам: Онези от вас, които сте влезли в класа, да не се страхувате, че нямате време да посещавате или че много време ще ви отнеме. Не, за този клас се изисква малко време, и то само онова, което не знаете как да употребите. Ето, и в Моисеевия закон е казано; „Шест дена работи за себе си, а седмият само посвети за Бог!“

Като ученици на окултна школа, вие трябва да спазвате правилото за съня. Сънят ще реши много от въпросите на вашия живот. Засега седем часа сън са необходими за вас. И пет часа сън могат да ви задоволят, но при условие да спите непробудно, без да се обръщате на една или друга страна. Най-здраво е човек да си ляга в 10 часа вечер, но това не може да се вземе като правило. Ако някой има особено важна работа, той може да си легне и в 11 или 12 часа, но трябва да заспи в продължение на 5–10 минути. Когато някой остане да работи след 10 часа вечер, сънят се изгубва. Сънят ще се яви отново едва след 12 часа вечер. И тогава човек трябва веднага да си легне, да не се разсъни. Колкото по-рано ляга човек, толкова по-добре за него. Защо? Които рано лягат, те поглъщат всичката събрана прана, т.е. жизнената енергия в атмосферата. Които късно лягат, мъчно заспиват, защото за тях няма вече нужното количество прана за организма им. Те трябва да почакат известно време, да се събудят ония, които са легнали

вече, и тогава ще им дойде сън. Затова, именно, богатите заспиват едва към 4 часа сутрин, когато бедните отиват на работа. Към 4 часа сутрин в атмосферата се образува ново количество прана, от което богатите ще се ползват. Следователно, ако можете да си създадете навик да лягате рано, вие ще можете да доставите на организъма си нужното количество прана. По-късно от 12 часа вечер не лягайте. Ако се усетите изморени, вечеряйте рано и в 8 часа най-късно си легнете, да набавите повече енергия, от която организмът ви се нуждае. Ако имате енергия в запас, можете да си легнете и по-късно. Изобщо, часовете, определени за лягане, са 8, 10 или 12.

Ние започнахме лекцията с тайна молитва. Какво означава тайната молитва? Тя означава за отваряне жиците на телефона, свързан със света. Когато се моли тайно в себе си, човек трябва да вземе свободно положение, да прекъсне всякаква връзка със света, да стане глух за всякакъв шум, за всички звукове вън и вътре в него. Молиш ли се тайно, затвори всички ключове, всички съобщения със света, за да не те смущава. И при това положение остани сам, в размишление. Медитация и тайна молитва не е едно и също нещо. Те се различават. Обаче вие сами трябва да намерите тази разлика. Тайната молитва подразбира повдигане на ума на човека към Бога. С други думи: Тайната молитва подразбира отправяне погледа на човека към слънцето, източникът на живота. Най-красивата молитва се заключава в това, човек да помисли за Бога като източник на живота.

Сега не ви остава нищо друго, освен да размишлявате върху въпросите, които засегнах в тази лекция, да правите опити за усилване на волята си, за да станете господари на себе си.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 8 март 1922 г., София.

1922_03_09 Четирите правила
Издателска къща „Жануа-98“

ЧЕТИРИТЕ ПРАВИЛА

3 школна лекция на общия окултен клас,
9.III. 1922. Четвъртък, Ст. София, 710 ч.в.

Благославяй, душе моя, Господа. (съвършено тихо).

Т. м.

От всинца ви се иска ред, порядък, дисциплина, но не аз да ви я налагам. Аз искам всеки от вас сам да си наложи дисциплина на своите мисли и чувства. А който не може сам да си я наложи, да не идва. Ако вие не може да си налагате такава дисциплина, не идвайте. И ако някой си позволи да дойде без тази дисциплина, тогава аз не отговарям. Аз искам абсолютна хармония! Отвън може да ме критикувате, но тук, който ме критикува, не отговарям за последствията. Когато един човек влезе в храма Божий, трябва да знае, че туй е храм. Когато идва в училището, трябва да знае, че туй е училище. Ако вие идвате тук да сравнявате вашето знание, да видите колко знаете, няма защо да идвате. Нали искате да бъдем приятели? А приятели може да бъдем, само когато изпълняваме закона на абсолютната Любов, когато изпълняваме закона на Мъдростта, закона на Правдата. Те са еднакви за всички – няма изключение за никого. Законът там е абсолютен. Любовта бива абсолютна и относителна. Има абсолютна Мъдрост и относителна мъдрост; абсолютна Истина и относителна истина; абсолютна Правда и относителна правда; абсолютно добро и относително добро. Ние вървим по абсолютното, а не по относителното. Относителното е вънка в света. Да се разберем! Тъй щото в абсолютното има едно мнение, а в относителното има много мнения. И трябва да знаете, само по този начин може да имате съдействието на небето. Небето е място на ред и порядък, място на дисциплина! В небето няма такива заповеди и такива стражари, както на земята; там написани закони няма, но всеки носи закони, написани вътре или в ума си, или в сърцето си, или в Духа си, според степента на развитието, което притежава съществото.

Сега, моето желание е, да ви освободя от ненужните страдания и мъчнотии. Ако един ученик, който отива в училището, има мазол, има живеница в крака си или болки в корема си, може ли да учи? Той трябва да бъде свободен. Ако този ученик е гладен, ако 3–4 дена не е ял, може ли да учи? Значи, храна трябва да има, дрешки трябва да има, трябва да има всичко, което му е необходимо. Та, ако вие идвате с вашите грижи тук,

нямаме нужда от вас. Това не е сиропиталище, не е спасителен дом. Идването ви неделен ден тук, може да се счита за спасителен дом, но сега тук е училище – здрави хора трябват. Който е болен, отвънка да стои, а който е здрав, да дойде. Та, всинца може да бъдете здрави. Ако сте болни, има извинение, но болните да стоят отвън. В една окултна школа хората сами стават болни и сами стават здрави. Сега, на този въпрос аз ще ви отговоря направо. Когато излязохте от Бога, болни ли излязохте? – Здрави. Следователно, кой е причината, че сте болни? – Вие самите. Когато излязохте от Бога, невежи ли излязохте или учени? – Учени, а не невежи. Сегашното ви невежество се дължи на това, че сте изяли и изпили всичко. А като сте изяли и изпили всичко, осиромашали сте на физическото поле.

Сега ще пристъпим към положителния живот. Да оставим далечното минало и далечното бъдеще, а да се позанимаем с настоящето. Когато някой съвременен автор реши да напише някоя книга във вид на разказ или във вид на някой роман, той има два обекта: един герой и една героиня. Героят е мъж, а героинята е жена и около тия двамата герои авторът разпределя всички други лица и направя разказа си интересен. Сега, аз задавам въпроса: Защо му са тия двама герои? Героят мъж подразбира героинята жена и героинята жена подразбира героя мъж. Унищожите ли вие единия герой, другият сам по себе си изчезва. И човек има два героя в себе си. Кои са те? Аз ще ви ги кажа. Първият герой е умът, а вторият герой е сърцето. Около тия двамата герои, авторът, значи, Духът, разпределя другите лица. Духът, авторът е, който си избира двамата герои – умът и сърцето – и върху тях той съзижда своя разказ, около тях се нареждат всичките други лица. Сега, този автор подбира своите герои. Той определя точно в какво седи геройството на героя и на героинята и им придава известни морални качества. Запример, на героя ще даде сила, смелост, решителност, за да побеждава. А на героинята ще даде най-големи страдания, за да издържи. Нея ще я постави в най-големите изкушения и тя ще ги издържи. Дава ѝ отрицателната роля. Добре, какви трябва да бъдат тогава качествата на вашия ум? Какъв трябва да бъде героят? Вашият ум трябва да бъде силен, смел, решителен! Ако умът си каже: „Това не е за мене“, той се лишава от геройството си. Търси ли умът ви лесното в света, от вас може да излезе само една морска звезда или една морска гъба, нищо повече! И когато някой ангел слезе на земята да разглежда хората, той познава по ума кой какво иска. Ако един ученик, който влиза в школата, търси най-лесния път, от този ученик нищо няма да излезе. Ако той дойде при мъчните задачи и ги заобиколи, или дава други да му ги разрешат и с чужда задача влиза, ние знаем какво може да излезе от него. И всичките сега управляващи света, които седят на чело, са излезли от такива школи, където са решавали все лесни задачи.

И тогава, какви трябва да бъдат качествата на сърцето? Те пък съответствуват на героинята. Умът трябва да бъде силен, смел, решителен, а в сърцето трябва да има пластичност, издръжливост, търпение. Тия са качествата, които ученикът трябва да придобие. Никой не се ражда с тях. Той ги придобива. Има условия за това и трябва да ги придобиете, за да може да разберете великата природа. Сега, как мислите: Ако този герой се е поколебал 5–6 пъти и е отстъпил от своето призвание, какво ще го очаква? Той е изгубил веднъж за всякога благоволението на героинята и с него въпросът е свършен. И обратното е вярно: когато героинята е отстъпила от своя принцип, от своето призвание и тя е изгубила геройството си. Няма да се заблуждавате, да казвате: „Няма ли благодат?“ Това е друг въпрос. В математиката задачите се решават само по един начин: там не се допуща никакво изключение. Ама една единица, една погрешка! Тази единица, тази погрешка, при едно голямо число, което се повтаря много пъти в изчисленията, причинява голяма вреда. И тъй, вие ще се занимавате с вашия герой, т. е. с вашия ум, и с вашата героиня – сърцето. И тогава вие ще ме запитате: Где остава човешката воля? Човешката воля, по моето схващане, това е дете на ума и сърцето. Следователно, ако човек има воля, подразбирам, че умът и сърцето са продуктивни, че те са работили съобразно с Божия закон. Има ли воля, това показва, че умът и сърцето са вървели по новия път. Няма ли воля, това показва, че те са бездетни, тези хора са живели един грешен живот. Това е разрешението. Човек без воля, значи това в духовния живот е едно израждане. Това е определение на волята, но не е както определението на съвременните философи.

Сега, за да можете да разберете вашия ум, за да можете да разберете вашето сърце и вашата воля, необходими ви са други четири елемента. Това са тъй наречените темпераменти. Има нервен или умствен темперамент, който принадлежи на мозъка; има сангвиничен темперамент, който принадлежи на белите дробове, на дихателната система; холеричен темперамент, който принадлежи на мускулната и костна системи и флегматичен темперамент, който принадлежи на стомаха.

Когато нервният или умственият темперамент е първокачествен в проявлението на силите, които го образуват, мисълта тече пластично, плавно, умът е продуктивен, никаква тъмнина не се забелязва в него, той всякога ще работи, ще бъдете бързи и дълбоки в своята мисъл. Това е само тогава, когато умственият темперамент е първокачествен. Всички темпераменти биват: първокачествени, среднокачествени и долнокачествени. Щом темпераментът на ума е долнокачествен, вие ще трябва дълго време да работите. Понеже в този темперамент главна роля

играят мозъкът и нервите, следователно ще трябва да се учите да регулирате електричеството си. Мозъкът е място на електричеството. Някой път може да направим опит. Тази е една широка област. Разните области на мозъка акумулират (събират) разни родове енергии. Даже ще може да се направи опит, за да се покаже, че ако се отнемат или предадат известни енергии, веднага ще се измени и вашето умствено настроение. Да допуснем, че ви е страх нещо, не можете да живеете в къщи, искате да бягате. Ако някой по-смел от вас си тури ръката на известна част на главата ви, там, дето е центърът на страха, веднага ще отнеме съответната енергия и страхът ви ще изчезне. И обратно: ако някой страхливец си тури ръката на това място на главата на някого, той ще стане страхлив. Тъй че, страхът може да се придаде, може и да ви се отнеме. Това са течения вътре в мозъка. Когато дойдем до тия течения, те могат да произведат в съответствуващите центрове известни движения и тогава в съзнанието ще се яви едно раздвижване, съпроводено с опасност. После, да кажем, някой човек е милостив или състрадателен – тази енергия пак е локализирана в известна част на мозъка. Ако вие сте решили да направите някое благодеяние, и дойде един човек при вас с отрицателни качества, човек, който не е милостив, и положи ръцете си там, на центъра на милосърдието, и у вас ще се роди същото желание, да не давате нищо. Обратно: ако някой не иска да даде милостиня, а друг, който е много милостив, си положи ръката на този център, у този човек веднага ще се роди желание да даде милостиня. Та, някой казва: „Аз нямам разположение да правя това нещо“. Питам: Туй от вашия ум ли е произлязло? Ваше ли е туй нещо? Вие трябва да знаете дали една мисъл е ваша или е чужда. „Аз“, казва, „нямам разположение“. Да, но това не е философия. Туй неразположение може да е чуждо, и ако всеки ден вие преживявате чуждите разположения, каква опитност може да имате? – Никаква! Българите казват: „Чуждото е всякога чуждо, то и на велик-ден се взима“. Не, вие ще оставите само това, което е вътре във вас, само вашето, само туй, което е минало през вашия ум, проверено от вашето сърце и приложено от вашата воля, върху него може да се работи. Аз желая това, което ще изучавате в школата, да мине през вашия ум, през вашето сърце и през вашата воля. Аз нямам за цел да ви убеждавам в туй. Не, далеч е от мене тази мисъл. В тази велика окултна школа опитът играе всичката роля. Храната сама себе си препоръчва! Нали? Няма да я препоръчвам аз. Казвам: Опитайте тази храна! От резултатите вие ще съдите за храната. От това, което ви се преподава, искам вие сами да си съставите мнение дали е полезно или не.

Първият темперамент, умственият, аз го наричам динамически. Следователно, главата, тя е опасна, динамо е тя. Тя е като боздуган и този, който има силна глава, ако не е добър, върху когото сложи този боздуган,

може да му направи голяма пакост.

Вторият темперамент – сангвиническият, аз го наричам въздухообразен, той има свойство да се разширява. И следователно, той е необходим, понеже, когато човек има този сангвинически темперамент, той дава експансивност на своята динамическа сила – главата – формата и да става по-голяма. И този темперамент се развива, за туй трябва да употребим дишането, като средство за развиването му. Онези, които имат слабо дишане, които са тесногърди, на които дробовете не са развити, кръвоносните съдове са слаби, у тях този темперамент е долнокачествен, и, вследствие на това и умствената им система няма да функционира правилно. Има отношение на темпераментите. И тъй, първото нещо, ще гледате да развивате дробовете си в съответствие с вашата нервна система. В сангвиническия темперамент влизат дробовете и кръвоносната система, те го образуват.

След първите два идва флегматическият темперамент или някои го наричат витивния или жизнения темперамент. Аз го наричам събирателен темперамент – който сгъстява. Той е темпераментът на стомаха. Когато човек има нормално развит стомах, храненето става правилно: ни много гладуване, ни много преяждане. Следователно, този темперамент е необходим, за да събира енергията. И онези, които са лишени от витивния темперамент, често изсъхват, както цветята, те са без пръстчица наоколо и почват да стават сухички. Казват: „Не си струва човек да е дебел“, но и коремът когато е съвсем малък, и то не си струва. При този темперамент не е важна големината, но строежът на стомаха и той има качеството – добро ядене. На време ще ядеш, и няма да преяждаш, ако искаш да преустроиш стомаха си.

И най-после, идва холерическият темперамент, темпераментът на мускулната и костна системи, или темпераментът на физическия човек. Аз го наричам екзекутивен. Той носи изпълнителната страна на човешкия живот. Всичко, каквото трябва да се извършва в света, се извършва все чрез този темперамент. Онези, у които този темперамент преобладава, имат жилави мускули, костите им са здрави, малко грубички, езикът им е малко невъздържан, не се разправят с думи, а с ръце и крака. Сега, всеки темперамент си има своята област на действие. Когато холерическият темперамент преобладава, тогава са развити съответствуващите центрове в мозъка – около ушите. Защото всеки един външен център си има представител горе, в мозъка, там тия части са силно развити. При сангвиническия темперамент силно е развита горната част – въображението. При флегматичния темперамент са развити слепоочните части, а това показва, че когато на такъв човек му замирише на ядене, у

него се заражда приятното желание да си похапне. Когато умствената система преобладава, тогава целият строеж на предната част на челото има красива форма.

Вие трябва да изучавате темпераментите и да почвате да ги развивате. Ако не може да съградите известен темперамент, да внесете присъщите нему качества, във вас ще остане една липса. Търпелив човек може да бъде оня, който има витивен или флегматичен темперамент. Даже и добре развитият човек, ако изгуби качествата на витивния темперамент, не може да бъде търпелив. Той не може да бъде бърз, ако сангвиническият темперамент не е развит у него. После, мисълта му не може да бъде будна, да схваща бързо, ако нервният темперамент не е развит. Най-първо ще се заемете да обработвате вашите темпераменти.

Сега, по отношение темпераментите, има известно измерване. Но, ако аз ви дам измерванията, вие, като не сте запознати с тия закони, може да си объркате понятията. Например, широчината на носа отдолу и слепоочните области ще покажат до колко е развит вашият витивен темперамент, защото между всичките части има една съразмерност. Широчината на ноздрите има съотношение към широчината на ръката, а също и към лицето. После, според както е устроен стомахът ви, така ще бъдат устроени пръстите ви; както са устроени дробовете ви, така ще бъде устроена и цялата ви ръка и меките части на пръстите, които съответстват на дробовете. Който разбира това, като погледне частите на пръстите, ще знае в какво положение се намира стомахът ви, всичко ще знае. В туй отношение, няма нищо скрито-покрито. И на вас, като ученици, ви предстои много сериозна работа.

Сега, аз искам да определя следното: в това училище, за работа, ще употребите само излишното си време, туй, което не знаете къде да го употребите, не искам да напуснете домовете си. Колко часа може да определите? Час, половин час ли, повече ли? Най-малко един час ви трябва, а, ако можете час и половина, до два часа през деня – още по-добре, но да не си оставяте работата, че да стават скандали. Не, скандали не искам. На способния ученик малко време му трябва и на трудолюбивия ученик малко време му трябва. Нали знаете онази поговорка, дето се надбягвали жабата и заякът? Заякът бягал много бързо, но спал на много места, а жабата ходела бавно, но не почивала и надминала заяка. Та, бързите хора понякога закъсняват повече, отколкото мудните. И туй е вярно: най-способните ученици в училището, които много обещават, в живота нищо не дават, не че не могат да дадат, но те се развалят от похвалите. Сега, мнозина казват: „Да ни похвалят“… Не, похвалата е много опасна. Веднъж в годината да похвалиш някого, и то само на велик-ден, но

всеки ден да го хвалиш, е много опасно. На земята особено е много опасно да се хвали човек. Опасно е и да корим. Няма защо да кориш. Колкото е опасно едното, толкова опасно е и другото. И корене, и хвалене, и двете имат егоистична подкладка. Ние хвалим някой човек, защо? За да го подкупим. Мисълта ни не е, че той е благороден, но искаме да го подкупим. Някой път казваме: „Ти си много лош", с това ние искаме да му въздействуваме. А той казва: „Не съм толкова лош". В окултната школа и единият, и другият начин не се употребяват. Не се позволява нито да ви хвалят, нито да ви корят.

Сега, ние имаме способности, вложени в нас, и всеки ги има преизобилно. Тия способности трябва да се развият, у едни има повече условия за това, а у други – по-малко. При сегашните условия всички не може да бъдете еднакви, и еднакви резултати не може да постигнете. Даже между 10 души, един или двама от тях са талантливи, могат много нещо да постигнат, само те са герои, а другите са второстепенни. Ако в тоя живот не можем много да постигнем, то в другия живот, но туй не трябва да ни обезсърчава. Когато дойде твоят ред, тогава ще бъдеш готов. Тъй трябва да гледа ученикът. Той трябва да използува настоящето заради ония далечни цели на своето битие. Един ден нас ще ни повикат, ще ни кажат: „Изпълнете своята роль!" Ако сме готови, ще я изпълним. Тогава ще дойде твоят ред.

И тъй, за да може да развиете вашия умствен или нервен темперамент, непременно трябва да се научите да владеете вашите мисли. За самообладанието е говорено много пъти. Самообладанието е едно изкуство за ученика. Ще дойдат тревоги, ще дойдат изпитания – и те са естествени – ще дойдат, но когато всичките тия смущения се явят и ти изкараш от тях едно благо за себе си, ти си съумял да завладееш своите мисли. Всеки от вас да си има една тетрадка или едно тевтерче, обезателно! Изпаднете в едно изкушение някой път или се разтревожите, забележете си колко минути ви е трябвало, за да се успокоите. Гневът започне, кажи си: „В 10 1⁄2 ч. в мен настана една голяма буря, и след 5, 10, 15 мин., половин, един час", ще си отбележите точно кога, „тази буря престана". Някой казва: „Този гняв ще мине сам по себе си". Да, гневът, сам по себе си ще мине, но може всичко да отвлече и тогава той е опасен, а ако вие го впрегнете на работа, всичко ще се задържи. Не е лошо да дойде гневът, но когато задигне всичко, тогава е опасен. Тази енергия ще я впрегнете на работа. Или, дойде ви някоя добра мисъл, отбележете колко време ви е трябвало, за да я постигнете. Не отбелязвайте всички мисли, а на ден по една мисъл – стига. Ако е отрицателна, вижте колко време ви трябва, за да превърнете това състояние, да получите едно приятно разположение вътре, и да кажете: „Благодаря, аз си научих урока добре". То значи сами

да си решавате задачата. Нали? И забележително е, щом човек влезе в духовния път, веднага му се създават неприятности. И тъй е. Вземете вашето дете, което е било спокойно, играе си, пратите го на училище, веднага учителите му създават беля. То, като се върне, не може да играе, почва да мисли, че по този и този предмет има да учи, а вие казвате: „Туй мое дете, много учи“. И майката се безпокои, че детето ѝ много учи. Няма опасност от многото учене.

Сега, във вас може да се сложи мисълта, че туй е една проста работа. Не, основна работа е! Толстой привежда един разказ. Аз няма да ви приведа целия разказ, но само една част, която изяснява моята мисъл. Той е следующият: някой си искал да стане ясновидец и мислил, че като стане такъв, ще може да използува ясновидството. И действително, дало му се един такъв момент. Видял, че някой си крадец влиза в някоя къща, при един богаташ и иска да го обере. И намислил да направи добро. Отишъл при богатия, смушкал го да стане, да види крадеца. Богатият станал и убил разбойника. Друг случай: ясновидецът видял, че двама млади се обичали. По едно време при момата се приближава друг момък. Той отива да каже на нейния възлюбен да я спаси. Момъкът набързо отива, но двамата се скарват и се убиват. Ясновидецът искал да уреди живота им. Трети случай: видял на една нива, че някой отива да краде кръстците, а този, комуто принадлежала нивата, бил беден. Отива и му казва: „Знаеш ли, че твоите снопи се крадат?“. Този отива, залавя крадеца, скарват се и се убиват. Това не е наука. Затуй Писанието казва: „Отива ли някой да краде, нека да открадне. Отива ли някой да извърши някое престъпление, нека го извърши, а ученикът да си върви в пътя“. Аз харесвам онзи пример с Жан Валжана, в романа на Виктор Хюго „Клетниците“, когото залавят със светилника в ръка, и го завеждат при епископа. Този последният казва: „Той не го открадна, аз му го дадох“. Това е един благороден пример! Грешката на всички окултни ученици е там, дето се ровите в една малка погрешка на другите, и казвате: „Защо да я направи?“ С погрешки ние не се занимаваме! В една окултна школа никога не се позволява да се занимаваме с отрицателните качества на другите! И, ако дойде някой да ти се оплаква, че са го обрали, извади от джоба си, и му плати. Кажи: „Колко ти взеха?“ – 500 лв. „Аз плащам“. И въпросът се свършва. От учениците в тази школа искам: Всички да изправите по този начин погрешките на другите. „Да изправя погрешките на другите! Че как да ги изправя?“ Как? Да не допущате тия отрицателни качества в себе си. Никога не мисли за грешките на другите, ако искаш да се облагородиш. Никога, абсолютно никога не мисли за хората! Сега, туй е за учениците в школата, то не е за външния свят. За света правилото е друго. Не прилагайте туй правило в света. Законът там е друг. Но онзи, който иска да бъде ученик в Христовата школа, абсолютно никога не трябва да се спира на грешките на хората. Те

ще дойдат, но никога не се спирайте на тях. Тъй и Бог не се спира върху нашите грехове. Той всеки ден твори нови неща. Ново твори. Сега, има много хора, които се спират на погрешките на другите, и казват: „Това дали е право или не?“ В абсолютното право има само едно правило. И аз желая всички вие да турите туй правило: да внасяте в себе си всякога нещо ново, нещо добро. Изведнъж няма да станете съвършени ученици, аз не искам туй от вас, но да знаете да решавате задачите си, да бъдете акуратни. Но туй правило, колкото ви се даде, толкова, никога не отлагайте, никога не изоставяйте. Нямайте лошо мнение за себе си. Имай такова мнение за себе си, каквото Господ има за тебе. Ако кажеш: „Аз съм много лош“, и подразбираш, че Бог те е направил такъв, много грешиш. Пък, ако разбираш, че си много мързелив, то е друг въпрос. Кажи: „Способен съм аз да направя това, способен съм“.

И тъй, ще работите върху вашите темпераменти: върху темперамента на главата си – нервния, върху сангвиническия темперамент, върху флегматическия и върху мотивния (холерическия) темперамент. И всякога ще разпределяте енергиите си равномерно. По този начин лицето ви ще почне да придобива правилна форма. Ония, у които темпераментите се изопачават, ще се появи асиметрия: пръстите се изкривяват, ръцете и краката почват да се изкривяват, става дисхармония в проявяването на енергиите.

И тъй, умът, сърцето и волята имат четири елемента и с тях ще трябва да работите. Ще вложите във всяка мисъл динамизъм (електричество), след туй на тази мисъл ще дадете разширение, после гъстота (тяжест) и най-после сила на движение, или както аз го наричам, растене. Функционират ли по този начин вашите темпераменти, всичко ще можете да извършвате. Не трябва само да посадим тия неща, но те ще трябва да израснат и дадат своя плод. Някои писатели пишат добре, понеже те са вложили в своята мисъл всички тия качества.

Умът е героят, сърцето е героинята, а детето, родено от тия герои, е подобно на бащата и майката. Когато аз говоря за волята, подразбирам детето на ума и сърцето. Аз съм забелязал, често, след своите неделни беседи, след като съм проповядвал някоя хубава беседа, двама души спорят, карат се за нещо и казвам: Ето как са разбрали беседата. Единият се докачил, и другият се докачил. А, като кажат: „Отлична беседа“, и не се карат, те тогава са я разбрали добре. Но, щом се скарат двамата, тя не е отлична. Ако двама души се скарват, тази беседа не е първостепенна.

Та, пътят, по който ще вървите, е път на труд и постоянство!

Ще бъда точен, имам само още 5 минути време. Тогава, ще свържете двете беседи: предишната беше за спане, ядене и работа, а тази беседа е за вашия ум, за вашето сърце, за вашата воля и за темпераментите.

Сега, ще ви задам една задача: всеки от вас да напише по 10 реда върху темата. „Кой е най-добрият ум?“ Всеки да напише туй, което разбира, според него. И после ще ви оставя, вас, учениците, сами да си го разкритикувате. Ще има едно или две събрания, учениците да си разкритикуват туй, което са написали. И тъй, темата е: Кой е най-добрият ум, или кои са качествата на най-добрия ум? То е много ясно. Умът нали го уподобихме на героя? Ще опишете ума тъй, както един автор описва главните качества на героя. Умът и героят – са подобни. Сега, онези от вас, които могат да напишат това, следующия път ще донесат листчетата си и от всичко туй, което сте написали, ще извадим есенцията – какво мислите вие за ума и ще дойдем до някакви правила – как трябва да се възпитава умът. Всеки ще напише, без да чете на друг написаното. Ще напишете 1⁄2 лист, 10 реда, без да си туряте името. Ще прочетем кой какво мисли за „най-добрия ум“. Ще имаме едно упражнение и тогава ще задължим едного от вас, който е най-способен, да извади есенцията от всички тия мисли и да направи едно общо описание, резюме, за най-добрия ум.

Т. м.

(Любовта е извор).

8 ч.в.

1922_03_12 Слушайте Него!
Издателска къща „Хелиопол“, 1998.

СЛУШАЙТЕ НЕГО

И когато Той още говореше, ето облак светъл ги засени, и ето глас из облака, който казваше: „Този е Син Мой възлюблени, в Когото благоволих: слушайте Него!“ (Матей 17:5)

Слушането – това е едно от качествата на реалния свят. Да слушаме реалното, разумното. Във физическия свят ние забелязваме три състояния, през които човек минава: едното състояние, чисто механическо, е състояние само на движение; второто е състояние на чувстване, а третото е състояние на мисъл. Човек може да си помръдне крака без усещане, а може да чувства без мисъл. Най-хубавото състояние е, когато всяко движение е придружено с чувстване и мисъл. В тия три състояния се заражда разумното и великото в живота, аз го наричам Божественото, това, което осмисля живота. Когато съвременните хора говорят за реалното, вярват в едно, а отричат друго. Ние отричаме реалността всякога на ония неща, които не съдържат в себе си Божественото. Семките сами себе си отричат. Туй, което се проявява и изгубва, е преходно, следователно дали ние го поддържаме или не, то само по себе си се явява и изчезва. Вие не можете да разчитате на една ваша мисъл, която се появява и изчезва; вие не можете да уповавате на едно ваше деяние, което е преходно. Защото то ще заприлича на следното: често американските милиардери си правят за удоволствие палати от лед, там на север в Америка, със стотици хиляди долари дават за палати от лед, украсяват ги, но щом дойде лятото, целият този палат се стопи, изчезне. Често и ние на земята съграждаме такива ледени палати. Сега има богати хора, учени хора, но зданието им е съградено от лед. Красиво е това здание, но само зимно време. Дойде ли пролетта, всичко това се стопява. И когато някои питат: „Това не е ли реално?“, аз отговарям: това е реално само зимно време, а лятно време не, защото изчезва. И когато ние казваме на богатите хора, че вашето богатство е един американски палат от лед, ще кажете: „Как тъй, реално е“. Зимно време може да разчитате на вашето богатство, но лятно време не можеш да разчиташ.

„Слушайте него!“ Кого? – Божественото вътре във вас. То е, което създава характера. Човек в какъвто и да е смисъл, който се лишава от своето Божествено, изгубва смисъла на живота, не може да има никаква философия, не може да разбира смисъла на живота в каквото и да е направление. И съвременният наш живот се обуславя от много малки неща, или от много малки причини може да се разруши цялото ни

щастие. Цялото наше щастие, цялата наша сигурност на земята е окачена на една паяжина, на конеца на една паяжина – толкова е сигурно нашето щастие. И при това учените, съвременните философи, даже религиозните хора и духовните хора искат да ни уверят, че животът на земята е нещо реално. Аз нямам нищо против, реален е, но зимно време; докато детето живее, майката е щастлива, но в деня, в който замине едничкото дете, тя става нещастна. Докато касата на богатия е пълна, той е щастлив, но в деня, в който богатството му излезе из касата навън, той е нещастен; ученият, докато знанието му е в главата, е щастлив, но един ден, когато знанието му си замине, той е нещастен; великият оратор, докато неговият глас работи, и той маха ръка, но щом неговият глас престане да работи, той е нещастен. За пример красивата мома, докато лицето е красиво, тя е щастлива, но щом лицето погрознее, тя е нещастна. И на всички хора щастието почива само на една паяжина. И искат да ни убедят, че това е реалното в света: да бъдеш богат, красив, учен. Питам: кой учен досега е запазил своето знание? Коя майка и докога е запазила своите деца? Кой богат човек е запазил своето богатство? Кой цар е запазил своята власт? Коя красива мома е запазила своята хубост? Казвате: „С такива работи не ни занимавайте“. Да, може да не ви занимавам, но ние искаме да кажем: „Слушайте Него“. Кое? – Божественото. И когато аз цитирам тоя стих, някой ще каже: „Той има предвид себе си“. Не мен! Това, Божественото, е вътре във вас, то не е отвън; и ако вие мислите, че Божественото е отвън, вие не разбирате философията на живота. Невидимият свят е широкият свят, а този свят, който вие виждате, е един микроскопичен свят. Седели ли сте вие да наблюдавате, под микроскопа да видите какъв живот има в една капчица вода, при едно увеличение от 2–3 хиляди пъти, да видите какви малки същества има в нея, как се движат, какво развитие има? И там има движение, и тия същества имат съзнание. Ако вие ги попитате, ще ви кажат, че това е работа на техния свят. А в нашите очи техният свят е смешен. И когато един ангел подложи един човек под микроскоп, защото ангелът, за да види един човек, той трябва да сложи микроскоп – ние сме толкова големи, че ангелът трябва да ни сложи под своя микроскоп – и той трябва да увеличава не три хиляди пъти, а няколко милиона пъти, за да бъдем видими от него. И тогава хората записват, изследват, пишат съчинения, дисертации за някой философ в някоя академия, за някой проповедник на амвона, за някой тълкувател на Словото Божие, пишат книги, после определят тия качества. И ние, съвременните хора, имаме голямо мнение за себе си, ние мислим, че сме близо до ангелите. Даже като се проповядва, всекиму се иска да стане ангел. Възможно е в бъдеще, аз не отричам това, но докато вие станете ангел, колко изпити трябва да държите!

Тогава „Слушайте Него!“ Този, който се е домогнал да стане ангел,

Божественото е вътре в него и няма раздвояване: дали да постъпи така или не. В ума си той има една мисъл, едно желание, една воля, която да извърши великото, воля, с която може да свърши всичко. Сега ние, съвременните културни хора, приличаме на ония малки деца, които седят на брега на морето и пишат. Аз често съм минавал по варненския бряг и там младежи с бастуните си пишат, и всеки пише според степента на своето развитие. Гледам някъде написано: „А-а, сладка е любовта!“

Но после мине някоя вълна и писаното изчезне. Друг е писал: „Парици трябват в този свят“. Казвам: този е по-умен, но дойде вълната и то изчезне. Трети писал: „Законност трябва в този свят!“ Мине вълната и това изчезне. И всички все пишат край морето, но и от млади, и от стари, кой каквото е писал, нищо не е останало досега. И аз наричам съвременния живот едно бурно море, при което ние пишем своето щастие, все любовни писма, обещания, това ще направим, онуй ще направим, но досега никой не е направил това, което е трябвало да направи. Като казвам „никой“, подразбирам оня, който живее при брега на морето, а не далеч от него. Те пишат целия ден и казвам: не се задържа това писмо. Когато загубите вашето Божествено, не е ли минала тази вълна, че е заличила вашето любовно писмо? Когато е заминала вашата дъщеря, когато ученият е изгубил своя ум, не е ли тази вълна? Навсякъде тази вълна заличава. Защо? Защото ние не слушаме, кого? – Него. Кое? – Това, Божественото. Сега на всеки един човек трябва да му доказвам дали има това Божественото или не. Именно това, Божественото, то е стабилното, онази Любов, която има между двама хора, това е Божественото у тях. Докато това Божествено е у тях, има Любов, има връзка. Но в деня, когато дойдат близо до морето и тази вълна мине и го заличи, те не се познават. И как бихте обяснили, да кажем: един господин дойде и ти иска пари на заем, казва: „След 4–5 месеца ще ти ги върна, аз съм честен човек, баща ми е честен, майка ми...“ Но след 6 месеца го няма никъде, търсиш го, търсиш го, няма го. Питам: защо този човек не устоя на думата си? Казвам: тази вълна е минала и заличила неговите задължения. Казва: „Няма да ти ги дам, свършена работа, ако искаш, дай ме в съда“. И сега всички хора се съдят в света, наслагали са съдии, от хиляди години се съдят и светът още не е оправен: всички ние седим при морския бряг. Сега аз ви проповядвам, нали, и вие искате да възприемете Божественото, и тъй както ви гледам, красиви са лицата ви, аз ви считам като наследници, които очакват някой богат роднина, като умре, да се отвори завещанието. И всеки от вас е много сериозен: „Колко ли ми се пада от това наследство?“ И седи сериозен, и човек мисли, каква ли философия има в него? – Мисли колко ще вземе. Нищо повече! Казват: „Велики мисли има той“. Някоя мома седи много сериозна, казват: „Колко е благородна!“ И тя мисли същото: колко струва нейният възлюблен. Моралът е там: колко струва! Сега, не се обиждайте.

Ако ви подложат на изпит вас, младите, как ще постъпите? Ето тези, старите, питайте тях и да не ме осъждате, че някой път аз съм пристрастен, но ние трябва да погледнем сериозно на живота, да разрешим правилно въпроса според този велик вътрешен закон. Затова сме дошли на земята.

„Него слушайте!“ Когато това, Божественото, дойде у човека, то ще разреши въпроса. На гладния не се иска голяма философия да му доказвам има ли глад или няма. Някой ме пита: „Има ли онзи свят или не?“ Тази философия е отрицателна. „Има ли Господ или не?“ По някой път смешно е за мене да доказвам на гладния, че той е гладен. Че това той сам го знае! Единственото нещо е: аз съм гладен, можеш ли да ме нахраниш? Онзи бедният, дойде, няма пари, важният въпрос е: „Можеш ли да ми дадеш пари?“ Дойде онзи, невежият, няма какво да му доказвам, че е невежа: „Господине, знание можеш ли да ми дадеш, това е важното в живота“. Има нещо, което ни липсва. Всеки го знае това и докато му липсва това, същественото, той е недоволен, гневи се, сърди се, не може да спи, обръща се на лявата страна, на дясната, недоволен е, че не може да спи. Какво има? Липсва му същественото. Гладният, който не може да спи, какво му липсва? Хляб му трябва. Дайте му една печена кокошка, ще спи като агънце. После, аз препоръчвам печена кокошка, но и 6-годишно вино. И ние по някой път употребяваме 6-годишно вино. А знаете ли кое е нашето шестгодишно вино? То е врялата вода. И ние имаме „печени кокошки“.

„Него слушайте!“ Сега, за да поясня моята мисъл, ще ви приведа един малък анекдот за един светия. Някой си отшелник, на име Хато, живял е отдавна, когато светът се е намирал в едно по-тежко положение, отколкото днешното. Той е считал, че целият свят отива към погибел и не можал да си обясни как е възможно Господ да търпи този грешен свят, защо изведнъж не го заличи, да направи нещо по-хубаво. Всеки ден се молил да дойде Господ да премахне всички тези грешници и да сложи ред и порядък, да не страдат хората. Но колкото повече се молел, толкова светът ставал по-лош. Един ден той решил да излезе из града, да вдигне ръцете си към небето и да не ги снеме дотогава, докато Господ не изпълни неговото моление. Вдигнал си той ръцете, това било в началото на пролетта. Някои птици, като го видели тъй, искали да си направят гнездо. Почнали да се увиват около неговите ръце, за да видят дали могат да си направят гнездо. Обикаляли, обикаляли и почнали да слагат сламчица по сламчица и си направили едно гнездо. Целия ден правели гнездото си. Той, като светия, забелязал и казал: „Какво ли иска Господ да ми каже с тия птички?“ Направили те своето гнездо на ръцете му отгоре и почнал той да ги наблюдава. Те сложили перушина, приготвили се за работа. Съседните селяни, като го видели в това положение, почнали да му правят по-голямо

уважение, задето бил толкова свят, че птичките гнездо си свили на ръцете му. А той всякога проклинал хората. Те идвали, слагали мляко в устата му, а той после ги нагрубявал: „Махнете се, грешници, вие само ядете и пиете, светът от вас страда“. Птичките си снесли яйцата и почнали да ги мътят. А той започнал да мисли: „Не прилича ли земята на това гнездо в ръцете на Бога?“ Тъй разсъждавал той. Почнало да му идва на ум по някой път да снеме ръцете си и да захвърли гнездото, но после казвал: „Не, аз ще устоя на обещанието, ще стоя, докато малките се охранят и им изникнат крилца и си хвръкнат“. И действително от тях той много нещо научил и разбрал, защо Господ не поправя света. И един ден тия пиленца изхвръкнали из гнездото навън и нему му станало жалко за тях. Сега някой се притеснява за оправянето на света, а аз казвам: ти държал ли си пиленца в своите ръце, за да видиш защо Господ търпи? Ние някой път казваме, че светът прилича на лудница. Това са наши психически схващания. Този свят не е лудница, нито е един от лошите светове: и то не е право. Този свят е едно Божествено гнездо, където се измътват тия малки пиленца. А знаете ли какво правят тия малки пиленца? Виждали ли сте вие лястовички: майката често ще сложи своята човка и ще вземе изверженията на малките и ще го изхвърли навън. Какво себеотрицание! А ние, съвременните хора, сме само като онези гаржета. Лястовицата седи на едно по-високо развитие, по чистота тя стои по-горе от нас. Чистотата е необходима за нашата мисъл и желанията ни трябва да бъдат чисти, за да не стане нечисто сърцето. Тогава идват всички волеви усилия. „Него слушайте!“ Трябва да разбирате защо е създаден светът. Той е създаден заради нас. Ние в това положение, в което сега се намираме, не можем да бъдем щастливи: нашето щастие ще дойде в бъдеще, то ще дойде, ако ние вземем друга форма. И формите, които съществуват в света, са форми, през които Божественият Дух минава. И за всички Божият Промисъл се грижи. Ако тяхната къща, техните тела се променят, това не подразбира промяна на техния дух, а то е видоизменение на техните тела. Когато една морска звезда е дошла да прави тялото си, тя употребява всичките възможности, които са скрити в тая форма. Но ако рече да мине в една по-висока форма, тя ще почне отново да живее. Следователно ако най-ученият от нас влезе в ангелския свят, той ще почне живота на едно бебе и ще бъде толкова невежа там, колкото са невежи гаржетата. Следователно ние трябва да имаме търпение да се учим и да знаем в какво се състои истинската наука. Истинската наука се състои само в това основно начало – да се научим да любим. Кого? – Оногова, Който живее в нас. Можеш ли да бъдеш всякога готов, заради Онзи, Който живее в тебе, да не кажеш обидна дума никому? Можеш ли, заради Този, Който живее в тебе, да не убиеш никого? Можеш ли, заради Този, Който живее в тебе, да не откраднеш нищо? Можеш ли, заради Този, Който живее вътре в тебе, да не обезчестиш никого? Туй е отрицателната страна. А сега: можеш ли, заради Този, Който живее в тебе, да пожертваш

всичко? Но „всичко“ като казвам, разбирам: да дадеш всичко излишно. И когато у нас се родят тия желания, тогава ние ще познаем Онзи, Който живее в нас.

Сега мнозина посещават всичките църкви: и евангелската, и православната, католишката, мохамеданската църква. Но съвременната религия се намира още в предверието на храма. Ние гледаме само външната страна. Казвате: „Той е евангелист“. В какво се състои това? Вярва ли в евангелието? – „Вярва, евангелист е.“ Но вярването в евангелието не прави човека евангелист. „Ама той е православен, вярва в православието.“ Но вярването в православието не прави човека православен. „Той е мохамеданин“, но вярването в Мохамед не прави човека мохамеданин. Когато това, Божественото, в нас почне да се проявява не само по форма, но и по съдържание и по смисъл, тогава ние почваме да разбираме какво нещо е Божествената Любов. Когато ние почувстваме това състояние, всеки страх ще изчезне у нас в този свят и ще затрептят ония вибрации, които досега вие не сте чувствали, и във вас ще се създаде най-прозорливият, най-ясният ум. Сегашните религиозни хора мислят, че за да стане човек духовен, трябва да оглупее. Кои хора оглупяват? Хората на еднообразието. И когато искат да хипнотизират един човек, по този начин го хипнотизират: вземат един светъл кръг и го въртят дълго време и той ще се хипнотизира. И аз казвам: съвременните хора са хипнотизирани от парите. Парите се въртят около тях. Минава някой банкер, ходи, но цял тефтер има около главата му, той си мисли кой има да му дава. Ходи, върви и все тефтерът му е в главата. Срещнеш някой учен, и той тефтери носи. Срещнеш някой богослов, писал някое съчинение, и той го носи в главата си. Някой философ съчинил някоя нова теория, проповядва, че тя е най-правата, и той си маха главата; друг направил някое ново изобретение и прочие. И всички мислят, че това, което те имат, като влезе в света, ще се оправи. Но то, като влезе, ще развали света. Благодарете, че Господ не е допуснал да влезе вашето изобретение в света. Вие имате аероплани, цепелини и казвате: „Е-е, култура е това“. Но като дойдат тия неприятели отгоре, всички се криете в земята, казвате: „Откъде дойде това зло!“ Освен че те не оправиха света, но го развалиха. Друго нещо трябва да предшествува.

„Слушайте Него“, разумното, то трябва да влезе във вас и тогава ще ви се дадат велики блага. Благата изпраща Господ заради нас. И Павел казва: „Това, което не сте сънували и не сте почувствали, това, великото, ви чака...“ Кога? Когато тази Любов влезе във вас и не да влезе, а когато се събуди. И някои ме питат какво нещо е Любовта? Е-е, как да ви я обясня? Едно време една овца се влюбила в един вълк. Вълкът бил отличен кавалер, така, с мустачки: вълците имат и мустачки. Майката-овца казала на

дъщеря си: „Доколкото ние знаем, тия момци от тоя род зле свършват със своите избраници". – „Но аз много го обичам." А като се оженила, всеки ден вълкът откъсвал по малко месце от нея, докато тя съвсем се обезобразила, и питала: „Защо моят възлюблен е толкова жесток?" Защото е вълк, а щом е вълк, това е крайният егоизъм, в който ние живеем сега. Нашият век е век на вълците. Сега може да ти дадат угощение, но цял един капан ще ти сложат и всякога с живота си ще платиш. Сега аз говоря за вас, за вашите домове, ако искате да се реформирате, не трябва да си правите илюзии, че ще постигнете това, ако продължавате да живеете, както сега. Но ще кажете: „Ние правим усилие". Не, не, не сте направили още усилие. Ще направите едно велико усилие над себе си, ще сложите вашата воля в действие в най-трудния момент. Какъв е този момент? Един американец се хванал на бас да пропътува около света, но бил гол и без пари. Хваща се на бас и го извършва. Приятелите му го събличат гол и той сполучил да намери дрехи и пари и тъй сполучва да пропътува целия свят. Казвам: ето един човек, който при най-лошите условия е можал да превърне всичко в една сполука. И следователно ние, съвременните хора, не сме герои, ние сме хора без воля. Господ казва: „Би ли пропътувал света?" Има в човека една воля , която може да победи всичко, аз я наричам Божественото. И аз казвам: вложим ли ние Божественото в нас, всичко можем, но в момента, когато изгубим това, Божественото в нас, всичко изгубваме. И ако вие искате една положителна философия, опитайте Божественото в себе си и вижте, може ли Божественото да преобрази света и да превърне вълка на овца? Може. Туй, Божественото, превръща вълка на овца. И Писанието казва: „Агнето и вълкът заедно ще пасат трева". И когато онзи Арабишапка, русин, го извикали руските князе, дали му този стих. Повикали го на угощение и го попитали: „Как ще обясниш този стих, може ли вълкът и агнето да живеят заедно?" – „Може, може, вие сте вълците, аз съм агнето и братски можем да живеем." И право им е казал. Когато влезе Божественото, с вас, които сте тъй алчни, можем да си подадем ръка, но когато Божественото в нас изчезне, ние нямаме никаква основа и тогава ще се зароди онуй разединение. И тогава бъдещата култура на шестата раса ние я обуславяме само от този закон. Като те срещна, ще те погледна и попитам: имаш ли в себе си това, Божественото? Него ние наричаме слънцето на живота. Докато това, Божественото, говори в нас, умът ни и сърцето ни се намират в едно прекрасно състояние. И следователно онези чувства – във вас се зараждат някой път прекрасни чувства – не ги унищожавайте. Да кажем, имате вие един беден човек, той има отлично мнение за вас, обича ви, не скъсвайте тази нишка с него, срещнете го, той е любвеобилен. Но после казвате: „Той е беден, той е по-малко културен". И онази малка вадичка, която минава през някоя градина, дава живот на растенията. Следователно Любовта, в каквато и да е форма – аз не говоря за любовта на сенките, да не ме

разберете криво, защото има любов на сенките, – истинската Любов прилича на една вадичка, която ще внесе нещо ново в живота ти и умът ти ще стане светъл, душата ти свежа, а волята ти ще стане мощна.

Кой ви обича? Само онзи човек, който като се приближи, в негово присъствие вашите морални чувства се усилват и вие станете и двама радостни, само той ви обича. А ако усещате едно неприятно чувство, той ви е подействал в отрицателен смисъл. Следователно той върви вляво, а другият – вдясно. И сега казва Писанието: „Него слушайте!" От 2000 години, откак е слязъл Христос на земята, мен ме учудва не защо светът не вярва в Христа, но защо служителите на Христа не проповядват неговото учение. И днес, ако вие влезете в една евангелска църква, ще чуете много повече да се говори за разни автори, отколкото за Христа. Христос е на трети план. А за него те казват: „Христос е глава на църквата". Нека имаме една глава, а сега евангелската църква има една глава, православната църква – друга глава, католишката – трета глава. Е-е, колко глави трябва да има? Една църква с три глави може ли да успява? Не може. И сега казват: „Църквата трябва да има глава". Но тя има глава, Господ я е създал с глава, не трябва да и слагаме нова глава. Новите глави, които ние слагаме, развалят църквите. И аз настоявам, че в света има само една глава, тя е Божественото. Никаква друга глава няма. Всички други глави отрежете ги отдолу. Някои, които ме слушат, казват: „Какво ще кажеш за мене?" Аз казвам, какво ще каже Господ след 60 години за тебе: „Колко глави имаше на земята?" И питам: вие колко глави имате? Моето учение е учение на една глава: да направи хората свободни във всяко отношение, да разтвори касите на хората, да отвори затворите. Всички хора да живеят като братя. Това не е мое учение, то е, което нашият небесен Баща изисква.

И сега, като дойдат войни, казват: „Може ли без войни?" Поне ние, които вярваме, можем без войни. Светът нека се бие колкото иска. Двама души се карат и се бият, единият дал 10,000 лева, другият не му ги връща, бият се, викат и мен. Казвам, колко ти дължи? – „10,000 лева." Изваждам 10,000 лева. Казвам: „Заповядай, не бий този брат, нямал човекът". А сега какво ще стане? Най-малко аз ще се приближа, ще го хвана този нехранимайко, да видя защо не плаща. Това не е философия на живота. Аз ще се поставя на неговото място, ще кажа: „Братко, заради него аз плащам, не бий този брат". А на другия брат ще кажа: „Като се намериш пак в затруднение, ела при мен". Питам: ако всички тъй поставим въпроса, ще кажете: „Като станат всички здрави, как ще се прехранват докторите, кой ще плаща зарад тях, в църква кой ще ходи?" – „Ама хората сега не ходят в църква." Ще ме извините, аз съм толкова откровен, нека ме извинят всички – представление е това, което хората разправят пред Господа, а не Любов. Аз разбирам човек да бъде искрен, да бъде искрен в душата си, да няма задна

мисъл, това разбирам под Любов. Когато се приближа при него, какъвто е да е, мъж или жена, да бъда толкова чист, да имам всичкото благопожелание, да постъпя с този брат тъй, както бих постъпил със себе си. И тъй е великият закон, който гласи: „Както искате хората да постъпват с вас, тъй постъпвайте и вие с тях“.

И някои казват: „Хубаво е това учение“. Хубаво е, но може ли да го приложим? И сега навсякъде в света чакат да дойде Христос. В Америка, Германия, чакат да дойде Христос, за да оправи света. И тук, в България, почнаха да чакат да дойде Христос. Христос е дошъл, Той хлопа на всички сърца: „Любов!“ Това е Христос – това съзнание вътре. Христос е дошъл, хлопа на вратата и ангелът казва: „Ти няма ли да станеш?“ – „Ще поспя още малко.“ – „Можеш да поспиш, но закъснял си.“ Закъснели са хората. И тогава ме питат какво нещо е Любовта. Любовта е един огън на 35 милиона градуса. И когато този огън влезе, той внася живот, а не разрушение на живота, и твоята душа ще трепне тъй, както душата на един ангел трепти, и всички ще бъдат мощни с този огън. Този огън всичко събаря, и църкви, и каси. Този огън иде в света! И ако вие не излезете, знаете ли какво Господ ще направи с вас? Аз гледам някой път някой лалугер в дупката си погледне, скрие се от децата, погледне, скрие се. Но някой път тия деца се охитряват, донасят 2–3 кофи вода и я изливат в дупката, и този лалугер – пред водата навън. И сега Господ е решил да налива вода в дупките на децата си. Из дупките ще излезете навън! Ако дойде пожар, и тогава ще напуснеш къщата си. Щом дойде пожар, и мъже, и жени, и деца, всички бягат. И тогава ще се намерите в положението на онзи богат американец: когато е горял Чикаго, целият град се запалил, всички бягат, един богаташ взел касата си и казал на един работник: „25,000 долара ти давам да ми изнесеш касата“. – „Не ти искам парите.“ Най-после богаташът оставил касата си и заминал. Ще оставиш касата си и оттатък ще минеш, огън иде отподире!

„Него слушайте!“ Туй, Божественото Слово, иде и то ще разтопи и сърцата, и умовете на хората и ще внесе новото. И казва Писанието: „Ще им дам ново сърце“. Защо ние да не възприемем новото учение? Не само да кажем „ново учение“ – мълчишката, а и да пристъпим към прилагането на това учение. Онези земеделци, когато искат да обработват някоя култура, започват с малък опит. И аз казвам на всички християни, които са израснали в тази страна: те могат да си подадат ръка и да влезнат в това Божествено учение. „И дошли Моисей и Илия“, защо дошли? Те са дошли да се учат от Христа. И Христос, казва там Писанието, е говорил за страданията, но той предаде на Моисей и Илия два урока, защо с тяхното учение светът не можа да принесе ония резултати, които те очакваха? Защото, заради Илия, на 400 души пророци им отрязаха главите, а Моисей

сложи законодателство и сега то царува в света. И Христос каза на Моисей и Илия: докато не влезе онова велико учение на Великата Божия Любов, светът няма да се преобрази, и следователно Той каза: „Аз трябва да пострадам“, значи тази Любов, която е в мене, аз трябва да я дам на света, да влезе в човешките души и да започнат хората да живеят с Божествената Любов. Като казал Христос това на старозаветните пророци, неговото лице станало светло като слънцето.

Казвам, вие сте Моисей и Илия, а вие казвате: „Да се отстъпи малко за църквата, трябват пари“, осигурявате се – значи при вас са Илия и Моисей. Нали вие сте учен човек, вие сте законник, какъвто и да сте, поддържате стария завет на нещата, хубаво, Моисей и Илия сте. Дойде Христос и ви казва: „По този начин вашият живот никога няма да се оправи“. И ако вие разберете, ще кажете: „Както Господ пожертва живота си заради хората, тъй и аз заради Господ може да се жертвам“ – тогава вашите лица ще светнат като слънцето и дрехите ви ще станат бели като сняг.

Сега ще дойдат да тълкуват думите ми. Човек ще живее тъй, както е, че като умрем, тогава ще се оправи светът. Не когато умреш, а докато си жив, трябва да направиш това. Тази е смешна философия, като казвате: „Когато умрем“. Но като изгубя богатството, какво ще помагам на бедния? Докато съм богат, мога да помагам – здравият може да помага, – а като стана хилав, как ще помогна? Но душата ми трябва да бъде пълна с Любов и тази Любов трябва да я жертвам. Туй е учението, което от хиляди години се проповядва. Това не е учение на насилие, това е учение на абсолютна свобода. И колко е велико Неговото търпение! Той постоянно казва: „Тия мои деца в гнездото ще поумнеят“. Обръща ги, погалва ги, по някой път му иде на ума да ги захвърли, но казва: „Ще поумнеят“. И аз вярвам, братя, вие ще поумнеете, ще станете добри. Аз вярвам, че ще израснат вашите крилца и ще хвръкнете из това гнездо, всички ще отпътувате за Царството Божие, а не за ада. Всинца ви един ден Господ ще ви изведе из ада – земята е ад – в Неговото Царство, където Неговата Любов цари. Вярвайте в тази Любов и Царството Божие ще дойде! Всички ние трябва да бъдем спасени и ще бъдем спасени. Сега може да цитират някои стиха. Но в Откровението Йоан казва тъй: „И чух цялото създание да хвали Бога“. А ако той е чул цялото създание да хвали Бога, значи всички ще бъдат спасени. Но пред всичкото време ще има страдания и един ден всички ние ще излезем из този огън и ще влезем в Божията Любов. Някои сте на прага да излезете. Излезте!

„Слушайте Него!“ Този, който е сега във вас, слушайте Него. И като срещнеш някой проповедник, свещеник, кажи му: „Братко, ти слушаш ли Него?“ Ще му кажеш: „Ние сме горе на планината, при нас е Моисей и

Илия". А сега казват: „Той е отлъчен от църквата, той е проклет". А Христос казва: „Не, Любов за всички". „Всички вие сте братя", тъй казва Христос: „Всички вие сте братя", никакви еретици няма. Илия и Моисей са пълни само с Любов, а за Христа има само братя и сестри, макар че вие се казвате другояче. Един ден вашето еретичество ще изчезне и ще остане само Божественото във вас. И защо ние да не заживеем този живот, този разумен живот, и да изучаваме великата философия на живота – ние ще станем тогава хиляди пъти по-умни, отколкото сме сега. И в тази земя, ако рекат всички българи да слушат Него, мед и масло ще потече. Ако всички се спрат върху този стих и рекат да слушат Него, мед и масло ще потече и всичките им дългове и нещастия ще изчезнат. Ето една реална философия. Всеки народ, който от хиляди години е слушал Господа, е бил благословен. Той е Великият Господ на Любовта, както са го проповядвали досега, който спасява, който се жертва, който всеки ден ни дава храна и утеха във всички положения. Той казва: „Не бой се, ще се оправи твоята работа". Изгубил си сина си, дъщеря си, Той казва: „Не бой се, ще се оправи тази работа!"

„Него слушайте!" И аз желая сега вие да се въодушевите от тази мисъл: него да слушате в себе си. Влезе ли Той, въпросът е разрешен. Илия и Моисей ще ви кажат: „Нашето учение досега беше", но и те ще добавят: „Него слушайте". И гласът отгоре казва: – кой глас? – Божественият: „Него слушайте". – Туй, което аз съм вложил вътре във вас, Него слушайте, този Дух, Него слушайте! Някой казва: „Много просто е това учение". Приложете го навсякъде, ние няма да идем да отваряме манастири и църкви. Ние ще образуваме една църква в сърцето си, един олтар ще има, ние ще вложим тази църква в нашия ум и ще ги държим чисти, тъй че телата ни ще бъдат храмове на Бога живаго. Другите външни храмове лесно се съзиждат. Сега Бога къде ще го намерим? Ако вие не сте честни и спрямо оня, който ви обича, изневерите на неговата любов, как ще се прояви Бог у вас? Нали Бог е, който ви люби? И кого може да обичате? Нали Бога? Следователно Любовта, която се проявява по един или друг начин. И ще ни питат дали това е Любов или не. Любовта зло никому никога не мисли. Първото нещо, Любовта е абсолютно добро. Аз я наричам абсолютно добро в света. Бог се наслаждава, като вижда, че всички същества могат да живеят. Аз минавам покрай някоя мравица, правя път. Може да я стъпча, не, аз се радвам, и тя има свой живот. Качва се, слиза. Казвам: това е мое братче, и ако мравката зачитам, онзи брат, големия, повече ще го зачитам. Вие казвате: „Това са мрави". Майката каже: „Моето детенце къса главите на мухите". А после? – И неговата глава отива. „Какво да правим, нападат кухнята?" Очистете кухните и мухите няма да ви нападат. Сложете една-две чинии за тия малки братчета. А сега ще сложат захар, а отгоре капан, и после очистихте мухите. Това не е култура! Оттам започват всичките престъпления. И тогава ние се чудим

защо Господ е направил така света. Не, и мухите си имат своето предназначение. Мухите, мравките, всички същества извършват отлична длъжност в света. Тия мравки, които си правят дупки, вършат велика работа. За нас всяко нещо си има своето предназначение, дали е добро или зло от наше гледище, то си има своето предназначение за нас, „умните“ хора на земята. И тъй, „Него слушайте!“ И тогава пред Неговото лице ще затрепти сърцето ни, и като срещнем вълка, ще гледаме на него като на овца и той ще измени характера си. И когато вълкът ни срещне и види, че в нас има „Него слушайте“, той ще каже: „Понеже ти сега слушаш Него, и аз ще го слушам, и двама можем да живеем“. А „вълк“, както сега се разбира, е отсъствие на Божественото у нас. Нищо повече! То е една отрицателна идея. И казва Матей, който хроникира тази идея: „Горе, на планината“. Ние сме пак горе, на планината. Някой казва: „Дали съм аз там?“ Днес си горе, на планината. Казва: „Тук да направим три шатри“. Кои са тия три шатри? Това са трите църкви: едната – евангелската, другата – православната, и третата – католишката. Тъй казват някои. И всеки, казват, който не е в една от тия шатри, не е християнин. И всички казват, католиците например: „В нашата шатра е спасението!“ Не, никаква шатра! Петър казва това, а Христос казва: „Петре, аз трябва да сляза долу в света, да се пожертвам и да дам живота си за откуп на света“. Никакви шатри. И следователно, ако живеете в шатри, вие сте в учението на Моисея и Илия, а ако живеете без шатра, вие сте в учението на Христа, където целият свят е ваш дом, и следователно учението Христово не е шатра, а е учение на абсолютна свобода. И анархистът, който живее в небето, е в правия път. А когато човек придобие абсолютна свобода на своята мисъл, не е анархист. Трябва да се признае тази свобода на всички хора, и тогава всеки е в правия път. И ние затова сме дошли, да се научим какви са нашите права, как да слушаме и кого да слушаме и само тогава ще се върнем на небето и ще бъдем достойни негови граждани. А докато не приемем това, дълго време ще живеем в пансиона и ще приемаме любовни писма! И ще ви се каже: „Синко, ти още не си свършил, а като свършиш, върни се, синко, с дипломата си“. На всички вас, които са свършили пансиона, аз ви пожелавам „добър път“, да се върнете при Баща си и Майка си и да имате едно отлично угощение.

„Слушайте Него!“

Беседа, държана на 12 март 1922 г. в София.

1922_03_15 Качества и проявление на волята
Издателска къща „Жануа-98“

КАЧЕСТВА И ПРОЯВЛЕНИЕ НА ВОЛЯТА

4 лекция на I Мл. ок. клас
15.III.1922 г.
сряда

Тайна молитва.

Прочетоха се темите: „Мястото на волята“. Тоя път пак ще извадите правилата само за волята. И аз ще ви говоря от чисто френологическо гледище, какво нещо е волята, научно. Туй, което вие писахте е психологически. Сега за втория път искам от трима души да напишете за „белия цвят“: Как се е явил белият цвят в природата? Вие ще изхождате от чисто естествено гледище: Как е създала природата белия цвят. Сега, ако в едно бяло платно отворите една дупка, какво ще се яви вътре? – Черно петно. Значи, всяко място, което не се осветлява, е черно, нали? Ако в едно черно място отворите дупка и се осветлява, какво ще се яви? – Светло място. Аз ви навеждам на идеята какво нещо е белият цвят. Старите схоластици на какво са уподобявали човешкия ум? – На една бяла площ, на която всичко се пише.

Ще разгледаме после и качествата на волята и как се е проявила волята в света. Защото волята има няколко проявления: проявление в умствения свят, в астралния свят и във физическото поле. Волята всякога подразбира ограничаване. Да кажем, че си един богат човек, разточителен, харчиш много – 50 000, 60 000, 100 000 лева. Не ти достигат парите, вземаш от тук, от там, никой не ти дава, най-после ти решиш да съкратиш бюджета си. Ще седнеш – ще намериш извора, средствата в себе си: малко ще ядеш, малко ще пиеш, скромно ще се обличаш, ще живееш в една скромна колибка. Волята има два начина на проявление: смаляване и разширяване, но първото нещо: волята започва с ограничаване – без ограничаване воля не може да се прояви. Воля подразбирам, първо: строго определено движение в съзнанието, трябва да се даде известен наклон. Ако не ограничавате нещата, няма наклон. Ако ограничите в една тясна площ и дадете наклон, ще има движение. Но от френологическо гледище, не всички хора имат еднаква воля. Волята не е еднакво развита у всички, и затуй трябва да знаете вие признаците на волята. Сега, за пример, говорите за воля, но ако видите един човек, може ли да узнаете у кого е силно развита волята? И дали тази воля е култивирана, възпитана или просто естествена? Тия признаци, като ученици на една окултна школа,

трябва да ги знаете. Как мислите, ако един човек би имал само един пръст чело, може ли да очаквате от него някоя философска мисъл? – Не, никаква. Най-малко три пръста трябва да е челото, за да може човек да мисли. Сега много от вашите илюзии ще изчезнат. В туй отношение окултизмът е опасна наука. Защото, който влезе и мисли, че е гениален, а окултистът му каже, че не е, това ще каже, че има гений в зародиш, тъй като семка; малък, пък има гений, който сега е почнал да расте, пък има и който е израснал. Като кажем, че някой е гениален, разбирам, той се е развил, проявил се е. А простите хора те са в зародиш. За да се развият, иска се много време още.

Изобщо, в 100 години се ражда по един гений в света.

В 1000 години се ражда по един светия в света.

Всеки 2000–2500 години се ражда по един учител в света.

Всяка година се ражда по един талантлив човек;

Всеки ден се ражда по един обикновен човек;

Всеки час се ражда по един глупав човек.

Тъй щото онзи, който бърза, който търси часовете, той е между глупавите, които смята часовете, когато се учи за Бога, той е глупав човек. Ако търси дните, между обикновените хора е. Седмицата турихме ли ние? – Не. Аа, пропуснахме. – За месеца не казахте. Аа. Тъй щото, обикновените хора при обикновени условия се раждат. Друг ден ще ви дам една схема за развитието на волята, все трябва да имат известни мерки. В света онзи има по-силна воля, който носи шашка, като те срещне, веднага хваща шашката си. Онзи, който пише писмо, като хване перото, и в него се прояви волята. Следователно, той може да работи. Търговецът, като отвори касата си, и там се проявява волята. Парите са един стимул. Гладният, като отвори торбата си, и в него се поражда волята. Тъй че в света има различни стимули, които подтикват волята. Ученият, като отвори книгата; химикът, като влезе в своята лаборатория. Затуй човек трябва да има вяра в главата си. Той, като погледне главата си, да е като онзи, който, като бутне шашката си, знае, че тя е корава, силна и може с нея да работи, не се обезсърчава.

Най-първо ние трябва да имаме вяра, че нашият мозък, нашият ум може да работи. Вяра трябва да имаме: вяра в сърцето си, което е емблема на нашите чувства, че във всички мъчнотии то може да издържа на

страданията. После, вяра в нашия стомах, че храната, която възприемаш, може да я обработи и да ни даде необходимото в живота и вяра в ръцете и краката, че може да работим и да ходим там, дето искаме. Това е талисман. Като попипнеш главата, да знаеш, че тя може да решава разумно всички въпроси. За туй ще се пазите, да не се демагнитизира мозъка ви. В известни случаи мозъкът изгубва своите сили – при силни сътресения. Тия сътресения може да бъдат ментални, астрални и физически. Примерът, дето един руски цигулар, като чул друг един виртуоз, това не му послужило за импулс, а се обезсърчил. За туй високите планински върхове трябва да седят далеч от градовете, да не хвърлят сянка. Или с други думи казано, големите авторитети в света спъват малките хора. Човек да се основава на известен авторитет в света, може. Но този авторитет да може да събужда мисъл и да дава свобода, но щом те спъва, тогава не може да мислиш. Такъв авторитет може да бъде само Бог – никой друг. А виждаме, че Бог се е скрил тъй, че не го знаем къде е. Той тъй се е скрил, че ние Го търсим сега и не можем да Го намерим.

Тогава, ако ви попитат, в тялото де бихте поставили волята? Да кажем, главата, мозъкът е място за мислене; дробовете, сърцето отговарят на чувствата на човека. Колкото човек повече чувства, той се разширява. Когато е скръбен, той въздиша дълбоко. Значи, там е чувствителността и когато ние искаме да я уравновесим, дишаме дълбоко. А реакциите и спънките стават в стомаха. А волята в ръцете, в краката, в езика, в очите, в ушите. Всичките тия сетива са място на волята. Тя там се проявява и действува. И тъй, този е естественият път. Когато някой може да рисува хубаво, неговата воля е определена в рисуването. У друг, който говори, волята е в езика и в нашата мисъл. Навсякъде волята може да влезне и да направлява. В това отношение волята е външната страна, проявената вече, външната страна на битието или обективната страна.

Сега аз съм определил челото – това е мисълта; носът – чувствата, а долната част – волята. В лицето е тъй физиономически, ей тъй от носа надолу, брадата туй е волята. Като дойдем до пръстите, пак същият закон. Палецът: I-та фаланга е волята, II-та – човешкият ум, а III-та – неговите чувства. Когато някой почне да му отслабва волята, той крие палеца си; в юмрук, а онези, които обезумяват, те държат отворени пръстите си. А онези, у които палецът е отгоре при юмрука, прилича на змия, щом ѝ удариш главата, тя се крие и няма вече мисъл. Ще проверявате; щом почнете да си туряте пръстите отвътре, ще се магнетизирате. Не, отгоре ще туряш палеца си, за да се магнетизираш. Когато държиш ръката си в юмрук и палецът е отгоре, известни центрове в главата, които са свързани с тази част, те се събуждат. Вие трябва да знаете езика на природата. Палецът е най-важният; той изпъква, без него смешна ще бъде ръката и

пръстите нямат смисъл без него, а с него и другите пръсти получават смисъл. И желаете формата на палеца да бъде красива, и вие ще въздействувате на волята си. Когато изучавате патологията на човешката воля, ще забележите, че у престъпниците първата фаланга е съвсем валчеста топка, у престъпниците от минали животи, от 4–5 поколения, като един боздуган се образува палецът. Когато волята действува, първата фаланга расте; когато умът правилно се развива, втората част расте в големина. Ето ви барометър, в който ще видите туй развитие – до къде е стигнала волята ви. В този живот може ли да порасне пръстът? – Може, може. Ако 1/2 мм порасне, то е много. Аз съм следил мнозина, в няколко години, 4–5–6 години у някои носът се е проточвал надолу; на някои палецът. Ако първата фаланга е по-дълга, човек е много своенравен. Втората фаланга трябва да е малко по-дълга. Умът трябва да преодолява, след туй чувствата – базата, основата и тя трябва да бъде широка. А волята е физическата страна. Ако първата фаланга (волята) е по-голяма, такива хора са сбъдничави. Криво, право, той не отстъпва. А у инатливия, у него гордостта взема надмощие. Той счита, че погрешка не прави; туй, което е казал, то е право. Сбъдничави са интелигентните натури. Един учен може да бъде сбъдничав, а един прост човек – упорит. Сега може да опитвате волята си в малките неща. Кажете, че утре ще станете точно в 4 часа. Допуснете, сега е зимно време, студено и вие почнете да разсъждавате: „Ще настина“. – Не, това не е воля. Ще станеш в 4 часа да се облечеш, може да се разхождаш в стаята си, но ще станеш. Често в окултизма много ученици не сполучват, защото те трябва да се концентрират. В концентрирането съзнанието трябва да мине безпрепятствено от едно състояние в друго. И той заспива; при заспиването ти слизаш. А в туй слизане се прекъсват картините, които иначе би видял. Има, които стоят при вратата, и те приспиват, защото те знаят, че иначе ще видиш повече. А вие ще се борите да не заспите. И мнозина в България, доколкото аз зная, с малки изключения, все заспиват, защото има противници и те казват: „Не е тук място, а на долу“. Ще ти дойде една дрямка и ще те хванат. Никакво заспиване! В концентрирането не се иска напрежение. Ти ще бъдеш тих и спокоен. Едно спокойно очакване и няма да се безпокоиш за резултатите. Природата обича настойчивост, не своенравие. Ние мислим, че можем да я заставим. Не. Само, ако ние се хармонизираме с нея, отиваме с искреност и настояваме. То е като онзи ученик, който настоява пред учителя си и е готов на всички жертви. Така и природата, щом ни види, че сме готови на всички жертви, и тя е готова; но ако ние сме своенравни, тя ще ни лиши от това, което ние искаме. И следователно, воля има онзи човек, който на едно добро желание, след като му откажат 99 пъти да постоянствува и на стотния път твоята воля ще сполучи. Сега, в този си живот, вие кармически имате ред препятствия, някои по-големи, някои по-малки. Някои от вас ще развият волята си по-скоро в тази посока, а други – по-

мъчно. Пък някои от вас ще дойдат до някъде и ще кажат: „Тази работа не е за мене, в някой друг живот... аз съм млад, та като стана малко по-възрастен, сега не му е времето“. Не, сега, сега. Сега не направите ли туй и в бъдеще пак е същият закон. И тъй, всички ще започнете с ограничаване, не измъчване. Ще гледате да се освободите от всички излишни неща, които ви спъват в живота; а други неща, които ви липсват, ще притурите.

И тъй, във волята вие ще има да се справите първо с физическия човек, първо с тялото, ако искате да развиете волята; второ – с чувствата си и трето – с мислите си. Така ще насочите вашата воля. Гледайте да пресъздадете тялото си, да внесете ония елементи, които ще внесат по-голяма бодрост и издръжливост на тялото; да внесете ония елементи, които ще дадат по-голяма устойчивост на чувствата ви и по-голяма сила на мисълта ви.

После, всички, които влизате в този клас, може да си определите два положителни часа през 24-те часа. Единият час може да е сутрин: като станете, да си препратите по едно добро желание за усилване на волята си; а другият – вечерно време. За сега изберете си само един ден в седмицата, да видим кой ден бихте си избрали. – Кажете вие кой ден. – Е, вие си имате един ден, който си обичате. Сутрин, като станете, ще си пожелаете и вечер преди да си легнете. Ще седите, колкото имате разположение. Гледайте да имате разположение, защото без разположение вие не може да си пратите една добра мисъл. Според разположението на сърцето ви ще бъде изпращането на мисълта. Индивидуално, ще изпращате мислите, не общо. Вие ще изпъквате като индивиди. Само на тези от вашия клас, ще направите един малък опит, нали? Та после от малкото към великото, нали тъй? Ако ученикът не напише първата буква, после един слог, първата дума, той не може да напише тия сложни предложения. Всички лица ще ги прекарате образом и ще пратите мисълта. После друг, трети, докато изредите всички, както поливате цветята: ще идете при всяко цветенце, и ще му полеете водица, ще го погладите, а не с маркуча, това не е поливане. В окултната школа туй не се позволява. С маркуча то е практично, но резултатите са лоши. А тъй, повече време ще ви вземе, но има отлични резултати. Петдесет души сте, вие ще дадете по 10 секунди за всеки един, може по 20–30. Ако е по 1 минута, много ще се уморите, по 10, по 20 секунди, 1/2 минута. Туй, което пожелаеш за себе си, ще го пратиш на другите. Като пратиш туй пожелание на другите, ще поляризираш своята воля. Може и една минута, но за да не се уморите, аз ви давам по възможност най-малко, а вие може да си турите и една минута, и 5 минути, но за да не се яви желание у вас да бързате, затова аз искам най-малко 10 секунди. Ти ще помислиш заради него, но не бързай, ще свърши работата. Кой ден ще изберете? – Четвъртък. Хайде, утре точно в 5 часа

сутринта, и вечерта – точно в 12 часа ще бодърствувате, няма да си лягате преди това. От 11 часа ще започнете до 12, а сутринта от 5–6. Туй е обещание само за тази седмица. Не искам да давате обещание за много. После ще направим обещание за един месец, после за година, а някога ще направим обещание за един ден. От малко ще започнем, то е най-сигурно. А някой даде обещание за целия си живот, а после нищо не изпълни. И тази седмица ще бъдете искрени, който не го направи, ще си каже. – Каква мисъл ще пратим? – Това, което ти желаеш за себе си. Сега вие ще си останете тихи и спокойни; тази мисъл ще дойде на всинца ви. Вие ще си направите тази мисъл, тя ще дойде отвътре и ще си я напишете. Бъдете спокойни, тя ще дойде; мисълта, тя ще бъде кратка и ясна. Може да не я изкажете добре, стига желанието ви да е правилно, нали? Онова дете, което иска да рисува, желанието му е правилно. Щом желанието е правилно, формата и тя ще бъде правилна.

Тайна молитва.

Аз ще ви дам едно изречение:

„Без страх в Любовта безгранична!“

Когато си проектирате мисълта, ще кажете:

„Без страх в Любовта безгранична“.

Ще се ограждате.

1922_03_16 Първото задължение на учениците
Издателска къща „Жануа-98“

ПЪРВОТО ЗАДЪЛЖЕНИЕ НА УЧЕНИЦИТЕ

4 школна лекция на общия окултен клас,
16.III.1922, четвъртък. Ст. София, 7.30 ч. в.

Т. м.

Преди да пристъпим към прочитане това, което е написано, аз ще направя няколко кратки бележки.

Тия познания, които може да добиете в една окултна школа, ще засегнат не само вашия настоящ живот, но и бъдещия ви живот. Тия познания ще ви бъдат в полза не само за сега, но може би за хиляди години от сега нататък.

Всяка една окултна школа, или Великата Божествена окултна школа, е съпроводена с големи мъчнотии. И не е тъй лесно човек да стане ученик на една окултна школа. Вие може да минавате в тази Велика школа само за оглашен. Защото ученик е само онзи, който може да борави със задачите на тая окултна школа, както математикът трябва да знае всичките правила на математиката, за да борави със сложните задачи, и музикантът – със сложните упражнения в музиката. Ученикът всякога трябва да знае положението си в школата, той не трябва да си прави илюзии. Първото правило в една окултна школа е: ученикът трябва да има голямо смирение, не овчедушие, а смирение – в тази Велика идея, че Вечното, безграничното не може да се събере в ограниченото. Той не трябва да си прави илюзията, че в тази малка главица, в този малък мозък вътре, ще може да се събере всичкото тайно знание. Невъзможно е това нещо за сега! Прави се сравнение, че човешкият мозък има голяма възможност да придобие големи знания. Туй сравнение е следующето: ако съберем всичкото съвременно знание, може да го съберем в 90 книги, големи като Библията, и, ако го напечатим в клетките на мозъка си, пак ще остане място за още 900 такива книги. Тъй щото, вземете 90:900 и ще видите какво е отношението – 1:10. Значи човек дори не е презполовил своето учение. Ученикът в тази окултна школа трябва да знае где му е мястото. Той трябва да знае, че учениците от най-долната градация се различават от учениците от най-високата, по знание, т. е. че тяхното знание и сила в сравнение с онова на напредналите е нищо. Човек в едно отношение може да знае, но в друго отношение да не знае. Сега туй не трябва да ви бъде за обезсърчение, но който иска да се учи, трябва да знае това нещо. И пак ще ви повторя

идеята: хората остаряват, само когато мислят, че всичко знаят. Който иска да остарее, това е много лесно. Денят, в който ти помислиш, че всичко си свършил – ти си остарял. А за да се подмладиш, ще мислиш, че много малко знаеш, ще почнеш, като дете, да възприемаш. А такава старост аз я наричам преждевременна. Затуй желая всички в школата, да бъдете млади. А за да бъдете млади, значи, да мислите, че сега започвате Великото Божествено учение. Учението, което светът дава, то е предговор на Божественото учение. Като свършите всичко в света: отделенията, прогимназията, гимназията, после университета, специализирате се и станете най-учения човек, това е само предговор на Божественото знание, което трябва да започнете. Следователно, ако вие сте добили този предговор, може да станете един добър ученик в Божествената школа. Затуй аз препоръчвам на всеки: да добиете от светското знание, колкото може повече. Защото някой казва: „Нам светско знание не ни трябва, а Божествено“. Ако светското нямаш, Божественото не можеш да придобиеш. Ако светското ти е мъчно, Божественото е хиляди пъти по-мъчно. Сега в един съвременен университет плащат такса 800 лв., а в едно Божествено учение, с 8000 лв. не може да влезеш, и с 10 000 лв. не може да влезеш, и с 20 х., и със 100 х., и с 1 милион, и с 10 и със 100 милиона не може да влезеш, и с един милиард не можеш да влезеш. Разбирате ли? Ако е за пари, то с пари не може да се откупува. В Божественото училище ще заложиш сърцето си и ума си, а волята ще остане твоя. И тогава ще откупуваш сърцето и ума си, за да покажеш колко си юнак. Волята ще остане на тебе, а умът и сърцето там. И затуй Писанието казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Сърцето си ще го заложиш. Разбира се, туй не е залагане, тъй както в света залагат. Във всяка окултна школа ще пристъпите с всичкото си благоговение. То е нещо вътрешно. Няма да ходите разпасани, но там, като влезе човек, трябва да има всичкото благородство на ума и сърцето, да знаете, че туй е една от най-великите и най-благородните работи. И върху познанията, върху това градиво, което ученикът ще добие, ще почива неговото щастие, понеже той ще сгражда бъдещия си живот и бъдещия си дом върху тия свои познания. Някой ще каже: „Без тия знания не може ли?“ – Не може. Може да влезете съзнателно или несъзнателно, но все-таки ще минете през Божествената школа и ще свършите. Само че някои са влезли без да знаят, а други знаят, че са влезли в тази школа. Религиозните хора казват: „Нам не ни трябват много знания, т.е. ние и без окултна школа може да минем“. Това подразбира, че те несъзнателно ще минат тази школа. Някои хора я минават съзнателно, а други – несъзнателно. И ще ви кажа защо. Страхливите ученици ги прекарват през моста вечерно време – да не виждат, а безстрашливите ученици – денем. И на страхливите им турят превръзка. И когато някой каже: „Не може ли без тази школа?“ – аз казвам: Може, но с превръзка, а може и без превръзка.

После правилото казва, че ние не искаме много, напротив, много малко изискваме. От всеки един ученик искаме да отдели на ден по един час време. Седем деня, по един час от деня, 7 часа работа, и то, този час от времето, което ще прахосаш някъде да посветиш на туй занимание.

И този час ще го посветите съзнателно от Любов. Пак ще ви кажа: Ако вие работите без Любов, нищо няма да ви ползува. Правилото на Божествената окултна школа гласи, че знанието трябва да се добива по закона на Любовта. Добиеш ли едно знание без Любов, то няма да те ползува. И ап. Павел, в посланието си към Коринтяните, казва: „Каквото и да направи, ако е без Любов, нищо не се ползувам". Ако го направим с Любов, ползуваме се.

Сега в тази окултна школа вие ще се запознаете с всичките религиозни системи, положения, закони, защо са се явили религиите, при какви условия и т. н. И тогава няма да има тия неразбории: дали ние сме на правата или на кривата страна. От окултно гледище ние другояче разсъждаваме за правото и кривото. От становището на окултната школа, съвременното право е безправие. И когато някой ви каже: „Няма ли право?" Право! Вашето право, от окултно становище, е безправие. И следователно, за да имаме едно правилно схващане за тази Велика Божествена еволюция на нещата, трябва да имаме туй истинско познание, истинското разбиране, и тогава ще може да разглеждаме въпросите философски. Ние се боим от въпроси. Някои въпроси може да ги разрешим много лесно, а други въпроси оставяме без отговор. Защо? Защото във всяка една окултна школа, всеки един въпрос трябва да се разгледа на своето време, а не без време. Има въпроси, които се задават без време. Задава се въпросът: „Има ли Господ или не?" Този въпрос е ненавременен. „Има ли бъдещ живот или не?" И този въпрос е ненавременен. Защото, за мене, аз, който живея едновременно и в този, и в другия свят, ходя и се разговарям с всички тия ангели, ако ме питат: Има ли ангели? – аз си мълча. Някой ще ме убеждава, че това е глупаво, аз пак мълча, виждам кое е глупаво. Ама ще пита някой: Ти виждаш ли това? Ами ти разбираш ли това, което питаш? Колкото ти имаш право да се съмняваш в моето виждане, толкова имам право и аз да се съмнявам в твоето разбиране. А две еднакви величини, в две противоположни посоки една към друга, се взаимно унищожават. А, виж, зададени такива въпроси в окултната школа: как да живеем, как да подобрим живота си – на това може да отговори окултната школа – Как да обновим своя живот, как да развием ума си, как да очистим сърцето си, как да развием душевните си сили? – На всичко туй се отговаря прямо, дават се методи. Онези, които влизат в школата, трябва да знаят, че те са ученици, а ученикът трябва да

бъде без предубеждение. Той трябва да бъде чист, като опрана дреха. Само старите хора, които са живели дълго време в света, казват: „Човек не трябва да бъде глупав“. А от окултно гледище ние предпочитаме да бъдем глупави в известно отношение. Та всеки един от вас трябва да напусне своите предубеждения. И ако от това, което се преподава, не се постигат резултати, той сам ще си прави своето заключение. Малки, микроскопически опити – големи работи няма да правим. Ще ви кажем да посеете едно житно зърно и после ще ви питам: Израсна ли? – Израсна. После: Колко зърна даде? Узря ли? Реално ли е това зърно? Защото туй, което става с едното житно зърно, същото става и с 10 милиона такива. Но, няма да очаквате изведнъж резултати. Някой, като влезе в школата, мисли, че ще се изтегли завесата и изведнъж всичко ще се оправи. Който мисли, че ще се вдигне завесата изведнъж, аз го предупреждавам да не си губи времето. Тъй щото ще трябва да се разберем. Да не кажат някои: „Ама аз какво мислих“. Ако мислите за големи работи, аз ще ви покажа място къде да отидете за тях. Там много се добива.

И тъй, на първа ръка, ние ще пристъпим да проучим основно човека, сегашния човек, тъй както е, да го проучим в тази му фаза, с тия сили, които се развиват в неговия организъм, проявяват се в неговия ум, действуват в неговото сърце и се реализират в неговата воля. И след като проучим човека по този начин, ние ще пристъпим тогава в друга една област, по-широка и по-приятна. Проучването на човека в някое отношение е приятно, а в друго отношение – неприятно. Когато проучаваш положителната страна на човека – приятно е, когато проучваш неговите отрицателни страни, е много неприятно. И всеки ученик трябва да бъде много смел и решителен. За да проучим човека, това е трудно нещо. Ще ви поставят в една окултна школа и ще ви покажат положителните и отрицателните страни на вашия характер, тъй както пред едно огледало, да си видите мислите. И при един такъв изпит, не зная, но температурата ви ще падне най-малко 35 градуса под нулата, ще истините, и ще ви се отще да живеете. И затуй, в старо време, много ученици са подлудявали. Но ние няма да направим това. В тия школи, дето много се дава, човек излиза или с много ум, или без ум, то е хазартна игра. А методът, който ние ще употребим, е един от най-безопасните. Но като казвам „безопасен“, да не мислите, че лесно ще минете. И тук ще заложите ума и сърцето си. Там си има долапчета и ключове, и всеки ден, като кажете: „Искам сърцето си назад“, може да си отворите, когато искате и да си вземете ума и сърцето. А другият начин, дето много се придобива, то е в друг клас. И тогава, като свършиш училището, ще дойде Великият Учител, сам ще отвори. И ако вие ме попитате за съвременните подлудели хора, смахнати хора, защо са такива, те са все ученици на такива школи, недосвършили са те. На първо време ще турите в ума си мисълта: трябва

да свършим училището, по който и да е начин. Религията казва: „Трябва да вършим Волята Божия". А ние казваме: „Земята е едно училище и то трябва да се свърши, по който и да е начин".

Сега кой от вас може да чете хубаво? Да се прочетат темите! (Брат Белев ги чете).

Сега ще определите една комисия, която след като прочита всичките работи, да изважда нещо общо. От всичко туй ще извадите най-важните работи и ще направите едно общо определение, кой е най-добрият ум. Може да започнете от там: умът и неговите връзки с материалния свят, разните му качества в природата и т. н. Кои ще влизат в тази комисия? Може вие да се определите, за вас 14 е най-доброто число 7 братя и 7 сестри. Вие ще си ги изберете, то е вече ваша работа. (Мълчание). Тогава аз определям братята. Толев, Белев, Русчев, Русев, Радев, Коен и Радославов, а от сестрите: Недялкова, Здравка Попова, Спиридонова, Стоянова, Динова, леля Гина, Иванова.

Сега тук се иска вещина, да се извадят важните мисли, защото туй общо определение, което ще направите, всички ще го проучите и всички ученици ще си го препишат, да го имат. То да бъде нещо красиво. Ще го прочетем тук и ще го турим на гласуване, да видим одобрявате ли го всички?

Т. м.

1922_03_19 Твоето Слово

ТВОЕТО СЛОВО

Освети ги чрез Твоята Истина, Твоето Слово е Истина. (Ев. Йоан 17:17)

Този стих е един от дълбоките, един от великите стихове на Евангелието: той съдържа такава грандиозна истина, която мъчно може да се опише. Само природата е майстор, тя има тая възможност – големите работи да ги прави малки и малките големи. Следователно, за да може човек да разбере този стих, неговата душа, или неговият ум, или неговият дух трябва да бъде в състояние да разбере какво е искал да каже Христос: „Освети ги чрез Твоята Истина, Твоето Слово е Истина". Не че думата „истина" е вам непонятна, но де я употребявате? Казвате: „Ти говориш ли истината?" „Туй нещо, което казваш, истина ли е?" Но когато дойдем в Божествената школа, ние не боравим така отвлечено с нещата, но трябва да ги разбираме конкретно, да разбираме тяхното отношение. За пример, ако вземем думата „вода", ще кажете: „Кой не знае какво е вода?" Но ако вие попитате рибите, които живеят във водата, какво нещо е тя, те ще ви кажат: „Водата е една течност, в която ние живеем", и нищо повече! За какво може да служи тази вода, те не знаят. Рибите не знаят нищо за парата – че водата може да се превърне в пара. Рибите не знаят, че тази вода може да разхладява хората и растенията в тяхната жажда, това е още непонятно за тях. Когато някой каже „истина", ако си риба, разбираш истината като риба, и ще кажеш: „Ние живеем в истината". Павел казва: „Ние живеем и се движим в Бога". Как? Като рибите ли? Едно време хората са живели като растения и като риби в Бога, а сега сме по-умни, живеем и се движим в Бога. А има други, които живеят привидно, като рибите във водата. Които не разбират тази философия, ще кажат: „Това е отклонение, това е еретичество". Те мислят, че нещата в света може да се изтълкуват само по един начин. Там е заблуждението. Животът има критерий или мярка за разбиране. Всички същества, наредени в тази лествица в низходяща степен, от човека надолу, всички животни, млекопитаещи, риби, мекотели, дори до растенията, кристалите и т.н. имат критерий. И сега мислите, че разбирате живота! Кристалите, казвате, са мъртви. Знаете ли на какво мяза вашето положение? Кристалите са толкова далеч от нас! От чисто астрономическо гледище, някои звезди са толкова далече, че не можем да забележим, че те се движат по небето, а онези астрономи, които се занимават с това, казват: „Те пътуват с грамадна бързина, а при това ние не можем да забележим това движение". И следователно, от наше гледище, казваме: „Те са неподвижни". Предмети, които се движат и са близо, движението им се забелязва, а предмет, който се движи, но е по-далече, неговото движение се забелязва по-мъчно и се

показва по-мудно.

Сега, когато ние питаме: Какво нещо е Истината? Е, истина е това: млякото ти чисто ли е? Е хубаво, ако млякото ми е чисто, това истина ли е? Казва някой: „Кажи ми тази дума истина ли е?“ „Тази дума представлява ли истината?“ Аз тълкувам, когато някой ми каже: „Ти говориш ли ми истината?“ Аз подразбирам следното: ето какво е скрито – когато някой човек ме пита, този плод на слънцето ли е узрял? Ако плодът е узрял на слънцето, под силата на слънцето, какво ще стане? Създаването на този плод не може да се обясни само със светлината, със силата на слънцето. Е, какво е Истина? Узрял ли е плодът в Истината – туй се разбира. Но какво нещо е Истината? Истината, това е насока, в която ние се движим, пътят, по който ние се движим – това е Истината. Че туй е така, Писанието казва: „Глава на твоето Слово е Истината“, а ние знаем, че всички движения вървят все към главата, и нагоре, и надолу, ние всякога изхождаме от главата. Главата ни показва насоката, и когато ние кажем, че някой човек има глава, разбираме, че той има насока, цел, към която се стреми. Някой казва: „Ти вярваш ли в Истината?“ Изисква се нещо повече, отколкото да имаш цел, но аз казвам: Ти движиш ли се към Истината? – „Движа се“. Но как, в кръг ли или в права линия? Конят, и той се движи, изважда вода и полива градината. Какво е свършил? На другия ден пак се движи, извършва една сериозна работа. Ако го питаме какво върти, ще отговори: „Едно колело“. – Е, туй колело какво отношение има към тебе? – „Аз не зная, моят господар знае.“ И тогава ние, съвременните учени, културни хора, знаете ли на какво мязаме? – На един кон, който е служил 30 години в такава една градина, бахча я наричат, да полива зеле и пиперки, и след 30 години господарят му бил тъй благороден, че казал: „От мене да замине, хайде на стари години, там на ливадата да пасе и тъй да си умре“. Обаче конят не бил доволен, след като се напасвал и дохождало време, той отивал пак на туй място и се въртял, и след туй пак се връщал на ливадата да пасе. Туй доброволно вече вършил конят. Та и ние, когато ни освободят от нашите разбирания, пак се въртим наоколо и мислим, че вършим нещо. Туй въртене още не е философия. Всичките неща се движат в кръг, във вселената всички неща се движат само по една вечна линия. Ако земята се движи по един кръг около слънцето, а слънцето се движи около друг кръг, пък той около трети и т.н., значи движение в движение имаме, то е насока на една права линия, а правата линия е насока към Истината. Значи всички хора се движим към Бога. И тогава питат хората: „Що е Бог!“ За Бога ние имаме две понятия: когато излизаме от Бога, ние го разбираме като ограничен в себе си, т.е. безграничното, което се ограничава в себе си, – тогава разбираме Бога като ограничен. А като започнем живота си, отиваме към Истината, т.е. отиваме към безграничното, вечното, следователно към онуй, което е без граници, без начало и без край.

Следователно Истината е посока към безграничното и безначалното, което има връзка с ограниченото. Е, какво разбрахте вие от това? „Гранично, безгранично, безначално", що ни ползва това? Какво е това? И тогава ние се намираме в положението на онзи козел, който се хвърлил в един трап, подмамен от една лисица. Лисицата влязла в един курник, пък като издавила 10–15 кокошки и взела да ги носи, не виждала напреде си, та паднала в една голяма яма. И като паднала, гледала навън и казала: „Тази работа е лоша за мен". Седяла 2–3 дена, най-после минава един козел. „Какво търсиш тук?", пита я той. – „А-а, какво, горе ми беше много топло, пък слезнах тук да се поразхладя, тук е отлично място за живеене." – „Може ли да слезна и аз?" – „Как не може, може!" Хоп, скочил козелът вътре. Той имал големи рога. Лисицата се покачила на гърба му, после на рогата му и изскочила от трапа. Тя се освободила, а козелът останал дежурен на нейното място. Та сегашните хора, като ни разправят за истината, ние влезем в трапа като козела, а те се качват на нашата глава и излизат навън. Всеки говори за истината, докато се освободи. За пример, онзи, който заема пари, казва: „Вярвай ми, аз съм честен човек, ще ти ги платя навреме, ти вярвай в думите ми". И той му повярва и даде парите, но после онзи го няма.

Сега, когато дойдем до другите обществени положения, всички ние обещаваме: майките обещават, мъжете, жените, учителите, все обещават. Казвам: Обещават, но никой не изпълнява, а някои забравят. А от това забравяне в света произтичат нашите страдания. Защо? Понеже всички ние влизаме в един велик Божествен организъм. Всяка една душа, всеки един индивид в света играе важна роля в този Божествен организъм и само човекът, който има Истината вътре в себе си, знае насоката на своя живот. А тази насока каква е? Тази насока в религията наричат Бог. И тогава спорят за Него. В Писанието се казва: „Богът никой никога не е видял". Само единородният син, който е излязъл от пазвата на Отца, той ни го е открил. А този единородният син, кой е? Това е Любовта, която е излязла от Бога, тя ни го е изявила, и тази Истина, която е излязла от безграничното, тя е направила нещата ограничени. И граничното, тя го е изявила. Следователно трябва да разбираме защо главата и сърцето имат известни съотношения. Ако питате: „Защо сърцето постоянно се свива?", то е, защото то работи за главата, към което праща кръвта. Защо не главата, а сърцето е мястото на Любовта? Любовта работи за главата, а тя е глава на Истината: „Глава на Твоето Слово е Истината". Следователно всички наши мисли и действия са насочени към това – да познаем Истината. И тогава Писанието казва: „Когато познаем Истината, ние ще бъдем свободни". А в какво седи свободата? Свободата седи в това – да живеем в безграничното! Ако ходиш по земята, ти можеш да се спънеш и да паднеш, но ако хвръкнеш като една птичка, дали можеш да се спънеш?

Представи си, че може да пътуваш с крилата на един ангел в пространството, или с мисълта на един ангел, в тази велика вселена, какви ще бъдат вашите понятия за нея? Ние толкова сме издребняли, че мислим само за какво? Сутрин „истината“ за нас седи в това: какво ще ядем, и туй, което ще ядем, дали ще ни даде сили да свършим работата, и работата дали ще ни даде някакъв приход, парички ще спечелим ли, ще може ли да живеем щастливо? Всички хора все планове кроят, щастливо да живеят. Ако ние говорехме за Истината, те ще кажат: „Не ни говорете сега за тия отвлечени неща, а като станем богати“. Но те не знаят, че цялото има богатство, тия техни пари, се обуславят от Истината, понеже всяка една частица от нашия организъм, колкото и да е малка, има своето движение и своята насока. Сега ще ви дам едно малко определение: защо не трябва да се яде свинско месо или някои меса не трябва да се ядат, говеждо месо или свинско. Аз ще се спра на свинското, защо не трябва да се яде. Психологически ето как седи въпросът: понеже клетките на свинята са крайно индивидуализирани, когато тия клетки влязат в нашия организъм, ние трябва да харчим два пъти повече енергия, за да ги запазим. И който яде свинско месо, лесно заболява, понеже тия свински клетки по някой път не работят, и тогава стомахът спира. Затуй ние наемаме работници отвън. Не е ли умно? Ама ако наемеш стотина работници и нищо не работят, струва ли си да ги наемеш? Защо да ги наемаш? Ще платиш, без да ти свършат работа. Ще кажете: „Какво да правим тогава?“ Не наемай работници от свиня да ти работят. От картошките, от житцето, от морковите, от зелето, от пипера, от магданоза, от гулията, от крушите, от черешките, от това-онова, ще наемеш тия прекрасни работници, които, без да платиш, работят отлично и без стражари. Тъй седи великата Истина! И затуй Писанието казва: „Ние трябва да живеем много чист и свят живот“. Сега работниците, които наемаме, 10–20 души работят някои, гледам, на шосето, ама войници с байонети седят, и те работят, но не работят от Любов, пушка има. И гледам някой път стражарят като се захласне някъде, работникът избяга. И казват тогава: „Еди-кой си затворник избягал“. Така е и със свинските клетки, всеки ден все напущат и бягат и затуй казвам: В нашия организъм да няма затвори! В себе си най-първо вие унищожете затворите, в своя ум, стомах, и всички клетки, които работят, понеже са разумни, ще работят по закона на Истината, защото всички се движат към Бога.

„Освети ги чрез Твоята Истина“, значи, хвърли светлина в техните умове, да мислят, за да може да познаят Истината, и понеже Истината е глава на Твоето слово – „Твоето Слово е Истина“, – само тогава те ще разберат Истината. И на друго място се казва: „Ослепил си ги, за да не се обърнат към Тебе и се избавят“. Кои хора Господ е ослепил? Онези, които не разбират Божия закон. И в Писанието има един стих: „И не въведи нас в

изкушение“, но там е криво преведено, то е: Давай ни знания и мъдрост, да не би със своите глупости ние да попаднем в изкушение и да страдаме. Тъй е мисълта: Давай ни знания и мъдрост, да не би със своите глупости да попаднем в изкушение и да страдаме. И, следователно, ние като грешим, ще се ослепим. Сами ще се ослепим, и тогава, когато Бог ни говори Истината, няма да Го разберем. Един човек, за да разбере Истината, най-първо неговият ум трябва да бъде освободен от всички заблуждения. Тия заблуждения са наши. Когато човек направи някой грях и не иска да го поправи, той понякога се заблуждава, не вижда своята погрешка. Е хубаво, днес направиш едно, заблуждаваш се, утре направиш второ, трето, четвърто, но тия заблуждения ще повредят самия твой живот. Е, да допуснем, аз взема една чашка ромец или една чашка ракийка, за да може туй да подейства на моето храносмилане – тъй съветват лекарите. Е хубаво, аз ще видя дали туй мнение на лекарите съвпада с мнението на природата. Какво ще каже тя? Като пия винце, стане ми тежко и казвам на лекаря. – След време ще стане една промяна вътре. Каква промяна става? Днес една чашка, утре друга и т.н. Мене ми разправяше един, че жена му боледувала от неврастения. Лекари я лекували с пиене, излекували я от неврастенията, но тя станала пияница. Туй лекуване ли е? Питам: Какво е спечелила тя? Знаете ли на какво мяза това? Аз ще ви приведа един анекдот. Един турчин в Цариград бил лаком за пари, искал много пари да спечели. Отива друг един при него и му казва: „Що си туряш парите в касата, дай ми 200 лири, аз ще ти дам 100% лихва“. Турчинът му дал парите и той почнал да му дава 100%. 6 месеца му давал и после му казал: „Ти благодарен ли си?“ – „Доволен съм, хиляди пъти съм доволен, ами майката на парите кога ще ми дадеш?“ – „Майката остави я да си върви.“ Та мнозина сега казват: „Слушай, ние ще ти дадем 100%“. Да, 100 ще изядеш ти, а 100 на мене ще дадеш. В това няма никаква философия. И така не се разсъждава. И в съвременния строй ние постоянно изоставяме майката настрана, не искаме да знаем, че вървим по крива посока, та търсим, че този е виноват или онзи. Не, не! Във всяко отношение ние трябва да знаем пътя на своето движение. И това движение не трябва да го спираме по никой начин. В Истината не се допуска нито за миг абсолютно никакво колебание. Всяко поколебаване е грях, защото твоето движение е свързано с друго движение, може да попаднеш в някоя катастрофа: пресичане има на тия пътища във вселената. И това е великата философия. Божествената наука ще ни научи да живеем, ще ни покаже кое е глава на Истината. На този въпрос само Истината може да даде един задоволителен отговор, да ни направи разумни, да знаем защо живеем и как трябва да живеем.

В Америка имало един знаменит проповедник, много учен, доктор Гордон. Там има църкви демократически. Към демократическите църкви спадат методическата църква, а този доктор Гордон е спадал към

аристократическата църква, епископалната. Проповядва, събират се, слушат го, но живот няма в тази църква. В неговата църква ставали много инциденти с този доктор Гордон. Един ден влиза един бедняк, сполучил да влезне в църквата му вътре – те ги наричат: „свободните хора в религията“. Те са такива, че пет пари не дават за хората, когато си изказват мнението. Те мислят свободно, на никакви правила не се подчиняват, и на всяка църква те са тръни, и американците ги наричат „крянкс“ – т.е. колелото им се върти навсякъде, те влизат в църквата, без да плащат. Там се плаща за всяко място по 1,500–2,000 долара, століовете са плюшени, и там „се служи на Бога много хубаво!“ Влиза един беден и сяда на един стол. Стопанинът на стола го гледа, иска да го изкара, но не може. Пита го: „Ти знаеш ли на кого е това място?“ – „Не зная.“ Казва му: „Това място е мое“. – „Радвам се.“ – „Знаеш ли колко съм платил? – 2000 долара.“ – „Струва си парите.“ Сега, спира се там. Иде проповедникът доктор Гордон и започва да говори, каже някой пасаж, този се провикне: „Амин, тъй да бъде“. Всички се смущават, този казва: „Господи, помогни му да не се спъва, хубаво говори“. Сега този Гордон разправя своята опитност в една книга. Обаче всички тия инциденти не са могли да му дадат опитност да започне един нов живот. Една вечер той сънувал един жив сън, че проповядва в църквата пред грамадно събрание, всички места пълни. Иде един човек, няма място за него. Той му направил силно впечатление. Като свършил проповедта, си казал: „Искам да зная кой е този човек“ и пита: „Кой е този човек?“ Един от неговите хора казва: „Той беше Христос“. И се събужда. И казва: „Христос дойде в моята църква и за Него място нямаше!“ Питам ви: Във всички църкви има ли място за Христа? Той прав седи!

„Глава на Твоето Слово е Истината.“ И сега нас ще ни убеждават за какво ли не, за всичко друго ще ни убеждават, обаче Истината, която ще насочи нашия живот, която ще внесе една нова посока, никой не говори за нея. Всички въпроси, които вълнуват обществото, могат да се разрешават от Истината. И казва Писанието: „Когато ние познаем Истината, ще бъдем свободни“. Много естествено е: Когато тръгнеш с един човек на път, ти ще делиш с него всичко, каквото имаш. Дето седнеш, ще отвориш торбата си. Българинът е много учтив: вървиш с него, той те храни. Следователно всички хора, които вървят в Истината, в една и съща посока, могат да си помагат и ще имат разположение да ядат и пият. Защо не се разбират хората сега? Защото не вярват в Бога. Един наляво, на изток, друг на запад, и търсят все идеали. Какви идеали? Никакви идеали няма. „Ти да бъдеш българин!“ Казвам: Българинът остава ли вечно да живее? Не. „Ама да станеш професор.“ Хубаво. Ти като професор ще останеш ли да живееш? „Министър да бъдеш.“ Ще останеш ли? – Не. Е, тогава? Съдбата на всинца ни е да отидем в Орландовци, да влезем в джоба на попа. Това не е разрешение. Никога не влизам в попски джоб!. Веднъж излязъл из джоба

на попа, втори път не влизам вътре! Чудна работа! Какво спасение може да има в един попски джоб? Но това не са разсъждения, това показва колко леко ние разсъждаваме. Това са поговорки. Българите казват тъй: „Ще влезеш в попския джоб“. Защо ще влязат хората в този джоб? Всеки един човек, който не следва Божествената Истина, ще влезе в попския джоб. И този джоб е много дълбок, той е най-дълбокият, най-опасният джоб. Няма по-опасен джоб от попския джоб! Този джоб е гробът, тъй го разбирам аз – като те заровят, може да плачат за тебе, но никой не мисли за тебе. „Иване, защо ме остави?“ Иван казва: „Защо не ме разровиш?“ С години идват, плачат, но жената казва: „В попския джоб си, не те откопавам“. Някои казват: „Като умрем, ще се свърши всичко“. Е, питам аз хората: Ти умирал ли си, да знаеш какво нещо е смъртта? Съвременните хора казват: „Нито един не е проверил що е смърт!“ Аз оспорвам смъртта! Не говорете за неща, които не знаете! Умирал ли си, за да знаеш? И сега всички казват: „Ще умрем“. Смъртта подразбира ограничение на живота. Смъртта – това е най-тежкото ограничение, което животът може да представи, един абсолютен покой, да нямаш съзнание, да не проявяваш никаква инициатива. Така определям аз смъртта. Като влезеш в попския джоб, ти ще влезеш в най-тежкото робство. И тогава ние казваме: За да се избавим от смъртта, трябва да се стремим към Истината, а за да се стремим към Истината, нашето сърце трябва да бъде пълно с Любов и да познаем Бога като Любов. И тогава Христос казва: „Никой не може да дойде при Мен, ако Отец Ми не го привлече“. Значи Бог, като Истина, ще ни привлече към себе си, а Христос ще ни покаже истинския път на туй вътрешно движение. И каква е емблемата на Истината? В Истината всеки един човек какво ще почувства? Вие когато възприемете Истината, няма да ви говоря много. Ще ви говоря положително върху Истината, толкова, колкото можете да ме разберете. Отчаян си, мислиш да се самоубиваш. Аз преди няколко време привеждах един пример: един млад момък, способен, талантлив музикант, се влюбва в една графиня. Туй го изваждам из един ненаписан роман. Обаче тя му казва тъй: „Условията, при които живея, са тъй сложни, баща ми, майка ми по никой начин не ми позволяват да се оженя, аз не мога да те взема“. Той се отчайва. И един ден той тръгва, светът му потъмнял, загубил всякаква цел в своя живот и искал да се самоубие. По това време тя, за да го избави, туря си маска на лицето, стига го на пътя и му пришепва нещо – авторът не дава тия думи: никой не ги е чул. Изведнъж той става бодър. Какво му е казала тази маска? Тя е казала една магическа дума, от която веднага лицето му светва, той се връща и казва: „Отсега нататък аз ще живея“. Какво му е казала? – „Аз те обичам и с тебе ще споделя всичките мъчнотии в твоя живот“. Следователно тази графиня – той е Христос, – когато в този живот си се отчаял и кажеш: „Аз свърших“, Христос, маскиран, ще ти пришепне: „Аз те обичам, с тебе ще споделя всичките мъчнотии в живота. Напред!“ Тогава ти казваш: „Има

смисъл!“ Защо? Когато е Любовта вътре в нас, тази вечната, безгранична Любов, ти си познал Истината. Следователно, след като познаем Истината, ражда се в нас една вътрешна светлина, става ни леко на душата, ние сме като една свободна птица с крила и тръгваме в права посока. Първото нещо, което трябва да намерим, е Истината. Питам сега: Вашата графиня на пътя проговорила ли ви е тази Истина, тази тайна дума? Туй е едно вътрешно преживяване, което всички трябва да имате. И туй, върху което Господ настоява, е: Абсолютно никаква лъжа на ония, които славят Истината, не се позволява, абсолютно никаква лъжа! Вънка, в света, можете да лъжете, колкото искате. Да лъжете и да ви лъжат, но влезете ли в този път, да служите на Бога, абсолютно трябва да турите в ума си Истината. А сега какво казват българите: „Без лъжица и без лъжа не може“. Лъжица, значи може да се сърба. Лъжа и лъжица някой път, както в английски: „lawer“ и „liar“, са близо. Опасността е, с тази лъжица, ако се засмееш, яденето ще отиде в кривото гърло и с тебе ще се свърши. Никаква лъжица! И аз не зная, който е измислил тия лъжици, е бил много умен! И по някой път казваме, че най-силната храна е супата, която хората правят, те все супа ядат и с нея започват. А природата в своето меню никъде не е предвѝдяла супа. Супа няма там, щом идеш на нейната трапеза, супа няма. А ние, първото нещо, ще изнесат супа от кокошка, от пуйка, пъдпъдъчета, с малко лимон, воденичката изрязана вътре, и гълтаме ли гълтаме. Гълташ, ама болести се раждат. И сега всичките духовни, религиозни хора искат да се хранят със супа. А Павел казва – с мляко. И вие, съвременните хора, искате да се храните с чорба. Казвам: В моето меню супа няма. Ябълки има, твърда храна има, а супа? Може да ви кажа де има най-хубава супа.

„Глава на твоето Слово е Истината.“ Следователно тази чорбеста храна, то е като някой роман. Четем романа, какво става? Някоя героиня се ожени за поет, родят се деца, скарват се, развеждат се и казват: „Отлична супа е този роман!“ Да, това е една първокачествена супа. Няма ли някой да напише един роман по друг начин, без супа? Аз още не съм срещал никой роман без супа. За пример, да напише, да прекара героите си в другия свят, без да умрат. А сега ще кажат: Еди-кой си е живял 70–80 години, че почтено го погребали, турили дървета, цветя и написали: „Тук почиват два велики героя на света“. Кои са тия герои на света? – Които обичаха да ядат супа с лъжица. И защо не се оправя света? Докато ядете супа, няма да се оправи света. Здрава, твърда храна трябва, която да подложим на нашите зъби, да я дъвчем. Ние все чакаме по благодат да дойдат дарбите. Господ иска от всички същества, от най-малките до най-големите, работа и работа. И ако ние страдаме, то е защото не сме работили в миналото. И Господ те наказва заради твоята леност. А на този, който е работил, Бог въздава повече, понеже в миналото е бил трудолюбив. Трябва да работим в

каквото и да сме положение. Турен си слуга, извърши своята длъжност. Един ден твоето слугуване ще ти даде по-големи знания. Бог е предвѝдял за тебе нещо по-велико, отколкото ти мислиш. И ако аз бих написал какво ви очаква в бъдещия живот, знаете ли какво би станало с вас? Вие бихте напуснали всичките ваши колиби, бихте напуснали всичките си работи. Но понеже туй време иде, ще напуснете земята. Пък като се освободите от всички тия връзки, ще тръгнете към тази посока, към Истината, и тогава ще разберете какво е казал Павел: „Око не е видяло и ухо не е чуло, и на човек на сърцето не е дохождало това, което е приготвил Бог за тези, които го любят“. Ще кажат някои: „Какво е това нещо?“ Какво ли? Трябва да го видиш, чуеш и опиташ, то не може да се опише! Някои религиозни хора казват: „Всичко в света върви към една цел“. Но ти пишеш само за да нахраниш жена си и децата си. И Толстой разсъждава тъй: „Ти ще ги нахраниш, но един ден те ще умрат, значи да даваш повече материал на смъртта“. Не. Всеки един баща или майка, брат, сестра, приятели, всички трябва да говорят само Истината. Тя е нашето спасение. Да излезем из рамките на временното, на смъртта, и да влезем във вечната свобода. Някой казва: „Като умрем“. – Не, не. – „Ние да умрем, а те да останат да ядат и пият“. Бащата казва: „Аз да работя, че като умра, синът да яде и пие“. Не! Бащата трябва да научи своя син да следва Истината и да му каже: „Синко, аз няма да умра, аз само отивам в своето старо отечество, но като се върна в света и не те намеря в пътя на Истината, да му мислиш“. Туй показва, че нагоре трябва да се движим.

„Глава на твоето Слово е Истината.“ И тъй, всички, които ме слушате, турете Истината за основа на живота си – Истината, както вие я разбирате. Аз говоря според вашите разбирания. Ако вие разберете себе си, ще разберете и мене. Аз казвам: Този стих е много велик, аз не искам да го засегна в неговата вътрешна страна, а засягам само неговия предговор. Ако аз бих имал време да ви опиша световете, тия йерархии, как ще минете от една система в друга, после как ще преминете в духовните светове, какви сили ще придобиете...

Сега, вие се борите за 1000 метра място, карате се и се сърдите, а аз казвам: Не си трови живота, един ден Господ ще ти даде цяла планета като тази да ти бъде собственост. Цяла земя като тази те очаква в пространството. Защо си дошъл тук? Учи се, учи се, велико наследство имаш горе, с цяла една планета ще разполагаш и ще ѝ станеш господар. Вие ще кажете: „Хм, но кога?“ – Сега, сега, в този живот. Ще кажете: „Да е сега да го опитаме!“ Туй знаете ли на какво мяза? На вола като му разправяш за университет, за човешка култура, той ще каже: „Сламица, сламица, трябва да се наям“. Т.е. ние можем да минем от едно състояние на нашето съзнание в друго. Нашето съзнание не се ограничава от нашето тяло. Нашето съзнание може

да мине в един момент, да вземе друга посока, и следователно да минем в съзнанието на ангелите, то е над нас. Като влезем в туй съзнание, ще се разшири умът ни и ще влезем в четвъртото измерение, което учените сега оспорват. Значи има места, дето духовете живеят – учените почват да признават, че и духовете имат място да живеят.

И тъй, Истината има отношения към нашата глава. И като влезе в нашето съзнание, ще направи ума ни светъл, на сърцето ще даде вътрешен мир, а на мускулите сила. И герой в света може да стане само онзи, който има Истината. Той може да има друг ум – не друг ум, погрешно е това, – но той може да се жертва и като се жертва, ще влезе да живее в душата на своя народ. И онези, праведните, които заминават, като се жертват, влизат в душата на своя народ, и един ден ние ще обсебим света и ще кажем: „Стига вече тези заблуждения!“ И ще се стремим все към великата Истина, на която подтик е Любовта. И всички ваши желания са милиони светове, които се образуват и се движат, и милиарди системи, които се движат към една велика цел, а тя е Истината. „Освети ги чрез Твоята Истина, Твоето Слово е Истина“.

И сега, пазете се от супата, яжте твърда храна. Трябва правилно разбиране за Бога, че той е Истина и Любов. Всички други неща в света са второстепенни. Започнете да мислите за Истината. От вас искам: Спирайте се всеки ден по 5 минути, отправяйте ума си към Истината, 5 минути всеки ден, и тогава в една година отгоре вашият ум ще придобие други трептения. Ние сега потърсим Истината, усъмним се, потърсим я, усъмним се: „Няма друг живот!“ Духовните хора казват: „В този живот не може, ама в следния живот“. Други казват: „На земята не може да се живее чист и свят живот“. Ако на земята не можеш да живееш чист и свят живот, и на небето няма да живееш такъв живот. Такъв е законът! Той тук не знае да свири, че на небето ли ще свири? Това мяза на следното: във Варна една баба сънувала, че отива на другия свят, била е 60-годишна, гледа там, че има зелени маси, хора с бели дрехи седят и пишат, решават нещо. Питат бабата: „Защо си дошла тука!“ – „Е, синко, дойдох от онзи свят тука да си поживея.“ – „Знаеш ли да четеш?“ – „Не зная.“ – „Тогава тук само вода ще носиш.“ Ако вие не знаете да четете и да мислите – вода ще носите. А знаете ли какво нещо е вода да носите?

И сега казвате: „Господ е благ“. Благ е към трудолюбивите, които мислят, чувстват и изпълняват волята Му. Но Бог е много строг към ония мързеливци, които казват: „Той е наш Баща, ще бъркаме в джоба Му“. Никакъв джоб няма Той!

И тъй, аз ви говоря като на мои братя и сестри. В мене няма никаква

критическа мисъл.

Истината и Любовта – вложете ги в живота си и положението ви, каквото и да е, ще се измени само чрез тази Истина и чрез тази Любов!

Беседа, държана на 19 март 1922 г. в София.

1922_03_26 Които вас приемат

КОИТО ВАС ПРИЕМАТ

Който вас приима, мене приима, и който приима мене, приима Тогоз, Който ме е проводил. (Ев. Матей 10:40)

Във всяко учение има основни елементи, основни закони, основни принципи и понятия. Това са положения, които не могат да се менят. Известно е на колко възлизат основните елементи в химията, мисля, че са повече от 70. Някои искат да ги сведат до по-малко. И едното положение е вярно, и другото. Значи хората на света, учените хора, искат всичко да сведат: да сведат фактите към известни закони, а законите към известни принципи, за да могат да обяснят проявленията в природата. Религиозните хора, които считат, че положенията на светските хора са криви, правят едно общо заключение, като мислят, че всичко, което светът учи, е криво. Не е така. В света има много криви учения, но има и много прави. И у религиозните хора има много криви учения. В туй отношение ние не си правим никакви илюзии, т.е. не искаме да се самозаблуждаваме. И знаете ли от какво произтича заблуждението у хората? Заблудата, това е една негативна страна на човешкия ум, на низшия ум на човека, на неговия животински ум. Погледнете кое и да е животно, на което опашката седи надолу. Направете опит: като погледнете котката или вола, те си подигнат опашката. И ние вземаме това за форма и казваме: „Повдигнал си е опашката“. Но защо се подига тази опашка? – Погледнали го. А защо го погледнали? – Похвалили го. А защо го похвалили, за някакво достойнство ли? Казали му: „Ти си отличен поет, като твоите стихове не сме чели досега“. – „А-а, така ли?“ И той си подигне опашката, на другия ден върви другояче. Но ти си същият. Онзи, който те е похвалил, не е внесъл нещо съществено в твоите стихове. Не трябва да се самозаблуждаваш. Сега, аз не отричам похвалата, и тя е на място, но не всякога: по някой път похвалата заблуждава човека. А негативната страна на похвалата е да укорим човека, за да му отворим очите. Някой казва: „Защо ме кориш, защо ме обиждаш кръвно?“ Ако твоите очи са затворени или имат перде, аз ще направя една операция с моя нож, за да падне пердето от очите ти и да виждаш по-ясно. Казваш: „Ама аз виждам“. Да, виждаш, но мрачкаво, а като махна пердето, ти ще виждаш по-ясно. Туй учение, което ние проповядваме, е основано на един вътрешен закон. Ако аз направя тази операция и ти казвам: Ти виждаш ли по-добре? – „Да.“ – Разбираш ли добре? – „Да.“ Тогава моята обида е на място. Ако обаче те обидя и ти кажа: Виждаш ли по-добре? – „Не.“ – Разбираш ли по-добре? – „Не.“, тогава обидата ми не е на място. И тогава ще употребя втория метод – ще те похваля. Казвам тогава: Виждаш ли? – „Много добре виждам.“ – Разбираш ли? – „Разбирам.“ Значи

похвалата ми е на място. Тези са общи положения. А когато някой човек ни похвали или обиди, ние трябва да разрешаваме в себе си: Ако този човек, който ме обижда, внася в мен една нова идея и изправи една моя погрешка, тази обида е на място: а ако този човек развали моя мир и с години не мога да се примиря, тя не е на място.

Сега, Христос казва: „Който вас приема“, т.е. той започва отдолу-нагоре. Не казва: „Който приема Бога, после мен да приеме и най-сетне вас“, а казва: „Който вас приема, мен приема, а който мен приема, приема Тогоз, Който ме е проводил“.

А вие често казвате: „Аз не искам да зная за другите хора, аз искам да зная какво Господ е говорил“. Е хубаво, ако Господ е говорил по-напред на един твой брат, на твоите близки, Той два пъти не говори. То е, ако учителят е говорил веднъж, а ти си бил вън, той няма да дойде да говори два пъти на ученика, който е отсъствал. Ще идеш при ученика, който е слушал беседата на учителя или лекцията на учителя, и той ще ти я разправи. Ама ще кажеш: „Как, аз да слушам един ученик, това не мога да го нося“. Щом не можеш да го носиш, ти невежа ще останеш. Смирение трябва. Всеки трябва да бъде на своето място в класа, да чуе какво ще му каже Господ. Мнозина хора казват, че те са слушали Господа. Кой Господ? – „Рече Господ на Господа моего.“ Значи има и един малък Господ вътре в нас, и един голям Господ, Който говори на моя малък Господ. Големият Господ ще проговори на този малкия Господ, пък той на тебе ще го каже и ти ще узнаеш Истината. А туй окултната наука го нарича: висшето „аз“ у човека, пробуждането на „аза“, а християните го наричат: „ангел-хранител“. Окултистите наричат „богове“ тия, които ни ръководят. Има едно Божествено начало, с което ние сме свързани. Туй начало ние го наричаме Христос, Който е вътре в нас. Той е малкият Господ в нас. И някои искат да представят, че Христос е над всичко, все и во все. Не е така. Ако вие искате да узнаете философски, не е така. Христос е началото, в което Бог се изразява най-добре. Той много добре казва: „Никой не може да дойде при мен, ако Отец, Великото Начало, не го привлече“. С какво? – С Любов. Ако във вашето сърце не затрепери тази Любов, Той няма да ви привлече. Аз искам малко да се спрете върху положителната страна на Любовта. Докато вие се съмнявате, докато вие се тревожите, докато вашето сърце е алчно, докато търсите вън славата, всичко в света е отрицателно. Вашата любов е негативна, отрицателна, слаба е енергията ви. Това не е Божествена Любов! И цялата наша култура се създава на тази отрицателна любов.

Ще ви приведа един окултен разказ, за да знаете каква е тази любов, негативната. Тя е отлична любов, но само за четири дена.

Минава един млад вълк, който за пръв път дошъл на земята. Понеже, като се родил между вълците, бил неблагороден, той пожелал да реформира своя род и казал: „Аз съм изпратен от невидимия свят, за да се поправите, защото вашите престъпления са толкова големи, вие толкова много грабите овцете, че е решено да се поправите, трябва да се ограничите и аз ще ви дам един пример какво да правите“. Един ден той среща една млада овца, една мома – тъй: овците не са толкоз възрастни – и казва: „Аз много те обичам, влюбил съм се в тебе, искам с тебе да прекарам целия си живот“. – „Целия живот с мен да бъдеш? Но аз зная какво зло, какви пакости сте нанесли на нашия род.“ – „Не, не, аз ида от невидимия свят да реформирам всичките вълци и ти ще видиш това, на опит ще го покажа.“ – „Е тогава, готова съм.“ Залюбват се, хващат новото учение, тръгват по пътя да докажат, по новото учение, че между вълците и овцете става братство и равенство. Но понеже овцете живеели много далеч, трябвало да пътуват много време. Овцата пасла трева, а вълкът постил. „За любов – казва – издържах пост първия ден.“ Втория ден седят, тя го подканя. – „Не съм разположен, ти си паси, пък аз ще походя.“ И втория ден казва: „Издържах“. На третия ден тя пак си пасе и го кани. На четвъртия ден той казва: „Действително, аз много те обичам, четири дни съм страдал за тебе, но ти обичаш ли ме?“ – „Обичам те.“ – „Готова ли си да се пожертваш заради мене?“ – „Готова съм.“ – „Гладен съм, може ли да те изям?“ Това е то съвременната наша любов. Така е с всички хора, на всички казвам това и всички там се спъвате. Четири дена може, върви, но после – „Нали ме обичаш?“ – „Обичам те.“ – „Може ли да те изям?“ До четири дена всичко добре върви. Божествената Любов обаче е обратна на човешката. И какво ще остане от тази овца? – Само костите, всичкото ѝ месце ще изчезне. Тогава ние ще кажем: „Този вълк колко е бил жесток“. Е хубаво, когато вие вземате една жена, която е била чиста и благородна, майка ѝ, и баща ѝ, и целият ѝ род са вложили най-хубавото в нея, обещаваш ѝ златни планини, обаче като живее тя четири години с тебе, в нейната глава нищо не остава от онова, което е било вложено в нея. Питам: Кой е овцата и кой е вълкът? Този закон се прилага между всички: и за мъже, и за жени; и за проповедници, и за слушатели. Ако аз само ви проповядвам четири години и от вас нищо не остане, то значи, че учителят е вълкът, а учениците – овците. Безпощаден е този принцип. Аз го прилагам и вие го прилагайте навсякъде. Първото нещо: Любовта изисква свобода, свобода, навсякъде пълна свобода. И не само материална свобода. Има друго робство, по-тежко от материалното. Един човек може да работи в една фабрика, но той е свободен да мисли и чувства каквото иска. А има и умствено робство. Еди-кой си автор е казал тъй: Ти искаш да се изкажеш, но не можеш да изкажеш мисълта си. Т.е. ако в материално отношение слугата не може нищо да каже, а само господарят, така и е в умствено отношение. Хората си имат правила. И поетите си имат правила, как да

римуват. И всеки поет говори в рими, но поезията не се съди по римата: то е едно от условията в поезията. Поетите трябва да разбират що е поезия: тя е като музиката, хармония трябва да има, и думите така трябва да са наредени, че като прочетеш едно стихотворение на някой поет, да почувстваш едно трептене в сърцето и едно разширение, да станеш радостен и весел. Тъй разбирам аз кой е истинският поет: като прочета стиховете му, ако съм бил наскърбен, да ми снемат тъгата, да се утеша. А онзи поет, който казва: „Каква съдба настана, да сме роби и двама", такава поезия в окултната наука ние не искаме. Бог е Любов, а в света ние създаваме тази „съдба". Това робство, това заблуждение са чада на нашите изопачени умове, на нашата философия, на нашите управници в миналото, а не на сегашните. От хиляди години те създадоха това. Свещениците, не сегашните, а на миналото, са внесли всичките заблуждения, които сега съществуват. Сегашните не са виновни, те носят греховете на миналите.

И Христос казва: „Който вас приеме". Ако ти от Любов не можеш да приемеш брата си, не можеш да приемеш и Христа. Законът е много верен. Ако ти не можеш да дадеш на един просяк един лев, как ще дадеш на Христа нещо повече? Защото Христос като дойде, той ще иска повече. Ако ти не можеш да нахраниш една муха, ако ти е свидно, как ще нахраниш една овца, която ще изяде 1000 обеда на мухите? Ако ти не приемеш брата си, как ще приемеш вечното – Бога, Който ще иска повече? И тъй, Христос казва: „Най-първо ще приемеш брата си", понеже ние сега вървим по закона на еволюцията, ние ще приемем брата си, след него ще дойде Христос и след Христа – Бог, т.е. пълнотата на Любовта ще се прояви.

Сега ще ви приведа един малък разказ, за две сестри. Едната е била учителка, а другата, по-малката, е служела в къщи. Тази мома, сестра ѝ, събирала пари, за да си накупи книги, да помага на бедните. Обаче сестра ѝ се влюбва в един момък, а този момък не бил хубаво облечен. И какво да направи тя, за да го хареса сестра ѝ – намислила да вземе скрито пари от сестра си, да се облече той хубаво. Дава му парите, направя си той един костюм хубав, взима си бастун, цилиндър, напарфюмира се, влиза вкъщи и тя казва на сестра си: „Е, как, харесваш ли го?" – „Много добре, харесвам го", но потърсила парите си, няма ги. Пита сестра си: „Къде са парите?" – „Не зная, трябва да ги е откраднал някой." Туй става сега със съвременните хора. Ние вземаме техните богатства и обличаме ония, недостойните. На този момък не му трябва цилиндър, нито бастун, нито парфюм. На този момък му трябва ум, сърце и воля. Ти като се ожениш, цилиндърът ще се махне. Цилиндър и бастун къща не въртят, и парфюмът – ни най-малко. А при това всички казвате: „Вижте как е облечен". Прави сте, но трябва да

вземете туй обличане вътрешно: вътре той облечен ли е с едно благородно сърце, с една силна воля, на която ти всякога можеш да разчиташ? Туй е то същинското обличане. А ние сега приемаме културата на този свят, но не и великото, не вървим по Христовия закон. А в какво седи съвременната култура? Тя почива абсолютно на човешкия егоизъм, който след четири дни ще ви озоби и оголи, и вие ще станете само голи кости. Ако туй не е вярно, нека излезе някой да каже, че не е тъй. Тогава проверете го. И аз имам един цяр за света – един закон, който моят Господ, на Когото аз служа, ми е дал да го дам на света, т.е. не на света, а на вас. Аз искам, като ида в света, да постъпя според Христа. Искам, най-първо, вас да приема, своите малки братя, на вас ще го дам. Но вие ще кажете: „Ние ли сме най-благородните?“ Аз не започвам с най-благородните, а с най-калпавите, с хромите, клосните, прокажените, с всички, които са изхвърлени. Ако аз не съм в състояние тях да приема, да им дам Любовта си, с мен въпросът е свършен. Щом приема вас в сърцето си и ви дам този закон, тогава ще дойдат „по-благородните“: като свърша с вас работата, тогава ме чакат другите, „по-благородните“. Там е Христос. И с благородните зная как да се отнеса. Хвалят се учените хора, че и те имали наука, но ние можем да се разговаряме и с учените хора, с професорите и философите – ние и с тях имаме начини как да постъпваме: с доказателства и прочие. После ще дойдат управляващите, които имат силата. И ние имаме сила, и с тях ще бъдем на друга нога, с друг език ще говорим. Но ако аз мина и оставя вас и ида право при тях, и вашата работа е свършена. И ако те ми кажат: „Ти защо правиш това?“, моят Господ ми е казал, най-първо, на най-малките братя да дам делът, че после на другите. Ще кажат: „Ама не знаете ли, че ние сме благородни?“ Зная, зная, но ако вие сте благородни, ще се радвате на моята постъпка и вие ще направите същото, напуснете местата си и елате да помагате. И сега седят някои в църквата и казват: „Отишъл да говори на простаците, при нас да дойде“. – Да, но вие ще ме разберете криво: колкото разбрахте Христа преди 2,000 години, толкова и мене ще разберете. Аз не се лъжа, и ще им кажа: Когато аз излязох от небето, Христос ми каза: „Погледни моите ръце, онези „благородниците“ още не са изменили характера си, те са все същите“. – Защо? – „Защото не са приложили още моя закон на Любовта.“ И ако те биха приложили закона на Любовта, между всички църкви на християнския свят трябваше да царува мир и съгласие. Има ли го туй съгласие между всичките? Няма го. Даже между правоверните, дето проповядват едно и също Евангелие, каквито са евангелистите в Америка, не си ходят в църквите. Един проповедник не може да отиде в друга църква, защото догмите, възгледите им се различават в някои маловажни точки. Тия хора комарът прецеждат, а камилата поглъщат. И следователно на земята ще започнем с малкото и ще свършим с великото. И Библията казва: „Най-първо, Бог направил човека по Свой образ и подобие“. Аз няма да се спирам да ви обяснявам

стиха. Той съдържа една велика окултна истина, която не може да се разкрие напълно. И второ, казва, Бог направи човека от земя и пръст и вдъхна му живо дихание. Туй показва неговото произхождение, не на неговия дух, а произхождението на неговите страсти и желания и на неговия низш ум, на животинското в него. Значи хората ще имат друга еволюция, ще тръгват по реда на минералите и растенията. И следователно Божественото и животинското са свързани едно с друго, и едни почват със стария човек, а други с новия човек. И Павел казва: „Кой ще ме избави от този закон на плътта?" Кой закон? – Животинският закон. И после казва: „Благодаря, че добих туй знание". Как? – Чрез закона на Любовта. Защото само Любовта може да ви освободи. И само Любовта, като влезе като една сила във вас, вие няма да напускате дома си, но ще бъдете толкова силни, че всичко под тези трепети ще се разтопи: всички тия въжета, железни вериги, с които сте обвързани, под огъня на тази Любов ще се стопи и вие ще бъдете свободни. И ако аз проповядвам за Любовта, то е, за да може тази Любов да разтопи вашите вериги. А аз виждам много вериги около вас. И съм правил не един опит, а два, три, четири, пет, шест и прочие и всички са верни. Някой казва: „Защо с един се отнасяш любезно, а с други не?" Аз ще ви кажа защо: с болните хора се отнасям много любезно, ще погладя такъв човек по лицето, после мекичко ще му поговоря, като на приятел, и ще му кажа: Ти ще оздравееш. Представете си, че аз съм един лекар с видно обществено положение. Влизам в едно семейство, дъщерята красива, със завършено образование. Какво бихте помислили за мен, ако аз започна да я гладя, милвам и целувам, нали ще ме считате за умопобъркан човек? Но понеже не бих желал да ме наричат човек без характер, ще седна 2–3 метра далеч и ще кажа: „Моите почитания", а вие ще кажете: „Колко официално се държи, виждате ли го този лицемер". Казвам, ако вашата дъщеря дойде един ден на мястото на болната, аз ще постъпя по същия начин, но понеже сега е здрава, аз не мога да приложа друг начин. Най-първо трябва да направя операция. Кога ще дойде операцията? Болният трябва да стане. И Писанието казва: „Умните хора трябва да оглупеят съвършено, за да намерят Бога". Единственият път е и вие да „оглупеете", т.е. да повярвате в Любовта. Да не вярвате в сегашната култура, че тя ще може да ви спаси. Някой техник ще изработи някоя картечница, която може да изхвърля 25,000 куршумчета в минутата, и тогава казват: „Туй е за благото на народа". Някой химик измислил някоя отрова, от която да умират много хора, и казва: „Ще ги накарам да треперят от нашето изобретение". И всичко туй ние похваляваме! Сега има отрицателна философия колкото искате. Някой адвокат, който знае законите, може да направи кривия прав. Други искат да убедят младото поколение да влезе в църквата. В коя църква? В църквата на лъжите? Но това не е църква! Аз ви говоря искрено: Христовата църква е църква на Любов, на мир, на Мъдрост, на Истина,

дето хората са братя и сестри. Това е Христовата църква. Има ли го туй, аз съм първият, който ще вляза в тази църква и ще коленича, ще се помоля и над всекиго ще положа ръцете си. Но само когато вляза в тая църква. Сега искат някои да ме съдят. За какво ще ме съдят? В България свещениците могат ли да ме съдят? За да ме съдят, трябва да бъдат по-чисти от мен и по-умни от мен – не по вашему, казвам на тях, а по Бога, да донесете по-голяма светлина и във вашата светлина да видя, че моята светлина не е голяма. Аз съм готов да я приема. Аз съм готов да приема всяко знание, от всичко се интересувам, аз не съм толкова тесногръд.

„Който вас приеме." Опитайте туй учение, приложете го. То може да се приложи във вашите домове. Вие имате деца. Учението е за вашите деца, за учениците, за слугите. Приложете го, ако няма резултат, оставете го настрана. „Като приемат братята си, мене приемат." Какво означава този малък брат? Връзката е следната: когато аз реша да приема моя брат, то значи, всичко материално, което имам в този свят, трябва да го дам на вас, моите братя. Аз като дойда при вас, няма да дойда с голи ръце, моята торба ще бъде пълна, аз ще ви дам материали. След това иде вторият процес: когато съм готов туй, материалното, да го пожертвам за Бога, тогава ще дойде Христос, духовното в мен, законът на Любовта. А когато приема закона на Любовта, тогава ще се прояви Духът – Великият Господ. Това значи, че трябва аз да направя първата жертва в света. А пък ако държа къщата за себе си и всичко държа за себе си, нищо не съм готов да дам и при това проповядвам за Любов, тогава нищо не може да се постигне. И казвам: Ако ние не сме готови. Тук Христос е скрил своята мисъл. Ще ви кажа един анекдот из българския живот. Минава един богаташ и гледа на пазара един беден, който си казва: „Нямам нито 5 пари, да имам пари да купя тоя дроб и черва, жена ми ще ги сготви". Минава един богаташ и го пита: „Какво гледаш?" – „Гледам този джигер и тия черва." Богатият изважда кесията си, развързва я, изважда една турска монета и казва: „Дайте му този джигер, дайте му и червата". По пътя питат го: „Къде ходи, дядо Стояне?" – „Ходих по пазара, видях този беден човек, направих един хаир; хайде, рекох, да му купя този дроб и червата." И сега нашите добрини навсякъде мязат на добрините на дядо Стояна. Като направят добро, тръгнат с циганина и червата и казват: „Ние направихме добро". Не, не, с циганина тази работа няма да се свърши. Не е това добро, не е това приемане на твоя брат, а се изисква, най-първото нещо, ние трябва да създадем условия, да си създадем добри тела. Тия наши братя трябва да премахнат всичките си физически недъзи, да поправят тия тела, които страдат по един разумен начин. И след това душите да влязат да живеят в тела хигиенични. А сега ние казваме: „Тъй му било решено, такава му била кармата, тъй му било писано, тъй е рекъл Господ, съдба". Не, съдбата му не е била такава, Господ не е решил така, а

ние сами пишем така. Ние пишем и четем. Ние сме написали нашите четива и казваме, че Господ така е писал.

Та трябва да вложим тази Любов вътре. Аз като говоря, разберете ме: днес нямам предвид никого от вас, понеже съм решил да приема всички ви. Да не мислите, че аз ви критикувам. Ни най-малко. Аз само ви обяснявам известни факти, закони и принципи. Те имат общо с вас, но вие не сте отговорни за тях. Ако аз намеря една въшка на главата ти, ще се погнуся ли от теб? Ти не си виновен, не мисля, че си я създал, а пролазила в главата ти, но като не си бил толкова чувствителен, оставил си я. Има цяр: ще вземеш гъст гребен, а ако нямаш пари за такъв гребен, вземи рядък, но го стегни с конци, и тъй ще се очистиш. По-добре да изметеш въшките от главата си, отколкото да ги оставиш да мътят там. И сега има такива философи, които искат всичките злини да останат в нас. Не, не, всичките злини да излязат навън, всичките ти лоши мисли – навън; това са гниди, въшки. Аз не укорявам тия въшки, те казват: „И ние трябва да живеем“. Това е тяхна култура. Ти си един голям човек, а с жилото въшката казва: „Нали имаш любов, аз искам да взема малко от твоята кръвчица, колко ти коства“. Но като влязат 2,000 въшки в главата ти, тогава? Аз нямам нищо против да дам малко от кръвчицата, но вие с вашите хоботи ще ми донесете много отрова. Не че не мога да ви търпя, но аз имам градина, ще ви науча хубаво да работите, ще ви дам мотичка и ще ви приготвя една хубава супица от млечице и може да ядете колкото искате, но само на главата ми няма да се качвате, понеже тази глава е създадена за друго – да мисли и да живее в Мъдростта, а не да играете по нея.

„А който вас приеме, мене приема“, казва Христос. Ако ние приемем този принцип, какво ще стане? Има известни велики, неизменни закони в природата, които действат вътре в битието. Ние не можем да примирим тия закони. Всяка една мисъл, всяко едно желание е свързано с известни течения вътре в природата. Известни мисли привличат атомите на желязото. И ако вие живеете дълго с тия мисли, вие ще станете нетърпим, по-груб. Процесът става вътре. Известни мисли, като действат дълго време във вас, ще почнат да привличат атомите на среброто. И когато туй сребро вземе надмощие у вас, ще се яви желание да вземете всичкото богатство, и мислите, че като натрупате всичкото богатство, ще направите кой знае какво. Не можете нищо да направите. Ако светът можеше да се поправи с пари, милиарди има. Най-богатият човек не е по-добър. Американците създадоха закон против туй натрупване на богатствата. Тия богатства са само големи лавини от сняг, които слизат от високите планински места, и горко на ония села, върху които ще слязат, разрушават ги. Ние искаме богатство не материално, а със сърце, с Любов, че като влезе в дома ти, да донесе благословение. Със сила външния свят няма какво да го подобрим.

Днес трябва да се учим как да орем земята, че да даде повече жито. Ние имаме повече жито, отколкото ни трябва, но туй жито е в Америка и в Германия, навсякъде е натрупано в хамбарите, и всички богаташи чакат да се подигне с един франк цената му, че тогава да го продадат и да спечелят, а ако не се подигне, тия малките братя нека страдат. Но туй жито е пратено за хората на земята! И ако ние всички бяхме умни, то трябваше да се раздели по равно на всички и да ядем и пием и да благодарим на Бога. А ако някой беден човек си позволи да открадне един хляб, веднага ще намери участъка. Аз не казвам, че той трябва да краде: този човек от неволя е станал слабохарактерен, той се е принудил да краде, и ние не влизаме в положението му. Но казвам: Като прилагате този закон, прилагайте го еднакво – бедният в затвора, и богатите в затвора. Ако е закон, нека бъде закон и за малките, и за големите. Но този закон да бъде безпощаден, да няма лицеприятие. А сега постоянно заобикалят законите. Един богаташ тук, в България, направил едно голямо престъпление и като го съдели, най-после го оправдали, и той казва: „Аз се радвам, че ме освободиха, скъпо ми излезе туй освобождение, много ме обраха – един милион трябваше да платя“. А който няма милиони, ще седи в дрангулника. Питам: Закон има ли тогава? Туй е външната страна. Ние, които искаме да приемем Истината в нас, и ако ние имаме такива закони, ако аз поставя някой свой брат в това положение, тогава? Трябва да бъдем справедливи. В моите постъпки аз съм бил понякога различен: спрямо някои хора съм бил по-любезен, и ще ви кажа причините защо. Тези, които са компрометирани пред мене, извършили някое престъпление или са се провинили в нещо, аз се приближавам към тях. В мене има такъв стремеж, да се приближавам повече към слабите, безразлично дали е беден или богат, принципът е същият. Аз всякога имам съчувствие към слабите хора, искам да им помогна. А някои хора нямат нужда от мен. Казва се за някого: „Той е чист, той е свят“. Но други забелязват: „Защо с нас не постъпваш тъй?“ – Нямате нужда от мен. Тъй е постъпвал и Христос. Той не е дошъл за праведните, но за страждущите – за болните, слабите и бедните. Един ден и с вас ще се съберем. Аз другояче зная: при болните ще ида с аптеката си, а между вас ще нося само цигулката на гърба си и като вляза в дома ви, ще свиря, и всичките ви деца и вие ще ме слушате и ще кажете: „Много хубави неща свириш, от Бетховен, от Моцарт, от Бах, я изсвири още едно парче – тръгнал да оправя света с цигулка“. Ако с цигулка не мога да оправя света, ще взема перото и ще стана поет. Дотам съм дошъл: още веднъж ако дойда в света, или музикант, или поет ще стана. Те са двете неща, които ще оправят света, те са останали вече: музиката и поезията. И аз искам вашият прозаичен живот да изчезне. Две неща остават чисти в света, те са: музиката и поезията, те са неопетнени още, всичко друго е оцапано. И следователно всички трябва да бъдем музиканти и поети. Започнеш една работа,

направи един опит: преди да идеш да ореш на нивата, изпей една песен. Отиваш на нивата, напиши поне един куплет, и тогава вземи оралото. Съдия си някъде, искаш да съдиш някого, изпей една песен и тогава съди, а ако си поет, кажи: „Чакайте, присъда няма да дам“, напиши един куплет за съденето, и тогава приготви присъдата. Ако си стражар, седни, тъй, и съчинявай стихове. И ако всичките свещеници, съдии, министри, учители, всички ние държим тия две правила – да пеем и да съчиняваме поезия, знаете ли тогава каква хармония ще се създаде? Дойда в къщата ви и искам да се карам, но си попея, и след това ще кажа: „Братко, аз дойдох да се карам с тебе, но като си попях, моята песен каза, че може и без караница, ще ме извиниш, че имах едно лошо желание“. Или дойда като поет, искам да те обидя, но като напиша една поезия, ще кажа: „Братко, мислех нещо да те огорча, но сега туй ще ти дам като подарък, и втори път няма тъй да мисля“. Аз сам прилагам това практическо правило: като напиша поезията, горчивото се изоставя. Изведнъж то не може да се приложи, но постепенно: веднага светии не можем да станем. Всеки ден като прилагаме тази Божия Любов, ние ще можем да подобрим живота си. Този Христос, малкият Господ, Който живее в нас, във всинца ви говори същото. Когато отивате някъде да направите зло, той казва: „Недей, потърпи малко“. А животинското в тебе казва: „Не, не може да се търпи, сега направи злото“. Потърпи малко и ако послушаш, ще се оправи животът. А ако искаш да направиш добро, животинското каже: „Не, какво ще стане с тебе, ако все постъпваш добре“. Следователно това са тия два принципа: злото е животинското, а доброто е Божественото в нас, които постоянно действат и ние трябва да ги различаваме строго. Единият принцип е на тъмнината, а другият на светлината. Ако ние ги различаваме във всеки един момент, каква поезия, какви Божествени стихове можем да пишем! А знаеш ли хубаво да пишеш, ще можеш и да пееш, а щом можем добре да свирим, да пеем и да пишем, знаете ли какви хубави мисли, желания и действия могат да дойдат у нас и да се извършат от нас? И следователно ние трябва да приложим туй учение, да дадем на света един образец. Всички стремежи на политическите партии са добри, но на тях им липсва едно – Любов, най-важното. Във всички религии, които сега съществуват в света, има отлични неща, ценни богатства има, но им липсва Любов. Във всички съдилища не липсва дисциплина, ред и порядък, но им липсва Любов. Навсякъде липсва Любов! Едно нещо: Вложете тази Божествена Любов, която носи музика и поезия! Повярвайте вие на този Господ, Който ви говори. „А – казвате, – не му е дошло времето.“ Закъснели сте, закъснели сте, отдавна е изгряло слънцето, още много ще закъснеете! Тия музиканти са като пойните птички, които като мине месец юли, престават да пеят. И ако още закъснеете, тия Божествени певци ще престанат да пеят и ще кажат: „Ние ще идем на друго място“, и ще ни оставят.

Днес аз искам да ви приема, искам да ви попея и да ви съчиня една поезия. Каква трябва да бъде тази новата песен? Тази новата песен за мен ще бъде: Господи, благодаря Ти, че аз можах днес да приема тия мои малки братя, а Ти, Господи, запей сега на моята душа Твоята песен на Любовта.

След туй и вие, и аз ще запеем на големия Господ – на Духа. А като приемем Христа, всички ще запеем, което значи да славословим Великия Господ.

И казва Христос: „Който приеме мен, приема Този, Който ме е пратил“. Ще дойде в нас Духът, и щом дойде в нас Божественият Дух, ще бъдем безсмъртни, ще бъдем свободни от великото робство на света – смъртта. И първото нещо: Гледайте да освободите вашите умове от робство, да освободите вашите сърца от робство, да освободите вашата воля от робство. И онзи брат, който ви обича, не трябва да ограничава вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Той трябва да има вяра във вас. Аз по някой път казвам на майките: Имай вяра, детето ти няма да падне, защото чрез вярата ти му предаваш силата си. Те не могат да разберат какво може вярата да принася. Ако аз чрез моята вяра мога да ви спася, без да ви говоря? Аз, чрез вярата, мога да повдигна вибрациите на вашето съзнание и ако вие политнете да паднете, ще запазя равновесието ви, вие веднага ще се изправите, без да паднете. Ако аз кажа: Този брат, ако така върви по пътя, ще падне, но той само е покривнал из пътя и ще стане отличен брат. Сега някои братчета има, които едва са израстнали, други са цъфнали и завързали, а има и такива, които са узрели, а някои са дали и добър плод. Всички до един ще станат такива. Нито един от вас няма да бъде изгубен, нито един от вас няма да остане глупав или жесток, всички вие ще бъдете братя и сестри на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата, Добродетелта и милосърдието, и всички ние ще славим Господа. Тъй ще бъде. И аз вярвам във вас, че вие каквито погрешки имате, сами ще ги изправите и от мен по-добри ще станете. Като казвам от мен по-добри ще станете, Христос казва на едно място, има един стих: „Ще правите по-големи чудеса, отколкото аз правя“. Вие ще имате в бъдеще условия да правите по-големи чудеса, не че по-добри ще станете, но ще имате условия, вашите добродетели да се явят повече в света. Аз сега не съм толкова добър: ако някой човек се облече хубаво, а пък този хвърли отгоре му кал, онзи хвърли кал, тогава? И аз трябва да се преоблека. И като мина из вашата улица, децата ме нацапат и казвате: „Този човек култура няма“. Не зная, аз ли нямам култура или вие? А вие когато дойдете да живеете пак в света, цапане няма да има, вие ще бъдете отлични.

И тъй, когато вие приемете Любовта, ще може да ви говоря един език разбран и много научен, да ви науча тия факти, закони и принципи как

съществуват и действат в света. И нашите нужди може да се задоволят с много малко. И къщите ни малки трябва да бъдат, ще ги правим по един много естествен начин. Но за да придобием всичкото туй знание, трябва да дойде Божествената Любов. Не любовта на оня вълк, но като влезеш в един дом, да нямаш нито една задна, користолюбива мисъл, чист и свят да бъдеш в себе си, и да вземеш последното място, да не изпъкваш напред. Изпъквай само тогава, когато твоите братя имат нужда, за да се подигнат, и нека тяхната радост бъде твоя, нека тяхната любов да бъде твоя любов. Тъй трябва да живеете. Сега аз повиших гласа си като някой моралист. Аз не обичам това, и предпочитам да говоря естествено, не искам да забивам моите мисли. Аз се пазя да не говоря силно, за да не кажете, че налагам мислите си. Не искам да налагам своето. Аз искам да ви представя какво е Любовта. Ако приемете тази Любов, тя ще ви принесе мир и радост в дома, децата ви ще бъдат здрави, работите ви ще се оправят, в живота ще ви върви добре, ще се спасите, ще намерите Царството Божие. Всичко едно подир друго ще дойде. А сега хората седят и казват: „Откъде ще дойде Христос?" Свещениците казват: „Той ще дойде чрез нас, защото ние сме ръкоположени". Да ме извинят, но аз ще им кажа кой е ръкоположен. Ръкоположен е само онзи, на когото Бог е положил ръцете Си, Духа Си. Ръкоположение с човешки ръце не става. Първото ръкоположение Бог е направил на едно място – когато е направил човека по образ и подобие Свое, тогава е турил ръцете Си върху него. А ако те е направил от кал, ще ти кажа: Братко, ти си още в животинското царство. Има братя, които са още в положението на животни и чакат Господ да дойде, за да се събудят. Следователно ръкополагането е от Бога. Туй трябва да знаете: така гласи новото учение. Свобода хората не могат да ви дадат: свободата иде само от Духа, чрез Бога. Ако ние чакаме този или онзи да ни освободи, това е заблуждение. Свободата всякога иде чрез Бога. И второто нещо – знанието – идва не от хората, защото те са само негови носители, а от Бога. Всички тия велики добродетели идат от Бога. А сега искат да ни заблудят, че трябва да чакаме. Аз не казвам, че Любовта иде от мен, аз ви нося тази Любов, аз отварям душата си да дойде тази Любов. От един велик източник, безграничен, на вечността иде всичко, от ония велики светове на цялата вселена, на тия слънца и светове, от туй Божествено Съзнание, което ни обгръща. Този Великият Господ работи, за да създаде тая хармония в света. И сегашните наши страдания, и всичко, от което сме недоволни, ще изчезне един ден, когато Господ положи ръката Си върху вас, и вашите лица ще бъдат красиви като ангелските. Вие още не знаете какво е красота! Красиви трябва да бъдем! Красиви като ангелите трябва да бъдете! И сърцата ни да бъдат красиви, и умовете ни, а не черни. Някои от вас ще кажат: „Красиви са тия работи, но условията?" Условията ли? Знаете ли каква е вашата работа? Майката на едно дете му дала една връв много дълга, 40–50 метра, то вързало връвта за едно дърво и около гащите

си и почнало да обикаля, че най-после забравило на коя страна да се развива, седи и плаче, оплело се. Какво да прави? „Кой те върза?“, питала го тя. То лъже: „Е-е, другарчета“. Не, то се завило само, но не му дошло на ума да се развърже. И майката му казва: „По който начин си се увил, сега ще се и развиеш“. Сега и вие сте такива братчета, увили сте се и плачете: „Условията такива“. Не са условията такива, я се развий назад, като въртелешка! Сам ще се развържеш от туй въже, както си бил майстор да се вържеш. И аз вярвам, че вие ще се развържете.

Една забележка: Магдалина – това е пробуждане на човешкото съзнание: когато човек е живял в греха и се събужда, решава да живее по Бога. И всеки може да бъде Магдалина. В момента, когато ние съзнаем, че сме живели в греха и се обърнем да живеем по Бога – това е Магдалина. Във всинца ви има една Магдалина, която се пробужда: тя търси, има съзнание за Божественото.

„Който вас приема, мен приема, а който мен приема, приема Този, Който ме е проводил.“ И ние носим туй учение за всички, без разлика. Сега аз искам и вие да възприемете вашите малки братя, и като излезете, да кажете: „Заради Теб, Господи, аз ще приема всичките тия мои братчета“. И бъдете верни. Тогава Христос ще ви отговори: „Понеже тях сте приели, мене сте приели, а понеже мене приехте, приемате и Този, Който ме е пратил“. Следователно Христос съединява всички в тази непрекъсната Любов, в която трябва да живеем като братя и сестри. Ония, които са родени от Бога, на които Бог е положил своите ръце, добили са образ и подобие Негови. Ще бъдем свободни от сегашното робство. И материално ще бъдем свободни, и духовно, и умствено. Свобода навсякъде, свобода на Духа!

Желая всички да се въодушевите от тази Любов, и като идете в домовете си, всички да се разцелувате, да вземете цигулките си, да свирите, да пеете и да кажете: „Отсега нататък ще пеем и с поезия ще живеем“.

Беседа, държана на 26 март 1922 г. в София.

1922_03_29 Старият и новият живот
ИК "Жануа-98"

СТАРИЯТ И НОВИЯТ ЖИВОТ

5 лекция на I Мл. ок. клас
29.III.1922 г.
сряда, 7 ч.в.

Тайна молитва

Вие мислите за какво да се молите. Ученикът ще се моли да учи, нали? Слушателят се отличава със слушане; вярующият – с вярата, а ученикът – с учението. И той само за учението се моли.

Четете работата за волята.

Сега, за белия цвят кой е писал? Четете. Вторият път ще напишете: „Относителните черти на доброто и злото“. Всички ще пишете, както схващате; по какво се отличава злото от доброто? Само съществeното, най-същественото, не отвлечено, а както вие го схващате в себе си.

За първото упражнение станахте ли всички на време? Колко души изключение има? Тогава трябваше да приложите, да си внушавате кога да станете. Във всяка една окултна школа нещата не трябва да стават механически. То е само да се подигне вашето съзнание. Ако вие не можете да работите със закона на Любовта, вие нищо не може да постигнете; вие ще имате обикновена опитност и обикновени постигания, както във всички други школи. Щом е Любовта в душата ви, вие ще станете и ще имате една радост; щом я няма Любовта, вие ще мислите да станете или да не станете; времето студено, ще размишлявате, ще се излежавате и ще дойдат изкушенията, с които трябва да се борите и да ги преодолеете. Това са бурените на астралния свят. И всякога, когато се даде едно упражнение, у тях се събужда живот и те растат. Сега ще ви изведа едно правило по аналогия. Посейте какво и да е цвете или растение при някой голям дъб, близо при корените, какъв опит бихте извлекли? Би ли станало нещо от това цвете? – Не. Защо? Не само соковете се поглъщат, но и светлината се поглъща от дъба. Следователно, първият закон: у вас стария човек, който сега живее всичките ваши стари възгледи, старите схващания от наука, от миналото, са едно голямо дърво и ако вие не се отдалечите надалеч, каквото и да почнете, не може да го свършите. Туй окултистите го наричат, аз го наричам: „Дърво на познание – доброто и злото“. Трябва да сме далече от него или да ликвидираме със своята карма. – Кармата – това е

едно дърво, има своите желания – расте и се развива. Всякога най-малкият опит, който бихте се опитали да направите със себе си, да изтръгнете това, което принадлежи на миналото, ще имате опитността на дяволския нокът – като го потеглиш боли. Режат го, той трябва да се изтегли с корен. Боли, не боли, трябва да се изтегли. По някой път имате опитността; потеглите малко и го оставите; но тогава се причиняват по-големи болки. Който иска да бъде ученик, той трябва да го изтегли изведнъж този нокът. Ако не може да премахнете това дърво, отдалечете се на далече. Новите идеи, новите мисли, желания, идеалът, който имате в себе си, посадете ги надалеч от старото. Тогава едновременно водете два живота. Тия два живота ще ги водите едновременно без да искате. Ако известни дни се намерите в разположение, благородни сте, обичате да говорите истината, а в други дни сте готови да извършите обратното; даже понякога езикът ви се подхлъзне, че кажете туй, което не искате или направите туй, което не трябва да направите. И като се върнете вечерта, ще кажете: „Не съм доволен от себе си. Това е не само до младите, това е до всички. Сега на вас младите ще кажа следующата истина“. Сега всички казват: „Истината е нещо тежко, неприложимо в живота“. Туй значи, че Божественият живот очаква по-напреднали души. И черната ложа си е послужила с много религиозни системи, чрез които да спъне душите в техния път на развитие. Да се живее за истината е по-лесно, отколкото да се живее за света; и да служиш на Бога е по-лесно, отколкото да служиш на света. Но в тия две системи, понеже чисто Божествената Истина иска приложение чрез Любов, а светът го налага чрез сила, затова на нас ни се вижда световната система по-лесна, понеже въздейства по-силно върху човека. И съм уверен, че в тази школа на мнозина от вас, след като преседят известно време, ще се зароди едно желание ще кажат: „Туй нещо не е заради нас“. Във Франция се явява един индус, образува една школа и се явяват 500 благородни французи – ученици. Но след една година, като им приложили всичките правила, които школата изисквала, останали само 5 души, на сто един останал. Защо? – Понеже индуските системи. Сега казват: „Изтокът!“ Не мислете, че индуските системи всякога отговарят на онази жива, Божествена природа. За пример, вземете науката за дишането, която индусите употребяват от толкова векове. Ако вие приложите тяхната система на запад, ще имате отрицателни резултати. Всички тия системи са добити по закона на инволюцията – при слизането. А понеже бялата раса е шеста и започва своята еволюция с възлизането, всички тия системи трябва да се видоизменят; без изключение трябва да се изменят. Сега вземете простата мисъл. Индусите казват така: „Без учител не може, нали?“ Ние излагаме тази проста мисъл. Учител, това е онуй същество, което мисли, без тази светла мисъл не може. Но и ученикът, който трябва да се учи, и той трябва да има тази светла мисъл, за да може да възприема. Значи, истината е вярна не само за Учителя, но и за ученика.

И тогава ние казваме: За един способен ученик е необходим един добър учител; и за добрия Учител е необходим един способен ученик. Туй правило може да го приложите този закон може да го приложите на всякъде. Преди да пристъпим към ония основни положения на окултната наука, трябват ви ред правила, за да се предпазите. За пример, ако у вас остане съмнение, че вие сте млади и трябва да си поживеете в света и мислите, че ако влезете в окултната школа, тя ще ви лиши от естествения ви живот, тогава вие имате криви разбирания. Великата окултна школа има за задача да научи младите как трябва да живеят. Тъй е, да научи младите как трябва да живеят. Окултната наука няма за задача да изправи живота на младите, а тя има за задача да изправи живота на старите, а да научи младите как трябва да живеят. Туй е закон: младото няма какво да се изправя. Ония стари, отживели възгледи във вас, старите схващания, религиозни системи, през които вашата душа е минала в миналото, те ще се събудят във вашето съзнание, често ще изпъкнат такива противоречиви мисли и вие няма да знаете техния източник. Новата истина, която сега настъпва в света, тази истина ще изкара всичките тия недъзи, та когато се явят тия противоречия, не трябва вие да се съблазнявате, да кажете: Това нещо, не е за нас. Не, в живота, когато вие се осъдите и кажете: „Това не е за нас“, то е тъй, понеже вие сами сте си произнесли присъдата. И тъй, във всяка една окултна школа ученикът сам създава своето щастие и своето нещастие. Сега ще направим едно малко пояснение при относителните истини, които ще изучавате. Представете си, че имате една определена точка, нали някъде поставена. Да предположим, че слънцето е една такава определена точка. Допуснете сега, че ние изпущаме един лост, да покажем, че всички планети на слънчевата система са на права линия и проектираме тази линия до крайния предел на слънчевата система, нареждаме тия планети по ред. Допуснете сега, че този лост ние може да го завъртим. Постепенно, като се усилва бързината, нали по-далечните планети с по-голяма бързина се движат, а по-близките се движат по-бавно. Но сега това не е така в слънчевата система. Значи, при такъв един свят, тия тела, които се движат най-бързо, по този закон ние ще считаме, че те са най-далеч от центъра, а онези, които се движат много медлено са по-близо до центъра. А в сегашната система е обратното. В еволюцията, ония тела, които са близо до слънцето, се движат много бързо, а тия тела, които са далеч от слънцето, се движат много полека. Вземете един светски човек, приложете тази теория; тя е доста вярна. Ще забележите колко тия хора са пъргави, колко бързо работят. За Бога нищо не мислят; сутрин, като станат, не се молят, бързо работят. А религиозните хора, като станат, се помолят, после ха да помислим, потриват се. Светските хора ги считат, че са мързеливци, не работят. И първото нещо: като стане човек духовен, той не иска да работи или малко иска да работи. Защо? – Понеже, като е бил светски, е работил и казва: Когато бях светски, много бързо работех, сега

искам да си почина малко. И следователно, всички религиозни хора говорят все за почивка. Ще дойдат в едно състояние на почивка. И мнозина, които влизат в окултната школа, искат да ликвидират с науката в света, да я отхвърлят и да останат само с окултно познание. И като започнат да се запознават с окултното познание, тогава и това изхвърлят, онова изхвърлят, и най-после нищо не остане. Те мислят, че са дошли до центъра. Но този център е планета на друг един лост, който е свързан с много други системи, гдето движението става по съвсем други закони. Но в окултната школа аз искам от вас да се стремите да осмисляте всяка ваша постъпка, не да я правите безсмислена, но тя да стане смислена, да ѝ намерите мястото. Бих желал, има художници-майстори, каквато линия да му турите, каквато и да е черта, те веднага ще я приспособят, колкото и да е крива той ще вземе туй нещо и ще направи някакъв отличен образец или ще го тури като част на някаква фигура. Сега вие ще се стремите да осмисляте вашите постъпки, вашите мисли, вашите действия, вашите желания. Да не се борите с вашето минало, а да го поставите като една основа, една опитност за бъдещето си. Сега, втори опит, който ще направите, ще бъде тази вечер и четвъртък вечерта (утре). Този опит ще бъде точно в 12 часа – половин час ще мислите; няма да лягате и няма да спите; като свършите ще си легнете, ще спите. Точно в 12 часа ще почнете, ще си направите часовниците. Вие ще си турнете мисълта 12 часа и то ще бъде точно, защото туй време не съответствува с физическото. Има едно отличие. Ще ви дам един признак. Ако вие сте схванали истинското време, щом дойде 12 часа, вие ще почувствате една радост; ако истинското време не съвпада, ще имате едно безпокойство; значи, времето не е право. Тогава, следующия път, нали си имате имената, ще вземете ще прочетете имената си мислено и тогава ще произнесете формулата, и то ще се разпредели към всички. Първата формула ще я кажете: „Без страх и без тъмнина!" и втората формула: „Без страх в Любовта безгранична!" Формулите ще вървят заедно. Този е вторият опит. Първият опит имаше изключение, няколко души, всички не бяхте точни. Някой път човек като се моли, той чувствува радост вътрешно. Обръщането ни към Бога е както обръщането на цветята към слънчевата светлина. Когато помислим за Бога, това един лъч от Него, Който прониква в душата ни. И този лъч е необходим за живота ни. В окултната школа схващанията ни за Бога са по-други, отколкото обикновените схващания. Каква форма бихте дали на светлината? Светлината създава формите. Там, дето има препятствие заради нея, тя създава формата. Създайте на светлината едно препятствие и тя ще отбележи известна форма. Направете средата на вашите мисли или по-малко рядка, или малко по-гъста, веднага ще има известно пречупване. Но аз искам да схванете следующата мисъл, за да можете да разберете великата окултна школа. Вие ще се стремите да схванете какво е вашето отношение към целокупния живот, каква е вашата роль в този

грамаден, Божествен живот; какво е вашето предназначение, колкото и да е малко, но туй предназначение да го извършите тъй, както е определено. При сегашните условия, при сегашните възможности, които съществуват, вашият живот може да се развие само по един начин. За в бъдеще ще се развиете при други условия и по друг начин, а сега само по един правилен начин може да се развиете. Може по много начини да се развиете, но най-правилният начин е само един. Той е начинът на Любовта. В тази Любов да схванете най-възвишеното, най-благородното и да го любите, не да обичате хората отвънка. Никога не може да обичате хората, ако не обичате най-възвишеното, най-благородното в себе си. Ако не можете да го намерите в себе си, вие не може да обичате хората. И всичките заблуждения, всичките страдания са защото вие търсите истината, Любовта отвънка. Тя отвънка после ще дойде. Когато две същества съзнаят възвишеното и Божественото в себе си, те се познават, те имат допирни точки: две, три, четири, образуват системи. Разбира се, когато търсите туй, вие няма какво да се спирате с другия живот.

Сега представете си следующата картина: Вие живеете в някой палат. Има увеселение: свирене, пеене, и главният вход е затворен; имате само една задна врата и сте дали на някой ваш приятел дума да се разговорите. Какво ще правите? – Ще оставите другите да се веселят, а вие ще отидете там, при задния вход. Няма да ги разпуснете; нека се веселят.

Вие в себе си ще оставите много неща да вдигат шум, но вие, през задната врата, ще идете да се разговорите с вашия приятел. Увеселението няма какво да ви смущава. Вие се смущавате, ако се научат, че вие сте излезли на задната врата какво ще кажат. Не, няма какво да се смущавате. Всички ще бъдат тъй заети, че няма да чувствуват какво става с вас. В такъв случай, дайте на всички повече винце да се опият, че когато се върнете, да ги намерите пияни – на символически език казано.

Когато човек иска да стане богат, той иска да убие всички гости, да остане свободен, да излезе през задната врата, да не го знаят. А сегашното заблуждение на окултния ученик е... Вие казвате на вашите гости: „Имам приятел, друг път елате“ и започват спънките. Оставете ги, нека си ядат, нека пият, няма нищо зло в яденето и в пиенето. Туй се отнася до света. Каквото светът прави – вашият живот, както вие сте свързани със света, ни най-малко не ви препятствува. Вие си имате една задна врата, през главния вход не може да излезете. Главният вход е затворен, но всеки си има една задна врата, и може да излезнете, когато искате.

И тъй, до следующото събрание ще мислите какво е вашето сегашно предназначение в туй прераждане.

Да отправим ума си пак.

Тайна молитва.

Сега пожелавам на всинца ви, на младите ще гледате да се избавите от песимизма, абсолютно никакъв песимизъм да няма. Ще гледате на живота смислено; ще бъдете бодри, смели, решителни. Може да ви дойдат най-тъмните мисли, желания, ще кажете: „Те са гостите вътре вкъщи, които са неразположени, защото няма какво да ядат и пият". Защото вие живеете със старите идеи; вие сте като стария дядо. Старият дядо, като иска нещо и не му го дадат, той се обезсърчи. Как тъй, стар дядо да не го послушат! А младият не се нуждае друг да му донесе вода. Той сам може да си донесе вода, да копае, да оре, всичко може сам да направи. Когато аз мога сам да си направя това, защо ще се тревожа? А старият, понеже не може всичко да си направи, той се сърди. Следователно, вие ще мислите, че всичко можете. И като казвам, че всичко можете, само по закона на Любовта всичко можете. Ако живеете по закона на Любовта, всичко ще можете и вечно ще бъдете млади. Щом загубите Любовта, вие сте стари, и тогава други ще ви слугуват. Сега ние ще приложим този закон. Искам всички да направите опит, да се уверите в истината на великия закон, който работи без изключение. Да започнете как може да се оправи света и как ще се оправи? Едно време св. Илия изклал 400 души пророци в Израил и мислеше, че с туй ще освободи Израил, но после... Той не се уплаши от 400 души пророци, изкла ги, а после от една жена се уплаши, та го пращат в пустинята да пости 40 дена, да му покаже по кой начин ще се оправи светът. Излязъл в канарите, дошла голяма буря, после огън, но Господ не бил в бурята, нито в огъня. Но после дошел тихият глас, то е гласът на Любовта. И тогава той разбрал, че само чрез тихия глас може хората да се оправят. Бурята, това е сегашният живот. Вие употребявате двете системи - огънят и бурята, но няма да се оправи светът. Канарите може да се разрушават, дърветата да се изкореняват, но светът ще бъде същият. Но като дошел тихият глас, той закрил лицето си и разбрал дълбокия смисъл. Сега ние на вас искаме да покажем какво може да направи тихият глас. Вие искате да бъдете силни, като огъня, когото парнете да знае кой сте вие; или да бъдете силни като вятъра. А ние искаме да ви научим, тихо, като говорите какво може да направите.

Сега, разбира се, тия неща няма да ги изнесете навънка. Аз много пъти съм казвал: Докато не проверите нещата, докато нямате един узрял плод, нищо не знаете. Ще ги посадите и като имате един добър плод, най-първо на мене ще го донесете, аз да видя плода, а после го носете, където искате, но аз трябва да видя този плод. Щом имате изобилно плодове, носете

където искате, но първото нещо, ако изнесете тия елементарни неща, някои нищо няма да ви кажат, но в себе си ще си кажат: „С какви празни неща са взели да се занимават“. И тогава в подсъзнанието той ще внесе една противоречива мисъл. Пък от толкова хиляди години вие сте опитвали целия живот; пак да преповтаряте нещата няма смисъл. Ние ще ви научим да превърнете стария си живот в нов. Нищо повече! Затуй алхимиците са учили старите хора да ги подмладяват. Там са имали известни начини: стария ще го затворят херметически някъде и постепенно този старият човек ще се подмлади. Та и вас ще ви затворим херметически, ама не сега. Сега няма да ви затворим. Ще идете без страх и без тъмнина!

Тази вечер ще си пожелаете... Какво ви трябва сега? – Да проникне във вашето съзнание истинското знание. Сега гледайте да правите добре упражненията, защото силата е в упражненията. Не правите ли упражненията, всичко друго е напразно. Сега някои от вас може да кажат: Защо да е в 12 часа, защо да не е в 1 часа? Вие ще станете в 12 часа 1/2 час ще спазвате. Ще си запишете хубаво мисълта. После в четвъртък пак. Имайте си една тетрадка и запишете какво сте помислили. Защото, ако вас ви пратят в България, да образувате някой окултен клас, как може да го образувате? Вие ще го образувате по книгите, нали? И ще кажете: „Там, в „Светлина върху пътя“ – „Убий в себе си всяко желание“. Е питам: Като убиеш всяко желание, какво ще остане в тебе? То е съвсем крив превод там. Като се превеждат окултни съчинения, не се превеждат така. Няма никакво убиване, ами просто обърни ума си. Отиваш надолу – върни се нагоре. Нищо повече! „Убий в себе си всяко желание“ подразбира – обърни се в обратна посока. Отиваш, имаш да вземаш от някъде пари, наумиш си да го убиеш, да си вземеш парите на сила. Хубаво. Хайде може да го убиеш и да вземеш парите си, какво ще спечелиш? Дойдеш до някое място, измениш желанието си и казваш: „Не, по този начин няма да взема парите си“. Отиваш по добър начин, приятелски му говориш и си вземаш парите. Постига се целта. И после, казват там, че за да намери човек истината, сълзите му трябва да престанат в хубаво. Аз тълкувам така: Ако всички извори пресъхнат, тогава на земята какво би станало? А тия, които проповядват окултната школа казват: „Сълзите трябва да престанат и краката да се измият в кръв“. И после мислят, че всичко са разбрали. Това са символи, на които трябва да се намери вътрешния смисъл, да се осмисли. Аз ще дойда тогава, аз ще туря „Светлина върху пътя“ на едно сито пред вас, ще я раздрънкам хубаво и всичките тия правила ще ги раздрънкам най-първо. Те са една вълна, която трябва да се раздрънка. Косъм по косъм трябва да остане, а всичкият прах да падне долу. Това са все изрази. Това са формули на астралния живот. Някои формули там има символически и от менталното поле и другите полета, та всички, снети на

физическото поле образуват една попска яхния. И когато много медиуми говорят, казват само житен сок ще ядете, пък те не разбират житото в този смисъл. Те не знаят, че за да пиеш този житен сок, трябва да имаш съответното разположение на житното зърно; овесена вода ще пиете, трябва да имате съответното разположение, праз ще ядете, трябва да имате съответното разположение на праза. Нямаш ли туй разположение на праза, празът нищо не те ползва. Там е вътрешната страна. Тия работи трябва да ги научите. На опит да приложите туй знание. Не че то е лъжливо, но има заблуждение, криво тълкуване. Окултната наука е за вас, за младите хора е окултната наука. Знаете ли защо? Аз ще ви кажа сега. – Понеже вие, младите, имате по-силни индивиди въплотени, отколкото у старите, това са причините. Сегашните най-напреднали души са въплътени в бедните, не в богатите, учените, религиозните хора, а в повидомому по-посредствените хора. Те са по-силни. Един слаб индивид, той няма характер. В света слабите индивиди, ненапредналите ще се въплотят между богатите, а напредналите – между сиромасите, да ги подигнат. Та сега у младите има по-силни духове въплотени. Затуй окултизмът трябва да започне с вас. Затуй вие бягате от църквите. Те са силни, казват: „Не ни трябват църкви“, а старите, тия страхливци, казват: „Как, ония отидоха! Тия разбойници на нас не ни трябват“. Сега вие трябва да се оправите хубаво, защото за вас черната ложа има други примки, та да не би да попаднете в робството им. Аз у старите не харесвам, те казват: „Едно време ние бяхме като вас, но и вие, като остареете, ще станете като нас; и вие ще се примирите“. Не, не, не, човек, който се примирява, никакво примиряване! Ние няма с какво да се примирим. Те казват: „Ама вие ще разберете“. Няма какво да разбираме, какво ще разбера! Ако вляза в някоя локва, какво ще разбера? – Че има тиня. Ако взема да пия, какво ще разбера? – Че съм се напил. Какво знание има в туй? – Никакво знание няма! Те казват: „Вие ще разберете живота“. Какъв живот? На калта? На убиването и всички тям подобни? Ще кажете: „Това ние го знаем, няма какво да го учим, ние сме го учили от хиляди години, ние искаме да научим нещо, което не знаем“. Та, ако така мислите, вие сте млади; а ако другояче мислите, вие сте от старите. Тогава най-важното нещо за всинца ви – идеята да си помагате. Това е новото учение във великата окултна школа – взаимно подпомагане; когато някой падне духом, всички да се притекат с добрите си мисли, желания, да действуват да го окуражават. А сега заблуждението, туй, което аз не харесвам у съвременните и старите хора – искат да убедят младите да станат щастливи, т.е. искат да ги вкарат в света – да станат щастливи. Но този свят, който сега съществува, той не е единственият. Той, животът, може да се развие и по друг начин. Щастието всяка душа го носи със себе си. И ако вие разбирате този велик закон на Любовта, щом влезете в света, вие ще предизвикате в тия силни индивиди его; ще дойде Любовта и веднага ще

се образува един красив свят. А сега, със светлината, която носят, ние караме всеки един човек да се затвори, казваме: Човек не трябва да се издава и всички са все затворени. Ще бъдете силни, силни, силни, силни, силни. Някой от вас ще каже: „Ама ние сме по-слаби сега". Не, силни! Това изречение: Душата е всесилна; плътта, животинският човек е слаб. Животинското у човек е изложено на слабост, на падение, а Божественото, туй, което се моли... Работете и молете се, казва Христос. Божественото то всякога е силно. Сега вие сте млади, ще кажете: „Как ще се развие моят живот?" – Ако вървите по този път, красиво ще се развиеш; ако се отклоните от този път, тогава може да идете на гробищата да видите какво ще стане с вас; може да идете при болниците, на бойното поле; може да идете в търговския свят, по кафенетата, да намерите фалиралите търговци. В този път на Бялото братство няма никакво изключение. И ако по някой път белите братя не ви помагат, знаете ли защо? Ама ако вие имате един другар пияница, те ви дадат известни средства, вие ги дадете нему, той ги изпие. Ден след ден вие давате на вашия приятел и той ги изпива, каква полза му принасяте? Те тогава спират своя бюджет и на вас, и на него, и вие страдате. Защо? Нему му трябва пиене. В туй учение, ако дойде приятелят ти и каже: „Нали ще се жертвуваш за мене", той не ти е приятел. Ако дойде приятелят ти и каже: „ Може ли аз да се жертвувам заради тебе", той е приятел. Тъй е учението. Но каже ли: „Ти заради мене може ли да се жертвуваш", въпросът е решен. Не се лъжете! Туй е мястото на Бялото братство.

Щом имате дълбоките подбуждения в себе си, те са всякога готови да се жертвуват за вас, да ви помагат, да ви съдействуват. Но турите ли думите: „Ти готов ли си да се жертвуваш заради мене", те турят един облак и те спират тяхната помощ. Та сега от вашето разположение зависи. Каквото е вашето разположение, такова ще бъде и тяхното разположение спрямо вас. Тъй щото ще се поставите на една чиста и определена почва. И всеки ден, каквото градим, граденото ще го проверяваме камък по камък.

Тогава за следующия път вие ще развиете темата си.

Свободни сте.

1922_03_30 Три разряда ученици

ТРИ РАЗРЯДА УЧЕНИЦИ

5. школна лекция на общия окултен клас,
30.III.1922, четвъртък. Ст. София, 7.30 ч. в.

Тайна молитва.

В школата има три категории ученици: слушатели, вярующи и ученици. С какво се отличават слушателите? – Със слушането. С какво се отличават вярующите? – С вярата. А учениците? – С учението си. Значи тия три положения, това са качества на ученика. Той започва със слушане, това е първата стъпка. Втората стъпка е вярата, а учението е третата стъпка. Но той не свършва там. Следователно, трябва да се научите да слушате, то е едно от първите качества. Слушането в окултизма се нарича – концентриране на ума или умът да бъде съсредоточен в една посока, без да е разсеян. Второто качество на ученика е: да има вяра, да се не съмнява в това, което учи и слуша. Усъмни ли се веднъж, този процес на учение се спира. В каквото и да е направление, принципът е същ. Във вярата съмнение не се допуща. Може да имате погрешни схващания, те са извън вярата. И после ученикът се отличава със стремеж към учение, т. е. той иска да придобие знание, което произтича от мъдростта. Следователно, той не може да се съмнява в туй знание; то се отличава от обикновеното знание, което сега имате.

Сега това са встъпителни бележки, много пъти сте ги слушали, но в школата трябва вече да ги приложите. Когато някому кажат, че е слушател, той с това може да се обиди, но туй да знаеш да слушаш, то е едно от великите качества на човека. Да се вслушаш и да слушаш, и да знаеш как да слушаш, то е най-приятното в живота. То е изкуство на ухото. Щом дойдем до вярата, ще засегнете горната част на мозъка. С тия три качества на ученика вие засягате мозъка в три направления: центърът на вярата се намира отгоре, на повърхността на човешкия мозък, учението се намира отпред, а слушането отзад, и се образува един равностранен триъгълник. Слушането е отзад и всякога, всичките неприятности в живота идат все отзад.

Сега ние зададохме първия въпрос. Какво е предназначението на ученика в една окултна школа? Само окултната школа може да ви даде един правилен и положителен отговор. Какво е предназначението на човека? Само тя ще ви даде такъв отговор, с който може да бъдете задоволени. И щом приемете туй задоволство, у вас няма да се роди една

индиферентност, няма да мислите, че знаете, а ще се яви един нов импулс да работите за вашето повдигане. Много препятствия се изпречват в живота ви, поради които не може да схванете великите истини, които са вложени в знанието, което може да ви даде една окултна школа. Например, сега някои от вас не са си доспали. Снощи не са спали добре. На други, храната им не е била добра, не са си дояли. Трети, имат някакви сделки в света, имат малко загуба; всички изобщо все имате малко спънки, и като не знаете още закона, как да се освободите от тия временни безпокойствия, то и Истината не може да ви засегне тъй реално, както би трябвало. А целта на окултната школа е да приготви умовете ви, сърцата ви да разбирате и прилагате Истината. Сега тази школа същевременно е и една опитна школа. Аз говоря за окултната школа на Всемирното Бяло Братство, която ще ви покаже пътя, да приложите Истината в живота – не да я намерите, а да я приложите. Сега тия са общи твърдения. В една от миналите си беседи аз разпределих човешкия живот на три категории: спане, ядене и работа. Първата задача на ученика е да ги разбере правилно. Спането засяга астралния или чувствения живот на човека, т. е. неговата духовна страна. Човек се учи духовно само в съня си. Само когато спите, може да се учите духовно. Тъй е. И ако вие не знаете как да спите, никога не може да се учите духовно. Учени хора не може да бъдете, и ученици не може да бъдете. И когато казвам, че трябва да се научите да спите, разбирам, че трябва да поставите тялото си в такова положение, че като излезе вашата душа, вашият двойник, да намерите вашия учител, който ще ви преподава, защото знанието се преподава горе в духовния свят, а не на земята. Тук е повторение на това, което там се преподава. Затуй казвам: най-първо, да се научите да спите спокойно. Волята си да приложите; една вечер не може да спите, друга, трета, но в една година ще гледате да се научите да спите добре. Ако вие не можете да приложите воля да спите, какви герои ще бъдете? И първото нещо, ще възпитавате тялото си, да знаете как да си почивате. Ще ви дадем упражнения да знаете как да си почивате. Вие искате сега да ме слушате, но сте стегнати, краката ви са стегнати, умът ви е стегнат, вие сте в едно болезнено състояние. Тази стегнатост на мускулите винаги ще предизвиква вашите низши центрове, ще привлече астралните сили в долните слоеве на мозъка ви и ще се родят отрицателни, най-низки мисли и чувства. Например, на някои лицата ви са тъй сериозни, понеже така се възпитавате, но това е дресировка. В окултната школа ще се научите лицата ви да бъдат тихи и спокойни, чисти, естествени, много естествени. Представете си, че от всичко сте задоволени, като че имате всичко, каквото желаете, какъв изглед ще има лицето ви? Такова трябва да бъде лицето на окултния ученик. Представете си, че вие очаквате някой ваш приятел, когото от години обичате, сърцето ви трепти, очаквате го. Другото положение: представете си, че са ви осъдили на смъртно наказание и утре ще ви обесят. Тогава какво ще бъде

положението ви? Сега туй смъртно наказание, вие го прилагате почти всяка седмица по един път в себе си. И така по някой път вие се самоубивате. Е, какъв изглед ще има лицето ви? Ами че много от вашите най-благородни чувства и мисли, които някога проникват, вие ги убивате, обесвате ги за нищо и никакво, като че за някое ваше лошо състояние е виновна тази ваша мисъл или това ваше чувство. В тая школа абсолютно никаква ваша мисъл не се позволява да обесите. Абсолютно никакво ваше желание нямате право да го обесите! Не, не се позволява! Всичко ще си расте и ще се развива, както Господ иска или както Неговите закони налагат. Произнесете ли една смъртна присъда непременно зло ви очаква.

И тъй ще седнете спокойно 5–10 минути при най-хубаво разположение и ще почнете да си представяте най-хубавите картини. Отпуснете си ръката тъй, свободно, и после ще я дигнете, и отново спуснете, свободно да пада. Всичките ви мускули трябва да се отпуснат. Вие трябва да почнете да владеете вашите мускули, всичките ваши нерви. И друго: ще трябва да се научите как да ходите. В окултната школа има начин за правилно ходене. Някои от вас, като вървят, удрят твърдо на петите си, като военните. Токовете ви отзад почти са изядени, нали? Тия, които ходят така, са ученици, които трошат камъни. Тези ваши пети по същия начин ще разрушат и най-хубавите мисли и желания, които имате в мозъка си. Други от вас стъпват на предната част на обущата и там се изяждат, а това показва, че в тях осторожността е чрезмерно развита. Те са хитри, като лисиците. Няма какво да се боите от света. Светът е тъй устроен, че няма засада заради вас. Ако вие вървите по Божествения закон, може да вървите спокойно и опасност няма. Всеки един от вас, щом влезете като ученици в една окултна школа, Бялото братство ви знае, и следователно, взимат грижи за вас. Навсякъде може да ходите безопасно. Нали псалмопевецът казва: „Под крилата на Бога ще бъдат“, под Неговите крила. Те твърдят, че има Божия Промисъл, но щом дойдем да го приложим, ние не вярваме в никакъв Промисъл. И аз ще направя един опит да ви покажа, че вие не вярвате в Божия Промисъл, не че не искате да вярвате, но не сте готови за тази абсолютна вяра. Представете си, че образуваме един изкуствен пожар в тази стая. Ако вие не може да се концентрирате, ще има такъв бяг, ще забравите, че сте ученици и всеки ще гледа да излезе по-скоро от стаята. Следователно, ние ще гледаме да се освободим от ония най-инстинктивни чувства. Понякога ние трепваме, уплашваме се, без да има причина. Във Варненската гимназия, един от учителите обичал дълго време да остава вътре в класа след звънеца, не си излизал веднага. Един ден учениците намислили как да се избавят от него. Те го проучили и разбрали, че той много се страхувал от жаби. Един ден те взели 10–20 жаби и ги турили вътре в катедрата. Учителят, когато отворил катедрата, за да извади от там класната книга, да отбележи отсъствуващите, жабите изскачат. Той веднага

напуща катедрата и в един миг се намира горе, в стаята на директора, трепери. Защо? Казва: „Г-н директоре, жаби“. Какви жаби? „Жаби!“ И сега в жабите няма нищо опасно. Следователно, много от нашите нещастия в живота се дължат на жабите. Да е змия или някой скорпион, разбирам, но от една жаба! Какво става? Тя ще подскочи. Но страхът е, който действува така. Следователно, ще се стараете да бъдете безстрашливи. Туй е един навик, който трябва да придобием – да бъдем безстрашливи. Не че в живота няма опасности, има, но тия опасности идват само, ако нарушим законите, които владеят в живата природа. Вървим ли в съгласие с тия закони, абсолютно никаква опасност няма.

И тъй първото нещо – сънят, той е един важен фактор за ученика на окултната школа. Не можете ли да спите спокойно, вие не можете да бъдете добър ученик, т. е. можете да бъдете ученик, но не и добър ученик на окултната школа. Сега, за спането, вие ще правите по възможност много опити. Например, ще направите следния опит: като си легнете, в 5 минути да заспите. Това вече не е дресировка, то е сила на волята. В 5, най-много в 5–10–15 минути да може да заспите, а сега, някои от вас, след като са възбудени, легнат да спят и почнат да си правят планове в леглото какво ще правят утре. Така се изминава 1⁄2, 1 час време. И с това вие се оградите с една нездравословна аура. Към 2 ч. след полунощ станете, разхождате се, казвате: „Не върви!“ Сутринта станете, неразположени сте. Онези неприязнени чувства ви мъчат и вие търсите да се скарате с някого, за да ви мине. Пък ако със силата на вашата воля може да заспите след пет минути или най-много след 10–15 минути, на другата сутрин ще станете бодър и весел, да почнете работата си. Най-трудното изкуство е да спиш правилно. Аз съм го изпитвал, то е едно от най-трудните изкуства. Може да взимате някой наркотически средства за сън, но целта е да се научиш да спиш правилно без тях. Като си легнеш на дясната страна, на сутринта пак да се намериш на дясната страна, то е изкуство! Или ако легнеш на лявата страна, сутринта пак да се намериш на лявата страна. А сега всички започват с обширните страни на окултната наука, с великите сили на природата, туй да имаме, онуй да имаме, както в „1001 нощ“ с пръчицата. Онзи, който не се е научил да спи, не му дават магическата пръчица. Тази пръчица не е на физическото поле, тя е горе, в другия свят. А тази пръчица е вашата воля. Това е волята, но не сегашната, обикновената воля, която имате. Аз казвам: онзи, който може в даден момент да задържи езика си, онзи, който във всички моменти може да задържи своята ръка, онзи, който може да задържи сърцето си или пък да отправи ума си от едно положение в друго, той е по-силен от онзи генерал, който е спечелил най-голямото сражение на бойното поле. И като четете в Писанието и там е същият закон. Бялото Братство, Белите Братя винаги обръщат внимание на ония прояви на нашето въздържание. Не въздържание от страх, не, не, а

въздържание от Любов. Въздържание от страх пред закона, това не е наука. Може да имате въздържание, да се въздържате от други съображения, но истинското въздържание и търпение е, когато вие може да се въздържате по закона на Любовта.

Сега, разбира се, ние ще учим, имаме време. Аз няма да ви говоря за Любовта. Тази Любов вие ще я проучите в нови краски, в нови форми. И може би тия Братя ще ви дадат възможност да направите някои опити. Тази вечер вървя с един приятел по пътя и му казвам: Аз ще направя един опит. Аз се качих на тротоара, насреща ми върви един офицер, така смело, ще се срещнем. Два начина за разминаване има в окултизма. Единият начин: аз мога да му заповядам да се отбие и той се отбива. Друг път пък решавам в себе си: аз ще сляза. И аз слизам от тротоара да му направя път. В това време и той слиза. Казвам: Този е правият път. И тогава за да му отворя път, аз се качвам, за да се разминем. Вие ще се учите да отстъпвате по закона на Любовта. Някой идва насреща ви, ще отстъпите. Жертвата ще бъде от вас. Ученикът ще отстъпи, то е първото правило в положителен смисъл. Ученикът ще отстъпи в името на Любовта, той ще отвори пътя. Отвори ли път и неговият път е отворен. „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери“. Закон е туй! Щом мерите със закона на Любовта, с тази мярка от невидимия свят, то онези, които наблюдават, те ще ви въздадат заслуженото. Но туй може да го придобиете само с доброто спане. Аз не зная колко от вас спят добре. Спането ще подобри положението на вашето сърце. Спането няма да подобри тялото ви. Най-първо, то ще се отрази в сърцето ви, във вашите чувства. А храната, и тя е необходима. Правилното ядене, то е, което ще достави материала за съграждането на вашето тяло. И тъй ако спането ви е било нормално и правилно, непременно и яденето ще бъде такова: и то върви по същия закон!

Сега съвременната наука прави следующите изводи, които са верни. Тя прави следующия опит. Хора, които имат чиста кръв, нямат тия отлагания и утайки, каквито се намират у хора с нечиста кръв. И каквито микроби и да се турят в организма им, той издържа. Тия хора не боледуват, не се простудяват. А хора, на които кръвта не е чиста, много лесно се заразяват. В окултната школа законът е същият. За да бъдете здрави, течението на вашето астрално тяло трябва да бъде правилно или както е казал Христос: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“, а тази плът и кръв подразбира разумното Слово. Ако разумното Слово не проникне вътре във вашия организъм, вие не може да бъдете добри. Сега аз друг път съм ви превождал и пак ще ви приведа примера, че силата на словото е мощна! На английски има писано, не зная от кой автор, много работи, ред от факти за силата на волята. Извадени са известни пасажи от Евангелието, примери, кой човек как се е излекувал, със силата на волята.

Една госпожа, която 12 години е била болна, чела една от тези книги и среща един пасаж, който ѝ посочва как да се излекува със силата на волята. Тя казва: „От днес аз съм здрава“. Казва, става от леглото си и започва работа. Това значи да направиш една вътрешна промяна в своето астрално тяло или в сърцето си. Тази воля трябва да бъде толкова силна, абсолютно без никакво (съ)мнение! Сега в положителния, във външния свят най-първо трябва да представите аргументи и факти, които да обосновете логически, за да усилите тяхната вяра. В окултната школа процесът е обратен. Ти най-първо трябва да повярваш, за да ти станат фактите ясни. Следователно, вие ще вложите вярата си и чрез тази вяра ще изпитвате, ще изяснявате фактите и тогава те ще ви станат ясни. И тъй е. Ще се заемете да преработите всички ония ваши стари мисли, вярвания, схващания, всичко туй ще го пресеете; няма да изхвърлите всичките стари мисли, а ще оставите в себе си само ония мисли, на които може да разчитате всякога, мисли, които сте добили чрез един жив опит. Разказваше ми един мой приятел: „Аз“, казва ми той, „във всичко мога да се усъмня, но имам едно такова преживяване, за което на парчета може да ме нарежат, аз не мога да се откажа от него“. Вие трябва да имате една централна мисъл. И ако не можете да намерите сега тази централна мисъл, вие не може да бъдете ученици. Ако сега искате да придобиете тази мисъл и тогава да станете ученици, не ще можете. И аз ви казвам: Тази опитност всеки един от вас я има. Вие ще намерите тази мисъл нейде закътана и от този център ще започнете да обяснявате как стават всички прояви в живота ви. И туй, което сега ще придобиете, то ще бъде в съгласие с тази основна мисъл, на която ще се съгражда вашето бъдеще. А истините, които аз ще ви кажа, са толкова прости, че вие, ако направите този пазарлък там, както определихме, ще мязате на онзи петел, който, като ровил на купището, изровил един голям скъпоценен камък и казал: „Нямаше ли едно зрънце вместо него?“ Ритнал го. „Туй ли можах да изкопая, нещо за ядене нямаше ли?“ А този петел не знае, че ако той продадеше този скъпоценен камък, можеше да го превърне в една сила, с която щеше да прекара целия си живот в щастие и милиони петли като него щяха да се прехранят. Та тия окултни истини, които ще ви се кажат, са толкова прости, че вие ще кажете: „Нещо по-съществено няма ли?“ Е, питам, какво е по-съществено от Любовта в живота? По-съществено от Любовта няма! По-устойчиво от Любовта няма, и по-приятно и по-щастливо нещо от Любовта няма! „Но ние не знаем законите, по които Любовта действува“. Тия приятни чувства, които вие имате, се явяват и изчезват. Светлите мисли, които се явяват в мозъка ви, явяват се и изчезват. Защо? Вие мислите, че такъв е законът. Не е такъв законът. Но има други същества в света, които си играят с вашия мозък, бутат го тук-там, играят си с него и като го бутнат някой път, настане тъмнина. Вие имате приятно настроение, приближи се някоя ваша приятелка и ви пошепне на ухото:

„Колко си грозна днес, колко си погрозняла!“ Току виж нещо като че те прободе. Тъй вървиш си, но си неразположена. Какво има с тебе? „Да няма някой болен вкъщи?“ „Мъж ти!“ – Не, не. Срам те е да кажеш. „Погрозняла си“, значи ти повярва. Трябва да имаш поне едно огледало, да видиш дали туй е факт. Някои мислят, че са герои. Ето колко са герои: тук, в София, трима чиновници направят една подигравка с един свой другар, чиновник. Решили да му дадат отпуск. Казали си: „Днес ще го накараме да не работи“. Първият го среща долу по стълбите и му казва: „Какво си пожълтял, да не си болен?“ „А-а, не“, но малко повярвал. Таман се качил на първия етаж вторият го среща: „Виждаш ми се много болен, какво ти е?“ Като се изкачил, третият му казва: „Ти, както вървиш и ще припаднеш“. Той отива при началника си и му иска отпуск. Началникът му дал, но като узнал как седи работата, наказал тримата души да работят заради него. Това са факти. Например, дойде ви някоя мисъл, казвате тъй: „От мене човек няма да стане“. Това е първият, който те среща долу. „Човек от мене няма да стане, що съм тръгнал тук, науката не е за мене“. И вторият, и третият са в състояние да те накарат да напуснеш училището. Тръгнеш ли в Божествения път, също така може да те срещнат трима души и да ти кажат: „Ти да станеш религиозен човек! То не е за тебе“. И ти пак ще напуснеш. Не се поддавайте на тия изкушения! Ученикът на окултната школа трябва да знае самата истина, великата Истина, тъй както си е; той трябва да знае фактите, тъй както си са в природата; той трябва да знае как действуват законите, принципите. Ни повече, ни по-малко! Нито да ги увеличи, нито да ги намали. Аз искам от всинца ви да бъдете тъй доблестни, но не безпощадни. Вашите погрешки нито да ги увеличавате, нито да ги намалявате. Всяка една погрешка да я констатирате като погрешка и обратно, всяка една добродетел, каквато и да е тя, тя е добродетел и всички трябва да се радваме като виждаме една добродетел, у когото и да е. Защото доброто, то е Божествено, а тия погрешки, те са, които обезобразяват човешките мисли. Една погрешка, колкото и да е малка, трябва да я констатирате. И после правило в окултната школа е, че никой няма право да напомни на един ученик за неговите минали погрешки. Това е едно престъпление! Забележете го! Туй, което веднъж природата го е заличила, обърнала е този лист, никога не обръщайте този същия лист да му казвате: „Ти знаеш ли едно време какво направи?“ Днес, като ученици, туй изисква Бялото Братство от вас! Туй, което Бог казва: „Ще залича греховете, ще ги забравя“, ти няма да ги напомняш. Сега учениците често си казват: „Ти знаеш ли преди 5 години как ме обиди?“ „Ами ти преди 10 години, знаеш ли какво ми каза?“

Аз сега, тази вечер, ви говоря, като на ученици, какви трябва да бъдат учениците в тази школа. Какви сте отвънка, то е друг въпрос. Там всичко се позволява. Във външния свят всичко се позволява, но в тази школа, в тоя

живот не се позволява всичко. Та преди да пристъпим, трябва да знаете, че ако правите тия погрешки, не ще може да направите големи успехи. Ще можете, но в тази школа на Бялото Братство не се позволява да давате обещания и да не ги изпълнявате. Обещания? Не! Кажеш ли, свърши! Ще кажеш: „Аз ще живея по закона на Истината“ и ще живееш. В даден момент ти казваш и направяш. Нищо повече! Но обещание в бъдеще няма. Обещание в момента, кажеш ли, направи го! Нищо повече! И не се позволява на ученика да казва какво той ще направи. Кажи, и направи! Тъй! И Писанието казва: „Рече Бог, и стана. Да бъде светлина, и стана светлина“. По същия закон всички ще вървят. Кажеш ли, направи! Сега ние не искаме никакви обещания. Ние искаме от вас само едно нещо: Да приложите великия закон на Любовта! Да приложите великия закон на Истината! Тогава, всеки ден, според времето, кажете – направете, кажете – направете. Не давайте никакви обещания! Ние няма да ви държим за думата, не искаме да ви припомним какво сте обещали, но обещаете ли, направете. Отвънка може да давате обещания, а в школата абсолютно не искаме никакви обещания. Обещават само ония хора, които нямат Любов. Обещават само ония хора, които нямат Истина. Нищо повече! Обещания няма. С туй се отличава школата на Бялото Братство. Тя има абсолютна вяра в своите ученици! Разбирате ли? Не е било време от как тя съществува, когато някой ученик да е можал да излъже своя Учител. Няма нито един случай в тази школа, когато един ученик да е излъгал своите Учители. Нито един не си е позволил да излъже своите Учители. Но и Учителите никога не са допущали ученикът да ги излъже. Сега вие може да ме запитате: Ако вляза в тази школа…? Няма нито един случай в аналите на тази школа, дето един ученик да е излязъл и да се е повърнал назад. Защо няма? Там, дето Любовта действува като принцип, не може да става връщане, изключение няма. Всички изключения се дължат на липсата на първия принцип, на Любовта, и на втория принцип – на Истината. А щом тия два принципа не се приложат, тогава Мъдростта се изопачава, човешкият ум се изопачава, човешкото сърце се изопачава, и това са вече хора или индивиди извънка школата. И тогава, когато Павел казва, там, в онази глава: „Които Бог призва, тях и избра“, т. е. не може да има изключение. Щом Бог те покани в една работа, или щом Белите Братя те поканят, изключение не може да има. И аз не виждам причината защо именно човек ще се откаже от да ходи в този велик път на живота, дето ще намери своето щастие. Но всичките ваши стари възгледи ще ги напуснете. Възгледа: „ще остареем“, възгледа – „ще умрем“, „ще осиромашеем“, възгледа, че „ние сме глупави хора“, че „човешкото естество е такова-онакова“, всичките тия възгледи ще ги турите в торбите си, ще ги затворите в килерите си някъде и ще турите един надпис: „Тия неща да не се бутат.“ Който иска да бъде ученик, така ще постъпва. Някои ме питат: „Аз съм стар, ще мога ли?“ Е, от кога ти стана стар? Някой казва: „Аз съм

млад“. От кога стана млад? Всеки, който е живял съобразно с Любовта, е млад; всеки, който е живял съобразно с Истината, е млад. Всеки, който е живял съобразно с Любовта, е умен; всеки който е живял съобразно с Истината, е умен. Тъй седи въпросът. Моментът, в който напуснете Любовта, вие сте стар, ще почувствувате една вътрешна слабост, едно безсмислие в живота, няма да имате цел и ще станете песимист, ще кажете: „То ще се мре, ала…“. Тия са предварителни бележки. Искам да ги изпитате и тогава да ги възприемете. Ще вървим в един положителен път, без изключение. Ще кажете: „Без изключение не може!“ Да, може, тъй ще бъде. Тази е една велика Божествена школа, в която абсолютно няма никакво изключение. На сто милиона едно изключение няма. Разбирате ли? Единствената школа, в която няма изключения в света, е тази. Никакво изключение! Влезеш ли в нея, всички тия Братя вярват в тебе. Техният живот е такъв, какъвто е животът на Бога, т. е. като казвам такъв, подразбирам, че във всички прониква Божественият живот, във всичката му пълнота, и то без никакви закони, без никакви принуждения. Всеки знае своята длъжност и всеки се нарежда според нея. Те нямат абсолютно никакви написани закони, но всички знаят своите длъжности тъй добре, като че ли имат най-добрата организация и най-добрите закони, прекарани през тяхната камара. И ако вие влезете в туй Бяло Братство, никога няма да познаете кой е първият и последният там. Не може да намерите кой е големец и кой слуга, кой е първият и кой последният. Ако влезете между тях, с години може да живеете заедно и ще кажете: „Кой ви ръководи, кой е първият измежду вас?“ А тъй сега, като влезете в едно училище в света, вие ще познаете кой е първият. Та имайте пред вид: Не мислете, че там, в тази школа, дето ще учите истините, има катедра и учител, като мен, тъй да седи на масата и учениците да са, като вас наредени. Тук е тъй. Там не са наредени нещата тъй. Сега ще кажете: „Ами как?“ Като се научите да спите, ще разберете как е туй. Обаче когато тия велики истини се пренесат на земята, според условията на сегашния наш живот, ние трябва да търсим начините, методите и формулите да изразим тия велики истини, които са тъй недостъпни за сегашния ум. Хубаво, недостъпни са при сегашните условия, но ще станат достъпни. Вие ще трябва да изучавате светлината в нейното влияние върху вашия организъм, ще изучавате влиянието на цветовете, на живите центрове. Вземете слънчевата светлина, всеки ден, през известни часове на деня, към обяд, но повечето сутрин, идат периодически известни вълни от слънцето, които носят в себе си положителни мисли, интелигентни мисли от слънцето. Има и отрицателни движения от слънцето, които носят негативни мисли. Аз онзи ден ви направих една забележка: Ако заспите денем на слънцето, непременно вашият организъм ще привлече тия негативни вълни от него, тъй наречената черна светлина, и като станете, ще се почувствувате неразположен. И затуй на един окултен ученик никога не се позволява да

спи денем. Никакво спане денем! Ще спите вечерно време, без слънце. А може да се греете на слънцето, но всякога вашият ум ще присъствува, за да може да привличате положителните вълни на слънчевата енергия. И, като ученици, ако почнете да упражнявате концентрирането, често ще идват тия духове, които си играят с вас, и ще ви приспиват. Ще се концентрираш, без да заспиваш. И в туй концентриране ще направите следующето: като седиш и нещо каже „фуу“, като някаква вълна, ти ще се противопоставиш, няма да задрямваш. Това „фуу“, то е една вълна, тази черна вълна минава от центъра на земята, обгръща те и ти заспиваш. Заспиш ли, нищо няма да научиш. Няма да допуснеш тия вълни да обхващат мозъка ти. Ще се заемем да изучаваме светлината, да изучаваме дните през годината, кои дни, кои часове може да използуваме за работа, начините, методите за усилване на мозъчната ни енергия, за усилване на дихателната енергия, за поправяне на храносмилането и т. н. Защото все трябва да почнем нещо. Тъй както сте сега, доста сте обеднели. Обеднели сте. Всеки човек, който е недоволен от живота, той е беден. Първото нещо: ученикът трябва да бъде доволен. Сега туй са правила, които се прилагат към темпераментите. Ще ги вземете и ще ги упражнявате. Някои от тия правила ще упражнявате тук, защото по-голямата част от работата ще извършим в другия свят. Като спите ще вършите работата. Писанието казва: „Господ говори в съня един, два и три пъти“. Той все в съня говори. На Йосифа на сън му е говорил. На всички пророци и хора, които имаха откровение, все в сънно състояние им е говорил.Йоан се е пренесъл и тогава му е говорил Господ. И ако вие искате да поправите вашето положение, да знаете как да поправите живота си, вие трябва да прекарате такъв един сън и веднага ще имате най-добрите наставления как да поправите живота си.

Сега може да прочетем някои от работите (прочетоха се две работи). Няма да имате достатъчно търпение да се дочетат всички тия работи.

Някои от вас са се доста разгорещили да следвате школата. Ще знаете едно: Който от вас не дойде три четвъртъка, за в бъдеще не може да посещава школата. Това е за всеки, който отсъствува три пъти. Сега ще кажете: „Може да има изключителни случаи“. Който отсъствува три пъти един подир друг, той губи право. Сега схващате ли вътрешния смисъл? То значи: Един ученик, който три пъти е забравил, че има школа, три пъти тази мисъл изчезне ли навън от него, забранява му се да посещава школата. Ще имате пред вид, че в тази школа изключение и благоволение не се прави. Никакво изключение няма. Това не е наложено, но веднъж реши ли всеки един от вас, той трябва да бъде верен. Един важен закон: Туй, което вие сте решили в себе си, трябва да бъдете в състояние да го изпълните. Не каквото ние ви налагаме, а вие, което сте решили да

изпълните, изпълнете го. Трябва да го изпълните, иначе всичката наука в света ще бъде без полза за вас. Човек, който обещава, а не изпълнява, той е пробит кюнец, наливай колкото искаш, то е само въпрос на времето, всичкото ще изтече навън. Ние не искаме никакви задължения от вас, но веднъж решите ли да служите на Любовта, вие ще бъдете герои, ще кажете: „Да ме разпнат, от този път няма връщане!“ Кажете ли веднъж тъй, вървите ли в този път, Бог е с вас. Най-малкото колебание и вие сте изгубени. Тогава да не се сърдите никому, да не казвате защо ме е оставил Господ? В окултната школа въпросът седи тъй: не е Господ, който ни е оставил, а ние сме Го оставили. И Той казва: „Понеже вие ме оставихте, и аз няма да се занимавам с вас“.

Сега, разбира се, аз не считам присъствието ви в четвъртък, че само то е окултна школа. Не. Целият ваш живот е една окултна школа. Ако мислите, че само в четвъртък вие сте в окултната школа, лъжете се. Не, не, целият ваш живот е една окултна школа. Следователно, вие ще бъдете в съгласие с тази окултна школа, на която служите. По този начин ще имате резултата. От гледището на тия принципи ще разрешавате всичките други въпроси, каквито и да са те: индивидуални, семейни, обществени, народни, всичките въпроси все от това гледище сами ще разрешавате.

Е, сега ще дам на гласоподаване: Искате ли да прочетем всичките листове, ще имате ли достатъчно търпение да се изчетат всичките работи? (Отговарят: да; – не.) Понеже са написани, трябва да ги прочетем. Тогава следующият път ще прочетем всичките. Ще се научите на търпение, ще се научите да слушате, ще се научите да имате благоволение. Тук има ценни, умни работи. Ами че как? Един човек, който е вложил ума и сърцето си, това нещо е красиво. Когато обичаме някого, и глупави работи да каже, казваме: „Колко е хубаво!“ А когато не обичаме някого, и умни работи да е написал, казваме: „Не искам да слушам“. А това са все умни работи!

Сега за следующия път искам: 10 души от вас, които си дадат кандидатурата доброволно, да напишат нещо върху темата: „Предназначението на човешкия език“. Значи 10 души ще пишат върху тази тема: 5 братя и 5 сестри. Ще започнат с този, видимия език, той е темата. Този език се е родил, и е произлязъл от някаква идея. Които ще пишат, да си вдигнат ръката. (Обадиха се 5 братя и 5 сестри). Ще пишете кратко, една страница. Вие не се бойте, щом почнете да пишете, ще влезете в една окултна вълна, тъй щото ще ви дойде вдъхновение. Но никой да не се пресиля. Всеки да пише толкова, колкото вдъхновението му позволява. Ако вдъхновението обема 10 реда, толкова да напишете. Имайте пред вид, че Духът в окултната школа говори само най-съществените неща. Тия Братя не обичат много да говорят.

Нека се ангажира някой да бъде секретар или архивар, да пази тия работи, листовете.

Т. м.

1922_04_01 Правилник за учениците на първи окултен клас на Бялото Братство

ПРАВИЛНИК ЗА УЧЕНИЦИТЕ НА ПЪРВИ ОКУЛТЕН КЛАС НА БЯЛОТО БРАТСТВО

Изпяхме "Фир – Фюр Фен Тао Би Аумен".

На прага на окултния клас слушателите трябва да знаят следното:

1. Който един път се опита да поправи Абсолютното, Великото, Божественото, се отстранява от класа.

2. Който един път не направи урока си, се отстранява от класа.

3. Който два пъти не дойде на урок (без важна, неотложна причина), ще се отстрани от класа.

4. Три пъти ако стане нагрубяване взаимно между учениците, и двете страни се отстраняват от класа. Между учениците сърдити хора абсолютно не се допущат.

Забележка: Дълбоко в душата си, пред съвестта си ученикът трябва да знае причините, които са го задържали, за да не посети класа. Важността за причината си остава абсолютно на съвестта на ученика. Един ученик никога не трябва да лъже себе си. Ако той излъже себе си, той сам по себе си е вън от класа.

5. Който идва тук, от любов да идва, без принуда.

6. Ученикът трябва да бъде верен на себе си. Да бъде строг съдия на постъпките си.

7. Величието на характера на ученика седи в това – той винаги изпълнява обещанието, което е дал пред себе си.

8. Ученикът пристъпя в клас с пълна вяра, без страх и съмнение към думите на Учителя – съмнения и мъдрувания не се допускат.
Ученикът се покорява, слуша и изпълнява думите на Учителя.

9. Ученик е само този, който е редовен с уроците си и всякога присъства на лекциите. Той е абсолютно точен и никога не закъснява.

10. Ученик е само този, който е в хармония с Абсолютното. Учениците трябва да знаят едно – Божественото никога не се коригира.
Ученик е само този, който никога, нито в клас, нито вън от класа, нагрубява някого.

11. Ученикът не се обижда, а винаги търси доброто в думите, които са му казани. Той във всичко търси Любовта.

12. Ученикът нищо не изнася от това, което се говори в класа, навън, докато не го обработи, докато това знание не стане негово.

13. Ученикът не проявява никакво любопитство. Той нито пита, нито позволява другите много да го разпитват. Той е свободен да мълчи. Задоволява се само с това, което му се казва.

14. Задачите, които се дават на ученика, трябва да се изпълняват без съмнение и колебание. Най-малкото съмнение е спънка.

15. Най-добрият път за ученика е онзи, в който душата му се освобождава от онези връзки, които са го спъвали в миналото, които и днес го спъват.

16. Ученикът трябва да има абсолютно послушание и внимание към Учителя си. Послушанието трябва да идва от съзнанието. Ученикът трябва да слуша и да изпълнява. Да притежава такива чувства и способности, с които да познава Учителя си. Който се съмнява в Учителя си, той не е ученик. Усъмни ли се ученикът в Учителя си, с него всичко е свършено. Ако Учителят престъпи и най-малкия Божествен закон, и с него всичко е свършено.

17. Ако не работи със закона на Любовта, ученикът нищо не може да постигне.
Главната задача на ученика е да реализира Любовта към Бога, т. е. Любовта към всички.

18. Постоянно будно съзнание и точност се иска от ученика. С тези две качества той ще може да изправи своите погрешки.
"Стани, тръгни, направи навреме!" – това е законът на природата.

19. На ученика не се позволява да говори празни думи.

20. Ученикът не се жени, нито роб става. Той е свободен.
Който не иска да учи и да служи на Бога, да се жени колкото иска.

Който иска да флиртува – вън от класа!
Който ревнува – вън от класа!
Ученикът е чист, честен, искрен.
Учениците взаимно да си помагат, един друг да не се използват.

21. Ученикът работи съзнателно, за да придобие съвършенството, към което се стреми непрестанно.

1 април 1922 г.

1922_04_02 Прави правете Неговите пътеки!

ПРАВИ ПРАВЕТЕ НЕГОВИТЕ ПЪТЕКИ!

Прави правете Неговите пътеки. (Ев. Матей 3:3)

Близо преди 2,000 години е изказано туй изречение. Казано е малко по-отдавна, а е преповторено преди 2,000 години. Да се преповтори нещо, значи да се каже от някой велик артист, художник. Какво е искал да каже пророкът, когато е изказал тия думи: „Глас на едного, който вика в пустинята: пригответе пътя Господен, прави правете Неговите пътеки“. Съвременният християнски свят може да има повече от 500,000 пророци, като оставим настрана мохамеданските пророци, будическите и тям подобни. 500,000 души, които постоянно викат: „Прави правете Божиите пътища!“ А при това тия пътища прави не стават. Не казвам, че между тия пророци няма искрени хора, има, но когато човек изкаже туй изречение: „Прави правете Господните пътища“, той трябва да разбира вътрешния смисъл на думите, трябва да има знание, знание, знание, знание, знание. Сегашните хора казват: вяра, вяра и вяра, и вярата е, която управлява. Но като влезеш в някоя кръчма, казват тъй: „Днес с пари, а утре на вяра“. Тъй щото днес взимане и даване в звонкови монети, а утрешния ден на вяра. Но вярата е като един обект непостижим. Сега нас не ни интересува какво казват тия 500,000 души пророци, нас не ни интересува даже какво говорят мохамеданските или будическите пророци, нас не ни интересуват и философите на земята. Ще кажете: „Защо?“ Ако аз съм болен, ако моите очи, моите уши не могат да приемат благата на този свят, а всички други ги приемат, каква полза има от това за мен? „Ама нека те бъдат щастливи.“ Това не е философия. В Божествената наука такава философия няма. В Божественото или всички трябва да бъдем щастливи, или всички трябва да бъдат нещастни. Едно от двете. Половината щастливи, половината нещастни, такова нещо няма. А туй, дето едни са щастливи, а други нещастни, то е наша философия, то е човешко. И следователно всички искат сега да ни кажат, че едни трябва да бъдат щастливи, спасени, а другите трябва да погинат: едните да бъдат в рая, а другите в пъкъла; едните трябва да бъдат невежи, а другите учени. Не е така. Тия лъжливи положения са създадени от нас. Днес всички казват: „Вярваш ли ти в религията?“ Няма какво да вярвам, ние с бъдещи опити не ходим, а ходим с настоящи. Тъй както всяка сутрин аз трябва да излизам да опитвам слънцето, да излагам гърба си, то да ме грее, да опитвам неговата сила, по същия начин всяко същество, колкото и да е малко, дали е във формата на един човек или муха, комар и бълха, в каквато и да е форма – аз вземам тия форми в първичния им смисъл, – имат право да опитат тия слънчеви лъчи, за да възприемат колкото и да е малко живот от тях, да изпитат

сладчината на това слънце. И когато някой човек намери някоя въшка на главата си, чукне я между двата нокътя, като се е покачила, тя не знае, че туй е едно културно същество, тя е един голям простак. И като е изследвала света, влезнала е в една философска глава и почнала да я чопли и да разглежда какво е това. И философът казва: „На криво място правиш своите изследвания, и аз съм изследовател“, затуй той я чуква, не че въшката трябва да умре, но понеже се е качила на тази философска глава, тя се осъжда на смъртно наказание, както всеки престъпник, щом престъпи държавния закон, или го обесват, или го застрелват. И тогава хората ще кажат: „Тъй било писано в Божествения закон, понеже го престъпи“. В Божествения кодекс абсолютно няма сянка от смъртно наказание! И смъртното наказание, това е една измама, фалшификация само на човешкия ум. Казват: „Нямаме ли ние право зарад народа си да убием някого!“ За народа си можеш да убиеш някого, но за Бога нямате право да убивате. Следователно за вашия народ ще го осъдите, а заради Бога ще го оправдаете. И в бъдеще ще кажете: „Ние те осъждаме за престъплението, което ти направи спрямо нашия народ, но понеже ние имаме и друг закон за нашия Бог, ще те оправдаем и ще те пуснем – ти си свободен“.

Този пророк, като е казал: „Прави правете Божиите пътища“, това трябва да се разбира, че тези пътища трябва да ги направим прави в себе си: прави пътища в нашите умове, в нашите мисли. Сега ние искаме да оправим вън света. Слава Богу, ако идете в Англия или Франция, там има такива хубави пътища, че мязат на една отлична градина, и хубави автомобили вървят по тях. А българските пътища не са толкова хубави. Наказанията на Франция и България, въпреки че пътищата на първата са гладки, а на българите не са гладки, са еднакви. Те еднакво обират и еднакво крадат, само че единият ще открадне тъй, че няма да се забележи веднага. По това се отличава западната култура. На запад, като открадне някой нещо, след 20 години ще го хванат, а българите ще го хванат след една година. Следователно българинът е профан, не е толкова културен да прикрие своето престъпление, и затова гърците казват, че е дебелоглав. А тази култура аз я наричам византийска култура, това не е Божествена култура, т.е. трябва да си признаем истината. Правото е право във всички народи. Една благородна черта е такава във всички народи, във всички общества и индивиди. Всички благородни черти имат Божествен произход, а всички лоши черти имат обратен произход. В света има две велики учения: едното слиза отгоре, и другото възлиза отдолу. Едното течение е чисто Божествено, а другото течение е човешко, то е течение на мисълта. И следователно тия две течения влизат в нас и всякога произвеждат две противоречиви влияния. Когато едното течение влезе в нас, ние станем буйни, гневим се, мразим се, и цяла анархия става в нас.

Туй течение иде от центъра на земята. Другото течение, като дойде, внася мир, съгласие, чисти мисли, благородни, възвишени желания. Всички велики учители на миналия живот, които са разбрали закона на природата, всякога са прокарвали тази велика истина: „Прави правете пътищата Господни“. Тъй вземете, Божественото течение, то е в съгласие с природата, като влезе, душата има материали, с които може да работи. Вие ще кажете: „Защо именно трябва да правим добро?“ Защото само в това добро нашата душа може да намери онези материали, с които тя може да съгражда своите тела; и когато туй земно течение почне да взема надмощие в нас, произвежда два противоположни резултата в човешкия организъм. Ако действа на физическото тяло, човек почва да съхне, съхне, и стане сух като чироз и най-после си замине. А другият резултат е обратен – човек почне да тлъстее, тлъстее и после пак краят е един и същ – пак смърт. Туй течение е просто едно натрупване отвън, натрупване на материя, докато човек се сломи. А другото течение, което иде отгоре, организира нещата. Тази материя е пластична и оставя у човека толкова, колкото му трябва за развитието му. Сега, за да могат да останат тия две течения, учителите на миналото са препоръчвали някои методи, а съвременните християни, мохамедани, будисти и други са забравили как да регулират тия течения. Постът е за регулиране на тия две течения. А сега са турили поста, за да се спаси човек. Няма какво да се спасява, постът никога не спасява! Казват: „Да изсъхне човек“. Като изсъхнеш, ще оглупееш. Чудна работа, човек трябвало да изсъхне, „за да мяза на светия“. Е хубаво, ако вашият кон изсъхне и го впрегнете в колата, каква работа може да свърши, ако вашата ябълка изсъхне и т.н., тук няма никаква философия. Следователно нямате право вие да измъчвате тялото си, нямате право да измъчвате ума си, нямате право да измъчвате сърцето си. Имате право да хармонизирате ума си, имате право да хармонизирате сърцето си, имате право да хармонизирате тялото си. И ако този пост вие си го налагате като една диета само за хармонизиране на душевните си сили, вие сте в права посока, т.е. да регулирате теченията във вас и да ги използвате. Крайният пост, крайното въздържание е родило обратният процес – лакомството. Крайното лакомство и неяденето са два противоположни полюса. Казвате: „Човек се родил да яде и пие“. И вие сте на кривата посока: човек не се е родил на земята да яде и пие. Той трябва да яде с Любов, и тогава ще знае защо яде. Ние трябва да знаем защо ядем. Аз и друг път съм запитвал днешните хора, защо трябва да ядем и защо 3 пъти на ден трябва да ядем: сутрин, на обед и вечер. Трябва да си обясним защо. Отговарят: „Е, тъй е останало от деди и прадеди“. И всичките наши вярвания са все от деди и прадеди. Книги е имало, така било писано, това, онова. За съвременните културни хора тия твърдения не важат. Ако ние вярваме, ние трябва да обосновем нашата вяра. Защо вярваме? Да сме готови да дадем един разумен отговор, на какво се базира

вярата ни, трябва да имаме здрава основа, за да сме готови да дадем един разумен отговор. Казват: „Трябва да имаме едно верую“. Защо? Новата наука, новото Божествено учение поставя всичките неща на един велик вътрешен опит. Туй, което не можете да опитате, не го приемайте. Туй, което не можете да опитате, не вярвайте в него. Можеш да вярваш в Истината, туй, което е опитано, в него може да се вярва. А сега в нас са натрупани толкова суеверия, в какво ли не вярваме? Сега някоя баба вярва в магията, а всички учени се смеят. Но колко учени има, които вярват в повече глупости, отколкото бабата! Учените вярват, че човек ще остарее и умре, понеже туй е закон в природата. Туй е вярване на бабата. Казват: „Закон има в природата, човек расте, развива се и най-после трябва да умре“. Подлежи ли туй умиране на опит? Кой от тия учени хора е опитал какво нещо е смъртта? Опитват те, че пулсът спира. Но аз мога да направя да спре човешкото сърце и след 24 часа пак да живее човекът. Те казват, че като спре сърцето, човек умира. Не е така. Може да престане една деятелност, а да остане вътре една по-тънка деятелност, която действа. Нека вземем един прост пример: вземете една машина, каквато и да е тя, която функционира по желязната линия. Най-първо машината е студена, седи като една грамада. След туй една малка топлина се появява в нея, след туй почва едно бухтене, колелата се въртят и гледате през целия ден тази машина оживява. Какво показва това? Това е само смяна на енергията, нищо повече! И когато някой говори за смъртта, ние ще му кажем, че смъртта не е нищо друго, освен сменяване на енергията в природата от едно състояние в друго. Когато човек престане да функционира на физическото поле с грубата материя и влезе да функционира в другия свят, дето материята е по-ефирна, по-деликатна в своите трептения, онези, които не разбират закона, казват: „Заминал си, хайде да му занесем тялото“. И по този начин хиляди и хиляди хора има, които са заровени живи.

„Прави правете Божиите пътища“ – тия пътища, които от памтивека, от когато Бог е създал настоящия свят и е вложил тия закони, които ние трябва да изучаваме. Сега аз трябва да аргументирам, да докажа, има ли Господ или не. Аз ще ви докажа с два най-силни аргумента, против които човек не може да устои. Те са като бомби. Кога човек трябва да яде? – Когато е гладен. Ами кога не трябва да яде? – Когато е сит. Кога трябва да пие? – Когато е жаден. А кога не трябва да пие? – Когато се е напил. Който не вярва в Бога, е сит. Който вярва в Бога, е гладен. Следователно безверниците, това са хора наситени. Те казват: „Ние сме сити, този Господ, Когото са ни проповядвали досега, малко умовете ни да Го смелят“. Тия безверници, аз ги наричам – това са сити хора. „Едно време и ние бяхме като вас.“ Срещат се един гладен човек и един сит и спорят, за какво? Задавайте въпроса както трябва: „Приятелю, сит ли си?“ – „Сит

съм.“ – „На работа!“ Гладен си, иди на ядене. Превеждам: Ти си сит, нямаш нужда от вяра, аз съм гладен, имам нужда от вяра. Следователно всички, които трябва да вярват, са гладни хора, а които не вярват, са сити хора. Но закон е в природата, че става смяна: гладните ще станат сити, а ситите ще станат гладни. Следователно след време, като се завърти това колело, безверниците ще станат вярващи, а вярващите – безверници. Е, каква нужда има сега тия хора да ги убеждавам, има ли Господ или няма. Няма какво да ги убеждавам. И всичките свещеници сега се сърдят. Има два вида безверници в света. Аз говоря в прям смисъл. Ще ви обясня защо не правите пътищата Божии. Има благородни безверници, или човек ял и е доволен от яденето си и казва: „Отличен обяд!“ А друг, след като се наяде, недоволен е, критикува жена си, нещо му е лошо на стомаха, ял, ама не му е паднало на сърцето. Два вида безверници има: едните са вън от църквата, а другите са вътре в църквата. Външните са благородни, а другите безверници, това са само проповедници, ама не казват, че са безверници, те лицемерстват. Цяла редица от данни има, че те не вярват. Аз им казвам: „И вие сте сити, само че не сте яли добре“. Един православен поп веднъж ми каза: „От този тамян дотук ми е дошло! За 100 години не искам да му помириша миризмата: на умряло ида, тамян кадя, дете се роди, пак тамян, водосвет нейде има – тамян, и главата ми се напълни: деца се родили, умрели, водосвети, маслосвети, искам да се освободя от този тамян“. Ще кажете: „А-а, без тамян не може“. Друго, друго означава този тамян: Без една благородна мисъл не може, без тамян може. А онзи вътрешен тамян, който означава човешката мисъл, без нея не може. Следователно тази кандилница означава ума, тя означава човешкото сърце, в което гори Божественият огън. Тамянът възлиза нагоре към Бога, за да отвори цялата вселена, целия космос. Това значи да кадим, да знаеш защо светът е направен, защо вярваш, и да слушаш Бога, то е правото вярване. А сега ще кажат: „Ела и виж как хубаво знае нашият свещеник да кади, той има особен начин за кадене“. Да, казвам, той знае как да мърда кандилницата, а не знае как да мърда ума си. Това не е упрек, аз говоря за една велика истина. Ума си трябва да знаем да мърдаме. И всинца вас, моите приятели, аз искам да освободя от едно заблуждение. В този живот за мене няма компромис. Или вярващ, или невярващ; или сит, или гладен; средна линия няма. И тогава, ако сте безверник, ще ви хвана за ръката и ще ви питам: „Доволен ли си от яденето?“ – „Доволен съм.“ – Хубаво, добър безверник си. А другият ще каже: „Наядох се, ама не съм доволен“. – Лош безверник си. Тогава и гладните хора, и те са на две категории: който дойде гладен и пак е кротък, смирен, очаква да яде, казвам: Ти си един от добрите гладни. А другият стои намръщен, казвам: Лош гладен човек си. Тъй щото лошите гладни стават лоши сити, тъй, лошите вярващи стават лоши безверници, добрите вярващи стават добри безверници. Следователно от вярващите са излезли безверниците, и безверникът е плод на вярващия.

Ето една философия, нали? И като видя един безверник, казвам, дали е излязъл от добрите вярващи или от лошите вярващи.

Сега да се поспра и да направя една малка диверсия на моята мисъл: зная, българинът, изобщо, ако му кажеш една мисъл, дълбока, философска, той или ще се отвлече, или ще заспи. Умът му не може да издържи една силна мисъл. Та затова ще направя една диверсия с един разказ из римските времена, пак във времето на Нерона. Някой си благороден патриций, който се наричал Иверций, благороден и високо образован, запознава се с една вдовица, римлянка, която имала едно малко момиче, но по естество той имал голямо отвращение от жените – обичал жените, но не обичал жени да го пипат, и при всяко докосване от жена, като че с огън са го попарвали. Този Иверций се запознава с учението на тогавашните християни и решава да посвети живота си на новото учение, и според тогавашния обичай решил да иде в пустинята да прекара в съзерцание, в съсредоточение на своя ум, да намери Божествените истини, т.е. да опита има ли такъв жив Господ или не, и може ли този Господ на опит да го види.

Когато ние кажем, може ли да видим Господа, евангелистите казват: „Бога никой никога не Го е виждал". Не, не! Слепите хора не са Го видели, а всички хора, на които очите са отворени, са Го видели поне един път в годината. А който е писал Евангелието, взел е само този стих: „Бога никой никога не Го е виждал", а е извадил тия думи: „Бога никой никога не е виждал в своето невежество", понеже Бог не е на невежите, на слепите, а Бога всеки Го е видял, който има знание, Божествено знание. Ако е православен, ще каже: „Господ е толкова свят и чист, че ние, грешните хора, сме недостойни да Го видим, но чрез някой правоверен, светия, свещеник, той да се помоли за нас, че дано Господ да се смили". И затуй сме дошли до този хал, защото пращаме при Господа все такива нескопосници. Ще ви приведа един пример. Един учител се влюбва в една мома, учителка, но за да узнае дали тя ще се ожени за него, праща един свой ученик да види, да говори с нея. Отишъл ученикът, хвалил там своя учител, хвалил го, но тя се влюбила в ученика и му казала: „Защо не ми говориш за себе си, ами за своя учител?" И ние пращаме все нашите ученици при Господа, да ни уредят работата. И най-после ученикът се оженил за момата, а учителят останал на понеделник. Това е един факт. И ние като пращаме сватове, те са уредили работите си, а ние оставаме с въпроса дали има Господ или не. Сам ще идеш, ако искаш да се жениш. Иди, срещни се с момата, не ти трябва никакъв сват. Сватовете, това са най-лошите хора на света. Е, дошли да сватосват, ще кажат това, ще говорят, което не е, ще въздигнат момъка до небето и ще въздигнат момата до небето. И после като не се разбират, ще кажат: „Е, туй трябваше да

направим, и те да се научат на нашето учение“. И всичките религиозни учения все тия лъжи ги турят на избор. Основно задайте вие на един религиозен човек въпроса: Ти вярваш ли в Бога? Той няма да ти отговори направо, а ще каже: „Чакай да видя какво е писал еди-кой си“. – Зная, туй съм го учил, ама ти кажи. – „Е, трябва да видя окултизма какво казва, как говори еди-кой си.“ Науката знае тия работи, но ти, твоят личен опит какъв е? Имаш ли личен опит? Той, за да не се издаде, ще си помисли малко какво да отговори. Аз зная, че той няма никаква опитност, ако го запитам да каже чистосърдечно. Един господин дойде при мен в моята стая и ми задава един такъв въпрос: „Слушай, ти като на твоите слушатели да не ми говориш, да не мислиш, че съм такъв глупак, да ме убеждаваш, не искам да ме убеждаваш, но ти опитност имаш ли, туй, което проповядваш, тъй ли е или само залъгваш хората?“ Казвам, аз ще ти кажа сега: направих му един опит в какво аз вярвам, и като направих опита, казвам му: „Вярваш ли в Господа?“ – „Вярвам.“ Туй, което проповядвам, е една велика истина и ти можеш да я опиташ, тъй както аз съм я опитал. И като опиташ тази велика истина, в ума ти ще стане един велик преврат, че ти може да слугуваш на всички хора със съзнание, и душата ти и сърцето ти ще бъдат радостни. Казвам и на вас: Вие можете да направите този опит. Някои са го направили, но още се спират, мислят: „Ние сме грешници и Господ няма да ни приеме“. Този Господ, когото аз проповядвам, много обича грешниците, като ги погледне, Той се усмихне и им изпрати своите лъчи. Този Господ, когото аз ви проповядвам, особена слабост има към грешните хора, обича ги, разбирате ли? Аз го наричам Господ не на праведните, а Господ на грешните хора, Господ на безверниците.

„Прави правете пътищата Господни.“ Ние оставихме Иверций, той си отиде. Решава се сега да иде той в пустинята, да изучава туй учение. 20 години живеел там. Но това малкото момиченце, като израстнало, имало особена слабост към Иверций и се решава да отиде да го намери. Но тази млада мома знаела, че той имал голямо отвращение към жените, и решава да вземе мъжка форма. Облича се тя като един млад момък, който бяга от света и иска да се посвети на християнството. Макар че 20 години служил Иверций на Бога, провидението го заслепило, той не можал да я познае, че е жена, и я считал от същия пол, както него. Той ѝ казвал: „Ти трябва да се пазиш от жените, понеже тия жени може да ти създадат, на тебе, млад момък, най-големите главоболия“. – „Да, да – казвала тя, – аз зная и ще туря учението ти на сърцето си и ще изпълня твоето учение.“ Но, учудвал се той, когато дохождала някоя жена или мома, той бил особено весел, т.е. тя ще се приближи, ще хване момата за ръка, ще я целуне, ще я прегърне. Вечерта Иверций пак ще я повика: „Ти ме тургаш в голямо изкушение, такива работи не трябва да правиш, тия хора, които идат при мен, ще видят, ти си млад момък, не трябва да целуваш момите: или трябва да

изправиш поведението си, или аз трябва да бягам“, – „Моля ти се, учителю благи, аз имам една слабост към жените, като ги целувам, може да изкореня тази слабост.“ – „Дано Господ ти помогне да изкорениш тази слабост.“ Питам: Този Иверций имал ли е много право разбиране за човешкото естество? Ако този фиктивен момък целувал тия моми, каква пакост прави? Я ми кажете? Никаква пакост не прави.

Сега вторият пример, който ще ви приведа, той е от класическите времена. Азман-Тура се наричал този велик учител на бялата ложа. Азман-Тура имал двама ученици. Но тук и двамата ученици вече са момци, т.е. не ученици привидни само, жена облечена в мъжки дрехи. Вторият се наричал Вимерсиде. Той се влюбил в една мома, без да знае учителят му, а това в тия времена било забранено, на всички ученици, които следват тази школа, влюбване в този смисъл, както сега ние разбираме, било забранено. На тия двама ученика той е разчитал много и искал да предаде своите знания и да ги направи наследници в бъдеще. Това било в онази епоха, когато той е искал да направи един опит за подмладяване, възстановяване на своята енергия. Повикал двамата си ученика, имало известна стаица, там да направят опита, ще влязат и на двамата дава им една течност, те трябвало да я разредят и да я турят в стаята отвън. Няма да ви разправям как стават тия неща. Но той искал да ги изпита, той подозирал каква е работата. Възлюбената на едногото от тях била болна, и в ума си той вложил да употреби това за благото на своята възлюблена.

Питам сега: Имате два морала: едно задължение към своя учител, а другото – влечение към своята възлюблена. Как бихте решили въпроса? Има ли право той да излъже своя учител за благото на своята възлюблена? И опитът на Азман-Тура излезнал несполучлив. И съвременните християни мязат на този Вимерсиде. Те са взели Божието благословение и сега на земята го употребяват, ядат и пият. Да, ядат и пият, но смъртта, възмездието на кармическия закон, постоянно иде. Азман-Тура постоянно прилага закона, че всеки един човек ще пожъне плода на своето вярване, плода на своите действия и казвам, че нашите пътища, най-първо, трябва да бъдат прави. Ако този ученик беше верен към своя учител, добре щеше да стори: този учител разбра сърцето му. Той не искаше учителят да помогне на неговата възлюблена, той искаше да лицемерства, сам да ѝ помогне и да покаже, че той е един велик авторитет.

Сега казват: „Прост поп не искам да стана, поне владика“. И майката казва: „Расти, синко, владика да станеш с патерица“. И ако не поп, поне архимандрит да стане. Това е най-долният морал, който съществува в света. Ако човек влиза в църквата, да стане владика, да стане архимандрит или друг, той няма нищо общо с Божествената Истина. Преди всичко, той

трябва да влезе в църквата, за да намери Божествената Истина, да служи на Бога, да стане като едно дете, и казва Христос: „Царството Божие е за децата, ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие“. И днес всички питат: „Защо младите бягат от църквата?“ Защо да не бягат от църквата? И повече бягане ще има от църквата. Сега някои, които ме слушат, казват: „Туй не е за доброто на българския народ“. Питам: Вашите възгледи, които имахте досега, бяха ли за доброто на вашия народ? Преди хиляди години – аз преди хиляди години не бях тук, – сравнете преди 1000 години, 800 или 500, ако България е била по-добра, отколкото сега, аз съм готов да оттегля думите си. Учение, което почива на патриотизма, ще се разруши, то не почива на здрава основа. Общественият патриотизъм трябва да почива на абсолютните истини. Патриотизмът трябва да почива на Божествената Велика Любов, трябва да почива на Божествената Велика Мъдрост, да бъде обоснован на един вътрешен закон. И нам ще кажат: „Ние сме българи“. Не! Преди всичко ние сме хора, човеци, които мислят, след това сме българи. А сега искате да ни убедите, че вие сте българи. Е, тогава, ако вие сте българи, България трябва да бъде най-великият народ в света. Не е така. Аз нямам нищо против никой народ, животът им не намирам, че е лош, но едно нещо липсва на хората: липсва им Любов. Пак ще ми кажете: „Е, тази Любов“. Да, да, аз ще ви проглуша с Любовта! Виж, като дойде до закона на Любовта, аз ще направя насилие! Аз съм намислил да ви разруша и къщите. Защото ако не се разрушат вашите къщи, вие ще измрете в тях, а като ги разруша, ще влезе слънцето и ще бъдете свободни. Гробът не е ли една къща? „И ще се разпукат гробищата, и мъртвите ще излязат навън.“ Сегашните къщи и църкви трябва да се разпукат, съвършено да се разпукат, аз разбирам вътре, във вашите убеждения, които са напластени от хиляди години, вашите теории трябва да се разпукат и да влезе Божествената светлина и топлина, да разтопи този лед, който ви е сковал. Вие все сте недоволни, и учени, и богат. Защо?

И тогава ще кажете: В света има един Господ, Който е милостив, всемъдър, Господ на Любовта, Който обича грешните, велик учител на невежите. Когато някой е невежа, той е готов да го учи. И всеки един, който се нуждае от Неговата светлина, Господ му е много приятно, когато ние излезем, каквито сме, да ни огрее. Казва някой: „Не те ли оскърбяваме?“ – Не, мен ми е много приятно, когато се грееш на моята светлина, и мен ми е приятно, когато те пека. Тъй чета аз в Божествената книга. И най-напредналите, като дойдат след мен, и когато вие влезете в Божествения път, ще разберете, че туй е Господ. А сегашният Господ знаеш ли на какво мяза? Аз ще ви приведа онзи анекдот, дето са направили студентите в една колегия в Америка. Искали да опитат един професор колко е учен, той бил отличен зоолог. Всички студенти направят един бръмбар, взимат 10–20

части от разни буболечици и направят една особена буболечица. Избират комисия, отиват при него и му казват: „Господин професоре, намерихме един особен специмент, молим ви, понеже сме невежи, да ни кажете, да ни осветлите върху него“. Той го разгледал и казал: „Хъмбъг!“ „Момчета, това е ваша измислица, такова нещо Господ не е направил.“ Та и ние сега „хъмбъг“ правим. И който не знае, казва: „Особена пеперуда е тя“. Да, за невежия е особена, а за учения професор е „хъмбъг“. Кажете: „Това не е същността“. Когато във вашето сърце влезе Любовта, Божията Любов, тогава по особен начин ще разбирате Истината. Сега, за да обясня, ще ви дам как можете да намерите тази Истина. Де се раждат противоречията? Да кажем, аз имам един отличен палат и ви приемам, но стаята ми е толкова малка и има само един малък прозорец, който гледа към изток. Може да туря един да види слънцето, двама, а другите не може да го видят, а вън чакат 200 души и ще се роди едно съревнование. „Защо този да е при прозореца, а не друг“, и ще почне едно мушкане: ти ли си прав или не. Аз им казвам: Имам една нова философия, дето няма мушкане. Този прозорец ще го махна. „Ама без прозорец не може, ние ще гледаме слънцето от прозореца.“ Това не е наука! Това е наука на мушкане. Но ако аз ви наредя вън в двора на палата и ви наредя на разстояние 10 метра един от друг, всички 200 души може да се наредят да го гледат, и пак ще има достатъчно празно пространство за още толкова. А сега нас ще ни турят в църквата и ще ни кажат: „Само оттук може да гледате слънцето“. Да, „хъмбъг“, тия лъжливи теории трябва да ги изхвърлите и да знаете, че ние сме чада на живия Господ. И тъй е писано в кодекса: „На умните, на онези, които Ме познават, които Ме любят, Аз ще им се изявя, и ще им дам всичкото благословение“. В сегашното човечество най-силните души, най-мощните души са въплътени в бедните хора. В богатите хора са хилавите души. Между бедните има герои, те побеждават, а богатите, които имат всички условия за живота, слизат надолу, защото са слаби души. И нашето учение не е на богатите, не е и на учените, защото между учените не се намират най-силните души. Някой учен запитайте го, има ли Господ или няма? Той няма доблестта да каже, знае ли или не, а ще каже: „Е, науката това още не го е доказала“. Не науката, а ти си професор, учиш другите хора, този е съществен въпрос. Най-първо човек трябва да познава Бога! Нищо повече! Всяко едно същество, най-първо, трябва да е запознато със слънцето, за да има свежа мисъл. А ние можем ли да имаме една свежа мисъл, без да познаваме Бога? Не е така, това е една квадратна лъжа, квадратна лъжа! Всеки един от нас може да види Бога, да се разговори с Него, да живее с Него, да работи, и всички благословения ще дойдат, и да тръгнете към този велик свят. „Кога?“ Цялата вечност е на разположение. Най-първо, ще се освободите от мисълта, че има смърт. Туй може да бъде днес, утре, след една година, след 10, 20 години, хора, които мерят времето, са хора смъртни, а ние не мерим времето. Добър е

Господ и за нас, защото ако не в този живот, в другия, петия, шестия, но нека всяко нещо дойде на своето време.

„Прави правете Божиите пътища“, тия пътища, които Бог е направил за нас. Той ще дойде да освободи нашите души. И аз искам вашите души да бъдат свободни от лъжливата идея за смъртта, свободни от лъжливите понятия, че си смъртен. Много свободни трябва да бъдете. Мислете право. Всеки да каже: „Аз видях Господа“. И аз ще питам: Господ кога Го видя, когато изгряваше или когато залязваше? Сега ще кажете: „Тези са поклонници на слънцето“. Не, не, туй слънце го гледат хората и пак не се оправят. Но който е видял онова слънце веднъж, той никога няма да го забрави! В неговото сърце ще трепти такава светлина и топлина, която ще го преобрази. И той като се върне от този изгрев, вие ще го познаете. И сега времето наближи, изгревът иде. Велик изгрев иде! Аз искам вие всички да бъдете готови и на мястото си. Кога иде слънцето? Сега пак някои от вас ще кажат: „Ето една мистификация“. В нас мистификация няма, тайни няма. Тайните са за глупавите хора. Ние искаме да направим всички неща разбираеми за хората. И следователно нещата, Истината е всякога една и всеки може да я узнае. А лъжата всякога е тайна и никой не може да я узнае. И тогава казват: „Да изучаваме тайните на природата“. Да изучаваме не тайните на природата, не тайните на живота, на света, а живите истини в природата. Аз твърдя: Да изучаваме великия живот на живата природа, да дойдем в контакт с нея, да работим с този Господ, който сега работи. И сега някои ще кажат: „Дошло ли е времето?“ За умните времето е дошло, а за глупавия още няма да дойде. За гладния времето е дошло, а за ситият още няма да дойде, за жадния времето е дошло, а за онези, които не са жадни, след хиляди години ще дойде. Който от вас е гладен, времето за него е дошло, времето е сега, след половин час ще имате или закуска, или обед. На ситите Господ дава лопата и мотика, там далеч на лозето, по къщите, всички на работа!

„Прави правете Божиите пътища.“ Аз не правя упрек, но казвам, време е за всички. Всинца попове без разлика, евангелисти, да знаят, че в света има един Господ, Който призовава всички хора да живеят в братство. Този е правият път – в братство, в сестринство. Тъй казва Божественият глас, който идва отгоре. И той говори във вашите сърца тази истина. Аз не ви говоря някаква мистификация. И аз виждам колко сте доволни. Има ли по-хубаво нещо от това, да срещнеш брата си или сестра си, да те прегърне, да ти даде тази братска или сестринска целувка. То е най-великото, най-благородното в света. И ако аз преведа тия форми на братство и сестринство във втора и трета степен, ще кажете: „Ето друга мистификация“. Хайде, ще ги оставя тия степени, ще оставя в първа степен тия братства.

„Прави правете Божиите пътища.“ И кажете: „Аз видях ли Господа?“ – „Не съм.“ Не казвайте: „Е, няма да го видя“, не! Кажете тъй: „Аз ще направя всичко, всичко ще употребя, но ще видя Господа, ще го видя този Господ, искам да ми проговори, една дума да ми каже“.

Ще го видите и ще ви каже тази дума и във вас ще стане един преврат. И вие ще минете от едно състояние в друго. И ще придобиете ум на един ангел. И ще кажете като слепия: „Сляп бях едно време, но сега виждам“. Невежа бях едно време, но сега зная, зная, защото ме озари светлината на онзи Бог, и сега Го познавам.

Тогава, Той е моят възлюблен, в Когото живея, движа се, съществувам и върша всичко.

„Прави правете Божиите пътища“, защото Господ иде!

Беседа, държана на 2 април 1922 г. в София.

1922_04_04 Отрицателни и положителни черти на ученика

ОТРИЦАТЕЛНИ И ПОЛОЖИТЕЛНИ ЧЕРТИ НА УЧЕНИКА

6 школна лекция на общия окултен клас,
4.IV.1922, Вторник, Ст. София.

Т. м.

Преди да дочетем написаното, ще направя няколко бележки. Вие знаете как ганосват съдините. Виждали сте калайджиите как калайдисват: стъпват с краката си в съда и го изчистват, за да може калаят да хване добре. Без да се очистят съдовете, калаят не може да се тури. Когато вие влезете в една окултна школа, тъй ще турят краката си, ще ви въртят и докато не ви очистят хубаво, калай не ви се туря. Има някои черти, някои възгледи у вас, които трябва да напуснете. Те са следующите: тщеславието. Това е едно животинско проявление у човека. Тщеславието ще го видите у всички животни, то се среща в птиците, кучетата, конете, воловете. Когато кучето е тщеславно, то вдигне опашката си нагоре, казва: „Аз не искам да зная". Когато паунът иска да покаже тщеславието си, разпери опашката си: „трр, трр, трр". Това е животинско проявление. И тщеславието е едно подобно животно. И ако в ученика, който влиза в една окултна школа има това животинско чувство, очакват го големи страдания. Той ще се сблъсне с една действителност и хората, като видят неговите слабости, ще почнат да му се подиграват. И съвременните хора страдат, повечето са неврастеници. Тази неврастения, която сега царува в света, се дължи повече на човешкото тщеславие. Някой бил търговец, работите му се разбъркват и той се тревожи. Как тъй, да помислят хората, че е беден човек! И всички хора искат да бъдат такива, каквито не са. Религиозните хора, и тях тщеславието ги е направило такива, каквито не са. Тщеславието е внесло лицемерието в религията. Лицемерието е родено от тщеславието. Тщеславният човек за да покаже, че не е като другите хора, че е необикновен, той лицемери.

Сега вие влизате в една окултна школа, дето светлината е толкова голяма, че всичките ваши недостатъци тъй ще изпъкнат отгоре, че вие ще останете като някоя попарена кокошка. Като ученици ще знаете що е попарена кокошка. Няма да бъдете от мене попарени, а от тия Бели Братя, които са много добри. Който има тщеславие, те могат да му оскубят задницата тъй, че не ще може да си представи как е станало това.

И тъй с тщеславието ще се простите. Ако пък го много обичате, когато

влезете в школата, ще го оставите отвънка като багаж. Гардероб има, ще платите за него, а щом свършите школата, ще си го вземете, може пак да си го турите; то за света е потребно, но за школата абсолютно никаква потреба няма от него. И тъй, тщеславието се проявява от учениците. Например, почвате да питате: „Как мислите, аз успял ли съм в окултната школа?" То е чисто тщеславие. Успял ли си! Туй можем да го знаем още сега.

„Излез!" Дайте му цигулката, дайте му едно мъчно парче! „Хайде изсвири го!" Ако можеш да го изсвириш, успял си. Ама: „Аз разбирам от музика". Можеш да разбираш теорията на музиката, но не знаеш да свириш. Понякога е по-хубаво да свириш, отколкото да знаеш само теорията. Хубаво е да знаеш и двете. И следователно, ако знаете да свирите, вие ще свирите. После някои питат: „Как мислите, дали сме усвоили Любовта?" Аз сега много лесно мога да изпитам колко ви струва Любовта. Някой казва: „От Любов мен ми гори сърцето". – Дай на този брат хиляда лева сега! Въпросът е свършен: дай на този брат хиляда лева! Тъй! Наведеш ли си главата надолу, въпросът е свършен. Той не знае да люби, нищо повече. Още хиляда, още хиляда, и като се изпразни джоба му, ще каже: „Е-е, какво ще остане заради мене?" Ако искате да остане нещо заради вас, стойте отвънка. Ние искаме, като влезете в тази Божествена школа, да имате празни каси, за да можем да туряме в тях. Ако влезете с пълни каси, какво ще турим? Ние не искаме хора с пълни кесии. Светът търси пълни кесии, а ние търсим обратното. Ако вашите кесии са празни, елате, а ако ли са пълни, ще кажем: „Погрешили сте".

И тъй от чувството на тщеславието и на лицемерието ще се пазите като от огън, защото освен че няма нищо да ви предадат, но те ще ви смъкнат на тоя животински уровен, където знаят само да показват зъбите си. Двама души, като се срещнат, озъбят се: „Внимавай, аз не съм от слабите герои, но съм голям герой". Така е и с кокошката. Като види някой вол, подскочи „хоп" – то е тщеславно чувство. Волът, като я бутне с рогата, свършва се с нея. Тя не разбира, тя мисли, че може да се бори с един вол. Но, за да се бориш с един вол, иска се знание. И тъй в тази окултна школа, вие влизате да се научите как да се борите с рогата на вола, защото ще срещнете духове от черната ложа, у които има много знания. Знаете ли какви знания? Някой път Белите Братя ходят в техните школи да се учат. „Синовете на този век са по-умни от синовете на светлината." И синовете на светлината трябва да се учат от синовете на тъмнината. Знанието, принципите и в двете школи са едни и същи, но едните прилагат знанието по един начин, а другите го прилагат по друг начин. Силите, които действуват, са едни и същи, няма раздвояване, но важно е приложението: едни сили може да се употребят по един начин – в ляво, а други по друг начин – в дясно. Обаче,

ние преспокойно може да почерпим поука, може да научим нещо и от един черен брат, дори и от църквата. Туй е казано сега между четири стени. Ако го кажете отвънка, ще ви изключат от всяка църква. Разбирате ли? Туй не е символ. Вие още не знаете произхода на черните братя, нали? И защо са черни? Защото те отидоха на ляво, а другите на дясно. Аз няма да обяснявам това. Човек има лява ръка, има и дясна ръка. Защо? Двете ръце не са ли на мястото си? За сега ние употребяваме нашата дясна ръка, но било е време, когато лявата ръка е била на работа. Има ли грях сега, че човек има една лява ръка и една дясна ръка? Няма. Тия ръце са точно на мястото си, само че в движението си, посоката на лявата пътека минава през центъра на земята, а на дясната – през центъра на слънцето. По това се различават. При единия начин вие ще слезете в най-гъстата материя, в най-голямото противоречие на живота, ще имате да се борите, ще се намали светлината; а при другия – ще минете в най-рядката материя, ще минете през центъра на слънцето. Няма да се боите, ще има кой да ви предпази.

В окултната школа любопитство не трябва да има. Там любопитство не се позволява! Любопитството е за света, само там любопитство се позволява. Да имаш едно дълбоко желание да учиш, горещо желание, да ти гори сърцето, да, но простото любопитство не се позволява. Любопитството, и то е родено от тщеславието. И тъй ще имате горещо желание да учите, но любопитство, тщеславие, лицемерие и други черти там, които са от животинско произхождение или са изостанали от низшите култури, тези качества не ни трябват. Сега вие можете да кажете: „Тия работи нас ни са доказвани". Да, но вие още не знаете какви пертурбации прави тщеславието вътре в човешкия организъм. Вие не знаете още последствията на лицемерието, какви пертурбации прави то в човешкото сърце! Вие още не знаете любопитството какво произвежда! Ако бихте знаели последствията, които се произвеждат от тях в организма, вие не бихте ги помирисали.

Сега аз не искам да вляза в противоречие с вашите чувства. Религиозните си чувства ще ги държите на друго място. Сега аз говоря на ума ви, не на низшия, но на висшия ви ум. Ще мислите и ще чувствувате. Аз не говоря и на вашите сърца, нямам това за цел. Сърцата ви са за вас, и за Бога, нали? На вас ви трябва светлина, трябва ви знание. А при туй знание ще придобиете Мъдростта. Щом придобиете тази Мъдрост, вие ще знаете как да обработвате вашите сърца. Сега знаете този стих от Стария Завет: „Сине мой, дай ми сърцето си". То е един вътрешен процес на Битието, процес, който в бъдеще ще се реализира. Той няма още обективно приложение, той има чисто субективно приложение. А за да се обработи туй сърце, нам ни трябват знания, велики знания ще кажа, за да може тия сили, които са

вложени в нашето сърце, да ги приготвим за бъдещата култура. И засега, въобще, всички религии се занимават само със сърцето на човека. Всичките проповедници се стараят да произведат известни ефекти, заплашвания с пъкъла, че има ад, че има страдания. Но това са пръчици на деца! На един ученик, който влиза в окултната школа, ние не му показваме тояга, ние само казваме: „Ако вършите така, ще имате такива последствия. Понеже вие имате такъв организъм, с такива вещества, с такива съединения, то ако постъпите така, ето какви последствия ще се явят в организъма; ако ви е приятно, може да ги направите“. Ученикът ще знае причините и последствията, хубаво ще проучи своя организъм и своето сърце.

И тъй у всинца ви трябва да има едно горещо желание да се учите. И когато влизате в тази школа, ще се освободите по възможност от всичките възгледи, какво сте чели в книгите, какво съм казал аз някога. Всичко туй искам да го прекарате през вашия ум. Разбирате ли? И ще го прекарате. Знаете ли защо? Защото някой път вие може да прекарате моите думи през гъстата среда на вашия низш ум и тогава ще имате едни разбирания, а може да ги прекарате и през вашия висш ум, тогава ще имате други разбирания. И всяко разбиране ще трябва да се приложи не в бъдеще, а сега. Но ще имате приложение, ще правите опити, малки опити, от които ще съдим. Аз не ви казвам, че нямате приложение, имате, но не тия окултни приложения. Вие ще имате едно специално приложение. В тази окултна школа ще имате начини, методи, да коригирате някои ваши недъзи, които съществуват, които са остатъци от миналото. Сега някой път вие може да се басирате: „Тъй е казал някой учен човек“. Но онова, което е казано, ще се опита в тази школа, ще се подложи на опит. В нея всякога ще проверявате тия неща и ще съдите за казаното от резултатите, които може да получите. Ако нямате туй разположение, ще се роди лицемерието и тщеславието.

После слабост на всички ученици е: някой път ученикът мисли, че той знае повече от Учителя си. Правилото в Бялата окултна школа е: ученикът никога не може да знае повече от Учителя си. То е закон на Бялата окултна школа. Христос казва: „Ученикът не е по-горен от Учителя си“. Почне ли той да мисли, че знае повече от Учителя си – той е в ляво; и почне ли Учителят да мисли, че той не е като учениците си, и той е в ляво. Единият употребява знанието за себе си, и другият употребява знанието за себе си. А в школата на Всемирното Бяло Братство всичко се употребява за Царството Божие, за въдворяване Царството Божие на земята. А щом се въдвори Царството Божие на земята, тогава всички, ученици и учители, ще имат най-добрите условия да проявят своите знания и да създадат нещо по-хубаво в този свят.

И после друго нещо искам: онези, които идват сега в школата, ще опитват волята си. Обиди ще има, но щом влезете в школата, вие ще трябва да се подигнете високо, да забравите за един час всичките ваши обиди. Влезе някой, погледнат го накриво, той казва: „Този ме обиди“. Не, не ще упражните волята си. Ако вие не можете да потушите това ваше чувство – обидата, която е едно животинско чувство – вашата воля е слаба, няма да успеете. Вие ще хванете това чувство – обидата, като кредитор, и ще му кажете: „Що имаш добрината да ме чакаш един час отвънка, вън от приемната стая, и аз, като изляза, ще ти платя“. Сега ние не искаме изведнъж да превърнете вашия живот, а само за един час да може да задържате едно ваше разположение вънка от вашата приемна стая. Може ли да го задържите за един час, вие ще го задържите и за два, три, четири, пет часа. Не можете ли да го задържите за един час, нищо не можете да направите. И когато влезете в една школа, ако не се съобразите с това, винаги, чрез закона на внушението, другите ще ви създават тия препятствия. Да кажем, между мъжете и жените стане някакъв спор, идват обидени в школата. Но трябва да знаете, че като влезете в школата, вие не сте мъже и жени. Тъй, мъже и жени нямаме. Тук имаме ученици. Отвънка вие сте мъже и жени, а тук сте всички души. Ние не признаваме мъже и жени, млади и стари, ние признаваме само ученици, които искат да придобият Божествено знание и да го употребят за растежа на своята душа, за напредване на царството Божие на земята. Туй признаваме. Сега ще кажете: „Туй много пъти е казано“. Пак ви го казвам и който не вярва сега в тия мои думи, ние ще почнем с опити и ще се увери. Туй трябва да го знаете, то не е заплашване, но това са закони, които трябва да се пазят. Аз не казвам, че туй място е школа. Не, то е едно ваше събрание. От тук вие ще влезете на друго място, а школата ние може да я преместваме и в друга стая, и в трета, и в четвърта, и в пета. Този салон не е окултна школа. Даже, ако направим специално здание и то няма да е окултна школа. Сега вие ще кажете: „Понеже затворихме вратата, образувахме вече школата“. Ние можем 10 пъти да затворим вратата, но това не е достатъчно. Аз гледам на мнозина от вас вратата е все отворена. Външната врата тук е затворена, но вратата на вашата къща е отворена и постоянно има влизане и излизане. Ще затворите вратата си и ще кажете: „За един час ще ни чакате, сега сме заети, но след един час ние ще се върнем, ще бъдем на ваше разположение“. Искам от вас първия опит да го направите; сега да можете като дойдете в неделя в школата, да се борите. Борба се иска! Голяма борба се иска, но трябва да победите. Да не мислите, че като дойдете, ще измените туй състояние изведнъж. Ние искаме да имате борба и в тази борба да победите. Някой казва: „Да свършим, да пропъдим този дявол навънка“. С този дявол ти си ял и пил в миналото, той ти е приятел. Приятел ти е! Ще му кажеш: Приятелю, едно време ядохме и пихме, но аз

разбрах, че яденето и пиенето развалят живота, аз съм тръгнал в друг път, а ти, като мой приятел, можеш ли да тръгнеш с мене в този нов път? – Не мога. „Тогава ти ще ме почакаш за един час навънка, после пак ще си поговорим“. Той, като приятел, ще ви послуша. И ще се научите: в окултната школа не се позволява да обиждате никого! Няма да му кажеш: „Ти си такъв, ти си онакъв“. Не, не. Аз ще ви приведа следующия пример, той е от епохата на християнството. Един от великите Учители, запознат с окултизма, след като е преподавал дълго време на своите ученици тайните на туй учение, изпратил ги в града да проповядват. Двама от тия ученици срещат двама езически жреци и когато ги виждат, казват: „Е, синове на лукаваго, чеда на дявола, сатани вие, които развращавате света…“ Те се приближават при тях със своите бастуни и им пукват главите. Учениците се връщат с пукнати глави. Жреците отиват при Учителя им, той излиза и ги пита: „Приятели, къде сте ходили?“ – Как, приятели? „Защо?“ – Преди един час бихме двама от вашите ученици. – Много добре сте направили. Ученици ги наричам, защото те са чада на Бялото Братство. И когато Архангел Михаил бил проводен за тялото на Мойсея, не казал никаква зла обидна дума на дявола, а казал: „Господ да ти възбрани“. А сега вие имате слабостта, някой път се наежите против дявола и по негов адрес казвате много работи. Не, не, благородство се изисква. Ще му кажеш: „Ти си един отличен работник, тъй разбираш, тъй вършиш“. Той е убеден, вярва в своето и иска да те убеди по един, по друг, по трети, по четвърти начин, дава ти доказателства. Всеки един лош дух, като дойде, казва ти: „Не бъди толкова глупав, всинца не могат да се подобрят“. И той ти дава доказателства. Тогава ти се убеждаваш и казваш: „Прав си ти“. Обаче в Бялото Братство има други доказателства и ние трябва да докажем, че е тъй. В школата абсолютно ще има хармония. Никой лош дух не може да ви смущава. Те знаят какъв е законът. И едните се учат, и другите се учат. То е закон в окултната наука. Щом излязат учениците навънка, в света, има спор между тях. А в школата учат ли се, няма никакъв спор. И затуй се казва за праведния Йов, че в съвета Господен дошъл и представителят на черното братство и казал на Господа: „Ти обърнал ли си внимание на Йова как върви?“ Но тези работи ние ги знаем и затуй ги поставяме на тяхното място. Значи и той присъствувал на този събор в школата. И Господ му казва: „Ами ти обърнал ли си внимание на Йова, как прилага туй учение?“ Следователно, в школата няма никакъв спор между черни и Бели Братя. Че той е чер – чер или бял брат, те се обичат. В школата се обичат, но щом излязат в света, интересите им не се съвпадат и работят всеки за своите интереси. Обичта си е обич. Ние ще докажем кой принцип е прав. И едните вярват, и другите вярват, но вярата на едните се различава в много отношения от вярата на другите.

Та като ученици на тази школа ще имате един широк възглед, а няма да

бъдете тесногръди. И черният брат, и той е един напреднал дух. Тия неща са реални. В школата ще мислите, че всичко в света съществува, защото е необходимо; а онова, което е необходимо, полезно е за развоя на целия космос. И следователно, за да има знание в света, непременно трябва да има два процеса.

И тъй едни грънци се създават за почести, а други за безчестие. Ако ти направиш едно гърне, па си туриш помията в туй гърне, а в другото гърне си туриш млякото, питам: Тия грънци виновати ли са? Гърнето с помията е черният брат, а гърнето с млякото е белият. Кой е виноват? Гърнетата ли са виновати? Не. А онзи, който употребява гърнетата, еднакво му е приятно, че има едно гърне за помия и едно за мляко. Те му са много полезни, че си туря помията и млякото. И двете му са еднакво нужни. Но щом нямаме нужда за помия, хвърляме гърнето и щом нямаме нужда за мляко, хвърляме и другото гърне, и тогава оставаме без гърнета.

И тъй добри и лоши хора в живота, това са само идейни схващания при сегашния развой на човешкия живот.

(Сега, които от вас са писали върху „предназначението на човешкия език“, да прочетат работите си.)

Вторият път напишете нещо върху „предназначението на сегашните пет чувства“. Това ще бъде обща тема за всички, които могат да пишат. Как мислите, органът ли се е родил по-напред или чувството? – Чувствата се явили по-напред. Следователно, всяко едно чувство съответства на известна идея. За сега човек е засегнал само петте полета, достигнал е до полето на Истината. Значи той е достигнал до най-низшето поле на Божествения свят. Трябват му още две чувства. Тогава онези от вас, които се наеха, нека напишат, например, пипането на кой свят съответствува, вкуса, обонянието, слуха, зрението, определете ги към кои светове, към кои полета спадат. Може да прочетете теософската, окултната литература, да видите какво пишат и после изкажете и вашето разбиране, какво мислите вие. Пишете вкратце, колкото се може по-кратко. Когато пишеше върху тия теми, нали казваме: Без страх и без тъмнина! И при това не пишете много, понеже многото писане е тщеславие. Излишни думи не туряйте, защото те са от лукаваго, т. е. казано на окултен език, излишните думи са от лявата страна, от школата на черното братство. Те обичат много да глаголят и всеки, който много говори, помага на черните братя. Който много говори и който никак не говори, и двамата помагат на черните братя. А който малко говори, но умно, спомага на Белите Братя. „Малко“ значи – есенцията, тя ни трябва. Например ще кажете тъй: „Аз ви много обичам“. Сега започвате – както говорят влюбените – „и съм готов заради

тебе това да направя, онова да направя"… Нищо няма да извършиш! „Аз ви обичам", опитайте ме. Нищо повече. „Аз ви обичам и всичко мога да направя заради вас", опитайте ме. Като опиташ, ще го познаеш.

Само „аз" мога да обичам. „Аз" трябва ли да се каже? Ще кажеш „аз" и ще разбираш туй Божественото в себе си. Ти можеш да изоставиш аз-а, но в ума си подразбираш „аз". На английски трябва да кажеш „аз обичам", а на български можеш да кажеш само: „обичам те". На английски не можеш да кажеш без „аз". Ще се старaете в школата да бъдете отривисти и всякога езикът ви да изразява чувствата ви. Сега ние сме опитвали резултата, когато думите ви не изразяват вашите чувства. Всяка празна реч е една форма, в която вие ще дадете място на един лош дух да се всели вътре във вас. Затова всяка форма, която образувате, трябва да е пълна с нещо Божествено. Празните думи, изобщо, всякога създават големи нещастия. Като произнесеш някоя празна дума, резнете нещо в сърцето и казваш: „Не трябваше да го кажа". Защо трябваше да пишете върху тая тема? За да се развивате, да се пробуди във вас съзнанието. Аз искам да ви убедя в едно нещо: че вие не сте такива простаци и невежи, както си мислите, във вас има заложени много истини от миналото. И ако сте верен на себе си, като седнете и помислите, ще ви дойде някое вдъхновение. Вие ще кажете: „Духът ми го продиктува това". Като че Духът има особено благоволение към вас. Не се лъжете: Духът към всички има еднакво благоволение. Но онова, което Духът говори, ти не можеш да го възприемеш. Ще кажеш: „Духът не благоволява". Не, не, Духът благоволява, но ти ще разкопаеш твоята почва, ще посееш нещо, ще го култивираш и Духът ще благоволи.

Та у всинца ви има заложени известни истини, които трябва да възраснат, има благородни мисли и качества от миналото. Тия качества и сега може да се създадат. И най-малкото усилие, което може да направите, е за ваша полза.

В няколко беседи аз ще се спра и ще ви посоча от кои недъзи трябва да се пазите. Не че те са ваши недъзи – те са общи, на цялата бяла раса, но от тях трябва постоянно да се пазите. И след като можете да контролирате тия недъзи, тогава ще пристъпим към микроскопическите истини, към малките истини, с които ще почнем да правим своите наблюдения и своите опити. И тогава на всеки един от вас ще се дадат малки задачи, които трябва да разреши, и сам ще проверява нещата. Но отсега ви предупреждавам: Да не очаквате отварянето на небето, да не очаквате разрешаване на всички велики тайни на природата. Не, туй може да го очакват други. Когато учителят се съблазнява от един ученик, който му дава голяма заплата, за да го учи, той не е на мястото си. В окултната

школа може да се яви един Учител, може да му дават 1, 2 или 10 милиона лв., за да преподава; няма да му кажат нито една дума, но реши ли той да преподава за пари, въпросът с него е свършен. И в ума на човека влезе ли такава мисъл, изкуси ли се и той да придобие знанието, за да го използува за себе си, и с него въпросът е свършен. Тъй абсолютно безкористни ще бъдете! Първото правило: ще бъдете искрени спрямо себе си, няма да се лъжете. Мен можете да лъжете, но не искам себе си да лъжете, затуй ще бъда много строг. Никога не лъжете себе си! Приложете този закон: спрямо себе си да бъдете абсолютно верен, без никакво изключение. Ще признаете в себе си истината тъй, както си е. Никакво изменение няма да правите, просто ще констатирате нещата тъй, както си са, ни повече, ни по-малко. Верни на себе си: това е първият закон в школата. Може ли да приложите този закон, за другите е лесно. С този закон се полага една основа, върху която може да се гради.

Сега защо често съм толкова строг? Съжалявам, че съм отворил тази школа. Да ви кажа една истина. Знаете ли защо? Когато дойда тук, изпитвам едно болезнено чувство. Тия набрали се ваши желания ми причиняват най-големите страдания. И сега аз трябва да правя усилие върху себе си, за да ви говоря. Аз да ви кажа истината! И ако не спазвате туй правило, тогава ще ви оставя да учите, както знаете. Решил съм! Аз не искам в бъдеще да измъчвам себе си, нито пък ще позволя на моите ученици да ме измъчват. Две правила: нито аз искам да се измъчвам, нито вие да ме измъчвате. Аз съм завършил своята еволюция, няма какво да се измъчвам повече! Туй, което зная, може да ви го предавам, но вашите мисли и вашите преживявания се предават върху мен. Приемам всичките ви мисли и ги преживявам вътре в себе си. Пък аз не искам да преживявам вашите мисли. Ако вие сте грешници, аз нямам нищо общо с вашите грехове. Добрините ви бих ги изнесъл по-добре, но да съдите в умовете си и да ми говорите, че това било, онова било, аз не искам да слушам. В душата си съм сит на укори и неблагодарности. Който е благодарен, добре, и който е неблагодарен, пак добре. Нищо общо нямам с това. И знаете ли защо? Аз служа на друг един закон, ще ви говоря сега. Аз не искам по никой начин да огорча Оногова, Който живее в мен. Туй не го позволявам! Онзи, Който ме е учил, Онзи, Който живее в мене, върху Него аз не искам да се хвърлят никакви укори! Аз мога всичко да нося, но заради Него! Щом дойде до Неговото Име, аз съм готов да жертвувам всичко! „Ама след хиляди години дали ще се дадат условия?“ Все едно! Щом дойде до Неговото Име, аз не позволявам. Та аз забелязвам всичко и ви казвам: В школата, абсолютно не искам да ме критикувате, нито да се съмнявате. Опитвайте нещата! Казвал съм и друг път и пак ще кажа: Ако съм увредил някого, да дойде при мене, без да ме критикува, аз ще му платя 10 пъти повече, отколкото струва, и да се свърши въпроса, веднъж за всякога.

Между вас и мен трябва да се разчистят всички въпроси. Нищо повече! В бъдеще, онзи, който не постъпи тъй, аз да ви кажа, ще обърна гръб и няма да го погледна вече! Туй е правило в Бялото Братство. Защо? Туй е вътрешен закон. Онзи, Който живее в нас, Господ, си има път, по който върви, и няма да ни чака. Слънцето изгрява, земята се върти и всяко нещо си върви по определения път. Ние не можем да изменим законите на Битието. „Ама аз тъй мисля!" Да, но Господ е мислил преди милиони години, когато е създал света и следователно ние ще действуваме тъй, както Той е мислил, и както Той действува. Вие, някой път, искате да ме научите как да действувам. Аз не действувам от себе си, а вървя по Божиите пътища и искам и вие тъй да действувате. Нито аз ще изменя Божиите закони, нито вие, нито ангелите, никое същество в света не е в състояние да измени, по какъвто и да е начин, Божествените пътища. Те са неизменни. Може да се реагира, но да му се даде обратен път, то е невъзможно. Тогава вие ще се спънете сами. Ако искате да бъдете ученик, туй е едно от правилата на тази школа. Школата се е образувала на няколко пъти в Европа, но се е затваряла за по-благоприятно време, понеже се явявали спорове. Няколко пъти се е отваряла и затваряла и сега пак може да се затвори, но ако я затворя, тогава вие сами ще си преподавате, втори път няма да преподавам вече! Затуй искам да бъдете изправни в този момент, когато онези отгоре са решили и имат благоволението да ви преподават. Аз не говоря от свое име, имайте пред вид: Говоря ви от името на Всемирното Бяло Братство. Ако те са благоволили спрямо вас и вие бъдете верни спрямо тях. Ще изучавате тия велики истини от тяхно гледище. Упражнявайте ума си, всичко изпитвайте.

Сега по моите думи не искам да разбирате, че говоря само спрямо някого, индивидуално. Не! Казвам: От незнание, от невежество вие вършите неща, които не са позволени. И аз сега искам да ви дам първите правила, тъй както в музиката се дават. Най-първо, като дойде учителят, ще покаже как да се държи цигулката – хоризонтално, после ще постави правилно лъка и най-после ще вземете струната sol и ще карате дълго време по нея, докато се научите правилно да теглите лъка. *Лъкът* – това е волята. След туй ще почнете да изучавате тоновете, после позициите, и като научите позициите, ще изпълнявате известно парче. Сега вашият ум и вашето сърце могат само при едно такова правилно обучение да се развиват, само тогава може да схващате ония велики мисли, които Бог е създал. Само така ще се научите да мислите и да чувствувате правилно. Наложете си воля. Вие имате воля, всинца имате воля, но тази воля ще я турите в насока да работи за вашето усъвършенствуване.

Сега, например, не мислете, че ние нямаме закони, с които можем да се

освобождаваме от едно или от друго. Имаме закони, аз мога и по друг начин да се освободя от вашите мисли, мога да се освободя. Аз ви правя тази бележка, знаете ли защо? В мене има желание да не страдате, аз не искам да ви създам излишни страдания в живота. Първото правило: понеже вие имате доста страдания, не искам да ви създавам излишни такива. Ако туря една плоскост, да отблъсквам вашите мисли назад, няма да се постигне целта. По-добре е в такъв случай да се затвори школата, отколкото постоянно да се вдигат скандали.

Та първото правило: ще хармонирате мислите и чувствата си поне за един час. За един час, не искам повече – един час в неделята, разбирате ли? Седем деня по 24 часа – 168 часа. Ако туй не можете да направите, какво друго ще можете? От 168 часа седмично, от вас се изисква само един час да го прекарате в хармония. Тъй като ученици трябва да го прекарате. Това не е много, това е много малко време. Кой не може да си даде един час? И като вляза в класа, тук, да се почувствува една приятна атмосфера, аз да съм доволен и вие да сте доволни. Ако вляза аз, и съм недоволен, и вие ще сте недоволни. Две недоволства раждат положително число – и двете страни губят. И тогава всичките истини, които може да ви се кажат, ще имат обратен ефект.

Сега ще кажете: „Кой ли е онзи, който е обидил Учителя?“ Мен никой не ме е обидил.

Но ви казвам, в незнанието си, вие имате тази слабост, че някой път вървите повече в лявата пътека, отколкото в дясната. Без да знаете, някой път вървите в ляво. Ще кажете: „Аз не зная“. Да, но трябва да се научите. Вие, като ученици, трябва да знаете в ляво ли сте или в дясно, а не да чакате други да ви кажат. Всеки ден търговецът трябва да знае какво печели и какво губи. Като прегледа тефтерите си, да знае печалба ли има днес или загуба. Пък, като дойде краят на годината, той ще даде общия сбор на печалбата и загубата. Всеки ден трябва да знаем в ляво ли сме отишли повече или в дясно, при Бога. Знаете ли това, вие печелите, ще оправите мислите си, понеже във вас има заложени много добри работи от миналото. Аз не ви намирам за неспособни, ами ви намирам за своенравни. Способни сте, но сте своенравни. А своенравието е едно качество на животните, то не е човешко качество. Туй своенравие е животинско качество. Всеки човек, в когото умът, сърцето и волята са почнали да работят правилно, той не може да бъде своенравен, той ще основава всичките свои действия, постъпки на един разумен закон, ще знае как трябва да постъпва.

В тази школа не се позволява никакво своенравие! Та, сега, вие сте

способни, а вашето своенравие, и него ще оставите отвънка. Казвам ви сега някои отрицателни качества, а във втората лекция пък ще ви кажа и други. Сега ви казах четири отрицателни качества: тщеславието, лицемерието, любопитството и своенравието. Те са животински качества. Те ви са потребни за света, но в школата нямате никаква потреба, абсолютно никаква потреба от тях. И като работи нашата школа, вътре в една година, аз искам вече да се отличавате. Ще дойдем, ще се решим вече, ще турим началото, това е школа вече. Казва някой: „Покажи ни недостатъците!“ Хубаво, ще ви покажа много работи. Като изчистите тия, тогава ще ви посоча още няколко отрицателни качества. Не сега, но следующия път. Дръжте тия отрицателни качества! Не се борете с тщеславието, но на мястото на тщеславието ще ви кажа какво да турите. На мястото на своенравието, на лицемерието, на любопитството, ще ви кажа с какво да ги заместите. Тъй щото, искам да бъдете, няма да кажа добри ученици, не зная каква дума да употребя сега. Изправни? – но всинца сте изправни. Примерни? – всинца сте примерни. Аз ще кажа: Аз ви наричам ученици на Любовта. Разбирате ли? И следователно като такива ученици на Любовта, с туй име ви кръщавам, ще постъпвате според закона на тази велика Божествена Любов. Ще кажете: „Аз съм ученик на Любовта, мен тщеславие не ми трябва, лицемерие не ми трябва, любопитство не ми трябва, своенравие не ми трябва“. Сега тия четирите качества ще ги пазите и тогава, като дойде някое от тях при вас, ще кажете: „Приятелю, аз съм ученик на Любовта“. Като заговори тщеславието, ще му кажеш: „Аз съм ученик на Любовта“. Заговори ли лицемерието, ще му кажеш: „Аз съм ученик на Любовта“. Заговори ли любопитството, ще му кажеш: „Аз съм ученик на Любовта“. Тъй приятелски ще си говорите: „Аз съм ученик на Любовта“ и ще спирате там. И като идват при вас, вие тъй им отговаряйте. Те ще идват, вие ще им казвате: „Ние сме ученици на Любовта“. Докато и те ще ви кажат един ден: „И ние сме ученици на Любовта“. И въпросът ще се свърши. Победата ще бъде ваша. Това са живи същества, с които сте били свързани от минали съществувания. Но като постъпвате със закона на Любовта, те ще кажат: „Понеже вие сте ученици на Любовта и ние ще станем ученици на Любовта“.

Сега направих в мисълта си една малка бележка, за да не би да попаднете в заблуждение. Като казвам, че ще затворя школата, подразбирам, че ще говоря и ще проповядвам със символи, по този начин няма да говоря. В школата методът е друг, но този метод няма да го употребявам. Ще работим по стария метод, по стария път. С мотика ще ходим, ще копаем, с ралото ще орем, пътища ще правим и тъй ще си върви.

Сега вторият път вярвам да ви намеря с два градуса по-горе. Днес сте под нулата, вторият път искам да ви намеря при нулата, третият път при +1°,

2°, 3°, и по един градус нагоре все ще прибавяте. По малко искам аз, не искам много.

Сега аз ще ви поздравя с думите: Без страх! А вие ще отговорите: Без тъмнина!

Тогава, като работите тъй, щом вляза, ще ви поздравявам: Без страх! А вие ще ми отговаряте: Без тъмнина!

Т. м.

1922_04_05 Двете посоки

ДВЕТЕ ПОСОКИ

6 лекция на I Мл. ок. клас
5.IV.1922 г.
сряда, 7 ч.в.

Тайна молитва.

Забележете, в природата: всички издънки, които израстват от земята, вървят нагоре, право перпендикулярно, отвесно растат и клоните са прави. Като почнат да остаряват тия клони, почват да се превиват. Знаете ли причините защо младото расте нагоре? То винаги е свързано с центъра на слънцето и в този стремеж застава право; но, като мине известно време и стане старо, обърне погледа си към центъра на земята, и вследствие на това прегърбва се. И всички стари дървета стават по-тежки. Сега този закон ще го видите и у младите. Той ходи винаги изправен, но като мине известна възраст, както и растенията, почва да става материалист; той почва да се прегърбва, а по същия закон неговата глава започва да мисли за центъра на земята. Смъртта не е нищо друго, освен мисъл за центъра на земята – човек там иска да живее.

Сега в школата, в която сте влезли, ще се научите да превръщате едно течение в друго. Ако не научите този закон, да променяте теченията, за пример, имате едно неприятно настроение; то е настроението на стар човек; имате едно приятно настроение, то е настроението на един добър, на един млад човек. Туй го дръжте в ума си. Всичките неприязнени мисли принадлежат само на старите. Сега да считате думата „стар“, като символ в смисъл на навици. „Стар“, като символ, означава навик, в непреривна форма навик. Сега разбира се, зло, не е че някои се стремят към центъра на земята, само че този стремеж трябва да бъде съзнателен. Рударят, който влиза в някоя мина, за да извади злато, някои скъпоценнни камъни, той има за цел да ги извади на повърхността, да ги употреби. А онзи, който по невнимание падне в някоя дупка в някой кладенец, неговото положение не подхожда на положението на онзи, който съзнателно слиза. Сега, понеже сте влезнали в школата, ще размишлявате, защо често се менят вашите състояния. Отбележете си, на ден по колко пъти се менят, за една седмица. През следующата седмица ще отбележите три пъти през деня: сутрин, на обяд и вечерта, когато си лягате, колко пъти се е изменило състоянието ви през деня. Само резките промени ще отбелязвате. Да видим за 7 дни отгоре колко пъти се е променило състоянието ви: и отбелязвайте часа и минутата, преди обяд или след обяд. Сега разбрахте ли добре? Е, тогава да

видим как сте го разбрали. От неделя ще почнете да отбелязвате. Вие само ще отбележите явлението, което става във вас, а причините са далече. Вие само ще наблюдавате промените, които стават вътре във вас, дълбоко във вашето съзнание. Вие съзнавате, че сте се изменили; значи има нещо по-дълбоко от изменяемото. Вие ще изучавате туй, което се изменя във вас, а не това, което не се изменя. Защото, това, което не се изменя, то прави наблюденията. Чрез тия наблюдения, докато дойдете до вътрешното ваше състояние, което не се мени, което наблюдава другите състояния, а то само остава неизменно. Пък, който има повече време, да отбележи и времето какво е; може отвън да е ясно, облачно, дъжд, вятър ли е имало, а който няма време, може да отбележи само промените на състоянието си, вляво ли е било или вдясно. Няма да се смущавате; ще кажете: „Вляво" или под нулата, и над нулата. Вляво е под нулата, а вдясно е над нулата. Движение към корените или движение към клонищата. Да не ви смущава вашето състояние в ляво, само най-резките промени. Ако няма такива, няма да пишете. Всички неприятни състояния са вляво, а всички приятни състояния са вдясно. Нали ще се самонаблюдавате, без да се критикувате? Защото критика в природата, това е глождене, а глождането е качество само на гъсениците. Сега ние наричаме всички критици в туй отношение психологически гъсеници. Ще се самонаблюдаваш, ще констатираш известни факти, ще ги изложиш без никаква критика. За пример, вие направите една погрешка, казвате: „Какъв лош човек съм аз": Ее – ти си направил две злини: една, че си я направил и не я изправяш, и после казваш, че си лош човек. Ще кажеш: погрешка имам, и тази погрешка трябва да я изправиш. Че си много лош човек, то е от лукаваго; то е едно качулче. Някой път може да кажеш, че си много добър човек; това е друго качулче.

Сега един ученик на окултната школа трябва да се научи да върви в пътя, без да го хвалят. Защото ти по един начин се укоряваш, а по друго се похваляваш. Но това нищо не помага. Укори и похвали, те са за децата. Там са на място. Когато казвам похвали и укори, кога се дават? Сега да бъда ясен, защото в моя ум седи една строго определена мисъл, без никакво колебание. Тя е следующата: Ние никога нямаме право да произнасяме своето мнение върху една картина, която не е завършена! И знаете, когато някой художник изрисува първоначално плана на своята картина, някой може да се хване за корема и ще каже: „Това художник ли е? Това са детински работи!" Но като погледне картината, когато е вече завършена, ще каже: „Това е отлично нещо!" И тъй той дава две мнения за една и съща картина. Чакай, когато се завърши работата, тогава дай мнението си! Ще имате търпение във вас да се завърши работата на някого; не давайте мнението си преди да е завършена работата! Туй значи да не се критикуваме.

Сега, вторият път искам да напишете по една дума. Но гледайте да не се случат по две еднакви думи. Работата ви ще бъде само една дума. Само една дума ще напишете.

С какво е започнал човешкият език? – Със съюзите е започнал. Най-първо са се образували съюзите, глаголите, местоименията, а най-после съществителните. Че туй е тъй, когато някой го хлопнат по главата; той забравя съществителните; след туй губи местоименията, изгубва глаголите и дойде до съюзите. Те не се губят. Сс-сс-сс. Змията каже ти знаеш ли как е започнала човешката реч?

Ще напишете по една дума, не каквато искате, а по една хармонична дума; дума, която обичате вие, и като я произнесете, да ви е приятно. Но Любов, няма да я пишете и добро, няма да пишете и зло и право и красота няма да пишете. Ще напишете друга дума. В българския език все ще намерите една дума. Ще пишете глаголи, съществителни, прилагателни – думи, които изразяват идеи. Ще видим дали от вашите думи може да излезе едно изречение. То е всичкото. То е закон. Да видим дали сте се хармонирали. Правим опит: вляво ли вървите или в дясно. Ще ви хванем, като дадете думите. То е първият изпит. Без да знаете ще се определите: вляво ли вървите повече или вдясно. Тъй.

(Учителят показва листа с чертаните от Него символи). Знаете ли какво е туй определение? То е движение. Какви движения стават във вас? По тия движения всички, които сте писали, това показва движението на вашите мисли. Всичко може да изчезне, но това не изчезва. Те са знаци, които съществуват в природата. Всеки един знак, накривяването на клона означава известна идея. На някои веждите са като на младо дърво, а на някои – като на старо дърво. Законът е много верен. Всякъде тия черти може да ги има. Те означават движения, какви са били теченията, какво е било положението. И, следователно, ние знаем сега оригинала, от где сте черпили; не какво е писал, ами знаем оригинала, от где е черпен и как е дошел до тази мисъл. Има много мисли, които са минали през хиляди форми. Една мисъл е минала през един мозък, два, три и т.н.

Нека имаме една тайна молитва!

Сега, ако се учите хубаво, ще ви запознаем със строежа на реките, образуванията на канарите, с природата. Да имате идейни схващания, да може да четете този език. Една трудна задача, но някои от тези символи може да ви дадат нови идеи. Пътувате някога, нямате книги да четете, като идете в гората, на някоя канара, като знаете тези символи, и ще ви бъде

приятно да живеете, няма да усещате скука; а който не разбира живота. По-хубаво е да четеш някоя книга на някой поет, музикант или държавник, но нямаш тия книги.

– Без страх!

– Без тъмнина!

Ще ви дам следующия път един план на работа.

1922_04_09 Волята на Отца

ВОЛЯТА НА ОТЦА

Защото слязох от небето, не моята воля да сторя, но волята на Тогози, Който ме е проводил. (Ев. Йоан 6:38)

Ще прочета част от шеста глава от Евангелието на Йоана. Тук се спират мнозина и казват: „Да повярваме в Исуса и ще се свърши работата“. Не това. Да повярват хората в Любовта, да я възприемат и усвоят. Не приемат ли туй учение, всяко друго учение е нищо. Исус Христос, това е символ на Любовта. Нямате ли Любовта, никого нямате в света.

Воля в най-простия смисъл означава акт, проявен на разумния живот. А в разумния живот има 3 основни елемента, три основни проявления, от които ние заключаваме: разумният живот е смислен живот, живот на разумни желания и разумни действия. Значи влиза мисъл, чувстване и действие. Но това е само външната страна на живота, защото тия три елемента са преходни, не са съществени, макар че ние се спираме и казваме, че мисълта е всичко; обаче нашите мисли постоянно се менят: имаме мисли добри, имаме мисли лоши. Следователно туй, което се мени и променя в себе си, не е реално. Като казвам „не е реално“, не че не съществува, съществува, но е дисхармонично, а разумният живот подразбира вечна хармония в себе си.

Сега Христос казва: „Слезнах от небето не своята воля да изпълня, но волята на Онзи, Който ме е пратил“. И най-голямото заблуждение, което днес съществува в света, е, че всички ние мислим, че на земята никой не ни е пратил. И учени, и прости, всички са под един знаменател. Идете в гората, попитайте кое и да е птиче: „Кой те е пратил?“ То само ще подскочи от едно място на друго и ще каже: „Аз“. Попитайте един червей: „Кой те е пратил?“ Той само ще се помръдне от едно място на друго и ще каже: „Аз“. Попитайте всеки друг: „Кой те е пратил?“ – „Тър-тър“ казва: „Аз, аз“. Елате при хората, попитайте простите хора и те ще ви кажат същото, попитайте учените, всички казват: „Аз, аз“. И знаете ли откъде иде заблуждението?

Едно време един голям дявол и един бог, двамата се сдружили. Дяволът бил много невежа, а богът – говоря за старите богове – бил по-учен. Като разсъждавали и изучавали природата, натъкнали се на себе си: „Как се явихме ние в света, какъв е нашият произход?“ Тръгват те, отиват в гората при един велик мъдрец и му казват: „Учителю, я ни кажи кои сме ние?“ И той им казва: „Вие сте това, което сте, намерете себе си, азът, то сте вие“. И

двамата казали: „Разбрахме живота: ние сме това, което виждаме“. Дяволът, като разбрал това, дошъл на земята, направил къщи, гостилници, кръчми, пече кокошки, гъски и казва: „Азът, сиреч това, което съм, трябва да го храним, аз съм всичко в света“. И направил всички гостилници, които сега съществуват, тигани, тенджери, паници, лъжици, всичкото това изкуство той го образувал за ядене и пиене. Той е първият учител по готварството. И той останал такъв, какъвто бил – невежа, той се задоволил с това и казва: „Аз разреших философията на живота: яж и пий, другото е празна работа, никакво знание не трябва на света“. Като попитате някой материалист: „Какво нещо е животът?“, той ще опече една кокошка и ще каже: „Това е животът“. И прав е донякъде, но ако туй положение и туй твърдение беше вярно в своята основа, то онези, които ядат кокошки, трябваше да живеят добре, да не боледуват, да не умират, а виждаме тия господа, които поддържат тази философия, след 50–60 години опяват ги и ги оплакват. Какво тогава? Липсва на тази философия нещо, този живот не съдържа всичко. Значи кокошките дават една липса на елементите. Дяволът не се решил да разрешава по-нататък въпроса, но този бог, като ял и пил, не го задоволило това, пак се върнал при мъдреца и му казал: „Какво съм аз?“ Мъдрецът отговорил: „Намери какво си ти!“ Отишъл той в света и разбрал, че в човека има сили, който действат при желанията, но видял, че и в тия желания пак има нещо променчиво: някой път човек е щастлив, после е нещастен, някой път е доволен, друг път е недоволен, и разбрал, че и тук има нещо. Пак отишъл при мъдреца: „Учителю, кажи какво съм аз! Какво е животът?“ – „Намери го – казал мъдрецът, – иди и го търси.“ Отишъл той и почнал да мисли, че в живота има и мисъл. Но разбрал, че и в мисълта има нещо променчиво. Отишъл наново при този учител и го попитал пак за същото. „Иди – казал мъдрият – и търси живота не в променчивостта на нещата, но във всички онези неща, които не се променят.“ И този бог намерил и разбрал, че истинският живот нито се ражда, нито умира. Сега някой ще каже: „Как може туй, да не се ражда? Нали трябва човек да се роди и да умира?“ Ние разбираме „раждане“ и „умиране“, това са само една фаза, ограничение на живота. Защо и за какво, няма да се спирам да разправям, а ще ви кажа само това: животът, това е кръг, един конечен кръг, направен от конечни прави линии, а безконечният живот, това е една безконечна окръжност, а безконечната окръжност, това е една спирала. Следователно тази спирала, гледана отгоре надолу, се показва като окръжност. Но човек трябва да излезе извън тази философия, да разгледа и да види, че животът не се състои само от един кръг, а от много кръгове, които вървят нагоре и се издигат все по-високо и по-високо. Сега всички, които ме слушате, намирате се в един кръг и казвате: „Ние сме хора: мислим“. Но знаете ли преди 100 години, 1000 години какви сте били? А преди 100,000,000 години? „А-а – ще кажете, – преди 100,000,000 години ние не съществувахме.“ Аз ще ви задам друг

въпрос: След като заспите и вашето съзнание се изгуби и пробуди и нищо не помните, питам, къде бяхте снощи? Защото ако бяхте в тялото си, трябва да помните. – „Не зная къде бях.“ Е-е, може ли туй съзнание тъй да изчезне и да се връща? Къде е било туй съзнание? Материалистите ще кажат, че нашето съзнание се произвежда от мозъчните клетки. Е добре, ако мозъкът е един фактор на съзнанието, той трябва да седи по-горе от съзнанието, а всъщност ние виждаме, че не е така. Когато заболее мозъкът, съзнанието го лекува, а когато те заболи ръката, кой я лекува? Съзнанието е, което лекува. И доколкото съзнанието е ясно, дотолкова човек е здрав! Колкото съзнанието повече се замъглява, толкова и повече налитат болестите. Значи всичко зависи от светлината на съзнанието, от тази вътрешна светлина. Следователно носителите на туй Божествено учение трябва да пробудят в себе си съзнанието си. Може да направите един малък опит. Не ви питам от коя вяра сте, от кое вероизповедание – евангелист или православен, или будист или мохамеданин, за нас тия неща не важат, вие може да приемете каквото искате верую, ние сме хора на живия опит и на малките опити – ние не правим големи опити. И всяко нещо при нас е строго математически определено, всичко подлагаме на опит. И всякога може да направим един малък опит, да ви докажем, че туй, което ние твърдим, е една истина, такава истина, както един машинист би казал за своята машина: тази машина е направена от това и това. Този човек има едно положително знание. Сега, в математиката има такива задачи, че някой път елементите са неопределени, но все-таки в математиката трябва да има един или два елемента, върху които да се гради другото. Може ли да се гради то, ако има все неизвестни? Сега, съвременните хора искат да разрешат какъв е смисълът на живота. Бога не познават, светлината не познават, а искат ангели да станат. Да, светлина липсва у хората. И след това седят и питат: „Какво нещо е Господ?“ Започват с това: „Я ми кажи, какво нещо е Господ?“ И мислят, че този е един от най-важните въпроси. Аз казвам: Това е най-глупавият въпрос, по-глупав въпрос от тоя няма – да питаш какво нещо е Господ. И онзи, който задава този въпрос, е по-беден от фасул. За да запиташ ти какво нещо е Бог, ти трябва да учиш, да учиш, да учиш, и след като свършиш всичките науки на земята и на небето, само тогава ще зададеш въпроса какво нещо е Бог. И знаете ли как ще ви отговорят? Бог е Любов, която трябва да опиташ вътре в себе си. Това е прямият отговор! И тогава, казва: „Е какво сега, като намериш Господа?“ Ако си мъртъв, като Го намериш, ще оживееш, ако си беден, ще станеш богат, ако си глупав, ще поумнееш – тези са резултатите. И тогава обратните резултати са: Като намериш Господа, ще излезеш от православната църква, ще излезеш от евангелската църква, ще излезеш от мохамеданската църква, ще излезеш от будистката църква, ще излезеш от българския народ, английския, френския и други. И какво ще остане тогава? Ще остане само човекът, тъй както го е направил Господ

първоначално, тъй както майка ти те е родила. Това са все пелени, в които майка ти те е повила. Аз не казвам, че тия пелени са лоши неща, прекрасни са, имате ги, докато сте деца на 6 месеца, прекрасни са, този повой е необходим, така ще те повият с него. Но като станеш на 20 години момък или мома и да те повие майка ти с тия пелени, то е смешно. В сегашните векове да се говори за пелени е смешно. Не се нуждаем от пелени, а от хубави гащи, направени от най-хубав плат, и от дълги палта, пак направени от вълнен плат, или ленен или конопен здрав плат, и този плат да бъде тъй широк, че да можем свободно да се движим, а не майките да казват: „Чакай, мама, ти не знаеш, може да ти се превият крачката". Когато някой проповядва: „Търсѝ Господа в православната църква, там има верую", или като дойдеш при евангелистите – да не мислят тия мои братя и приятели, че ги подигравам, ще ме извинят, – казвам, колко са смешни. Там казва някой: „Вярваш ли в Господа Исуса Христа?" Казвам: Ти този Господ виждал ли си Го? – „Тъй е писано в Евангелието, а то е православно, тъй са писали Светите Отци". Питам жабата, защо крячи в блатото? – „Е-е, едно време тъй крячеха и дядо ми, и баба ми, туй е един обичай у нас." Туй няма никакъв смисъл, ако аз намеря онзи впрегнат вол в ралото, да го попитам, как си турил врата си в тоя хомот, и той казва: „Не зная". Трябва да го е впрегнал някой, и той казва: „Впрегнат съм, ще работя, има една естествена сила, впримчила ме е за врата, нещо усещам и трябва да ора, необходимо е, неволя е това". Да, неволя е човешкият остен. А ние такива хомоти и остени не искаме. Господ не ги е създал. Първоначално Господ е създал един живот на Любов и хармония, а ние, когато развалихме тази Любов и хармония, направихме всички хомоти и остени и казахме: „Този хомот е необходим, този остен е необходим". Необходим е за воловете, но ако и теб турнат в този хомот като човек, тогава ще кажеш: „Може и без хомот".

Христос казва: „Аз дойдох да сторя не своята воля, но волята на Онигова, Който ме е пратил". Значи, пратил го е да каже, да изяви Неговата воля. И казва Писанието: „Бог привлякъл ви с нишките на Любовта си". И единствената главна цел, за която Бог е създал света, е тази: Той иска да ви покаже, че е Любов! И ако вие ме питате как трябва да живеете, ще ви отговоря: Целият ви живот трябва да бъде едно изявление на тази безконечна и безгранична Любов, която действа в целия космос, и всички ваши мисли, чувствания и действия трябва да бъдат проявление на тази Велика Божия Любов. Това е смисълът! Вън от тази Любов, животът няма никакъв смисъл. И може с вас, които ме слушате, да направя един опит. Един опит мога да направя, и той е следующият: да ви докажа Любовта. Когато аз говоря, не се шегувам, и което съм говорил, аз го подлагам на опит. На ония, които вярват, им казвам: Опитайте, ние правим опит. Да вземем един 80-годишен старец и една мома на 21 години, най-

жизнерадостна, и да направим опит, да вложим туй учение, което казвам, в ума на стария, и старото учение в ума на младата мома; след 5 години аз ви казвам, че старият човек, с туй учение, ще се подмлади, а младата мома ще остарее. Е, питам, едно учение, което ви остарява и обезмисля живота ви, има ли смисъл да го носите на гърба си? Не! Следователно ние проповядваме едно учение, което вие можете да опитате. При нас заблуждение няма. При нас като дойдете, всички заблуждения ще изчезнат. Ние не казваме: „Тъй е искал Господ". Като дойде гладният при мен, аз не казвам, че Господ му е рекъл да бъде гладен, а ще му кажа: Братко, ела, аз днес имам случай да ти покажа моята Любов. Най-първо ще попеем малко с тебе, вземи моята арфа на 32 струни, и двамата ще пеем: той пее, аз пея, той пее, аз пея. След половин час казвам: Отлично „парче" е това! Може туй „парче" да е направено от зеле, от праз, пшеничен хляб, и той казва: „Благодаря ти". А сега ние, съвременните философи, като дойде някой гладен човек, ще започнем философски и ще кажем: „Ти знаеш ли, че си един голям грешник, затуй си изпаднал до туй дередже, ако беше прокопсан, майка ти такава, баща ти, това, онова" – ще му четете молитви и той ще търси друго място, и после ще му разправят закона за кармата. Законът за кармата се проповядва само на сити хора, а на гладни хора няма да проповядват тоя закон. На бедния не му разправяй защо е беден. На глупавите хора не разправяй как е създаден светът, то е само за учените, а на глупавия друго ще кажеш. На гладния, имате едно добро условие да му покажете Любовта си. На жадния, имате един случай да му покажете, че го обичате. Не питайте защо е жаден. И сега мнозина казват: „Да се превъзпитаме тъй, че като дойде Духът в нас и като излезе навън, ще направим нещо". И колко са смешни! Те мислят, че Духът изведнъж ще дойде. Българите като повикат един гайдар, той като извади гайдата си и я надуе, започва да свири. И казват тъй: „Да ме надуе Духът, ще свиря". Това е физическо разбиране, това не е разумно свирене. Ти си една гайда, която сама може да се надуе. И как ще се надуеш? Трябва да вложиш Любов в себе си и тогава ще свириш хубаво. Не вложиш ли Любов, чакай Духа. Ами че проявлението на Духа, това е Любовта. Ако ти не приемеш Любовта, никога Духът не може да дойде. Ние не вървим по един правилен път. Не приемем ли Духът, и Бог няма да дойде. Така вървят тия неща. Туй велико, вътрешно просветление на ума става последователно. Първото и необходимо нещо в живота е: Всички искате да живеете един щастлив живот на земята. Но не по земному. Можем да живеем тъй. Сега, някой път, аз съм казвал, че на земята няма щастие. При какви условия? При това разбиране, при тази философия, при това знание, при тези религиозни вярвания, при тия традиции вярно е това – щастие не може да има. Двама души или два народа се скарват, почнат „дан-дун". Хубаво, направят една каша, и след туй с музика се връщат и казват: „Победихме!" Тревога е, сега един победи, друг победи и цялата

земя е покрита с кости и отгоре написано: „Еди-кой си победиха“. Кога побеждавате вие? Да победи може човек само тогава, когато знае да владее своя ум, своето сърце и своята воля. Това е велика победа в живота! Не мислете, че в света няма и други сили, които може да употребим за своето въздигане. Има. Ние, съвременните културни хора, ако ни попитат може ли светът да се оправи, ще кажем: „Не може да се оправи“. Ако идете по-надолу и попитате по-низшите животни, може ли да ви отговорят? Ще си подигнат раменете. Защо? Туй е невъзможно за животните. И следователно много културни животни не могат да направят един железен път или една къща, но един поет, професор, един съвременен медик могат да построят такава къща. Животните и да искат, не могат, казват: „Туй нещо е невъзможно за нас“. Но невъзможното за животните е възможно за хората. Следователно има неща, които са невъзможни за нас, а са възможни за други същества, които седят една степен по-високо от нас. Пак са човешки същества. Има и други хора, които вие не виждате. Материални хора са. И понякой път българите казват: „От тия големите хора се урочасва“. Ама че на някого от тях може да се е схванал гръбнакът, което показва, че при известни условия този големият човек го е натиснал малко. Уроките са именно тия натискания от по-горните хора от нас. Като имаш такъв човек, ти трябва да го държиш да не си отива. Ами ако някоя муха кацне горе на главата ми, и аз ѝ кажа: „Не ме безпокой“, един път, два пъти, три пъти и после я натисна с крака, та като се върне при мухите, ще каже: „Някакъв елемент ме притисна“. Не, не, притисна я един разумен човек, който е хиляди пъти по-горе от нея, нищо друго. Не е добре да безпокоим главата на някой умен човек.

Христос казва: „Аз дойдох на света, не моята воля да сторя, но волята на Тогози, Който ме е проводил“. Е, как тълкуваме ние работите в света? Аз ще ви дам един малък анекдот. Доктор Мерил, един знаменит доктор, млад и красив, високо интелигентен и благороден момък, оженва се за една хубава мома, графиня, от високо произхождение. Но тя била толкова ревнива, понеже той бил много хубав, и като лекар, приемал болни. Хубави дами с пръстени, с капели са идвали, а тя казвала: „Хм, тия болни, тя е тъй здрава, но за доктора идат, зная какви болни сте вие“. Първата, която иде, ще я приеме той в стаята си, в кабинета си ще я приеме. Седи първата дама, казва: „Господин докторе, имам разстройство на сърцето...“ А жена му: „Зная, зная, и моето сърце едно време трепереше“. – „Нещо ме стяга в гърдите...“ – „Да, зная, зная, стяга те в гърдите...“, тя тълкува, че и нея стягало едно време така. После казва: „И главата ме боли“. – „И мен едно време ме болеше.“ Едната разправя за болестта си, а другата седи в стаята и философства, тя не вярва: „Знаем тази болест, все искаш да те попипа докторът, нямаш никаква болест“. И след 10 години клиентелата на доктор Мерил съвсем намаляла. Кабинетът му съвсем запустял. И ние, в

съвременния ни живот, така постъпваме каквато и благородна черта да прояви някой, той казва: „Знаем ги ние тия, виждали сме ги“. И в целия Балкански полуостров няма по-нещастен народ от българския. Той мяза на жената на доктор Мерил, красив е, отличен е, но неговата ревнивост и тщеславие са големи. У българина има любопитство, крайно любопитство. Българинът си туря ухото навсякъде да подслушва какво се говори. Но дойде ли някъде да философства, да знае, то не му трябва, а поприказвайте му за магия, за неща, за работи невъзможни, той ще даде ухо. И българските учени хора и музикантите все са такива. Един музикант ми се оплакваше: „Ние сме толкова много в София, но не можем да се срещнем“. Всички музиканти се критикуват. И българите сега се намират при най-добрите условия на своето развитие. Двама музиканти не могат да се срещнат и да свирят. Този не свири хубаво, онзи хубаво – това е една лоша черта, това е неразбиране на живота. Лошевината знаете ли къде седи? – В погрешните разбирания. Ако този български музикант беше повярвал, че той е един грешник, един велик, голям грешник, който иска да учи и като учи музика, го очаква един велик живот, той другояче щеше да живее, и навсякъде можеше да прояви своята дарба. Но той, щом свърши музикалното училище, иска да свири за пари, свещеник да стане за пари, навсякъде само за пари. Не казвам, че само българите са прости. Всички народи в съвременния културен свят са хора само за пари. Има само един народ, с който ние си мязаме, те са американците. Те казват тъй: „Всесилният долар“. И Славейков е казал тъй: „Парице, парице, всесилна царице, с тебе в рая, без тебе на края. Простият за мотика, направили са го владика“. Българите си мязат с американците. Те казват, че с пара̀та всичко може. Аз казвам: Не, не, владика с пари може да станеш, но с пари брат не можеш да станеш! И дето казва той: „И простият с тебе в рая отива“, да, в земния рай може, но в небесния рай – никога!

Христос казва: „Аз дойдох не своята воля да сторя, но да изявя разумната воля“. В днешния век всички казват: „Християнин мога да бъда, ще изпълня волята на Онзи, Който ме е пратил“. А тази воля е воля любовна!

Сега, по някой път, аз искам да бъда много ясен, откровен, чистосърдечен, прям. Някой път никак не мисля за последствията. Всички трябва да се научим на този велик закон на Любовта. И понеже вие остарявате, аз ви казвам: Правият път, по който можете да направите живота си щастлив, е този. Недоволен си, това е липса на някакъв елемент в тебе. Гладът на какво е липса? Гладът е липса на храна. Гладът подразбира храната. Жаждата подразбира водата. Недоволството подразбира липсата на някакви чувства. Лошата мисъл – липса пак на благородна мисъл. Ние казваме: „Откъде са тия лоши мисли?“ Тия лоши мисли не питай откъде са, а в даден момент, може ли тази празнина да я изпълниш, тъй както

гладът с храната, жаждата с водата, твоето недоволство с доволство? Може ли да го задържиш? Може. Ако ти си недоволен, намери някое бедно същество да го обичаш. И сега аз ще ви представя, че в света има два вида любов. И в двата си вида тя е благородна. Ето как ще я представя в две фигури.

Представете си двама благородни момци, възпитани от родителите си, които трябва да проявят чувството на любов. Единият момък намира една 80-годишна баба, изоставена, взема я при себе си, завежда я вкъщи, измива ѝ краката, лицето, нахранва я, услужва ѝ, оправя ѝ леглото, гледа я, докато умре. Другият момък намерил едно бедно момиче, хубаво, красиво, той го завежда вкъщи, и той го храни, облича. Питам, коя от тия два вида любов е по-благородна? Първата е по-благородна, понеже е безкористна. А вторият момък ще има изкушение. Но ето какво се случва: Тази бедната мома се влюбва в другиго, и той остава недоволен. Както бабата на първия умира, така и младата мома на втория се оженва за другиго, само че първият момък станал доволен морално, вторият казва: „Не си струва човек да отхранва млади моми: те са неблагодарни същества“. Поне тази мисъл ще му мине.

И тъй, великият закон е: Да се яви в нас онази безкористна Любов. И двата вида любов са хубави. И сега всички ние трябва да се стремим към този закон. Аз виждам хората, всеки ден ги наблюдавам. Правил съм опити, не един опит, два, три, четири, хиляди опити съм правил. От 20 години насам проверявам дали ще има изключение. Вземете вие две малки момиченца, ако еднакво им давате ябълки, еднакво се отнасяте към тях и двете се поправят, щом виждат, че ти си справедлив, и те следят как ще постъпиш, дрешките им са еднакви. Като им даваш храната, те имат вяра в тебе, но направиш ли едно малко отклонение, покажеш даже само привидно едно пристрастие, веднага ще се измени лицето на едното. Едното ще стане по-хубаво, другото ще погрознее. Срещне го някой и го пита: „Какво ти липсва, момиченце?“ Казвам, ябълката е била по-малка, дрехите не са тъй хубави, яденето е по-малко. Туй са психически причини. Туй може да е привидно. Изменете тогава условията и приложете обратния закон. Обърнете вниманието си към туй момиченце, другото ще почне да погрознява. И вашите лица са погрознели от този закон. Остарели сте по този закон. И някой казва: „Сега ти като проповядваш, не искаш ли да оставиш това име сред този народ?“ Не. То ще бъде най-голямото нещастие. То ще бъде младата мома. Аз бих желал да оставя само спомена за старата баба, отколкото за една млада мома. И на българите искам да оставя любовта към старата баба на 80 години. То е философия. Безкористие трябва да има. Ако приемете Любовта и живеете в името на тая Любов, то е Божието име, великото име, което трябва да остане. Ако

вие приемете Любовта, страдания няма да има. Този свят страда все от имена. Доста имена има. Сега казвам: За моето име няма място в света. Защо няма? Всичките имена, които трябваше да се напишат на този свят, са написани, и за моето име няма място, аз го задържам за другия свят. Като се върна на небето, там ще напишат моето име. То ще бъде името на Любовта! Разбирате ли? Питат ме някои: „Ще ли те срещнем?" – Никъде няма да ме срещнете! – „Няма ли да те видим?" – Никъде няма да ме видите. – „Тогава?" Аз искам вие да срещнете Бога, който ви е дал тази Любов: Той е тази Любов. Не се заблуждавайте: ако вие сами себе си не можете да любите, ако си неверен към самаго себе си, ако вие не сте научили себе си да любите, вие не мислите вашето добро. А понеже не мислите добро на себе си, не можете да мислите доброто и на другите хора. И първото нещо: Ние трябва да направим един опит със себе си. Аз не проповядвам: „Ти бъди добър", а казвам: „Направи опит". Казвам: Мога ли аз да бъда добър и при какви условия? А как мога да бъда добър? Опити: един, два, три и като науча това изкуство, ще кажа: „Братко, моите опити излязоха сполучливи по този начин, и туй е добро".

И тъй, Христос е дошъл на земята да изпълни волята на Тогози, Който го е пратил. И вие казвате: „Колко е блажен Христос, че го е пратил Господ да изпълни Неговата воля", а вие сте нещастни, че вас не е пратил. Но това е една квадратна лъжа! И вас Господ е изпратил да извършите Неговата воля, но вие като дойдохте, изпооженихте се, направихте си къщи и сте забравили защо сте дошли, и после трябва да дойде Христос да ви намери. И казва някой: „Аз ще направя като Христа". Да, „като Христа" в туй отношение, че Той не забравя, че не е двоумен като вас. Един ум има той, едно сърце има, което не забравя. Любовта е, която не забравя при всичките условия на живота! Разбирате ли? И Христос иде да ни науми и да ни каже: „Братя, толкова забавления са достатъчни на земята, проливане на толкова кръв, изпочупване на толкова глави, смазване на толкова сърца, смазване на толкова дробове, стига, върнете се сега; аз дойдох да сторя не моята воля, и вие сте погрешили, че правите вашата воля; аз дойдох да ви покажа, че трябва да правим волята, на кого? – На Оногова, Който ни е пратил". А сега казвате: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ти ще бъдеш спасен". И в какво ще повярваш? Ще повярваш, че ти си пратен от Бога на земята и да направиш Неговата воля. Ти ще кажеш: „Ще сторя Неговата воля, на Тогова, Който ме е пратил, а не моята воля". И ти ще бъдеш едно с Христа. Духът Христов и нашият Дух са едни и същи духове по произхождение. Нашата душа и Христовата душа са едни и същи души, от едно и също произхождение. И когато ние кажем: „Може ли да бъдем като Христа?", ние поставяме въпроса на една не логическа почва. А като кажем, че Христос бил от царско произхождение, а някой е роден от проста селянка, то е все едно. Каква е разликата? Онази

земеделска жена е много по-благородна понякога, седи много по-горе от тази царица. И обратното, благородството не е в знанието на човека, а е вътре в съзнанието. Когато ти съзнаеш, че си пратен от Бога да изпълниш Неговата воля, когато ти си спомниш, че си благороден човек, ще разбереш своето произхождение. А когато те питат: „Кой е баща ти!“ и вие отговорите – „Не зная кой ми е баща“, значи вие сте едно захвърлено дете. Ама вие напуснахте вашия дом на небето, тръгнахте по земята, ядохте и пихте, и сега се чешете по главата и се чудите как сте дошли в това положение. И всеки, който не чувства, не мисли, този му е краят. Млад е, яде, пие, остарява. Когато искаш да разрешиш въпроса правилно, отвори очите си, погледни нагоре, поеми дълбоко въздух и обърни се към слънцето, за да те проникне тази светлина навсякъде. Разширявай се, а не се свивай в себе си, нагоре подигай ума си. И така, всички ние трябва да бъдем свежи. Ние сме пратени да изпълним Волята, не само аз, но и вие. Вие ще ми кажете: „Можем ли да бъдем като тебе?“ Аз питам: Мога ли да бъда като вас? Мога. Щом като взема вашия ум, и точно да мисля като вас, да действам като вас, аз ще стана като вас; и щом вие носите моя ум, и вие ще станете като мен. Но кога може? Сега аз не съм се проявил още, аз даже от себе си не съм се проявил една стотна част. Аз ви занимавам с една философия, която е още едно предисловие. Има нещо велико в света, има един жив опит, един велик жив опит, който може да проникне не след 100 години, а днес може да проникне. Нещата в света може да станат само по един начин! Като внесем този огън на Любовта, всичко можем да направим, още днес всичко можем да направим. И тогава ще се приготвят условия за втория, третия и т.н. дни. И ще разберем, че в живота има един вътрешен смисъл.

Казвам: Философията на живота е тази, да познаете, че вие сте изпратени отгоре, да изпълните волята на Онзи, Който ви е пратил преди милиони години на земята. И следователно за това е дошъл Христос – да донесе закона на Любовта, и казва: Само по закона на Любовта вие можете да изпълните тази Негова воля, понеже Той е Любов. И там, дето е Любовта, там е и Духът, туй, което движи силите. А туй, в индуската философия, го заместват с думата „прана“. Праната във всички нейни проявления е материя, която прониква във всичко и вечно се движи. Има няколко имена: „прана“, „акаша“, това са сили, които са в потенциално състояние. Някои я наричат „татвас“. Но акаша е първото проявление на тази татвическа материя в света. Туй са пак отвлечени думи. Индусите имат своя дума, те трябва да изменят своята философия. И съвременните християнски философи трябва да почерпят опитност от източните и да почнат оттам, дето те са спрели. Не казвам, че онова, което проповядват църквите, е лъжливо, всичко, което е вярно в православната църква, в евангелската, ние го приемаме, но всичко, което е лъжливо, ние го

изоставяме. Ние не признаваме ония църкви, които носят остен и юлар. Ние имаме уважение към всички хора, но на всеки човек, който не говори истината, казваме: „Братко, туй, което говориш, не е вярно, аз виждам твоето лице, очите ти показват, че ти не говориш истината, не е искрено, свежо сърцето ти, ти нямаш този Божествен пламък, умът ти няма светлина, той е потъмнял". Ще каже някой: „Ама отде знаеш това да говориш за мен?" Тъй е, домът ви не е уреден, вкъщи има неразбиране, работата, делата, нивите, всичко, биете се, карате се, това не е Любов. А когато влезе Любовта в един дом, мъжът ще отстъпи, жената ще отстъпи, синът ще отстъпи, дъщерята ще отстъпи, всеки отстъпва, не само отстъпление, но всеки дава и всеки иска да покаже услуга. Ако ние нямаме туй разположение, да вършим тези малки услуги, как ще вършим по-големи? Господ не иска големи работи от нас, много малки работи иска. А ако аз се спра, да свържа обущата на един старец, то е една благородна черта. Ако аз се спра при някоя стара баба, да ѝ дам една чашка водица, това е велико дело, то струва много повече от няколко милиона лева, дадени за бедните. То струва повече пред Бога на Любовта, понеже го правя съзнателно. Добро е, когато самият аз влагам сили от себе си, а не когато баща ми е оставил 10,000,000 и с тях правя добрини. Това не е никакво добро. Аз разбирам добро – да дойда на лозето ти с мотиката, да покопая един час. Един час да ти жъна или да ти шътам – това е добро. Ти си беден човек, един час да дойда в къщата ти, да ти поочистя, туй е добро, но от готовото да дам, то не е добро. Никакво добро не си направил. Не се лъжете, не се самоизмамвайте. Старото учение почива на една лъжлива философия. А в новото учение всяко действие, всяка мисъл, всяко чувство, всяко проявление на нашия дух трябва да излиза от дълбочината на нашата душа, от дълбочината на нашето сърце. От всекиго да приемете туй благословение.

Сега има едно заблуждение в света. Ние в петък направихме един малък опит. Казвам на моите ученици, ще направим един опит, ще идем на екскурзия, и те мислят, че: „Ние като тръгнем с Учителя, времето му се подчинява", и казват: „Времето ще бъде много хубаво". Аз им казвам: Слушайте, не се заблуждавайте, ще турите дебели фанели, палта, хубави обуща, и им казвам какво ще бъде времето. Чудят се. После ще разберете, в бури, в дъжд, кой може да прави разходка.

Тъй трябва да ги правим, и тогава трябва да започнем в най-лоши условия и да ги победим. А като дойде доброто, ще повикаме и млади, и стари, а в бурите най-силните трябва да дойдат. За пример, те са малки опити. А ние искаме всички да започнем с целия свят. Не, не, вие тръгнете в този път на Божествената Любов и ще разберете, че всъщност зло няма в света, то е само привидно. Но всичко в света си има своя добър смисъл, всичко е

отлично в този свят. И това, дето казваме, че вятърът е лош, че студът, че времето е лошо. Не, не, студът си е на място, той е отличен, вятърът е на място. Болестите са отлични. Те са едно отлично състояние. Ще кажете: „Как?“ – За болестите някой път давам 100,000 лева. Някой е намислил да убие някого, хваща го някоя треска или епидемическа болест, наоколо казват: „Горкият човек“. Но тия микроби са донесли едно благословение. Те казват: „Братко, ти имаш много енергия в запас, чакай, дето ще убиваш другите, ние да почерпим малко“. Казвате: „Какво ли е направил?“ Болестта го е спасила от едно лошо състояние. И тъй, болестите съществуват като една спирачка. И като се научат хората да живеят правилно, по закона на Любовта, няма да има никакви болести, беднотия и сиромашия няма да има. И казва Христос: „Аз дойдох да сторя не своята воля, но волята на Оногози, Който ме е пратил“. Каква е тази воля? Тя е воля на Любовта.

И тъй, когато волята на Любовта дойде, ти пак ще опиташ неприятности, но тия неприятности ще ги превръщаш, както скулпторът превръща калта: ще я вземеш и от нея ще направиш най-хубавите грънци или като онзи градинар, ще направиш най-хубава градина. Като дойде разумът, най-лошите условия в света ще ги подобрим. А сега ние търсим някой да уреди света. Момата трябва да бъде учена, момъкът трябва да бъде учен, богат. Не, не, в бъдеще момъкът трябва да търси най-бедната мома, и момата да търси най-бедния момък; после, момъкът да търси най-глупавата мома, и момата да търси най-глупавия момък. Ами, слушайте да ви кажа защо сегашните хора са много глупави. Когато някой извърши някое престъпление, докторите казват: „Да се престори на умопобъркан, за да се освободи от затвора“. Не такава глупост, а без да си извършил престъпление, да бъдеш глупав. Тъй да ме разбирате. По закона на Любовта ние ще слизаме, ще слизаме и ще започнем тази велика работа, да повдигаме нашите братя. И целият свят може да се подигне чрез закона на Любовта. Може да дойде някоя критика, но този камък, тази мисъл хвани я и я подчини, направи нещо хубаво. Аз критикувам някого, че не постъпва добре. Бедният казва: „Гледам онзи богат, защо не ми даде пари?“ Защо да го критикувам и аз? Аз мога да му дам пари и ще кажа: „Той не е длъжен да даде на този беден пари, а аз съм длъжен, то е моя работа, няма какво да го съдя“. Ще взема този човек, да го заведа у дома. Длъжността е моя. Там, дето се пробужда нашето съзнание, ние сме длъжни да вършим волята Божия. А волята е: Този човек ще го вземеш в дома си и ще му говориш научно. Ти ще кажеш: „Братко, не се заблуждавай в хората. Бог е Любов. Добре дошъл в моя дом. Господ ме е пратил да ти покажа, че той е Любов“. А сега ще ти кажат: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и Той ще уреди твоите работи“. Идете в някоя къща, там се карат, вие казвате: „Повярвай в Господа Исуса...“ Не, не, вие

ще внесете вашата Любов. На тях им липсва нещо. Какво им липсва? Бият се двама. Мъжът е внесъл малко вкъщи, жената да каже: „Нищо, Господ ще помисли“. Донася хляб, лучец, репички, ябълки, да каже: „Елате, братя, Господ е Любов“, и всички се усмихнат от Любов, че Господ е дошъл, и те повярват в Христа. След това тя каже: „Хайде да попеем“. А сега ще кажат: „Да коленичим, да се помолим“. Но гладни хора не се молят, и българите казват: „Гладка мечка хоро не играе“. И много са прави. А нас искат да ни накарат хоро да играем. Та молбата е едно състояние на благодарност, тя е Любов, и заради тази Любов ще играя. Като се нахраним, ще играем. И аз одобрявам тия хора на Любовта: като се нахранят, играят.

И бих желал всички така да играете. След като се наядете, да си потропате, а сега ако видят, ще кажат: „Пощурели, стари хора, всички да играят, в тия времена почнали да играят, не ги е срам, стари хора на 45 години, пък и децата, не бива да играете“. Щом сте гладни, ще бъдете замислени като философи и ще кажете: „Голямо е това нещастие, което Господ ни е изпратил“.

„Аз дойдох не своята воля да изпълня, но волята на Онзи, Който ме е изпратил.“ Кой „Онзи“? Нашият Баща, Който е Любов. И той ни призовава на тоя любовен акт. Ние можем да разберем, че всинца сме изпратени за работа. И време е да извършим тази велика работа, едни по-рано, други по-късно.

Беседа, държана на 9 април 1922 г. в София.

1922_04_12 Закон на движенията

ЗАКОН НА ДВИЖЕНИЯТА

7 лекция на I Мл. ок. клас
12.IV.1922
сряда

Прочетоха се домашните работи

1. Тръгни
2. Хармония
3. Абсолютното
4. Природа
5. Надявам се
6. Симфония
7. Постоянство
8. Начало
9. Ученик
10. Мир
11. Висина
12. Мир
13. Кристал
14. Съграждаме
15. Героят
16. Усърдие
17. Мога
18. Хубаво
19. Мога
20. Звезда
21. Светлина
22. Дете
23. Мълчание
24. Жертвувам се
25. Стремеж
26. Великолепно
27. Господ
28. Иде
29. Мир
30. Взаимопомощ
31. Лотус
32. Обичта
33. Смиреномъдрие

34. Мога
35. Светлина
36. Висина
37. Топлота
38. Съвършенство
39. Хармония
40. Извор
41. Чистота
42. Хляб
43. Ведрина
44. Виделина
45. Ученик
46. Обичам
47. И
48. Просветление

Прочетете първата дума.

– Тръгни!

Значи, трябва да проучавате закона на движението. Може ли да си спомните тръгването, значи първото желание, което е турило всички други желания в движение? Във вашето детинство може ли да си спомните първата мисъл, първото желание. Забравили сте го, нали? Първото желание, първият подтик на детето е дишането. С раждането то почва да диша, защото законът на движението е закон на астралния свят. Значи, детето се намира в един свят не толкова хармоничен. То издава един звук, с който определя, че качествата, средата, в която се намира, не е толкова приятна; това означава плача. Плачът означава, че човек се намира в една среда нехармонична. Но ние ще разгледаме живота, т.е. съзнателния живот или самосъзнателния живот тъй, както той сега се е проявил. Значи, всяка една душа, която излиза от Бога, излиза, за да опознае себе си. А то е първото движение в съзнанието. Да опознае себе си, значи, безграничното влиза в рамките или границите на граничното, самоопределя се. А всяка граница създава формите, а всяка форма съдържа в себе си посоката на движението или пътя на еволюцията, през която трябва его-то или аз-ът, или човешката душа да мине, за своето самоусъвършенстване. Следователно, човешката душа слиза на земята, за да стане силна. „Силен и слаб“ започват със същата буква, както е в славянския език. Значи, слаб е закона на променението, а силен – законът на непроменението. Но силен, разбирам, в силата има разширение, а в слабостта има смаляване. Сега, от гледището на вашия земен живот защо сте дошли на земята? Отговорът е: Да станем силни, а вие ще кажете: „Да познаем Бога, да се спасим“ и т.н.

Ще познаеш Бога само, когато си силен. Защото, ако у детето няма сили да прегърне майка си, ако у него няма сили да поеме млякото, може ли да познае майка си? Не може. Следователно, във всяко движение и във всяко чувство, и във всяка мисъл, колкото и да е малка, микроскопическа, в тази мисъл се крият неизчерпаеми сили, които в бъдеще може да се развият. Сега, според закона на контрастите, слабостта винаги подразбира силата. Слаби, значи, запознали се с най-малките величини, най-малките проявления в живота. За пример, малкото дете при своето идване на земята, съзнава, че то е без сили. Но в туй безсилие се крие неговата сила. У него има желание туй безсилие да изведе към сила. Аз ви навеждам на този закон, защото вие морално се чувствувате без сили; казвате: Имаме слабости, пороци, ограничения, това-онова, и не може да се подвизаваме. Значи, вие сте в духовно отношение деца, които майката къпе в коритото, и често тези деца правят много неморални неща. Т.е. от гледището на вашето схващане – неморални работи. Едно пиле щом като излезе из черупката си, веднага, с излизането то започва да рови из земята. Обаче, един човек, майката трябва да го държи няколко години, докато стане способен да търси храната си, а пилето, след един–два дена може само да си взема храната. Туй не зависи от слабостта на човека, но понеже материята, с която е обвит е по-гъста, вследствие на това човек сам не може да преодолее спънките, в които тя (материята) го е ограничила в даден момент, тъй лесно, както пилето.

Сега, ще турите мисълта у вас, че известни мъчнотии, каквито и да са те, вие може да ги преодолеете. От чисто окултно гледище нещата се обясняват по два начина: едни от съществата, които са излезли от безграничното и са забравили, че са излезли от безграничното, а други са излезли от граничното и са влезли в самозаблуждение, че те са тъй безгранични и вследствие на туй са паднали. Сега, някой път, за да изгоните вашите илюзии от ума си, някой може да каже: „Аз зная, нека той си представи, знае ли той какво става сега на слънцето“. Защото, ако каже: „Аз зная“, трябва да знае какво става по целия космос. Туй същество, което знае, трябва да знае какво става навсякъде. Вие мислите някой път, че знаете; задайте си въпроса: Какво става на месечината? Какво съм аз? Едно божество. Щом си едно божество, безгранично, какво става с мозъка и понеже мозъчните клетки са вътре в тебе, какво става в слънцето, с ближните звезди? Щом не можеш да разрешиш този въпрос, ще знаеш, че си една малка част от общото съзнание на битието, едно малко проявление. Сега ние се натъкваме на закона за моралното развитие на човека. А от окултно гледище, моралните сили на човека зависят от първичната енергия, която индусите наричат прана. Силният човек всякога прави погрешки. Който е по-силен, в смисъл по-учен, той прави погрешки. Затуй ще пристъпите да проучите закона на праната. Вашите

настоящи форми, това е прана в движение. Вие сте всички прана в движение. Когато праната не е еднакво разпределена в тялото, раждат се болестите; когато праната не е еднакво разпределена в чувствата, раждат се недоволства; когато праната не е еднакво разпределена в мозъка или човешкия ум, ражда се безсмислието. Ще направим този закон ясен чрез движение. Ще ви дам едно упражнение сега. Ще си забележите, ще го правите сутрин, обед и вечер, преди да си легнете.

Ще изнесете ръцете си напред хоризонтално с допрени палци и показалци, да се образува един триъгълник; много красив, дланите хоризонтално, надолу. След това бавно ще разтворите ръцете настрани – един полукръг; дланите се обръщат нагоре и ръцете се превиват до лактите като с първите три пръста се хване най-горната част на ухото (палецът е отпред, а другите два пръста отзад; след туй с пръстите се прави едно движение по ръба на ухото до долната му част (при туй движение палецът се движи по ръба на ухото, показалецът – от задната страна, а средният пръст – от предната страна). След туй ръцете пак се изтеглят напред. Туй ще се прави 10 пъти и най-край ръцете се свалят отпред, на долу, като върхът на палеца е хванат, допрян с върха на показалеца. Туй хващане горната част на ухото ще създаде един морален подтик. Хващането долната част има отношение с вашия стомах. Аз ще искам да зная какви са резултатите на състоянията. Сега няма да философствувате, няма да чоплите. Ще направите упражненията, ще наблюдавате какви резултати може да се произведат в ума ви, в чувствата ви, във волята ви, ще си записвате. Защото, докато нещата не се опитат, полза няма. Тези упражнения са свещени и ще ги пазите, никому няма да ги казвате. Ако вие издадете; аз ще се науча, ще узная. Тия упражнения ще ги правите, докато имате резултат от тях. Да. Защото, щом ви се каже да не съобщавате, като на Адам и Ева, дяволът ще ви каже: „Защо не ядете от този плод, за да им кажете“. Няма да казвате, разбирате ли?

Най-първо ще бъдете много спокойни, ще ги правите в седяще положение, гърдите ви да бъдат издадени навънка. Когато правите туй упражнение, умът ви ще бъде съсредоточен в ръцете ви, ще следите всяко тяхно движение от двете страни (двете ръце). Силата е там: да може да концентрирате ума си в движенията на вашите ръце. Умът ви да следи движението през всеки момент. Туй е концентриране от физическия към астралния свят. Защото, ако ние влезем в отвлеченото, мъчно може да го направите. И ще отбележите при всяко едно упражнение състоянието на ума си. На обяд ще ги правите обезателно преди ядене, а вечер – преди лягане, а сутрин, и преди, и след молитва, когато сте най-разположени.

Ако ни видят домашните? – Нека да ви гледат, няма да разправяте: „Правя

си упражнения". Няма да казвате абсолютно нищо. Като ви питат, ще мълчите. Когато човек не може да каже истината, той трябва да мълчи. Ако някой много ви пита, ще кажете: „Мълчанието в някои случаи е най-хубавото, следователно, аз искам пред вас да направя най-хубавото". Ще кажете: „Туй четох в една книга. Пък аз искам да направя най-хубавото". Ще мълчите.

Сега туй е предисловие, да видим сега. Това са микроскопически опити, да не мислите, че е нещо. Туй упражнение е като онзи рисувач, който туря една линия и определя носа, като права линия, а то не е нос. Докато стане нос, има още криви линии да се турят; после сенки, по-тъмни и пр., да даде илюзия на светлина. И сега и ние теглим само една права линия. И аз ви давам туй упражнение да се концентрирате, да слушате; първото е да слушате. Две неща са необходими: да бъдете честни и искрени и да бъдете жизнерадостни. Две неща са потребни. Честни и искрени спрямо себе си и жизнерадостни; те са две състояния на праната. Едното състояние засяга умствения свят, а другото засяга физическия свят, а през средата движението минава през астралния свят.

Сега аз ви давам упражнение, без да приказвате нещо; вие само ще концентрирате ума си в движенията, а после ще ви дам туй упражнение с разни формулки, с думи да го направите. Да видим какви ще бъдат резултатите. Още тази вечер, преди да си легнете, може да започнете. Ще дишате дълбоко при упражнението, доколкото може да поемете тази жива прана. В български няма дума за прана. Тя е в разни състояния: има чисто физическа прана; има чисто умствена или ментална прана. Без прана мисъл не може да се образува; без прана чувство не може да се прояви и без прана волята не може да действува.

Разбира се, в туй движение ще имате различни мисли, които ще се проявят. Не е необходимо всинца да имате едни и същи преживявания. Всеки, според своето развитие, ще приеме това, от което се нуждае. Запример, на някои от вас, след като си турите ръцете на долната част на ухото, ще помисли или мляко да пия или за варено жито или яйца за Великден. Някой ще му дойде на ума за орехи – разни неща може да ви дойдат на ума. Глупави работи няма в света. Ние наричаме глупави неща само непостижимите. Запример, когато някой човек, иска да стане цар, да кажем, някой бедняк или някой просяк иска да стане цар, ние го считаме глупав човек, защото в този живот то е непостижимо. Но да кажем, че в дългия ход на неговия живот, че е непостижимо, от наша страна е глупаво. Та може да заместим глупави неща в дадения случай с непостижими, защото глупаво в български отгоре има знакът на безконечността (Г), на безконечното число.

За сега всички изобщо са изгубили своята прана. Най-малко прана има сега. Движенията в съвременните хора са слаби. И за да може да се разбирате, да може да се учите, трябва да имате еднакви движения, еднакви трептения. Всички хора, които имат еднакви трептения и еднакви движения, се разбират, а всички, които имат разнородни, те се отдалечават и не се разбират. Впрочем, еднаквото сега е упражненията; за бъдеще по-малко философия, повече упражнения, а после ще дойдем по-малко упражнения, повече философия. А после ще обясним смисъла на тия движения.

Да свършим.

Тайна молитва.

После ще разискваме върху тези думи (от домашната работа). Половината думи вървят хармонично, но другата част не е хармонична. А това една черта, вие започвате добре, но има нещо, което ви препятствува. Първите движения (на линиите по листа на Учителя) са по-хармонични, а тази малка хармония върху туй (листа), показва едно нещо: учите се, но знанието още не е станало обект на вашия ум, т.е. учите се, да кажете, че знаете. Нещо има у вас несъбудено – туй съзнание да знаете, да бъдете силни. Силни, не да се изнасилвате, а силни да се подигате. Който се изнасилва е пак силен, но силен човек, аз наричам този, който се подига; в този смисъл трябва да бъдем силни. Силни да се подигате, а не силни да се изнасилвате. Човек, който изнасилва себе си, ще изнасили и другите; правило е това, а който подига себе си, подига и другите. Туй е пак правило. Но аз вярвам, че има възможност малко по малко да изправите тази погрешка.

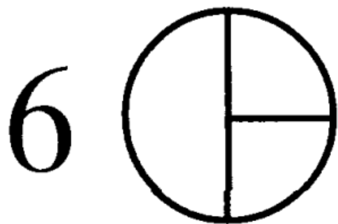
1922_04_12 Движение нагоре. Тръгни към Бога

ДВИЖЕНИЕ НАГОРЕ. ТРЪГНИ КЪМ БОГА

Тръгни нагоре 12 април 1922 г.

Под думата Бог разбирам движение в правилна насока на битието.

В буквата б има вече една пълна шестица плюс знака на . Какво показва числото 6? В него разгледано геометрически се включва целият вертикален, отвесен диаметър, дясната половина на хоризонта или десният радиус и дясната долна четвъртинка от окръжността. Шест е дясно число, мъжко и показва проявление.

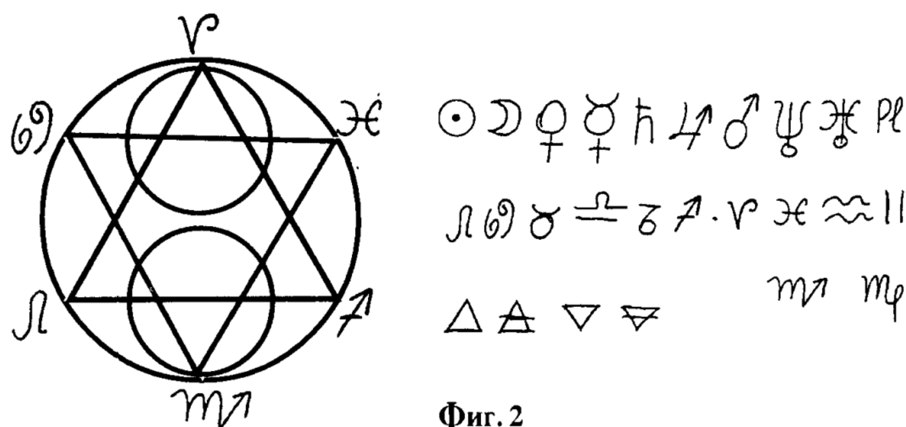
Фиг. 1

Лъчът отгоре слиза долу, в материята, прави четвърт обръщане около себе си и се прибира в центъра. Това са двете, защото 6 е равно на две по три. Първата е Божествената троица: Дух, душа, тяло. Втората е човешката троица: ум, сърце, воля. Значи това е Божествената троица проявена в материята като човек със своите три принципа, които съставляват полетата на неговата проява. Шест е числото на човека. Ако го разложим по друг начин: 6=2x3=2(2+1)=2x2 +2=4+2 Шест равно на две по три, равно на две(2 плюс1) равно на две, две по две плюс две равно на 4 плюс 2.

„Трима свидетелствуват на небеса: Отец, Син и Дух Свети". И трима са които свидетелствуват на земята: огън, кръв и вода. Отец - първичния огън. Слово - жертвената кръв. Дух - вода на кръщение. Шест равно на три плюс три.

Б - освен шесторката в буквата „Б" има и знак на безкрайност. Значи 6-те - човекът, проявената Божествена троица, която се е ограничила и слязла долу, за да се заключи в материята е запазила своето първоначално

движение в безкрайността. Тя идва от безкрайността като комета, слиза, за да се прояви и отива пак в безкрайността, затова човек още докато е на земята трябва да просветне, за да може да поеме друм отново към безкрайността. Докато той не е просветнал, той описва все нови и нови повратни кръгове, връща се отново и отново на земята. Той трябва да стане син Божия, като приеме кръщението на Духа, трябва да пролее кръвта си, за да стане после едно с огъня - Отец, из Когото е излязъл, защото той се ражда агнец - огън, овен - излиза от огъня и там трябва да се върне, защото „Бог наш е огън пояждащ." Кой атрибут на Божественото се крие под тези думи „огън пояждащ"? Трябва да се знае оригинала на хебрейски - за да се изясни напълно скритото значение и мистичния смисъл на думата.

Фиг. 2

Пред КАР седи творческия процес А, която е вече уравновесената душа, водена от разумното, което е ритмовано. Двете А са уравновесени блюда на везните, показват че има една разумна основа, на която става градеж по законите и МР - Свещените букви на мировата душа и този строеж има за последна цел горното А, а от една по-висока гама и така до безкрайност. МР е връзката между физическата проява и неговото съответствие в царството на Духа.

a, ъ, c, d, e	*МАРАК*
КАРМА	*РАМА*
АКРМА	*А МАР–АМ–РА*
РКАМА	*АМРА*
МКАРА	*АМРА–АМРИХА*
АКАРМ	

Фиг. 3

Значи в карма се крият тези тайни, тя е виновницата за създаването на света - творението се развива по великия закон на карма. Карма е първото движение на мировите води. Тайната седи в мистичното значение на буквите, които са като елементи на едно между тях, тогава има друго проявление на същите принципи. Крайно необходимо е да се проникне в тайното значение на буквите -сега друг е въпроса, ако имаме работа седна от древните азбуки, създадени по [...] изображение известни съзвездия - така тази буква, която има връзка с някое от съзвездията ще крие в себе си силите, които й се съобщават от това съзвездие. Градежът на буквите е цяло откровение за този, който може да чете и е разумял окултното значение на геометрическите линии и знаци, защото всяка буква е една геометрическа фигура. Всяка линия, фигура, буква, цвят, нота, точица, всичко има дълбок смисъл и значение за знаещия.

1922_04_13 Природни методи

ПРИРОДНИ МЕТОДИ

7. школна лекция на общия окултен клас,
13.IV.1922, Четвъртък, Ст. София.

Т. м.

Ще направя няколко бележки.

Когато някое младо растение поникне от земята, то е крехко, а природата, за да го направи пъргаво, гъвкаво и подвижно за работа, праща му малко полюлявания и раздвижвания от въздуха. Туй, което въздушните течения извършват за растенията, за да ги укрепят, същото извършва и човешкият ум за растежа на духовното тяло на човека. И когато влизате тук, в школата, ще ви подложат на разни ветрове, от всички посоки. Туй да го имате пред вид. Това е закон! Но да не ви е страх. Който влезе в тази школа и го е страх от някакви дупки – да няма течение – той не разбира закона. На ветрове ще бъдете изложени от всички посоки, от изток и от запад, от север и от юг, от всякъде. И на други ветрове още ще бъдете изложени. Тия ветрове понякога ще бъдат придружени отгоре с благотворен дъжд, по някой път с лапавица, по някой път с град. Всички тия положения ще дойдат, туй трябва да го имате пред вид.

Сега туй, което става в природата, ще стане и вътре във вас. Не стане ли така, вие не сте на прав път. Ако някой ви проповядва някое учение без мъчнотии, без ветрове, без лапавица, без град и без дъжд, това не е Божествено учение, това не е учението на Всемирното Бяло Братство. Туй са принципи, това са положения, които трябва да държите в ума си и да ги опитате. Ако някой от вас се съмнява, имате време, ще ги опитате, но ще констатирате този факт, защото ние се приближаваме към изучаване на една положителна наука, в която законите не мязат на законите в сегашната наука. В тази наука, в която ви въвеждаме, няма абсолютно никакви изключения, там всичко е точно определено. Като казвам „точно определено“, не разбирам, че е ограничено. Не! Две противоположни мнения има в окултната наука, в окултната школа. Безграничното включва в себе си граничното и граничното включва в себе си безграничното. И тогава казвам, че положението е такова: само безграничното може да се прояви, а туй, което е гранично, не може да се прояви. Само силните хора могат да се проявят, а слабите – не могат. Само онази светлина, която е силна, може да се прояви, а светлина, на която вибрациите са слаби, не може да се прояви. Следователно, от вас искам да бъдете силни хора, не

слабодушни, разбирате ли? От вас се иска да бъдете най-силни ученици, най-способни, най-даровити, най-талантливи. Който не е способен, да се труди, за да стане способен. Който не е даровит, не е талантлив, да се труди, да стане способен, да прояви своя талант, а неспособният да пробуди своята способност. Няма какво да се обезсърчавате, това е едно положение.

И тъй всички ще вложите в умовете си мисълта, че трябва да бъдете силни, но не да изнасиляте себе си, а да подигнете себе си. Следователно, всеки човек, който има сила да подигне себе си, ще може да подигне и ближния си, а всеки, който изнасилва себе си, изнасилва и ближния си. Тъй говорят законите на Бялото Братство. Те гледат как постъпваме спрямо себе си и от там знаят какво ще бъде положението ни към другите. Ако аз изнасиля себе си, мога да говоря много приятно, много сладко, но нищо няма да излезе. Законът е верен. Следователно, ще имате сила, не да изнасилвате себе си, а да подигнете себе си. Туй е моралът – да се подигнем над сегашния морал в света. Да подигнем себе си! Тъй че еди-какво си казал някой учен, някой пророк или светия, че светът така е създаден – трябва да се издигнете над общия уровен, над това мнение. Да не изопачавате правите думи на Христа! Аз питам: Всички тези съвременни хора били ли са във времето на Христа, чули ли са какво Той е говорил, какво е казал? Казват: „Не сме чули, но са ни го предали“. Туй, което е писал този апостол, ти сигурен ли си в това? „Еди-кой си какво казал“. Не, не ние имаме други доказателства за онова, което Христос е говорил, ние имаме една архива, в която всичките думи на Христа са написани със златни букви. Знаете ли в каква велика книга, на какви листа са написани Христовите думи? Там са написани всички думи. Всички посветени ученици на окултната школа четат от това Велико Евангелие. Туй е Евангелие! А сега, искат да ни убедят, че туй Евангелие е свещено, дадено ни от Духа Светаго. Не, не, от Духа Светаго е онуй Евангелие, което Христос е проповядвал. Евангелието, което Христос е говорил, се е отпечатило на листата, всичките му беседи са напечатани на тази книга, дума по дума на тази Велика книга. Каквото Христос е говорил, тъй както се възпроизвежда всяка дума, изговорена върху фонографа. Туй Евангелие го разбирам! И колко думи, колко притчи, колко неща са напечатани върху листата на тази книга, за които светът даже и не подозира!

И тъй, първото положение, което се поставя в туй Евангелие, е следното: Бъдете силни, защото Бог живее вътре във вас! Защо? Такъв е законът. Чудни са хората! Ама ще каже някой: „Апостол Павел е казал, че когато сме слаби, тогава сме силни и когато сме силни, тогава сме слаби“. Да, ап. Павел е бил окултист и знаете ли какво е искал да каже той с това! То значи: когато мисля като човек, слаб съм, а Бог, Който живее в мене, ме

прави силен. Когато някой е силен, това значи, да съзнава, че Бог живее в него. Слаб съм, като човек, но понеже Бог живее в мене, силен съм. Като казвам, че Бог живее в мене, тази дума пак е неразбрана. Бог не може да живее в мене или вътре във вас. Вие още не сте проявени, как ще живее Господ във вас? Вие 10 пъти на ден се изменяте, как ще живее Господ във вас? В Писанието, нейде, ап. Павел казва: „Вие сте храм Божий“. Кое е храм Божий? – Душата ви. Вашата душа е нещо велико! И следователно, ние сега градим тези малки храмчета, в които душата ще се смали. Туй вечното, безграничното, тъй ще се смали, че да влезе в този малък храм на Любовта. Душата знае закона на смаляването, тази малка душа може да стане гранична и безгранична, в едно и също време. За Бога, колкото е лесно да бъде безграничен и безконечен, толкова е лесно да стане граничен и конечен, заради нас. Когато ми кажат, че едно същество е конечно, много нещо разбирам. Аз разбирам, че величието, интелигентността и Любовта на Бога са толкова големи, че Той се смалява в туй малко същество, за да опита всички негови радости и скърби, да го подигне, за да разбере то величието Му. Туй е най-великото, най-чудното в Бога. Туй разбирам Бог! Този Господ ви препоръчвам, Господ, който може да слезе до вашия уровен, от там да ви подигне и да ви направи като себе си. В какво? Да бъдете като Него силни, да разберете живота на другите същества и да подигнете и тях.

Това е учението, което Христос е учил. Сега това, което имаме, не е морал. Ние оставяме сегашния морал и ви даваме нови принципи, които трябва да имате и да ги разработвате. Когато разработва принципите вътре в душата си, вие ще се почувствувате силни и мощни – силни и мощни да претърпявате всичко.

Сега ще обясня и думата „търпение“, от окултно гледище. Всеки ученик от школата на Всемирното Бяло Братство трябва да бъде търпелив. Но как? Някои, например, се въздържат и казват: „Аз бях много търпелив, въздържах гнева си“. Да въздържаш гнева си, това не е търпение. Търпеливият човек е богат човек, който постоянно изплаща дълга си на всеки, който идва при него. Той има сила в себе си. Да въздържаш гнева си, това не е търпение, това е мъчение. Сега проповедниците искат да ни убедят, че мълчаливият бил търпелив. Не е търпелив такъв човек. Когато друг се радва и весели, той мисли за съвсем друго нещо. Търпеливият човек, като дойде някой при него, той го пита: „Какво искаш от мене?“ – Ти ми дължиш. „Колко?“ – Плаща. Той постоянно пее своята песен. А сега като дойде някой при някого, казва му: „Ти си безчестен“. Той мълчи, нищо не плаща, въздържа се, казва: „Добре ме наругаха, аз съм много търпелив човек“. Никакво търпение не е това, ти си човек на мъчението. Но тук, в тази школа, никакво мъчение няма. Преди да влезете в тази

школа, докато влезете, мъчение има, но като влезете в нея, трябва да бъдете търпеливи, весели, да обладаете цял свят. Тъй ще разберете търпението като ученици. Като дойде някой при мене, ще го питам: „Търпелив ли си? То значи, че имаш да ми даваш“. Някой казва: „Ти ме обиди“. Що е обида? Имаш дълг, дължиш. Колко? – Еди-колко си. Веднага: Колко лихва? – 10–20%. Аз няма да обеля зъб. Ще отворя кесията си – „заповядай!“ Доволен ли си? – Доволен съм. Ще се ръкувам. Ще дойде при тебе някой. „Аз съм обиден“ – Ще отвориш кесията си, ще платиш и ще се свърши въпросът. Всички ученици така ще уредите въпроса помежду си. Ще отворите кесиите си и ще плащате. Като дойде, ще платиш. Туй е учението, което Христос е проповядвал. И ако туй учение се прилагаше, християнският свят щеше до сега да се подигне, щеше да се оправи. А сега с какво се занимавате? С въпроса: „Спасил ли ни е Господ или не“. Като ни е пратил Господ на земята, ние сме спасени. Ние сме спасени още когато сме излезли от Бога. Следователно, Христос всичко е предвидил. Христос е проявление на тази Любов. Той изпраща Любовта към онези, които е спасил отначало. Но понеже те са готови и сега да възприемат Любовта, те са били в зачатие. Майката кога храни детето си? Тези хора не разсъждават върху тази философия. Ами когато онова дете е в утробата на майка си, сучи ли от гърдите ѝ? Не, млякото ще остане за майката. Тя задържа млякото си за времето, когато се роди детето ѝ. Следователно, през времето на своето ембрионално състояние, докато се родим, Бог ни е чакал, за да прояви Любовта си. За някои от нас, които сме родени, има мляко, а за някои – твърда храна. Колкото по-нататък вървите, повече ще опитвате благата. Следователно, ние сме в онзи период, когато Божията Любов се проявява към учениците. Значи ние сме в най-прекрасното състояние, когато Бог съизволява да се прояви на учениците. Какво по-хубаво има от това, когато бащата каже на сина си: „Синко, вземи си торбичката и иди на училище“. И целият космос, с всичките слънца и планети, е създаден, като едно предметно училище, и всички вас ще ви разхождат по всички планети, слънца и по месечината, ще ходите навсякъде да учите. Разни посоки ще вземете в екскурзиите си и пак ще се срещнете. Но ще питате: След колко милиони години ще се срещнем? Не, едно пътешествие от 10 милиони години можем да го съкратим на 1 час или на 1⁄2 час, а друго пътешествие от 1⁄2 час може да го разтеглим в 100 милиони години. То е въпрос на движение, на бързина. Зависи какъв влак ще вземем, с каква скорост, с каква бързина. Там е въпросът, с какъв влак ще пътуваш. Ако се качите на един влак с голяма бързина, слънцата ще минат край вас много бързо, не ще може да разгледате всички хубости и ще си кажете: „Минахме из вселената и нищо не видяхме“. Ако пък вземете един трен, който пътува с малка бързина, на едно място ще се спрете, на друго място ще се спрете, ще видите всяка планета. Между тези планетни пространства има такива светове, каквито съвременните хора и

не подозират, те мислят, че туй, което виждат, само то е. Не, има други светове, които не могат да се видят със съвременните телескопи. Айнщайн казва, че няма време и пространство. Аз разбирам езика му: няма време и пространство, но има състояния.

И тъй първото положение за учениците е да бъдете силни. Ще турите в ума си мисълта да имате сила. Тогава за придобиване на тази сила ние имаме вече методи. Има закони как да придобием сила. Ще ви поставим на изпит и ще видим дали тази сила, която ще придобиете е за вашето подигане или за изнасилването ви. Ако я употребите за изнасилването си, тогава ще ви дадат обикновена сила, а ако я употребите за вашето подигане, ще ви дадат Божествена сила. Когато говоря за Любовта, подразбирам, че само Божествената Любов е единственият, великият закон в света, който може да гарантира тази сила. Ако бъдете с такава Любов, тази сила ще ви се гарантира, а ако бъдете с обикновената любов, ще ви дадат обикновена сила, а тази сила всички я имате.

Сега тези са положенията, които трябва да вложите в ума си. Това е учението, което Христос е учил. То е най-простото учение, което Христос е проповядвал на хората тогава.

Сега разбрахте кой е силен човек. Но кой е слаб човек? Силен и слаб. Всеки, който не употреби силата, която има, за своето подигане, става слаб. Щом не употребиш тази Божествена сила за своето подигане, ти си слаб, а слабият, щом употреби малкото си сила, която има, за своето подигане, става силен. То е същият закон, както като дадете условия за развитие на онова житно зърно, силата му се увеличава и разраства. В математиката, тук, на земята, частта не може да бъде равна на цялото. В окултната наука, в окултната математика, обаче, има друго твърдение: всяка част е равна на своето цяло и всяко цяло е равно на своята част. Тогава как ще примирите тия противоречия? Следователно, отношенията на тази математика не са механически, но са органически и психологически. Процесът е, значи, вътрешен. Сега как се изразява това математически? Ако речем да го доказваме, трябва ни ред лекции, ред формули от тази сложна математика и след като се направят всички процеси, въпросът пак остава неразрешен. Това е само едно твърдение, което при сегашните условия на живота не може да се обясни. А истината е следующата: че слабият човек, микроскопическият човек в света, ако върви по великите Божествени закони, един ден може да бъде силен. Туй е необходимо заради нас, да бъдем силни.

И тъй силата е едно качество на Божествения дух. Значи – силата е движение. Всички тия движения човек трябва да ги влада.

Прочетоха се темите върху „Предназначението на 5-те чувства“. Избра се една комисия от трима души, мъже, която да извади същественото и най-важното от прочетените теми.

Мъже, подразбирам интелигентността да работи, мъдростта да работи, защото за Любовта няма още място. Сега щом се яви Любовта в света, ние плачем, а трябва да мислим. Ще направите един хубав извод. Тъй щото учениците, като се трудят, могат да кажат някои хубави работи, нали?

Ще ви задам друга една тема, върху която да напишете пак нещо, а именно: предназначението на водата.

Вие си записвайте темите, даже и онези от вас, които не пишат, защото те са свързани помежду си.

Т. м.

1922_04_16 Не бъди неверен, но верен!

НЕ БЪДИ НЕВЕРЕН, НО ВЕРЕН!

После казва на Тома: „Дай си тука пръста и виж ръцете ми: и дай ръката си и тури в ребрата ми; и не бъди неверен, но верен". (Ев. Йоан 20:27)

Съвременните културни хора запитват: „Какъв е смисълът или каква е целта на живота?" Този въпрос е зададен не само от съвременната култура, не само от съвременните философи, не само от съвременните религиозни хора, но и всеки човек си го задава и всеки по своему дава един отговор, добър или лош. Гладният, когато се приближава при трапезата, какво запитва? Запитва какво има за ядене, хляб или нещо друго сготвено, добре сготвено ли ще бъде или дали тази храна ще бъде приятна? Туй е важното за него. Неговата философия не отива по-далеч. Когато някой отива на концерт, иска да знае какви парчета ще бъдат изпълнени и дали нему ще допаднат на сърцето. Когато някой свещеник отива на църква, иска да знае как ще изпълни своята работа и дали богомолците ще бъдат доволни, дали ще го слушат тоя ден, защото туй служене е само една част от цялата му служба. Когато ученикът отива на училище, той се запитва дали ще може да се учи, дали ще може да свърши. Туй е въпросът.

Сега, съвременният християнски свят си задава въпрос, задават си въпрос повечето от езичниците, повечето от невярващите и искат да покажат, че те имат една философия, която почива на по-здрава основа, но резултатите на вярващите и невярващите са едни и същи. И аз ще ви го докажа, че са едни и същи. Един човек, който не вярва в Бога, но има закони от държавата, по тях постъпва и дава пари с лихва. Има друг човек, който вярва в Бога и дава пак пари с лихва. Но вярващият ще каже: „Аз вярвам, но давам с един грош по-долу". Тъй че всичката негова доброта е в неговия грош. Невярващият, като го обидиш, и той ще те нахука най-добре, а ако му удариш една плесница, той ще ви удари две. Вярващият ще ти удари една плесница и ще ти каже: „Благодари, че не ти ударих две". Разликата е, че не ти ударил две плесници, но „око за око, зъб за зъб".

Ако дойдем да говорим за истината, светските хора обичат малко да поизвъртват истината, религиозните и те я извъртват, а при това те казват: „Ние нямаме намерение да лъжем". Да, вярвам, че нямате намерение да лъжете, но при това употребявате тази лъжлива монета. Защо? – „Дадоха ни я, трябва да я прокараме." Сега религиозните хора са напълнили джобовете си с фалшиви монети и казват: „Дадоха ни ги, ще ги прокараме някак". И застават сега хората, искат да намерят Истината. Истината по този начин не може да се намери. За да можем да намерим Истината,

трябва да знаем най-първо какви качества тя ще ни придаде, какви качества ще вземем от нея и какво ще ѝ предадем. Когато приемаме Истината, има една обмяна между нас и Истината. Когато приемем Любовта, пак има обмяна. Когато намерим Бога, пак има обмяна.

Сега, има една съществена философия, едно вътрешно разграничение, което всеки вярващ трябва да прави: идеалното, неизменното, постоянното трябва всякога да бъде далеч от нас, ние да не може да го достигаме нито със своите ръце, нито със своя ум, защото всяко нещо, което ние пипаме с ръце, разваляме го. Бъдете уверени, че всяко нещо, което ние можем да докоснем с нашия ум, и то се разваля. Материалните работи с ума не се развалят, а с ръце се развалят, но има други форми, които се развалят от ума. Ако вие се греете на слънцето, няма никаква опасност, слънцето досега никому зло не е направило. Но ако имате светлината на слънцето, концентрирана в една свещ, с тази свещ може да направите хиляди злини. С тази свещ може да прочетете една хубава книга, но може и да запалите цял град, 100 плевни и хиляди къщи. Та някои казват: „Да имам светлината на слънцето“. На кое слънце? Което запалва ли? И то как? Отдалеч или отблизо? И според мене, всеки, който носи свещ, който носи светлината на слънцето отблизо, той е опасен човек. Това е мое заключение, това са мои умозрения, обосновани на един вътрешен велик закон. Аз не казвам да ги приемете. Тъй е в живота. Със свещта може да запалите една плевня, но със слънцето не можете да запалите никаква плевня.

И тъй: ако в нашите умове преобладава Божествената светлина, с тази светлина не можем да направим никому зло. Но ако в нашия ум тази светлина е концентрирана и преминала от друг някой човек в нас, тази светлина е опасна. Тази светлина е безопасна, докато не е преминала през нас. Затуй трябва да бъдем внимателни. И ако туриш свещта на пода и ти четеш и заспиш, а подът е направен от дъски, тя може и тебе да изгори. Като казвам, че човешкият ум може да изгори всичко, аз подразбирам, че неговият под е направен от дъски, паднала е свещта, запалила цялата къща и тя изгоряла. Да се спрем на 27-ия стих от прочетената глава: „Дай си тука пръста и виж ръцете ми; и дай ръката си и тури в ребрата ми; и не бъди неверен, но верен“. Значи човек, който иска да изпита нещо, трябва да има воля. „Дай си пръста!“ Ръката е израз на човешката воля. Тази воля трябва да бъде добре оформена и всички пръсти трябва да бъдат подчинени на нея. Защото ако твоят пръст не би се подчинявал на твоята воля, как би си турил ръката, как би си турил пръста? И тогава как ще изпиташ нещата?

Сега, съвременният свят проповядва спокойствие и мир, никакво движение, т.е. ние сме се устремили към един живот на едно вечно

спокойствие, и вследствие на това в нашия мозък много органи са атрофирали, останали са в бездействие; много органи вътре в нашето тяло са останали също в бездействие, и вследствие на това в нас се забелязва една анормалност. За пример, ние не сме способни да изкажем една права мисъл. Искаш да изкажеш една права мисъл, но си казваш: „Ще ми коства“, и се спираш, после, като започнеш да я изказваш, помисляш: „Да прочета еди-кой си автор и ще разбера“. Този автор пък те изпраща при друг. Хва̀нете един автор, после друг, трети, осветляват ви малко, но най-после ви казват: „Има нещо, което ние не знаем“. А това нещо, което ние не знаем, това сме самите ние. Ние себе си не познаваме. Тогава ние мязаме на онези двама българи от старо време, за които говори една поговорка, че тръгнали тия двама млади за война. В римско време било това. Те били млади, но след като отсъствали дълго време, около 40 години, израстнали им дълги бради и мустаци. Като се видели един ден в огледалото, не се познали и се запитали: „Дали сме ние? Ще проверим този факт, ще отидем при нашите жени“. Отишли при жените си и ги запитали: „Вашите мъже имаха ли бради?“ – „Не, нашите мъже бяха млади, без бради и мустаци.“ – „Тогава не сме ние.“ Сега някой се върне, дойде с мустаци и брада и казва: „Я ми кажи де съм бил!“ Казвам: В римските легиони, да воюваш. Обръсни мустаците си и хвърли брадата! Но все пак има нещо, което се е изменило, ръцете огрубели, лицето не е тъй гладко и тогава жените казват: „Това не са нашите мъже, нашите мъже бяха млади, а тия са стари“. Тогава как ще познаем Истината?

Христос казва: „Дай си пръста тук!“ То е външната страна. „Положи го!“ – „Де?“ – „Виж ръцете ми! Ръцете ми виж най-първо!“

Сега, съвременните хора, като се срещнем, казваме: „Дай си ръката тук!“ Питаме се: „Как са баща ти, майка ти?“ След като се ръкуваме, казваме си името и като си турим пръста в тази рана, на нищо не обръщаме внимание и пак не се познаваме. Ние не обръщаме внимание, запример, като хванеш ръката на някой човек да се ръкуваш, каква е тя. „Ама ръкуването е обичай“, казвате. Ти като хванеш този човек, ще видиш неговата ръка мека ли е или е корава, топла или студена, влажна или суха. Това са отличителни качества на човека. А ти, след като се ръкуваш с някого, питат те: „Каква му беше ръката?“ – „Не зная, ръкувах се с него.“ След туй не можеш да го познаеш. Ти ще вложиш ръката си в тази рана, за да го познаеш. Попитай го: „Кой си ти?“ – „Аз съм този.“ – „Кой?“ – „Който бях горе на кръста.“ – „А от тази дупка има малко кръвчица.“ В тази дупка аз влагам закона, че като близнеш кръвчицата на човека, тя дава сила. Нали? Нали е казал Христос на едно място в Писанието: „Ако не пиете кръвта ми и не ядете плътта ми, няма да имате живот вечен“. Ако днес би дошъл Христос и би изказал тези думи, биха го затворили и нашите психиатри

кой знае как биха се изразили за нашето ново гледище. А когато лекарите чрез своите помпи изкарват кръвта на хората навънка, за това и не се мисли.

„Дай ръката си тук и тури я в ребрата ми, и не бъди неверен, но верен". Значи: „Турѝ ръката си при сърцето ми".

Важните думи тук са: „неверен" и „верен". Има два вида неверие или безверие, има и два вида вяра. Може да вярваш в доброто и да не вярваш в злото, а може да вярваш в злото и да не вярваш в доброто. И следователно, ако те убеждавам сега да не вярвиш в злото, тогава неверието е положително; ако някой сега те убеждава да не вярваш в доброто, да имаш неверие към доброто, а вяра в злото, тази вяра е отрицателна. Следователно някои казват да вярваш и да не вярваш. Зависи: някой път неверието е полезно, а някой път вярата е вредна; някой път вярата е полезна, а неверието – вредно. Това са пак мои заключения, това са аргументации. Аз не правя разлика между вяра и неверие. За мене важи частицата „не". Тя е един елемент, който носи в себе си киселина. Следователно от неверието като извадиш киселината – „не", – всички други елементи са на мястото си. Като извадиш от неверието „не"-то, то става безопасно, а като туриш „не"-то, то става опасно. И ние винаги казваме: „не, да". Защо като казваме „не", не разбираме „да", и защо като казваме „да", не разбираме „не"? – Защото вибрациите на „не"-то означават чисто отрицателни качества. Думата „не" означава две противоположни величини, две противоположни истини, на които трябва едно място или трябва един ум, за да минеш от едно състояние в друго и да примириш тия две противоречиви истини, които нямат допирни точки. „Не" означава два бряга, между които тече вода, и следователно онзи, който не знае да плува, той всякога ще се удави в тази река, затова трябва да има мост. Онези, които се занимават с отрицателни мисли, трябва да бъдат здрави хора и да имат светли умове.

Сега Христос казва: „Не бъди неверен, но верен, след като си направил опита". Значи трябва да направиш опита. Аз искам да направя едно разграничение в днешната си беседа. Мнозина се спират и казват: „Това е едно заблуждение, което се проповядва днес там". Заблуждение? Ако аз посея на нивата моето жито по това „глупаво" учение и то израстне и даде една педя класове със стотина зърна всеки клас, а ако „по-хубавото" ваше учение израстне един клас с големина 5 сантиметра и във всеки клас има само 20 зърна, питам тогава, от чисто икономическо гледище, кой е на правата страна? Но ще каже някой: „Тъй, нашият житен клас дава 20 зрънца, но те са пълни, хубави, а вашите са хилави". Добре, и на този опит съм съгласен. Ще направим хляб, и с този хляб ще храним болните хора,

най-хилавите хора, и ще видим с кой хляб ще оздравеят най-скоро хората. На опит ще подложим това. Ако техният хляб изцерява хората по-бързо, те са на правата страна, от това ще признаем правотата на учението им, но ако нашият хляб изцерява болните по-скоро, ние сме на правата страна. Тъй седи въпросът. Ние ще проверим това, а няма да се оставим на вярвания. В нас няма вярвания.

Христос казва: „Тури сега пръста си в ребрата ми и не бъди неверен, а верен". След като си направил опит, бъди верен и не поддържай вече своето неверие. Сега, от противоположния лагер ни казват: „Вие вярвайте в това, което светите отци са писали". Ние ще повикаме светите отци, ще турим пръста си в раните им и тогава ще повярваме. Време е вече всички свети отци и апостоли да дойдат в този свят и да засвидетелстват Истината тъй, както Христос я засвидетелства. И всеки от вас, който се каже, че е християнин, нека дойде да тури пръста си и да засвидетелства, ако дойде някой неверник Тома и ви запита: „Вярваш ли в Христа?" Не, това е второстепенен въпрос. Той трябва да ви запита: „В твоята душа живее ли Божественият Дух, и Божествената Любов проявява ли се?" Как ще обясниш на този човек? Ще му кажеш: „Дай си тук пръста в ръцете ми и в ребрата ми и ще познаеш!"

Има едно предание, то е мое, не е проверено и за пръв път ще го чуете сега. Ще кажете: „Какво ли е туй предание? Чудно трябва да е!" Много просто предание. То е следното: Една чужденка, бедна жена, дълго време търсила Христа, за да я излекува, но не могла да го намери. Когато приковавали Христа на кръста, тя чула това, отишла на мястото, дето ставало приковаването, и започнала да плаче, че било късно и няма да може да я изцери. Като я видял, Христос помолил войниците да освободят едната му ръка, положил я на главата на жената и я изцерил, като ѝ казал: „Иди и живей според вярата в Любовта".

Сега, вие всичко направяте, но туй не може да направите, нали? Че не можете да го направите, всеки ден фактите ще свидетелстват против вас. Вие сте неразположени, дълго време сте го търсили, намерите го, но той ви казва: „Не видиш ли, че аз съм прикован на кръста, дълго време страдах". Не, ще кажете на войниците: „Освободете ми едната ръка!" Ще кажеш: „Тури си пръста между ребрата ми, да познаеш, че аз съм тоз". В това има една велика философия. Когато започнете да разбирате живота тъй умно, само тогава съвременният християнски свят ще се видоизмени, ще се видоизменят и сърцата и умовете на хората. Със сегашните вярвания, със сегашните начини не може. Аз чета една брошура на евангелистите, в какво стои правотата на Христовото учение. След като прочетох брошурата, казвам: „Всичко са казали, но не и Истината". Не са казали:

„Отковете ми ръката да излекувам тази болна жена“. Там се казва как са гонили вярващите, как са преследвали църквата. Всичко туй разбирам. Ами кого не гонят в този свят?

Сега ние няма какво да се хвалим, защото има светски хора, които са страдали повече от религиозните. Колко души има в затворите! Те страдат и аз страдам. По какво можем да се отличим? По това ли, че ти си затворен заради Христа? Това е въпрос, дали ти си затворен заради Христа. Може да се провери това. Ако ти, като си закован, помолиш войниците да ти освободят едната ръка, за да излекуваш жената, и после пак туриш ръката си горе, да изтърпиш докрай твоите мъчения, ти си затворен заради Христа.

Ние, съвременните хора – турям и себе си с вас заедно, защото ако кажа „вие“, ще кажете: „А, вие, а пък ти?“; е, ние, – ние нямаме тази доблест в себе си, искаме Господ да слезе при нас. И евангелистите пеят една песен: дохожда един ангел, взима една душа, прегърне я и я носи на ръцете си горе на небето. Но знаете ли каква е тази душа, която ангелът носи горе на небето? Тя е една страждуща душа, която е измила своите грехове чрез страдания. Само нея, само чисти души носи ангелът. А онези души, които са грешни и не са измити, стоят още с хиляди векове като червеи в земята. Ангелът дойде и им казва: „Не си чист, не мога да те взема още на небето“. – „Ах, да има един ангел да ме прегърне!“ Да, но и ти трябва да имаш чистота. И ти трябва да имаш ръце да прегърнеш този ангел. Ангелите са опитали нашето изкуство. Знаете ли в какво положение се намираме? В положението на един змиеукротител, който често правил опити с една от своите змии – боа. Карал я често да се завива около него и когато ѝ заповядвал, да се развие. Един ден тя се обвила около него и той започнал да ѝ заповядва да се развие, но тя не го послушала, стиснала го добре и всичките му кости станали на парченца. Та често и ние, в името на любовта, строшаваме много кости. Аз съм опитал хората, зная ги сега, и като ги срещна, зная ги от кой чешит са. За нищо не мога да се излъжа. Опитал съм и мъже, и жени, опитал съм всички горчиви неща и виждам, че в името на Бога са извършени хиляди престъпления. Никой ангел не може да се излъже. Аз казвам: „Ако искаш да ме опитваш, няма защо да ме пипаш. Ако ти трябва кръвчица, аз ще ти дам колкото искаш“. Ти си намислил да направиш едно престъпление, по-хубаво го кажи, а не да направиш две престъпления. Искаш да ме изядеш, кажи го това, а не като искаш да го направиш, мислиш как да го скриеш. Но да ми казваш, че няма да ме изядеш, и да ме изядеш, това са две престъпления, които никога не се прощават. Като изядат и тебе, и като преминеш на другата страна на живота, Господ ще ти каже: „Сега ти прощавам“. Тогава и двамата, и този, който те изяде, и ти, когото изядоха, като двама фалирали

търговци ще започнете живота наново. Като направиш едно зло, по-добре си кажи. Тогава Господ ще ти прости. А сегашните хора 100 души изяли, и искат Господ да ги прости. Искат Христос да ги прости. Христос е вечна Любов, той не прощава! Той казва: „Този брат дайте да го изядат“. Ами по-раншните християни в римската арена не ги ли разкъсваха зверове, кучета? Какви ли не страдания претърпяха те! – Защото бяха грешници. Христос им каза: „По кой начин искате да изкупите вашите грехове?“ Разкъсваха ги зверове. Тежко, но тия светии заслужиха тия страдания, дадоха добър пример. Казваха, че „кой каквото прави, такива последствия ще носи“. Те си изплатиха кармата по този начин.

А сега ние проповядваме едно учение на Любов. И казвам: „Аз проповядвам Любов“. За кои? – Не за ония, за които има Любов, а за онези, за които няма Любов в света, които са в дисхармония с нея. Няма по-страшна сила от Любовта, когато си в дисхармония с нея. Следователно животът в света не е нищо друго, освен да вършим всичко в една и съща посока, със своите стремежи и цели, и тогава ние няма да си противодействаме. Но когато в нас целите се различават и са диаметрално противоположни, тогава ще има насилие, постоянно ще има борба, един път ще излъже другия, вторият – третия, третият – четвъртия, няма да говорят истината. Щом двама християни не могат да се примирят заради Бога, това показва, че техните цели са различни. Щом двама души не могат да се разберат, техните цели са различни, между тях не е Господ. Техният Господ е свещеният егоизъм. Евангелската и католишката църква не могат да се примирят. Народът се примирява, но свещениците, служителите, които водят паството, не могат да се примирят. Един евангелски проповедник не беше допуснат да служи в една правоверна църква, защото трябвало да го ръкоположат. И един православен свещеник, ако отиде в една евангелска църква да служи, няма да бъде допуснат, защото трябва да мине през същата процедура. Нямам нищо против това, но казвам, че всичко се е материализирало, Христос се е обърнал на златни кръстове, на златни одежди, всичко отвътре е излязло навънка. Одежди, кръстове, светии, всичко е злато. Ако отидете в някоя евангелска църква, със стихове на Библията е облечена цялата църква, но като погледнеш в сърцата на хората, стиховете ги няма там. Казват: „Ти вярваш ли в златния кръст?“ – Вярвам, как не! – „Той е златен, знаеш ли колко струва?“ – Как да не вярвам, за половин година може да ме осигури. Е, хубаво, елате при мене без този златен кръст! Ела при мене и ми кажи: „Вярваш ли?“ – Защо да вярвам в тебе, ти гарант можеш ли да ми станеш? „Не.“ – Не вярвам тогаз.

И ние, съвременните християни, искаме сега да приложим какво е искал да каже Христос. Христос искал да каже следното: в света има само една

цел – да се приближат хората към Бога, от когото излиза Духът, който дава живот. И този Бог е Любов, а тази Любов съдържа в себе си всички методи, всички начини, всички условия, чрез които човешката душа може да се развие, за да бъдем щастливи и радостни. Следователно Христос казва: Само Любовта съдържа в себе си всичката велика наука да направи хората щастливи, да се обичат. Когато казвам „да се обичаме“, вие отговаряте: „Нима не знаем обичта и че трябва да се обичаме?“ – Не я знаете. Трябва да се научите как да обичате. Това са методи. Аз казвам: Как ще обичаш човека, ти научи ли го да не лъже? Ние казваме на децата: „Няма да лъжеш“, и там си остава, „Няма да крадеш“, и там си остава. Но по кой начин да не краде, да не лъже? Методите трябва да научи! Ние казваме: „Да се обичаме“. – „Как?“ – Как ли? Е, хубаво, ето какво изисква Любовта: допуснете, че аз съм писател или един проповедник, животът ми е много добре уреден, къщата ми много добре мебелирана, леглото ми е добро, удобно, искам сам да спя на него, да няма никой друг при мене, флуидите ни да не се смесват, за да не изгубвам силата си, и казвам: „В моята стая никой не може да влезе“, и проповядвам на хората за Любов отвънка. Това е старото учение. Е, хубаво, една сестра, която вярва в старото учение, дошла на гарата отнякъде, никой не я приема, а вънка дъжд, сняг, и тя похлопа на моята стая, ако аз ѝ кажа: „Не ме безпокой, ела утре, за утре имам важна тема, готвя проповед“, това Любов ли е? Аз ще оставя беседата си, ще оставя всичко друго, ще я приема, ще ѝ стопля вода, ще я нахраня, ще ѝ дам моето легло, а аз ще дежуря и ще ѝ кажа: „Сестричко, няма нищо, аз се радвам, че ти от толкова години не си дошла, сега те намерих, изгубена беше“. И обуща ще ѝ дам, ще ѝ дам дрехи да се облече. Ако ѝ е нужно учение, на училище ще я пратя. Ще кажете: „Можем ли да направим всичко това ние?“ – Можем, можем. Това е новото учение, това е учението, което Христос проповядва. Казвате: „Само майките могат да направят това за своите деца, които те са родили“. Аз виждам много майки, които това не вършат. Една майка ще отхрани днес дъщеря си и после ще ѝ каже: „Слушай, ти гледай да се храниш добре, да се харесаш“. После ще гледа да дойде някой късметлия, да я продаде някак си. Той ще гледа здрава ли е, пълничка ли е, ще може ли да готви, има ли прикя, има ли повече пари, това-онова, най-после ще прати сватове и ще гледат да се оженят.

Оженят се, но след 2–3 месеца виждаш я нещастна, върне се при майка си, която казва: „Непрокопсана е“. Когато майката роди една дъщеря, тя не я ражда да се жени, разбирате ли? Според Христовото учение, тя ражда една дъщеря и я учи да обича Господа, да изпълнява волята Божия, а само Господ жени хората в света, нито владици, нито попове имат това право. Никой няма право да жени дъщеря си, освен Онзи, Който я изпратил на земята. Само Той има право. Тъй говори новото учение. Вследствие на

това, понеже ние вършим известни престъпления, които Бог не е санкционирал, затова идат и тези страдания. Ние постоянно венчаваме и развенчаваме, обаче ние нямаме право нито да венчаваме, нито да развенчаваме, а имаме право само да санкционираме туй, което Бог е предвидял. И когато Христос казва на Тома: „Ела и тури пръста си в ръцете ми, ела и тури ръката си в ребрата ми и не бъди неверен, но верен, и знай, че аз съм този, който бях горе на кръста и пострадах". Заради кого? – Заради тези, които не вярваха. Тогавашните християни, които са заминали на небето, вече са оправени и мислят като нас, но тези, които са на земята, не са оправени. И вие ще се оправите. Аз не казвам специално за вас. Някои от вас сте оправени, някои от вас не ви достига още малко, една стъпка. Вие седите и казвате: „По кой начин да се изпълни волята Божия?" Чакате и си казвате: „Аз нямам разположение". Не, волята Божия не се изпълнява само с разположение. И при разположение, и при неразположение трябва да се върши волята Божия. Казвате: „Аз не мога да правя добро, защото не го усещам в душата си". Е, хубаво, когато вълкът има едно усещане, какво прави? – Хване овцата и я изяде. Когато имаме едно усещане, то не е доказателство, че трябва да се извърши нещо. Когато пък имаме неразположение, то не е доказателство, че не трябва да се извърши нещо. Някога неразположението може да е негативно. Някой казва: „Не съм разположен да говоря истината". Именно когато ти си неразположен за истината, изкажи я, направи я. Някой казва: „Аз не мога да любя; не е в естеството ми. Аз съм човек, който мисли". А именно, че Любовта минава през ума. Който има ум, трябва да люби. Ако мислиш, без да любиш, аз бих казал, че ти не си от най-умните хора, не мислиш. Най-великият аргумент за това, че Бог, Който е най-умното същество в света, Който е родил всички други същества, е, че за Него се казва, че е Бог на Любовта, защото най-много люби. Следователно най-великото, най-мъдрото нещо в света е Любовта. А ние казваме: „Аз съм същество интелигентно, което не трябва да люби". Извинете ме, ще ви кажа, че вие не сте интелигентни, нямате никакъв ум. Защото Онзи, Който е създавал световете, Който е направил всичко, Той е Бог на Любовта, дал е всички жертви, а ти, един пигмей със своя ум, казваш, че не можеш да любиш. Защо? – Защото си имал ум. Владиката не могъл да люби. Защо? – Защото седял много високо, не могъл да слиза долу. Да, ти си един владика, голям човек, не можеш да любиш. Господ от горе, от небето е слязъл, въплътил се е долу на земята, приковали са Го на кръста като слуга, а ти като един владика, като господар, сгънеш ръце и казваш, че не можеш да се занимаваш с дребнавости. Не е право туй. В туй няма никаква философия. Друго е, ако не можеш да обичаш. Това твое учение принадлежи на лявата страна.

„Тури пръста си на раната!" – Къде? – Във волята Божия, в сърцето Божие,

да знаеш, че Бог е Любов, да видиш тия ръце, които пострадаха, да пипнеш тия ребра, които пострадаха за Любовта. Някой казва: „Аз се въодушевлявам от тая Любов“. Тия рани на ръцете ми защо са? – Защото се въодушевих от тази Любов. Казваме: „Колко велик е Христос!“ Да, въодушеви се от тази Любов. Да, в Любовта си трябва да бъдем велики. По какво можем да бъдем велики? Ние по ум не можем да бъдем велики, но по сърце и по душа всички можем да бъдем велики.

Разправят за един древен цар Ида-Мури, че имал син много учен и даровит. Синът започнал да пише една велика книга на живота, защо са създадени мъжете и жените и какво е тяхното предназначение. Според обичая на това царство, бащата, когато оженил своя син, дал му една свещ, с която дълги години могъл да си свети, но мъжът и жената трябвало да употребяват само една свещ. Един месец след като се оженил царският син, запалил тази свещ, отворил книгата си да чете първите думи на своята любима, но вижда един пасаж ненаписан, искал да го допише. В туй време дохожда една гостенка на жена му, тя влязла в стаята, взема̀ла свещта и мъжът ѝ остава на тъмно. Тази нейна другарка гостенка донесла една своя книга и взела да ѝ чете. Минава час, два, не донесли свещта. На царския син домъчняло и започнал да плаче. Дохожда при него една негова другарка от детинство и го пита: „Защо плачеш?“ – „Без свещ съм, не мога да допиша това, което ми трябва, в тъмнината.“ – „Де е свещта ти?“ – „У жена ми, тя се разговаря със своята другарка.“

Сега схващате ли де отива тази философия?

Една свещ е дал Господ и на мъжа, и на жената, един светилник. Сега между мъже и жени има борба в света. Светилникът е един, но ако жените вземат светилника и отидат в своята стая, мъжът остава на тъмно. Ако мъжете вземат светилника и отидат в своята стая, жените остават на тъмно. И досега този светилник е ходил ту в стаята на мъжа, ту в стаята на жената: и когато този светилник е при мъжете, те са въодушевени, те са културни, драскат ли, драскат, а когато жените го вземат, те пишат, и те са културни. Но в бъдеще мъжете и жените ще си турят тази свещ на една маса и в една стая заедно ще пишат и ще четат, каквото са писали.

Следователно Христос е слязъл на земята и казал на Тома и на жена му: „Тури си пръста в ръцете ми, тури си ръката в ребрата ми и не бъди неверен, но верен“. Тома имал и жена, защото Христос мъж без жена и жена без мъж не приема. Понеже викнал Тома, казва му: „Тури си пръста! Ти вярваш ли?“ – „Вярвам.“ Бъдете сигурни, че само една свещ има, тя е запалена от Божията Любов. Няма друга запалена свещ!

Следователно всички вие, мои братя, трябва да запалите тази свещ с великата Божествена Любов, но да е близо до вас тази свещ. И мъже, и жени трябва да четете тази свещена книга, но трябва да я четете само при свещ, запалена чрез Любовта, и тогава ще я разберете; дълбокият смисъл на всяка една дума ще се разцъфти, тъй както всяко едно житно зрънце, и както всяко едно цвете. И тогава ще видите този красив свят.

Към тези мъже и жени се обръща Христос и казва: „Елате вие, невярващи!“ Казвам и на вас сега: днес Христос ви приканва, мъже и жени, нали искате да служите на Христовото учение, т.е. да снемете ръката от кръста и да изцерите жената и след това пак да ви приковат? Да турите пръста си в ръцете Му и да ви пита: „Отсега нататък ти готов ли си да живееш по Любов със своята възлюблена?“ – „Готов съм, Господи.“ – „Извикай и жена си, нека дойде твоята възлюблена, тури си пръста в Моето сърце; ти готова ли си отсега нататък да живееш в тази велика Божия Любов?“ – „Готова съм.“ – „Бъдете благословени от Мене, идете и проповядвайте това ново учение и носете тази свещ, за да могат всички чрез нея да дойдат до истинското познание на Божията Любов!“

Сега вие ще се въодушевите, но мене въодушевлението не ме радва. Когато богатият от имането си дава, това не ме учудва ни най-малко, но когато онзи беден човек, който си вземал мотиката и отива на работа, като ме срещне, веднага напуща работата си и идва да ми услужи, мене това ме учудва. Ние именно трябва да бъдем като този последния. Аз често съм виждал прости работници, взели мотиката, отиват на работа, но напущат работата си и отиват да разправят някому нещо, услужват му, а с това изгубват няколко часа. По-богатият човек казва: „Мене времето ми е скъпо“. А времето в света е създадено само за Бога. Пет минути прекарани в Любов струват повече, отколкото хиляди години без нея и отколкото всичко друго в живота. Разбирате ли? Пет минути прекарани в Божията Любов струват хиляди години. Следователно вие тези пет минути готови ли сте да ги прекарате в Любов? Аз бих предпочел да прекарам пет минути в Божията Любов, отколкото да ме коронясват като цар и да получа наследството на целия свят. Защо ми е това наследство, защо ми е тази корона? Какво ще направя като цар? – Ще обеся хиляди души. Какво ще направя като богат? Ще изнасиля 100–200 души и ще отида като грешник на онзи свят. Ако прекарам 5 минути в Божията Любов, ще туря брата си на моето легло в стаята ми. Той ще стане свеж, бодър и като ме види, ще каже: „Вярвам, Господи, в сърцето Ти, в ръцете Ти, в Любовта Ти, защото Ти с делата си го доказваш“.

Сега вие казвате: „Де е Христос, сега да ни се яви!“ Да се яви сега Христос с ангели, ще има треперене и ще повярвате. Как да не повярвате!

Ще кажете: „Сега в затвори ще ни турят“. Христос няма да постъпи тъй. Ако е за затвори, Христос си има тук свои ангели и закони, те ще изпълнят това, ще ви турят в затвори, а ако иска да покаже новото учение, Христос няма да се яви с ангели, с корона, а ще го приковат на кръста, ще спусне ръката си от кръста и ще каже: „Ела по-близо!“ Ще положи ръката си отгоре, и после пак ще я дигне. Ако разбереш смисъла на тази Любов, ти ще тръгнеш. Накъде? – В правия път. А тоя прав път наричам пътя на Божествената Любов. Този път е вътре. Вие ще кажете: „А, не, горе е“. Вътре, вътре е този път. Когато го намерим, той дава най-големият мир, най-голямата радост, каквато някога човек може да почувства. И казвам сега на всинца ви, накъде трябва да вървите.

Казвате: „Какво учите вие?“ – Аз уча, в резюме, следното: Че всички хора трябва да имат по една свещ, запалена от Божията Любов. Тази свещ трябва да бъде тъй високо, да свети на всички ви, и без да я засягаме, без да пипаме фитила ѝ, да видим от какво вещество е направена. Да свети и всички да се радваме! На такава свещ може да проповядваме. А свещи, които всеки може да носи, да пали плевници с тях, това не са Божествени свещи, това са свещи, изобретени само от вашия ум. Следователно Божествената Любов приканва всинца ви към туй здраво учение. Когато ние го приложим, ще бъдем всички здрави, а сега има опасност. Аз даже не си правя илюзия, виждам, че когато проповядвам на хората Любов, мнозина страдат, не разбират учението, а само се въодушевяват. Най-първо, твоят ум трябва да е на мястото си, и Божията Любов трябва да минава през ума ти. Минава ли отвънка, заобикаля ли го, ти си на опасен път. Божията Любов трябва да мине през човешкия ум, през него да се прояви. И тъй: Ако Бог, най-умното, най-великото същество казва, че е Любов, то ние, които искаме да Го следваме, и ние трябва да представляваме тази Любов.

„Дай си тука пръста и виж ръцете Ми; и дай ръката си и тури в ребрата Ми; и не бъди неверен, но верен!“

Сега, аз днес ви пожелавам, като се върнете у дома, да ви повика Христос и да ви каже: „Тома – защото повечето от вас сте томовци, – ела сам тук, положи ръката си в ребрата Ми и не бъди неверен, но верен!“ „Хайде и Томовата жена нека дойде. Хайде и ти сега тури ръката си в ребрата Ми и не бъди невярна, но вярна!“ Бъдете сега верни! Вярвате ли? – „Вярваме, Господи, вярваме.“

Оставете вашето неверие, приемете вярата на Любовта и живейте, и „аз ще бъда с вас от сега до скончанието на века“.

Една малка забележка.

Искам да ви предпазя от едно заблуждение, като казвам: „Христос да дойде“, вие ще кажете: „Нима Христа ние досега не го познаваме?“

Тома три години вървеше с Христа. В познаването на Христа имаше нови фази. Тома познаваше Христа, но не познаваше този Христос на Любовта. Когато Го позна, той каза: „Господ мой, Бог мой!“ Не да познаваме историческия Христос, но да познаваме този Христос, Който сега се проявява, Христос на великата Любов, която действа вътре в нас, вътре в света.

Това не е един упрек, да кажем, че не познаваме Христа, но Христос като Любов малцина Го познават. Следователно туй е необходимо – да познаем този Христос като Любов и да имаме смелостта на Тома, да си турим пръста в ръцете Му и ръката в ребрата Му и да кажем:

„Господ мой, Бог мой!“

Беседа, държана на 16 април 1922 г. в София.

1922_04_19 Разбор на думи

РАЗБОР НА ДУМИ

8 лекция на I Мл. ок. клас
19.IV.1922 г.
сряда, 7–9 ч.в.

Тайна молитва.

Първата дума беше „Тръгни“.

Направете едно предложение от тази дума. Най-краткото предложение без никакви определения и допълнения, само една връзка. Всеки да си запише своето предложение. Четете ги високо. Някои писаха: Тръгни към Бога, към истината, по пътя, по стъпките на Учителя.

Е, може ли човек да тръгне към истината? Може ли човек да тръгне към Бога? Как мислите? Истината е нещо безпространствено, нали? А тръгването е нещо пространствено. Следователно, може ли да тръгнем към Истината във време и пространство? Може ли да тръгнем към Бога?

Като ученици на окултната наука, ще се научите да мислите точно и определено. Думите трябва да определят ни повече, ни по-малко. Към Любовта може ли да се тръгне? Турнете тогава: Тръгни там, дето има време и пространство. Сега сте в школата, ще мисли. Тръгни! Какво означава един глагол? – Действие. А движението какво означава? – Време. Времето към кой свят спада? – Материалния. А пространството? – Пак в същия. Нали само физическите тела заемат място? Значи, пространството е качество на физическия свят, на проявения свят, на формалния свят.

Ее, какво означава думата Любов? Пространствена ли е тя или е безпространствена? В Любовта има ли време? – Няма. Начало има ли? – Няма. Ами че туй, което няма начало и край как ще го познаете? То е непознаваемо. Щом почнеш да чувствуваш, то е вече начало, то е един момент, който определя едно състояние. Между състояние и пространство има ли съотношение? Нали казвате: „Състоятелен човек“... Състояние, значи, състои се.

Втората дума – „хармония“.

Сега, изчислете някои думи, симфония и хармония, каква е разликата? Симфонията е резултат от хармонията. В окултната наука често такива

думи са чужди, те имат съвсем друг смисъл. Когато вземете една дума, всякога ще видите нейния корен от какво произтича, как се е появил. И думата симфония, тази дума трябва строго да е определена, ако е като идея, тази идея трябва да бъде строго определена. Симфония е много неопределена. В един симфоничен оркестър, дето най-вещите цигулари свирят безпогрешно и добре изпълняват едно парче, звуковете на всички инструменти образуват една симфония. Коя е по-определена симфония или хармония? Симфония между два тона не може да има. Хармония може да има.

Според вас, коя дума е най-важна от всичките думи? Постоянство, съвършенство, то означава резултат. Господ – то е много неопределена дума. Обичам – вижте, там има смисъл. Може да обичаш кого? – Другите. Не, Господа може да обичаш. За да кажеш Господ, трябва по-напред обичта да предшествува и тогава може да имаш думата Господ. Произнесеш ли Господ без обич, то е все едно да четеш книга без светлина. За да произнесеш едно име или да тръгнеш, трябва да имаш един подтик в съзнанието. За пример, идейните хора, които тръгват в пътя, трябва да имат този подтик. Може да бъде несъзнателен, може да бъде подсъзнателен; може да бъде съзнателен, както у животните, може да бъде и самосъзнателен, както у човека, а може да бъде и свръхсъзнателен, както е у по-висшите същества. Тръгване, т.е. вътрешният подтик да се извърши. Не може да произнесеш името на майка си без обич. Ако говориш за майка си и не предшествува идеята за обич, всякога такова произнасяне на думата ще произведе дисхармония, както в мозъка ви, тъй и в душата ви. Нали трябва да имате ключ. Имате цигулен ключ. Всички ноти, наредени под този ключ са правилни. Турете думата Господ, какво означава обичам? Тя е ключът. Следователно, като вземеш думата обичам за ключ, Господ като туриш, има смисъл. Тръгвам като туриш, има смисъл, хармония и др. вътре имат смисъл и тъй, думите се нареждат като тонове. Нали някои от вас има малко поети. Те не са учили тия ключове. Поетите трябва да знаят тия ключове. За да напишете едно стихотворение, коя е подбудителната причина? Обичта за неговата родина, обичта за майка му, за баща му, за приятели, за църквата. Обичта е един път. Не всякога може човек да тръгне по пътя. Колко пъти е спомената думата обичам? Един път. Обич? Един път. Тръгвам? – Само веднаж. Е, хубаво, тръгвате, за къде? Когато посеете някоя ябълчна семка, тя тръгва нагоре и надолу, към центъра на слънцето и към центъра на земята. Ее, вие като тръгвате, накъде ще вървите? – Към слънцето. Вие най-първо тръгнете към себе си, ще спуснете корени към себе си. Ще почнете най-първо със себе си и след това ще мислите за другите. Ще помислите за себе си и за другите. Тръгване към себе си, туй казано на ваш език – влезни в себе си. От думата тръгвам са произлезли други две думи: влиза и излиза. А за да влезнеш и излезнеш,

все трябва да има тръгване. В момента, когато искаш да влезеш, ще тръгнеш; и в момента, когато искаш да излезнеш, пак ще тръгнеш. И тъй, навсякъде трябва да тръгваме. Думата тръгни показва турете ключ. Ключ трябва да имате навсякъде. Сега някои хора казват тъй: Върви към Бога! Ама къде е Господ? Нали трябва да знаем къде да тръгнем? Когато аз тръгвам за Русе или някой град, нали трябва да зная пътя? Към Бога! Кой път? Накъде? – Вътре във вас. Ее, имате ли вече тази опитност? Не. Ами че тогава как ще говорите за това, за което нямате опитност? Как може нещо да е във вас и да не сте го изпитали? Имаме. Е, хубаво, щом сте го изпитали, нямам нищо против.

Аз искам от всинца ви да мислите! Но тъй ще ви заставя да мислите.

Грешно е да се мисли без мисъл. Разбирате ли? Например, казва някой: „Да се любим“. То е грешно да кажете да се любим. Как да се любим? Няма никакъв метод. А обичта вече ни дава подтик. Обичта казва тъй, то е символ, тя казва: „Тръгни“! Обичта казва: „Посей семето в земята, вложи чувството в сърцето, вложи мисълта в ума си!“

Следователно, всяко чувство, ние вземаме като отделно семенце, което трябва да се посее в сърцето и да даде резултат. Резултатите ще покажат качеството на семето.

Виж, обичта съдържа два елемента, тя показва, че туй семенце трябва да израсте; това е първият опит. „Ч“ показва, че туй семе трябва да израсте, не само да израсте, но и да цъфне; не само да цъфне, но и да победи всичките мъчнотии добре, да го не попари сланата. „А“ накрая показва, че трябва да даде онзи разумен резултат, от който ще се убедим, че това е обич. Всеки резултат, който може да ни убеди за своята реалност, без никакво противоречие показва, че ние сме в пътя на обичта.

И тъй, първото нещо, ще тръгнете да търсите истината. И като намерите тази истина, ще я обикнете. И когато обичате тази истина, тя ще ви избави от сегашното състояние на страха и лъжата. Сега вие още не може да говорите истината. Сега да допуснем, някой от вас му е зададено едно упражнение, един прост пример и го попита Учителят: Защо не го направи това упражнение?, той няма доблестта да си каже истината, причината, а ще намери такива причини да се извини и ще каже една лъжа. Той няма да каже истината, понеже ще мисли, че учениците ще си съставят едно лошо мнение за него. И той, като се оправдае пред Учителя, ще гледа същевременно да не загуби уважението пред своите съкласници, но той е изгубил пред Истината. Сега, за пример, като ви задам някое упражнение, аз чета в душите ви вие желаете да се покажете, че знаете. А

то е лъжа. Вие мислите, че сте казали нещо. Не, нищо не сте казали. Може да кажем, ние фактически, че зло няма в света, но ако някой ти бръкне в джеба, ще мислиш, че има зло. Именно, когато пишеш, че няма зло, като ти бръкне някой в джеба, няма да мислиш злото, че парите били в твоя джеб или в другия. На теория всякога говорим едно, а на практика все ще дойде едно разногласие: Взели ми парите, мен ми трябват, ами че и нему му трябват. „Туй не е право!" Туй право е и за тебе, и за тях. Той или ти – то е все едно, философски като разсъждавате, нали? Ето къде е злото. Ако аз съм се наял, този, който види, че съм оставил в торбата, той има право да го вземе и изяде. Ако той е сит и вземе хляба, той е извършил едно престъпление ,защото той няма нужда. Следователно, онзи, който има най-голямата нужда, той има право да вземе, а който няма нужда, правото не е на негова страна. Сега искам да спазите тези правила; те са максими, с които ще си служите. Какво нещо е правото? Който е гладувал три дена и се е молил на Бога, има право пръв да седне на трапезата; който е гладувал два дена, ще бъде втори на масата; който е гладувал един ден, ще бъде третият. И тъй ще ги нареждате.

Аз разбирам глада, едно вътрешно, дълбоко преживяване, съзнателно преживяване, този човек е работил, той го заслужава. Пък знаете ли защо не можете да казвате истината? Вие някой път купувате някоя вещ, имате вяра в този, който ви я продава, не сте я проверили, той ви казва: „Туй е един отличен плат, той е вълнен плат", а то, освен, че не е вълнен, а е памучен. Вие отивате при ваш приятел и казвате: „Аз имам тук един вълнен плат", той го вземе и го продаде пък на друг. И най-после всички се излъгали. Всяко нещо, което ви се даде, проверете го! Онзи, който не разбира, да не отива да купува. Търговец да става само вещият майстор; земледелецът да стане само вещият, а невежият да остане настрана. Способният ученик да иде да се учи. Училището не е място за невежите; то е място за способните, за даровитите. И Писанието казва, един стих има: „Даром сте взели, даром давайте!" Даром се дава само на талантливите ученици. Когато някой ученик е талантлив и отиде при някой учител по музика, той ще го задържи и ще му каже: „Нищо няма да плащаш!" И не взима нищо от него. И следователно, ако вие отидете при Бога със заложените у вас таланти, даром ще вземете. Онзи, талантливият по музика, в него има едно сърце, което гори, той мисли само за музиката, а онзи, обикновеният ученик гледа само да свърши училището; неговият ум е раздвоен. А на талантливия ученик умът му е само на едно място; на способния ученик умът му е само за класа, а който не е способен, не е талантлив, най-малко за две работи мисли едновременно. Ако мислите за две работи сега, не сте талантливи.

И тъй, аз определям таланта, гениалността на човека, да мислиш само за

едно нещо и то за най-важното.

Сега аз ще ви дам един изпит, ще ви поставя да видим колко ще говорите истината. И ще ви направя една изненада. Нали искате да знаете какво нещо е Истината? Да видим сега дали може да говорите истината? И знаете ли на какво ще замязате вие? Аз ще ви дам едно малко предупреждение.

Един млад момък имал трима души приятели обични и всички му се верили и клели в своята обич и вярност, че те го обичат. Той искал да изпита тяхната обич, доколко го любят. Взема той и заколва едно теле, туря го в един чувал и отива при къщата на първия и му казва тъй: „Дойде в къщата ми един, имал да взема пари, убих го и го турих в чувала, какъв ум ще ми дадеш?" – „Махни го бързо, да се не намери в къщата ми". Той отива при втория приятел и му казва: „Слушай, аз сторих това и това; какво ще ми кажеш?" – Разправяй се с убития човек, аз не се меся при теб. Отива най-сетне при третия и му казва същото. – Ела в моята градина, там има място; ще го закопаем и никой няма да знае.

Кой е изказал любовта си? – Третият. Той е готов като ги хванат двамата, да иде в затвора. И му казал: Ти си мой приятел, ще го скрием, ако можем да крием добре, ако не можем – и двама в затвора. Ти ще кажеш: „Аз го убих, а аз съм съдействувал за убиването и каквото ни се налага, ще го изтърпим". Да допуснем, че един заклал теле, като ви хванат какво трябва да кажете? И аз искам да ви доведа не към онази обикновена истина, говорим за необикновената истина, нали?

Сега някой път аз ще дойда в къщата ви, ще ви дойда с телето, не с теле, а с някой убит човек. Ще влезна при учениците с убития човек, и тогава ще ви опитам доколко може да говорите истината. Някому ще кажа тъй: „Ти ще мълчиш, този човек аз го убих, но нищо няма да казваш". На другиго ще кажа тъй: „Ще идеш да разгласиш, че аз убих този човек".

И двамата ученици, като ги изправят: „Тебе казаха ли ти, че Учителят уби един човек?" – Не! Ще питат и другия. Ще ги турна в спор. На едного ще кажа да не казва нищо, да мълчи, а на втория ще кажа да иде да каже. И сега аз ще превърна този символ. Казвам: Може ли да бъде това? – Може. Когато отивам с едно празно шише на чешмата, наливам вода и турям запушалката на шишето, казвам: „Няма да казваш, че има нещо, ще мълчиш!" Вземам аз туй шише и го нося. Дойде второто положение, че тази вода трябва да уталожи жаждата; казвам: „Ти трябва да кажеш, че имаш вода", значи да почнеш да се изпразваш. Да кажеш някому да мълчи, значи да се изпълва, а да кажеш някому да говори, значи да се

изпразва. И когато ние крием истината, ние се пълним, а когато я казваме, ние се празним. То е закон! Това са по-дълбоките мисли, скрити в думите: „Кажи Истината и не я казвай!“ Защо не трябва да казваш? Понеже ти си празен, истината я няма, мълчи, да се напълни твоето шише. А защо трябва да кажеш истината? – Защото тази истина е влязла в тебе; тя трябва да мине през твоя кюнец.

Сега ние ще спрем тук, при темата на тръгването. А туй, всичките думи цяла година има да се говори върху тия неща.

Седем думи казахме до сега.

Сега да бъдете готови, защото с чувала ще дойда някой път. Да не мислите, че няма да дойда с някой човек и тогава може за 10 години да ви турнат в дрангулника. Туй е сериозна работа! Представете си, че ви турнат в хипнотически сън и да преживеете туй, което ви казвам, да видите как става туй престъпление, как ви турят в дрангулника – всичко това го преживеете. И като се събудите, казвате: „Слава Богу, че това е било лъжа!“ И всичките неща на земята такъв характер имат. Като те осъждат, който разбира закона на окултната наука, той се радва, че преживява. Пробудил ли се е съзнателно, той е на път; не се ли е пробудил съзнателно, той преживява страх и ужас – какво ще стане! Аз искам в известна степен да се пробудите, да знаете, че много неща не са реални.

Сега достатъчно.

Тайна молитва.

Сега, ако сте от добрите ученици, ще ви говоря върху темата: Защо Мойсей уби онзи египтянина. Какъв е дълбокият окултен смисъл и защо Мойсей го уби. Какво означава: окултната наука как си обяснява това убийство? Какво означава това убийство.

Да, свободни сте сега.

1922_04_20 Предназначението на музиката

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА МУЗИКАТА

8 школна лекция на общия окултен клас,
20.IV.1922, четвъртък, Ст. София

Т. м.

Тази вечер ще ви говоря върху предназначението на музиката.

Влизането ви в една окултна школа ще произведе във вас цяла метаморфоза, т. е. цяло преобразуване. След като влезете в една окултна школа и излезете от нея, вие няма да се познаете, няма да бъдете същия човек, какъвто сте влезли. Ще влезете като един червей, с много крака, и ще излезете навън, като пеперуда. Затуй в древността на страхливите никога не се позволявало да влязат в тази школа, понеже при такава метаморфоза всеки би се уплашил и съзнателно би изгубил своята форма. Онзи скъперник, който е натрупал богатство в своята каса и който няма Любов към знанието, да го учите на самопожертвуване, това е най-голямата глупост. Той казва: „За мене парите са смисълът на живота. Имаш ли пари, животът има смисъл, нямаш ли пари, животът няма смисъл". Следователно и съвременните хора казват: „За нас животът важи тъй, както сме си сега. Изгубим ли тази форма, с нас всичко се свършва".

Сега туй е още встъпление, приготовление, понеже във всички ученици има едно желание да бързат. Като влязат някои, почват да питат: „Не може ли да свършат по два класа в годината?" Те искат да свършат гимназията за 3–4 години, да станат чиновници, заплатата им по-скоро да се увеличава, та в края на живота си да имат една пенсия. С туй мислят, че са свършили всичко. Религиозните хора и те бързат да станат морални, да забогатеят морално, че да се явят в невидимия свят, да кажат, че ние не сме като другите хора. Но в тази школа няма абсолютно никакво бързане. Може да прекараш в нея 100–200–300–500–1000 години, това е нищо, то са като един ден. Онзи, който влезе в школата и не е в състояние да изтърпи 1000 години, той не е ученик, нищо не може да свърши. Хиляда години, това е за учениците, за вас не казвам. Вие сте още слушатели, за вас законът се видоизмени. Един ден ще бъдете ученици, тези правила все ще ви трябват.

Най-първото нещо: трябва да се научите да владате вашия ум. Да владате ума си, да владате всичките си сили, способности и чувства. Те трябва да бъдат под пълния контрол на вашата воля. Не можете ли вие да

придобиете това, ученик не може да бъдете. Вие ще бъдете в школата, но нищо няма да научите. Сега аз няма да се спирам да ви обяснявам тази вечер защо именно трябва да е така, но това е една необходимост. И тук започват всички правила и методи за контролиране на ума. Индусите имат свои методи, египтяните имат свои методи, вавилоняните, асирийците имат свои методи, евреите са имали свои методи, но различни са били тези методи. И западните окултисти имат свои методи. Те са били толкова разнообразни! Сега ако почнете да изучавате всички тези методи, ще се намерите в един лабиринт, ще минат най-малко 100 години, докато разберете кой метод да изберете. И понеже мозъкът е орган на ума, най-първо ще се научите да владате отделните органи, органите на отделните способности. Сега онези, които не са посветени, те считат мозъка, само като едно сиво вещество – тъй, от чисто физиологическо гледище – в което кръвта периодически приижда, в него има един прилив и отлив, които създават мисълта. Но не са само приливът и отливът на кръвта. Ако погледнете човешкия мозък, като ясновидец, ще забележите хиляди нишки, които излизат от него по всяко направление и отиват в тялото, а по тия нишки минават ред течения. Някои може да наблюдават под микроскоп тънката ципа на краката на някоя жаба. В нея ще забележат ред течения, нагоре и надолу. Онези пък, които наблюдават мозъка, ще видят също така ред такива течения, които служат за проявление на мислите. Например, когато се събуди у вас една религиозна мисъл или едно религиозно чувство, теченията се отличават. Когато у вас се събуди течение на чисто научната мисъл, това течение пак се различава. И всички тия течения са свързани с кръвта. С идването на тия течения в този център, който се събужда, всякога става прилив на кръвта към съответния център.

Сега ето къде седи опасността при изучаване на окултизма, от чисто физиологическо гледище. Понеже задната част на мозъка има съотношение с чисто физически прояви на човешкия организъм, то кръвта като окръжава задната част на мозъка, най-първо събужда низшите чувства у човека и теченията от гръбначния мозък събуждат тия низши течения. За всички окултни ученици има тази опасност, че най-първо ще ги нападнат в засада техни неприятели и то такива неприятели, каквито не са сънували. Те са вътре. Някои ще кажат: „Не ми трябва това. Откак влязох в тази школа, всички дяволи ме нападнаха“. То е мястото, седалището на дяволите. Тия дяволи са жители на задната част на мозъка; цели племена го населяват и когато човешката мисъл минава през тях, те ѝ влияят.

Сега за самообладаване на мозъка има разни методи и онези от вас, които се заемат сериозно с окултизма, трябва да проучават това. Вие сега мислите, че тази работа ще стане в един ден, в два, в три, в четири деня или

в седмица или в една година. Не. Ако вие след като се упражнявате 3–4 години, добиете контрол на вашия мозък, то е голям успех. Ако вие имате тази сила, всякога може да регулирате вашия темперамент; тия възбудени състояния може да ги поляризирате и да пренасяте енергията на мозъка от едно място на друго. За такива хора се казва, че имат голямо самообладание. А окултният ученик трябва да има не само голямо самообладание, но и да разбира законите, да знае кои ключове да бутне и как да ги бутне.

Сега първото нещо: не трябва да бъдете предвзети. Знаете какво значи да сте предвзети. Например, извършите една микроскопическа работа, а вие в същото време мислите, че кой знае каква работа ще излезе от тази идея. С това внасяте такава голяма деятелност в мозъка, че го възбуждате много. За тази микроскопическа работа не трябва да възбуждате много мозъка си. За тази малка работа се изисква малко усилие. Ако имате една малка придобивка, ще я схванете тъй, както си е, както се проявява в природата, ни повече, ни по-малко. Няма да мислите, че сте много талантлив човек, или обратно, че нямаш никакви способности. Най-първо ще помислиш, че си талантлив и в края на живота си ще получиш най-голямо разочарование, излъгал си се. Има хора, които мислят, че не са талантливи, а в края на живота си виждат, че са имали таланти, които не са разработили.

И тъй, първото нещо, което се изисква от вас, е да съзнаете всеки ден какво е вашето задължение и какво трябва да вършите. В окултната школа е точно определено какво трябва да се върши. Ученикът там не ходи с пипане, той ходи с виждане, тъй както ученикът в една гимназия или университет има програма днес какво трябва да върши. И всичко трябва да бъде точно определено. Той няма да каже тъй: „Каквото Господ дал“. Не „каквото Господ дал“, но ние трябва да изпълним каквото Господ е наредил, когато е създал света. Той е нагласил всичко. За контролиране на мозъка ви тази предвзетост бърка, тщеславието бърка, гордостта бърка, страхът бърка, гневът бърка, т. е. това са червеи, които разрушават плодовете на вашия ум. Тщеславието е една извратена форма от една предшествуваща идея. Първоначално тя е била следующата: да имаш доброто мнение на твоите приятели, да имаш доброто мнение на твоите ближни, да имаш доброто мнение на добрите хора, да имаш доброто мнение на Бога. Тъй е седяла първоначалната мисъл. След това, обаче, човек като е изгубил първоначалното си състояние, туй чувство да имаш добра мисъл се е превърнало на тщеславие, не вече да имаш доброто мнение, но да се покажеш. Например, тщеславният човек, когато му дойде някой на гости, ако е цар, а той учител, ще го разведе в целия си кабинет и ще каже: „Този кабинет е специална система, няма друг като него. А тия

шишета, те са първи по рода си; тия екземпляри пък, никъде не съществуват, само тук ги има“. Ако е земеделец, ще го разведе по нивите си, ще каже: „Виж, как хубаво се разорават и т. н .“ Ако е жена, ще каже: „Като моята рокля няма друга. А моята шивачка, като нея не се е раждала втора!“ Туй е чувството на тщеславието Ние ще кажем: „Тази е обикновена рокля, направи я една добра шивачка, приляга добре, а че е „особена“, няма нищо особено“. Ако някой е проповедник, как ще се изрази у него тщеславието? Ще каже: „А, аз проповядвах в неделя, но като мене никой не може да проповядва, какви доказателства изнесох, а публиката беше тъй очарована, че ще помни за всякога“. Тъй описвам чувството тщеславие

Сега гордостта другояче се определя. Горделивият ще се покаже тъй, че донякъде е малко скромен, но в себе си има желанието да покаже, че като него няма друг, обаче иска другите да го хвалят. Той ще се облече много скромно, не с дрипави дрехи, но пак за да обърне вниманието. Горделивият човек е скромен в обходата си, но ще го познаете, като турите някого на неговото място, неговата гордост ще излезе. Той не се хвали. От гордостта е произлязла завистта. Горделивият човек е най-завистливият. Той не може да слуша да похвалят другиго. Ако кажат пред него, че някой си човек някъде е учен, професор, той казва: „Не ми казвайте, учен човек бил той!“ Ако говорят за някого, че е с добродетели, той казва: „А бе джанъм, не ми говорете, на земята човек с добродетели не може да бъде“. Ако даже му говорите за Бога, той ще каже: „Даже и Господ, и Той прави погрешки“. Гордостта при всички подобни случаи заговорва. Туй чувство е събудено най-много у религиозните хора. По-горделиви от религиозните няма. Туй чувство най-много е събудено у тях. След това идват учените. Най-опасната гордост, която съществува, тя е между религиозните и учените. А най-голямата опасност, която сега иде, тя е от гордостта в окултната школа. Та за този дявол имаме турено едно такова сито на вратата, че да не може да се промъкне никога. И тъй гордостта е едно най-опасно качество за човека. В края на краищата този човек, който развие туй качество в себе си, както казват в митологията, сам ще почне да яде своите деца. Когато човек е горделив, той сам яде децата си. Види, че някой човек е учен, върне се дома си, яде децата си. Види, че някой е религиозен, върне се дома си, яде децата си. Да има възможност да отреже главите на всички хора с един замах, но да остане само неговата глава.

Сега вие ще се самоанализирате. Искам всеки от вас да познава постъпките си, не само да бъдете строги, но и справедливи спрямо себе си. Именно това е преимуществото на всеки ученик.

За да може да възстановим помежду нас хармонията, ние трябва да имаме един ключ. Аз ще ви кажа кой е този ключ. Той е обичта. В музиката има

два ключа: има цигулен ключ, има и басов ключ. Само по този ключ може да четете едно произведение. И тъй учениците трябва да имат ключ, и учителят трябва да има ключ. Тогава някои идват при мене без ключ и питат: Какво мога да направя? Казвам: Нищо не можеш да направиш. „Защо?“ – Нямаш ключ. Всички твои мисли, желания, действия трябва да бъдат определени по един велик закон, който Господ е турил. Той не може да се измени.

Сега имайте пред вид, че в света има две влияния. Ако вие не се подчините доброволно на Божественото влияние, на разумния живот, тогава ще дойдат земните влияния, магнетизмът, електричеството, влиянието на най-низшите животни. Най-низшите животни ще почнат да упражняват влияние върху вас. И понеже при влизането в една окултна школа се развива чувствителността, то вие ще бъдете в състояние да възприемете мислите на по-низшите същества от животинското царство. Затуй има опасност всеки ученик да се зарази от своите минали низши състояния на битието. Когато всички учители предупреждават учениците си, те ги предупреждават именно за тия състояния, докато учениците не дойдат в състояние да разбират своя ум, да регулират тези течения от слънцето и от центъра на земята, и после да разпознават тия течения и ключовете на низшето животинско царство. Например, гневите се някому и някой път у вас се зароди едно желание: „Да имам едно въже, да го метна на врата му, да го стисна, та да го удуша“. От где се е явила тази мисъл? Тази мисъл е мисъл на паяка. Паякът като хване пеперуда, омотае я. Следователно, вие сте влезли в царството на паяците. Някой път у вас се зароди мисълта: „Да го бодна малко, да му дам малко отровица, да го отровя“. От где се е взела тази мисъл? – От скорпиона, от змията. Всички тия същества искат да отровят своята жертва. Всички тия мисли вие ще ги приемете и тогава вашият ум ще влезе в туй течение и ще направите едно престъпление. И сега аз мога да анализирам всяка една ваша мисъл, всяко едно низше или висше проявление от где иде. Ще кажете: „Тъй Господ е наредил“. Не, Господ е наредил много хубаво всичко в битието. Великите Учители или Великият Учител на битието много добре е наредил всичко. Когато влезете в тази система, Великите Учители ще ви разправят, точно и определено, в каква посока ще трябва да се движите.

И тъй сега религиозните хора казват, например, че нам не ни трябва истина. Защо ни е нас истината? От окултно гледище, другояче обясняват необходимостта от истината. Истината в разумния живот е тъй необходима, както светлината е необходима за физическия свят, следователно и нейните лъчи са необходими. Истината има два вида лъчи: бели и черни лъчи. И ако вие не сте подготвени, може да се заразите с отрицателната страна на истината. Сега този факт, който ви навеждам, е

малко тъмен за ума ви. Как тъй? Кои са причините? Окултната наука отговаря на въпроса кои са причините за разделяне на Бялото Братство от черното братство. Първоначално те са били едно братство, вървели са в една посока, но идват до едно място, отдето настъпва разделяне, едните хващат наляво, другите – надясно. Защо? – Едните възприемат черните лъчи на истината, а другите – белите лъчи. Тия лъчи ги има в слънцето. И в слънчевата светлина има черни и бели лъчи. Има тъй наречено бяло слънце и черно слънце. От бялото и от черното слънце едновременно идват две течения, които се сливат. Като казвам „черни лъчи“, подразбирам, че вибрациите на тези черни лъчи са по-груби. Всичкото зло и всички тия лоши прояви и отрицателни качества се дължат на тия вибрации, които идат от черните лъчи. Коя е причината за проявяването на тия лъчи? Ако не можете да контролирате ума си, във всеки един момент на раздразнение, на безверие или в какво и да е качество, което може да дразни и разколебае вашия ум, вие вече сте проводник на черните лъчи. Затова, когато изучаваме Библията, там всякога се препоръчва да бъдем положителни. В окултизма не може да кажете: „Ако е рекъл Господ, ще вярвам“. Ако вярваш, ти си на дясно, ако не вярваш, ти си на ляво, защото неверието в едно отношение е вяра в друго отношение.

Сега всичките тия енергии, които идат, тия две течения минават през човешкия мозък. И, следователно, вие постоянно ще изучавате методите, през кои области минавате. Например, когато дойде една религиозна мисъл у вас, тя няма да се появи в предната част на главата ви, а ще се появи отгоре, перпендикулярно. Когато дойде една научна мисъл, тя няма да се появи хоризонтално в главата, а ще върви под ъгъл, в един кръг. Ако вземете лъчите, които излизат от очите ви и ги турите в една плоскост, всички тия сили, които падат под един наклон отгоре, действуват в права посока, а всички други сили, които идват в друг наклон, действуват отрицателно, те са енергиите от черните лъчи. Ако дойде гняв, той ще се появи в областта около ушите ви. Ако много се гневите, ще почне нещо да ви стяга около ушите, да ви наболява нещо. Ако гордостта се увеличи чрезмерно, ще чувствувате отзад на главата, в мозъка си едно болезнено напрежение. То е излишно.

Сега казвам, че природата не обича дисхармонията. Всички тия сили, които минават през мозъка, имат своето предназначение. Но тия центрове на мозъка могат да станат положителни и отрицателни. Когато един център стане положителен, той възприема белите лъчи на светлината, положителната страна на истината и тогава имаш едно възходящо състояние, настроение към Бога и умът ти се събужда. Когато религиозното чувство е негативно, вие ще имате един вътрешен стремеж, без да си давате отчет защо трябва да служиш на Бога. Казвате: „Трябва да

се служи на Бога“. Защо? Как? – Не знаете. Тогава се явява религиозният фанатизъм и ще се придържаш към формите и обрядите. Ще отидеш в църква, и ако си православен, ще запалиш една свещ. А онзи, който не запали свещ, счита това като голямо престъпление. Че утре може да откраднеш една овца, то е нищо, това не пречи, стига че можеш да служиш на Бога, да палиш свещи. Че други погрешки може да направиш, нищо. Окултната наука не приема този морал.

Сега тия сили, като се трупат вътре в мозъка, в бъдеще ще станат една спънка за вашето развитие. Защото, не мислете, че можете да се освободите от тях. Този мозък, който се проявява на земята, във физическото поле, има си двойник в астралния свят и след като отидете там, тези енергии, които се складирват в този свят, ще ги преживеете по обратен път. Всичко от този свят ще преживеете и там.

Сега първото нещо е владане на мозъка. В какво седи туй владане? То не е лесно изкуство, понеже имаме много навици. Онзи, който влиза в школата, трябва да се справя с тези навици. Казвате: „Човек трябва да бъде търпелив“. Човек някой път може да бъде търпелив и пак да има обратни резултати. В окултната школа искаме, когато човек бъде търпелив, да има положителни резултати. Той, като е търпелив, отстъпва, отстъпва, отслабва и не може да развие ума си. Търпението не трябва да бъде като база за отслабване на ума, а за засилване, укрепване. Даже аз се опасявам от това, че някога в окултната школа има опасност за отслабване на ума, защото тъй се стимулират други обратни течения. Например, някой чел някоя книга, но този метод, който се прокарва там, той не го е проверил. И много източни методи са бивали употребявани в Англия и в Америка, но са дали отрицателни резултати. Сега окултистите на запад искат да изработят един природен метод, природен начин. Ние ще вървим по тоя, естествения, природния метод: най-безопасния, най-добрия. Той седи в следното: обърнете внимание – вие в ума си няма да си представяте Бога къде е и какво е, но винаги ще си представяте, че Бог е едно разумно същество, което ръководи всички неща без никаква погрешка и като имате тази мисъл, тя тъй ще узрее във вашия ум, че ще регулира мозъка ви. Например, ще имате едно упражнение: станете сутрин, спрете се и не само да прочетете една молитва, но и да помислите, че Бог е Любов, че в Него няма никакъв гняв, никакво отмъщение, никакво незадоволство. Тогава ще турите в ума си положителни качества за Бога, че Той е Всемъдър и всички погрешки, които съществуват в света, са човешки погрешки и онова, което Той е построил в този свят, всичко е добро. Ще кажете: „ама туй знаем“. Не, за контролиране на вашия мозък туй ще знаете. Този е най-простият, най-целесъобразният, един от най-добрите методи. И Писанието казва: „С какъвто дружиш, такъв ставаш“. Забележете, и Господ има такива другари.

Когато помислите тъй, вие ще предизвикате всички течения, които идат от Бога и минават през ред сфери, те ще нахлуят и ще образуват вашите мисли. Туй течение от Бога към Вас няма да дойде изведнъж. Щом помислите така, тази мисъл ще мине от Бога през умовете на хората и тогава, по обратен път ще дойде към вас. Тази мисъл ще мине през всичките мозъци от по-благородните хора към по-низшите, и после ще дойде към вас. Тогава вашият дух ще започне да работи съобразно законите. Той ще започне да намира течението на тези мозъци и този мозък ще почне да се упражнява. Това ще бъде като с онзи градинар, който прокарва различни вадички да поят градината му. Така мозъкът ви ще се упражнява. Сега индусите имат и друг метод, но няма да ви говоря тази вечер за този метод. Аз ви говоря за един от най-простите, но най-целесъобразен метод. Всички могат да го употребят, абсолютно без никаква опасност и той всякога ще произведе най-малко 75% резултат.

Повтарям: Тази хармония между вас е необходима. За сега още не се е въдворила тя. И аз искам в тази школа да се възстанови хармония. Хармонията се състои в следното: да имате взаимно почитание един към друг, да знаете, че вие сте разумни души, в които Бог е вложил ум, с който може да си служите. Някоя душа може да е оцапана, но онзи, който разбира законите, той няма да гледа на калта. Следователно, един окултен ученик няма право да съди. Ще каже: „Братко, ти си поокалян малко, чакай да те поочистя“. А няма да му каже: „Ти си такъв-онакъв“. Няма право! Аз нямам право да ви съдя. Онзи, Великият Учител, всякога мълчи, зъб не обелва, той не говори за погрешките. Вижда всички погрешки, но мълчи и не ги осъжда. Когато хората видят последствията от своите грешки, тогава той казва: „Не е този пътят“. А вие, българите, слава Богу, може да ви пратим за критици в другия свят. Особено българите са най-големите критици. Аз не съм срещал други хора такива критици, като българите: бръснат без вода навсякъде. У всичките българи това е една забележителна черта. И тази черта се дължи на това, че у българина религиозното чувство е много слабо развито, още от грехопадането. Туй дето страдат българите, то е защото религиозното чувство е тъй слабо развито. Между всички културни хора на света, най-слабо е развито религиозното чувство у българите. Туй е факт, който съм констатирал при измерванията си, със сантиметър. Като дойде до твърдостта, до упоритостта на българина, навсякъде съм турил 7 см; щом дойде до религиозното чувство, то спада от 2–3 см, а като дойде до милосърдието, малко се повдига. Казвам: Ето где е грехът! Затуй той е критик, няма благоговение. Но българинът скоро се разочарова, няма свято нещо за него. Идете в кафенетата, в селата, българинът никога няма да говори с почитание за жена си, нито жената ще говори с почитание за мъжа си. Като дойде жената, тя ще изкара на мъжа си всички отрицателни качества.

Като дойде мъжът, и той ще изкара отрицателните качества на жена си. Не само между тях е така, но и между вас е същото. Така, обаче, не можете да бъдете окултни ученици, това да ви го кажа. Ако вие влезете тук, тъй, като мъже и жени, да ви кажа право, не можете да бъдете ученици. Ако в бъдеще се чувствувате мъже и жени, отвънка може да бъдете, но в школата кракът ви не може да стъпи. Ученик, който влезе в школата, и ученичка, която влезе в школата, ако са мъж и жена, ще имат взаимно почитание помежду си. Ако са мъж и жена и започнат: „Моята жена, моят мъж, е такъв-онакъв", не сте ученици. Ако сте брат и сестра и започнат: „Моят брат, моята сестра е такава-онакава", ще бъдете вън от школата. Казвам: Който влезе в школата, трябва да бъде един образец. В школата аз няма да обеля ни зъб за вашите престъпления. Аз ще си туря други очила сега. В окултната школа има други очила, „любовни очила" ги казват. Тия „любовни очила" седят в следното: ние с тях виждаме добрата страна на всичките ви недостатъци. И ние съдим за резултатите така: Ако аз взема в ръката си, например, една тесла и разсека едно дърво на 2, 3, 4, 5, 6 и повече парчета, и ако от тия парчета изкараме една кола, с която хората могат да си служат, тази тесла е постигнала целта си. По резултатите съдим. Но ако аз накълцам дървото и нищо не излезе, казвам: Целта не е постигната. Ние се произнасяме в края какви ще бъдат последствията. И аз искам от вас всинца ви да бъдете много внимателни. Ние ще започнем с дялането на трески. Ще дяламе по всички правила и в края ще видим какво може да изкараме.

Сега аз виждам във вашите умове седи мисълта: „Не може ли по-лесно да стане това, някой да ни повлияе чрез хипнотизма?" Не. Най-безопасният метод е: сутрин да мислиш за Бога, че е Любов, че е Всемъдър и Всеблаг. Това е първата молитва. Всяка сутрин, като станеш, помисли 1–2 минути върху това, че Бог е Любов, че Бог е Всемъдър Всеблаг, и веднага ще почувствуваш едно добро разположение, ще тонираш мозъка си. След като се произведе туй състояние, има други методи. Ние ще пристъпим вече към специални методи, ще пристъпим тъй, както ангела, който като дойде при Корнейла, донесе му същественото, донесе тази светлина в неговия мозък и му каза: „Повикайте Петра, той ще ви научи същественото". Когато човек възприеме същественото в себе си, тогава ще дойде един окултен Учител, който и да е, безразлично, за да го научи на онези основни правила, които трябва да изпълнява. Сега аз искам туй, първото правило, всинца да го приложите за две седмици. Ще си вземете едно тефтерче. Сутрин като станете, ще отправите ума си към туй разумно същество. Ще отбележите в тефтерчето си кога сте започнали и след като си направите упражнението, има ли някаква промяна, какво сте почувствували. Ще го правите три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. След две седмици ще видим какъв резултат има. И тъй, всеки ще си вземе

по едно тефтерче. Ще кажете: „Без тефтерче не може ли?“ – Не може. Едно малко тефтерче ще имате в джоба и ще си отбелязвате в него. Ако пропуснете да направите някой път упражнението, ще бъдете толкова искрени, ще отбележите, че сте пропуснали. Няма да избегнете това – някой пропуснал и после не отбелязал. Това е опасно. Ако пропуснете, ще отбележите вашата погрешка, нищо не значи. Във всичките си упражнения ще бъдете искрени, ако искате да имате резултати. Този опит ще го правите две седмици. Вие имате стари възгледи, които много мъчно може да се изкоренят. Ще каже някой: „Не е ли по-хубаво аз да стана сутрин и да си направя една хубава молитва?“ По-хубава молитва от тази няма в света: да помислиш, че Бог е Любов, Бог е Всемъдър, Бог е Всеблаг. По-хубава молитва от тази, аз не зная. Като помислиш за Бога, че е Любов, ще ти се стопли сърцето; като помислиш за Бога, че е Всемъдър, ще дойде светлина в ума ти, няма по-хубаво нещо. И аз съм казвал тъй: светлина в умовете ви, чистота в сърцата ви и истина в душите ви. Светлината ще ви даде знания, чистотата ще ви даде сила и стремеж, а истината в душите ви ще ви даде свобода. Това е моето правило, нали ви го дадох.

И тъй, който иска да има светлина в ума си, щом помисли за Бога, че е Всемъдър, веднага светлината ще дойде в ума му. Щом помисли, че Бог е Любов, ще дойде топлината, а когато се яви топлината, заедно с нея ще дойде чистотата. Нали вие само с вряла вода правите дрехите си чисти? Без топлина чистота не може да има. Туй ще имате пред вид. Като станете сутрин, ще дойдат вашите стари учители, ще ви кажат: „Не му е времето, може да си поспиш, има време“. Не, първото нещо, щом се пробудиш, е да кажеш тази молитва. Но кога? Като си легнеш вечерно време и като си спал през нощта много добре, спокойно. С първото пробуждане направи упражнението. Ако си се пробуждал и заспивал, законът е друг. При първото пробуждане не лягай повече да спиш, стани и направи туй упражнение. След него вече не лягай! Вие ще кажете: „Ами ако е в един часа?“ – В един часа няма да се събудите вие. Вие ще се събудите в 3, 3 1⁄2 или в 4 часа. При безпокоен сън ще се събудиш в 1 ч., в 2 часа; който спи добре, той ще се събуди в 3, 3 1⁄2 часа, а аристократите ще се събудят в 6, 7, 8 или 9 часа и ще кажат: „Успали сме се“.

И тъй: упражнението сутрин ще го направите рано, на обяд – преди 12 часа, а не след 12 часа. На работа си някъде – туй упражнение ще може да го направиш навсякъде. Вие може да се спрете 1, 2, 5 минути. Колкото и да е строг вашият началник, ще вземете перото да работите и ще си отправите ума нагоре с мисълта, че Господ е Любов. И никой няма да забележи, че правите това. Няма условия, които да ви попречат. Даже и жената, като готви, като пържи в тиганя, за 2–3 минути може да спре лъжицата. Няма да ви изгори яденето. Ако ви изгори яденето, аз ще ви го

платя. Няма да изгори.

И тъй аз искам вие да помогнете да се възстанови тази хармония. Ако вие не турите хармонията, тя скоро иде в света, тя сама ще се въдвори. Защото онези цигулари, които са майстори, сами си нагласяват цигулката, а онези, които не са майстори, други им ги нагласяват. Тъй че ако ги оставите, други пък ще ви ги нагласят. Ние сами трябва да знаем поне да нагласяваме цигулките си.

Сега разбрахте ли първото правило? Вечерно време, 5 минути преди да си лягате, ще си направите упражнението. Сега в тази школа да не казва някой, че аз оставам при особено мнение. Особено мнение тук няма. Който иска особено мнение, то значи: аз ще взема от школата туй, което ми трябва, а за другото оставам на особено мнение. Който иска да остане при особено мнение – отвънка. Който и да е ученик, който не е готов да направи туй упражнение, той не е достоен за ученик. Сега аз да ви помогна на туй упражнение, макар да съм го правил много пъти, пак ще го правя за две седмици с вас. Някои от вас може да имате изкушение, че ученикът трябва да го прави, а учителят – не. Аз ще го правя с вас. Запитват: от кога да го започнем? – От тази вечер. В тефтерчето ще си отбелязвате часа, когато сте го направили и трите пъти през деня. Ако нямате часовник, поне да отбележите, че сте го започнали. Ще си отбелязвате (в) тефтерчето само с една буква какво сте почувствували. Ако почувствувате Любов, ще турите само буквата Л. Ако почувствувате сила, ще турите само буквата С. Ще пишете само преживяванията си и то само с букви. Другояче вие ще се отклоните. В туй упражнение все-таки ще ви дойдат някои нови мисли, забравени мисли, нови чувства, ще се прояви във вас нещо благородно, ще влезете в тези течения. Аз ви давам това упражнение, понеже влизате в школата. Всякога не може да имате туй упражнение; да го знаете това. Друг път и хиляди лева да плащате, туй не може да го имате. Да не мислите, че всякога можете. Туй е специално упражнение и ако го използвате, добре. Ама може да кажете: „Друг път!“ Не, всички неща в природата си имат определено време. Не го ли направиш на време, вратата е затворена. Не отидеш ли на време, вратата е затворена, ще чакаш. Почнеш ли да хлопаш, ще ви кажат: „Не ви познаваме“, оставате си назад. Вие ще благодарите, че ви дават един опит за 2 седмици, не повече, за 2 седмици само. След 2 седмици ще спрете, няма да го употребявате. Подир 2 седмици и да искате, няма да дойде то. Ще кажете: „Ама ние го знаем това нещо“. Не го знаете. „Ние сме го мислили“. – Не сте го мислили още. Ако вие възприемете слънчевата светлина чрез отражението и през 10 огледала, през които е минала, и ако я приемете направо, има голяма разлика. В туй положение ще имате най-малко първото отражение на тази светлина, която ще слезе отгоре. Сега няма да бъдете предвзети, да казвате,

че ще останете на особено мнение. Никакво преувеличение!

Това ще бъде встъпление към упражненията, които постоянно ще правим. Ред упражнения ще имаме. Сега за да може тази идея да порасне, трябва вода, нали? Да четем тогава за водата! (Прочетоха се 20 теми върху „предназначението на водата“).

Т. м.

1922_04_23 Христа разпят

ХРИСТА РАЗПЯТ

Защото решил бях да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа и Него разпят. (I Кор. 2:2)

Стихът, повидимому, сам по себе си е ясен. Кой не знае разпятието Христово? В православната църква, през страстната седмица, постоянно изнасят Христа разпят, цветя хвърлят, китки хвърлят; евангелистите говорят за Христа разпят; всички знаят, че Христос е разпнат. Но туй знание за Христа мяза на онзи гладен българин, който като минавал покрай една турска гостилница, имал само сух хляб, турял го на парата на всяка една тенджера и казвал: „Слава Богу, похапнах си от всичко".

Ние сме достигнали до една фаза на развитие, в която ни трябва нещо по-съществено. Не трябва да си правим илюзия, че храната, която имаме, е съществена. Съвременните културни хора, ако ги питате, ще кажат, че те живеят най-културен живот. Обаче ако разгънете тоя живот и сравните тази култура, ще видите, че това не е култура: нито в яденето има култура, нито в жилищата, нито във философията. Туй не е много казано. Аз сега принципиално говоря по въпроса. Че не е култура, туй показват страданията и болестите, които съществуват. Днес има толкова много болести в света, че лекарите не знаят как да ги кръщават, болести, които разяждат удовете на човешкия организъм. Едва ли ще намерите в съвременния свят човек здрав, на когото или белите дробове, или мускулите, или стомаха, или мозъка, или нервната система да не са заболяли. И всички тия болни хора са професори, проповедници, министри, началници, всички те управляват света. И питам: Може ли болни хора да управляват, да дават тон и направление на културата? А нас, на първо място, ни трябват хора здрави.

Сега Павел казва, че той решил да не знае нищо друго, освен Христа разпят. Той употребява тази дума в малко по-друго значение. Когато човек разпъне в себе си всички ония низши прояви на своето естество и ограничи всички низши чувства, низши желания, низши действия и даде ход на всичко възвишено и благородно в най-висок смисъл – това е да познаем Христа разпятаго. А според мен това значи да турим Любовта в нейната нова форма, както сега се е проявила, като един нов, велик закон в живота, който иде да изправи всички недъзи на хората. Досега Любовта е съществувала в аптеките, в църквите, в манастирите като панацея, и хората са я вземали в малки хапчета, само когато ги е болял корема, туряли са я като едно лекарство на краката, при някои малки болести се е прилагала.

Но досега хората не са приложили Любовта. Казват: „Тази Любов е неприложима“. Че е неприложима, старите казват на младите: „Едно време ние имахме любов като вас, идеалисти бяхме, идеално мислехме, идеално любехме, но видяхме, че светът не може да бъде идеален, туй, „идеалната любов“, е за другия свят, в този свят ще живеем материалистически“. А материалистическото разбиране какво е? Материалистическото разбиране на нещата е това, от което сега се зараждат всички страдания, и когото и да питате, всички съзнават, че страдат от нещо, всички са недоволни, в мислите им има недоволство, в желанията им има недоволство, в действията – също. И ако попитате съвременните хора за това, ще ви дадат много отговори. Някои ще кажат, че причините им са чисто социални: хляб нямало. Хляб няма, но защо няма? – Понеже хората не са го разпределили по равно. От невидимия свят има изпратен достатъчно хляб. Някои казват: „Въздухът е нечист“. Въздух има достатъчно, но ние сме затворени в такива тъмни и задушни здания! Богатите хора са добре в това отношение, те дишат много въздух, но има кантори, дето никаква светлина не прониква. Такива здания има в големите европейски градове, даже и тук, в София. И ако един човек живее в такова здание десетина години, той ще почувства влиянието на тази атмосфера. Туй е във физическо отношение. Като дойдем до религиозната култура, и в нашите религиозни стаи има такива, дето слънчевата светлина не влиза, дето светлина никак не прониква. И там има светлина – на свещи, но светлината на свещите не е идеална. Е, питам, на тази светлина може ли да зреят плодовете? – Не. Те не зреят! Плодовете и всичко на земята зрее само на слънчевата светлина. И всичко възвишено и благородно в човешката душа може да зрее само при лъчите, при Божествената светлина на великата Любов, която се проявява от този велик закон! Любовта на това велико слънце, което озарява целия космос, трябва да грее и в нас. Понеже Господ е заповядал на всички ангели да разтворят всички прозорци на невидимия свят, тази светлина ще блесне, и всички хора трябва да излязат на това слънце. А сегашните хора казват: „Не излизайте, ще слънчасате – не ви трябва това учение, не му е дошло времето!“ – Като излезете на това ново слънце, най-първо ще се разболеете. Питам ви аз: коя жена, като чисти, не вдига прах? Коя жена, като пере своите дрехи, не размътва водата? Кой е онзи, който като боядисва къщата, не си напръсква малко дрехите? Но какво показва това? – Това показва, че той работи. Трябва ли тия външни спънки да ни спънат, за да не вървим към целта? Но нима на онзи пътник, който върви по пътя, няма да се скъсат обущата? Той по пътя ще срещне много мъчнотии, но целта трябва да се постигне!

Павел казва: Когато говоря между вас, аз не искам да зная нищо друго, освен Христа разпят – тази е моята цел. Като служат всички на този

Христос, надпреварват се да казват: „У нас е правото учение“. Но ако влезете, ще намерите Христовата Любов, турена в стъкленица като панацея: „Ако си при нас, ти можеш да имаш тази любов, но ако си вън от нас, ни капка не даваме“. – Любовта държат в тия малки шишета. Православната църква казва: „Ако дойдете при нас, ще имате всичката любов в тия шишета“. Евангелистите казват същото, мохамеданите – същото. Всички си имат шишета. Божията Любов в шишета не се държи! Тази Любов, както ние я разбираме, прониква цялото пространство, защото пространството и времето, според нашето схващане – това е нещо живо. Целият космос е едно живо същество, в което ние живеем и се движим. И тогава този космос може да бъде и безграничен, и граничен; и велик, и малък: туй е свойство на вечното, да произвежда каквито форми иска. Сега за тия разсъждения ние трябва да имаме един светъл ум, за да схванем Божественото. Често учениците от по-горните класове, когато дойде учителят и казва: „a1, a2, a3“, тия три степени може да ги обясним по три разни начини. Какво означава a в първа степен? Да допуснем, че то е едно живо същество, a в първа степен е един човек, който се движи по права линия – правата линия, която има само дължина без никаква ширина и дебелина. Питам, как ще определите такава една линия? Тя е математическа линия, има само дължина. А пък a във втора степен означава: туй същество е намерило друго същество, и двете се движат в прав ъгъл на себе си и образуват плоскост. Следователно на тази линия се прилага и широчина. После има дължина и широчина, но няма дебелина. Е, как ще си представите един свят, който има дължина и широчина, но няма дебелина? И тогава a3 показва, че цялата плоскост, движена пак в прав ъгъл на себе си, образува куба. Това a е минало пак през три степени: по права линия, то е придобило дължина в прав ъгъл на себе си и е образувало плоскостта – придобило широчина; по прав ъгъл на плоскостта е образувало куба, придобило е дебелина. И така сегашните хора са a3 – са един куб. Като разтворите куба, вие ще образувате човешкия кръст. Следователно кръстът не е нищо друго, освен разтворен куб, за да стане проветрение. А разтварянето на куба означава цъфтене в природата. Всяка пъпка е разтворен куб, за да се прояви новото съдържание, а като се прояви новото съдържание отвътре, да може то да приеме и небесното съдържание, понеже в света има две течения: едното от центъра на земята, а другото от центъра на слънцето.

Павел казва: „Исках да зная само Христа разпят между вас“. Как бихте си го представили вие този Христос? В една тукашна школа и на запад често казват: „Бог е светлина“. Аз казвам: Бог не е светлина! И на пръв поглед, като казвам, че Бог не е светлина, ще кажат: „Той отрича Бога“. Когато някой ваятел изваее някоя статуя, той статуята ли е? И когато някой богомолец запали една свещ, той свещта ли е? Писанието казва тъй: „И

рече Бог – и стана светлина“. Значи, Словото изказано, произвело светлина. Следователно, Бог може ли да бъде светлина? Не! Светлината е проявлението на Бога. И вие като казвате: „Бог е светлина“, във вашия ум ще произведе съвсем друг резултат. Тази светлина, която иде отгоре, е минала през няколко степени. За да разберете правия смисъл на светлината, трябва да я върнете назад до онова същество, което я е създало, т.е. до първоначалното Слово, което е казало: „Да бъде светлина“. И законът е верен: Когато някой ученик се е занимавал с някоя трудна задача, първоначално има смътни понятия за нея, тази задача му е трудна, но след като помисли дълго време и разбере съотношението на елементите в задачата, една малка светлина се появява. Следователно всякога, когато Словото стане разумно вътре в нашия мозък, когато Словото стане разумно в нашето сърце и в нашата душа – светлината се явява като един резултат. Значи, Бог е казал: Светлина да бъде в този ум, светлина да бъде в това сърце, светлина да бъде в тази душа, и бива светлина. И какви са резултатите на светлината? Най-първо тази светлина ще произведе буря, ветрове, дъжд, ураган, цял един катаклизъм, и след като образува своя почва, тази светлина ще произведе златни плодове, реки, извори, а чрез тия плодове ние ще познаем качествата на светлината. Защото всичките плодове еднакви ли са? Аз бих попитал който и да е ботаник: ако светлината, която произтича от своя извор, е една и съща, ако вибрациите ѝ са едни и същи, как тъй ябълката да има един вкус, а крушата друг? Как става това? Ще кажете: „Тъй го наредил Господ“. Тъй говорят религиозните хора, но учените хора не могат да говорят тъй. Този Господ, за Когото ние говорим, Той е Господ на Любовта. И като произнесем думата „Любов“, цялото ни битие трябва да почувства едно трептение, една велика радост да се появи в сърцата. А като кажем: „Бог е Мъдрост“, в твоя ум пак по същия начин трябва да изпъкнат най-великите мисли.

Каква е била задачата на Христа на земята? Задачата му е била да изяви Бога като Любов и като Мъдрост. Да го изяви външно и, освен това, да даде методите и начините, как да се приложат Любовта и Мъдростта. Всичките растения си имат методи, а ние, съвременните хора, които искаме да подобрим своя живот, нямаме такива методи. Ще изучаваме техните методи, с които те създават своите сладки плодове, и само тогава ще подобрим живота си, ще изучаваме как употребяват те и светлината, за същата цел. Някой казва: „Искам да бъда добър“. – Изучавай черешата, изучавай гроздето, смокинята и много други растения, да видиш по кой начин те правят плодовете си сладки. А ние, хората, казваме тъй: „Господ ще ги направи“. Не се самозаблуждавайте! Бащата всичко може да даде на своя син, и учителят всичко може да даде, но учителят и бащата за своя син не могат да учат. Бащата и учителят всичко могат да дадат за своя син, но не могат да ядат за него. Ако аз ям за сина си, аз ще взема силата, а вие

нищо няма да се ползвате. Когато се храните, вие сами ще ядете, това е необходим закон! И сегашните хора искат да ни научат да мислим за други умове. Не, не! Грехота е за нас да не мислим, грехота е за нас да не действаме. Но когато кажем, че трябва да ядем, трябва да знаем какво ядем; когато кажем, че трябва да мислим, трябва да знаем какво да мислим; когато кажем, че трябва да чувстваме, трябва да знаем какво да чувстваме.

Сега аз ще ви приведа един разказ, който съм разправял на някои свои приятели, но сега ще изясня вътрешното съдържание на разказа. Той се отнася за един индуски адепт или учител в Индия. Тъй го наричам аз: Тагор-Бил-Ра, знаменит учител на една школа, служител на един от видните индуски храмове. Посветен, според своето звание, той трябвало да прекара живота си в девственост, за да завърши напълно цикъла на своето самоусъвършенстване – т.е. да се не жени. Обаче една млада мома, жрица на храма, се влюбва в него. Той не обръщал внимание на нея, но след дълги години тя му казала така: „Ако аз дойда при тебе, и приложа любовта с тебе заедно, ти по-скоро ще завършиш своето самоусъвършенстване". Най-после той повярвал на това и се влюбил в нея, но в момента, когато той се влюбил, тя го разлюбила.

Сега ще оставя втората половина на разказа, после ще го разправя. В гнева си, че тя го спира в пътя на неговата еволюция, той я проклева и тя се превръща в змия, и той ѝ казал: „И като змия от този храм никога да не излезеш вече". Защо тя го е разлюбила? Тя се е влюбила в едного от учениците на Тагор-Бил-Ра. Този адепт се спира в своя живот, умира, 500 години се минават. – Сега туй е разказ, легенда, не го взимайте буквално, разъждавайте върху него, то е само един разказ, за да обясня един принцип. Той се преражда като лорд в Англия – името му като лорд няма да кажа – обаче този първият ученик, който е съблазнил и едновременно изпитал тази жрица, и той се преражда като англичанка, и така става, че Тагор-Бил-Ра се оженва за този ученик. Отива след 500 години на разходка в Индия и в него се заражда желание да изучава индуските храмове, да изследва някои възпоминания. И като идва в този храм, в който той претърпял своето нещастие, усеща, че го побиват някакви тръпки, и когато се разхождал в зданието, от невидено идва една змия, ухапва жена му и тя моментално умира. Питам ви сега: Защо змията ухапала жена му? Тази змия е същата жрица. Тази жена казва: „Ти спъна и мен, спъна и него". Той разбрал закона, снел проклятието си и тя приела своята първа форма, и започнала наново своята еволюция.

Мнозина от вас тръгвате като тази жрица да намерите Христа, влюбвате се в него и казвате: „Господи, ако Ти ни позволиш да влезем в Твоето царство,

ще успее учението Ти“. Но след като влезете, съблазнят ви учениците на Тагор-Бил-Ра. Няма днес проповедник или свещеник, който да не е съблазнен от едного от учениците на Тагор-Бил-Ра. Като казвам: „Няма нито един“, не го считайте, че е крайност, то е хиперболично твърдение. Българите казват тъй: „Яйце да хвърлиш, няма място къде да падне“. То е израз. Не го вземайте в математически смисъл, за хиляди яйца има място къде да паднат, ама думата е тъй. Турците казват: „Персинги лаф гелсън“, т.е. на думата ни приляга, тъй да дойде. Следователно, когато вие тръгнете в този път, не трябва да се съблазнявате. Съблазните ли се, 500 години ще бъдете затворени, като змията в някой храм. Някои казват: „Да умра в църквата“. Може да ви затворят като змия, но не си правете илюзия, че като те заровят в църква, ще бъдеш в рая. Тук се иска един свят живот, на Божията Любов, въодушевен от тази велика Божия Любов, да знаеш, че във всеки даден момент ти изпълняваш волята Божия. И сегашните хора, като почнат да умират, нареждат: „Еди-как ще ме облечете, еди-кой си свещеник, еди-какъв си ковчег, еди-кое си място!!...“ Много хубаво, отлично е това, но това не е Христовото учение, това не е учение на Любовта. Това е един стар езически култ. Тогава и още по-великолепно са се погребвали. Тогава по какво се отличаваме ние от езичниците? „Те са езичници.“ Много добре, езическите народи се погребвали по този начин, ама ние, християните, по кой начин се погребваме? – По същия начин. „Ние вярваме в Христа.“ – Да, вие сте хора, които вярвате в гробища, в паметници, казвате: „Хем като умра, да ми четете много молитви, да не ме оставите без помощ“. Тъй са го правили езическите народи, и тия обичаи са минали в съвременния свят. Не са лоши тия работи, те са добри, но ще бъде смешно за онази пеперуда, която се е превърнала от гъсеница в пеперуда, да спазва своите навици на гъсеница. Нейният начин за ходене, нейният начин за ядене е диаметрално противоположен на този на един червей. И когато рибата се превърне на човек, този човек ще се различава диаметрално от рибата. Сега не трябва да казваме: „Ти си християнин, превърнал ли си се, имаш ли хриле, от риба си станал човек, имаш ли дихателни дробове?“ – Нямам. „Ама аз мисля, че съм човек.“ Тогава пак ще ви приведа онзи смешен разказ за американеца, който излекувал един болен. – В Америка стават чудесии: може да лекувате хората отдалече, без никакви церове. Тъй, само с мисъл, ги лекуват. Някой богат човек си счупил крака, явява се един доктор и му казва: „Ще мислиш, че твоят крак не е счупен, ще мислиш ден, два, три и твоят крак ще се намести“, дал му всички правила. И действително, кракът му се наместил. Явява се докторът и казва: „Господине, аз ти направих една голяма услуга, ще ми платиш, и богато ще ми платиш“. – „Да, господине, колко искаш, ще ти платя, 500 долара ще ти платя. Мисли, че имаш 500 долари, мисли, мисли, и ще имаш всичките долари.“ Има разлика между „мислене“ и „мислене“. Ако мисля за 500,000 долара, няма да дойдат така. В Любовта има един начин,

за който ще ви говоря. Има начини, по които растенията превръщат светлината в сокове. Има методи, чрез които може да превръщаме соковете на тази Божествена Любов, да произведат съществените качества в нашия ум и сърце. Тия методи не се преподават тук. Аз общо говоря, но за християнския свят трябва да има училища, като сегашните, в които да се преподават тия методи. И най-малките деца да знаят по кой начин се превръща Божествената Любов в милосърдие, по кой начин се превръща тя във вяра, в надежда, в радост, в смирение, знание и т.н. Това са методи, които трябва да знаете! И тогава ще дойде някой и ще каже: „Има по-лесен начин от този. – Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен, ти и домът ти“. Сиреч, като този американец: „Повярвай и ще имаш парите“. Повярвай? Трябва да имаш начини, за да повярваш. Трябва да стане в теб един вътрешен преврат. Не можеш да повярваш, докато нямаш Любов! Първото нещо е Любовта! Първият закон, с който започва живота, е Любовта. Следователно малките деца, животните знаят до известна степен как да превърнат тази Любов. И някои ученици Христови казваха: „Придай ни вяра“. Има начини, чрез които може да се превърне Любовта във вяра, и след като се превърне и дойде Истината, вярата ще се превърне в знание, а като дойде знанието, ще дойде разумното слово, ще дойде светлината. А дойде ли тя във физическия свят, ще ви помогне. Защото има две течения: когато дойде Божията Любов отгоре, непременно ще дойде противоположното течение отдолу. И следователно, според тази наука, която поддържаме, има две течения: едното от безграничното, което постоянно се смалява и слиза към човека; а другото, както съвременната наука казва, човек е произлязъл от малка микроскопична клетка. Едното – малкото течение, което се възраства, става велико, а другото – великото става малко. Тия две течения като дойдат в съприкосновение, в туй вътрешно налягане, тогава – който разбира този закон – се зараждат всички велики добродетели и способности на човешката душа. Сега, във вашия ум, ще кажете: „Тази работа е необяснима“. Необяснима е, разбира се. Само онзи, който дълго е проучвал, който е правил хиляди опити, той може да разбере дълбокото значение на онези велики стихове и изречения в Писанието, дето Христос казва: „Ако думите ми пребъдат във вас и вие пребъдете в мене, каквото поискате, ще ви бъде, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и тогава ще ви се изявя“. Едно семенце, което е паднало на земята, след време то се проявява, цъфва и завързва.

Сега, Павел казва: „Реших да не зная нищо друго, освен Христа разпят“. А на нов език казано, това значи: Той решил да знае само великия закон на Любовта, който внася всичко вътре в човешката душа. Защото Христос представлява този велик закон на Любовта. Само онзи, който е пълен с Божествената Любов, той може да бъде разпят. Вашият идеал е да се жертвате. Само богатият може да се жертва. И Павел казва на друго място:

„Този, който беше богат горе, реши да осиромашее и слезе между нас, да вземе човешки образ, за да помогне на своите братя, чрез онази Любов, която имаше, да им даде тази Любов, да ги свърже с Бога, т.е. с Любовта". И Христос спасява само хората по този начин, като ги свързва с Любовта. Сегашните хора казват: „Да се любим". Е, хубаво, знаеш ли да правиш възли от Любовта? Вземете тези, които правят електрически инсталации, някой път като изгори шнура в инсталацията, който не разбира, не знае де е повредата. Аз видях един, когато поправяше една такава повреда, изведнъж намери погрешката, взе едната жичка и другата, съедини двата тока. Значи трябва да има една малка жичка, която да съедини твоето сърце с Божието сърце, или една жица, която да съедини твоето сърце с Христовото сърце. И кой може да направи тази инсталация? Само Христос е, който може да я направи. Разбирате ли? Само Христос е, който може да тури тия жички, да свърже хората с Бога. Само той знае туй изкуство. И дълго време вие трябва да се учите при него. И аз следя сега хората, които вървят сега в новото учение и в старото учение, и във всички църкви, много добре започват. Започват с Любовта, а завършват без Любов. И съм забелязал това като факт в църквите: в една евангелска църква един проповедник като проповядвал 10 години все върху едни и същи въпроси: спасение, покаяние, това, онова, и всички слушатели почнали да спят вече, и той усетил, че те са разбрали всичко. И когато идвал някой друг, проповедникът съсредоточавал цялото си внимание върху него, като че публика е той. А другите не го слушат, защото са пресити от безмислени работи. Проповедникът говори за спасение, а той сам не е спасен; говори за милосърдие, а той сам не е милосърд; говори за самопожертване, а той сам не се жертва; говори, че когато някой умре, не трябва да се плаче, но като умре жена му или детето му, той пръв заплаква. Хората проповядват неща, които не прилагат. И казват: „Опасно е новото учение, то разрушава обществото". Онези войници, които отиват на бойното поле, как се връщат? Отиват с китки, с музика и цветя, но се връщат кой със счупена ръка, кой със счупени крака, и на всички тия хора им турнат по един кръст, защото за отечеството са дали жертва. И от тази жертва вашият народ колко се е повдигнал?

И всички ще кажат: „Извършиха волята Божия". Не извършиха нищо! От 8,000 години насам човек върши своята воля, и затова Бог казва на смъртта: „Ти постоянно ще възпитаваш тия непослушни деца". И какво прави тя? Тя ни възпитава днес. И ако вие ме питате: „Докога ще умираме?" – В деня, в който решите да приложите закона на Божията Любов, смъртта ще остави всинца ви и ще каже: „Оставям ви свободни да идете при баща си". И като ме срещнете, няма да ме питате: „Може ли това да бъде?" – Може, може. Има хора, които вече не умират. И в България има предание, че като са заравяли някои, после потърсят ги в гроба, няма ги. Казват: „Той не

седи в гроба, понеже е възкръснал". Ще каже някой: „Това е мистификация". Може да бъде мистификация, излязъл е от гроба. Има хора, които не умират. И ако вие всички повярвате, няма да умирате. Ангел Божи ще слезе, ще отвали камъка и ще ви извади, но се изисква вяра в живата Любов, иска се вяра, непреодолима вяра в Любовта, която да погълне всичката наша омраза. Разбирате ли какво значи „омраза"? Ние ще се борим с нея. Аз говоря за Любовта, която може да стопи всичките прегради, които днес съществуват в нас. Това е Любов. Ако твоята любов не може да разруши всичките прегради, ако ти не си в състояние за Бога да повдигнеш, с един замах да отрежеш седемте глави на този демон, няма да се проникнеш от Божествената Любов. Чакаш и казваш: „Дъщеря ми да се нареди, мъж ми да се нареди, и тогава ще служа на Господа". Никога няма да се наредите вие! От 8,000 години все по този начин се нареждате, но вътре в нас, в нашия ум, в нашето сърце, в нашата душа трябва да стане един прелом, таен прелом, да приложим туй учение за себе си, и като го приложим и опитаме неговата сила, тогава всички ще почнем правилно да живеем.

„Решил бях – казва Павел – между вас", между кои? – Между вас, които се карате, вие, които враждувате, които спорите и всеки един от вас иска да бъде пръв, решил бях нищо друго да не слушам, да не зная вашите спорове, а само едно искам да зная – само Христа разпят, само Любовта искам да зная. Ако идете в съвременна някоя църква, дето проповедникът е даровит, той, като слезе от амвона, и ако вие сте един интелигентен човек, ще ви каже: „Жалко ми е, че тия хора не са интелигентни, не ме разбират". Ако някой съвременен музикант свири, и ако вие сте музикант като него, той ще ви каже: „Публиката не разбира от моето свирене, не разбира от музика, но няма какво да се прави, ще се свири, ще внасяме култура". Ако е някой свещеник, който хубаво е служил, а публиката е вдигала шум, и ако има друг някой свещеник, който знае да служи като него, той ще каже: „Употребих най-големите усилия, но не разбират". Защо не разбират? – Любов нямат. И действително, Любовта контролира ума на човека. Да ви го докажа ли туй? Аз ще ви го докажа с много силни аргументи. Най-слабият аргумент ще взема: имате дъщеря, която много говори, и казвате: „Дъщеря ми много бъбри". Но тя се влюби в някого и веднага става мълчалива. Казвате: „Дъщеря ми поумняла". Казвам: Радвам се, че е поумняла. Новото слънце я стоплило, и тя почнала да мисли, и ако никой не откъсне това Божествено цвете, тя може да се домогне до някои Божествени знания. Но когато младото момиче намери Божественото слънце, ще дойде някоя стара баба, ще бутне тази пъпка, ще дойде друга баба, и тя ще бутне, и тъй, една по една, капват пъпките, и тогава Любовта няма де да действа, капне и тази пъпка, и бабата казва: „Нищо, нищо, и ти стана като нас, едно време и ние бяхме като тебе, но сега и ти живей като

нас“. Това е съвременното учение. На никоя баба не се позволява да бута тази пъпка, която ще цъфне, то е свещено място, не може никой да бута там, само Божествените лъчи ще бутат във всяка пъпка, докато тя се разцъфти и приеме светлината и даде този плод, които вие сами трябва да вкусите. Това казва Павел: „Решил бях да не зная нищо от тия спорове, които стават“. Сега за пример, мен ме питат: „Защо тъй говориш?“, т.е. за начина, по който се трансформират енергиите. Един го схванал по един начин, друг се обидил, че съм казал: „Операции не трябва да се правят“. Принципиално говоря. Там, дето природата не е разрешила да се прави операция, не правете. Когато искате да правите една операция, питайте природата, ако тя позволи, направете я, но там, дето тя не е дала разрешение, никой лекар няма право да прави операция. Най-великият лекар е природата, а лекарите са асистенти, те трябва да слушат своя главен лекар, и ако той позволи, нека правят операции. Аз съм за разумните операции, а не за безумните. За всяко учение и за всяка църква, която прилага своето учение, казвам: Туй учение съгласно ли е с Бога? Ако е съгласно, приложете го. Туй учение опитахте ли го? „Ама то е останало от нашите деди и прадеди.“ Опитахте ли го? Ако на един човек остане жито от дядо му, нали той трябва да го посее, за да го опита, да го занесе на воденица, да го смели, да опита качеството на брашното? А ние го държим като една светиня и кой как дойде, кажем: „Това остана за възпоминание, ще го турим като муска и като идем на бойното поле, ще го носим, и докато е муската с нас, слава Богу, няма никаква опасност“. Обаче един ден смъртта те задигне, въпреки муската. Я ми кажете: кой човек с муска не е умрял? Спасението не е в това.

„Решил бях – казва Павел – да не зная нищо друго, освен Христа разпят“, Христос, Който внася живот, радост и веселие в душата, Христос, Който ще ни научи как да живеем, как да се отнасяме. Голямо изкуство е да знаем как да се отнасяме. Не е лесна работа да се живее братски. Като казвам: „Живейте братски и сестрински“, не е лесно туй учение. Мъчно е, но е учение, което може да се приложи. И приложи ли се веднъж, ще имаме едно общество, един народ, едно човечество. Тогава човек ще живее под своята смокиня и ще може да каже: „Добър е Господ, заслужава си да се живее“. А сега всеки от нас, като преживее 50–60 години, ще каже: „Дотегна ми живота, няма ли да идем при Господа?“ Синът не е доволен, не е благодарен. Защо? – Бащата не е богат. И обратно, бащата е сиромах, той е недоволен от синовете. Всички са недоволни, защото всички схващат живота само материално. Всичко търсим, само не Христа разпятаго! Всичко търсим, но не и Любовта, а трябва да потърсим Любовта.

А сега, като проповядвам за Любовта, мъжът казва: „Тъй трябва да живее моята жена“, а жената каже: „Тъй трябва да живее моят мъж“. Не

прилагайте туй учение тъй. Аз проповядвам, но като ме слушате, да кажете: „Аз тъй ще живея“. Мъжът да каже в себе си дълбоко: „Отсега нататък, аз тъй ще живея, ще направя този опит“. Жената да каже: „Аз тъй ще живея“. Синът: „Аз тъй ще живея“, дъщерята, приятелите, всички да кажат: „Аз тъй ще живея“, а не трябва да натякваме на другите, като че ние сме на правия път, а другите на кривия. Не, не, а трябва да казваме: „Аз, аз“. Съвършени трябва да бъдем. А съвършени ще бъдем само тогава, когато усвоим методите на тази Любов. Едва сега започваме с великите методи на Христовото учение. Има някои християни, които са добили тия методи. Но онези, които са сега на земята, не трябва да си правят илюзии: „За нас светиите ще се молят“. Те ще се молят и без да искаме, но ние трябва да ядем, да се учим и да работим сами. Питам: Ние за Христа какво сме направили? За себе си какво сме направили? Грехота е, при туй благословение, което сега иде в света, един човек да остави своята душа да страда. Грехота е човек да остави своя ум, своето сърце и душа да се терзаят, да остави своята воля да се атрофира. Сега е време благоприятно и сгодно вече за нова култура. Условията на земята са трудни, аз го признавам, но ще живеете в тия условия, тъй както растението живее и постоянно се трансформира. Така и ние хората ще живеем при най-лошите условия и пак ще се трансформираме. Искам да ви кажа: Вложете вяра в Любовта! В деня, в който вие повярвате, че Любовта всичко може да направи заради вас – не сегашната любов, вие тази любов не сте опитвали, вие сте опитвали предисловието, сянката само, – но в деня, в който вие повярвате в Божията Любов, във вас ще стане едно велико преобразувание и вие ще кажете като слепия: „Сляп бях едно време, не виждах, но сега виждам: тази Любов в мене произведе онова, което аз исках“. И аз не искам да останете като онзи американец: двама души учени американци пътували с един трен. Единият бил вярващ, а другият безверен. И двамата спорят: единият доказва, че има Господ, а другият доказва, че няма Господ, и привеждат най-силни аргументи, да се покажат кой е по-учен. Като минавали през един мост, мостът пада и двамата се удавят. Питам: Решиха ли въпроса? Въпросът по този начин не се разрешава. Когато разрешаваме този въпрос: има ли Бог или не, в трен не трябва да пътуваме, а пеш трябва да ходим, на краката си, сиреч трябва да бъдем в нашата добродетел. И единият, и другият трябва да седят върху добродетелта, и двамата трябва да бъдат искрени. Ето отличителните качества на Любовта, която аз проповядвам: всяка една дума трябва да има само един смисъл. И когато аз казвам: „обичам“ – да няма „повече обичам“ и „по-малко обичам“, думата „обичам“ да има само едно значение и като кажеш: „обичам“, да бъдеш готов туй, което е вложено в думата „обич“ – в дадения случай, да го изпълниш, тъй както един чиновник изпълнява своята длъжност. И като погледнеш човека, твоят поглед да бъде установен, да знаеш, че в душата си ти си искрен, честен и нямаш никаква задна мисъл и си готов да

направиш услуга. Това значи Любов. Този поглед трябва да бъде чист, лазурен, тъй както небето. То е Любов! В ръкуването ни и във всичките ни обходи тази Любов трябва да вдъхне на всинца ни доверие, че ние сме, които ходим по новото учение на Любовта. Още не сме го приложили, но, казвам, това са качествата. Щом приложим Любовта, нашите лица ще сияят и ние ще бъдем доволни от себе си. И когато тази Любов проникне във вас, вие ще почувствате една радост, тя ще ви направи силни и мощни. Тогава всички да произнесат думите: Всичко бива чрез Христа. Кой Христос? Не историческият Христос и не Христос на плътта, а Христос, в Когото обитаваше Божият Дух, Духът на Любовта! Чрез този Дух на Любовта всичко можем да направим. И тогава ние ще кажем като Него: „Извърших всичко, за което Отец ме е пратил да извърша, изпълних Неговата воля“. Изисква се най-първо, от всинца ви, да изучите методите на Любовта, да изучавате Любовта, тъй както съвременните учени хора изучават светлината, нейното проявление и разлагане.

По същия начин трябва да почнем да изучаваме Любовта. Ако говорим за Любовта в сегашния ѝ смисъл, раждат се много противоречия; а тази Любов има едно отлично качество: като влезе в сърцата, тя ще направи всинца ни интелигентни. Когато Любовта не се приложи правилно, тя внася тъмнина. А човек, който върви по Бога, той те обича, и щом дойде при тебе, най-първо ще внесе светлина в ума ти – това трябва да бъде едно от качествата. Не внесе ли това качество: това не е Любов. И ако вие всички бяхте нагласени тъй, както аз говоря, знаете ли каква аура щеше да има тук? Но колко са далече вашите мисли, вашите желания! Като излезете оттук, ще кажете, както турците: „Я има, я няма“. Ще кажете като онзи циганин: „В онзи дол я има вода, я няма“. Но аз казвам положително: в онзи дол има вода, има един богат извор, идете и вижте, един отличен извор, какъвто никога не сте виждали, и като пиете от този извор, всички болести ще изчезнат в света. И Христос е един такъв велик извор! Велик извор е Той, Който изтича от Бога. И казва Той: „Жива вода ще има“. Сега този Христос някои от вас сте Го намерили, слушайте Го, приложете учението Му. Аз не казвам, че не познавате Христа, но казвам, че вие още не сте приложили учението на вашия учител. 2,000 години откак е дошъл Той, не че не Го знаете, знаете Го, говорил ви е, но вие не сте имали достатъчно вяра и доблест да приложите Неговото учение. Вие сте казвали: „Учителю, почакай малко“. 2,000 години все сте отлагали. И понеже иде последният цикъл на този живот, Христос ще каже: „Затварям училището“. Тогава?

И Павел казва: „Защото бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа и Него разпят“.

Започнете да проучавате Любовта научно, строго научно. Прилагайте всички нейни методи и всички ония отрицателни условия, които спъват нейното действие, отстранявайте ги.

И аз ви казвам, че вашият Учител Христос ще ви помогне, но трябва да сте готови. Има неща добри, заложени във вас, и вие можете да успеете.

Беседа, държана на 23 април 1922 г. в София.

1922_04_26 Проява на кармическия закон

ПРОЯВА НА КАРМИЧЕСКИЯ ЗАКОН

9 лекция на I Мл ок. клас
26.IV.1922 г.
сряда, 7–8 ч. в.

Тайна молитва.

Следующата тема ще бъде върху красотата: „Мястото на красотата в природата“.

Сега на вас ще говоря върху Проява на кармическия закон в света.

Каквото намерите писано върху кармата на френски, английски, немски, италиански, прочетете. А аз ще засегна закона на кармата от гледището, от становището на Божествената окултна наука.

Кармическият закон води своето произхождение от първото излизане на човека от Бога – от там води своето начало. А неговото действие или проявление започва с поляризирането на човека или с явяването на двата пола в света. Другояче казано, съзнанието на човека се е раздвоило на положително и отрицателно, възходяще и низходяще, съзнание на Любов и съзнание на Мъдрост у човека. Това са два полюса.

Сега, вложено е във всяко едно съзнание желанието да обсеби и да завлада; то е стремеж на всеки индивид, на всяко его, вътрешен стремеж да влада. И понеже тази първична сила е подействувала да раздвои човешкото съзнание, тия два полюса на съзнанието са се заблудили. И следователно, раздвоили се, те искат да се завладат по един особен начин. Тъй по един механически начин искат да се завладат, а там, дето това механическо завладане започва, се явява насилието. Първото положение, което природата изисква от човека е: човек за човека да се жертвува.

Сега, да определя думата жертва, от това становище какво се подразбира.

Жертва – това е закон за правилното растене и развитие. Това подразбира жертвата, защото само това, което расте, което се развива, цъвти и дава плод, то може да услужи на света, то се принася в жертва.

Сега как е започнала кармата? Първото съзнание в света, което е ограничило второто съзнание, то е родило сегашната карма. Сега

представете си следующето изяснение: двама господари, еднакво интелигентни и еднакво богати, съпоставени в природата, но природата така ги е съпоставила, че те имат нужда един от друг, трябва да търгуват. И у тях се заражда желание, всеки един от тях иска да се домогне до богатството на другия – да го привлече към себе си Допуснете сега, че единият от тия, по-умният е завладял всичкото богатство на другия и той остане без материали. Тогава – той ще стане слуга; а онзи, който е взел богатството, става господар. Следователно, господарите в света показват преодоляющето съзнание, което е взело надмощие първоначално, а слугите показват хората, които се подчинили на туй влияние. Но у самите слуги туй съзнание да искат да бъдат господари, не е изчезнало, следователно, този господар придобива един слуга, втори, трети, четвърти, пети... тия слуги останат 100, 200, 500, те почват да се организират – тяхното съзнание се пробужда; съберат се, хванат господаря си, удушат го, вземат богатството му и те станат господари или като му вземат богатството, господарят стане слуга – сменят си ролите.

Сега, аз ви говоря върху кармата. Не се мъчете да я разберете изведнъж, във всичката ѝ пълнота. Но в една школа как ще се зароди злото между вас? Злото е, че вие ще почнете да искате да господарствувате с вашето знание. Някой от вас има някоя идея, иска да я наложи на другите. Или той може да има някакъв навик, някаква характерна черта, някакви сили, той ще иска да ги прокара, да ги наложи, но знаете, че в природата има закон за регулиране нашите действия. Всяка сила има граници, в които тя може да се развива. Дойдат ли тия граници, има вече обратни действия. Дотогава, до когато хората не знаят вашите същински намерения, те може да ви слушат, но в момента, когато те узнаят целта, към която вие се стремите, веднага ще почнат да ви противодействуват и то по закона на самосъхранението. Всяко същество иска да се предпази, т.е. всеки иска да цени своята свобода. Следователно, кармическият закон може да се урегулира само чрез закона на самопожертвуването, т.е. да станеш слуга на другите, да отдадеш правото на всекиго. Правото, което искаш за себе си, туй право да дадеш и на другите; благото, което искаш за себе си, туй благо да го имат и другите. Правото, което искаш в своя ум, в своето сърце и в своята воля, туй същото право дали си ученик, слуга или господар; тия права всички трябва да ги имате еднакво, защото по този начин, в школата сега, в окултната школа има друга една опасност, от тъй наречения вампиризъм, разбирате ли вие. Вампиризъм – черпене на жизнените сокове на окръжаващия чрез тия окултни закони, нещо, което е абсолютно забранено. В тази школа, в която сте абсолютно, разбирате ли, ни помен, ни сянка от тунеядство.

Сега другите школи учат, че силата на човека е в неговата мисъл. Силата на

човека е само временно в неговата мисъл; тя не седи нито в неговата воля, нито в неговото чувство, нито в неговата мисъл. Малко по-ясно. Да вземем известна проява на Любовта, тази Любов може да се яви по форма, по съдържание и по смисъл.

1.

Давите се в реката. Минава някой прост работник, отива на работа. Дава ви ръка, изважда ви от водата и казва: „Върви си!“ То е физическото проявление на Любовта. Той не се спира повече.
2.

Второто проявление: вие сте гладували три дена; по пътя минава друг, вижда вашия глад по лицето ви, взема ви вкъщи, нахранва ви и той ви праща.
3.

Третото: вижда ви, че искате знание, взема ви, но след някоя година, след като придобиете знанието, каже ви: „Вървете си по пътя!“

Мислите ли, че животът се е използувал след като сте подали ръка на някого, нахранили сте някого и сте дали знание на някого? – Не! Вие трябва да влезнете в причинния свят, дето основният закон е следующият: там един живее за всички и всички живеят за един; благото на едного е благо на всички и благото на всички е благо на едного.

Следователно, по този закон, което и да е същество на света, колкото и да е малка неговата деятелност, неговата радост и неговата скръб трябва да бъдат за вас свещени. Една муха може да бъде, но на тази муха, тъй трябва да се радвате, както на един човек и тогава може само Бог да се весели. Туй е свойствено само на Бога; само Той може да гледа дребните работи, а хората забелязват само едрите (неща).

Понеже в школата ще се учите за себе си, ни помен от лъжа да няма! Единственото нещо, което в школата не се прощава, то е лъжата. Туй трябва да го знаете! Всичко се извинява, но лъжата – никога! Вие ще се пазите като от огън да не се подавате на лъжата, то е един принцип, който ще ви заведе в противоположностите на живота и после много мъчно ще се избавите.

Попаднете в най-трудното положение, казвате си: Без лъжа не може, нали?

Без Истина не може, а без лъжа може! Точно е турено. Само без Истина не

може, а без лъжа може. И ще турите. Без Любов не може, а без омраза може! Без Мъдрост не може, а без глупост може! Защото, щом кажете, че без лъжа не може, значи, лъжата ражда Истината, то не е вярно. Щом кажете, без глупост не може. И според съвременната наука от невежеството е излязло знанието.

Сега, в съвременния свят слуги и господари, това е едно отношение на кармата; братя и сестри – това е друго отношение на кармата; майки и бащи, това са все отношения на кармическия закон, то са отношения на кармата. По степен бащата и майката са едно смекчающе условие на кармата. Ученици и учители са пак същия закон, пак по закона на кармата те се събират, защото онези господари, които изнасилват своите слуги, ако той изнасили сто души слуги и за бъдеще те станат господари, той трябва после на сто души да бъде слуга, за да се изплати и ако питате защо трябва да бъде слуга? Защото е искал да подчините (на) себе си съзнанието на другите хора, което не е позволено. Да подчини съзнанието на един човек, то значи да подчини Бога на себе си. А единственото нещо, което в света е невъзможно, то е това. Сега ще знаете, че и чувствата, и сърцето, и то се преобразява, и умът се преобразява, както учат и теософите – висшият и нисшият манас, низшето и висшето сърце на човека или духовното и плътското то са все полюси. Когато искате да обсебите нещо в чувствата си, вие създавате сами кармата. Щом искаш да обсебиш нещо – създаваш карма, щом даваш свобода, ти ликвидираш с кармата си. Сега, да допуснем, че вие имате един приятел и ти кажеш: „Аз искам ти да ме обичаш“ и той каже: „Ще те обичам“. Турне на главата ти юлар, а отзад остен и каже: „Ти съгласен ли си?“ – Съгласен съм. Те си създават карма. Щом туриш юлар някому на главата и вземеш остен – кармата е започнала. Сега този юлар може да седи в една горчива дума. Кармическият закон е ужасен. Една горчива дума може деликатно да е казана, с една усмивка или лека подигравка, кармата е започнала. Даже в най-тънката форма да кажеш нещо, противникът даже не подозира, но ти си прикрил едно чувство невярно и ти в душата си усещаш, че кармата е започнала, може в бъдеще туй чувство да донесе хиляди злини. Следователно, в себе си ще бъдете строги, ще прецеждате! Защото от туй гледище на окултната школа, умът е филтър, сърцето е филтър и волята е филтър. Всяка мисъл трябва да мине през ума, сърцето и волята, да се филтрира; всяко чувство трябва да мине през ума, сърцето и волята, да се филтрира и всяко действие трябва да мине през ума, сърцето и волята; всичко туй трябва да се филтрира и тогава да влиза в градината на душата за посаждане. Сега не трябва човек да бъде голям ясновидец, даже и неясновидецът може да знае кога е започнала кармата да действува. Ако вие не спазвате закона на Любовта в себе си, веднага двете полушария на мозъка ще се поляризират по два противни начина; в едното полушарие

ще се събере повече енергия, а в другото – по-малко. Ако в дясното полушарие се събере повече енергия, вие ще почнете да се сърдите, даже вашите близки приятели може да ги нагрубите. Ако се набере повече енергия в лявото полушарие, може да станете учтив, любезен, но туй е още едно неустановено явление. Тогава мускулите, да кажем, от дясната страна на лицето, ако в лявото полушарие има повече енергия, ще почнат по-силно да се съкратяват; и тогава у някои хора виждаме, че стават неволни движения от едната страна на лицето. Движения, които са дисхармонични, показват проявата на някаква мисъл нехармонична, чувство нехармонично, действие нехармонично. И ако туй действие продължава дълго време, често устата на хората се изкривяват от едната страна, едни мускули се разширяват, а други – се свиват, и кармата налага своя печат на лицето ви, може на очите ви. Ако запример употребявате лъжата, известни мускули на лицето ви ще се съкратят и тогава ъгълът на вашето око, под който светлината пада на вънка, е обърнат надолу и като ви гледа човек, ще види, че ъгълът на вашето око е насочен към центъра на земята и само като се погледнете в огледалото, няма да се харесате. Та, като говорите за красотата, красотата произтича само от тази вътрешна хармония. Абсолютно човек трябва да бъде чист. Аз турям, т.е. така ще турите едно от правилата: Истината в душата ви.

Светлината в умовете ви.

Чистотата в сърцата ви.

Туй трябва да бъде едно правило, ще го турите в стаята си и всяка вечер ще се питате дали Истината е във вашата душа, светлината – в умовете ви и чистотата в сърцата ви.

Сега Истината ще ви даде свобода, по това ще я познавате. Ако е в душата ви, ще давате широк замах и на себе си, и на окръжающите ще давате свобода. Ако светлината е в ума ви, светлината ще ви даде знание; тя е проводник на знанието. Ако чистотата е в сърцата ви, вие ще бъдете силни, ще бъдете еднолични във всяко отношение. Те са второстепенни прояви. Сега по някой път виждате у себе си някое чувство погрешно. От гледището на този кармически закон, кой каквато погрешка види у другите, тази погрешка той сам трябва да я изправи. Ти, който си забелязал някоя погрешка у приятеля си, трябва да се постараеш ти да я изправиш. Ще кажете: Как ще я изправя? Аз ще ви приведа един малък пример. При един евангелист, книжар, във Варна отива един млад момък да си купи книги. Книжарят му казва: Преди време дойде един твой познат да иска пари на заем от мене, но и до днес не ги е върнал. Твоите приятели са такива. – Колко ти дължи? – Толкова. Той взема и му дава

парите. – Считайте, че въпросът е свършен, аз и приятелят ми сме едно; извинете, моят приятел и аз, това е едно и също нещо. И плаща той всичкия дълг на приятеля си. Ние сме честни хора. – То е благородство на характера. И ако някой почне да одумва някого, извадете кесията си. Аз и приятелят ми е едно и също нещо. А при сегашното ни разбиране много пъти вие казвате: Аз зная, той има тази слабост, той е нехаен малко, аз ще му поговоря да ти плати... Не, не в тази школа животът седи малко по-другояче, ще отвориш кесията си, ще ликвидираш сметката и на приятеля си нищо няма да казваш. И ако вие приложите тъй закона, ще опитате другите резултати. Сега, това е за онези, които трябва да плащат, пък онези, които има да плащат, ако те почнат да правят такива дългове по книжарите и други да им плащат, те образуват негативната си карма; един ден те ще изгубят своите добри приятели и ще останат сами да си изплащат дълговете, защото когато имат добри приятели, които да ви плащат дълговете, и вие сгрешите, тогава, по обратен път, проявлението ще ви турне подобни на вас, и освен че няма да ви плащат, но ще ви натоварят двойно. Този закон на кармата, който мисли, че ще го надхитри, лъже се. Българите казват: „Хитрата лисица с двата крака в капана влиза“. С него игра не става! Той е един, как го казвате на търговски език – кредитор. Той не допуща закъснение нито половин ден; нищо не отпуска, точно ще платиш и всичките му лихви; и от лихвите не отстъпва, от нищо не отстъпва, той отстъпва само като му платиш.

И тъй, ще знаете, че всичките ваши добри мисли и добри желания ще се поляризират в една или друга посока. Сега, когато ви говоря за кармата по този начин, вие ще се противопоставите. Съпоставете съвременните две учения. Туй учение, което сега имате, ще го поставите долу, в корените на вашето същество да функционира, а новото учение ще го поставите в клонищата, горе, да функционира. От кармата си няма да се боите. Кармата обича хора смели; вие ще бъдете смели, да посрещнете кармата си. Които бягат от кармата си, тя има пречка за тях. Ще бъдете смели, може да ви убие, но в края на краищата едно благородство има в нея. Тя е като мечка. Мечката като иска да ви изяде, тя почва полека да ходи да си глади козината, гладка става, но да знаеш, кожата ти отива. А когато иска да не ти направи пакост, тя се нахохори, като мине, ще те наплюе и ще замине. Само страх дето ще теглиш. Само страхът ще запомниш, щом се нахохори, само страхът ще ти остане. Та кармата като мине ще ви наплюе, ще се нахохори, а вие ще благодарите, че тя е постъпила тъй. Тя казва: От мен да замине плюенето и страха, който ще ви внуши. Следователно, тъй ще разрешавате. Когато дойде голямо нещастие, ще кажете: „Моята възлюблена карма се е нахохорила, плюе“. Туй е много вярно. Тъй ще си кажете: „Плюе ме малко, но тя повече от това не може да направи“. Сега аз не обяснявам, те са отделни случаи и закони на кармата, но ще ви дам

друго едно изяснение: Представете си два успоредни, железни пътя, по които един влак пътува на запад, а другият на изток. Представете си от източния път 100 трена се движат, има известна дистанция, първо те се движат с еднаква скорост; следователно, дистанцията е една и съща. Но представете си, ако почне да се намалява движението на тия тренове какво би станало? Нали ще почнат да стават сблъсквания по пътя. Следователно, в кармическия закон, дали отиваме към изток или запад, бързините от изток и запад трябва да бъдат едни и същи. Когато двама души не се движат с една и съща скорост, всякога става сблъскване, ако се движат в една посока, схванахте ли вие? Ако, да кажем, сега първият трен, който тръгва от изток и отива на запад, се движи със 100 клм в час, другият се движи с 80 клм, нали той ще остане и онзи, който се движи със 100 клм, няма опасност да остане. Представете си, че първият се движи с 80 клм, а вторият – със 100 клм. Тогава има опасност. Да. Представете си, че те се движат вечерно време в тъмно, непременно ще има сблъскване. Тогава, за да не става сблъскване, онзи, който се движи с по-голямата бързина, трябва да намали бързината, да се движи най-малко, както първият, за да се пази някаква дистанция.

И тъй, между хората не трябва да бъдеш нито много умен, нито много глупав, защото глупостта ти е пак закон кармически; интелигентността е пак закон кармически. Щом Господ съпостави двете, ако си много интелигентен, ще се движиш много бързо и ще дойдеш в стълкновение с другите; ако си много глупав, ще се движиш много бавно и пак същият резултат. Ще бъдеш толкова интелигентен, колкото всички окръжающи. Вие сега ще си зададете въпроса колко трябва човек да прояви своята интелигентност? Вие ще запазите своите сили за по-благоприятни условия. Щом има един трен с по-малка бързина, ти ще спреш парата си, а като няма препятствие напред ти ще препускаш, колкото искаш.

Сега, ще спрем до тук. След две седмици от всичко туй ще направите едно извлечение от туй, което сме говорили.

Приложение на кармата в живота – това ще бъде втората тема след две седмици. Тогава, онова, що остава недообяснено, след две седмици, след като напишете нещо за кармата, аз ви давам сега малко наброски, за да може да напишете нещо. Малко ще пишете. И тогава ще искам всеки един от вас сам да прочете туй, което е написал. Ще излизате тук и ще прочетете работата си. И след това ще го поставим другите, да го критикуват. Тъй ще се изказвате по новите правила на кармата. Да критикуваме, значи, да кажем онези факти, които са истинни, онова, в което съм напълно сигурен да кажем, че сме в съгласие с природата. Критикуване подразбира: да поставим нещата тъй, както си са в

природата, в нейната първа проява. Това значи.

Не искам сега да погълнете всичкото си внимание. Ако работите всеки ден по един час, 7 часа в седмицата вие може много да сторите. За вас да напишете една тема 20 минути са достатъчни. А темата тъй ще напишете.

Ако си отпред, с малка бързина не се движи. Ако си отзад, с голяма бързина, не се движи. От тук една тема е отговор на новата философия.

Отпред бързо се движи, отзад бавно се движи! Ама то само от части се разрешава, ако има втори трен, трети подир тебе, тогава друго правило: ако има някой отпред, давай му място да се движи, колкото иска, но отзад ли си, ще вървиш с малка бързина. Тогава е безопасно. Тъй щото, има 4 положения. И тъй, някои искат от нас да им дадем право, Учителят на ученика няма да даде право да се движи. Аз ви казвам сега с малка бързина да се движите. Ако си ученик, който е свършил, ще кажа: Турни парата си, движи се колкото искаш, но ако има някой пред тебе, не бързай! Който е отпред, с голяма бързина; да се движи, а който е отзад, с малка бързина да се движи.

Сега те са символи, ще ги превърнете вие в живи дела. Бързината ще превърнете, голямата бързина на какво съответствува? – Добродетелта. Нали тогава значи: в доброто бъдете бързи, т.е. отпред, а в злото бъдете мудни, отзад. Превеждане трябва. Ние превеждаме от физическото поле в духовното поле. Значи голямата скорост означава добродетелта, а малката скорост означава злото. Ако се разгневиш, ще кажеш: Аз съм отзад. Полека ще се движиш.

Сега темата може да я напишете вече.

Тайна молитва.

Ако се зараждат някои въпроси, неизбежни в школата, може да оставяте по някои бележки на масата, някои въпроси, много жизнени. Та може да употребим част от времето за тия жизнени въпроси, които може да се подигнат.

Свободни сте.

1922_04_27 Окултни правила

ОКУЛТНИ ПРАВИЛА

9 школна лекция на общия окултен клас,
27.IV.1922, четвъртък 7 1⁄2–9 ч. в. Ст. София

Т. м.

Прочетоха се някои съчинения върху водата.

Следния път всичките ученици ще напишат само по едно изречение от себе си. Няма да пишете някоя чужда мисъл. Ще създадете само по едно изречение. Няма да преписвате какво е казал Толстой или някой евангелист. Едно изречение ще създадете. Ако вие не може да създадете едно изречение, не сте тук за класа. Хора, които работят само с чужди капитали, ние не ги искаме. Ще впрегнете ума си на работа, защото всичко това, този казал това, онзи казал онова, това било, онова било, не ни трябва. В тази школа се изисква мисъл. Ще имате две неща пред вид: за да мисли човек, в мисълта трябва да има два противоположни полюса. Но ако вие направите тия полюси, обременени с една отрицателна енергия, във вас ще се зароди процесът на оглупяването или процеса на забравянето. Да допуснем, че вие мразите някого, нали? Какъв е обектът на вашата омраза. Омразата трябва да има обект, т. е. в икономията на природата този обект трябва да извърши някаква работа.

Трябва да има причина, защо го мразите. Ако мразите човека без причина, вие сте причина за тази омраза, и тогава вредите сами на себе си. Всяка енергия се повръща към своя причинител. Значи потребни са тия два полюса в ума ви. Трябва да бъдете свободни от всички ония мисли, които не хармонират с вашия стремеж. Допуснете следното: търговец иска да забогатее, купи стотина прасета, да кажем, както сега, когато свинското месо е скъпо. След като ги храни, тия прасета заболяват и умират до едно. Питам: Какво е спечелил търговецът? В духовния свят не се позволява да се хранят прасета, т. е. мисли, които се заразяват и умират; в никаква кочина не се позволява да се хранят такива мисли. Храните ли ги, ще изгубите времето си, ще изгубите капитала си, ще изгубите и вашето разположение. Добре, друго едно сравнение: да кажем, аз ви говоря, тази вечер в класа върху една философска или научна студия. Да допуснем, че част от учениците са гладни, от два деня не са яли, други са жадни, трети не са си отспали два деня, четвърти имат ревматизъм в краката. И започвам да разправям тази научна студия. Аз мога да говоря много научно, но онзи, гладният, ще мисли за хляба и ще каже: „То не е важно

сега, важното за мен е хлябът“. Каквато и научна студия да му говоря, за гладния важното е хлябът. Жадният казва: „Водата сега, вода, вода, тя е най-важното нещо“. Третият ще каже: „Сънчец, сън, сън, само тогава човек може да мисли“. А четвъртият ще мисли за своите болести и за лекуването им. Питам: Какво може да се постигне в един такъв клас? И ако попитате учениците какво говори вашият Учител, ще кажат: „Аз бях малко гладен, моят ум беше занят с един много съществен въпрос вътре в мене, за икономическото подобрение на хората“. Друг ще каже, че умът му бил занят с водата, третият пък размишлявал каква роль играе сънят, а четвъртият е мислил за болестите. И ако вие ме запитате: Защо разните школи често пропадат и съвременното общество не се поправя? – то е по простата причина, понеже между тях има много недъзи, които занимават техните умове. Евангелският проповедник проповядва в една църква. Една красива госпожица седи. Идва един млад момък, сяда на чина, тя му поднася едно Евангелие и му казва, где да чете: „Бог е Любов“. Той ѝ отговаря: „Да се възлюбим“, „възлюбете се един друг“, и почват да си разгръщат Библията; тя му показва един стих, той ѝ показва друг стих, и тъй се разговарят. Връщат се двамата и ги питат: За какво говори проповедникът? – Не знаем. За какво говорихме ние, знаем, но за какво говори проповедникът, не знаем. Когато Божественото говори вътре в нас, ние често се занимаваме, като тия ученици с друго: с ядене, с водата, със спането, с болестите, занимаваме се със стихове, с изречения. Всички тия неща ви са необходими, защото човек трябва да бъде, най-първо, нахранен, напоен, трябва да си е отспал и трябва да бъде здрав; т. е. ученик, който е гладен, да не идва в класа; ученик, който е жаден, да не идва; ученик, който не си е отспал, да не идва; ученик, който е болен, да не идва. И когато двама души се разговарят с Библията, в дома си да се разговарят. Сега този разговор става във всяка една душа, и аз искам вие да мислите, когато говоря. Ще действувате правилно. Защото законите, в които живеем, не са лични, а безлични. И пред Бога, каквото знаете, то е за вас; каквото знание и да имате или каквото обществено положение и да заемате, дали сте някой министър в България или цар в България, за Него ни най-малко не важи. Ако искате да знаете, невидимият свят, не се интересува какво сте вие. Единственото нещо, което занимава невидимия свят, то е: какво сте вие, като душа, т. е. какъв е вашият характер. Един жител като слезе от невидимия свят, той просто потърси една душа и гледа дали в тази душа обитава Истината. Той, като дойде, иска да знае дали във вашия ум обитава светлината. Като слезе в сърцето ви, гледа какви чувства ви занимават. Има ли ги тия три елемента: светлина, истина и чистота, той може да се спре и да разговаря с вас. А за невидимия свят всички тия наши положения са забавления. Когато вие заемате някое високо положение или сте някой учен професор и разрешавате някаква математическа задача, тия учени в другите светове считат всичко това за едно театрално

забавление. Тукашната наша наука е една детска играчка за тях, тъй на ваш език казано такава играчка, че те биха се хванали за корема от смях, когато ни гледат как ние с един замах разрешаваме въпросите: какво е безсмъртието, какво нещо е Бог, какво са ангелите. Туй са такива смешни моменти, както когато минавах преди няколко деня през Борисовата градина и там с лупичката си наблюдавах купчина мрави. Те мислят, че това е пожар и правят усилие да го гасят. Фокусирах огъня с лупата, сламата почна да дими, те почнаха да отделят, да плюят своята мравчена киселина, за да угасят пожара. Аз махнах лупата и те се зарадваха, казаха си: „Изгасихме огъня". Турих я на друго място, те пак с тулумбите си, плюят, и най-после казаха: „И този пожар изгасихме". Този пожар никаква мравчена киселина не може да го угаси. Същественото, Божественото у човека никой не може да го угаси! Но туй съществено, Божествено, си има свое време, и ние трябва да използуваме времето, за да го развиваме. Не всякога можете да мислите, не всякога можете да чувствувате, не всякога можете да действувате. Туй иде периодически през годината. Времето за мисълта е определено; по някога човек може да мисли, пък понякога човек не може да мисли. Мисълта иде периодически. Чувствата, и те също. Казвате: „Любов, разчувствувал се много". И чувствата идват периодически. Събуждането на човешката воля, и то иде периодически. Учениците на окултната школа трябва да изучават закона на този периодически прилив от менталния свят, т. е. умственият свят, светът на идеите; после идва този прилив от света на чувствата или от астралния свят и от причинния свят – светът на волята. И който разбира закона, той го използува. Сега приливът на тази енергия, на умствената енергия, например, по някой път и тя произвежда някоя пакост, тъй както произвежда пакост и водата. А кога водата произвежда пакост? Ако тия хора, които живеят близо до гори, искат реки и вземат та изсекат тази местност, пък ако и годината се случи снежна, ще има повече дъжд, и ще стават големи наводнения. Но ако цялата местност е залесена с гори, тия наводнения са невъзможни.

Сега трябва да знаете, че около вашите умствени реки има такива гори и някой път вие с вашата нехармонична мисъл, можете да изкорените всички тия хармонични мисли, горите. И тогава у вас става това, дето казвате: „Не мога да се въздържам". Какво ще се въздържаш? Ако ти беше умен човек, щеше да запазиш горите си, а ако оставиш само камънаците, трябват ти най-малко 30 години, додето тия гори израснат наново. За да може да се въздържаме, изискват се ред условия. Това въздържание не е такова, за каквото материалистите учат.

Именно: ще се спрете върху този велик закон на човешката мисъл, който приижда. Има течение на чувствата и туй течение приижда периодически.

Някой път тия две течения, умственото и чувственото, се съвпадат, и то е един щастлив случай, а някой път не се съвпадат. Та аз искам вие да използувате това. Забелязвам у всинца ви навици от миналото. Отбягвайте ги! Казвате: „Може и по друг път“. Нещата могат да станат само при известен случай. Мен често ме питат тъй: Защо такава беседа не ни говориш еди-кога си? Казвам: Тогава не може да се говори тази беседа. Всяка беседа може да се говори само при известен случай. И всяка истина в света може да се каже само при известни условия. Ако в едно общество се зароди желание да обича музиката, туй общество ще създаде музиканти. Но ако в обществото занемарят музиката, всички музиканти ще измрат. Най-първо се изискват условия, за да се яви каква и да е дарба у човека. Сега вие искате да бъдете даровити, нали? Дарбите не се създават изведнъж. Една дарба, това е накопление на енергията в дадена посока, вътре в човешката душа, от хиляди години. И може би, в сегашния ви живот, от тази енергия да не е достигнал нито един грам и ако вие не притурите този грам, за да познаете тази деятелна способност и ако вие не приложите тази енергия от един грам, целият ваш живот ще отиде безполезно. Тогава вие ще си мислите: „Еди-кой си г-н е даровит, еди-кой си ученик е даровит“. Той е даровит, защото е работил в миналото. Нищо в света не е без причина. Даровитите хора, в каквото и да е направление, те са работили в миналото и туй, което имат, го заслужават. Та сега заложеното вътре във вас вие трябва да го разработите. Вие се спирате по тоя въпрос и казвате тъй: „Не може ли да се съкрати този период?“ Може да се съкрати. Едно от правилата за действие, което трябва да имате пред вид е: Ако си отпред, върви бърже, а ако си отзад, т. е. последен, върви полека! Обърнеш ли този закон – ако си отпред и вървиш полека, а ако си отзад и вървиш бърже, ти ще произведеш цяла катастрофа. И днешният свят страда от това, че бащата и майката, които са глава, вървят полека, а синът и дъщерята, които са отзад, вървят бърже. И затова става карамбол. Учителите вървят полека, а учениците вървят бързо, и там е карамбол. Свещениците вървят полека, а паството бърже, и там е карамбол. И се питат коя е причината? Казвам: Причината е тази, че свещениците вървят полека, а паството – бърже. Един американски говедар – американските говедари се различават от българските по това, че пасат говедата на кон – пътувал из страните на Западна Америка. Обаче задава се едно грамадно стадо от бизони и върви по посока към него. Те бягат и той препуска. Турците казват: „Бягай, без да се спреш“. И той бяга пред бизоните. Ако го питаш: Защо бягаш? – Защото бизоните бягат. Ако се спре, туй стадо няма да се спре, ще завлече говедаря с всичките му говеда. Силите в природата мязат на тия бизони. Ти като дойдеш при една природна сила, ще бягаш с коня си. А кой е конят? – Твоят ум. Можеш ли да бягаш, спасен си; останеш ли назад, ще бъдеш пометен. И туй е първото правило. Сега Христос туря това малко по другояче в притчата. Когато ви канят някъде,

взимайте последно място. Защо? Като не уповаваш на себе си, да се движиш бързо, остани на опашката. Казвам: да превърна аз тия думи, които са символи или величини. Какво означава движението? Ако си на главата, на чело, движи се бързо, ако си отзад, движи се полека. То е един символ, превръщане на тия величини. Ако си на чело, бъди добър, работи с добродетелта, и всичкото, каквото си намислил, не го отлагай, направи го. Ако си на опашката и се разгневиш, искаш да правиш пакост, спри се, не бързай. Туй означава, нищо повече. Бързо се движи. Само умният човек се движи с голяма бързина. Само онзи, който е добър – само Любовта, Истината, Мъдростта, Добродетелта, Правдата, всички добродетели – се движат с най-голяма скорост, а всички злини, всички слабости се движат с най-малка скорост. И ако имаш тия слабости, не излизай отпред, защото ще бъдеш пометен от стадото бизони.

Сега в тази посока вие имате да преодолявате големи мъчнотии. Защото, когато човешкият ум и човешкото сърце почнат да работят в права посока, ще се зародят непреодолими препятствия. И колкото повече тия мъчнотии изпъкват, да знаете, че вие сте на Пътя и да се не спирате. Спрете ли се в своята бързина, да седнете, като някой уморен пътник, при някое дърво, за да си починете, непременно вие ще се простудите и ще закъснеете в пътя. Пътникът никога под никое дърво не трябва да се спира. На един окултен ученик под сянка не се позволява да седи. Сенките не ги препоръчваме. Всякога трябва да се печете на слънцето, т. е. мисълта във вас трябва да бъде светла, отривиста. Трябва да знаете, че вие, като сте дошли в природата, най-първо трябва да ѝ се отплатите. Да платите, какво? Все-таки трябва да платите един малък данък. Не мислете, че всичко в света е даром. Природата ще ви заставя, най-малкото, да си платите наема на къщата, в която сте живели. Ако вие сте живели няколко съществувания, живели сте около 100 години без да сте плащали този наем, ще ви се набере една доста голяма кирия. А този наем седи в туй, че ние трябва да извършваме всеки ден нещо заради нея. Например, ако вие станете сутрин, като ученик и си кажете „Днес поне аз ще вложа в себе си една добра мисъл“, то ако всеки ден, в продължение на 10 години влагате по една добра, съществена мисъл, тия всичките мисли можеха да се превърнат на цяла градина, обраснала с най-плодовити растения. И вземете в най-благородното чувство, което ние имаме, Любовта, най-благородното чувство, което има в сегашните български училища, ако най-способният ученик обиди в нещо учителя си, да му мисли вече този ученик, ще стане неспособен. И ако учителят обиди ученика, и той ще стане негоден. Ако принесете този закон навсякъде в живота си, той е същият. Сегашната любов не може да издържи изпита си. Например вие слушате една беседа, слушате една лекция, учителят разправя, да допуснем, за сътворението на света или за произхода на половете, или

разправя за произхода на кармата. Всеки един може да разгледа тия въпроси от разни становища, трояко може да ги разгледа. Ако професорът разправя за сътворението на света, този професор не е бил там с Бога, когато светът се е създавал. Това са догадки. Ако той говори за кармата, за нейното произхождение, той не е бил в началото, когато кармата се е развивала. Или когато той говори за произхода на половете, той не е бил там. Има неща в света, които са се родили, но ние не сме били тогава точно на мястото. Ще каже някой: „Аз съм съществувал". Ти може да си съществувал, но си спал в стаята си. Ние може да съществуваме, но в даден момент, когато стават известни прояви в природата, ние може да сме били в спяще състояние. И туй спяще състояние всичките хора го имат. Вие можете да присъствувате в известна окултна школа и когато се говори, сами да имате пред вид как може да се развиват тия сили, да ги употребявате, да подобрите своето положение. То е хубаво. Или пък трябва да имате знанието, да издигнете вашия ум или сърцето си, за да се облагородите. Но в това още не е смисълът на живота. Вие може да имате един прекрасен ум и при това пак да умрете, като един нещастник; вие може да имате едно благородно сърце и при това пак да умрете; вие може да имате една силна воля и при това пак да умрете. Сега съвременните окултисти казват, че човек с волята си всичко може да направи. Това е вярно само 25%, но не сте само вие единствените. Да кажем, ако в Европа има близо 500 милиона християни, всеки един християнин има воля. Всички тия воли, обаче, не действуват в една и съща посока. Допуснете, че 100 души от вас, тук, са кандидати за една професорска катедра. И всинца имате желязна воля. Колко души със своята силна воля ще седнете на този стол? Всеки ще каже: „Аз с воля, всичко мога да направя". Хубаво, какво ще направиш? Е, добре, да кажем, ти имаш силна воля, напрягаш волята, а друг има по-слаба воля, но има злато и позлати той волята на министра, и седне на стола. Много лесно е: ще позлатиш волята на министра и той ще те тури на стола. Всички съвременни общества са съблюдавали този закон. Те подковават своята воля ту с желязо, ту със злато, но до сега още хората не са приложили волята си с Любовта. Вие още нямате воля на Любовта. Аз от 20 години изпитвам учениците, тук, в България, и не съм намерил ученик с воля, позлатена с любов. Колко българи съм намерил, но в туй отношение нито един не ми е излязъл верен, не е издържал. И затуй казвам, че българите, като ученици в окултната школа, са много слаби, не са издържали. И затуй именно в миналото, тук на Балкана, нито една школа не се е задържала, а са минали на запад. И сега може да направите същата погрешка, но тогава туй учение ще замине или на изток, или на запад, и ако замине, туй място не ще има окултно значение. И ако вие не си турите за задача да си калите волята сега, Балканският полуостров ще има същата участ, каквато имаше Палестина.

Сега да оставим туй. Вие мислите само за себе си, но ако искате да бъдете ученици на тази школа, вие ще мислите каква е Волята Божия или каква е волята на великата природа, която ви е допуснала в своя дом. Първото нещо какво е? То е: каква е Волята Божия или каква е любовната воля, защото в природата има една любовна воля. И в Бога има една Любовна Воля и като дойде тази Любовна Воля, вие трябва да забравите всичко, ще оставите всички отрицателни мисли на опашката, отзад, а ще се движите отпред с най-голямата бързина. Сега като говоря така, вие можете да разберете въпроса съвсем индивидуално. Понеже сте патриоти, казвате: „Какво ще стане с България?“ – В невидимия свят не се интересуват за нациите. Законът е такъв. Всякога трябва да знаете, че едно окултно течение, което иде от пространството, е условие за един народ да се развива правилно. Понеже и в астралния свят има голяма борба, то ако вие не съедините вашата воля с това течение, вие може да го отбиете. Следователно, онези, към които го отбиете, те ще се ползуват, а онези, от които течението ще се отбие, те ще пострадат. Тогава аз твърдя, че реката Нил е отбита от Централна Африка, тя е отбита от сегашната култура и в бъдеще, ако дойдат хора да я отбият от вътрешността на Африка, тя ще се повърне в своето първоначално корито. Следователно, вие ще внимавате, като ученици, да не отбиете течението, в което вие живеете. Някой път казвате: „Аз не искам да зная и без школа мога“. – Без школа от човека нищо не става, т. е. трябва да знаете, че ако някой мисли, че без школа може да влезе в небето, никога! Земята е една школа и който не се школува, и мисли, че без учение може да влезе в небето, лъже се. Тъй! В който и да е смисъл, от вас се изисква учение. Законът в невидимия свят е толкова строг, че няма да ви допуснат да влезете там простаци. По никой начин! С милиони, с милиарди години ще ви държат на земята, но ще ви заставят да учите. И след милиони години, при най-голяма упоритост, най-после ще ви заставят да учите. Ще ви заставят! Ако се научите по-рано, по-добре. Някой казва: „Аз няма да уча“. – Ще учиш. „Аз не мога да изправя сърцето си“. – Ако не го изправиш, ще ти го изправят. Туй сърце, ако не го изправиш сам, от другаде ще дойде изправление. Има два начина за оправяне: или сам ще се изправиш, или ще те изправят. Защото, забелязвам, някои от вас се отпущат. Ние ще приложим сега един закон. Аз започвам вече с опит. Ще почнем с малките опити, да се не сърдите после. Ние ще приложим опитите. Тогава, който е слаб, ще му кажем: „Застани на опашката“. А които са силни, ще излязат на главата, да не стане катастрофа. Аз ви предупреждавам, всички ще вървите полека, едни ще вървят отзад, а други отпред. Правилно ще се върви. Сега, ако искате да прогресирате, да научите нещо, непременно трябва да бъдете верни на себе си. И така ще се освободите от вашите посторонни мисли. Искам веднъж да ви събудя, защото повечето от вас тук сте хипнотизирани. Хипнотизирани сте, разбирате ли? Хипнотизирани, хипнотизирани!

Някои от вас още не съзнават, че са хипнотизирани. Има такова хипнотизиране. Аз мога да приспя един човек и да му кажа: След 10 часа ще заспиш. Той 10 часа е буден, ходи, приказва, но като дойде десетия час, заспива. Някои от вас са хипнотизирани, да заспят след 10 деня, други след 10 години, а някои след един час. Сега вие мислите, че сте господари, но сте хипнотизирани от онези от черната ложа, които разбират законите. Те са ви хипнотизирали. Те знаят, че когато настане един благоприятен момент да възприемете нещо ново, те ще ви хипнотизират в този момент. В най-добрия момент за вас те ще произведат един смут в съзнанието ви. И често пъти казвате: „Аз ще се моля в този час", но като речете да се помолите или ще заспите, или ще се скарате, и всичко отива. Ученикът трябва да разбира, той сам ще тръгне в този път.

Аз малко проточих, времето ми мина сега, с един час. Трябва да спазвате тия закони, да знаете, че има още доста голяма борба.

Сега разбуждане трябва да стане, разбуждане, и всеки един от вас трябва да се моли в душата си, да го разбуди Господ, точно на времето, да не пропусне случая. Псалмопевецът казва: „Господи, тури страж и отзад, и отпред, тури страж на устата ми". Като се изтълкува „страж на устата", устата е символ на Любовта, за да можем тази Любов, която излиза от нашата душа, в един удобен момент да я използуваме. Словото е носител на Божествената Любов. Защо е Словото? Словото е затуй, да носим тази Любов, та в нея да се прослави Името Божие. Щом се прослави Името Божие, ще дойде културата. Само със Словото Божие в света се явява култура. И когато придобием знанието за тия закони, тогава ще почнем да работим разумно. Разумно ще работим!

Сега половината от 2-те седмици мина, остава ви още една седмица. Упражнението не върви толкова успешно, тъй да ви кажа, не го правите толкова успешно. Някои от вас прескачат, особено обяда, много са го прескочили този обяд, 12 часа не спазвате, а дванадесетият час е много важен. Гледайте втората седмица да не прескачате 12-ия час. Сега някой ще каже: „Аз не съм го прескочил". – Радвам се, но аз искам нито един да не прескача, ние не обичаме хора, които прескачат. Никакво прескачане! Някои гледате малко леко на работата, казвате: „Няма нищо, може и без него". В туй отношение учениците, които са българи, се нуждаят от голяма точност и акуратност, иска се воля. У българите, ако има нещо слабо, то е волята. И аз бих желал, всички вие да станете като германците и като англичаните, точни; тъй, на минутата, нито с една минута да не закъснявате, да придобиете този характер на точност. И тъй най-малкото сега, първото нещо, искам от всинца ви да бъдете точни! Гледам и тук, на уроците, като идвате, все позакъснявате, и ония, които закъснеят, хлопат.

После някои влизат през прозореца. Аз похвалявам този, който влезе през прозореца, то е смелост, аз го похвалявам, то е хубаво, не е лошо, но не всякога може да влизате през прозореца. Когато прозорецът е отворен, ученикът ще се прехвърли, той иска да се учи, но някой път прозорецът бива затворен, тогава ще изгуби. В краен случай, при изключителни случаи, позволявам и през прозореца да влиза, но предпочитам през вратата да влиза. Всеки ученик трябва да бъде на мястото си 5 минути преди да влезе Учителя. И тогава, за втория път да се наредите по следующия план: най-първо ще седнат на столовете жени, после мъже, един ред жени, един ред мъже. Разбрахте ли? Тъй ще се наредите и ако дойда и ви заваря ненаредени, 3 часа в мълчание ще бъдем. Аз ще мълча и вие ще мълчите, ще размишляваме дълбоко, разбирате ли? Няма да говорим нищо. Единственото наказание, което аз ще прилагам, щом направите една погрешка, ще имате едно събрание на мълчание, на съзерцание, цял един час, то е хубаво. И аз желая да направите една погрешка, ще съзерцаваме един час, ще се пренесем в невидимия свят, ще съзерцаваме, ще мислим. Колко приятно ще бъде! И тъй един ред сестри, един ред братя, ученици – братя, ученици – сестри, до края, и онези от страни, и те по същия закон ще се наредят. То е само за следующия четвъртък. Ще направим една промяна в реда на нещата.

Т. м.

1922_04_30 Ще се стопи!

ЩЕ СЕ СТОПИ!

И тъй, понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да сте вие в свята обхода и благочестие? (II Пет. 3:11)

Съвременният свят е свикнал да му се говори само за похвали, за обещания, за награди. По тоя начин може да говорите колкото искате, всички ще ви слушат. Но когато изкажете някоя трезва истина, всички се озадачават и казват: „Това не е вярно“. Когато се каже, че съвременният свят ще се стопи, казват: „Как може да бъде това? Ние не виждаме никакви признаци“. Но като казваме „съвременният свят“, ние не разбираме онези тела в пространството, а нашият свят, земният. Някой може да възрази: „Нашите учени хора още не са го доказали“. Не са го доказали, но почват да го доказват. Има възможности. Туй, върху което стоим сега, не е така прочно и стабилно, както мислим. Много пъти са ставали изменения на земята. Сега се готви друго изменение, и то ще дойде, няма да закъснее, ще дойде на своето време. То ще бъде нова земя и ново небе, в които Правдата ще царува. Сега някои от вас може да разберат, па и всички хора изобщо разбират, само физическата страна. Когато някой човек умира, казват: „Как ще умре?“ Те подразбират излизане от тялото. Но да излезе човек от тялото си, да се прости с тялото си, това не е голямо нещастие. Питат: „Може ли човек да живее без тяло?“ – Може, тъй както можеш да излезеш от своята хубава къща, от своя палат, и да живееш в някоя колиба, под някоя шатра – под тях даже по-добре можеш да живееш, защото има чист въздух. Душата и тялото са две неща различни. Хубаво е човек да има къща, но аз бих предпочел чистия въздух, със слънчевите лъчи и хубава храна, отколкото онази хубава къща. Аз бих предпочел чистия въздух, слънчевите лъчи и добрата храна, отколкото оня замък, в който чистият въздух и слънчевата светлина рядко проникват.

Сега, този свят има две вътрешни страни. Ние говорим не само за физическия свят, но за онзи свят на възгледи и теории, който ние сме създали. За пример, у всички народи по земното кълбо, езически или християнски, всички считат за свещено да се бият за своя народ. Само чрез воюване, само чрез унищожение на своите врагове мислят да въздигнат своя народ, да донесат неговото благо. И всички се стремят за слава, като казват: „Нашият народ трябва да се прослави“. Няма по-глупаво нещо от тази слава. Кажете ми, в историята кой народ се е прославил чрез воюване? Де е старият Египет? Де е старата Сирия? Де е старият Вавилон? Де е Рим? Всички са мислили, както ние, съвременните хора, помислихме. И съвременните европейски народи помислиха, че ако отворят войната,

ще се прославят и ще подобрят икономически положението си. Обаче какво излезе? Намериха се на една хлъзгава почва, защото не постъпиха съобразно със закона на Божествената Правда и на онова благочестие, които са заложени в човешката душа. Всяко разумно същество знае кое е правото. Сега не остава да се учат хората кое е правото. И да отричаме това, значи да отричаме същността на живота.

„И тъй, понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да сте вие в свята обхода и благочестие?“ Каква е нашата цел на земята? Каква е задачата, която имаме? – Вашата цел може да бъде много близка или много далечна; вашата задача може да бъде много лесна и много трудна за разрешение; задачата ви може да бъде от събиране и изваждане, може да бъде от умножение и деление, може да бъде някакво уравнение с едно неизвестно, с две, три, четири и т.н. Но всички вие искате да бъдете щастливи на земята. Първото нещо, което съвременните хора търсят, то е щастието. Защо трябва да бъдем щастливи? Раждаме се, защото искаме да бъдем щастливи, учим се, защото искаме да бъдем щастливи, храним се, защото искаме да бъдем щастливи, и т.н. Във всички положения на живота ние търсим щастието, а при това ни казват: „Щастието е непостижимо, няма го, в света няма щастие“. Защо го няма? Щастието нещо физическо ли е? – Не е физическо, то е Божествено. Ако двама души могат да се любят, и в душите им няма абсолютно никаква лъжа, никакво користолюбие, тези четирима души могат да бъдат щастливи. Ами че аз мога да направя всекиго нещастен: ако вие сте работили през целия ден, и не сте яли, сложена ви е трапеза и чакате да ядете, а аз взема и изям всичко и за вас не оставя нищо, питам: няма ли да се намали, да се наруши вашето щастие? – Ще го наруша. Ако запаля къщата, в която живеете, и ви накарам да бягате навън, няма ли да наруша вашето щастие? Ако дойда при вас, които имате известни убеждения и вярвания, с които живеете, и разруша вашите вярвания и нищо не ви дам, няма ли да ви направя нещастен? – Да, ще ви направя нещастен. Не само ние трябва да говорим известно учение, да обещаваме на хората, но туй обещание трябва да се реализира. Всяко обещание трябва да се реализира, да е истинно. Всяка дума, която казваме, трябва да бъде абсолютно вярна и реална в своето изпълнение. Когато аз ви казвам, че има невидим свят, този свят трябва да бъде хиляди пъти по-реален, по-неизменчив от този свят. Този свят, за който говорим, ще дойде на земята. Но не на тази земя – на тази земя щастие не може да има, – аз разбирам под тази дума условията, в които хората сега живеят. Сегашните хора, като те срещнат, ще те погледнат от главата до краката – снемат ти мярка. А кому снемат мярка? – Изобщо, когато някой умре, снемат му мярка, за да му направят ковчег. „Трябва – казват – да се премери този човек.“ И ние имаме философията на умрелите хора. „Да го видим – казват, – морален човек ли е?“ Изнесете го на слънчевата светлина и ще

познаете морален ли е или не. Ако почне да мирише, той е неморален, а ако не мирише, той е морален. Ако се разлага, неморален е. Изнесете го на слънчевата топлина, ако се топи, неморален е, ако не се топи, морален е. Ако е от вода направен, той ще се стопи. Добре. Изнесете го на слънцето, ако е направен от твърда материя и ако тази материя изсъхва – неморален е, а ако остава тя пластична, разтеглива, – морален е този човек.

Сега ние определяме какво е морал. Моралът е един вътрешен процес, Божествено растене на човешката душа, за да реализира всичките идеи, вложени от Божеството. Това е правилото. Значи всяка една душа има заложени в себе си семенцата на добродетелите, и този, който я е пратил, дал ѝ условия да реализира тя благата. Тия блага ще бъдат щастието. И следователно ние в света нямаме право да спираме когото и да е в неговия Божествен път. И когато ние, християните, от каквото верую и да сме, съзнаем, че в нас има заложени известни добродетели, известни сили, известни способности, известни Божествени чувства, които трябва да се реализират, трябва да им дадем условия, при които те трябва да се развият – това е морал. Не е морал да проповядваш на един човек, че има пъкъл. Пъкъл не знаем какво е, сега сме в пъкъла. Проповядват ни пъкъла. Аз не съм виждал по-голям пъкъл от земния, сега аз съм в пъкъла и изпитвам неговия огън. Най-големият пъкъл е тук, на земята. И моето положение често мяза на онова малко ангелче, което като слушало за хората, казало на един голям ангел: „Я ме занеси при онези, които Бог създал по Свой образ и подобие, да видя какво нещо е земята“. Големият ангел го донесъл на ръце на земята. Хората се биели, навсякъде само страдания. „Нали ти казах – рекло ангелчето – да ме занесеш при човеците, които имат образ и подобие на Бога, а ти ме заведе в пъкъла.“ – „Това са – казал големият ангел – хората в сегашното тяхно състояние.“ Тогава някой казва, че огънят е ограничен. Този огън не е ограничен, навсякъде го има: между учители, свещеници, вярващи, навсякъде гори този огън. Двама от вас не могат да се съберат на едно място, да се обичат, и пламъци има около тях, не може да се ходи. Ние сме като кокошки, които пекат на пирустия, обръщат ги на едната страна и на другата.

Най-първо, трябва да се освободите от стария дявол на заблуждението, дяволът на тия лъжливи неща, в които животът не може да бъде щастлив. Какво ще бъде вашето положение, ако на гърба ви турят 50 килограма злато и двама стражари вървят с вас, но като дойдете у дома, вие мислите, че сте се осигурили, пристигате и ви ударят един камшик и ви казват: „Вървете си, без злато“. Питам: какво сте спечелили вие? Питам, какво е спечелила онази млада мома, която убеждават: „Ти него като вземеш, ще бъдеш щастлива: той има такива къщи, ниви, майка му е такава, че братята му и прочие“. И тя, горката, казва: „Слава Богу, най-после страданията ми

престанаха“, и се оженва за него. Но след четири месеца, гледат, че ѝ текат четири реда сълзи, и тя казва: „Плача от радост, плача от щастие“. Все от щастие въздишат. Понеже е благородна, ще мълчи. Възлязла е тя на тази пирустия, пече се, ама мълчи. Защо? Защото старите казват: „Не казвайте на младите, че ние се печем, нека дойдат и те да видят какво нещо е пирустия“. Старите, които са вярвали, не вярват вече, а искат да убедят и младите да влязат в туй верую: „Имало действително онзи свят, имало Господ…“ Аз против тези твърдения нямам нищо, не оспорвам това, има хляб, има вода, следователно има едно отношение към нас… Когато кажа: „Има хляб, който мога да възприема, да ми послужи в моя живот“, идеята е друга вече. Бог е вътре в нас и вън от нас – това са две понятия различни. Бог, Който съществува някъде, Който е направил цялата вселена, и аз нямам никакво отношение към Него, нямам връзка – Той е вънка, това подразбира една идея. Но ако мога да участвам в благата, които е създал и сам вътре – идеята е друга. Ние не проповядваме един Господ отвлечен. Не, не, ние проповядваме един Господ, една Любов, която иде да уреди живота и да покаже, че щастието е възможно на земята, ама не на тази земя. И като казва Петър, че земята ще изгори, аз се радвам: ще има нова земя и ново небе. А според моите схващания, всяка една болница след 40 години трябва да се изгори. Защо? – В тази болница има толкоз храчения, пъшкания, тя е просмукана с тези болезнени мисли, с миязмите, че който влезе, здрав не излиза. И лекарите напразно се мъчат да лекуват болните: те се заразяват от самите мисли на другите болни и аз казвам: След 40 години драснете един кибрит, да изгори тази болница, за да създадете нова. За предпочитане е новата пред старата болница. И следователно по същия закон и формите – не принципите – на религиите се менят. След всеки хиляда, две хиляди години Господ праща от небето хора на земята да направят нова болница. И когато се явят такива благодетели, някои казват: „Как, ние си имаме стара болница, нямаме кредит“. Аз казвам: Изгорете тия болници, аз ще ви създам нова болница, в която вие трябва да се лекувате по-рационално. Мен ми разправяше един православен свещеник, един брат, който сега е заминал в другия свят – имам право да ви разправя една негова опитност. Той чел Евангелието и дошъл до едно дълбоко разбиране на Христовото учение и казваше: „Туй учение не трябва да го прилагам по попски, но искам да го приложа, както Христос е учил. Трябва да бъда за пример. Виждам, че трябва да се изменят нещата, но не почвам, чакам година, две, три. Дойдоха русите, напълниха ми се хамбарите с жито, имаше ядене и пиене. Но отвътре ми казва: „Ти всичко това трябва да го раздадеш, трябва да бъдеш православен свещеник, за пример“. Все се колебаех. Една вечер гледам, че се намирам на едно голямо поле. Там имаше много свят, народ, хиляди, хиляди хора минават през един тесен проход, а от двете страни две големи пещи. И като приближих, гледам, някакви черни хора вземат ги и хайде в пещта ги

хвърлят. Казвам на себе си: Ще намеря и аз туй. Като приближавам към тази пещ и мен ме хващат да ме хвърлят. Но идва Христос и казва: „Този човек е Мой, не го хвърляйте“. Щом се събужда от този сън, решава се да живее за Христа и с тази вяра замина той за другия свят и вярвам, че той сега е с Христа. Той не е само на небето, но и между нас. В този човек имаше една реална опитност, на която той посвети живота си. И всякога у него имаше нещо младенческо, чудеха се на неговата старост, живееше като млад, преживяваше една велика истина, верую имаше в душата му, не на теория само. И днес, когато Христос се приближава, казва тъй: „Вие сте на полето, пещта гори и хората отиват в нея“.

Какво ви казва този стих на Петра: „в свято благочестие“? Благочестив човек е само онзи, който разбира великия Божествен закон на Любовта, човек, който разбира, че всяко същество може да страда, че всяко същество, колкото и мъничко да е, и то си има известен стремеж. Когато ние дойдем да разберем, че всички същества искат да бъдат щастливи и не искат да страдат, ние сме на пътя към Божествения живот. Сега мислим, че само ние страдаме, а другите не страдат. Ние трябва, по възможност, да не обиждаме никого, да бъдем тъй искрени и да не искаме да причиним вреда и страдание никому. Не само да ви кажа една сладка дума, но когато изкажа нещо, да го изкажа от дълбочината на душата си. И когато ви правя едно добро, да го направя тъй, както на себе си. Вие сте тъжен, а аз съм чел една хубава книга, която ми е причинила добро, давам ти я и казвам: Братко, прочети я, искам да си кажеш мнението. Ще я прочетеш и ще станеш щастлив. Туй значи, че аз съм на хубаво място, имам хубав обяд, и аз казвам: Ела при мене, аз намерих една фурна, дето хлябът е много хубав. Вземам този самун на трапезата, половината от яденето, което съм приготвил, давам на моя брат, а половината вземам, и имаме отличен обяд. Това значи да имаме еднакви чувства. Когато намериш твоя брат в страдание, в немотия, беднотия, да споделиш с него залъка си. Това е не само физически, но и духовно. Това е учението, което Христос е проповядвал. Той казва: „Болен бях и не дойдохте, гладен бях и не ме нахранихте, жаден бях и не ме напоихте, в тъмница бях и не ме посетихте“. Никой не отиде да го види. Четири неща има, за които Христос ще съди съвременния християнски свят. Питам: сегашните християнски народи приложили ли са туй учение? – Не са го приложили. А как постъпиха християнските народи през тази война? Мисля, че от Германия искат сто милиарда, но ако биха употребили петдесет милиарда за Европа, тя щеше да мяза на райска градина. Нямаха ли възможност? – Имаха, но нямаха знание: те поддържаха принципа на тщеславието, а не принципа на Любовта, и затова не го направиха.

И следователно сега съвременният свят го очаква друго. Сега искам вие да

бъдете спокойни, да не мислите, че аз предсказвам, аз не говоря от себе си, но ви казвам, другите какво са предрекли. Туй предсказва някой американски учен, че Европа щяла да пострада. За мен физическите страдания на хората не са важни, те са резултат на техния духовен живот. От наше гледище, според схващането на окултната наука, съвременната земя, понеже е заразена, трябва да даде място на един нов свят, на една нова материя, нов живот трябва да се влее, тъй като този живот е опорочен. Ако вкарате един вълк в каква да е форма, във формата на една овца или в човек, вол, кон и прочие, този вълк при всички форми ще остане пак вълк. Ако вие поставите тази интелигентност на вълка в човешка форма, той ще стане учен човек, но всякога ще употребява навиците, които вълкът има. Вие не може да го измените по никой начин. Следователно в тази човешка форма трябва да вложите нов живот. С нашия стар живот сега нищо не можем ние да направим. И затуй Христос казва: „Ако не се родите изново“ – т.е. ако не дойде нов живот, новата Божествена струя, в тая форма нищо не можете да направите. Туй е един велик закон в света: новото трябва да дойде във вас. Направете следния малък опит: прекъснете съобщенията на едно блато с реките, да няма рекички да се вливат, ще видите, че няма да се мине много време и туй блато ще се развали. Посадете каквото и да е растение, оставете го без въздух и светлина, и то ще се развали. Постоянно трябва да има едно вливане на светлина и въздух, втичане на новия живот: светлината носи живот и влагата носи живот.

Да, постоянно трябва да има едно втичане на този нов живот в нашата душа. Сега аз нямам за цел да укорявам никого, не съм пратен да укорявам, но имам едно право – имам право, като вляза в дома ви, да ви кажа тъй: Братко, вашата къща е направена по всичките правила на Божествения закон, отвори само прозорците, да влезе повече светлина. И ако вие не ги отворите, ще ви наложим глоба, ще ви наложим наказание. Ще кажете: „Толкоз време не сме отваряли“. По причина, че толкоз време не сте отваряли, досегашният ви живот не е бил естествен, вашите лица са се изменили и вие сте станали хилави. Отворете всички прозорци, всички завеси, повече светлина и повече въздух да влезе. И когато се пречисти съвършено, пак затворете прозорците си. И този малък опит можете да направите. Сега вие, съвременните хора, страдате от една илюзия. Отива един стар вълк в овча кожа при една млада овца, която се обягнила и имала син. Явява се тази „овца“ и казва: „Аз искам да възпитам твоя син. Както виждаш, ние, старите овци, имаме особена култура, не сме глупави като вас. Вие имате копита, а нашите крака са направени по особен начин. Аз съм овца, както виждаш, но ще видиш, че краката ми са меки отдолу. Но в тия меки крака – показва си ноктите – имаме си оръжие, да се пазим. От дълга опитност разбрахме, че трябва да се браним. Вашият син, като

дойде при мен, ще му дам това изкуство. И нашите уста са като вашите, но ние се научихме не само трева да пасем, а имаме зъби по-остри, за да кажем на своите неприятели, че не трябва да ни бутат“. Младата овца се убедила и казала: „Ако моят син може да стане такъв, давам ти го, учителю, да го вземеш“. – „Ще го взема и като го върна, ще видиш, какъв юнак ще бъде.“ Взема го той, преметнал го на врата си и го понася. Овцата казва: „На добър час, синко, аз вярвам, че ти ще се върнеш“. Среща го човек и го пита: „Къде?“ – „Дадоха ми го даром, ще видя какво ще направя с него.“ Е, как мислите, как ще го възпита? – Тъй както сега, когато Свети Георги иде, нали? Техните кожи ще ги продадат на кожарите и след туй ще бъдат на нашите гърбове, кожуси ще ги направите. Следователно тъй ще върнете синовете на овците. Това е вярно не само по отношение на агнетата, а и по отношение на хората. И ние така развращаваме душите. Като вземем една душа, която е невинна като овца, след време я одираме и остава от нея само една кожа. Направете един опит. Кои са днес тия християни – ако дойдеше Христос – готови да пожертват всичкото си имане за Христовото учение и да не мислят за утре? Колко християни има, които да подарят всичко? Ще кажат: „Ние не трябва да бъдем глупави“. Тогава друг въпрос: Вие, които сте толкова умни, колцина досега сте се осигурили? Колцина християни има, които биха пожертвали всичко – разумно да го пожертват, защото и в пожертването има тщеславие. Ако рече някой да плати на българите един-два милиарда, казва: „В историята на вековете ще запишете името ми, вие може да се биете, да вършите всички престъпления, но моето име да бъде записано в книгите, че съм платил два милиарда за България“. Такова учение не проповядвам. Аз казвам така: Аз ще ви платя всичките дългове, повече ще платя за вас, но само с едно условие: да изпъдите абсолютно лъжата из живота си, и в домовете ви да царува мир и любов, свобода и правда, мъже и жени да бъдат радостни. Всичките ви дългове ще платя, ето, обзалагам се с българите, искам един опит да направя с тях като народ. И ако аз не устоя на своята дума, да плюят отгоре ми. Но искам и те да устоят на думата си: в българския дом да няма сълзи, ред и правда да има навсякъде, никъде да няма нещастия. За думата си да умрат и да се жертват за ближния. Нека се съгласят българите, да видят дали туй учение е право или не. Ето Господ иска да ви направи едно добро. Вие ще кажете: „Сега ще си помислим каква е тази философия, той говори символично, отвлечено, трябва да разберем точно, математически“. Действително има неща тайни, отвлечени, аз против това нямам нищо. Но има неща, които не са тайни, не са отвлечени.

„В благочестие.“ Сега на всинца ни трябва благочестие. Не само на нас, но и на целия български народ трябва благочестие, на неговите управници, на свещениците, на майки, бащи, търговци и прочие, от всички се иска

благочестие. Като влезеш в един дюкян и ти кажат: „Това е вълнен плат“, да знаеш, че това е наистина вълнен плат. Отидеш в някоя фурна и ти кажат: „Този хляб е чист“, да знаеш, че е чист. Като идеш да искаш пари назаем, да знаеш, че няма да ти смъкнат кожата. Да не мязаш на онзи българин от Провадия, който е взел жито назаем от един турчин и след като плащал 8 години, имал да му плаща още 80 крини жито. При такива условия може ли един народ да успява? Съвременните европейски народи направиха войната и сега победените трябва да плащат 80 крини жито и мислят, че този Господ, Който е на небето, ще им прости. Не, няма да им прости никога! Не изнасилвай ближния си. Сега някои от вас ще възразят: „Но ние вече сме си уредили работите, и ако тоя свят се развали, ние ще ядем и пием?“ Не, не, този свят от една страна ще се развали, а от друга, ще се пресъздаде. Тъй подразбира Оня, Който създава нови форми, в които нов живот ще се вложи, ще започне Божественото. То ще започне тъй, както рибата може да излезе от водата и да живее на суша, така и ние можем и при други условия да живеем. Не е това невъзможно. Не е този единственият начин, единственият метод, при който човешкият живот може да се развива. За съвременните хора има и други условия, при които могат да живеят. Не трябва чрез своето въображение да си създаваме лъжливи понятия. И затова не съм аз. Аз съм за онзи чист опит: ела и виж. Ще те заведа при извора и ще пиеш. Ще питам: Как намираш този извор? Или ще те заведа при хляба, ще те нахраня, ще ти дам време, ден, два, три, и ще те питам: Как го оценяваш? Ще ти дам книга, и като я прочетеш, всичко сам трябва да прецениш и твоят ум, твоето сърце да бъде в съгласие, тъй, както Бог е вложил Истината в самия тебе. Ще ви туря при тия условия. И ако аз се осмеля да ви говоря лъжа, аз ще излъжа Бога и Той ще ми каже: „Не говориш истината“. На Бога ще говориш истината, защото в същото време, аз като говоря, и вие като ме слушате, проверявайте. Аз като говоря за истината, ще проверявам сърцата ви, как приемате тая истина. Сега вие ще кажете: „Защо един трябва да говори?“ Такъв е законът: Един ще говори, а мнозина ще слушат. Туй не е противоречие. Мнозина са хората, които работят. И вие ще вземете тази истина и ще я разработите. От вас се очаква великата работа в света. Вие в дадения случай може да извършите повече от мене, при условията, при които живеете. Туй семенце ще вземете да го посеете. Сега вие заставате на една почва и казвате: „Какво мога аз да направя в света?“ – Много можете да направите. Многото не седи в записването името ви тук, на земята. Многото седи в това: Онзи, Който ви е пратил на земята, великата тази Любов – Бог, – да е доволен: като посеете доброто, Той ще го възрасти. След като направите това, Той ще ви каже: „Много добре постъпихте, радвам се, аз ще го възрастя“. Щом посееш семето, Господ ще каже: „Аз ще възрастя доброто, което сте посели“. Туй дърво, което посадите, е ваше и вие ще му вземете плода. Аз няма да дойда да взема плода. И Павел

казва: „Аз посадих, а Бог е, Който възраства“.

И сега благочестието трябва да възрастне в нас, но не механически. И не да раздадем имането си, а най-първо трябва да се яви предразположение у всички. Някой казва: „Аз ще дам къщата си“. Но онзи влезе вкъщи и не излиза. Вземеш един кираджия и той казва: „Аз съм честен човек, ще си плащам наема“. Трябва да вярваш на думата му, но влезе и не плаща – значи не е честен, и после се караш. И господарят казва: „Аз съм честен човек“, но постоянно увеличава наема. Този господар иска половината от заплатата на наемателя си за наем. Но питам: ако получава 400 лева, тогава с 200 лева този човек може ли да живее? – Не може. И хората търсят други ресурси. Откъде ще ги вземат? – От кожите на овците. Горите може да изчезнат, животните може да намалеят, откъде ще дойдат тези ресурси? И в съвременния живот ние трябва да бъдем разумни, да ядем толкова, колкото ни е дадено. Ние ядем повече, отколкото ни трябва. Ние правим по-големи къщи, отколкото ни трябват. На всеки човек трябва само една хубава стая, изложена на слънце, а някои хора имат по 4–5 стаи, когато други пък нямат нито една. Ако дойдем да разгледаме нашия вътрешен живот, същата аномалия съществува навсякъде и все от тия лъжливи учения. Чете някой българин Библията и ще каже: „Всичко това не е вярно“. Най-после, ти трябва да обосновеш живота си върху туй, което е вярно. Но кое е вярно? – Единственото вярно в света е разумната Любов. Не тази, сегашната, която кара хората да плачат, това не е Любов. Любовта е онази, която създава, която възраства. В Писанието за Господа се казва, че е благоутробен, милостив и дълготърпелив. И когато ние разрушаваме тези форми постоянно в света, тези малките същества плачат. Той постоянно твори. Защо? Защото ние постоянно разваляме. Бог е принуден да твори, да им създава нови форми, праща ги при други условия. Дойде едно агне, ние го убием, дойде втори път, трети и четвърти път и прочие, а ние постоянно произвождаме все нови страдания. И тогава чакаме от небето един ден да бъдем щастливи. Небето трябва да започне тук, от земята, от сегашния живот. И всички вие, които ме слушате, не само вие, но и целият български народ, няма човек, който да не разбира Любовта, всеки я разбира. Как няма да я разбере човек? Не се иска дълго време, да ме познаете, честен ли съм или не. Един ден е достатъчен. Два, три или седем дена, като живеете при мене, може да ме познаете честен човек ли съм или не. Ако живеем в една стая, ако за една седмица на този приятел, който влезе в стаята ми, аз му донеса вода и му поливам, направя му леглото – аз съм добрият човек. Ако той ми направи леглото и ми полее – той е добрият човек. Според мене, който работи, той е добрият. Христос не е дошъл да почива, а да работи, да послужи. И всеки човек, който работи и послужва на ближния си, е добър. Туй е моето правило. Не работиш ли за другите, не си добър човек. Ако аз всеки ден мисля за себе си, как да

подобря своето положение, не съм добър човек. Но ако аз седна през деня и мисля за страдащите, постоянно мисля как да премахна страданията – може да не направя нищо – но в мислите си, че искам да помогна, вътрешно аз съм добър човек. Ако и вие действате по същия начин, добри хора сте. Добрият трябва да запази само вътрешното условие. Туй ни най-малко няма да ми препятства да ора на нивата с воловете и при това пак да мисля по кой начин да помогна на ближния.

При всички условия трябва да сме заняти с една важна идея: да помогнем на ближните си. Казвате: „Аз съм благочестив“. Аз може да имам най-доброто условие: да бъда свещеник или някой владика и да мисля, че вестниците ще пишат за мене, че беседата ми е била отлична и да ме похвалят – който и да е този човек, според мен, е лош човек, щом чака вестниците да кажат, че беседата е била добра. Тогава тежко и горко на този народ. Не, сърцата и умовете на хората трябва да кажат, че този владика е добър. Сега туй ще го приложим: ние не осъждаме владиците, защото всеки човек на мястото им би се изложил на голямо изкушение – благодарение, че Господ не ви е направил владици, когато дойдат да ви кажат: „Владико свети“. Свят в света е само един Бог. И ако човек не мисли така в душата си, заблуждава се. Свят съм дотогава, докогато Бог живее в мене, т.е. докато тази Любов живее в мене. Докато се жертвам за ближния и мисля за другите, аз съм свят човек. Престане ли човек да мисли за другите, а мисли за себе си, той е потъмнял. Тъй виждат на небето. „Живей в святост и благочестие“. И в туй отношение ние трябва да се окуражаваме. Аз похвалявам някой комунист, когато кажат: „Той не е вярващ, но върши добро“. И свещеник да е, но щом мисли за брата си и върши добро, аз го похвалявам. Този човек, макар и комунист, без Бога мисли за ближния си, и аз го похвалявам. Ако той без Бога прави добро, а друг с Бога прави добро, кой стои по-горе? – Първият има Господа в душата си, а вторият има Господа отвън. Всички ония хора, които се жертват за своите ближни, които и да са, каквито и да са, те са благото на един народ, а всички, които не се жертват, те не съставляват това благо. И за да люби някой човек себе си, той трябва да люби ближния си, понеже тези три закона са свързани: любов към Бога, любов към душата си и любов към ближния. Те са един закон, който се проявява. Който люби Бога, това показва, че той е в чисто Божествения свят, а който люби душата си – това значи, че не трябва да я изнасилвам, – той живее в духовния свят, и най-сетне, който люби ближния си, това е външната страна, физическият свят. Те са три велики закона: ближния, моята душа и Бога – това е Света Троица. И от това гледище, когато видя този брат, ще го целуна. В бъдеще праведните трябва да целуват грешните, а не грешните праведните. Защото праведният, като целуне грешния, ще внесе своите вибрации, подтици и желания, и грешният ще се повдигне. И в природата е така. Слънцето е, което иде

отгоре и постоянно ни целува, а не чака ние да го целуваме. Следователно Божественото е, което постоянно действа в нас. И често някой пита: „Дали Господ ме люби?“ Ако някой човек би ви казал, че Бог не ви люби, той говори една квадратна лъжа. Единственото същество, което ви люби, то е Бог. И когато страдате, и когато се радвате, Той е същият. Когато вие страдате, Той казва: „Съжалявам, вие не сте постъпили по моя закон, изправете поведението си“. И като го изправите, вие почувствате радост и Господ казва: „И аз се радвам, че ме послушахте“. И в страдание и радост Бог е, Който ви говори. Туй е една от великите истини. И когато казвам: „Радвайте се и в страданието, и в радостта“, то е затуй, защото Господ ви говори. В страданието вие Господ не разбирате, а в радостта Го разбирате, но и в единия случай, и в другия Бог е, Който ви говори вътре, във вашите сърца. И единственото същество, което може да ви направи културни и разумни, да развие умовете ви, е Той. Туй същество, като възприемем в себе си, ще възвиши умовете и сърцата ни. В този жив Господ ние трябва да вярваме, да Го възприемем в нас всинца ни. Той е, Който работи в сърцето на всекиго. Дойдат някои и ме питат: „Има ли Господ в света?“ Казвам: „Има, има Господ братко, Той е в тебе“. – „Аз досега не съм го видял, досега все страдания съм имал.“ Радвам се на твоите страдания, защото Господ е в теб, значи не те е оставил, обича те. Тъй и Писанието казва: „Когото Господ обича, на него дава страдания“, значи, учи го. И тогава в нас се явяват тия, старите възгледи, че трябва да се отдалечим от света, но от кой свят? – От света на лъжите, на неправдата, на нечистосърдечието, от всичко, което ни спъва, от него трябва да се отдалечим. И този свят, за пример, в който вие се радвате, може би след хиляда години, като се върнете пак на земята, само ще има някакви останки от него, както в музеите от някое предпотопно същество. И черепите на сегашните хора, аз съм казвал на учените, ще бъдат в музеите. От тия типове, които ще изследвате, ще отличаваме новите типове. И ще питате: „Защо едните трябва да живеят по един начин, а другите по друг?“ Аз ще обясня защо: ако на един виден цигулар дадете една пропукана цигулка, какво може да изкара? – Нищо. На този цигулар се иска инструмент съобразно неговия гений, а и на другия, ако му я дадете, не ще изкара нищо. Тъй че дайте на способния човек един отличен инструмент, а онази пък, пропуканата, дайте на онзи, невежия, да се упражнява. Сега, и в бъдеще всички лоши инструменти ще се дадат на тези, които не са се научили да свирят.

И тъй, Петър казва: „Понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да бъдете в свята обхода и благочестие“. Бъдещата култура, която иде сега, е само на благочестие. Говоря на вашия език: трябва да имате ум, изпълнен със светлина, гъвкав, пластичен и схватлив ум, който изведнъж да схваща истината. Да имате едно сърце тъй чисто, че всеки да може в това сърце да

се огледа. Да имате една душа, обсебена с истината, в която абсолютно никаква лъжа да не съществува. И когато тази истина дойде в нашите души, няма да има връзване, няма да ви казват: „Ти ми обеща, трябва да го направиш“. Аз ще кажа: „Братко, ако обичаш, ако твоята любов, в която живееш, ти позволява, каквото искаш да направиш, направи го“. Туй ще бъде законът. И аз, каквото моята любов ми казва, ще го направя. Няма да казвам: „Ти си длъжен, обеща ми, срамота е“. Но в името на Любовта ще става. Ще имаме един свят отличен и нашите лица ще бъдат светли и красиви. Мъжът няма да дойде да каже на проповедника: „Посплаши малко жена ми, проповядвай ѝ една такава беседа“. Дойде жената и казва: „Проповядвай на мъжа ми, защото е малко груб“. Сега мъжете учат проповедника как да проповядва на жените и жените – как да проповядва на мъжете. После бащата дойде и казва: „Проповядвай на сина ми, посплаши го“. Дойде майката, и тя учи как да се проповядва на дъщерята. Господарят дойде и казва: „Посплаши моя слуга, трябва да се подчинява на господаря си“. Дойде слугата: „Посплаши моя господар“. И тъй, проповедникът има толкоз съветници и той, горкият, като седне, почеше се: „Какво ми каза онази жена?“ – И почне да плаши мъжете. Дойде тя и благодари. Но дойде мъжът и казва: „Ти на тия жени знаеш ли какво направи, къде отиде?“ Вторият път той проповядва за мъжете. Дойде бащата, и той учи. Проповедникът пак се почесва, мисли как да сплаши сина. Не с такива сплашвания, ами трябва да се проповядва искрено, честно и откровено, на сина да каже: „Баща ти на тебе е дал живота, той те обича и ти трябва да го обичаш. Благородно е да бъдеш син“. Дъщерята какво ще я плаша. На дъщерята ще кажа: „Отлично нещо е дъщерята, да обича майка си, майка ти ти е дала живот. Няма по-благородно от това да обичаш майка си с всичкото си сърце“. На майката пък ще кажа: „Ти, която си ѝ дала живот, няма по-благородно нещо от това да обичаш дъщеря си! Не я ограничавай, не я туряй в своята пещ“. Но оставете дъщерята, тя да си избере своя път, какъвто тя иска, оставете и вашия благороден син, и вашата благородна дъщеря, в които умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, оставете да вървят както Бог ги ръководи. Оставете мъжа и жената, но кой мъж? – На който умът е на място, сърцето е на място, душата е на място. Коя жена? – На която умът е на място, сърцето е на място, душата е на място. Туй е то, което аз говоря на хората. Някой казва: „Учителят тъй казва“. Какво съм казал аз? – Аз съм казал: Мъжа, на който умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, жена му трябва да го обича и всичко да върши за него, да го държи като писано яйце. Аз казвам: Онази жена, на която умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, мъжът да я държи като писано яйце, като цвете, да трепери над нея. Аз казвам: Онзи син, на когото умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, баща му да го държи като писано яйце, той е неговото бъдеще. Аз казвам: Дъщерята, на която умът е

на място, сърцето е на място, душата е на място, в правата смисъл, майка ѝ да я пази като писано яйце. Аз казвам: Онзи слуга, на който умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, господарят да го пази като писано яйце. Той е един отличен слуга. И обратно: Онзи господар, на който умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, слугата да го пази като писано яйце. Туй е то, което аз говоря на хората: Господарят да обича слугата си като себе си, мъжът да обича жена си като себе си, жената да обича мъжа си като себе си, бащата да обича сина си като себе си, всички да се обичат тъй, както себе си, и да приложат този велик закон вътре в света, да действа. Изведнъж може да не дойде, но да турим този принцип, това е благочестието. И този ден, който иде, да ни намери Господ, че сме приготвени.

Той иде, господният ден. И ако дойде Божият ден и ние сме приготвени, ще видим туй лице на Господа усмихнато и Той ще каже: „Елате вие, благословени от Отца, които повярвахте, и наследете новото небе и новата земя, живейте в мир и радост! Живейте и се радвайте на всичките блага, защото старото премина и в новото с песни да служите на Истината“. А вие ще ми зададете въпроса: „Сега, ти говориш за новото небе и новата земя, но сега какво трябва да правим?“ „Сега“ – това е едно уравнение, което вие ще разрешите. „Сега“, какво значи „сега“? – Ако вие възприемете този закон, сегашното мигновено може да се измени. Как ще се измени? – Някой паднал в летаргически сън или го хипнотизирали, дойдат, пляскат го, но не става, не може да се събуди. Дойде онзи, който разбира закона, и почне обратни паси на хипнотизма, потегли ръката по известни правила, той изведнъж стане, повърне се съзнанието. Щом приемете Любовта, Господ ще почне отгоре да тегли ръката си и после като вдигне и свали двете си ръце, ще каже: „Стани и излез навън и живей във великия свят на свободата, който съм създал, и не мисли вече за старото“. И ако вие повярвате в тази Любов днес, във вас ще стане едно велико променение: то е вътрешен закон. А вие, решите да живеете в Любовта, но има нещо, което ви спъва. Казвате: „Отлично учение, аз ще живея за Господа“. Но като приближите към къщата си, слушате, децата плачат, мъжът малко разгневен, усъмните се: „То не му е дошло времето“. Влез вътре и кажи на мъжа си: „В името на Любовта“, прегърни го, целуни го. Той почне да се смущава, но вие още веднъж го прегърнете и му кажете: „Ела, аз ти нося нещо много хубаво“. – „Какво?“ Той е жаден или гладен и вие щом го напоите и нагостите, той ще каже: „Тъй разбирам сега Царството Божие“. Съмнението: „Може ли туй“, то е, което ви спъва. Един приятел ми казва: „Много хубаво учение, и когато го слушам, като че ли съм хипнотизиран, но като вляза в света, казвам: „Може ли туй да се приложи, ние сме остаряли, то е за младите“. А младите казват: „Ние като станем стари, тогава ще го приложим“. Не, не, речено, казано и свършено:

приложете закона. Той работи.

„В благочестие“, а благочестието произтича от този велик закон на Любовта. Абсолютно никога не се съмнявайте в Божественото, което е във вас, имайте вяра във вашия ум, който е на място, във вашето сърце, което е на място, във вашата душа, която е на място, и не чакайте спасението си отникъде, а от самите вас, от себе си. А вие казвате: „Аз за другите не се грижа“. То е едно схващане, но у всички хора едно е началото. Като казвам това, аз подразбирам, че всеки човек може да мисли като другите. Когато чуя моя брат да каже тъй, радвам се, че той може да мисли като мен. Можем всички да живеем по закона на великата, Божествена Любов, да турим ред и порядък и да възстановим Божествената хармония. И в бъдеще остава да бъдем свободни, да не ограничаваме никого. Светът може да се ограничи, ако почнем да учим хората какво трябва да правят, т.е. ако аз дойда да ви уча, когато страдате, как да се молите, да коленичите или не.

Вие знаете как да търсите Господа. От вас се изисква да нямате никакво съмнение. Благочестие – това трябва на всинца ви.

Беседа, държана на 30 април 1922 г. в София.

1922_05_02 Символически, окултни правила и мерки

СИМВОЛИЧЕСКИ, ОКУЛТНИ ПРАВИЛА И МЕРКИ

10 школна лекция на общия окултен клас,
2.V.1922, вторник 7 1⁄2–9 ч. в. Ст. София

Т. м.

Туй, което ще кажа, е само една дефиниция. Не пишете! Аз ще пристъпя направо към предмета. Туй е само една бележка.

Ние напущаме обикновеното разбиране на живота! Разбирате ли? Като влезеш в една лодка, няма да се разхождаш вътре, а ще седнеш и като излезеш навън, тогава има друг начин. Като влезете в Божествения свят, вие ще оставите вашите начини за ходене по земята. Земният морал е безморалие на небето, а земното право е безправие на небето. И като се събере всичката наша правда на земята, тя не може да направи даже една добродетел на един ангел. Ние трябва да бъдем хора смирени, да знаем, че не сме добродетелни. От сега нататък ще бъдем добродетелни. Добродетелта е нещо, което ще се създаде по закона на Любовта. А по този закон не сме живели още разумно. Някой ще възрази: „Ние живеем и се движим в Бога“. Окултната наука не го отрича, но трябва да знаеш, че си едно с Бога и да разсъждаваш, както Той разсъждава и да мислиш тъй, както Той мисли. Колкото е небето далеч от земята, толкова Бог е далеч от нас. А колко е далеч небето от земята?

И тъй заглавието беше: Символически, окултни правила и мерки. Дисонанси и съгласие (съзвучие).

Ще употребим една чужда дума. Значи едно съзвучие може да го превърнем на един дисонанс. Ето как. Вие сте човек интелигентен, с ум, сърце и воля. Явява се пред вас цигулар и започва да свири. Вам е приятно да слушате неговата музика. Казвате: „Отлично свири“. И тогава този цигулар има вяра във вас, вие сте публиката и той разчита вече на вашата дума. Казва: „Аз като свиря, той оценява моята музика, моята музика е нещо!“ Не се минава 1⁄2 час, идва друг цигулар, който свири по-хубаво от първия, и започва и той да свири. Вие почвате да давате похвали на втория, и тогава в първия цигулар се явява дисонанс. Защо? Вие ще погледнете на него с недоверие. Но нещастието не се спира там. Трети цигулар иде, който свири по-хубаво от първия и втория, ти похваляваш третия, и тогава двамата се начумерят. Но не се спира злото там. Дойде четвърти, той свири още по-хубаво, тримата се начумерят, не ги оценяват.

Дойде пети, шести, седми, осми, девети и десети. Ще се спра на десетия. Всичките девет сядат, като попарени кокошки, а този единият казва: „Да знаете, аз съм, който свиря“. Добре. Обратният процес: заминава десетият, остава деветият на мястото му. Той казва: „Вие осемтях да знаете, че аз ви надминавам“. Заминава деветият, остава осмият; заминава осмият, остава седмият; заминава седмият, остава шестият и т. н.; заминава вторият, остава първият. Той като остане, казва ви: „Разбираме се сега“. Тъй този закон постоянно действува и във вас, тук в събранията. Туй можем да го проверяваме. Следователно какво трябва да прави първият? Като дойде вторият, който свири по-хубаво, той трябва да проучи неговите методи, няма да изгуби, а ще има един плюс. Като дойде третият, първият и вторият ще се учат от третия, нищо няма да изгубят, докато дойде десетият, да усвоят техните методи. Няма какво да се сърдим. Сега тия правила, този закон, може да приложите във всички религиозни общества. Навсякъде законът работи. И казват някои: „В нашата църква не проповядват ли“? То е същият закон. То значи: „Ние не свирим ли като първия?“ Като първия свирите, но като втория – не. Като втория свирите, но като трети – не. Като четвъртия? Ами като петия? Като петия свирите, но като шестия – не, и т. н., докато дойдем до тук, което е съвършено – до десетия. Спряхме се там, туй число го взимаме, като закон на съвършенство. Върху този закон вие ще работите. Няма да обяснявам повече!

Вторият символ: вие сте млад момък, на 21 г. снажен, мускулест. Явява се първият господар, той е по-силен от вас, казва: „Ти ще ми слугуваш, ще ореш на нивата“. А ти кажеш: „Няма какво да се прави, ще се слугува на този господар“. Но дойде вторият господар, по-силен от първия, казва: „Ще напуснеш тази нива, на моята нива ще дойдеш“. – Няма какво да се прави, ще идеш при втория. Но там не се спира, дойде третият господар. И почнат тия господари да се нанизват до 10, и ти казваш: „Няма какво да се прави, ще се слугува“. Иде после обратният процес. Ще го повърнем. Този последният пример се отнася до чисто физическия свят, а първият – до астралния свят, понеже засяга нашите чувства. Той засяга и умствения свят, но засега това ще го оставим.

Третият символ засяга ангелския свят. Явява се човек красноречив, който говори, приказва само по една дума, но думата му е толкова силна, че той може да възкръси един мъртъв. Но само една дума може да каже. Десет души са мъртви. Дойде първият цигулар, каже думата, и първият възкръсне, но другите не се помръдват. Дойде вторият, и той изкаже думата – вторият мъртъв възкръсне. Дойде третият, изкаже своята дума – третият възкръсне. И всичките 10 души, като изкажат своите думи, 10 души мъртви възкръсват. Питам: Кой кого превъзхожда? Тук имате закон

само на хармония и съгласие. Казаната дума е добра само тогава, когато може да възкръси един умрял човек. Сега ето къде се прилага този закон. Ние взимаме думата „умрял човек“ в духовно отношение. Някой човек е тъй тъжен, тъй скръбен, не му се живее, той е намислил да престъпи Божествения закон, и да хване крива посока, вие дойдете, кажете му само една дума, и той оживее. Вие сте извършили вашата длъжност. Колкото мъртви и да има, не се стремете да ги възкръсите, то е вече тщеславие. Другите 9 души оставете. Защото ще учите: във всяка окултна школа работата за всекиго от нас е точно определена. В чужда работа няма какво да се месим. Ние ще гледаме своята работа. Ако си пръв, първия ще възкръсиш; ако си втор, втория ще възкръсиш; ако си трет – третия; ако си четвърт – четвъртия и т. н. И като свършиш работата си по този начин, ще обърнеш сърцето си към Бога, и с Любов ще изкажеш своята благодарност към Него, че си можал да кажеш една дума на място. Като възкръсиш този брат, не ти трябва по-добра реклама от него, тя е достатъчна за теб. Той ако живее 40 г., като обиколи целия свят, ще ти бъде една реклама, ще каже: „Едно време бях мъртъв, но дойде един човек, една дума ми каза, и аз оживях“. Другите като дойдат, ще те питат как стана. „Една дума ми каза, само една, особен човек е“. И хората ще почнат да мислят, че той е могъл и други да възкръси. Той ще обиколи целия свят и ще разправя за тебе, а светът ще мисли, че ти си велик човек. Да, велик човек! Казва псалмопевецът: „Словото Божие няма да се върне при Бога, от да не принесе своя плод“. Всяко слово трябва да принесе своя плод. Едно семе – един плод.

Следователно имате три примера сега, символически. Първият – момъкът, който слугува на господарите, и обратният път. Вторият – цигуларят, и третият – 10 души, които казват само по една дума. И аз желая, като ученици на тази школа, да казвате само по една дума. Ама като ви срещна, да ми кажете: „Аз бях мъртъв, знаеш ли и еди-кой си ми каза една дума, и аз възкръснах“. А сега желанието на всички ученици в окултната школа е да изядат всичкия каймак те, а за другите да остане само айрянът. Като идеш, ще вземеш само една лъжица каймак, та като дойдат другите и те да си вземат. Всеки има право да си хапне от този каймак. Всеки, който изяде каймака на това Божествено питие, неговата дума не е мощна. Следователно, едно дело е добре направено само тогава, когато може да внесе живот.

Тия трите правила можете да ги употребявате. С третия пример вие ще хармонизирате двата първи. Вторият ражда всички съревнования. Ще ви дам една тема, за да ги развиете. И тъй трите теми: за младия момък, за цигуларя и за човека, който говори само по една дума. Три теми за три седмици. От тях ще развиете в школата по една тема, кратко, да ги

уподобите на нещо, да видим какво уподобление ще дадете. Сега може да не пишете нищо, но като помислите върху тия три предмета, все-таки те ще оставят в ума ви, най-малко, една светлинка. А моята цел не е толкова да напишете нещо на книга, колкото да остане нещо в сърцето, в ума и във волята ви. Това е. А щом остане там, то на книга може всякога да се реализира. Веднъж ще кажеш, два пъти, и най-после все ще напишеш нещо.

(Прочетоха се някои от домашните работи – „по едно изречение".)

Ако бихте приложили някои от тия правила, щяхте да имате отлични резултати.

Сега ще ви дам едно упражнение, то ще бъде следното: всичките тия 160 правила от работите ви, които прочетохме тази вечер, ще си ги препишете и сутрин ще изтегляте едно правило, на обяд – второ, и вечер, преди да си легнете – трето. Ще дойдете един ден тук, ще седнете, един ще диктува, другите ще пишат. Всички ще пишете. И знаете ли кога? В неделя ще дойдете, няма да отлагате. В 3 часа ще почнете и ще пишете до 4, 5, 6, 7, може и до 8 часа. Ако се уморите, може да направим едно изключение – и следната неделя да дойдете. Само че всичко ще става по Любов. Едно малко набръчкване на веждите ще развали всичкия ефект. Всеки ще пише абсолютно сам. Което вие сами приложите, то ще ви ползува. Ще видите как работи Духът.

Сега ние ще ви дадем още едно подобно упражнение, в което изреченията да бъдат само от едно предложение. То е един опит. Вие като прекарате работите си през вашия ум, всеки един ще ги коригира и задръжте само есенцията. В тази школа ще учите онова изречение на Соломона: Има време за всяко нещо. И в Божествената школа се показва времето за всички неща, които трябва да извършите: трябва да знаем кога да ги вършим. Всяко нещо си има своето време.

Ще се пазите в школата да не нарушавате хармонията. Ще се пазите, защото всеки един от вас може да излезе от течението временно. Всяка една мисъл, всяко едно желание, в даден случай, може да ви измести из релсите. И когато сте пред лицето на Господа – пред лицето Му всякога не сме – трябва да внимавате умът ви да е съсредоточен, сърцето ви и волята ви също – нищо друго да не виждате. Тези неща са важни заради вас. По този начин ще придобиете една вътрешна опитност, която може да ви бъде едно от най-силните доказателства. Аз искам, като дойде Божият Дух, Той да произведе ония резултати, които ви са необходими. Той знае кое ви е необходимо при сегашните условия, от какво се нуждаете. Всеки се

нуждае само от едно нещо, от едно. Тия неща не са много. И когато *Духът* дойде, Той ще внесе туй едното във вас и вие ще оживеете.

Сега да се разберем: в неделя, в 3 часа *сл.* обяд, по *Любов* можете *ли* да направите тази работа? Да не мислите, че е по заповед. Ако мислите, че е по заповед, тогава не идвайте. Защото ако не можете да работите по закона на *Любовта*, тогава ще влезем в стария закон.

Т. м.

1922_05_03 Красивото в живота

КРАСИВОТО В ЖИВОТА

10 школна лекция
на I Мл. ок.клас
3.V.1922 г. сряда
София

Тайна молитва

Красотата може ли да я чувствувате? Не. За сега вие само я виждате. Седяли ли сте вие пред огледалото да направите лицето си красиво? Сега, ако бих ви казал да нарисувате едно красиво лице, как щяхте да го нарисувате? Кое е красивото лице? Някои личности, като ги гледате в една поза на мълчание са красиви, но щом се засмеят, тази красота изчезне, и обратно, някои щом мълчат с грозни, а щом се засмеят, стават красиви. Как ще обясните това? Лицата им стават красиви. За пример, на едно валчесто лице, ако турите малки очи, и ако тия очи са близо до носа, ще има ли красота? – Не. Ако са далеч турени от носа? Добре. Ако на едно лице турите големи уши, валчесто лице, а на друго – много малки уши, какви лица ще имате? Красиви ли? – Не. Е, какви трябва да бъдат тогава ушите? Сега вие имате понятие, но трябва да почнете да мислите. Вие имате вътре един мащаб, с който гледате на света. Туй, което сте правили, не какво са казали някои автори, но от ваше гледище как е правото. Не какво е казал някой автор, то може да ми служи за едно пояснение, допълнение на онова, което вие мислите в даден случай. Сега за пример, често вие можете да бъдете красиви и при това, ако ви попитат в какво трябва да седи вашата красота, ще кажете както знаете. Може да разискваме втори път върху красотата.

Красиво лице е туй, което през всичките видоизменения не губи основните си черти. Всякога тези основни черти на лицето, каквото положение и да взема то, дали е сериозно или както и да се изпъват мускулите, тия основни черти, ако се спазват, туй лице е красиво. Малките очи близо при носа са признак на малка впечатлителност. Следователно, душата не е така отзивчива. Много големите очи са признак на лакомство, чрезмерна чувствителност. А от малките очи е произлязло скъперничеството. Т.е. хора с големи очи са богати, разсипват, а с малки очи – те са бедни. То са само общи понятия.

В едно красиво лице, трябва всяка една част да е съразмерна. Челото трябва да съставя 1/3 част от цялото лице, и носът 1/3 част и брадата 1/3

част. И лицето трябва да бъде малко заострено, крушеобразно, не съвършено обло. Тази облевина, дето се показва, че лицето е обло, то е защото някога се натрупват мазнини долу при брадата. Но красотата е създала много злини в света. Тъй е. Т.е. видимата красота е създала много злини. Сега хората се стремят да бъдат красиви външно, а не вътрешно. За пример, лицето трябва да бъде не само красиво, но трябва да бъде пластично, да има дълбочина. Има лица, които изразяват топлота, чувствителност, а има лица, които са красиви и означават богата чувствителност, благородство. После в едно красиво лице трябва да преобладават кривите линии. Щом преобладават правите линии, лицето не е красиво. Правите линии са признак на присъствие на електричество; кривите линии са признак на присъствие на магнетизъм. Следователно, в някои лица преобладават правите линии, в някои – кривите. Някои хора имат красиви чела, но лицето им не е красиво. На някои брадата не е красива, на някои ушите не са красиви. На някои носът е сплескан долу. То има ред мерки в природата, математически мерки си има тя; ще се измерят основните черти, те са чисто математически, геометрически са. За пример, ако се стремите към благородство, към чистота, към нежност, очите ви ще придобият нещо, ще станат прозрачни, меки. Ако почне да преобладава грубият елемент на личните чувства, гордостта, очите пак ще бъдат ясни, но ще бъдат светнали и ще представят една грубост, неподвижност. В човешкото лице очите играят най-важна роля. Те са най-красивите. За туй в класа ще се борите, когато имате някое чувство, някой път сте неразположени, имате горчиви чувства, ще се старaете туй горчиво чувство да го отделите от себе си, ще го гледате обективно и ще работите отгоре, както майстора с чука си, докато го смекчите. Каквато и да е мисъл, да я хванете и да я измените в нейните прояви. Често някой добър музикант много се разсърдва, когато някой вземе фалшив тон, той кипва. Именно в това той трябва да влада своя слух и да влада туй кипване, което може да стане с него – той няма да поправи работите. Даже един учител, ако може тъй да се влада като поправя, той прави хармонични движения и някой от учениците, който не може да пее, хармонизира се с него и веднага започва да пее хубаво. А инак, учителят, като се разсърди, съкратяват се вълните и тоновете стават по-фалшиви.

Сега, така като говоря, аз подразбирам че човешката душа е красива сама по себе си. Човек трябва сам да изрази красотата във форма. За пример, м туй, което пишете, то е много хубаво, но от чисто психическо гледище; когато сте писали, не сте се стремили да изкажете истината, а сте гледали просто по-хубаво да пишете.

Първото нещо на всеки ученик е, да изкаже истината. Тъй, както разбира да изкаже красотата, да даде своето разбиране, да няма нищо излишно,

никакви прибавки, никакви преувеличения. За пример, може да говоря: „то е чудо!“, но като го няма, то е едно преувеличение.

И после едно правило, като пишете вашите теми, тъй успокойте се хубаво, прочетете работата си високо и вижте на вашия слух как ще прозвучи. Някой път задоволява ума ви, но сърцето не, долу в симпатическата нервна система нещо не върви добре, има нещо. Ако на двете места хармонира, темата сте развили добре. Четете я веднъж, два пъти, три пъти, най-малко три пъти ще прочетете темата и ще видите как звучи на вашия слух, защото туй, което не звучи хубаво на вашия слух, не звучи и за слуха на другите и обратното: туй, което звучи хубаво на вашите уши, то звучи хубаво и на ушите на другите. А ние искаме в школата нещо звучно, щом е звучно на неговите уши, ние сме готови да го изслушаме добре. И после не пишете дълго. Учете се да пишете кратко, повече идейно; не съвсем кратко. Когато имаме малко време, ще ви дам образец една и съща идея, изразена в три форми да видим коя от трите форми ще ви хареса, защото само едната форма ще бъде права. Всяко нещо по три начина може да се напише. За пример, в библията има такова красиво описание – историята на Йосифа. Красиво описан живота на Йосифа, отлично! Може да го прочетете.

Тайна молитва

Нали често казвате: „Светлината носи живот; Любовта носи живот; Истината носи живот“. Е, какъв е тогава животът, който светлината носи? И какъв е животът, който Любовта носи? И какъв е животът, който Истината носи? Можем ли да кажем: светлината носи живот? Можем, можем. Любовта носи живот, Истината носи живот. Но Истината прямо не носи живот.

Обект на Истината е свободата.

Обект на светлината е знанието, а обект на Любовта е животът.

Докосваме светлината, понеже, за да може човек да се учи, той трябва да има Любов. Значи, светлината извиква живот за знанието. И Истината, за да даде на хората свобода, и тя ще извика живота, за да може в този живот да даде свободата.

Втората тема, като я пишете, три пъти ще я прочетете и, като я напишете, вам да се хареса. И тъй, ще пишете хубаво, няма да бързате. В окултната школа се изисква, не както в света. Ще се учите на точност. Всичко, което го правите, да е точно. Не да пишете на листчета тъй откъснати, геометрия се

иска, точност. Нека бъде листът малък, но да има правилна форма. Може формата да е един триъгълник, нищо не значи, но всякога да има една правилна форма. Говорите за красота, а сами красиво не постъпвате. После, писаното ви да бъде хубаво написано, да сте доволни. Няма да бързате. Гледам някои, пишат, пишат, че към края писаното е вече нечетливо. Как тъй! Вие сте несъгласни със себе си! Ще се борите, то са известни недъзи, с които трябва да се борите. Листата, на които ще пишете, може да са тесни, но да са правилни, хубави. Например, този лист красив ли е? – Той мяза на женска рокля. Този лист красив ли е? – Не. И вие за красота говорите. На този пък краищата му не са орязани. А този?

– Покажете ни тогава някой красив.

– Красивите вие ще намерите, а аз търся само некрасивите, със свещ ги търся сега. Всяка една форма упражнява едно влияние. В окултната школа всяко нещо, което вършим, всичко се отпечатва, и за зло, и за добро.

Тъй щото, разбрахте какво нещо е красотата. По отрицателен път, от некрасивото ще идем към красивото.

Вярвам втори път ще напишете по-красиви работи.

1922_05_07 Ученикът не е по-горен от учителя си

УЧЕНИКЪТ НЕ Е ПО-ГОРЕН ОТ УЧИТЕЛЯ СИ

Не е ученикът по-горен от учителя си. (Ев.Матей 10:24)

Всички философски системи са учения за изяснение на живота. Ние изучаваме природата, понеже тя има съотношение спрямо нашия живот. Лекарите изучават качествата и свойствата на вредните микроби, за да могат да лекуват по-успешно своите пациенти. После те изучават други някои от тия микроби, които са по-благосклонни и разположени към човека, за да знаят как да ги употребяват. Химиците, техниците и т.н. всички изучават природата, понеже всичките ѝ сили имат съотношение към човешкия живот. И каквото и да е учението, каквото и да е положението, ние трябва да го отнесем към известна област и да определим точно неговото място и предназначение. Това е задачата на съзнателния живот. Вземете, за пример, религиозните учения. Религията, това е система, това са методи за направление или отправление на по-висшия човешки живот в права посока. Не е религията, която създава човека, но човек създава религията; не е човек, който създава природата, но природата създава човека, т.е. в обикновен смисъл. Аз често се изразявам, като казвам: „Да почерпим нещо от природата“. Туй изречение е, само по себе си, наполовина разбрано. Когато някой велик цигулар иска да изрази това, което е скрито в него, нему какво трябва? – Една цигулка. Тая цигулка и този лък – това е природата, следователно чрез нея, чрез тази цигулка той може да изрази своето вдъхновение. Тази цигулка, като влезе в ръцете на цигуларя, говори отлично, тя оживява в ръцете му, но сложи ли я на земята, тя пак заспива. Следователно, аз казвам: Природата някой път е жива, а по някой път е спяща. Казвам: Трябва да идем в природата. Но кога да идем? – Само когато великият цигулар свири в нея, когато Божественият Дух я взел в ръката си и всички сили действат както тази цигулка – тогава трябва да идем, а не когато цигуларят почива или Божественият Дух се е оттеглил. Тогава и тя почива. Защото и тази цигулка, природата, се нуждае от почивка, всичко в света се нуждае от почивка. Сега мнозина имат криво схващане за живота, например искат да ги обичат хората, нали? Някому е жално, че няма кой да го целуне, жално му е, че няма кой да му каже някоя блага дума, жално му е, че няма кой да му помогне, да го нахрани и т.н. Но вземете за пример целувката. Да имаш хиляда души приятели, срещне те един, целуне те, втори, трети, всички тия хиляди души те целунат, питам: крайният като те целуне, в какво положение ще се намираш? Ще кажеш в себе си: „Не искам приятелски целувки“. Когато човек каже „целувка“, подразбира само една целувка, а не хиляди. А тия хиляди души приятели трябва да дойдат всеки по един

път да те целуне, а не да тръгнат всички в един и същи ден – всеки да си определи един ден. Но целувката сама по себе си и тя е нещо неопределено: откъде е дошло туй желание у човека, това целуване, ядене, пиене, тия процеси как са се явили? Те си имат свой произход. Сега няма да се спираме, защото ако се спрем на произхода на целувката, мнозина може да кажат: „Не искаме да знаем за целувката, не е много важно". Целувката е толкоз важна, както онзи, който подписва някоя полица. Казват ти: „Искам тук да си сложиш подписа". Защо? – Защото тази полица е валидна само с подписа ти. „Трябва да целунеш полицата ми тъй, че твоята целувка да остане, да се знае, че твоето име е там, та един ден, където и да представя полицата, да зная, че ти си я целунал, и в която и да е банка да може да се шконтира". Ако ти туриш само три белега: Г.Т.Ц., никой няма да я шконтира, тълкува се, че не си я подписал хубаво: щом не може да се шконтира тази полица, значи не си я подписал, не си я целунал. Следователно във всяко желание на хората се крие една користолюбива мисъл. Когато някой ми каже: „Подпиши ми тази полица", каквото и да ми говори после: ама „Аз те обичам, ти си ми приятел, ти ми направи една услуга", аз зная, че зад тази полица се крие нещо, едно користолюбиво желание. Ако аз обичам някого, защо ми трябва полица? Ще му кажа, колко искаш от мене? – „10,000 лева." Вземи ги и нищо повече. Никаква полица, никаква целувка; и без целувка може да дам парите. Сега туй е прямото учение на нещата.

Христос казва: „Не е ученикът по-горен от учителя си". Какво е искал да каже Той с тия думи? – В ума на ученика не трябва да се яви туй желание, да стане по-горен от учителя си. Защо? – Аз ще ви кажа: Водата не може да се подигне по-горе от уровена на своя източник – това е закон. Слънчевата светлина не може да се подигне по-горе от слънцето. Човек не може да се подигне по-горе от Бога. Той може да стигне до Бога. Ученикът трябва да бъде като учителя си, до същия уровен, нито по-долу, нито по-горе, той там като достигне, по-нагоре не може да се подигне. Като своя учител да бъде и по тяло – да има същия строеж на тялото, и по сърце – да има сърцето на своя учител, и по ум – да има ума на учителя си, и волята му да е както волята на неговия учител. Тогава какво е искал да каже Христос: „Не е ученикът по-горен от учителя си"? Той поставя два принципа. Ученикът иска ли да бъде учител, той е изгубил своето предназначение, той не е разбрал основния Божествен закон в света. Иска ли човек да стане като Бога, той е изгубил своето предназначение. Ученикът е една бяла книга, върху която може да се пишат хубави неща. Ако тази книга е написана, няма какво да се пише отгоре.

Учителят е написана книга, на която хората се учат, а от ненаписаната книга никой не може да се учи, но всеки може да слага своите забележки.

Питам сега: ако онова, което сте научили от вашия учител, няма къде да го сложите на тази книга, какво ще ви ползва вашето знание? Един прост пример: ако идете при някой земеделец и се нуждаете от жито, той е готов да ви даде две крини, но вие нямате торба и той няма торба, как може да го използвате? С една шепа не може да се храните, трябва чувал. Този чувал е ученикът. Житото, като се изсипе вътре, ще бъде учителят. А двамата – учителят и ученикът, като идат на нивата и изтърсят житото в нея, ще дойде растежа. Сега ние встъпваме вече в една нова област, която е малко неразбрана, но казвам: под думата „учител“ Христос разбира един завършен процес, а под думата „ученик“ – един процес, който сега се започва. Следователно, когато вие слушате какво да е друго учение, трябва да имате желание да възприемете всичко онова, което е принципиално, което е вярно, и да го приложите. Вие се нуждаете да подобрите живота си и всички неща в живата природа са създадени за живите души, които са въплътени тук, на земята. Чрез кого и как Бог изпраща нещата, то не е толкова важно. Когато слънцето изпраща своето благословение, когато Бог изпраща своето благословение чрез слънчевите лъчи, всичките те идат съединени като бяла светлина. Сегашната наука ни казва, че бялата светлина не е само една, но има няколко светлини събрани, обаче между тия светлини няма спор, коя да си тури име. Например, има червена, жълта, зелена, ясносиня, тъмносиня, виолетова и други още има, но нито една от тях не си туря името да каже: „Моето име трябва да фигурира тук“. Но щом минат през призмата, разделят се и всички се нареждат в една цветна гама. Обаче като прекараме тези лъчи през втора призма, пак се събират. Сега често в живота стават разни спорове. Тия спорове произтичат от разни призми. За пример, аз ще ви дам какво ми разправяше един приятел, каква е призмата на съвременното общество. Един вярващ, спиритист, който вярва в прераждането, и един евангелски проповедник, сами двамата се разговарят в стаята и се разбират. Казва евангелският проповедник: „И аз вярвам, че има духове, че има прераждане, туй и в Писанието го има“. Излизат, обаче, и отидат в евангелската църква, там пастирът казва: „Не е вярно, такива духове няма“. Там не могат да се разберат, защото евангелският проповедник е минал през една призма, светлината вече не е цяла, вътре вече има личен интерес, в него е заговорил портокаленият цвят. „Аз съм проповедник, ако аз поддържам такова учение, с което моите слушатели не са фамилиарни, може да изгубя репутацията си, следователно духове не съществуват и прераждане не съществува.“ Защо не съществуват? – „Понеже са вредни за моя интерес.“ Събират се на третия ден, единият казва: „Как тъй, защо не поддържаш това, за което бяхме съгласни?“ А другият отговаря: „Е, ти си човек свободен, без закон си, а аз съм под закон; един ден, като махна юлара и остена отзад, и аз ще говоря като теб“. Следователно той счита своите пасоми, слушатели, за юлар на главата си и за остен отзад и затуй

не може, не му дават да говори, както той иска, но ще говори и даже ще мисли, както те искат. Смешно е тогава, ако учениците заставят учителя си да мисли тъй, както те искат. Смешно е, ако слугите заставят господарите си да действат тъй, както те искат да действат. Учителят ще мисли по правилата, по които той е длъжен да мисли, и ученикът ще възприема това знание според правилата, на които животът му е подчинен. Учителят има известно задължение, а ученикът има друго задължение. Но не мислете, че тия отношения се раждат сега. За да бъде човек в духовен смисъл ученик, то е определено от хиляди години, то съществува от хиляди години. Сега, когато някой ученик постъпи в едно учебно заведение, гимназия, университет, там все си има известни правила, но въпросът е: откъде тази мисъл в главата на тия професори или учители да турят правила? Защо и за какво? Без правила не може ли? – Не може. Те прилагат ония правила, на които са се подчинявали в далечното минало. Всички ученици трябва да се подчиняват на тия правила. Следователно, първото нещо: всички вие трябва да съзнаете отношението си като ученици. И злото в сегашния свят е, че всички искат да бъдат учители. Нямам нищо против това, стига да сте една книга, не само написана, но хубаво написана. И тази написана книга, като я прочете който и да е, да може да изправи и подобри своя живот. В света има хиляди извори, но тия извори имат своята ценност с лечебната си сила. Всичко туй вземете като символи: извори, гори, планини, долини, реки и т.н., това са все символи, уподобления на духовния свят. И ако вие не знаете как да четете тази книга, природата, да се научите на тази азбука на земята, не мислете, че като идете на небето, ще ви научат на тези работи, на тези елементарни работи: ще ви върнат на земята, за да се научите. Прераждането е закон, вие ще се преродите в тая забавачница, земята. На всички невежи, които са мислили на земята, че са много знаещи, като идат на небето, ще им кажат: „Какво? Ние тук нямаме такива заведения, такъв курс, такива забавачници, върнете го да си довърши своето учение“. Един българин при освобождението на България, който свършил в Америка, имал голяма претенция, бил много тщеславен. Като се върнал тук, явява се при княз Батенберг, който му дава отличен прием, и казва му: „Аз съм готов да ви услужа, каквато служба поискате, пръв министър или друга някоя длъжност искате да ви дам?“ Той се понадул: „Трябва да си помисля малко, аз искам да бъда директор на една гимназия“. – „Е тогава – казва – ще се отнесете до министъра на просвещението.“ Той мисли, че директор на гимназия е много важна длъжност. Сега, когато Господ ни повика и каже: „Поискайте нещо от мене“, ние се изпъчим. „Какво искаш?“ – „Искам да бъда директор.“ Господ казва: „Иди при министъра на просвещението“. И всички сега са пратени при този министър на просвещението тук, на земята. Този министър на просвещението, това е въплъщението, и този министър, като дойде, той ще те назначи, ще

подпише указа и тогава ще го прати при Бога, Той ще го санкционира и ти ще станеш директор. Ама ония ученици, на които си директор, тъй ще те посрещнат, че ще ги помниш за дълго време.

Сега ще се поспра малко, ще ви разправя една легенда. Един от великите ангели на небето – аз го наричам Орифил – дошъл да посети хората и да види как живеят, да се позанимае малко със своите изследвания. Като минавал през една улица, чул да се вдига голям шум, гледа в една люлка едно малко дете и му казва: „Братко, защо плачеш?“ – „Няма кой да ми помогне, тия хора не ме разбират, те са ме оставили в тази люлка, малък съм, не мога да се проявя, пък и не разбирам закона.“ – „Какво искаш?“ – „Гладен съм.“ Взема ангелът биберончето, туря го в устата му. Това било едно малко момиченце на една година. Ходил той, изследвал. След 4–5 години минава, гледа на пътя друго момиченце, пак в неволя, плаче, плаче. „Защо плачеш?“, пита го. – „Изгубих майка си, не зная как да се върна у дома.“ Взема той това момиченце, завежда го вкъщи и забелязва, че то е същото, на което той дал биберончето. Първия път плачеше, че нямало кой да му даде храна, а втория път плаче, че е изгубило майка си. Ходил той, изучавал управлението на хората, науките им. След 19 години минава там при една река и вижда една мома на 19 години, която се готвела да се хвърли във водата, спира се той и ѝ казва: „Какво искаш да направиш?“ – „Отчаяна съм от живота, мен не ми се живее, защото имах един, който ме обичаше, излъга ме, и сега за мен животът няма смисъл.“ – „Мислиш ли, че този, когото обичаш, може да ти даде това, което желаеш?“ – „Аз само с него мога да бъда щастлива.“ Пак плаче тя. Първия път плаче за хлебец, за млечице, втория път плаче, че е изгубила майка си, а третия път, че е изгубила своя възлюбен. „Ще чакаш, ти ще намериш своя възлюбен, ти си се излъгала, твоят възлюбен никога не лъже, теб е излъгал някой в името на твоя възлюбен и ти искаш да се хвърлиш сега в реката.“

И съвремените хора са се отчаяли: някой плаче за хлебец, други за баща и майка, а трети – че са изгубили смисъла на своя живот. Защо са изгубили смисъла на своя живот? – Те не са намерили още тоя смисъл, не са го намерили. А когато вие намерите вашия възлюбен, какво ще ви даде той? Сега мнозина говорят за възлюбения и казват: „Да има някой да ме обича“. Аз казвам, ако турят една въшка на главата ви и тя ви обича, тя чопли, вие почнете да се дращите, тя казва: „Аз искам да посмуча от твоята кръвчица, за да стана благородна като теб“. Е, колко години трябват на една въшка да смуче, за да стане като теб?

Силата не седи в това да те любят. И казвам една велика истина: Няма човек в света, който да ви люби. И ако някой ви казва, че човек може да ви люби, аз съм на противното мнение. Човек може да бъде проводник на

Любовта, но да ви люби, не може. Любовта в света, това е Бог в своята целокупност. И да искаш да те люби някой, значи трябва да искаш да те люби Господ. И този Господ, за да ви люби, трябва да избере един човек, който да е проводник, за да Го познаете. Заблудите ли се вие, да помислите за онзи, чрез когото Любовта иде, да кажете, че от него излиза, вие ще бъдете при реката, да се хвърлите вътре, за да се удавите. Ама ако на този прозорец, през който минава тази Любов, тури някой своите кепенци и не може да премине Любовта и тя остава навън, кой е крив? Първото положение трябва да схванете. И за себе си някой казва: „Трябва да ме обичат“. Ще отговориш тъй: „Когато Господ мен обикне, аз ще му кажа и теб да обикне; когато Господ дойде и прояви своята Любов към мене, аз ще му спомена и за тебе. Той може всинца ни да обича“. Какъв е законът за Любовта? Нека направим едно определение. Когато слънцето грее, изпраща светлина и топлина, какво се иска от нас? – Всеки да определи една малка площ на земята, да я изкопае, посее и ще израсте нещо. Туй слънце не може да го приближите да го целунете, да го прегърнете, но от неговата целувка ние можем да направим едно благо за себе си. Слънцето казва: „Изори нивата и посей нещо, аз ще проявя Любовта ми, аз ще изкарам нещо, каквото посадиш: ябълки, сливи, круши, дини, тикви, репи – всичко туй аз ще го възрастя. Ти ще опиташ сладчината на моята Любов в дините, в ябълките и прочие“. Следователно, когато Бог се прояви в нас и сегашните хора искат да го прегърнат, Той няма нужда от прегръщания, а казва: „Изори сърцето си, след това посей най-хубавите семена и когато те израснат и плодовете узреят, ти ще вкусиш от благата на великата Любов“. Сега какво ни учат съвременните учени хора? – Много хубаво учат, не намирам нищо лошо нито в химиците, нито в техниците, нито във физиците, астрономите, биолозите, всичко, каквото учат, е право, но то е външната страна на живота. Светлината имала седем цвята, но ако ние не знаем как да използваме всеки един цвят, какво от това? Онзи художник, който разбира закона, като вземе четката, знае как да съчетава тези бои, ще направи някой образ. И онзи земеделец, който разбира закона на тази светлина, ще я използва по друг начин и въобще който разбира закона на тази светлина, той ще използва светлината по един или друг начин. И ако ние не знаем как да използваме Божията Любов, всичко е напразно. И тя си има не само своите цветове. Пак ще кажа: Любовта няма само седем цвята. Един английски учен и проповедник уподобява, че и Любовта има седем цвята, но аз се различавам, аз мисля друго за Любовта: тя има повече цветове, много повече цветове. И от всеки един цвят на Любовта се раждат особени плодове. Съвременната наука още не е изучавала при какви условия се раждат ябълките, крушите, защо соковете на ябълката се отличават от соковете на крушата или сливата, по какъв закон се различават? В сливата има нещо особено, в ябълката има нещо особено, в крушата има нещо

особено, портокала, лимона, във всички тия плодове има нещо особено. Това са съчетания на тази светлина по особен начин. В някои плодове преобладават известни цветове повече, в други по-малко. За пример, вземете черешата – в нея преобладава повече червеният цвят. И следователно ако някой е малокръвен, и ако той разбира закона при яденето на черешите, ако той има туй разположение, ако яде по новия начин, ядене чрез разбиране, а не механически – че е дошло времето: 12 часа, – ако има туй вътрешно разбиране, тъй както природата е създадена и както ние сме създадени, непременно той ще възприеме всичко онова, което е необходимо за неговия организъм. Тъй, във всяка една наша дума, във всяка една наша мисъл преобладава различен цвят от цветовете на Любовта. Някой казва: „Ние можем, лесно е, да се живее в християнството". Ако беше лесно, защо християните не са сполучили в приложението на Христовото учение? – То е наука, дълбока наука. И Христос казва: „Само по един начин може да се предаде Истината: този дух на Истината, когато дойде, той ще ви я предаде". Ако ние учим християнството без Божествения Дух, въпросът е свършен. Ние ще научим само външната страна, че Христос бил велик човек, реформатор, но сега не можело да се приложи неговото учение на земята, не му е дошло времето. В бъдеще, когато човек еволюира по този или онзи начин… Христовото учение трябва да се разбере, то е основано на един велик Божествен закон, закон над всички закони, неотменния закон на Любовта. И ние казваме, че тази Любов може да се приложи навсякъде. Любовта изисква само да нахраниш гладния, голия да облечеш, невежия да научиш. Любовта не изисква да правиш на хората палати, да правиш по 10 костюма, по 10 чифта чепици, но Любовта изисква да му дадеш само това, което му е необходимо, а другото и децата даже могат да направят. И аз забелязвам, че съвременните хора, когато дойде някой приятел, много готвят заради него и в самото ядене влагат нещо много лошо. Ние искаме да го задоволим с ядене, сложим му едно ядене, две, три, четири, и му казваме: „Хапни си от това, от онова", и на стомаха му стане тежко, а сетне му кажат: „Е, кажи ни нещо важно". Какво ще ви каже? Казва: „Нямам разположение, преядох, ще чакате". И погледнете, той се разболял и си заминал. Като дойде вашият приятел и искате да научите нещо от него, не го гощавайте. Малко му дай, но с Любов му дай. И българинът казва: „Не гощавайте много".

„Ученикът – казва Христос – не е по-горен от учителя си", т.е. изявената любов не може да бъде по-голяма от неизявената любов, граничната любов не може да бъде по-голяма от безграничната. И чудни са хората, като казват: „Ти не ме обичаш". Защо да те обичам? На какво основание съм длъжен да те обичам? Или ако аз кажа: Ти на какво основание, защо си длъжен да ме обичаш? Ако аз съм подписал един запис, взел съм пари

назаем, ще кажеш: „Господине, ти си целунал този запис, готов ли си сега да седиш на думата си?" – „Да, признавам." А ти дойдеш, представят ти един запис и кажеш: „Не е мой, не го познавам, друг го е подписал". Любовта, това е закон на свободни отношения. Отношенията на учителя и ученика абсолютно са свободни. Учителят няма право да вика, да казва на ученика: „Ти трябва да се учиш, ти знаеш ли, че си в моята школа?" Не, не, в Божествената школа учителят е абсолютно свободен и ученикът е абсолютно свободен. Ученикът може да каже: „Ако искам, ще се уча, а ако не искам, няма да се уча". Той може да стане учен, а може да стане и невежа. Сега вие може да го морализирате или не. Той е избрал едно положение, за да придобие известна опитност, нека я придобие. И учителят нека си избере: и той има свое разположение. Следователно и двамата, ако са в тази велика свобода, няма да има никаква дисхармония. И всичката съвременна дисхармония сега от какво произтича? Ти любиш някого, но почваш да ревнуваш. Какво показва ревността? Ревността – това е една любов, проявена чисто на физическия свят. Ревността – това е първото съмнение, че ти нямаш вяра в моралния престиж или уровен на твоята жена или мъж. И учителят може да ревнува своя ученик, ако е изгубил доверие в него. И ученикът може да ревнува своя учител: той е изгубил доверие в учителя си – проявление чисто на физическото поле. Е, питам: ако ревнуваш, какво ще спечелиш? Ревност за Истината е друго, а ревност за Любовта е друго – когато с тази ревност ти отслабваш и ограничаваш човека във всичките негови постъпки, то е безразсъдство, то е чисто физическо. Това са полици: ти ме следиш, аз съм подписал 10 полици и ти ме следиш, дето отида, да не би да избягам някъде. Може да питаш: „Еди-кой господин в София ли е?" – „Защо?", питам. – „Аз много се интересувам за него, защото имам вземане-даване" или „Не искам да изляза от България, защото десетте полици…" Като вземеш полиците, да отива където иска. Прав е човекът. Следователно, ако ти ревнуваш човека, разбирам, че имаш да му плащаш, а ако той те ревнува, има да ти плаща. Питат някои: „Как да махнем ревността?" – Ще си изплатите полиците, ще влезете в положението на учители и ученици, т.е. същите принципи ще усвоите; ще влезете в положението на слуги и господари, защото за да подобрим този живот на земята, ние трябва да разберем великия Божествен закон и да уредим сегашния си живот. Някои казват: „Ще се уреди". Да, но в този живот, днес трябва да уредим този въпрос. Някои казват: „В бъдеще". Всеки въпрос сега може да се уреди, от чисто Божествено гледище. Ако ти не си готов сега, в този момент, да го уредиш, то и в бъдеще няма да си готов. Казват: „В следващото прераждане". Ако в следващото прераждане този цикъл се завърши, ще изгубите последния трен. Нали треновете имат разписание и когато идеш и изгубиш последния трен, тогава там кой трен ще вземете? Някои казват: „Има време". Да, има време, но ако има 10 трена и вие сте изпуснали първия,

втория, третия, ако сте изгубили и деветтях, а остава само един трен, тогава питам, какво ще бъде вашето положение?

И Христос казва: „Ученикът не е по-горен от своя учител“. Доста е на ученика да бъде като своя учител. Не е ли достатъчно за нас да бъдем като Христа? Не е ли за всинца ни достатъчно да бъдем тъй доблестни, тъй самоотвержени, както е Той доблестен и самоотвержен? Не е ли достатъчно да имаме Неговия ум, Неговите стремежи, Неговото далечно схващане? Но ние ще кажем: „Той е Христос, Син Божи“. Тоя учител подразбира, че всички вие сте ученици. Нали онези, които искат да бъдат ученици, онези, които въздишат и казват: „Да има някой да ме обича“, трябва да имат тия качества?

Само ученикът, който е разбрал своя учител, може да има тази Любов. Любовта – това е едно разумно проявление и само между две възвишени и разумни същества. И всякога, когато Любовта се проявява, има разумност. Даже тази Любов се проявява в кристалите. Любовта трябва да бъде разумна. Престане ли тази разумност, Любов няма. И когато говорим за Любов, разбираме две същества еднакво развити по ум и сърце: еднакво умни, повдигнати културно, с благородни души и силна воля, само такива две същества могат да се разберат. Ако твоят приятел ти каже една дума и ти я разбереш по един начин, а той по друг, каква любов може да има? А ако се скарат, каква любов е тя? Когато се карат, каква любов може да има? Любовта е като музиката, само двама велики музиканти, като се съберат, единият вземе първата цигулка, другият – втората, обичат се. Защо? – Двамата ходят заедно и дават концерти. Ако дойде третият, ще каже: „И аз ще дойда“, но него може да вземат да им варди цигулките, а на сцената сами ще свирят двамата. Това значи да се обичат. Казват, как ще се свири това нещо, проверяват, Любов имат. А други казват: „Да се обичаме“. Можеш ли да свириш на тази цигулка? Тогава може да се обичаме, а ако не можеш, ще пазиш кутията на цигулката. Ще пазиш тази кутия на Любовта, защото там, на сцената, ще бъде много трудно. Някой път ще слушаш, но и то е благодат. А като знаеш сам да свириш, друго нещо е с един свой приятел да свириш, друго нещо е да вземеш тази цигулка на Любовта заедно с Христа – само че аз вземам Христа в преносен смисъл, и ти с Него да свириш, а друго е някой да свири за Христа, а ти да слушаш отвън. Има разлика между свирене и свирене.

Ще ви приведа пак онзи анекдот за един българин. Това било в Москва. Един българин по необмисленост взема под наем една квартира, но скъпа, дал толкоз пари, че не му достигнали до края на годината да свърши. Казва на един приятел: „Да знаех, не бих влязъл, дадох пари напразно“. Другият му отговаря: „Лесно, аз ще накарам тая рускиня да ти върне парите назад“.

– „Как?“ – „Мълчи.“ Един ден той идва с един свой приятел, донася си гайдата в стаята, като засвирил целия ден, на втория, на третия ден рускинята току идва и казва: „Моля, вземи си парите, пък напусни стаята“. Българинът е изобретателен, употребил една хитрина, не иска да се кара, а свири. Казал: „Празник имаме ние, българите, обичаме тъй да свирим“. – „И ние пеем, но вие повече свирите от нас и пеете, не ви искам тук, защото не можем да работим.“

Достатъчно е на ученика да бъде като своя учител. И както тая малка хитрина, и ние често се освобождаваме с хитрини. В християнството, в новото учение, никакви хитрини не се допущат. Изисква се един живот чист, абсолютно чист и свят. Този живот трябва да има всичките стрмежи тъй, както са излезли от Бога, във всичките си действия трябва да бъдем тъй безкористни, тъй любещи като Него. Да не въздействаме на Божията Любов, да я не използваме, т.е. тая Любов да минава през мене и нито едно зрънце да не вземаме, всяко да отиде по своето предназначение. Чуждото нека си върви. От невидимия свят следят, светлината е определена за нас. Някой казва: „Може да се грееш, където искаш“. Не е тъй. Има дни, когато е определено за вас да се греете, а има дни, когато не е определено, и щом се греете, то, понеже не трябва да се греете, ще ви затворят. Щом не е определено, вие ще бъдете болни. Някой казва: „Ще се грея“. Не, не, ще се грееш, когато е определено и трябва да използваш времето. А сега мислят, че всякога може да се грееш. Сега нас ни учат, но вие казвате: „Добър е Господ“. Аз нямам съмнение, че Господ е много добър, но ние не сме добри, Господ е всеведущ, да, но ние не сме такива още, т.е. ние, като не знаем, ще престъпим закона, ще съгрешим и ще дойдат лошите последствия. И тогава ще дойдат да ни утешават. Счупи ми някой крака и ми казва: „Такава е била волята Божия“. Такава не е Неговата воля. – Защо Господ ще ми направи крака, а после да ми го счупи? Защо Той ще ми даде ум и после ще ми го вземе, да ме направи идиот? Не е волята му такава. Някой друг те е хлопнал – и казваш: „Господ е казал тъй“. Не, не, всички тези анормалности са произлезли от неразбиране на неговите закони.

И затуй Христос казва: „Ученикът трябва да бъде като своя учител“. Тогава има друго заблуждение: ако не може да бъде като своя учител, какъв трябва да бъде? Търговец, например, не може да бъде, а какъв трябва да бъде? „Проповедник трябва да бъде, свещеник, владика“ – някое високо положение, да бъде осигурен. Ами в природата няма ли търговски сделки? – Има търговски сделки и в природата. Човек всичко може да бъде и да изпълни волята Божия, всичко може да бъде в света. И ние можем да бъдем такива само когато разберем тъй дълбоко смисъла на живота – когато Бог е с нас, всичко може да направим, когато Любовта е в един

човек, той може да се подигне над своя уровен. Но Любов ни трябва. Учител ли си, свещеник ли си, каквото звание и да имаш, но без Любов ти не можеш да свършиш работата си, както трябва. Обратно: Имаш ли Любовта, можеш да заемаш най-ниското положение в света, метач може да бъдеш, но ще извършиш всичко отлично. Ако си метач, с Любовта може да извършиш много повече. В Америка един американец получил 15,000,000 наследство. Той раздал всичките тези пари на бедните и взел една метла и почнал да мете в Ню Йорк. Питат го: „Защо?“ – „Предпочитам – казва – с труд да си изкарвам прехраната, отколкото да живея с тези пари, които не съм заслужил.“ И наистина, с труд и със своя пример той е направил повече, отколкото с тия пари.

И тъй, моята беседа тази сутрин има за цел само учениците ми, а не онези някои външни слушатели: те много късно са дошли, аз съм много напреднал, не мога да се повръщам назад, говоря за учениците, за малцината говоря. Пак казвам: Какви философски разбирания трябва да имате? Вие не трябва да си правите илюзии. Време е за вас да си зададете един въпрос: Разбирате ли Христа, мислите ли като Христа, чувствате ли като Христа, действате ли като Христа? Вие ще кажете: „Приблизително“. Не, не приблизително, а абсолютно еднакво с Него. Подразбирам принципиално, трябва да имате същите желания, които са движели Духа Христов, същите побуждения. Единият този Дух трябва да прониква и в Учителя, и в ученика – не два духа, а един велик дух трябва да прониква. И тогава, според Неговата Мъдрост, Той ще определи положението и на ученика, и на учителя, отношенията им на физическото поле. Някой ще попита: „Какво иска да каже Учителят?“ Какво искам да кажа ли? Ако този Дух е във вас, Той ще ви научи и припомни какво искам да ви кажа аз. И като казвам „аз“, подразбирам онова, Божественото, великото, което е създало всичко в света. Едно „аз“ има в света, само Бог е „аз“, Онзи, първият, Който е създал всичко в света. „Аз“ подразбира Бога, Който е създал целия космос. Само Той може да каже: „Аз създадох всичко това, всичко това е Мое. Аз съм и освен Мене няма друг“. А сега ние се изпъчваме и казваме: „Аз съм, знаеш ли?“ – Да, ти си един „аз“, който нищо не си направил; ти си един „аз“, който даже 100 килограма не можеш да носиш на гърба си; ти си един „аз“, който не можеш да претърпиш една малка обида, един „аз“, който не можеш да живееш с никого, не си уредил сметките си и т.н. Трябва да съзнаеш кой е тоя „Аз“. Това е Бог, Любовта. Тъй трябва да мислим и само по този единствен начин ние можем да урегулираме живота си. Само един морал има в света. Ще каже някой: „Да живеем в Любовта“ – това са празни работи. „Да си кажем една сладка дума“. „Ама ученикът не се учи.“ Ама ти ли ще го морализираш? Ако иска, да се учи. Ти ли ще го учиш? Всеки един, който е влязъл в Божественото училище, трябва доброволно да се учи. Ако иска да

седи, ако иска да се учи, той е абсолютно свободен. Учи ли се, той е с нас, не се ли учи, не е с нас; люби ли, обича ли, с нас е, не люби ли, той е вън от нас, няма какво да се безпокоим. Сега вие се спирате и казвате: „Учителю, кажи ни някоя тайна“. По-велика тайна от Любовта няма в света. И ако вие бихте разбрали тая дума, щяха да се отворят очите ви и щяхте да видите това, което никога не сте виждали. И тогава вие ще мязате на онази мома, която като седи, гледа да минава един много богат момък и казва: „Де е Господ толкоз добър, че с него да живея“. – Ама как ще живееш с него, като не знаеш да свириш? Туй е желание, всинца ние искаме да живеем с Христа и можем да живеем. Как? В нас трябва да тупти същото благородно сърце, вземете го не само в преносен смисъл, туй благородно сърце, както в него е туптяло преди 2,000 години, и този ум тъй да мисли, както преди 2,000 години. А знаете ли сега Христос как мисли? – 2,000 пъти по-добре, отколкото едно време е мислил. Сега като казвам тъй, вие ще дойдете до философски разбирания. И Христос се е разширил сега. В какво отношение? Най-първо, в началото, майката повива своето детенце в пелените и говори като него, мъчи се като него да говори. Детето говори криво, и майката говори криво, и тя се мъчи да говори като него. Но след 10 години майката казва: „Не така, мама, едно време аз говорех като тебе, а сега ти ще говориш като нас“. Едно време Христос говореше като нас, а сега иска ние да говорим като него. Това „едно време“ се мина вече. Едно време Христос говореше като нас, сега се е изменил законът и Христос казва: „Сега вие ще говорите като Мене“. – „Едно време аз чувствах като вас, но сега вие ще чувствате като Мене.“ – „Едно време аз мислех като вас, а сега вие ще мислите като Мене.“ Не е ли правдоподобно това? И следователно, ако вие, след 2,000 години, не сте в състояние да мислите, чувствате и действате както Христос мисли, чувства и действа, вие не можете да бъдете ученици.

„Не е ученикът по-горен от учителя си.“ И тъй, на тия малкото ученици, които са, казвам: Като се върнете у дома, турете ръката си на сърцето и се вслушайте дълбоко. И кажете тъй: „Тупти ли това сърце, както сърцето на Христа?“ Толкоз хиляди години то е туптяло за празни работи, почна ли да тупти като сърцето на Христа? Подръжте дълго време ръката си и си дайте един положителен отговор. После турете си ръката на главата и кажете: „Този ум хиляди години е мислил за празни работи, почна ли вече да мисли като ума на Христа?“ След това погледнете на ръцете си и кажете: „Тия ръце хиляди години са работили, всичко са вършили, почнаха ли да вършат това, което Христос върши, да действат, както Христос е действал?“

Ето важният въпрос, който учениците трябва днес да разрешат.

Беседа, държана на 7 май 1922 г.

1922_05_09 Семената

СЕМЕНАТА

Тайна молитва

Целта на всеки окултен клас е да се учат тия неща, които са съществени, необходими и потребни за самия живот. В окултния клас не се учат излишни неща.

Сега, елементите на музиката кои са? Нали са нотите? Първите седем тона трябва да се научат. Трябва да се научи и ключът на музиката, чрез който се познават нотите. В художеството трябва да се изучават боите и формите. При изучаване на езика трябва да се изучава азбуката. При изучаване на математиката трябва да се изучават отношенията на числата. Сега значи, вие постепенно ще се запознавате с основните принципи на окултната наука. Разбира се, както във всички други отрасли на знанието, тъй и в окултната школа, не всякога учениците са еднакво способни да възприемат великите истини. Някои са по-способни, а други сега трябва да се подготовляват. С какво се отличава един окултен ученик, който свършва успешно? – Той е постоянен, не се влияе от мъчнотиите. Ученик, който иска да свърши, трябва да бъде смел и решителен, да посрещне всички мъчнотии.

Сега умът на един ученик, който постъпва в една окултна школа, трябва да бъде много възприемчив, гъвкав, подвижен, бодър и свеж, да долавя всяка нова мисъл и да разбира всяко едно съотношение. Сърцето му трябва да бъде смело и решително, а волята му да бъде твърда като диамант. В окултния клас ще се натъкнете на големи мъчнотии. Тези мъчнотии са естествени. Като влезете в един музикален клас, всеки лесно ще научи похватите, но колкото отивате напред, усложняват се упражненията и някои ученици казват: "Тия работи са много мъчни, не може да се изпълняват", и свършват с музиката. Някои почнат с математиката, отначало лесно – събиране, изваждане, но като дойдат до ония висши проблеми в математиката, и те спират. За езика – също. Ако някой ви попита, с колко думи говорите в българския език, чели ли сте с колко думи говорите? – В обикновения разговор се употребяват не повече от 500 думи. Най-добрите оратори знаят около 4000 думи.
Аз не искам да употребявате всичкото си време, ще давате излишното си време. Ще се занимавате само през онова време, което не знаете какво да направите. Няма да напущате работата си. Всички от вас обмислихте ли, добре ще може ли да следвате? Материята няма да бъде много трудна. Сега на вас, в началото, ще дам една тема. Малко ще пишете. Половин

лист върху "Качествата на добрия ученик". Няма да пишете много. Не какво са казали децата, т. е. другите, но вие както схващате – добрият ученик по какво се отличава. Прямо ще пишете. По малко, тъй както разбирате. Хубостта е там, когато човек се изказва естествено. Може да ви запитат, по какво се отличава добрият ученик. Вие може да определите в 10 думи; в 20-30 думи...

Сега, във всички ви ще има желание туй, което учите, да го прилагате постепенно, защото, ако не се прилага в живота, то ще бъде знание безполезно. Мъдростта е за ума; добродетелта е за сърцето, сърцето се обогатява чрез добродетелта; силата е за волята, волята укрепва чрез силата, истината е за душата. Значи, ако искате да бъдете успешни в света, непременно трябва да имате знание и мъдрост. Вземам света в широк смисъл – Божествения свят. Ако искате да бъдете обичани от вашите приятели, от вашите близки, трябва да бъдете добродетелни и ако искате другите да имат доверие във вас, трябва да имате силна воля. Човек със слаба воля може да обещае много, но нищо не изпълнява. Да кажем, вие имате приятел, обещае нещо, но не го изпълни два-три пъти, и вие изгубвате доверието в него, и не можете да му бъдете приятел. Ако обещавате и не изпълнявате, и баща ви ще изгуби доверие у вас. Ако пък лъжата цари в душата ви, вие се отчуждавате от Бога. В един окултен клас от лъжата и помен не трябва да има. В други случаи, лъжата може да има смисъл, но в душата абсолютно никакво изключение! Знаете ли, щом се отчуждите от Бога, какво ще почувствате? – Една голяма скръб, тегота, безсмислие в живота и няма да знаете, къде да се денете. За да бъдете човек успешен в живота, трябва да знаете истината. Истината е връзката между Бога и човека. Няма по-велика от Любовта и няма по-хубаво и по-красиво нещо от Истината в живота. Онзи, който иска да бъде красив и хубав, непременно Истината трябва да живее в душата му. За пример вземете онзи градинар, който е пълен с трудолюбие. Като влезете в градината, когато е уредена, на човека става леко в душата. Така е и с човека, който има истината в душата си. Сега, ако ви зададат такъв един въпрос: "В какво се състои хубостта на градината?" – В плодните дървета. Всяка градина е хубава по дърветата, които са вътре в нея. Изкоренете тия дървета, градината нищо не струва. Земята е само условие, а дърветата образуват хубавата градина. Ако попитам: По какво се познава човек? – Човек се познава по неговото сърце, по неговия ум и по неговата воля. Изкорените ли тия качества, от човека не остава нищо, той е изгубен – няма човек. Следователно, в една окултна школа вие ще имате методи да развивате вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Защо много градини не съществуват сега? – Земя има, семена няма. Значи, градината съществува само в семената. Щом посеете семена, градината е образувана. То е въпрос на време да се образува градината. Затуй по правилата на тази школа аз

искам да добиете всичките знания, които светът има. Да не мислите сега, че трябва да напуснете знанията на този свят. Не. Колкото знания можете да придобиете, толкова по-добре. Ония, които в света са умни, учили и завършили, и имат високо образование, ще бъдат по-добри окултни ученици. Всички ще се учите, няма да бъдете лениви, няма да казвате: "Като вляза в окултната школа, всичко ще науча изведнъж – нам светско знание не ни трябва!" Светското знание е предисловие на окултната наука. Там, където висшата математика на земята спира, там започва окултната наука. Музиката и математиката са потребни. Някои са музиканти, но някои са слаби в математиката. Математиката и геометрията са потребни.

Един окултен ученик не трябва да бъде превзет. Той трябва да бъде много скромен в душата си. Да бъде като една дълбока, тиха вода. Да бъде като една инсталация, в която тече силен ток, но отвън нищо не показва и ако някой казва: "Имаш ли знания?", ще му кажеш: "Бутни ме, завърти ключа!" Но жица от жица има разлика. Може някои да кажат: "Имаме знания." Като завъртим ключа, няма светлина. Някой казва: "Аз имам светлина денем", но като завъртиш ключа, не върви. И аз желая вие да бъдете такива жици, една инсталация, пълна с енергия. Вземете нервната система, това е една инсталация. Сега ще ви учим да инсталирате нервите, защото някои нерви даже са в бездействие – атрофирани.

Колко души сте? – 25. – И то постепенно ще се уреди. Класът ви сега още не е уреден. Сега ще си държите бележки. После, като се донесе темата, ще си направите обща извадка.

Тайна молитва

9 май 1922 г., вторник, 19 ч. и 30 мин., София

1922_05_10 Закон на енергията

ЗАКОН НА ЕНЕРГИЯТА

11 школна лекция
на I Мл. ок. клас
10.V.1922 г. сряда, 7 ч. в.
София

Тайна молитва.

Прочетоха се част от темите за „Приложението на кармата в живота“.

Това сега е теоретическата страна на кармата. Останалото ще дочетем следующия път. Едно практическо упътване.

Физическото тяло, това е една инсталация, то е проводник на електричеството. Физическото тяло е една велика инсталация на природата. В тази инсталация двояко функционират положително и отрицателно електричество и положителен и отрицателен магнетизъм. Сега вашите тела не са тонирани, физически не са тонирани. Повечето от вас сте положителни, другата част сте отрицателни. Сега, ако двама от вас, които имат положително електричество, се съберат, непременно ще има сблъскване. И след туй ето какво ще се зароди: щом се съберете и говорите, като се отдалечите един от друг, вие чувствувате едно неразположение в себе си, единият е недоволен и другият е недоволен. В дадения случай, ако един от тях не може в себе си да измени положителното електричество в отрицателно, той е длъжен да намери един другар с отрицателно електричество. Сега туй е на физическото поле. Ще се зароди една вражда и вие ще станете активен, активен в проявяване на характера си. Активността, която е добра, може да стане и груба. По този начин се явява грубостта като резултат. Мъжът и жената безразлично, може да станат груби. Понеже електричеството избира най-късия път, а грубостта е изявление на късия път.

Сега, ако се съберат двама, на които електричеството е отрицателно и двамата са негативни, пак ще се отблъснат, пак ще се зароди едно недоволство в тях. Но недоволството ще носи съмнението, страха, и двамата ще се съмняват, ще се боят един от друг, ще се боят.

В първия случай и двамата, които са положителни ще се бият, ще се дуелират. Един от двамата трябва да умре. Положителен е.

Във втория случай, всеки един го е страх за живота си. Дуел няма да си обявят, но у тях като резултат ще се яви лицемерието и измамата. По околен път, по някой хитър начин единият ще гледа да обвърже другия и така да си отмъсти.

Сега щом искаш да се дуелираш трябва да знаеш, че електричеството е положително. Ти действуваш на физическото поле. Щом у вас се зарежда страхът, съмнението, лицемерието във вас електричеството е отрицателно. Вие сте на негативната страна на електричеството. И вие, и вашият противник сте негативни. Защото, ако вашият противник беше положителен, а вие негативен, вие щяхте да го обичате, той ще е човекът, на когото ти мязаш.

Добре. В този случай, когато вие сте недоволни и сте изгубили вашето равновесие, в дясната страна на вашия мозък има набрано повече електричество, отколкото трябва. В дадения случай, значи, има повече електричество набрано в дясната страна на двамата души, следователно, те са груби. Ако електричеството се набере на лявата страна и у двамата души, те са негативни...

Сега разбирате ли? Вас може да ви смущава мисълта, туй негативно електричество, което не може да влезе в работа, не се е трансформирало в деятелност, какво ще стане. Понеже няма противоположен полюс, то е отделено. Сега, каквато и форма, фигура да употребя, може да ви разясня. Понеже вие сте млади, аз ще употребя вашия живот за пример. Да кажем, вие сте три приятелки, но едната е по-силна, привлича две от приятелките към себе си, но с едната се обича повече и повече дружи, а с другата – по-малко. Част от нейната енергия се асимилира от приятелката, която тя обича, а известна част, предназначена за втората приятелка, остава неизползвана и се набира. Ако се набере в дясната страна на мозъка, индивидът огрубява; ако е в лявата – той се облагородява. Ако енергията остане на лявата страна на тялото, той ще бъде умърлушен, недоволен от себе си. Какъв е церът? – Ней трябва друга приятелка, която да асимилира енергията. Туй електричество е трън в плътта. Значи трябва да намери приятелка, която ще употреби, асимилира точно това електричество.

Добре. Сега туй за лекуване е вярно. Ама вие давате задължение, че няма да злоупотребите с правилото. Всеки, който злоупотреби, ще бъде най-строго наказан. Такова наказание, каквото никога не е ставало. Ще употребите правилото само за добро. Давате честна дума. /Отговарят: „Да“/. Вие може да злоупотребите с правилото, понеже на някои може да приложите вашето положително електричество, да усилите злобата на някого. По този начин хората един друг се докарват до отчаяние. Ако

твоята дясна страна е наелектризирана по този начин, ще намериш една приятелка, в която лявата страна има излишък, и тя да постави своята лява ръка на дясната страна на главата ти и ти ще поставиш своята дясна ръка на лявата част на главата ѝ, и у двама ви веднага вашето разположение ще се измени. Може да не турите ръцете на главата, но ако се хванете двете за ръце, веднага ще се измени електричеството, трансформиране може да стане. Сега може да направите първия опит. /Запитват: кога да ги правим и може ли с други?/ Когато някой път сте много неразположени, другари с другари да направят опита, момичета с момичета, жени с жени, мъже с мъже. Сега аз говоря принципално, защото има много жени, които са мъже, има много мъже, които са жени. Аз говоря: мъж с мъж – разумния принцип, жена с жена. Ние туряме любов с любов и мъдрост с мъдрост. Затуй в школата трябва да се нареждате. Тъй както сега сте наредени, не сте добре наредени. Трябва да се нареждате според този закон, да има постоянна хармония. Учениците на окултната школа, като срещнете някой индивид, който нарушава мира ви, ще се пазите от него. Най-малко половин метър на страна ще сядате. Ако не можете физически да се отдалечите от него, мислено ще създадете това разстояние. Ще се нареждате по закона на симпатията. По закона на симпатията, двама, които си хармонират, като се съберат, и двамата почнат да мислят и да чувствуват хармонично. Но пък, когато двамата се съберат и имат такова състояние: единият мисли, а другият не мисли, единият мисли, а другият чувствува, не си хармонират. Трябва едновременно и двамата да мислят, и двамата да чувствуват и двамата да действуват. Единият да мисли негативно, да чувствува негативно и да действува негативно; другият да мисли положително, да чувствува положително, да действува положително.

Тъй, най-първо за регулиране на физическото тяло едно правило. Ще направите един опит и ако има резултат ще ви дам второ правило. Туй правило ще го употребите да видим дали ще може да се регулирате. /Запитват: кои са признаците, когато електричеството е в лявата страна?/. Щом си готов да се караш, с първия, когото срещнеш, искаш да се скараш, електричеството е на дясната страна, пък щом си неразположен, песимист, то е на лявата страна. Това е закон на физическото поле, ще го проучавате, после ще го принесем в астралния свят, в духовните тела. То е един метод. Той е малък, микроскопически опит, който ще правите и ще ми съобщавате резултатите. Не мислете, че изведнъж ще имате сполучлив опит. Този опит трябва най-малко 99 пъти, 100 пъти да правите. В тези опити аз искам да се развие вашето съзнание. Аз общо казвам в дясното полушарие. Това електричество може да бъде набрано в разните центрове и после по-специално да го проучаваме, но изобщо принципът е верен като казвам в дясното полушарие. Щом имате неразположение, ще кажете

на себе си: „Електричество имаме“. Ще го турите на районта. Може да го турите по следующия начин: ще намерите някоя ваша другарка и ще направите опита. Опитът, който ще правите може с лица от класа да правите, може с някои лица вън от класа, някое бедно момиче, но ще избирате да ви е симпатично, да е в пътя на вашата еволюция. Като правите опита, вие му помагате да върви в същия път. Ако направите това на онзи, който върви в противоположно направление, връзвате се. Щом отправите ума със своята енергия, вие ще почувствувате едно облекчение. Туй състояние често се ражда у всички. Понеже ние не изпълняваме закона, набира се излишна енергия. То е изостанал багаж, като онези богати хора, които много готвят, а малко ядат. Яденето все вкисва и слугите го изхвърлят навън. Често и в нас електричеството се вкисва, а когато се вкисне, вече разрушава. Най-първото правило: когато се набере електричество на дясната страна, то е от опит доказано, ако гладиш с дясната ръка дясното полушарие, състоянието се влошава, той ще почне да се сърди, а ако му гладите лявата страна, той се укротява. За туй дадох правило: когато слънцето ви пече, веднага с двете ръце ще гладите косата си, ще разтривате главата, ще вземате туй електричество от главата и може да избегнете всеки слънчев удар. И може при едно възбудено състояние да направите пак едно малко гладене. Космите са добър проводник на електричество. Сега разбира се, разни магнетически школи има, които употребяват тези начини за магнетизиране, за тониране. Употребяват същите закони и правят големи пакости. Ученикът на окултизма никога не трябва да позволява да го хипнотизират. Трябва да ви дават пари без полица, на доверие. Ако вярват, да ви дадат, искат ли полица, не вземай на заем. Предпочитайте да ходите гладен, но не подписвайте. Тъй говори окултната наука: пари без запис и без полица, който дава – вземи и върни ги пак на време.

Сега от вас искам едно правило: да бъдете искрени към себе си. Всяка сутрин за две седмици, като станете, ще си помислите: искрени ли сте вие спрямо душата си. Душата разбирам, най-висшето у човека, Божественото, което е проявено. Искрен ли е човек спрямо душата си и през деня готов ли е да извърши всичко, което тази душа желае и му нашепва и ако съгреши, да се извини преди нея, да не се оправдава, да се извини да каже истината тъй, както си е. Стане погрешка, ни най-малко нито да я намалява, нито да я увеличава, а да констатира факта, тъй, както е, тъй, както природата го е констатирала. То е необходимо за развиване вашето съзнание, да схващате нещата правилно, без увеличение и без намаление.

Тайна молитва

Сега направих тази малка забележка, за да не злоупотребите.

Злоупотребението може да седи в следующето: В окултната школа всички опити стават съзнателно. Съзнанието седи в следующето. Ако аз турям ръката си върху някоя глава, в мене трябва да има съзнание давам ли или вземам. Ако давам, туй, което давам, ще бъде ли в полза и туй, което вземам, ще ме ползва ли. Ако туй, което давам, не принася полза, и туй, което вземам, мене няма да ме ползва...Аз най-първо след като дам и след като взема, трябва да благодаря, понеже ние работим с известна Божествена енергия. За тази енергия, която тече през мене или през вас, всякога се държи отчет. Природата си има часовници, които отбелязват колко се изразходва и за кого, и през вашия мозък и през ръцете колко енергия е минала, всичко туй в тази инсталация е строго отбелязано и се туря на сметка, не само на сметка, но и резултатите на тази енергия правят тази енергия да има отглас в общото битие. И следователно, като турите ръка на някоя глава, знаят какво е произлязло и вас ви държат като един отговорен фактор. Туй не го казвам да се страхувате, но за да знаете, че всяка една работа, която вършите, да бъде благородна. Принципално действие, не със страх. Всякога подтикът на вашата душа трябва да бъде извършен в съгласие с Бога, с великото, в хармония с Бога. То е великото в света – да работим разумно. За тия положения при други условия малко ще се спрем. Многото обяснения в окултната школа са обременителни, защото опитите, които ще правите, те ще ви обяснят много положения, които сега ви са тъмни.

Без страх в Любовта безгранична!

Когато имате някой въпрос тъмен, ще попитате, защото и другите ученици, на черното братство и те ще ви посещават. Може вечерно време да се мени настроението ви и вие не знаете как може да ме посетите. Ще ви обясня тази тъмнина. Няма да се плашите. И тя си има закони.

1922_05_11 Мястото на човека в природата

МЯСТОТО НА ЧОВЕКА В ПРИРОДАТА

11 школа на лекция на общия окултен клас,
11.V.1922 г – четвъртък 7 1/2–9 ч. в. Ст. София

Т. м.

(Мълчание)

Следния път напишете най-обичната ви дума или най-обичното ви изречение. Значи ще напишете или една дума или едно изречение, което ви е произвело най-голямо впечатление.

Когато безграничният свят или когато безграничното се е ограничило, образувал се е обективният Божествен свят. От безграничния, значи, от обективния Божествен свят се е създал субективният, вътрешният свят на човека. А от субективния, вътрешен свят на човека се е създал сегашният обективен свят, външният свят, или с други думи: туй, което за Бога е видимо, за нас е невидимо; туй, което за Бога е знайно, за нас е незнайно. Сега в една окултна школа, когато кажеш: „Аз не зная", значи ти имаш знание, че не знаеш. Туй обаче подразбира, че това, което ти не знаеш, има същества по-високи от тебе, които го знаят. Следователно, туй, което ти не знаеш в даден момент, можеш да апелираш към ония същества, които знаят, за да те научат. Същият закон е, когато човек каже, че той има един неизработен характер, лош характер. Значи, щом е той лош, има същества, които са добри, и те са в състояние да изправят неговия лош характер. Лошавината на един човек може да се обясни по два начина. Ако един майстор е изработил частите на една цигулка и ги остави на своя ученик да ги тури на място и ако той не ги е турил на място, тя е лоша цигулка. Следователно, тя не може да издаде онези звуци, които са необходими. Какво се изисква? Тази цигулка трябва да се разгледа от майстора и да се турят частите ѝ на място, както са определени. И в сегашния живот на съвременните интелигентни същества, които са заминали преди нас и които ще дойдат, има много части в техния организъм, които не са турени на мястото. На всеки едного от вас, не че му липсва нещо, но има нещо, което не е турено на мястото. А щом не е турено на място, следователно не може да се придобият ония качества, ония сили, които са потребни в даден случай, за да се създаде характер. Тогава тази цигулка наново трябва да се разглоби на части и наново да се поставят те от майстора. Това е цигулка. Окултната школа трябва да ви разглоби. Тази е целта на школата. В тази школа ще ви разглобяват, не всичко, но ще има някои неща, които трябва

да се разглобят и да се турят на място. Туй се нарича вътрешно хармонизиране. Туй на сила няма да стане. В една окултна школа на сила нищо не вършат. Вие ще хлопате 10 пъти при този майстор, който трябва да намести частите и ще чакате вън на вратата, докато той дойде и вие влезете. Този майстор в християнството се нарича Св. Дух. И Той, като влезе, няма да преобрази изведнъж човека, Той ще започне най-първо с разглобяване. При туй разглобяване вие ще почувствувате една вътрешна болка. Този нож ще почне да работи там. Разправят един случай за един виден цигулар, който имал една отлична цигулка от формата на Страдивариус. Тя имала един малък дефект. Занася я той на един виден, знаменит майстор в Италия да я поправи. Той го поканил да седне на креслото и сам започнал с ножа да я разглобява, но при всяко прокарване на ножа в цигулката, цигуларят изпъшквал и когато сглобил вече цялата цигулка, вижда, че цигуларят припаднал. Сега човешката душа е тъй преплетена в тялото, вътре в този инструмент, че като дойде Великият Дух да работи и прокара своя нож, непременно вие ще почувствувате вътрешни болки. Ако вие сте болен, имате майстора, то непременно този нож ще бъде точно на място, за да се наместят частите, които не са турени на място. И като се поправи тази част, човек ще почувствува една вътрешна лекота, ще дойде едно вътрешно просветление. Много пъти се разправят някои въпроси, говори се за Духа, но то е едно тъмно понятие. Колцина от вас имат ясно понятие какво нещо е Духът? И колцина от вас знаят какво е положението на един Учител, не по форма, външно как се явява Той, но вътрешната страна на Учителя? Колцина от вас имат онова ясно понятие за Любовта? Всички сте имали малки опитности за нея, но онуй ясно понятие, което дава едно велико преживяване, което произвежда вътре в душата цял преврат и трансформира всички частици на организма, че човек, след като излезе от този Божествен огън, да се почувствува като едно новородено дете, защото влиза в един нов свят, с други разбирания, такова преживяване не сте имали. Много пъти ние говорим за Любовта, за Бога, а при това, щом дойдем да издържим един изпит, ние всякога проявяваме старите навици. Не трябва да се лъжем с онази дресировка, която имаме, защото много хора са дресирани, но не са възпитани. Много хора са още в процеса на трансформирането, а не са трансформирани. Ако на един опитомен тигър вие дадете ръката си, той може дълго време да я ближе, но като близне само една капка кръв, у него веднага ще се събудят старите инстинкти. Онзи старият вълк, може да го направите като куче, но все-таки той стария си навик не оставя. Тогава ако ние искаме да се приближим при Бога, да придобием онова знание, от което ще дойде бъдещето щастие, т. е. онзи разумен живот, непременно трябва да се съобразяваме с великите закони, върху които почива правилния строеж на сегашното наше развитие. И тъй всеки един от вас не трябва да се самоосъжда, а да се самонаблюдава и като види в себе си, че

има един вътрешен недостатък, че има някоя част, която не е турена на място, той трябва да повика този, великия майстор – Духа – да му помогне да се изправи и да го намести. Сега туй наместване може да стане и тук, може да стане и в другия свят. То е неизбежно! Отлагането не е наука! Може би да кажете: „При по-благоприятен момент туй може да стане, когато условията са най-благоприятни". Ако една мисъл е дошла в ума ти сега, не е ли този най-благоприятният момент? Ако Духът е заговорил във вас сега, не е ли този най-благородният момент. Всяка мисъл е важна в даден момент. Тази мисъл може да мине и да замине.

Та онези от вас, които вървят по този път, трябва да развият онези сетива, да бъдат толкова чувствителни, схватливи и деликатни. Защото тази деликатност и чувствителност е заради вас. Ако вие сте деликатен, ако вие сте чувствителен, ако вие сте схватлив, благородността на вашето сърце, силите на вашия ум, те ще ви бъдат полезни на самите вас, и след туй ще бъдат полезни и за вашите ближни. Тогава отношенията ви ще бъдат правилни. Двама способни ученици много лесно могат да се разберат. Двама благородни хора лесно могат да уредят сметките си, лесно могат да оправят своите погрешки, но двама глупави хора – не могат: единият ще настоява на своето и другият ще настоява на своето.

Сега къде е мястото на човека в природата? Природата, при сегашните условия, е само една възможност. Природата, аз я наричам, това е обективният Божествен свят, тя е първичният свят. От този свят ние трябва да създадем нашия вътрешен субективен свят. Туй всичкото Божествено, което виждаме отвънка, което е реално, ще го възприемем и после ще го проектираме навънка и ще образуваме нашия обективен свят. И като го образуваме, само тогава можем да създадем в себе си един характер. Бог се проявява във всинца ни, ние сме обекти за Бога. Той работи във всинца ни, и по никой начин не можем да се избавим от Неговото влияние. Той ви е впрегнал на работа и вие ще извършите Волята Му. Доброволно или чрез насилие, по какъвто и да е начин – ще извършите Волята Му. Няма друг изходен път! Който мисли, че може да се противи на Бога, лъже се: той все ще извърши обективната Божествена Воля. Вие ще се противите, ще се противите, и същевременно Бог ще си извърши работата. Вашето противене няма да произведе дисхармония в Неговия път. И сега когато разбираме така тия закони, които образуват нашия субективен свят, схващам, че обективният Божествен свят, който е произлязъл от Бога, е идеален и ние не трябва да мислим, че в него има дефекти. В природата не може да има дефекти. В природата няма дефекти. Тия дефекти, които изглежда да се проявяват в природата, са само резултати на онези същества, които индивидуално се проявяват. Но вземете за пример една лъвица, която е толкова жестока спрямо другите, колко е тя нежна спрямо

своите деца! Туй е Божественото. Тя може да удави агнето, да го изяде, да се покаже много жестока към него, но спрямо своето си дете, тя ще го ближе, ще го милва – туй е Божественото, което се проявява в нея. Ако туй агне дойде и се роди чрез нея, тя ще бъде към агнето също тъй добра. Защо? Понеже туй агне е минало по Божествения път, чрез тази форма, по която лъвицата познава, че то е Божествено. Тя е достигнала до там, че мисли, какво само онова, което произлиза от нея, то е Божествено, а всяко друго нещо, вън от нея, не е Божествено. Този закон съществува във всички хора. Сега когато влезете в школата, мислите, че само онова, което излиза от вашия ум, само то е хубаво. Пак същият закон. Някой като напише някое хубаво изречение, харесва го. Защо? Понеже е излязло от него. Обаче ако това изречение е излязло от другиго, той ще намери погрешки. Но ако този, който е написал това изречение, хармонира с него или е от неговия род, той пак ще го хареса. Следователно, за да може вие да се разбирате един друг, непременно мислите ви трябва да се движат в една и съща посока. Трябва да мислите, че във всинца ви Божественият Дух в даден случай действува специално, по особен начин. Тъй е, разнообразие има в Духа. Всеки един човек или всеки един ученик си има свое специално предназначение. Сега казвам, че предназначението на човека в природата е да се учи от този обективен Божествен свят, за да създаде своя субективен. Тъй той трябва да почерпи тия материали. Да кажем вие искате да бъдете добър, от къде ще почерпите материали за доброто? Имате един ваш приятел, той е гладен, искате да се проявите, да проявите вашето благородно сърце, да му помогнете. От своето месо не може да отрежете, да му дадете. Няма да бъде умно да съблечете вашата дреха, вие да останете гол, а него да облечете. Ако двама души имат само един костюм, то е едно добро, ако вие сте гол. Защото, ако вие се съблечете гол и облечете вашия приятел, то е и добро, и зло – те се уравновесяват. Значи нищо не сте направили. Следователно, ние трябва да взимаме ония материали от природата, от Божествения свят, които са необходими и да употребим тия материали за доброто на своите ближни. Значи в даден случай Бог ни употребява като средство, за да изявим своите вътрешни желания. Някой иска знание, дълго време искал знание. Най-после Той ще му прати някой Учител, в когото ще вложи Духа, за да му се изяви, да му даде това, което е потребно. Следователно, всяко нещо, което ви се дава в даден случай, вие трябва да бъдете толкова разумни, да знаете, иде ли то от Бога, и веднага, без противоречие, да го приемете. Не иде ли от Бога, т. е. от този реален, обективен, Божествен свят, не го приемайте. Да кажем, ако аз ви донеса едно живо цвете в саксия и ви донеса едно изкуствено цвете, питам: Ако вие не можете да ги различите, ако вие не разбирате качествата на тия цветя, вие няма ли да се излъжете? Давам ви двете саксии, но тъй изкусно направени, че вие можете да вземете изкуственото цвете. Какво ще спечелите? В това изкуствено цвете промени не могат да станат. Когато

една идея не се развива, не може да расте, тя е изкуствена. Същото е и с вас: когато станете толкова добри, че във вас никаква промяна не става, вие сте на кривия път, все сте едно изкуствено цвете. И сегашната опасност на съвременния свят произлиза от това, че той е станал изкуствен. Изкуствеността седи в това, че ние не искаме да имаме никакви страдания, ние искаме да бъдем улеснени във всичко, всички други да страдат, а нам да ни е приятно. А ученикът на окултната школа трябва да знае, че при трансформиране на всяка енергия се образуват страдания. Всякога когато човек минава от едно състояние в друго, претърпява едно вътрешно страдание. Има ли туй страдание, той прогресира, няма ли го, той остава все на едно и също място. Следователно, промените, които стават във вас, трябва да знаете, са път на движение.

Сега в тази окултна школа, в която се намирате, вие трябва да правите анализ на вашите мисли. Този анализ седи в следното: много потаени мисли от миналото са залегнали във вашето съзнание или подсъзнание. При даден случай тия мисли възкръсват и почват да ви говорят, като някой фонограф и вие ще кажете: „Мен някакъв дух ми каза нещо“. По всичко туй, което ви казва, вие ще познаете, че този дух говори едно и също нещо с години. Той ще ви каже да бъдете добри, да бъдете свети, да бъдете честни. Ама че какво ново има в това? „Трябва да оправите живота си, че Господ да ви обича“. Че какво ново има? Това ново ли е? Това е едно отражение на вашите мисли. И как ще ги познаете? Ако има една външна реалност, т.е. когато Бог говори в обективния свят, то се познава. Когато ние говорим и когато Той говори, то се различава. Когато дойде в мен едно вътрешно внушение и ми се каже, че след 10 деня ще имам 10000 лв., чакам, чакам, парите ги няма. Дойде друго внушение: след две години ти ще се ожениш, ще имаш една отлична мома. Дойдат двете години, момата я няма. „След 4 години ще постъпиш в университета и ще имаш най-добрите професори“. Дойдат годините, професорите ги няма. След 6–7 години ти ще бъдеш пръв министър в България. Дойдат годините, никакъв министър не ставам. Ще каже някой: „Духът туй казал, онуй казал, тъй ми дойде на ума“. Това са чисто субективни, криви извъртания на самия човек. Някой път може да дойде такова извъртване, че вие да помислите, че сте способни: „Аз ум имам, като моя ум няма друг“. Но не минат 2–3 месеца, вас ви зададат една задача, вие не можете да я решите. Вие мислите, че сте много талантлив, а една обикновена мъчнотия не можете да разрешите. В какво седи вашата необикновеност? Някой път мислите, че сте силен герой, че можете да се борите с целия свят. Но вечерно време някой момък придружава една мома, погнат го двама души, той остави момата и офейка. Той е силен да се бори с целия свят, а двама души го уплашват. Ученикът на една окултна школа не трябва да си прави илюзии, той трябва да знае с колко души може да се бори, с един ли, с двама ли,

може ли да бяга, всичко трябва да знае, да не бъде страхлив. Може ли той да разбира, само тогава той може да проучава обективния Божествен свят. И вследствие на тия недостатъци, които ние имаме вътрешно, ние не можем да разбираме и не можем да прилагаме хубавото в нас. Защо? Тия стари мисли, старите чувствувания, постоянно развалят в нас доброто. Те са като една морска вълна: ние пишем доброто на брега, дойде тази вълна, заличи го. След туй пак говорим: „Бог е Любов, Бог е Истина", дойде вълната – заличи го. Ние пишем, тя заличава. Борим се с морето. Питам, кой ще надвие? – Морето. В края на краищата морето ще надвие. Ти не се бори с това море. И тогава аз ще ви дам едно правило. Кратуната, която влиза в морето, трябва да бъде празна и затулена. Пълна ли е, тя ще потъне на дъното. Празна трябва да бъде, да седи над водата отгоре. Тази кратуна на суша ли е, пълна трябва да е. И тъй когато отивате при Бога, кратуната ви трябва да бъде празна, та да минете през това голямото море, астралното море, а ако вие сте пълни с вашите идеи, ще потънете, никога няма да отидете при Бога. А когато излезете на суша, непременно трябва да бъдете пълни. То е пак един символ. Този символ ще държите в ума си. При Бога като идете, ще бъдете празни, а като излизате от Него, трябва да бъдете пълни. Отивате ли при Бога пълни, ще се върнете назад празни, а щом се върнете празни, какво ще стане с вас? Непременно ще дойдат страдания. Сега вие ще разсъждавате. Това са принципи. Вие ще градите върху тях. Защото в една окултна школа ще изучавате живота, методите и начините за трансформиране на енергиите, които циркулират във вашите физически тела. Знаете ли колко енергия има натрупана във вас? Тая енергия трябва на време да се използува. И ако всяка една енергия, вложена в нашето тяло, не се използува, други ще я използуват.

И тъй, когато погледнете на външната природа, като ученици, вие ще знаете, че предназначението на тази природа е да създаде вашия субективен свят, т. е. всички ония принципи, които го съставляват, да имате принципално схващане. За всичко трябва да имате много правилни схващания. Мярката за истината, отношението към хората, как да съдите, всичко туй да е правилно. Някой иска да ми покаже, че имам една погрешка. Мога да го изоблича един човек по няколко начина. Мога да го изоблича тъй силно, че да му направя една операция! Ако онзи лош лекар, който реже цирея, изреже от здравото месо два пъти повече, отколкото от болното, неговата операция не е на място. Трябва да бъдеш майстор, да кажеш истината тъй, че от здравото месо нито една клетка да не се отреже, нито една клетка от Божествения организъм. С казването на истината да не повредиш нито едно Божествено цвете. Най-после в окултната школа не се позволява никакво изобличение. Истината може да кажеш, но изобличения – не. Изобличи ли един – изключват го. Всеки, който се осмели да изобличи, изключват го, и с хиляди години може да седи отвън.

Строго наказание! И когато искаш да изобличиш, ти ще се спреш, ще кажеш: „Ако е за истината, ще кажа тази истина“, ни повече, ни по-малко. Туй е един велик Божествен закон. И аз ви предупреждавам да не си създавате ненужни страдания. Досега вие сте вървели по пътя на изобличението. Ако светът с изобличение можеше да се поправи, досега щеше да се поправи. На един човек ще му кажеш само истината и ще му покажеш начините, методите, пътищата, чрез които той може да поправи своята погрешка. Добре, отивам аз при един брат – да ви обясня принципално – имам брат, да кажем, той е търговец, има взимане – даване, взел пари от други братя, задборчлял 20 хиляди лева, не връща парите, няма какво да връща, полъгва. Не, не защо да лъже? Защо да не каже истината? Ще кажете: „Да го повикаме, да го изобличим“. То е кривият начин. Ние ще го повикаме и ще му кажем: „Братко, не е ли хубаво тия дългове да ги изплатиш, не можеш ли да ги изплатиш? Ние ще ти помогнем, а ти работи, и постепенно ще изплащаш“. А ние казваме: „Ти намери отдето и да е пари, но ги изплати“. Това е изобличение. Ние ще му помогнем. И когато Господ поиска да поправи света, Той изпрати Христа, с голям кредит Го прати. И Христос казва: „Аз дойдох да ви дам нов живот и с този капитал изплатете вашите стари дългове“. Искам между учениците, които са в школата, абсолютно да няма изобличение. Истината ще казвате. Ще се повикате, ще си кажете истината по един мек начин. Ще се усъвършенствувате, ще си помагате, ще си създадете ваш вътрешен свят, да се облагородявате постепенно. Нали знаете онзи ученик по музиката, как постепенно придобива навика на своята ръка. Най-първо, какви мъчнотии среща, докато ръката стане гъвкава да свири, докато най-после тия пръсти като че ли придобият съзнание и тогава музикантът може да свири без никакво усилие. Защо? Пръстите се научили да свирят. Тия пръсти разбират по кой начин става свиренето. И ние трябва да създадем такива навици и трябва да знаем как да изпълняваме известни добродетели. Непременно трябва да се създаде един навик, една права мисъл.

Сега где е мястото на човека в природата? За да се прояви човек, непременно трябва да има воля. А за да проявите вашата воля, ще започнете с най-малките опити, с най-малките неща. Не правете големи опити. За да познаете силна ли е вашата воля, вие ще правите опити с малките неща. Задайте си една задача на ума. Да кажем такава една задача: да станете точно в 12 часа и от тук, от София, да идете до Витоша. Е, какво струва сега да идете до Витоша? Мъчнотиите, които може да ви се изпречат, какви могат да бъдат? Няма никакви мъчнотии да идете до Витоша. Най-първо ще помислите, че е тъмно, че може да изгубите пътя. Второ, че може да ви срещнат разбойници, може да има вълци, мечки. Тия неща ще изпъкнат в ума ви. Вие след като решите ще излезете навънка, ще

се върнете, ще кажете: „Ще ида при по-благоприятни условия, когато има месечина“. Отложите ли, вашата воля е слаба. При месечина или без месечина, вие трябва да идете. Кажете ли, че ще направите и отложите, волята ви е слаба. Обидил ви е някой, нали? Дойде във вас едно желание, кажете тъй: „Аз ще се примиря с него“. Стори го. Решили сте да идете до Витоша, но в туй време дойде някой и ви каже, какво е времето, и вие казвате: „Хайде, след един месец ще го направя“. Мине един месец, два, три, четири, не отивате. Ако вие нямате достатъчно воля да се примирите, тогава как ще извършите Волята Божия и какъв ученик ще бъдете? Ама, най-първо, като влезете в една школа, ще ви дадат много големи изпити. На някои ще кажат тъй: „И баща си, и майка си ще напуснеш“. Ще каже някой: „То не е за сега“. Да не ме разбирате криво. Ще дойде време баща си и майка си да напуснеш, от братя и сестри ще се откажеш – ще тръгнеш. Тогава ти ще помислиш едно от двете. Ако не се откажеш, ще останеш у дома си, ако се откажеш, ще влезеш вътре в школата!

Сега вие искате да ви се поверят неща от Божествения свят. Как ще ви се поверят такива неща, да ги употребите за себе си, да ги оставите у дома си ли? И Господ знае, че ако ви ги даде при сегашните условия, когато вашият субективен свят не е сформируван, вие не можете да образувате вашия обективен свят и всички тия Божествени блага ще идат напразно, вие ще се отдадете на стари работи. Ако Господ ви даде една малка дарба през целия живот ще пишете глупави стихотворения, драми, романи, може да напишете десетки томове, а след 10 години тия томове ще се забравят и никой няма да мисли за тях. А тази Божествена енергия трябва да иде на място, тя трябва да произведе своите резултати. А сега всинца искате да бъдете добри, да ви посрещне Господ добре, да видите ангели и пр. Но за да видите един ангел, вие трябва да имате разположението на един ангел. Когато обичаш някого, той е готов да те срещне. Ангелите обичат много да правят познанства. Но като видят учениците при сегашното състояние, те не обичат да говорят. За какво ще ти говори един ангел като слезе от небето? Влезе в къщата ти и ти почнеш да му разправяш за неприятностите, които имаш. За ангела тия неприятности не съставляват нищо. Той ще поседи, ще ви погледне, ще ви изслуша и ще си замине. И някой път знаете ли какво става? – Тъй пред вас ще изчезне той. И тия ваши ангели често така изчезват. Ще кажете: „Как изчезват?“ Аз ще ви кажа как изчезват. Имате такова разположение, като че владате целия свят, едно чувство така прекрасно, така благородно, имате един импулс да извършите Волята Божия – дошъл е ангелът, но него ден една малка причина ще ви изкара от туй състояние и вашият ангел тъй ще се стопи, ще изчезне. И вие ще кажете: „Отиде туй хубаво състояние“. Защо? Може би затуй, че някой не ви е платил, имал да ви дава 100 лева. За тия 100 лева вие разваляте цялото си щастие. И тогава ще кажете: „Аз разбирам какво е

окултизъм, аз разбирам окултната наука, чел съм, направил съм това-онова.“ Нищо не си чел, нищо не си направил. Ако тебе 100 лв. може да те изкарат из релсите навън; ако тебе може едно обикновено ядене да те изкара из релсите навън; ако тебе може един недобър прием на хората да те изкара из релсите, ти ще изгубиш, волята у тебе е слаба. Ученикът, като дойде, той трябва да бъде готов да го плюят; може да му говорят: „Ти си невежа, ти си глупак“… Е, хубаво, ако аз изляза на дъската, и решавам задачата добре, себе си ли ще вярвам или тях ще вярвам? Ако аз, след като седна и свиря с цигулката, сам се удоволствувам, а някой каже: „Не струва твоето свирене“, на техния слух ли ще вярвам или на моя? И така може да правим опити. Аз няма да повикам в дадения случай цигулари-експерти, а ще повикам най-простите, ще ги заведа в една менажерия или в гората, дето има тигри. Казвам: Моята музика е тъй обаятелна, че може да укроти зверовете. Ако всички ме слушат и ги укротя, питам: Не съм ли аз цигулар? Цигулар съм. Моето свирене много струва, понеже аз като свиря, всички пътници могат да минават спокойно по пътя. Този е начинът. Ако в живота ние може да укротяваме всичките тия тигри, мечки, вълци със своето свирене, в нас има едно вътрешно изкуство. Значи, разбрали сме обективния Божествен свят, приложили сме го във вътрешния субективен свят, и сега можем обективния навънка да изразим.

Та искам от вас да имате едно правилно схващане. Благата няма да ви дойдат сами, те няма да капнат като круши. Те могат да дойдат и да си заминат. Ако искате едно Божествено благо да остане у вас, не само за година, пет, десет, но за всякога, като ваш съпътник, трябва да го приемете само по ония правила на истината.

Сега аз като говоря не искам учениците да мислят, че имам пред вид някого. Не, принципално говоря. Когато говорим и имаме някого на ума си, ние имаме пред вид какъв е Божественият свят. Аз считам, че всинца вие имате желание да вървите напред. Няма нито един от вас, който иска да бъде лош, глупав, всички искате да бъдете добри и умни. Не че не сте умни, умни сте, но ако вложите в едно дете ума на най-интелигентната маймуна, то даже един път не ще може да завърти колелото. Следователно, вашата сегашна интелигентност, вашата сила, турена в интелигентността на един окултен ученик, той нито един път не ще може да завърти колелото. И мислите ли, че тази интелигентност е достатъчна? Не! Тази интелигентност трябва да се увеличи хиляди пъти, защото има да се завърти едно голямо Божествено колело. И Павел казва, че естественият човек трябва да се превърне в духовен, защото естественият човек не може да разбере духовните работи. И вие, като ученици, трябва да измените туй ваше състояние. Нали някои неща, които вам са приятни, вие сте готови да ги слушате, а които не ви са приятни, вие казвате: „Не са на място“.

Например, ако някой ваш кредитор си иска парите, казвате: „Не на време дойдохте“. Защо? Нямате пари в касата. Не, не, времето е дошло. Вие можете да кажете, че известна постъпка на едного не е на време и той може да каже, че вашата постъпка не е на време. Една постъпка е на време или не на време, ако е гледана само от Божествения свят.

И тъй, първото нещо сега, ще направите един малък опит с вашата воля. Да видим колко души има от вас, които биха го направили. Аз бих ви задал следната задача. Е, как, да ви задам ли задача? Тази задача седи в следното. Аз не ви я налагам. Тази задача може да я извършите само при абсолютна свобода и ако имате силно желание и Любов вътре във вас. Ще обмислите добре. До една година, то е само посторонно, но като една задача – от сега до една година да я извършите тази задача. Като станете някоя вечер в 12 часа, да идете горе на Витоша и да се върнете. Вие ще си изберете времето, когато искате: зимно време ли, през месец май ли, но да разберете задачата при пълно съзнание, с дълбоко убеждение. Само така ще я изпълните, а не да правите глупави опити. То е съзнателен опит, за да се ползувате. Ако го направите без съзнание, хич не отивайте. А ако има съзнание във вас, ще научите нещо. Аз няма да ви кажа какво. От София ще тръгнете в 12 ч., и ще се качите на Витоша, горе, на равнището, всеки сам, по отделно. Аз ви казвам: При абсолютна свобода. То ще зависи от абсолютната свобода на волята и по закона на Любовта, и при това с дълбоко убеждение, другояче няма да се ползувате. Да видим колко ще го извършите. Туй е един пробен изпит. В 12 ч. точно ще тръгнете, каквото и да ви се случи. Аз не зная какви перипетии ще имате по пътя. Който тръгне по пътя, той ще си знае. Не сте задължени, да се разберем, само който иска. Никой никому няма да се обажда като тръгне и никой няма да го знае, той ще тръгне сам, защото може и да не го направите. Ако се срещнете двама из пътя, то е хубаво, то е отлично. Вие ще си изберете времето, когато искате. Само аз ще трябва да зная кой ще ходи. Вечерно време ще идете, а денем ще се върнете. Отиването ще бъде вечер, а връщането – денем. Ще си вземете хубава гега, тояга. Ще стигнете над поляната, горе при камъка, над снеговете.

Опитът ще го направят най-смелите, а не страхливите. Който е страхлив, да не прави този опит. Вие сами ще си решите въпроса, да го направите или не. То е само една задача, една от микроскопическите задачи. Аз ви задавам една задача, с която ви плаша, нали? Туй плашене, как мислите? Ами ако дойде един учител и ви заведе към центъра на земята? Един ученик, който не може сам да иде на Витоша, той и с учител не може да иде в центъра на земята. Онзи, който отива на Витоша сам, ако разбира, може да бъде с учител, но ако се пита защо да ида, то не се казва; като идеш, ще научиш. Работите никога не се казват. Защо? Я научиш, я не

научиш. Може да научиш, може и да не научиш нищо, но все-таки ще научиш нещо. Едно нещо ще научиш – колко воля имаш. Ако на всяка стъпка сърцето ти трепне, като се върнеш, ще имаш една реална опитност до къде можеш да вървиш. Ще дойдете при друга задача, още по-трудна. Сега вие ще си изберете времето, аз ви давам абсолютна свобода. С месечина, без месечина, пълна свобода, каквото време искате, от вас зависи, вие да си изберете. Ако аз дойда да разреша задачата, аз ще избера най-лошото време, най-големите препятствия, най-трудните методи. Ще избера най-добрия път, но най-трудните методи . Сега на вас пътят е труден, но ви оставам да си изберете най-леките методи. Мога да ви улесня и с друго. Можете да идете, можете и да не идете. Ще постъпите свободно. Никой няма да знае кой е ходил. Абсолютно никой няма да знае. Можете да кажете: „Как ще минем след 12 часа, могат да ни спрат“. От 12 часа точно ще тръгнете, никой няма да ви знае. Ще излезете, абсолютно никой няма да ви знае и като се върнете пак никой няма да ви знае. Само домашните ви ще знаят, но те трябва да пазят абсолютна тайна. Ако се срещнете двама–трима, то е хубаво, но и те да пазят абсолютна тайна. Запитват: („За жените не е ли опасно?“) Тук мъже и жени няма, тук има само ученици. Това е задача само за ученика. Ако вие, след като станете, и мислите, че сте жена или мъж, никак не тръгвайте. Но като тръгнете и мислите, че сте ученик – добре. Дойде ли ви на ум, че сте мъж или жена, хич не отивайте.

Аз зная, че тук между вас има някои мъже, които могат да го направят отлично. Между мъжете има, също и между жените има някои, не всички, но някои. Някои от жените, ако искат да го направят, могат да се облекат в мъжки дрехи.

Забележете какъв интерес внесе тази задача във вас, как ви измени, какво оживление създаде!

Т. м.

1922_05_14 Дъще Сионова

ДЪЩЕ СИОНОВА

А Исус намери осле и възседна на него, според както е писано: „Не бой се, дъще Сионова, ето, твоят цар иде, възседнал на жребие ослично“. (Ев. Йоан 12:14 и 15)

Потребен е смисъл в живота. Когато първосвещеникът или съвременен някой архиерей се облече с всичкия си накит в църквата, питам, каква е целта на туй обличане? Ще ми отговорите: „Служене на Бога“, т.е. когато този архиерей се накитва със своята премяна, той е като онази мома, която се кани да се жени или сгодява, то е същото положение. Защо се облича момата? Попитайте всяка българска мома, която отива на хорото – тя ще се вчеши, ще се облече хубаво, цветя ще тури на ушите си, на главата си – защо мисли тя: иска да се ожени. Но защо трябва да се ожени? – Ще ми отговорят: „Човешкият род трябва да се поддържа“. Защо трябва да се поддържа човешкият род? – „За да се самоусъвършенстват хората.“ Защо трябва да се самоусъвършенстват хората? – „Е, това е закон в природата.“ Всички тия разсъждения ние ги туряме под един знаменател – да познаем Бога. Туй не е само до младата мома. И в ония цветя и в ония дървета, и в тях има туй съзнание: като посрещнат своя любовник – слънцето, – и те турят най-хубавата премяна, ония хубави, шарени цветя – най-хубавата премяна, с която идат да го посрещнат, и цветята имат много добри познания за слънцето, отколкото сегашните хора. Сегашните образовани хора, когато слънцето ги напече, турят си големи дъждобрани, омбрели или големи шапки, турят големи завеси, да не влиза в стаята светлина през ония малки прозорчета, и всички проповядват да не би да слънчасат хората. Така учат гражданите, а селяните имат друго учение: те само когато дойде обяд, тогава ще се скрият под някоя круша. Питам тогава: де е смисълът на живота? Смисълът на живота не седи в частностите, в нашите разбирания, смисълът на живота не седи в една теория, в едно разбиране, смисълът на живота не седи в религията. Даже религията не е израз на онзи осмислен живот, защото религията, това са форми, начини, чрез които трябва да служим. Нима онази мома, която може да играе всички хора̀, всички игри на хорото, нима тя е научила смисъла на живота? Тя на хорото може да играе много хубаво, а да не знае да готви; тя може да играе прекрасно, а да не знае да шие; тя може да играе отлично, а да е много устата. На хорото е отлична, първата мома, тя води хорото, като го завърти, като нея няма втора на хорото, но идете вие в дома вътре, ще видите, че тя върти хорото по друг начин: на хорото всички ѝ се радват, а вкъщи като върти хорото, всички плачат. Питам, защо? Свекървата плаче от нея, свекърът плаче от нея, деверът плаче от нея, зълвата, наоколо

съседите, всички плачат и казват: „Тя беше първата мома на хорото“. Как тъй? Първа мома на хорото, а вкъщи всички плачат от нея. Туй съждение, че тя е лоша, че всички плачат от нея, то е частично, туй ни най-малко не показва, че нейният характер е лош, тя частично се проявява. Аз мога да обясня туй от какво произтича: ако вие имате едно отлично гладко шише, може да го носите, безопасно е това шише, но ако го счупите на няколко парчета, всяка една част е опасна, тя може да се натъкне на кой да е крак. Казвам: Тази мома на хорото беше цяла, а вкъщи е на парчета. Е, какво трябва да се прави? – Съберете всички части на място, залепете ги и тя ще бъде отлична, тъй както е.

Сега, нека дойдем до известни разсъждения. Да кажем, ние проповядваме известно учение, туй учение не само ние го проповядваме, туй учение всички разумни хора го проповядват. Проповядва Христос едно учение и аз изнасям сега учението Христово. В Негово време Христос говореше много логически, говореше едно от най-трезвите учения, най-трезвото учение в света, а неговите съвременници намериха, че това учение е неподходящо за тогавашната култура. Даже сега, след 2,000 години, намират учението Христово неподходящо, не можело да се приложи. Ако някоя жена днес вземе и приложи учението Христово, мъжът ще я изпъди навънка; ако някой мъж приложи учението Христово, жената ще го изпъди; ако дъщерята приложи учението Христово, бащата и майката ще я изпъдят, веднага ще се разделят тези хора. Казват: „Ние такива набожни хора не искаме“, защото всички имат понятие, че като стане човек набожен, ще хлътнат очите му, лицето му ще се измени, и мислят, че в тия хлътнатини има набожност. Аз се чудя отде дошла, откъде се е появила тази идея за хлътнатините! Ако туй е набожност, тогава ония хора в болницата са най-набожните. Ако тъй разсъждаваме, тогава какво ще кажем за ония свещеници от гледището на тази логика? Като съдим по това, ще кажем, че у тях няма набожност, всички са оправени и тъй, както никой друг. Това са крайности в разсъжденията. Това не е никаква логика. Нашата реч може да е логична, без да съдържа тази необходима истина за ума, т.е. аз наричам истина в прям смисъл. Вземете храната, която дава сила на организма, тя съдържа в себе си истина. „Истината ще ви направи свободни.“ Ако аз, който съм пътувал, след 3–4 дена краката ми са се откъснали от умора и ми е невъзможно да свърша своя път, онази малко храна, която приема, ми е предала истината и тази храна ме е направила свободен да пътувам по-нататък. Следователно някой ще каже: „По какво да познаем истината?“ – Истината ще ви даде сила да довършите своя път – ще ви направи свободни, ще ви даде сила да довършите начената път и начената работа. Тогава каква е целта на религията? – Да ни даде истина, да ни покаже пътя към Бога. Нещо повече: не само да ни покаже пътя към Бога, но да ни съедини с Бога. По кой начин? – Чрез закона на Любовта. Те

казват: „Самата църква трябва да бъде Любов“.

Ще ви приведа един пример: ще го нарека „за набедения благодетел“. Ще ви дам един нов начин за мислене, да видим как ще го приложите. Той е следният: някоя графиня Бероза осиромашава съвършено и попада в такава беднотия, в невидена беднотия. Тя е дъщерята Бероза. Някой си поет на име Самусали, аз го наричам така, искал да ѝ помогне, но понеже знаел, че тя е толкова честолюбива, толкова горделива, избира начин. Минава ден, два, три, всяка вечер той мисли по кой начин да ѝ помогне, за да може да я повдигне, да ѝ помогне, без тя да усети, че той ще извърши какво да е благодеяние. Решава и свършва. Изучава той нейните навици, как ходи, и като знаел, че нейният портфейл е празен, той си наумява да тури 10,000 франка в това портмоне, по такъв начин да ги тури, без тя да усети. Но случва се така, че като взема портмонето и туря тия златни монети вътре, хващат го стражарите, в града е било, и казват: „Госпожице, туй портмоне твое ли е?“ – „Мое.“ – „Ами парите твои ли са?“ – „И те са мои.“ – Е тогава този господин, този благодетел иска да обере тази графиня и хайде Самусали в затвора. След това се образува съд, съдят го, идат адвокати, пледират и най-после доказват, че той е виноват и го осъждат на 10 години затвор. Питам: Вие след като излезете от този затвор, втори път ще се опитате ли да турите в кесията пари? Вие ще се обърнете и кажете: „Колко непризнателна е тя“. Да, туй е една гордост, да се не каже, че тя нищо е нямала вътре, гордост е – „нашата гордост“. Съвременните хора не искат да признаят, че в тяхната кесия е нямало нищо. Всички свещеници, проповедници, съдии, благородници, всички днес не искат да признаят, а казват: „Туй в кесията е мое“, и всеки благодетел трябва да иде в затвора. Питам тогава тия свещеници, които държат днес тази истина, откъде я взеха, тяхна ли е? Църквата тяхна ли е? Те казват: „Нашата църква“. И Бероза казва: „Мои са тия пари“. „Нашата“ църква, „българската“ църква, „английската“ църква! „Нашата“ църква, символът на „нашата“ църква, на „нашата“ кесия. Горко ономува, който казва, че тия пари аз ги турих вътре. Питам ви: Каква логика има в такова учение? И нека ми докажат кой гений в света, кой велик гений е вложил нещо ново в света? То е едно заблуждение. Онзи, който влага всичко вътре в нашата душа, ние никога още не сме го видели в неговата красота. Той седи още в затвора, Самусали е той, тъй го наричам аз. Вашият Самусали е сега в затвора, затворен е той заради вас, а вие ходите като графиня Бероза. „Ние сме хора благочестиви, никакво зло не сме направили.“ Казвам: Едно зло сте направили: вашият Самусали е затворен. За кого? – Заради вас.

Питам: Де е „вашият“ Христос? Де е Христос на свещениците, де е Христос на проповедниците, де е Христос на българския народ, де е Христос на английския народ или на американския, де е на руския народ, има ли го?

Не само да говорим, че Христос преди 2,000 години дошъл. Този Христос сега жив ли е? Т.е. ние нямаме нужда от един Христос, който е умрял – историческия Христос. Нямаме нужда от тия реликви на предпотопните същества, на мамонтите, да им пазим скелетите, какви са били грамадни. Хубави неща са те, но ние искаме един живот Божествен, в който сега можем да живеем, сега! Може ли този живот да влезе в нас, може ли този живот да излекува всички наши недъзи, да изправи нашите умове, нашите сърца, да ни даде един благороден подтик в света? Сега някои като ме слушат, ще кажат: „Ето, той осъжда пак". Не, аз не осъждам, аз говоря истината. Истината ще говоря тъй, както никой не е говорил, и ако тази истина огорчава някого, аз не съм виновен. „Да не осъждаме", казва Христос. Съгласен съм с Него да не съдим. Но Той казва: „Аз съм пътят, истината и животът", и казва: „Идете и кажете тази истина на моите братя да дойдат по пътя за Галилея, да ме видят, да се разговарят с мен". И аз днес ви казвам на вас: „А Исус намери осле и възседна на него, както е писано". Защо възседна Христос на осле? – Ослето е емблема на едно същество, което е и горделиво, и тщеславно. Христос най-първо възседна на магаре, искаше да покаже, че Той трябва да подчини човешката гордост и тщеславие чрез своето слово, да я тури на работа, на велика работа. И възседна на туй муле отгоре. Нали знаете, аз имам един окултен разказ за магарето, как е станало магаре. Понеже като видяло за първи път жената, която Господ създаде, у него се появило грамадно тщеславие, особено понятие за жената, и после казало: „Тази жена, която Господ създаде, нищо не струва". Затова станало осле. Защото казало магарето, че жената не струва, тя не е по-хубава от мен, не е по-красива от мен, и затова станало магаре, осле. И Христос седна на това осле, да подчини това тщеславие. Този осел символически е туй тщеславие и тази гордост, която спира не само цялата култура, не само народа, но индивидуално и нас спира. Всички спорове в домовете стават все за такива работи.

И казва се: „А Исус намери осле и възседна на него, според както е писано: „Не бой се дъще Сионова, ето твоят цар иде, възседнал на жребие ослично". „Не бой се." Какво имаме, когато се боим? – Онзи, който е изгубил своята любов, той се бои, а онази, която е изгубила любовта на своя възлюблен, сърцето ѝ трепери, краката ѝ треперят, побледняла е, пожълтяла е, не може да яде вече. Защо е изгубила своята любов? Сега вие ще ми възразите: „Е, хубаво, за онези, които не могат да ядат, така е, а за онези, които ядат?" – Докато тя съзнава, че е изгубила своята любов, нейните крака треперят. Най-после казва: „И без него може", тя го зарязва, казва: „И без любов може", и тогава започва да яде и да пие. Жълтите хора са по-близко до Царството Божие, отколкото угоените хора: последните са съвсем потънали в материалния живот, толкоз дълбоко, че за да ги извадиш, изискват се хиляди години – за да ги извадим от тази дълбочина

на живота, от океана на живота. Тогава се поражда въпроса: Какво трябва да се прави? – Не че трябва да се откъснем от живота, но трябва да го разберем, за да го живеем в неговата пълнота. Трябва да се замислим дълбоко върху него. Ако аз видя моя баща, който е живял 50, 60 или 80 години и не е учен човекът, виждам го, че умира, и след 10 години го извадя от гроба, всичко изчезнало, вземам главата му, черепът му само кост, а мозъкът му го няма, и казвам: „Татко, татко!" Какъв татко? Взема този череп и казвам: „Баща ми". Тъй, да, баща на кости, „тази свещена глава", „татко мой", и ние ще плачем: „Къде е моят татко"... Но можеш ли да се разговориш с него? Тогава ще викате свещеник, ще му чете молитви, ще полива с вода, масло, но не става „татко". Това ли е Божественото учение? И казва Христос: „Бог не е Бог на мъртвите, а Бог на живите". Ако нашето сърце не може да се затрогне при страданията, които съвременното човечество има; ако нашата мисъл не може да се затрогне от мислите, които съсипват цялото човечество, тогава питам: Не сме ли ония мъртъвци, онези глави, на които мозъците са изчезнали, а са останали само мъртви кости? И ако днес някой се опита да говори истината, първото нещо, което ще кажат, е: „Той е еретик". Какво нещо е еретик? – Еретик значи отцепник от църквата, който не поддържа това учение на църквата. Хубаво, приемам го. Да допуснем сега, че аз съм един еретик. Православната църква, католишката църква в светлината на еврейската църква не е ли един отцепник? Казвам: Братко, и вие сте еретик, и аз съм еретик, без разлика. И аз съм толкова прав като вас. Какво гражданство имате вие, отде накъде се смятате, че вие сте прави, а пък аз не, евреите ви считат за еретици. Ако се съдим, следователно, по адвокатски, моите повереници, които ще ме защитават на основание на Библията, ще кажат, че вие, „православните", сте еретици. Ние трябва да бъдем последователни. Но казват: „Нашето учение е право". Аз казвам, че и моето учение е право, но да твърдим без доказателства, не може. Аз поставям работата малко на по-друга почва. Аз поставям моето учение на един велик опит, на социална основа. Може да го направя със свещениците по един мек начин: например, да вземем по 100 души ученици, от най-бедните – аз ще ги избера не из богатите, из най-бедните фамилии, и свещениците да изберат 100 ученици, и ще ги възпитаваме. В края, след 4 години, ще поставим на изпит тия ученици и според тяхното учение, и според моето учение, за да видим по кое от тях ще се постигнат по-добри резултати. Не е ли това един добър опит? – Ако вашето учение даде по-добри резултати, аз ще го приема, а ако моето учение даде по-добри резултати, вие да приемете моите методи. Какво може да пострада? Този е опитът. Всяко учение трябва да се постави на нозете си. И чудно е, когато някой каже, че туй учение щяло да завладее света. Само едно Божествено учение, учение на истината, може да завладее света, а животът на всяко учение на лъжата е кратковременен. Казано е там някъде: „Всяко растение

– подразбира учение, – което Отец мой не е посадил, ще се изкорени“. Питам тогава: Ако аз проповядвам едно учение, което е от Бога, ако това дърво, което садя аз, е от Бога, знаете ли от какво българите могат да пострадат? Преди 5 години ме глобиха с 25 лева, че съм проповядвал без позволение, без да взема позволение от началството. И моят повереник каза, да заведем дело. Не, казвам, да платим. Два милиарда и половина наложиха на България глоба, заради тия 25 лева. Ще кажете, една случайност, съвпадение. Да, едно „съвпадение“, но нека направим още един опит, пак същото съвпадение ще дойде. Сетне ме интернираха незаконно и несправедливо. Аз не казвам, че може да има бъдещ живот или може да няма бъдещ живот. В мен няма „може да има“, аз разбирам другояче живота. „Има ли Господ или не?“ – този въпрос аз не разрешавам тъй, както те го разрешават. Имаме ние и друг начин за разрешение. За мен логиката на съвременните хора е логика на слепите. Хората казват: „Да разсъждаваме логически“. Туй аз го наричам слепота. Хубав е и този начин, но има и друг начин, не е този единственият път. Когато си сляп, ще аргументираш с чувствата си, ще пипаш и като намериш съотношението на съществата, ще си поставиш известни понятия за туй същество, което изследваш. И понеже тия хора не виждат Бога, те го набарват. Цели томове има, аз ги чета и казвам: Много хубаво аргументираш, но не е този единственият и най-правият начин да намерим Бога. Те казват: „Да разсъждаваме от следствието към причините и от причините към следствието“. Да, не го оспорвам. „Преди хиляди години някой пророк е казал така“, но, казвам, този пророк, който преди хиляди години е говорил, днес се е въплътил и пак говори. Аз го намирам в Европа и му казвам: Ти преди 2,000 години си писал една книга, апостол си бил, Йоан, Петър, но какво си искал да кажеш? И почва човекът да ми разправя. А другите коментатори, които не отиват при Бога, вземат сега да разсъждават, ще го теглят. За пример: за посланието на апостола Павел – на гръцки има за неопределителния член цели дисертации, защо Павел туря неопределителния член и защо някъде определителния член. Защо апостол Павел е казал тъй? Казвам: Павел, когато е писал, не е мислил за членове, той искал да изкаже една велика идея, а членовете са дошли, без да мисли. Седят сега и казват: „Какво ли е имал в ума си Павел да тури този, а не онзи член“, и като намерят, казват: „Колко учен богослов“. Защо Павел туря неопределителния член? – Аз казвам, че разговарям с апостол Павел, но той ни най-малко не е мислил за тия членове, апостол Павел казва друго нещо: „Много работи, които аз писах, не са изнесени, моите писания са осакатени, всичко не е изнесено“. Аз питам и Христа. Някои ме обвиняват, че не се отнасям благочестиво към Христа – аз не се отнасям „благочестиво“, но имам любов към Христа, обичам го, какво повече от това? Казвам му: Някои хора казват, това си казал, еди-какво си казал, а Той ми отговаря: „Аз толкова много работи говорих, моето учение не е

изнесено, съществени неща са изхвърлени, всичко туй е окастрено и остават само семките на учението ми“. И съвременната църква е съградена само върху семките на Христовото учение. Него го няма там, Любовта я няма там, в църквата я няма. Аз бих желал да видя под този филон на всеки свещеник тази жива Любов, аз бих желал под всяка дреха да видя живата Любов на Христа, това живо учение. Да не мисли някой да каже за мен: „Той говори каквото му скимне“. Не, аз не говоря каквото ми скимне, а говоря такива велики истини, които аз съм опитал, опитал. За мен светът не е мъртъв, за мен целият свят е жив и във всяко същество – в един вол, в една муха и прочие – виждам туй, което светът не вижда. И аз казвам тъй: Ние знаем защо воловете са волове; ние знаем защо мухите са мухи; ние знаем защо рибите са риби; ние знаем защо растенията са растения; ние знаем защо минералите са минерали; ние знаем причините защо това е така и го разбираме. Сегашните физиолози и ботаници може да пишат още с хиляди години, против това нямам нищо, ние се радваме на техните усилия, но ние сме разрешили този въпрос и сега се занимаваме със съвсем други въпроси. Ние знаем защо са се родили мъжете и жените, знаем причините. А сега се спорят дали жената е излязла от мъжа, от кое ребро, от дясното или от лявото. Но Господ взел едно ребро, отдясно или отляво, или две ребра. И най-после човек има сега 12 ребра, значи ако е взел едно, тогава имал 13 ребра. „Едно ли е взел или две ребра, защо?“ – По този начин хората разсъждават, и затуй не могат да дойдат до никакво заключение.

Възседна Христос на туй осле, значи подчинил Той в себе си тщеславието и гордостта, а туй показва: „Отсега нататък аз ще служа на Бога с Любов, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила, всичко, което имам, подчинявам го на Негово служене“ – туй показва „възседна на осле“. И тогава, като се приближи, казва: „Не бой се ти, дъще Сионова, едно време аз бях, който те измъчвах, аз бях, който те държах в затвори, не бой се, дъще, твоят цар иде, царят на Любовта, той иде да отвори тези затвори“. Когато вие влезете в някой царски двор, вие трябва да целунете ръка на царя. А едно време са целували краката на царя, големия пръст, там са го целували и коленичели от 10, 12 крачки, пъплели при него. Как пъплят някой път котките? Ще пъплиш напред, някой път ще се оттеглиш назад, пак ще пъплиш, и ако царят простре своя жезъл, тогава имаш право да станеш и да изкажеш своята мисъл. Колко пъти вие сте пъплили по този начин, и като виждам вашата история, какви неприятни картини виждам на туй пъплене и туй целуване! Сега всичкото туй тщеславие вие сте забравили и казвате: „Ние сме разрешили една велика задача“. Но аз ви отговарям: Не сте разрешили основната задача на вашия живот. Трябва да се качите на туй осле отгоре и да кажете на вашата Сионова дъщеря: „Не бой се, твоят цар иде“. Тогава няма да пъплите.

Тогава е било по този начин, ще целунеш малкия пръст, а сега при новия цар като идеш, той ще те посрещне и ще те целуне, като брат ще те посрещне. Ако е царица, тя ще те посрещне като сестра, няма да чака ти да я целунеш, а ще каже: „Сестро, всичко, което аз имам, е на твое разположение". Сега аз зная защо се плашат от мене, аз да ви кажа. Има някои свещеници и владици, които мислят, че аз ще ги накарам да ми целуват крачето. Казвам: Такова пъплене ние не искаме. Казвам: Не, не, това е учение противоположно на Божественото, това е учение човешко. Аз искам да ги науча не да целуват краката ми, а другояче ще се целуваме, както ви казах сега. В широк смисъл говоря, ние трябва да изпитаме себе си. Когато дойдат някои, искат да кажат, че моята реч не била свързана. Хм, ами че аз мога да покажа, у колцина от вас музикалното чувство е развито. Ако ви дам един тон от 40 до 50 билиона вибрации, до 32 билиона имате най-високи вълни, ако аз повдигна гласа си до 32,000 вълнения, ще чуете ли нещо? – Нищо няма да чуете. Ако сваля трептенията от 16,000 вълни по-долу, ще чуете ли нещо? – Нищо няма да чуете. Но под тези трептения има друга гама в света. Ние още не сме дошли до онази Божествена логика, нашата логика е безлогичност горе на небето. Когато ние говорим най-логично, небесните жители се хващат за корема. И аз често представлявам един ангел, който посетил земята и искал да изучава живота на конете. И като взел тяхната форма, понеже при тях слязъл да ги изучава, става кон. Като се молел, всички коне му се смеели, че не може да произнася както те, не може да цвили. Всички му се смеели и казвали: „Колко невежа е, той не може да цвили, както ние цвилим". Сега понеже и аз не мога да цвиля, признавам погрешката си, и ми трябват още хиляди години да живея между тия коне, за да мога да произведа едно такова цвилене, както тяхното. Ще се уча. Но казвам: Ако аз трябва да се уча на вашето цвилене, и вие трябва да се учите на моята наука. Защо? – В бъдеще не аз ще слизам при вас, а вие ще дойдете при нас. Сега съм аз при вас, аз ще се уча, но когато напуснете вашите форми, тогава ние ще ви се смеем, че не може да говорите като нас, тъй че взаимообразно трябва да учим уроците си, езика си.

И Павел казва: „Ако говоря на ангелски езици, а Любов нямам, нищо не съм". Не го турям туй за упрек. Хубаво е да бъде човек учен, но учението не е крайната цел на живота. „Отчасти знаем – казва там също Павел – и отчасти мъдруваме и отчасти познаваме, а когато дойде съвършеното, ще знаем", как? – Тъй, както изисква истината, великата Любов в света. Та моито желание е всички вие да почнете да мислите по един начин и по този истински начин, който поставям в себе си, аз опитвам своята реч. Когато някой ме е обидил, аз се възбудя. Ако разсъждавам и моите разсъждения внесат мир в душата ми, казвам: Аз право разсъждавам. Ако разсъждавам и моите разсъждения не донесат мир в душата ми, казвам:

Не разсъждавам добре. Вие казвате, че обичате Христос, а вас мъжът ви е обидил и Христос казва: „Заради мене, прости му“. – „Как, да му простя ли, не искам да го видя.“ Питам: Е, къде е вашата любов? Христос сега казва на българските свещеници – аз много пъти съм срещал Христа, Той казва: „Аз им казах да бъдат по-осторожни“. Ако аз им кажа, че Христос е казал така, те ще възразят: „Ти искаш да ни лъжеш“. Христос казва: „Бъдете внимателни, учението на този човек ще се съди по неговите резултати, чакайте какво ще покаже, няма скрито-покрито, ще видите каква е целта“.

Ще ви приведа една поговорка: Настрадин Ходжа живял честен живот, но не му вървяло. И един ден той казал: „С честност не се живее“. Най-после решил да извърши една кражба. Отива вечерта. Намира си една пила и почва да реже: трака-трака-трака. Питат го: „Какво правиш там, Настрадин Ходжа?“ – „Свиря на цигулка.“ – „Ами де е гласът?“ – „Гласът ѝ утре ще го чуете.“ След като свирите, след като извършите едно действие, то само по себе си ще даде своите резултати. Смешна е тази приказка, но така е: всички наши думи, всички наши вярвания, в каквото и да е направление, ще дадат резултати. И в бъдеще всяко дърво от своя плод ще се познава. Сега ще ви приведа друг един пример, за да обясня по-добре моята мисъл. Аз вземам този митически разказ из историята на Вавилон. Аземфо, синът на Авузадар, влюбва се. Като казвам „влюбва се“, тази идея ви е вече понятна: всички вие сте се влюбвали. В по-широк смисъл, човек може да се влюби в науката, но казвам, че той се влюбил тъй, както младите се влюбват. Вземам младите за идеал, понеже те, като се влюбват, по-безкористни са, нямат користолюбива цел – влюбва се в своята възлюблена, но тя не била красива, не била от високо произхождение. Този Аземфо се влюбва тъй силно, че иска да застави баща си да приемат момата в двореца, но те не искат да я приемат, понеже била грозна. Тогава, според тогавашния обичай на магите на черната ложа, казват, че за да станела красива, трябвало да изваждат сърцата на малки деца, красиви момиченца, да изваждат сърцата им тъй, че по особен начин да ги варят и от соковете им да пие, за да стане красива. И започва царският син Аземфо, току погледнеш днес едно красиво момиченце изчезне, утре друго изчезне. Чудили са се хората къде изчезват. Казвам: За възлюбената на Аземфо, понеже била грозна, да стане красива и да влезе в царския палат. Но какво става в края на краищата? Бялото Братство във Вавилон осъжда тази възлюбена на наказание, а така също и Аземфо – той е принадлежал към тази тайна школа и искал да използва своето изкуство, – и тя се обезобразила още повече, 10 пъти повече, отколкото по-рано. Тогава Аземфо се молил на боговете и решил да стане магаре, но черно магаре. Понеже думата „магаре“ е малко некрасива, груба, казвам осле, черно осле. И на английски има две имена, както в български, казват „данке“ и

„еас“. Употребяват повече „данке“, отколкото „еас“ – е като магаре. А той станал черно осле, защо? – Черното братство имало нужда от едно черно осле и го намират, за да го купят. Те не знаели, че то е Аземфо. А той е станал такъв, за да може да изследва тайната на неговата възлюбена, кои са причините, че тя е придобила тази грозота, и дали има начин, окултен начин, да я излекува. Дълго време той носил товар с дърва и се вслушвал във всички разговори. Ако питате защо служило това осле на туй братство? – Да спаси своята възлюбена. Някои често са ме питали, когато някое осле носи дърва: „Виждаш ли как Господ е направил това осле?“ – казвам: Това осле Господ не го е направил, това осле има съвсем друга задача, която вие не подозирате. Онова, което съвременните хора схващат, и онова, което е всъщност живота, не е едно и също. За пример, вие какво схващате? Аз сега говоря и после беседвам с вас, но интимния ми живот, това, което аз мисля, вие не го знаете. Туй, което съм пред вас, не съм още всичко в тази реч, която сега ви говоря. Може да я критикувате, както искате – че съм говорил истината или не, – но това мен не ме засяга ни най-малко. Това е един малък опит, който аз правя. Моят живот се изразява в друго направление, а че трябва да ви говоря, туй е само едно задължение. Тъй както едно осле да изнася дървата от едно място на друго, аз не го считам за нещо велико, за кой-знае какво. Не, не, аз гледам много скромно на тази работа. Казват: „Той е отличен проповедник“. Казвам: То е едно отлично осле, което знае много хубаво да реве. Но тъй ако ви говоря, вие ще се обидите: „Как тъй, разумно същество, човек, реве ли?“ Ами ако аз не казвам истината в името Божие, не е ли това безобразен рев? Ако аз в името Божие изговарям най-голямата лъжа, не е ли безобразен рев? Ако аз искам да ви отделя от църквата, да ви отдалеча от баща ви, от майка ви, питам, не е ли това един безобразен рев? Мислите ли, че моята реч ще бъде възвишена? Не, ни най-малко! Аз казвам: Когато магарето реве 10 пъти на ден, този рев има много повече смисъл, отколкото моята реч, ако е такава. Но аз казвам на света следното: Ако вие не възприемете Божията Любов и не приложите този велик закон на Любовта, както това магаре ще ревете 10 пъти на ден и ще носите дърва от едно място на друго, няма да имате ръце, а копита, и тогава по 100 пъти на ден ще те бият по задницата. Ще кажат: „Тъпан бие в долна махала, а се чуе в горна“. Ако ме бият по задницата, не съм ли аз, който страдам? Смеят се, че като е по задницата, по-малко е биенето, да не дойде само до главата, на задницата не е нищо това. Но не е това философия на живота, бой не трябва да има нито по задницата, нито по главата.

Следователно нашият живот в света трябва да бъде разумен, и Христос се обръща към Сионовата дъщеря – вие сте тия сионови дъщери – и ви казва: „Не бойте се“. Сега някои от вас, които ме слушате, казвате: „Хубаво е туй учение, да го приемем, но после какво ще каже общественото мнение“.

Какво ще каже общественото мнение за нас? – Тук вие искате да правите едно сравнение между Божията Любов и общественото мнение. Аз не се спирам да направя сравнение, защото ще обидя както Божията Любов, така и туй общество. Всички тия общества трябва да бъдат внимателни: и аристократи, и владици, архиереи, когато ние говорим за Божията Любов, без разлика от най-висшия българин до най-низшия, всички са длъжни да обърнат лица, да паднат на колене, да погледнат към Бога и да кажат: „Господи, да се възцари Твоята Любов в нас“. Туй иска сега Христос от нас. И аз искам сега от вас по-голяма смелост – не смелост да говорите, а смелост в Любовта, да почнат да туптят вашите сърца, вашите умове да вземат друго направление, да сте готови да се жертвате, ако ще умре някой, да умре за тази велика Божия Любов, и като ви питат на небето защо умряхте, да кажете: „Умряхме, за да се възцари тази Божия Любов на земята“. Ако всички ония българи, които измряха на бойното поле, бяха умрели заради тази Любов, България не щеше ли да се въздигне? – Щеше. Туй е учението, което аз проповядвам, и то е истинно. Всички ние трябва да бъдем братя, а не страхливци. Без разлика, за мен имената не важат, но всички трябва да изпълним своя дълг. И аз искам всеки да изпълни своя дълг както го разбира, но да го изпълни в името на тази велика Божия Любов. Ясно ли е това? Това е великата логика, живата Божествена логика. И ако ние приложим всичко това, ще възкръснем в света и тогава няма да плачем за умрелите, за мъртвите глави на нашия баща и майка – за костите, а всичко туй ще оживее и тогава онези, които ще дойдат, ще разберат истината. Сега някой тук го оженят, но докато го оженят, какви ли не сватове турят, да го убеждават. Дойде някого да взема пари назаем, ще те убеждава, докато ти вземе парите и си замине някъде. Значи, за да му върви, туря лъжата. Защо? Някои искат да ме лъжат. Едно нещо има, което аз мразя, на всичко аз се поддавам, но никога не на лъжата. В историята на моя живот не е било момент, в който някой да е могъл да ме излъже. Нито съм лъгал, нито някой може да ме излъже. Лъжата – това е едно отрицание на Божията Любов, лъжата – това е едно отрицание на Правдата, лъжата – това е едно отрицание на Божията Добродетел, лъжата е отрицание на всичко онова, което е положително, велико, благородно, възвишено, лъжата е тази, която ни е докарала до туй положение. Сега аз говоря принципиално за лъжата, не говоря за вашите понятия, не, не, онази лъжа, която съсипва, която в името на благочестието казва: „Господ ме е пратил“, ама не го е пратил Господ: „Мен духът ми говори“ – ама духът не му говори; „Аз съм еди-кой си“ – той не е, той се е дегизирал – Иван Стоянов – като му хванеш брадата, виждаш, че той е друг. Ако Господ прати един ангел на земята, само да погледне брадите на всички владици, проповедници, свещеници, и моята да погледне, знаете ли каква дегизация ще излезе тук пред вас? И тъй ще бъде Божията Истина, тя няма да се наруши заради никого, Господ няма да отстъпи заради никого. Той

поругаем не може да бъде. И ние говорим в името на тази истина, и искаме от България да излезе истината. Няма да говорим защо е потребна или не, а във вашия живот ще турите тази велика истина, никаква лъжа! Когато дойдем до Любовта, абсолютно никаква лъжа не се позволява. Нека сърцата ви да вибрират, нека тази Любов вибрира във вас. Туй не казвам, за да я изповядвате, но като идете пред Бога, трябва да кажете цялата истина. Ние сме казвали лъжата, когато сме далеч от Бога. Казват: „Да се любим“. Аз не поддържам да се любим по човешки. Не, не, аз казвам: Ще се любим с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, т.е. с всичкото битие, ще проявим цялата Божия Любов. Може ли това да бъде? – Може. Ако не любиш тъй, ти ще кажеш една лъжа. Някой казва: „Може, но с малка любов“. Аз от малка любов умирам. Но в мен има два полюса: или да ме любят както трябва, или да ме мразят както трябва. Туй, по средата, не. Ако е Любов, да е Любов, ако е омраза, да е омраза. Някой казва: „Аз те мразя“ – той говори една отрицателна истина. Отрицателната истина – омразата – разрушава, а положителната истина – Любовта – съгражда. Вие ще кажете: „Заслужава ли моята любов?“ Всеки един брат, всяка една сестра заслужава моята любов. Някой път някоя сестра или брат ме срещнат и казват: „Най-сърдечният човек е той“, или понякога: „Много студен човек е той“. – Не че не мога да изразя моята любов. – Други казват: „Студен е“. За да ви целуна, аз трябва да бъда чист, устата ми е кална, понеже се намирам между хората. За да ви целуна, трябва да бъда чист, а не като онзи негър в Америка, който платил 50,000 долара за една целувка. Работник бил в една мина, излиза една вечер, намира една американка и в мрачината я целува, но остава петно на лицето ѝ. Тя е мислила, че е бил красив, приказвали заедно, но като идват до един пост и вижда, че е черен, извиква, засвидетелства, че я целунал, хващат го и го осъждат на 50,000 долара за една целувка. Оставил черно на лицето ѝ. Аз не искам да ви целуна в мрачината, т.е. подразбирам лъжата, аз не искам на вашето лице да оставя петно. Но когато целунеш някого, ще го целунеш с онази велика Божествена Любов, и тогава цялото небе да се възрадва и ще кажат: „Днес тези братя се целунаха с Божествена целувка“, и Павел казва: „Целунете се с целуване свято“.

И казва Христос: „Не бой се, дъще Сионова“. Защо да не се бои? – Защото отсега нататък аз ида, моето учение на Любовта иде, иде Любовта, иде Правдата, иде Истината, иде Добродетелта, иде милосърдието – всичко добро, което Бог е приготвил от памтивека, всичко туй ще бъде един накит за теб, ти ще се накичиш, ще бъдеш красив пред света, както никога не си бил накичен.

Е, сега, как да ви кажа, да ви кажа ли „братя и сестри“? Вие няма да ми повярвате, не може да ми повярвате, защо? Защото у вас имате толкова

бащи! За да ви кажа: „братя и сестри“, трябва да признаем само един баща, може да ви кажа братя, ама утре другият ваш брат... Само един баща трябва да имаме и този наш баща се нарича баща на Любовта. Ясно ли е туй учение? Опитайте го вътре в себе си, положете го на един опит. Ако ти си болен, грей се на слънцето и туй слънце ще те излекува, и Отец ще те научи на истината. Ще кажете: „Господ е далеч някъде“. Това са философски разсъждения. Мислете за Бога като една всеобемна Любов, в него няма противоречие. Каквото и да ви дойде, казвайте: „Бог е Любов“, изгубите пари, казвайте: „Бог е Любов“, безпокойства, баща ви умрял – „Бог е Любов“, децата умрели – „Бог е Любов“, нещастия – „Бог е Любов“, поддържайте това до последния изпит и в последния изпит всичко у вас изгубено ще се повърне назад: баща ви, майка ви, и Любовта като възвърне баща ви, майка ви, ще се яви и вашата сестра и тогава ще видите вашия баща, той ще ви даде една отлична целувка, каквато никога не сте имали, и тази целувка ще бъде толкова топла, толкова приятна, толкова велика ще бъде, тя ще внесе този вечен живот и вие ще станете безсмъртни – това е второто възкресение. И аз бих желал да се приготвите за този ден, за да може този ваш Баща, Който ви даде тази целувка, да направи всички да оживеете и като се срещнем, да знаем, че ние сме в новия живот и да кажем, че всичко старо премина, а новото остана. Само тогава ще можем да си дадем по една братска целувка и ще знаем, че сме братя и сестри.

Беседа, държана на 14 май 1922 г. в София.

1922_05_16 Празното време

ПРАЗНОТО ВРЕМЕ

Тайна молитва

Прочетоха се темите върху "Качествата на добрия ученик".

Извадете по-съществените неща сега и направете една обща работа на същата тема. Втори път пишете: "За какво служи умът на човека".

Ще помислите върху тая тема, макар и да не можете да напишете нещо, пак ще се ползвате. Великият ум за какво служи, от там ще започнете. Кратко ще пишете.

Вие ще пазите две правила: да не губите времето си напразно и направените грешки да ги изправяте. Като направите някоя грешка, да не отлагате за следующия ден, а да я изправяте, разбира се, в себе си. То е наказание. Сега ще ви дам една картина, как подразбирам аз да не губите времето си напразно. Представете си, че носите едно празно шише, идете при чешмата и забравите да напълните шишето с вода, и вървите по пътя с празно шише. Дойдете донякъде, хващате шишето, а вода няма. Да не губите времето си напразно, значи да напълните шишето, а оставите ли го празно, значи, че сте изгубили времето си.

Сега, другото правило: как да изправите грешките си. Представете си, че на гърба ви са турени 50-60 килограма хляб да носите. Срещате бедни деца, които са гладни, вие се занимавате с тях, но не снемате хляба, да им дадете. Хлябът, това са вашите грешки. Вие ще снемете един хляб, два – три – четири, то е изправяне на грешките. Щом снемате, и на вас ще стане леко, и на тях ще стане леко. Всяка направена грешка има съотношение към окръжающите. От хляба, който насища, ще давате на другите, докато товарът ви стане приятен за носене. Това значи да изправяте грешките си.

Сега едно положително правило трябва да има ученикът. Той трябва да бъде жизнерадостен. Какво значи "жизнерадостен да бъде"? Психическите закони са такива. Когато човек мисли, че е нещастен, такъв става; като помисли, че е щастлив, такъв и става. Каквото помисли човек, това и става. Ако помисли някой да излъже, той ще излъже. Ако помисли, че ще каже право, ще го каже. Ако помисли, че ще стане музикант, ще стане; добър ученик – ще стане. Жизнерадостният казва: "Ще си науча урока, ще изляза на разходка" и пр. Ако каже: "Болят ме краката, боли ме главата", той не е жизнерадостен. Мъчнотиите в живота, които хората срещат, в окултно

отношение имат и друго значение. Вас ви пращат на път; като тръгвате, може да вземете повече багаж, но ще си създадете неприятности в пътуването. Който взема повече, отколкото му трябва, и който взема по-малко, отколкото му трябва – еднакво страдат и двамата, и двамата са нещастни.

Вие знаете, че в музиката има правила. Който иска да се научи да свири, трябва да се упражнява. Всеки иска да прескочи малките правила, всеки иска само мъчни упражнения да свири, всеки има желание пръстите му бързе да играят по струните. Вие трябва последователно да се упражнявате. Човешкият мозък е като музиката. Вие, като музиканта, искате да имате силна воля изведнъж, каквото хванете, да го направите, изведнъж искате да станете учен. В природата нищо не става изведнъж. Всичко става медленно и последователно.

Като влезете в една окултна школа, ще ви научат как да поправяте грешките си. В окултната школа ще ви кажат тъй: "Вечерно време, като си дойдете вкъщи, ще си изуете обущата, ще ги изчистите, няма да чакате да ви ги изчистят", ученикът няма да вика сутрин слугинята. Като иде при гърнето, той ще се научи какво трябва да прави. Като се умиете, легенът казва: "Тая нечиста вода от мен ще я вземеш и ще я излееш!" Значи, легенът и гърнето ще ти предават. Какво казва кърпата? – "Вземи, избърши се и пак ме тури на мястото ми!" Тая кърпа може да е и на физическото поле, може да е и на умственото. В окултния клас човек ще се научи как да разбира нещата. За упражнение се иска малко време – само излишното време, което не знаете какво да направите, празното време ще го употребявате за окултната школа. Малкото се благославя. Аз искам в малко време много да свършите, а после ще дойдем до другото правило – в много време малко да свършите. Сега казвате: "Как може в много време малко да свършим?" – Да допуснем, че някоя ученичка има другарка в училище; тя трябва да чака своята другарка 4-5 часа, да ѝ даде една ябълка или круша, значи, в много време малко работа свършва. Сега ще ви покажа, как може в малко време много да направите. В 5-10 минути свършвате за един ден работата. Положителното правило е: в малко време много работа да свършите. Представете си, че вие сте при една инсталация, вземате един ключ и с него запалвате всички свещи, а иначе, колко много време бихте ги палили. Когато човек дойде до Божествените закони, като намери Божествения ключ, в малко време много ще свърши.

Тайна молитва

16 май 1922 г., вторник, 19 ч. и 30 мин., София

1922_05_17 Методи за чистене

МЕТОДИ ЗА ЧИСТЕНЕ

12 школна лекция
на I Мл. ок. клас
17.V.1922 г. сряда
София

Тайна молитва.

/Прочетоха се останалите теми за „Приложението на кармата в живота“/.

Аз няма да се спра да обяснявам кармата, но ще направя едно малко пояснение. Представете си един младеж, който е бил с другари и се е напил. Случва се завалява дъжд, образува се кал. Понеже за първи път се е напил, той не може да влада своето тяло. Излиза навън, пада в калта. У него се зарежда желание да стане. Стане, падне, стане – падне, стане, изтрезнява и се поглежда – цял окалян. Няма да се спирам върху причините защо се е напил. Как може да си изчисти дрехите е въпросът. Някои може да разправят на дълго и широко как са го завели другарите му, как се е напил и т.н. Дрехите как може да се изчистят и неговото тяло как може да се изчисти – то е въпросът. Следователно, на вас ще ви дам два метода чрез прецеждане, чрез филтриране и чрез изпарение. Тези два метода как ще ги познавате? Онази вода, която се е размътила, трябва да се филтрира. Да допуснем, че в тази вода има съзнание. При потъването в земните пластове най-първо тя ще почувствува скръб, голяма скръб, че изгубва светлината и отива в мрака и тъмнина. Потъва един, два, три, четири, пет, шест, може и десет пласта и след туй срещне един каменист пласт, дето спира движението надолу и тя излиза нагоре, излиза и почувствува радост. Значи, при филтрирането скръбта започва от началото, а радостта после се явява. Сега един от методите за ликвидиране с кармата е филтриране, потъване в материята, пречистване и излизане навън. Вторият метод е чрез изпаряване. При изпаряването, радостта започва най-първо, в началото, а скръбта отпосле. И то как? – Представете си онази водна капка, която се освобождава от излишни грехове, отива към Бога, казва: „Освободих се от страдание“. Тази малка капчица се радва, разперила крила, но срещне едно студено течение, изстине, сгъсти се и пада надолу. Като падне долу, окаля се и пак дойде скръбта, без да разбира, че в своето падане тя е принесла полза някому. Сега вие сте изложени на тия два метода. Като се филтрирате, скръбта е отначало, а радостта отпосле, като се изпарявате, радостта е отначало, а скръбта отпосле. Тъй че, ако скръбта ви дойде после, вие не се филтрирате, а се

изпарявате. Тогава само ще продължавате пътя си на страданието, понеже като паднете ще имате скръб, нали? Не пресичайте тази скръб, влизайте направо в земята, продължавайте докато излезете от другия край и ще имате радост. Ще съедините двата края на страдание и двата края на радост, ще образувате един кръг. Който не разбира закона ще има всякога една радост, едно страдание, едно страдание една радост, едно страдание и няма да знае защо са тия работи.

Кой метод ще изберете? – Единият метод – филтрирането, е за сърцето, изпарението е за ума ви. Следователно, тия два метода са необходими, ще се съединят. Умът ще пречиствате не само чрез изпарение, а и чрез филтриране. Нали хората казват: трябва да се изпарят тия мисли из главата ти навън, да излязат и да се повърнат и да образуват един кръг. Когато дойде филтрирането, човек е почнал да прогресира, но работата е опасна, че вие сте дошли в един период на застой. Знаете ли какъв застой? Природата има застой, дето няма нито филтриране, нито изпарение – туй, което в обществото се нарича индиферентност. Някой казва: „Индиферентен съм, каквото и да се случи“. Вие трябва да знаете какво ще се случи. Сега кармическият закон може да се разгледа само от страната на неговите страдания, но кармическият закон има и други отношения. Допуснете следующето изяснение: На вас ще дам да носите празно шише в джоба си красиво, запушено. Идвате при чешмата и забравяте да напълните шишето. Тръгвате по пътя, жажда чувствувате, изваждате шишето – празно, няма вода. Значи при чешмата вие може да сте имали някои философски разсъждения: как е направен света, колко са далеч звездите, колко милиона години има откак е създадено слънцето, кои са причините за социалното положение, но сте забравили да напълните шишето. Най-първо ще напълниш шишето, а след туй ще разискваш тия въпроси. В този случай шишето трябва да го напълните. Ако не го напълните, ще страдате. Има други положения, други примери ще ви дам. Значи, празното шише трябва да се напълни.

Второто положение: Турите на гърба си един кош с хляб от 70–80 кг все хубави самуни. Вие сте толкова лаком, искате да го занесете на 40–50 километра да го продадете. Но законът е такъв, че срещате бедни деца и трябва да дадете на децата да ви олекне. Горко ти, ако не дадеш на децата! Докато идеш до 50 км гърбът ти ще се обели. В този случай ще празниш коша си, а при чешмата ще пълниш шишето. Ако не изпразниш коша, ще дойдат същите страдания. Пълният кош с хляб ще раздавате на дясно и на ляво, докато остане само един хляб за теб. И тогава ще бъдете доволни и щастливи. Ако вие сте нещастен, две причини има: първата причина е, че вие не сте напълнили шишето; втората причина е, че не сте раздали хляба. Сега вие нали сте в класа? Всяка една ваша постъпка, щом почнете да

страдате, обяснете си я: шишето ли не напълнихте, или хляба не раздадохте. Не само да спорите и да философствувате, не, но близката причина ще търсите, причините, които сега създават кармата. Тя не би се проявила, ако не се създаде в настоящето една близка причина. Сега вие казвате: „причината на кармата“. Когато човек е изгубил любовта си, кармата е дошла на мястото. Когато радостта се е изгубила, скръбта е дошла на мястото. Когато правдата се е изгубила, безправието е дошло на мястото. Когато милосърдието се е изгубило, насилието е дошло на мястото. И тъй, всичките недъзи, които съществуват днес, показват какво ни липсва. Следователно, кармата от какво се ражда? – Онзи, който е изгубил любовта, иска да я завладее чрез насилие. Всяко същество, което се опита да завладее душата ни, да ни наложи каквито и да е връзки, ги налага и на себе си. Защото тия форми, които то образува, са затвори и в същите затвори и то ще влезе.

Ще ви приведа един окултен разказ: Един стар адепт в миналото имал голяма омраза към мишките, че създал един капан, в който мишките да се хващат. Но той съгрешил, и Господ го направил мишка. Влязъл в същата дупка, видял този капан отворен, отива да го изследва. „Тази пастърмица може да ми причини добро“. Издебва, и хайде вътре. Затваря се този ум, който бил направил този капан. Никакви капани не курдисвайте в ума си или в сърцето си, защото в този капан вие ще влезете. Този капан, може да минат десет, сто хиляди години, той ще ви чака. Може да се върнете назад в окултната наука, може да се превърнете на муха, може да се превърнете на глистя, на една микроба. Може да се повърнете даже на сред път и пак да започнете от начало. Не си правете илюзии. Казват: „Няма повръщане в еволюцията“. Има повръщане – то е за простите. И като ви повърнат тогава през всичките мисли, които сте създали, вие ще минете и ще опитате всичкото нещастие в туй отношение. Казват: „Каквото посееш, това и ще пожънеш“. Ако се върнеш назад, ще пожънеш всичките последствия. Сега туй е едно философско разсъждение. Да се пазите от ония твърдения, че човек не може да се повръща назад. Повръщане има. И, ако ангелите в своето падане се върнаха и им израснаха опашки, рога и копита – то е голямо падение – сега, ако туй е за ангелите, то същият закон важи и за човеците. Той не е изключен. Сега в своя стремеж вие ще се старaете да се държите до Божествения закон на Любовта и да ликвидирате кармата си чрез него. Няма да се борите с цялата карма, няма да я туряте в ума си, няма да мислите за нея. Защото щом извикате кармата, трябва да знаете, че едновременно с нея се извикват два велики закона. Извиква се Любовта. Сега има твърдение: някой казва, че може сам да ликвидира със своята карма. Да, щом съзнае, че Любовта е единственото богатство на душата, може. Но той трябва да се попита дали тази любов е единствената любов; той да се попита, дали обича всички същества

еднакво. Сега ще ви дам едно пояснение. Представете си разбойник, който е направил стотини престъпления. За него обществото има най-лошото мнение. Но този разбойник в един добър момент избавя една страждуща душа, една жена, да кажем, той я избавя. Някоя мечка се е готвила да я разкъса и той я избавя. Как мислите, тази жена как ще мисли за този разбойник? Може ли светът да я убеди, че той е лош? Не, за нея той ще бъде добър. Следователно, и най-добрият човек може в известен момент да извърши едно престъпление. Всички ще мислят, че е най-добрият човек, обаче за едного може да бъде лош.

Сега какво разбрахте от двата примера? Кое е по-хубаво: човек да дава или да взема? Кое е по-хубаво: да учиш или да те учат? Кое е по-хубаво: да любиш или да те любят? /Отговарят: да любиш/. Тогава ти, който любиш, на теб ти е приятно, ама нему, когото любиш, приятно ли му е? Ако и той те люби? Ти даваш, и онзи иска да дава, тогава вие двама ще се спречквате. Представете си, че и двамата искате да давате или и двамата искате да вземате. Върху този въпрос ще мислите: Какво значи да те любят и да любиш. Втория път само ще ви запитам. Няма да пишете конкретно. Какво значи да даваш и какво значи да вземеш?

Вие трябва да си изясните от чисто окултно гледище, да имате едно определено становище. Всяка една мисъл трябва да бъде строго определена. Когато любиш, трябва да любиш без принуждение. И когато те любят, да те любят без насилие. Онзи, когото любят, той прави услугата, онзи, който люби, той е нещастник. И следователно той казва на онзи, когото люби: „Облекчи ме от моя товар“. Това значи „аз любя“. Аз в моя език разбирам: снеми от моя товар, искам да туря малко на твоя товар. Понеже те виждам, че си силен, искам да туря на твоя гръб. А другият казва: „Да, аз се радвам, че си ме намерил годен, турете половината от товара“. Единият люби и другият люби, или на окултен език казано товарът е разделен по равно на двама. Или пък, то е същото сравнение – празното шише и пълния кош. Аз искам между вас да се установят други връзки, по-благородни, защото мнозина от вас нито към себе си имате почит, нито към другите. Някои казват: „Хората се много обичат“. Човек трябва да има най-първо почитание към себе си, към своето висше съзнание, към душата си и тогава да има почитание към другите души, към окръжающите го. Имате котка, която обичате, ще я вземете за главата, за опашката, ще я стискате, ще правите карамболи, после ще я гладите и пак ще се примирите. Но, ако дойде до човека и речете тъй да постъпите, както с котката, той крайно ще се обиди. Казваме: „Да любим“. Как? Тъй, както котката, да я обърнем на гръб, да я стискаме за опашката, ушите. Когато ще пристъпим да разискваме за човешката любов, трябва да се знае каква е тя, конкретно какво значи, какви трябва да бъдат отношенията. Те

са математически отношения, строго определени отношения. Щом ги имате, ще образувате хармония, щом ги нямате – дисхармония. Сега за пример, двама като се срещнат, вие веднага казвате: „Той не знае колкото мене“. После, като го срещнете: „Той не е толкова висок като мене“. – Да, казва, аз съм нисък, но съм по-дебел, после аз съм по-учен. Друг ще тури друго качество, да каже, че е равен. И се започва борба. И следователно, ние базираме тази любов на знание, на това-онова. А Любовта е един закон, независим от всички социални отношения. Всички може да опитате. Нито учението може да я задържи, нито силата, нито парите. И ако не е така, покажете един човек, който да има знание, богатство и сила, и да е щастлив. Вие мислите, че ще бъдете изключение, че вие, като влезете в живота за вас ще има изключение. Не. – И вие, като влезете, ще бъдете една такава глупава запетая, турена не на място. Защото запетаята е потребна за малка почивка, но може да турите тази запетая там, дето няма почивка. Любовта аз наричам на физическото поле по възможност най-малката почивка, да кажем да се задъхваш или да поемаш въздух; да вземеш едно впечатление, то е най-малката любов.

Сега стария възглед вие ще го пазите за себе си, старото няма да рушите, ще посаждате само. Аз ви уча само на посаждане. Върху старото дърво ще присаждате тия новите присадки. Защото, ако вие разрушите старото дърво, ще спънете всяка еволюция. Защото от туй гледище великите хора в света са израз на цялото човечество. От духовния свят ще се съберат множество монади ще съединят своята деятелност и сила и ще дадат израз на един велик човек на земята. Тъй, както едно дърво може да изпрати един посланик в друго дърво, така в един велик човек на земята или учител, в него е съсредоточена всичката интелигентност на всички тия възвишени монади или души, които целокупно действуват в дадения случай. Следователно и вие сте такава съвокупност. Сега трябва да се приготвите, защото за бъдеще ще дойде и вашият ред на туй колело. И вие ще се запалите, но нито по-рано, нито по-късно. И вие трябва да намерите толкова огън, че като дойде, да се запалите. Трябва да наберете тази опитност. Само че сега, като гледате запалена свещ и вие искате да се запалите. Не бързайте. Туй колело, което се движи, като се върти, ще дойде на време. Защото сега, вземете в България, всеки, който е станал пръв министър все се намира в затвора. При сегашните условия всеки един човек се усеща в един затвор, или чака затвор, не паметник. Римляните с евреите въздигнаха кръст за Христа. Сегашните християнски народи въздигнаха църкви. Но в тия църкви не е Христос. Трябва още време докато узреят хората за туй великото, Божественото. Помежду вас трябва да се образуват връзки, но чисти връзки, не на сила. Да мислите по закона на свободата. Чисти и възвишени връзки! Връзки, без да се връзвате, ограничения, без да се ограничавате, т.е. като направите един капан, да

има две врати. Мишката, като изяде пастърмата, да излезе из втората врата. И като намерите пастърмата изядена, да кажете: „Тази мишка много хубаво е направила“.

Тайна молитва

Сега наскоро ще ви дам една задача. Няма да бъде много трудна. Трябва да я изпълните. Една задача ще ви дам, но не сега. Сега, ако ви я дам, задачата няма да принесе тия плодове, които се изискват.

Сега да видим как ще решите въпроса и по това ще видя да ви дам ли тази задача или не. Да видим как ще решите въпроса, защото и в двата случая има ограничение. Който люби, се ограничава и когото любят, се ограничава. Да кажем търговецът люби, ходи, търси стоките. Когото любят и той си губи времето. Той чака, понеже го любят, очаква. Тъй щото едновременно и двамата любят. Тогава загубата как трябва да се поправи? Именно тогава се явява кармата, ако любовта не се проявява хармонично и у двамата. Като почнеш да любиш и да те любят, кармата почва да расте. Щом възлюбленият един ден не се яви на мястото, питат: „Защо не дойде?“ А онзи, когото любят, питат го: „Защо не дойде на време?“. Значи, има известни ограничения, известни огорчения.

Сега за бъдеще вас ви трябва новата философия. Има друго едно разрешение, социално разрешение. Най-хубавото разрешение ще трябва и него да научите. Другояче, ако не го научите, за бъдеще ще имате по сто юларя, сто остена и всеки ден господарят ще опитва най-хубавия юлар и остен. Може някои да се изхабят. Питам ви: след като употребят отгоре ви сто юларя и сто остена, какво ще научите? Те са настоящи въпроси, минаваме от сегашното в бъдещето, т.е. да мине вашето съзнание, да се трансформира съзнанието от сегашното в едно по-висше съзнание. Този преходен период, за да го минете, трябва ви едно усилие, да се трансформира, известни граници на съзнанието трябва да се премахнат. Защото някои в класа, ако мислите да си оправите работите, може да ги оправите временно, но два пъти ще ги оправите, три пъти ще ги забъркате. Всеки окултен ученик, който иска да си оправя работите, той два пъти ще ги оправи, три пъти ще ги разбърка. А въпроса може да го решите рязко в неговата пълнота, без никакви заобикалки. Като разрешите въпроса, ще дойде нова светлина, ново разбиране, ново схващане вътре в живота. За туй познание, ако аз бих ви дал тия окултни познания, не зная кои от вас биха издържали. Вие всинца ще кажете: „Ще издържим“, но някому стомахът ще се развали, някого главата ще заболи, някой ще оглушее, някой ще ослепее, ще дойдат много страдания. Тази висша енергия вътре в нервната система ще произведе цяла една пертурбация. Ако вие не сте в съгласие с

великия Божествен закон да ви помагат, вие ще се стопите. За туй, именно, ученикът трябва да се подготвя дълго време и тогава да стъпи на краката си. Да добие по-силни вибрации, да придобие издръжливост. Та има причини да не се даде туй знание, понеже е сила, а тази сила ще разстрои неговото тяло. Малко ще ви обясня, с малки правила ще ви обясня. Ще правите опити няколко пъти да видим как ще се закали нервната система. Най-първо ще ви турим на една скара отгоре, разбирам фигуративно, на една скара ще ви турим, с духало ще увеличим топлината на 500 градуса, после под 600 градуса, после ще я увеличим на 600, 1000, 1200, 1500, 2000, 3000, 4000, 5000, да видим колко ще издържите. При 400 градуса желязото се топи. Значи, ако там се стопите, като желязото сте, ако се топите при 600 градуса, олово сте. Нали астрологически се определя силата?. При колко се топи медта? Платината се топи при 1800, 2000 градуса. Добре, така ще дойдат знанията. Но сега до колко може да издържите? При каква температура може да се стопите, без да изгорите? В алхимията се образува наистина горене. При алхимията искаме не горене, а топене. Един въглен, ако може да го стопим, ние ще го трансформираме от едно състояние в друго, ако го изгорим, процесът ще бъде обратен.

Сега тия мисли ги нахвърлям не да се плашите, трябва да бъдете смели, аз ви казвам какви са законите. По този път сме минали всички, и вие ще минете, понеже нашият път е най-лесен. Методите са най-сложни, но пътят е най-правият, лесен е. И тъй, ще мислите. Първият въпрос: да любиш или да те любят. И тогава ще определите кога се е появила любовта – във връзка с любовта в съзнанието туй „да любиш“ кога се е появило. И кога се е явило в съзнанието „да те любят“. Според вашето схващане как са се родили в живота тия две състояния на съзнанието. Направете един прост опит. Той е следующият. Да улесня съзнанието ви. Може да вземете една хубава череша. Най-първо направете опита, когато сте сит. Вземете най-хубавата череша, да видим колко време ще я държите. Най-първо вие искате да я държите, обичате я, но, колкото у вас идва гладът, във вашето съзнание се губи нейната красота и у вас ще се роди едно желание да я изядете. Забележете главните промени, които стават в съзнанието. Даже до следующата сряда може да направите този опит. Череши има, направете този опит. Вземете една или пет хубави череши, но да сте сити, нека седят. Вижте как ще дойде желанието да ги изядете. Значи сте минали в съзнанието да те любят. Ще кажете на черешата: „досега аз те любих, пък от сега нататък ти ще ме любиш“. Тъй и онзи, който люби, ще бъде погълнат. По-малките изядат по-големите. Всякога е тъй в света. Не голямото е силно, а малкото. Само онези от вас, които имат свободно време може да направите един малък опит. Някои може да направите разлика в съзнанието, някои може да не направите. Ще бъдат интересни тия аналитически процеси. Гледайте да бъдете спокойни. И ако

изпъкне нещо в съзнанието от миналото, кога се е родило туй желание у човека. А сегашните спънки, които съществуват между вас, ние ще ги изгладим. Има няколко начина за изглаждане. Художникът, като сгреши някъде, той има начин за изтриване, с боите се нацапва. Някой като сгреши, с гума изтрива. Но има начини и без изтриване. Понеже всяка погрешка е вътре в съзнанието, който разбира законите, чрез трансформиране вътре в съзнанието може да я премахне. Той е най-трудният закон, който сега може да приложим. В човешкото съзнание е направено всичко. От там трябва да започнем трансформирането. Да оставим за втори път.

1922_05_18 Необятната любов

НЕОБЯТНАТА ЛЮБОВ

12 школна лекция на общия окултен клас,
18.V.1922, четвъртък 8 1⁄2–9 1⁄2 ч. в. Ст. София

Т. м.

Прочетоха се домашните работи върху: „Една обична дума или едно обично изречение“.

Следният път ще си напишете най-големия недостатък, който имате. Само един, но най-големия. Може да го напишете, както обичате. Сега аз казвам: Онзи, който не е смел да признае своя недостатък, той никога не може да познае Любовта. Любовта не е за праведните, нито за любящите. Любовта сама себе си не може да люби. Може ли да люби? Кой ще люби? То е чудно да любиш, защото те любят. Любовта е Любов сама по себе си. Ако разсъждаваме окултно, щом искаш да любиш, значи липсва ти нещо и щом искаш да те любят, пак ти липсва нещо. Следователно, и като любиш, и като те любят, това показва едно несъвършенство. Любиш, защото не си съвършен и казваш, че и Господ люби. Ама Господ никога не е казвал, че люби някого. Я ми кажете где е казал, на кое място пише това? Срещали ли сте някъде да се казва, че Бог люби? Хората казват тъй, някой пророк дошъл и казал, че Бог е Любов. С Господа лично срещал ли си се? Вие сте чудни! Пророкът казал тъй. Да, но то е за негова сметка: от него не трябва да се заключава, че Господ люби. Сега нали имате критически ум? Да любиш, значи да имаш един недостатък. Сега аз говоря за Любовта тъй, както тя се проявява на физическото поле. На земята как се проявява тя? Ще ми говорите вие за онази, великата Любов. Тази Любов вие виждали ли сте я? Как се е явила тази Любов, я ми кажете вие? Може философски да кажете, как тъй? – Учителят говори. Туй не е право. Покажете ми двама души на земята, които се любят тъй, че през целия си живот да са живели в мир! Не само да говорим. Има светии, които са любили, но и те са дърпали косите си, само че туй нещо не е писано в книгите. Много светии са налагали общото правило и тогава не са казвали, че са светии, а после… Да, светии са били, но след като са умирали. Разбира се, аз говоря конкретно, не какво е горе, а какво е долу, между вас, тъй както Любовта се проявява. И ние трябва да започнем да изучаваме тази Любов тъй, както се проявява между нас, а не онази Любов, която ние я знаем. Сега вие говорите, че любите някого, нали? Но ако този, когото любите, пренебрегне любовта ви, какво ще се роди във вас? Най-първо, ще се роди едно огорчение, нали? След огорчението ще се роди едно озлобление, след

озлоблението ще обърнете гърба си и ще кажете: „Каквото ще да става", и ще се свърши въпросът. Павел казва, че Любовта не отпада, нали? Е, питам тогава: Ако вашата Любов по този начин отпада, Любов ли е? Любов е само тази, която може да издържи всичките грехове на света, всички безконечни грехове на хората; тя е Любовта на ангелите и на боговете. Това е Любов! А любов, която не може да издържи греховете на хората, това е помия! Туй е моето определение за Любовта, разбирате ли? Защото праведният няма нужда от Любов. Аз, който съм праведен, каква нужда може да имам от Любов? Каква нужда има Господ от Любов? Той няма никаква нужда от Любов. Но понеже тия същества, слабите, които са искали Господ да им даде живот, те Го молят, заставят Го да ги люби. Той има много важни работи, с които се занимава, но понеже те като хлопат, хлопат на вратата и най-сетне той ще стане, ще си наруши мира да види какво искат. Те казват: „Ти ни даде живот, сега ще ни упътваш". – Ще ви упътвам.

И тъй ако искате вие, от окултно гледище, да се справите с вашите погрешки, някой път трябва да търпите и себе си. Някой път вие като не може да търпите себе си, намирате някой по-виновен от себе си, за да се търпите. Не, не, като изкараш всичките грехове, пак трябва да се обичаш. Когато е хубаво, то е в реда на нещата, но да обичаш себе си и когато си грешен, в това се изисква доста голяма смелост.

Сега мнозина говорят за Любовта. Ако аз ви разкритикувам вашата любов, то не е любов. Някой говори за любовта, иска да го похваля, казва, че ме обича. Аз зная защо ме обича. Казва: „Обичам Учителя". Аз съм една круша, пълна с круши, как няма да ме обича? Ако бях един идиот, после ако бях един метач по улицата, тогава нямаше да ме обичате. И аз не вярвам на вашата любов, нищо повече! Не вярвам на вашата любов! Вярвам в любовта ви дотолкова, че докато имам туй богатство, ще ме любите, утре, като го изгубя, ще ме отхвърлите. И който дойде на място на тази любов, ще иде заради него. Сега това е за религиозните хора, които говорят само за Любов, за Бога говорят, небето са виждали и казват: „Какви ще бъдем там". Това е само едно забавление. Аз забелязвам, че някога някои ме наблюдават как аз гледам, мислят как ли ги виждам, като ясновидец. Пък аз виждам далечните им планове как ги кроят и в бъдеще искат да бъдат предатели. Без разлика е за човека и предател да бъде, то пак е смелост. Той пак от Любов го прави.

Питам ви, като ученици на окултизма: Как се роди злото в света? Как? Като слезе Любовта, роди се и злото заедно с нея. Ами нали Бог е съвършен, нали човек е излязъл от Бога? Сега вие ще кажете: „Нима ние нямаме Любов?" Аз засягам Любовта от друго гледище. Онзи, горчивият

корен, който се проявява във вашата душа, от где иде той?

Аз ще обясня Любовта в първа степен. Любов, която не може да се разбере, е омраза! А кога великата Любов става омраза? Сега майката родила 5–6 деца, обаче едното от тях обича повече. Следователно, туй обично дете е станало причина да се появи в къщи омразата. Любовта на едното ще роди омразата на другите. Не е ли туй фактически в дома? Така е добре. Как трябва да примирим тия енергии? Аз говоря за Любовта, като енергия. Сега ние се намираме в света на контрастите. Там, дето има омраза, има и Любов. Любовта е несъвършена. Любовта, в която има сенки, е несъвършена, а съвършената Любов е без никакви сенки. И когато вие дойдете в съвършената Любов, ще се намерите в безгранична светлина, там ще бъдете сами. Ама няма да има никакви образи наоколо и никакви ангели няма да има. Ти ще живееш в една безпределна светлина и ти сам не ще имаш никакъв образ. Питам тогава: Ще се яви ли някаква омраза в душата ти? Не. Ти ще бъдеш тих и спокоен, там ще чувствуваш присъствието на тази вечна свобода, там ще чувствуваш Любовта, миналите космоси не ще се явят, а щом искаш да създадеш някой космос, ще извикаш омразата и Любовта. Следователно, щом човек иска да създаде един образ, веднага злото се ражда в света. То е един видим образ. Корен на злото са желанията на образи. А образът, това е една примка да хванем една Божествена душа, да я ограничим, да ѝ турим един юлар, да ѝ турим остен и да я измъчваме, колкото искаме. И тъй Любовта на земята не е нищо друго, освен едно ограничение. И сега хората това правят, те не се обичат, а само се измъчват. Тъй съм ги познал аз. И някои ще кажат, че се обичат. Към онзи, когото обичаш, трябва да бъдеш най-внимателен, защото и най-малката ти погрешка ще внесе най-голямото нещастие – барут е това – ще има лоши последствия. Ти ще любиш, но ще бъдеш крайно внимателен, а искаш ли да те любят, пак ще бъдеш крайно внимателен в езика си и във всички отношения. Защото формите носят злото в себе си. И вследствие на туй, някои говорят, говорят за другите, говорят, че еди-кой си еди-какво си казал, но ти трябва да знаеш, че като съзреш тия форми, ще дойдат в стълкновение, ще стане един взрив и вие, които сте на земята, из въздуха ще ходите.

И тъй, когато дойдете да боравите с образите на Любовта, ще внимавате. С Любов, която има образи, ще бъдете крайно деликатни. Например, имате някой човек, когото обичате, заради вас той е красив, нали? А за другиго вашият красив човек е грозен. Тъй щото нещата, които ние ги считаме грозни или отвратителни и лоши, това не е абсолютно правило: от окултно гледище, ние не знаем коя е мярката на абсолютното зло в света. Има абсолютно зло в света, има и относително зло в света. Но не знаем мярката, с която си служим. Например, вземете между животните, зъбите

на вълка са направени, за да се брани: като го закачиш, той се брани, значи той ще те ухапи. Казва: „Не ме бутай, зъби имам“. Вола, като го бутнеш, той с рогата ще те бодне. Казва: „Не ме закачай, рога имам“. Коня ако го бутнеш, той с копитото ще те ритне. Казва: „Крака имам“. Значи всички същества си имат един начин за бранене. Той и с ръце, и с крака, и с уста, не само със зъби, а и със езика си, с всичко, той е усвоил всички методи за бранене.

Сега за да можете да разберете дълбочините на туй окултно учение, вие трябва да се справите с всички противоречия. Любовта трябва най-първо да я схванете, като един безграничен принцип, в който няма никакво зло. Да я схванете без никакво съдържание и без никакъв смисъл. Защото щом признаваш, че в Любовта има смисъл, тогава има и съдържание; щом има и съдържание, има и форма; щом има форма, има и зло. Или както казваме ние: вечното, като се ограничи, злото се ражда.

Сега ако аз ви оставя на туй положение, ще ви създам едно зло, т. е. тъй, както ви говоря сега, ще ви създам едно зло и мнозина от вас ще пострадате. Сега вие казвате: „Да се обичаме“, „Бога да обичаме“. От хиляди години ние казваме „да се обичаме“ и все не се обичаме; „да бъдем милостиви“, и все не сме такива; „да бъдем внимателни“, и все не сме внимателни. Всеки ден ние все обещаваме, обещаваме, обещаваме, а при това все има нещо, което ни препятствува. Кое е това, което ни препятствува? – Че ние не искаме да признаем нашите недостатъци. А недостатъкът е: всякога, когато човек се намери ограничен в известна форма, това е недостатък. Например, ограничени сте в едно тяло, каквото сме ние. Ние казваме, че сме създадени по образ и подобие Божие, но ако бихме погледнали на туй човешко тяло, тъй както е то в същност, бихме избягали на 300 километра далеч от него. Тъй идеално е, когато се говори за човека, че е направен по образ и подобие на Бога, но това ни най-малко не означава туй тяло, което сега имате. И когато аз говоря за онзи ум, ни най-малко не означава този ум, който сега имате; когато аз говоря за онова сърце, ни най-малко не разбирам това сърце, което сега имате. По някой път вие имате такава опитност, чувствувате Любовта като нещо отвлечено, но то е за 5–10 секунди, то е едно Божествено състояние, чувствувате като че целият свят е примирен, но туй състояние изчезне и после пак дойде старото, обикновеното, мрачното състояние. После имате известно просветление на ума, като че всичко е Божествено, всичко схващате, но след малко пак дойде обикновеният ум. Тези състояния ние трябва да ги различаваме. Именно там е сега въпросът: окултната наука дава методи, по които ние трябва да трансформираме нашето съзнание. Сегашното съзнание трябва да претърпи някои промени. А тъй както сте според сегашното си съзнание и в рая да влезете, пак ще потънете. Никой не може

да разбере какъв е законът. Ако вие турите отгоре на морската повърхност камък, той ще потъне. Щом ви поставят в райската градина, вие през пода ще потънете. Толкова тежки сте, че райските подове не могат да ви издържат. Е, питам: Как ще седите тогава в рая? Сега в школата вие какво мислите? Някой от вас е нещастен, търси някой начин да се излекува, друг иска да стане учен, трети иска да стане богат – всички мислите само за материални работи. А тия материални работи вие ги одухотворявате и казвате, че мислите за Господа. А хората мислят много малко за Бога, много малко! Сега не мислете, че аз с моята четка искам да ви зацапам. Не. Аз още не съм изкарал всичките ви недостатъци. Аз не ви цапам, ами трябва да се хвърли тази светлина, да се схванат нещата тъй, както са в своята реалност, за да се познаем. Знаете ли на колко еволюции е послужила тази материя, от която са направени нашите мозъци, с които сега си служим? Знаете ли на колко еволюции е послужило сегашното ни тяло? И знаете ли, че именно в тази материя са вложени всичките недъзи и недостатъци на ония, които са заминали? Тя е тор и този тор ние трябва да го преработим тъй, както растенията преработват всички нечистотии. И вследствие на това, ние усещаме в себе си постоянно един гнет. Ако тази материя беше девствена и чиста, ние не бихме чувствували тия състояния. И сегашните лекари казват, че когато има такива утайки в кръвта, от тях усещате едно неразположение вътре и трябва да се пречистят. Това значи, че материята е нечиста. Сега искам вашият ангел да не е слаб. Ангелът ви не трябва да бъде слаб. Вие като един търговец трябва да знаете вашия ефектив, точно, математически, толкова звонково злато имате в касата си, ни повече, ни по-малко. Трябва да знаете още на този ефектив какъв кредит съответствува. Злато имате, но имате и нещо, което не е чисто. Може да разполагате с 100 000 лв., а правите един оборот с 5–6 милиона и за вас хората казват: „Той е един търговец с няколко милиона“. Други може да мислят, че всичко, което имате, е капитал. И всички съвременни добродетелни хора фигурират само с един много малък ефектив, а в същото време, всеки минава за човек с по 10 милиона капитал. Някой минава за светия, друг минава за виден, а някои минават за много прости; последните са по-добри, понеже имат смелост, казват цялата истина тъй, както е: „аз имам толкова в касата си“. Следователно, ако вие за в бъдеще искате да успеете в окултната наука, да преминете този цикъл и да влезете в следния, трябва да напуснете сегашния си ум, а ако не го напуснете, ако не напуснете сегашните си разбирания, ако искате да се удоволствувате, ще останете всички, като жабите, в това блато, вътре, и за 10 хиляди години най-малко ще крякате в блатото. Вие ще кажете: „О, благият Христос!“ Но знаете ли какво нещо е благост?

Всеки, който се е опитал да изнасили Любовта, да изнасили Бога, не е харосвал. Няма по-отвратително нещо в света от това да изнасили човек

Бога. Разбирате ли това? Ако кажем, че ние сме фактически образ и подобие на Бога, ако ние себе си изнасилваме, всякога може да изнасилим ближния или Бога. Бога изнасилваме, нищо повече! И себе си като изнасилваме, пак Бога изнасилваме. Питам: Какво ще ти възрази Господ? И знаете ли, по някой път като опъваш тази тетива, опъваш я, опъваш, дойдеш до едно място, но не можеш да опъваш вече, защото тя не може да издържи, и като я откъснеш, знаеш ли какво причинява? Сега някои от вас не схващат как идат нещастията. Представете си, че живеете на втория етаж и допуснете, че вие пренасяте едно съкровище на (от) първия етаж. Всяка вечер пренасяте по 10 килограма злато. След една или две години какво ще стане с този етаж? Мислите ли, че той ще издържи? Няма да издържи. Тия греди ще се попукат, етажът скоро ще се срути и вие заедно със златото ще се намесите долу. Вие, съвременните хора, съвременните ученици, имате толкова злато, турено във вашия ум, че гредите се пукат и зданието скоро ще се срути. И къде ще идете – в дъното на морето. Така и светът, няма да се мине дълго време и той ще се срути. Та затова Бялото Братство приготовлява членовете на новата култура да напуснат този етаж. Вие можете да го схванете много буквално. Аз ще ви приведа един пример. Казвате: „Ние сме правоверни“. Нападнат неприятели някой град. Ти се примириш, оставиш богатството и тевтерите, и казваш: „Хайде, братко, да се примирим“, и бедният мисли, че ти си му простил. Обаче като се оттегли този неприятел, ти пак намериш тевтерите си и казваш: „Ти пак ми дължиш“. Сега и вие се обръщате към Бога, молите се, разкайвате се, но като намерите стария тевтер… Питам: Каква е тази любов, съвършена ли е? Любов, която не е в сила да заглажда греховете, не е любов! Това е първото нещо, първото качество на Любовта. И казва Бог тъй: „Ще залича всичките им грехове и сълзите им ще изсуша, ще ги изтрия“. Следователно, това е първото качество на Любовта. А силата в какво седи? Ако твоята Любов може да заличи вътре в тебе твоите погрешки и погрешките на твоите ближни, това е Любов. Аз така определям Любовта. Мирът само тогава ще дойде, ако Любовта може да ги заличи. Не може ли да ги заличи, ще знаете, че това не е любов. И когато Христос е казал онзи велик закон, че ако брат ти се обърне към тебе да го простиш, той приблизително е искал да каже това. И най-мъчното нещо е това. Много мъчно е да простиш, не само да простиш, но да забравиш, не само да забравиш, ами помен да не остане на това място, и там, дето са били най-лошите думи, да туриш най-хубавите думи за този, когото сте мразили.

Сега аз ви говоря като на ученици на окултната школа, а на външни не говоря. На външните ще говоря за благодат, за милосърдие, за Любовта, че трябва да се любят тъй. А на вас говоря: Ако вашата Любов не може в самите вас да заличи вашите прегрешения, знаете ли колко е отвратително това, когато те мъчи някое прегрешение от миналото, от сегашното?

Молиш се, Молиш се, и Господ не те чува. Защо не те чува? Защото ти искаш да Го лъжеш. – „Къти-къти“, „къти-къти“, като онази селянка, която хвърля зрънца на кокошките. „Къти-къти“, хване една, „ох, моето пиленце“, „къти-къти“, тури я в тенджерата, „къти-къти“, докато я изяде. Е, как мислите вие? Мислите ли, че аз мога да вляза във вашата тенджера? – Никога! Нито аз, нито вие! „Къти-къти“ не може! И ще дойде тогава някой окултист. Но какъв? „Къти-къти“ окултист. А ние сме оградени с „къти-къти“. И сега ще ви питам тъй: От кои сте? От „къти-къти“? Всички стари окултисти аз ги кръщавам тъй: „къти-къти“. А сега за новите, ще ви дам друга формула заради тях, втория път, като говоря, ще ви кажа това правило какво е. Трябва да бъдем откровени, искрени спрямо себе си. Време е вече да кажем: „Моята Любов може да заличи моите прегрешения“. Не е въпросът може ли или не може. Никакви съмнения! Всичките други правила, които окултистът дава, аз ги заличавам. Любовта с правила не работи! Тя, като дойде, всичко заличава, свършена работа! Като дойде тази Любов, вие сте безсмъртни, вие сте безгранични! То е първото нещо. И в дома ви вече няма да има неприятели, ще има само приятели.

Сега аз искам тази мисъл да остане у вас, няма да я изнасяте навън. Тази мисъл, която ви казах тази вечер, от тази стая да не се изнесе и който се осмели да я изнесе навънка, ще му наложа едно от най-големите наказания, каквото до сега не е виждал. Тъй едно от най-големите наказания, една от най-големите бели, едно от най-големите страдания. И ще го питам: Иска ли тази истина пак да я изнесе навънка.

Не говорете за Любовта, докато не е във вас, срамота е! Това е най-свещеното име! Спомнете си, там, дето се казва: „Да не произнасяме името Божие напразно“. Името на Любовта напразно не трябва да се произнася. Туй е, което аз зная! Любовта, то е едно от най-свещените имена, с което светът се създаде. Защото произнесете ли това име и не сте готови, ще си създадете във вашата карма много нещастия, ред поколения ще бъдат нещастни. „Да не взимаш името на Господа Бога твоего напразно“, е казано. В какво напразно? Само когато си готов за Любовта, ще я повикаш и тогава ще създадеш около себе си един свят на красота, свят само на Любов, свят само на мир, свят само на радост, на веселие, на хармония, свят на блаженство. Туй ще създадеш, като произнесеш нейното име. Някои от вас сега ще кажат: „Знаете ли какво каза нашият Учител“. Вашият Учител вие не го знаете. Где е вашият Учител? Виждали ли сте го? Ще кажете: „При масата е“. При коя маса? Няма го там. Мислите, че Учител има при масата, при вас? Колко се лъжете! Ще кажете: „Ами, че не ви ли виждаме?“ Не ме виждате. „Нали ни говорите? Нали си говорим?“ Не си говорим. Ние си говорим на един неразбран език. И вие даже една

хилядна част не разбирате от това, което говорим и от онова, което вие бъбрите, и аз една хилядна част не разбирам.

Разбираш Учителя си само тогава, когато си във връзка с тази Велика Любов, и душата ти само тогава има общение с него. Когато намериш Учителя си, и когато Той те намери, твоят Учител ще бъде сляп за всички твои погрешки, и ти ще бъдеш сляп за всички погрешки на твоя Учител! Учителят на земята се цапа толкова, колкото и ученикът. И учениците се цапат. Тук, на земята, всички се цапат. И мислите ли, че ония, на които ръцете са меки, са най-чисти, че са най-праведните? Мислите ли, че онези моми, които ходят с хубави дрехи, са най-чисти? А онези в кухнята, необлечените, са най-грешни? Или онези, които копаят на нивата, са грешни? Аз мисля обратното: Онези, които играят на хорото, са най-големи грешници; онези, които се молят в църквата, са най-големи грешници. Онзи, който работи на лозето, който работи на нивата, има ли в какво да е грешен? Той е по-праведен. Например, ще иде някой на църква, ще каже: „Господи, Господи“ (ръцете прилепени една о друга). Ами кой те е научил тъй да се молиш? „Ами, че майка ми тъй ме е учила“. „Ами Господ казал така.“ Аз съм обяснявал. Кога? А майка ти кой я е научил? Твоята мъдрост и твоята Любов, като сили, трябва да влязат в душата ти и да заличават греховете ти. Не да стискаш ръцете си, а ще вземеш тевтера да заличаваш греховете си. Когато човек иска да крие нещо, той допира ръцете си една до друга, вдига ги за молитва, но има скрито нещо в тях, после ги отваря и казва: „Господи, всичко е отворено пред Тебе, както виждаш“, но после пак ги приближава и казва: „Един ден пак мога да туря нещо между двете ръце“. Един окултен ученик, който си служи с такива маниери, не може да успее, защото всяка една негова мисъл ще произведе в другия свят такива вибрации, за които всеки би го отдалечил на милиони километри от себе си. И когато ангелът се приближава до такъв човек, той взима всички предпазителни мерки, да не избухне тази бомба. Защото, ако избухне, тя може да причини едно зло. Сега туй е вярно по отношение на физическия живот. От 20 години следваме тоя живот, но при неговите форми светът не може да се поправи. Никакви религиозни форми не са в състояние да видоизменят човешкия характер. И тогава казват, че е права мисълта: „Когато Духът дойде“. Кой Дух? Духът на тази велика Любов, която всичко заличава. И ние ще повярваме в Бога, че Той е заличил греховете ни, забравил ги е. Някой ще каже: „Ама греховете ни са толкова много, че Господ не може да ги заличи“. Тогава ако Господ не може да ги заличи, Неговата Любов е много слаба. Но след като Господ е заличил твоите грехове и ти отидеш да правиш нови грехове, твоята карма ще се удесетори.

И тъй, аз ви оставям на първото положение. Не мислете, че искам да ви

въздействувам. Не! Казвам: Ако вие искате да бъдете ученици на туй велико Бяло Братство, непременно Любовта ви в бъдеще трябва да бъде такава. На всинца ви казвам: За да можем да вървим напред, непременно Любовта не само на едного, но на всинца ви трябва да бъде такава. Любовта на всеки един от вас трябва да заличи погрешките. Всеки един от вас в себе си трябва да направи това, а не другите да му го правят. Всеки един от вас трябва в своя ум, в своето сърце да ги заличи. И когато вие ги заличите, тогава ще дойде Господ да пише. На Господа трябва чиста книга, на която Той да може да пише своето Слово. И казва пророкът: „Ще отнема каменните им сърца и ще напиша закона си". Някои тълкуват, че Господ ще направи това. Да, Господ ще го направи.

Сега не казвайте, че утре ще направите туй, нито след една година, нито сега, но кажете в себе си: „Това ще бъде така!" Ако кажете: „Аз сега ще го направя", няма да го направите. „Така е било и така ще бъде!" Следователно, това е мая. А туй, сегашното заблуждение, това е заблуждение на черната ложа, заблуждение на дявола (казано в религиозен смисъл). Той е най-голям хипнотизатор; ще те тури в хипнотически сън, ще те хипнотизира и след като извърши хиляди престъпления, ще каже: „Ти си извършил това и това престъпление". И всички тия реклами са на дявола. Не, не, ние чужди реклами не носим.

И тъй най-първо Любовта трябва да заличи всичките ваши погрешки, за да може да тръгнете. Например, някои от вас трябва да се хармонизират, за да приложим друг един опит. Пак ще ви дам един опит, малко по-голям от този, но пак ще бъде микроскопичен. И след туй знаете ли какво ще дойде? Ще ви дам трети един опит. Защото ако сега ви дам най-тежкия опит, едва ли ще останат от вас 10 души. Аз ще ви кажа, ще бъда откровен. На вас, учениците, които сте тук, ако ви кажа: 3⁄4 от богатството си още тази вечер ще дадете за братството, ще го внесете още сега, вие ще кажете тъй: „Ще си помислим малко". И веднага ще помислите дали Господ е казал тъй или тук се крие някоя друга работа. Не, не, 3⁄4 от богатството си ще дадете ли или не? Сега вие ще кажете: „На Витоша лесно се ходи, ама туй?" Знайте, че и туй ще дойде. Сега този изпит е нищо, той е цвете, има още по-тежък, него няма да ви кажа. Да знаете, че ще се изпитате, през сито ще минете. Изпити ще дойдат, ще видим сега кой ще издържи докрай, кой не ще се усъмни. Вие казвате, че Любов имате, и аз ще опитам вашата Любов. Вие казвате: „Учителят казва, че нямаме Любов". Как да нямате Любов? Аз съм дошъл да изпитам Любовта ви. И щом намеря, че имате Любов, аз взимам думите си назад. А щом вие не издържите; вие ще вземете думите назад. Нали ще бъдем искрени в изпита? Така аз ще ви туря на изпит и най-после, като ви прекарам през всички изпити и вие ги издържите, ще кажа: Положете сега и мен на един изпит, който вие

намирате за добре. Аз ще ви дам право и вие да ме поставите на изпит, какъвто вие искате, но по-напред вие, после аз. Тогава ще завършим школата и ще влезем, къде? В новата епоха, дето нито за мъж отиват – как е казано там? – „Нито се женят, нито за мъж отиват, но са като ангели.“ И Тази епоха ще бъде. Туй може да стане, то е в трансформиране на съзнанието. Не говоря за човешката плът, то е във трансформиране на съзнанието в човека.

Т. м.

1922_05_21 Много плод

МНОГО ПЛОД

В това се прослави Отец ми, да приносите много плод; и така ще бъдете мои ученици. (Ев. Йоан 15:8)

В какво се изразява разумният живот на човека? Природата отговаря на тази задача – с плода. Там, дето има плод, има разумен живот, а там, дето няма плод, няма разумен живот. Сега тия плодове в природата се различават по качеството, различават се по състава, различават се и по силата, която съдържат в себе си. Върху тази философия на живота съвременните хора не мислят. Съвременната култура е замязала на културата на ония картоиграчи или таблоиграчи или шахматоиграчи или билярдоиграчи, цялото внимание на които е съсредоточено върху топката с пръчката, и цяла нощ си играят, като че светът седи само в тия топки, от единия край до другия. И като ги въртят, ще кажат: „Играхме и аз победих!“ Какво е победил? – От единия край до другия с топката. Има някои пък с кегелбан, с кукличкi, прекатурва ги, изправя ги, прекатуря, изправя и казва: „Победих аз“. После казва: „Аз го победих, като играх на карти“, дамата му взела, това-онова взел, вземане все от книги. „Сражавал“ се и „победил“! Аз не виждам никаква победа, никаква култура. Съвременните културни и религиозни хора и те играят на карти и на билярд. Богословците имат такива дълги щеги. Топките от единия край до другия си играят и наоколо има други, които слушат, разискват те и казват, че добре изтълкували еди-кой си стих на Писанието. Аз казвам: Приложихте ли го добре? – „Не, не го приложихме, но само го изтълкувахме.“ Природата не търпи никакво тълкуване, тя признава само приложение, приложение! И всички нещастия в света произтичат от неприлагане на нейните закони. Всичките съвременни нещастия, сегашните, преди и ония, които ще дойдат, произтичат от този факт – неприложението. Туй неприложение, където и да е, дали е в политическия живот на една държава, дали е във физическия живот или в културния или вътрешния живот, който и да е, щом има нарушение на този закон, непременно ще дойдат лоши последствия. Няма изключение. И всички съвременни учени хора искат да ни убедят, че има изключение, че по известни начини: един ден те ми казват, че щели да направят малки пилюлчета, да се храним, без да работим. Турците казват: „Гел кузум гел“, а българите казват: „Зей, коню, за зелена трева“. Има утешения, които са верни, а има утешения, които не са верни. Ще бъде смешно, когато завеждат някой човек да го бесят на въжето и да му кажат: „Няма нищо, добър е Господ“. Твоят Господ е добър, но въжето не е добро. Пак ще ни убедят, ще кажат: „Е, тъй е писано“. Не, не е тъй писано. Хората написаха

този закон. Защо трябва ние постоянно да извиняваме своето прегрешение, че Господ е писал? Във великата Божествена книга, която аз съм разглеждал, не съм срещнал досега Господ да е написал нещо подобно в нея. Срещал съм много коментатори, които са писали много. Но в Неговата книга е писано тъй: „Всеки, който е изпълнявал моя закон, е благословен, а всеки, който не е изпълнявал моя закон, е наказан“. Тъй пише в книгата, и тогава законът гласи така. Когато аз говоря за Любовта, криво ме разбирате. Абсолютната Любов на Бога разбира абсолютна Правда. Там, дето няма Правда, няма Любов. Следователно физическата страна на Любовта е Правдата. За да се изяви Любовта на физическото поле, непременно трябва да имате Правда. Няма ли Правда, най-сладките ви думи, най-сладките ви увещания, че туй било, че небе имало, че ангели имало, че църквата била такава, че оня бил прав, това са празни забавления. Нам ни трябва, в дадения случай, Правда, абсолютна Правда. Тази Правда трябва да се приложи спрямо всички еднакво, без никакво изключение! Правда, която трябва еднаква да бъде и спрямо вола, и спрямо човека. И в Божествената книга аз чета тъй: Човек седи по-горе от вола по интелигентност, но по Правда волът и човекът имат еднакви права пред Бога. И ако вие не отдавате това право на вола, то е ваше разбиране, но един ден Бог ще ви докара в съда и ще ви каже, че вие трябваше да бъдете справедливи спрямо този вол, който ви е орал 10–15 години на нивата, а вие сте му давали малко сламица и мислите, че сте му заплатили, и след туй ти го заколваш, и жена му, кравата, сте взели и детето му сте взели и казвате: „Господ така е решил“. Не е решил така Господ. Аз говоря сега на разумните хора, на вас, като мисля, че сте разумни. За разумните хора е така, а за глупавите е другояче.

Сега може да се спра и да обясня какво разбирам аз под думата „вол“. В Божествената книга воловете имат съвсем друго значение, отколкото вие знаете. Вие като намерите един вол, ще го впрегнете да ви работи, нали? А в Божествения свят тия същества извършват съвсем друга длъжност. И воловете на небето са много по-интелигентни, отколкото най-великият философ тук, на земята. Знаете ли вие туй? Духът на един вол горе, в Божествения свят, е 10 пъти по-интелигентен от най-гениалния човек тук, на земята. И благодарение на тази гениалност на тия волове, те с търпение носят боденето на остена и кланeто, и казват: „Няма нищо, ние ще се жертваме за тия „интелигентните“, „умните“, направени „по образ и подобие Божие“. Следователно воловете изпитват интелигентността на хората. Но един ден те ще застанат пред Бога и ще кажат: „Ние имахме рога, орахме нивите, а тия хора без рога и с най-хубави ръце и крака, какво направиха?“ И тогава ще се наредят, от една страна, машини, топове, счупени крака, хора, които ще представят човека „по образ и подобие Божие“. От делата на хората какъв плод има? Човек е направил банки,

каси, турил е пари, това, онова, взима лихва 10%, 20%, 30%, и като се изнесе всичката тази култура, не зная колко плод ще излезе от нея. И вие сега, всичките съвременни хора, и религиозните в това число, с един глас казвате, като онези 400 пророци във времето на израилския цар, които викаха да има война, да идат на война. Всичките с един глас викаха. Идва Йеремия, но му казват: „Ти лъжеш, не те е пратил Господ, ние каквото казваме, това е вярно". И съвременните хора казват: „Кой те е пратил тебе, да ни говориш тука, да ни смущаваш?" Аз ще им отговоря тъй: Вашата кола скоро тук, на пътя, ще се забатачи и ще се счупи, а там някъде има друг път, много по-удобен. Аз съм се явил да ви предпазя. След като извърша моята длъжност, ако ме послушате, добре, а ако ли не, вие от собствената си опитност ще се научите.

Сега аз ще ви приведа един малък пример. Има хора в света, които са умни. Двама неприятели, единият е граф, а другият е един обикновен господин. Графът се наричa Кенигсберг, а другият господин – Бругсон. И двамата са ужасни неприятели. Някой път се дуелирали, но не могли да се примирят. Граф Кенигсберг имал красива дъщеря. На Бругсон идва една светла мисъл, да се примири. Подкупва той един работник, дава му около 4–5,000 лева, та дъщерята на първия като се разхожда до някоя река, да я бутне вътре и да не мисли за последствията. И работникът, като взел тия 4–5,000 лева, един ден, когато графът се разхождал с дъщеря си, взима той и бутва дъщерята. Графът не можел да плава. Бургсон се хвърля в реката и изважда дъщеря му. Тези хора, които 4–5 пъти се дуелирали и не могли да се примирят, в този случай графът отива, хваща му ръката и казва: „Аз ти благодаря, сега те познах, че си благороден".

И аз казвам на съвременните хора: Трябва някой да дойде да бутне дъщеря ви във водата, за да се примирите.

Вторият пример, който ще ви приведа, е от съвсем друго естество. „Отвореният мост" аз го наричам. То се случи в Америка. Господин Браун и Мелби, млада мома. Обичат се двамата. Ще кажете: „Какво лошо има в тази обич?" Нищо лошо няма, отлично нещо. Браун е чиновник при един въртящ се мост: да отваря и затваря моста, да отваря моста, когато морските кораби минават, и да го затваря, след като те отминат. Обаче при един случай той отваря моста, идва неговата възлюблена и той забравил да затвори моста. Експресът идва, те се любуват двамата, разправят си за щастливи дни, а целият експрес пада в реката долу.

И аз казвам сега, че всички съвременни религиозни хора са отворили този мост и си правят забавления като тези двамата, Браун и Мелби, и експресът ще падне в реката. Умишлено не сте направили това

престъпление, а от любов. Не можехте ли да затворите моста? И тази Мелба трябваше да каже: „Затвори моста и тогава да се разговаряме“. И сега всички съвременни хора разрешават най-трудните и спорни въпроси при отворен мост. Казвам: Този мост трябва да се затвори. Кой е отвореният мост? Това е омразата. Затворете моста, това е скачване с Любовта. Вложете тази Правда. Аз съм готов да ида в коя да е църква да говоря, но искам едно нещо – без патрахили и одежди, а по Бога. Господ е сит на нашите хвалебни песни с отворени мостове. Най-първо ще застанем всички да се попитаме, от толкова хиляди години на земята, какво сме извършили за Любовта? Има ли Любов, за да я признаем като един факт? Никакви извинения! „Ами ти какво мислиш?“ Отговарям: От делата ми ще ме познаете. „Вие какво мислите?“ – от делата ви ще ви познаят. Туй много ясно е казано. И когато някой път аз съм малко рязък в своите беседи, казвате, че искам да ви нападам. Не, аз говоря истината. Аз обичам да говоря на мек език, и съжалявам, защото съм принуден да кажа истината и когато я кажа, тя едновременно влиза в стълкновение с интересите на хората, понеже те не съвпадат. И аз съм поставен пред дилемата: на Бога ли да угодя или на хората? Ако угодя на хората, Бог ще ме отхвърли, а ако угодя на Бога, хората ще ме отхвърлят. Тогава казвам: Предпочитам по-малкото зло – да ме отхвърлят хората, защото да ме отхвърли Бог е голямо зло. При това аз излагам това учение принципиално. Не само на теория, а бих посочил на всички бащи и майки начини за възпитание, които трябва да приложите. Ама кога? – Когато вие съблечете вашите одежди. На всинца ви казвам това, защото вие сте свещеници с филони, но никога няма да ви поверя цялата истина, защото е свещена, а вие може да злоупотребите с нея. Само когато смъкнете филоните си, когато смъкнете вашите одежди и приложите Правдата, само тогава аз ще ви посоча правила вътре в природата, и в една година вие ще имате такива резултати, както за хиляда години. Сега някои ще питат: „Има ли Господ, няма ли Господ?“ Тази е една лъжлива философия. Господ в света е изчезнал по причина на нашата неправда. Ако аз извадя на някого очите и го питам: Има ли светлина? Но защо очите му са извадени? И ако на много хора очите са извадени, не са на място, те казват: „Няма Господ“. Кой е причина, кой е виноват за това? Обаче аз съм готов да ви наместя очите. Вие казвате: „Може ли, като Христа, да ни отвориш очите?“ Мога, мога на всинца ви. Не да наместя физическите ви очи: то е най-лесното за мен. Мога да ви ги отворя на всинца ви. Сега виждам по лицата ви, вие схващате материалната страна и казвате: „Дали туй нещо ще дойде?“ Не, не, в туй учение, което аз проповядвам, пътят е най-лесен, но методите са най-мъчни. Тия опити, които ще ги направя, няма да бъдат тъй сполучливи. Ще си зададете голям труд. Учение трябва, учение, учение, учение! То няма да дойде лесно. Най-голямото заблуждение е, че те казват сега: „Господ изведнъж щял да го

научи“. Е, хубаво, покажете ми един човек, който се е родил учен. Той се ражда с известни дарби, но Духът не може всичко да даде. Най-учените хора са минали през такива страдания, мъчения, изпитания, за да добият туй знание! Сега искат да ни убедят, че то лесно може да се даде. Това е лъжлива философия. Бог обича прилежните, трудолюбивите, искрени хора, които обичат да работят. Честно и почтено трябва да се работи.

Сега Христос казва: „За да приносят плод, в туй се прославя Отец“. Кой се прослави в това? – Любовта се прослави. Коя е онази сила, която може сега да ни сближи? Защо ние не се разбираме? А можем да се разбираме. Светът е толкова широк! В него има вложени за всички толкова блага! Вие можете да бъдете щастливи, но още не сте живяли, не сте живяли. И вашият живот, сегашният ви живот аз го намирам, че не е от много щастливите. Той е един живот само на мъчение. Малко медец ще ви дадат... Вие сте в почти туй положение: в Ямбол българите имат такива дараци, че площта, в която конят върви, е подвижна, и турят малко сенце на този кон. И той като отива към сеното, се движи цял ден, гледа сеното и върти дарака, вълната се разчепква и конят казва: „Все ще стигна“. И като свърши работата, казват: „Хайде да му дадем малко сенце“. И за вас сега дяволът е поставил малко сенце и вие казвате: „Имам идеал“. И най-после, като му свършите работата, дяволът каже: „Хайде да му дам това сенце“. И вие казвате: „Много съм спечелил“. А пък аз казвам: Много загубихте. И питам сега: като напуснете земята, на какво ще се обърнете? Когато дойде последният час да идете на небето, какъв ефектив ще има във вашия ум? Нали плодът на дървото е, който завършва всичко? Който е работил, от този плод ще се оцени. Следователно и целокупният ни живот, който ще се завърши в една школа, е плодът, който Бог ще откъсне, да види как се е развивал. И ако в този плод има 10 червея, питам, вашият живот постигнал ли е целта? Сега ние, съвременните хора, сме заети само с отрицателната страна на живота. И каквото и да ни се каже, ние сме толкова чувствителни, понеже сме болни, нищо не можем да вземем в добър смисъл. Всяко докосване, всяко говорене за Правдата, например, ако аз говоря за Правдата, някои ще кажат: „Заради мен се говори“.

Правдата е един велик закон в света. Навсякъде и в духовния, и в политическия живот, и в домовете, навсякъде, тази Правда трябва да съществува и тя ще даде своя плод, туй, което е необходимо. Ако синът е справедлив, ако бащата е справедлив, ако дъщерята е справедлива, майката справедлива, ще дадат своя плод, ще има мир. Те ще знаят да изпълнят своите задължения.

Ако бащата е несправедлив, и синът ще бъде несправедлив; ако майката е несправедлива, и дъщерята ще бъде несправедлива. Ако майката люби, и

дъщерята ще люби; ако бащата люби, и синът ще люби. Законът в природата е такъв: Подобното от подобното се ражда. А съвременните хора искат да докажат, че от любов омраза се ражда. Това е невъзможно. Любовта омраза не може да роди, и Правдата неправда не може да роди. Ако тия неща се раждат, те се дължат на съвсем други причини. Един външен човек може лесно да скара двама души от вас. И двама души от вас може лесно да се примирят. Но и в единия и другия случай трябва жертва. И когато смразяваме хората, даваме жертва, и когато примиряваме хората, пак даваме жертва. Нима мислите, ако вие смразите двама души, ще бъдете щастливи? Не. Вие ще мязате на онзи писател, за който разказват един анекдот. Някой отишъл да посети другия свят, идва в чистилището и забелязал под един писател отдолу турили една пирустия, с малко огънец да го грее, като че ли е измръзнал. Защо го турили на тази пирустия? Огънят е малък, но след 100 години тоя огън е голям, огромен. Каква е работата? Неговата книга, когато я писа, даде малък огън, малък резултат, но след 100 години произведе толкова голямо зло, затова и огънят ще се увеличи. И когато представим такива примери, те казват: „Това са празни работи, да ядем и да пием, всичко е тук“. Кое „всичко“? Аз да ви кажа: най-ужасното не е в другия свят, в ада, а в гроба: там душата на грешника не излиза от тялото, а остава в него и като те заравят, ще слушаш, че плачат, ще почне да гние тялото ти, всичко туй ще виждаш, докато последната частица месо се вземе, и ти ще почнеш да плачеш над твоята съборена къща. Туй е положението, което очаква в бъдеще всички ви. Това е един факт, който ще проверите. Няма никаква измяна. Някой казва: „Излезнала му е душата“. Душата само на праведника излиза, а душата на грешника не излиза. Кой излиза от затвора? Който го е излежал. А който не го е излежал, може ли да излезе? Кого кредиторите освобождават? Който е платил. А който не е платил, не го освобождават. Сега вие мислите, че лесно ще се освободите от греховете си, без да сте платили. Христос е казал тъй: „Небето и земята ще преминат, но нито една резка от закона няма да премине“. Сега не казвам за вас, вие които ме слушате, туй не се отнася за вас, аз ще съжалявам, ако помислите, че вас визирам: аз само констатирам един факт, който съвременният свят ще го опита. Туй е за света, а за вас не е. Вашите души ще излязат и свободни ще бъдете. Но ви казвам, ако във вас, един ученик, който е в туй учение, дойде най-малкото съмнение или колебание и каже: „Хайде и аз да си поживея като хората“, и вие ще останете вътре като грешника. Внимавайте: на ученика мъчно се прощава! Не мислете, че е лесно. Бог е милостив, но абсолютната Любов изисква абсолютна Правда. Ако Бог ни прости, то е по причина на своята Любов. Любовта не позволява никакво прощаване, не от омраза, защото Любовта изисква да се изпълни всяка Правда.

Тази Любов да бъде общо достояние на всички. И ние, съвременните

културни хора, които живеем в Божествения организъм, причиняваме на Бога най-големите страдания. И мислите ли, че Бог няма да ни се отплати? Ще ни се отплати, и то по закона на Правдата. И сега във вас няма такива големи грехове, но има друго. За пример, вие седите, критикувате някого, нали? Но не го критикувате от Любов, от онази вечна Правда да го оправите, а понеже вас ви е докачил, вие го критикувате, когато е съгрешил. Ще го критикувате според този велик закон, тъй, като застанете на онова становище, което е Божествено, ще говорите меко и съзнателно, и няма да има никакви изопачения, а ще поставите истината тъй както си е, нито да я увеличите, нито да я намалите. И сега гледам на мнозина лицата ви са изменени. Защо? Двама души седят, недоволни един от друг. Щом си недоволен, вдигнеш веждите. Извадете дъщерята от водата! Имаш някой, който те мрази, този човек е беден. Иди му помогни, направи му едно добро и ще се примириш. Господ ти е дал един случай да помогнеш на един беден, благодари. Всякога, когато туряме желанието да направим добро, ние очакваме да станем по-напред много добри и така да работим за света. Такова учение не съществува. Бог никога няма да ти напълни така хамбара. Той по малко ще ти даде. Земеделецът като отива да сее, взема ли целия хамбар на колата си? – Не. Той ще вземе 3, 4, 5 или 6 крини и ще посее, а ние сега искаме да вземем целия хамбар, да се покажем, че сме много богати. Не, ще вземеш 2 крини, 3, 4, ще ги посееш по всичките правила, после върни се у дома да си дадеш отчет.

Сега, този Господ, Когото търсите от толкова години, е вътре във вас. И бих желал да говоря с Него, с вашия Господ. Вие имате ли намерение да бъдете честни хора? Ще кажете: „Как тъй, ние сме честни хора“. Вие имате ли намерение да бъдете абсолютно справедливи хора? – „Да.“ Радвам се. Ама аз ще дойда, мен ме много интересува да посетя дома ви, да се порадвам на вашата справедливост. Ако дойда в двора ви и чуя някоя кокошка, че кречи; ако дойда в къщата ви и видя, че слугинята ви плаче; ако дойда в двора ви и видя вашите длъжници, които ви молят, а вие сте ги изнудили и сте им турили 30% лихви – тогава вие сте все от „справедливите“ хора. Ще кажете: „Законите са такива“. Тия закони са ваши, а в Божествената банка такава лихва няма. То е за онзи, който съзнава. Сега при обяснение на живота има други фактори, които ние вземаме предвид. Сегашното общество е вече на края си. Този цикъл е на края си, той свършва вече. И всички хора са поставени на един голям изпит. Вие не можете да знаете кой ви е приятел и кой ви е неприятел, но аз ще ви дам една диагноза да познавате вашите приятели и вашите неприятели: онзи, който ви е приятел, той започва с грубост, той ще ви оскърби, но в душата си той има да ви направи добро; а онзи, който иска да ви направи зло, с него политиката е такава: той ще започне с много големи неща, ще ви угощава, но неговата цел е лоша – да ви направи зло. Сега в абсолютната Правда ние

започваме с добро и свършваме с добро. Бялото и черното братство употребяват два различни метода. И аз ще ви опиша такъв пример: в село излиза стопанката с цяла крина жито и казва: „Къти, къти, къти“. И всички кокошки казват: „Колко е хубава нашата господарка“. После пак: „Къти, къти, къти“ – „кряк“, докато туй „къти, къти“ влезе в тенджерата. Не само това е един факт, но и с младежите е така. Дойде някой младеж в дома ви и вие: „Къти, къти“, той носи, хвърля своите блага; и майката, и бащата казват: „Какъв зет Господ ни изпрати, да ни го поживи, къти, къти, къти“. Но няма да се минат 3–4 години, той ще я заколи и тя ще се измени, – и от туй „къти“ ще останат само кокалчета: той е един зет, пратен от черната ложа, той няма нищо общо с човечеството. Дойде друг, който е беден, казва: „От мене не очаквайте много, аз съм беден“, но в края излиза отличен. Той е благороден, пратен е от бялото братство. Краят на всяка една работа ще покаже какви сме ние. Всички трябва да бъдем благородни в своите подбуждения. Вярвам, че вие, които ме слушате, сте такива. Трябва да се отделят козите от овците. Трябва да се отделят сега. Моето желание е не да ви говоря красиво, не, аз нямам това за цел, моето желание е да ви туря в контакт с Бога сега, а не след хиляди години. Не че вие не сте в контакт с Бога, но аз искам да увелича вашата светлина, да ви помогна на дело. Следователно, на някой колата се е спънала, той се мъчи, конят е слаб, казвам: Чакай, братко, аз ще туря всичките мои усилия да тръгне колата. Срещам друг, и неговата кола се е спряла там. Когато върви вашата каруца, и мен ще ми бъде приятно да говоря с вас. Та сега аз ви говоря, защото вашата каруца е спряла.

И казва Христос: „Да приносяте плод“. В какво седи този плод? – Той е плодът на Любовта! Готови ли сме ние всеки един час, всяка една минута да принасяме този плод на Бога, Който живее в нас? Да кажем: „Господи, работи сега Ти, ние сме готови, Ти ще ни ръководиш, и ние можем да работим и каквото кажеш, ние ще Те слушаме“. Вие ще ми възразите: „Туй учение е много опасно“. Да, казвам, когато Господ каже на умния: „Напусни жена си“ или „Напусни мъжа си“, ще кажете: „Е, втасахме я, какво ще кажат в обществото?“ Когато Господ ти казва нещо, каквото и да бъде, не прави думата му на две. Ами ако Господ прати Архангел Михаил да вземе душата ти, как ще напуснеш жена си? Ако доброволно не я напуснеш, тогава Архангел Михаил ще дойде и всички ще плачат. Ако ти доброволно напуснеш жена си и децата си, те ще останат живи, и жена ти и ти ще се благословите. И когато тръгнеш, децата ти да не казват: „Къде отиваш, татко?“, ами да кажат: „Татко, ние се радваме, че Господ те е призвал“. И бащата ще се учуди и ще каже: „Аз ви много благодаря, че ми дадохте свобода“. А сега казват: „Как? Ти ни отхранѝ, че като ни уредиш, тогава иди и върши волята Божия“. Трай, коню, за зелена трева! Хората от съвременната култура страдат от това: когато потрябва да се отиде на

бойното поле и стане мобилизация, жените пускат мъжете, а когато мъжът за Бога иска да напусне дома, казват: „То не е умно“. А за бойното поле умно ли е? Следователно на онази мобилизация, която сега ви призовава и иска да воювате, всички трябва да се подчинявате. За глупавия ще проверят 7 пъти, за да му дадат доказателства, а за разумното, което е вътре, ще направят един опит, втори, трети, седем пъти и ти ще имаш такива доказателства, и ще започнеш да извършваш Божието дело. И ако всички ние бихме се подчинили на този велик вътрешен закон, на Божията Любов, и ако приложим тази абсолютна Правда, целият съвременен строй веднага би се променил. Мен ми се оплаква една сестра за един случай и аз ще ви го приведа. Една млада сестра живее при една друга сестра и двете са от едно и също учение, вярват в едно и също, четат едни и същи молитви, подвизават се и двете, но старата сестра постоянно сол троши на младата в кухнята. „Какво да мисля, слугиня съм вече, и не е седнала с мен вътре да ми каже една сладка дума, да говори за Господа, а все в кухнята: ти си такава, глупава, това не си направила, онова, и при това казва: „Господи, да дойде Божият дух вътре в мене“, но пак: „Чесън да счукаш“. Благородство се изисква от нас. Няма по-отвратително нещо за един християнин, за един ученик, ако прави туй, което казах, съзнателно. Ако го прави съзнателно като учителя, с цел да изпита, то е благородно, но ако с това се удоволства, понеже онзи, другият, е послушен, това не е благородно. Има примери, аз съм виждал такъв случай, някое по-голямо куче дави по-малко куче, то бяга, срещне друго куче и то се нахвърля и го дави. Казвам: „Учат си занаята“. Туй куче, което е давено, не е научило изкуството още, по-голямото куче му казва: „Ти не давиш като мен“, а малкото куче разбира: „Да давиш като мен“. Господ ти дава страдания и казва да не правиш неправда, а ти казваш: „То без неправда не може“. И тогава има две възможности или два метода, с които можем да изправим живота си. Единият е на граф Кенигсберг или на Бургсон, а вторият метод е на благочестивия християнин, а не на Браун и Мелби. И всички съвременни окултисти, даже на запад, имат една слабост, че показват на сегашните младежи как да развият своята сила и как да се подигнат над съвременното общество. Че туй не е нещо ново, то е едно старо учение. Туй не е плод, а едно дело. И за това казва Христос: „Да приносяте плод“, плодът на нашия Баща, Който живее в нас. И няма да се мине дълго време, Той ще прати своите служители да ни повикат, за да видят плода, който ние сме изработили на Неговата нива. Сега аз бих ви задал друга задача, да обмисляте дълбоко, не да напускате живота си, но да бъдете внимателни към малките неща в живота. Не се старайте да раздадете хиляди левове на бедните, но постарайте се един ден като излезнете, да кажете на един човек по една блага дума. На някоя просякиня, бедна жена, може нещо да ѝ дадете, но кажете ѝ една блага дума: „Сестро, ти довечера като се напросиш, ела ми на гости у дома“. Не ѝ давайте пари, то е в някои случаи

престъпление, а кажете ѝ: „Аз бих желал да те нагостя, да си поприказваме“. Срещнете някои бедни, дайте им покана, еди-кой ден да дойдат на обяд у вас. Един да дойде в понеделник, друг във вторник и т.н. Ето откъде трябва да започнем всички. И ако всички бихме приложили туй правило, много от тези души щяха да се утешат. Сега ние седим и казваме, че Христос е пострадал на кръста: „Горкият Христос, как пострадал на кръста!“ И плачат със сълзи. И като минават хората край някои бедни, не мислят, че Христос живее в тях, нито за Христовите страдания, а казват: „Кармата им е такава“. И после: „О, Господи, как си страдал на кръста!“ Това е едно заблуждение на черното братство. Туй мяза на нашите съвременни театри. Някой автор написал някоя трагедия. Всички благородни дами плачат, сълзите им текат за онзи герой там, на сцената. Това е актьорство! Те плачат, а като излязат вънка, дето други умират, нито една сълза! Казвам: За тях плачете, а за вътрешните се смейте.

Някой ден, аз съм намислил, имам една дума да ви кажа. Една дума ще ви кажа, една бележка, ще направя един малък психологически опит. И тя ще бъде толкова силна и такава експлозия ще направи, че нито един от вас няма да се намери в този салон. „Ах – ще кажете, – чудна дума, трябва да бъде много силна дума, каква дума ще каже той?“ Ние, съвременните хора, мязаме на онзи евангелски проповедник, който проповядва в църквата върху страданията на Христа, и цялата публика плаче. Една бедна жена влиза вътре и казва: „Помогнете ми“, отговарят ѝ: „Не ни смущавай“. Сега са бедните отвътре, а Христос е отвънка, той страда, а вътре го няма Христос. Следователно тази дума, когато я изкажеш, да произведе цял един преврат, да кажеш: „Отсега нататък аз ще живея по Бога“, не калугерски живот, не свят живот, не. Святият живот ще дойде след като прекараш целия си живот само в добри дела, и после ще станеш светия – като изпълниш волята Божия. За пример, аз зададох такава задача на моите ученици: ще ми кажете един от най-големите ваши недостатъци, но зная, че те ще кажат най-малкия си недостатък. Най-големият недостатък, това е главата на змията, а най-малкият е опашката. Те ще ми дадат опашката, а ако хвана опашката, тя ще се обърне и ще ме ухапе. Не разбират закона. Дайте ми главата на змията, най-голямото зло е в главата, като хвана змията за шията, тогава с опашката лесно може да се справя. И ние, съвременните хора, трябва най-големия грях, най-големия си недостатък да го хванем за гушата и тогава тази опашка ще се предаде. И тази дума знаете ли коя е? Да ви я кажа ли или вие сами ще си я кажете? Аз може да ви я кажа, ама има особен начин за казване. За пример, един може да пее една песен и втори може да я пее и трети, но като я изпее някой певец, ще кажете: „Ах!“ И единият пее, и другият пее. И сега какво положение е, ако ви кажа тази дума? Вие ще кажете: „Ние знаем това“.

Тази дума трябва да се каже при голяма светлина! На видело, а не в тъмното. Когато ви я кажа, вие трябва да ме познавате, и аз трябва да ви познавам; тази дума, когато ви я кажа, аз трябва да жертвам всичко за вас, и вие трябва да жертвате всичко за мене; когато ви я кажа, вие трябва да виждате в моето лице Бога, и аз трябва да виждам лицето Божие във вас. Имате ли тия усети, тогава аз ще ви я кажа. Имате ли ги? То са условия. Сега аз ще ви я кажа. И тази дума знаете ли какво ще произведе? Тази дума вие никога не сте я чували. Една нова дума ще чуете, която ще произведе цял преврат във вашата душа. Жив е Господ, Който е днес в света! Знаете ли вие това? Не да се афектирате, аз не искам да се афектирате, а да впрегнете вашия ум, вашето сърце и вашата воля в една интензивна мисъл. Един велик опит на проверка е това, един опит, който ще произведе цял преврат в обществения строй. Тази дума може да пресъздаде цялото общество и да накара всички хора да живеят като братя, и да направи цялата земя рай, но ние сега ще оставим всичките тия аргументи. Аз в миналата беседа казах: има и друг начин, чрез който ние можем да познаем истината, ние не сме от ония пеперуди, да напускаме живота. Не, ние сме от ония, които искат да използват сегашния живот в най-добрия смисъл, да го използваме тъй, че да произведе най-добрия резултат. Аз бих желал вашите лица да бъдат светли, сърцата ви да не са тъжни, да имате една малка тъга, но да не се нервирате в дома си, да имате постоянно разположение, и тогава животът ще има смисъл. И казвам: Ако ние можем да произнесем думата „любов“ тъй добре, тази дума ще ни открие всичко. А щом се произнесе „любов“ на земята, тя има и низходяща, и възходяща степен. Понякога ти искаш доброто само за тебе да е. Тъй е, прав си. Малките извори са само за малките хора, а големите извори за големите хора. Като дойде големият извор, той е за всички. Седиш при чучурката по половин час и не даваш на другите да пият. Но ако аз ида и пусна крана и туря най-големия кюнец, тогава ти ще седиш насреща. Следователно аз съм решил да направя големи кюнци, да пусна такова голямо течение, че всички ще помните. Бистра вода ще протече. Аз казвам: Господ ме е пратил, този кран като го отворя и като мине през обществото, всичко ще очисти и омие. И аз съм решил да пусна този кран. Най-първо ще има кал, но след това ще се очисти, всички ще бъдат доволни и ще има изобилие. Аз искам, тази вълна, като иде, да бъдете готови, да не се уплашите, че ще се удавите, защото идел голям порой и да бягате, но да застанете на краката си и да кажете: „Слава Богу, че тази вълна иде“. А сега казвате: „Бягайте да бягаме, голям порой иде“. И всички говорят против мен: „Бягайте, да го не слушате“. Мене няма да слушате, но Онзи, Който говори, ще слушате. Въпросът не е личен, а принципиален. Аз, като ваш брат, съм длъжен да ви кажа истината. И ви казвам, че вие сте мои братя и сестри, не е позволено да живеем по старому. Ние сме длъжни, в името на тази Любов, да живеем на света братски и ще живеем,

и залъка си можем да делим, един като работи, друг ще почива, но всинца да си носим бремето, и на всички ще бъде леко. Като срещнеш някого, да кажеш: „Я ми дай малко от бремето си“, да има едно състезание, че животът да е красив. А сега ще кажат: „Тъй е наредил Господ“, „Тъй е писал Господ“. Не е писал така Господ. Господ е писал всички хора да бъдат разумни и щастливи на земята и всички да имат да ядат и пият, да бъдат доволни и да благодарят на Бога. Като се качвам на една каруца, то е за да ме заведе до моя дом, и като ме заведе, ще целуна коня. Какво е предназначението на яденето? Туй ядене е една сила, да ни приведе по-близо до Бога. Дето ядем всеки ден, то е като един трен, в който постоянно турят въглища. И ние трябва да туряме енергия. Някои казват: „Да не ядем“. Не, ще ядеш, за да можеш да идеш при Бога. Другояче душата не може да отиде при Бога. Яжте и пийте и всичко вършете за славата Божия. Не мислете, че само един човек може да оправи тоя свят. Всинца целокупно ще го оправим и ще казваме тъй: „Ние знаем, че Той е, Който ни е създал, че Той е нашият Баща, Който ни е родил, Който е създал земята и небето заради нас, ние знаем, че Той е и Неговата воля ще изпълним“. И този Господ не е горе на небето. Някои казват, че Господ е на небето. Лъжат ви. Къде е това небе? „На небето е Той!“ Но това небе прониква всинца ни. Туй небе всичко прониква. И казва Писанието, че в началото Бог създаде небето и земята. Небето държи земята. Това е направено от такива сили, които държат целия космос. Те не са горе над нас, те са навсякъде, вътре в нас, и под нас, и над нас. Ние сме все на небето. И в деня, в който ние съзнаем, че в него живее нашият Отец на Любовта, туй небе ще ни се усмихне и всички цветя ще ни се усмихнат, и животните ще ни проговорят. Когато ние Го познаем, като срещнем вола, той ще каже: „Братко, понеже ти позна Бога, аз мога да ти говоря“. Досега воловете защо мълчат? „Че какво ще каже един вол?“ Той не се оплаква, вол е той, върви, мълчи и ние му казваме: „Дий“. Но когато приложим Любовта и снемем хомота и тия остени, ще идем заедно с вола да работим на нивата и те ще кажат: „Братко, аз те познавам“. Те познават ония, които живеят в Любовта, и всички знаят да работят на нивата. И тогава волът няма да работи 8 часа, а само 2 часа; и тези два часа ще дадат толкова, колкото осемте часа. Една круша, която сега ви ражда стотина круши, тогава ще роди хиляди и хубави круши ще бъдат. Нивите ще раждат изобилен плод. По цялото лице на земята ще има благословение.

Сега готови ли сте да приемете туй учение и да го приложите? Щом го приложите, който го приложи първи, тъй както ви казвам, аз ще го целуна. Тогава сами ние ще се разбираме. Но знаете ли какво значи целувка? Когато Господ целунал човека, създал го. „И направил Бог човека и вдъхнал му в носа.“ Най-първо Бог направи човека чрез една целувка. Има един разказ: направил Бог човека, но без душа го направил и той

дълго време викал и казвал: „Господи, ти ме направи като животно, дай ми душа!“ Викал го, викал, с години го търсил. Най-после Господ го целунал и човекът станал жива душа. И следователно, когато Господ ни целуне, ние ще оживеем. Сега сме без душа. Много хора има без душа. Минава там един беден, някой го гледа и отминава: няма душа! Ако той имаше душа, щеше да каже: „Братко, ела“. Не говори само на тялото, а ще съзнаеш, че тук има жива душа като тебе. Може да бъде той от високо положение в обществото, нищо не значи, душа с душа ще се разговарят.

И сега аз желая на всинца ви, на моите ученици – аз ви наричам сега ученици – да ви целуне Господ, моят Господ, на Когото аз служа, и като ви целуне, във вас ще има една по-велика душа, отколкото сегашната, вие ще се изпълните с този велик дух, и тогава ще бъдете свободни. И тогава, казвам, ще дойде правилото: истината в душата ще ви даде свобода, светлината ще дойде в ума ви, а чистотата в сърцето. Истината ще ви даде свобода, светлината ще ви даде знание Божествено, а чистотата ще ви даде сила. И чрез тази сила всичко ще направим в този свят. Сега аз ви пращам в домовете ви. Вие казвате, че имате Правда, ще почна да ви посещавам, няма да оставя никого непосетен, никой няма да ми се сърди, и като ви посетя, имам си дневник, каквото видя, ще си забележа в него. То ще бъде едно красиво възпоминание, всичко ще бъде красиво.

Сега ще завърша своята беседа с един малък разказ из персийския живот. Синът на един персийски шах, Сабусадин, попада пленник в едно номадско племе, и понеже баща му искал да го пуснат, князът на това племе се съгласил на това, само с едно условие: да му дадат толкова човешки очи от неговия народ, колкото тежи синът му – човешки очи да му дадат, да ги тури на терезия и колкото тежи синът му, толкова очи! Е знаете ли колко хиляди хора са се жертвали за този Сабусадин? Туй е жертва! Тогава аз питам: знаете ли колко очи са дадени заради вас? И ако за този персийски син, Сабусадин, гражданите на неговото царство са дали очите си, как мислите е живял той? Той е живял най-благочестивия живот. На всички ония, които са дали очите си за него, той дължал целия си живот и работил заради тях и плакал заради тях, разбирате ли? От дом на дом е ходил да казва, че вашето нещастие се дължи на моето невнимание. Знаете ли колко има, които са изгубили очите си заради нас? Знаете ли колко наши братя и сестри има, които плачат сега заради нас? И ние няма ли да бъдем толкова доблестни, колкото този царски син? Той е бил много по-благороден! Ние ще задържим ли сълзите си?

Това е, което изисква сега Божествената Любов. Аз бих желал всинца да заплачете, поне веднъж да заплачете за очите на онези, които ги изгубиха, за да ви изкупят от това невежество. Те заслужават този плач. Аз не искам

никой да се афектира. Ако вие ще плачете както в театъра, задръжте си вашите сълзи. Ако вие заплачете, защото баща ви е умрял, задръжте вашите сълзи. Но ако вие заплачете, тъй както когато сте избавили някой ваш приятел и вие го прегръщате, този плач е благословение. Или ако вие заплачете, когато някоя бедна жена дойде и вие я прегръщате, че тя се зарадва, или когато си спомните за страждущите: плачът, който носи радост и веселие на някоя душа, той е истински плач.

И аз бих желал всички християни да заплачат, за да може този страждущ свят да се утеши. Всички трябва да плачем, да плачем, а другият плач, за умрели или за изгубено имане, този плач не ни трябва, доста сме плакали заради него.

Сега вие ще се приготвите за онази дума, аз съм приготвил тази дума да ви я кажа. И ще я произнесем заедно, аз ще я произнеса и вие ще я произнесете, и ще направим един опит, и вие ще проверите: има ли истина или не, има ли Бог или не, жив ли е светът или мъртъв. Онзи Господ, за когото проповядвам, е ли или не. Ще опитвате. Ще разберете смисъла на живота. Но по-смелите ще започнат новата наука – науката на Любовта, Мъдростта и на Истината. Сега бъдете доблестни с вашите най-големи грехове. Казвайте ми ги. Тази змия хванете я за врата и ми я дайте. Едно е: ще бъдете смели и няма да мълчите. Когато ви питат какво съм ви казал, ще кажете: „Да си кажем най-големите погрешки, как да си ги изправим“. Ето какво ви проповядвам. Не е „онзи свят“ за живеене, ще видите, че светът е един. Онези искат да ни заблудят, като казват: „Ама ние не сме го виждали Божия свят“.

„В това се прослави Отец ми, да приносяте тоя плод на Любовта.“ Тъй, в това се изявява Божията Любов, да принасяме тия плодове. Аз искам да принасяме този плод, и трябва да започнем тази работа смело и решително. И ако вие започнете с Любовта, нито косъм няма да падне от главата ви. Бъдете уверени, през този огън ще минете, през вода ще минете, но неуязвими ще бъдете, няма да пострадате. Туй е казал Христос. Ако ние служим на закона на Любовта, всичко е ясно. Ние нямаме нищо против никоя църква, никакви лоши намерения. Аз бих желал на тия църкви да се увеличи заплатата на свещениците, проповедниците, но то не е важното, а друго, друго се иска: живот чист и свят вътре, живот на Правда. И след като разберем това, ние ще дойдем до другата страна на науката, от чисто научно гледище, ще излизаме в природата, да изучаваме начините и методите, за да подобрим обществения строй. А общественият строй с такива примери като оня, който ви приведох, не се подобрява. Ние ще възприемем всички примери от природата и ще видим как може да се подобри животът. И след като направим този опит, тогава ще започнем с

великото учение на новата култура, която иде в света. Светът преминава вече тази стара култура. Всичко туй ще се стопи, и този ден на стопяване трябва да ни намери готови! Аз похвалявам всички ония, които работят в това направление. Ние трябва да служим на Бога на Любовта. Където и да сме, ние можем всички да се съгласим. Любовта ни може да бъде обща, беззаветна и да дадем право и свобода на всички народи и индивиди да живеят тъй, както тази Любов е предначертала, според Божията вечна Правда.

Сега моите най-добри пожелания за всинца ви, да бъдете бодри и весели. И като се върнете, онези, които са наскърбени, половината от скръбта ви да се премахне; онези, които са много заборчлели, половината от борча им да се заплати; онези, които са болни, половина здрави да се върнете, а онези, които са гладни, половината да се нахранят. Все по половина! Онези, които нямат къща, поне една малка колибка да им се даде и да имат по едно юрганче да се покрият. На всинца да се даде по нещо, всинца да сте доволни, докато дойде онова великото, което светът очаква.

Тази Любов да пребъдва с вас и тя да ви въодушеви, да ви направи всинца герои за новия подвиг, за който сме призовани в този свят да извършим.

Беседа, държана на 21 май 1922 г. в София.

1922_05_23 Верен на себе си

ВЕРЕН НА СЕБЕ СИ

Тайна молитва

Прочетоха се темите върху "За какво служи умът на човек".

За следващия път пишете върху "Ползата от изворите". Като пишете, ще си представяте извор, който блика, един планински извор. Като пишете за този извор, да не би да се опитате да пишете, без да имате ясна представа. За ума сте писали като за обич, като за един затворен извор; пък сега ще опишете извора тъй, както го виждате - планински извор, както извира. После, ще опишете ползата, която принася този извор на обкръжаващите растения, на животните и на селото, през което минава.

Под думата "ум" се разбират всички колективни чувства, сили и инстинкти. Когато говорим за човешкия интелект, разбираме нисшия ум. Когато говорим за разум, разбираме само част от ума - една част от него - висшия ум. Човек се нарича манас - умно същество, което мисли. Съвестта е чувство на ума. Рзсъдъкът - това е способност, това е разумна сила. Когато няколко способности се групират, образуват сила. Когато няколко чувства се групират, образуват се стремежи. Човешкият ум е в горната част на лицето. Чувствата са отзад. Интелектът - това е нисшето; разумът - това е висшето проявление.

В своите разсъждения започвайте с обективния свят или с живата природа, всякога си представяйте живи образи. Да допуснем, че описвате диаманта като един минерал. Как ще го опишете? Най-първо ще опишете неговата форма, кристализация. Второ, силата на неговата твърдост, може да опишете от какво е съставен. Трябва да имате ясна представа за диаманта. Когато пишете за ума, как ще го проучите? Ще го проучите от книгите, които е писал, от железниците, църквите и пътищата, които е съградил. По обратен път ще получите познания за ума, ще го разучите по резултатите или по произведенията - музиката за пример.

Ако ви запитат сега, възможно ли е човек да наблюдава себе си? Може ли горящата свещ да наблюдава себе си? Тя, за да се наблюдава, трябва да изгасне, а щом изгасне, тя ще забележи първото нещо, че няма светлина. Обратно, изгасналата свещ може ли да се наблюдава? - Може, като се запали. Тя се познава като горяща светлина, свещ - произвеждаща светлина. И тъй, горящата свещ, като се изгаси, ще се опознае, а изгасналата ще се опознае, като се запали. Една изгаснала свещ никога не

можете да я убедите, че тя е изгаснала. Като я запалиш, за да я убедиш, тя казва, че действително е такава, а пък горящата свещ казва: "Моето естество е такова." Значи една свещ може да бъде в две състояния - горяща и негоряща. Тая мисъл е малко философска за вас. Аз исках да ви нахвърля само една мисъл за бъдещето.

Аз искам от всички ви, като влезете в школата, да наблюдавате цветята, само ги наблюдавайте, може да не ги описвате. Цветята, животните, растенията, промените в природата, които стават, плодните дървета - всичко, което се вижда, наблюдавайте и ще почерпите храна и материал за вашия ум. Това е пътят, за да бъдете жизнерадостен. Някой път, когато се намерите обезсърчен - ще ви дам едно правило. Ако сте ходили на някое място, започнете мислено разходка от върха надолу и проследете всичките места, гдето сте ходили. После - друго едно правило, не искайте да си създавате един живот, какъвто вие искате, а оставете живота тъй, както природата ви го е дала. Вашия живот обработвайте, но го оставете тъй, както той се проявява. Сега, на вас да задам такъв въпрос: Да кажем, вие сте беден ученик и някой цар казва: "Хайде сега да се разменим, ти да ми дадеш твоя ум, твоето сърце, а аз - парите си!" Бихте ли направили такава размяна? - Човек трябва да бъде верен на себе си. Той не трябва за нищо да разменя сърцето и ума си. И целия свят да му дават, окото му не трябва да мигне. Някой път вие казвате: "Аз не съм като хората." Човек, като стане като хората, той е една монета, която се е обезличила. Една златна монета попаднала в ръцете на едни деца и те като я търкали, станала чиста. Друга монета им попаднала и нея искали да направят чиста, обаче я изтъркали. Когато всички хора станат еднакви, те са изтрити хора.

Тайна молитва

23 май 1922 г., 19 ч. и 30 мин., вторник София

1922_05_24 Страхът и съмнението. Обичта

СТРАХЪТ И СЪМНЕНИЕТО. ОБИЧТА

13 Лекция
на I Мл. ок. клас
24.V.1922 г. 5 ч.сл.пл.
Витоша

Противоречията в живота

Латинската раса е направила противоречието в живота V – символ на противоречието.

Тайна молитва

Ще говоря върху противоречието в живота или противоречието в живота на ученика. Изобщо всички ученици страдат от страх и съмнение – те заедно вървят. Задали ли сте си въпроса: „защо се боим“, от какво произтича страхът? За пример, давам ви известна тема да пишете или известен урок и след това във вас има страх, че този урок не може да го научите. От какво произтича този страх? И тъй, страхът е едно негативно качество на нисшия ум, на нисшия манас. Ако човек нищо не притежава, може ли да се плаши? Може ли да се страхува? Допуснете, че вие имате съзнание, но нямате никаква форма, която да владеете. Само се съзнавате като човек, мислите, но нямате абсолютно никаква форма. Може ли да се роди страхът във вас? И тъй, страхът е едно последствие в съзнанието, че човек може да изгуби това, което има, или може да не придобие това, което иска. Когато в съзнанието се яви, че може да изгуби това, което има, се заражда страхът. За пример, човек го е страх да не би да изгуби живота си. А когато мисли, че няма да спечели това, което иска, се заражда съмнението. Сега психологически, защо именно трябва да се зароди съмнението в душата му? Щом се зароди страхът, волята ви е слаба: страхът всякога показва слаба воля. То е в природата на живота. Страхът показва, че волята ви е слаба; вследствие на това се ражда страхът. Съмнението показва, че интелектът е слаб. Дават ви някоя работа, вие се съмнявате. Виждате, че вашият ум не е в състояние да извърши работата. Когато вашият ум е светъл и способен, никакво съмнение не се заражда, следователно, съмнението трябва да ви даде подтик не да го държите като писано яйце, но туй съмнение да ви подбуди да усилите ума си. И ако вашият ум е слаб, ще употребите синия цвят, ще възприемате сините вибрации на светлината, ще гледате да изтеглите сините вибрации на светлината, и тъй ще се усили вашата интелигентност. Този цвят, който

имате сега – зеленият цвят, той е чисто материалистически. Ако искате да станете материалисти, гледайте само зелено, а ако мислите за зелено, тъй мислете все за къщи, за ниви, за пари; и за туй хората обичат зелено – той е любимият цвят на хората. В този цвят е потопена цялата еволюция, и затуй той е преобладаващият цвят в сегашната еволюция, материалистическият цвят. Страхът се дължи на отсъствие на сила. Ако имате чрезмерен страх, употребявайте портокаловия цвят да балансирате силите, той е един лек. Ако много се страхувате вечерно време, денем гледайте от слънцето да асимилирате чисто портокаловите лъчи, и тогава страхът ще стане нормален, ще се превърне само на благоразумие. Напр. вие мислите, че не сте страхливи, седите в къщи, имате вяра, разсъждавате, философствувате, но дойде ли да се разтърси къщата от землетресение, няма мислене, ще се намерите на улицата. След като излезете, ще почнете да мислите как сте излезли, значи, нямате присъствие на духа, не контролирате ума си с волята. За пример, когато се опарим, не мислим. Било е време, когато страхът, туй чувство за предпазване, е било на място. Но сега страхът е анормален. Превърнат е в едно болезнено чувство. Предпазливостта е на място. Внимателността, предпазливостта, благоразумието, все имат този елемент на осторожност. Говоря алегорически. Да знаеш, че живееш в един свят, дето има противоположни сили, в разрез с еволюцията, която следваме, с пътя, който следваме. Сега, когато страхът е взел надмощие в мозъка, тогава почнали да се явяват тези конвулсии, тия движения на ръцете, криво ходене, главата не се държи естествено, очите са непостоянни; тогава ще знаете, че туй чувство е взело връх. Ще гледате да го регулирате с портокаловите лъчи. Страхът увеличава негативните качества на човека. Напр., ако се е случило на някой човек, някоя малка пакост, той я преувеличава. Ще я преувеличи най-малко десетина пъти. Ако е претърпял някое страдание, той няма да го опише естествено, а ще го увеличи десет пъти най-малко.

Сега съмнението и то има свойство да преувеличава погрешките, които човек има. Например, от един малък повод вие може да извадите такова голямо заключение, което никак не съществува. Да допуснем, че сте чели някой автор. Той има съмнение. Някои автори се съмняват в бъдещия живот, в Бога. Не е развит ума. И да е учен, има силен интелект, но слаб ум. Защото под „ум“ ние подразбираме всички способности, чувства, интелект и сили. Умът съдържа всички тия способности у себе си. Интелектът, това е част от ума. Интелектът подразбира нисшия ум на човека, а разумът е висшият манас. Умът включва и висшия и нисшия манас, заедно ги съдържа в себе си. Следователно, има някои със силно развит разум и слаб интелект, а някои – със силен интелект и слаб разум: и двамата правят погрешки. Има философи, които знаят да философствуват отлично, имат отлични системи, но за природата са толкова невежи, че малките деца

знаят повече от тях. Те не знаят охлювът как се движи, как пълзи. Един учен англичанин – проповедник, такъв философ, който разправя за философски работи, веднъж привел един пример в една своя реч, че овцете пиели вода само когато са болни. Човек, на когото висшият разум е /толкова/ развит, а интелектът е толкова слаб, че той мисли, че овцете пият вода само когато са болни, но именно, когато са болни овцете не пият вода.

Сега вие, учениците на окултната школа, и вие само доказвате като тоя проповедник, че няма Господ, че овцете пият вода само когато са болни. Точно обратното. Може този човек да е слаб, защото от чисто окултно гледище Бог е една същина извън всички наши доказателства. Той не се доказва. И тогава ние можем да определим от тяхно гледище: Бог е същество извън пространството, извън времето и извън съзнанието, извън интелигентността на хората, той е извън живота на хората. Той е извън времето и пространството, но съдържа времето и пространството; извън интелигентността, но съдържа интелигентността; извън съзнанието, но съдържа съзнанието; извън живота, но произвежда живота. Е, как ще го определим? Значи, Бог не се намира в сегашното време и пространство, там Бог не е, и тогава от тяхно гледище може ли да докажем това, което е безгранично, как ще го докажем, то не може да се докаже. И следователно, всяко нещо, което не може да се докаже на физическото поле, произвежда съмнение. А в същност ще знаете, че само нещата, които не се доказват, те са реални. Всички ония неща, които се доказват, това са спънки на реалността. Сега, като казвам не се доказва... Можем да мислим за тях, да разсъждаваме върху тях, да ги разгледаме, но не да ги доказваме във време и пространство. И тъй, когато съмнението проникне във вашите души, да знаете че вие сте по-близо до реалността. Сега може да зададете въпрос: „как тъй?“ – Да кажем, нямате приятел на света, в кого ще се съмнявате, можете ли да се съмнявате в него? – не може. Но като имате един приятел, може вече да се съмнявате в него. Следователно, може да се съмнявате само в реалността на нещата. Може да се съмняваш дали той мисли като тебе, дали има същите чувства, дали е на същата степен на развитие и т.н. Значи, съмнението подразбира отрицателната страна на реалността. Страхът – тъй също. Ако нищо не виждаш, може ли да се страхуваш? От кого ще се страхуваш? Следователно, само като виждаш нещата може да се страхуваш. Може да се страхуваш само от това, което не можеш да си обясниш. Само необяснените неща в света задават страх. Ако аз ви изведа вън от стаята вечерно време като спите и ви туря в пространството, в някое облачно място, като се събудите, веднага ще се уплашите, защото няма да знаете де е изток, ни запад, веднага ще се изплашите ще ви хване панически страх. Не можете да си обясните къде сте; значи, че бяхте в стаята, но сега не сте, а сте на друго място; как е станал този преход? Реалността, която не може да си обясните, зарежда страха. Сега аз ви

задавам само две причини, за да знаете как да превръщате страха. Като дойде страхът, ще кажете в ума си: „Аз не разбирам реалността, не зная къде съм“. Ще създадете в душата си да обясните мястото и положението, където се намирате. Щом обясните, страхът ще изчезне. Сега, представете си следующата случка: един ваш приятел, който се е облякъл в мечешка форма и без да го знаете вие, дойде при вас. Какво ще стане с вас като влезе в стаята? – Вас ще ви настръхнат косите, а той ще се смее; вие мислите, че той е мечка, а той не е мечка. Вие имате една крива представа за реалността на формата. Ще се уплашите, и първото нещо, ще се зароди желание да се защищавате или да бягате; ако имате две врати, ще избягате от втората. Аз ще ви обясня един психологически факт. Щом влезе той през първата врата, втората ще се отвори, и вие ще разправяте на всички, че във вашата стая е влязла мечка и без малко щяла да ви изяде. Но, ако нямате втора врата, непременно тогава ще търсите начин за самозащита. Ще се роди във вас известна смелост. И тъй, когато опасността се появи в сърцето, човек в ума бяга, през вратата на ума бяга, но когато опасността дойде от ума, от горе, тогава през вратата на сърцето отстъпвате. И тъй, щом дойде страхът до сърцето, ще зададе въпроса: туй, което виждате, туй, което усещате, туй, което преживявате, реално ли е или не? И, ако може да се самообладаете, може да седнете на някой камък, дето има мечки, тигри, много свирепи животни, ако се самообладаете, имате воля да концентрирате ума си, тия животни ще минават и нищо няма да ви направят. Но, почнете ли да се спирате, те ще ви нападнат. Те нападат страхливия човек, смелия човек никога не го нападат, те сами се боят от него, те чувствуват, че силата му е по-голяма от тяхната, и отстъпват. Това инстинктивно правят.

/Край нас мина стадо овци, връща се от паша. Весело блеят малките агънца. Едно куче се приближи към нас, поспре се, изгледа ни, и отмина/.

Сега тук дойде едно куче. Какво помисли то? Дойде, погледа; може ли да проникнете в неговото съзнание? Дали разбра то, че вие сте ученици на известна окултна школа, как ще си обясни то? То разбра, че за някоя важна работа сте се събрали, но за каква, не знае. И, ако се беше уплашило, веднага щеше да почне да лае, но като ви погледна, настроението на вашата мисъл му даде някаква работа, и то каза: „Тази работа не е моя, аз ще си вървя“. В тоя случай то употребява своя нисш ум. Интелектът е развит у него, наблюдението: веднага схвана каква практическа работа се върши. То наблюдава своя господар, и от своя господар съди за вас и казва: „както господаря ми и те имат някаква работа“.

Сега на физическото поле страхът и съмнението се зараждат естествено. А в окултната школа всякога ги образуват изкуствено. Като влезете в една

окултна школа, изкуствено ще ви създадат страх и съмнение. Така е било в Индия, в стария Египет. Ще идете при някой учител, вие ще говорите, той ще мълчи, вие говорите, той нищо не продумва. Ден, два, три, като че вие не съществувате. Не че не съществувате; Някой ден ще ви създаде страх и вие ще кажете, че няма да отидете. Или ще ви даде някой урок и ще ви изплаши – ще ви изпита дали имате тези качества, дали вашата воля е развита; дали вашият ум схваща; дали само имате негативни качества. Всички окултни ученици трябва да имат положителни качества. Ученик с негативни качества не може да бъде ученик в тази школа.

И тъй, каквито мъчнотии и да ви дойдат, каквито мъчнотии и да ви се случат, тия мъчнотии в живота са строго математически определени и те са неизбежни, необходими са за живота, вие не може да ги избегнете по никой начин. Ако ги избегнете в една форма, ще дойдат в друга, трета, четвърта и ако ги избегнете във всичките тия форми, най-лошите форми ще дойдат в края. И в туй отношение законът е верен. Туй, от което човек най-много го е страх, иде му на главата, и туй, което най-много иска, и то идва, и двете идват. От гледището на окултната школа на Бялото Братство, съмнението и страхът, това са негативни качества, които показват, че висшата любов не е проникнала в човешкото сърце, слабо го е засегнала. При това, страхът и съмнението показват, че висшата Божествена Мъдрост слабо е засегнала човешкия ум, в туй няма никакво съмнение.

Сега в тази школа вие ще научите истинските методи за работа. Да допуснем, че вие отивате при един учител да ви учи. Да допуснем, че той копае на лозето; вие сте ученик, студент, свършил висше образование, отивате при него, той копае и вие го запитвате, но не вземате мотиката да работите. Питам: вие ученици може ли да станете? Ако искате, ще вземете мотиката и ще почнете да работите. Тогава ще питате и разговорът ще се подведе естествено. А у вас се заражда желание той да напусне работата си, да си почива, да дойде при вас. Но той никога няма да направи това. Сега съвременните хора, които се съмняват в Бога, искат Той да си спре работата и да ги пита: какво е вашето нещастие? Но именно там е погрешката. Господ от своята работа не може да спре нищо. Той ще работи, той може да увеличи времето и пространството. В Бога е това, че Той може да увеличи времето, може и да го намали. Когато бесят някого времето се съкратява. Нали бързо текат дните? Някой има да дава; времето много кратко му се вижда нали? Тогава желае времето да се продължи. Тъй, че ние при сегашните условия на живота нямаме критерий да знаем коя е истинската мярка на времето.

Да кажем, ако вие се движите с особен трен, вие ще отидете за 250 години до слънцето, толкова време ви трябва. Ако се движите с бързината на

светлината, трябват ви 8 минути. Каква е разликата между 8-те минути и 250-те години? То е въпрос само на вашето съзнание. Вашето съзнание може да се движи с един трен, може да се движи с бързината на светлината, може да се движи и по-бързо. Следователно, времето и пространството се обуславят от съзнанието; туй е извън времето и пространството; извън въпроса на противоречието; извън съмнението и страха. Пространството произвежда страх, а времето произвежда съмнение. Когато паднеш в някой кладенец, страхът ще дойде, няма да се съмняваш. А когато дойде падежът да изплащаш някоя полица, ще дойде съмнението. Ще помислиш дали не е сбъркал този, който иде със своята полица. Съмнението ще дойде в ума ви. И тъй, когато съпоставим два предмета във времето, дисхармонични, тия предмети пораждат в ума ни съмнението, а когато разделим двата предмета вътре в пространството, ще произведат страх в нашето съзнание. Сега едно малко обяснение: да кажем, вие сте казали една обидна дума на вашия приятел – веднага се заражда страхът, че може да го изгубите – вие сте в пространството, усещате, че връзките може да се скъсат.

Ще спрем тук.

Какво имате да питате? – Нищо. Кое е по-хубаво: да обичаме ли или да ни обичат? Да даваме или да вземаме? Поставям въпроса: кое е по-хубаво – да обичаме ли или да ни обичат? /да обичаме/. Тогава, ако допуснем, че всички обичате...? – ще се отблъснете. Въпросът е рязък, пък всички искате да бъдете обичани. Да обичаш е едно, а да те обичат е друго: то са две различни състояния на душата, които произтичат от два различни процеса на битието. Да обичаш е процес на любов по сила, а да те обичат е процес на Божествената Мъдрост. Щом искаш да те обичат, Божествената Мъдрост работи в тебе, а щом искаш да обичаш, тогава Божествената Любов работи в тебе. Какво противоречие има? Значи, когато Бог работи в душата ви със своята Мъдрост, вие искате да бъдете обичани, а щом Божествената Любов работи, вие трябва да създадете условия за тази обич, защото човекът, който ще ви люби, той изисква известни условия. Например, ако вие сте затворен в една стая, в тъмница и искате светлината да ви обича, сама да дойде в очите ви, да ви причини приятно впечатление, ще стане ли? – Вие сте длъжни най-малко да отворите прозореца и щом отворите, тя ще влезе в стаята и ще ви обича. А вие какво ще правите? – Вие ще ѝ се радвате.

„Да обичаш“ подразбира Любовта, първият принцип в Бога. „Да те обичат“ подразбира втория принцип, който работи. Той е Божествената Мъдрост. Искаш да бъдеш обичан, единият процес е потребен; а другият, след като обичаш дълго време, може да се определи. За пример, след като

обичаш ден, два, три, месец или година, след туй в тебе ще настане едно пасивно състояние, ще кажеш: „сега мен да обичат“, и за туй ще се зароди желание във вас – вие да бъдете обичани. Ще се сменят процесите. В тази смяна колелото на живота се е вече изменило. В човешките тела е станала една промяна. Телата са изменили своята роль. За пример, ако всичката човешка деятелност е била съсредоточена в астралното тяло, ще имате един резултат. Ако, след като сте работили дълго време, е станало едно отлагане в астралното тяло, тогава вие пренасяте своята деятелност в менталното тяло, в умственото поле и ще имате добър резултат. Няма да работите по същия начин, както сте работили в астралния свят; пък, ако и в менталното поле няма условия, тогава ще слезете на физическото поле. Когато службата на физическия свят престава, минава в менталното поле; когато там има отливане, минава в астралния свят и пак се повръща назад. Има едно постоянно обръщане в целокупността на живота на човека. Тъй щото не може да седите на същата точка, не може постоянно да обичате. Ще настане най-малко една индиферентност. Не може постоянно да мислите. Тогава ще прочетете някоя книга, ще чакате някой автор да внесе някоя мисъл, вие чуждата мисъл ще вземете – тогава вас ви обичат. Щом четете един автор, той ви обича, щом вие пишете някоя книга и пред друг я четете, вие го обичате. Същият закон навсякъде действува. Значи аз ви обясних нали? Противоречие няма. Колкото е силно да обичаш, толкова е силно да те обичат, защото душата, която очаква да я обичат, тя създава импулс на другата душа, която я обича. Това са два полюса на живота. Сега, който обича произтича от субективния свят /на живота/, а обичаният създава обективния свят на живота. Затуй, който обича, иска да види своя образ в онова, което люби, тъй е. Щом се оглеждате в едно огледало, вие се харесвате. Огледалото е пасивно; вие обичате огледалото, понеже вашият образ се отбелязва, вие може да го носите, и жалко ако се счупи. Щом загубите огледалото, не може да имате ясна представа какъв е този образ. Мислите за себе си, но не схващате лицето; туй огледало ви представя по-добре, почвате да се учудвате на това огледало. Следователно, онзи, когото вие обичате, всякога дава израз на вашата обич. Затова вие го обичате. Ако туй огледало е малко замърсено, вие казвате: „Не струва да го обичам, защото не дава една ясна представа“. Или най-малко онзи, когото обичате да ви даде едно вдъхновение, един подтик, както съвременните списатели обичат. Когото обичаш, той ще ти даде вдъхновение. Сега например, казва се в Писанието: „Да възлюбиш Господа със сърцето си“, т.е. подразбира тази идея – да отразите Божественото в себе си. Казва Писанието: „Да се весели Господ в твоите дела“, туй Божественото, като го види Господ в твоята душа, може да знае, че ти си работил върху него. И следователно, когато Бог надникне в душата ви и забележи, че вие сте използували Любовта Му, Той като се развесели, и вие се зарадвате. Щом се радвате, значи Бог се весели. Щом вие загубите радостта, Господ е недоволен от вас.

Вие не мислете, че Любовта, която проявявате, е ваша, не. Човек сега е само проводник на Божествената Любов и на Божествената интелигентност. И, ако всички тия списатели, които сега пишат, казват, че тя е от техните умове, някой път те се усещат тъй бедни, като най-глупавите, ако е тяхна, те всякога трябва да раждат, но те раждат, когато някой донесе, после пъшкат. Ако дойде някой да напълни кошницата с череши, те раздават, изпразват, пъшкат. Любовта при сегашните условия е интелигентност от невидимия свят; ние сме само носители на тая интелигентност. Туй никога не подразбира, че човек е автомат. Във вас трябва да има съзнание, че вие сте носители; да достигне душата до съзнанието, че е получила нещо от Божествения свят.

За следующата сряда ще напишете, ще определите вие от ваше гледище: защо трябва да обичаме и защо трябва да ни обичат?. За себе си, за другите няма да говорите. Аз искам само да помислите, за мене не е важно дали ще напишете правилно или не. За мен важи, след като мислите, ще се ползувате ли от тази тема. Този предмет е важен, трябва да мислите за него. Силата седи само в мисленето. Щом мислите, вие ще получите нещо, което може след 10 години да го изявите. Може в същия ден, може след една година, но не мислете, че ако дадете едно право определение, вие сте на правия път, не. За пример, когато пишете, да преживявате; вие пишете, а нищо не преживявате. Ти, като почнеш за пишеш за Любовта, трябва да любиш, да преживяваш това. Какво ще преживеете? После, да преживееш онзи момент, че те обичат. Как ще го преживееш? Тъй щото, когато дойдем до същността на нещата, много мъчно е да се пише върху обичта. Да обичаш и да те обичат – за сега вие ще пишете само за това, което не знаете. И аз даже зная, че вие не сте обичали до сега, нито сте били обичани. Туй, което вие наричате „обич“ то е само спънка; и да ви обичат, и то е спънка само. То не е реалност. Ако вие се съмнявате, аз ще ви дам един малък опит да видим колко от вас ще издържат. Не че нямате любов, но тази любов, за която аз говоря, вие я нямате. Защото в тази любов поляризиране няма. Аз говоря за обичта. Тя щом проникне в душата ви, веднага ще дойде едно просветление в ума ви, вие ще се намерите в хармония с всичката земя, с всичкия живот, с цялото битие, като че всичко ви е ясно и близко на душата. Всичко туй ще почувствувате като обичате, и като обичате и като ви обичат, пак ще почувствувате същото. Тогава ще почувствувате вътрешния смисъл на тази обич и пак ще го преживеете. Тъй щото, това ще бъде за вашата бъдеща еволюция. За туй, дето ви казвам да обичате и да ви обичат, вие ще учите хиляди години. Само когато преживеете ред съществувания, ще дойдете до онова вътрешно дълбоко разбиране на нещата, така реално. В туй отношение аз не искам да направя един опит, понеже вие не може да издържите. Ако при сегашните условия пусна тока на обичта, вие ще трябва всинца да се

намерите на корем, нито един няма да стане, само ще ритате, ще почувствувате, че умирате и ще кажете: „Стига, Господи!“ – спира ви дишането, спира мисълта, избягват живота живота и съзнанието. Туй ще почувствувате; вашата нервна система не е достатъчно калена, телата ви не са калени, за да може да се възприемат тия силни вибрации. Затова тия методи в окултните школи са за калене: трябва да се кали душата, сърцето, волята, ума. Калене подразбира нагласяване съобразно тия течения в природата. То е велика наука. Да не мислите, че когато някой път казвам: „вие не обичате“, аз обичам да турям силни контрасти, че аз отричам; аз не отричам, че те говорят за любовта , но те не я преживяват. Питайте когото и да е: каква е неговата любов, какво люби; който е казал, че много е любил, нека ви опише в какво седи неговата любов, как я е преживявал и след като ви я опише, вие ще се хванете с двете ръце за корема и ще се смеете. Той ще каже: „Тъй, аз му разправих добре, а той не е признателен“. После: „аз го обичах, той ми изневери“. Ама това не е любов, защото човек може да изневери и без да го обичаш. Именно, когато обичаш някого, има условия най-малко да ти изневери. В окултната литература не е имало случай, дето обичаният да е изневерявал, няма изключение, то е немислимо. Изключенията са всякога вън от Любовта, вън от Божествената Мъдрост. Там са всички изключения. В Божествената Любов, в Божествената Мъдрост абсолютно няма никакви изключения за изневеряване, то е само за земята. Човек, който казва, че има изневеряване, то и въпрос за любов не може да става. Вие ще кажете: „Тъй, да говорим за друг предмет“. Няма да казвате, че не е вярно, но кажете: „да говорим за друг предмет“. Този предмет е изчерпан. И щом се съмнявате, в сърцето ви Любовта и Мъдростта не съществуват. Тъй, щом се съмнявате, интелигентността не е в ума ви, а щом се страхувате, Любовта не е в сърцето ви. Въпросът е свършен. Тъй седи. Ако не внесете това правило, всички ония ученици, които не внасят това правило в окултната школа, оглупяват. Тогава ще изучавате сенките на реалното и няма да имате едно положително знание и в края на краищата ще се зароди едно разочарование и отвращение. Ще кажете: „всичко е празнота“. За туй вие ще турите тази обич, ще я проверите в най-малкия размер. И тогава ще вземете и другите, крачка напред, разбира се, няма изведнъж, но полека-лека и съзнателно.

Две правила ще ви дам, после трето: „ако искаш да обичаш, страх не трябва да имаш, ако искаш да те обичат, съмнение не трябва да имаш“. Туй са две правила, които ще внесете, изпитайте ги да видите колко тия правила са верни. Ще мислите върху тях. Изисква се сериозна мисъл. През празното време, което имате, занимавайте се с тия размишления и разсъждения, пресейте съвременната философия, всички философски мисли сейте и не бойте се. Всички списатели сейте ги и туй което остане

във вашето решето, него дръжте; което остане в решетото, в тия правила, то е ценно. Онова, което падне долу, то не е за вас. Сега, колкото философия имате, ще я турите и ще сеете. Знаете ли как да сеете? Някои неща с ръката се вземат, значи с воля ще ги отстраним, и те падат. Ние, които мислим някои неща, чрез мисълта ги отстраняваме.

Време е да станем.

Сега ясно ли е това? 1/10 – това е вашата единица, с която трябва да мислите, понеже човек представлява 1/10 от реалността; 1/10 от Божествената истина е човек, и когато кажа: 1/10, подразбирам мярката, с която вие, според степента на вашия ум, мерите нещата. Във вашата душа имате един лъч, това сте вие. Вие сте прави, защото имате 1/10, а щом нямате 1/10, вие сте други същества. Това са философски разсъждения: да се докаже, че човек е 1/10 от единицата, т.е. цялото съвременно човечество е 1/10 от единицата.

Тайна молитва

1922_05_24 Здравец

ЗДРАВЕЦ

Учителят държи в ръцете си няколко стръка здравец.

"Благославяй, душе моя, Господа"

Тайна молитва

"Любовта е извор"

Темата е "Здравец". Този здравец го направих тема. Преди половин час го откъснах.

Някой път човек е неразположен, мислите му са отпаднали, чувствата не работят, тогава вие сте като увехнал здравец – връзките с живота са прекратени. Човек увяхва като един здравец, обаче човешките листа, като се турнат на почва, веднага може да поникнат, а здравецът не може. Човек, като го откъснеш, увяхва, но като го туриш където и да е, той пониква. Следователно, ние всякога трябва да държим връзките си с Бога, не по форма само непроменени.

Сега аз ще ви дам едно определение: Бог е без пространство и без време, т. е. в Бога няма пространство, няма и време, няма съзнание, няма и интелигентност, няма и граници. Бог е без пространство, но съдържа пространството в Себе Си. Той е без съзнание, но съдържа съзнанието в Себе Си, без интелигентност, но съдържа интелигентността в Себе Си. Сега, другата, положителната страна. Бог е безграничен. Духът, както ние Го схващаме, е ограничен. Първото ограничение на Бога е Духът. Когато Бог се ограничава, идва Духът. Първото изявление на ограниченото е вселената и космосът. Вие ще попитате защо Господ иска да създаде вселената. В Него има едно желание да види безграничното в граничното, отвън да го види. То е един велик закон у Него – чрез безграничното да види граничното. Безграничното съзнание, за него ние нямаме никакво понятие. Те са много отвлечени работи. А у нас има желание граничното да стане безгранично.

Сега, условията, при които здравецът расте, са оскъдни. Аз го набрах от ония камъни. Там си изкарва прехраната и затуй има тази здравословна миризма. Той никога не роптае, че е при камъните, не мърмори, а благодари. Когато нас ни поставят на такива камъни, обръщаме се към Бога и казваме: "Защо ни постави на камъните?" Господ не ни е оставил,

ние сами се оставихме. И тъй, ние трябва да използваме като здравеца условията в живота. Не мислете, че ако вие съградите вашия живот, както вие искате, нищо няма да спечелите. Във всяка една култура хората губят. Когато културата върви по естествения път на природата, една култура се сменява естествено с друга – тя е жива култура, а когато тия култури не вървят равномерно с природата, такива култури се губят. Та, никога не се спирайте върху думата, да казвате: "Защо Господ ни е дал този живот?" Да допуснем, ако Господ ви попита, какъв живот искате вие, ето какво ще бъде. Ако ви направи много красив, ще лъжете само хората. Ако ви направи богат – ще станете тщеславни и ще имате много неприятели, и децата ви ще гледат по-скоро да заминете, да остане богатството на тях. Ако ви направи някой талантлив певец, да имате хубав глас, ще направите какво? – Ще ходите от театър на театър и като остареете, ще познаете, че нищо нямате. А и здравецът, който расте при камъка, не може да има плод за ядене. Той е здрав, но плод за ядене няма. Та всичките съвременни култури мязат на здравец. После може да ви даде Господ здраве. Е, какво ще направите с вашето здраве? Или може да ви даде един отличен ум, да пишете отлични книги. За пример да ви даде най-добрия ум, какви книги ще напишете? Вие ще кажете: "Като ни даде този ум, ние ще си помислим." Ако сега нямате програма, и тогава няма да имате. Вие казвате: "Най-добрият ум." Кой е най-добрият ум? – Най-добрият ум е този, който ни е дал Господ. Най-добрият ум е необработеният. Той има толкова богата почва, че само да се запретнете и работите върху тази почва, ще видите какви облаги може да излязат от нея.

Та ние трябва да бъдем благодарни от малките неща, които Бог ни е дал. Ако искате вие да бъдете доволни – бъдете доволни от малкото. Бъдете благодарни от малкото. Едно малко цвете от малкото е доволно, а ти имаш хиляди пъти повече блага – сърдиш се, недоволен си. Защо то е доволно, а ти си недоволен? Недоволството трябва да бъде един подем, един стремеж. Щом турим недоволството на работа, то се обръща на стремеж. Щом растенето спре, ражда се гневът. Щом дойде гневът – направяме някоя пакост – ражда се страхът и т.н. и т.н. се раждат такива качества, след като сме изгубили резултатите.

Сега темата. Вие не сте изгубили. Вие сте като здравеца, растете при една камениста почва, гдето грехът царува. А грехът е камениста почва – нищо не може да посееш. И трябва един грешник дълго време да го ториш, за да може след 20 години да излезе нещо от него. Сега имате ли ясна представа какво нещо е грях? Грехът не е нещо много добро. За пример, когато човек е ял от забраненото дърво – съгрешил, понеже познанието, което е добил, не го е употребил за своите ближни, а всичко той употребил за себе си, и за своя пакост, и за пакост на другите – там е грехът, а не, че е ял от

дървото. Ние искаме да се запознаем с Бога, нали, но знаете ли – в запознанството седи най-голямата опасност. Да познаваш някого, то е най-голямата опасност. Нали знаете, когато роднини се намразят, много мъчно се помиряват. В живота има само един правилен начин на познаване. То е чрез любовта и интелигентността. Ти трябва да внесеш любов в себе си и да постъпиш към твоя ближък точно тъй, както със себе си – нито повече, нито по-малко, нито по-горе, нито по-долу. То е правилото на новата култура, която иде. В душата си ще постъпваш тъй към другите, както към себе си. Нямате любов, защото, когато се познавате тъй в света, отвън идат изпитания. Бог обаче ще ти даде любов и ще те изпита, дали си я разбрал. Ще ти даде интелигентност, да види дали си я разбрал. Ако най-първо нямаш любов, Той ще се нахвърли отгоре ти като мечка, а ако имаш любов, ще ти даде най-мъчната задача. Ако ти не разбираш Неговата интелигентност, ще имаш най-големите нещастия. Сега вие си представяте, че Господ е благ. Той е благ, но към кои? Които любят, които носят Истината, към тия, които постъпват, както Той постъпва. А ако не постъпвате тъй както Него, Той се нахвърля отгоре. За Него не значи нищо, ако не разберат Неговата Любов, Той може цялата тази земя да помете и никак няма да трепне окото Му. Както се казва: "В Бога шега не бива." Той е много добър, като сме добри с Него. Сега няма какво да се плашим, това са закони. Бог си има Свои закони, по които върви, и ние не може да ги измeним. По някой път искаме да Го заставим да мисли като нас. Той никога няма да мисли като нас. Нашите сегашни мисли, в сравнение с Божиите мисли са, каквито са мислите на гъсеницата спрямо нашите мисли. Та ние като някоя гъсеница искаме Господ да мисли като нас. Ние трябва да сме благодарни, че Той ни е оставил да пъплим по това дърво и може да се нахраним. Ние по някой път от нашите дървета снемаме всичките гъсеници, а Той никога не ни бута.
И тъй, ние ще схванем Бога като една велика Любов и едно ново направление, не както досега се е проявил. Някой път вие сте чувствали туй угризение на вашата съвест. Навсякъде, като че всичко се е опълчило против вас, после почва Бог да говори във вас и вие почвате да се смекчавате, смекчавате, докато дойде усмивката. Ако не дойде усмивката, тогава здравецът отива, всичко това се руши. Ако се обърнеш към Бога, веднага се възстановява хармонията. Та през сегашните условия ние трябва да пазим постоянна връзка, да не се откъсваме от Бога. Говорете с Него, говорете Му, Той може да мълчи, но вие говорете, говорете, говорете. Най-после вие ще Го заставите да ви отговори. Който хлопа, хлопа не един път, а няколко милиона пъти и да кажете като Якова: "Няма да Те оставя, Господи, докато не ме благословиш." Ако хлопаш 3-4 пъти, няма да обърнеш вниманието на Господа, но ако хлопаш, хлопаш милиони пъти, Той ще обърне внимание, ще каже: "У него душата се е събудила." И Господ казва: "Той мяза на Мене." Ние съгрешим един път, два пъти,

милиони пъти, Той все ни изважда, изважда – постоянство значи. И ние, когато постоянстваме да искаме, Той казва: "Този е подобен на Мене." А подобното привлича.

Е, какъв е цветът на здравеца? Този цвят как го определяте? – Общо е масленозелен, но има и розово – любов. Има малко от лилавия цвят – образуван от розов и син. Червеното – значи човек се е огрешил. Когато човек е съгрешил, той е слезнал в червения цвят. Червеният цвят показва, че човек е почнал да яде месце, почнал да пуска кръв. Всякога, когато се разгневи човек – става червен. Пияният като се напие, носът му става червен. Смесването на цветовете, то е желание на човека да се промени, да мине от едно състояние в друго. И тъй, да вържем своята връзка с този Господ, в Който всички цветя живеят.

Този здравец аз го откъснах от изложението на ангелите. Питах ги: Може ли да откъсна от здравеца, да го покажа на моите ученици? – "Може, може, на драго сърце. Може сега да си вземете от него, че да го пазите като кости, ако е за спомен, тъй, добре, да няма фетишизъм." Те са опити. Здравецът и всички цветя в природата са опитите ѝ да икономиса своите енергии. Това са форми, чрез които природата икономисва своята енергия и време. Когато минава през известна форма, ще видите как природата е работила, за да икономисва своето време. Всички треви, цветя образуват опити в миналото. А сега природата твори нови и нови форми.

Когато вие берете здравец, поставете се в едно пасивно положение и като го помиришете, ще се яви известна мисъл. Като миришете един лист от здравец, друга мисъл ще имате. Ако помиришете една теменужка, друга мисъл ще дойде. Ако вдъхнете уханието на карамфил или роза, ще имате съвсем друго настроение! То е един метод да се поправите. Неразположен сте духом – миришете здравец, той ще ви каже своята опитност. Моята опитност е много малка, аз ще ти кажа как аз се тонирам, но ти ще се ползваш от нея. Всички тия цветя упражняват влияние, микроскопическо, но все-таки упражняват влияние. Всички растения, минерали, животни упражняват влияние в нашата еволюция или оставят отпечатъци в душата. Затуй, като се приближиш, ти ще видиш как Господ е работил, да остане тази форма дълбоко в душата ти, и като се върнеш вкъщи, ще имаш мир в душата си. Блажен няма да станеш и щастлив няма да станеш, но все ще имаш едно микроскопическо богатство или една микроскопическа опитност.

Да прочетем Добрата молитва.

Сега вие може да идете в гората, да си откъснете от изложението по едно

стръкче здравец.

Св. Кирил и Методий

24 май 1922 г., 11ч., сряда

Витоша, отлично време

1922_05_25 Без Бог И Без Любов Не Може

БЕЗ БОГ И БЕЗ ЛЮБОВ НЕ МОЖЕ

На 25 май, четвъртък, 1922 г. в 14 ч. Толева, Чолпанова, Граблашева и аз (Савка) сме на полянката отстрани.

Дойде Учителят много сериозен. Поканихме го, седна.

Най-големият недостатък е, че вие забравяте лесно. Когато сте натясно, обещавате, а когато сте нашироко - забравяте. (Но ние не искахме, защо тъй стана!) Щом се живее разумно, всички неприятни неща може да се избегнат. Човек трябва да бъде богат. Щом направи едно петно, веднага с много вода да го измие. (Нали, Учителю, вие ще забравите погрешката ни?) Щом вие забравите погрешението, и аз ще го забравя. Тази сутрин, като изгряваше слънцето, беше облачно, небето не беше добре. Природата всякога говори, когато има да стане някое нещастие, епидемия, природата дава признаци за тия неща. Павел казва: "Близост има горе на небето, пък на земята близост няма." Близостта е нещо духовно, то не е материално. Ако беше материално, светът би бил щастлив, а той не е. Така един ден ще напуснем земята, за да ни отлекне, нали? Докато има хора да се спасяват, хубаво, пък като няма, защо да стоим тук?

Човек трябва да живее с надежда, да гледа добрата страна на живота, да си довърши работата, да си замине, да няма какво да го спъва - да скъса всичките нишки.

Някои души, които са нараснали, изведнъж приемат Словото, а други не. Не може с насилие. Ученик да бъдеш, то е много нещо. Да влезеш в Царството Божие като зрител, то е друго нещо. Всичкото само от човека зависи. Ако пожелаем, може. (Ние желаем, защо не става?) Защото аз не искам да изнасилвам себе си - ако искате да разберете закона. Опитността е едно незаменимо благо. Човек трябва не само да е опитал, но трябва и да е преживял. Хората имат опитност, но нямат преживявания. И тук преживяването да бъде в теб не като едно минало, а като такова, което лродължава.

Преживяването на любовта е един вечен опит, той не преминава.

Всякога, когато съм давал нареждания, колко са прости, когато аз ги давам, а те ги изопачават и се разваля хармонията. За пример аз дадох наряд за една година - и оставих на вашата свободна воля, какво излезе? Някой път може да хвръкна тъй, че не може да ме стигнете. Защото аз имам няколко

хвръквания. Има един начин, с който може всичко изведнъж да се оправи. Който е готов, нека дойде, аз ще му покажа. Ученикът трябва да отговаря на известни качества. Когато дойдем до Божественото учение, в нас съзнанието трябва да е пълно. Божието Слово да бъде наше Слово и неговата сила да бъде наша сила. Има неща непреодолими, които спъват човека. Трябва да има желание ученикът, че Учителят като погледне, и ученикът да тръгне. Когато истинският закон на любовта проникне, тогава любовта има нужда от злото. Злото, омразата, това са въглища, любовта се радва, че има такива работи, и турга в своята пещ, и работи, но когато няма любов, тия горения стават по друг начин и разрушават. Когато дойде любовта, се заражда едно чувство между дробовете, то е слънчевият възел и оттам туй чувство се развива по-нагоре или по-надолу, отива към сърцето и ти имаш подем нагоре, всяко нещо ти причинява приятност, ти гледаш на светлата страна и каквото и да стане, ти се радваш:

Много пъти човек трябва да мълчи. Няма по-красиво нещо от мълчанието. Нищо повече.

От 2000 години нито един проповедник не е говорил толкова за любовта, колкото аз. Вземете всичките литератури. Но и никой не се е криел толкова, колкото вие.

И аз ще се скрия, за нищо не бих желал тия мерзавщини да ги опитам втори път! Връщане назад няма вече. И за някои хора за 10 000 години ще ги забравя, ще ги залича от паметта си, няма да ги мисля. Един човек, който те е разпъвал 999 пъти, какво ще мисля за него? Ще го залича от съзнанието си.

Господ даде Сина Си за грешниците, които Го търсят. Аз съм в състояние да живея блажено, щастливо. Щастието си в един ден може да го дам, нищо повече! А сега, този тъй направил, това-онова... Какво ще се смущавам, аз отивам, пък хората нека си вървят по своя път. (Нали по-големите същества помагат на хората?) Да, по-високи същества идват да помагат, те са длъжни! Аз не съм длъжен. Единственият закон, който сега ме свързва, то е законът на любовта, с другите съм ликвидирал. Ако речеш да го оправиш, ти ще го киселиш, нека светът го учи. Трябва да дойдем да работим по закона на любовта, щото инак ще спънем себе си.

Пък най-сетне потребно е на човек малко да си отдъхне, да си поживее. Всеки има нужда от почивка. Аз наричам почивката да си починеш в Божествената Любов. Любовта, както сега я разбирате, е мерзавщина.

Трябва човек да се самопожертва, но и законът на самопожертването

трябва да се разбира хубаво. Но трябва да се самопожертва човек.

Сега да обърнем принципно. Всяко нещо, което Бог е определил, то ще стане на своето време. За всичко има определено време.

Аз търся изключителни случаи. Аз решавам една задача, опити си правя, та избирам такива, най-големите особености.

Две крайности има в света. Без Бог не може. То е една необходимост, всякога ще имаме нужда от Него. Без Любов не може!

25 май 1922 г., четвъртък

Витоша

Връщане в София на 26 май 1922 г., петък

1922_05_26 По пътя

ПО ПЪТЯ

13 школна лекция на общия окултен клас
26.V.1922, четвъртък, на Витоша, 11–12 ч. пр. об.

Сега, имайте предвид: аз не искам да ви съдя. Туй е за приложение закона на Любовта. Ако може да го приложите, добре, а ако се съдите един друг, вие не можете да имате любов. В едно събрание един не може да бъде виноват, а всинца: или всички са праведни, или всички са грешни. Ако се даде наказание, всички ще бъдете наказани, а ако е благословение, пак за всинца ви ще бъде. Та, от вас искам да приложите Божия закон на Любовта. Вие да си го приложите, не аз да ви го налагам, защото, ако аз приложа закона, то не е любов, а насилие!

Аз ви казах, че ако след свършването на моята беседа, ще търсите кой е виноват, няма да държа беседа. Уреждайте тия работи по братски, приложете великия закон на Любовта. И да се създаде една организация, този закон няма да бъде съвършен. Как може да се приложи този закон? Вие още не можете да разберете. Не огорчавайте Божия Дух. Това, което се върши, не е против мен, а против Бога. Кой ще ви говори тогава? Може ли да се избере една комисия, която да следи за реда? Може да отредите 7 души, вие сте в състояние да го направите това. Ще се подчинявате, ще турите великия закон на Любовта в основата. Разбирате ли? Туй правило ще го турите! Ако не турите това правило, законът не може да работи и вие ще имате същите закони, каквито светът, държавата и църквата ги имат, и тогава нищо не става.

Аз ще засегна ред елементи на Любовта в нейното ново проявление. Едно е само да се говори за Любовта, а друго е да се изпитва. Там е всичката работа сега. Когато един ученик или един музикант направи една погрешка, ако свири фалшиво, учителят не може да му прощава. Има неща в света, които се прощават, но има неща, които не се прощават. Когато някой вземе пари от тебе, можеш да му простиш, но когато великият музикант свири, не му се позволява да взима фалшиви тонове. Ще изправи тона, нищо повече! Необходим закон е. А животът не прощава, трябва да изправим тона. Животът не прощава, трябва да изправим тона. Животът е една музика. И всеки от вас иска да свири, както знае. Например, имате един капелмайстор, казвам: законът е такъв: неговият живот трябва да бъде изправен, защото музикант ще стане само онзи, който има любов. Всеки трябва да живее по закона на любовта. А ако не искате да живеете така, никой не може да ви застави. То не е насила, а

по добра воля. Пък аз зная, че всинца искате да живеете, животът ви да бъде хармоничен, да бъдете щастливи.

Вие ученици, днес ме подложихте на изпит. Разбирате ли? Вие бяхте един учител, а щом станете вие учители, при такива учители, аз напущам училището. Разбирате ли! Аз съм готов, казал съм, ако можете да дадете нещо по-добро от това, което аз зная, аз съм готов да го приема. Аз съм готов да приема от вас всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство, всичко това. Нищо повече! Ако във вас заговори Божественият Дух, и изкаже известни Божествени мисли, аз ще ги приема, източникът е един и същ. Желанието в нас е да се прояви Божествената Любов във всичката си пълнота помежду ни. Само така можем да успеем. Не приложим ли този закон, никакъв успех няма да има, ще се раждат все такива недоразумения. Някой път, като дойда между вас, усещам една тежка и дисхармонична атмосфера, разбирате ли? Тъй както е тежко в едно кафене от тютюна и човек не може да диша свободно, така е и между вас. Не че го искате, вие сами се мъчите, но не знаете начина как да се освободите, и аз искам да ви покажа един метод, как да се освободите от тази тяжест. Това няма да стане изведнъж, но ще ви покажа един закон, и вие ще работите.

Сега, не ви съдя – това е старото учение – аз искам от вас да приложите закона на великата Божия Любов в себе си. Малки и големи, да се уважавате, да се почитате да си отстъпвате, да си прощавате. Тъй. Сега, например, щом аз замина, вие веднага ще търсите кой е виноват, щом един е виноват, никога няма да се оправи светът. С един човек не се оправя светът: и да го обесим, и да го затворим, друг ще дойде на негово място, после трети, четвърти и т.н.

Е, добре, тогава: готови ли сте туй, което ще ви кажа, да го приемете? /Всички отговарят: „Готови сме“/. Сега, попитайте се вътре: ако го приемате, и го приложите по закона за Любовта, туй ще бъде благословение заради вас. Изпейте песента: „Благославяй, душе моя, Господа“.

Вижте тази жива природа, в която ние живеем, тя е едно Божествено жилище, един Божествен дом. И всички тия енергии, които са вложени в нея имат разно направление. Всяка енергия си има свои канали, през които може да мине. Когато ние искаме да приемем енергия за стомаха, тя иде чрез храната. Когато искаме да приемем енергия за дробовете, тя иде чрез въздуха. Когато искаме да приемем енергия за очите, тя иде чрез светлината. Когато искаме да приемем енергията от живото слово, тя се възприема чрез ушите. Когато искаме да възприемем енергията от миризмата на цветята, ние я приемаме чрез обонянието си. Сега, у вас има

една философия: вие искате всичките тия разнородни енергии да ги приемете само чрез устата си. Говорим за Любовта, ама тази Любов влиза и чрез устата, и чрез очите, ушите, носа, от всякъде влиза тя. Като влезе тази Любов през устата, ще произведе един ефект; като влезе през носа, ще произведе друг ефект и т.н., зависи как възприемаме тази Божествена Любов.

Сега, вие говорите за любовта. Вие още не сте любили. Аз ще направя един микроскопичен опит. Ако ви попитам, какво нещо е любовта, как сте я усетили вие, имате ли един жив опит на Божествената любов? Имате малки опити на любов, но колко е траяла тази любов? Кажете ми сега: имате ли такъв опит, дето любовта да е обсебила душата ви, ума ви, сърцето ви за цяла една година? Имате ли опитността, дето любовта да е обсебила душата ви за един месец? Имате ли опитността, дето любовта да ви е обсебила за един ден? Ако тази любов влезе във вас изведнъж, вие няма да разсъждавате, вие ще решите въпроса моментално, и то няма да го решите по най-глупавия начин, но ще го решите по най-умния начин. Когато дойде Божествената Любов да действува в света, тя действува с най-добрите методи. И всички трябва да имате пред вид, че за да се появи Божествената Любов у нас, Духът дълго време трябва да работи върху нашето физическо и духовно тяло, за да може да го подготви да възприеме енергията. Ако сега през нашето тяло би минала една интензивна енергия на любовта, тя би ни разтопила. Следователно, Божествената Любов постоянно се приспособява според състоянието на нашите духовни тела, според степента на нашето развитие, постоянно духът ни работи. Ако вие спънете духа, който работи във вас, на кого ще повредите? А той работи, той прави тази инсталация. Ако направи нещо, а вие развъртате винтовете на инсталацията, на кого вредите? – На себе си. Да кажем, имате някаква крива мисъл, кому вредите? На себе си. Имате съмнение, кому вредите? – На себе си. Имате страх, кому вредите? – На себе си.

Сега, защо се явява страхът в света, защо се явява съмнението? Страхът ние го знаем и съмнението знаем. Страхът, това е едно качество на сърцето. Колко отрицателен е страхът! Например, страхуваш се да не изгубиш живота си. Някой обещал да ти даде пари, ти се съмняваш. Съмнението пък е едно отрицателно качество на ума. Значи, щом може да се съмняваш в някой човек дали ще ти изплати, ти се съмняваш във възможността. Добре, сега вие пренасяте съмнението от хората в Бога. Вие някога се съмнявате в мене – аз ви чета мислите – „ти може да не говориш от Бога, а от себе си“. Но аз всякога правя разлика между моите мисли и Божествените мисли, В мене, моите мисли и Божествените мисли са строго определени. Аз хващам всяка моя мисъл за ухото и ѝ казвам: ти на ляво. А на всяка Божествена мисъл: ти на дясно. Казвам: туй е Божествено,

а туй е човешко. И сега тази постъпка, която аз направих, Божествена ли е или човешка? Тя произведе във вас страх да не загубите нещо. Сега, страхът подразбира, че любовта ви е отвън, а страхът е на мястото на Любовта – отвътре. Разбирате ли? И причината, че вие не може да живеете хармонично, е защото страхът живее вътре във вас. Защото, ако аз дойда у вас в къщи и ви кажа: дай ми две хиляди лева на заем, а вие имате три хиляди лева ще кажете, че ви трябват, а в същност те не ви трябват. И при това вие минавате за човек, който вярва в Бога, има любов. Никаква любов нямате, а страх имате! Може да дойда да ви искам една малка услуга, ще ми кажете ясно тази работа: „Нямам разположение към теб, макар да имам пари в касата си". Тъй е казал един евангелист във Варна, когато един му поискал пари на заем. Той му казал: „Имам пари в касата си, но на заем не мога да ти дам, защото нямам доверие в тебе. Защо да ти дам пари на заем, а после да се караме; ако искаш да ти дам пари, като на брат ще ти дам". Страхът, туй състояние показва, че Божествената Любов не действува: тя започва, а вие я прекъсвате, прекъсвате. Например, ако някоя ваша сестра направи една малка погрешка, колцина от вас ще се съберете вечерно време да се помолите за нея, да кажете: „Господи, изпълни сърцето на тази наша сестра, нека разбира". А вие, като видите нейната постъпка, като излезете ще кажете: „Тя е такава-онакава", ще я критикувате. Като излезете, не говорете за нея. Вие нямате смелостта да казвате истината. Не сте смели, страхливи сте, а минавате за праведни! Като казвам смели, това не значи да бъдете груби. Смел е само този, който може да каже самата истина, ни повече, ни по-малко. Тъй, самата истина в Любовта да я каже. „Братко, ти отиваш по един път, но този метод не е здрав." /Едно куче лае върху една крава/. Сега, аз ще взема тази крава. Кравата, това е доброто у вас, а тия кучета, това са страстите – низшият интелект, които гонят кравата. Тя не е виновата, дето е тук, а кучетата се намесват в работата, която не им подобава, никой не ги е турил тук да пазят като стражари, ама те ще се покажат, че са изправни, ще изгонят кравата.

Ще ви кажа една истина: Животът чрез изобличение никога няма да се поправи! Ако ние се изобличаваме, никога няма да се поправим.

Сега ще имате търпение. Нали за днес ви бях задал един урок: да напишете кой е най-големият ви недостатък. Писахте ли? – Да. Съберете листчетата и ги прочетете.

Е, сега ще ми продадете ли вашите недостатъци? Аз ги купувам, колко пари искате? Не, не ще платя. Брат Стойчев – тъй да ни водите на разходка един месец през годината, да ни учите; един месец в Търново за всички, и един месец само за нас, тук/. – Ще бъде. Когато приложите закона на

Любовта, ще бъде. Ще опитате Господа, ще приложим закона на любовта. Тъй, няма да правим думата му на две и тогава ще видим какво може да направим. Ще Го опитаме. Сега, тия недостатъци аз ще ги взема и в школата ще влезем да работим без тях. Наполовина ще ви кредитирам; сега за сега на половина, понеже нямам много пари. За половината разполагам, за 1 1⁄2 месец мога да платя, но за три месеца нямам, да си кажа истината – половината мога да ви платя. Как искате, звонкови да ви платя или както искате. Мога да ви платя 1000 лв., 10 000 лв., 20 000 лв., 30 000 лв. /Не искаме пари/. Туй е, което може да се направи. Щом се влюбите във вашите недостатъци, ще се изправите. Щом се влюбите в тях, ще направите такава голяма беля, че ще се изправите. То е тема. Ние ще пристъпим, има начини за тия неща, по които може да се изправите. Тия недъзи са същевременно и добродетели. Да бъде човек „егоист“ не е лошо нещо, но да имаш егоизъм, който да ти счупи гръбнака, то е лошо. Да имаш такова нетърпение, че като дойде неприятелят ти, да плюеш на петите си и да бягаш, на место е туй нетърпение. Но когато извършваш една важна работа, нетърпението не е на место. Когато положението ти бъде опасно, трябва да бъдеш нетърпелив. Някои от тия качества трябва да знаете сами къде да ги прилагате. Сега, туй, което искате, ще го направим. Като сме излезли за два деня може да го направим; може да го направим и за един месец, и за два месеца, и за три месеца. Законът е един и същ, може да го направим. Писанието казва: „В Бога няма нищо невъзможно“. И вие поставихте много добре въпроса – един месец да бъдете всред тази природа, вие ще бъдете търпеливи. Брат Стойчев. Тук в гората да бъдем, щото ако рече Учителят да бяга, ще го преварим, а ако е в града, где ще го намерим. /Всички се смеят и Учителят се смее/.

Изберете сега една комисия по вдъхновение, от братството, от 7 души, да следи за общия ред. За една година да бъдат избрани, а след една година – други. /Първият да бъде избран от Учителя, вторият – от първия, третият – от втория и т.н./. Добре, аз избирам Начо Петров. Последният посочва: Стоян Русев; тоя – Елена Иванова; тя – Коен; той – Илия Стойчев; Здравка Попова и Тереза Керемидчиева. Съгласни ли са? – Да. (Брат Толев: „За станалия инцидент нито дума да не става, като, че не е било.“) (Брат Граблашев: „Ако е за полза, да се каже.“) Слушайте да ви кажа, сега аз ще реша въпроса. Ето как: имате право да говорите за моята погрешка, но за вашата погрешка, ако речете да говорите, аз ще ви накажа. За моята може да говорите, може да кажете: нашият Учител направи една погрешка! Може да говорите, но говорете истината, не преувеличавайте нещата. Когато ще говорите, говорете, но бъдете тих и спокоен, най-първо отправете ума си към Бога, попитайте го: „Господи, аз искам да разправя за този инцидент, съгласен ли си“? Ако Господ ти позволи, говори, но ако Господ не позволи, мълчи си и не говори за този инцидент. Ама може

нещо да те човърка в сърцето. Туй човъркане може да е някой червей, а ако е един червей, никаква полза не може да изнесете.

Сега, аз ще ви обясня защо не може на 600 метра височина да се говорят известни неща. Представете си, че вие сте 100 метра под водата, може ли да говорите? – Не може. Като излезеш 100 метра над водата, имаш условия да говориш – въздух. Следователно, на 600 метра височина няма условия, ще влезе вода в гърлото ти, а на 2000 метра височина ще говориш – въздух ще има. Тъй се разрешава въпросът.

В нашата школа, когато аз ви казвам за някой излет, ние отваряме ключовете, и тогава вие сте във връзка с невидимия свят. Например, аз дадох на сестрите една задача, но вие никога не сте изпълнили едно мое разпореждане, както трябва. Както тогава, казах ви: в течение на една година всички ще отидете на Витоша, но абсолютно никой да ви не знае, само на мене ще обадите. Аз не ви казах да идете и да разправяте, та целият град да ви знае. Следователно, вие трябваше да чакате, да свършите изпита, и тогава да разправяте, но докато не се свърши изпита, ще мълчите. И вследствие на това се родиха някои инциденти, които не бяха желателни. Та, когато ви се даде нещо, искам от вас, туй разпореждане да го изпълните тъй, без никакво изопачаване. казано 12 часа – 12 часа. Никакви философии. Вие, като идете, от резултатите ще съдите. Преди да сте го направили, няма да заключавате. Изпитът първо трябва да се изпълни! И при това, когато се изпълнява един изпит, не трябва да държите на буквата. Някой казва: „Ще изберем месечина“. Не, ще избереш тъмна нощ, защото само в тъмната нощ ще видиш Господа. Трябва да уповаваш на Господа, а щом търсиш месечина, то значи, че не уповаваш на него. Тази задача е свършена наполовина. Задачата е през тъмна нощ, когато е бурно, когато вали дъжд, гръмотевици, тогава ще излезеш, ще се молиш, и Господ ще ти говори върху много работи. Тогава ти ще разсъждаваш: „Може да се простудя“. Щом дойде до Божествените работи, няма опасност да се простудиш. Аз ви дадох пример. Аз съм седял толкова години на прозореца в моята стая зимно време да държа беседи. Нека дойде някой професор да седи там, след един месец ще има пневмония. После колцина от тия хора, които са седели отвънка, са се простудили? Те са микроскопически опити, но са опити. Нека се яви друг, да говори един и половина часа на студено, да видим какво ще стане с него. Сега, трябва да усилите вашата вяра. Този закон работи. Аз ви казах: не очаквайте много, резултатите ще бъдат малки, микроскопични, защото няма условия сега за големи неща. Но от тия, малките, след време ще имаме много добри резултати.

Аз ви похвалявам, вие този опит го направихте от голяма ревност. Аз ви

казах – цяла една година да мислите и да го направите, а вие в две седмици го направихте. Може повторно да се извърши, но н нова форма ще го изпълните. Сега, този изпит ще бъде малко по-труден, но той ще донесе по-добри резултати. От тези изпити, които ви давам, страхът ще изчезне от сърцата ви, ще се научите да уповавате на Господа. И после, като излизате в тъмна нощ, тонират се очите, зрението се тонира; при това, всеки един косъм се натегне, умът ви живее навсякъде в тялото. То е хубаво. Като излезете на Витоша, колко ще ви се представят, че ви вардят, пък ще ви се стори някоя мечка, вълк, ще ви се превърне сърцето. Аз зная на някои 20 пъти сърцето им се е превърнало. И всеки, който чуе в града, че вие сте излезли в тъмна нощ до Витоша, ще каже: „Той е безумен, да излага една жена или един човек". Затуй казвам, че светът не трябва да знае. Дали мъжът или жената ще идат, затуй трябва да се мълчи. Пък като се опита, тогава на опит ще се говори. Ще имаме доста опити. Ония братя, които нямат възможност да изпълнят задачата, ще им създадем условия, ама да имат любов. Аз ще им създам условия, но да влязат тъй в общение с природата, вътре според този закон на Любовта. Тогава може да работя и аз с тях заедно. Защото, един Учител може да работи само с ученици, които са способни. Когато сте сами, не можем да свършим всичките работи. Вие ще работите и аз ще работя. Защото ще има излети, изпити, дето най-първо аз ще изляза да направя изпита, а след мен вие ще вървите. Има известни задачи, дето най-първо аз ще ги направя, а след туй ще кажа: започнете вече вие, пътят е отворен. Например, вие ме поставяте в едно голямо безпокойство. През тия две седмици аз не можах да спя, защото се роди такава дисхармония, а всичко можеше да се случи. Имаше в града вагабонти, които се наговаряха да ви преследват и трябваше да насоча ума си да ги убеждавам, да предотвратявам. Вие мислите, че Господ ще ви опази. Ние трябва да бъдем умни и само тогава Господ ще ни пази. Втори път няма да минавате през Драгалевци. Няма да вървите по пътя, а без никакъв път, отвънка на селото и ще влезете в най-гъстата гора, тя ще бъде най-безопасна. Тъй ще имате отлични резултати. Тия изпити ще ви дадат по-голяма решителност, ще станете по-здрави, умът ви ще стане по-свеж, ще имате живи мисли. И като се върнете от такъв изпит, по-добре ще мислиге. И съм забелязал това: някои, които са направили задачата, връщат се и много добре разсъждават. Човек, който има смелост, може да мисли добре. Но сега ще се решим всички. Едно нещо иска от нас Бялото Братство: да бъдем абсолютно верни на законите, които ни дава. Верни, верни! Тия закони са абсолютни и не може да се менят. И когато те дадат една задача, тази задача трябва да я изпълним без никаква погрешка, веднъж, дваж, докато те останат доволни. И тогава ще видите. Може да направим такъв опит: – Опити нали искате? – Облачно е небето, ще кажем: „Тия облаци да изчезнат изведнъж. Вторият ден небето ясно, казваме: „Да се заоблачи!" Третият ден барометърът показва, че ще бъде сухо". „Да

завали!“ И ще завали. Всички тия опити аз ги наричам микроскопически и те може да се направят, за да видите, че в света има закони, с които можем да си служим. В природата тия приятели могат да ни помагат. Но туй не е за любопитство, а за да се усили вашата вяра, да се покаже, че когато човек люби Бога, той е в състояние всичко да направи. Тогава аз няма да избера какъв да е ден. Ще избера един ден, когато има голяма суша, когато хората имат нужда от дъжд, тогава ще направим опита та да завали дъжд. Значи да завали дъжд, не само за да се задоволи вашето любопитство, но за да се използува тази Божествена енергия. Да кажем, суша е, ясно е било, ще направим опита, ще докараме облаците да докажем на тия хора, че всичко ще използуваме за добро. Никога не се позволява на един Учител да иждивява и хаби Божествената енергия! Нито на Учителя, нито на ученика! Затуй, ще почваме да изучаваме всичките форми в природата, ще изучаваме растителното царство: това са облаци, черти, които природата ни е дала. Всичките форми спестяват енергиите си. От растенията ние ще се научим как да употребяваме енергията в малко време, да вършим много работа.

Сега аз ще ви кажа едно нещо искрено: аз съм доволен от вас. Разбирате ли? Доволен съм от вас, защото каквото можете, направяте го. Повече не може да искам от вас. Някой път даже вие правите повече, отколкото се иска. И там са вашите погрешки. То е от излишна ревност. Например, аз казах някой да иде до платото, той отишъл до Черни връх. И то е хубаво. Задачата е до платото. Но все „повече да бъде“. Казвам: ти от града ще излезеш, за 4 часа ще идеш, а той направил това за два часа и половина. Ама ти ще се осакатиш. Полека ще работите, няма да бързате, а вие сте много експедитивни, гледате да съкратите времето. Не, ще спестявате времето. Всяка една задача, колкото време се изисква, ще ви се даде туй време, няма да го съкратите, ще го използувате,, за да бъде задачата сполучлива. Тези бележки трябва да ги вземете пред вид. Ако идеш за 2 1⁄2 часа, не е лошо, но то ще ти донесе друга пакост, вие ще изхабите излишна енергия. Може след две седмици да се яви някаква болка, ще кажете: „Аз ходих, ама ето какво ми стана“.

После, от вас искам, като говорим ние за „братство и равенство“, не подразбираме заличаване на човешката душа; не, ние разбираме проявление на човешката индивидуалност, по възможност проявяване на душевното съзнание в една по-висока форма. Ти имаш в първо време съзнание на едно дете, очакваш да ти помагат, затова плачеш. Искаш да ти дадат. Господар е това дете, ходят наоколо му баща, майка, дават му млеко. Но това дете става възрастно, разширява се съзнанието му и то напълно се е еманципирало, станало свободно и самостоятелно. И затуй казвам, че нашето съзнание трябва да се разшири. Може да го направим тъй. И това е

волята Божия. Всяко добро желание, което видите във всяка ваша сестра, не го спъвайте, пожелайте ѝ добро, макар и да не го направи добре. Втори път тя ще го направи по-добре.

Ние се намираме пред една голяма дилема. Имате една велика задача, имате едно минало така преплетено, че както сте събрани, не сте на един и същ уровен. Повечето от вас са положителни елементи. То е мъчнотията сега. Затуй срещате се, отблъсквате се. Вие вътрешно може да имате известни енергии, ама знаете ли тия енергии какво зло са принесли на света? Сега ние казваме: воденицитe помагат на света, но когато ядем от смляното, в нас остава идеята за камъка и ние искаме да смажем хората. Енергията на този камък се е предала в хляба, а от хляба се е предала на нас, в ума ни. Та, изисква се окултно познание върху този въпрос. Повечето сте положителни, та сега трябва да ви направим наполовина положителни, наполовина отрицателни и тогава работата ще върви успешно. А този закон как да ставате положителни и как да ставате отрицателни ще ви го покажем, ще ви дадем правилата. Тук, в природата, ще ги учите, в града не можете да ги учите. Само в природата можете да ги научите. Да кажем, един ден вие сте неразположен, ще ви дадем правило, след като работиш 4 часа, да почувствуваш, че е станало едно разширение, че ти си се изменил и си готов да направиш отстъпки. Ти сам ще направиш опита и ще видиш резултатите. Но туй сега няма да става. За да дойдем до тия опити, трябва да предшествуват по-малки опити. Казах: времето ще пазите. Едно нещо: аз не искам вашето време, когато сте заети в света. Искам само излишното време, което не знаете какво да правите. Да не кажете, че искам да ви ангажирам времето. Само празното време, един час в деня, туй време да го употребите за школата. То е едно от най-добрите правила. Ако бих искал от вас 10 часа да работите, то би било друг въпрос. Не, един час, а туй всеки един от вас може да го направи.

Сега, всички ученици нека си забележат: кой какво иска от мен, най-важното, което ви трябва, кой каквото иска. Изразете го с едно кратко предложение. Трябва ви една библия или евангелие, едно перо или една мастилница, или една стая. Искайте същественото, което е необходимо заради вас, най-същественото, което ви трябва. Запитват: /„пак ли анонимно или с подпис?“/. Горе да ви знаят, а долу да не ви знаят. Долу сте все анонимни, псевдоними сте. Искането ви нека бъде от материален или от духовен или от умствен характер.

Сега този изпит, до Витоша, ще го повторим в друга форма. Които не са излезли, свършете групово задачата си, защото следующият четвъртък ще ви дам втората задача и тази задача ще я свършим в една седмица отгоре, ще я направим тъй, в една вечер. Аз ще бъда с вас и тогава ще ви кажа

каква ще бъде задачата. Няма да коства нищо. Сега ще използуваме времето, защото тия са най-благоприятните условия. След 1⁄2 месеца няма да имаме тия условия. Сега, още до 2–3 седмици, имаме условия. За тая задача, която ще ви дам, имаме условия.

Аз ви благодаря, че ме развързахте, че можах да ви говоря. Защото, ако учениците вържат Учителя и му кажат: „говори Учителю“. Какво ще говоря?

Добрата молитва

1922_05_28 Неговата заповед

НЕГОВАТА ЗАПОВЕД

И знаем, че Неговата заповед е живот вечен. (Ев. Йоан 12:50)

Законът – това е първото ограничение на разумния живот. За да се изяви великият принцип на живота, той трябва да приеме каквато и да е форма, съответна на неговия стремеж и на неговото движение. Под думите „движение“ и „стремеж“ подразбирам две различни идеи: стремежът – това е вътрешен разумен подтик, а движението – това е физическата страна на нещата.

Христос казва: „И знаем, че Неговата заповед е живот вечен“, значи обуславя: вечният живот почива върху тази заповед. Когато някой изобретател започне своето изобретение, той най-първо установява принципа, т.е. като намери принципа, върху който има да работи, той търси онзи закон, чрез който този принцип може да се изяви, и след като намери закона, той има вяра в себе си, че принципът ще работи. Следователно същото е и с всички онези, които търсят Бога: Бог е велик принцип, Той е нещо повече от принцип, и ние трябва да познаваме Неговия закон. Ние, за пример, някой път говорим за Бога така несвързано, неразбрано, ние Го уподобяваме на светлина, на разум, това-онова. Бог не е нито светлина, нито разум, той не е нищо: ние не можем да го определим. Ако един критик може да определи художника от неговата картина, ще бъде смешно, понеже художникът ще нацапа с маслени бои картината си и в този идеал, който той е нарисувал, може ли да мисли, че той е в боите? Не. Тия бои и цветове са само сенки, които изразяват реалността, която сама по себе си е неизразима. Когато пиша думата „любов“, любовта вътре в думата ли се съдържа? – Ни най-малко. Вие можете да напишете цяла беседа върху любовта и любовта не е вътре в беседата. Но тази любов почива, проявява се по известни закони. Когато знаем законите, ще знаем да работим. И музикантът също ще намери закона на музиката и върху този закон на музиката той трябва да гради. Така е и с писателя, така действа той, когато изучава граматиката, най-първо има закони, правила, с които започва да пише, така правят и децата, когато се учат да пишат. Само съвременните религиозни хора правят изключение. Те казват: „Ние и без закон можем да живеем“. Не отричам, че и без закон може да се живее, но разумният живот започва със закон. И в гората има шумолене и свирене, там без закон шумят и свирят листата и там без закон са наредени тия листа. Но каква е голяма разликата, когато някое пиано свири или някой орган, когато някой свири на цигулка, знаем каква голяма разлика има между шумоленето на листата и свиренето на

цигулката. Има грамадна разлика. В цигулката е вложен законът на човешката интелигентност. Сега, по някой път аз се изразявам и казвам: и в природата има музика, но не в тази природа, която ние виждаме. Трябва да имате особени сетива, особени чувства, малко да бъдете досетливи, да схванете тази музика. И то при особени случаи: не всякога пее природата, не всякога свири, не всякога говори, и тя мълчи, понякога има гробно мълчание, и в туй мълчание се разбира един велик вътрешен смисъл, един смисъл, който се заражда в нейните недра – затуй тя мълчи, докато тази мисъл вземе своята форма и се изрази в този велик Божествен закон. И често някои са ми задавали въпроса: „Защо съвременните общества не виреят както би трябвало?“ – Защото не са намерили онзи велик закон, чрез който животът може да се изрази. Кой няма желание да живее? – Във всекиго има такова желание. Кой не обича да е музикант, да си посвири? Ама като вземе инструмента, не може да свири, а само дрънка, и му казват: „Я остави, не прави шум“. Сега мнозина като дойдат в това Божествено училище, казват: „Ние ще живеем един чист и свят живот“. Попитам ги: Какво подразбираш под „чист и свят живот“? След като живеят 1–2 години, казват: „Това не е за нас“. Идат в света и почват да живеят по старому. Защо? – Защото не са намерили онзи закон, за който казва Христос: „И знаем, че Неговата заповед е живот вечен“. За да може тази заповед да я разберем и да се възстановим, има да се борим с много мъчнотии в себе си. Всички изобретатели някой път прекарват 10, 15, 20 години, докато сполучат. Някои даже не сполучват. Някои художници има, както и някои музиканти, които с години са прекарали ред мъчнотии, докато дадат нещо хубаво, за да изразят великия закон на живота. Какъв е той, как трябва да се изрази? Да кажем, имаш очи. Защо са тия очи? Котката е приспособила очите си и казва: „Господ ми създаде очите само за мишките и за птичките, да си намирам храната“. И всеки ден търси, гледа дали има мишка или птичка. Ако попиташ онзи търговец, той ще каже: „Господ ми създаде очите само за платовете“, и всеки ден ходи да гледа платовете, пише сметки, казва: „За това са моите очи“. Гледаш онзи писател, седи с перото и казва: „Господ ми създаде очите да пиша“, и той драще, пише нещо. Художникът казва: „Господ ми създаде очите да рисувам“, музикантът казва: „Господ ми създаде очите да гледам своите ноти“ и т.н. Всички хора присвояват зрението за своята професия. Всъщност защо са създадени очите? Като дойдем до ушите, пак същия закон. Да попитаме, защо са създадени ушите? Някой казва: „Да мога да усетя отде иде моя неприятел, опасността отде иде“. И всички животни най-първо упражняват своя слух за тая цел, затова е създаден слухът. До известна степен те са прави, но слушането има по-дълбок смисъл. Нека вземем нашите чувства, защо са създадени. Като казвам, защо са създадени, не че те не са съществували, а защо са се появили: те имат свое предназначение. Някой път ние се оплакваме от тия чувствания и казваме:

„По-добре човек да не чувства". Знаете ли на какво би замязал човек, ако не би чувствал? Представете си едно човешко око, турнато в един камък, и оттам да наблюдава света, без да чувства. Какви ще бъдат понятията на туй око за света, ако кажем, че човек гледаше света само с окото, без да чувства? Допуснете сега обратното – че вашата ръка е турена в този камък без окото и че само чувства нещата, тогава какво щеше да бъде вашето схващане за света? Щяхте да познаете, че едни предмети са топли, други студени, трети гладки, грапави и прочие – ще знаете промените. И сега вие можете да схванете, че някои хора почти живеят като ръката в някой камък, те само усещат промените. Казват: „Днес нямам никакво разположение", но не си задават въпроса, защо е туй неразположение. „Еди-кой си ме обиди". Но и той не си задава въпроса: „Защо ме обиди?" „Днес съм радостен, защото еди-кой си приятел ми каза една блага дума". Защо тази дума произведе такъв ефект? Ще се спрете и ще кажете: „Така е устроен животът". Не. Това подразбира, че тази Божествена душа иска да даде израз на всички свои мисли и желания. И следователно Бог живее в нас и се проявява чрез нас, и всеки, който Му противодейства, след като употреби хиляди години, всички условия, да застави този индивид да го слуша, да върви в хармония, най-после, като не се подчини, заличава го. И Писанието казва, че грешните ще погинат. Аз не говоря за праведните: праведни подразбирам ония, които разбират този велик Божествен закон. Сега с това схващане трябва да приложим туй Божествено учение, има ли то приложение при сегашната фаза на нашето развитие? – Има. Нима ние трябва да останем в тази форма, в която сме сега? Нима нашето лице, нашите очи, уши, ръце трябва да останат такива, каквито са? – Не, трябва да се изменят. И Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим". И чудното е, че мнозина, които вървят в този път, новия път, искат да влязат много лесно в Царството Божие. И вие лесно можете да влезете и сега можете, но ние не разбираме туй Царство Божие. И сега Господ говори, но не го чуваме, и сега ангелите ни пеят, но не разбираме тяхната песен. Защо? – Защото ние имаме такова възпитание, че очакваме баща ни или някой богат дядо да умре и да ни остави наследство един, два милиона наследство и после да почнем да разполагаме без никакъв труд. Съвременните хора искат да живеят много икономически по отношение на Бога, без труд. Ако питаш кого и да е сега, всеки ще каже: „Да ми е оставил баща ми, парички да имаме, парички, парички, парички, пък да имаме знания и сила, да се наживеем". Но как да се наживеем? Аз няма да ви описвам, аз съм сит от това живеене, което хората имат, много хубаво е за тях, но туй живеене, отсега нататък, няма да ви придаде нито една стомилионна част на вашия растеж. Ако вие затворите една свиня в една кочина и ред години я храните по всички правила на науката, вие ще имате само една много цивилизована свиня, но все ще остане свиня, никога не може муцуната ѝ да се измени и щом я пуснете вън от кочината, пак ще почне да рови и да

бъчка – макар че в кочината не рови. Ще мяза, значи, на една възпитана свиня, но пуснете ли я вън от кочината, пак си е старата свиня. И когато ние, съвременните хора, говорим за възпитание, аз казвам, че това не е възпитание, а нашите съвременни методи са методи само за дресиране: в съвременната култура нямаме още истински методи за възпитание. Аз казвам „възпитание“ на следното: когато вземеш едно дете в училището, в първо, второ, трето, четвърто отделения и после в университета, ако работиш една година върху него със същите закони, както един градинар, ще можеш да имаш резултати, а не само дресировка. Възпитание трябва, не само привидно, но съществено, да се прояви онова Божествено съзнание, че този индивид или това дете само себе си да познае, да се регулира без контрола. А когато едно ваше дете е направило погрешка, а не я признава веднага, вие вземате пръчката и тогава то казва истината. Най-първо ще каже: „Мамо, не бутнах захарта“. – „Бутна ли?“ – „Не бутнах.“ Втори път пак не бутна, трети път – „Бутнах“, друго казва на един път „Бутнах“, второ, втори път: „Бутнах“. Значи някои деца казват истината при 3, някои при 4, а някои при 5, 6 удари. Тъй щото математически можем да определим кое дете при кой удар ще каже истината. Сега някои хора ме питат: „Защо има в света много страдания?“ Аз казвам: Вие сте деца и някои от ония, които страдат, още при първата пръчка казват истината, други при втората и т.н. Много страдания, много тояги природата ти е сложила, много тояги, за да кажеш истината. Сега не в този обикновен смисъл да кажем истината, а да разберем истината защо сме дошли на земята.

Ако вас ви запитат: „Имате баща, но защо ви е този баща; имате майка, защо ви е тази майка; имате братя, защо ви са тези братя, имате сестра, защо ви е тази сестра?“ А вие ще кажете, че знаете защо: „Така е наредил Господ“. Наредил добре, законите знаете ли ги, знаете ли се вие по този закон, който Господ е наредил, почитате ли вие бащи и майки, по този закон, който Господ е наредил, братя и сестри почитате ли се по този закон, знаете ли, че този закон носи живот вечен? – Не. И в света единият брат е богат, а другият осиромашава, и първият казва: „Да си търси чайрето на главата“. Всеки брат тегли чергата повече към себе си, отколкото към брата си. Аз казвам: тези двамата братя не са разбрали този Божествен закон и те се усещат като отделни индивиди. Ние мислим, че светът е създаден само заради нас. Това е най-голямото заблуждение – да мислим, че светът е създаден само заради нас. Не е създаден заради нас. Бог създаде света не заради нас, а за себе си. Той да се прояви, а ние сме случайни същества в този свят, да, случайни същества сме ние. Моята коса може да расте, аз я подстригвам за това, част от нея минава, заминава, тя не представлява нещо съществено. Някои от вас, като опадат космите им, турят перука. Действително, природата знае, като оголее главата на човека,

той се простудява, а при това по-хубаво е да има косми на главата: космите имат и друга добра страна. Знаете ли защо опадат космите? – Учените казват: „От наслояване на пикочна киселина“. Туй е вярно, но има и ред други, психологически причини, които от миналото са действали, за да оголят главата. Когато някоя местност се оголи – в България са оголели много места, – коя е причината? Самите жители изсекат горите и пороищата дойдат да оголят тия могили. Всяка година като става наводнение, хората казват: „Не знаем какво стана у нас, но от няколко години много пороi имаме“. Аз разбирам, че техните могили са изсечени. Никой не взема грижа за горите, не съзнава тяхната важност. Сега ние, съвременните хора, сме оголили всички Божествени баири. – И у нас днес не можеш да намериш двама души на едно мнение. Всички казват, че светът е лош. Тъй е, но в какво отношение светът е лош? Лош е в това отношение, че всеки иска да живее за себе си, без да познава и зачита този Божествен закон. Съдията те съди по друг закон. Ние говорим за истината, но сме забравили правия Божествен закон, за който Христос казва: „И знаем, че Неговата заповед е живот вечен“. Вечният живот какво съдържа в себе си? – Вечният живот съдържа всички условия за разумното растене – живот, в който нашата мисъл може да се изрази в най-висока степен. Само в този закон ние можем да търсим и да намерим нашето благо. Този закон е написан вътре в нас. Той е много пъти писан, там казва Господ – ще цитирам Писанието: „Ще отнема каменните им сърца, ще им дам плътски сърца и ще напиша в тях закона“. В аналите на природата има, че много пъти Господ е писал своя закон в човешките сърца, но хората са го заличавали. И аз правя следното заключение: ние, съвременните хора, сме като малките деца, като намерят някоя монета непочистена, не гледат какво е написано, ами я турят на един камък, изглаждат я хубаво. Така и ние: всичко правим по един метод. Тъй се е родил национализмът: той не е нищо друго, освен изглаждане на онова, което Бог е написал. Германците са изгладени, българите са изгладени, англичаните и прочие, всички са изгладени, няма нищо написано на тях от туй, което Бог е написал. За своя народ те знаят много, бият се за своята чест, но нямат един метод да застанат на правата страна. Ще се яви някой велик човек по-достоен, някой Гладстон, но и неговият глас за правата кауза на човечеството ще прозвучи като глас в пустиня. Всеки народ действа според своите закони. И ако ви попитат: „Защо?“ – Защото великите хора в тия народи не съзнават още, че „Неговата заповед е живот вечен“, и че ако приложат тази заповед, ще имат по-голямо благо. И мисията на Христа не е била никоя друга, освен да дойде и да примири тия народи. Тия народи са членове на това велико Божествено тяло. Не е лошо човек да бъде националист, но всеки народ трябва да се съзнава като уд в Божественото тяло, да знае де му е мястото и да функционира правилно в Божественото тяло, за да може да приложи Божествените идеи. А сега всеки народ мисли, че светът е създаден само

заради него, и всяко общество мисли, че светът е създаден само заради него, и всеки индивид мисли, че светът е създаден само заради него. Но Бог ни доказа, че светът е създаден само заради Него. И ще дойде ден, когато Той ще помете всинца ни, ще заличи всичките ни форми и след хиляда, милиони години, ако потърсите в архивата, ще има само едни жалки остатъци от сегашната култура. Всички тия настоящи форми ще бъдат в забрава, тъй както много форми от миналото са заличени. Следователно Божественият Дух се стреми да създаде най-възвишената форма, в която да се прояви той, и всеки от нас, който възприеме такава мисъл, да познае, както казва Христос, „Неговия закон“, ще се сподоби с вечен живот. Само при такава форма, при такъв закон силите на природата ще ни дойдат на помощ. Сега ние седим и мислим, правим си планове, мислим, че всичко можем да решаваме. Но нашата мисъл е ограничена от по-високо място. За пример, ония същества, ангелите, които са минали преди хората и които седят на по-висока степен, контролират нашите мисли чрез растителното царство. Те са в състояние винаги да изменят живота ви, когато искат и както искат. Като не ви дадат хлебец, бузите ви поспаднат, коремът ви хлътне, няма шкембенце, благоутробие няма. От какво излиза благоутробието? – Днес едно прасенце, утре една пуйка, кокошчица, гъска, намазана с масълце, и прочие. Казват тогава: „Господ затова е създал тия прасета, заради нас, ние, благородните същества, трябва да ядем, само така ще бъдем хора“. И тъй, ние разбираме, че Господ е създал човека само да яде. Не, човек не е създаден за това. Днешната култура върви в съвсем крива посока. Яденето е нещо случайно. Има неща по-хубави от него, то е само един символ на нещата. Е как ще разберем дълбокия смисъл на думите на Христа, Който казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето“? Водата и хлябът са живи. Но аз питам: ти хванеш прасето – това не го вземайте за обида, аз констатирам само един факт, съобразно този закон, – ти хванеш едно прасе или една пуйка, тя ти се моли, според езика на пуйките: „Моля ти се, остави ме“, а ти ѝ казваш: „Как ще те оставя, аз гладен ли ще стоя?“ и „кръц“, отрежеш ѝ главата. Но утре дойде някоя болест и кръцне детето ти. И ти казваш: „Господ да го прости“. Няма какво да го прости Господ, но ти изяде пуйката, а болестта изяде детето ти. Ти трябваше да кажеш: „Господи, понеже аз изядох пуйката, болестта изяде детето ми“. А ние казваме: „Господ да прости детето“. Няма какво да прощава, то не е грешно. Твоето дете ли стана причина за твоите грехове? Аз ще ви приведа един пример: един българин, касапин, който 25 години клал все говеда, забогатял и казал: „Слава Богу, поуредих живота си, отсега нататък ще напусна касаплъка и ще живея като човек – както хората живеят. Но имам още десетина ягнета да ги заколя и тогава ще ликвидирам със сметките си“. Имал три деца, двете от които били братчета. Едното казва на другото: „Ще ти кажа как тате коли ягнетата“. Тегли ножа и му отрязва гръцмуля, закаля го. След като вижда това, взема

ножа, бяга, пада и се натъква на него. Майката къпала третото дете, но като чула, оставила го в коритото и то се удавило. Едното заклано, другото натъкнато върху ножа, третото умряло в коритото. И с трите деца този българин ликвидирал, „уредил“ живота си. Ще кажете: „Такава му е била съдбата, така му е било писано“. Всекиму, който коли, така е писано. Сега ние искаме Божието благословение, но ако ти си такъв един касапин – вземете туй в по-тънък смисъл: примерът е груб, – ще разбереш тази заповед, както Христос е разбирал вечния живот. За да я познаем, ние трябва да се освободим от всички грехове. Божият закон не търпи никакво изключение, той не прощава и не извинява. Той не е груб. Ще бъде смешно, когато някой ученик като свири при някой учител музикант, сгреши и иска да го простят. Казва: „Не съм грешен“. Не си грешен, но трябва да свириш, или правилно да рисуваш. Всяка работа трябва да се върши тъй, както законът изисква. Животът на земята трябва да бъде съвършен. Може ли? – Може. Който се труди, може. Да бъде животът ни съвършен, това е смисълът на нашето съществуване. Съвършени бъдете! Ама ние постоянно, като видим погрешките на хората, казваме: „Ти сгреши“. Не, не, спри се, когато направиш първата грешка, кажи на себе си, ако ти е името Стоян, кажи: „Стояне, ти и аз сме братя, заедно си свързахме живота, в съдружие живеем“ – на себе си тъй говори, – „Тъй както вървиш, нашата работа на добре няма да излезе“. А ние, щом направим някоя погрешка, казваме: „Тегли платното на лъжата отгоре“. Така създаваме най-благочестивите хора. И най-лъжливите хора са най-благочестиви в този свят. Ония хора, които най-много лъжат, най-много говорят за истината. Но в този смисъл човек, когато говори, трябва съзнанието му да присъства, понеже не сте само вие, които ме слушате. Моята мисъл и чувства произвеждат известни пертурбации вътре в самата природа, могат да вървят или в хармония, или в дисхармония с нея, могат да вървят или към Бога, или вънка от Бога, и следователно можем да образуваме два процеса: единият процес, който разрушава, а другият, който гради. А процесът на разрушението води към смърт, в него няма никаква култура. Само процесът, който съгражда, е Божествен процес. И следователно, ако вие не сте готови да зачитате Божествения закон, във вас са заработили тези сили, които ще разрушат не само вас, но и от вашите деца, пари, къщи ни помен няма да остане след няколко поколения. Защо? Защото не сте разбрали живота си, не сте го съградили върху този велик закон, който определя каква може да бъде истинската форма на онзи живот, който е вечен. Сега вие ще вземете само отрицателната страна. Това не е догма, но показва как законът работи. Този закон, Божественият, може да се изяви по три начина: като един механически закон – като колело, щом те хване с един зъбец, ще те разкъса. Може да му се молиш, но той няма съзнание. Обаче по някой път при това колело може да има някое разумно същество, което го регулира, и ти като му се помолиш, щом те

хване зъбеца, спира. То ще ти каже: „По-далеч стой от колелото!“ Ние, съвременните хора, сме нахълтали в един свят, дето всички колелета са механически, без да има кой да ги пази. И следователно всеки един, който минава покрай тия колелета, очите му трябва да бъдат отворени на четири страни. Излизаш от дома си, ти трябва веднага да бъдеш скачен с невидимия свят, умът ти да бъде скачен с Бога, в душата си да бъдеш изправен. Някои хора казват: „Няма нужда да сме скачени“. Но на съвременните народи, които отстъпиха от този закон на разумност, подобри ли се живота? Всички започнаха да подобряват живота, какво ли не говориха, какви ли не комбинации правиха, какво ли не писаха, но не намериха онзи закон, чрез който този велик принцип би могъл да се изрази. Този принцип вътре в себе си не търпи насилие. Когато се изрази във всички форми, той ще действа по всички начини, но не може да има дисхармония. Сега ние се спираме и казваме: „Господ ще уреди света“. Хората от света казват: „Ние ще уредим света“. Други казват: „Управляващите ще уредят света“. Ние все искаме да се уреди света. Той се урежда постепенно, не че не се урежда, аз зная това, само че нашият живот, сегашният, индивидуалният живот до известна степен остава неуреден. Най-важното при сегашните условия е душата на човека. Ти, като едно разумно същество, как очакваш да живееш в бъдеще? Сега мнозина от вас познавате Бога, нали? Някои от вас ще кажат, че те любят Бога. Признавам това, че Го познавате, че го любите. Но аз ще ви кажа, познаването, любенето ви на Бога ето на какво го уподобявам: имате отлична дъщеря, благородна, красива, възпитана, много нежна, запознава се, дойде един възлюблен, тя го среща нежно, милва го, толкова внимателна и търпелива е. А той говори сладичко на момата, да я не обиди. От друга страна и над него всички треперят, пред него казват: „Имате благородство“. Но щом се оженят, спре се този лист, посрещане няма, треперене няма, сега се образува друг един лист, езикът става малко форте, най-първо върви пианисимо, а после фортисимо. Казвате: „Как тъй?“ Само музиката се изменила. Защо? – В дъното на тази мома се е криел не един идеал, а един материалистичен егоизъм: да се осигури. Туй е вярно и за момъка; туй е вярно и за учителя – навсякъде ние виждаме, че хората са много любезни и най-после си разкриват картите. Питам: Какво спечелва тази мома? Не е Господ, Който може така да се лъже. Той допуща да бъде излъган, но всеки, който Го е излъгал, записва го в книгата си и казва как бил посрещнат и приет. Той пише от хиляди години, все пише нашите посрещания и изпращания. И като идем при Него, Той казва: „Много добре зная как ме посрещнахте и изпратихте“. Религиозните хора, търговците, всички му палят свещи и се молят, когато не им върви. А щом им провърви работата, казват: „Човек на себе си трябва да уповава“. И военните на бойното поле, щом се намерят в мъчнотии, коленичат и казват: „Господи!“, а щом победят: „Виждаш ли нашите мишци, гледаш

ли тия топове?“ Тъй посрещаме и изпращаме Господа. Но какъв е смисълът на воюването? – Добре започваме, но и добре трябва да свършим. А ще свършим добре само когато ние признаем този закон. Сега причината аз намирам в това, че ние познаваме закона само отчасти, идеално го познаваме. Да кажем някой изобретател след като скицира плановете, намира, че са много хубави, много добре започнал, много идеално, но като приложи този чертеж на работа, нищо не излиза. Чертежи отлични, но като се приложат, фалират. Сега ние теоретически сме почти на правия път, говорим добре, но като дойде да приложим Любовта и Мъдростта, както и всички други принципи, накрая фалираме и казваме: „Съдбата ни е такава“. А астролозите казват, че някоя звезда е причината. Какво общо има звездата с твоя живот, какво ще ти препятства тя? Не, твоят ум е, който не е разбрал този велик закон, който те е спънал в твоя път. Сега за нас се изисква един развит, просветен ум и да обръщаме внимание и на малките неща. Има един малък разказ за Христа: като пътувал със своите ученици, видял на едно място едно петало и казал на Петър: „Вземи това петало“. Но Петър не го взел, а си казал: „Защо ми е, опитва ме Господ? Не, аз се отказвам от това петало, аз ще служа на Бога“. Минал, заминал. Христос се връща, взема752 петалото и тръгва. Минал покрай един човек, който продавал череши, и му казал: „Дай ми за петалото череши“. Взема ги, туря ги в джоба си – Христос имал джоб – и като вървели, понеже учениците му изгладнели, почнал да пуща по една череша. Всички вървели след Него и се навеждали. Той дълго време пущал череши и те все се навеждали. И Петър, който не искал един път да се наведе за петалото, навел се 10 пъти за черешите. Сега и нам, на съвременните хора, ни се казва, че трябва да се наведем, да разберем и изпълним Божия закон, но ние отговаряме: „Как, може ли да се изпълни? Какъв е този закон, какво е вечен живот? Философски разбирания!“ Казвам: Приятелю, ти ще вземеш ли петалото? Ако не го вземеш, учителят ти ще го вземе и ти после 10 пъти ще се наведеш, докато разбереш, че за предпочитане е да вземеш петалото, отколкото 10 пъти да се наведеш за черешите. Този закон ние можем да го изпълним. Как? – Нека се спрем на следния факт: не може ли искрено да постъпим тъй спрямо другите, както искаме да постъпят те спрямо нас? Ако аз разсъждавам тъй: някой казал нещо грубичко, аз почувствам някоя болка, тогава и аз повиша гласа си. Но нали по-рано ти усети що значи да повишиш гласа, защо го повишаваш сега? Някой те излъгал, и ти го излъжеш. Казваш: „Туй минава“. Когато аз лъжа, туй минава, а когато другите лъжат, не минава. Защото ако минава в един случай, минава и в друг, ако не минава в един случай, не минава и в друг. Погрешката, ако е моя, не е погрешка, но тя нито мен оправдава, нито вас. Доброто дали е във вас или в мен, е все добро. То е едно благородно качество, което съзижда, съгражда живота. И не е ли по-добре като се срещнем, да се познаваме? Някой казва: „Искам да зная“. – Какво

искаш да знаеш? – „Искам да зная какво се крие в мен.“ – Братко, много лоши работи се крият в теб и много добри работи се крият. Ако аз зная твоите лоши работи, пак нищо няма да ме ползва. Ако аз зная, че в твоята каса има 10,000 златни монети, какво ме ползва? – Нищо не ме ползва. И ако зная, че ти дължиш 10,000 златни монети, какво ме ползва, че ти си имал да даваш или да вземаш? То е само едно бреме за моя мозък. Туй, от което ние трябва да се интересуваме, са нашите отношения. То е в дадения случай постъпката, може ли аз да се отнеса добре с вас; да ви интересува само думата, която ви казвам, то е най-важното в дадения случай. Думите, които ви аз говоря, това съм аз. А вие ще мислите какво съм искал да кажа. Аз съм толкова откровен, че ви казвам една велика истина, която съм приложил и съм имал отлични резултати. Някои от вас още не могат да се убедят, че туй е вярно, и мязате на онзи българин, който се научил да пиянства, но се молел на Господа да го освободи от пиянството. И ръката му почнала да трепери: рече да пие, излива се, не може да пие, но му се пие. Мислил той ден, два, не може да пие. Казва на жена си: „Ще ми усучиш една връв“. С връвта искал да пие. Господ искал да го избави по един начин, той ще свърже ръката си и казва: „Не ме обичаш Господи“. Сега аз виждам вас с много върви вързани, виждам ви и ви казвам: Долу вървите! Не че сте лоши хора, но кажете: „Няма да пием, ще изпълним Божия закон, в нас има воля, воля, воля! Ние сме живи същества, не сме роби, ще служим на Бога“. Но ще ми отговорите: „При по-благоприятни условия, в бъдеще, в някое друго прераждане, когато ни прати Бог отново на земята“ – това са разсъждения на онази свиня в кочината, която казва: „Аз сега ровя, но като дойде някой по-добър господар, ще ме храни по-добре и ще се отуча да ровя“. Турците казват: „Бош лаф“. 100,000 пъти по-добри господари да дойдат, тя ще си остане все свиня, докато нейният ум не се промени. Тя трябва да остави кочината, да действа по друг начин, защото иначе ще остане в същата форма. Следователно и ние можем да живеем в Бога, но само ако възприемем Неговия закон, ако почнем да мислим както трябва и да чувстваме както трябва. В противен случай ние ще си останем в кочината. Но казвате: „Господ ще ни промени“. Ще те промени Господ, ако ти се промениш. Господ има друго едно променяване, но аз казвам: Да ви пази Господ от туй променяване. А вие казвате: „Няма да се подчиним“. Господ има и пещ за хората, като ги хвърли вътре, стопява ги, а когато се стопят, не се познават. „Нима ние не сме индивиди – казвате, – аз съм Стоян, знаеш ли кой е баща ми?“ – Може, ама като ви тури Господ в пещта, нищо не ще остане и няма да се познавате. За какво ще се разправяте в Неговата пещ, как ще се разправяте?

Сега да се повърна към съществената мисъл: „И знаем, че Неговата заповед е живот вечен“. Този велик закон е изражение на Божията Любов. Чрез

този закон вие можете да промените вашия личен живот: искате да бъдете щастливи, можете да бъдете силни. Всичко, което пожелаете, можете да го имате в името на този закон, в който Любовта действа, но ще приложите този закон тъй, че както действате спрямо себе си, така ще действате и спрямо ближните си. Няма да ви смущава обществото, то не може да ви пречи. Нищо не значи това: когато човек иска да приложи Божествения закон, че обществото живеело по един начин, а ние по друг, ние не трябва да обръщаме внимание на това, не трябва да си правим илюзии, че обществото живее по друг начин, защото всички хора живеят според своите разбирания. Сега в туй разбиране ние можем да поправим своя път в този свят, можем да го поправим. Това, което един конец не може да направи, 10 конци могат, това, което един човек не може, двама, трима, 10, 100,000 души могат да го направят. Вие разговаряли ли сте с вашия Господ вътре във вас, казвали ли сте: „Господи, каква е Твоята воля? Господи, може ли да изпълня Твоя закон?“ Вие ще кажете: „Трябва ни някой добър човек да ни каже“, да, трябва ви добър човек да ви каже, но как трябва да разбирате този добър човек?

Ще ви приведа един стар разказ из египетската история. Тацин, един велик учител на бялата ложа, човек на 70 години, търсил един ръкопис, написан от създание мира, в който били написани всички основни тайни, как да се живее и как да се използва живота. Този папирус е бил написан на особен език и той се намирал в ръцете на най-красивата, но най-бедна мома, Изис. Според тогавашните правила на Бялото Братство, изобщо жените напълно се изключвали, понеже не са били повдигнати до тази висока култура. Имало едно правило за учениците, да не дружат много с жените. Започнал Тацин да посещава тази младата мома, а окръжаващите почнали да обсъждат какви са неговите намерения. Те не са подозирали, че в нея се криел този скъп папирус. Тя трябвало само да тури папируса пред него, а дълго време след като четял той, ставал от масата, връщал се в неговото светилище, а тя пак го завивала и го туряла в нейното хранилище. Така, ден след ден той ходел да чете и младата мома се чудела каква любов има той към тази книга. Когато пипал книгата, у него се зараждал един свещен трепет, лицето му се изменяло, но тя не могла да си обясни. А външните хора мислели: навярно той се е влюбил в тази мома. Тя се чудила кои са причините, поради които той чел тази книга, а външните хора се чудели кои са причините, които го заставяли да посещава нейния дом. Когато някой съвременен човек започне да изучава Божието Слово, хората почват да мислят защо този човек почнал да трепери. Някой медиум потреперва, а хората казват: „Смахнат е“. Ама вие на хоро играете, не треперите ли? На бал сте, реверанс правите. Има ли някой човек, който да не се друса? Ако някой се раздруса, казват: „Този човек е полудял“. – Това не е в реда на нещата, а когато мъжът се разсърди, друса жена си – то

било в реда на нещата, когато началникът или министърът се разсърди, също. И тогава казват: „То е в реда на нещата, нещо предизвикало човека“. А щом някой религиозен човек, който търси Бога, се разтърси, казват: „Нещо му липсва, дъската му хлопа“. Не, на този човек дъската му се намества. Друга е причината на туй друсане: той търси Бога. Това е един процес на ума, раздрусване става вътре, докато тия движения станат по-хубави, по-музикални, по-хармонични, тогава ние ги считаме нормални. Медиумът дълго време се друса, понеже среща препятствие. И всички хора, когато почват да мислят и да действат, все се разтърсват. Но в това тресене те търсят закона. Щом го намерите, спрете се и не философствайте. Вие ще кажете: „Може ли да се приложи закона?“ – Може, сега може да го приложите. Някои от вас са тъй назрели, че могат да го приложат. „Но какви ще бъдат резултатите?“ – Резултатите ще бъдат отлични. – „Ще стане ли човек добър?“ – Ти няма да станеш добър човек, но ти ще знаеш как да живееш. Добро и зло – това са слуги, които те упътват към Бога, и едното, и другото те упътват, те са живи същества – злото те упътва по един начин, доброто по друг начин. Те са служители, за да те отправят към вечното начало, от което си излязъл. Злото казва: „Слушай, ако ти не изпълниш Божия закон, ще мязаш на мен, желаеш ли това? Ако ти търсиш друг смисъл на живота, върни се!“ А като минеш при доброто, то казва: „Ако търсиш смисъла на живота, работи, както аз работя, и ще намериш този път“. Тия същества са толкова искрени: едното казва: „Не бъди като мен, но ако искаш, ела да работим заедно на едно поле“. Но най-първо, един дух, колкото и да е лош, ще ти каже: „Говори истината, не бъди като нас, защото ние не обичаме страхливите хора“. Следователно и доброто, и злото ни упътват към Бога. Затуй Павел казва: „Когато завършим своята еволюция, ще остане само Любовта“. Ще кажете: „Само едно чувство“. Не, не, ние ще влезем в такъв живот, който не може да се опише, нашият език не може да опише даже сенките, предисловието на туй, което има да се разкрие. Този живот, който иде, е толкова велик, толкова славен във всички възможности, толкова велик в своите изявления – в наука, музика, поезия, обществен живот, в Любов и в Истина, че си заслужава човек да прекара хиляда години в страдание, за да може да живее една минута в този живот! Един момент в тоя живот се равнява на хиляда години наши страдания!

И Христос казва: „И знаем, че Неговата заповед е живот вечен“. И сега, Христос ви казва – т.е. той казва на себе си – „И знаем, че Неговата заповед за мен е живот вечен“, ще влезете в тази заповед. Не питайте: „Сега дошло ли е времето?“ – то е от лукавия. Ще бъде смешно, когато някой ученик дойде при учителя си и пита: „Дошло ли е време да се уча?“ Ами че той е на 20 години, значи отдавна е дошло това време. На 7 години трябваше да дойдеш. Някой дошъл на 40 години и пита, преминал ли е? Два пъти е

преминал. Друг дойде на 60 години и пита: „Дали ще мога да разбера?“ – Чудна работа, значи ти ако на 60 години не разбереш, кога ще разбереш? Казва: „Нашето се свърши, защото остаряхме“. Остаряхте ли? Онзи, който търси истината, колкото е по-стар, толкова по-добре е за него. Ако започне като млад, добре е, казвам: Добре е за вас да учите, да си не губите времето с речено-казано. Да изучаваме религиите и тяхната история, историята на земята, през какви геологически периоди е минала тя, всичко туй е хубаво. Когато разберете този велик Божествен закон, ще изучите историята на земята в един ден, като в кинематограф, в картини, ще видите как се е създала земята. Но в тая земя има други съкровища, които трябва да се учат. Но сега за тия велики съкровища някои от вас ще кажат тъй: „Покажи ни ги“. Опасно е да се покажат тия съкровища! В миналото една красива мома от бялата раса попаднала в черните, и за да избегне, турила си една маска, два пъти по-черна от тях. Те я считали като герой. Дохожда при нея един и ѝ казва: „Вдигни си маската, да те видим“. Опасно е да се покаже същността. Някой казва: „Вдигни си маската“. Не, не, при черните опасно е да се вдига маската, черно трябва за тях. Туй учение, което аз проповядвам в днешната беседа, не е за света, а е за вас. То е един вътрешен психически момент за преживяване – такова преживяване, което никому не трябва да казвате. Такива моменти са свещени, толкова свещени, че трябва да ги запазите като рядкост. Знаете ли колко е красиво за самите вас, какво значи да ви проговори един ваш брат, един брат от невидимия свят, колко е сладко да ви проговори Христос! Но не този Христос, за когото всички говорят! Има един разказ за един проповедник, който дълго време е учил за Божията Любов и за Истината. Той попаднал веднъж между разбойници и те му счупили и двата крака. Минали неговите събратя край него и всеки му казвал: „Хайде, твоята работа е свършена, само да не дойде и до нас“. Минавали и заминавали, а той плакал и всички го изоставили. Най-накрая идел Христос като един беден човек. „Понеже ти, последният, си толкова дрипав, неблагороден, не вярвам в теб да е останало нещо добро, но може ли ти да ми услужиш?“ Спира се Христос при него и го пита: „Какъв си, приятелю?“ – „Проповедник съм аз.“ – „Проповедник? Ами какво проповядваш? Аз съм толкова прост човек, но имам едно изкуство да поправям крака. Хайде, ти ще ми проповядваш, пък аз ще ти поправя крака, ама хубаво ще ми проповядваш.“ Започва той и казва: „Кракът ти е на много места строшен, ако не говориш истината, костта ще иде на криво място. Ще ми държиш най-красивата, най-хубавата проповед. Поправянето на твоите крака ще зависи от твоята проповед“. Спрял се проповедникът: трябвало да говори истината, защото тази истината засяга неговия крак, неговите кости. Събрал мислите си, погледнал Христа, искал да излъже. Казва му Христос: „Помисли, помисли добре, защото тук забелязвам, че едната ръка започва да шава“. И той започнал да изповядва своите прегрешения и казва: „Ще

ме извиниш братко, ама моите проповеди не бяха много добри“, започва обратно да разказва. – „Много добре.“ Христос започва да му намества крака, намества, намества и по едно време казва: „Ти си здрав, стани и иди си, втори път да проповядваш добре“. Сега аз виждам, Христос ще дойде, много ваши крака са строшени, сърцето е строшено и за да оздравее вашето сърце, Христос ще каже: „Дръжте ми най-хубавата проповед, най-хубавата реч и ще започна да нареждам частиците, и ще зависи от онова, което ще говорите“. Мъчно е да се говори истината, мъчно е. Но най-благородно и най-доблестно е, ние да изкажем истината. Христос е последният, който ще дойде, последният, но той ще намести всичко на своето място. Имате ли вие вяра, да повярвате туй? Вярвате, ама сега кракът ви е счупен и ако не говорите истината, няма да се намести. Не само да говорите: „Вярваме“. Ако дойде довечера един и каже: „Братко, дайте за Христа 100,000 лева, за да се намести кракът ми“. – „Чакай да си помисля по-добре, да поразгледам сметките си, да попитам жена си, децата си“, ще кажете. А някому ще каже: „Може ли да посветиш един месец от живота си?“ – „Да, но само че децата ми…“ Не, не, няма отлагане, като дойде този момент, краката ти са счупени, всичко трябва да жертваш доброволно. Върху този велик Божествен закон ние всичко трябва да съградим доброволно. Аз не ви казвам да се измените, а да бъдете искрени спрямо себе си, да имате добрата воля. Търговецът да е търговец, но пак да е честен човек; лекарят да е лекар, но пак да е честен човек. Нима един лекар не може да посвети един месец от цялата година, без да взема пари? Нима адвокатът не може да посвети един месец да разглежда дела даром? Нима една майка, един син, една дъщеря, всинца не можем да посветим по един месец от годината за Бога? А ние спираме там: „Какво ще каже този, онзи“. Мъжът казва: „Какво ще каже жена ми?“ Господ казва: „Твоята жена казва да не работиш“, но след някой месец той ще я уволни – тя ще си замине. Той почне да я оплаква. След това той пита: „Може ли да се оженя втори път?“ Оженва се за втора. Господ пита: „Готов ли си?“ Сега казва: „Какво ще каже жената?“ Замине и тя, и той вземе трета. Третата жена дойде и Господ пита, а тя: „Какво ще каже мъжът?“ Господ го уволни. „Какво да кажа, чакай да намеря друг“. Господ чака, като дойде вторият мъж, и той я туря в коша. И се извиняваме: мъжът с жената, жената с мъжа, братът със сестрата, а волята Божия не е изпълнена. И казваме: „Ще дойде Христос от небето с ангели и Той ще оправи света“. Не е тъй. Христос хлопа на вашата врата и ви казва: „Вие можете ли да посветите един ден заради Мене?“ Ама ще ми кажете сега, че това съм ви казвал много пъти. Да, но като днес не съм ви говорил. Днес може да няма такова въодушевление. Ще кажете: „Ние не усещаме такова въодушевление“. Не, не, днес казвам: въодушевление не искам, парите, парите тук! Досега аз давах, а вие казвахте: „О-хо!“ Един приятел ми разправяше следния анекдот: някой отишъл в една гостилница, почнал да

яде и казва: „Кебапчета и винце, охо-хо!“ Но като дошъл да плаща, казва хазяинът: „Плащай сега!“ – „Вай-вай.“ Досега беше: „охо-хо“, а отсега „вай-вай“, защото казвам: дай тук ти 100,000 лева, плати. Ти казваш: „Чакай“. Първо, на работа всички. Ще кажеш: „Ама де е философията ни?“ Оставете вашите философии, имаме по-голяма философия, и на опит ще я приложим. Вие казвате: „Да си помислим сега“. Няма време да си мислим. „Ще дадеш, или не?“ Ако дадеш, заповядай, влез, а ако ли не, върви си, не те спирам. Искаш нещо, заповядай, вземи си. Изисква се доблест от наша страна, да изпълним нашите задължения, които сме дали, като сме тръгнали от небето. Знаете ли колко задължения имате? И когато държа последната си беседа в България, ще донеса пълната си архива, на всички ученици, ще ви я прочета и ще ви питам: готови ли сте или не? Ако ли не сте готови, ще затворя архивата си и ще ви оставя да се разправяте сами със себе си. Чисто и ясно! На ученика не се позволява да има две мнения. Туй е учението, което трябва да приложите на опит. И тъй ще го опитате: ако е вярно, добре, и ако не е вярно, поне ще знаете самата истина. Нали няма да имате никакво задължение? Ще знаете самата истина, тъй както си е. Сега седите и казвате: „Може да е“. Тази архива ще ви изнеса и в един момент ще я преживеете, знаете ли какво ще стане с вас? – Някои от вас ще се скумите като восък. Като я донеса, от вас ще останат само костите ви, голи кости, а мозъкът и прочие – всичко туй ще изчезне тъй, както в някоя лаборатория – щом се двоумите. А щом видите вашата архива и въздигнете душата си към Бога, въздъхнете дълбоко и кажете: „Да дойде великото съзнание“, ще се почувствате и ще преминете от смъртта в живота. Това не е шега, но ви казвам: иде един велик момент в живота, най-великият, най-славният момент – или кости ще останете, или жива запалена свещ, да свети във вековете, като ония звезди на небето, да показвате пътя на ония ваши братя, които идат по този път. Аз говоря на учениците, а не на вярващите и оглашените: свободни са те.

Тази истина ще се провери, и за вас е последната секунда в живота ви, последната секунда е тя. Отсега нататък, ако вие не използвате тази секунда, изгубени сте за всякога. Туй да го знаете, всичко е изгубено за всякога. Но ако я използвате, вие сте спасени, бъдещето е ваше, славата Божия е ваша и Бог ще бъде с вас. Изгубени като казвам, то е едно наклонение. Ще дойде някой да каже какво е казал Павел. Оставете Павла, не си играйте с Бога, вие грешите. Тъй ще кажете, както Христос е казал: „И познавам, че Твоят закон е вечен живот“. Да, този закон е вечен живот. И като видя този закон, всичките мои погрешки трябва да слязат в съзнанието ми и трябва да кажа: „Господи, в мен две мисли няма да има, ще има само един свещен ум, само едно сърце чисто и свещено, само една свещена душа, един дух, да извърша Твоята велика воля и през всичките векове на бъдещето да бъда съработник с Тебе и да служа с Теб заедно“.

Следователно ще бъдете сътрудници и ще влезете във великото училище. Казвам: Изгубени сте. Разбирам: Ще изгубите всичките условия да се запознаете с онази велика Истина, с онази велика Мъдрост, за която вашата душа от хиляди години е копнеела. Това копнеете вие, и сега е моментът, не се колебайте, един на друг не гледайте, сега всички ученици съсредоточете се и кажете: Без страх и без тъмнина в безграничната Любов на вечността!

Беседа, държана на 28 май 1922 г.

1922_05_30 Изворите

ИЗВОРИТЕ

Тайна молитва

Прочетоха се темите "Ползата от изворите".

За следващия път пишете върху "Ползата от ветровете". Да видим дали има връзка между ветровете и изворите. Ще се учите да мислите, следователно и да намирате връзката. Мисленето не е нищо друго освен два конеца, които са скъсани - да ги свържете, да направите един цял. Там - в днешното упражнение - определяте, че умът е сбор от мисли. Мислите ли образуват ума или умът създава мисли? Как мислите вие? (Обаждат се едни: Мислите създават ума. Други: Умът създава мисли.) Умът се проявява чрез мисълта. Мисълта е проява на ума. Значи именно растенията виреят около изворите, намират значи изобилни условия за живот там. Но от своя страна каква услуга растенията оказват на изворите? Оказват ли някаква услуга? (Обаждат се: Задържат влагата и валежите.) Корените са като смукала, които изтеглят водата отдолу нагоре. Правили ли сте наблюдение, кои извори са по-хубави? Южните, северните, западните или източните? (Обаждат се: Южните.) Южните - понеже тия склонове, които са обърнати на юг, приемат по-големи части от слънчевата светлина, която прониква между пластовете. Следователно на тях слънчевата светлина оказва едно благотворно влияние. Хубави са изворите, които възприемат лъчите на източното и западното слънце. Северните извори са по-студени и не са толкова здравословни. Вие, като пишете сега за ветровете, опишете и връзката, която съществува между изворите и вятъра.

На вас ще ви дам едно упражнение. Ще го правите по два пъти на ден, сутрин и вечер при лягане, по 6 пъти, и ще забележите каква промяна става; ако придобиете някое настроение, ще ми съобщите. Аз няма да ви кажа. Да видим каква е вашата досетливост. Само гледайте да не го забравите. С дясната ръка ще започнете. Мисълта ви да бъде съсредоточена върху упражнението, няма да скита. Туй упражнение ще го пазите за себе си, да не идете да го разгласявате навън. Който предава туй упражнение, голямо наказание има. Сутрин, като станете в стаята си, и вечер, преди да си легнете, до вторник ще го правите. Няма да давате никому обяснения, никой да не подозира. Защото българинът, като му дадеш нещо, той ще излезе на улицата, да го разгласи.

Тайна молитва

30 май 1922 г., вторник, 19 ч. и 30 мин. София

1922_05_31 Връзки на знанието

ВРЪЗКИ НА ЗНАНИЕТО

14 Лекция на I Мл. ок. клас,
31.V.1922 г., 7 1/2 ч.в.

Размишление

Имате ли нещо за четене? – Да. – Четете. Прочетоха се темите: Защо трябва да обичаме и защо трябва да ни обичат.

Сега темата добре сте я развили, но само по форма сте я развили, но не и по съдържание. Туй, за което писахте сега опитали ли сте го? Вие ще се стремите да разсъждавате по закона на природата. А този начин на разсъждаване, той е инволюционен начин. Сега може аз да ви запитам: защо сте гладни или защо трябва да ядете? Вие ще отговорите: гладни сме. Добре. Сега според вашата теория, казвате: онзи, който люби, дава. Но, онзи, който яде, какво дава? Той е, който люби; той, освен че нищо не дава, но всичко изяда. Тогава, според вашето разбиране, вие казвате: който люби – дава.

Онзи, който люби, всичко взема. И който те люби, той те обсеби. Господарят като обича слугата си, обсеби го, та не му дава възможност да се прояви. Ти, като обичаш коня си, не му даваш свобода. Какво дава обичта? – Нищо не дава. Следователно, основата на вашето разсъждение не е права. Приложете вашата теория в практическия живот да видим какви резултати ще има. Ще влезете непременно в противоречие със себе си. Аз да ви дам един малък опит. Сега онзи, който иска да го обичат, казвате вие, трябва да вземе. Обратното, онзи, когото обичате, той всичко взема. Аз ще ви приведа сега един пример. Вземете един кръчмар, който обича онзи, който пие вино. Кръчмаринът обича пияницата. Кръчмаринът го обича, извади винце от бъчвата, даде му, „изпий го“, казва и все му дава. Пияницата все се пълни, ама и този кръчмарин и той се пълни. Но туй, което вземе пияницата от кръчмаря, нищо не остане от него. А кръчмаринът вземе му всичките къщи, ниви, пари. Любовта, за която вие говорите, сега тази ваша любов е на кръчмаря и на винопиеца. Това е идеалната любов и затова светът е такъв. Вие го казвате: в любовта има нещо Божествено. Хубаво. В коя любов да видим туй Божественото? Нито един от вас сега да го поставя на изпит, не е в състояние да издържи туй, за което говори. Тогава говорите ли истината? За пример, вие туряте, че трябва да се жертвува. Знаете ли какво нещо е жертвата? – Не знаете. Доброволно да се жертвувате. Но вие туй правили ли сте го някога? Сега

туй го вземете, това е един разбор.

Аз питам: защо трябва да ви обичат? Има ли нужда да ви обичат? Аз казвам: няма нужда да ви обичат. И защо трябва ти да обичаш? Аз казвам: нито едното е потребно, нито другото е потребно. И двете неща са непотребни. Сега тълкувание правя. *Любовта е вън от всеки закон.* Следователно, ако е потребно аз да любя, тогава има един закон, който ограничава *Любовта*. Нали разсъждавате вие обективно, как тогава ще обясните туй противоречие? Ако някаква необходимост мен ме заставя аз да любя, тогава това не е любов. Мислили ли сте така? Разсъждавайте. Ако те заставят чрез закон да любиш, това не е любов, това е нещо друго. Сега самият факт. Аз не говоря от мен, но това, което вие сте писали. Но този факт по тази същина не е верен.

Е, питам сега, след като си обичал какво си придобил? Или какво си загубил? Я ми кажете вашата опитност. Аз искам да ви подбудя да разсъждавате правилно, да се доберете до самата реалност, да мислите здраво. Аз не отричам нещата. Вие изхождате от едно старо гледище: да ви обичат – това са идеи и понятия на мъже и жени. Мъжете искат да обичат, а жените искат да ги обичат. Това са старите идеи от памти-века. И тази идея хората са я взели и окичват с една боя, с друга, украсяват я със синци, с червеничко, но тя е една любов, която мяза на селска красавица. Ако не е така, покажете ми онези, които са живели по тази любов, дали идеално са свършили в края на живота си. Двама приятели, които се обичат, кажете как са се обичали? Но в историята на земята няма нито един случай, дето по този начин да са свършили добре, като мъж и жена, в окултната история няма, т.е. в този развой на нещата няма.

Сега аз само ви давам противоречия, не че туй, което вие развивате не е право. Право е, по вашето гледище е право, но от окултно гледище не е право. В любовта въпрос не става, там, дето има любов, никакви въпроси защо и за какво, не се разискват.

Любовта изключва всички питания.

Любовта изключва всички противоречия.

Любовта изключва всички насилия.

Любовта изключва всички ограничения.

Тогава как ще я определите вие?

Значи на тази любов, за която вие говорите, ѝ трябва нещо ново да се внесе. Липсва един елемент много важен. Липсва един важен елемент. И може ли да го намерите?

Защо трябва да гледаш и да те гледат? Туй „защо трябва да гледаш и защо да те гледат“, то е същият въпрос. Ами че онзи, който гледа и когото гледат и двамата не гледат ли? Не извършват ли един и същ процес? Единият казва: „защо ме гледаш?“ Другият казва: „Ти не ме ли гледаш?“ И двамата се гледат. В същото време и двамата се гледат. Е тогава, къде е тук различието от чисто физическо гледище? Аз ще ви обясня. Два лагера противоположни войски, борят се. Едната страна напада – активна любов, според вас, а другите се бранят – пасивна любов – посрещат неприятеля. Питам, който напада и който посреща противника си, не действуват ли и двете страни по един и същ начин? И едните употребяват картечен огън и другите. Само че едните се движат, а другите – не. Де е разликата? Съществена разлика има ли? – Няма никаква разлика. Само че едните излизат от своите позиции, а другите стоят, защищават се. Това е то, който обича, когото обичат, то е все същото нещо. Понеже вие развивате въпроса, идейно го развивате, нали? Вие трябваше да разграничите коя е най-малката любов. Граничната любов трябваше да развиете. Какво нещо е граничната любов? Щом се казва: защо трябва да се люби и защо трябва да ни любят, ще кажете тъй: граничната любов, която е с граници. Ами че тъй, защото вие смесвате две идеи: едната е безграничната, другата е граничната. Тогава каква съвместимост има? Да допуснем, който няма пари отива при един банкерин, който дава пари на заем, в този случай той обича банкерина, взема, а банкеринът, който е обичан – дава. Банкеринът не обича. Който иде, той е активен, той иска, той е, който атакува. Туй ви го давам като една аналогия на вашите чувства.

Защото вие, като ученици на окултната наука, ако не анализирате вашите чувства правилно. /Дали схващате нещата правилно или не/, вие няма да имате резултати. Ще бъде смешно като ме срещне някой и ми каже: защо не ме гледаш. Представете си, че аз съм сляп, ще кажа: ослепял съм, не мога да те гледам. Представете си, че и двамата са слепи, а при това искат да гледат. Най-първо имате ли туй чувство на любов, и туй чувство неизменно ли е или не? Защото и слепият може да говори за светлина, за зрение. И той може да има известни понятия за светлината. /– „Нашата любов отиде, та се не видя.“/ Не се е свършила, ами вие досега сте имали нещо, което все за любов е минавало. И този е именно въпросът, който трябва да се разреши. Защо трябва да любим? В самият въпрос се съдържа отговорът Тия разсъждения не ги туряйте в абсолютно противоречие. Как бихте ги примирили?

Сега казвате, че идеалното е да ви обичат. Но до сега намерили ли сте един човек, който да ви е обичал? Досега обичал ли ви е някой? Когато ви обича някой, вие казвате: душата възраства. Туй проверили ли сте го? Ама някой автор е писал. Той проверил ли го е? Това факт ли е или само предположение? /– „Факт е."/ Аз не казвам, че не са положителни неща. /– „Има един, който ни обича."/ Има. Кой е той? Конкретно има ли? Вие чувствувате, че ви обича някой, но кой е той? Не знаете. /Мнозина се обаждат: – „Знаем го."/ Ще кажете, че аз имам една приятелка, тя ме обича. Да те обича човек един момент, то е само проявление на любовта. Аз минавам, турям едно грошче в ръката ти, то е само проявление, или може да ти дам един обяд, мислите ли, че това е любов? То е само проявление. Тъй че кой ви обича? /– „Ами че вие нали ни обичате?"/ Та какво имате от това? /– „Ние чувствуваме, че възрастваме от вашата любов."/ Кой е възраснал? Туй, което някои казват, че са възраснали, аз го наричам една дресировка външна. Никакво възрастване няма в моите очи. Това е една дресировка, една полировка, много външна, която няма още същина, то е една малка психическа полировка. Но утре щом се поставите на един изпит, тази полировка ще изчезне. За да дойде Любовта, вие трябва да преживеете един процес алхимически. Цялата същност, цялото битие съвършено да изменят живота. Възгледите да станат диамантени. Този процес изведнъж става. / – „Може ли това изведнъж да стане?"/ Ние вземаме това като символ, диамантът – това е едно трансформиране. Аз ви давам това за разсъждение. Много има да разсъждавате. Вие сте на права посока, но методите, които употребявате са стари, т.е. не може да ви помогнат. Защото старият начин, старото винаги предизвиква. Като говорим за любовта, какво предизвикваме в нас? Вземете мъжът и жената, които говорят за любовта, четат Евангелието – идеални са. И след това мъжът каже: „Ти ще ми сготвиш". Жената каже: „Ти ми купи това". За любов говорят , но по старому живеят. И утре ще разсъждават, че тъй е определено. /– „Любовта различава ли се по същност или само по степен?"/ Който обича себе си, той гледа в огледало и обича себе си. Но това не е обич, той себе си не обича. Ние към себе си нямаме обич. Ако ние обичахме себе си, не бихме правили пакост на себе си, и който казва, че сме егоисти – в крива насока е. Черната ложа е размътила тъй всичките тия учени философи, всичките тия ваши разсъждения са все методи и начини на разсъждение, те са все на черната ложа. И всичкото, което писахте тази вечер, принципите са все Божествени, а формите са изтъкани от черната ложа. И казва Писанието: целият свят от лукаваго излиза. Вие, когато развивахте тази тема – аз да ви критикувам – вие нямахте за цел да кажете истината, вие имахте за цел да прикриете истината. Ако искахте да кажете истината, трябваше да кажете тъй: аз не съм любим и не мога да пиша. Сега, втория път, аз ще дойда до същността, ще разгледам любовта като едно проявление. Аз не засягам сега принципа, ние ще го оставим,

ние ще се спрем върху формата на нещата. Защото тия форми ни са потребни. За да се прояви любовта, трябва да намерим съответствующа форма. А за да се намерят тия форми, там лежат най-големите мъчнотии. Аз не отричам, някой път имате туй разположение, едно приятно разположение, едно приятно разположение, един импулс, временен. Минава ви една мисъл да раздадете имането си. Но, като разсъждавате 1–2 часа, казвате: „още не му е дошло времето“. Отлагате. След 4–5 месеца пак кажете: „Ще дам“, но след това пак: „не му е дошло времето“. И вашата книга е написана с решения, решения, неприложени решения. И всичката любов, която вие сте проучвали е все: „тъй е, тъй е“. Но, като дойде до приложение... аз няма да произнеса, че няма любов, вие сами може да съдите колко сте я приложили. Тия разсъждения са тук за класа. Разбирате ли? Разсъжденията са само за класа. Тия разсъждения няма да ги изнасяте вън, няма да ги прилагате в обществения живот. Ще направите друга грешка. Те са за класа; тук като дойдете, ще мислите другояче, пък като излезете вън, ще мислите пак по старому. Защо? Аз ще ви кажа. Защото вие не сте се научили да употребявате новите форми, и ще си причините други вреди. Сега ние ще се спрем върху този разбор следующия път. Аз само ви загатнах тия неща, искам да мислите сами. Задачата не е разрешена защо трябва да любим. Ще помислите малко, да видим може ли да дойдете до разрешение.

Сега вземете една тенджера, тя си има капак отгоре. Някой я ритнал, та капакът отскочил, и тя останала отворена. Представете си, че отворената тенджера това е жената, а отхвръкналият капак – това е мъжът. Какво се иска? – Просто капакът да се тури на тенджерата. Капакът ли трябва да люби тенджерата, или тенджерата капака? Ама те са разсъждения за класа, тук. Аз ни най-малко не засягам вашите чувства, аз засягам теорията само. Вие чувствата си ги пазете там, не ги барайте, защото за вашите чувства аз ви давам един начин. Аз ви навеждам на един правилен метод. Ако вашето чувство е една открита тенджера, трябва да намерите капака, и тенджерата ще бъде цяла.

Сега туй не го разбирате, нито аз искам да го разберете. Защото щом го разберете, ще го изопачите. В окултната наука неразбраните неща са разбрани, а разбраните неща са неразбрани. Когато мислиш, че си разбрал нещо, ти не си го разбрал, а когато мислиш, че не си разбрал нещо, ти си го разбрал. Любовта е нещо метафизическо. Сега за пример, аз като говоря така, вие се смущавате, нали? Слушайте да ви кажа сега моето положение, да ви уподобя защо аз говоря. Представете си, че вие сте растение, израснало някъде, и почнало да вали сняг и няма никакъв ветрец и тоя сняг се наслоява, и ако не дойде вятър да отърси тия клонища, те ще се счупят. Следователно, потребно е малко вятър, този сняг да падне. И вие

толкова сте натрупани с вашите идеи... вашите идеи не са на корените, а на клонищата. И много ваши клонища са се счупили. Идеите трябва да бъдат в корените. Аз нямам нищо против идеите, но има опасност да се счупят клонищата. За туй, поне малко ветрец ви трябва. Сега се опасявате: „Отиде снега, падна!“. Не, не, той долу, долу ще падне! Той като падне при корените то е по-хубаво.

Когато човек обича, когато туй чувство се събуди у него, в неговия ум се появи едно желание никой да не знае това нещо. Туй е стремежът на душата. Когато той е проявил едно чувство на обич, той иска никой да не знае и той е радостен. Знаят ли го другите, радостта изчезне. Направете един малък опит. Минете край един беден човек, той да ви не види, турете му 20–30 лв., заминете си; ще усетите една радост в себе си. Минете втория ден, турете пак 30 лв. Той ще ви познае и сам ще ви търси вече, и вашата любов ще се развали. Значи, любовта трябва да стане в тъмно – никой да не знае.

Вие сега изказахте вашата любов при много голяма светлина. Сега бедния като му турите 30 лв. денем или при светлина, той нищо не губи. Въпросът е за мене, аз губя. Туй 50% е вярно. Ще ви приведа и други сравнения по аналогия. След тази новата мярка, тези разсъждения ще бъдат антични, като някой скъпоценен камък, той не може да се приложи в практиката, защото, за да се приложи една истина в живота, трябва да има разработен метод, изработена форма, при която може да се приложи.

А върху тази любов, когато дойдем, ако имаме условия, ще ви задам една задача, да видим как ще извършите тази задача, която трябва да изпълните. – Защо любя и защо ме любят. Ще ви дам една задача тъй, както ходихте на Витоша, да видим как ще я разрешите. Ще я изпълните не само на книга, без книга ще бъде тогава. Но сега вие не знаете задачата как ще се създаде. Тайна ще бъде. Щом намерим най-добрите условия, тогава ще видим тази задача в какво седи. Вие ще се спрете сега върху туй, ще кажете: това са разсъждения много важни. Това са разсъждения в клас и когато разсъждавате, все ще се намирате в клас. Тия идеи няма да ги смесвате с идеите на света. Смесите ли ги, вие ще се забъркате. И знаете ли каква погрешка бихте направили? Тя е следующата: представете си, че вие имате едно голямо шише с вода, може да е пълно до половината, вие сте го напълнили и 3–4 дни е стояла тази вода в шишето. Аз ви давам едно по-малко шише с вода чиста, а вие излеете тази вода от малкото шише в голямото вътре. Питам: умно постъпихте ли? Не, моето шише отделно ще го държите. Аз искам да го държите отделно. Нищо повече. Ще се спрем тук.

Тайна молитва.

Нямате тема, нали? Следующия път пишете върху: „Предназначението на дясната ръка“. Може да пишете и за двете ръце, за да не се смущавате. Предназначението на двете ръце или Предназначението на ръцете. Туй, което знаете, оттам ще започнете.

1922_06_02 Актьори и работници

АКТЬОРИ И РАБОТНИЦИ

Тайна молитва Добрата молитва

Животът има две страни: едната страна, това е животът на актьора, а другата - това е животът на работника. Актьорът работи вечерно време, а работникът - денем. Следователно резултатите не могат да бъдат едни и същи, понеже животът се развива при различни условия. Вечерта няма тази светлина за актьора, а работникът, който работи денем, има условия за един правилен живот. И тъй, аз ви различавам на два класа: актьори и работници. От актьори в тази школа нямаме нужда. Бялото Братство изключва живота на актьора, а приемаме работници. Аз считам вас, жените, работници на Божествената нива, а някои от вас искат да играят ролята на актьори. Вие още не знаете какво значи Божествена правда. В тази школа колкото е строг законът за работника, толкова е строг и законът за актьора. Сега, като работници аз ще ви запитам: Изпълнихте ли задълженията си за своята работа?Аз искам от вас, жените, да прегледате работата си - нивите си, градините си, извора, къщата си, измазана ли е, говедата си, овцете си, домовете ви изчистени ли са? В какво положение се намират тия ваши сътрудници? Понеже сте работници, трябва да знаете това. Мнозина от вас, женените, искате по-големи привилегии, а по-малко задължения. Искате да се отлагат падежите на вашите задължения. Но в Божествената книга отлагането на падежите е изключено. То става само по благодат. Трябва да се търпи и да се чака да дойде някое по-голямо същество, да ви помогне. Не мислете, че даром ще ви се даде. Вие минавате за женени и затова ще давате морал на младите. Мислите, като напуснете тия ниви, ще дойдат на тях младите. Какво ще намерят те? Аз говоря в пряк и преносен смисъл. Това са разсъждения, които трябва да прегледате. Аз само задължен съм да ви кажа това тази вечер. Това е по инициативата на Бялото Братство и те, Белите Братя, ви държат отговорни за нивите ви, овцете ви, за къщите ви и пр. Вие, които се съмнявате - има такива между вас - в една година ще проверите дали сме от Бялото Братство или не. На него Христос е глава. И когато Той е решил това Свое разпореждане, питал е главата и тя е позволила. А тази глава е Бог. Въпросът е изчерпан и по форма, и по съдържание, и по смисъл - по всички направления. Следователно от вас, женените, се изисква да изпълните доброволно Божия закон. Няма нужда да ви кажа какво да направите, а тъй както вие мислите, както желаете, както вашите души желаят. Когато душата на някого пожелае нещо, в неговото съзнание се определя туй, което има да стане. В туй съзнание влизат три велики сили: умът, сърцето и волята. Те ще се проявят според формата на съзнанието - такова ще бъде и

проявлението на ума, сърцето и волята. И когато отиваме в другия свят, всякога се подразбира промяната на нашето съзнание от една форма в друга. Това е разширение на съзнанието - в друга сфера ще имате други разбирания. И следователно Христос слиза в душата само когато съзнанието се разшири. Например, когато говоря нещо на женените, вие казвате: "Учителят тъй каза еди-какви си думи, Той има мен предвид." Щом казвате така, не сте разбрали моите думи. Когато аз говоря, имам предвид да се разшири вашето съзнание. И Христос ще слезе да ви изясни. Аз се стремя да обясня външната страна, като работник да изчистя и след туй ще слезе Христос. Аз искам да се разшири вашето съзнание, за да може да слезе Христос, да ви изясни това, което никой човешки ум или мисъл не може да ви обясни.

Питам ви, женените: Какъв пример давате на младите, на вашите деца по отношение пак на съзнанието ви? Вашето съзнание служи ли да се разшири съзнанието на младите, за да дойде Христос в тях и да им обясни този закон. Какво нещо е животът и как трябва да живеят?

Вие ще кажете: "Господ всичко може." Това нищо не значи, то не е философия. Кръвта на бащата е силна, когато влезе в жилите на сина и тече по същите закони. Не тече ли, резултатите ще бъдат различни. Сега мнозина от вас посещавате Братството само да се изправят работите ви, идвате тука като "на театро", ще ви понагостим, ще си излезете и ще кажете: "Вие не сте такива, каквито се показвате." Вие още не сте разбрали какви сме ние. Ще минат още хиляди години, докато разберете това. Ние сме от тия, които разширяват съзнанието на всеки човек, за да слезе Христос и да разясни истината на живота. А тая истина трябва да бъде такава, да влезе Божественото съзнание, за да се изрази законът на Божествената Любов във вселената. И какво по-хубаво от това? С тази истина можем да работим. Е, вие казвате: "Да ни помилва Господ." Е, как ще ви помилва, когато нямате туй дълбоко съзнание? Христос да слезе, да ви изясни погрешката ви. Погрешките и съблазните са неизбежни от всички страни и ако Христос не влезе във вашето съзнание, тия погрешки ще създадат един живот дисхармоничен, а от тая дисхармония всички страдате. Има ли някой, който да не страда? И аз често привеждам този пример - как си служат черното и Бялото Братство. Черното братство има черни адепти, които слизат и казват: "Аз съм обущар, имам специален калъп за обуща, ще си вземете едни обуща от мен, че да ме помните." И туй ми навява един случай с мен в Ямбол. Бях у един обущар, който ми казваше, че изслушал беседите ми и се влюбил в мен, та иска да ми направи един чифт обуща, за които каза той: "Ще ме помниш." И наистина още го помня. Туриш ли си крака в тоя калъп на черното братство, в него има специални номера и ще го помниш. Първото нещо, ще се осакатят

вашите добродетели, туриш ли си краката в тоя калъп. Непременно вашите добродетели ще се осакатят и ако не дойде Бялото Братство, да те освободи от него, много ще страдаш. Не давайте краката си на тия черни братя, да ви ги турят на тоя калъп. Сега аз не ви обяснявам всичко, но в друга специална беседа ще ви говоря само за калъпа.

И после вие, женените, не живеете тъй както трябва - мъже и жени. Това е противно на Бялото Братство. Ако сега искате женените да живеете като света, вънка можете, но щом влезете в Бялото Братство, тука има отлични правила. Вие още не знаете как да живеете. И можете да научите тия правила. Мъже и жени трябва да живеете по закона на любовта. Всяка работа, извършена по тоя закон, е свещена, а без любов - тя е престъпление. Кое е право, ако ме попитате. - Което е по любов. Любов наричам онова чувство, което стои над всички други чувства. Когато влезе то, ти никога не се навъсваш. Любовта ще се схваща в мъжа, но не този, който е облечен в кожа. Тъй ще се схваща любовта. И мъжете така ще я схващат. Това говоря на вас, женените, които Христос е оженил, а за ония, които Христос не е оженил, за вас нямам нищо. Като казвам "женени от Христа", подразбирам: ако вашето съзнание не се разшири и не влезе Христос, да ви обясни, вие ще се хванете за буквата и после и аз ще се чудя какво ви е дошло на ум. Апостол Павел казва на едно място: "Надпреварвайте се да си отдавате почит един на другиго." Как? За да се надпреварвате, трябва да стане една промяна в съзнанието ви. Трябва да има едного, от когото да се научите. Ако майката не ни научи, отгде ще дойде това знание? И този закон е верен. Съзнанието се разширява от съзнание. Ако вашето съзнание не дойде в контакт с друго съзнание, не може да се разшири. Ако един ум не дойде в съотношение с Божествения ум, не може да се разшири.

В Братството, аз забелязвам, има голяма дисхармония. Аз търпя тия работи, но бъдете уверени, тази дисхармония не ми е приятна. Вие може сега да заплачете, но аз не искам вашите сълзи. Аз искам да влезе Христос във вашето съзнание и да го разшири. Искам да се прояви Христос във вас. Моето желание е да живее Христос във вас. И за мен най-щастливият ми ден ще бъде, когато видя, че Христос живее във вашето съзнание. Бъдете уверени, че той ще бъде най-щастливият ден в живота ми.

По кой начин може да се роди пак мисълта? Има два начина. Някои риби ги ловят денем, а други вечер. Има ли някаква разлика? Христос е определил този закон: "Любете, докато е денем, иде нощ, когато никой не може да работи." Следователно, за да се разшири вашето съзнание, трябва да работите денем. Не да актьорствате! Аз съм решил да работите с опит в школата. Най-малките постепенно един след друг, те ще вървят така, но за

това трябва да има разширение на вашето съзнание, и да стане тази вътрешна промяна. Тогава ще дойдат тия лъчи на духовното съзнание, за да създадат условия на тия семенца, вложени във вас от хиляди години и да се получат добри резултати. Сегашните ви мисли дали ли са добри резултати? Вие всички сте недоволни. Най-същественото ви липсва - вашето съзнание не е още разширено и Христос не е още влязъл във вас, да ви обясни. Той прави усилия, но временно стават повдигания и спадания. Правите усилия, но те ще бъдат безполезни, ако Христос не проникне в съзнанието ви. И ако след Него не проникне Божествената Любов, няма да се достигнат очакваните резултати. Не мислете, че туй, трансформирането на един живот в друг, е лесна работа. За да се трансформира едно растение във форма на едно животно, какво изкуство и знание е потребно! Вие сериозно бихте се замислили. Но сега мислите, че то става много лесно. Не, така лесно не става. Духът Божий, Който работи във вас, ще свърши всичко, а не като говоря аз. Трябва Христос да проникне и тогава ще дойде възкресението, а то подразбира новия живот в нови форми. "Ще излезете от гробовете." Но ако бъдете като сега, ако ядете и пиете като сега - не мислете, че това тъй ще бъде! Не, от това, сегашното, от тази форма ни помен няма да има. Ще останат известни принципи, които ще напомнят, но съвършено ще се изменим. Някой ще каже: "Сегашните условия на живота ме спъват." Не, те не могат да ви спъват.

Аз говоря за онзи ученик, който е решил въпроса с ученичеството. А вие не сте още пълни ученици. Има няколко разряда: ученици - оглашени, ученици - вярващи и ученици - ученици. Първият разряд има известни задължения и права, вторият също, третият е най-горен от всичките. Това, което ученикът върши, не е длъжен да го върши оглашеният и обратното. И всички ще разглеждат живота според степента си - ако е оглашен, има известни задължения и известни права. И вие няма да го питате защо върши това. А ако оглашеният пита вярващия: "Защо така правиш?", вярващият ще му каже: "Когато дойдеш на моето място, ще разбереш защо така работя и живея." Бог не е длъжен да ни съобщава защо прави тъй или инак. Той ще каже: "Когато минеш през тия седем огньове, за да те очистя, ще разбереш!" Абсолютно никакво друго обяснение няма да ти даде. И Йов Го е питал, но Господ е мълчал. Но след като мина седем пъти през огъня, тогава Господ се обади и му каза. "Я застани да кажеш сега." И Йов казал: "Чувал бях за Теб от други и много грехове направих, но понеже сега Те видях, глупости няма да говоря." Някой от вас се намира като Йов и пита: "Господи, докога тия страдания, тия дългове?" Господ си мълчи. И не мислете, че можете да се избавите, ако имате някой приятел или неприятел - лъжете се. И избавлението седи в следното: да разширите съзнанието си и да влезе Христос, да ви обясни факта. Стане ли това, вие сте избавени, не стане ли тоя факт, неприятелят ще бъде постоянно при

вас и като един демон ще ви прави пакости.

Сега някои идат при мен и ми казват: "Ама кажи ни, защо става това-онова?" Днес дойде един и ме попита: "Знаеш ли какво правят тези твои ученици, що не им кажеш?" - казва ми. - Не мога да им кажа, ние живеем под закона на свободата. - "Ами дисциплина няма ли?" - Няма. - "Но вие може да турите тази дисциплина." И ме покани да отида в дома му. Тогава аз му казах: В твоя дом аз няма да стъпя. - "Защо?" - За да стъпя в твоя дом, трябва да се разшири твоето съзнание и да дойде Христос, т.е. любовта. И ти си като моите ученици, ти искаш да ме туриш в клопката като моите ученици, от един калъп сте. И те не са ученици на Христа. И аз казвам: Ние имаме един велик закон, с правила ние искаме да живеем, разбираме живота по-другояче и искаме да го изправим. И вие можете да кажете: "Знаете ли какво прави Учителят ни?" Но вие отговорни ли сте за мен? Или казвате: "Жълти обуща или бяла шапка подобава ли му? Бялото палто е за децата, а за него трябва черно джубе." Но що важи всичко това за вас? За вас важи какъв е моят ум, какво е моето сърце и воля. А вие ще се натъкнете на тия дребни работи. Вие може да носите каквито щете дрехи и обуща, но мен ме интересува умът ви, съзнанието ви, сърцето и волята ви, а най-много душата ви и присъствието на Христа в душата ви. Зная, че тия неща почват да се обработват и вашият живот ще придобие оня смисъл, който трябва да има. И следователно ние ще се разбираме. Някой път е благословение човек да бъде в света баща, а пък някой път е благословение да бъде дете. Някой път е благословение да бъдеш Учител, а някой път - да бъдеш ученик. Ще дойде време да разберете отношенията между Учителя и ученика. Бог ще ви ги обясни. И аз бих желал да бъдете вие от тия, благословените ученици. (Отговарят: Амин, амин.) Някои от вас търсите спасение, да се отвори Божието Царство, за да влезете. Няма такова спасение, а спасението седи в туй - да се разшири вашето съзнание и да влезе Христос, и тогава сте спасени по същество. За сега всички външни условия ви стесняват - беднотията и други, всичко туй ще се хармонизира и животът ви ще придобие друг изглед. Сега във вашия ум остава друга мисъл: "Ако днес не свършим тая работа?" - Ще остане тя за друг ден. Но трябва да се работи.

Аз да взема себе си за пример: вие сте господар, а аз работник; наемате ме вие, да ви обработя лозето, но през целия ден преброявам чуканите и вечерта ви казвам колко са те. На втория ден отивам пак на лозето, но не копая, само преброявам колко пръчки има и зная колко грозде ще родят те. На третия ден броя и колко тревички има и т.н. И казвам на господаря, че свърших работата, той мисли, че лозето е прокопано и ми заплати. Но като идете на лозето и видите, какво ще помислите? Вие, сега, ще ме извините, работите на Божествената нива като мен на лозето -броите

чуканите и пръчките, а не копаете лозето. Нямам нищо против, ако четете пръчките, чуканите и тревата, но и прекопавайте лозето. Първият начин на работата е актьорство, а вторият начин е: след като прокопаете лозето, можете да прочетете пръчките, чуканите и тревата. И вие идвате при мене и казвате:" Нашето лозе не расте." Да. Не расте - сега говоря като никога - защото моите ученици не копаят лозето. Тогава аз разрешавам въпроса по следния начин: вие имате статистика - прочели сте чуканите и тревата, а аз ще взема мотиката и ще прекопая лозето. Ако вие сте прокопали, аз ще чета чуканите. Има и Учители, които четат чуканите и пръчките. Ако прокопаете вече лозето, всичко ще се уравни. Това са методи, символи за бъдеща работа. Аз ви казвам това, за да знаете по кой начин да разширите съзнанието си, в което Христос още не е проникнал. Христос работи, прави всички усилия. И вие имате дълбоко желание, но имате нужда от търпение. Като ви турят на масата за операция, ще ви изпитат. В Бялото Братство не дават упоително, когато ти правят операция, и трябва да застанеш съвсем мирно, защото, ако мръднеш, ножът ще влезе по-дълбоко. И сега на всинца ви правят такива операции. И тия живи операции са най-добрите, а операциите с упойка са най-лошите. Аз съм прибягвал само в някои случаи към живи операции и тях малцина могат да издържат. Само един вярващ ученик. Ако съзнаете, че това е извършено по закона на любовта, готови сте да издържите, а в противен случай ще има ританица, ножът ще влезе по-дълбоко, операцията ще стане несполучлива и такива хора в духовно отношение стават хилави.

По-нататък няма да отида, за да не разклащам съзнанието ви и да помислите, че нищо няма у вас. Същественото не е дошло още. Тази нива още не е узряла, житото още не сте турили във вашия хамбар. Когато се свърши тоя хамбар, ще настане новото направление на живота.

С тази ми беседа аз искам да ви разпределя за работа. И искам да създам работа за всинца ви, женените, като работници . Правя пак най-малкия опит: ще ви дам работа - само по пет минути да работите за мен, за Христа, разбирам 5 минути за любовта на Христа, за 5 минути бихте извършили чудеса. Не искам един час, а само пет минути. Има ли някой нещо против това? Ако някой злоупотреби с тия пет минути, не е никакъв ученик. Ако 5 минути не поработим за Христа, неговата работа е свършена. Няма разисквания, никаква философия, а право на работа! Ще забравиш и жена си, и децата си, и всичко в тия пет минути, съзнателно ще работиш за Христа. И след това ще философстваш и ще разискваш. И ще питаш: "Свърши ли се този въпрос?" Забележете: 5 минути! Сто дена по 5 минути колко прави? Този опит ще продължава по 5 минути 10 години. Един микроскопически опит е, а за една година - 30 часа и 25 минути, за 10 години - 304 часа, или 25 дни и 4 часа. В 10 години ще

посветите 25 дни на Христа по закона на любовта като работници. Всеки ден по 5 минути. Няма никаква друга философия по кой начин да бъде. Няма да обяснявам никому. На вас ще дам две седмици от сега да размишлявате върху 5-те минути или всичко върху 25-те дена за Христа през 10 години. Който от вас е готов да работи, ще влезе да работи. Като влезеш в 5-те минути, ще забравиш, че си женен, че си чиновник или друго, а - като новороден в Царството Божие, който ще извърши волята Божия. И тогава ще разберете смисъла на моите думи, и още от първия ден, който ще работите за Христа.

Този е вторият опит. Ще определя един ден - през тия дни ще бъде едикой си час или месец - 5 минути за Христа ще работите. И аз точно ще определя, и тогава ще проводя на пътя ви всичките мечки. Туй да го знаете! И ако вървите смело, те ще ви отворят път, ще кажат: "Може да се работи за Христа 5 минути." И тия мечки разбират този закон. И аз ще мина направо. И след това ще чакате най-важния опит - пет минути за Христа! И да си почистите хубаво в къщи. Който не си почисти, Христос там няма да влезе. Туй ми е казано да ви го кажа, разбирате ли? И ако вие бъдете верни, тогава ще познаете истината и истината ще ви познае.

Аз оставям въпроса неразрешен, понеже другите чакат отвън. Женени, сега искаме да ви жегнем!..Тъй!... Ще турите многоточие, не-досвършено... Две седмици ще помислите за петте минути, свобода ще дадете на ума, сърцето и волята си. Свободно искам да мислите вече! Ще дойде опитът. Туй е начало. Тия неща са микроскопически, но като ги изпълните, ще дойдат по-големи работи. С малки неща ще започнем, те са за децата. А когато децата се занимават, Господ се радва. Следователно ние ще направим едно веселие на Господа, като види, че ние съзнателно работим за Господ, без принуждение.

Добрата молитва

Едно нещо: туй можете да го съобщите на младите след две седмици. Като ви попитат:"Какво ви говори Учителят?", след две седмици ще предадете моите думи на младите.

След това стана общо събрание на женени и неженени.

Вечерта Учителят държа беседата "Изгрев и залез", печатана в книгата "Трите живота", Общ окултен клас.

2 юни 1922 г., четвъртък

Само за женените, присъстващи на събора във В. Търново

1922_06_02 Изгрев и залез

ИЗГРЕВ И ЗАЛЕЗ

14 школна лекция на общия окултен клас
2.VI.1922 г., петък 8–9 1⁄2 ч.в., Ст.София

Имайте пред вид, че ние тази вечер не се намираме на някоя трапеза за угощение, т.е. не съм ви повикал на угощение. Не е време за угощение, не е време нито съвети да ви давам, нито наставления, а е време за учение. Следователно, ще ме слушате с умовете си, ще чувствувате със сърцата си и ще прилагате с волята си. Методите на една окултна школа се различават от всички ония методи, които съвременното училище въобще употребява. Разните възгледи, които ние имаме за живота, зависят от средата, в която се намираме. Ако вие се намирате 10–15 метра под морското равнище и от там разглеждате света, какви ще бъдат вашите възгледи за него? Ако се спуснете на 100, 200, 300, 400, 500, 1000, 2000 м. какви ще бъдат вашите понятия? Следователно, пречупването на светлината ще бъде различно. Сега, обратният процес: ако вие се качите над морското равнище и се повдигате във въздуха отгоре на 100, 200, 300, 400, 500, 1000, 10 000 м., какъв ще бъде вашият възглед за света? Не на 10 000 м., а на 10 000 км? И ако застанем на земята, тя е равнодействуваща сила; значи, понятията ви за света от дъното на океана и тия от най-високото въздушно пространство ще бъдат от два противоположни полюса на разбиране: Изгрев и залез. Изгрев, това е горе във въздуха, а залез, това е долу, в дъното на океана. Но само, че тази аналогия, която сега прокарвам, не е правилна във всичките си допирни точки, защото, туй, което за нас е залез, за други е изгрев, и туй, което за нас е изгрев, за други е залез. Следователно, когато твоето слънце изгрява, изгревът за теб е, за другиго залез. И когато твоето слънце залязва, други имат изгрев. Следователно, изгрев и залез, това са неща относителни, това не е една абсолютна реалност. И при туй положение, при което сега се намираме, има изгрев и залез. Но, ако вие сте един ясновидец, за вас няма да има нито изгрев, нито залез: посред нощ вие ще видите слънцето на противоположната страна на земята. Няма да има никакъв изгрев. Като ясновидец, даже и земята няма да се движи заради вас. Защото движение има само за онези, които се движат и не виждат туй движение, а за онези, които го виждат, движение няма за тях. Защото, ако аз се движа по-бързо от трена, има ли движение? Представете си, например, такова изяснение: вземете една точка във вселената, която се движи така бързо, че едновременно може да бъде във всичките положения на космоса. Има ли движение тогава? Има движение, но туй движение не може да се измери. Как ще го измериш, когато едновременно то е навсякъде? Ние разбираме движение само тогава, когато има известно

съотношение на бързина. Но ако тази бързина е абсолютна, ние считаме и казваме, че тази точка е постоянна. Сега, в света неустойчиви хора са всички ония, които се движат много полека. Охлювите, например, са много неустойчиви. Човек, който има движение на охлюв, на такъв не може да разчиташ, защото щом побутне първия лист, скрие си рогата, казва: „Тази работа не е за мен“. После, несърчиш го, кажеш му: „слушай, има такива закони, има ред, порядък“. И той пак извади своите рогца. И пак като срещне най-малкия лист, пак се скрие в черупката си и казва: „Тук няма закон“. И започва ту навън, ту навътре. Защо се движи този охлюв? Ние тълкуваме от окултно гледище така: този охлюв има препятствие на пътя си. А туй препятствие като го турят в локомотива, колелетата започват да се движат. Значи, като дойде туй препятствие, техникът го използува; като дойде до известно място, спира се. Ако туй препятствие вървеше по този начин, щеше да има изхабяване на енергията. И техникът събира тази енергия, ще и даде наклон и колелото започва да се движи. От Препятствията на охлюва техникът се е научил, казва: „Ти ако искаш да употребиш едно нещастие за твоето благо, трябва туй нещастие да го туриш в крива линия“. Защо се движи тренът? Това са погрешките на охлюва. Нашите тренове са погрешките на охлюва. И някои пътуват от един град в друг и често стават катастрофи, т.е. в даден случай охлювът не е могъл да си прибере рогцата равномерно, техникът не е изчислил добре времето, за да се скрие той и тогава, като стане катастрофата, всички пътници изкачат из черупките навънка. Аз говоря за вашето съзнание, то може да бъде съзнание на охлюв. Понеже миналата ми беседа беше философска и критическа, вие казвате: „Туй като не е любов, онова като не е любов, кое тогава е любов?“. Аз като разглеждах любовта, разглеждам сегашната ваша любов и казват: туй, което имате за любов, туй нищо не струва, това не е любов. Вие казвате: „Туй като не е любов тогава, кое е?“. Аз ще кажа кое е. Опитвам вашето шише. Вие имате едно шише пълно с вода. Тази вода е седяла 10 деня, тя се е вмирисала, в нея се завъдили множество малки микроскопически гадинки. Казвам: това не е вода. „Как да не е вода? От чешмата е наляна“. Може да е била много хубава вода, но тази вода днес не е здравословна. Аз взимам вашето шише, изливам водата надолу,а вие казвате: „Туй е безобразие, да изпразниш шишето ни!“. Чакайте, елате на моята чешма! Взимам шишето, измивам го веднъж, дваж, и не само това, възварявам вода, па турям и пясък вътре, и мия. Вие казвате: „Ще счупиш шишето“. Чакайте още. Измивам шишето хубаво, отивам при тази първокласна вода, казвам: вие помните ли вкуса на вашата вода? „Да“ Наливам. Пийте сега от тази водица! Само така може да разберете едната любов и другата любов. Вие трябва да имате едновременно в съзнанието двата момента и да разбирате различието между едната реалност на съзнанието и другата реалност, която може да се прояви.

Изгрев – това е един момент на съзнанието и този момент е само когато слънцето излезе от хоризонта, а след като изгрее, то вече не е изгрев. И залез е онзи първият момент, когато слънцето допре до хоризонта и се изгуби, скрие се зад него. И до като се скрие, то е залез. Изгрев е от онзи момент, показването върха на слънцето, докато излезе на другия край. Всичкото друго не е нито изгрев, нито залез. Следователно, вие имате два момента в целия си живот: Или всеки ден и всяка минута имате изгрев, или имате залез, не от часове, а само от няколко момента. И ако вие разбере тия моменти на вашето съзнание добре, вие ще можете правилно да разсъждавате, понеже изгревите ви и залезите ви не са едни и същи. Забележете в природата, изгревът всеки ден не е един и същ: например, някой път хоризонтът не е толкова ясен, някой път е много ясен. Някой път вие не виждате залез, някой път вие не виждате изгрев. Това са все математически съотношения. Тия изгреви и залези показват съотношенията, които съществуват вътре в нашето съзнание. Защото, изгрев и залез съществуват само в съзнанието, като реалност. Ако вие нямате съзнание за тази реалност, че слънцето изгрява и залязва, нищо няма да ви ползува. Ако слънцето изгрява и залязва, то е само за съзнанието ви. А раз вашето съзнание схваща изгрева на слънцето, в туй съзнание взимат участие вашият ум, вашето сърце и воля. Следователно, умът ви ще разисква върху формите и вибрациите на тази светлина, която се разширява, сърцето ще се спре върху съдържанието, а волята – върху резултатите, които може да произлязат от съчетанието на формите и съдържанието. Туй е философски казано. Сега, вие не може да видите какво съотношение имат тия двата края. Аз обяснявам, „изгрев и залез“ по отношение на съзнанието, Обяснявам факта какво е разширение, съдържание и резултати на светлината, която прониква вътре в нашето съзнание. Светлината, която се появява в нашето съзнание, ние я схващаме по особен начин. Сега, от туй вътрешно съзнание зависи степента, с която вие можете да разберете Любовта. А често вие говорите за сегашната любов. Имате едно приятно настроение тук, в слънчевия възел, или имате едно приятно настроение в хилядолистника горе в главата си, засягам само тия два центъра, но туй приятно настроение не е много реално, защото след малко това състояние може да се промени. Аз ви казвам една сладка, мека хармонична дума, но не се разбираме. Фактът е: вие сте гладен нали? Сега говоря на ваш език. Три деня сте седели гладен и очаквате нещо. Казвам ви тъй: сега ще употребя залез и изгрев в яденето, защото и в яденето има изгрев и залез. Представете си, че вие сте били беден и през целия си живот сте се хранили само с боб, дошло ви е до гушата от него. Като кажете „боб“ казвате: Господ само за мен ли създаде този боб? Омръзна ми! Три деня сте гладували, казвам: имаме една пуйка опечена. Пуйката е изгрев. Но казвате: „Ами боб?“ Бобът е залез. Казвам: много

скоро се свърши денят. Бобът се явява в съзнанието ви като залез. Ако кажа: имаме пита и една печена кокошка с мас. Казвате: „Отличен изгрев!“ Денят е с изгрев, вие сте радостни, нали? Питам ви сега: Защо кокошката и пуйката произвеждат във вашето съзнание туй чувство на радост? А бедният боб, като помислите за него, казвате: „Да беше нещо друго!“ Защо сте недоволен от боба? Значи, аз казвам на вашето съзнание тъй: „Ако сте уморен, имам една пуйка заради вас“. Не казвам, че имам боб. Добре. Направям пюре от боба с малко масълце и ви казвам така: „имам кюфтета направени от хубаво месце“, само че като хапнете това месце, то ще се схуми в устата ви. Вие седите, ядете пуйката и тия кюфтета и казвате: „Отлично ядене!“ Питам: в какво седи реалността тук. В първия случай казвам истината. Боб ще ядете. Вторият път кръщавам другояче боба, казвам: този боб е приготвен, направен с месце и с масълце. И вие ще питате, туй месце телешко ли беше, агнешко ли беше или от някоя кокошка? „Отлично е това!“ Някой път, от постъпките на живота си вие сготвяте кюфтета от боб и сами си говорите за тия кюфтета: „Знаеш ли какви хубави кюфтета сме направили, от какво хубаво месо!“ А то е боб. Ама аз мога да кажа истината, че е боб. Ще кажете: „Знаем го този боб какъв е“. И съвременните философски системи са направени само от боб. От боб са тия кюфтета, но тъй опържени с масълце, изкусно приготвени, всеки, който яде от тях, казва: „Отлични кюфтета, много хубави са“. Това е то култура, това е наука. Отлични кюфтета са тези! Който разбира истината, само ще се подсмихне, ще каже: „Да, отлични кюфтета са“. Следователно, в нашето съзнание ние трябва да разграничаваме истинската реалност в света от преходната. Например, преходна реалност е тази, дето някой казва: „Има Господ“. „Има бъдещ живот“, това е една преходна реалност. Защото, този човек, който казва, че има бъдещ живот, то има едно изопачено съзнание. Той не знае какво нещо е бъдещ живот. А окултистът няма да каже, че има бъдещ живот, той ще каже тъй: „Няма никакъв бъдещ живот“. И ако ти каже истината „няма бъдещ живот“, ти ще кажеш: „Ама до сега все ни проповядваха за бъдещ живот“. Няма никакъв бъдещ живот. Защото, от чисто окултно гледище, ако има бъдещ живот, той ще бъде точно такъв, като сегашният живот. Обаче, ако ние подразбираме под думата „Изгрев“ разширение на нашето съзнание, разграничение, разширение на Божествения живот в нас, то значи да го видим в по-широки рамки като реалност. Защото, животът е един, той не може да бъде ограничен, ние го ограничаваме, като казваме „бъдещ живот“. Животът не е нито минал, нито сегашен, той е живот сам за себе си. В нашето съзнание, животът има изгрев и залез за 3 1⁄2 минути, 3 минути са нужни за изгрева. Знаете ли колко минути са нужни на един човек да умре? То е почти същото време, както когато човек се ражда; неговото съзнание се пробужда за толкова време, за колкото слънчевият изгрев – 3 1⁄2 минути, Детето се роди и пак забравя. И понеже един изгрев

има, ти си мисли, че изгревът е раждане, и докато седи в тоя ум, ти се радваш. Това дете като вземе да умира, ти виждаш как слънцето ще залезе. Има някои хора, за които, като залезе слънцето, пак могат да живеят до полунощ. След като залезе слънцето, казват: „Ще се мре". Това е един факт, дето хората казват – ще се мре – тяхното слънце е вече залязло. И, следователно, от чисто окултно гледище, вие можете да се родите преждевременно и може да умрете преждевременно. Този факт го пазете: можете да забогатеете преждевременно и можете да осиромашеете преждевременно. Можете да станете здрав преждевременно и можете да заболеете преждевременно. Всичко туй остава в съзнанието ви. И когато казвам, че ние всичко можем да направим, вярно е, всичко можем, но само трябва да излизаме извън условията на земния живот. Ясновидецът, ако вижда слънцето навсякъде в неговото движение, той няма какво да се плаши. А туй слънце, то е проявлението на Божественото вътре в света, в нашето съзнание. Ние всякога можем да виждаме Бога. Тук имаме един приятел, няма да му помена името, той ми разказваше за такава една своя опитност: изпитвах една светлина, както при изгрев, така ходи пред мен, но от няколко време залезе тази светлина, няма я. Станало му жалко. Усещал, че тази светлина все изгрявала и като тръгвал някъде, тази светлина постоянно бликала, бликала вътре. И то е красивото в живота. От окултно гледище всяка една погрешка, ще направи вашето слънце да залезе преждевременно. А то е голямо зло за живота ви. Най-малката погрешка ще завърти колелото на вашата земя, тя ще почне да се движи по-бързо и слънцето ще залезе преждевременно. И тогава именно ще ви сполетят нещастията. И когато казвам, че не трябва да се правят погрешки, то значи от окултно гледище, да не залезе слънцето ви. Щом залезе слънцето, всяка една работа, от какъвто и да е характер, престава вече. Следователно, и любовта ви, и тя ще престане. Сега, вие поне имате тази опитност. Някой път, когато обичате някого, имате известни трептения в слънчевия възел, в сърцето усещате една много малка топлинка. А когато тази топлинка се изгуби, вие усещате страдание, на слънчевия възел почва да се образува една топка, да усещате студ, омраза се явява, почвате да чувствувате, че този когото обичате постепенно се отдалечава от вас и вие се отдалечавате от него. Туй е закон на залеза: вашето приятелство е залязло, и двама се намирате в нощта на живота. Тогава силата на вашето съзнание се намалява и каквато молитва да произнесете, както и да се молите, вие ще усещате, че отгоре ви има един леден пояс и молитвата ви отива само две педи над главата ви, и пак се повръща. Тогава, какво трябва да правите? Аз ще ви приведа закона. Законът е – аз ще си послужа със същото сравнение, което съм дал на някои други – взимам снега за едно изяснение. Той има бяла премяна, чист е. Представете си, един човек мяза на снега, но е студен. Взимаш една топка красива, бяла, туряш я на едната си ръка. Гледаш я, отлична, бяла, чиста, но студена. Някой казва: „Да бъда

чист като снега“. Всички искате да бъдете чисти и пеете: „Да бъдем чисти като сняг“, но в небето какви ще бъдете? Значи, този сняг, за който говори псалмопевецът, не е нашият сняг, защото, като направим опит, като го стопим, изгубва белината си. Представете си, че този сняг има съзнание и казва: „ти какво направи с мене, ти ме опорочи, едно време аз бях бял, сега изгубих белината си, ти ме съсипа“. Туй е един вид на съзнание. Дойде някой като вода, казва: „Аз съм човек пластичен, като водата, на всички условия се приспособявам, а сегашните хора обичат приспособлението“. А водата, накъдето и да я турите, на каквото и положение да я турите тя ще се уравновеси, тя е барашик с 99 краля. Вземете едно шише, обърнете туй шише на единия или на другия край, в каквото положение и да е, водата ще се уравновеси; накъдето и да е, тя ще задържи едно и също положение. То е един отличен пример. Но ако ние мязаме на водата, какъв ще бъде нашият живот? Но, щом се пропука вашето шише, тази вода почва да тече капка по капка и изчезва. Вие търсите шишето, то е празно. Допуснете, че водата дойде при мен, като един съд, едно шише и казва: „Слушай, аз съм едно разумно същество, приспособимо на всички условия, не се противя никога, аз съм много добър човек, в съзнанието си нямам против никого нищо“. Но, аз я турям на моята пещ, и почвам да я нагорещявам, действително ти си много добра. Нагорещявам я, но започва да излиза нагоре въздух, от топлината формата ѝ се изменя, разширява се, литне нагоре, излиза пара. Ще каже: „Ти измени формата ми“. Как? „Сега, аз нямам никаква устойчивост“. Сега тя ще вземе отношението си към въздуха и ще каже: „Ще стигна до Бога“, но издигне се 5–6 клм., срещне я някое студено течение, пак се опорочи, превърне се на град. Сгъсти се и пак падне на земята, пак се опорочи, стане кална, потъне в земята и най-после, чрез голямо мъчение и страдание се изрази в някой студен извор. Дойде някоя жадна, измъчена душа, пие от нея и каже: „Колко е хубав този извор!“. Но този извор беше бял като сняг, той беше пластичен, приспособяваше се като водата. Той стана пара, издигна се горе, втвърди се, падна във вид на град и сега, като мине през всички страдания, той носи нещо ново със себе си и ти казва: „Братко, докато аз дойда до това състояние, да изляза като чист, студен извор, знаеш ли през каква пещ ме прекараха? Аз изгубих своята чистота, изгубих своята пластичност, загубих своето разширение, станах на малки капки, та паднах и се окалях“. А ти кажеш: „А братко, много хубаво, много хубаво“. – Много хубаво, ама ти на моето състояние бил ли си? И когато ние говорим за Любовта на едно същество, то, за да се прояви в него туй, което ние считаме Любов, то трябва да мине през 999 милиона форми. Забележете си го това, през 999 милиона форми трябва да премине и само тогава може да се прояви най-малката Любов. И когато вие имате този най-малкият опит на Любовта, той ще бъде един извор, то ще бъде най-приятното чувство, което вие ще изпитате, най-първо, за 2 1⁄2 минути или за три минути и след туй може да

изчезне за целия ваш живот, като един роман, написан само на бяла книга, да си спомнювате и да казвате: „В тия 2 1⁄2 минути, каква радост, какво щастие, какво блаженство беше!“ Каквото и да станете, княз може да станете, може да ви угощават, пари да ви дават, но тия 2 1⁄2 минути и трите минути, те ще бъдат глава на цялото ви същество, ще кажете: „Като ония 2 1⁄2 или 3 минути не съм имал“. Те ще бъдат глава. И целият ви живот е включен в тия „трите минути“. И ние иждивяваме целия си живот, за да имаме „трите минутки“. Где са „трите минути“? Това е цялата вечност събрана вътре! И за да се прояви Любовта в най-малката си форма, потребни са усилията на цялата безгранична вечност! Знаете ли това? Любовта може да се прояви само чрез усилието на цялата безгранична вечност, да даде този напор, да може тази реалност да мине през всички тия форми. И сега, разбирате ли, вие сте ученици или оглашени. Тази мисъл е толкова велика, че вие постоянно трябва да мислите заради нея. Тя е толкова велика! Вие имате едно схващане толкова велико и толкова съдържателно вътре в себе си, че се иска цяла една вечност, за да го разберете. Цяла една вечност се изисква, за да разберете тия „три минути“. А тази вечност, това значи да имате един изгрев и един залез! Ако изгревът е правилен и залезът ще бъде правилен, а ако изгревът е неправилен и залезът ще бъде неправилен. Според основата, върху която градите. Като влезете в окултната школа, ще зависи какви са вашите разбирания. Някои, например, идат тук да се учат, но те мислят да научат някои тайни. Не, никакви тайни няма да научат! Аз не казвам тайни. За да научите тайните, които искате, трябва ви цялата вечност. Тъй щото нашата тайна с един ден, с един час никой не може да я вземе. Питам: „Какво учат тия хора?“ Нищо няма да научите по тоя начин. Но онзи, който влезе с онова чисто сърце, да търси Бога на Любовта, той може много да разбере.

И тъй, моето желание сега, казвам на младите – аз наричам млади тези, които са на изгрев – е да изгреят, а старите залязват. Сега, вие младите ще кажете тъй: „Да знаете, ние сме, които изгряваме“. Но едно време и старите бяха на ваше място и те казваха: „Ние сме, които изгряваме“. Един ден, на ваше място ще дойдат други млади и те ще кажат: „Ние изгряваме“. Питам: Ако мислите така, какво определение имате за живота? Вие ще кажете тъй: „Ние изгряваме правилно“. Старите ще кажат: „ние залязваме правилно“. Дайте си ръката сега. Животът няма да се свърши, защото, когато тия младите дойдат на ваше място, колелото ще се обърне и тогава вашето слънце ще изгрее, а тяхното слънце ще залезе. Тогава, ако вашето залязване е било правилно и изгревът ви ще бъде правилен. И ако техният изгрев е бил правилен и залезът им ще бъде правилен. Разбира се, тия двата изгрева нямат нищо общо със сегашното ваше страдание. Ще кажете: „То е хубаво, ама какво да правим, ние страдаме?“ Тук, в школата, болни ученици не се позволява да има. Който е

болен, ученик не може да бъде и вярващ не може да бъде, и оглашен не може да бъде. И аз искам едно: да ми дадете един лист и да запишем всички онези, които са болни в школата; имаме болници, имаме и лекари, ще ви пратим да минете този курс на лекуване и после да дойдете. Ние имаме специални болници и лекари за окултните ученици. Като отидете при тях, те ще ви дадат своите системи за лекуване. А тук в школата, аз виждам вашите мисли: „Хубаво е това учение, но ние имаме мъчнотии в живота си". Мъчнотиите в живота ви, това са едно благословение заради вас. Най-великото благословение за един ученик в окултната школа е да има мъчнотии и то такива големи мъчнотии! Той тогава се счита герой. Ако няма мъчнотии, той нито оглашен, нито вярващ може да бъде. Първото нещо: имате ли мъчнотии, вие сте ученици, нямате ли – с вас въпросът е свършен. Питам студентите по математика в университета: какви мъчни задачи има там, колко пъти се изправят, решават по един начин, по друг, големи мъчнотии има! Вземете някой астроном, който следи минутата, секундата, по кой час ще мине кометата. Какви мъчнотии, какви тревоги! Точно наблюдава. Вие седите и казвате: „Добър е Господ, като дойде Духът в нас, като каже Господ, всичко ще бъде". Туй е едно детинско разглеждане. Господ, каквото е искал, е направил, всичко е направил. Във всичко, което съществува, аз виждам това, но ние научаваме ли всичко, каквото Господ е направил? „Господ всичко може". Аз като живея зная, че туй тяло, което имам, Господ го е направил. Но вие ще кажете: „Туй, което Господ е направил, разбирам ли го? Разбирам ли законите му? Туй знание, което Той е вложил, възприемам ли го? Неговото Слово прониква ли в моето съзнание. Наслаждавам ли се с Неговите дела и с Неговите мисли, които Неговият Дух изпраща". „Велик е, казвате, Господ, Той е направил слънцето!" С това слънце занимавал ли си се, да видиш неговото естество? Можеш ли да идеш на гости при слънцето? Един окултен ученик от трета степен – не от първа или втора, но на трета степен – може да иде на слънцето. Е, сега вие ще кажете: „А, аз съм първият кандидат!" И ще мязате на онзи американец, който правил изчисление, че може да се хвърли една граната до месечината, измервал дължината на гранатата, пространството, наклона и искал да намери, за колко време ще попадне тя на месечината. Той направил точно своите изчисления, събрал пари, явили се двама кандидати и единият от тях приел да влезе в уреда и да иде в месечината. Та и вие сега, като говоря за слънцето, хоп, кандидати сте да отидете там. По този начин не се ходи на слънцето. Ако вие можете да трансформирате вашето съзнание, да придобиете, след 999 опити, най-малката форма на Любовта, веднага ще бъдете гости на слънцето. И жителите на слънцето ще ви посрещнат и като се върнете, вие ще имате отлични лица, весели ще бъдете, ще кажете: „Отлично място е слънцето!". И ще знаете причината, защо и как иде тази светлина постоянно и какво означава тя. Ще знаете езика на светлината. Но за всичко туй трябва да

стане трансформиране на съзнанието. Туй трябва да го знаете. Непременно трябва да стане едно трансформиране, една промяна вътре във вашето съзнание, за да може вашият ум, вашето сърце и вашата воля да вземат участие във вашата душа. Тъй щото, окултната школа не е школа за утешение на хората, но тя е школа за изучаване на великите неизменяеми закони на Битието, на проявлението на Бога, в които нашият живот се развива съразмерно и хармонично. И следователно, само при проявлението на такава любов, ние ще бъдем в състояние да влезем съзнателно в контакт с онова същество, което прониква в космоса, т.е. да дойдем съзнателно в съприкосновение с Бога. И само след 999 милионната форма ние ще чуем най-малкия глас да говори и като го чуем, както ви преведох от Йова, ще разберем, защо живеем на земята. Щом разберете защо живеете на земята, тази земя веднага ще се изправи пред вас и тя няма да е старата земя; старата земя ще изчезне, ще се изправи като едно живо същество. И тогава, където и да ходите по земята, вие ще имате един морал: като ходите по това същество, ще вървите толкова деликатно, че ще кажете: „Туй същество е толкова благо и велико", ще гледате да не му причинявате никакво сътресение, никаква болка. Ще ходите по него тъй, както ходите в къщата на някой ваш приятел. Сега, разбира се, тази земя, това е по отношение схващането на нашето съзнание. Тъй като почнем да мислим, само тогава млади и стари ще могат да живеят добре. А сега, всеки един, понеже има ограничение на съзнанието, казва тъй: „Ще живея тъй, както аз намирам за добре". Питам тогава: Туй правило дава ли ви резултати? Ако всички живеем тъй, както разбираме, животът има ли смисъл? Няма. „Аз да живея!". Ако под думата „аз" разбираш Божественото вътре в себе си, да живееш според закона на „аза", на съзнанието да, но, ако разбираш туй „аз", само да използуваш временните облаги на този ограничен живот, това е едно криво схващане на живота. Запример, вземете из вашия живот един жив пример: ражда ви се син, оглеждате го, давате му възпитание, пращате го на училище пращате го на църква, расте това дете красиво, послушно на баща си и майка си. И бащата, и майката много очакват от него, казват: „Много интелигентно е нашето момченце, много добре се учи, отлични бележки има, прилежен е". Но към 17–18 годишната възраст на това малко момченце почват да му покарват мустачки, бута си джуните. По-напред то слуша майка си, ходи на вода: „Мамо, какво искаш?" Вземе стомничката и хайде на чешмата. Но, по едно време, почва да се захласва. Майката казва за него: „Един нов навик има нашето дете, току си бута джуните". Защо си бута туй момченце устата! Аз няма да се спирам върху вътрешната страна, то е една тайна, която не е позволено да откривам. Но туй момченце казва: „Видях една мома, искам да я задиря". Казвам: по кой начин? Хваща едната страна на мустака – По десния или по левия? И той ще я вземе. После каже: „И по двата начина". После нагоре издига мустака си. После казва: „Не, не

надолу“. После, пак се погледа. Всички вие тук стари и млади, вие сте го правили, няма кой от вас, който да не го е правил, съзнателно или несъзнателно. Младите пък, сега го правят. Иска той да открадне младата мома и като отиде казва: „Слушай, ние заедно ще живеем, аз съм много благороден; старите не живеят добре, но ти при мене ще живееш, ще имаш всичките удобства“. И почва да нарежда: „Къща ще имаш, това – онова, в царството Божие ще живеем, като ангели“. И тя казва: „Тъй ли?“ – „Тъй, тъй, ти вашите не гледай, баща ти и майка ти са невежи, те не знаят, но аз…“ тегли и мустаките си. Ама той не го казва това. И хубаво, оженят се двамата. Какво става? Пак старата модна лъжа, живеят също тъй както бащата и майката. Човек, който така си завърта мустачките, не може да живее добре. Всеки, който си завърта мустаците нагоре и да иска, не може да живее добре. Аз нямам вашия личен живот пред вид, но изяснявам един психологически момент на съзнанието – защо и за какво, не зная, но той всеки ден за мустачките си мисли. Сега момата току дига веждите, почне да ги глади на огледалото и да му казва: „ти миличкш, да знаеш, че аз не съм като майка си, от съвсем друга култура съм, туй ще направя, онуй ще направя“. Но и тя не говори истината. Който така прави и той не може да живее добре. Това са два символа. И аз ще ви обясня друг път, защо той казва наляво ли или надясно. Но това правило казва тъй само на себе си: ако пипне дясната вежда – „ще му говоря истината“, после пък, като пипне лявата вежда, каже: „защо, нека го поизлъжа малко, нещата и в тъмно могат, ще казвам истината и ще излъгвам малко, тъй върви животът“. После, например, момата по някой път тъй направи веждите си, да станат по-дебелички, пък някой път иска веждите да станат тънички. После казва: „Не струва тъй, ту на тъй, ту на тъй“. Това не е за смях: то е един психологически закон. Някой път, например, вие тъй си казвате. Ако разбирате закона на вашето съзнание, вие друго можете да схванете, можете да използувате. Става известна промяна в съзнанието ви, в сърцето ви, в ума ви, във волята ви, а ако вие разберете, ще можете да използувате момента, а ако ли не, всички тия благородни условия на живота ще минат и вие ще кажете: „Не можахме да сполучим работата“. Аз не казвам, че е лошо, но да знаете, че всяко едно побутване носи със себе си известни действия. И когато младият момък тури мисълта в ума да поглади мустака си, същият закон е. Първият човек, преди съгрешаването, когато е погладил мустака си, надясно или наляво, Той е произнесъл известна формула, известни думи: като го погладил надясно – едни думи, наляво – други думи. Момата, и тя трябва да произнесе известни думи. А сега, вие никакви формули не произнасяте. Например, ще произнесете думата Любов. Е, как ще я произнесете? Думата Любов си има ключ. Най-първо ще турите ключа, ще се нагласите и тогава ще произнесете думата Любов. Тогава вече си има смисъл. Някой път ще казвате Истината, пак ще турите ключа, ключа на Истината. Всички неща си имат свой ключ, и когато

турите ключа, тия неща ще бъдат разбрани в съзнанието.

Сега, аз не мога да докосна всичко, понеже тук има оглашени. А оглашени ние наричаме кои? В Англия имало един много красноречив проповедник, толкова красноречив, че всичката публика, и богати и бедни, всички се захласвали, и то тъй много, че забравяли всичко. Един апаш, комуто работата не вървяла добре, чул за това нещо и си казал: „При тия захласнати и аз ще седна като богомолец и тъй ще напълня джоба си, ще имам добра печалба“. Отива той, сяда, започва проповедникът да говори. Всички се захласнали и той се захласнал. Като се свършила проповедта, казва: „Изгубих момента“. Излиза, но казва: „Втори път няма да се захласвам, воля трябва да имам, аз съм един апаш, не трябва да се захласвам, а да опитам кесиите“. Втори път пак се захласнал, трети път – пак. Най-после казва: „При този дявол няма да ходя, защото ще загубя занаята си“. Значи, когато Божият Дух започне така красноречиво да говори у вас и вие се захласнете в Божията Истина то, като дойде един лош дух при вас и той ще се захласне, и ще каже: „Да не ходя в неговото събрание, защото ще загубя занаята си“. А щом си отиде той, вие сте свободни. Първото нещо на един окултен ученик е, да има един красноречив проповедник в себе си, който, когато говори, умът, сърцето и неговата воля да се захласват в това му поетическо изражение, в тази любвеобилна реч, която излиза из устата на този отличен говорител. И ние, всички в школата, казвам ви: всеки един от вас, да се остави свободно да прояви туй естество, каквото Бог е създал. Аз не искам вие да се изменяте, а да си бъдете такива, каквито сте си, но да имате един красноречив проповедник и като говори вашият проповедник, вие да сте доволен от него. А този проповедник, аз го наричам: той е Духът на великия живот в Битието. А вие може да му турите каквито искате имена, той е Духът на живота в Битието. Всякога може да говори, но за да говори, изисква се ум, изисква се сърце, изисква се воля. Не своеволие, не жестоко сърце, не неразбран ум, а ум пълен със светлина, и воля пълна със сила, за да прилага всичко.

Сега, вие младите, тази вечер може да опитате думите ми, като пипате мустачките си. Не да се смеете, ако се смеете, вие не сте разбрали въпроса. Трябва да бъдете много сериозни! Помислете, защо искате да си погладите мустаците! Пък и старият и той по някой път си туря пръстите на мустаците. Спрете се да си помислите, защо са ви израснали мустаците. Коя е първата причина, защо ви са турени мустаците? Можете да си дадете какъвто искате отговор. И защо ви са турени веждите. Може да не разрешите въпроса, обаче, като помислите, все ще ви дойде една мисъл, една светлина. Следователно, и този красноречив проповедник ще ви даде едно разумно тълкуване. Туй тълкуване не го казвайте на другите, нека

остане за вас.

И тъй, аз искам, всичките ученици, които влизат в окултната школа, да бъдат един изгрев, защото, заради нас, Бялага школа е един изгрев. Бялата ложа, това е един изгрев, а черната ложа, това е един залез. Ако залязвате, вие сте с черната ложа – да ви определя сега – ако изгрявате, вие сте с Бялото Братство. Бялото Братство винаги изгрява, сутрин са те, а черното братство постоянно залязва. И, следователно, ние трябва да разбираме двата момента на живота. Ако кажем: „изгрял си“, ти си с Бялото Братство, а ако кажем: „залязъл си“ – ти си с черното братство. Ние знаем, че в Бялото Братство залез няма. А щом някой каже, че в него изгряло слънцето, ние разбираме, че е от Бялото Братство. Вижте, каква грамадна разлика има в окултното схващане. Залезът на слънцето показва, че ти си на крива посока, следователно трябва да превърнеш тази посока на един изгрев в твоето съзнание. Та, сега, понеже, казах, че старите са на залез, аз направих разграничение. Под думата „млади“, разбирам Бялата ложа, а под думата „стари“ разбирам черната ложа. То е символ: старите, като остаряват, представляват черната ложа – по форма я представляват, а не по същество. Те в живота си всякога им наподобяват и затуй трябва да се молят. Човек, като остарее, става дряхъл /мършав/ и кисел. Когато види, че някой млад играе, старият се навъси и казва: „Този глупак какво се е разтропал там?“ Старият като вижда, че младият тъй се бута казва: „Махни си ръката, не прави това пред мен, туй изкуство само аз го зная, ти не трябва да го учиш“. Морализира го. Не, старият трябва да си каже: „Едно време и аз бях като него“, а пък сега той е минал в ляво. Старият не трябва да се сърди. И затуй, ние всякога трябва да бъде млади, никога да не съдим. И когато Писанието казва: „ не съдете“, подразбира: Всеки, който съди, остарява, нищо повече! Това е едно правило. Покажете ми един, който съди, и да не е остарял? Който съди, сърди се. Не трябва. Туй не е разбиране, то е хлъзгане: чукът, който постоянно бие на наковалнята, и чукът и наковалнята заедно отиват, никой нищо не е придобил. А хубавото в живота е да мислим само върху великите блага, които Бог е създал и да се стараем да бъдем тъй умни и любящи, като Бога. И да оставим Този, който е всемъдър, да оправи живота. Защото ние, като казваме, че живеем по Бога, не само пасивно да живеем, но трябва да изправяме живота си. Някой твой брат каже: „Аз съм богат, имам един приход от 10 000 лв.“ Друг някой брат някъде е задигнал 100, 200, хиляди лв. Ще кажат: „Един от Бялото Братство“. Никакъв бял брат не е той, а е чер брат, крал, задигнал 10–20 000 лв. Тогава казвам: ето ги, вземи ги братко, и лихвата отгоре, колко искаш. И честно и почтено ще платим. В нас няма лъжа. И сега, колцина от вас са готови да платят за другите? Не зная. Външните да платят за братята си, за братята си от школата, вътре. А някои, като се научат че друг плаща, ще кажат: „Нека плати и заради мен“. Не, не, аз констатирам един

принцип вътрешно. Това е едно с_защото критикуваме ли, духът го няма. Всички имате опитност: който е съгрешавал и критикувал, изгубил е духа си. Като направите най-малката критика в душата си, ще изгубите духа си, непременно ще угасне духът. И нека един от вас, който има най-малката опитност, да каже, дали не е вярно това. Затова, започне ли духът да говори във вас, ще бъдете внимателни, да имате един стремеж нагоре, да разбирате правилно Божия закон, да нямате никакви отрицателни мисли. Тогава духът във вас всичко ще ви обясни, ще растете от ден на ден и ще минавате от слава в слава. Та, аз искам сега това от всички млади – сега аз ви считам всички млади. Защо? Защото ви причислявам в Бялата ложа – всички, у които съзнанието се е пробудило, са от Бялата ложа. При сегашните условия, всички, у които съзнанието се е пробудило, всички трябва да бъдат в Бялата ложа. А старият е емблема на черната ложа. Само по себе си черната ложа не е лоша, обаче в живота тия две ложи не изпълняват един и същ принцип, не изпълняват едни и същи закони. Те имат закони, според които искат да прогресират, да добият знания. В Бялата ложа, онези, които искат да проявят най-малката волност, те са изгубили за хиляди и хиляди години най-добрите условия в живота. И днес нямат никакви условия. Било е време в еволюцията на човечеството, когато чест е било да бъдеш в черната ложа. Тогава Белите са били в залез, а черните в изгрев. А сега е обратният процес. Сега е чест да бъдеш в Бялото братство, а безчестие да бъдеш в черното братство. И тъй, като ученици на окултната школа, ще считате за голяма привилегия и чест да бъдете членове, оглашени, верующи и ученици на Великото Всемирно Бяло Братство, което иде да внесе новата култура в живота. И, следователно, вие трябва да се приготовлявате, не за в бъдеще, сега трябва да се приготовлявате вече. От днес може да започнете, от утре, от други ден, имате условия да работите, мълком, тихо и разумно да употребите тия Божии закони. Тъй ще работите, както работи светлината. /Учителят взима бележките/. Сега аз ви платих. Следователно, тия бележки аз взимам за себе си. Доволни ли сте? Ако някой не е доволен, втори път може да му доплатя. Аз ще се занимая специално с него. Тук на темите, не сте се подписали. Който не се е подписал, трябва да се подпише, другояче няма да се изпълни неговото желание съзнателно. Видите ли, искахте да ме надхитрите, но аз ви надхитрих.

Аз схванах всичката адвокатщина на ученика и в тоя случай ви хванах на тясно. Значи, вие напълно не сте имали доверие в мене, затова не сте се подписали. Да, туй не е обвинение, туй е една адвокатска хитрина, според фактите – подпис няма, нали? Така. Сега аз ще ви дам условие да се подпишете, да си поправите погрешките. Работите ви не ги давам сега. Но, хайде, ще направя отстъпка, вие ще ви донесете новите, пък аз ще ви дам старите работи, нека да има ваш подпис. От интензивността на мисълта,

която всеки от вас е имал при писането, аз ще видя, подписал ли е работата си или не. /Учителят взе една тема, прочете я/. Той иска едно благо за цялото човечество, за себе си нищо не иска и ние ще го изпълним. Няма нищо, това не е една голяма погрешка, но, все-таки, трябва да има един подпис, т.е. аз не подразбирам буквално един подпис, туй е по същество вътре. Когато човек пише нещо, в него има един страх да не го знаят, то е страхът на физическото поле; но когато той пише нещо, за да се реализира, такива изречения остават за волеви, той се е подписал и те принасят голямата полза. Такива изречения живеят.

Сега, аз ще разгледам тия работи и ще ви обясня. Ще ги разгледам, и ще видя какво направление на мисълта сте имали. Тия психически намерения ще бъдат за мен интересни, аз ще се занимавам с побутването на всяко едно листенце отделно, специално ще ги прегледам. Тази работа ще ми вземе най-малко 3 месеца докато ги прегледам. Тия желания ще се изпълнят по време и пространство. Някои желания ще се изпълнят след година, някои след две, някои след три, зависи. Общо казано, всичко се изпълнява, но кога, това е въпросът, това е една окултна задача.

1922_06_04 Не правете никому насилие, нито оклеветявайте!

НЕ ПРАВЕТЕ НИКОМУ НАСИЛИЕ,

НИТО ОКЛЕВЕТЯВАЙТЕ!

Питаха го и военните и говореха: „А ние що да правим?“ И рече им: „Не правете никому насилство, нито оклеветявайте, и доволни бъдете от заплатите си“. (Ев. Лука 3:14)

Военните – това са силните хора на земята, които управляват. И сега трябва да се говори на силните, а не на слабите, на богатите, а не на сиромасите; на учените, а не на невежите; на добрите, а не на лошите. Всяко учение трябва да бъде строго оформено в себе си с математическа точност, оформено в съзнанието ни, а не вън, не по форма. Мога да ви изкажа едно знание в поетическа форма или в проза, това не е знание, оформено вътре в съзнанието ви. И следователно целият спор, който в съвременната култура съществува, е по отношение на външното оформяне на знанието. Във външното оформяне има всякога спор – кой е на правата страна, – а във вътрешното оформяне няма абсолютно никакъв спор. На двама цигулари, които са завършили своето изкуство, оформили са своето знание, дайте каквото и да е музикално произведение, като вземат цигулката, могат да го изпълнят – няма никакъв спор. Но цигулките им трябва да бъдат еднакво нагласени, и те еднакво да са следвали, еднакво знание да са придобили, еднакви правила. Обаче ако един цигулар, един български гайдарджия вземе да изпълни това музикално съчинение, как мислите, че ще го изпълни? Клавишите, тъй да кажем, на българската гайда липсват, на пискулника липсват известни дупчици, с които може да се създадат тия тонове. Даже в едно модерно пиано липсват много клавиши и на съвременния орган липсват, и той има много недостатъци. Пианото не може да вземе една четвърт тон, една втора взема, но една осма не може да вземе, а една шестнайсетина никак. А съвременните християни са се научили да пеят тъй, както онзи, който започва с цяла нота на четири четвърти, като почне цяла една нота. Аз не казвам, че това е лошо, но то е само едно начеване на музиката, а музиката има за цел повдигането на човешката душа. Ако вие ме попитате защо съществува музиката, ще ви отговоря, че тя е едно средство от духовния свят за повдигане на падналата душа на човека, която е слязла на земята. Всички музикални тонове имат повдигане и когато човек почне да пее, по който и да е начин, поолеква му на душата, а когато не пее, неговата душа се стеснява, става му тъжно. Следователно музикалният човек може да мисли и да чувства музикално с музика, а може да чувства и да мисли музикално и без музика – и едното, и другото, – но единият процес ще бъде на възлизане, а другият – процес на

слизане. Сега за пример, когато развивам тази беседа, вие можете да бъдете съгласни с мене, като кажете: „Право е туй". Аз не искам вие да констатирате правото, от това нямам нужда. Да констатирате моите думи дали са прави или не, това не е философия, защото аз полагам това учение на един велик опит, не искам вие да констатирате, то е въпрос на опит. Не питам: „Право ли е или не?" Ако аз дойда при вас и ви донеса в две сандъчета семена, в две златни сандъчета, еднакво изработени, напъстрени, нашарени, и казвам, че в едното сандъче има такива и такива семена, тия семена вие ще ги посеете във вашата градина при такива и такива условия и ви давам всички наставления, и казвам: и в другото сандъче има семена, но те са пръст, златен пясък – вие не знаете още, но ви казвам, – другото е със семена, но аз зная, че то е златен пясък. Казвам ви: другото е със златни семена, те са особени семки, при които ще излязат особени резултати. Ако вие посеете семената от двете сандъчета, какви ще бъдат резултатите? Едно учение може да бъде златно и безплодно, едно учение може да се състои от семена и ако ги посеете, тия дървчета да образуват своите плодове. Следователно аз искам всички да вкусите плодовете на туй Божествено учение, което проповядвам. И тогава, когато вкусите тия плодове, на мен ще бъде приятно. Туй Божествено учение не зависи, не се обуславя от златното сандъче, понеже последното е случайно. Може тия семена да ги туря в някое просто сандъче, може да изкажа една велика истина в прекрасна поетическа форма, мога да говоря и поетически, аз съм способен да говоря поетически: по природа съм поет; и музикално мога да говоря: по природа съм музикант; и философски мога да говоря, защото по природа съм философ, но някой път предпочитам да говоря с грешки като децата: по-хубаво е това, защото да се говори на земята с грешки, е по-добре, а на небето да се говори съвършено, е по-добре. На земята съвършено да говориш, значи да правиш грешки, а на небето с погрешки да говориш, значи да бъдеш несъвършен. Ще ви кажа сега защо на земята трябва с погрешки да говорим: на земята, като направиш една къща, не трябва да я напрвиш херметически затворена, без аралък, а с големи дупки, че вечерно време, като дойде някой беден човек, да може да влезе. Понеже си заспал, като чука, не може да влезе, но като намери тази пукнатина, да каже: „Слава Богу, намерих". Затуй в моите беседи оставям големи пукнатини, за да може да влезе някой човек вкъщи, защото някой път не съм вкъщи, а слугите са заспали, тъй че за да влезе, оставям пукнатини. Разбирате ли тази философия? Туй е фигура на речта, от ония фигури из „Хиляда и една нощ". Впрочем такива къщи в България поне няма направени, нито в Англия, нито в Индия, никъде по света няма направена такава къща, за каквато ви говоря, с пукнатини, никъде по света. Следователно, като един факт тя не съществува, но съществува като една вероятност, математическа вероятност. А пък когато тази математическа вероятност може да се изпълни, става математическа надежда. Защото има

математическа вероятност, математическа вяра и математическа надежда. Математиците казват: „Когато всички условия са тъй благоприятни, верни, и няма изключение, то можеш вече в аванс да вземеш печалбата“ – това значи математическа надежда. А когато тази математическа вероятност е малко проблематична и един от елементите е несигурен, тогава ще чакаш да се получи, за да вземеш колкото ти се пада.

Сега питат Йоан – той е старият живот, който имаме сега – „Какво трябва да правим ние, силните хора в света? Ти си дошъл пророк от Бога, какво трябва да правим?“ На едни той казал да не събират повече, отколкото им е позволено, а на други казал: две дрехи ако имат, да дадат едната, и от хляба си да дадат. На военните пък казал: насилие да не правят никому и никого да не оклеветяват. И действително, ако в съвременния строй насилството би се изключило, също и оклеветяването би се изключило от коя и да е държава, поне най-малко 50% държавният строй би се подобрил и злините биха се отстранили. И ако от всички общества биха се изключили насилството и оклеветяването, същият резултат би се постигнал. Сега този грях у всички го има. Да изнасилите човека, можете, и то да го изнасилите по няколко начина. Има чисто прямо насилство, в своята груба форма, което се дължи на физическата сила, тъй както животните могат да изнасилят други животни; има правово изнасилване, изнасилване чрез закона, употребен в своята лоша форма, има и духовно изнасилване, когато казваме това, което не е, т.е. изопачаваме и лъжем хората. Представете си сега, питат някой: как ще познаете вие дали един човек е от Бога или не? Ще кажете: „Той е сладкодумен, разумно говори, от Писанието говори, цитира Исая, цитира Исуса Христа, говори за вярата“. Всичко това, според мен, не е едно доказателство, че той е пратен от Бога. Аз засягам основата на нещата, подлагам и себе си, и другите на същата критика. И тогава питам: защо един пророк ще мисли, че е това, което не е? Или защо един християнин ще мисли за себе си това, което не е? Защо в себе си ние да не признаем великата истина тъй, както се схваща в даден момент в нашето съзнание, туй, което дълбоко съзнаваме и чувстваме? Ние трябва да бъдем искрени към себе си, а не само да разгледаме живота си от ония благоприятни моменти на живота, от онова приятно настроение, когато има повишение на температурата, защото то може да е случайно. Сега, дядо ти оставил един милион или два милиона лева наследство, но то е случайно, а след като изгубиш капитала, парите си, богатството си, туй знание, което имаш, формата вече не ти помага. И ние, съвременните хора, сме се заблудили да мислим за културата, че е нещо съществено. Е, питам: каква полза има за невидимия свят, за Бога, ако някой машинист в България измисли някоя машина да хвърка из въздуха? Сега Господ ще вземе ли модел от тази машина? Преди този българин да я направи, преди милиони години, Господ си имал такива хвърчащи машини, и то живи.

Сега казват някои: „култура“, каква култура имаме? Какво ще се ползва невидимия свят от туй изобретение, че той турнал електричеството в полза на културата? Туй електричество природата го е впрегнала преди милиони години. Преди той да го впрегне в жици, тя си е служила с него. Той казва: „Аз мисля“. Преди милиони години той се е изправил на двата крака. Ум има, можел да мисли. Като мисли, какво може да предаде на света? Нима преди него хората не са мислили? Тогава в какво седи същността на нещата? Трябва да дойдем до един велик принцип, върху който можем да поставим своята душа и да се познаем: аз ли съм или не съм аз. Аз ще ви приведа пак онзи анекдот, защото е български и трябва да го помните. Аз ще изменя името, Стоян беше по-рано, стояновци има, ако туря Иван, ивановци има, ако туря Петко, петковци има, ще му туря името Манго, за да не се обидите. Един Манго, циганин, от циганското племе, имал само едно магаренце, но му трябвали парици, искал да го изкара на пазара, да го продаде и да направи на жена си ново фередже за байрама, подкарал магарето в града с юлара му и запял своята песен. Поуморил се, спрял се под една круша да си почине, свързал юлара за ръката си и заспал. Две деца изваждат юлара, възсядат магарето и избягват. Събужда се Манго и гледа, магарето го няма, а юларът там. Какво е станало, как тъй магарето е могло да си извади главата от този юлар, и си казва: „Чудно, изгубил съм туй магаре! Ако аз съм Манго, магарето се изгуби, отиде магарето, а ако аз не съм Манго, ще кажа на жена си, че този юлар го спечелих, значи имам един юлар“. И ние, съвременните хора, носим по един юлар със себе си и се питаме тъй: „Изгубено ли е магарето, или юларът е спечелен?“ И хората казват: „Спасени ли сме?“ Тогава някои ще ни убеждават, че след като се спасял човек, какво щял да спечели в оня свят. То е юларът, магарето си изгубил. Щом си изгубил магарето, в онзи свят нищо няма да спечелиш. Положително ти казвам: нищо няма да спечелиш, но ако твоето магаре е с тебе, много ще спечелиш. И, според мен, Манго не трябваше да продава това магаре.

Всяко учение трябва да бъде строго определено в нашите умове, за да не се зараждат тия противоречия. Кое е правото учение? Правото учение е само Божественото учение, което може да се приложи, учение, което може в една година да видоизмени човека и по форма, и по съдържание, и по същество. Някой път символически говоря, защото материята е много отвлечена. Символическият път е най-лесният: това значи да съкратя времето, да спестя времето. Ако река да се впусна тъй, както вие говорите, за една моя символическа реч трябва цяла година. Една година трябва вие да говорите върху един символ. Всеки символ или уподобление са свързани, те имат свои съотношения, съчетания, как са възникнали, дават обяснения защо и за какво. Тия определения не са само турени тъй, те вървят по известни закони, има известни съчетания, то е цяла музика. И

природата така говори. Той е особен език, който в бъдеще ще изучавате. Всяко учение трябва да бъде строго, математически, определено – не механически, а строго математически определено, – да имаме тази увереност, че туй учение е чисто Божествено и всякога да можем да го използваме в живота си. За пример, вие имате твърдението, че Бог е Любов. Хубаво, проверили ли сте туй учение? Всички говорят, че проповядват това, идете в една православна църква, идете в една евангелска църква, в една мохамеданска църква, всяка църква, всички религии казват: „Бог е Любов". Но колцина от богомилците са проверили, че Бог е Любов? Нека да си послужа с една аналогия. Аз вземам за сравнение човешките пет чувства. Нека започнем с човешкия език. Да допуснем, че човек чрез езика трябва да схване какво нещо е светлината. И той си изплезва езика, ако е сляп и глух, и прави наблюдения. Какво ще стане, как ще определи дали има светлина или топлина? Само по едно нещо ще сполучи това – че неговият език ще изсъхне. Като го държи на слънце, неговият език ще изсъхне, ще почне да се сбръчква, а това ще бъде един признак, че слънцето го е греело. Ако не изсъхне, ако остане влажен, значи слънцето не е греело езика. И затова природата е скрила езика вътре, понеже езикът не трябва да съхне. Разбирате ли? По аналогия съдя сега: ако нещата в света съхнат – аз правя своето заключение, мога да го обусловя и докажа математически, – ако съхнат, ако не прогресират, ако става повръщане, дегенериране на хората, развращаване, техният език е в анормално състояние, отвън се грее на слънцето. Следователно механическата топлина и светлина за езика е едно вредно средство. Добре. Да допуснем сега другото, че вие бихте опитали тази светлина само с вашето ухо. Светлината и топлината как щяхте да ги чувствате? Ухото ви щеше да изгори и по някой път голяма горещина щяхте да усещате. Вътре, на тъпънчето, щяхте да усетите две анормалности: повишение на температурата в тъпънчето и изгаряне. Следователно, когато сегашните болести се явят и се повишава температурата, аз казвам: хората възприемат светлината и топлината чрез тъпънчето си. Т.е. разумното възприемане на топлината и светлината не е нито чрез езика, нито чрез ухото. Сега мога да направя една аналогия и чрез носа, но я оставям. Единственият орган, чрез който възприемаме светлината и имаме едно истинско понятие за нея, са очите. Чрез очите човек изпитва известна приятност. В какво седи тази приятност? Ако светлината дойде чрез ухото, никакво разширение няма, ако светлината дойде чрез езика, никакво разширение няма, но ако тази светлина влезе и дойде чрез твоите очи, веднага пред теб се отваря една цяла нова област. Всички тия предмети, които са били неясни, неопределени и стоят в тайно, сега се разкриват пред твоето око. Следователно всяко едно учение е вярно само когато то може да разкрие Божествения свят пред нас по форма, съдържание и смисъл. Сега туй можете да приложите върху себе си. Не прилагайте за

другите туй учение, което възприемате. Някои правят разлика какво искал, какво учил Христос и какво съм учил аз. Аз и Христос учим едно и също нещо, нищо повече. Но някои питат: „Ти кой си?“ Не е въпрос аз кой съм. Други питат: „Кой е Христос?“ Не е въпросът и Христос кой е. В света има само един, и Той е Бог на Любовта, Който се проявява както иска и чрез когото иска. И всяка слава, и всяка мъдрост, и всяко знание в света е Негово: и всеки един, колкото и да е висок пророк, учител или някой от боговете – който се осмели само да вземе тази титла върху себе си, да усвои туй, което Бог има в себе си, той е една фалирала личност. Ние не сме заблудени, нито искаме слава отнякъде, за да отговаряме какви сме. Не, не за нас. За нас е важно, в това Слово на великия Господ на Любовта, всички хора да имат Неговото благоволение, Неговата светлина и топлина и не чрез ушите, не чрез езика, не чрез носа, но чрез очите си. Не е въпрос сега какви трябва да бъдем ние – православни или евангелисти или католици. Някои сега ни кръщават: „дъновисти“. Най-голямата пакост, най-големият позор за мене е туй име „дъновисти“. „Дъновист“ – това е псевдоним, аз не съм „дъновист“. Някому може да е много приятно да се нарича „дъновист“, но за мене думата „дъновист“ или когато споменат думата „Дънов“, то е забиване един гвоздей в ръката ми. Не е въпросът за това, ние всички страдаме от „дъновисти“, павелисти, апостолисти, петровисти и „tutti quanti“: от тази неразбранщина страда днешният свят, от имена като „каравелисти“, „тончевисти“, „драгиевисти“, „стамболовисти“ и т.н. Никои от тях – нито „стамболовисти“, нито „каравелисти“ оправиха България. Всяко нещо, което е обосновано на човешкия ум, не е истинно. И християнството, като му туриха това име, изгуби. Аз нямам нищо против християнството, но силата му не е в името. Ако мислим противното, т.е. че силата е в името, ние се лъжем. Аз принципиално тълкувам този закон. Силата на едно учение зависи само от Любовта, която прониква в туй учение. Само тази Любов, която прониква в човешката душа, в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешкия дух, тя е, която повдига. Вие можете да турите моето име във венци, но и тогава не само нищо няма да ви предаде, а съвсем ще избеднеете и изсъхнете. Не трябва да идете на другата страна. Не ви казвам кой е Дънов, не искам да знаете това: аз съм като вас. Като разглеждам Христовото учение, аз не се деля от вас. Аз защо съм един от вас? Защото зная, че Бог е Любов, не мога да правя разлика между Неговите същества. Тъй, както ви гледам вънка от Бога, нищо не сте, но от гледището на Любовта, в този организъм, в туй съзнание, аз имам почитание и Любов към вас, като зная, че вие сте проявление на Бога. Да ви питам ли сега вие какво мислите за мене? И едно време Христос попита учениците: „Какво мислят за мене, кой съм аз?“ Отговорили му: „Едни мислят, че ти си Исая, други, че си някой от пророците“. – „А вие какво мислите?“ Един се осмелил да каже: „Ти си Христос, Син на Бога живаго“. Но той не изказал още истината, а Христос го коригирал, като му казал:

„Плът и кръв съм“. И добавил: „Хората не са ти открили това, но Отец мой“. Туй, което му е казал, когато го е коригирал, то не е писано в Евангелието. Ще ме запитате: „Какво е писано?“ Ще ви го кажа, но когато Любовта заживее във вас. Готови ли сте вие да пожертвате целия си живот, всичкото си имане за Бога? Някои от вас искат да ви разкрия нещо. Нищо няма да ви разкрия! Но готови ли сте да пожертвате всичко? – „Наполовина.“ Не, не. Когато ще разкрием една Божествена истина, ние искаме от хората да пожертват целия си живот, без никакви резерви, без никакви клаузи. Аз съм много ясен в това. „Да напусна жена си“, казваш, не си доволен от нея, но – да ѝ оставиш всичкото си имане, ще я осигуриш и ако спечелиш нещо, пак ще ѝ го дадеш, за себе си нищо не задържай. Ще ѝ кажеш: „Всичко ти давам, но само да ме оставиш свободен“. Сегашният мъж продаде имането си, тури парите в касата и отиде да служи на Бога. То е отлично „служене“! Казва: „Тъй е рекъл духът!“ Не, не, тъй никога не е рекъл духът. Па и жена, която иска да я осигурява мъжът ѝ, е последната изменница в света! Няма нищо по-скверно в света от това – жени, които се женят, да правят това с цел да ги гледат мъжете, да ги осигурят. Това ли е женитба? Следователно вие не уповавате на Бога, а сте направили от мъжа си един кумир да ви гледа. И затова се яви смъртта. Затова умират мъжете, които направиха жените си кумири на себе си, затова умират и жените. И когато идете при мъжа, гледате дали е оставил нещо. Това са търговски сделки, но защо не си направите договор тогава? „Тъй казал Господ“ – не е казал това Господ, това са вашите названия. Трябва да различим Божественото от човешкото, ако искаме да имаме в бъдеще една култура не само на думи. И не само да кажат, че това учение е в облаците, а туй, за което аз говоря, може да се приложи в обществото, навсякъде. Има начини, има и методи, за да ме разберете право. Навсякъде трябва да се тури Правда. Сега на някоя жена е натегнал мъжът и си казва: „Учителят право говори, аз ще го напусна“. Не, не, аз не говоря за това. И някой мъж, като му дотегнала жената, и той иска да я напусне. Аз не поддържам това, а говоря по този въпрос принципиално, вътрешно. Ти сам си дошъл в света и сам трябва да живееш. А сам да живееш, какво значи? За Бога да живееш сам, значи за всички да живееш и всички в тебе да живеят. Това значи сам. И сега питат: „Ние какво трябва да правим?“ Да не изнасилваме. Ние се изнасилваме всички. Дойде някой при мене, иска по някой път, забелязвам, познавам хората – да му кажа нещо – „Не мога да ви кажа“. – „Нима нямаш доверие“, значи, не съм ли аз толкова достоен да ми кажеш нещо? Сега хората не разбират: в туй учение някой път трябва да изясня някой велик закон някому, но не разбират, че има опасност. Ще ви дам една аналогия, едно сравнение, защо е опасно. Да допуснем, че сте беден човек, идвате при мене, нахранвам ви, обличам ви и след това ви давам една торба със злато, там, на пътя, има 10 банди от разбойници, които чакат. Ако ви пратя с тази торба, как мислите, ще минете ли жив и

здрав? Ще платите с живота си! По-добре да минете със здрави гащи, отколкото да имате тази торба със злато. Ако пътят е сигурен, обществото е уредено, и две торби да ви дам, безопасно е. От окултно гледище, това значи: един човек да е подчинил материалното, да е повдигнат морално високо, да няма разбойници в него. Тогава може тази велика истина да му се повери. Но няма ли тази материална стабилност, има ли разбойници в него, щом се яви тази торба, той ще плати с живота си. Аз не искам сега да бъде тъй. Старото е старо вече, тъй не може. Какви трябва да бъдат новите форми в живота, новите разбирания, какъв трябва да бъде новият морал? – За пример, казва: „Не лъжи!" Право трябва да се говори, една максима е да няма лъжа, но не е въпросът в туй. Лъжата, то е отрицание на истината.

Любовта трябва да бъде съвършена, безкористна, без граници, без никакви изисквания вътре, в човешката душа. Първият принцип – Любовта в нас трябва да бъде пълна и съвършена. Тази Любов трябва, при туй схващане, да бъде не само в ума ни, но и по същество, и по съдържание трябва да бъде в сърцето ни, и по сила трябва да бъде в нашите души или в нашата воля, за да можем в даден момент да я приложим. Любовта сама за себе си ще я приложим, ще я опитаме. Де се показва силният човек? Човек може да покаже своята сила по два начина: той може да се бори с друг силен човек, да покаже силата си, както пехливаните се борят. И след като победи своя противник, дават му награди, окичват го с венци и той казва: „Като мен такъв пехливанин няма, който ме бутне, като го мушна, карамбол ще стане". И казват: „Той е един герой на нашето отечество". Светът е пълен с такива герои. Вторият герой, силният човек, е онзи, който като срещне някоя стара баба – или млада, безразлично, – той, като силен, взема я на гърба си, приказва с нея: „Бабо, къде може да те занеса?" Занесе я у дома, оставя я, прилужва ѝ и заминава. Види някой ще се дави, хваща го за ръка, извади го и му помогне. Този юнак, откъдето мине, услуги прави на всички. Кое е по-хубаво: да си мерим силата или да правим услуги на слабите? Силен е само онзи, който може да помага на слабите. Да помагаме на слабите! Вие всички тук, които ме слушате, все сте силни хора, герои сте. Кой от вас няма такава идея за себе си, не мисли да стане пръв министър в България? Коя измежду жените няма такава идея, да стане графиня? Самото общество е такова, всички имате това качество, но криете, не го казвате. Ако прямо ви задам въпроса, ще кажете: „Не е вярно". Аз не искам да задам въпроса, да попитам, понеже ще ме излъжете, а не искам да причинявам вреда и на себе си, и на вас. У всички има това, ако е въпросът за графинство, вие сте повече от графиня; ако е въпросът за министерстване, вие сте повече от това. Ама да бъдеш един граф в България, значи в небето да бъдеш един метач; на най-големия граф на земята, на небето няма да му дадат последната служба, разбирате ли туй? Тогава ще ви приведа анекдота за онзи велик вол: във време на

тяхната култура, на волската култура – култура са имали воловете, тази, сегашната им култура, е остатък от миналата, – този вол е изходил целия свят и го победил със своите рога, нямал противник. Научил за хората и казал: „Ще ида там, трябва да знаят, че аз имам рога“. Това е великият вол в света, той не е срещал противник, който да може да му противостои. Отива при хората да побеждава и те го хванали и впрегнали на работа. Показали му, че има по-силни от вола. И той сега, и неговите домашни, орат нивите им. Ние, съвременните хора, религиозните, мислим, че сме набожни, силни. „Туй е направил Христос заради нас“. Христос заради нас може да направи нещо само при едно условие – само при закона на пълната Божия Любов. Той е казал тия думи. Ама вие седите в някоя църква и казвате тъй: „Обичам аз Христа и готов съм заради него да пожертвам живота си“. Но вие сте свързани за църквата, седите и казвате: „Какво ще кажат нашите в църквата, какво ще каже баща ми, какво ще каже майка ми, какво ще каже народът, какво ще каже този-онзи; обичам Христа, но не му е дошло още времето, някога може, в далечно бъдеще“. Някои, които вярват в прераждането, могат да кажат: „В туй прераждане не, но в следващото прераждане“. Религиозните пък ще кажат: „Като идем на небето, Господ ще ни научи да го правим, а на земята не можахме“. Не, не, който не може да служи на Христа тук, на земята, не може да му служи и на небето, а който може да му служи на земята, може и на небето, знаете ли вие това? Сега всички проповядват, че в небето всичко може. То е в символичен смисъл, значи: при по-благоприятни условия на земята, които съществуват на небето, когато се тури този ред и порядък, когато законите на невидимия, далечния свят… – не че той е далечен по време и пространство, но е далечен, понеже ние нямаме тия сетива, не можем да влезем в съобщение с него, – когато тия закони на невидимия свят станат достъпни за нашите умове, за нашите сърца и се приложат на земята, ще има по-благоприятни условия, да може да се приложи тази Божествена Любов на земята. Туй значи, следователно, че ние трябва да напущаме земята и да се връщаме, за да можем да преработим тия материали, да вземем тия нови форми, чрез които може да се внесе новото учение, че да може в света без насилие.

Сега ще се спра, ще ви приведа един окултен разказ за едно племе, наречено Финуси. Не казвам същинското му окултно име, понеже не е позволено. Туй име е измислено от мене, то е мое, говоря ви истината. И името на героинята не давам, аз я кръщавам Квистиния или Квистина, както искате. В нея се пробудило съзнанието и поискала да постъпи в Бялото Братство, за да може да ускори своето развитие. И тръгнала тя по света да търси начин и методи, чрез които да се домогне до това знание, като минавала през разни братства, с които не била запозната. На едно място трябвало да заложи своя ум, за да ѝ дадат знание – заложила го; на

второ място трябвало да заложи сърцето си, за да ѝ дадат любов – заложила го; на трето място, за да добие сила, трябвало да заложи своята воля – заложила я, и на четвъртото място заложила душата си. Като заложила душата си, тя разбрала, че изгубила всичко, а не придобила нищо. Сега аз ще направя своето сравнение, ще преведа този далечен разказ. Ако ние заложим своя ум, който Бог ни е дал, ако заложим своето сърце, което Бог ни е дал, своята воля, която Бог ни е дал, и своята душа, ние ще усетим, че всичко сме изгубили: това се нарича грехопадение. Това е онзи велик разказ от Библията за райската градина, това е залагане на всичко, за да придобиеш знание и любов. Но като заложиш всичко, ти ще усетиш, че всичко си изгубил, а нищо не си придобил. Питам тогава: как трябва да се намери тази истина в света? Е, знаете ли кога се е явил бракът? Сега ще зачекна един въпрос – историята на брака. Един от адептите или от учителите на великото Бяло Братство, като паднала тя в отчаяние, обърнал се с молитва към Бога и казва, че погрешно е направила всичко туй, и да ѝ покаже Бог един път. Тогава трябвало един от братята на Бялото Братство да се ожени, за да я спаси, да отдели половината от своя ум, да ѝ даде половината от своето сърце. Това е онзи разказ за излизането на Ева от Адам. Тя е другата история. А сега вие се жените, но за какво? Женитбата, това е един закон за спасяване на хората, то е една от великите жертви, които човек може да направи. А сега, когато женят някого, как го женят? Поне българите как се женят? – Ще се явят най-първо стари баби, не зная как ги наричат – сватите, ще почнат отдалече да посещават дъщерята, казват: „Не мислите ли да я задомите, има красив момък, че той е такъв-онакъв, тя ще живее щастливо, те са богатички хора, заможни хора, ще бъде гледана като „писано яйце“. И майката няма да каже на дъщерята истината, а казва: „Ти ще живееш живот!“ Щом се оженят, дъщерята казва: „Мамо, ти каза тъй, ама ние не живеем, както каза ти“. Майката казва: „Мама, и ние с баща ти така живеем, тъй се мъчим“. И тази дъщеря ще проповядва на своята дъщеря, че ще живее щастливо. Така се жените вие. Но ще кажете: „Тъй е направен светът“. Не женете никога, никого, не женете, разбирате ли! Онзи, който е готов да пожертва своя живот, да избави тази Квистиния, нека се ожени и като се ожени, тази женитба трябва да бъде между нея, него и Бога. Ако той може да влезе в тази област, той трябва да бъде герой, където и да бъде, да се качи в невидимия свят, в менталното поле, и там да се сражава, да вземе нейното богатство, след туй да слезе в астралния свят, там да има друго сражение, да освободи сърцето на своята възлюблена, тогава да слезе във физическото поле, да освободи нейната воля, тогава да се качи в причинния свят, да освободи нейната душа, и след като ѝ възвърне всичките богатства, да каже: „Възлюблена, аз свърших твоето избавление, вземи си всичко, ние сме свободни и можем да служим на Бога, както искаме“. Това значи женитба, а сега е обратното: сега мъжът ще заложи ума на жена си, ще заложи

сърцето ѝ, всичко ще заложи, ще я опропасти, пък и жената ще заложи някой път… Аз не засягам сега никого лично, аз засягам въпроса много принципиално, какви са сегашните ваши погрешки не ме интересува. В бъдеще, ако искате да изправите вашия живот, да няма насилие, трябва да приложите Божествената Любов в себе си. Вие трябва да кажете: „Господи, ние ще работим отсега нататък точно както Ти искаш от нас. Първо, никога няма да изменим Твоя закон, а ще го изпълним, Твоята дума на две няма да направим, всяка Твоя дума ще бъде свещена за нас, свещена, свещена ще бъде“. И тогава знаете ли каква радост ще блика, когато някоя Божествена дума влезе, когато тя проникне във вас, каква радост иде, каква светлина прониква в душата ви? Вие ще имате ли тази опитност? Всички можете да я имате. Питат ме някои: „Трябва ли да се женим?“ Аз ще определя. Вие казвате: „Нашият учител казва, че не трябва да се женим“. Ако ще продаваш ума на твоята жена, сърцето, волята, душата ѝ, не се жени, кракът ти да не стъпи в нейната къща. И ако ти, като жена, ще постъпиш така, не се жени. Но ако ти, като герой или героиня, идеш да я освободиш, ожени се за нея, ожени се без сватове, без попове, без ничия друга сила, освен само едната Божествена Сила, Божествена Любов, която те прониква. Туй трябва да бъде новото схващане за брака. А за сегашния брак Павел казва: „След като умре жената, ти можеш да се ожениш за друга“, в този брак, който е до 60 години, той може да се ожени 10 пъти. Не, той като се ожени, ще тръгне на далечно пътуване и след като придобие всичкото богатство, ще се върне и ще ѝ го предаде, ще ѝ даде една свещена целувка, която ще струва 100,000 пъти повече, отколкото всички ваши сегашни удоволствия. Тогава и 100 пъти може да се жените, ако искате, но ще ходите като герои. Аз говоря за бъдещия брак, за истинския, а за сегашния брак не говоря, вие се женете, живейте както искате, ни най-малко не се меся там, вие имате сделки като двама търговци, които се споварят, всеки трябва, според както е обещал, да изпълни своето обещание, право или криво, трябва да го изпълни.

„Насилие да няма.“ Сега, казвам, ние имаме отношение към тази велика истина в света. Е как може да стане един народ герой? Мислите ли, че българският народ с този морал може да се повдигне в бъдеще, да стане нещо повече? Не, по-хилав ще стане. Мислите ли, че английският, германският или американският народи с този морал могат да се повдигнат? – Ни най-малко нямат идеал вече. Това не е укор, не може да се повдигнат повече. Тия форми, в които живеят, не могат да дадат растеж на човешкото същество. Всички тия хора, в сегашната култура, имат само един идеал: те мислят само за пари. Парата не е цел в живота, тя е само едно средство, едно условие. Нима само едно средство има за живеене? Че средствата не са само парите. Средства има: земята, нивите, градините, плодовете, зърната, слънцето, всичко туй може да служи. Но един ли е

начинът, по който може да се повдигнем? Сега вие, религиозните хора, казвате: „Светските хора живеят по един начин, а ние по друг, нас пари не ни трябват“. При все това с пари работите, казвате: „Не искам“, а пари носите в джоба си. Той не носи пари, а ще кара други да носят пари, хляб, тогава каква разлика има? По буква говорите. Не, не, другояче засягам този въпрос. Ако аз имам вяра в парите, а не в душата си, то е едно престъпление; отвънка можем да ги употребяваме, не е въпросът външно да ги не употребяваме, а вътрешно, вътрешно, туй чувство за парите да не засяга душата ти. Ако аз имам нож, отвън може да го употребявам, но ако имам за цел с този нож да прережа гърлото някому – там е въпросът. Ако този нож е свързан с едно порочно чувство на престъпление, туй чувство на престъпление трябва съвършено да изчезне. Когато говоря за парите, подразбирам, че те са едно зло – то е нож с една заразителна идея вътре в човешкия ум, вътре в човешката душа, следователно тази идея не трябва да съществува в света. Ножът като нож, нека си е нож, можем да си служим с него.

И тогава спорите: този пророк от Бога ли е или не. Че колко пророци има в България, които са от Бога? – Като вземете Библията, ще видите, че еврейските пророци са канонизирани. Европейските народи нямат канонизирани пророци. Но питам: тия пророци, като дойдоха в израилския народ, донесоха ли му избавление? Няма народ по-нещастен от еврейския народ, народ, който от 2,000 години е навсякъде постоянно гонен, гонен, гонен. Защо? – Защото този народ не е изпълнил своите задължения и обещания, които е дал на Бога; служи на Бога, но по форма, а по Любов не служи; престъпи закона на Любовта и вследствие на туй дойдоха страданията и нещастията върху него. И сегашните християнски народи по Любов не служат на Бога, в църквите им същите проповеди, службата става отлична, Писанието разбират, молитви отлични, на пръв поглед, всичко това е хубаво, даже и аз сам го харесвам, но съществено – онази Христова Любов – няма между тях, т.е. има любов, но обикновената. Ще кажете: „Някой християнин дал 100,000 лева“. Има и светски хора, които не са християни и те са дали един милион. Героят на християнството трябва да се отличава с нещо от светските хора. Той трябва да бъде герой, който трябва да се качи горе, да върне ума на брата си – да внесе светлина в него, да му върне сърцето – да даде свобода на чувствата му, да освободи волята – да му даде сила, и да развърже онези ремъци на душата му, за да може и тя да расте и да се развива, да почувства пълна свобода в душата си – туй наричам Любов в света, то е Любов. То е Любов, която не заробва, която те освобождава, ти почнеш да дишаш и почваш да растеш и тогава, като мине втори път, ще кажеш: „Аз много ти благодаря, ела в моята градина, ще ти откъсна тия плодове, вземи от тях“. Тогава и двамата ще бъдете радостни.

Сега ще ви приведа още един пример за нещата, които са по-съществени, а не за такива, които са само по съдържание и по форма. Аз ви подарявам една градина, която трябва добре да обработвате. Но в тази градина няма вода. Вие почнете разработване, правите пътечки, окръжности, набивате колове, правите хубави площади, но в градината нищо не посявате, правите шадравани, статуи туряте навсякъде, но градината е мъртва – вода няма. Питам: какво ще ви ползват тия статуи, тия шадравани? Кое е същественото на тази градина? Същественото е, ако вие прекарате една малка вадичка в градината и ако във вашата градина посадите хубави плодни дръвчета, ябълки и зеленчук. Употребете тази вода и ще бъдете полезни на вашите ближни, ще се задоволите – това е най-същественото. Ние можем да имаме един прекрасен характер, направен от мрамор, като статуя, ние можем да имаме отлични знания, които се съдържат в Библията, но то е мъртво знание. А важното е да имаме характера на една жива градина, на една жива рекичка, туй е, което Христос изисква. И Той казва: „Аз ще ви покажа това“. Той хлопа на сърцето ви и пита: „Имате ли водица от Моята река, отбихте ли една малка вадичка, да мине през вашата градина?“ – „Господи, няма кой да ни я прокара.“ –„Аз ще ви я прокарам, готови ли сте?“ Стига вие да искате да отбиете една вадичка. Вие ще зададете въпроса: отдалече ли ще бъде? Колко ще бъде дълга вадичката, не важи, от 100,000 километра, един милион километра, но водата е потребна. Един жив извор трябва да има вътре във вас.

И казва Йоан: „Не правете насилие“. Божественият принцип на Любовта, като влезе във вас, първото нещо, с което ще укрепне характера ви, ако вие сте силен, във вас няма да има желание вече да изнасилвате. А ако искате да знаете второто нещо, то е: няма да наклеветявате никого. Аз съм поразен от подозрението, което хората имат. Аз правя опити, турям в изкушение хората, които имат такова подозрение, каквото съвременните хора имат. Турете в една стая мъж и жена и попитайте хората какво правят тия двамата. 100 души турете да си дадат мнението, да ви кажат какво правят този мъж и тази жена, без да се виждат, при спуснати пердета. Нека напишат 100 души какво мислят за тях. Какво ще напишат? Колко души ще бъдат близо до истината, да я кажат. Тия двама души, мъж и жена, могат да разискват най-свещените идеи, но на тях ще припишат най-калпави и порочни постъпки. При такова състояние на нашите умове, как можем да служим на Бога? Ще бъде интересно, когато минавам покрай някой умрял вол и кучетата се давят за него и някой ме гледа, почне да се блещи и казва: „И ти ли искаш да ядеш?“ Не, не, отговарям, туй е ваша привилегия.

Да, братя, от всички нас се иска един идеал! Всички трябва да се борим с

тия порочни чувства. Чистота, абсолютна чистота по Бога, е необходима. Не само външна, не по форма – всинца сте чисти по форма, – а вътрешна, вътрешна чистота е нужна. Аз бих искал да ви опитам като една вада, която може да очисти някого или да го опорочи, всеки от вас може да опита. Според мен, чистотата или опорочването ето в какво седи: вие сте един млад учител, аз имам една дъщеря, поверявам я на вас, вие да ѝ преподавате по музика или по каквото да е, нещо да я учите в дома ви. Да кажем, вие сте неженен, млад учител, имам доверие във вас. Ако характерът ѝ, след като дойде тази моя дъщеря, се измени в благоприятен смисъл, или е станала умна, вие сте ѝ придали нещо, вашите влияния са били благотворни. А пък ако след като е била при вас, е станала леконравна, хилава, тогава казвам: вие сте ѝ повлияли в лош смисъл. От туй гледище всякога можем да покажем какви са нашите влияния, не се иска голяма философия, доста е някой да живее един или два, три месеца с мене. Някои питат, какъв съм? Аз често казвам: Живейте с мен един месец и ще ме познаете. На опит, и ще видите. Туй е живият опит, има и други, но този е един опит, който трябва да се приложи на земята. Ние трябва да бъдем доблестни, понеже който опорочава другите, опорочава и себе си. Всичко в света ние вършим за себе си. Следователно, в името на тази велика Любов, ние трябва да служим, за да освободим Божествения организъм, да дадем свобода на всички тия души, които служат в Божественото тяло, но свобода не както сегашната. Аз искам у всинца ви да блика Любов, като се видите, да се индивидуализирате, да имате почитание един към друг.

Сега някои питат: „От всичко туй, което се каза, кое е правото?“ Аз ще бъда много категоричен, ще го кажа толкова прямо, че да не остане никакво съмнение. Едно велико право има в света и когато туй право влезе в света, ще царува ред и порядък по всички краища на земята. Вратите ще бъдат отворени и градините незаградени, цялата земя ще замяза на райска градина, и тогава и вашата дъщеря може да ходи с когото и да е, нито един косъм от главата ѝ няма да падне, дъщеря ви с каквито дрехи излезе, ще се върне при вас с още по-чисти. Тъй ще бъде, но кога? Вие ще кажете: „Тия идеали са далечни“. Не, братя, те могат още сега да приложим. Имате ли вие характер? Или трябва да ви доказвам, дали имате душа? Няма какво да ви доказвам, дали имате душа или не. Имате ли един вътрешен стремеж? Вие отговаряте: „Ще видим кой учен какво писал“. Той не е дописал нещата. И едновремешните пророци не са знаели всичко, има неща в света, които и пророците не са знаели, има неща, които и великите учители не знаят, туй да го знаете. Онази велика Божествена Мъдрост, която се изявява, ония тайни в Бога, които са скрити, само времето изявява. И тия учители, понеже разбират законите, и те се учат, но за тях вземат милиони векове, за да проверят една велика Божествена истина. А

сега ние сме заети с дребни работи, да ги изправим, и сме оставили същественото. Казва някой: „Аз искам да обичам“. Хубаво е да обичаш, но намери ли ти начина, как и кого да обичаш? Мислите ли, че ако вземете една змия в себе си, като я храните, ще ви даде нещо, мислите ли, че ако стоплите малката змия, ще ви даде любов? Не, тя само ще смучи, ще става по-голяма, като боа, и един ден тя ще се навие около вас, ще ви стисне ребрата и вашият живот ще влезе в змията. Казват: „Да се любим“. Как? Да храним малкото змийче? Вие, младите тук, по кой начин искате да любите? А вие, старите, по кой начин искате да любите? В името на Христа, ви задавам въпроса: по кой начин искате да любите? През колко от вашите съществувания на земята тази змия е строшила вашия организъм, знаете ли? Казват: „Добър е Господ“. Ако не храните тази змия във вас, как може да строши организма ви? „Клетниците“ от Виктор Хюго – нали сте чели този роман? – той туря там един герой, Жан Валжан, и една героиня Козета. Той я взема като едно бедно момиченце – нали така? – а същевременно той се влюбва в нея, но не е в състояние да се ожени. Когато тя се влюбва в другиго, в един млад, него го обзема дълбока тъга и става ексцентричен. И ние всички, когато се влюбим в света и не можем да го придобием, ставаме ексцентрични. И питат: „Защо се влюбваме в туй, което не можем да вземем?“ Козета има чувства, тя е признателна на Жан Валжан, но любовта е от друг характер. Вие сте обикнали света, но тоя свят ви не иска, защото светът е една сила, която взема, а нищо не дава. Светът днес мяза на онзи турчин, който нямал пари, па си турил кюлафа вкъщи, запалил една свещ на кюлафа и казал: „Който види, ще съжалява, и който не види, пак ще съжалява“. Събират се всички, искат да видят. Влиза един в стаята, вижда един кюлаф и една запалена свещ върху него, плаща му, излиза навънка: „Какво видя?“ – „Влез, че виж“. Той пак вика: „Който види, ще съжалява, и който не види, пак ще съжалява“. – „Как, какво има?“ Влиза друг, вижда да гори свещ на кюлаф. Един след друг влизат, гледат изложението на този дервишин и капиталът му се увеличава. А който излиза, не казва, че той бил толкова глупав, да гледа една запалена свещ върху един кюлаф. Сега и вие виждате в света, в туй изложение на дервиша, и казвате: „Отлично е там“, но като излезете, казвате: „Влез, че го виж“. В този свят има един кюлаф и една свещ запалена, всичката истина е там. Който е видял, казва: „Влез го виж“. Аз зная вече какво има: на този кюлаф отгоре никаква култура не може да съществува. Че не може да съществува такава култура, каквато ние очакваме, че не можем да бъдем щастливи в този живот, да живеем братски, защо да не признаем тази истина? Ако не може, има причина. А може да се създаде тази нова култура в света, даже двама, трима души могат да дадат пример на истинско разбиране за Бога, а не туй, физическото разбиране, което е сега. И те ще имат право. Трябва ни онова същинско разбиране, че Бог е един велик принцип на съзнателната Любов, която прониква в нас. Всеки човек

може да има момент в живота си, да има една микроскопическа опитност. Ако от тази микроскопическа опитност може да извади закона: туй, което микроскопическо е вярно, и по-голямо да стане, пак е вярно. Трябва да се домогне изобретателят до онзи велик закон, да познае, че Любовта работи.

Сега тъй говори Йоан преди 2,000 години: „Без насилие и без оклеветяване“. Две неща искам да останат във вашите умове от тази беседа: не изнасилвайте никого и не оклеветявайте никого в душата си. Можете ли да приложите тези две елементарни неща? След тях ще последват и други блага, които ще опитате. И когато говорим в този смисъл, защото Йоан тъй говорел, след тия две положения – ако бъдете верни – ще дойде вече Христовият закон на Любовта, той иде вече в света и носи други два елемента: духа и огъня. Духът – това е пречистването на мисълта, а огънят – това е пречистването на нещата. Като дойдат тия два елемента – на духа и на огъня, – те ще пречистят съвременния свят и ще внесат в живота ни една нова мисъл, една нова философия и ще турят основата на великия закон, който трябва да се прояви. Следователно ние трябва да имаме туй широко разбиране в душата си, широко, широко разбиране!

Какво да ви кажа сега? – Аз ще ви кажа: „Моят мир да бъде с вас“.

Беседа държана на 4 юни 1922 г.

1922_06_07 Мисъл, чувство и действие

МИСЪЛ, ЧУВСТВО И ДЕЙСТВИЕ

15 Лекция
на I Мл. ок. клас
7.VI.1922 г. сряда
София

Тайна молитва

Мисъл, чувство и действие

Всяка правилна мисъл е образ на една Божествена идея. Животът на човека започва с неговата мисъл. Щом мисли, той съзнава, че живее. Всяка мисъл, за да бъде жива, трябва да бъде придружена с чувство. Този израз се нарича слизане на мисълта в реалния свят, в света на формите. Всяко чувство, за да бъде положително, трябва да бъде придружено с волево действие. Действие ние наричаме крайния предел, до който духът достига, крайния предел на духа в неговото проявление в даден момент. И тъй, действията показват спирките, станциите на духа, там дето той се спира да работи. Значи, мисълта е първата спирка, станция, чувствата – втората, действията – третата станция на духа. Следователно, този път е хармоничен, освен ако не се намесят посторонни влияния в мисълта, чувствата и действията ви.

Аз бих ви задал един въпрос: как мислите, ясновидците как виждат човешката мисъл? Как говорят там? /Отг. – „Във форма и краски.“/ /На една сестра стана лошо./ Сега туй е един опит за вас. Вас ви се виждат тия неща анормални. Всички дисхармонични мисли, чувства и действия са анормалности. Целият ви живот не седи ли от такива анормалности? Представете си, че вие имате едно хармонично състояние в себе си, внезапно вашите чувства се изменяват, настроението ви съвсем се измени, прекъсвате връзката на хармонията. Представете си, че в такова състояние се явявате пред по-интелигентни същества, как бихте изглеждали пред тях?

Всякога, когато застъпите два принципа в човешката мисъл, ражда се раздвоение в мисълта. А всяко раздвоение, изобщо, лишава човека от неговата пълна свобода, туй да го знаете! Една мисъл никога не трябва да е образувана от два принципа. Опитайте се да направите един малък опит. Той седи в следующето: на някой беден човек всяка сутрин, като минавате, давайте му по една добра мисъл, по една добра мисъл му пращайте, тъй в

един месец всяка сутрин ще го правите. Вземете друг, на когото всяка сутрин да давате по един лев, и ще забележите какви ще бъдат резултатите. Как мислите, първите ли резултати ще бъдат добри или вторите? /Отг. – „Първите."/ Лошото в парите е това – щом дадете каквито и да са пари – понеже минават през много ръце, носят влияния, всички мисли са отпечатани на една монета. Някои пари даже от векове носят всички тия влияния. И когато казвам: „Много стари мисли трябва да се заменят" то е, понеже тия форми в астралния мир и менталното поле са покварени. И когато казват: „парите" подразбира се парите като емблема на човешкото знание. Парите – това е съзнателният човешки живот, то е един човек, който мисли. И когато казваме, че без пари може, ние подразбираме, че в умствения свят тия идеи, които са създали парите, трябва да се изменят. Парите на земята са само един резултат на оная мисъл, която ги е създала. Следователно, тия мисли в менталния свят са така опорочени, че имат отрицателно влияние върху човешкия живот. И сега всички вие мислите за парите, те са във вашия ум. Защо да не може без пари? Един окултен ученик трябва да се освободи от мисълта да има пари.

Парите всякога седят в ума ви като фактор. Вие ако искате да постъпите или да обиколите света, няма да турите никакви пари в ума си. Вие може да заобиколите целия свят без пари. Тогава можете да бъдете ученик. В ума си вътре идеята за пари ще изхвърлите, може джеба ви да е пълен със злато, без обаче да имате пари в ума си. Пък може да нямате пет пари в кесията, а умът ви да е пълен с пари.

Сега често окултните ученици, както в Индия става, са правили малки опити да живеят един месец без пари. Да кажем чиновник си – туй, което ще ви кажа, само най-силните ученици ще направят. Вие сте оглашени сега. За оглашените, които искат да станат вервуящи, може да направят малък опит за един месец. Той е следующият – съзнателно ще го направите, няма да съжалявате. Ако можете съзнателно, започнете, ако не, хич не го почвайте. Да кажем вие имате средства, предвидени за един месец. Осигурените средства за един месец раздайте ги и да останете без пет пари, и да не мислите за цял един месец от де ще ви дойдат парите, нито за през деня ще мислите. Умът ви ще бъде съсредоточен само нагоре, към невидимия мир, ще работите и ще оставите Духа да действува по един Божествен начин. Нищо няма да казвате. Сега не ви казвам да го приложите, но в една година отгоре, които искат. В 12 месеца го турям. Ако го направите, ще ви съдействуваме. Щом мине година, няма да го правите. Пък онези, които се страхуват, няма да го правят. Най-смелите, които са герои, да го направят. Няма да раздадете всичко, но това, което стига за вас за един месец. И ще мислите, че нямате нищо, бедняк сте, нито

пет пари нямате.

Разбира се, това ще го пазите, няма да го изнасяте навънка. То е малък, микроскопически опит. Сега аз ще ви дам един изходен пункт. Който от вас започне опита, няма да ходи да иска пари от никого – едно. Никому няма да разправяте. Ако се намерите в затруднение, ще дойдете при мен. Аз ще ви помогна, ако се намирате в голямо затруднение. Ако се намерите в едно положение да паднете, елате при мене, защото по-добре е да дойдете при мене, отколкото да паднете. Пък, ако издържите, тогава – отлично! Аз го давам като един пример. /Един ученик казва: – „Само за ядене ще ни трябват пари за един месец, ще идем в къщи, ще се наядем."/ Е, другите как го разбрахте? /Друг се обажда: – „Мъчно е да се разбере."/

Сега представете си следующия пример, че вие идете в някой многолюден град като Ню-Йорк, Лондон, не познавате никого. Параходът ви изхвърли в града, никого не познавате, пет пари в кесията си нямате и езика не знаете. Такова е положението. Сега как ще разрешите въпроса? /Един ученик отговаря: ще идем на пристанището и ще помагаме на хамалите, ще работим/. Тъй, въпросът е правилно разрешен.

Например, представете си, че вие се храните в гостилница. Ето как седи въпросът. Ти си студент, ще си раздадеш парите, ще идеш в гостилницата и ще кажеш: „Има ли да свърша някоя работа?" Ако намериш работа, ще ядеш. Ще работиш, ще ти дадат да ядеш. Да кажем студент си, нямаш работа. Ще идеш, градят някое здание, ти ще поискаш някоя работа и ще изкараш само за една храна. Ще уповаваш само на труда си. Ще дойдеш да уповаваш на нещо реално. Ти ще работиш 1–2 часа, колкото за храна. Ако работиш повече, ще напуснеш работата си. Само за обед ще работиш, за вечерята няма да мислиш, да не се осигуряваш. Никакво осигуряване за насъщния. Ние ще опитаме, и ще видим как работи Божественият закон. Има и друг живот извън нашия ограничения живот, в който сега сме поставени. Има и други условия, които регулират нашия живот. Но понеже тия условия не действуват, ние разполагаме с тия действия, които сега имаме. Злото в съвременния свят е, че ние се осигуряваме. От тази осигуреност храните седят, често се развалят, параходите потъват в морето, а гладни хора седят и чакат.

Ако някой от вас се страхува, да не прави опита, защото един несполучлив опит хич не го правете. Или тогава за един месец е много, направете го за една седмица. Няма да гладувате, непременно ще изкарате един обед. /Един ученик се обажда: – „Ами ако някой се прикомандирова на гости?"/ Ще изкарате обяда си по един честен начин. Да излезе тъй из вашите ръце. /Питат: – „Който е при родителите си, как да постъпи?"/ Ще направите

някоя работа на майките си.

За туй казвам ще се научите. Въпросът е как ще преживеете. Този страх постепенно да изчезне. Да знаете, че има един велик закон в света, който регулира нещата.

Когато се дават тия опити, някои ще ги разберат буквално. Този закон е разумен. Не чрез пост. Постът всеки може да направи. Ще иждивиш своята енергия от тялото. Ти уповаваш на него. Ти ще уповаваш на онзи велик закон, който движи живота. Тъй значи, една седмица да си починеш. Тъй щото сега го направихме микроскопически и ви улеснихме, не мислете. Ще ви дам един изпит, който ще ви затрудни доста. Ще се изпотите по три пъти, само като помислите, пот ще потече. Има страшни опити. И те ще дойдат на времето си. Туй е хубаво в една окултна школа, че вие ще прекарате всички мъчнотии съзнателно и ще знаете защо и за какво. А тия страдания и вън от школата пак ще ги минете, но без да знаете защо. Там е преимуществото от опита и изпита. Никой не може да избегне, все трябва да го минеш съзнателно или несъзнателно. Ако го минеш съзнателно благославяш се, противоречие няма да има. И в края, когато издържите изпита, веднага ще дойде Божествената идея, ще пояснии и ще ти стане ясно защо е, ще ти олекне на душата. Значи, когато минавате през известна опитност на страдание, ще ви олекне. Има други опити, които вредят.

Искам животът за вас в бъдеще да стане съзнателен и приятен в школата. Не да ви лишим от страдания, ни най-малко. Целта ни е тази: да ви научим да използвате страданията. Страданията са най-голямото благо, което ви се дава от страданията. Никое страдание не е произволно. Всяко страдание си има дълбок смисъл. И ако ни е позволено да обясним защо стават... То е една от тайните на природата. Като дойдат страданията всеки трябва да ги понесе. Като минат тогава ще ги обясняват. Даже Христос, един такъв велик Дух като Христа искаше да знае защо му се дава най-великия изпит и не му се даде абсолютно никакъв отговор. Отговорът, който му се даде е, че му протече кръв. Най-после, като пита, пита, той каза: „Тъй да бъде. Да бъде Твоята воля“. Значи страданието Му да мине без никакво обяснение. Пита Той, ако е възможно, да мине чашата, значи изпитът да мине. Сега вие искате, когато ви се даде някое страдание, веднага да ви се даде обяснение. Не, обясненията всякога идат подир, след като мине изпита. Ще се научите да мислите. Всеки един изпит дойде ли, турете мисълта: „Тъй е Волята Божия, разумната Воля Божия, великата Воля Божия, на безпределния космос, Неговата Воля е такава“. Всяко друго разрешение ще ви въведе в грях. И ако в даден момент някой би ви обяснил причините на тия страдания, той ще ви причини най-голямото

зло. Тъй е Волята Божия, не съжалявайте. За страданията не съжалявайте. Защото, ако вие съжалявате за страданията, тогава пък трябва да съжалявате и за любовта, която ви се праща. След всяко голямо страдание иде и любов. Такъв е законът. Трябва да го знаете абсолютно тъй. Може да опитате. Колкото страданието се увеличава, толкова любовта се увеличава, и колкото страданието се намалява, толкова любовта се намалява. Следователно, страданието ще бъде мерено, чрез което ще мерите увеличаването на любовта. А любовта може да се увеличава разумно и тя приижда. Тия два процеса едновременно вървят в строежа на човешката душа.

Тайна молитва

Напред в Любовта безгранична!

1922_06_08 Окултна хигиена

ОКУЛТНА ХИГИЕНА

15 школна лекция на общия окултен клас
8 юни 1922 г., четвъртък, София

(Имаме ли упражнение за писане? – Нямаме този път.)

Изобщо всички сте запознати с думата „хигиена“. Тя е наука, която учи за здравословното състояние на организма.

Сега, с думата „окултна хигиена“ ние разширяваме думата хигиена, тя става по-обширна, отколкото се взима в обикновена смисъл. Когато говорим за един обикновен ученик и един окултен, разликата между тях се определя по степента на тяхното съзнание. За пример, вие можете да изучавате обикновената хигиена – за здравословното състояние на тялото, обаче ще достигнете 120 г. и най-после ще изгубите нишката на своето тяло и ще трябва да се опростите с него. Значи, тази хигиена, обикновената хигиена може да продължи живота ви до 120 год., а окултната хигиена може да продължи живота и до по-дълъг период. Не само това: окултната хигиена дава и правила за онова здраво състояние на човешкия ум и на човешките чувства. Умът може да заболее тъй, както заболява тялото. Умът може да заболее, сърцето може да заболее, и човешката воля, и тя може да заболее. Единственото нещо у човека, което не заболява, то е само неговият Дух. Духът в туй отношение, когато дойдат болести, в него се явяват енергии да изправи повредите. Душата страда, умът се побърква, чувствата излизат из релсите навън, волята се парализира и човек на земята става инвалид.

Сега, аз забелязвам в класа, че вие не вървите по един правилен път на разбиране. Сега, да допуснем, че вие сте един авиатор, хвръкнете в пространството, трябва да държите кормилото и зависи от вашето равновесие, как ще дирижирате този апарат, как ще свършите вашата задача. Представете си, че вие почнете да обръщате внимание към земята, насам-нататък, да се отклонявате от главната задача. Когато умът не е на място, как мислите, че ще решите задачата? Сега, вие сте влезли да изучавате окултизма, а при това се занимавате с неща посторонни, с величини, които ни в клин, ни в ръкав не влизат. Някой път аз ви посочвам идеи и принципи, а вие се спирате да питате, защо съм казал тъй, а не другояче, говорите за дребни работи. Вие сте горе във въздуха, не е време да разисквате, защо съм казал тъй. Главното нещо е, че вие сте във въздуха и вашият апарат трябва да работи. Слезете ли на земята, спре ли вашият

апарат, можете да философствувате колкото искате. И като казвам, без философии, подразбирам, целта, която имате, да свършите училището и после, като слезете на земята, нямате друга работа, философствувайте колкото искате. Защо и за какво, окултизмът никога не отговаря. Най-великите учители, като идете при тях, не отговарят. Вие, като идвате при мене, ми говорите като галени деца. Не е казано учителят да ви отговаря на всичко, ни най-малко. На учителя като идеш, ще му кажеш нещо, а той само ще те погледне един път и нищо няма да ти каже. Че ти може да се разсърдиш, той не иска да знае. Ама ще излезеш от училището и не си щял да вярваш в Бога – ако искаш, вярвай в Бога, ако искаш, недей вярва, все едно. „Ама аз няма да вървя в този път". Ако искаш върви. Учителят казва: аз минах по този път, учил съм законите и ти ще ги учиш: тия закони не може да се изменят заради вас. Следователно, обръщам вниманието ви. Аз виждам, че умовете на мнозина са изкривени, сърцата ви тъй също са изкривени, много са изкривени. С това няма да ме уплашите. Не заради мене, заради вас. Ни най-малко вие с изопачения ваш ум нито с 1/100 милионна част няма да отклоните моя ум. Аз ще вървя по пътя, ще бъда такъв, защото такава е Волята Божия. Сега вие ще ми кажете: какво сме направили? Ама какво сте направили? Допуснете сега, че слиза една комисия от невидимия свят, след 2 000 год., сега, да прегледа работата на всинца ви. Какво ще намери, я ми кажете? Сега в този момент да влезе във вратата, какво ще намери във вашите умове и сърца? Тази комисия ще прегледа работите безпристрастно. Какво ще намери? По човешки сега говоря. Аз не казвам, че ще намери много хубави работи, нито пък много лоши работи – но ще намери и задачи занемарени някъде. Тия задачи, които имате, отлагане не търпят и трябва да ги решите. Има задачи, които са на дневен ред. Отношенията ви към Бога са на дневен ред. Обичате ли го? Този Бог на когото вие служите, този ваш Христос, за когото ви говоря, служите ли му? Имате ли любовта му? Готови ли сте да пожертвувате живота си заради Него? Този Господ на когото вие служите, обичате ли Го? И после, всеки един от вас със своите мисли със своите желания, със своите действия подпомага ли другите? Аз ви предупреждавам: мнозина от вас действуват разрушително, не ви казвам, ще ме срещнете на пътя си и ще ви наложим наказание. Тук, в школата, има едни, които искат да разрушават – ще си счупите главата! „Туй дали е Божествено?". Разбирате ли, туй дело е на вашия Господ, разбирате ли го вие? На Онзи, който ви е пратил на земята. Досега ние търпяхме, търпяхме, че търпяхме, вие се така разгащихте, че като ме погледне някой, казва: „Ха, учителят знае много". Но вашето дело не е дело на ученичество! Ще се върнете всички към онова положение на смирение, онова, което Бог изисква, ще ви тури на моето тесто на смирение. Вие още не сте смирени като мене, не сте. Ще мине някой „А, учителят и той е прост като нас". – Като вас! Далеч не, в моето съзнание други неща има, които вие даже не

подозирате. Вие не подозирате какво е скрито в моето съзнание. Обикновен съм, нося такива дрехи като вас, ям и спа като вас, но ако това подразбира живота? Не е там животът. Вие не подозирате какво съм аз. Моят кон е като вашият, но когато сляза от коня си, между вас и мен има грамадна разлика. И аз мога да се направя невидим, за хиляди години да ме търсите по небето и да не ме познаете. Как ще познаете някого? Може да познавате някого само чрез закона на Любовта. Имате ли Любов, ще ме познаете, нямате ли Любов, може да претърсите целия космос, този човек ще бъде неизвестен за вас. И всинца вие ще се познавате само чрез закона на Любовта. Ако туй се отнася до мен, колко повече до вас. И аз съжалявам, че учениците в България по окултизма са много педанти, нямат почитание и уважение помежду си. Имат любов само като се намерят. И вършите такива безобразия, каквито даже учениците от света не вършат. Онези имат смелостта да ги вършат доблестно, направо, а учениците на окултизма ги вършат скрито. И не ме слушате, но вие се намирате пред зоркото око на Бога, който не изпуща нищо пред вид. Ще кажете: „Тази вечер пак ли ще ни калайдисват". Никакво калайдисване, но ви казвам една велика истина, от която вие сте се отстранили и мислите, че сте в правия път. Аз за пример, като говоря на някого, зная слуша ли ме или не. Аз имам едно правило и никога не ме лъже туй правило. И Бог си има едно правило, като ни говори, Той знае, слушаме ли го или не. Сега въпросът е до тази велика вътрешна истина. Тази подготовка на душата имате ли я – аз не препоръчвам самоосъждането, но онази пълна готовност да възприемете Божествената Истина, да се справим с Божествените мисли? Първо, и вашият ум, този ум трябва да заздравее, да може всички мисли, положителни и отрицателни, да се справи с тях. Много пъти вашият ум не е в състояние да се справи с някои мисли, и следователно, може да боледувате. Колко младежи има, които боледуват, след като прочетат някоя отрицателна книга, тя внася една промяна в умовете и с месеци, даже някои с години боледуват, докато се върнат в своето първоначално положение. Първото нещо, гледайте да имате тази хармония със самия себе си, да сте доволни от поведението си, от вашето собствено поведение. Аз давам някоя задача, някои са ги приложили, а после казват: то може тия задачи и по този начин и по друг начин, и вървят по пътя, но задачите не са изпълнени. Когато се зададе една Божествена задача, тя трябва да се реши напълно във всичката ѝ пълнота. Ще кажеш: „Аз тази задача не мога да я реша", но като я почнеш веднъж, ти трябва да я решиш. Казвате: „ще я отложим за друг път". Ти като не може да я решиш, не съблазнявай другите. Ти не можеш да постиш, не казвай: „И без пост може". Туй, което не си опитал, не го налагай на другите.

Сега, аз не искам тия бележки, които правя, да останат един „глас, вопиющ

в пустинята“. Но искам те да произведат един резултат, за да ви подготвят да свършите вашата работа, за която сте дошли. В края на века сте дошли, вие все-таки имате една мисия, важна мисия, която трябва да свършите. Питам сега: вие знаете ли положително каква е вашата мисия? Трябва да я знаете. Колкото и да е малка тя, ученикът трябва да знае за какво е дошел, макар и не във всичките подробности, поне основните черти на своята задача. В работата той трябва да има пред ума си задачата. Като има тази задача в ума си, той ще бъде свързан с небето. И неговата воля, ум, сърце ще може да се калят и той ще бъде свързан с Братството. Бялото братство ще ви даде упътване, ще може да ви даде вътрешно разположение. Доброто вътрешно разположение вечерно време ще ви го дадат, когато спите, в сънно състояние може да ви го дадат. Може братството да ви даде тия задачи, чрез известни мъчнотии в живота. Да кажем задали са ви някаква задача да решите, вие сте се отклонили и сте се отправили да станете търговец и положението ви ще мяза на онзи американец, който почувствувал едно силно внушение да стане проповедник. Казва: „аз не съм роден да стана поп“. Но отива в Австралия става търговец, забогатял, обаче след 20 години дошла една криза и изчезва всичкото богатство, връща се да изпълни призванието си. Когато невидимият свят зададе една задача, вие можете да отклонявате за 10, 20, 30 год. но Братството все ще ви върне да си свършите работата. Та, в туй отношение, турнете задачата да свършите училището и не отлагайте да учите, да свършите. Сега започвате, както много пъти сте започвали, започвали, но не довършвали. За пример, ще дойдем в окултната школа да проучаваме, от какво произтичат тия обществени недъзи, причините им. Ще кажете вие: „Карма.“ Хубаво, карма, но то е много общо, а трябва да се знае де е причината. Като знаеш онзи основен недъг, ще знаеш как да го изправиш, да можеш да го изправиш. Известни недъзи трябва да се изправят. За пример, някои имат по-свежи, по-бодри умове, на други умовете не са така бодри, защото са ангажирани, техните чувства са ги ангажирали. Някой дошел тук като окултен ученик, но утре му потрябват 2–3 хиляди лева за хляб, за децата обуща, дрехи. Може аз да му проповядвам, да му говоря прекрасни работи, обаче в неговия ум постоянно се въртят тия пари, на децата му дрехи ще трябват, той не може да бъде свободен. Сега, нашата задача не е, най-първо, да изключим, всичко туй да остане, но най-малкото време, което имаме в окултизма да послужи като едно средство да подобрим своето положение. Аз сега следа, правя един опит и забелязвам от известно време се заражда една атмосфера, вие всинца ставате повече положителни и вследствие на това се заражда една борба на разединение. Всички сте станали с голям запас от електричество. Туй електричество ние искаме да го впрегнем за осветление. Умът ви е станал повече активен в отрицателен смисъл. Сега главното е, по какъв начин можем да изправим нашите недъзи. За пример, имате съмнение, във вас се заражда съмнение в самия

себе си. В даден момент вие се съмнявате в себе си. Дава ви се задача и казваш: „тази задача аз не мога да реша“. Допуснете ли вие съмнението в себе си, ще кажете: „Аз в себе си се съмнявам, но в Бога не се съмнявам“. Но и в Бога се съмняваш. Аз съм слушал един православен свещеник, той казваше: „Не сме само ние грешни, понякога и Господ греши, не само ние грешим и Той греши“. Значи, от своите погрешки той казва, щом аз греша, то и Господ и Той ще прави погрешки. Ние трябва да избегнем абсолютно погрешките, по възможност трябва да ги избягваме. Добре тогава, как бихме се справили с туй съмнение? Да кажем много ученици се спират върху следующата задача: „Аз ще свърша окултната наука, школата, но след туй какво ще стане? Ще имам знание. Е какво след туй?“ Почва да философствува „какво след туй“, „какво след туй“. И най-после ще изкара, че няма нищо. Но това не е философия на живота. Ако онзи ученик, който разрешава една проста задача и казва: „Аз като свърша тази задача, после какво?“ – Ти реши по-сложната задача и тогава питай „защо“. Ти не разсъждавай, реши първата задача. После и втората, и питай „защо“. И като решаваш тия задачи, ще намериш отговора им. Тоя отговор е, че всичките наши постъпки в живота трябва да бъдат съвършени. Ако ме питат, защо трябва да говорим – ще говорим до тогава, докато езикът ни стане съвършен, докато тия думи произнасяме така както в небето, дето като произнесат думата, тя е толкова приятна, че да бъде красиво в ухото на всеки едного. Представете си, ако вие, учениците, всички които ме слушате тази вечер, имахте тия меки гласове и речта ви беше тъй звучна, знаете ли каква атмосфера щеше да има? Ако мислите ви бяха гладки, отривисти, добре щеше да бъде. Някой път те са така остри, защото и мисълта излита по някога като някоя бомба от езика. И какъвто е ритъмът на мисълта, такъв е на езика, такъв е и на мускулите.

Сега волята си ще употребим, имаш голямо напрежение, разсърдил си се, обидил те е някой. Казваш: „аз ще му дам да разбере!“. Не е ли по-добре да му дадеш, вместо с такъв удар, да се свести с думи? За пример искаш да го накажеш. По два начина може: да го удариш по главата, че да го смажеш като змия, а може и да го хванеш за единия крак, че да го подигнеш нагоре и надолу с главата, после пак да го сложиш и да му кажеш: „Приятелю, ти с мене ще се закачаш ли и ще критикуваш ли Бога? Можех да ти смажа главата, но искам да ти кажа, ти да си не играеш с мене, с един ученик на окултизма“. Сега вие, учениците, да знаете, че има и други ученици, които могат да ви хванат един ден за крака, но няма да ви смажат, а ще ви подигнат нагоре и ще ви кажат: „Вие ще учите ли или ще си играете?“ Така бих постъпил и аз с вас. Сега вие може да направите едно малко възражение: „че какво съм длъжен аз!“ Длъжен си. Вие имате задължения не от сега, а от далечното минало и сега трябва да ги изплатите. Задължения имате, задължения, които трябва да ги завършите.

Колко пъти сте започвали задачата и сте я напускали. И сега можете да напуснете задачата си. Сега тази, вашата задача, вие ще я решите лесно в самите вас. Тя сама по себе си ще се реши вътре, ако вие имате туй дълбоко желание. И в Евангелието се казва: Бог, е който дава. Щом и във вас има стремеж да вършите Волята Божия, и в Бога има желание да ви помогне.

Сега ето пороците: между вас има завист, едно, което препятствува. 2/ Между вас има бели лъжи. 3/ Между вас има леност. 4/ После, никога не гледате с добро око на другите: ако някой се завземе да работи, вие се натрупвате да разваляте и казвате: „без нас не можеш да работиш". Ами че хубаво, ако аз вляза в гората и гледам малки птички, които си турят получки и аз разваля една, втора, трета и кажа: „е, какво ще правите, може ли да мътите?" – „Не можете". Питам, какво печеля аз, какво ще се ползувам, ако развалям на тия птиченца гнездата? Ще се увеличат гъсениците и ще повредят моята градина, тези птиченца ще се прокудят и аз сам ще остана да се справям с гъсениците. Не е позволено да се развалят гнездата на птичките. Когато някой от вас се реши да работи, съдействувайте му всички морално. Съдействувайте му, изпратете му по една добра мисъл. От толкова години, и тук в София, и в провинцията е така. Аз мисля че това е от голяма ревност. В другите църкви искат някой да им говори, ще викат някой проповедник, той ще говори, понеже му плащат с пари, а у нас никому нищо не плащат. Питат ме, в един град не са доволни от ръководителя, та искат от друг град да им дойде някой да ги ръководи. Аз не отговорих, а казвам, тази работа не е моя, вие ако сте толкова умни, че не знаете как да работите с този ръководител, съберете се 10 души и почнете да се редувате.

Днес един да говори, утре друг и така да се изредят 10 души, могат повече да говорят от този ръководител. Ако тия 10 души не могат да го разберат, още 10 души. По-хубаво, между тия 20 души все ще се намерят няколко души да говорят. Ама искам онези, които искат да говорят, трябва да имат известна дълбоко преживяна опитност, да имат наблюдения в живота. И тази опитност да изведат така, а не да парадират със себе си. И Павел казва: „Мнозина проповядват не Христа, а себе си, че знаят". А че проповядваме Христа, подразбира, че проповядваме великия закон на Любовта, който ще тури ред и порядък в света. И този великият закон, трябва да смени всички закони вътре в нас. Преди няколко часа имах разговор с един г-н, който казва: „Светът с Любов не може да се оправи, камшик, камшик, само така ще се оправи света!" Двама братя бяха, а брат му седи и казва: „Ти говориш така, както баща ни говореше едно време, знаеш ли колко ни налагаше с тоягата, но тази тояга ни най-малко не ни оправи". – „Аз вървя по новото учение", но ако не вървиш, ще се върнеш

при брата си. То е Мойсеевият закон. Та сега ние сме почнали добре с Христа, но се връщаме постоянно към Мойсеевия закон. Там е погрешката: или трябва да започнем с Мойсея и да свършим с Христа, или обратното: Ний започваме с Христа и свършваме с Мойсея. Ние вървим по обратен път.

И желая между всички ученици да се изберат няколко души, да бъдат пример. Няколко души, един, двама, трима до 10 души, ако има повече, да ги вземем за образец, да станат образец на целия клас, по начина на своята вежливост в говорене, не само в говорене, но и в обхода, в мисли, в чувства; да се даде един нов подтик, подтик трябва да се даде. Щото с тази философия, тъй както аз ви говоря, то е още въведение за ония опити, които има да правим. За пример аз дадох такъв един опит на един клас. Ако ви дам на вас всинца ви следующия опит – една седмица да прекарате без пари. Т.е. в тази смисъл – да не уповавате на никакви пари. Ама че, като че на нищо няма на какво да уповавате, а само на себе си и на Бога, и на ръцете си, да уповавате, да свикнете, и мъже и жени, които са ученици, през деня вие сами да изкарате прехраната си през цялата седмица. Няма да постите, а непременно ще спечелиш за един обяд пари. А пък задачата е тъй, ако си чиновник, да кажем, парите, които ще имаш за едната седмица ще ги раздадеш на бедните, ще останеш без пари, като бъркнеш в джоба, няма пари. На приятели няма да уповаваш, няма да кажеш, ще взема пари на заем. Ще останеш като че ли си сам на света. Представете си, че се намирате в един многолюден град като Ню-Йорк или Лондон, излизате в града, гладен сте, питам как ще решите вашата задача? Все ще се яви една мисъл. Ако е за един месец, като приемеш заплатата и я раздадеш и кажеш: сега с труд ще изкарам прехраната си, със собствените си ръце. Тогава ще дойдат възражения, но да не изкушаваме Господа. Не, не, ние сега го изкушаваме като имаме парите, ние на Бога не уповаваме. Сега и чиновникът упова на своята заплата, жената – на своя мъж, мъжът на своята клиентела. Но на Бога никой не упова. Ние говорим за вяра, но туй не е още една жива опитност.

Сега за една седмица да прекарате без пари! За пример, трябват ти пари за ядене, ще идеш при един свой приятел и ще кажеш: „има ли нещо да поработя?“ И като намериш работа, да я свършиш, и да знаеш, че туй, което излезе от ръцете ти, от твоя труд е излязло. Сега вие ще ми направите възражение: „аз като пиша там, не е ли труд?“ Не е труд, то е осигуряване, ти си се осигурил там вече. Труд подразбирам аз, да работиш два часа на някое здание, работи само два часа, после вземаш толкова колкото ти трябват за един обяд, напущаш там работата за вечерта нищо не мислиш. На другия ден пак търсиш работа. Работиш три часа, напущаш работата. Ще кажете, този човек хваща, напуща работата. Но

този човек кали волята си. Той не е фаталист, той казва, туй, което ми трябваше аз изкарах, ще видя за утре, ще може ли пак да изкарам. Той допуска тази самоувереност. И после ще почне да размишлява, какви са вътрешните условия, при които той се развива. И в окултната наука има следното: ако ти срещнеш някой човек и си гладен, ако кажеш известна дума и тя дойде до неговото ухо, и той ще каже: „Братко, може ли да дойдеш при мен на обяд?" Ти ни най-малко няма да говориш за обяд, само трябва да знаеш как да изкажеш тази дума. В едно село влиза една баба гладна. Влиза в дома на един чорбаджия, един от най-жестоките хора, всекиго изпъждал. Бабата не казва, че е гладна. Дъщеря му била болна. Влиза бабата, прави разтривка на дъщеря му, това – онова, излиза, че бабата е лекар. Веднага този чорбаджия съзнава, че тя е лекар, казва: „дайте ѝ да се нахрани". Ако тя искаше най-първо да яде, той щеше да я изпъди, но тя най-първо взема да работи, с ръцете си да изкара яденето.

Сега всички вие, ученици, сте длъжни да имате увереност, на окултния ученик е необходима вътрешната самоувереност, т.е. че можем да победим всичките мъчнотии, които съществуват в нашия живот. Нали имаме ние това мото: „няма Любов като Божията Любов", и аз слушам туй поздравление вече е станало почти безсмислено, когато се произнася бърже: „Няма Любов като Божията Любов, Само Божията Любов е Любов", ами че то е излязло вече извънка рамките на окултната наука. Ти ще се спреш в себе си и ще кажеш тъй: „понеже няма друга Любов, като Божията Любов, аз за тази Любов всичко мога ли да направя? И ще го направя"! И като кажеш: „Само Божията Любов е Любов", – после: „всичко мога да направя и ще го направя".

Ей там има един беден брат, аз ще го посетя, за него всичко ще направя. Ама да призовем Господа, ние го призоваваме. Аз седа на по някой път и казвам тъй на себе си: направих една голяма грешка, че поверих на тия хора едно свещено правило, което опорочиха, опорочиха и Името на Бога, и с това аз си навлякох една голяма карма. И от този опит, който направих, казах си, че ако имах тази опитност, никога не бих ви дал туй правило. Искрено ви казвам: никога не бих ви го поверил. Казват си: „Няма Любов като Божията Любов" и погледнеш ги двамата, че се хванали за гушата. „Само Божията Любов е Любов" но двамата не могат да се примирят. „Само Божията Любов е Любов", ама никой не отстъпва от своето, всеки държи своето. Е, каква Любов е тази? Я ми кажете вие? И ще ми кажете: „Аз съм човек, имам достойнство, имам лични чувства". Ама по-голямо достойнство от Любовта има ли? Да изпълним Волята Божия! И няма по-голямо достойнство да служим на Бога по Любов. То е най-великото достойнство на човека – да служи на Любовта и на Мъдростта! Сега аз отправям това не към външните, аз отправям този упрек към себе си, че

съм ви поверил едно свещено правило. И после го отправям към вас, че вие не сте го използували, а не защо сте го използвали. И втори път аз ще бъда много внимателен за правилата. И някой път като произнесете думата „Любов", в мен като че някой тегли нож отгоре ми. Карате се, казвам: няма Любов като тази Любов, която цапа, дращи, режи. Но аз спечелих; научих, че няма Любов като Божията Любов и че само Божията любов е Любов. Опитах туй. Поне аз научих правилото, ако вие не сте го научили. Аз го научих и няма да го забравя втори път нито на земята, нито на небето! И всеки, който опорочи Божията Любов, непременно ще приеме своята заплата. И, ако той не разбере тази Любов, всичко в живота е свършено. И някой от вас аз ще повикам, за да поговорим лично с вас, приятелски по Любовта, ще ви повикам да се поразговорим по Любовта. Ще говорим сега. Тъй, не мислете, че не мога да говоря. Вие още не сте ме виждали как мога да говоря. Мога да говоря много по-добре. Сега като казах, че по Любов ще ви говоря, но особен език ще ви говори. Аз ще говоря тъй, а вие ще кажете: „аз какво мислех, пък то какво било". Моето желание е, съзнанието на всекиго от вас да се разшири, с дребнавости в живота да се не занимавате. Тази Любов да цари и да събуди ума ви, да даде подтик на сърцето ви, да изцери всичките ваши недъзи. Да се почувствувате здрави, бодри, свежи, да можете да възприемете Любовта и да я приложите в живота, понеже се намирате в условия много трудни за сега. И в цяла Европа се предвижда, че учениците на окултизма ще минат през много труден изпит. Тия обществени борби трябва да се поправят със сила. Сила трябва да има! Ще кажете вие: „Господ всичко ще нареди". Бог в нас трябва да бъде волева сила. Той трябва да бъде Любов, Мъдрост, Истина, Правда, не само Той, но това трябва да бъдат велики потенциални психически сили, в нас, които трябва да ни събудят, за да работим.

Сега, между вас и мен има допирни точки, те са следующите. Имам дълбок кладенец. Пътувам из пустинята, да изясня отношенията, които съществуват. Те са реални отношения на земята. Пътувам из пустинята, намирам дълбокия кладенец. Аз имам знания как да направя въжето, но нямам конец. Вие, ученици носите конец, но не знаете как да направите въжето. Добре. Ще кажа, опънете вие сега конците, пък аз ще направя въжето. Въжето е ваше, а направата е моя. Ще турим, ще извадим вода, ще пием всички. Вие ще си вземете въжето, а аз ще си мисля, че аз го направих. Вървим, пак друг кладенец това са допирни точки между учениците и Учителя. Сега туй е само до мене, отношенията до мене. Туй е отношението до Христа. Той имаше ученици, които тури да свършат работа, която той не можеше да направи. Христос сега не може да слезе, той ще прати някои от своите ученици в туй село, даже Христос и в София няма да дойде да проповядва, даже и в Лондон няма да проповядва. За да проповядва Христос трябва да има души избрани, подигнати така високо,

такова съзнание, такава хармония, че като слезе да бъдат подготвени, че думите, които каже, да ги възприемат и да влезе светлина. И всички трябва да го познаят. Остане ли да аргументира, че той е от Бога и да цери болни, то е един дълъг процес, километрически процес. А Христос няма да се занимава с такива километрически работи, Христос сега е свободен. Та сега трябва да създадете в себе си условия за Христа, да работи във вас. Ще кажете вие: „не го ли познаваме?“ Аз не отричам, че Го познавате, но създайте заради Него по-добри условия. Как? Имате градина, обичате вашия приятел, той има градина, посадете я – то е Любов. Всяка година садете, докато посадите цялата му градина. И тази Христова градина ние трябва да посадим от единия край до другия. Сега имайте вяра в себе си, един в друг, не само в себе си, но един другиму си вярвайте. Най-големите спънки, които аз срещам във вас, то е въздействие на безверието, безверие, безверие! Сега туй не че го създавате вие, туй безверие се налага от външния свят, вие го възприемате, и понеже сте по-чувствителни души, вие притегляте отрицателните страни на света. Вие сте в състояние да ги приемате. И то е опасно. Един окултен ученик, който е чувствителен, той е като един сюнгер и ако не знае законите, той може да смучи отвън. За туй той трябва да бъде положителен в Любовта, за да може от нея да привлича добрите качества, а злото да изхвърля на страна. Това е наука. А сега, за пример, следваш школата, един ученик тук, от школата, говори с друг: „Е може да се иде на едно кабаре“, казва го на една госпожица, „Нали сме окултни ученици, от там можем да извлечем поука“. Е, хубаво, но ако идат в кабарето, че в тази мома влязат тия образи, тия кълчения, които стават в нея, тия образи може постепенно да завладеят ума ѝ. Питам тогава: къде ще иде окултизмът? Ако през целия ден, два,три все ти минават тия образи, питам: каква полза ще придобиеш. Не ви трябват кабарета! Кабаре? – там на Витоша! Кабаре, как се казва онзи курорт – Чам Кория. Който иска кабаре, нека иде в някоя болница, в някоя църква, някой храм. Но кабарета, дето има турски кючеци, жени с дайрета… Кабаре, то е само за великите духове, които могат да издържат, но слабите не ги завождайте. Пазете някого, на един човек силно впечатлен може по някой път по малко да му въздействувате. Сега, нас ни привеждат и други доказателства, че някой път някой пияница може да бъде много по-добър християнин, отколкото един праведен. Ако един пияница може да стане по-праведен от правоверния, за това се иска воля. В този човек има характер, той може да се бори с характер, и той е по-силен от един праведен, който няма тази опитност. Той утре като види, че пият, като няма тази опитност ще каже, може и по друг начин да разреша въпроса. А онзи пияницата, ще каже, аз опитах, победих този порок че този ли? И друг мога да победя. На младите кабарета не препоръчвам, много театри не им препоръчвам, защото в умовете ви ще влязат изопачени, неверни неща. Ама ако аз сложа на критика всички тия драми и трагедии психологически, колко от тях ще

излязат верни? Верни ли са? – Не са верни. – Има неща, които са верни, но ако аз ги подложа на своята критика, ще излезе, че не са верни. За пример, вземете драмата „Дантон", е кажете: вярно ли е това? Този автор е събрал тия факти, тъй ги е сближил, че импулсират, но ако тия факти се пуснат във времето, няма да има ефекти. При тези драми хората много пъти плачат, а вънка има хиляди драми, хора бедни минават, заминават, никой не плаче. Питам: защо вътре в театъра плачат, а отвън никой не плаче? Защото актьорите са майстори да представят една лъжа, в действителност то не е, че драмата е така, ама от актьорите зависи, те разплакват. И следователно, от окултно гледище, всяка една драма да бъде вярна, пак трябва да имаме драма, но тя трябва да бъде направена по особен начин и да има известна цел психическа и да произведе известен ефект. И тия автори, и те се домогнали до нещо, не че нямат известен стремеж. Но съвременните романи и драми не са направени по тия окултни правила. И когато идете да слушате тия забавления, трябва да имате едно окултно разположение на ума си, да знаете кое да възприемете и кое да отхвърлите, и даже мене като слушате, да знаете кое да приемете и кое да отхвърлите. А някой път вие се спирате един час за дребнавите факти. Говоря ви за Любовта, а вие казвате: „ние знаем какво нещо е любовта".

Аз толкова години съм изучавал Любовта и едва съм във въведението на Любовта, за себе си казвам – аз едва въведението съм набарал на тази Любов. А вий казвате, че знаете тая Любов. Е, тогава аз бих желал да Ви слушам. Любовта – това е един алхимически закон. Когато вие обичате, ще знаете всичките елементи да превръщате. И вие като превърнете елементите с вашият елексир, няма да има стена, която да не се разруши, врата, която да не се отвори. Имате някой приятел в затвора, но тогава няма да има затвор, който да не се отвори. Няма да има неправда, която да не се оправи. Няма да има смърт, която да не изчезне пред Любовта. Като минете из пътя с вашата магическа пръчица чудеса ще правите. Това е Любовта! И тази магическа тояжка я носи сега Христос. Той казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята". А тази власт е тояжката. И той като дойде, ще почне да маха. И знаете ли какво ще стане? Която къща закачи, ще се оправи. Който човек закачи, всичко туй хората ще почнат да възкръсват навсякъде.

Туй ще вземете във внимание, но от думите ми вие светии няма да станете. Аз не искам светии да станете и съвършени не искам да станете, но искам 75% от одумванието ви още тази вечер да престане, а само 25% да остане. 75% е излишно, абсолютно ще го заличите, а 25% да остане от одумването. 75% абсолютно ще заличите от вашето съзнание, само 25% да остане. Защото, ако не приложите тия две правила, как ще успеете? Тогава аз имах пред вид, да ви дам една задача, но не може да ви дам тази задача,

щом имате тия недъзи. Ще се опорочи задачата, то е една малка задача, до следующия четвъртък аз ще направя изследване да видя 75-те процента ще ги заличите ли и ако намеря, че сте ги заличили, ще ви дам задачата. Но ще внимавате: никаква критика в школата не искам. Който от вас много знае, нека дойде, аз ще го туря тук, на катедрата. Който от вас е много учен, много знае, нека дойде, аз ще сляза, ние сме готови, ще го турим на катедрата, нека дойде. Една задача, ще правим опит. Ако някой мисли, че знае нека си покаже знанията. В скришната стая да няма нищо. Имате светлина, обърнете се към невидимия свят и въпросът ще се разреши за вас. И отношенията между мен и вас трябва да бъдат правилни. А правилото е: аз трябва да имам едно мнение. Ще кажа тъй: добър ученик е, но е немарлив, не говори истината. Е защо е мързелив? Каквато задача му дам, не я решава. Добър ученик, но недоволен е той, каквото и да му направя, то е все недоволен. Окръжающите може да го заобиколят, да му правят всички услуги, той се усеща незадоволен. Тъй може да бъде. Ученик с Учителя еднакво са изложени.

Та сега, общият принцип трябва да се приложи 75% трябва да го заличите. Да видим сега, имате ли воля. Сега ще приложите, аз споменах за кабарета, някой ще каже: „аз зная, казал е някой“. Но аз виждам, аз ви виждам като ходите из кабаретата, няма защо да ми се казва, и виждам какво правите из кабаретата. И жени има и мъже има, които ходят из кабаретата. И после, казват: „нашият учител всичко знае“, и пак питат. Кой ти каза за кабаретата? Хм, значи, ти не си ясновидец, ами ти казал някой. Виждам ви аз, виждам по особен начин, онзи, който е ходил в кабарето, той има лицето на кабарето. Това е една истина. Аз в астралния свят не влизам, но мога да му кажа, защо е ходил в кабарето, и на неговото лице има отпечатък. Цялото кабаре е отпечатано. И мога да му кажа, в кое кабаре е бил и на коя маса е седял, и от каква чаша е пил, и на тая маса кой още е седял, всичко! Неговите очи не са меки, те имат особен цвят, тия очи са игриви: неговите очи играят като на някоя котка. И после, лицето му придобива друг цвят. Всяко едно кабаре има друг цвят. Всяко едно заведение има цвят. Във всяко кабаре живеят такива нечисти духове, които упражняват грамадно влияние на душите ви. Вашите души и вашите сърца, то не е играчка, то е психическа сила, и може и вас да увлече, колцина може да увлече. Сега някои от вас ще кажат: „кой ли е бил този, който е бил в кабарето?“ Не ви трябва да знаете кой е той, защото един ден и вие може да отидете. Аз мнозина съм слушал да казват, какво нещо е това кабаре, да идем да видим какво има в кабарето. Всеки има желание да види какво има в кабарето. Тогава е хубаво да пратим делегати, трима, четирима души, да идат и да видят, какво е кабаре, и да държат една беседа: „какво е кабаре“, за да бъде въпросът решен. Хубаво, прави сте, за краен случай за предпочитане е да се прати една комисия от най-силните.

И туй, имаме една трудна задача да разрешаваме, не е лесно човек да се справи със себе си, със своите мисли, със своите чувства. Една трудна задача имаме по закона на наследствеността, по закона на прераждането на нашето странствуване в света. Трудна задача е, но задача, която може да решим. И аз вярвам, че вие сте от тия благородните ученици, безпристрастни, с умове жадни за знание, със сърца благородни, с благородни дела, с желязна воля, готови за борба. И за туй, което ви казах още тази вечер, ще извадите ножовете и ще кажете: „тъй“, и ще се свърши работата. Няма да говорите много че туй мислим, ама изведнъж ще кажете: „Тъй“! Ама на чисто, с всичките ученици и приятели искам. Или ще ми бъдете ученици и приятели в отношенията си, или не можем да имаме правилни отношения. Трябва да се познаваме, туй е, което Братството изисква!

Абсолютна чистота, абсолютна светлина, абсолютна истина трябва да царува между нас!

Като казвам чистота, туй трябва да бъде идеалът ни, като казвам светлина, туй трябва да бъде идеалът ни, като казвам истина, туй трябва да бъде идеалът ни. – Идеал, към който трябва да се стремим. Дали ще го постигнем, то е друг въпрос. Идеал за всинца ни еднакъв. Ние ще имаме тогава само едно мнение. И аз и вие ще мислим върху този въпрос. И вярвам, че задачата, която ще имаме, ще я разрешим.

Тайна молитва

Аз никога не съм ви слушал да бъдете тъй тихи, както тази вечер. Като че е гробно мълчание. То е един добър признак.

1922_06_11 Както е Он чист

КАКТО Е ОН ЧИСТ

И всеки, който има тази надежда на Него, очиства себе си, както е Он чист. (I посл. на Йоан 3:3)

Сега аз ще говоря върху положителната страна на живота. Ще вляза малко по-обективно, без много философия, т.е. няма да говоря много отвлечено, но близко до самите факти.

„И всеки, който има тази надежда на Него, очиства себе си, както е Он чист.“ Всеки, който има надежда, на кого? – На Христа. Надеждата, казвам, подразбира физическия свят, Божественото, ограничено, проявено тъй, както ние го разбираме. Когато вие искате да изкажете вашите чувства на някой ваш приятел, и ако той е сляп, как ще му изкажете чувствата си? За да ги изразите, ще го стиснете с ръцете си и колкото повече го стискате, толкова повече ще ви разбере. Може ръцете ви да са топлички или студени, тогава онзи, когото стискате, ще получи две идеи: ако ръцете ви са топли, ще си състави една идея, а ако ръцете ви са студени, друга. Сега нещата не само трябва да се създадат, но и да се поддържат. Животът трябва да се развива. Защото каква полза, ако вземете едно платно и само го свивате и развивате? В туй развитие има друг, по-дълбок смисъл. В какво трябва да се развива и очисти човек? Вземете в практическия живот: да кажем, че вие сте много интелигентен човек, но нямате самообладание. И влезе един малък трън в крака ви – ако вие ходите бос, – дето стъпите, не можете да гледате природата: щом стъпите с крака, този трън се налага и върху ума, и върху сърцето, и всичкото ви внимание е насочено в този трън. Някой ще каже: „Ще мине“. Ще минат ден, два, три или десет, и природата ще го изхвърли по един начин, но ще страдате. Другият начин е: сами да извадите трънa и да освободите крака си.

Ако вие се движите в умствения свят, и там има трънища, някоя мисъл ще се забие като трън и около тази мисъл почват да се групират всички други мисли. Ние казваме: „Времето цери“. Да, но и ние можем да се церим, ще извадим тази мисъл. Като влезем в астралния свят, и там има трънища: някое желание може, като един трън, да влезе вътре в сърцето. Като слезем на физическото поле, и там има трънища. В какво седят тия тръни? Вие сте търговец, изгубите, например, 100,000 лева и все за тая загуба мислите. Имате къща, изгори къщата ви, имате жена, умре, и като умре, все за нея мислите, от ума ви не излиза, където ходите, все за нея приказвате, и спъва се вашето развитие. Формата и жена ви – това са две неща различни, самите пари и онова, което те вършат, са две различни неща. Сега казва:

„Който има тази надежда на Него“, с това се подразбира, че той вътрешно, органически е свързан с Бога. В живата природа има неща, които са изхвърлени от Божествения организъм, а има клетки, които са вътре в Божествения организъм. Той съзнава, че е вътре в Бога, ние съзнаваме, че живеем в Бога, туй се отнася не за другите, но за нас, които съзнаваме, че живеем в Бога. Тогава Йоан, който има тази дълбока опитност, казва: „Който има тази надежда, очиства себе си, както е Он чист“. Сега в опитността на всинца ви има две схващания: едни мислят, че Бог всичко може да направи, следователно Той всичко трябва да направи заради нас, а другото схващане е, че ние можем да направим всичко. В туй отношение Бог не прави всичко заради нас, защото ако го прави, прави го заради себе си и тогава няма нужда да съществуваме, нашето съществуване е излишно. Ние едновременно съзнаваме, че Бог работи в нас и че ние работим заедно с него. Иначе има раздвояване в нашето съзнание. За пример: направиш известна погрешка, разкайваш се, но има нещо, което те утешава. Питам: Човек сам себе си може ли да утешава? – Не може. Не може две болни ръце да се лекуват една друга, защо? – Защото едната ако бутне другата, и двете ще страдат. В нашето съзнание има и друго, Божествено съзнание, и като направим погрешка, Божественото съзнание казва: „Не бойте се, аз ще изгладя работата, вървете по пътищата ми“. Духът говори вътре в нас. Сега върху туй говорене мнозина попадат в заблуждение, т.е. те дават по някой път на туй говорене на Духа изключително преимущество, като тяхно качество, и следователно само на тях е говорил Духът по особен начин. Не, аз ще ви докажа практически. Вземете момата, на която момъкът е проговорил първата любовна дума – тя понеже не е чувала такава дума, казва: „Като тази дума няма“. Но попитайте кой и да е момък, и той ще каже същото, попитайте коя и да е мома, и тя е чула все същата дума: и момата е казала същата дума, и момъкът е казал същата дума, обаче те не са разбрали тия думи. Ние, съвременните хора, разбираме, когато някой каже: „Обичаш ли ме?“ – „Хубаво, обичам те.“ – „Аз имам нужда, дай ми 3,000 лева в заем.“ „Обичаш ли ме?“ – „Обичам те.“ – „Деца имам, искат да следват, не може ли да ми дадеш в заем?“ Брат ако си или сестра, щом изповядаш, че имаш любов, казвам: Покажи любовта си. Да допуснем, че аз покажа любовта си, раздам всичките си пари и тия деца свършат учението си, дойдат в България и станат първи министри. Какво ще направят? – Ще направят туй, което всички министри досега са направили, следователно целта не са постигнали. Сега, за да можем да разберем този велик Божествен закон, най-първото нещо е, че ние трябва да бъдем чисти, „както е Той чист“, т.е. организмът ни да бъде тъй създаден, тялото ни, мозъкът ни така организирани и филтрирани, сърцето ни и всичките други органи също, че мислите, чувствата, желанията и действията ни да могат правилно да се изразяват. Сега в нашия организъм има дисхармония: някой път искаме да проявим воля,

но не можем да я проявим. Някой човек се разгневи, удря ти два юмрука и казва: „Аз ще проявя волята си“. Дойде по-силен удар, два юмрука, онзи казва: „Ще простиш, ще извиниш“, и свършва с неговата воля. Следователно волята не се показва чрез юмручното право, силата значи не е там. Тогава в какво седи силата на вашия живот? Всички вие, моите приятели тук, казвате, че познавате Христа, нали? Право е, познавате Го, туй не го отричам, че Го познавате; но познаване от познаване има разлика. Вие можете да познавате Христа тъй, както цветята, или както слънцето, вие можете да познавате Христа тъй, както кристалът познава слънцето, вие можете да познавате Христа тъй, както една жаба познава слънцето, както някоя птица, някое млекопитаещо, някой обикновен човек и най-после, някой светия – те са все различни познавания на Христа. Като кажем: „Познавам Христа“, трябва да знаем как да го познаваме. Аз познавам Христа, обичам го, заради него проповядвам, но животът ми не е изправен, в живота ми има много дефекти, някой път не мога да обуздавам езика си. Някои, като не могат да обуздаят езика си, отиват до там и казват, че и Христос не можел да обуздае езика си, като са нетърпеливи казват: „И Той беше нетърпелив или се гневил: с камшик изгонил търговците от храма“. Защо бедят? – За да се оправдаят, налагат и на Христа. Но това не е философия. Дали е така или не, няма какво да аргументираме, те са други доказателства. Но щом се каже „чистота“, тя подразбира, че никакъв дефект в живота не трябва да съществува. Когато една мисъл е напълно чиста, тя е силна. Всякога чистата мисъл дава сила; всякога чистото желание дава сила. Чистата мисъл и чистото желание, двете заедно, усилват волята. Когато дойдем до светлината на ума, тя ни показва пътя, през който трябва да минем; светлината показва най-късия път, през който трябва да минем. А когато говорим за Истината, тя ни показва начина, по който ние можем да използваме силата, която Бог е вложил в нас. Истината е онази есенция, чрез която човешкият дух може да използва силата, която Бог е вложил в света. Истината е, която ще покаже мелодиите, тя ще ни освободи, Истината ще покаже по кой начин да се освободиш и да се примириш с хората. Е, как? Ти си обрал някого, мъчиш се, той те подозира, не ти говори нищо. Дойде Истината и ти се изповядаш: „Братко, аз ти откраднах парите“. Тогава трябва да постъпите като онзи благочестив американец, който откраднал. Човек може да бъде религиозен, и пак да открадне. От теологическо гледище, туй е вярно, няма да го доказвам. Тоя американец ходил по два пъти през седмицата на събрание и дълго време се е молил, обаче една вечер, като минавал, гледа един богат човек, който оставил торба с пари на прозореца, задига парите, туря торбата на масата и отива пак да се моли. Като рече да се моли, и торбата се изпречи пред него: молитвата му отива до торбата и се връща. Ден, два, три, четири, молитвата не отива по-далече. И тогава казва: „Този дявол пречи на молитвата ми“ и – връща торбата с парите. И ти вземеш

някоя дяволска торба отнякъде и тогава общението между Бога и душата ти се прекратява. Следователно Истината ще ни покаже начина, по който ще се освободим от всички такива торби или дефекти, които ни спъват, да имаме правилно отношение към Бога. Може да са много малки, но и най-малката погрешка спрямо Бога ни спъва от пътя ни към него. Малките грехове, малките неща ни спъват в пътя на живота. За големите грехове Господ не обръща внимание, а за малките. Сега тия недостатъци седят в нашето съзнание като известна добродетел, много наши грехове седят като добродетели. Някой мисли, че е честен човек, че е почтен, но баща му е оставил едно наследство, спечелено все с кражби, и той казва: „Аз не съм го крал, аз съм честен и почтен човек“, но той е наследник на едно незаконно спечелено богатство. Баща ти и майка ти са оставили такава мисъл, едно нечестно богатство в ума ти, туй богатство трябва да го изхвърлиш навън. Всички непотребни мисли изхвърли навънка, да останат само два милиона, сиреч само две мисли, на които ти можеш да разчиташ. Сега, когато говоря по този начин, не разбирам, че трябва да се оставите от света. Сега някои братя и сестри изпадат в две крайности: ако някой рече да дойде при мене да ми говори, другите казват: „Защо трябва да занимава и да безпокои учителя“. Аз пък питам: Защо пък да не ме занимава? Той е свободен да дойде при мене, аз му давам пълно право, но и аз съм абсолютно свободен, да му говоря или не. Той като се обърне, казват: „Хайде, той отива при учителя, какво ще го безпокои“. Не се спъвайте един друг. При това, когато вие идвате, не очаквайте от мене всякога да ви кажа нещо, но вие можете да дойдете при мене с вашето желание и да ви се отговори на мисълта и желанието мислено. Когато ти пожелаеш някъде да отидеш, ти си отишъл вътрешно, отишъл си мислено, след туй с чувствата, после с волята. Най-първо, трябва да отидеш в умствения свят, после трябва да отидеш в астралния свят и най-после да отидеш във физическия свят – в трите свята. Някой казва: „Отишъл при учителя“, но как е отишъл, горе отиде ли? Аз тук го виждам. Най-първо, горе ще идем, в духовното поле, а после на физическия свят. Трима души са учителите, и тримата са един. Нали казва там, че са трима? Отец – аз сега развивам принципиално думата „учител“, – Отец, Който е горе, Духът, Който е в духовния свят, и Синът, Който е въплътен във физическия свят, тримата те са едно. Единият обединява формата, другият обединява съдържанието, а третият – Отец ми, от Който произтича целият живот. Сега, най-първо, вие трябва да имате общение, с кого? С Отца на светлината, от Когото произтича животът, и Него трябва да познавате. Най-първо трябва да познавате живота, и щом имате живот, ще имате движение – движението е Духът. Щом имате движение, ще образувате форма. И тъй, психологически, ето къде се ражда опасността: да кажем, някой мъж или жена – сега разкривам какво казват мъжете, – някои от мъжете почват да се безпокоят за жените си и жените за мъжете си, казват: „Увлякла се или

увлякъл се подир учителя“. В какво седи туй „увличане“? – Увличането може да бъде съзнателно или несъзнателно. Вземете един пияница, увлякъл се в кръчмата, стои един, два, три, четири, пет часа, увлякъл се, по цели дни. Питам, разсъждавам сега, от чисто практическо гледище: Туй увличане принася ли известен практически резултат? Най-първо, изпразва се кесията на онзи, който се е увлякъл; второ, излага се неговото семейство, руши се неговото здраве, следователно туй увличане не е на място. Но „увлякъл се“: този човек е прост, няма занаят, минава един ден, гледа дърводелница, отива да се учи и направя нещо. Питам: Туй увличане уместно ли е? – Разбира се. Един ден той се повдига, почва да работи, подобрява своето положение и онова на семейството си, и живее разумно. Следователно, ако вашето увличане ви разваля като този пияница, аз ви казвам: В кръчмата не стъпвайте. Но ако увличането ви дава занаят, с който вие подобрявате живота си, като дърводелеца, стойте в дърводелницата ми, свършете занаята си. Не мислете, че ако мъжът ви или жена ви се увлече подир учителя, то вашият дом ще се развали, не. Ако той е един истински учител, той ще внесе в душата на мъжа ви повече любов, повече разумност, повече воля, той ще се отнася по-добре с жена си, а ако ти си жена, ще внесе в душата ти повече любов, повече разумност и ще се отнасят по-добре с мъжа си. Туй е закон. Ще правите разлика, къде е увличането: в работилницата или в кръчмата. Ако е в кръчма, казвам: Излез вън, а ако е работилница – Стойте и свършете занаята. Тези, които са се увлекли, не бързайте да ги критикувате: Духът, Божественият Дух ще ги събуди. Има души, които са се събудили. Мъжът иска да спре жена си. Не спирай жена си! Ако Бог е събудил едно сърце, една душа, ти спри се и повярвай, след туй ще имаш отлична жена. Спреш ли я, ще спреш и нейното развитие, и своето. Спреш ли развитието на жена си, и целият дом се разваля. Няма в окултната история един пример, ако жената е спряла мъжа си, и целият дом да не бъде съсипан, или мъжът да е спрял жената, и целият дом да не бъде съсипан. Това значи казаното в Писанието: „Който съсипе Божия храм“. – Ако Бог е дошъл да съгради нещо в жена ти, или в децата ти, в дъщерята ти, не спъвайте никого. Спънеш ли го, по същия закон ще дойде съсипването. Искам от всинца ви да разсъждавате. Вие имате много добри желания, аз виждам добрата страна, вършите всичко от любов, и аз се радвам на тази любов. Но някой път, някой силен човек, като вземе в ръцете си някой слаб човек, стисне толкова силно своя приятел, че му счупи двете ребра от любов. Не искал човекът, от любов, но бил толкова силен, че като стиснал приятеля си, припръщели ребрата му. Ще се пазим, да не стискаме много. Любовта трябва да действа много меко, много меко. Сега има опасност във всички окултни общества, тъй както сме събрани, като една фамилия, има опасност да си причиним много голямо добро, но и много голямо зло – и едното, и другото. Ако един човек ходи из гората и си върти ножа далеч от

теб, малко ти струва, нека си маха ножа, но ако влезе в къщи, дето хората са влезли, и почне да върти ножа, какво мислите, на мястото ли е този нож? Някой казва: „Аз съм свободен да мисля, каквото искам“. Не си свободен, вашият нож ще седи вътре в ножницата, а когато излезете из гората, можете да го въртите колкото искате – вкъщи, между вашите приятели, ножът ще бъде в ножницата, няма да има никакъв нож, ако искате да бъдете чисти. Извадите ли го, вие показвате вашето изкуство; работата зле ще свърши. Сега тия неща вие ги съзнавате, знаете, имате всички желание, но ако вие любите Христа, трябва ли, като влезете в неговата градина, да си опитвате ножа наляво и надясно – по цветята му и на неговите дръвчета? И като влезе Христос да види дръвчетата посечени, какво ще каже за вас? Ако една крехка душа, младо момиче, току-що тръгнало и вие му кажете: „Що си тръгнала по тия глупости, ти си още млада, чакай да си поживееш“. Веднага спирате духа. Какво ще каже Христос, като види това? Ще ви похвали ли? – Няма да ви похвали. Вие на това дете ще кажете: „Върви напред, много добре си започнала“. Дойде ли туй пробуждане, никого не спирай. И после: там, дето духът работи, не се намесвайте в работите на Божия Дух. Преди повече от 15 години бях в Новопазарско, там имаше един евангелист грък, цял ден чете Евангелието и го тълкува, а е кръчмар в селото и продава ракия, но е толкова съвестен, че като дойде някой, казва му: „Слушай, аз не искам да се напиваш, трябва малко да пиеш“. Питат го: „Защо тогава продаваш ракия?“ – „Само така може да ви намеря“, отговаря им. Песимистите казват: „Няма хора, как ще се обърне светът“. Казвам: Човек може да се обърне към Бога и без да му проповядва някой. Но онзи евангелист проповядва със следния пример: една селянка се обърнала, без да ѝ проповядва някой. – Когато била момиче на 16 години, дядо ѝ ѝ дал едно Евангелие. Тази мома турила Евангелието на дъното на сандъка, турила си там и дрехи – чеиз за женитба. Оженва се, ражда дете, но като станало на 16 години, умряло. Тя пада в голяма скръб за него, почва да разтърсва сандъка и намира Евангелието, почнала да чете и така да говори, че почнали да се събират всички жени. Дядо ѝ отива да провери и казва: „Тя 10 пъти по-добре от мен знае Евангелието и по-хубаво го тълкува“. Казал ѝ тогава да се премести в някоя църква. Не е твоя работа, недей я туря в никоя църква, остави я да работи тъй, както е разбрала Истината. Нея Господ я обърнал. Та, първото нещо, от всинца ви се изисква като ученици: не се спъвайте. Ако някой има познания, радвайте се, изслушвайте го, когато говори, пък и онези, които говорят, трябва да бъдат благоразумни, да не вземат всичкото време, да не говорят много. Всички трябва да бъдете досетливи, много досетливи. И тъй, трябва да разбираме човешката душа, като говорим, да знаем. Понякога аз забелязвам, някой човек казва: „Говори ми малко“. Ама аз го виждам, че той е гладен, не е ял. Докато дойде време за обяд, почваш да му разправяш, но той усеща глад и казва: „Няма ли да

свърши?“ Кажи му само един стих. След това остави човека да поработи: едното семе паднало на добра почва, принася плод колкото хиляда, паднали на безплодна почва. Повтарям, от всинца ви се изисква да се изслушвате. Учете се да се търпите, аз с години съм дал пример за това, но вие не сте имали моята опитност. Дойде някой и той почне да ми разправя историята на болестта си дълго, ще минат 10, 15 минути, един час, все за болестта си разправя. Излезе си, дам му наставления. Дойде друг, и той вземе да разправя. Трябва и него да слушам един час. Излезе той – трети, четвърти. Нима трябва да им кажа: „Не говори сега“? Не, ще се научиш да търпиш хората, да се изкаже човекът. Така ще се учиш на търпение. По този начин съм опитал колко мога да търпя. Ще дойде някой, изслушай го. Всякога съм забелязъл, че там, дето прибързват, все грешат, лично аз съм забелязвал, правил съм опити. Някой път аз като разговарям с Духа, казва ми: „Не прави бележка на учениците ми, тяхната погрешка ще се изправи сама по себе си“. Аз казвам: Да, ще се изправи сама по себе си, но дълго време ще мине. И аз разсъждавам като вас. Следователно аз ще им кажа по един деликатен начин, да си изправят погрешката. Но освен че не се изправя тя, а и работата се обърква съвсем. Не че всякога трябва да мълчим, но има време, когато Господ казва: „Не говори сега, мълчи“. Ама аз искам да му кажа, защото ние сме съдружници, той харчи повече пари, ще изяде и моите пари. Тогава ще му четат морал: „Ти не правиш добре“. Не, казвам аз, по-добре да ми изяде парите, отколкото да си наруша мира, за предпочитане е, защото изгубиш ли си мира, парите са отишли вече. Та в известни случаи ние трябва да търпим. Трябва да бъдем умни. Когато правим условие, трябва да познаваме онзи човек, с когото се сдружаваме. Мнозина измежду вас виждат някой човек и казват: „Да го привлечем, той е високо образован“. Той е един голям сом, щом го турите в своята малка мрежа, ще я съдере и малките риби ще излязат. Питам: Защо ви е този сом? На вас не ви трябват такива големи сомове. Я ми кажете един голям сом, който да е свършил нещо, той иска свобода, а малките риби са за предпочитане, в туй отношение, практически са за предпочитане. Да обясня мисълта си. Два малки вола са за предпочитане, отколкото два слона. В България какво ще правиш с тях? Всеки слон ще изяде по 5 крини ориз на ден, 10 крини ориз на ден, е, какво ще правиш тогава, както е скъп оризът сега? За предпочитане са две малки волчета, отколкото два слона, за предпочитане са две малки идеи, които ще свършат голяма работа в ума, отколкото две големи идеи, като слоновете, само да ядат ориз. После ще задлъжнеете. В някои хора има големи идеи. Има един приятел, който 30 години бе като перпетум мобиле, и той дошъл да разреши, да направи ли един заем, за да му помогне и да повдигне едного, или не. Обаче усъмнил се, повикал някои приятели и един почнал да го подпитва. „Виждаш ли ги, искат да ме подпитват, да вземат моето изкуство, да подкрепя тяхната работа, но този въпрос надали ще се разреши.“ Защо? –

Защото той се усъмнил, че някои от приятелите му искат да отнемат изкуството му, да му вземат парите, за да повдигнат работата си.

„И всеки, който има тази надежда на Него, очиства себе си, както е Он чист.“ Първото нещо – трябва да започнете с чистотата. Както Христос е чист, така и ние можем да бъдем чисти. Чистота – това е един постоянен процес, това е една необходимост в живота ни. Тя не може да се даде изведнъж. Всеки ден ще се чистите, всяка вечер, всеки час, всякога, когато ви дойде на ум, не се спирайте, никога не се отчайвайте от някоя мисъл, желание или постъпки. Направили сте една погрешка, оцапаното оцапано, погрешките трябва да се поправят, всичко туй трябва да се очисти. Сега тази чистота има връзка с Христа и само тя може да даде почва, за да дойде Христос да работи във вас. Някои се сърдят, че не посещавам дома им. Ами че слушайте: аз като дойда в дома ви, ще ви попитам: вие повикали ли сте Главния Учител в дома си? Повикахте ли Отца? – „Не.“ – Повикахте ли Сина? – „Не.“ – Ами мене защо ме викате, аз съм третото колело. Ако сте повикали първите двама, да. Аз ще ви кажа: Повикайте тях, когато те дойдат, аз ще дойда, да им прислужвам. Та у всинца ви трябва да легне тази мисъл, както аз я вземам: Любовта турям за синоним на Отца, Любовта така да проникне във вас. Сега аз правя опит, колко е мъчно ние, съвременните културни хора, да приложим Любовта! Много мъчно е. И когато обикнеш някого, онзи, когото обикнеш, става крайно претенциозен. Докато не го обичаш, той на всичко е съгласен, но обикнеш ли го, отведнъж става крайно взискателен. И знаете ли защо? Понеже Любовта вече развива аурата, развива чувствителността, човек става горд. Възлюбиш ли го, става тъй чувствителен, всичко оживява в него, даже и най-малката обида. По-рано той не е обръщал внимание как си го поглеждал или че не си го поздравил, но обикнеш ли го, той е вече взискателен, ти трябва да го погледнеш, да му се усмихнеш, да му направиш услуга, а не си ли внимателен, ще изложиш любовта си на критика. Не само той може да критикува, и други може да критикуват твоята любов. И тогава, ако се критикуваме, на кого трябва да турим 6 по Любовта?

Някой ще каже: „Моето сърце гори“. Но в Любовта има друго едно чувство: когато обикнеш някого, ти го съжаляваш и към него се отнасяш тъй, както към себе си, имаш известно съжаление, да му не направиш някоя пакост. Туй чувство трябва да се проявява, не се ли проявява, то Любовта още не се е проявила в своето практическо приложение. После, в Любовта има друго чувство: да извинявате. Ти ще извиняваш, каквато погрешка и да се направи. То е едно качество на тази Любов. Вашата любов не прави ли тези две изключения, тя не е още Любов, тя не е на Отца, защото Отец не съди никого, в никого не вижда погрешки, Той като

погледне всички същества, все добро вижда в тях. Ние виждаме зло, но Той не вижда зло. Някой ти взел пари. Той ще каже: „Брат ти много добре направи, твоят товар бил голям, тежък, улеснил товара ти“. „Изял ми ястието.“ – „Няма нищо, ти щеше да преядеш.“ Той вижда само добрата страна, обаче ние на земята другояче мислим, заинтересовани сме и, вследствие на това, криво тълкуваме и критикуваме. Сега като говоря така, аз влизам във вашето положение, не мислете, че аз не правя изключение. Ако накарам някого да мине през някоя нива, насадена само с цигански тръни, може да има най-хубавото разположение на духа, но след като премине с боси крака, няма да остане нищо от разположението му, лицето му ще бъде вкиснато вече. Сега, вечерта, дошъл мъжът, преминал през ниви с цигански тръни и казва на жена си: „Я премини през тия цигански тръни“. Жената, като премине през тия цигански тръни, казва на мъжа си: „Виж ми краката“. Сега всяка жена, щом дойде, показва краката си, убодени от тръни. И тъй, ние постоянно газим тръни. Няма какво да опитваме нашата любов с цигански тръни. То не е философия на живота. Сега в една школа вие, учениците, които сте толкова близо, правите същата погрешка. Вие, когато и да е, все ще научите това нещо и без да ви го казвам аз. Защото ако ви прекарат 10 пъти през цигански тръни, единадесетият път ще кажете: „Аз не минавам вече с боси крака“. Ще намерите чехли за краката си. Сега, щом се свържем с Христа, Който е на земята – Христос е на земята! – по един особен начин Той прониква всички същества, живее в техните умове, в техните сърца, и можем да кажем, че ако всичките хора, всички ние имаме тази дълбока вяра в Него, Той е готов да ни помогне. Той е толкова внимателен! Но когато види, че ние сме упорити, Той мълчи. Ти можеш 10 пъти да Го питаш за нещо, Великият Учител на мълчанието вижда всичко, но мълчи. Тъй казва окултната наука на познанието: Великият Учител мълчи. Ако Той намери, че ти трябва да минеш през тази опитност, ще те остави да минеш, погрешка ли ще направиш, ще паднеш ли, Той ще предпочете ти да паднеш, отколкото да те лиши от тази опитност. Ще опиташ това малко падение. Един ден, ако ти се повдигнеш без тази опитност, ще се яви много по-голямо падение от сегашното. За предпочитане е, следователно, малкото падение пред голямото. Ако Той по някой път те оставя, има си дълбоки причини вътре в самото битие, в естеството на самите неща, отдето иде падението. Та ако някои неща се случват, вие ще кажете: „Това са кармически причини, за тях няма да се спирам“. Най-първо, въпросът ще разрешите така: „Има важни причини за това, което ни се случва. Господ ме обича“. А ако речем: „Защо Господ така постъпва спрямо мен“, и да мислим, че той несправедливо постъпва, ние изменяваме реда на нещата, в нас се е загнездил онзи дух на падението – лукавият. „Аз ли съм най-грешният човек, на мен ли тези страдания, аз не съм си отдъхнал.“ Всякога ние можем да си отдъхваме, всеки един от вас може да си отдъхне, всякога,

когато вие се очистите окултно. Сега туй очистване е потребно за вашия физически живот, за домовете ви. Най-първо, окултният ученик има предвид да съгради дома си, семейството си по един нов начин, да създаде нови отношения между мъжа и жената, между братята и сестрите. Старото ние не го отхвърляме. Старото е старо, но новото се съгражда в света, него ние трябва да възприемем и приложим, а туй ново докато го приложим, ще станат доста погрешки. Сега в туй отношение жените може да направят много за мъжете. Само жените са в състояние да изправят мъжете. Аз съм казал и друг път, казал съм това: мъж мъжа не може да изправи, жена не може да изправи жена. Мъжът може да изправи жената – но не с тояга – и жената може да изправи мъжа, но не с думи. Жената може да изправи мъжа с Любов, а мъжът може да изправи жената с Мъдрост, жената с Любов, мъжът с Мъдрост. Турете тия методи, и ако вие, мъжете, не можете да изправите жените, казвам: Вие не употребявате Мъдростта, а ако вие, жените, не можете да изправите мъжете, казвам: Не употребявате Любовта. Един трябва да започне изправлението, двамата не могат да го почнат. И тогава, ако този метод е несполучлив, ще кажа, че не сте приложили Божествената Любов тъй, както законите на съзнателния живот изискват. Сега вие имате такива горещи желания, вие сте пълни с пара и ви уподобявам на един младеж в Търново, който каквато работа вземе, бърза, прокопава известно място за един–два часа, а след два часа ще се умори и целият ден ще почива. Друг един приятел, той ще вземе да изкопае същото място в един ден, но след туй няколко седмици трябвало да боледува. Вие сте от тия българи, които седите, седите и казвате: „Като започна тая работа, отгоре за един месец ще я свърша“. Но животът, който сега сте започнали, не мислете да го свършите за 5–10 години, изисква се цялото ваше съществуване, докрай, за да създадете нещо. И то всеки ден като работите по малко, не по много, целият си живот трябва да посветите в разумна работа. Пък ако свършите по-рано, това ще бъде печалбата. Сега някой път виждам, че моите беседи са символични, искам да ви обясня, но някои неща не смея да обясня, защото ще влезете в по-дълбока вода. Аз държа правилото: някой е заболял, има да дава 100,000 лева, иска от мен 10,000 лева, но те ще паднат в дъното на неговите борчове, по-добре нека фалира той, а моите пари да седят, не да идат в ръцете на другиго: няма да му помогнат. Ако можеш да платиш целия дълг, плати го, но 10,000, то е без полза. Когато ще правиш добро, направи го както никой не го е правил. Да хвърлиш едно камъче в една дълбока яма, туй ни най-малко не значи, че цялата яма може да се затрупа. Та сега, като ученици на окултизма, вие трябва да разглеждате природата. Този закон е верен в следното: когато обикнем някого, ние сме в сила да направим всичко заради него. Когато обикнем Христа така благородно, ние сме в състояние всичко да направим, а когато не можем да направим нещо, туй показва, че не сме Го обикнали, т.е. не че не Го обичаме, но че тази любов е слаба, не

може да даде импулс, подтик. Когато обичаш някого, хич не мислиш, готов си на всички жертви, а когато малко го обичаш, философстваш. Когато обикнеш, казваш: „Всичко ще направя“. Когато не го обичаш, казваш: „Закон има, това-онова“, а когато го обикнеш, казваш: „Готов съм всичко да жертвам, всичко давам“. Тъй седи правилото. Само ако го обичате, тогава го правете. Ако идете да правите нещо без Любов, работите ви ще се забъркат още повече, а ако идете с Любов, успешно ще бъде всичко. И за туй старите жени казват на някоя млада мома: „Ти не обичаш момъка, но ожени се, любовта после ще дойде, ще го обикнеш“. Ако Любовта дойде, влез с нея, не дойде ли, не влизай никъде, не давай задължения. С куче в чувал не влизай. Влезте с Любовта, ако искате всичко в живота ви да върви добре. Сега ние говорим за тази велика, обширна Любов, която засяга всинца ни. Тя е именно, която ще преустрои домовете. Тя ще смекчи нашите чувства, тя ще внесе нови мисли и ще ни покаже как да постъпваме, тя ще ни даде работа и всички ще работят за нас. Когато имаме Любов, целият свят работи заради нас, а когато нямаме, ние сами работим, и затова работите ни не вървят. Та, първото нещо, ще се запитате: обикнали ли сте Христа? Някой ще каже: „Как?“ Не е обикнала Христа онази жена, която не се свърта вкъщи, това не е доказателство, че тя люби Христа, ни най-малко. Тя казва: „Моят мъж е такъв-онакъв, аз ще го напусна“. Тя не е обикнала Христа. Христос казва на жената: „Ти, жена, заради мен ще обикнеш мъжа си, понеже аз го обичам“. – „Ама той е лош.“ И мъжът казва: „Ще напусна жена си“. Христос казва: „Аз обичам твоята жена, ще я обикнеш и ти заради мен“. – „Но не мога да я нося…“ Тъй седи въпросът. Ако твоят мъж те изпъди, ти си свободна, но ако не те пъди и Бог не съизволява, нищо не може да ви развърже от ония връзки, които Бог е поставил. Сега вие казвате: „Много са връзките“. Не искам да ви връзвам, а ви обяснявам връзките, които съществуват. Тия връзки не можем да ги изменим, туй, което Бог гради в нас, не може да се съсипе. От вас искат това: пазете се да съсипвате онова, което Бог гради във вас. Ако Бог е събудил едно Божествено чувство, туй чувство пазете го като едно цветенце, не го съсипвайте, а щом го съсипете, ще съсипете най-благородното нещо в душата си. Не само на вас, но един на друг не трябва да съсипвате, а като ученици отвън, трябва постоянно да работите: и отвънка можем да създадем тази хармония. У всинца ви има стремеж, вие сте герои, юнаци сте, и мисля, че на вас ви трябва нива и орало, лозе и мотика ви трябва. Доколкото аз съм разбрал, вие страдате от безработица, но сте готови за работа. За пример: всеки иска да говори, но казва: „Учителят да отстъпи“. София е толкоз голяма, двама, трима души идете, образувайте кръжоци, почнете да говорите. „Ама да бъде на мястото на Учителя, с хора да почне.“ Ами че вашият Учител, когато започна, с хора ли започна? Знаете ли как започнах аз моята работа? Аз говорех на един, на двама десетина години, а вие искате изведнъж. Българите казват:

„Забий пръчка и пий винце“. Та сега за вас има отлична работа. Разпределете се да говорите на други места в София, на един, двама, трима говорете, не бойте се. Не мислете, че вашата дума казана, ще пропадне, защото онова, което вие ще сторите за онзи жив Христос, Който пребъдва на земята – аз говоря в широк смисъл, – Христос, Който пребъдва по форма, съдържание и смисъл в цялото човечество, в умовете, сърцата, душите им, за този Христос ние ще работим. И сме турили толкоз широки рамки, такъв мащаб, никакви ограничения не сме турили. Има три закона, на които ние по някой път се подчиняваме. Първият е: *Любов към Бога* – в тоя закон изключение у нас няма: Бог ще обичаш със сърцето си, с ума си, с душата си, със силата си. Как? – Ти ще се научиш. Вторият закон е: Всички трябва да бъдете съвършени. Нищо повече. Може *ли* или не? Туй са закони: *Любов към Бога, Любов към ближния* и съвършенство, нищо повече. Можем *ли*, не можем *ли* – това са условия, върху това ние не говорим. Това са три закона неизменни. Съвършенство трябва на всинца ви. Кога ще бъде, сега или след хиляда години, то е друг въпрос. Можем да бъдем съвършени и сега. Съвършенството пък е нещо не абсолютно, то е нещо относително. Аз съм говорил, че ние можем да бъдем съвършени в дребните постъпки. Срещна ви, обидили сте ме, намислил съм да ви ухапя и аз да ви огорча. Духът казва: „Внимавай, не го прави“. Срещна ви, и като помисля, казвам: Аз ще постъпя тъй, както Господ казва. Една сладка дума кажа *ли* тъй, както Господ би я казал – в този момент аз съм съвършен. Дойдете при мене, вие сте ме обидили, аз ви направя една услуга без никаква користна цел, услуга, тъй както Бог изисква – моята постъпка е съвършена. В малките си постъпки ние можем да бъдем съвършени. От вас искам съвършенство в малките думи, в малките дела, в малките действия, навсякъде в дреболиите, в това трябва да бъде всеки един съвършен, тогава ще дойде другото съвършенство. По този начин ние ще можем да освободим себе си от ония дебри на миналото, там има остатъци, остатъци! Само времето може да ни покаже какво ни не достига. За пример, аз често забелязвам хората, следя някой младеж, духовен е, ако ти кажеш някоя дума непредпазливо, току изведнъж се появява един цвят, цял един преврат става в него. Та ние трябва да бъдем внимателни, аз виждам лошите последствия от лошите думи. Някой път трябва да работиш много време върху една лоша дума, докато поправиш нейните лоши последствия.

Та сега заради този жив Христос, ние ще приложим тия три велики закона: *Любов към Бога, Любов към ближния* и закона на съвършенството – за да бъдем чисти. А другите неща, бъдете уверени, всички други неща може да се разрешат, има правила, но когато ние приложим в живота си първия, втория и третия закон. Казвам: Така ще живеем, всичко друго ще тръгне в своя нормален път. Аз вярвам във вас, и някои ваши недъзи

отдавам на следното: някой човек му се изкълчи кракът, дойде друг, намести го криво и той, като рече да ходи, завърта се кракът, но дойде друг, намести го право, и върви право. Мнозина от вас са ония, на които изкривили крака и наново трябва да се намести. Не че нямате добро желание, имате, но мнозина изповядват и казват: „Искам да бъда кротък“. Една сестра постоянно се оплаква, че не е кротка, не е смирена, иска да бъде, всичкото желание има, изкаже се, но обиди някого и после плаче, моли се, Господ да ѝ прости погрешката, обещава да бъде по-добра. Но на другия ден пак ще извърши същото. Всеки ден същото. Казвам: Кракът ѝ трябва да се намести. Всеки ден обижда, плаче, бори се, има желание. Някой ще каже: „Тя може туй да иска“. Казвам: Имате желание, но има неща в нас, които ни куцат, известни дефекти, недостатъци, които трябва да се изправят. Та е потребно от всички ни колективно действие, да помогнем да се оправят краката на място: по някой път колективната добродетел трябва да дойде, за да помогне.

И тъй, чистота ни е потребна, да бъдем чисти, както Христос е чист. Тогава ще разберем добрата воля на нашия небесен Баща, Който ни е събрал днес на това хубаво място, да се радваме на Неговата хубава градина, на птичките, при хубавата водица, на хляба, който имаме, на обяда. И сега Господ отгоре ни е теглил отгоре един покрив, една завеса, вижте колко е внимателен, казва: „Няма да те разберат при това мое слънце“. Но туй вършат нашите приятели, съзнават, че другояче щяхте да слънчасате. Понеже аз говоря такава важна беседа, казват: „Теглете тази завеса малко, да не слънчасат“. Иначе нямаше да ме разберете. Те имат доброто желание да разберете Словото и да го приложите. И тъй, какво ми казват те? Ето какво ми казват (ще кажете вие, духовете говорят на нашия учител!), ето какво говорят небесните жители, онези, които искат да ви направят добро: „Кажи им, че ние ще им окажем всичкото си съдействие, нека започнат работа, стига да приложат трите закона, и домовете им ще изправим, няма да остане нещо, което да не изправим, всичко ще оправим, но да приложат законите: *Любов към Бога*, *Любов към ближния* и *съвършенство*“.

Ще се учите, те ще ви учат. После казват: „Този Дух, когато дойде, ще ви научи, дълго време ще ви учи и ще се научите“. Тъй казват отгоре, ще имате всичкото им съдействие. А нашият Баща? – Ето какво ми казва Той: „Когато те извършат всичко, аз ще ги благословя“. – „Те ще извършат, вие ще възприемете, а Аз ще ги благословя.“ И всичко ще тръгне. Това е Словото.

Беседа, държана на 11 юни 1922 г. на Витоша.

1922_06_13 Характерни черти

ХАРАКТЕРНИ ЧЕРТИ

Тайна молитва

Когато ви се задава някоя тема, ще изтъкнете нейните черти, които изпъкват - очебиещите черти.

Сега, кои са характерните черти на вятъра? Най-важните черти?- Движенив. Второ, какво той извършва, туй, което всички забелязват? - Прохлада. Трето? - Разнася семената, улеснява дишането на растенията. После вятърът улеснява пречистването на атмосферата, образува дъждовете, пренася влагата, след това руши скалите, почвата. (Обаждат се от много страни: Изменя лицето на земята.) Това не е съществено, това изисква дълъг период от време, за да се докаже.

Сега ще ви дам една тема за характерните черти и разлика между добрия и лошия човек - "Разлика между характерните черти на добрия и лошия човек." Ще опишете най-характерните черти, които изпъкват. За пример, по какво се отличава един добър човек? Първото качество е, че добрият човек ще те нахрани, като отидеш в дома му, а лошият ще те набие, той ще ти покаже веднага пътя. (Обаждат се: Отличителната черта на добрия човек е, че той е филантроп.) - Това са отвлечени качества. Добротата е сила, тя се проявява в разни качества. Така ще се научите да мислите правилно. По този начин вие ще въздействате на вашия ум. Можеш ли да опишеш един вълк, че той е благороден? Можеш ли да опишеш една овца, че тя е свирепа?

Сега, темите последователно ще ви се задават. Ако аз не присъствам, през цялото лято ще имате по една малка тема. Не пишете много. Много не пишете, но го задръжте за себе си. Хамбарът ви трябва да бъде пълен, трябва да бъдете предвидливи, който дойде, не трябва да му давате всичкото жито, а по една крина. Представете си, че вие сте един сказчик, у вас ще има желание, каквото знаете, да го кажете на един път. Ако държите втора беседа, какво ще кажете, ами на третата, четвъртата, петата какво ще кажете? Затуй ще разпределите материята си хубаво. Хубаво е да се спирате, но важното е да спестявате времето в много отношения. После, да се направи една тема за една седмица, то е доста трудна работа. За вятъра ви трябва най-малко един месец, да направите една добра тема. Добрият проповедник прави една проповед за една седмица, а лошият всеки ден ги прави. Трябва да знаете, че една хубава мисъл, която сега ви изпъква, не се явява от един път и затуй на вас ви трябва дълго време да

мислите, че да почнат тези мисли да прииждат. А щом почнат да прииждат, тогава ще ви наведа на следващата мисъл - от всяка тема да изваждате поука за вас си. Вятърът за какво служи? След като направите темата, искам всеки от вас да вземе обезателно едно тефтерче. Ще отбелязвате в туй тефтерче какво прави вятърът, какви добродетели има. Неговите добродетели вие имате ли ги? После - какво прави изворът, съответно на него правите ли вие тези добри работи? А като почнете тъй да мислите и да си задавате тези въпроси, ще се възпитавате. Ще се попитате: "Разхладявам ли аз като извора цветята, духам ли аз като вятъра, нося ли дъжд за растенията, подобрявам ли кръвообращението?" Така ще извадите по 3-4 поуки от всяка тема за себе си - вие какво трябва да направите. За да стане извор, трябва вода. Изваждайте за себе си поука от темите... Вие продължавате ли с вашите упражнения? (Остава още една седмица.)

Втората тема "Ползата от цветята".

Сега ще правите едно упражнение, малко упражнение ще ви дам, ще го правите по две седмици, за четири седмици. Ще го правите сутрин и вечер. Ще затворите дясната ноздра и през лявата ще вдишвате, като броите ритмически до четири. След туй ще спрете, ще затворите лявата си ноздра и ще броите до осем, като издишвате. По шест пъти ще го правите. Едно вдишване и едно издишване за един път ще го смятате. През втората седмица ще бъде по седем вместо четири. Вечерно време ще започнете през дясната ноздра.

Сега за събирането, може да се събирате и тук. После ще ви дам да прочетете в клас "Камо грядеши" за през цялото лято. Всеки от вас ще си отбележи най-важните мисли, най-съществените мисли от романа.

Следващия вторник, ако съм тук, пак може да ви държа беседа, ако не - вие ще се съберете, ще четете описанието и разликата между характерните черти на добрия и лошия човек, ще си направите извадки. Може да четете лекциите. Всички ще си вземете тетрадки, ще ги препишете, защото туй, което мине през ръката ви, то ще ви ползва. Туй, което е печатано, то не е полезно. Ученик, който иска да се учи, той трябва да ги препише и да ги има като свещени, а обикновените работи могат да се печатат. Ще пишете в тетрадките чисто, защото трябва да се стремите да развивате всички добри качества в себе си. Сега, от беседите ако искате да четете, може да прочетете следващите: "Житното зърно", "Талантите", "Мир вам!", "Необходимостта да познаваме Бог", "Страхът", "Колко по-горе стои човек от овца!" Колко станаха? -6. Според времето, ако имате време, може да прочетете повече.

Тайна молитва

На вас ще ви дам една малка задача за една седмица. Сутрин ще станете и ще изчистите обущата на всички. Колкото обуща има, ще ги почиствате през цялата седмица. Ако на обущата не трябва да има кал, колко повече на сърцето! Забележете си хубаво, ще произнасяте: "Тъй както аз почиствам тези обуща, така живата, Божествената Истина да очисти моето сърце."

13 юни 1922 г., вторник, 19 ч. и 30 мин. София

1922_06_14 Какво се изисква от ученика

КАКВО СЕ ИЗИСКВА ОТ УЧЕНИКА

16 Лекция
на I Мл. ок. клас,
14.VI.1922 г. сряда,
София

Упражнение за следующия път ще имате: „Скъпоценните камъни“.

Какво се изисква от ученика.

Сега думата „ученик“ ще взема в едно ограничено значение. Човек е ученик, докато се учи, докато е в училище. То е особено състояние на ума. Или в окултен смисъл казано: ученик си само докато си в контакт с Учителя или във връзка с Учителя си. Щом изгубиш връзката, ученичеството престава. За да бъдете в постоянен контакт, потребни са послушание и внимание. Защото законът е такъв. Послушание може да имаш само към висшето, към Божественото. Там се изисква абсолютно послушание. А по отношение на нисшето, то трябва да ни слуша, то трябва да има послушание и внимание към нас. Ученикът трябва да има абсолютно послушание към Учителя си и туй послушание трябва да произтича от неговото съзнание. Преди да е отишел при Учителя си той трябва да има послушание и трябва да го познава или, като отиде, да се старае да го познае. Той трябва да има всичките сили и способности и туй вътрешно чувствуване да познава Учителя си. Връзката между Учителя и ученика не е връзка мимолетна или връзка, която сега се образува, тя е връзка на хиляди години. После ученикът не трябва да се разколебава от несполуки, които може да го сполетят още в началото. Светът, в който Учителят живее, е абсолютен, не търпи никакво невежество. Тези сили, тази атмосфера, в която Учителят живее, е жива и всеки, който влезе там неподготвен и се опита да каже някоя измама, го очаква смърт, нищо повече. Сега когато казвам, че го очаква смърт, туй е тъй естествено, както когато извадите риба от нейното естествено състояние, от водата, какво ще стане? – Ще се задуши във въздуха. Значи във вас трябва да има послушание и внимание, трябва да се образуват тия нови чувства и способности, в които може да реагира новата среда. Щом влезете в атмосферата, в която Учителят живее и сте неподготвени, непременно ви очаква смърт. Ще разберете, че туй отношение е естествено. Може да помислите защо трябва да умрете. То е все едно да попитате: Защо рибата трябва да умре? – Защото тя не може да диша. Попитайте съвременните електротехници колко са внимателни с електричеството; електричеството

поврежда хората. Ако барнеш някъде, ще получиш такъв силен удар, няма да те пита. Изисква се умение, човек трябва да знае как да бара. Барнеш ли там, без разлика, ще приемеш такъв силен удар, какъвто не си виждал. И ако го запиташ: Защо прави така, ще каже: При мен изисквам учени хора, да знаят повече от мене и всеки, който знае по-малко, приема ритник.

Сега трябва да знаете, че тия тела, които вие имате, може да станат проводник или на електричество, или на магнетизъм. Тогава аз определям: Може да бъдете проводници на тъй нареченото – аз ще употребя думата – черно електричество, електричество, което произтича от тъмнината. Тялото възприема и магнетизма, който произлиза от тъмнината. То възприема и електричеството, което произтича от бялата светлина и магнетизма, който произтича от бялата светлина. Сега разсъждавайте: Имате магнит, при този магнит имате игла и той я притегля. Самото желязо ли привлича иглата? – Не, то е токът, който тече. Токът е вътре. Когато този ток се изгуби, желязото нищо не струва само по себе си. Следователно, същевременно вие трябва да наблюдавате и себе си, какви токове текат вътре във вашата душа. Ако се намерите в стая, свирите на някое пияно, някои от клавишите не издават правилни тонове, какво ще кажете? – Има дисхармония, трябва да се поправят, трябва да се нагласят. Щом във вашата душа се яви известна малка дисхармония, непременно трябва да нагласите вашите жици, да видите къде се е разгласило. Най-първо ще намерите дали е във вашия ум. Вие имате три октави; ще видите дали е в първата октава на ума, дали е във втората октава или в октавата на физическото поле. Всяка една октава е разделена пак на три октави. Запример, ако направите един опит: да кажем имате разположение някой път да контролирате волята си; вземете една игла и на някое място боднете, забодете два или три милиметра на някое дебело място в тялото и се постарайте да не се измени вашето състояние, т. е. след като я забодете, да си запазите равновесието. Когато правите опита и турите иглата, ще забележите, че ще се яви едно колебание. Боднеш, махнеш, боднеш, махнеш... ще се поколебаете веднъж, дваж. Четете колко пъти. После дали изведнъж ще вземете един милиметър, два милиметра. Няма да му мислите много, а ще правите опита. Ако после се яви малко страх, опитайте един, два, три, четири, пет пъти, докато се решите да боднете. Туй съотношение е математическо число, което показва в какво състояние се намира твоят организъм, колко време се изисква, за да се тонира. Забележете някои деца искат да прескачат някоя река, засилят се, дойдат до реката, спрат, върнат се назад пак, пак дойдат, пак спрат. Така веднъж, два, три пъти, най-после придобият кураж, един стремеж и казват: Или в реката, или ще прескочим, и минат съпротивлението. Сега вие за да се тонирате, има ред препятствия във вашите умове и сърца, които трябва да се премахнат. Много от знанията, които днес имате, променят характера

ви в една посока и ако дойдат големи изпитания, всичко туй от вас...

И после ще кажете: Едно време аз бях по-благороден. Но благородното всякога е благородно, диамантът е всякога диамант, златото е всякога злато. Защото онзи, който е имал сила да превърне един нисш елемент във висш, той като знае законите в света, няма сила, която може да видоизмени резултатите на неговите действия, няма сила, която може да превърне златото в по-нисш елемент, освен той самия. Следователно, ще гледате да турите най-благородния запас от енергии в тялото си, в мозъка си, в сърцето си, които природата употребява за човешкото развитие. Тия центрове ще гледате да ги тонирате и вашия слънчев възел, областта над стомаха. Симпатичната нервна система гледайте и тя да е добре тонирана. При туй имате някой път някое неприятно чувство, не можете да се освободите от него. Туй неприязнено чувство има отношение към черния дроб. Ще тонирате вашия черен дроб, ще поговорите малко мислено на тия клетки.

Сега някои от вас започнали ли сте онази задача? Колко души започнаха? Но трябваше да ви дам една формула. Вие казвате, че се отричате за една седмица от парите, че не ги признавате, но какво трябва да турите на тяхно място? Тогава ще кажете така: „Започвам да работя с Божествените добродетели, които живеят в моята душа“; това ще казвате всеки ден, докато свършите. Туй трябва да имате като пропуск. Тръгвате да изпълните задачата, ще кажете: Туй е пропуск. В ума си ще го повтаряте. С нова идея трябва да започвате. Вие се отказвате от парите, но нямате равносилно, напущате оръжието, но нямате друго. Значи започвате да работите с Божествените добродетели, с тях ще отваряте човешките сърца и ще побеждавате. С парите ще платиш на този човек, на онзи, ще си пробиеш път, нали? Не изпущайте ни най-малкия случай, ще бъдете много умни, учениците трябва да бъдат много досетливи. Сега ще ви приведа един пример: Един окултен работник решава да изпълни Волята Божия по известен начин. Отива на едно място, няма работа, отива на второ – няма работа, ден, два, цяла седмица, почти е на отчаяние. Фамилия има, деца има, а не може да изкара нищо.

Един ден като се връща, гледа едно момиче пада на пътя, счупва му се кракът. Взема той това дете. Ако сте вие, ще кажете: „Що ми трябва такава бела, има лекари“. А той взема това дете, пита го къде живее, (то е дете на един фабрикант), занася го у дома му. Туй дете му отваря път за работа. Бащата на туй дете от признателност му дава работа, той бил фабрикант.

Значи ако ти отминеш последния случай, няма да намериш работа. Ще използвате последния случай, вие не знаете – той е първият. Та при

малките работи, които може да пренебрегнете, може да изгубите най-добрия случай да реализирате плана си. Защото някои от вас мислят, че като влязат в окултната школа, всичко ще се отвори най-лесно. Но там по някой път ще ви се създадат такива големи мъчнотии, че ще се намерите в чудо, ще се разкайвате десет пъти, че сте влезли вътре, ако не разберете законите. Тъй се разкайват онези, които пътуват по Атлантическия или Великия океан, хване ги морската болест и почнат да съжаляват, понеже не могат да се върнат; но като минат океана – туй повръщане престава. Няма какво да съжалявате, че сте влезли в една окултна школа. Бъдете смели и решителни, нищо повече! Но туй казвам на онези, които са готови; които не са готови – да седят отвънка.

Разбира се, в една окултна школа няма да се стараете да спрете процесите на природата. Ще ограничите този процес в неговите естествени граници. Този процес може да е процес на чистене, може да е процес на растене, може да е процес на пробуждане на съзнанието. Сега всичките неприятности произтичат от процеса на чистенето. Щом дойде чистенето, там вече има неприятности. Природата, когато някой дойде при нея, тя иска да го пречисти. Сега, да кажем, някой път вървите по пътя, гледате някой човек, искате да знаете какво мисли той, във вас се зарожда едно желание. Когато хората са гладни, какво мислят. – Всички мислят. – Има една обща черта, която е у всички – всички искат храната. Но един желае само хляб, друг желае месце, печена кокошка, някой желае баница. Различни са мислите, всеки иска нещо специално, всеки иска да се нахрани. Но в туй нахранване се различават образите, всеки има различен образ. И ако дълго време наблюдавате човешкото лице, онзи, който иска да яде месо, лицето му придобива известна окраска. Ще ви кажа следующия случай: Гледам една дама от висшето общество, много красива, с воал, толкоз красива, че човек не би помислил, че в нея се крие нещо тъй отвратително, влезе в една колбасница, сне си воала и като че туй първото съзнание съвършено се измени в нея. Лицето ѝ се измени, очите, както у едно месоядно животно, гледа едно парче просто тъй, както едно животно. Изгуби се съвършено красивото лице. След като си тури месото в чантата, тази маска пак се постави, пак дойде благородното лице. Казвам: Две лица има тя. Тя се забравя, не може да се самовладее. Вдаде се в туй месце, какво приятно впечатление ѝ произведе вътре, измени се лицето ѝ.

Следователно, вътрешните образи, които имаме скрити, при даден случай постоянно изменят лицето. Всяка една мисъл съдържа много образи, може да е сложна мисъл, цял един процес. Напр. мисълта „храна“, когато си гладен, то е цял един процес, ред образи може да изпъкнат. Може да изпъкне образът за супа, направена от пиле или пуйка с фиде, или оризец, може да изпъкне образът на едно печено прасенце, хубаво, отгоре с

горчица, малко хрян турено, или може да изпъкне образът на свински кебап със солчица, с червен пипер, после да изпъкне образът едно шест годишно вино, шампанско вино, после малко печено, режеш, ядеш и туряш винце и ред други образи. От всичко туй ти се въодушевяваш вътре. Такава една обстановка – това е поезия. Понеже светът е преходен, представете си, че изгубвате парите си и минавате покрай някоя гостилница, дето всички тия работи се пекат. Какво ще направите? – Ще въздъхнете. Преди години аз отивах на разходка във Варна. Един гимназиален учител, когото бяха изключили, ме придружаваше и се разговаряхме философски. Минаваме покрай една гостилница, дето се пекат кебапчета, той въздъхна и каза: „Туй е живот; едно време и аз живеех щастлив живот“. Неговата философия рухна. Почна да ми разправя за нещастията си. Рекох: Туй, което за теб е нещастие, за мен е щастие. Мен да ме турят при тия карначета, ще бъде нещастие.

Старите навици, които имате, ще се възпламенят. Като минавате покрай някоя гостилница, веднага ще въздъхнете, може да сте окултен ученик. Някой път може да ви прекарат, дето се пекат най-хубавите карначета, не мислете, ще минете през едно голямо изкушение. Ще минете през едно голямо изпитание, то е временно. Ако не се опомните – туй е вярно – много желания, които човек е имал преди хиляди години, може да възкръснат. Не мислете, че нещата са мъртви. Нещата изискват само известни условия, за да се подновят. Сега вие може да запитате: Как може да изпъкнат тия противоречия в ума на един ученик? Много естествено. Представете си една гъсеница, която се е превърнала в пеперуда, но е забравила да промени формата на своето съзнание, носи и двете съзнания. Представете си, че в даден момент обръща погледа си, иска да яде листа. – Тя ще се спъне. Не ѝ са потребни листата, тя има хобот и туй съзнание на хобота трябва да го упражнява. Един ученик може да се спъне със своя минал живот, той иска да възкреси старото и ще падне под изкушение. Ще се спънете, ще имате падане. А падането значи повръщане към старите форми. Нищо повече! Значи ще кажете рязко в себе си: „Това ми е непотребно, моето съзнание е минало през това състояние, ще употребя новите условия“. Допуснете сега, че вие сте на изпит, ученик сте, но сте имали слабост да упражнявате лъжата, най-първо бялата, после черната, като една необходимост. Решавате се вие да живеете при един господар, който е малко строг. Направите една погрешка, колебаете се да кажете истината или лъжата. Вие ще кажете лъжата, за да не си изгубите службата.

Ще мязате на онзи български офицер, който веднъж казал истината и го наказали. Един български офицер с добър характер, турят го да завежда конюшната, обаче, случва се, че умира едно магаре. Той разправя на

полковия как е умряло магарето и той го наказва със седемдневен арест, че не взел мерки да не умре магарето. И той казва: „Господине, аз за първи път ви казах истината и вие ме наказвате, до сега толкова лъжи съм ви казал и не ме наказахте, отсега нататък няма да говоря истината“. Може да се случи, като кажете истината, да ви арестуват седем дена. Този арест е вече от невидимия свят. Той за първи път казал истината, арестуват го, защото по-рано не е говорил истината. Обаче в нашето съзнание да не остане мисълта, че щом говорим истината, ще ни арестуват. То е за другите случаи, дето не сме казвали истината. И обратното е вярно. Щом сме казвали много пъти правото и един път кажем лъжата, ще ни възнаградят. И когато един човек забогатее материално, то е едно наказание. Наказание, белег на физическото поле на човек, който забогатее. Всички богати хора ще изгубят своя мир, своето спокойствие. Туй не значи, че не трябва да бъдете богати. Трябва да бъдете. Но за богатството трябва един силен и устойчив характер. После не мислете, че като ученици всичко, каквото съществува, е за вас, че в дадения случай, каквото се изпречи пред вашите очи е все за вас. Не. Да кажем, че вие вървите по пътя си и минавате край една градина, насадена с ябълки. Господарят го няма; вие може да си позволите да откъснете някои плодове, но тази градина не е заради вас. Ако е определена заради вас, господарят на градината ще бъде там, той ще ви спре на пътя и ще ви покани. Щом произнесете тази формула, той ще ви спре. Преди години тръгваме от Варна пеша да минем през Стара планина за Бургас. Придружаваше ме един приятел със своето колело. Заваля силен дъжд, пътят стана кален, той нарами своето колело, отиваме до Камчия. Тя придошла, до четири километра цялото пространство залято, трябва да се събуем до колене, да се гази вода. Този приятел казва: „Как ще минем, трябва да се спрем“. В същото време се задава един българин с кола и хубав кон; спира се там при една кръчма. Кръчмарят казва: „Този човек може да ви пренесе, но той е един сбъдничав човек, може да ви направи услуга, но кой знае – до сега никому добро не е направил“. Казвам: Ние ще го опитаме. Аз отивам и казвам: Приятелю, ние не искаме да се качим на твоята каруца, но да турим само колелото, а ние пеша ще минем. „А, на радо сърце, каза, пък и вие се качете на моята кола“. И той ни прекара. Значи човек, който може да носи колелото, може да носи и теб, пък който не иска да носи колелото, няма да носи и тебе. Когато човек постъпи съобразно един закон, той работи съобразно всичките условия. Божествените закони нямат изключения.

В краен случай ние бяхме решили и без каруца. Назад нямаше да се връщаме, можехме туй колело да го носим ние. Бяхме решили и да няма каруца, да минем. Човек трябва да реши. Да не каже, ако има каруца, тогава ще мина. Има, няма, ще каже: „Ще мина“, тогава каруцата ще дойде, пък и лош да е човекът, той ще направи услуга на вас. Вие може

да направите погрешка. Може при вашия мост да не бъде таз каруца, вие ще решите да минете. Ако дойде, то е едно преимущество, ако не дойде, пак трябва да минете. Може до колене да има вода, ще минете напред, няма връщане.

Сега вие окултните ученици не трябва да бъдете ексцентрични, даже светът не трябва да подозира опитите, които правим, никакви други лица. Туй, което вършите, трябва да бъде естествено. Англичаните някой път се събуят боси, правят си упражнението. В Англия сутрин някой професор излезе, тръгне по пътя, прави своето упражнение. В България го считат нещо ексцентрично. Какво от това? Или вземеш мотика, излезеш. – То са все упражнения. Именно там ще се калим. Да изменим обикновения ред на нещата, защото този ред не е най-красив. Трябва да се създадат по-красиви форми за работа. Но ще се стремите всички да бъдете искрени спрямо себе си. Голяма искреност. Човек трябва да бъде искрен. Никога пред себе си не трябва да потаява своите погрешки, ни повече, ни по-малко. Всякога погрешките може да си ги прощава, но да не ги извинява. Може да ги прощаваш, но да ги имаш пред вид за втори път да ги не правиш. Нищо повече. Не се извинявайте нито с условията, нито с кармата. Знайте, тя е грешка, един факт, констатирайте го и не трябва да се извинявате. Нищо повече. А след време, когато надраснете и дойдат онези по-светли мисли, желания, тогава може да разглеждате въпроса по-другояче.

Второто упражнение ще бъде: „Най-силната добродетел на ученика“. Да видим коя ще извадите. Всеки един от вас ще каже най-силната добродетел. Нали някой път уподобяваме добродетелите на скъпоценните камъни. Когато опишете скъпоценните камъни, ще опишете техните характерни черти. Най-характерните черти на скъпоценните камъни кои са да се обяснят. Вземете водата за пример. Кои са характерните черти на водата? – Водата има най-малко съпротивление, отличава се с неустойчивост. Тя е неустойчива – една от характерните черти на водата. Защо да бъдем ние устойчиви или неустойчиви? Тъй седи въпросът. Неустойчива е, за да добие ние устойчивост. Думата „неустойчивост“ значи приспособява се към всички условия и добро, и зло едновременно. Сега друго качество да кажем, друга характерна черта. После ще вземете, че тя измива, изчиства, има свойство да чисти. После има свойство да разхлажда човека. Туй, което простите хора разбират, най-първата черта, която се забелязва от всички хора. Попитайте един овчарин, той да ви опише какво нещо е водата. Той ще ви каже най-характерната черта. После ще турим ония черти, които казват учените хора. То е по-дълбоко разбиране.

Или да вземем светлината. Характерната черта коя е? – Да осветява пътя, хвърля светлина на пътя. Характерната черта на водата е, че улеснява живота. Защото там, дето няма вода, няма улеснение. Всичките улеснения се дължат все на водата. Животът зависи от водата. Всички сега се събират близо до водата. Може пороите да влекат къщи някой път, обаче седят там, защото има вода, условие за живот. Сега вие сте ученици, нали? Ще изтъкнете характерната черта на скъпоценните камъни. Общо ще се спрете. Там десетина камъни има, които познавате. Характерната черта на камъка. Защото и човек след време може да стане скъпоценен камък. В най-общи черти пишете. Опишете ги защо ги наричат скъпоценни. Някои имат по-голяма цена. Но защо на някои цената е по-голяма, на други по-малка, причините за това и т. н. След туй опишете ползата от скъпоценните камъни. Скъпоценните камъни действуват възпитателно. Една подбудителна причина: всеки иска да има скъпоценен камък, а то е вече една придобивка. Всеки един скъпоценен камък е фина енергия, събрана, кондензирана, от която човек има нужда, кондензирана енергия в камъка вътре. Някои от тия камъни изгубват някой път силата си. Един камък може да придобие и да изгуби своята сила и своя блясък. Изобщо хората ги носят на пръста си и те отново се тонират. При някои хора се тонират, а при други се детонират. Добре, тогава като пишете върху скъпоценните камъни, ще мислите може ли ние да бъдем скъпоценни камъни. Ще кажете: Може. Какъв камък искате да бъдете? – Може да бъдете скъпоценен камък като всички скъпоценни камъни: като диаманта, рубина, сапфира. Много няма да пишете, вкратце. Туй, което знаете. Сега може вие да зададете въпроса: Защо избирам тия предмети? – Защото окултно ще ви повлияят. Дали вие ще напишете нещо или не, то е друг въпрос, но като насочите ума си, ще ви повлияят. Всяка една тема в окултната наука принася полза; щом мислиш за някой предмет, ти се ползваш и получаваш туй, което е необходимо за твоето развитие. А то е важно за вас туй, което ще придобиете. Например, като търсите най-силната добродетел на ученика, тъй като мислите върху нея, някои може да кажат: Любов, вяра, надежда, милосърдие, много работи може да минат, много мисли, а там е ползата. Вие може изведнъж да се не домогнете. В дадения случай всички добродетели са еднакво силни, т. е. при различни условия разни добродетели играят роль. Ако си на бойното поле, главна добродетел коя ще бъде? – Смелостта. Ако си в някоя болница? – Милосърдието. Ако си в училище? – Послушание. Ако си някой работник? – Трудолюбие. Ако си слуга при някой лош господар? – Съобразителност, да знаеш всичките черти на господаря си, та като влизаш, да знаеш как да постъпваш. Аз веднъж гледах едно малко кученце, много интелигентно. Хвърлиха му един кокал и то се спусна и взема кокала, но дойде едно голямо куче и почна да го гледа, и онова го гледа и отстъпи, взе голямото куче костта, а то почна да обикаля около него, като

че нему е много приятно, че то взе тази кост. Ето едно куче, което има такт и съобразителност. И твоят господар е като голямото куче, дай му костта да я изяде. Ами че така е. Сега костта може да е служба. Искаш някоя служба, отстъпи я, няма защо да се бориш. Той има физически сили, всичко ще направи. Благоразумно е да отстъпиш, то не е страх. Благоразумието е спестяване на време и енергия.

Сега вие ще си продължавате да се събирате. Ще гледате да имате хармония, да спазвате хармония между себе си. Имайте пред вид, че всеки, който прави пакост на другите, прави и на себе си. Тъй щото в какъвто и да е смисъл, комуто и да я правим, в нашето съзнание веднага ще има отглас, и значи за себе си я правим. Защото тези наши лоши постъпки са дисхармонични образи, некрасиви, които ние сме нарисували. А доброто, това са красиви форми и образи. Например една круша, която е сладка, а друга горчи. Защо горчи? Тези горчиви плодове показват, че за бъдеще ще бъдат егоисти. Тя казва: Аз не си давам плода. Горчив го е направила, за да не ѝ бутат плода. Смешно е, обаче умният човек може този горчив плод да го употреби. Някой път краставицата горчи, казва: Не искам да ме ядат. И не ги ядат; все търсят сладки краставици. Искам да бъдете умни и прилежни ученици и да знаете, че вас ви следят, всяка ваша постъпка се хроникира. Има детективи, пуснати подир вас от двете страни: от Бялата ложа и от черната ложа. Едните хроникират вашите добри постъпки, другите хроникират вашите лоши постъпки. И едните, и другите за бъдеще ще използват тези постъпки. Онези, които хроникират вашите лоши постъпки, чрез това психологически ще изучават вашата душа, за да може да ви привлекат на своя страна. Туй е целта. Всички искат работници. И едната, и другата страна искат да ви привлекат, да ви убедят, че пътят, по който те вървят, е най-добрият. А най-добрият пък за ученик е този, в който неговата душа се освобождава от миналите връзки, които са я спъвали.

Сега искам от вас тази беседа, понеже аз съм я разхвърлил, да вземете и извадите – за себе си – най-основните черти и да ги систематизирате. И така, ще извадите най-важните черти и ще ги наредите систематически заради вас. Като напишете беседата тъй, както е, след това всеки един от вас ще се постарае да извади за себе си най-основното, което е разбрал.

Сега аз ви давам послушание в най-малките неща, послушание в най-малкото. Аз изисквам от вас най-малкото послушание, не абсолютно послушание – най-малкото послушание: само един час на ден, от 24 часа само един час, тъй щото половин час ви се пада за вечерта и половин час като сте будни; половин час като спите, в астралния свят, половин час в будно състояние. Да бъдете послушни тъй, както трябва. Туй ще бъде една

мярка до втората беседа. 30 минути послушание: всеки ден ще размишлявате, ще се спирате. Може да си разпределите времето така: сутрин десет минути, на обяд десет минути и вечер преди да си легнете – десет минути, след като заспите, по сред нощ десет минути в съня и преди събуждане пак десет минути. Тъй всичко прави един час. Щом се събудите, ще сте бодър и весел, с някоя идея – послушали сте. Щом сте махмурлия, не сте били послушни, ходили сте там, дето не трябва, не сте били в училище, вън от училище сте били. Сега няма да се обезсърчавате. Човек мяза на тесто. Най-първо, като брашно, може да го духне вятър, цялата стая ще се напълни с брашно. Опасно е. Обаче замесват брашното, турят вода, прибавят брашно, после прибират, прибират дълго време го мачкат и тогава го правят на хляб. Човек най-първо мяза на брашно, после като му се тури малко вода, мяза на каша, после постепенно тази каша се събира, еволира, мачкат я, мачкат я, докато всичко се събере и се образуват тия хлябове. Та ако някой път мязате на брашно, ще кажете: Излязох от воденицата. Ако сте в нощви, ще кажете: Сега съм на каша. Щом замесят туй тесто, после в пещта. Извадят ви от пещта: Сега съм готов за работа, вече мога да помагам на всички. Сега това са образи, които ще ви наведат към нови мисли и идеи, за да може да имате нови образи. Тогава ще нахлуят нови струи, нов подем ще дойде. Старите решения ще отмените, ще турите нови. И ако турите, ще почувствувате едно подмладяване. Има един стих, който казва: „Онези, които чакат Господа, силата им ще се възобнови, и онези, които търсят пътя на мъдростта, и техният път и той ще се обнови“. От добрите хора добро да изкараш, не е голямо изкуство, но от лошите хора да изкараш добро, то е изкуство. Та сега вие да се не обезсърчавате. Ще работите над себе си смело и решително.

Сега задачата, която ви дадох, ще изпълните в най-слаба форма, но следующата, която ще дам, ще бъде по-трудна. Тогава ще дам само на онези, които може да изпълнят. Всяка задача трябва да се изпълни без съмнение и колебание. Щом има колебание, спъва. Щом кажеш в себе си: „Може и без тази задача“, то е спънка. Задачата дадена – казано, свършено. Трябва да се изпълни, никакви разсъждения. Като свършите задачата, имате резултати, тогава върху резултата може да размишлявате. Най-първо воля, а главно разумната воля трябва да действува. Защото в Божествения свят първо действуваме, после мислим; а при човешките постъпки първо трябва да мислим, после да действуваме. В Божествения свят първо трябва да действуваме, после да мислим. Законът на интуицията: първо схващаш и решаваш, после мислиш върху последствията. Вървите ли в Божествения свят, ще действувате и после ще мислите; дойдете ли в човешкия свят, мислете и после действувайте. Това са два метода, които трябва да имате пред вид, никакви разсъждения, разсъждения при човека. Защо да не разсъждаваме? – Ако вършиш работа

по човешки, ще разсъждаваш, после ще действуваш; пък ако искаш да действуваш по Божественому, първо ще действуваш без да мислиш, после ще мислиш. В единия случай мисълта ще бъде първа, действието – после; а във втория случай действието ще бъде първо, а мисълта – втора. Защото когато ние мислим, Бог действува, когато ние действуваме – Бог мисли. Тъй седи въпросът. Когато Бог мисли, ние действуваме, значи, Той мисли заради нас.

Вземете един инженер, взел един план. Най-напред той обсъди, обмисли, нареди го, после вземе плана и действува според него. Вече няма какво да мисли. Това е то философия. Проста философия, рязко и категорично. „Ще мислим“ – подразбира човекът, „ще действуваме“ – подразбира Божественото. Нищо повече. Туй са две различни идеи. Щом туриш като човек, от първо да мислиш, после да действуваш, непременно ще правиш погрешки. И ако в Божествения свят мислиш, ще направиш погрешки. Мисълта отпосле ще дойде.

И тъй, ще мислите и действувате, ще действувате и мислите.

Тайна молитва.

1922_06_15 Мисъл и действие

МИСЪЛ И ДЕЙСТВИЕ

16 школна лекция на общия окултен клас
15 юни 1922, София

Следующият път ще пишете върху: влиянието на музиката в живота.

Понеже това е един общ клас, вие всинца не сте еднакво подготвени, не схващате предмета еднакво, имате разни разбирания. Онези, по-ненапредналите, ученици мислят, че са равни на онези, които знаят, и се заражда по някой път една малка дисхармония. Онези, които не са израснали, трябва да се учат. Тук не е място на развлечение, а ще мислите, тук учение трябва, тук се изисква сериозна мисъл. Като кажем, „сериозна мисъл", не, не страх да няма, най-малко 5–10 минути на ден трябва да се спира ученикът да мисли. Може да мислите върху разни предмети. Някой път имате някоя болка, мислете, именно защо страдате, имате неприятности в живота си, мислете, защо имате тези неприятности. Причините защо и за какво. Тъй обективно да ги разрешите. Не да казвате: аз съм нещастен, обществото е такова, Господ такъв ме е направил. Това не е философия, това не е разрешаване. Тази философия е на птиците: и те разрешават по този начин. Птицата, като я опъне някой сокол, спре се при някое дърво и казва: „Тук е спасението". Или някой лалугер кат види човек, скрива се в дупката. Ще ви кажа един пример: на нивата на един турчин се завъдили няколко хиляди лалугери. Казват му: „Ей, Хасан, нивата е изядена от лалугери." – Тъй ли? Отива той, задига пушката си, туря сачми, да се разправи с тях. Обаче, щом вдигнал пушката, всички се изправили на задните си крака, няколко хиляди лалугери. „Ха, значи вие ме признавате за господар – казал турчинът, – харизвам ви живота", и свалил пушката, и те се върнали. Хасан разбира причината, че те го признават за господар. Обаче, тия лалугери искат да знаят какви намерения има човекът. Обаче Хасан разсъждава тъй: „Признавам погрешката си, затова извинете ме." Сега вие като влезете в окултната школа, очаквате да станете човек, да се подготвите за окултен ученик. Да, за такива ум трябва, много досетлив ум ви трябва, на окултните ученици. Не да изопачавате някои факти: окултизмът не позволява да се изопачават фактите. Всеки факт трябва да се тегли със своята тяжест, ни повече, ни по-малко, тъй, неговата цена природата му е дала. Ако вие не се научите да разсъждавате тъй, знаете ли, някой път вие си давате по-голяма цена, отколкото заслужавате; а някой път си давате по-малка, цена отколкото сте в същност. И двете са крайности. Та се поражда известна дисхармония, която спъва класовете, спъва се мисълта на Учителя. Защото учениците

могат да спънат своя Учител, най-малкото могат да отбият течението, а като се отбие течението, техните градини ще останат неполети. Нищо повече!

Сега аз искам да ви запозная с най-елементарните неща в природата, най-елементарните неща и да ви покажа техния вътрешен смисъл, основата: върху тази елементарна основа лежат понататъшните ваши познания, които ще имате. Защото в окултизма много окултисти са се подигали много високо, има адепти, които са се качвали до третото небе, и от там са се сгромолясвали с главата надолу. В окултизма, които са почнали сами да минават, те ще ги пуснат, но после отгоре ще ги върнат назад, ще им дадат един хубав урок: през свещения път на Божественото училище без знания не се минава. Човек трябва да знае, знания му трябват, за да може да работи. Като кажа „да знаете", то значи, да можете всякога да проверите вашето знание, да го докажете, тъй както един ученик, който разбира своето знание: дадат му една задача и той започне да разрешава, знае правилата, той може да работи. Сега не смесвайте окултните истини с религиозните. И религията е един метод за възпитание на хората. То е един външен метод за възпитание. Църквата е един разсадник, а една окултна школа, това е едно училище за по-напреднали души. На някои умовете са подигнати, съзнанието им се е пробудило, за да може да разбират основните закони, които действуват в техния организъм, които действуват в обществото и ръководят човешката еволюция.

Сега, трябва да имате друго пред вид: вие не можете да устроите вашия дом, да бъдете щастлив, докато не разберете окултните закони, вие не можете да обичате приятелите си, докато не разберете тези закони. И затова ще се женят хората и ще се разженват, ще се сприятеляват и разприятеляват, ще се примиряват и скарват, а народите ще водят войни, докато не разберат ония окултни закони, които природата е турила в основата на съвременното общество. Но на туй общество трябва да се подчиняват. Ако не се подчиняват, тя допуща всички крайности, които сега съществуват. Явяват се болести, които помитат здравието и знанието, което имат. Често едни малки болести отслабват паметта, помрачават разсъдъка. Някой път се явяват землетресения, някой ураган, буря. Причината на земрлетресенията сме ние, хората. Хората със своите мисли стават причина да се явят земрлетресения. Да и българите не са далеч от туй разбиране. Когато в България в някое село се извършат престъпления, настава суша или градобитнини. Постепенно едно по едно като се изчистят тия прегрешения, дойде пак дъжд, а градобитнината престава. Сега ние всички сме свързани в природата. И така чувствително ние сме свързани, че може да причиним и голямо добро, и голямо зло. И за туй Господ ни е турил на тясно, не ни е дал голяма власт. Някой път вие искате да имате

власт. При сегашното състояние, ако Господ би ви дал власт, вие щяхте да избесите цялото човечество. В някой ваш гняв бихте отрязали главата на някого, без да искате, и после щяхте да съжалявате.

Сега в окултната наука се изисква морална стабилност, а не обикновена стабилност. Абсолютна благонамереност се изисква от ученика, никога да не злоупотребява с онова, което му е дадено; защото щом злоупотребите, ония, които контролират – има същества, които контролират, Господ няма да забави да ги изпрати – да направят контрол и ще те накажат. Тъй както в космоса има закони, които действуват навсякъде, всичко се следи. Те ще те накажат, а после Господ ще те прости. Прощение има на погрешките, но извинение на погрешките няма. Погрешките в класа трябва да се изправят. Сега ние няма да се спираме защо и за какво. Нашето желание е погрешките, които съществуват в класа, да се изправят, а причините „защо и за какво", за нас не важат. За нас важат да се изправят погрешките, и ако се изправят, тогава вие ще се досетите. Някои очакват да добият повече знание. При това състояние, което сега имате, и най-добрите лекции да ви се държат, не можете да се научите, защото тук се изисква една вътрешна досетливост на тия тънки психически сили, които действуват. Да кажем съвременните окултисти говорят за волята, че човек трябва да има воля. Може да има воля, някой човек, може да си стисне юмрука, веждите, и то е пак воля, обаче онзи, на когото волята е развита, може да бъде тих и спокоен, но той ще прати една мисъл толкова интенсивна и толкова тиха, че първоначално тя ще произведе едно малко заболяване, но когато тази мисъл достигне до своите крайни предели, тя ще произведе такъв преврат, какъвто светът не е виждал. Та сега, лошите хора някой път изпращат по-силни мисли, по-интенсивни мисли, а добрите хора казват: „Господ ще уреди света". Ние трябва да казваме: светът е уреден от Бога, а ние не трябва да го разваляме. Моят живот отдавна е уреден от Бога, стига да не го развалям. Господ е уредил живота ми, той отдавна е нареден.

Мозъкът се подчинява на ума, стомахът на храносмилането, дробовете на дихателната сила, сърцето се подчинява на кръвообращението си, стига аз да не смущавам сърцето си, мозъка си, стомаха, краката, всички тия малки клетчици, в които животът функционира. Те много добре разбират работата си. Обаче, един ден, понапил си се малко, смутиш клетките си, тури те Господ на друго място. „Нашият живот е уреден". Тази мисъл постепенно трябва да се затвърди. И, първото нещо, ние не трябва да изопачаваме живота. Като казвам „уреден е светът", в какъв смисъл? Да допуснем, имате син, той е 5 години, вие сте вложили в банката 100, 000 лв. заради него. Туй дете е осигурено с парите, нали? Но тия пари още не са дадени на негово разположение. Бащата е писал тия пари да му се дадат, когато стане то на 21 год. До 21 год. туй дете трябва да се възпитава, как да

употреби този капитал. Като казвам: вие сте осигурени, не подразбирам, че вие имате право да вършите каквото искате, да разполагате с тоя капитал, не, не, но капиталът е вложен и трябва да се учите, че когато дойде този капитал да внесе резултати, да знаете колко да употребите от него, а другояче, ще разпилеете парите и няма да разберете смисъла на живота, защо сте дошли. Сега за пример, знаете ли днешният ден каква беше вашата програма като ученици? Днешният ден имаше една важна програма. Вие като станахте тази сутрин колцина се отправихте към Баща си да му кажете: „Татко аз ти благодаря за онова съзнание, което си ми дал, благодаря ти за условията, които ми даде да ходя на училище; за приятелите, за обществото, за средата, за всички тия сили“. Колцина казаха това? Някой от вас първото нещо, са се умили, чели са набързо „Отче наш“, дай да си похапнем и хайде на работа. Но тия работи, са посторонни. Ако аз съм поет, тя е посторонна работа, ако аз съм философ, тя е посторонна работа. Казват: той е отличен философ. Ее, като философствуваме, какво ще докажем? Аз ще докажа причините как е създаден светът. И често знаете ли как доказваме ние на учените хора? Ние ставаме смешни! Има такъв един пример – то е един анекдот из българския живот – доколко е верен, аз не зная, но аз ви го давам като един анекдот. Синът от едно семейство, от едно бедно затънтено село, дето къщите са колиби, без керемиди и се мажат къщите там с говежди извержения – да не мислите, че е нещо лошо – по едно щастие отива в Европа и свършва по естествените науки. Връща се в селото и вижда едно голямо извержение залепено на тавана, и той започнал да доказва на баща си по какъв закон извержението е отишло там и му разправя философии. Бащата казал: „Синко, аз видях майка ти как току що го лепна на тавана, а какви сили действуват аз не зная“. Ее, питам, ако не беше майка ти, това извержение би ли се качило на тавана? Ние често искаме да докажем, че нещата в света стават без ничия разумна сила, по един механически начин. Не е тъй: Сега вие сте турени в окултизма. Казвате: защо съществува зло, защо съществува добро. Аз оставям този въпрос да го разискваме. Защо съществуват изверженията? Изверженията, това са едно зло. Всичките болести в света се зараждат все от изверженията. Те са гниещи вещества. Що е извержение? Извержението е един признак, че съществува живот. Някои от тия същества, понеже не са научили закона на храненето, правилно не се хранят. Следователно, изверженията им съдържат повече отровни вещества. И вземете пред вид ония същества, например кучето, което е месоядно и зло по характер, вземете и вола, е вземете техните извержения, по изверженията ще познаете характера на животните. Мечката по своите извержения показва, че не е много лоша. Вземете козата и тя не е много лоша, овцата също. И тогава по същия начин греховете на хората не са еднакви. Има грехове като извержения на кучето; има грехове като изверженията на вола, овцата и т.н. по степента. И пита някой: защо е

грехът? Как ще се премахне грехът? – Не яжте, престанете да ядете и всеки грях ще се премахне, всяко зло в света ще изчезне. Но казвате вие тогава: без ядене може ли? Тогава казвам: и без зло не може. Щом без ядене не може, и без зло не може. Това е философия. Ти като искаш да ядеш, ще храниш твоята кокошка, ще я изядеш. Тази кокошка е един брат, ще вземете яйцата ѝ, ще се спорите защо? Защото искате да живеете. Ее, добре мислим ли ние, че месната храна от чисто окултно гледище е единствено най-здравословната храна? Туй науката в бъдеще ще го доказва, окултизмът по този въпрос има друго становище. Тия вещества, които се съдържат в месото на тия млекопитаещи, кокошки, пуйки, тия есенции съществуват в природата в 10 пъти и 100 пъти по-чиста форма. И ако ние бихме били я почерпили тази енергия не от месото на животните, а бихме я почерпили от нейния първичен източник, и щяхме да бъдем здрави, а сега имаме нужда да пращаме животните заради нас, те да събират тази енергия. А знаете ли как я събират? Тя е ограничена, защото ние сами сме ограничени. Аз вземам туй ограничаване не като един момент, но ограничаване на една дълга култура, която е започнала първоначално много медлено, незабелязано, но същото време и се увеличи. И нашият ум сега е толкова изопачен, че мъчно може, даже и най-умният европеец да докаже, че тази храна не е здравословна. Той ще ти докаже от името на физиката, на химията, че този е истинският начин на хранене. Той ще докаже много какви са резултатите и каква е смъртността статистически. Какво показват многото раждания на хората и какво показват многото умирания? Това са две аномалии. Когато много хора се раждат, това е анормалност, и когато много хора умират, и това е анормалност. Някои поддържат: едно семейство трябва да има много деца. Аз нямам нищо против, но колко деца трябва да има едно семейство? Т.е. колко деца изисква природата да има едно семейство? Колко деца са нужни? Спорен въпрос. При сегашните условия, ако разсъждаваме философски, другояче седи въпросът, но в същност, първоначално, когато природата е създала човека, какъв е бил нейният план? И после колко момчета и колко момичета трябва да има? Сега виждам, в някои семейства преодоляват само момчета, но с женски характер. В друга фамилия преодоляват момичета, но с мъжки характер. Мислите ли, че то е едно естествено положение, то е анормално положение. Когато мъжът се облече в женска форма и жената се облече в мъжка форма, човешкият живот се е обърнал с главата на долу. Не само туй положение, но сега всичките хора искат да бъдат учители, да бъдат господари. Господар, значи, мъж. И сега вземете всички жени искат да бъдат мъже. Казват нещо повече, че всеки род се ражда по един сляп. Няма човек, който иска да бъде сляп, никой не се е родил сляп. После някои казват, не струва да си ученик, учител трябва да бъдеш. Аз зачеквам въпросът не конкретно, идейно го зачеквам. Мъжествени ли да бъдем или не, въпросът не е там. Всякога когато

мислиш правилно, мъж си; когато живееш правилно, жена си. Когато мислиш правилно, по всичките закони на мисълта, от чисто окултно гледище, ти си мъж, разумен човек, наричам те разумно същество. А когато живееш правилно, съобразно с тази мисъл и преживяваш нещата и приемаш наслада, че си се облагородил, жена си, не жена, дева си, девица си. В първият случай си момък, не мъж, а във втория случай девица си. Щом станеш жена, зависи как си се оженил, с ума си или не. Има, има едно преплитане. – Някой път виждате на някои умни хора животът им не е правилен. Следователно, казвам, има едно несъчетание, една дисхармония между ума и живота им. И ние казваме, че тия хора не са умни. Нима мислите онзи човек е умен, който може да увлече своя народ в една война? Той не е умен. Нима е умен един писател, който е написал една книга и може да увлече цяло едно поколение, и след 100 години да узнаят хората, че тоя път е крив? Нима мислите, че е умен един окултист, който в името на тази наука, увлече някога в кривия път? Не, в душата на един ученик трябва да съществува една мисъл, той трябва да разбира истината. Питат сега: „защо ни е светлината?“ Определение аз не правя, но казвам: светлината е да ни покаже пътя на живота, пътя, в който трябва да вървим. Но някога вие питате: защо не ви съчувствуват, да ви дадат подтик да вървите напред. Всяко едно желание, това е един подтик. Следователно, използвайте подтика. В този подтик може да се появят разни отклонения, може да вземеш разни направления. Светлината, и тя си има свое приспособление, но целта на живота, вътрешната страна на светлината е да ни покаже пътя. А знаете ли какво нещо е пътя? Ние сега, съвременните хора, под „път“ разбираме само един път, който можем да изходим от единия край до другия. Това не е път, това е една права линия. А „Път“ Божествения път, това са всевъзможни методи и начини, по които човек може да живее разумно в този свят. Това е път: всички разумни методи и начини, включени вътре в Божествените закони на разумния живот, които може да употребим за живота си. И на вас, напредналите ученици, ще ви приведа следующето. – Другите, на някои от вас мозъка още не е развит, трябва да се учите.

Ние казваме тъй: човек трябва да мисли и после да действува. Едно положение, нали. Има и друго положение. Човек трябва да действува и после да мисли. За да можеш тия две положения математически да ги разчлениш и да разбереш съотношенията им, трябва да имаш един досетлив ум. Как може да действуваш преди да мислиш? Как може да захванеш една работа преди да я определиш? Ще кажеш: правилният път е да мислиш и после да действуваш, а да действуваш и после да мислиш, то е глупаво. Не, не, ако вършиш по човешки една работа първо трябва да мислиш, а после да действуваш. Когато вършиш една работа по Бога, първо трябва да действуваш, после да мислиш. Когато ти действуваш, Бог

за тебе ще мисли. Той мисли, ти действуваш. В Божествения свят е тъй. Той ти е дал плана, няма какво да мислиш, ще извършваш работата Му, няма да разсъждаваш. Той ще мисли. А когато ние искаме Бог за нас да действува, ние трябва по-напред да сме обмислили нашия живот и тогава Бог ще я извърши, тъй както ние сме я обмислили. И както ти мислиш, тъй и Господ ще действува. Следователно, може да опитате, но Бог е много внимателен в туй отношение. Ако ти си искрен и Той спрямо теб ще действува тъй. За пример искаш да крадеш, той ще ти даде всичките условия да крадеш. Искаш да убиваш, Той ще ти даде всичките условия да убиеш. Но после ще създаде и затвори, бесилки, всичко туй ще създаде. Искаш да помагаш, Той ще създаде тия условия. Защото Господ ще каже така: „Така го ти намисли, затова така го аз направих. Ти искаш според твоя път". А пък когато ние действуваме и всичко излиза добре, Бог мисли. Божиите мисли са другояче. Неговите планове са строго определени. В него няма два плана, има само един план. В този план влиза само абсолютното добро в света. Сега вие може да обяснявате нормата по един или друг начин, но ще знаете строго определено: каквото мислите, това и ще ви бъде, и каквото действувате, това и ще бъде. Значи, ако действувате по Бога, това и ще ви бъде. Но спрете ли се вие на едно Божествено действие да приложите вашата мисъл, вие ще почувствувате обратен резултат. Там, дето Бог мислил; вие не коригирайте Неговия план. Да кажем създаде ти една форма на жена, ти казваш: „Защо да бъде жена?" Щом кажеш „Защо аз да бъда жена?". Знаеш ли какво ще стане с тебе? – Ще имаш най-лошия мъж, ще имаш най-лошите деца, по възможност най-лошата обстановка при раждане, мъчения, та ще кажеш: „Бял ден не видях в живота". Защо? Защото си казала „защо се родих жена?". Не зависи от тебе какъв да се родиш ти. То е въпрос предрешен. Не е от нас дали да се родим мъже или жени. Този въпрос е предрешен. Не е във вашата власт и воля да избирате вашите родители. Не, не, налага се на човека според условията на неговите минали съществувания, ти че си в състояние да избираш баща си и майка си, но веднъж роден от баща си и майка си, ти си господар, ти може да изправиш живота си. След като се освободиш, като станеш на 21 год. пълновъзрастен, ти си в състояние да измениш живота си както искаш. Но се изисква воля, воля. Няма да дойде без да мислиш. Да кажем, баща ти бил пиян, и ти се отвратиш от неговото пиянство и кажеш изведнъж: „Няма да пия!" Без никаква философия – „няма да пия!" Свършена работа! Аз срещнах преди повече от 15 год. един български момък, млад на 21 год., баща му бил пияница, но той като виждал какви неща е правил баща му в дома, казал: „Аз от сега нататък за през целия си живот вино няма да туря в устата си". Решава и изпълнява. Казва: „В моята душа има такова отвращение, колкото баща ми обича виното, толкова в моята душа има отвращение към виното". Следователно, този син изправя един порок на баща си и след време той ще предаде на

баща си един добър урок. В него има воля. Сега вие, учениците в окултната школа казвате: „Господ ще оправи работата“. „Добър е Господ“. Ние знаем, че Господ е добър. Аз съм уверен 101%, че Господ е добър, че Господ ще оправи света и Той го е оправил, но ние трябва да учим, да учим. И в какво седи това учение? Най-първо, може ли да движите очите си нормално, правилно? Може ли да насочите носа си така правилно? Знаете ли как да държите носа си в какво положение? И знаете ли от чисто окултно гледище как да държите брадата си по един начин. В окултизма туй е строго определено, има си начин как да държите главата си. Как да държите ръцете си? Някои говорители тургат ръцете си ту отпред после отзад, в джоба си, навсякъде. Как трябва да се държат ръцете? Вие ще кажете: „Тия неща не важат“. Важат, приятели, вземете в електричеството, тия двата полюса, когато токът е пуснат, пък има и контакт, ще приемете такъв удар, зависи какъв е токът – че ще потреперите. Но ако вие известно време сами съединявате ръцете си, тогава? – Не е безопасно всякога да съединяваш ръцете си. Има моменти, когато вие трябва да държите ръцете отворени. И когато се молиш, не трябва да бъдат ръцете ни свити. Някои се молят със свити ръце, тази молитва е лоша – Господ не приема тази молитва. Защо, аз няма да се спирам. И хората въобще така си държат отворени на горе ръцете. Защото всяко друго държане ще образува един лош контакт, и ако ти отправиш ръцете си на горе, към невидимия свят, тогава ще пуснеш друг един контакт в лявата ръка и ще произведе едно обратно действие в дясната ръка; пък да има друг един контакт, да се произведат две противни действия от невидимия свят и в тебе ще стане една промяна. Сега, за пример, вземете когато ние не обичаме някого или когато не искаме да слушаме някого, когато бащата се разгневи на сина си каже му: „Иване!“ А когато е добре, каже: „Иванчо“. Или пък синът каже „Татко“ Не казва той: „Тате“. Или може да е жена, или друго име: Петко, Петър и т.н. Защо си навежда главата? Сега това дете като си наведе главата, пуща кръвта, която нахлува в задната част и завзема мозъка и се зараждат противоречиви енергии, и понеже благородните енергии идат от симпатическата нервна система, той ги спъва и казва: Ти си баща, но аз нещо да зная за тебе. И тогава какво трябва да направите вие? Трябва да разбирате закона. Тази вода, която нахлува, трябва да бъде по-малко, трябва да турите тази запушалка, та по-малко кръв да влезе в мозъка на вашия Иванчо. Сега тук има мнозина Иванчовци, да не мислите, че за вас говоря, не, не Иванчо, Иване, тъй се казва, да не мислите, че имам пред вид някого, не, само за обяснение. Именно тази част от кръвта трябва да се превърне в друга насока. И за туй в окултизма има известни мотори и начини за отправяне на кръвта в разни направления, да я прекарва отпред, в челото, в горната част на главата, в разни центрове, там, дето има недоимък. Трябва чрез своята воля да можем да налагаме на себе си. И за туй, в това отношение вие трябва да се подготвите. Ще дойдем до науката.

Една наука, която трябва да приложим в нейните граници. Тъй, най-малките опити ще направим. В сегашното общество, както тук, в България, се заражда една реакция: вестникарите искат да противодействуват, създават една реакция от една страна; от друга страна, духовенството създава разни спънки, с които искат да спрат едно движение, туй движение да го спрат или най-малко да го опорочат. Ние знаем всичко, което се върши. Тия хора аз зная защо искат това: те искат да отнемат спечелената енергия, те искат да се съсипе туй общество и те да опапат всичко и да станат наследници на тази енергия. Но няма да бъде това. Аз съм казал, нито 5 пари няма да вземат, но ще платят голяма глоба, нищо няма да им дадем. Ще има плодородие, докато съм аз в България ще има плодородие, като напусна България, пустиня ще стане като Палестина. „И вие учениците, като напуснат, тъй ще стане. Тъй е писано в един Божествен закон: когато един народ пренебрегне великите Божествени закони, които са пратени за тях, такъв народ не може да напредне. И вие като ученици на окултната школа ще кажете: „Какво трябва да правим?". Ще бъдете положителни вътре в себе си. И ние когато дойдем да застанем за Името Божие, там за нас има само едно мнение – Великият Божествен закон и няма право ни един народ да го престъпи. И там, дето са били пращани тия велики духове, всред славянството, – аз не визирам себе си, аз визирам този велик закон – понеже Бог сега съизволява в славянството, да го тури в работа, в една мисия за човечеството. Хубаво, то е един факт, на славянството тия блага, които му се дават, но трябва да има разумни хора, които да използуват условията, а ако не използуват след славяните ще дойдат други, трети, четвърти, всеки един народ като един индивид трябва разумно да изпълни своята мисия. Сега в България искат да кажат, че това е една секта и искат да убедят и вас. Защо? Вие ще станете изменници на българския народ? Ако вие не сте ученици на тая школа, вие сте изменници. И всички ги считам за изменници, които не са ученици на тази школа. Не само изменници на българския народ, но изменници на човечеството, понеже спъват Великата Божествена енергия, която приготвя новия път на човечеството. Ние не говорим в тъмно, елате и опитайте, ние не казваме: „вярвайте", но елате и опитайте. Ние не искаме такива заблуждения. Добре. Ще бъдете смели и решителни, ние ще завъртим колелото и като завъртим туй колело всички вестникари в България ще скачат из въздуха нагоре и ние ще научим вестникарите какво да пишат за в бъдеще. Тия вестникари ще направя да станат всички неврастеници; да не могат да спят, най-лошите болести ще дойдат отгоре им. Те знаят ли това? Няма да могат да ядат сладко. Да не мислят, че се играе шега с Бога. Те трябва да употребят своето перо за Истината. Нямам нищо против, когато някой вестник пише истината. Но един вестникар, да пише лъжа, не му се прощава. На един свещеник, учител, майка или баща да говорят лъжа, това не им е простено. Сега и вие като застанете, вашият живот, не

трябва да туряте на старите основи, ние трябва да реформираме живота си. Сега мнозина казват: „Толкова години какво сме спечелили?“. Ами че онзи, който е работил в света, не е ли спечелил нещо? Който всяка сутрин е ставал рано и е работил на нивата си, не е ли спечелил нещо? Но онзи, който е пращал другиго да копае, проблематично е, дали ще спечели. Сега толкова години аз съм се старал да ви дам един метод да работите като мене. И аз започвам с малко, и съм присъствувал на екскурзии и др. опити. Вие имате, обаче, желание като дойдете да казвате: „не може ли и без да ходим?“ – Не може. „Не може ли да го направим по друг начин?“ – Няма друг начин. Няма ли друг лесен начин?“ – Лесният начин е такъв, когато ти излезеш на разходка, то е едно благо за тебе. Даже когато човек държи с най-простите хора, то е едно благо, една привилегия. Ако знаеш как да постъпваш, много велики работи, /ще работи/ ще научиш. На Витоша тук преди няколко дена идват два вола, седнаха и единият почна да лиже другия, да го очисти, и той си дава страната хубаво да го очисти. Казвам на тези, които бяха там: Какъв отличен пример. Тъй го огладил с езика си отгоре, отпред, от двете страни и онзи седи, мирува. Какъв отличен пример е това! Кой от вас би очистил лицето на брата си? Вие ще кажете: „Иди се измий там на чешмата“, но никому няма да дойде на ума да вземе вода и да кажете: „Дай аз ще ти полея, а ти се умий“. Ще кажете: „сега с тия работи“. То е велик морал. В ума си кажи: „Дай да ти полея“. То е досетливост, една отлична черта. Ее, има нужда от опитност. Сега в тия малки постъпки се развива благородството на човешкия характер. И някой път мене ми е приятно да изляза с вас на разходка. Защо? Защото в тази разходка аз уча, разбирате ли, използувам малките работи, а не големите, материали събирам. Защото има неща в живота, които ще събирам по особен начин. Когато една пчелица трябва да посети хиляди цветенца, за да събере малко медец, така един учител или ученик от много неща трябва да се учи. Хубавите работи мъчно се печелят. После от всинца ви се изисква малко търпение. В резултатите вие бързате. И после аз по опитност зная. За пример, наскоро направих един такъв опит, че всички се изпоплашиха, че аз ще си отида. Не, аз изпитвам вярата ви. Божественото не може да се събори, разбирате ли? Божественото може да умре, но ще възкръсне 10 пъти по-силно, отколкото е било първоначално. Там е Бог, в доброто. Той може да те умъртви, но и ще те възкреси, Той ще те опита; но когато човек те умъртвява, той не може да те възкреси. Когато дойде Господ, ще съсипе някоя наша работа, той не я съсипва, но Той дава нова енергия да вършим нова работа. Следователно, при каквито условия да се намери ученикът, той трябва да знае, че в Божествения план, няма изключение. Когато разпънаха Христа, всички ученици се разбягаха. „Свърши се тази работа“ си казаха, и Петровци, и всички избягаха, изпокриха се. Три дена, всички треперили: Ние мислехме, че ще стане Цар, а сега разпънаха го и „свърши се всичко“. Знаете ли какво бе

положението на учениците докато Христос възкръсне?

И всеки е мислил. „Какво ще стане сега“. Туй историята не го пише, обаче Божественото вътре работи в душата, съживява се този Христос, не само в гроба, но и в техните сърца и те го видяха и се изпълниха със сили. В окултната наука вие ще видите това ново състояние в една жива истина, която ще внесе този невидимия живот във вас. Та ви казвам сега: не се обезсърчавайте. Христос е казал така на учениците си: „Трябва да си ида, за вас е по-добре, аз да си ида сега“. После казва: „Сърцата ви изпълни скръб, но аз пак ще ви видя и вие ще се възрадвате вътрешно“. „Отивам си временно, но това нищо не значи в изпълнението на Божия Закон“. Когато ние дойдем да изпълним Божия закон, в нас има само едно мнение. А ние нито по-рано, нито по-късно ще извършим известна работа, но точно на време. Сега аз желая, вас, като ученици на тази школа, да не ви е страх. Сега някой от учениците замислили: „какво ще стане с нас, когато нашият Учител си замине“. Какво ще стане? Аз да ви кажа: ако вие сте мислили, а после действували, всичко това ще стане на прах и пух; а ако вие сте действували, и после мислили, всичко ще се възрасти.

Ако вие мислите, че тази работа е моя работа, тогава напразно си хабите своята енергия, а ако мислите, че туй е едно Божествено дело, вие ще възрастните. Но трябва да се самоопределите в себе си. Тъй е въпросът: Божествено ли е или не? Ако е Божествено, идете с него, както аз съм с Него. Туй дело е Божествено и аз се застъпвам заради него, защото е Божествено, и не само аз ще кажа, но всеки ще каже: Това дело е Божествено и вие ще пожертвувате живота си, заради него, там е вашето спасение. В туй дело, с него вие ще се прославите, а без него вие ще се обезчестите. Ще кажете: „Ама как да знаем?“ Ела, братко, аз ще ти кажа, тук не се иска голяма философия. Имам един голям самун хляб. Питам те, този хляб как мислиш заради него, хранителен ли е или не е хранителен? – „Че не зная“. Заповядай. Отчупвам едно парче, давам ти един четвърт от него за четири часа, най-първо ви питам, как се усещате – краката ми са слаби, не съм разположен – давам ви 1⁄4 от хляба, давам ви 4 часа на разположение, ако този хляб в 4 часа отгоре не може да възстанови разположението ви, той не е хляб. Ако в 4 часа възстанови разположението ви, той е хляб на място. Ще повярваш ли, че той е добър? Е, хубаво след 4 часа възстанови силата ви. Може да кажете: „Аз се съмнявам“. Добре, ще направим втори опит. Пак се съмняваш. Още 1 опит. 10 опити са достатъчни. В окултизма няма нужда от повече от 10 опити. 99 опита направих, ти се съмняваш, тогава не ти давам хляб, нито трошица. От сега нататък иди си търси сам хляба.

Следователно, окултните истини вие ще ти проверявате и щом проверите

една окултна истина, тя е храм, не се съмнявайте в нея, не да ви доказваме 10 пъти за едно и също нещо: дали туй е Божествено или не. Божествените неща са верни. Всяко нещо, което започва с действие и свършва с мисъл, то е Божествено; а всяко нещо което започва с мисъл и свършва с действие, то е човешко. Право ли е туй? /„Право“/. Добре. Защо е право? Защото когато започнем с действие, Бог ще мисли заради нас, а когато ние мислим, Бог действува заради нас. Следователно, и в единия и в другия случай работите ще вървят добре. Щото виждам вашите умове, казвате: „Нещо повече искаме, нещо повече“. Не, че не може да ви дам нещо повече, но ако на един болен, който има охтика, лекарите, такива болни, ги тъпчат с яйца, с 2–3 кила мляко. И какво става? Затлъстяват и болестта временно спира, но в ума си те мислят само как да спасят живота си, целият живот мисли за яйца и мляко. Като седнал ще говорят: „Аз по толкова яйца ям, по толкова млеко изпивам. И тъй, всеки ден говори за яйца и млеко. Питам какъв смисъл има такъв живот? Една мисъл на яйца и млеко. Ако вие седнете като окултист и казвате: Да имаме сили, че ще оправим България“. Нищо няма да направите. Ако на един народ му дадете най-голямо богатство, вие ще му създадете най-голямото нещастие; ако го направите силен, вие ще му създадете друго нещастие. Аз не казвам да не е силен, но силите трябва да дойдат отвътре, богатството трябва да дойде отвътре. И при това всеки трябва да работи и с честен труд и с пот на лицето да си изкарва своята прехрана. Туй е сега закон. Сега трудът не е разпределен и вследствие на това ние страдаме. Сега ще оставя, туй не е наша вина, но понеже ние туряме основите на бъдещия живот, досега било що било. Аз не се спирам върху сегашния ваш живот, както започнахте тъй ще свършите, но понеже туряте новите основи на живота си, няма да градим по старому. Аз имам всичко добро желание да дам един обрат, една нова насока; с всичките ми думи, аз внасям една нова енергия във вас, събуждам нещо ново, Божествено и ако ме слушате, тая енергия ще действува благотворно във вас, а ако не ме слушате, тази енергия ще произведе обратни резултати. Казвам: „Ако ме слушате“, но да се разберем добре. Казвам ви, давам ви известна семка и ви казвам: еди в кой месец, в коя година, в кой ден, при какви условия, когато месечината е в тази фаза, пък казвам и начина как да посеете семката. Защо вие трябва да ме слушате? Защото тази семка може да израсне само при тия условия. Вие може да кажете: „Не може ли по друг начин?“. Казвам, една педя ще изкопаете. Вие казвате: „4 пръста не може ли?“. Казвам, толкова тор, толкова пясък ще турите, после вода. – „Не може ли другояче?“ – Може другояче, но в Божествения закон за садене семките са турени известни закони, и всички ония добродетели, които трябва да се насадят в нашия ум, те си имат условия, при които растат. Може да насадите някоя мисъл, и след някоя_ ще дойдем до онези велики закони да разбираме. Аз искам от вас да се пробудят и развият окултните способности. Без туй не може да учите. Най-първо трябва да се

събудят окултните способности, скритите способности, които до сега не са били в действие, те са в почиващо състояние. Тях постепенно ще ги събудим, а не изведнъж, защото ако ги събудим изведнъж – вие ще понесете големи страдания, но постепенно. Другите способности и тях постепенно ще се съграждат. Защото, ако изведнъж почнеш да градиш, у вас ще се яви друго зло, а това не е окултно, защото много окултисти, които отведнъж са се развили, са се възгордели. Ние искаме всичко туй да върви по един естествен път. Да може да използувате благата, които Бог е вложил в нас.

Сега не смесвайте вашите религиозни вярвания с окултните истини. Една окултна истина може да се употреби в каквито форми искаш, тя не се ограничава и окултната истина не може да я вържеш. Окултната истина може да употребим само, ако имаме знание, нямате ли знание, тази истина ще ти причини най-големите страдания. Искам най-първо, вие, като ученици на школата, ще се проучавате един друг. Да кажем спрямо някои нямате разположение, това не е зло, но то показва, че в двама ви действуват еднакви сили, еднакви стремежи, намерете подобни и ще намерите трета една равнодействуваща сила да внесе хармония във вас. Ако третият не може да оправи работата, четвърти, пети, шести до 10 души, но все ще намерите един, който да внесе равновесие между тия, които са загубили равновесието. Сега много пъти учениците казват: „Той е много нервен, нетърпелив“. Но то са все празни думи. „Нетърпелив“ човек, „нервен“ човек, това са само думи. В същност, гневливи хора няма, нетърпеливи хора няма. Т.е. има в даден момент, известна енергия е натрупана в мозъка, и тази енергия ни безпокои, тя е като една бомба, като излезе навън, ти си спокоен и добре разположен, много добър човек си. Всеки от вас като се разгневи, какво ли не прави в къщи, а щом изчезне енергията и той е кротък като агне. Питам де е лошавината на този човек? Ние казваме сега: „Той е един лош човек“. Но в този човек има известна енергия, която трябва да се употреби разумно на своето място. Сега да се повърнем към предмета.

Искам тази беседа, тя ви се вижда малко разхвърлена, но вие ще си я напишете всички, всичките ученици. И след туй всеки един ученик ще извлече главните черти и ще я систематизира за себе си ще има една тетрадка. Та бих желал вие да направите това, и аз ще прегледам вашите извадки. Ще извадите главните черти и ще ги наредите, тъй както вие разбирате. Сега ще видим кои са способните ученици. Обезателно това ще направите през лятото, през цялото лято. Тази работа няма да я искам сега, но най-последната част от пролетта и цялото лято, давам в достатъчно време да я напишете хубаво и тогава вие ще си извадите от нея извадките и ще я систематизирате според вашему в друга една книжка. Купете си две

тетрадки, в първата ще имате оригинала, а във втората вашия превод. Искам да видя какъв превод ще направите и какви заключения и приложения може да извадите. Онези, които могат да направят. Сега разбрахте ли? В едно тефтерче ще я напишете хубаво, няма на пишуща машина. Не се позволява в класовете лекциите да се пишат на пишуща машина. Всичките ще минат през вашата ръка, ако искате да прогресирате: Мине ли през машина, не ще има резултати. Туй, което е важно, туй, което е ценно, трябва да мине през самите вас и ще я държите като светиня. А сега очаквате някой друг да го препише и да ви го даде и да ви извади извадките. Ее, какви ученици ще бъдете. Седнете, мислете всеки ден по 1⁄2 час, по един час.

Сега на вас давал ли съм друго упражнение? /„Не"/. Първите две седмици 5 минути ще употребявате за изправяне на вашите недъзи – физически, духовни и умствени. 5 минути на ден за две седмици ще ги употребявате за лекуване вашите недъзи. Ще вземете тази беседа и първата беседа за жените, тия две беседи ще ги препишете. Онази, за да имате определено за 5-те минути. Тия две беседи препишете си ги. Сега искам да зная колцина от вас ще може да приложат туй? От утре ще се започне. По сред нощ, щом се събудите от първия сън, приложете закона. Правилото – сутринта, то е най-хубавото време, което може да приложите. Първото време, което може да посветите. Тъй ще се абстрахирате в себе си, като един зрител ще се оставите, щото Божествената благодат да ви обсипе, да подигне заложеното във вас добро. И да се почувствувате в положението на едно новородено дете, без никакви грижи. Ще се оставите на тази Божествена благодат тъй да ви обсипе. 5 минути това и след туй пак ще дойдете в първото състояние. Поне ще спечелите, че ще се разшири вашето съзнание и най-малкото, което ще добиете, то е ще добиете една малко по-голяма самоувереност в душата си в тия 5 минути. А при сегашните условия потребно е на учениците да имат тази вътрешна самоувереност. Защото няма нищо по-ужасно от самоувереността. Може или не може. В нас има само един закон: може. И когато Павел е казал: „Всичко мога чрез Господа Исуса Христа, който ме укрепява", това е същият закон. Павел го е взел от там: „ако думите ми пребъдват във вас, и вие пребъдвате в мене, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас". И казва още: „всичко каквото попросите в Мое Име ще бъде и Аз ще ви се изявя". Най-първо Словото трябва да бъде и на туй Слово Истината трябва да бъде глава. Значи, тия два принципа трябва да действуват в нас. То е един малък опит – 5 минути, то въпрос не става. 5 минути за едно благородно размишление. Тогава ще кажете тъй, една формула за тия 5 минути. Желая Господи, добродетелите, които си вложил в моята душа от начало, да възраснат със силата на твоята Любов и Мъдрост. И аз ще употребя всичките сили на Твоето лозе за изпълнението на Твоята воля.

Класът ще си продължава през цялото лято. Онези, които останат, дали аз присъствувам или не, вие ще се събирате всеки четвъртък. Ще ви се дават теми, върху които да пишете, и тези теми ще се четат. Помнете едно – ние ще преодолеем всичките мъчнотии. Небето и земята, ще преминат, но нито една резка от онова, което съм казал, няма да премине. Всичко каквото Бог е казал ще се изпълни тъй, без никакво изключение. Великият Божи закон, в него няма изключение. Сега не си съставяйте илюзии, работете, работете, защото животът е в бъдеще. От сега иде този живот. Ще кажете: „То е толкова естествено, какъв ще бъде този живот?“ – То е тъй. Каква е аналогията? Когато онази гъсеница, която умира, дошла е до крайния предел и казва: „свърши се“. И животът не може да се развива в тази форма и започва да прави своята какавида. Пита ли тя, какво ще стане от нея. Ще стане нещо по-хубаво. Вторият живот ще бъде много по-приятен отколкото първия.

Следователно сегашният живот е достигнал до крайните предели. И сега какавидата на пеперуда ще стане. Този живот сам по себе си ще определи новия живот, а този нов живот ще бъде 10 пъти по-добър, отколкото сегашния. Най-малко 10 пъти ще е по-добър. И той заслужава да пожертвувате всичко за него. Там ще има такива условия, които сега не може да се разправят. А ние казваме: „няма сега да напуснем“. Ние можем да идем в горите, но кой е пътят? Пътят е през всичките мъчнотии, които сега имаме да преодолеем. И аз съм гледал, когато някой българин задръсти колата с воловете някъде и не може да мине, дойде друг селянин тури ралото, пак не може, идва трети, четвърти, 10 души и колата тръгне. Някой път нашата кола се задръсти някъде, идват втори, трети, четвърти, до 10 души и като турнем всичките сили, ще тръгне колата. Двама не може да направим, но 10 души като дойдат и потеглят, колата ще тръгне. И ние казваме: каквото един не може да направи, 10 души, съединени в една сила, могат да го направят. И може тогава една кола да върви без волове. И тъй, има нужда, абсолютно да вярваме в този окултен закон, в него няма изключение, той е жив закон, всички, които са били преди вас са работели и са опитвали това. И вие ще опитате тази самоувереност, ще видите. Та, абсолютно сега никакво обезсърчение да няма. Може да има мъчнотии много големи, недоимък, това, онова, тия неща са второ степенни. Аз ги считам за едно благо, макар, че са неприятни в живота. В окултизма може да ви дадат някои изпити. Ако вие не сте подготвени, като ви дадат един изпит, може да ви изхвръкне мозъка из главата. Ами, че там има такива изпити, ще ви опитат. Аз пак съм ви казвал, че в окултизма има такива привидни изпити, ще ви изпитат и ще видят кой има убеждение и кой не. В старо време, в тия окултни братства, често са правели опити да видят дали ученикът е смел, ще му дадат един водач, ще му привържат очите и

далеч някъде ще го оставят сам, ще му отворят очите и той ще види наоколо все хора с маски и на среща му една маска със светъл нож се приближава. Ако той е страхлив, ще хукне да бяга, а ако той остане, тази маска ще дойде, ще го мушне с нож, но този нож е книжен. Но какво ще преживеете до този момент? „Отидох, отиде живота ми" ще си кажете . Та често гледам, че вие бягате от тия привидни ножове, казвате: знаете ли какво нещастие и бягат от този книжен нож. Не, не, ще очаквате този книжен нож, да се забие с всичката своя сила. И затова Писанието казва: „всичко, каквото се случи на ония, които любят Бога, то е за добро". Даже в окултната наука се раждат ексцентрични работи. Казва някой: „аз влезнех тук да се оправят работите ми, а те се разбъркаха". Ама ти не знаеш, че ако сега се разбъркаха работите ти, другояче колко ли биха се объркали? Вие имате такава философия. Някой спестява 10 000 лв., имал си хубав вол, добре, умира вола, ще каже той: „Каква загуба!" Ее, хубаво, ако ти не беше спестил тези пари и волът умре, какво щеше да правиш? Ти благодари, че си имал спестени пари. Това не е логика. Някой влезе тук и казва: „ама че кармата ми такава, онакава". Искате да ви помогнат. Вие влизате и вашите работи не се оправят. Вие благодарете, че сте тук, на това място. Ако тук ви е така, представете си какво ще е отвънка. Ее, добре, влезеш в една къща, няма дрехи, няма нищо, вие все треперите, но ако ти излезеш на вятъра, дъжд, какво ще бъде положението ти? Тук поне сте под покрив, сухо е. Та не си правете илюзии да мислите, че като сте влезли в школата, че знаете нещо повече. Не. И при това, не пресиляйте законите на школата, не мислете, че тази школа е създадена само заради вас, да оправя вашите материални работи. Тази школа си има велико предназначение. Между това да се оправят вашите работи, но то е само мимоходом, те са посторонни работи. Съвсем друга цел има школата. И тогава турете онзи стих: „Търсете първом Царството Божие и Правдата негова, и всичко друго ще ви се приложи". Ако окултно го разберете, въпросът е решен за вас. Та като ученици на школата, ще бъдете прилежни, защото Христос обича прилежните ученици.

„Ако ме любите, ще опазите моя закон". Ще учите, ще го приложите, и светът да познае какво е моето учение. Като го приложите разумно, от резултатите на туй учение, като го приложите, светът да познае, че действително сте мои ученици и че учението е Божествено.

Сега забърквате и никакъв плод няма. За Любов говорим, плод няма, за Мъдрост говорим, плод няма, за Истина говорим, плод няма. Няма плод! Всички тия дървета са безплодни. Не, че не цъфнувате, цъфтите и много хубаво мирише цветът, но плод няма. Не казвам, че пчели няма. Като цъфне круша, пчелите събират мед, но важното е плодът. Та ние идваме от пчелите да взимаме мед. И сега много окултисти са събирали медец от

цвета на тия дървета. Сега трябва да дадем плод на тия Божествени дървета.

Тайна молитва

1922_06_18 Ако пребъдете в Мене

АКО ПРЕБЪДЕТЕ В МЕНЕ

Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдват във вас, каквото искате, ще просите, и ще ви бъде. (Ев. Йоан 15:7)

Често се пита: „Защо трябва да се вземе стих от Писанието, за да се говори?“ То е безразлично: вземете някой политически оратор или говорител, и той ще вземе някой стих за благото на народа. За пример, може да говори върху намалението на данъците. Или някой друг говорител, може да вземе стих върху народното просвещение. Или някой лекар, ще вземе стих или някое изречение върху някоя болест, как се изследва тя. Някой техник ще вземе някой принцип за прилагане. Тъй щото всички хора все вземат по нещо, върху което трябва да говорят. Не мислете, че стихът съдържа туй, което говорителят говори. Не, то не се съдържа вътре в стиха. Аз ще ви попитам: Когато някоя жена изпреде всички нишки от една ока вълна, тия нишки вътре във вълната ли са? Принципиално – да, но тази жена може да изпреде повече или по-малко нишки, по-дебели или по-тънки, зависи от нейното изкуство, как ще опреде вълната. Понеже тия нишки тя може да ги направи както си иска, червенички, жълтички, питам: Тия краски вътре във вълната ли са? То са неща, които може после да се придадат. Сега някой иска да ни опонира, че всичко, което говорим от Писанието, трябва да се съдържа само в Писанието. Някой казва: „От Библията да се говори“. Как се прави попара? Баща ти я прави по един начин, а майката същата попара я прави по друг начин: ще се надроби хляб, ще се тури сол, ще се полее с топла вода – един кат хляб, един кат сирене, хляб, сирене и т.н. Дойде баща ти, по същия начин ще направи попарата, дойде майката, пак по същия начин, дедото – и той по същия начин я прави. Но хлябът по същия начин ли трябва да се прави? Когато дойде да разискваме върху великата Истина, която съгражда човешкия живот, методите, по които можем да се изкажем, са безбройни. Даже като дойдем до религиозните отношения, много съвременни религии човечеството вече ги е надрасло, те са несъвместими с развитието на човешката душа, не отговарят на изискванията, в които човешкият ум и сърце се намират сега. Но сегашните религиозни хора мислят и искат да ни убедят, че формите на религията не търпят никакви изменения. Но това не е вярно: неизменяем в света е само един Бог, а всичко друго се мени. Тъй седи великата Истина. И който казва противното, той не разбира основния закон на битието. Да говорим Истината. Разбирам, когато някой казва, че не трябва да се изменят нещата. Но кога? Щом си беден, ти не можеш да измениш колибата си: не ти стига ума, не ти иде отръки, не знаеш как да я

направиш, казваш: „Не може да се живее в тази колиба“. Защо? Защото си глупак, не ти стига ума. Но щом ти станеш силен, почнеш да печелиш, ще направиш голяма къща, ще туриш по-здрави греди, по-големи прозорци, ще реформираш старата колиба. Почне ли умът ти да расте, душата ти да се разширява, сърцето ти да се облагородява, и колибата казва: „Господарят ми се е реформирал отвътре, затова и ние ще се реформираме отвън“. От 2,000 години съвременната църква в какво се е реформирала? За пример: във веруюто: „Вярвам – казва – в Единаго Бога“. В кой Единен Бог? Какво трябва да разбираме под „Единен Бог“? – Вярвам в Единия Бог, Който гледа на всичките същества еднакво, без никаква разлика, както на мухата, така и на човека. Ще каже някой сега, че има противоречие. Да, противоречия съществуват само за ония индивиди, които не могат да мислят, а ония, които мислят, могат да примирят тия противоречия. Между един жълъд в семка и самия жълъд има голяма разлика. Ако аз почна да ви доказвам, че този жълъд е равен на големия дъб, ще кажете: „Да, равен е той, но само дайте му необходимите условия, той съдържа в себе си всичките възможности на развитие“. И наистина, всичко е вътре в жълъда. Но помислете сега: ако ние дойдем до философията за смисъла на живота и запитаме защо Бог е създал растителното царство, ще ни отговорят някои: „За да поддържа живота на млекопитаещите животни“. Донякъде те са прави. А защо е създал твърдата почва? – „За да поддържа живота на растенията.“ А защо е създал растенията? – „За да поддържа живота на човека.“ Е, тогава, по аналогия: защо е създал целия космос? – За да поддържа живота на хората. Права ли е тази философия? Сега те са отвлечени въпроси за философите, а хората на обикновената философия ги разрешават малко по-другояче. Те казват тъй: „Да видим защо Господ е създал живота сега; туй каквото съм аз, туй тяло, което имам, този ум, ще останат хиляди и милиони години; годините, които са минали, ние не знаем, но туй, което сега носим; ние не се интересуваме за бъдещето, понеже и него не знаем, то е за малцината, за поетите, мистиците, ясновидците, които виждат напред работите, ние колкото виждаме, толкова и разсъждаваме; ние седим и разглеждаме как Господ е създал света, и знаем как го е създал“. Цели теории има, какъв ще бъде животът в бъдеще, поетите го описват какъв трябва да бъде. Поетите знаят как Господ създаде живота и какъв ще бъде, но при все това нашият живот е анормален. Тогава защо да не изучим сегашния наш живот какъв трябва да бъде? Вие били ли сте на гости у някои българи, когато правят баница, тъй хубава баница със сирене, та после полята с преварено мляко, та турена малко в пещта и зачервена с прясно, хубаво масълце? От тази баница след като си похапнеш едно късче, второ, трето, четвърто, хапнеш си и стане ти тежко на корема, казваш: „Преядох“. Питам, защо си преял? Преял си от обич към хазяина на къщата, за неговия хатър си преял. Е, разбира се, ако аз бих ви дал едно

угощение от такива баници, след като свърша своята беседа, всички ще бъдете весели, устите ви ще почнат да мляскат с вашата арфа, със струните ѝ, и от всичко туй ще се чува една музика в яденето, че даже онзи, комуто не се яде или стомахът му е развален, като гледа, поправя му се стомаха – при хора, които ядат. Сегашните лекари, за пример, казват: „Туй да не яде, онова да не яде". Казвам: Всеки, който има развален стомах, прати го при 10 души със здрави стомаси, и той като слуша тази музика, ще оздравее. Турете болния да яде при здравия. Такъв е законът.

Христос казва: „Ако думите Ми пребъдват във вас…" Кои са тия думи? – Разумното в света. Кое е това разумно? Разумно е туй, което може всякога да измени нашите състояния. Туй разумното, което може да измени едно твое състояние в даден момент, да разшири ума ти, да роди една нова идея, да даде подтик на сърцето ти и на волята ти, туй, разумното, ние наричаме Слово. Туй определение е хубаво. Но ние, съвременните хора, имаме такива стари възгледи, отживели, и не искаме да се опростим с тях. И мислим, че човек е венец на създанието, че той е подобие на Бога. Всички мислим, че сме подобие на Бога. Направете вие един човек владика, и той ще мисли, че е като Господа. Някои хора не се издават. И светът страда от това, че всички си мислят, че са като Господа, ама не са като Господа. Ние имаме отживели възгледи. Разправят за знаменития генерал Вашингтон: един ден като преглеждал там, дето работили неговите войници, вижда един капрал, как заповядва на 10 души войници да вдигнат една греда сами. Той вдига пръчицата и командва, ругае, вика наоколо: „Вие трябва да я вдигнете!" Обаче те не могат да я вдигнат. Дохожда генералът, съблича дрехите си и облича прости дрехи, подлага си рамото и вдигат гредата. Тогава попитал капрала: „Защо вие не помогнахте?" – „Аз съм капрал, не ми е позволено да вдигам." – „А пък аз съм генерал Вашингтон!" И сегашните вярващи, владици, попове, проповедници – да ме простят – все са капрали, командват навсякъде: „Този крив, оня крив, а само аз съм прав". За какво е крив? Крив е за това ли, че гредата не се вдига? Или защото съм дошъл да туря рамото си и да вдигна гредата? Трябва да турим рамото си, за да се вдигне тази греда, която спъва съвременното човечество и нашия живот, да се махне тази живеница, то е първото нещо. И как мислите, като дойде Христос, какво ще направи? Христос навсякъде сега туря Своето рамо и вдига тия греди на човечеството. Тия греди не са от материален характер. Има нещо, което тежи на човешкия ум, има нещо, което тежи на човешкото сърце, има нещо, което тежи на човешката душа. Всеки един от вас разбира тази горчива истина, защо да говорим за глупави работи? Но как ще се спаси човечеството? – Като се вдигне умствената греда на човека, като се вдигне неговата сърдечна греда, като се вдигне гредата на неговата душа и се постави на мястото ѝ. Сега някои от вас ще ми кажете: „По-ясно да се

говори“. Но слушали ли сте вие някой фонограф, като се завърти, отначало прави едно съскане, че след време, като го слушаш, гласът започва да става по-ясен и по-ясен. Нещата могат да станат ясни само отблизо, а не отдалеч. За говоренето: Ако аз ви говоря от един или няколко километра разстояние, няма да се разбираме, но ако аз дойда на един, два или три метра разстояние от вас, можем да се разберем. Най-първо, ние трябва да бъдем близки, за да се разберем. Но ако стои един на 10 километра разстояние, и каже: „Защо не ми говориш ясно“, как ще говоря? Аз трябва да имам тръба, за да мога отдалеч да говоря, и пак няма да се разберем. И сега питат: „Ти какво си?“ Какво съм, не важи. Когато ученикът постъпи в училището, учителят няма да го пита: „Какъв си?“, а – „Разбираш ли предмета, върху който говоря?“ Той може да е княжески син, даже може да е син на един цар, но ако в този син няма разбиране, за учителя много малко важи неговото произхождение. За учителя важи неговото вътрешно разбиране. И следователно ние сега седим и мислим от какво произхождение сме в света. Не, за нас важи как разбираме, как учим. Произхождението е много добро, но ако аз дойда да говоря върху произхождението, не всички деца, които се раждат от царска кръв, са царе или князе. Не всички деца, които се раждат от княжеска кръв, са князе, не всички деца, които се раждат от благородна кръв, са благородни. Не, не, има други закони, други условия, които определят това. Как тогава ще примирите тези два факта: в едно благородно семейство по някой път се раждат отлични вагабонти. Ако тази кръв е благородна, отде е попаднало това семе там? И много пъти в най-бедните семейства се раждат гении. То са – ние ги наричаме – „случайности“; и се учудваме. Не, това е великият вътрешен закон, който определя математически нещата. И ние като не разбираме този закон, като не разбираме Божието Слово, казваме: „Тия неща са тъй или инак“. Обаче за съвременните интелигентни хора, които са отраснали, дошло е време да го разберат. Ние не искаме да влизаме в стълкновение, да се борим, да изваждаме ножове, защото ако се борим, нищо няма да разрешим. Ако хората от едно общество са по-силни от ония на друго някое общество и ги набият, счупят им главите и краката, мислите ли, че ще напакостят на умовете на другите? Не, умовете им ще останат същите. Но има други по-силни и от тях, и те дойдат и ще има пак счупване на ръце, глави и крака.

И при това, когато съвременните хора проповядват и говорят, но най-първо, всеки един говорител, от каквато и категория и да е, дали говори върху религиозен или обществен въпрос, целта му трябва да е абсолютно безкористна, да няма никаква цел и да изкаже великата Истина тъй, както я разбира, за благото на своите ближни. А сега онези, които питат, и онези, които говорят, всички са заинтересовани. Е, тогава, ако ние сме заинтересовани, как ще проповядваме Истината? Сега някои искат да ни

обвинят, че това учение, което се проповядва, разваляло народа. Не, не, да говорим Истината: онова, което разваля един народ, не произтича от самите говорители: те са израз на своя народ. Какъвто е народът, такива са и неговите говорители. Какъвто е народът, такива са и неговите духовници. Един народ създава своите хора, според степента на своето развитие. Той ги създава тъй, както в един кошер се създават пчелите, работници и царици. Тъй и народът създава своите хора, според както той иска.

Сега Христос казва: „Ако Словото Ми пребъде във вас". В света има и други фактори. Не е само българският народ един фактор, не е само английският народ един фактор, не е само френският, американският народ един фактор, не са само те фактори, такива е имало и в миналото: египетският народ, например, и много други народи – и те са били фактори. Един народ – това е един магнит, материален магнит. Но когато магнитът привлича иглите към себе си, питам, силата в него ли е? Не, в туй желязо текат други токове. Един народ е силен, докато тази Божествена сила тече в неговата кръв. И днешните италианци са от произхождението на римляните, но де е техният характер? Друго течеше в кръвта на тогавашните римляни и друго сега. Тогавашните бяха герои, а тези италианци са само сенки на геройството на римляните. Друга една сила има, която тече вътре в кръвта на един народ. И докато тази сила тече, всеки трябва да използва туй течение. Аз го наричам прилив. Във всеки един народ има прилив и отлив, тъй както в природата през март, събуждат се известни токове, има такива, които вървят под земята, и почват всички растения да растат, но само до 22-ри текущия месец юни и няколко дена по-нататък, след което растежът почва да спира. Спре ли се туй течение, спира се и всяко растене и всяко развитие. Сега, когато е време за култура и ние носим едно течение, има прилив, и днешните свещеници, например в България – българското духовенство, вместо да работи разумно, да използва туй благословение, което небето изпраща, иска да тури в изпълнение разни планове, за да ни спъне. Трябва да разберат, че с това сами себе си ще спънат. Туй течение може да се отбие, и тогава те ще останат на празно. Къде ще отиде? От България може да иде в Чехия, може да иде в Сърбия, може да иде в Русия и другаде. Туй течение може да се отбие, не мислете, че не може. Ако вие не го използвате, други ще го използват. Защото Писанието казва така: „Словото ми няма да се върне при мен от да не принесе плода". Той е, който Бог праща в света. Сега някои се усъмнят и казват: „Ние сме един избран народ, Господ ни е благословил". Да, Господ е решил да те благослови, ако си заслужил, но когато ти не искаш да използваш туй благословение, то ще те отмине. И знаете случая с двамата синове на Исака: Исав и Яков, че първородният трябваше да приеме благословението, обаче вторият го прие, защото беше по-хитър. Защо Исав не прие благословението? Защото ходеше да се

занимава с ловджийство, да бие животни, а Яков какъв беше?

Съвременните религиозни, духовни хора трябва да почнат да мислят. Аз нямам нищо против тия форми, които съществуват. Те са изгубили онова вътрешно значение. Тия форми сега трябва да се изчистят и да се създадат нови форми в света. За пример, каква трябва да бъде нашата форма за милосърдието? Вие минавате покрай пътя, виждате един беден, сакат, слаб човек. Той ви се моли, вие вместо да му дадете едно петаче, разсъждавате, философствате: „Велик е Господ, колко чудна е природата!“ А утре, като ви се счупи кракът, питате защо се счупил. Когато си счупят другите крака, то е в реда на нещата, а ако се счупят с хиляди крака за отечеството, хора измряха, питам: Тия, измрелите, като мъченици, подтикнаха ли този народ? Аз не казвам, че не са го подтикнали никак, но често даваме жертви не на място. И ние, съвременните хора, не сме се оправили още. Войните – това е жертва. Ние сме хора, които вярваме в една култура на жертви от хора. Вземете последната война: европейските народи принесоха в жертва повече от 25,000,000 хора. Имаше ли Господ нужда от тия жертви? Нямаше. И ние казваме, че едно време евреите принасяха само говеда, овце и гълъбчета, а съвременните хора показаха, че те принасят в жертва на Бога и хора. Е, питам сега: При такава култура, дето се принасят хората в жертва, може ли да се говори за Любов? Нямам нищо, ако тази жертва бе дадена съзнателно, ако всички тия 25,000,000 бяха умрели съзнателно за човечеството, какво щяха да направят? Те биха тикнали човечеството 4,000 години напред, и ние щяхме да имаме една възвишена култура на земята. Ако тия 25,000,000 биха се пожертвали съзнателно, биха пожертвали имота си, живота си, всичко за тая цел, можеше да има смисъл. Но всичките те умряха, без да подтикнат човечеството много напред. Те едва го подтикнаха само на 100 години напред. Ето един метод, който е краен! Такава грамадна енергия на 25,000,000 хора да се иждиви за нищо и никакво! И сега тия хора, вместо да съзнаят своите погрешки, търсят кой е виновен. Аз казвам, тия хора се пожертваха, без да се постигне онази велика цел, която се изисква. И Христос, Който иде на земята, казва: „Не е този пътят, по който може да се угоди на Бога“, а всеки човек съзнателно, без насилие, трябва сам да принесе живота си в жертва благоугодна Богу, без да го заставят насила. Това не е жертва. Прочее, аз не съм против жертвата, аз съм за жертвата, но нека всеки сам себе си доброволно да се принесе в жертва.

И казва Христос: „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене“. Какво ще стане? Ще се изяви тогава Любовта, т.е. първото качество на Духа. А в какво седи тази Любов? Сега всички говорим за Любов, нали? В човешката и Божията Любов има две качества различни. И те са следните: по човешки: този, който те обича, ще ти даде, най-първо, един

хубав обяд, ще те облече с много хубави дрехи, ще ти даде и най-хубавото вино, но втория път, третия, четвъртия и колкото повече минава, той ще почне да намалява, докато най-после дойде обикновеното. Тази е любовта: ще започне на ден с по стотина целувки, а след 10 години няма да има никакви целувки. Ще започне с хубави думи и излияния, поетически изречения, ще цитира еди-кой си философ или поет, а след 10 години обаче тия изречения ще изчезнат. И наместо целувки, тогава ще има най-груби думи, които аз сега не искам да цитирам. Обаче в Божествената Любов процесът е обратен. Там започват с най-малкото. Как? Ще намериш един беден човек, а ти си работил целият ден, спечелил си 5 лева, и ще му кажеш: „Братко, седни, заповядай, както знаеш, този хлебец съм намерил, ето и солчица, двама сладко ще ядем; ще ме извиниш, толкова сега имам, а в бъдеще, Господ е добър, повече ще спечеля и повече ще има". Ще седнете и сладко ще си говорите, само със солчица и хлебец. Пуйки няма, 6-годишно винце няма, а, може би, само топла водица. У този човек има Любов. Но той забогатява повече, спечелва повече, в него сърцето се разтваря, неговата трапеза става по-богата и, най-после, ще ви даде един царски обяд. Сетне: В Божията Любов няма такива промени, както в човешката.

В човешката любов всякога ще наблюдавате разлика между двама души. Ти обичаш някого, а той ще те гледа, правиш ли ти разлика. Е, хубаво, като седнете на моята трапеза, аз мога да ви сипя супа по една отмерена лъжица в паницата. Но онзи човек е голям, може да изяде две лъжици, ти пък си малък, една ти стига. Ако ти съдиш по това за моята любов и кажеш: „Той не ме обича, защото ми сипа само една лъжица, а на онзи – две", това е грешка. Ако аз бих ти сипал две лъжици, можеш ли да ги изядеш? Не можеш. И защо ти са тогава, като не можеш? Следователно това не е в реда на нещата. А Любовта се състои в това, което в даден момент ти можеш да възприемеш, да асимилираш и приложиш.

Сега Христос казва: „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, каквото попросите, ще ви бъде". Е, кой от вас не се е молил и не е просил, колко хиляди молитви вие сте изпратили досега на Господа, в църквите, и всеки ден правите същото, като казвате: „Господи, искам, искам!" И Давидовите псалми, досега милиони, милиони пъти сте прочели. Не е лошо, добро е всичко това, но еднообразните неща хипнотизират, а разнообразните неща оживяват, карат хората да мислят. Съвременният религиозен живот е еднообразен. Животът на чиновниците е еднообразен. Вземете всички чиновници, които са заставени да работят. Чиновникът е уморен, като излезе, иска да си почине от еднообразния живот. Туй еднообразие е убило умовете на хората, те за нищо не са способни. И следователно най-първо ние трябва да се освободим от

еднообразието в живота. И в дома, и там мъжът е еднообразен, синът е еднообразен, „Е, Марийке, какво ще сготвиш днес?“ – „Е, боб ще сготвя.“ – „А утре?“ – „Леща, супа, това ще готвя цяла седмица.“ 10, 15 яденета в цялата година и 10 години като му готви все тъй еднообразно, вече Марийка не е същата. Тя е била най-голямата красавица, но в тази кухня какво е научила? – Изгубила си красотата. Тя казва: „Аз зная да готвя боб“. После гледам, че плаче. „Защо плачеш?“ – „Е, моят възлюблен – пак плаче, – наготвих му боб.“ Нейният възлюблен я кара да плаче, но и възлюблената, и тя, като дете, плаче. Гледаш я, текат четири реда сълзи. Тя плаче, но и той плаче: „Ах, тя иска за Великден костюм, какво да се прави, пък шапка, трябват 2–3,000 лева, оттук, оттам трябва да се вземе“. – „Ех – казва тя, – да се върне той вкъщи и костюм да няма…“ И тогава ние мислим, че сме хора християни. Аз не говоря за езичниците, говоря за туй, което става в България. Същото става и в Англия, туй са факти, навсякъде стават. И сега седим ние, при този живот, и казваме: „Как ще се поправи света?“ Как ли? Първия ден ще готви мъжът, а втория ще готви жената, третия ден ще готви синът, четвъртия ден – дъщерята. После пак ще се редуват: жената, мъжът и т.н. Тъй. Трябва да се освободим от еднообразието. После вземете турците: Защо те не могат да мислят? Защото обичат еднообразието: турчинът 3 пъти ще се вземе да си измие ръцете хубаво. То е отлично. Мохамед е учил така, той обичаше чистотата: 5 пъти на ден турчинът трябва да се мие. Е, туй е еднообразие, измиеш се веднъж, дваж и четеш същите молитви. И турчинът, като му стане това един навик, хипнотизира се и казва: „Моята къща е 7 ката нагоре и 7 ката надолу, да става каквото ще“. Сега да дойдем и до най-видните културни хора, до политиците, и те говорят за „любимия“ народ, за „брашнения чувал“. Оплакват народа си, защото бил обеднял. Но аз казвам: Ако тия български министри биха отишли да орат земята – всеки един български министър да оре на нивата, по 2 часа на ден, или да копае на лозето по 2 часа и тогава да иде в министерството да разглежда делата, не щеше ли да бъде по-добре? И един владика, преди да разгледа едно дело за развод, най-първо да иде да покопае. Всички трябва да копаят, и аз ще копая. Туй трябва да ни бъде едно правило. Когато ние почнем да копаем и да работим, тъй както Господ е създал света, ние ще поумнеем, защото ще влезем във връзка със земята и ще почувстваме страданията, които сме причинили на хиляди същества в нея. А сега нашите крака са обути с обуща и казваме: „Лицето му почерняло, той е дявол, очите му са хлътнали, побеляла му главата, а онзи е благороден човек, защото е беличък, очите му весели“. Но аз те питам: Ако ти си една жена, ще се смееш ли, когато раждаш? Не! Разбира се, ще отпадне твоето лице и очите ти ще хлътнат. И ако аз питам тази жена защо отпадна, ще каже: „Ти раждал ли си?“ И сега ние ублажаваме тия хора, които не раждат. Хубаво, и против това нямам, но ще дойде време и те да раждат. Белият цвят

трябва да се измени, да даде плод в природата. Има закон, че може да цъфтят тия дървета, пчелите може да берат мед, но ако тия цветя не завържат, какво ни ползва това? Питам: Ако туй Божествено Слово, което иде сега от толкова хиляди години в света – от 2,000 години, – не се възприеме, какво ще спечелите? И вие, българите, от колко години сте християни? Аз изчислявам по закона на вероятностите и намирам, че 100 милиарда пъти те са споменали името Христово, откакто са приели християнството. Според моето изчисление, толкоз излиза. И какво са спечелили българите от Христа? Ще кажат: „Христос ни даде малко земица“. Да, Христос можеше да ви даде нещо повече: да се помене Христовото име 100 милиарда пъти и да има такъв малък резултат! Това е една крива метода на изговаряне на това име. И тогава питат: „Кой е Христос?“ Аз нямам нищо против, повикайте който и да е български владика да произнесе името Христово и да видим резултата. Да го произнесе както и да е, за мен е безразлично, стига това да произведе резултат. Всяко едно име има сила, смисъл в себе си, има и резултат. Туй име, което трябва да се произнесе, е Любов. Ще бъде безполезно в бъдеще да лъжем когото и да е, трябва да слезем от троновете си и да отидем с една мотика да копаем на лозето, да вземем ралото и коня и да отидем да орем на нивата. Това значи да слезем до положението на бедните хора и да покажем как трябва да се работи. – Тъй, както бащата и майката постъпват, а не като децата. Тъй трябва да постъпят разумните хора. Бащата и майката не карат най-първо децата да работят, но те започват. По закон няма да любим. Няма закон за Любовта. Аз не ви критикувам и не ви казвам как да се любите: ако имате Любов, то е заради вас. Ако ме запитате тъй: „Моята любов права ли е?“, аз не мога да ви кажа, но в даден момент аз зная дали любя или не. Но няма момент в моя живот, когато да не зная права ли е постъпката ми или не. Или за едно разположение, което имам, право ли е или не. Абсолютно зная: обичам ли или не, и в каква степен и какви резултати ще даде тази любов. Съзнанието ми показва каква е любовта ми. Зная го това, за себе си го зная. И ако вие ме попитате каква е моята любов, ще кажа: Братко, да идем тогава и двама при Любовта, да влезем в нейната пещ и ако и двама еднакво издържим, тогава еднакво любим, а ако ти като се нагорещиш, излезеш из пещта, значи любовта ти е малка. Вземете някой съвременен човек, като му говорите за Христовото учение, той казва, че то е малко прекалено, ние имаме жена, деца, той, религиозният живот, е за стари години, а сега ние да си поживеем. Но Любовта не говори така. Без тази Любов, ако вие трябва да раждате, деца, синове и дъщери, как ще ги родите? Ако ги родите без Любов, ще бъдат едни, а ако ги родите с Любов, ще бъдат други синове. Любовта е, която ще определи качеството, стремежите, благородството на вашите синове. Мъдростта е, която ще даде формите им, ще развие техните способности, а Истината е, която ще даде методите,

как да работят. Сега религиозните хора казват, че една майка ражда по Любов. Е, по Любов като ражда, тя няма да се мъчи три дена, а ще ражда без мъки: с мъки раждат само грешните хора. Имаш едно лошо желание, искаш да си отмъстиш, ред години го носиш в сърцето си, лицето ти ще стане черно, защото зло носиш в себе си, но един ден все ще извършиш туй престъпление: ти си родил туй желание, ти си родил едно дете, то е една форма, която живее в невидимия свят, един престъпник, създаден в духовния свят, и този престъпник ще се роди на земята.

И казва Христос: „Ако вие пребъдвате в Мен и думите Ми пребъдват във вас, каквото искате, ще ви бъде“. Кое ще бъде? – Ние ще знаем как да преобразим сегашния наш живот. Аз трябва да преобразя своя вътрешен живот, това е заради мене. И забелязвам едно нещо, като ходя между хората, че в тях всеки е съсредоточил ума си в другите. Гледа, че този е богат, а той няма нищо. Не, всеки от нас трябва да обърне ума си на своето лозе, всеки трябва да копае своето лозе. И „ако думите Ми – казва Христос – пребъдват във вас“, този закон на Любовта ние можем да го приложим на опит. Сега как ще го приложи? За Любовта има закони във физическия свят, ще я приложим тъй, както прилагаме светлината. Има стъкла и през тях знаят как да пращат светлината, да я прокарват. И в бъдеще майките ще знаят как да прокарват лъчите на Любовта. Тия лъчи излизат от човешките очи. Ти трябва да видиш какви са лъчите, които излизат от очите на оня човек, който те люби. Някой път от човешките очи излизат червени лъчи, някой път излизат портокалени, зелени, сини, жълти лъчи, някой път излизат бели лъчи и даже черни. Тия лъчи, които излизат от човешките очи навън, от човешката душа, упражняват разни влияния. Сега вие мислите, че наближава обяд и от всинца ви излизат от очите ви лъчи. А тия лъчи са отвън, от други същества около вас, те ви ги пращат, но вие не ги виждате. Вие се влияете и като се върнете в дома си, някои ще бъдат разположени, а други не. Някой ще каже: „Аз много добре разбрах беседата“, а друг ще каже: „Имаше един господин, той ми препятстваше със своите влияния“. Е, какво е неговото влияние? Неговото влияние е, че този човек не е разбрал Любовта. Сега, в тази беседа, аз ни най-малко не искам да се нахвърлям върху свещениците, но казвам една велика Истина, че в съвременната еволюция е настанал един период, в който човешките умове и човешките тела ще почнат да се разслабват. Тази неврастения, която съществува в цяла Европа, е едно разслабване на бялата раса. И те трябва да вземат мерки, в какво? Техният егоизъм е станал толкова силен, че разслабва нервната система, всеки един е тъй погълнат с разни материалистични мисли – нашите умове са пълни само с мисли за къщи и пари. В нас няма нищо благородно. И свещениците служат само за пари, а не за името Христово. Аз ще ви приведа един пример, но ще ме извините, то е за добро. Дойде при мен една госпожа и ми казва: „Аз съм възмутена!“

– „От какво?“ – „Искам да ти кажа, изнеси го някой път. Отивам на църква с всичкото желание да се моля на Бога. Разбира се, свещеникът ми поднася дискоса, изваждам една златна монета, турям я, но се отдалечавам и се моля; гледам пред свещеника, натрупали се много пари – туй бе преди войната, при започването на войната. По едно време свещеникът отделя петолевките и двулевките, поглежда и ги туря в джоба си, а грошчетата и еднолевчетата ги оставя и ги занася на своя другар, туй стана в една от софийските църкви“. Е, питам: Как ще служи този свещеник на Бога? Не го обвинявам: той за пари служи на Бога. Ама в това време ако тоя свещеник промъмри една молитва, той не мисли за Бога, а колко пари ще му дадат. Утре един свещеник погребва, той мисли само колко пари ще му дадат. Всичко е за пари, и свещениците говорят, че имали морал. Де е тук моралът? Де е тук православието, де е благочестието? Ама „на тия свещеници трябват пари, трябва да живеят“. Щом е така, свещеникът трябва да остави онзи, който се венчава, да даде колкото обича, да му каже: „Колкото обичаш – дай“. Туй е благородство. Не е в мой интерес аз да им казвам, за мен е по-добре да ги оставя да си чупят главите, а не да ги поправям, защото като ги поправям, те ще се коригират, ще се покажат праведни и ще скрият греховете си. Не, не, ние искаме грехът съвършено да се изличи. Аз искам, когато срещна българския свещеник, да е безкористен и да свети лицето му. И владиката да бъде такъв, и само тогава аз бих му подал ръката си. Сега казват, с коя власт говоря. Аз им говоря Истината и тази Истина един ден ще дойде да заговори, няма да се мине много време. И казва Христос: „Ако аз млъкна да говоря, тия камъни ще проговорят“. Ако аз млъкна – целият български народ ще проговори, и най-заспалите българи ще проговорят, не само българският народ ще проговори, но и говедата им ще проговорят, всичките им говеда ще проговорят. Вие, които ме слушате, ще схванете тази велика Истина, тя ще проникне във вас. Ние сме хора разумни и трябва да отворим сърцата си и умовете си, да говорим Истината. Срамота е за нас да лъжем. В очите ме лъжат, говорят неща, които ме отвращават. И такова безобразие от лъжи аз не съм виждал. Ще дойде някой учен българин, някой политикан, да ме изпитва. Е, господине, казвам, кажи Истината наяве, няма какво да ме изпитваш. Ако е за изпитване, аз зная твоето минало и какво искаш, зная, и онези, които са те проводили, и тях зная, и какво мислят, зная: аз искам да говорим Истината направо. Ако виждате нещо лошо в мен, ако туй, което е в моята стая, ти мислиш, че то е много заради мен, половината може да го разделя с тебе. И цялата си стая мога да ти я отстъпя. Всички трябва да говорим Истината, разбирате ли? И няма по-отвратително нещо от това, един религиозен, духовен човек, да говори лъжа и после да се извинява, че бил нервозен човек. На ония, които дойдат при мене, казвам: Кажи какво искаш, но ако мислиш, че един ден аз ще използвам туй, не ми го казвай. Каква нужда имам да нося твоите грехове? Не, мен ще ме

ползват само твоите добродетели, мен ще ме ползва само Любовта, която е в тях. Ни най-малко не любопитствам да зная погрешките им, нито злорадствам, а само съжалявам в душата си, че тия български владици от 20 години не можаха да разберат Христа. Не мен да разберат, не, не, а Христа в себе си да разберат – да не лъжат. Ще каже някой владика: „Аз съм Го разбрал, но не мога да копая“. Не, да идем да покопаем на лозето, и двамата да вземем оралата, да впрегнем воловете и да изорем нивата. Че ти владика ли се роди, та да можеш да проповядваш, а да не можеш да копаеш? Ти поп ли се роди, за да можеш да служиш в църква, а да не можеш да ореш и да копаеш? В света има само един владика, само един поп, и само него аз признавам – Той е Господ. Понякога някои ми казват: „Ти си свят човек“. Казвам: Свят в какво? Свят е само онзи, който люби, не люби ли, никаква святост няма. Какъв свят човек или „отче святи“? Ако ти не можеш да любиш брата си, никаква светлина няма у тебе, ти си свят, без да можеш да дадеш светлина на хората. Да жертваш себе си, разбирам, а да си свят и необикновен човек, не. Необикновен е само Бог, а ние всички сме обикновени хора. В тази форма, в която сме турени, ние сме обикновени, и от нас се изисква дълго време, за да се изменим. И Христос минаваше за Син Божи, но като го набиха, носеше си кръста и Господ казва: „Я сега, като си Мой Син, Който всичко може и изцерява, носи си кръста“. Можеше ли Той да го отмахне? Можеше. Е, как мислите вие, Христос носил ли е кръста? Две теории има: един казват, че го е носил, а други казват, че не го е носил. Как мислите вие?

Главното сега е, да останат тия мисли у вас, необходимо е Истината да се загнезди в сърцата ви. Да любим Истината с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Това е първото нещо, което е необходимо за българите, без разлика, от най-големия до най-малкия. Второто нещо: Българинът трябва да обича светлината, абсолютната светлина за ума, и да я желае с всичката си душа и с всичката си сила. После третото нещо: Българинът трябва да обича чистотата на сърцето си и да я желае с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Ако можем да приложим тия три неща в България, вътре в една година ще има една съвършено нова култура – в една година българите ще отидат 1,000 години напред. И не само това, но в 10 години черепът на българина ще се измени. И неговото лице няма да бъде като сега, ще придобие много правилен профил, правилен нос, ушите му ще се изменят, цялото му лице ще се измени, цялото му тяло, и европейците ще дойдат да видят новия тип на българина, който само при Истината, светлината и чистотата може да има. А при сегашното разбиране на българина ще имаме сегашния тип, за който европейците се произнасят както знаете.

„Ако думите ми – казва Христос – пребъдват във вас…“ Но кой Христос? Не думите на Христа преди 2,000 години, а на Христа, Който сега ви говори. Мислите ли, че ако беше се изправил сега Христос пред вас, другояче щеше да говори? Той е казал: „Думите, които аз ви говоря, не са мои“. И аз ви казвам същото. Тогава каква разлика има? И казвам: Думите, които аз ви говоря, не са мои, те идат от един велик източник и аз ви ги казвам. Ако ги приемете, ще ги опитате, че тези думи са верни и истинни. Не са мои, не грешете душата си. Не мислете, че съм някой „голям“ човек. Не, не, едно нещо аз мисля: Аз зная, че Бог е Любов: аз зная, че Бог е Мъдрост, и тази Мъдрост не е такава, каквато учените мислят; аз зная, че Бог е Истина, и тази Истина е малко другояче, отколкото хората я знаят; аз зная, че Бог е Правда, и тази Правда е друга; аз зная, че Бог е Добродетел, и тази Добродетел е друга.

И сега моите думи какво ще произведат във вас? Вие ще седнете и ще кажете тъй: „Какво иска да ни каже нашият учител?“ Аз искам да ви кажа: Трябва коренно да се измените и да станете нови хора, хора на истината, без лъжа, без никаква лъжа! Не да казвате: „Малко бяла лъжа“, не! Без никаква лъжа! Че може да лъжете, то е друг въпрос, то е една слабост. Аз го считам слабост, но на здравия човек не се позволява да лъже. Аз вземам тъй: на болните хора се позволява да правят неща незаконни, но на здравия човек не се позволява, той трябва да разсъждава правилно. И сега ние сме се събрали тук, в името на Божията Любов, събрали сме се в тази Любов, и какво мога аз да направя за вас, какво можете вие да направите заради мене? Вие заради мене много можете да направите. У българите въобще, когато някого ценят, всички носят ризи подарък. Ако аз изцеля 100 души и ми донесат 100 ризи, де ще имам време да ги нося? И у българите има закон: като изцериш някого, той ще ти даде нещо и трябва да го приемеш. Представете си, че излекувам хиляди души и ми дадат хиляди ризи, ще видите цял сандък ризи и ще кажете: „Този човек трябва да е много богат, само толкова ризи!“ А пък аз ще кажа: Ще лекувам, а вие ще давате тия ризи на бедните, моите братя, които нямат, и считайте, че те за мен ще ги носят. А сега, като излекувам някого, най-напред ще ме повикат на гости и всички, най-първо, ще научат с какво се храни учителят. Тиквички пържени не употребявам, сирене не употребявам и такива деликатеси, плодове, не, не, на вашия учител малко ряпа стъргана с малко оцет и зехтин, малко хляб и нищо повече. И ще се свърши въпросът. Не е въпросът до ядене, а до Любовта. И най-пищната храна можете да имате, но ако нямате Любов, нищо не се ползвате. Когато седнем и имаме Любов, ще ядем сладко, ще се разбираме, макар да е и само бобец. С Любов ли е, то е най-красивото, нямаме ли Любов, това ядене е ненужно за мене. Сега аз изисквам от вас, които ме слушате, едно нещо. Знаете ли какво искам? Много малко искам. То е като онзи български лихварин: на едного дал

пари назаем и му казва: „Няма да плащаш лихва, а само на гроша по една пара всеки ден“. И онзи, като не знаел да смята, казал: „Хубаво, по една пара“. И аз ще ви кажа като онзи: По една пара на ден.

Спрете се, като се върнете у дома, и си кажете тъй: „Ние употребили ли сме досега Любовта?“ Прегледайте вашия живот: служили ли сте един ден на Бога тъй, че да сте извършили волята Божия, както Той иска? Претърсете и намерете един красив ден в живота си, да сте го употребили тъй, както Той иска. Пред вас, пред себе си изповядайте се чистосърдечно и искрено, повдигнете си мислите и кажете: „Има ли един красив ден в моя живот, в който аз съм служил тъй, както Божията Любов изисква?“ Какъв важен въпрос е този! Туй искам от вас. Можете ли да го направите? Като се върнете всинца, които ме слушате, още тази вечер го направете, не утре, а тази вечер. И аз мисля сам да го направя. И туй преглеждане ще ми бъде най-приятното, защото ще зная, че вие разглеждате един от най-важните въпроси. Пък и аз с вас ще застана и ще кажа: В моя живот има ли един красив ден, в който съм постъпил тъй, както Божията Любов изисква? И аз ще постъпя със себе си с онази строга мярка на тази велика Божия Любов. Служил ли съм аз тъй безкористно с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила тъй, както този велик Господ изисква?

Нека тази вечер ние да отправим умовете си, сърцата си и душите си към Бога, да произведем една велика вълна в света, да почувства Господ, че ние искрено Го търсим. И когато почувства това, Той ще ни отговори. И тогава ще чуете онзи, тихия глас, и като го чуете, ще имате един от най-приятните моменти, който някога сте преживели!

Беседа държана на 18 юни 1922 г. в София.

1922_06_20 Един малък опит

ЕДИН МАЛЪК ОПИТ

Тайна молитва

Прочетоха се темите върху "Характерните черти на добрия и лошия човек".

Тема за следващата неделя имате ли? - (Да. "Ползата от цветята".) - Упражнение имате ли?- (Да. Дишане и издишане.) - Колко теми досега сте развили? - (Пет.) - Ще се старaете от всяка тема, която развивате, да извадите по една полезна черта за себе си - положителна черта.

Добър човек е онзи, който не се сломява от нещастията, от страданията. Който може да устои на всички страдания, той е добър човек, а лош човек е онзи, който не може да устои на страданията. Който може да издържи неприятностите в живота, той е добър. Който може да приеме страданията на хората, той всякога може да ви приеме и в къщи, той може да бъде гостолюбив. Добър човек е този, който никога не се сломява от страданията, който устоява. Туй е в негативен смисъл. Добрият човек, където стъпи, трябва трева да поникне, а лошият, където стъпи, тревата изсъхва - това е разликата. Добрият и в пустинята като отиде, тя ще се превърне в градина, а лошият човек и в градина да отиде, тя ще изсъхне.

Сега, направете един малък опит. Вземете цветята, които в скоро време никнат и цъфтят. Някой от вас да вземат малко карамфилче, теменужки и да ги посадите в една малка саксия, и да забележите как растат при вас. Ако виреят добре, вие сте добър, ако не - имате черти, които трябва да се изправят. Най-малко един месец или два месеца дръжте тая саксия и ако заминете - дайте наставление как да се грижат за цветето вашите близки. И когато ви питат, няма да разправяте. Тая малка саксийка ще изложите при най-хубава обстановка, ще си я поливате всяка сутрин. Един малък опит.

Иде някой и иска да знае къде има вода в земята. Който разбира, ще вземе серива* вълна, ще изкопае малко, ще я зарови, ще я покрие с една паница и след това, ако е мокра, значи има вода, ако е суха, значи няма вода, ще търси на друго място. Ако има наблизо вода, вълната омеква, понеже тя има свойства да привлича водата.

Та сега казвам, цветята ще покажат има ли у вас добри или лоши качества. Представете си един цигулар, който мисли, че хубаво свири, но който го слуша, вижда, че не свири вярно. Може да му търпят хората, но те знаят,

че не свири хубаво. И Божественото у нас, като ни търпи, не трябва да мислите, че То се съгласява, че свирим хубаво. - Не. То казва: "Не свириш добре, както живееш, не е добър живот." Както учителят казва: "Не свириш добре, тона не взимаш правилно." А като не вземаш ти, взема учителят тогава цигулката.

Сега ще се учите да бъдете положителни в себе си, да не критикувате, но да отбелязвате фактите. Пишете върху темата "Ползата от доброто и здраво сърце". Ползата по отношение на тялото и на душевния живот.

* непрана вълна, която съдържа евреи, мазнина

Тайна молитва

20 юни 1922 г., вторник, 19 ч. и 30 мин. София

1922_06_21 Скъпоценните камъни

СКЪПОЦЕННИТЕ КАМЪНИ

17 Лекция, държана на I Мл. ок. клас
на 21.VI.1922 год. сряда, София

Тайна молитва.

Прочетоха се някои от темите за скъпоценните камъни.

Вие се спирате върху външната страна на скъпоценните камъни. Допуснете, че вие бихте яли без чувство на охота или апетит, без чувство на глад, какво щяхте да усещате. Ако тази храна я вземехте без да усещате? Значи главният стимул, импулс на храната е в чувстването на туй, което сдъвкаш, което възприемаш без да я чувствувате какъв резултат бихме имали? Почти никакъв резултат.

Като говорим за скъпоценните камъни, подразбираме ума, понеже само един интелектуален човек може да говори за скъпоценните камъни и той може да прави разлика, само интелектуален, но високо интелектуален и благороден човек, само той, нали в окултния език може да се каже добродетелен човек, защото само умният човек може да бъде добродетелен.

Аз бих желал върху тия дванайсеттях камъни да се спрете и да направите някой малък опит, отчасти. Много малък опит, микроскопически. Опитът седи в следующето. Може да излезе сполучлив или не, то е без разлика. Да допуснем, че вие имате неприятна мисъл, каквато и да е: тя може да е от чисто физически характер или сърдечен характер, умствен характер. Започнете по обратния път със скъпоценните камъни от долу на горе. И почнете да прекарвате всички тия скъпоценни камъни през ума си и да видите при кой камък тази неприятност ще изчезне от ума ви. Но същевременно свързвайте тия камъни с известни добродетели. Всеки един камък е свързан с известна добродетел, предизвикайте и нея в ума си, тогава, колкото знаете, ще си поправите мислите.

Добродетелта не е в цвета. Нима когато една мома се намаже с червено или розово и понеже означава Любов, тя Любов ли е? Ако някой облече розова дреха? Не е. То е едно желание да има Любов, но то не е Любов. Някой обича синьо. Но то ни най-малко не показва, че има истината. Тъй щото не правете погрешна мисъл. Щом имаш (цвета), то е едно пасивно

състояние. Цветът трябва да се превърне чрез ония фокуси на ума. Само един цвят минал през човешкия ум и съсредоточение на съответствующото място, може да лекува. Инак няма никаква стойност. – Без участието на ума няма никаква смисъл.

Сега аз искам да се спрете и да проучите скъпоценните камъни. Ще се спреш върху тях да ги проучите. Вие много лесно искате да минете да речем, че някой ден имате апатия, мързи ви, не искате да учите, или някой ден, вие сте наклонни да се откажете от вашите убеждения, тъй искате да тръгнете по широкия път. Или някой ден вие се съмнявате в себе си дали вие именно сте в пътя. Или друг ден във вас се зарежда завист, едно чувство изпъкне от някъде, от къде е не го знаете, мъчи ви. Туй чувство може да не е ваше.

Трети ден или четвърти, или пети ви обхване страх, страх вътрешен, без да знаете причината.

Сега употребете камъните, да видите какви резултати може да имате! Мислено един камък, втори, трети, четвърти, пети прекарайте дванайсеттях през ума си. Някой път може да имате резултат, някой път може да нямате. Бих желал да зная какви сведения ще имате и тогава ще ви дам обяснение върху законите, които действуват. Значи скъпоценните камъни някога са били нескъпоценни. Тъй за пример, ако въгленът, който е бил черен някой път, а сега е станал диамант, какво трансформиране е минал? Сега аз ви препоръчвам тия опити, за да може да ви послужат като една изходна точка в сегашния физически живот, да може да устоявате в някои неприятности в живота.

Ако се случа втори път да бъда между вас, ще говорим повече за скъпоценните камъни. Сега прекъсвам.

Тайна Молитва!

Аз не искам тия опити да ви заемат много време, ами празното време. Когато няма какво да правите, скука усещате. Ще вземете да посадите едно семенце. Тия малките опити да запълнят разумното време ще бъдат приятни и ще ви наведат на някои добри мисли и чувства във вас по отношение на физическия живот.

1922_06_22 Влиянието на музиката

ВЛИЯНИЕТО НА МУЗИКАТА

17 школна лекция на общия окултен клас
22 юни 1922 четвъртък, София

Тайна молитва!

(Прочетоха се темите за музиката)

Сега, ако ви попитат: Кой свят засяга музиката, или от кой свят произхожда музиката какво ще отговорите? – От умствения свят, т.е. само един интелигентен човек може да пее. Следователно, музика и човешката интелигентност вървят заедно. Защото правилната мисъл, това е музика. Сега аз ще ви дам един малък музикален опит. Един музикален опит. Разбира се, онези от вас, които не знаят да пеят, трябва да правят усилие. Най-първо заучете гамата, 7-тях тона и от тях естественият тон, от който започва гамата. Може да вземете естествения тон на органа или на пияното. Някои пияна започват по-високо или по-низко с 1⁄2 тон. Заучете тоновете на гамата без повишение и без понижение, естествено, всички тук заучете do, re, mi…do, si, напред и назад. Когато имате добро разположение изпейте тоновете. После, щом се измени вашето разположение пак ги изпейте и забележете каква е разликата. Например, гневен сте, изпейте do, re…do, si и назад, и вижте какви съпротивления ще срещнете. Наблюдавайте психически, разлика правете в пеенето. Някой път имате дисхармонично настроение, вижте на кои тонове, каква дисхармония се явява; някой път може да имате някой вътрешен страх, пак изпейте гамата напред и назад, забележете при кои тонове не върви добре, ще правите психически наблюдения. Правете тия опити и психически ще почнете да отличавате къде куцате. Например, някои музиканти, слушал съм, взимат по-високо re-то, не може да взимат правилно, в пеенето не може да го взимат правилно. Защо? Защото са чрезмерно активни. Някъде si-то не взимат правилно. Някъде do-то не взимат правилно. Да пееш, значи, всякога трябва да вземеш тоновете правилно. Щом измениш в каквото и да е отношение, ти вече не си музикант, не спазваш правилата. Следователно, музикант е само този, който при всички условия спазва природните отношения, разбирам „разумните природни отношения“, които съществуват между тоновете.

Сега, например когато се карате, а карането е музика, някъде натъртването при някой тон е по-силно. В говора нали има повишение и понижение? Ако ние преведем гнева в музикален език, а то, когато се

разсърди някой, той пее Forte, когато иска някой да го замаже, той пее много меко, пее pianissimo /pp/. Но ще забележите, че у всички вас, тоновете са слабо застъпени. В миналото вие не сте научили музиката и сега трябва да правите много големи усилия. И вашето скъсяване на живота се дължи на нямане на музика, липсва музика. Престъпността у хората се дължи на това, че музика няма. Например, хора убийци, нямат никаква музика. Следователно, музиката е един стимул; щом почнеш да пееш, кръвта почне да се пренася към предната част на главата, мозъкът привлича кръвта към предната част и тъй мозъкът се развива правилно. И първото нещо на черната ложа е, че тя всякога казва: „Ти си остарял, на тебе не ти трябва пеене. Господ и без твоето пеене може, ти днес си неразположен, не пей!" И почнеш да загрубяваш, да загрубяваш, докато загубиш туй чувство, и кръвта слиза в долния център на мозъка, и всичко благородно изсъхва в тебе. После, у някои хора този срам, те обичат музиката, но не пеят, понеже другите ще им се смеят. Няма какво да се срамувате, защото няма певици. Само една певица съм чувал да пее хубаво, тъй, да владее гласа си – една туркиня, чувал съм я преди 20 години. Две или три певици съм слушал, които пеят хубаво, да взима душата участие, а не само да трепери гласа, да правиш усилие. Музиката е едно естествено изкуство. Като седнеш и почнеш да мислиш как ще пееш… не, трябва да пееш без да мислиш; почнеш ли да мислиш как ще пееш, няма да пееш. Когато някой човек почне да мисли как да плаща дълговете, той пари няма в касата си, а когато касата е пълна, не мисли, а плаща и който дойде „колко имам да ти плащам?" – „Ето". Защо? – Касата му е пълна. Всички ние сме хора, които много мислим за религията, много мислим, за добродетелите много мислим. Защо мислим? Понеже касите са празни.

Сега, учениците на окултната школа не знаят музика. Щом като касата е празна, ще мислите, но ще знаете, че без музика не може да бъдете ученици на школата. Туй трябва да знаете. Едно условие: без музика не може да бъдете ученици на школата и то тъй, доста добри ученици. И първото нещо, първият изпит по музика ще дадем и там може да пропаднете. Първият изпит в школата е музиката. Ще ви дадат едно парче да го изпеете, една много проста песен ще ти дадат да изпееш. Тъй, разбирате вече „музиката" и „мисъл" вървят паралелно. И после, музиката може да я употребим като едно възпитателно средство. Наблюдавайте кои хора какви песни обичат. Когато някой е неразположен изпейте му песента, която обича и той ще има разположение. Всеки човек има любима песен. Религиозните хора в православната църква, в евангелската църква, все си имат някоя любима песен.

Сега, първо: вашето наблюдение, което трябва да правите е при взимането

на гамата. Туй упражнение ще го правите за две седмици наред всеки ден сутрин и вечер преди да си лягате. Сутрин ще изпеете гамата по три пъти. Наблюдения ще правите, не само тъй. Вие искате да изучавате окултни науки имате велики идеи да схващате силите на природата, но ако вие не можете да схванете разликата между два музикални тона, леките вибрации как ще схванете ония велики сили, на които тоновете са по-високи? Как ще ги схванете тях? И сега, аз не искам да ви поощрявам, но когато изучите окултната музика, вие като запеете, ще почнат да се групират всички песъчинки на едно място и да образуват камъни. Има окултни песни, при които, само като запееш на един камък, за 10 минути от горе, той ще почне да се разсипва. Има окултна музика, която, ако я запееш ти може да спреш течението на една ръка. Има окултна музика, като я пееш при някой засъхнал извор, водата ще тръгне. Да. И ако някой път вие изсъхнете и замязате на изсъхнали извори, то е защото не пеете. Вие казвате: „Господ не ме обича". – Изсъхне вашият извор. Запейте и веднага ще потече вашият извор. Ще кажете: „Аз сега съм тъжен, като стана в добро разположение, тогава ще пея". Тогава няма защо да пееш, сега ще пееш. После, ако на някой от вас излезе цирка, ще ви дам един опит, музикален опит да го лекувате. Ако някой има цирей, изпейте му сутрин три пъти гамата, вечерта пак три пъти и ако пеете правилно този цирей ще мине. И защо някои болести не се лекуват? – Изгубвате музиката. Човек, който се уплаши и не може да пее – умира. Имаш възпаление, 40 градуса температура, запей някоя песен веднага на няколко градуса ще спадне температурата. А лекарите ще кажат: „Той е болен, да мълчи, никакво пеене, само да чувствува дихането си". Имате неразположение, едно неприятно състояние – пейте! Изпейте на туй състояние една песен, втора изпейте, трета, докато изпейте подобаващата песен, практическото възпитателно влияние на музиката, то ни интересува. Не ни интересуват тия неща, които ни пречат, а какво може да произведе в нас музиката, то ни интересува.

Сега, във връзка с музиката, ще определя два пътя на живота. Един възходящ – правият път на живота и низходящият път на живота. Възходящият, правият път на живота е път, който съдържа в себе си всички възходящи сили: формите има, съдържание има и смисъл в себе си има; той се нарича правият път. Низходящият път е път, който съдържа всички низходящи форми, съдържание и смисъл на низходящия живот, те го наричат левият път.

И тъй, под „път" ще разбирате, всички възможности, които живота изисква в даден момент. Туй се нарича път. Сега музиката е едно от средствата на правия път, на възходящия път. Едно от великите средства на възходящия прав път на живота. И, следователно, всеки един живот

трябва да започне с музика.

Сега, когато пеете, няма да пеете както учениците do, re, mi, fa, sol… това не е пеене, ама ти ще се спреш, като кажеш – do, ще забравиш, че си в света. Като кажеш – do, ще мислиш, че ти започваш живота, започваш да живееш. И като кажеш re, ще мислиш, че този живот, в който живееш, ще почнеш да го оформяваш, да събираш материали заради него. Като дойдеш до mi, ще подразбираш, че разпределяш този материал. – Fa подразбира, полученото вътрешно съчетание за какво може да се прилага в живота. – Sol, това е градеж, започване на градежа. – La е мазилка. – Si е завършване на прозорци и врати. Тогава вие ще свършите ще направите, не само механически прозорци, но ще знаете, че един прозорец е едно отверстие, място от дето светлината може да дойде. Вратата е место, от гдето един човек може да дойде, път за движение на душата. Когато ние говорим за прозорци и врати, разбираме, че прозорецът е место, дето светлината може да проникне; а вратата е место, през което душата може да влезе. Това са само някои окултни бележки в музиката, за тях ще говоря и друг път.

Сега изпейте – do. Вие вземете doo, има ли музика в туй – dooo? Още по-тихо! Още душата не взема участие в туй пеене. В тия трептения не само ти трябва да вземеш участие, но трябва да контролираш и дихателната си система, понеже тук имате още един от важните центрове – ларинкса; и чрез мозъка вие ще развиете ларинкса. И правилният говор в света зависи от музиката. Ако музиката е правилно развита, и говорът ще бъде правилно развит. Следователно, ще съсредоточите всичката си енергия в дробовете между симпатическата система и ларинкса; между тия два възела започва да се върти това колело на мозъка. Разбира се, у вас има този срам, ако вдигна някого сега да пее, вие всинца ще почнете да се смеете. Например, няма да гледате как пее той, ама ще се кискате, ще се смеете, че той не взима правилно тоновете. А с това вие убивате желанието той да пее. Ее, добре, сега нека вземем всички първия тон – do. /Всички пеят – do, – do, – do/. Сега да дойдем до – re. – do, – re, – re, – re по-силно. /Всички пеят./ – re… Не взимате правилно. Не е чисто туй – re, куца ви нещо, показва, че енергиите не са разпределени правилно, куца нещо. Но, – do-то, е чисто, добре е. /Всички изпяха тъй последователно цялата гама/. Аз някога ще ви занимая, ще вземем някое окултно упражнение по музика. Тогава ще направим една разлика. Ще изпеем една обикновена песен, по обикновеному, после ще изпеем същата песен по правилата на окултната музика, да видим какъв ефект може да произведе тя.

Сега, останалите работи ще четете следующия път. Друга тема имате ли? – Не.

Ползата от планинските върхове.

Каква полза принася изкачването? После, каква друга полза? – Задържат се там снеговете, привличат влагата, ветровете.

Сега, вие си отбелязвайте всичките тия предмети, не мислете, че те са дадени произволно. Всичките теми ще ги напишете в една особена тетрадка, ще мислите върху тях. За музиката, в същност, от сега нататък ще мислите. Колкото теми сте написали, ще се спирате върху тях и ще ги преглеждате наново, защото, за в бъдеще, ще минем да съчетаваме. Например, ще искам да съчетаете отношенията, които съществуват между музиката и планинските върхове. Разбира се, то са сложните упражнения, ние ще минем по-после към тях. След една година още, ще дойдем до сложните упражнения. Ще гледате да турите сега една здрава основа. Защото, ако не турите тази здрава основа, не може да съградите. Защото, в окултната школа ние имаме за цел, първо да развием центровете на вяра, надежда, Любов; да развием музикалните чувства; да развием въображението; да развием математическите способности, разсъдителните способности, творческия ум; да развием дружелюбието, да урегулираме човешкото честолюбие, човешката гордост, после да впрегнем екзекутивните способности на човека в работа, да развием речта, да я турим в правилен път; после да създадем правилните форми за живота. Това са задачи, върху които трябва да се работи. И след като се развият тия центрове, тогава ще ги свържем. Всеки един център е свързан с известно течение и тогава може да се манипулира вече. Та предстоят упражнения, упражнения.

Да кажем, имате една мъчна задача. Бил сте ученик или студент и сте скъсани на изпита, а средства нямате да следвате идущата година. Вашият благодетел не ви поддържа вече. Три мисли може да ви минат през ума: да се убиете, да прекратите живота си. Какво трябва да прави този студент? Ще пее, ще почне да пее гамата от долу на горе и от горе надолу. Ще каже: животът е една възходяща гама. Започни от долно – do и върви до другото, до горно – do. Мен са ме скъсали – ще слезеш надолу с гамата. Скъсването ще го считаш повръщане по обратния път. Като скъсат някого, ще кажат повърни гамата назад – do, si, la,… Който не разбира музиката, ще каже: „Скъсан съм“, а който разбира музиката ще каже: „Пея гамата по обратния път“. И тогава ще се качи отново до горно „do“. И когато усвои тоновете, благополучно минава изпита. Но и когато го скъсат, пак ще пее правилно – назад гамата. То е едно и също нещо. Сега, например, вие не може да се убедите, че като те скъсат на изпита е по-хубаво, отколкото да минеш. А че много пъти, нещастни ученици не се учат през цялата година,

обаче, случи се, най-лесния предмет го попитат, получи 5 – минава, а много по-добре е да го скъсат, да повтаря, да заучи материала добре, защото за следующия клас той ще е готов.

Сега, в окултната школа не може да минете тъй. Материалът е тъй свързан, че вие не може да минете, да прескочите един материал. Всяко нещо ученикът трябва да го заучи, и то, тъй хубаво! Каквито хитрости и да употребите, по никой начин не може да минете, една необходимост е то. Та, всичките неща ще ги заучавате добре. И страданията в живота не са нищо друго освен скъсване, постоянно ни късат. По някой път мислиш, че си добродетелен, но те скъсат на добродетелта. Ти кажеш: „Аз до вчера бях добър“. Но ти не си научил още изкуството да бъдеш добър. То е едно изкуство да знаеш да бъдеш добър. В окултизъма ние разбираме „добър“ човек, този който знае правилно да използува известни Божествени сили в техните форми, които им са предначертани. Това значи добър човек: на всяка Божествена сила да даде съответна форма, която е определена заради нея. Защото, ако при разни състояния, при разни настроения, и при разни възрасти, знаеш каква форма съответствува на тази сила, и можеш да ѝ я дадеш, без да погрешиш, ще бъдеш добър човек. Тъй е. Следователно, ще заучавате, при еди-коя сила при еди-кой случай, еди-коя форма съответствува. Защото в окултно значение, само тъй, ще добиете светлина. Сега се обезсърчавате, всеки ден ставате добър и лош и предстои ви усилена работа главно, на онези от вас, които искат да се учат. После, ще пазите друго правило. Великата окултна наука всякога тъй се поставя, че човек трябва да започва с най-слабите сили в света да работи, те са най-производителните. Ще започнеш с най-слабата сила, която имаш. И даже в практическо отношение вие забелязвате същото. Един човек, който изведнъж, като излезе от къщи започва да взима големи крачки, този човек никаква работа не може да свърши; колкото отива по-нататък, той отслабва, отслабва, и сред пътя, умори се и спира; а излезне ли някой човек и усъмни ли се, започне полекичка, полекичка и постепенно усилва, този човек ще свърши работа. И сега, в религиозно отношение, науката се състои в същото. Онзи, който като излезе на улицата и каже: „Аз ще направя туй, онуй“, нищо няма да направи. Не, спри се и кажи: „Туй, което Учителят ми даде, аз ще го науча; за друг път, не зная, но днес, тази малка крачка ще направя“. Той не мисли за бъдеще. Някой, като влезе в училището, мисли как ще свърши втори, трети клас и т.н. Каква диплома ще вземе, как ще го посрещнат, с цветя, украшения, всичко туй изпъква в ума му, но нищо няма да свърши този ученик. Та, сега вие, като окултни ученици, някои от вас мислят тъй: сега ние, като свършим, туй ще направим, онуй ще направим. Не, не какво ще свършите вие, не мислете. Стига да свършите, не си хабете силите. Когато имате празно време, може да си мечтаете по разни предмети, но в школата никакви други предмети!

Вънка от школата има мечтание. Когато ние искаме такива мечтания, окултните братя, когато искат да си мечтаят, те от невидимия свят слизат долу в ада да видят всичките мечти, защото адът е пълен с велики мечти. Ако иска някой да види най-великите мечти, най-великите планове, трябва да слезе в ада. Какви мечтания, планове, проекти има там! Най-учените философи пишат на свещеници, на пророци, на учители, на майки, на бащи. Всички планове там са събрани. И когато някой човек иска да стане много велик, Господ го праща долу, да види великите планове. И за туй, в окултната школа най-първо изучават малките работи и след туй пристъпват да изучават великите работи. За туй ще започнете с малките сили, които имате в себе си, с най-малките подтици, не започвайте с най-силния подтик на душата. Някои проповядват с най-силната енергия. Но в окултизъма ние започваме с най-малките, най-слабите подбуждения. Ако ти може да дадеш живот на най-малкото подбуждение, ти си в сила да правиш велики работи. С пари ако може да направиш нещо, добре е, но ако баща ти остави 100 000 лв.; обаче, ако баща ти остави един грош и ако с този грош ти може да направиш нещо, ти си човек; пък ако можеш да направиш нещо с една стотинка… Ум се иска, ум, иска се сърце, иска се и воля! За туй с най-слабите сили, които имате, с тях ще започнете. И светът започва с най-слабите.

Тайна молитва!

1922_06_25 Гладуват и жадуват

ГЛАДУВАТ И ЖАДУВАТ

Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата, защото те ще се наситят. (Ев. Матей 5:6)

Силни думи в стиха са: „Които жадуват и гладуват“. Това са силни думи, които изразяват силно желание. Защото само оня, който е гладен или жаден, разбира какво нещо е глад и жажда. Следователно Христос употребява тия две думи, които имат смисъл, а не са двусмислени. Значи, за да разбере човек Правдата, трябва да гладува и жадува, трябва да е гладен и жаден, тъй като хлябът може да се оцени само от гладния и водата от жадния. Да се оцени, т.е. да се използва. Сега може да се направят много разсъждения, да се отвличаме какво нещо е Правда, какво нещо е глад, обаче ние ще вземем в прям смисъл, тъй като гладът го чувстваме всеки ден.

„Блажени – казва Христос, – които гладуват и жадуват“, за какво? – За Правдата. Виждали ли сте вие тия лястовички, които цял ден слизат и се качват, какво хубаво упражнение правят из въздуха? И всичко туй е обосновано на онзи вътрешен глад. Този глад прави всички тия извивания. Кажете: Какво кара онази птичка да се разхожда? То е гладът, който я заставя да се разхожда, това е една необходимост. Мнозина културни хора имат едно криво понятие за развиването на човешката душа. Всички хора търсят лесния път. Даже преди войната бяха дошли до мисълта, че един ден химията ще измисли такива малки пилюпчета, та без много работа, без оране, да се хранят хората. Такива пилюлчета няма и не може да има. Може, но кога? Когато хората достигнат състоянието на ангелите. Изисква се за това една възвишена култура, а не при сегашната култура.

Сега Христос засяга един основен въпрос – за Правдата. Той е въпрос на човешката интелигентност. Правда може да съществува само там, дето има възвишена интелигентност, като вземем думата „интелигентност“ в много широк смисъл – дето има Мъдрост и истинско знание. Ние не трябва да се заблуждаваме, че имаме знания. Ще оставим и ония афекции, които се зараждат в ума ни, че защо трябвало да бъдем интелигентни, в даден случай сме много интелигентни, а в друг случай не. Аз говоря за онази интелигентност, която владее всичките човешки емоции, и при каквито условия и да е човек, той всякога пази равновесие. Туй е по отношение на целокупния живот, както се проявява. „Блажени“, кои? Блажен е само онзи, който е умен. Само умният човек може да бъде блажен, който може да се наслаждава от музика, който има музикален дух; който може да се

наслаждава от художество, от изкуство – онзи, който има тия чувства. Сега твърдят, че всички хора имат еднакви дарби, но нямат еднакво обработени дарби. И когато говорим за Любовта, вие еднакво не схващате Любовта, понеже чувствата на Любовта у всинца ви не са еднакво развити.

Едно време огънят се влюбил в леда и казал: „Понеже много ми е жежко, искам по някой път да ме разхлаждаш“. Обаче един ден, когато огънят стопил леда, той изгаснал. И казал: „Аз исках да ме разхлаждаш, а ти ме изгаси“. Сега по някой път и вие искате, като огъня, разтуха и разхлада в живота, но като се стопи вашият лед и загаси огъня, какво ще стане? Представете си, че душата е реално същество. Вие сте интелигентен, умен човек, основавате живота си върху лед, и съграждате една къща на леда. Ето колко здрав, як е този лед. Вие съграждате един отличен палат. Обаче иде слънцето, разтопява леда, разрушава вашата основа и целият палат се превръща на вода. И вие виждате, че иде цял катаклизъм, но как да се избавите от нещастието? Направяте си лодка и казвате: „Слава Богу, избавихме се от катастрофата на леда, във водата можем да живеем“. Но представете си, че водата се изпарява и вие оставате пак без основа. Питате: „Какво трябва да правим?“ Но щом стане тази вода на пара, трябва да си направите крила. Следователно всеки един от вас трябва да се научи да минава от едно състояние в друго: от състоянието на леда в онова на водата и да влезе в състоянието на парата, за да може и в нея еднакво да функционира. А туй е, което съвременните хора наричат: „Да се приспособиш към условията на живота“.

„Блажени, които гладуват и жадуват.“ Ние гладът и жаждата не можем да унищожим: те са една необходимост, един подтик вътрешен, абсолютно правилен. Човек, който иска да знае дали е здрав или не, ще познае от това: докато чувства глад и жажда в себе си, той всякога е здрав. Изгуби ли глада и жаждата, туй състояние е болезнено. Докато в човека има глад и жажда за Правда, това е едно нормално състояние на душата, това показва, че е здрав. Стане ли човек индифирентен, каже ли: „Безразлично е за мене“, това е едно болезнено състояние. Другото положение: дотогава, докато съществува тази жажда, да се интересувате за душите на хората, да се запознаете с тях, във вас има истинско разбиране на живота, има живот. А когато кажете: „Мен много малко ме интересуват хората“, питам тогава: Щом много малко ви интересуват хората, тогава за какво ще се интересувате?

Същото е и в окултизма. Ако кажете: „Мене много малко ме интересува целия човек, щом престанат да живеят всичките отделни части на тялото му“. Е, хубаво, ако всичките отделни части престанат да живеят, къде е тогава животът? Помислете, че малкото пръстче каже: „Мен не ме

интересуват другите неща“. Не, не, ще го интересуват. Философията на живота е да знаете да се интересувате от хората, да знаете техните отношения към вас какви са, и вашите отношения към тях какви са.

Сега казва Христос: „Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата“. Върху тия стихове има написани цели томове, томове с богословски тълкувания, и аз ублажавам ония хора, които са писали, защото има какво да четат хората за блаженствата на гладуващите и жадуващите за Правдата. И всеки един вестник все за правда пише: „Правда!“, „Правда!“ – но в съвременните хора още няма глад и жад за тази Правда. Да гладуваш и жадуваш за нея, това значи да я приложиш в себе си. Сядали ли сте вие някой път да си дадете един отчет, да помислите какво представлявате вие като човек? Вие се оглеждате в огледалото, очите ви са сини, казвате: „Ясни ми са очите, сини“. Хубаво, веждите, черни, косата, докато сте млад, черна, ще мислите, че сте нещо, нали? Туй като млад, но на 45 години, на зряла възраст, имате една промяна, а на 90 години имате друга промяна. Тогава вече тялото ви не е онова стройно тяло, но е станало като една въпросителна, и се чудите защо гръбнакът на човека се изменя. Но вънка вие, като една интелигентност, като една душа, какво представлявате само по себе си? Може ли вие да си съставите една ясна представа, можете ли да живеете вънка от тялото? Представете си, че сте излезли от тялото си. Имали ли сте туй положение? Говорите сега, че има един невидим свят, това-онова, не да оставим далечните работи. Кой от вас е имал тази малка опитност, да излезе из тялото си? Ние, като излезе един човек от тялото, казваме, че е умрял, а като влезе някой в тялото, казваме, че е оживял. Това е изопачение: излизането наричаме смърт, а влизането – живот. Но ще ви се види чудно ако кажа, че излизането е живот, а влизането е смърт. Защото като излезеш от къщата, отиваш да работиш, да припечелиш нещо, а като влезеш в нея, отиваш да ядеш. И съвременните хора казват, щом влезе човек вкъщи: „Дайте кокошка, хляб“. Той всичко унищожава, причинява навсякъде смърт. Неправилното излизане от тялото причинява смърт, и неправилното влизане в тялото пак причинява смърт. Правилното излизане от тялото причинява живот и правилното влизане в тялото причинява живот. Тъй седи въпросът. Ако сега вие, съвременните хора, тъй както сте, бихме ви извадили душите, да влезете в духовния свят, т.е. да извадим вашата душа или астралното тяло или духовното тяло, за да влезете в духовния свят, вие щяхте да забележите от цялото пространство проточени нишки. Това са милиони нишки. И ще видите, че цялото пространство е прекръстосано само с тия нишки, ще намерите една обвита мрежа и всичкото изкуство на науката седи да знаеш как да функционираш из тия нишки, да се отплетеш от тях. И ако не си умен, тия нишки се заплитат една с друга и някой път трябват 10–20 години, докато се оправят. И хората казват: „Оплели му се работите“. А ние казваме:

„Заплели му се нишките“. Някоя вечер излезе, заплете му се някоя нишка и щом се завърне, на втория ден търси този господин да се разправи с него, някой път по приятелски начин, а някой път да се кара. Все дири как да се отплете, било по добър, било по лош начин. И в сегашния живот хората трябва да заспят, за да се поправят. И, действително, трябва да дойде Христос на земята, да приспи хората, да каже тъй: „Всички да заспят“, както при една хирургическа операция. Той иде сега да разплете всичките нишки, в които са се заплели и ученици, и свещеници, и владици, съдии, учители, бащи и майки, на всичките нишките им са така заплетени, че ние не знаем кой път да хванем.

И казва Христос: „Блажени, които гладуват и жадуват за тази Божествена Правда“, която трябва да дойде, да разплете тия нишки. Сега, как са заплетени нишките? Онези от учениците, които започват да учат по музика, учителят казва да турят само кордите. А ученикът, който не разбира кордите, вземе, че ги размести, тънката корда турне на мястото на басовата корда, размести ги и не върви. И той ги гласи, но не може. Казвам: Всяка корда трябва да се постави на нейното място. А за да се намести там, ще повикаш един учител, да ти каже коя корда на кое място трябва да се тури. И тия цигулки си имат мерки, един инструмент, дето всяка една жица се туря според мярката. И според мярката постепенно ще бъдат наредени по дебелината им. Щом се нагласи цигулката, тя може да свири правилно.

Сега, за да разберете тия Христови думи, вие трябва да нагласите своя мозък, т.е. най-първо, своята глава, и на всичко, каквото има в главата, трябва да направим един силен ремонт. На всички съвременни хора трябва ремонт от първа степен. Някой казва: „Да си ремонтирам къщата“. Казвам: Най-напред главата си трябва да ремонтираш. Второ, ще ремонтираш сърцето. Защо? Понеже грехът е достигнал и до човешкото сърце. Грехът е проникнал и в човешкия ум, и в човешкото сърце. В душата още не е проникнал, и в духът не е проникнал. Всичката поквара съществува само в сърцата и умовете. Има нещо чуждо, което е проникнало в сърцето, има нещо чуждо, което е проникнало и в умовете ни. И следователно тия чужди елементи са, които развращават умовете ни и сърцата ни. И как ще си обясните едно положение, един факт: обикнал си някого – това е един прост психологически факт, – а след малко го намразваш. Защо? Защо си го обикнал и защо ще го мразиш? Ще кажеш: „Той ми направи едно добро, обикнах го; направи ми едно зло, намразих го“. Но ти уверен ли си, че той ти е направил едно добро, и затова го обикна? Имаш ли един факт, че ти е направил добро? И после, ти уверен ли си, че той ти е направил едно зло, факт имаш ли? Да констатираме факта, а не само привидно нещата да бъдат добри или лоши. Туй, което

той е направил, добро ли е и в какво седи доброто? Сега поне ние трябва философски, разумно да разпределим. Има радост физическа, има радост духовна; има скръб физическа, има скръб духовна. Стимулите, причините не са едни и същи. Подаряват ти една къща, ти се радваш, скачаш, имаш един физически стимул, гледаш къщата. Но утре някой ти запали къщата, дойде ти скръб. Ти казваш: „Голяма е скръбта ми!" Скръбта ти не е много голяма: щом ти направят нова къща, – скръб няма. Обаче има радост, която е причинена от съвсем друг стимул. Затварят те в затвора, скърбиш, пущат те вън, радваш се. Но допуснете сега следното: човек иска да бъде в полза на своите ближни, но един ден хващат го, обвиняват го, турят го в затвора, обаче той се радва, вижда условия, че може да работи за Бога, да проповядва в затвора – той изгубва честта си, но той се радва – и може в 2–3 години да реформира целия затвор. Пускат го от затвора, той върви и скърби. Как ще си обясните тия противоположности! Едни хора, когато влизат в живота, се радват, а когато излизат от живота, от затвора, скърбят. „Блажени, които гладуват и жадуват – казва Христос – за Правдата, защото те ще се наситят." Ще се наситят, на какво? Само Правдата ще отвори онзи път, да се наситят, от какво? – От Божествената Любов. Насита може да донесе само Любовта, да ви задоволи, но не както ние се задоволяваме, а да създаде онова ново състояние, при което ние можем да работим. Сега, най-първото нещо, трябва да се създаде този глад, истински глад и жажда трябва да се създадат вътре в душата. Онези, които искат да минат в пътя, трябва да разбират живота малко по-дълбоко, те трябва да пристъпят към първия опит. Сега аз говоря последователно, а някои ще кажат: „Имаме опит". Разбирайте ме, опит в следното: когато онзи ученик е почнал да взема уроци по музика, той взима първия урок, втори, трети, пети, шести, после почва да изучава позициите – първа, втора, трета, четвърта, пета, шеста, седма, осма, девета позиция, той не трябва да се спре на първия опит или наполовина, а да довърши всичките опити, които са необходими, и след като стане виртуоз, той ще има друго управление, той ще приложи съдържанието на своята техника. Сега съвременните вярващи, след като направят един малък опит, престават. Някой казва: „Аз искам да ида в онзи свят, да видя". Е, хубаво, допуснете, че аз ви завеждам в онзи свят. Ето да ви разправя онзи свят какъв е: Ще влезете в един град добре устроен, на който всичките улици са постлани с диаманти, вместо с блокове. Къщите на тия същества са от най-прозрачно стъкло. Масите им са направени от злато, чашите им, всичките съсъди са от най-фино злато. Водата е от най-чист нектар, тя е като нашата, но като пиеш, ще кажеш: „Нима туй е вода?" Въздухът е толкова чист и приятен, а пък птичките са по-пъстри от нашите и толкова приятно пеят! Славеите, гургулиците, гълъбчетата са по-красиви от нашите. Там си имат особени начини за съобщение. Железници нямат и дим нямат като нас, и фабрики нямат. Като влезеш в духовния свят, индустрия няма. Ще кажете: „Как да няма индустрия?" –

Индустрия има без кадеж. Там ще намерите училища отлични, музики, изкуства до висша степен развити. И мъже, и жени има там, и деца има, но с красота, каквато вие не сте виждали. Там ще ви приемат, ще ви нагостят, а като ви върнат в този свят, ще ви потопят в една такава течност, че да забравите всичко от техния свят. И като отива някой от този свят там, те пак ще го потопят, за да забрави всичко и да не внесе някоя развратна мисъл, с която да опетни онзи свят. Тъй щото и когато отиваш, и когато се връщаш, те са толкова умни, че ще те потопят, та нищо няма да помниш и от онзи, и от този свят. Не ще знаеш нищо нито за тоя, нито за оня свят. Нито ще занесеш, нито ще донесеш нещо. Тази е причината, дето мнозина от вас всяка вечер ходите все в другия свят, но все ви приспиват. Сега някои от вас ще кажете: „Това мяза на 1001 нощ“. Всъщност не е тъй, както аз ви го описвам. То е нещо много по-хубаво, аз ви начертах само една скица, то е хиляди пъти по-хубаво, отколкото аз мога да го опиша.

Та трябва да се създаде в нас този глад и тази жажда за онзи възвишен живот, дето Правдата съществува. Само в един възвишен живот, проникнат от онази Божествена интелигентност, само там можем да разберем красивото и хубавото в живота, само там е мястото на Любовта. Сега, за пример, като ви говоря, ако вие можете да забравите вашия живот, щяхте да ме разберете другояче, а сега някои от вас си имате грижи и казвате, дали туй, което говоря, е вярно, „Дали ще ни измами?“ и т.н. Но представете си, че вие имате очи като мене, вземам едно цвете и двамата го гледаме еднакво, тогава в какво можете да се съмнявате? Казвам, това е едно цвете, червено, вие какво казвате? – Червено цвете. И двама виждаме червено. Какво има да спорим? Или синьо, жълто, отенъците еднакво виждаме. Обаче щом дойдем да съпоставим, може ти да си видял синьо, а аз червено. И спорим, ти казваш: „Цветето е синьо“, а аз казвам: Цветето е червено. Но ние гледаме две различни цветя: моето цвете е червено, а твоето – синьо. И ти си прав, и аз съм прав. Представете си, че ние двама сме на една сфера и тази сфера е празна. Аз съм отгоре, ти си вътре. Казвам: Тази сфера е корубеста, а ти казваш: „Не, тя е вдлъбната“. – Как може да е вдлъбната, не виждаш ли? – „Ами че аз не виждам ли?“ И започваме да спорим. Математически мога да ти докажа. – „И аз математически мога да ти докажа.“ И двамата математически имаме право. Това са две състояния на битието. От една страна битието е корубесто, а от другата страна е валчесто. Питам сега: Ако вътрешното съдържание на тази сфера се напълни и този господин не може да живее в сферата и излезе навън, какво ще каже? Че животът е само корубест отвън. Е, допуснете друго състояние: всичко отвън се заглади и остане само вдлъбнатата страна. Тия противоречия постоянно изпъкват в живота, дали се намираме отвън или отвътре. Сега какво е физическият живот и какво е духовният? Физическият живот е външният живот, а духовният –

вътрешният. Но тия два живота съставляват две положения на човешката душа или две положения на човешкото съзнание.

„Блажени, които гладуват"… Гладува, кой? – Стомахът. Жадува, кой? – Пак стомахът. Но всъщност не жадува стомахът, а тук в слепоочните кости има един център, в който се заражда и гладът, и жаждата. Следователно от мозъка се предава туй състояние на стомаха и стомахът изисква. Онзи, който не разбира, казва: „Коремът иска". Но ако унищожим този център, никакъв глад няма да има, а хората щяха да ядат автоматически. Представете си друго положение: Ние можем да ядем, без да усещаме някаква приятност, какво щяхме да научим? Сега ние правим разлика между месце, кебапчета със солчица и черен пипер, като ви замирише на носа, казвате: „Това струва". Представете си сега, че нямате никакъв вкус, тогава ако ядеш, каква полза ще ти принесе яденето? Следователно яденето е един начин за придобиване на знание. Чрез яденето влиза животът в нас. Сега да обясня моята мисъл. Представете си, че влизате в една текстилна фабрика, дето се приготвят бои: червени, сини, жълти и т.н., опаковат ги, могат да ги турят в шишета, или могат да ги опаковат във вид на прах, в пакет, като ги стриват. Да кажем, вие изучавате тия бои как се образуват във фабриката, знаете техния състав, как се опаковат и спирате там вашето знание. Питам: Какво сте научили от тези бои? Но някой художник, като знае тия бои, ще създаде един отличен образ, или някой пейзаж от природата. Той е почнал чрез тия бои да използва идеите на своето платно. Сега и стомахът е една фабрика, дето се приготвят онези материали, в които Духът може да прояви своята интелигентност и да вложи нещо разумно в хората. То има смисъл само така. От тия материали Духът може да създаде нещо възвишено. И какво трябва да създаде Духът? Духът трябва да създаде, на първо място, формите на Любовта. Е как ще изразите една форма на Любовта? Аз сега бих ви попитал: Каква е първата форма на Любовта? Не ви искам отговор, но като се върнете в дома си, помислете коя е първата форма на Любовта, с която вие сте започнали. Помните ли в детинството си първата дума, когато се появи у вас съзнанието, когато вие сте почувствали, че обичате? Помните ли – на първата, втората, третата, четвъртата година? Аз слушах един американски професор, четох един философ, когато е станал на 21 години. Един ден за пръв път той е съзнал, че има ум. И то е било един славен момент. И като е съзнал, че има ум, може да го употреби, то е било за него един ден на радост. Значи туй съзнание има известна форма, която може да се употреби. Вие, навярно, всички имате такава опитност. Няма нито един от вас, който да няма такава опитност. Някой може да е имал на 5 години, на 6, 7, 8, някои към 14-тата година, но във всекиго от вас, и мъже, и жени, ще се явят тия форми. Мнозина не са се спирали, коя е първата форма, и вие не сте я запазили. Първата форма – това е първият слънчев лъч, който е

излязъл от слънцето и е влязъл във вашите очи. Този лъч може да влезе в очите ви по отражение на някое огледало, но тогава той не иде направо от слънцето. Следователно първата форма подразбира онази, която иде направо от Духа. А формата може да е минала в друг някой ум и, по отражение от него, да е влязла във вашия ум. Някой човек люби и вие се заразявате, и вие любите, то е чрез отражение. Тази светлина, тази Любов ако изгасне в онзи, и във вас ще изгасне. Така има цели общества, които любят, защото един люби, но когато Любовта угасне в този единия, във всички Любовта угасва по същия начин. Има семейства в света, създадени по същия начин: когато умре някой от това семейство, цялото семейство измира, и един като се роди, всички живеят. Според този закон, ето как не трябва да обичаш: на земята, във физическия свят не трябва да обичаш никое същество или предмет с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, защото този, когото обичаш така, ако умре, и ти ще умреш. И затуй на физическото поле трябва да има постоянна дисхармония, за да живеят хората. И дето физическият свят може да съществува, то е именно затова. Благодарение, че има дисхармония, та вие живеете. При сегашните условия, ако вие турите хармония на физическото поле, всички хора ще измрат. Е, как ще си обясните това противоречие? Всички вие искате да турите във физическия свят хармония. Но в тази хармония вие ще се задушите. Казва Писанието: „Плът и кръв не могат да наследят Царството Божие…“

Значи, Христос казва: „Блажени, които гладуват и жадуват“… – не на физическото поле, не за къщи, не за ниви и не за пари, но онези, които гладуват за великия принцип на Правдата, ще се наситят. Искат да се наситят, гладни са всички ония хора, които са недоволни, ония, на които животът е станал безсмислен.

Христос дава едно правило: само който гладува и жадува за Правдата, той ще се насити, той ще бъде доволен. Ако сте жена и сте недоволна, намерете Правдата, за да се наситите. Ако сте мъж, свещеник, учител, законът е верен, в каквото и положение да сте: намерете тая Правда, приложете я чрез глада и жаждата, и вие ще се наситите. И тогава вие няма да се спрете при туй блаженство, а всички блаженства ще се изредят. Христос е дал форми и начини, за да може човек да изправи живота си. Сега четат този стих: „Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството Небесно“; „Блажени нажалените, защото те ще се утешат“; „Блажени кротките, защото те ще наследят земята“; „Блажени, които гладуват и жадуват…“ Хубаво, но Христос е дал начини, чрез които ние можем да изправим живота си. Срещнали ли сте досега някой богослов, който да е разтълкувал, да е дал нещо? Не че богословците не искат да намерят смисъла, но иска се учение, учение, интелигентност се иска. Дотогава,

докато нас ни сломява най-малкото препятствие в живота, докато ни измъчват загубените 1,000 лева, докато ни смущава една изгоряла къща; докато ни смущава един умрял наш приятел; докато ни смущава една опечена кокошка, едно 6-годишно вино, и какви ли не други неща, с които ние се смущаваме – казваме: „Блажени, блажени, блажени“. И седят някои, че описват блаженството на светиите. Как ще опишат туй блаженство на светиите? Как може да описваш туй, което не си опитал? Опитът трябва да продължава. Ние трябва да вървим по същия естествен начин. Не мислете, че аз отричам вашата опитност, не, но ви казвам: Не се спирайте там, дето сте достигнали, вие сте още в началото. Допуснете, че ако посеете в природата едно семенце, вие трябва да го присадите 5–6 пъти. Такива присаждания има в природата. И в психическо отношение има не само едно присаждане, а 5–6 пъти трябва да се присади едно дървче, за да имаш резултат. Да допуснем, че вие правите една присадка, остават още 5, след една година ще направите втора, трета, четвърта и само на петата присадка ще имате плод. Ами знаете ли колко присадки трябва да направите от Любовта, за да имате плод? Присадете Любовта най-напред на физическото поле, в тялото си, след туй в сърцето трябва да я посадите, после трябва да я посадите в ума си – той е разсадник, – след туй да я внесете в душата си и в духа, за да имате плод. Сега каква ще бъде Любовта, проявена във вашето сърце? Вие ще хванете човека, ще го стискате от едната страна, отляво, отдясно, ще го целувате насам, натам, ще кажете „Обичам ви“. И ще замязате на онзи руски княз, който се оженил за една бедна, но красива рускиня, и постоянно ѝ казвал: „Ну, поцелуем ся“. Първия ден ѝ дал 1,000 целувки. Но тя огладняла и трябвало малко хляб да се яде. „Ну, поцелуем ся.“ Обаче любовта на земята не може да устои срещу глада. И на земята гладът и жаждата са по-силни от Любовта. Ако вие имате една жена, която казва, че ви обича и че е готова да умре заради вас, дръжте я 3 дена гладна и любовта в нея ще изчезне, и ще каже тъй: „Аз се ожених за един мъж да ме храни, а не да ме държи гладна“. Казват: „Няма нищо в света като Любовта“. А пък аз казвам: Гладът е по-силен от любовта. Какво ще кажете на туй? Сетне казвам: Жаждата е по-силна от любовта. Следователно ние трябва да опитаме Любовта, докато тя дойде в тази форма, да надделее на глада и жаждата – значи да намерим тоя закон. Може ли тя да ги замени, тогава ние имаме истинската Любов. Може ли Любовта да ги замести, т.е. да намерим този закон на глада и жаждата, ние сме дошли до основите на духовната Любов. Но ако са по-силни гладът и жаждата от Любовта, да си не правим илюзии, че можем да любим и да основем дом или да управляваме държава. Ако любовта е по-слаба, този обществен строй ще се управлява само от глад и жажда. И всичката съвременна култура е обоснована само на глад и жажда. И право казват комунистите: „Папо, папо, папо“. И прави са духовните, защото и те казват: „Само с хляб човек живее“. Те са

прави, от горе са те, на тази коруба те са прави и ние сме прави, които сме отвътре, на другата страна.

„Блажени сте, които гладувате и жадувате." Сега схващайте правилно, не отричам вашата опитност, но продължавайте с присадките на вашите чувства. Ако едно ваше чувство или една ваша мисъл не може да издържи на глада и жаждата, тази мисъл или това чувство са слаби. Може да ви обича този човек, който е гладувал 3 дена и дойде на трапезата ви и в Любовта си забрави и глада, и жаждата си и почне да ви служи, той ви обича, а щом като този, който ви обича, иска да се понаяде и тогава да прояви своята любов към вас – любов не може да има, то е едно физическо състояние. Не трябва да се лъжем с такива думи, че ние имаме Любов. Не! И казват, че Любовта заглажда много погрешки. Ако нашата любов в даден случай не може да заличи погрешките ни, тази любов е чисто физическа. Сега нали аз говоря принципиално? Вие искате да поправите живота си. Някой ще каже: „Да подобрим живота си". Ако имате глад, трябва да знаете как да го употребите. Не отричам хляба, не отричам и водата, но стомахът ви, най-първо, трябва да бъде здрав – не само стомахът ви трябва да бъде здрав, но и вашият мозък трябва да бъде здрав, за да използва тази енергия на ума, защото в туй тяло ще живее Духът. Трябва да знаете как да градите. Не да казвате: „То ще се нареди". Няма да се нареди, а ние ще го наредим. Ние трябва да градим както зидарите. Те казват ли: „Господ ще нареди тухлите"? Не, онзи майстор пусне своя правомер и по него гради, а ние, духовните хора, казваме: „Господ ще оправи тази работа". Ще опънеш своя конец от единия край, ще спуснеш своя перпендикуляр, ще размерваш точно и ще туряш правилно по една тухла на мястото. И когато говориш, кажи една дума, но да е казана на място. А сега ние бъбрим, тъй туряме тук-там тухлите, наляво, надясно, и след туй като дойде комисията и каже: „Направил си погрешка". – „Защо съм направил погрешка?" – „Не градиш добре." Правото говорене е градеж в живота, туй е изкуството. Ти говори право и малко. Всяка дума да поставяме на нейното място.

„Блажени, които гладуват." Ние още глад и жажда за Правда нямаме. Като казвам нямаме, аз съдя от резултатите. Аз измервам, а вие казвате, че някои от вас нямате инструмент. Дойда при него много обикновено, казва ми: „Колко голям огън имам". Премервам: 100 градуса. Казвам: Това е огънят, на който едва олово може да се стопи. Голям е огънят, който има 10,000, 15,000 до 20,000 градуса. Това разбирам огън. И каквото туриш върху него, всичко се топи. После ние казваме: „Нашите скърби са много големи". Но измервам градусите и намирам, че това даже не е скръб. И някой му влезе едно малко трънче, „болка имал", но гледам, извадиш малкото трънче, минава болката. А на другиго влязло едно голямо желязо в крака, той даже не чувства голяма болка.

И тъй, „блажени, които гладуват и жадуват“. Следователно гладът и жаждата са стимул само на висока интелигентност. Само човек, който е високо интелигентен, той може да усеща глад и жажда. И степента на вашия глад и жажда показва как се развива и расте умът ви. И затуй в природата всеки ден ние трябва да се молим. И всяка сутрин трябва да усещаме глад, и на обяд, и вечер, за да се подбужда нашия ум. Някой казва: „Защо трябва да ядем?“ Този глад трябва да бъде един стимул, да расте умът. Сега обаче умът не расте, а стомахът расте. Наместо главата да се сформира, ние виждаме хора, на които изпъкват такива благоутробия. И българите са забележителни по следното: някой българин сух като кука, стомахът му хлътнал, направят го кмет и той стане чорбаджия в селото, не се минат две години и той пусне благоутробието, че едва да се движи. Казват за него: „Чорбаджията“. Да, но неговата умствена дейност е спряла. Следователно дейността трябва да върви нагоре, а не надолу. Главата ни трябва да се развива. И тогава ние ще замязаме на онези двама германци, двама приятели – аз съм привеждал този пример и друг път, станали богати, пък им се развили големи шкембета, около половин метър, дали си рандеву, бедни били, студенти, и сега в охолността си искали да изкажат как са прекарали своето студентчество, и като се срещнали, искали да се целунат, но не могли и казват: „Нещастие!“ И сега ние, съвременните хора, сме изопачили живота си със своя стомах.

„Блажени…“ Значи този глад и тази жажда не трябва да бъдат в стомаха, а трябва да бъдат в нашата глава. Да имаме жажда, за какво? За Божествената Правда. Ако един народ, едно общество, един дом, един човек усеща този глад и тази жажда за Правдата Божия, ето къде е спасението. Трябва да усещаме този глад и тази жажда за тази Правда и тогава ще можем да се справим. И сега ние усещаме глад и жажда, ама мислим със стомаха си.

„Блажени“, казва Христос. Блажен е умният човек. Блажен може да бъде само интелигентният човек. Блажен може да бъде човекът, на когото всичките чувства и мисли са хармонизирани и той може да работи. И затуй именно Бог е създал именно целият свят само за умните хора – за умните хора, в широк смисъл. И ние трябва да проучим природата от гледището на глада и жаждата, всяка една течаща вода трябва да ни напомня за жаждата. Този стимул е на ума, т.е. че ние трябва да се развиваме. И всеки един плод на дървото трябва да ни напомня за глада. Тия, красивите форми трябва да ни припомнят всичко. И Бог казва: „Нашите умове трябва да се развиват“. И повече интелигентност се изисква, повече интелигентност! Някои казват: „Не трябва много ум, по-малко ум, повече пари“. Не! Интелигентност трябва, а в тази

интелигентност ние ще можем да внесем тази Божествена Правда. Ако ние я внесем, тя ще оправи живота ни. И сега, ако Христос е малко закъснял да дойде на земята, то е, защото Правдата още не е турила своите основи. И Христос иде на земята само за интелигентните хора, за хората на Правдата. На тях той ще се изяви, на тях ще говори, тях ще учи. Когато дойде в някой град един музикант, на кого иде да свири, на глухите ли? Не, а на онези, които чуват. Когато някой художник рисува, за слепите ли рисува? Не, а за хора, които имат очи, и чрез тия очи прозира тяхната интелигентност. И когато музикантът свири, той свири за хора, които имат уши и които имат интелигентни уши да слушат, т.е. да разбират. А хората казват: „Христос ще дойде за всички“. „Всички“ подразбира онези, у които тази интелигентност е развита.

„Блажени, които гладуват и жадуват.“ Сега пак ще ви попитам аз: Вие имате ли истински глад и истинска жажда? Трябва да сте имали тази опитност. Като се връщате от някоя екскурзия и срещнете някой, даде ви сухи корици, без вода, и като ядете малко, ще разправяте с години за тях: „Едно овчарче ми даде, но много сладко ядох, няма да го забравя“. Само гладът и жаждата могат да ни дадат истинско понятие за великите неща в света. Сега допуснете, че Христос дойде като един велик Учител в света, как ще го познаете? Ще кажете: „Как няма да го познаем, той ще носи цигулка и по нея ще го познаем“. Всеки може да носи цигулка, но тя не е още доказателство. Важното е, че ще свири тъй, както никой друг не може да свири. Неговото свирене се отличава по това, че никой не може да го подражава. Той ще носи Любовта и по нея ще се отличава. Всички ще бъдат подобни на Христа, но по същество никой няма да бъде подобен на него. Значи, ако Христос дойде сега и проповядва със символи, тогава учени и попове как ще разберат тия негови символи? Ако ви кажа така: „Обърни водата в лед, за да се спасите, обърнете парата във вода, за да оправите работите си“, как ще ме разберете? Ако вие имате огън, на който скоро ще дойдат разбойници да опекат някой човек, превърнете този огън в лед. Ако имате там едно езеро с вода, в което след няколко часа ще дойдат да удавят няколко души хора, превърнете туй езеро в лед. Ако вашият котел е толкова пълен с пара, че ще се пукне и ще избие стотина души, казвам: Превърнете тази пара във вода. Това са символи.

„Блажени, които гладуват и жадуват.“ И ние трябва да превърнем съвременното знание, за да спасим човечеството. Ние изучаваме вълците в зоологията. Защо ги изучаваме? Ако бих попитал един съвременен зоолог, и той ще ми опише формата му, козината му. Но защо ни е този вълк да го изучаваме? Трябва да има една поука. Или изучаваме един паяк. Защо трябва да изучаваме паяците, защо трябва да изучаваме вълците? В съвременната зоология можем да използваме моментите, има такива

моменти: има пороци, които не могат да се лекуват, освен чрез закона на втръсването, да туриш пресита. Такъв случай е пиянството, у което ще се яви обратно действие. Следователно, имаш едни деца, които са толкова лоши, че никой метод не може да им подейства. Ако туй дете изучава вълка, в него ще се яви едно пресищане и туй дете ще се превърне на овца. Психологически разбирам, така да изучаваме зоологията. А сега обратното: когато учителят описва вълка, детето наместо да стане овца, става вълк. Питам: Знанието на място ли е? Затуй казвам, съвременните учени не са прави в своите методи. За химията важат същите закони. Те казват: „Как? Ние трябва да изучаваме елементите на времето“. Но защо трябва да изучаваме химията? Трябва да я обосновем разумно. Не че тия неща не са прави, но за всяко нещо в света си има определено време. И ние трябва да знаем това време, кога и какво трябва да учим. А сега ние учим всичко безразборно и вследствие на това всички резултати са неверни. Ние говорим за спасение, за Правда, за Любов, но не на време. Аз съм дошъл при вас, говоря ви за Любов, вие сте се наяли с едно печено прасе, искате да спите, а пък аз ви говоря за Любов, питам: На време ли говоря? – Не е на време. Дойде някой, заразен със сифилис, аз отида да му говоря за Христовата Любов и искам да го целуна. Питам: Тази целувка на време ли е? Това не е целувка, това е извращение. „Ама това казва свещената Библия.“ Но тази „свещена Библия“ – това са преживяванията на милиони хора. Тия преживявания – това са семенца. Ти имаш ли тия преживявания на Давид? Ти ще четеш 51-вия псалом и като го започнеш, от единия край до другия, ти мислиш, че си преживял положението на Давида, който е взел жената на Урия и след туй се изобличава. Казва: „Блажени“. Но това не е четене на 51-вия псалом. Ще го четеш, когато направиш като Давида някое голямо престъпление, в което те обвиняват, тогава ще го четеш и като го четеш, ще го разбереш. А сега свещеникът тури си одеждите и започва да чете този псалом. Така, този псалом има обратно действие вече. Гладуване и жадуване трябва да има в нашите души. Гладуване и жадуване трябва да има и в науката. Учителят, като влезе в клас, трябва да знае, учениците имат ли глад и жажда за знание или нямат. Ако нямат, да не предава, а да излязат вън и да се упражняват с физическа работа. Ако забележи в душите им глад, да започне предмета си, и тогава и ученици, и учители ще се разбират. Някой път учителят говори, а учениците се прозяват. Учителят казва: „Какво се прозявате, ха навън!“ Проповедникът проповядва на своите слушатели, а те заспиват, значи той проповядва не на време.

Глад на всинца ви! И ако има някои гладни сега, ще ме разберат, а който не е гладен и жаден, няма да ме разбере. И аз бих желал да огладнеете и ожаднеете. Нашият метод е: Ние ще държим болния човек 3 дена гладен и жаден. Казвам: Първото нещо е, да се стараете да създадете във вас глад и

жажда за Истината, за знание. Знаете ли вие какво значи да имате едно преживяване, да почувстваш Бога в тежината на живота си, когато си оскърбен, да почувстваш туй велико същество, Което е създало цялото битие? Знаете ли какъв свещен трепет ще обхване душата ви само когато Той се докосне? Имали ли сте вие такова преживяване? То е едно велико преживяване! И тогава, в такъв момент, ако сте го изпитвали, да си гладен и жаден, знаете ли с каква красота ще се изпълни душата ви? Туй са изпитвали някои светии и някои велики хора, някои мъченици, те изведнъж разбират смисъла на цялото битие и казват: „Разбираме какъв е смисълът на живота“. Такова преживяване могат да имат и стари, и млади. Някои казват: „Само старите могат да го имат“. Не, и младите могат. Защо да го няма младият? Я онази мома, която е оставена от нейния възлюблен, отчаяна е и иска да се самоубие, но моли се, моли се, утеши се, почувства едно облекчение и каже: „Аз ще посветя живота си на Бога“. Този възлюблен е Христос, а не онзи. Това е великото преживяване на човешката душа, и то толкова реално, че хиляди години могат да минат и хиляди катаклизми могат да станат, но няма да се отмахне вашата опитност. И ние се нуждаем от едно силно преживяване на реалността – от допирането на този Божествен пръст на Любовта. А сега ще идеш в църква, ще запалиш една свещ или кандилото, но едно такова преживяване, едно такова допиране на този Божествен пръст на Любовта, от хиляди проповеди струва повече. Аз бих желал да слушате всички велики проповедници, но след като ги слушате, най-после искам Господ да допре със своя пръст ума и душата им, та и техните мисли да станат по-ясни. Та казвам, аз желая на вас едно добро, един лъч, и то жив лъч, да докосне вашата душа, че всичко туй, което е заложено в душата ви, да се оживотвори, да се превърне, животът ви да мине от едно състояние в друго или, както Христос казва, „Ще минат от смърт в живот“.

„Блажени, които гладуват.“ И желая вие да гладувате и жадувате всички, и такъв глад да имате неутолим и неутолима жажда, и като дойде великата Божия Правда, да внесе тази опитност, всички да бъдете наситени с Божествена Любов. И да кажете: „Знаем сега смисъла на глада и жаждата“. Създайте в себе си тия две състояния, тях ги има, дайте им място. Преживейте една малка опитност на великото в света. И тогава ще ви кажа: Не сте далеч от Царството Божие, вие ще бъдете до вратата на Царството Божие. И като дойде Христос и отвори тази врата, тогава в ума ви знанието от хиляди години ще ви се обясни, много нещо, и така моментално, ще ви стане прясно всичко, и ще започне новият, разумният живот. Приложете правилата за всяко нещо на време. За великото не четете всякога, за доброто не говорете всякога, а на време. Ще ни цитират нас: „На време и без време“. За доброто ще говориш на време и за злото ще говориш на време, тъй казвам аз. Павел казва: „На време и без време“.

Аз казвам обратното: Говори на време за доброто и говори без време за злото. Ама чудни са някои хора, като казват: „Без време“. Представете си, аз съм чиновник, не ми остават нито 5 минути, ако не ида на работа, ще ме уволнят. Обаче запалва ми се къщата, без време. Нямам време, но аз си създавам време да гася къщата. Туй значи „без време“ – като ми се запали къщата, без време ще я гася. Пък ако вършиш една благородна работа, на време ще я вършиш. Злото е един инцидент непредвиден, без време. И Павел казва много умно: „На време и без време“.

„Блажени, които гладуват и жадуват.“ Тия два процеса трябва да бъдат един вътрешен стимул. Всякога този закон може да се приложи. И народ, който има тази жажда да се повдигне, всякога Провидението му съдейства. И в глада, и в жаждата Господ говори. И Арабишапка, като са го затворили в Русия, 3 дена гладувал и като огладнял, един ден казал: „Господи, хляб, хляб!“ 10 минути не се минават и един негов приятел носи един голям хляб, и като го взел, усетил хубостта на този самун. Глад – нищо повече! И когато в нас дойде туй знание, този вътрешен глад, не можете всички да го използвате. Понякога аз като говоря, вие казвате: „Какво искаше да каже нашият Учител, там в беседата?“ Казвам: Вие не сте били гладни. „Ама аз не мога да го разбера.“ – Не сте били жадни. „Ама това е тъмно.“ – Гладен и жаден не сте били. Ако имате глад и жажда, как хубаво ще ме разберете! И тъй, аз определям: Когато някой човек казва – „Какво искаш да кажеш“, аз зная, че този човек не е гладен. Като дойде време да огладнеят и ожаднеят, те ще разберат.

И тъй, глад и жажда ви трябват на всинца ви. Някои сте гладни, не казвам, че не сте гладни.

„Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата, защото те ще се наситят.“ И желая на всинца ви, след като гладувате и жадувате за Правдата, най-после да се наситите.

Беседа, държана на 25 юни 1922 г. в София.

1922_06_27 Кое е полезно и кое не е

КОЕ Е ПОЛЕЗНО И КОЕ НЕ Е

Тайна молитва

Прочетоха се темите върху "Ползата от цветята".

Най-първо, когато описвате един предмет, ще се опирате конкретно върху реалните черти на предмета. Питам ви сега: Цветята усещат ли като човека болките? Това е предположение; вие не сте преживели, вие си представяте. Ще ви приведа една аналогия. Когато един художник изрисува едно цвете върху канавата, туй цвете радва ли се? - Не, художникът се радва. Цветята, това са най-невежите същества. По-невежи от тях няма. Когато цветята се късат, окултната наука приема, че те не усещат болка, защото утре ще увехнат. Някои цветя за вас са неприятни. Мислете конкретно, вярно, да схващате отношенията, които съществуват в природата, туй, което въображението може да развие. Ще мислите кое е полезно и кое не е. За пример, вие ако минете покрай една градина, във въображението си може да помислите, че тези цветя са за вас, обаче това нищо няма да ви помогне на физическото поле, защото вие не може да се ползвате. Окултно ще разбирате, че те сега образуват своето тяло на физическото поле; нямат никакво съзнание и благодарение на това те издържат своите страдания. Сега започват да образуват жизненото си тяло, етерното си тяло. Астрално тяло имат животните. Те живеят колективно в духовния свят, а на земята нямат живот. Може да се каже, че те приготовляват материал за бъдещите си тела. Всичко това е приготовление, да образуват оная форма, в която духът ще може да се пресели и да живее. Сега, поетът отива в една крайност, естественикът описва тъй реално, че отива в друга крайност. Та ще съберете поета и естественика на едно и ще ги разделите на две. Единият ще каже 100, другият - 1, ще ги съберете -101, и ще ги разделите на две, значи 50 1/2.

Интересно е да се знае кои цветя са полезни и кои не са, също и плодовете. Ще се спирате и ще изследвате цветята, техния живот и плодовете им, как действуват в окултно отношение. За пример конкретно да може да опишете цвета и плодовете на ябълката, на слънчогледа, на лозата. Ако човек би постъпил тъй, както цветята постъпват, в обществото биха го считали за анормален човек и биха го затворили в лудницата. Тази свобода само цветята могат да си позволят. Ще ви кажа защо е тъй. Например някоя река минава покрай някое село, прави големи пакости, но понеже същата служи да напоява градините, кара водениците, утолява жаждата, хората казват: "Ние ще й простим, защото благата са повече от вредите."

Някои от цветята не са тъй благородни. Колко са хитри тези мухоловки! Отвори си венчето, а вътре на дъното има една киселина, дойде някое насекомо, тури си хобота и почва да смуче, затвори се венчето. И после как ще пишете "Цвете мило, цвете красно"...? Има цветя, които не са мили. Ще описвате общото принципно и ще бъдете конкретни в разсъжденията си. Трябва да мислите здраво, да се научите да търсите в природата, защото тя никога не лъже.

За втори път пак напишете за цветята, от по колко листа цветовете им се състоят-петлистни и шестлистни. Вземете и опишете динята, пъпеша, черешата, те са петлистни - по какво се отличават. Всички петлистни цветя действуват разхлабително на стомаха. На шестлистните влиянията им са добри. Опишете крушата, ябълката, сливата, черешата, динята, краставицата - те са доста. Ще ги проучите, опити ще направите. Тъй всеки може да говори. Ще попитате някои агрономи и градинари - проучете ги. После, какви им са соковете и как въздействат на човека. Ако вие бихте били чувствителни, още като хванете една круша в ръката си, ще я познаете - тая круша сочна ли е, стипчива ли е или крехка. Също и за ябълката. Наблюдавайте ония плодове, които имат деликатна кожа. Вземете една любеница, която има лъскава кора, то е признак, че тя е сладка. После може да я познаете жълта ли е или червена, навън има написано. Може да знаете с положителност, с математическа вероятност. На 100 случая ако отгатнеш 75%, то е знание, ако отгатнеш 10%, то не е знание, но 60% е знание.

Ще развивате у вас естествено и правилно въображение. Ще гледате туй, което пишете, да е вярно. Сами да сте доволни от темата си. Някой път туй, което пишете, не ви се нрави, като че нещо ви дращи, оставете го за други ден, прочетете го; и ако пак не ви се харесва, махнете го. Сега някой път може да имате желание с малко думи да пишете. Не е нито в многото думи, нито в малкото. За пример как ще изразите това предложение? Може да кажете тъй: "Ходих на един прекрасен излет, пих от един бистър, кристален извор и си утолих жаждата." Или: "Бях при известен планински връх и останах доволен." Или просто: "Бях при планински извор, пих от водата и останах доволен." Ще кажете: "Пих вода, нахраних се." Ако кажете: "Много съм гладен, много съм жаден", то те са слаби думи. Но ако кажете: "Гладен съм", то показва едно истинско състояние на глад. Например, ако кажете: "Много ви обичам", то значи, че с тая дума "много" или "по" ограничавам любовта си. Но за да се изразите: "Аз се страхувам много", това може, защото означава състояние на физическото поле. Тия неща са относителни. Сега, в българския език вземете думата "чух го"; ако я изразите на турски или английски, нищо няма да ви разберат, ако не прибавиш "аз" - "аз го чух." На български казваме: "Аз го чух с ушите си!"

Каква роля играят тук ушите? - Това значи, че никакво съмнение не може да съществува.

Тайна молитва

27 юни 1922 г., вторник, 19 ч. и 30 мин. София

1922_06_28 Прояви на съзнанието

ПРОЯВИ НА СЪЗНАНИЕТО

18 Лекция
на I Мл. ок. клас
28.VI.1922 г.
Сряда, София

/Прочетоха се темите върху „Най-силната добродетел на ученика“/

Тогава развийте темата: „Коя е най-силната черта на светлината“:

На вас ще ви кажа, ще ви предупредя, започнете конкретно с най-реалната черта. Най-силната черта, която изпъква най-първо, първа се проявява. Туй, което се проявява най-после, то е най-слабо. Най-хубавото грозде се появява първоначално на лозето, а пък ягоридата най-късно се явява, и е недозряла. Та, когато говорите за добродетелта, същия закон ще спазвате. Туй, което най-първо се появява в душата, то е най-силно. Най-първо опишете реалното, туй, което изпъква, след туй отивайте към отвлеченото.

Сега, пазете се от следующия метод, който е вреден. Има изобретатели, които искат да заинтересуват, да заставят своите слушатели да признаят какви блага принася тяхното изобретение. И почва: то като влезе в света, такива преобразования ще направи....Но те още изобретението го нямат на лице. Няма какво да препоръчват такова едно изобретение. Всяка една добродетел си е на местото, когато се прояви. Тогава коя е най-силната черта на водата? Коя е най-силната черта на огъня? – Стопля ви /Обаждат се – горенето/. Горенето е друго. За нас – стопля ни, това е първото. Коя е най-силната черта на Любовта? Сега вие се намирате в следующето противоречие. Вземете човешкия език. Той има няколко служби: най-първата служба е да прекарва храната в стомаха, помага и на водата да слезе в стомаха. Втората служба е вкусването. Третата служба е говоренето. Сега, когато дойдем да кажем коя е най-силната черта на езика, ще се намерим в противоречие. Три служби има той, но коя е дадена най-първо? Гълтането е най-първо, защото ако не е езикът, човек не може да яде. Значи, първо той трябва да възприеме храната и тогава ще вкуси. И при туй имате три служби на езика. Яденето спада към физическия свят, вкусването – към духовния свят, а говоренето – към Божествения свят. Следователно, езикът изпълнява едновременно три различни служби на физическото поле.

Сега, Любовта и тя е разни видове. Самопожертвуването към кой свят

спада? Кой може да се самопожертвува? – Само умният човек може да се самопожертвува, а не глупавият. Следователно, спада към ангелския свят. Глупавият човек постоянно жертвува; жертвува, но как? Онези малките пеперуди, които все летят около лампите, постоянно стават жертва, но то е една несъзнателна жертва. Значи, разумната жертва принадлежи на умния човек, само един интелигентен човек може да се жертвува. Сега на туй може да ни се възрази: когато се дави някой човек и друг се хвърли да го спаси и се удави във водата, само умният ли се хвърля? – Само умният човек, човек с интуиция може да се хвърли във водата да избави някого. Тук се изисква висока интелигентност и благородство.

Силната черта на любовта на физическото поле каква е? – Движението. Там, дето има голямо движение, има голяма любов.

Силната черта на любовта в астралния свят? – Чувствуването.

В умствения, мисловния свят? – Мисълта.

Силната черта на любовта в причинния свят? – Това са причините.

Неговата любов е твърда, неизменна. Дадена дума – хвърлен камък. Жертвата е вече в причинния свят. Само същество, което прониква в причинния свят, може да се жертвува. Защото, за да жертвуваш, трябва да има какво да жертвуваш. Само човек, който е в причинния свят има какво да жертвува. На физическото поле ние нищо не можем да жертвуваме, жертвата се дължи на причинния свят.

Сега нали ви казах, ще си вземете тетрадки и всички теми, които ви даваме, ще си ги пишете. Отличителните черти на всяка ще прекарате. Тя ще внесе нова идея в ума ви. Те са свързани като ноти, всяка тема ще внесе нещо ново във вас.

Сега помнете едно нещо: ако във вас бодърствува вашето ограничено съзнание, туй ваше ограничено съзнание ще спъне вашия прогрес. Туй може да го проверите. Вие вземете кое да е малко дете и го накарайте да мисли за своето растене, да иска да расте, то не може да расте, спъва се. Сега, ако вие искате да растете, ще се спънете. Вие ще пожелаете и ще оставите тази мисъл. Защото растенето е Божествен процес, не сте вие, които можете да заставите себе си да растете. Та ограниченото ви съзнание временно ще го отстранявате да оставяте душата си спокойна. Вие само пожелайте и оставете туй желание във вашето подсъзнание и свръхсъзнание и след ден, два, месец, ще имате резултати. Сега аз съм забелязал, че мнозина са се спъвали по следующия начин: те имат някакви

прояви преди да влязат в школата, имат видения, съница, светлини и казват: „чакай да влезем в школата, да придобием повече“. Но като влязат с туй съзнание, изгубват и туй, което имат. Защото туй, което е започнало естествено, то не е в дисонанс с това, което е започнало в школата. Школата, тя е една – вънка или вътре. Но най-първо всички ще се стараете да бъде душата ви свободна, да имате свобода на душата, свобода на ума и сърцето, да премахнете всички ограничения, които спъват. Може някой път да имате неуспех. Туй да не ви обезсърчава, неуспехът е един добър признак. Вие сте изучавали еволюцията. За да достигне един вол до положението на един човек, знаете ли през колко неуспех ще мине? Тогава, ако поискате от този вол да опише своята еволюция и ако той каже, че пътят бил златен, царски път, той няма да каже истината. Колко пъти са го клали като вол, колко ниви е изорал... Той ще мине по възможност, през най-големите неуспехи и страдания. Тъй е за сега. И вие, ако искате да минете от туй състояние в едно по-горно, пак ще имате доста големи препятствия. Не си правете илюзия. Ако някой ви каже, че има царски път без смърт, той няма да ви каже истината. Ние не искаме да създадем мъчнотии, няма нужда. Но веднъж създадени, приемете ги, не може да ги избегнете, приемете ги. Бъдете смели и решителни.

Да кажем някои от вас искате да имате видения или някое окултно проявление. Може да го имате. Сега вземете простия опит: ако вие насадите едно цвете в една малка саксийка и не му поставите подходяща пръст, после на време не го поливате, как мислите, това цвете ще хароса ли? – няма да хароса. И забележете онези, които имат ясновидство. У тях челото трябва да бъде по-широко. С малко чело човек не може да бъде ясновидец. Той трябва да има широко чело, трябва да има въображение, тия центрове трябва да са развити в мозъка. И тъй, трябва да дойдете в контакт с тия, които имат подходящ импулс, стремеж. Тия сили ще въздействуват върху вас. Ученикът, който обича музика, отива при някой музикант, който има този стремеж. Художникът отива при този, който има този стремеж към рисуване. Няма да отиде при невежия. Списателят – при списателя; свещеникът – при свещеника; ученикът – при учениците, пък вие, окултните ученици ще отидете при окултни ученици, няма да отидете някоя баба. Колко съзнание ни трябва!

На първо място трябва да развиете безстрашието, не нахалство, защото някои хора са нахални, не се боят, но то е нахалство, не е безстрашие. Безстрашието е качество на разумния човек.

Сега вземете и направете един малък опит за една седмица. Четете 3-та глава от Евангелието на Йоана до 13 стих включително. Тия стихове ги четете за една седмица, сутрин и вечер и се постарайте да си представите

във вашето съзнание този разговор между Христа и Никодима, но конкретно, да оживее картината в съзнанието ви. Да си представите не само това, което е писано, но, ако може във вашето съзнание да проникнат и други мисли и идеи, които са минали тогава, не само този разговор. Никодим е седял най-малко два часа при Христа. То е една дълга реч, дълга беседа. Тъй поне една стотна част да мине през вашия ум, да си съставите една идея. Сутрин и вечер ще четете и ще създадете този образ. Ще видите дали може да го възпроизведете. Ще се върнете в миналото, ще видите дали вашето съзнание може да се пробуди. Ще видите дали вашето съзнание има връзка, дали имате връзка с туй минало. Ако имате връзка, ще видите, ако нямате, няма да изгубите, то е един опит. Ако някой от вас е бил тогава, той ще си спомни нещо поне, ако ли пък не е бил, то ще бъде нещо тайно, затворено. Вечерно време преди да си легнете 5–10 минути, то ще даде едно успокояване да се върнете в миналото.

В класа ще имате мъчнотии, докато се създаде една магнетическа атмосфера, в която умовете ви ще се подигнат. За сега атмосфера не е образувана. Най-първо трябва да се образува една аура на класа ви. В тази аура ще се подигнете. Не е лесно да се образува такава атмосфера. Трябва още да работите, за да се създаде една атмосфера, в която, като влезете, да почувствувате, че се изпълняте с едно въодушевление, умът да се повдигне нагоре, да възникнат нови мисли, стремежи, нови идеи. Върнеш се вечерно време, прекараш отличен сън. Станете сутрин с нови идеи, весели сте. А сега станете сутрин, тъмно. Казвате: „изгубих и това, което имах“. Защо се случва това? Представете си, че сте някой търговец, имате капитал. Внасяте всичкия капитал, нито пет пари не оставяте. Няма ли да се намерите в трудно положение, в тъмнина? Ще почнете да се съмнявате. Но, като тръгне работата, има дивидент 25%, 30%, 50% или 100%, ще кажете: „Много добре, че влязох и вложих парите си.“ Ако изгубите, ще кажете: „Що ми трябваше, по-добре да стоях настрана.“ Тъй щото някои казват: „Който не предприема, нито печели, нито губи.“ Но това не е философия. Животът или трябва да печели, или трябва да губи. Едно от двете. Печалба и загуба, еднакво трябва да вървят. След всяка загуба иде печалба и след всяка печалба иде загуба. Тази загуба може да бъде случайна, може да бъде и естествена загуба.

Темата за следующия път ще бъде: „Службата на човешкия палец“. Гледайте да намерите някоя книга да прочетете за палеца. Ще проучите този палец. Дали е нагоре или надолу, къс ли е или дълъг, добре ли е сформирован. Много няма да пишете. Най-много ще пишете 20 реда. Ще пишете 20 реда, повече няма да пишете. Учете се да пишете съкратено и идейно. Само идеята скицирайте. Скицирайте идеята, защото, ако се впуснете в подробности, губите. Събирайте семенца. Идеите са семена, вие

ще ги сеете после. Напълнете торбите със семе, ще дойде време да ги сеете. Защото щом извадите едно семе, мъчно се носят издънките. Сега някои от вас мислят, че не успяват. Щом мислиш, че не успяваш, то е придобивка. Ако един човек, който до сега е бил индиферентен и ти го заведеш в училище и той мисли, че нищо не знае, то е придобивка; той иска да учи. Ти си го турил на прав път. Той казва: „сега съзнавам, че нищо не зная, за туй влязох да уча“. Пробуждане стане, че нищо не знае. Втората стъпка: ще се роди желанието да запълни тази празнина на незнанието. Следователно, във вас ако се роди мисълта, че сте изгубили нещо, то ще се роди ново желание да спечелите нещо.

Сега, ако някой ви попита така: „защо някои хора са високи, а други ниски, коя е причината да имаме високи и ниски хора?“ Това ще бъде друга тема: „Високите и ниски хора и техните отличителни черти“. С какво се отличават високите и ниски хора. Може да не можете да напишете нищо, но, като мислите за палеца, за високите и ниски хора, все-таки ще се домогнете до някоя идея. Високият човек ще внесе една идея, ниският ще внесе друга. Турците имат една поговорка, която казва: „Алемин късасъ, аллахън белясъ.“ /Късият човек е беля на Бога/. Къс човек – белалия човек. Човек, който е много дълъг, от него само ос става. То са крайните типове на много високите и много ниските хора. Ако този, високият има много тесни рамена, то се изменя отношението на неговата височина. И ако късият има широки рамена – също. Ако той е къс и с широки рамена, тогава е белалия.

Сега ще ви наведа на една мисъл. Тук в градината има няколко ружи. Забелязвам тия, които са на север, стават по-високи, а тия, които са на юг – са по-къси. Следователно, в северните склонове израстват високо, стремят се да излязат нагоре, да видят слънцето. Значи, дългите хора се намират на север, късите – на юг. Тъй че, високите растат високо да видят слънцето. И у боровете, и у тях има стремеж да растат на високо, да видят слънцето, не искат да станат по-широки. Значи човек, който е израсъл на високо, той се е намирал в много неблагоприятни условия. Късият се намира на охолно, но страда от липса на влага, а високият се намира при много неблагоприятни материални условия, но при изобилна влага, която му спомага да расте на високо. Но това е чисто материално растене, не идейно. И физиологически има съвсем други причини. Някои хора, дето са високи има съвсем други причини. Но вие ще разгледате въпроса тъй, както вие го схващате, да видим как ще го разгледате.

После друго едно нещо: като ученици на окултизма, вие не се старайте да поставите тази школа в противоречие с общия живот. Окултната школа примирява всички противоречия. Вие трябва да се стремите към

примирение, вие не може да се примирите, но се старайте. Нещата сами по себе си ще се примирят. Но и вие в себе си гледайте да примирите всичко. Разбира се, някои от вас в школата имате по-тежка карма, следователно, ще вървите по-мъчно, ще имате повече и по-големи спънки. Някой ден радостен си, дошел си до някой опит, но дойде твоят кредитор и туй, което си събрал, вземе и продаде всичките ти инструменти и ти останеш пак без необходимите потребности и трябва пак наново да събираш. А онези ученици от вас, на които кармата спомага, по-лесно ще вървят. Аз бих желал всеки един от вас да знае коя му е най-слабата черта и нея да укрепява. Трябва да знаете и най-слабата и най-силната си черта. Защото всичките мъчнотии идат от най-слабата черта. Там е вратата, откъдето влизат вашите неприятели. Да кажем някой има слабата черта да се хвали. Дадат ви нещо, кажете, че няма да го показвате. Вие ще идете при вашия приятел, ще кажете: „Аз ще ти кажа нещо, само на теб ще го кажа, няма да го казваш никому“. Той иде при своя приятел и каже: „Имам нещо, което ще кажа само на теб, ама другиму да не го кажеш“. Казано нещо, никому няма да го поверяваш. Ще го носиш, докато ти се заповяда да го кажеш. Никому няма да го съобщаваш, докато ти се не позволи. После може слабата ви черта да е, че вие сте разсеяни, едновременно мислите за много работи, за десет, петнадесет неща. Мислите да станете философ, мислите да станете поет, музикант, някой богат човек. След туй мислите да станете някой велик държавник, все такива идеи, изоставете ги, защото иначе и ума си разпилявате, и чувствата си хабите, и времето си губите. Само на една работа се дръжте. В дадения случай една работа ви трябва. Щом свършите една, захванете втора, после трета, четвърта. Сега върху този въпрос вие всички не можете да мислите еднакво. На някои от вас въображението е много слабо развито, на някои от вас разсъдителните способности са слабо застъпени, на някои – вярата, на други – надеждата, в трети – наблюдателността, у четвърти – благоговението е слабо застъпено, в пети – самоуважението, у шести – приятелството е слабо застъпено. Това са отличителни черти. И когато постъпвате в една окултна школа, за да ви знаем, аз ще измеря челата ви, в една година отгоре да видим с половин милиметър може ли във вашето чело да стане едно изменение в известно направление, или в широчина, или във височина. Ако стане, значи вие сте работили. Или да допуснем, че вие сте работили върху вашата воля. Ще измерим брадата ви и, ако след известно време стане едно микроскопическо изменение във вашата брада, знаем, че сте работили. Може да работите над носа. Тогава ще измерим носа. Ако във вашия нос след една година стане едно изменение, то е факт, че вие сте работили. Ако няма никакво изменение, ние знаем, че никак не си работил, мисълта е била много слаба. Та следующата година, ако продължава школата, тогава ще имаме чертежи на всеки един от вас, да видим в една година в кого какво променение ще стане. Тогава, ако много се грижите и безпокоите,

нищо няма да направите.

Но трябва концентриране. В окултната наука се изисква едно силно концентриране на мисълта. Ще учите закона на концентрирането, да превръщате окултните сили от едно състояние в друго, да развиете центровете си. Тогава ще имате окултни преживявания, които са необходими за ученика. Но най-първо няма да се обезсърчавате. Челото може да се повдигне, носът може да се измени, брадата, всичко може да се измени. Няма нищо, което човек да не може да видоизмени. Сега някои от вас нямат търпение, нали? Аз ще ви дам един метод как да се поправяте, сами да се поправяте. То е трудно, но... Изправете се пред огледалото и се постарайте да схванете една ваша дисхармонична черта, нещо, което не одобрявате, вижте в коя част на лицето е. Спрете се около 5–10 минути и гледайте по-дълго време в очите си. Не гледайте повече, защото може да се хипнотизирате. И тогава внушете на този, който е в огледалото, кажете му: „Ти трябва да се поправиш“. Нищо повече! Но като кажете: „ти трябва да се поправиш“, свържете в ума си образа и той ще ви въздейства, по отражение ще подейства, чрез внушение да изправите тази черта. То е малко трудно, но някои от вас може да го употребят, като едно средство. След като гледате в огледалото и очите ви се напълнят със сълзи, туй показва, че нервната система е слаба. Когато очите престанат да се наливат със сълзи, туй показва, че почват да укрепват нервите ви. Вие най-първо гледайте една минута, две минути без да примигвате, няма изведнъж да стане – то е немислимо.

Тайна молитва.

1922_06_29 Мечешкият капан!

МЕЧЕШКИЯТ КАПАН!

18 школна лекция на общия окултен клас
29 юни 1922 четвъртък, София

Тайна молитва!

(Прочетоха се темите „Ползата от планинските върхове“, останалите ще прочетете в другите четвъртъчни събрания)

Следующия четвъртък имате ли тема? – Не.

Вторият път напишете нещо върху „историята на житното зърно“. Кога се е появило на земята? Само за житното зърно кога се е появило и при какви условия. Има ли го в диво състояние или не? Трябва да помислите малко, има ли го в диво състояние? (– Няма го). Защо го няма? Ще пишете идейно, няма да се разстилате да говорите за второстепенни неща. Само с идеи, всичко, което кажете да бъде изказано идейно, образно, пък после върху подробностите. Научете се да говорите отривисто. Окултният ученик трябва да говори: гладен съм. А не – твърде съм гладен, много съм гладен. – Гладен съм, жаден съм, ходи ми се на разходка. А туй – много ми се ходи, твърде ми се ходи, ще ми бъде приятно… това е за хората, които имат време, които могат да разполагат с изобилно време. После, когато ви се зададе някоя тема от окултно гледище ще характеризирате най-отличителната черта. Например, за хляба, коя е най-отличителната черта? За водата, коя е отличителната черта? За светлината, коя е отличителната черта? На Любовта, коя е отличителната черта? На Мъдростта коя е отличителната черта? Вие може да кажете много работи, но отличителната черта е само тази, която се проявява най-първо от всички, която изпъква, тя е отличителна. Отличителната черта е първата, която се проявява. Ако кажа: Коя беше отличителната черта на света? Когато рече Бог: „Да бъде земята и небето“, какво казва Бог после? – Създаде светлината, значи видимият свят. Отличителната черта на видимият свят, това е светлината. Следователно, коя е отличителната черта на светлината? – Разкрива света. Коя е отличителната черта на тъмнината? – закрива света. То е отличително! А че светлината това прави, онова прави, то са второстепенни неща. Отличителното трябва да изпъкне в ума ти. После, Любовта какво прави? Коя е отличителната черта на Любовта? Вие ще кажете; туй, онуй, много работи. Отличителната черта коя е? Може да кажете много работи, не бързайте да се произнесете, защото аз ще кажа едно нещо и вие ще се считате обидени. Мислете! Коя е отличителната

черта на Духа? Сега, може ли да кажем, че Бог, Който съдържа всичко в себе си може да се жертвува? Може ли вечното и безконечното да се жертвува! За кого ще се жертвува? Тъй щото, като кажете – жертва – ще трябва да разбирате, каква е отличителната черта на жертвата. То е философски въпрос. Казваме, Бог се е жертвувал. Но отличителната черта на жертвата каква е? Отличителната черта на Безконечното е, че не иска да смаже най-нищожното! Бог иска да даде и на най-нищожното този живот, който Той има. И Бог си спира и пред най-малката буболечица да ѝ направи път да мине. То е жертва зарад Него. Той спира цялото движение за да мине една буболечица. Не е ли жертва? То е едно усилие. Следователно, някой път Бог за нас спира колата си. И ако не би спрял колата си, какво би останало от нас? Бихме пропаднали, но Той често спира цялото движение, и често стълкновенията, нещастията в света произтичат, че Бог е спрял своята каруца да мине някоя буболечица, и вие усещате сътресение. Аз казвам: „Спрял е Бог своята каруца за една буболечица“. То е величието на Бога! А утре заради вас ще спре. Законът е същ. Утре и пред вас, ще спре своята кола да минете. То е велико нещо! Това са разсъждения за ума ви. Трябва да мислите! Сега, отличителната черта на Любовта каква е? Вие ще кажете: отличителната черта на Любовта, това е жертвата. Но как ще разбереш жертвата, когато сам не се жертвуваш? Може да говори за жертвата, онзи, който се е жертвувал. Не си се жертвувал, не разбираш жертвата. Сега да кажем – жертва – може да разбираме, приготовление за такъв един хубав обед, печена кокошка, тъй прясно заклана и опечена на пирустия, зачервена. След туй направена хубава супа от краката ѝ. Добре, след туй, баница направена с мляко и яйца, с сирене, после, турено в едно шише 1⁄2 кило 6 годишно вино. И ти, след като си гладувал, и си очаквал на тази кокошка, дойде един твой приятел, три дена гладувал, и ако ти се откажеш от яденето си, то е жертва! И това да ти причини една радост, че ти жертвуваш кокошката и баницата и всичко, да бъдеш доволен като го гледаш, че яде, туй го наричам до известна степен жертва; според нашето разбиране, туй, което се падаше на тебе да го дадеш другиму. Потребно е здрава мисъл, т. е. съвършена мисъл.

Сега, три трябва да бъдат съжденията на окултния ученик за живата природа. Най-простите съждения, те са следующите, Ако вие съвременните, да кажем, учители или ученици, постъпите в едно съвременно училище, образцово училище, не са ли всички неща предвидени, по възможност програмата, предметите, колко часа ще се занимавате, колко учители ще има, кои учители какви предмети ще преподават? И всеки учител ще обясни предмета си. Всичко е предвидено. Ученикът щом влезе трябва да учи, не остава от негова страна, той да критикува онези учебници,да каже този учебник не струва, или онзи не

струва. В едно евангелско училище преподава учителят по български език. Излиза един ученик и казва: „Г-не, българският език има толкова граматики, на Икономов той пише, на Иван Стоянов той пише, на Тодор на Петко граматиката…“ Учителят му казва: „Слушай, какво пише Икономов за граматиката – не зная, аз искам да пишеш ти по граматиката, която аз преподавам в клас, а като излезнеш вън от класа, може да вземеш каквото искаш“. Понеже ние сме в училището на природата, трябва да употребим нейния език, нищо повече! Един ден, когато я надраснем, да излезем из училището навън, тогава може да мислим, както искаме. В тази жива природа всичко е предвидено. Да кажем, аз ви задавам известен предмет – „планинските върхове“. Е, отличителната черта на един планински връх? Когато вие изостряте едно перо, защо го изостряте? Тъй, да може да пишете по-хубаво. Защо си изостряте вашия молив? За да може да пишете. Защо изостряте вашия нож? За да може да режете. Да кажем отличителната черта на ножа коя е? Планински връх и долина това са две състояния вътре в природата. И в долините и в върховете се събират две противоположни енергии. Следователно, планините съставляват гръбнака на земята, гръбначният стълб са те. Следователно, нашата земя е дошла до положението на гръбнака, затуй има планини. Едно време е била меко тяло, без планини. Било е време, когато е била без планини. А сега е станала гръбначна, и тогава реките съставляват нейната артериална кръв. Артериалната и венозна кръв, която тече и влиза през гръбнака и т. н. Сега можете да кажете второстепенното, че планините имат грамадна енергия събрана, че духовете се събират, всички тия неща са верни. През гръбначния стълб има много нерви, които минават, много възли, то е вярно; много клетки се съсредоточават в корубата на главата, с милиони клетки са събрани. Но тази коруба е създадена за кого? За музика е създадена. Сега разбира се, онези, които са създали планините, те са имали цел. Цел са имали. И в историята на замята, ако ние речем геологически да я опишем, планините не са създадени тъй, както съвременните геолози описват. На всички върхове има нещо отличително, но не са тъй създадени. Сега, първата мисъл ще се установи. Не е наш въпрос да разгледаме тайните на природата. Всяка една задача, която ни се задава в туй велико училище на природата, ние трябва да я разгадаваме. Поне половината от задачите, които ни се задават, трябва да ги разгадаваме. Като станете сутрин, не е първият въпрос какво ще ядете и какво ще пиете. Затова казва Христос: Кой мисли така? – Само учениците. А учениците, които познават природата, и които познават Бога, те няма да мислят за ядене. Добрият син и добрата дъщеря като стане сутрин, ще иде при майка се, ще я целуне и майката ще я целуне. И синът ще направи същото. То е предназначението. В училището ще дойдат, това са ученици, ще ги целунат. И след туй бащата и майката ще дадат разпореждание за училището, но преди занятието ще дойде яденето. Вие, като станете

сутрин, веднага разрешавате един важен въпрос: какво ще правите през деня? При баща си не отивате, при майка си не отивате, природата не познавате, и при това искате да бъдете ученици. Но трябва да познавате природата. Имате ли определено мнение, като станете при кого трябва да идете? И като станете сутрин, като се обърнете към Бога, трябва да знаете, дали е горе. Вие не Го знаете къде е. У себе си Го търсете! Не Го намирате у хората, не Го намирате в природата, усъмните се. Не знаете ли от какво произтича туй съмнение? Представете си, че аз и вие сме в две съседни станции. Ние сме съединени с телефони, телеграфи и други средства за съобщение, но представете си, че прекъснат съобщенията на телеграфите и телефоните и ние ще се изолираме. Тогава ние съществуваме, без да се съобщаваме. Ако вие отправите в ума си една престъпна мисъл, да кажем някоя вечер вие си лягате, минала ви е някоя престъпна мисъл, но не сте я възпрели, станете сутрин, не сте разположен, всички съобщения с природата, с Бога са прекъснати. Чувствате се неразположен. Може би вие да не сте неразположения, а някой друг с лошите си влияния ви е покварил. Ще бъде чудно, ако един велик извор, някое друго малко изворче го размъти. Ако ти си много плитък извор, и някой може да ти повлияе със своите мисли да измени вървежа на живота ти, да те направи неспокоен, плитък си. Но вярното е, че ти вътре в живота си, си допуснал една мисъл, която в даден момент е прекъснала всичките съобщения. И като дойдат от невидимия свят на помощ, защото и природата има свои служители, ще се минат час, два, може би 1–2 дена, докато турнат съобщението в ред, и вие ще имате едно приятно разположение на душата.

Та, у всинца ви трябва да се установи чрез изпита всякога да знаете коя е причината за вашето състояние. Имате известно състояние. Трябва да знаете, туй състояние, което имате, към коя категория спада? Към физическо състояние, към духовно или към Божествено състояние. Аз ще ви дам една категория сега между физическо състояние, духовно и божествено състояние. Сега, ако вас ви зададат въпроса: кои състояния са чисто физически? Физически състояния са конкретните състояния. Те са ограничени състояния. Значи ограничените състояния, които имаме, това са физически. И те са мимолетни: всякога едно физическо състояние бързо се мени. Много бързо се менят физическите състояния. Да кажем, вие имате едно разположение, нали? Мислите че сте много търпелив човек. Вземете една малка игла и на най-деликатното място, забийте тази игла. Тя ще произведе една малка болка и веднага ще се промените, ще се промени състоянието ви. В този момент, ако вие владеете себе си, тази игла не трябва да произведе нищо, да не се измени вашето състояние. Значи, тия състояния са свързани с предметите на земята, които постоянно се менят. Да кажем, имате вие една брошка или имате един скъпоценен

камък, вие обиквате този камък, по един ден, друг обикне вашия камък, задига го, измени се състоянието ви. Имате книга, която обичате, някой велик поет я е написал, тази е ценна книга. Дойде някой, задига я, безпокои ви това. Но предположете, че вие имате туй знание складирано в вашия мозък, не може да ви се отнеме, вие сте по силен. Но дойде някой, нанесе ви един удар, и там ви наруши спокойствието, не може да отворите листата. Следователно, трябва да достигнем до положението, при което, като виждаме, че някой ще нанесе удар на главата ни, да можем ние, чрез своята мисъл да спрем този удар, веднага да парализираме неговото действие. Ще каже някой: „Дали е волята Божия да спираме някого?" Може да питате вие кармически ли е да те удари някой в главата. Ако си глупав, да, може да те удари. Глупавият всеки ден го бият. Умният, като го бият, поумнява, а глупавият, като го бият, оглупява. Ще кажете: Кармически закон е да те удари някой в главата. Не, не е кармически закон. Този удар може да дойде съзнателно или не съзнателно. Представете си, в казанлъшко някъде, някой си турил капан за мечки. Но на сутринта, отива и вижда, там се хванало неговото магаре. Представете си, сега че вие сте пътник, минавате и побутвате този капан, и той ви хване. Ако вие не бяхте толкова любопитен да се интересувате от този мечешки капан, щяхте ли да се хванете в капана? – Не.

Следователно в окултната школа, всякога предупреждават своите ученици, че астралният свят е пълен само с капани, мечешки капани, под вид на хубави цветя, на хубави сокове, на хубави работи. И казва учителят: „През еди-кой си път няма да минавате, еди-кой си капан, еди-коя си книга, еди-кое си цвете ще ги гледате няма да ги бутате, нищо повече!" А ние, съвременните хора казваме, че всичко трябва да обходим, всичко трябва да опитаме. Ако онзи ученик рече да изпита всички мечешки капани, ще види, че е безполезно да ги изпита. Никаква цена няма да придобиете. Сега тия мечешки капани се образуват и между вас. Аз ще ви кажа един ден, сега няма, но приготовлявам една беседа за мечешките капани, които се образуват между вас, и които всеки ден вие ги барате. И след като ги барате, дохождат да ме питат, защо този капан е подложен? – Вие, като ученици не сте вървели по пътя си, няма да ме питате защо? Тези капани са за мечки. И от 20 год. аз трябва да се разправям все за мечешките капани. Еди-кой си защо е направил тази постъпка? Защо е направил тази погрешка? Е хубаво, аз разправям, да ви кажа причината – защо е станала тази погрешка, какво ще се ползувате вие? Вие ми казвате, че Драган Стоянов, мъж на еди-коя си ѝ купил копринена рокля, но минавала една крава покрай нея, тя избягала и в тела си скъсала роклята. И ме питате; за да си скъса роклята, какво предзнаменование има това за нея? За хубаво ли е или не? Дали на време, астрологическо е била направена тази рокля? Дали денят е бил избран добър или лош, или вината е в онзи търговец, от

когото е взет плата, коя е причината? Хубаво, представете си, че аз обясня, какво ще се ползувате вие? Единственото нещо: Тази туркиня е била невнимателна тя е пътувала с един кавалер, захласнала се е, кравата я бутнала в тела и се скъсала роклята ѝ. То е едно обяснение. Сега, второто обяснение е че тази туркиня я било страх от биволи, и, следователно, случило се да излезнат биволи, крави на среща ѝ, и тя хуква да бяга. И като прескочила тела, съдира си роклята. Третото положение: тази туркиня носила своята чанта с пари, някой имал нужда за пари, погва я, тя бяга, и си скъсва роклята. Те са ред причини. Коя от тия причини е съществената, която скъсала роклята ѝ? Сега, ще мислите. Не искам вие сега да мислите, че туй го давам за сравняването на вашата рокля. Не, принципът за обяснение е важен. Има много неща, които не трябва да ги обяснявам. За вас окултните ученици важи да изучаваме изкуството да градим отлично. Да събаряме, това не е изкуство. Например, от 20 години насам, ако вие бяхте дошли при мен да ме питате така: Учителю, аз съм намислил да направя едно добро дело, дайте ми един най-хубав метод, и аз ще го направя! Ако вие бихте мислили тъй: Учителю, аз съм решил да се примиря с всички онези, с които съм в конфликт, решил съм, дайте ми най-добрия метод, и аз ще го направя, без да ми мръдне окото! Учителю, аз съм решил да пожертвувам всичкия имот за бедните, дайте ми правила, аз съм решил това! Ако от 20 год. вие бихте ме запитали за тия неща! А сега, ще дойдат при мен казват тъй: „Г-н Учителю, представете си тази сестра там, миналия ден, знаете ли какво направи?" Е, какво направи? – „Не ми даде дума да говоря в събранието. Не само това но онзи ден, като ме срещна не ме поздрави. Туй подобава ли на една християнка?" Сега мислите ли, че туй е за обяснение? Аз да седна сега, като адвокатин да обяснявам защо не ви е поздравила. Е, не нарочно го е направила, много захласната е била. „ Как? Тя не трябва да бъде захласната". Ще кажем: Може да бъде захласната. „Не, не, тя мен като ме среща не трябва да бъде захласната, при всеки друг случай тя може да бъде захласната, но при мен…" Е, хубаво, питам сега, кой от нас не е бил захласнат? Все ще бъде човек захласнат? Това са мечи капани. Разбирате ли? Това са мечи капани! И аз някой път в школата ще направя опит. Аз ще ви направя един мечи капан, да видите, колко е смешно, как се заблуждават хората. Решете сега да направите едно от най-добрите дела, непременно, най-малко 10 мечи капани ще изпъкнат в ума ви. Решите да направите едно добро дело, ще се почешете, ще кажете: „Чакай да се понаям баница, че после". Вторият път ще кажете: „Малко работа имам, това-онова". И най-после казвате: „За днес не може, но хайде утре ще я направя". Та когато вие като ученици влезете в окултната школа, веднага в ума ви ще започнат ред противоположни действия, и трябва да разбирате тези закони, за да се освободите от тях. Те няма да се изменят. И може би, окултният ученик е изложен някой път на голямо изкушение, на големи противоречия е

изложен. Защо, и за какво, няма да го обясня. Изложен е, аз само констатирам факта. Но туй излагане, ако той го използува, то е за добро. И за туй аз онзи ден ви казах, че като се намираме в окултния път, ние ще действуваме и после ще мислим. Окултните ученици трябва да действуват, после да мислят. Вън, в света, ще мислите, после ще действувате. Едно от двете: каквато и да е добра мисъл, която дойде в ума ти, и изпъкне като много отлична черта, направи я, без да се колебаеш. Ако сутрин, след като станеш, в ума ти дойде една силна, добра мисъл, и изпъкне като добра черта, направи я, не се спирай пред никакви философии, не яж, не пий, направи това. Ако е изпъкнала, направете я. И след като я направите, не отивайте да разтръбявате из махалата какво сте направили. Направете опити, вие ще мислите после, а когато дойдат резултатите, тогава ще разберете. След време ще знаете как да го предадете. Вие забелязали ли сте сутрин, като станете, каква мисъл имате най-първо? Направете сега първото наблюдение, Следующето наблюдение. Щом се пробудите от първия сън, отбележете каква мисъл е в ума ви. Каквато мисъл и да е, отбележете си я в една малка тетрадчица. За една седмица това. За 7 дена отгоре забележете си какви мисли ще имате, щом се пробудите от първия сън, отбележете сия, ще бъдете строги: първата мисъл може да е приятна, може да е неприятна. Ще констатирате факта тъй, както си е. Защото, като се събудите може да мислите за печена кокошка, макар да сте вегетарианец. Или да мислите че имате 20,000 лв. Или може да бъде такава мисъл в ума ви: толкова време вървя по този Божествен път, нищо не съм придобил, ха да тръгна по широкия път. Ще констатирате мисълта конкретно. За 7 дена от горе, ако изникнат все хубави мисли то е отрадно. Отрадно явление е. И областта, през която минавате е отлична. Сега, вие очаквате, казвате: „Господ да ни просвети нали?“ Но ако Бог ви види от лявата страна, ще употреби един метод, ако ви види от дясно ще употреби друг метод. Като ви види от ляво, ще ви тури от дясно, ще ви тури от пред и тогава ще почне да ви говори. Ако не дойдете от ляво към дясната страна, и после от пред, никога няма да ви говори Господ. И аз бих дал на майките едно правило, няма да обяснявам окултния закон. Най-първо, вземи детето си тури го от ляво, после от дясно, пък го прегърни; след туй вземи го от пред, и после го целуни. Целувката е вече Божествена. Като го целунеш ще започнеш да му говориш. Сега, вие ще ме запитате, пак вашата философия, не може ли без да се туря от ляво, и без на дясно? Направете опит! Това са микроскопически опити. Защото, върху този опит: на ляво и на дясно, ние ще произведем друг опит. Сега, започнете с децата. Имате дъщеря на 5, 10 год. турете я от ляво, от дясно. И детето като речеш да го туриш от ляво, да не каже: защо мамо? Да те слуша. Щом не те слуша, хич го не бутай. Бащата да направи същото с своето детенце разбира се онези, които имат деца, а които нямат деца, и на тях да не остане хатър, ще намерите някое бедно сираче, малко просяче, което да обичате; ще го

намерите някъде, Ще идете в някой беден дом, и ще го турите на ляво, на дясно. В една седмица правете този опит. Идете в някое бедно семейство, което ви се нрави, и там си направете опита. Туй естествено ще дойде. Сега, вие ще ми дадете друго възражение: Какво ще кажат хората заради мен? Ако мислите какво ще кажат хората заради вас, не ходете. Опитът, който ви давам, идете направете го, и нищо повече! Направете го макар и светът да се обърне с главата надолу! Тия деца, с които ще направите опита, те ще ви благодарят. Те не са имали сладка целувка, никой не ги е обичал. И те ще се чудят, как, отде се намери такъв добър човек, да целуне туй просяче. Ако философствувате, свободни сте, аз давам пълна свобода, нека само онези, го извършат, които могат по закона на Любовта и Мъдростта да го направят; които не могат да не влизат в изкушение, понеже си създават ненужни неприятности. Ама как мислите, когато Господ изпрати някой велик ангел при някоя грешна душа да я утеши, какво трябва да сторят? И ангелите имат окултна школа, да помагат на такива грешници. Знаете ли какво е положението? Някой светия го пратят да се занимава с някой паднал грешник. Ако сте вие косите ще ви настръхнат нагоре. Ще кажете: „Как тъй? Аз в туй място да се опороча“. А в тях няма никакво колебание, казано – свършено! Но знаете ли какъв е законът? Щом се допре този дух до вас, веднага греховете ви се отнимат, изгарят в този Божествен огън. И ако вие вярвате, този огън ще се предаде. Сега, ние окултните ученици, не очакваме да станем светии. Ще се молим, ще правим опити да видим колко можем да изпълним закона. Запример проповядва се за щедрост, трябва да се помага, но не знаеш колко си щедър. Да кажем, че си един чиновник или търговец. имаш 100,000 лева приход в годината, станеш, искаш да покажеш колко си щедър, кажеш: „10,000 лв. давам“. Ама като идеш до касата, поспреш се малко: Не е ли много? Ще кажеш: 5000 лв. После кажеш: „Не на тия хора не им трябват 5,000 лв.“ – Хайде 2,500 лв. но и от тях те нямат нужда. Е, 1000 лв! И тъй, вие смалявате, от 10,000 лв. на 1000 лв. Тогава мислите ли, че ще бъдете окултен ученик? Не! В братството знаят, че от вас нищо не става. Вие сте едно дърво за работа. Не бива! Казано веднъж в себе си 10,000 лева, на 10 парчета да станеш но не отстъпвай на думата. Казано, речено, свършено! Не бързайте! Но кажеш ли веднъж, ще устояваш на думата си до край. Това е една отличителна черта. И всеки един ученик от вас може ли така да постъпва? Не е в многото, но туй което ние обещаем, трябва всякога да извършим. То е послушание. Защото, тази мисъл е дошла от някъде, тя е дошла от Бога. Вие сте обещали, и след туй се колебаете, дали е от Бога.

Опитай я, ти като я опиташ, ще я познаеш от Бога ли е или не.

Тайна молитва!

1922_07_05 Положителни и отрицателни сили в ученика

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СИЛИ В УЧЕНИКА

19 Лекция
на I Мл. ок. клас
5.VII.1922 г. сряда
София

Тайна молитва.

/Прочетоха се темите: „Отличителната черта на светлината“./

След туй ще пишете: „Предназначението на човешкото сърце“.

Положителни и отрицателни сили в ученика.

Сега, ако нямаше никак тъмнина на земята, би ли имало растеж на физическия свят? /Отговарят: – „Не!“/ Светлина и тъмнина, това са две състояния на душата. В тъмнината душата познава себе си, като се ограничава. Тъмнината е ограничение, а светлината е процес за познаване Бога, за познаване Любовта. Без светлина Любовта не може да се познае.

И тъй, най-силната черта на светлината е да познаем Любовта. Сега, като напишете това общо, ще вметнете и туй: „най-силната черта на светлината е да познаем Бога“. Светлината е умствен процес. Щом се разкрие умственият свят, разкриват се формите, разкрива се тяхното съдържание, разкрива се смисъла на нещата, идва се до първата причина на нещата – Любовта. Значи, светлината е пътеводителят за познаване на Любовта. Следователно, ако вие искате да растете, всякога трябва да свързвате психологически светлината с процеса на познаване Любовта. А всички ония състояния на вашата душа, които произвеждат една малка дисхармония, спадат към тъмнината. Туй е ограничение. Всякога всяко състояние, което носи дисхармония в себе си, от каквото естество да е, спада към тъмнината. Всяко състояние, което носи хармония в себе си, каквато и да е приятност, което носи обмяна, спада към светлината.

Сега, ако влезете в метафизиката, ще се намерите в едно противоречие. Метафизиците и крайните окултисти твърдят, че абсолютната светлина е абсолютен мрак. И когато рекъл Бог: „да бъде светлина“, направил първото ограничение. Следователно, абсолютният мрак, като се ограничи

в себе си, произвежда светлина, която мрак не може да обземе. И тъй, у човека кое е първото ограничение? Аз ще ви го кажа. То е жертвата. Следователно, щом човек се реши да жертвува нещо, той произвежда светлина в себе си. Ето защо е потребна жертвата. Щом се решиш да жертвуваш, първият ден на светлината в твоята душа се проявява. Ако се яви светлината, за да се разграничи светлината от тъмнината, у теб жертвата е правилно направена, еволюцията е правилна. Ако не се яви никаква светлина и тъмнина, жертвата не се е явила. Тъй се обуславя. Христос казва там: „Аз съм виделина на света". Но тази светлина беше придружена със саможертвуване. Тъй щото, за да създадете светлина в себе си, когато се говори за самопожертвуване, подразбира се един акт – светлина да се яви във вас. В замяна на жертвата, която ще дадете, ще се яви светлината. Сега, при сегашното състояние на еволюцията, светлината има четири направления на физическото поле. Четири направления, вълни, по-слаби и по-гъсти, а по-гъстите образуват задната част на мозъка. Главата расте тогава отзад. Както тежестта на мозъка у животните е зад ушите и вследствие на туй тия животни са заставени да ходят на четири крака. У растенията тежестта е отдолу, в корените, вследствие на това те са принудени да бъдат поставени с главата надолу към земята, за да пазят равновесие. У човека движението на светлината е отпред. Тежестта на мозъка е отпред, пред ушите и вследствие на това бил заставен да се изправи на два крака, за да пази равновесие. Четвъртото състояние започва сега, то е състояние на горе и образува чисто духовните, Божествените чувства у човека – висшия свръхчувствен свят. Тъй щото, когато във вас светлината действува в четири направления, отзад, отвътре, отпред и нагоре, образува се един кръст. Тогава, като начертаем този кръст, според дължината на всяка една част на кръста ще познаете в кое направление светлината е по-силна. Ако западната част на кръста е развита, значи животинското естество е по-силно. Ако долната част на кръста е по-дълга, тогава растителните стремежи у вас са по-силно развити. Ако източната страна на кръста е по-дълга, значи човешките способности и чувства са по-силно развити. Противоположната на горе, горната част показва Божественото у човека. И тъй, ако спуснете една отвесна площ отгоре на долу, успоредно на главата на човека, той се разделя на две. Задната част е лявата пътека на неговото движение, а предната част на главата е дясната пътека. Ако спуснете друга площ от запад към изток, имате друго едно деление. Дясната част на мозъка е правият път, а лявата част на мозъка – това е широкият път. Първото състояние показва само състоянието на душата. Стремежът, това е левият път, принципално. А пък правият път – това са вече действия. Защото в правия път върви само онзи, който действува, а в широкия вървят онези, които не действуват. Те са двата пътя въобще, по които хората сега вървят. Сега, когато говорим за животинското царство, за влияние на животински и растителни стремежи,

ние под думата „животинско“ разбираме съзнанието в неговите първи прояви, а под „растително“ разбираме подсъзнанието. Всякога, когато известна енергия се набере в човешкия мозък или организъм повече, отколкото е потребно, раждат се дисхармонични състояния. Запример, наблюдавайте всички хора, на които слепоочните части са чрезмерно развити, широко закръглени, вие ще забележите, между тази широчина и човешките бърни има съотношение. Бърните стават по-дебели. Понеже обонянието е тясно свързано с бърните, когато носът е близо до устата, с помирисването на някое приятно ядене, става прилив в бърните и вследствие на това те стават по-дебели. Същевременно и другите части на мозъка хвърлят известно влияние. Запример, ако надеждата у един човек е силно развита, в лицето има два мускула, по които се познава това. Когато този център е силно развит, ъгълът на устата е обърнат на горе, а не на долу. Тъй щото мозъчните центрове хвърлят в две направления белези: или криви линии или прави линии. Някой път има подвити ъгли на вътре. Изобщо нагоре и на долу. И всякога, когато човек става тъжен, ъглите на неговите уста се спущат на долу. Туй показва тъжно състояние или другояче казано: теченията са вече растителни или животински. Щом ъгълът на устата е насочен на горе, то е човешко и Божествено. Човешкото и Божествено течения имат движение на горе и напред. Животинското и растителното имат движения надолу и назад. И тогава, като ученици на окултизма, ще правите опит. Имате едно състояние, неразположени сте, отделете туй състояние от вашето съзнание, за да го изследвате като обект, да го положите на критика и да изследвате причините и последствията му. Туй състояние, неразположение как се е появило у вас, изследвайте как се е появило, то е един обект вътре в съзнанието, отделете го и може да го разгледате. Вие имате едно неразположение и мислите, че то е много тясно свързано с вашето съзнание, че не може да го отделите. Не е вярно; може да го отделите. Може да го отделите от вашето съзнание тъй, както дяволския нокът отделяте. Като речете да го откъснете, причинява известна болка, но може да го изтеглите от крака си.

Когато човек е чрезмерно страхлив, чрезмерно честолюбив и с малко развита надежда, той е всякога песимист. Защото страхът създава у него всички ония форми на препятствия, които той не може да преодолее; неговото честолюбие изтъква в ума му, че той не може да се подигне и слабата надежда, че той не може да работи на физическото поле и всякога пораждат едно мрачно състояние и се поражда песимизма. И с този песимизъм се раждат най-лошите черти: да бъде мизантроп, да мрази хората, ражда се лукавство, хитрост, завист, омраза – раждат се отрицателните черти у човека. Сега вие ще попитате защо се е появил страхът в света. Страхът е бил един велик закон в животинското царство. Това е най-великият закон, който има животинското царство. Страхливият

в животинското царство значи, правото не е на негова страна, той трябва да плюе на краката си, да бяга. Онзи, който е слаб, казват му: „законът не може да те избави, а краката ти трябва да са дълги. Туй, което може да те избави не е законът, то са дългите крака“. Страхът у животните е съвестта у човека. Съвестта у човека се явява заместница на страха. Вие може да имате тия две състояния. У вас може да се появи най-висшето у животните – страхът, а щом се подигне страхът, ще се подигнат много възпоминания от миналото, които не са красиви. Ще превърнете страха в съвест! Тогава ще се породи разум, разсъждение. Там се говори вече за право. Разбира се, сега тия разсъждения няма да бъдат еднакво полезни за всинца ви. Но все-таки полезно е всеки един от вас да се стреми да отдели две или три свои състояния, да ги разгледа тихо и спокойно. Скръбен си, обхване те мрачно състояние, не ти се иска да живееш, искаш да се самоубиеш, отдели това състояние и го разгледай, защо туй състояние на съзнанието не иска да живее. Отдели го. Ти не си това. То е едно състояние. Че е състояние се познава по това: да кажем може да си хипнотизиран, този, който те е хипнотизирал, може да ти е внушил мисълта да се самоубиеш. Хипнотизират някого в спящо състояние, внушават му след шест месеца в еди кой час да стане и иде при приятеля си. Той до тогава нищо не подозира. Дойде часът, той стане, прояви се туй състояние. Туй състояние може да трае 15 минути, час, два и след туй пак като че нищо не е вършил. Вие сте били ученици на разни школи в миналото и някой от вашите учители ви е хипнотизирал за някое следующе прераждане, след 120, 250 или 300 години да извършите нещо. И вие ще го извършите добро или зло. Някой път се чудите как тъй се изменя човек. Живее един човек честно и почтено и изведнъж стане една рязка промяна, той стане най-големия разбойник. Мине година, две, три, пак стане рязка промяна, той пак се повърне в своето първо състояние. Та сега, в сегашното състояние на школата, всички тия състояния ще се стремите да ги изправяте. Предстои една грамадна работа на изправяне. Школата има за цел да ви даде знания, но същевременно и ред погрешки на миналото да ги изправи по един разумен начин. Щом дойдете в туй хипнотическо състояние, по обратния път трябва да победите. Има обратни паси. Да кажем онзи, който ви е хипнотизирал, тегли на долу с ръцете си. Когато искате да се разхипнотизирате, ще теглите с ръцете на страни. Движенията от горе надолу те са на черната ложа. Всички вие все така се миете, нали? /Показва/. Добре, като се миете така, вие казвате: „Не си струва на човек да му са отворени очите“. Право. В известно отношение е право. Когато влезете в материалния живот, право е. Но щом влезете като ученици на окултната школа, ще употребите другите движения – настрани. И после, като мокрите косата си, правете движения на горе, не снемайте на долу, и отзад теглете ръцете надолу по косата.

Трябва да знаете, че всяко движение, което правите, то има свой смисъл и влияние. Наблюдавайте състоянията. Някой път направите едно движение и вас ви е неприятно. Направите едно движение и вътре на духа ви стане приятно. Има известни движения, като ги направите, усещате известно разположение. Може да паднете в друга крайност. Трябва най-първо у човека да не се роди страхът дали туй нещо да го направи или не. Всяко едно движение си има своето влияние, упражнява свое влияние. Тогава някой път, за да се хармонизирате, може да започнете такова едно движение. Най-първо мислете за растенията, после мислете за животинското царство във всички негови форми, след туй минете към хората, към човеците и тогава – към Божествения свят. То е един начин за тониране на ума. Най-първо за растенията, животните, човеците и помислете за чисто Божествения свят. Защото, ако започнете движението обратно: за Божествения свят, човешкия, животинския и растителния, имате обратно движение назад, по инволюция, слизате. Еволюционен път е: растителния свят, животинския, човешкия и Божествения свят. По този начин всички неприятности, които ви се случват, в каквато форма и да са, вие всички може да преодолеете. Но старайте се някои от тях да отделите от вашето съзнание, да отделите причините от последствията. В туй отношение някои от вас може да си спомогнете. Четете ботаника, зоология, някое съчинение по антропология, четете тогава съчинение върху Божествения свят. Защото непременно ние трябва да слизаме всеки ден към растенията. Всяка скръб и страдание, които причиняваме, показват, че слизаме към растенията, те ни помагат и ние им помагаме. Всяко неразположение и гняв са свързани с животинското царство. И там, значи, можем да сме полезни. Разумният и приятният живот започват с човека. Минаваме към човеците, докато дойдем до приятното. В чисто Божествения свят всяка дисхармония е изключена. Тези са четири велики състояния, с които трябва да си служите. Макар и да не разбирате законите, няма опасност. Например, някой път вие се чувствувате тъй неразположен, нетърпелив, смущава ви нещо. Представете си, че се намирате в някоя гора от борови и дъбови дървета, няма да се мине много време, ще почнете да добивате туй състояние и разположение на растенията. Някой път сте мързеливи, почнете да мислите за животните. Всички животни са подвижни. Нуждата за глад ги е заставила да мислят. Като мислите за тях, те ви стимулират с енергията си. Между тях ленивци няма. Даже най-мързеливите от тях са много енергични. Едно животно, след като се наяде е мързеливо. Но после пак ще обикаля до пет–шест часа да търси храна. След като придобиете търпението на растенията и подвижността на животните, вие ще минете към човека. Да разсъждавате последователно. След като разработите човешката мисъл, ще минете в Божествения свят. Ще изложите всички ваши мисли на показ. Ще се ослушвате. Ще се явят там на вашето изложение тия напреднали същества,

ще направят своите бележки. Умните хора всеки ден правят по едно изложение, средните – в неделята едно изложение, пък глупавите – в годината по едно изложение. Туй, дето наричат „човек трябва да се самоосъжда“, то е туй, което той е създал да го занесе в Божествения свят другите да се произнесат, да го обсъдят, а той да наблюдава, да вижда погрешките си и да вади смисъл. Това са живи образи, това е една дълга дисциплина на ума. Разбира се, в окултната школа, ако вие бяхте готови, да нямахте туй противодействие... Сега не сте готови. Аз сега мога да махна с ръката си и изведнъж да ви приведа в другия свят, но ако река да направя туй сега, между вас ще захванат конвулсии, някои няма да искат да излязат навънка и какво ще стане? Ще кажат: подлудяха. А пък другояче класът – всички ще заспите в един час и като влезе някой, ще ви види като мумии, ще каже: „Какво е станало?“ След един час ще се върнете освежени, като че сте ходили на някоя разходка. Но трябва голяма дисциплина на волята. Не може човек да ви приспи тъй при тая обстановка. Трябва да има абсолютна тишина. Улици наоколо не трябва да има. В един час не трябва да има никакви смущавания. И трябва да има известна аура, образувана около цялото място. При такава само обстановка може да имаме по-реален опит, а сега при сегашните условия, при тия улици и всичко туй наоколо, ще се задоволим със сегашното. И Чам-Кория, дето сме и там не може. За да го направим, трябва да изберем някоя планинско място. Ще търсим на друго място; като намерим такива условия, виж тогава може. То и тук може да се създаде в центъра на София, но трябва да се направи особена стая, да се огради с такава аура и може да се огради. Само в такава стая, в която ще правим тия упражнения, крак на външен човек да не влиза, само учениците да знаят. Външен човек да не подозира, че има такава стая. Така да се огради, щото онзи непосветения, като рече да се приближи до стаята, да каже: „не ми е мястото тук“ и в него се заражда противно желание. А пък в ученика, у него се заражда един стремеж да дойде той като някоя пчела при цветята. Той веднага ще знае, че има такова място. И потребно е тук в София това – трябва да се създаде такава стая. В салона не може да се създаде такава атмосфера. Но като ученици ще работите, ще се създаде.

Тайна молитва.

Работете. Ще се преодолеят всички мъчнотии постепенно. Постепенно всичко ще се преодолее. Ще гледате да образувате една воля, не като желязо, не като гранит, а като диамант. Всички трябва да имате диамантена воля. Гранитните воли капитулират, железните воли капитулират, но диамантената – не. Особено, както са вашите класове смесени, тук се изисква по-широко схващане и по-голяма самоотверженост. Има още ред заблуждения, криви схващания, които

трябва да се премахнат, да се внесе светлина от особен род. Особена светлина трябва да се внесе в съзнанието ви. Ако не дойде тази особена светлина, вие ще имате сегашните схващания. А в сегашните схващания, в тях не може да се добият тия резултати, които очаквате. Аз, като казвам „нов род светлина“, туй ни най-малко не трябва да ви безпокои, тя ще дойде. Като казвам, че трябва да се внесе, подразбирам, че ние ще се качим на един планински връх и по-рано ще дойде тази радост, а долу – по-късно ще дойде. Ние ще направим големи усилия да се качим на тая Божествена вълна. Там светлината иде по-рано. Долу в равнините и долините ще проникне по-късно. То е преимуществото на една окултна школа – да покаже пътя към тия планински върхове. Например, в школата още не сме ви преподавали за ритмическото ходене, още не знаете какво нещо е ритмическо ходене. Но ще бъде постепенно. В Чам-Кория те са научили вече първия урок по ритмическо ходене.

1922_07_07 Трите основни закона: Любов, Мъдрост и Истина

ТРИТЕ ОСНОВНИ ЗАКОНА:

ЛЮБОВ, МЪДРОСТ И ИСТИНА

19 школна лекция на общия окултен клас
7 юли 1922 петък в 8 1⁄2–9 ч., София

Тайна молитва!

(Прочетоха се темите за житното зърно).

Вторият път ще дам тема само за неколцина. Ясно ще се излагате, няма да пишете много, но ясно. „Защо създаде Бог човека?“ Ако бих ви задал друга една тема. „Коя е отличителната черта на ученика“, какво ще отговорите? Аз ще отговоря: – Да се учи. Сега, в школата тук не е място нито за молитви, нито за разсъждения, а за учение. Вие сте дошли в школата с известни предубеждения, мислите, че знаете нещо. Вън от школата знаете много, но вътре в школата, нищо не знаете. Сега, туй твърдение, казвам: Вие може да сте свършили университет, може да знаете по философия много нещо, но ако влезнете в една фабрика, при някой техник, изведнъж ще се намерите в чудо. Той ще ви направи като дете а вие, ще внимавате. Влизате в някоя лаборатория, от химия нищо не разбирате, може да сте философ и да мислите, че и от химия знаете. Не, не, ще признаете в себе си последния факт, че не знаете. Като влезнете в политехниката, и там ще признаете, че нищо не знаете; и в школата ще имате същото качество. Сега, вие влизате в школата и мислите че Господ ще ви посвети и научи. Който не учи, господ не го научва. Тук в школата, ще се стегнете да работите, разбирате ли! И някои са влезли в школата да придобият всичко с малко труд. – Аз ще очистя школата. Аз не искам ученици, които не се учат. Които не се учат, нямам нужда от тях, отвън има много работи, тук не си губете времето, грехота е! Вие ще паднете в едно изкушение:да си представяте, че се учите;и след туй, ще дойде лицемерието, ще се лъжете. Моля, бъдете тъй откровени, оправете се. Нека останат 10 души, но които ще учат. Ако те останат и на се оправят – и тях не искам тогава. Онези, които мислят, че много знаят, да си излезнат, няма защо да се занимавам с тях. В школата ще останат само онези, за които както е казано в Писанието: „Ако не станете като малките деца, няма да влезнете в царството Божие“. Царството Божие е наука, велика наука в света! Църквата всичко може да търпи, но царството Божие невежеството не търпи, престъпление не търпи, одумване не търпи, зло не търпи. То търпи само вечна хармония. Това е Царството Божие на земята, на истинската земя. Мнозина от вас сте

на крив път, и ако вървите по него ще се изкриви ходилото ви. Онези, които влизат в пътя на Мъдростта и не спазват нейните закони, аз искам да бъда не груб спрямо тях, но откровен.

Три закона има. Първият закон: Истината в Царството Божие не търпи абсолютно никаква измама от какъвто и да е характер. Ни сянка, ни помен, абсолютно! Разбрахте ли? Вие може да кажете: „Естеството ни е такова“. Не, никакво естество няма тук. Не е в естеството на човека да лъже. Лъжата е нещо присадено от после в човека. И ако някой философ или богослов, или учител ви убеди, че естеството на човека е да греши, този самият учител не разбира нищо. Не е в естеството на човека да греши. Човек, разбирам онази жива Божествена душа, която е излязла от Бога; не е в нейното естество да греши. Ако греши причините са други. Туй трябва да имате пред вид. И ако някой от вас съгреши, да не казва – естеството му. Не, не, той ще търси причината вънка. Ако аз се спъна някъде и падна на лицето си, няма да казвам – естеството е да падна, но ще търся причината вънка, а не в себе си, от вън ще я намеря. Ако аз не мога да разреша някоя задача, ако аз не мога да чета вечерно време, ще търся причината не в себе си, а отвънка.

Вторият закон е – Бог изисква от всинца ни да се учим, и то постоянно. Докато се учим, ние може да живеем. Животът не е в нищо друго, освен в висшето Божествено съзнание, в онзи процес на знание. Защото:

Божествената Мъдрост дава знание,
Истината дава свобода,
Любовта дава живот,
Животът дава радост,
Знанието дава сила, а
Свободата дава простор.

Тъй вярват тия неща. Тогава имате истина, свобода имате простор широк, простор в цялата вселена! Имате мъдрост, имате знание; щом имате знание ще имате сила. Силата произлиза от знанието, само че знанието не може да произлезе от силата. Имате любов – имате живот; имате живот, значи имате радост. Сега, аз много пъти съм говорил, че в живота трябва да се научим да понасяме скърбите. Но едно от качествата на живота, това е радостта. Онзи, който живее, трябва да се радва, а може да се радва само онзи който учи. Туй ви го казвам, понеже у вас има стари предубеждения, възпитание от миналото. У някои са се вгнездили такива духове от астралния свят и почват да ви шушукат: вас знание не ви трябва. Не, не. С тия астралци,невежи, профани духове, не искаме да се занимаваме. Ние знаем повече от тях. Нямаме нужда от техните съвети. Нека си държат

знанието за себе си. Те казват: „Знание не ни трябва". Ее, какво ни трябва? – Да ядем, да пием да се обличаме, да се караме, да се женим, да се парясваме или развеждаме, да колим животните, статии да пишем в вестниците, да се осъждаме, религии да правим… Техните права и техните съвети не искаме. Това са все астрални влияния. Това не са проявления на Божията Мъдрост. В Божията Мъдрост се показва онзи истински път, в който хората разумно може да живеят и да израснат не една педя пигмеи, но като един Бог в своята мисъл и в своето величие. И ще има едно слънце, не дребнаво, което да не може да издигне едно житно зърно, а голямо, че да подобри житото на целия свят. Такова голямо слънце!

И тъй, от всинца ви се иска – служители на абсолютната истина, Без никаква лъжа в себе си! Разбирате ли? Аз говоря не за вън да изповядвате истината, но като се изправите пред съвестта си, пред Бога, пред вашата душа,да съзнаете факта – абсолютно никаква промяна, никаква лъжа в душата ви да няма! Моето небе, в душата ми, трябва да бъде ясно, без никакъв облак. Аз не говоря за външния свят сега, но вътрешния. Туй е едно състояние. Само тогава нашият ум може да мисли свободно. При такова едно състояние само, може да мислим добре. Второто нещо: У всинца ви трябва да има жажда да учите. Гледам, някои от вас седите и казвате: „Аз съм на 45 години"… Че що са 45 години? Мислите че сте стар. Ами че знаете ли коя е нормата на старите хора. Когато човек стане на 60 год. казва: „Аз съм стар човек". В кой кодекс е писано, че човек тогава може да каже: „Аз съм стар". Ти казваш: „Аз съм стар", даже тази норма дето се казва, че човек е стар, не е права. За Бога се казва „Древний" не Му знаят годините. А ние на 60 години станали, и той си прикачва една титла, че е стар. Срамота е! Норма няма за стари хора. Срамота е това! Кажи: Имам 60 лазарника, ама никак не съм стар, никак не съм поумнял, земята 60 пъти се е обърнала, но аз все съм спал. Сега ти казваш: „Аз съм стар". Хубаво, като си стар, какво знаеш, я ми кажи? Ами стар на санскритски, значи, човек, който има знание. Като си толкова стар, като създаде Бог земята, каква беше тя тогава? Кога Господ създаде земята? Я ми разправи! „Ее, не зная". Ами че ти тогава не си от старите, защо разправяш, че си стар? Сега, седи някой, побеляла му главата, брадата. Та като ви побеляла брадата, вие стар ли сте? Кой ви дава това право? От де на къде? Ами зимно време като се окичат дърветата с сняг – стари ли са? Белите глави, казвате: „Побелях и остарях". Не, не, тия неща не ги свързвайте с вашата старост. Най-първо ще си турите мисълта, че вие сте ученици. Таман на 60 години си ученик, само да учиш! Защо? Ето защо, ще ви кажа: Младата мома от вън няма да те изкушава, жена беля няма да ти прави, деца няма да ти крякат. Таман умът ти тогава е на място, сърцето ти е на място и волята. Време е когато ти може да учиш. Значи, ще си ученик, способен да разбира всеки един предмет. А сега, седите, и често слушам млади и стари казвате:

„Остаряхме“. Сега аз бих желал да зная, колко души има от вас стари, и ще ги питам: Как Господ е създал света? Тъй ще ви изпитам дали сте от старите хора. Първо, щом влезете в школата, ще си турите на ум основната мисъл: Ще забравите света. Вие влизате сега и казвате; Тази вечер да видим какво ще се каже. Тази вечер ви казвам: Вашата стара идея да я изхвърлите навънка, понеже пет пари не струва. Млади сте! Може да си на 60 лазарника млади сте. Че 60 пъти земята се е завъртяла, тя нищо общо няма с вас. Тя, като се върти, ни най-малко не оправя вашия растеж. Ако ви турнат в един магнетичен сън, да кажем като се родите, и земята в туй време може да се обърне 60 пъти, но като ви събудят, вие няма да сте стар. Туй, което остарява на земята не са годините. Земята в света, като се върти, е нещо случайно. Ние казваме: В 12 часа стана едно убийство. Убийството е една случайна мярка. Та това са все случайни мерки в света, защото абсолютна мярка е растежа на душата, а въртежът на земята, това е нещо постоянно.

От всинца ви искам да се учите. Разбирате ли? Не само да чувствувате. Вие искате да имате едно приятно настроение на духа, нали? Има по-хубави неща от настроенията на духа; те се предизвикват от онова, което човек може да си създаде чрез закона на мъдростта. Без закона на мъдростта вие не може да служите на Бога. И любовта не може да я употребите. Трябва да знаете, че истинската Любов в света почва да се проявява само тогава, когато почва да действува великият закон на мъдростта, когато дойде знанието. За да обичаш някого, трябва да знаеш отличителните черти у него. Вие казвате: „Този човек има черни очи“ – Ее, хубаво, аз разсъждавам другояче – по аналогия: когато земледелецът каже „черна земя“, друго вече се разбира. Той разбира, че в тази черна земя има повече елементи за растеж на житното зърно; и казва:Тази черна земя е отлична. Отлично жито става на тази черна земя! И когато видим един човек с черно очи защо го харесваме? Защо обичаме хората с черните очи? – Защото такива хора са по устойчиви в чувствата си. Като те залюби такъв човек той дава всичко, може да разчиташ на него. Тия черни очи с тях, той няма да те измами. Той и като те мрази и като те обича, той е характерен. За туй казваме, че в черните очи има енергия. Той може да мрази, може да бъде груб, но има една черта на черните очи – такъв човек е честен всякога. Той ще ти каже направо: или те обича или те мрази. В него политика много няма, те не са нервни хора, но са характерни. И тогава, само мъдростта ще ни покаже ония свойства и качества, които се крият в нашето съзнание. Това е целта на школата. Ами че ако в школата не научим ония причини, които са спъвали нашия живот, ако в школата не може да подобрим живота си за в бъдеще, защо ни е тогава тази школа? Аз може да ви говоря за небето, как живеят там ангелите, светиите, къщите им как са, много работи може да ви опиша, вие ще кажете: Много интересно е това!

Действително интересно е, но това не е умно. Ето защо не е умно. Представете си, вие сте болен на леглото, неразположен сте, а аз дойда, и ви описвам някои от моите пътешествия в Америка, или как живеят американците, а тебе стомах те боли. Аз като ти разправям за Америка, ти няма да се изцериш. Ти ще кажеш: Преди да ми разправяш за Америка, кажи някой цяр за моя болен стомах! Не е ли по-умно да ви опиша как да се подобри живота ви, че тогава може да ви разправям за този висшия живот. Първото нещо в окултната школа: тя има за цел да се премахнат всичките недъзи, които съществуват в вас, които от памти века са останали от разните култури, а вие ги носите в себе си. И някои от вас казват: „Мен много знание не ми трябва, аз и с малко знание мога“. Не, не, вас ви трябва много знание, за да се спасите. Вас ви трябва знание, за да разберете какво нещо е Любовта, какво нещо е мъдростта, какво нещо е истината. Приложения трябват в сегашния реален живот. И не мислете, че вие разбирате Любовта. Ако вие действително разбирате Любовта, щяхте да имате безсмъртие. Ако вие действително разбирахте Божията мъдрост, щяхте да имате вечна хармония, т. е. знание щяхте да имате,щяхте да бъдете силни, щяхте да разберете истината в нейната пълнота, щяхте да имате вечната свобода – великия простор на живота, и тогава нямаше да се намирате в тъмно, нямаше в такава ограничена стая да се разговаряме за такива работи, но ние щяхме да пътуваме с една необикновена бързина. Знаете ли с каква бързина щяхме да пътуваме? Най-малко с бързина от 50,000 километра в секунда. И какво щяхме да направим? Щяхме да излезнем на Витоша, да духнем веднъж, и в една секунда щяхме да минем месечината и от горе в 5 минути щяхме да бъдем на слънцето. Ще се спрем на първата станция там ще ни посрещнат, ще бъдем на гости 3–4 дена, понеже там са културни, ще ни разведат, ще видим техните училища, заседания, ще правим своите бележки и след туй ще тръгнем към АЛФАЦЕНТОРИС, следующата станция. Сега вие казвате: Колко е приятно такова пътешествие! Ее, приятно е разбира се. Има мисли вътре в него. Тия пътешествия ги правят напредналите ученици на окултната школа. Може би в туй състояние не може да ги правите, но все-таки трябва да се приготовлявате за някое бъдно съществувание. Трябва да мислите за земята. Трябва да слезнете пак на физическото поле да правите от там тия пътешествия. Като влезнете в астралния мир, ще правите други пътешествия. Като влезнете в менталното поле, той е другояче построен. Защото в тия светове, техните постройки са малко на по-други основи. Та, първото нещо:Трябва да се роди у вас една истинска жажда за знание. Искам всинца да мислите. Мен ме радва вашата мисъл, но нека бъде една оригинална мисъл, която като проникне в ума ви, да се роди смирение. Ней път, виждали сте, онази мома, преди да се е ожените, цяла аристократка е, ръцете си не обича да ги тури навсякъде, само така ги държи, не знае къде да ги тури. Но след като се ожени и роди своето първо

дете, намира вече място на ръцете си: вдига го, слага го, държи го. Първата идея, която се роди в човешката глава, тя е най-велика. Тогава, Човешката ръка, – волята има с какво да се занимава. Някой казва: Какво да правим? – Роди една велика Божествена идея в себе си, и тогава ръцете ти и всичко туй ще намери с какво да се занимава, за туй е школата. Сега, тук като дойдете ще кажете: Няма ли някоя молитва да научим? Ами знаете ли коя е правата молитва, как трябва да се молите?

„Господи, просвети нашите умове, дай светлина, понеже невежеството е толкова голямо, че нищо не разбираме от Тебе, и грехове сме натрупали до гушата. Молим ти се, дай ни знание и мъдрост да изпълним Твоята воля". Ето една молитва. Знание ни дай, знание, че като добием знание, да ти служим с всичкото сърце, че да се зарадваме, а ти да се веселиш, че се учим. А сега вие казвате: Господи прости нашите прегрешения. Че вашите прегрешения и грехове са резултат на вашето невежество, на нямане на мъдрост. И тъй, ученици, всички ние трябва да се молим в школата, нас ни трябва мъдрост и знание,Някои от вас, които са по-напреднали и са чели, има такива книги за тия полета, аз нямам време, не искам да се спирам да говоря за полетата, но старайте се да проучите тия работи; някои, които знаят това, да ви разправят в частен разговор. Ние нямаме време да предъвкаме написаното в книги. Нашето време е скъпо. Вие ще го прочетете, ще го дъвчете, а пък аз ще говоря за неща, които не са написани. Сега, някой рече да говори нещо, вие: Чакайте да питаме, Учителят той, ще каже. Там е писано в книгата, вие не питайте: право ли е. Прочетете го. Ако ви се харесва, приемете го, ако не ви хареса, имате ум, преценете. А като дойда аз да говоря за тия неща, мимоходом ще мина, и ще се спра само дотолкова, доколкото имате връзка с предмета. Защото моята цел е да ви заставя да мислите, както аз мисля, и тогава може да проучаваме нещата. Но докато вие не се научите да мислите, аз ще употребявам тази мотика. Аз ще копая и вие ще копаете, аз ще копая и вие ще копаете, докато се научим да мислим, и тогава какво ще стане? Ще свирим и ще пеем, и като узрее житото, ще го турим в хамбара и тогава братски ще си разправяме за вечните закони, за бъдещето братство. И решили сме, няма да допуснем нито един да ни лъже вече. И горко на ония ученици, които влезнат в школата да се подиграват с името Божие! Те ще видят какво нещо е една Божествена школа. Който влезне в Божествената школа, той трябва да знае, че тази школа се подкрепва с великата Божествена правда. Това е Божествено училище, вие сте абсолютно свободни, но сте абсолютно отговорни за вашите постъпки. Аз трябва да ви покажа, и пак ще ви повторя: Единственото престъпление, което в школата не се извинява то е лъжата! Туй да го знаете. Лъжа не се извинява. Сега не мислете че имате този обикновения морал. Не, този морал на лице, туй разбиране…

Ние за в бъдеще ще имаме, един морал толкова висок! Не говоря какви са моите външни отношения към вас, не говоря за този морал, но за онзи вътрешния морал в даден момент. Ако аз мисля как да ви използувам, това не е морал отношенията ми към Бога – то е морал. Ни сянка в моя ум, в моята душа, сърце и воля, не трябва да съществува, да ви използувам, по който и да е начин. Абсолютна чистота! Безкористие! Знаете ли какво е безкористие? Туй се разбира. Туй е моралът на школата. И ако всинца вие влезнете в школата,този морал трябва да го носите в душата си, че в даден момент като се изправите пред себе си да знаете, че вие сте чист. Може да направите отвънка хиляди прегрешения, но подбудителните причини, вътрешните причини които ви заставят да направите туй, те са важни. Ще кажете сега: Школа е това!Но това е едно от най-добрите правила. Когато вие приложите туй правило като ученици, в всяко едно отношение, работите ви ще тръгнат добре. И в умствено отношение ще тръгнете, и в духовно и в материално. В всяко едно отношение работите ще тръгнат, няма изключение, ако не за сега, за в бъдеще. Ако не на вас, на децата ви. Не е ли тъй! И Христос казва: „Няма нито един от вас, който да е оставил майка и баща още сега, че да не приеме всичките блага, които съществуват и за в бъдеще да има живот вечен". Тъй щото няма какво да се страхувате. И после, дряхлавост, у вас аз ще почна да изпитвам. Някой казва: Аз съм неразположен духом. Ние знаем причините, от где иде всяко неразположение. Ако вие вечерно време заспите, и дойде някой вампир, турне своята уста и ви изсмучи кръвта, като се събудите, какво ще усетите? Една голяма слабост. Защо? Защото този вампир изсмукал кръвта ви. Вие имате някое добро желание, но дойде някой вампир изсмучи вашата кръв. Но ти, като лягаш, трябва да си затваряш вратата, да не влиза този вампир. Разбирате ли? Ще каже някой: Кармата ми е да ми изсмучи кръвта. То не е философия. Ако не беше отворил прозорците, карма нямаше да бъде. Препънал се някой – карма е; ако не беше паднал, тогава карма ли щеше да е? Някой нервен ще каже: Баща ми беше нервен, майка ми, че съм ги наследил. Но ако ги нямаше, какво ще кажеш? Но ние обясняваме кармата малко другояче. И вие, вашите погрешки, вашите глупости не ги обяснявайте все с кармата. Не, ще кажеш: Не внимавах хубаво в своя ход, че паднах, нищо повече.

И после, потребно е за нашата школа да се създаде една благоприятна атмосфера за учение. Най-първо трябва да се създаде тази атмосфера чиста, свята, благоугодна, че като влезнете зданието, дето ще се предават тия предмети, веднага да усещате един подтик за знание. Туй е необходимо за всинца ви. Сега, вие сами ще си създадете тази атмосфера. Аз нямам нищо против вас, вие всички сте добри. Аз за вашата добрина въпрос не правя. Сега, като говора, вие ще кажете: Учителят може да

вижда в нас нещо лошо. Не, аз разглеждам въпроса тъй обективно. Ако вие сте музикант и не свирите хубаво, аз ще кажа: Няма хармония. С туй не характеризирам вашия морал, а просто казвам, че изпълнението не е хубаво, че вие не разбирате музика. А това няма нищо общо с вашия характер. Ще кажеш: Този център не съм развил още в себе си, но след ден, два,три, месец, година или повече, ще го развия. И в вас ще се развие туй чувство. И когато казвам,че в вас тия чувства не са събудени, разбирам, че у мнозина измежду вас Божествената любознателност не е събудена.

Сега трима от учениците, най-способните, които са запознати с разни въпроси, искам един от тях да напише едно резюме за физическия свят. Друг да напише едно резюме за астралния свят, да го определи какъв е, и третият , да пише върху менталния свят. И туй описание да бъде готово за три седмици от сега. Има ли кандидати трима души тук от вас? Те ще пишат, и ще го четат пред всички ученици. Най-първо да имаме една ясна представа за физическия свят, една ясна представа за астралния свят и една ясна представа за света на Мъдростта, за менталното поле. (Изберете тия трима души). Тогава аз казвам: Русчев да пише за физическия свят. Илия Стойчев да пише за астралния свят и Велико Граблашев да напише за менталния свят. Пък другите, по способните ученици, ще ги задържим за по-мъчни предмети. Ако им е жалко, че не ги избрахме сега, вторият път ще ги изберем. Кога ще се падне третата седмица от сега? На 29-й юли. Приятелите, които ще пишат, пишете основните неща. Може да се ползувате и от книги по този въпрос, направете едно извлечение.

И тъй, аз искам всичките ученици да бъдат все млади, а не стари. Тук, в школата, като влезнете, ние не различаваме, кой как е влязъл. Както и когато да е влязъл, той е ученик, нищо повече… В школата има само ученици; от школата навънка има разни професии. В школата като влезнете ще бъдете само ученици. Отвън като излезнете, може да имате разни длъжности. Едно правило ще спазвате: Влезнете ли тук, ще снемете всяка друга длъжност. Професор ли си, ще кажеш: Ученик съм вече. Излезеш ли от школата, пак си професор. Тъй ще възпитавате вашата воля и вашия ум. За един час ти да снемеш един товар, една мъчнотия и да мислиш, че си ученик, това е воля. Тогава, като излезнете навънка, ще чувствувате едно освежаване, едно подмладяване. Някой казва: Как да се възпита волята? В седмицата един час да мислиш, че си ученик, туй е пак опит, да видите до каква степен именно вие сте способни да концентрирате вашия ум. Може да мислите, че не можете: Всичко може. Ние ще пазим същото правило, което се спазва на бойното поле: Онези, които се сражават на бойното поле, те не се спират, кой как падне, те го оставят, а от подире им има санитарна комисия, която събира ранените. Сега, някой от учениците паднал на пътя, другите ще вървят напред,

санитарната комисия ще го вземе. Вие няма да спирате: Какво му стана? Не, не, напред, у нас болни хора няма. И няма да се спираме за болните хора, всички трябва да бъдат здрави. Здравите добре дошли, а на болните ние ще дадем своето съдействие.

И тъй, в училището ние няма да приказваме за болни хора. Недъзите, неспособностите, това са все болести на астралния свят. Че този не се е учил, то са все болести; че онзи се обидил, това са болести. Затова има астрална медицина, когато се изучават симптомите на болестта. А в една окултна школа се занимават най-първо с любовта, с това, какво нещо е животът, как е произлязъл, и какво е неговото предназначение с земните сили, които са свързани, за да образуват тия елементи. Това е първото нещо, с което един ученик, като влиза в школата, трябва да се занимава – благата в тоя живот и радостите, и след туй ще мине да изучава мъдростта, ще мине в истината и най после, по този начин, ще се приготви за по-висшето свое предназначение в света.

Тайна молитва!

1922_07_13 Простите и сложни движение в природата

ПРОСТИТЕ И СЛОЖНИ ДВИЖЕНИЯ В ПРИРОДАТА

20 школна лекция на общия окултен клас
13 юли 1922 г. в Чам-Кория

Прочетоха се темите: Защо Бог създаде човека.

Ще говоря върху:

Простите и сложни движение в природата

Простите движения ще замените с „първичните движения“, а сложните движения – с последните движения, най-слабите движения. Едно обяснение: сложните движения подразбират голямо съпротивление, а простите движения, подразбират малко съпротивление. Сега у всички, в съзнанието ви има две движения, има просто движение, има и сложно движение. За пример, за да дойдете тук в Чам-Кория, какво движение се е явило във вас, просто движение или сложно? Към коя категория бихте го поставили? (Сложно).

Простите първични движения са само движенията към Бога, които са чисти, у които съзнанието не е раздвоено. Първите движения са кристални, а в сложните движения всякога има раздвояване в човешкото съзнание. Отиваш на курорт, но имаш няколко подбудителни причини, причината не е една, много причини имаш. Тогава бих ви попитал, когато човек се жени, женитбата просто или сложно движение е? Сложно. Защото повидимому жената може да каже, че обича мъжа или мъжът може да каже, че обича жената. То е една от причините. Второ, те искат да имат деца. Трето, мъжът иска някой да му готви. Има ред подбуждения. Тъй щото женитбата е сложно движение. А във всичките сложни движения в света, трябва да знаете, че в тях има препятствие, което да очаквате. И, следователно, като ученици на окултната школа, аз ви давам туй разграничение като метод. Аз ви го давам само като един метод, да правите едно психическо разграничение на силите, които действуват във вас в даден момент, дали те са от „първичен“ или „вторичен, последен“ род. Да знаете всяко едно движение към коя категория спада. Щом знаете, лесно може да се ориентирате. Сега вие бъркате, имате едно сложно движение, искате резултати от просто движение, очаквате резултат на сложно движение. А всяко движение има свои определени резултати. Сега, смешно ще бъде, когато някои хора искат да станат религиозни и очакват да бъдат богати. Именно: човек, който иска да стане религиозен, в

пълната смисъл на думата, той ще загуби всичкото богатство, защото самото богатство е сложно движение. Ако имаш знание, знанието е сложно движение. Следователно, ще разграничавате в живота си движенията в съзнанието към кои спадат. Те спадат към едната или към другата категория. Туй е за едно практическо ориентиране. Да знаете кое преобладава в даден момент. Тия движения не принадлежат към вас. Ако се намирате в една навалица хора, между тия хора може ли да минете по права линия? Ще имате едно много сложно движение. И като излезете, ще кажете: Слава Богу, излезнахме благополучно, преминахме препятствията. Често пъти в живота си, на сила минавате покрай някое тържество и следователно ще се борите, такъв метод ще употребите, сложно движение, ще направите хиляди отклонения в всяко едно направление и ще мислите тогава. Те са, аз ги наричам, човешките движения. А простите движения, те са кратки.

Приятелството към кое движение спада? Истинското приятелство към кои движения спада? (Просто). Всички ония подбуди, които стават с най-малко разноски, са Божествени, а тия, за които се изхарчва грамадна енергия, те спадат към сложните движения. Сега, да определим движението. От що произтича то? То произтича от живота. Животът е първата причина на движението. Всяко едно движение в света показва, че съзнанието на някое същество иска да се домогне до известна храна. Турят му известни сили, потребни за него, и следователно животът произвежда първото движение. А пък енергиите, складирани в живота, са произлезли от мисловия свят значи, ние имаме едно движение, което представя чисто физическия свят. Имаме живот, който представя духовния свят, менталния свят, мисловния свят. Този свят се изразява чрез мисълта, която преобладава в живота. Следователно, мисълта се изразява в живота; тя е живот в движение, а движението е реализиране на тия трите в едно. Следователно, ние определяме: ако вашата мисъл е проста, тя ще произведе един прост живот, с първично, чисто, просто движение. Ако мисълта ви е сложна, непременно животът ви ще бъде сложен и движението ще му съответствува. Да кажем, че в едно същество, което живее в мисловия свят, се заражда идеята да стане велико, да създаде някоя слънчева система – в него се заражда сложно движение. Ако туй същество иска да придобие едно движение първично, съзнателно, да опита Божествената Любов, в нейните чисти форми ще имаме просто движение на съзнанието. Сега у вас често като се прекръстосате, вие искате да примирите простите движения с сложните. Те са непримирими! Едно просто движение не може да се съчетае с едно сложно движение. – Те са несъвместими! Един светия и един грешник на едно място не може да живеят. Те може да живеят, но на едно място не. Болният и лекарят може да бъдат на едно място, но лекарят ще бъде при болния докато го излекува. И светията ще

седи при грешника, докато го излекува. И детето, и то по същия закон, ще живее при майката, докато вземе туй, което му трябва, и като го вземе, вече не търси майка си.

Сега, вие казвате, че Бог създаде човека, за да се прояви. В какво да се прояви? На кого да се прояви? Сега искам малко да ви коригирам. Да се прояви на себе си. Щом иска да се прояви Бог в света, значи, има друго божество. Тъй излиза тогава, то е дуализъм. Аз искам да се проява. На кого? Не на себе си. Какво има да се проявявам на себе си? На друго нещо трябва да се проява, и другото същество и то, ако иска да се прояви, и то трябва да се прояви някому. А Бог да се прояви, на кого? То е един въпрос, един от трудните въпроси. Аз ще ви отговоря тъй: Бог създаде човека, за да бъде създаден. Сега, аз ще ви задам следующия въпрос: Кога може да се създаде нещо? – понеже човек не може да бъде създаден. Не говоря за създаването на човека, защото човек не може да бъде създаден. Създаване подразбира творчество. Има окултни ученици, които не може да разберат това. Съзижда, съгражда това, подразбира всякога материален живот. Когато се съгражда някое място, за кого се съгражда? За самия себе си ли? Може да се съгражда нещо за да се прояви човек. Ако кажем, че може да се съгражда, за да се прояви човек, права ли е идеята? Съграждат хората някой мост, за да се съобщават. Има някое препятствие, мост е турнат, той е едно съобщително средство. Следователно, човек е един мост за съобщение на световете, нищо повече. Ще имате една по-права идея. Защото, в целокупността си вие още не знаете какво означава физическия свят, т. е. физическия свят не само че не е тъй известен, но някой казват, че той е илюзия. Това са само думи, на които трябва да се разбере дълбокия смисъл. Божественият свят, с ония същества, които живеят в Божествения свят, както и съществата, които живеят в физическия свят, какви са прямите им отношения в тази смисъл? Сега, при този въпрос ще засегнем следующите два въпроса. Духът, който е чист,ние казваме за Него: „Духът е в постоянна борба с материята?“ Пак се задава философския въпрос. Каква нужда има Духът, който е чист, който има туй спокойно състояние, каква нужда има той да се въплоти в материята? И защо трябва да се въплоти? Ще кажат, че той трябвало да слезе в материята, за да добие някаква опитност. Значи, на този Дух му липсва нещо. И после въпросът: Ако материята е нещо неразумно само по себе си, как е възможно туй неразумното да ограничи разумното? За да може материята да ограничи Духът,има разумност в тази материя, и даже такава разумност, която е равна на разумността на Духа.

Значи, ако материята, може да хване Духът, значи тази материя има своята интелигентност. Тъй поне излиза, щом Духът се ограничава от материята. Сега ние въпросът няма да го решим, ние ще го оставим тъй не разрешен,

както са го оставили всички. Знаете ли защо? Ние ще се качим на Мусала горе и ще разгледаме всичката околност, и ще слезем долу, и само за Мусала ще мислим, как е произлязла неговата история,ще го проучваме, а той ще си седи на мястото. Аз ви поставям за проучване един грамаден връх, каква е неговата история? То е дълга работа, но за да можете по-правилно да мислите, пак ще наведа вашата мисъл, ще ви попитам тъй: Защо трябва да събудят човека от сън? Ако си слуга, защо господарят да те събуди? – За да работиш. Защо трябва да спиш? За да си починеш. Когато се събуди този слуга, господарят създава ли го? Следователно, човек в сегашното състояние е само събуден от един сън. Нищо повече. Спали сте до сега. Туй събуждане хората го наричат творчество. След като работите, кой се проявява, вие ли или вашият господар? И вие се проявявате и господарят ви се проявява. Вие се проявявате в работата, която сте извършили, а господарят може да се прояви в плановете, които ви е дал. Но ние ще заместим въпроса и вместо: Защо Бог е създал човек, ще ви попитам: Защо е дошъл човек на земята. Или защо е изпратен тук на земята, туй е по-право. Дошъл е от някъде. Защо е дошъл? На този въпрос може по-лесно да се отговори, отколкото на въпроса – защо Бог създаде човека.Сега, въпросът защо Бог създаде човека, при сегашните условия, при които се намирате тук, той няма практическо приложение. За да знаете защо човек е дошъл на земята; Защо Бог го е създал, трябва да четете тази архива на природата. Трябва да има някой, който да ви обича, да ви отвори тази книга, да видите какви са азалите, там има отбелязано защо и за какво. Тъй аз повдигнах въпроса: защо Бог създаде човека, за да намерите вашите отношения към Бога, и да се уверите, че без Бога, ако не сте свързани с Него, у вас не може да има никакъв растеж, никакъв живот, и никаква умствена деятелност, защото разумно от разумно произтича, живот от живота произтича и деятелност от деятелност произтича. Понеже Бог е прав във всичко, понеже човек спада към сложните движения, туй сложно движение трябва да намери своя подтик в първичното отношение. Трябва да бъдем свързани не по форма с Бога, нито по съдържание, те са още външни неща, нито по смисъл, но принципално, вътре, по самата същина на нещата. Да бъдем свързани с Бога, като една необходимост на самото битие, понеже само по този начин Неговата мисъл може да даде подтик на нашия живот и неговите движения, – движения на нашия живот. И тогава всичко е възможно. Такава трябва да бъде интимната ви цел, интимното ви желание, да не стане причина вие да се спъвате. Като влизате в тази школа, вие може да мислите да завладеете някои природни сили. Никакви завладявания не може да има! Аз не наричам владение, ако аз работя 10 год. за една круша и тя като роди круши, дойде друг да я обере. Аз не считам, че това е едно завладяване. Аз съм работил, а друг да яде плода. Няма смисъл. Ние може да работим, само за знание, а щом дойдем да се ползуваме от тях, туй не

сме проучили. Сега, първото нещо, вие често казвате: Тъй е писано, тъй е казано – да се любим! „Да се любим“, аз подразбирам да направим мост. И мислите ли, ако направим мост, всичко в света ще се оправи? Ако двете страни са неприятели, по-добре да няма мост, защото тогава те ще почнат да се карат. Ако са приятели, нека има мост. Ако хората са готови да служат на Бога, нека има мост, ако не са се научили да служат на Бога, без мост нека бъдат. По-добре! Та, в окултната наука не смесвайте нещата. Често аз ви гледам, вие разсъждавате тъй: В Бога всичко може да искате. И вълци, и мечки, и тигри, вие ще кажете: Сега живея в Божия, в Христовия закон. И вълкът казва: Бог е Любов. Ама като остане сам, вълкът напада овцата, и казва: Понеже аз обичам Бога, обичам и децата Му, та ти трябва да станеш жертва заради мен. Е, може ли да примирите това? На вълка му е позволено да изяде овцата. Една овца да изяде един човек, иди-дойди; но една овца да я изяде един вълк, тя ще мине през най-големите страдания. И когато някой човек го изяде някоя мечка, той ще изпита пак същото. Ние не сме пратени на земята да правим менажерия. Овците ще бъдат отделно, вълците ще бъдат отделно, мечките, всичко ще бъде отделно, ще има преграда между тях, тел, да си приказват братски, но да има строго определени междини. Ама не тъй, аз виждам на някой човек умът му е мечешки, у другиго умът му е като умът на някоя овца, а те казват; „Хайде да разделим тази преграда, хайде да съединим умовете“. Но една овца и един вълк какво ще направят? Представете си, у някои сърцето е мечешко, у някои овче, как ще ги съединиш? У някои действията са мечешки, а у други овчи. Как ще ги примирите? Не може да се примирят. Вие ще кажете: Окултната наука всичко може. Окултната наука всичко може, но вие не можете каквото окултната наука може. Господ може. Аз зная, че Господ всичко може, но ние не можем. Ние не трябва да се опитваме да правим нещо, което Бог прави. Ние не можем. Следователно, ние трябва да правим само това, което можем, което е в кръга на нашето знание. Сега, аз от вас искам да правите неща, които можете, а не, които не можете. А ние се разбъркаме. Като кажа на някой нещо: Слушай, ти не разваляй твоята стена. Туй което аз ти казах, не го казах да го разваляш. Ти дръж преградата, за новото ще намериш ново място, но старото няма да го туриш. Често, за пример, вие искате да примирите идеите за Божията Любов с сегашната ваша Любов. Те са непримирими. Моята Любов, която аз имам, тя е несъвместима с вашата Любов. Разбирате ли! Ако аз внеса тия идеи, знаете ли как ще останат? Аз ще ви кажа. Често има описани в книгата „капризи на електричеството“, случаи, дето електричеството се явява в такива големи, валчести, светещи като електричество топки. Такава топка изведнъж пада върху човека, всичките дрехи изгарят, но той остава неповреден. Тази Любов, за която ви говоря, тя е такава една топка. Ако падне върху вас, вие ще се намерите гол. И като се намерите гол, вие ще се усъмните, и ще кажете: Това не е Любов. Именно там е Любовта. После,

вие искате нови схващания за Любовта, с нов надпис, а стари разбирания. В чисто Божествената Любов жертва няма. Няма никаква жертва. Жертвата, това е само един резултат на сложните движения на Любовта във физическия свят. То е един временен, преходен период. Когато се казва, че трябва да се жертвува човек, това не се отнася до Божията Любов. В истинската Божествена Любов няма никаква жертва. И следователно, за да разберете Божествената Любов, непременно трябва да слезнете на физическия свят, да изучите закона на жертвата. Именно за това са дошли хората на земята, за да научат закона на жертвата. И какво нещо е Божествената Любов, ще я научат, като минат по закона на жертвата. То е закон за правилното трансформиране на Божествените енергии. Някой казва: Аз искам да зная какво мислиш заради мен. Казвам: Може да знаеш, но трябва да те изям. И затова казва Христос: „Ако не ядете плътта ми, и не пиете кръвта ми, няма да имате живот вечен". Значи, ако искате да ме разберете, трябва да ви изям, че като влезете в мен, аз ще ви разбера, и като ви разбера, ще зная как да ви помогна. Следователно, вие ще се пожертвувате, за да влезе Бог във вас, ще направите тази жертва. Или вас да изядат или вие да изядете, ако искате да разберете някого. То е символ. Ако искате да разберете някого, той трябва да ви изяде. Ако искате той да ви разбере, вие трябва да го изядете. Сега, на този език ще кажете: То е страшно! Ами че всичко в сегашния живот не е ли само ядене и пиене? Изключете яденето, и в какво седи вече живота? След като сте изяли една хубава круша, след нея, може би, ще ви дойде някоя светла идея да напишете някое стихотворение. Тази круша представя и цвете, и затова е казал Христос: „Аз съм живата вода и живия хляб".

Трябва да разграничавате простите движения от сложните, и какво е предназначението за идването на човека на земята. Да научите закона на жертвата. Той е един от важните въпроси, който трябва да проучвате. Но каква жертва? Жертва, тъй както се разбира. Ще си задавате въпроса: Какво трябва да жертвувате? Малките отстъпки, които правите, то не е жертва. Законът на жертвата е закон който примирява всичките противоречия в света. Да кажем, намирате се в голяма тъга, големи мъчнотии, туряте закона на жертвата и веднага вие може да отмахнете тъгата, която имате, но трябва жертва. Да кажем имате да взимате 20,000 лв. нямате тия пари в джоба си. Какво ще направите? Отворете тевтерите си и решете да пожертвувате тия пари заради вашето спокойствие, веднага ще ви олекне на душата и ще дойде мир. Сега, да не идете в друга крайност. Някой път вие съжалявате, че не сте някой учен човек. Казвате: Ако бях учен, щях да бъда министър, доктор. Вие се измъчвате.

Кажете: „И без да бъда министър, пак може да живея като човек" и ще ви олекне. Някой път вие отивате в друга крайност, някои казват: нас не ни

трябват знания. Не е въпросът там, в дадения случай ние се мъчим за липсата на ония блага, които идат от знанията. Кажете: Без тия блага на знанията можем. Но често тия знания не подразбират, че трябва да станеш министър, доктор или свещеник. Абсолютното, чисто знание, то е просто движение. Например, вие често казвате: „Новото движение, ние да се увеличим по число". Ами нашата сила не е в числото! „Ние трябва да съградим дом". Силата не е в съграждането на дома. „Трябва да имаме знание". Силата не е в това знание. Туй, което ние носим в света, то е една необходимост без която животът не може. Туй, което носим, то е една необходимост, тъй както водата и хляба са необходимост за живота. Тия хора, както и да е, те ще дойдат.

Но когато дойдат, ние няма да казваме: „Чакайте, това не се търпи, скъпо е, плащайте си хляба, после, плащайте за водата, защото аз съм първият, който съм я донесъл, трябва да си платите". Не! Влезе ли тази мисъл в ума ви, въпросът е свършен. Абсолютно безкористно ще действувате. Хлябът ще давате, за да го използуват и вода ще давате, и на всеки комуто давате ще кажете: По същия закон, по същия начин и вие ще давате. Давайте всичко! Тази вода и този хляб трябва да давате, но само за тия, за които са предназначени. Сега някои от вас мислят, че като влезнат в новото учение ще станат по-добри. Ами че как знаете туй, че ще станете по-добри? Добрината на човека всякога зависи от жертвата. Колкото по-добре разбираш закона на жертвата и го прилагаш, толкова по-добър ще станеш. Времето не е нищо друго освен проявление на жертвата. Сега, аз ви навеждам на тази мисъл, за да не сте в противоречие със себе си. Например, някой път, когато аз говоря, някои казват: „Той, Учителят, не трябваше да каже тъй". Един камък аз може да го поставя на източната страна, на западната страна, на север или юг. Може да го туря отгоре. Но къде трябва да туря този камък? Да кажем, определено е неговото място. Къде трябва да го туря? Дето е определено, според мярката на мястото, там трябва да го туря. Сега, вие, в този живот, в който сте влезли, вие сте определени, измерени сте. Някой път като ви турна някъде, вие казвате: „Не ми е мястото тук, аз не съм за княз". Аз гледам, тук е определено мястото ви. И следователно, вие разваляте, там на мястото ще бъдете, нищо повече. И след туй, вие повикате някого. И тук се раждат лъжливите учители. Вие викате някого и казвате: „Моето място не е тук, не може ли да ме преместите?" И всички се притеглят на това място, и казват: Този камък коя работа може да извърши? – И почнат да градят нещо ново, изопачат цялото здание. Тогава дойде комисията и каже: „Не е съградено добре" и разхвърли камъните. И казват: „Еди-кое си общество се разкапало, еди-коя си религия се разкапала". Та ви предпазвам, у вас има една слабост, искате да се повърнете да градите по старому. Ще се откажете от старото. Не може без жертва. Трябва в себе си да подразбирате въпроса така, че всяко

ваше действие, всяка ваша мисъл, трябва да бъде абсолютно чиста, безкористна. За себе си трябва да го знаете. Туй няма да го казвате отвънка. Туй чувство трябва да го пазите и да го развивате, и на хората никога не казвайте, че сте добри. Сега казвате; „Да живеем по братски!“ Овци с овци да живеят, вълк с вълк да живее, мечка с мечка, заек с заек, муха с муха да живее. Тъй както сте не може, но казва там един от еврейските пророци, че агнето и лъвът ще живеят заедно. Помнете този стих. Ама как ще живеят? Когато Господ дойде, да има простор нали? Ние ще оставим този стих, той спада към друга категория. Не примирявайте вашите добри мисли с лошите, не ги туряйте на едно и също място! Някой казва: „Аз имам една лоша мисъл“. Ако вашата мисъл е лоша турете я дето подобава. Имате една Божествена мисъл, турете я на място. Имате едно желание, добро или лошо, турете го на неговото място. Всяко нещо турете на своето място. Мнозина измежду вас, аз ви виждам, намерите един вълк, който има добри зъби, вие го донасяте и казвате: „Учителю, намерихме един добър човек, той е много умен, учен човек, пък каква природа има, какъв език, какви думи, я да го вземем при нас“. Аз го виждам, той е един стар вълк, нищо не му казвам. Казва: „Да му дадем един добър прийом, да му отворим вратата между овците да дойде да посещава тия овци“. Казвам: Той ще ги посети! Не само вълци има, но и вълчици има, не само мечки има, но и мецани има. Това са все символи. Цялата природа седи в символи. Всички тия мечки, вълци, то е една цяла наука, която трябва да изучим разбрано. В нашето животинско царство, минерално и растително, по лесно от всичко друго може да изучим себе си. Вие имайте пред вид, че в разбирането на тая история много мъчно може да се разбере една промяна, която става. Някой път ставате от сън, молите се, но казвате: „Не ме слуша Господ“. Как ще си обясните туй състояние? Щом знаете причините, отношенията ви вътре в самите вас по възможност трябва да бъдат чисти. Мнозина от вас сте в сложно движение, имате да разрешавате една от най-мъчните задачи. И за туй ви трябва голяма съобразителност, такт, умение, знание, воля – издръжливост в света. И понеже онези от вас, които разбират по-добре, може би ще разберат тази вечер туй, което аз не съм казал. И утре ще кажат: Учителят не каза ли така? И вие ще се намерите като онзи проповедник, който проповядвал така: „Който има две ризи да даде едната на бедните“. Неговата възлюблена се връща в къщи и мъжът ѝ, попът имал две ризи и тя дала едната за да изпълни Христовия закон. Вечерта попът я пита: къде ми е ризата? „Дадох я“. Как тъй без да ме питаш? – Нали ти тъй каза в църквата? Аз го казах за другите, но то не е за нас. Сега попадията дала ризата. Къде е погрешката на попадията. Мислите ли, че тя е постъпила право? Защо не е дала своята риза, а на мъжа си? Не е права, защото не даде своята риза, а тази на попа. Попът сам да дава. Тя казва: „Аз изпълних Христовия закон“. Попът пък е недоволен, че тя му дала ризата без негово позволение. Сега, често и вие

раздавате моите ризи. Аз нямам нищо против туй, но и вашите ризи трябва да раздавате. Нищо повече! Някой тълкуват тъй: даром сте взели, даром давайте! Когато вземеш една Божествена идея или каквото и да е, правило е: тази идея ти ще я пазиш в себе си, имаш право да дадеш на другите от плода, но ще пазиш тази идея. Плодът, който тя роди, от този плод ще даваш на всички, но тя да остане за тебе. Вие, обаче, вземате тази идея и казвате: „Даром сме взели, даром ще дадем“. Не е тъй. И Христос казва: „Всяка пръчка, излязла от Мене, плод трябва да даде.“ Тия Божествени идеи трябва да минат през нас, и да дадат плод. И от този плод ще раздавате. И всички трябва да бъдете богати от плода на Божествените мисли.

Тайна молитва!

И тъй, основните идеи са прости и сложни движения. Законът на самопожертвуването. Законът на жертвата. Божествената идея трябва да остане, да се посее на нас, и от този плод трябва да дадем. Тези са основните мисли в беседата. По някой път се събирайте, затова между учениците аз ще дам известна задача, сериозно да я решавате. Разисквайте върху трите отношения: към физическия свят, към духовния и към Божествения. Всяка една идея трябва да се разглежда от три становища. Оправете мисълта за разяснение, а не да се спирате. Ако сега бяхте готови, щях да ви дам една задача, но не сте готови. Бих ви дал една сложна задача да я направите. Знаете ли какво значи когато човек не е готов? Ето какво подразбирам: представете си, зимно време, аз ви изпращам на екскурзия, но обуща нямате. Може ли да ви пратя боси? Представете си, че ви пратя на едно планинско място, дето има ледници, вие нямате тия необходими припаси. Трябва приготовление. Ще кажете: с Господа всичко може. Господ всичко може, но ние не можем. Та, сега ще размишлявате. Искам сега поне от Чам-Кория да наберете енергия, по-голяма светлина на ума си, сърцето да укрепите. Може би, като има по-благоприятни условия, но трябва да са готови всички, защото ще ви дам една малко по-сложна задача. И тя необходимо иде. Сега като казвам тъй, вие ще кажете, каква ли ще е тази задача? Ще я видите. Има неща прикрити. Сега, като тръгнете най-първо да действувате, после ще мислите. Не се плашете! Аз ви казвам: На един час разстояние от тука, на около 10 километра има едно място, ще идете на еди-коя си страна, там ще се спрете и няма да се мърдате. И няма да ме питате защо? Идете там и ще научите защо. Ще идете на разстояние 10 километра от тук, ще намерите един чувал от 10 кгр. тяжест и няма да го отвързвате, ще го вземете и ще го донесете при мене. После ще кажа: Ще вземеш този чувал, ще впрегнеш волове, ще го отвориш, в него има една крина жито, ще го посееш. Защо няма да питаш? Идущата година ще разбереш, права ли е задачата. Значи да ви обясня идеята. Ще идеш на

разстояние 10 километра от тук, там има в един чувал 10 килограма жито. Ти няма да го отвързваш, защото ще се губи време; любопитство няма да проявяваш, и аз няма да ти разправям нищо, време да се не губи. Ще впрегнеш воловете. Идущата година, като израсне житото ще го ожениш, и тогава ще разсъждаваш. Такъв трябва да бъде окултният ученик! А сега, ще питате: Аз трябва да зная какво има в този чувал. Може да знаеш. Ще идете на едно място на 10 клм. от тук Там има един чувал. Ще го донесете, ще впрегнете воловете, ще идете на нивата, и т.н. може да ви кажа всичко това, но знаете ли какви ще бъдат резултатите? Вие няма да идете на време, Ще има едно закъсняване. Ние сме закъснели вече, изгубили сме най-добрите условия. Защото туй време, докато ви обясня всичко това, ми е отнело един час. Този един час, то е изгубване на най-добрите условия, при които туй семе може да живее. И за туй в Божествения свят абсолютно няма разтакаване; казано и свършено! После, ще добиете точност. И на тази точност трябва да се учите всички. И ще опитате моята мисъл права ли е или не. Аз завчера там на Мусала изпитах колебанието ви. Дойдохме до едно място, и там се спряхме. Напред не може, защото е опасно. Ако речеш през леда да минеш, там всички щяха да се намерят в езерото. Сега вие казвате: този път тук, много препятствия има (пътят беше затрупан с заледен сняг), какво ще правим? Ние може да си направим път. Ние трябваше да предвидим, да си вземем мотики, но ни трябваше цял ден докато оправим пътя; но туй, обаче не го предвидехме. Вие мислихте, че няма никакви препятствия на Мусала. На зад да се върнем, не става. Казвате: Нагоре! – показвате смелост. През снега никой няма да минава! Тогава попъплихте нагоре, и не мислихте даже, че може камъни да паднат върху ви. И трябва да бъдете много внимателни, защото в нашето развитие има много спънки, аз като се качвах, покрай мене мина един камък, голям 4 пръста. Такъв камък е в състояние да пречупи костта на някого. Та, като се качвате нагоре, ще бъдете внимателни, да не бутнете нито един камък, а не да гледате само да се изкачите. При това, какъв е законът. Не бързайте! Аз не искам бързина. Дойдете до някое място, седнете, опитвайте, турете си краката на туй място и вижте здраво ли е? С допирането на вашия крак, вие ще добиете известна енергия. Ще се концентрирате в себе си. Туй е задача, да излезнем горе на върха, и целия път да опитвате, и да знаете какви опасности има. Такива трябва да бъдат задачите. Само така може да ви пренеса горе. Сега, в едно отношение всинца бяхте много смели и не страхливи. Смели, то е една добра черта, значи може да вършите работа. Но все-таки трябва да седи някой отзад. Аз трябваше да остана последен и ако бях останал последен, всички щяха да се изкачат горе. И после, каквото ви поръчах, не го изпълнихте. Казах: „Абсолютно никой да не минава през снега“, а някои минаха през снега, и щеше да им коства живота. Ако ви казах минете през снега, аз поемам отговорност. Някой път ще ви докарам на Мусала, и тогава ще кажа: „От горе по снега!“ Тогава аз отговарям. Или:

нагоре през снега! Тогава всеки трябва да носи мотичка, ще изкопае едно стъпало и ще мине. Но кажа ли: През снега не може, значи не може. Казва един: – може. Не е време сега да вървим по пътя, който е предначертан. Туй е правило. Всякога, в окултната наука, една дадена задача, неизпълнена както трябва, носи риск. Това е абсолютно вярно! И всякога резултатите са прави. Всичко ще върви, ще окаже съдействие. Аз искам в тия екскурзии да видите какви закони работят, че в всички наши постъпки и действия, туй Божествено създание, тия по-висши същества, вземат участие.

И тия двамата, брат и сестра, които се подхлъзнаха се спасиха по една директива не по крива линия. Ако не бяха се спрели в хлъзгането щяха да идат в езерото.

Сега ние ще ходим с една жива вяра, не ви проповядвам една обикновена вяра. Тази вяра е необикновена и постъпките ни ще бъдат необикновени, и Любовта – също, всичко у нас ще бъде необикновено, туй да го знаем.

1922_07_14 Пътят. Формули и молитви
Формули и молитви

ПЪТЯТ

14 юли 1922 г., Чам Кория

Дадено на Шумнатица

1. Божията любов изразява пълния живот.

2. Пълният живот изразява Божията любов.

3. Пълният живот и пълната любов изразяват човека.

4. Благостта съгражда сърцето.

5. Изпрати ни, Господи, благия си Дух да оживотвори душите ни.

6. В Духът Ти ние познахме любовта Ти.

7. Да ни озари милостта Ти.

8. Въздигни делото Си.

9. Съгради дома Си.

10. Въдвори Царството Си.

11. Внеси Правдата Си.

12. Изпрати виделината Си.

13. Да се развесели душата ни в Твоето явление.

14. Да се зарадват всичките, които Те любят.

15. Да бъдем едно с Тебе през всичките векове.

16. Благословен си Ти нашия Баща.

17. Ти изпълваш всичко.

18. Всичко се изпълни от Тебе.

19. Да се весели Господ Бог наш в нашите сърца.

20. Мирът на Твоя Дух да пребъде в нас.

(Дадено на Шумнатица)

1922_07_20 Живите сили в природата

ЖИВИТЕ СИЛИ В ПРИРОДАТА

21 школна лекция на общия окултен клас
20 юли 1922 г., четвъртък, в Чам-Кория (Горското у-ще).

Следующата седмица имате ли тема? – Не.

Най-добрият метод за възпитание на волята. Това ще бъде темата ви. Какъв метод ще представите.

Живите сили в природата

Ние ще ги разделим на 4 категории: несъзнателни, подсъзнателни, съзнателни и самосъзнателни. Несъзнателни са тези в минералите, подсъзнателни – растенията, съзнателни – в животните, а самосъзнателни – в човека.

Несъзнателните сили в природата действуват чрез скъпоценните камъни. У всинца ви се заражда едно желание, една обич да носите тия камъни, да използувате техните сили, да знаете важните причини защо и за какво? Когато ние говорим за несъзнателните сили, подразбираме, че техните отношения са далечни, т.е. нямат никакви прями връзки с човешкия живот. Един минерал седи далеч от живота; по някой път вие го използувате да го носите на ръката си като един скъпоценен камък. Т.е. може да кажем, той като една случайност е вътре в живота. Сега, разбира се, живата природа иска да въздействува на човешкото съзнание, тия камъни със силата си да въздействуват на човека. И може да кажем, че тия сили, тия несъзнателни сили, носят по-голям запас от енергии, те харчат по-малко. В планинските места, в тия канари е складирана грамадна енергия за бъдащото развитие на земята. Тия канари трябва да се разтрошат на малки парчета чрез триене, да стане излъчване и тогава да дойдат до втората фаза, да влезнат в растителното царство. Тия несъзнателни сили в природата имат връзка с нашата костна система.И често, може би за бъдаще скъпоценните камъни ще се употребяват като едно възпитателно средство, в някое отношение на човешкия ум. Виждаме, в Откровението се говори за един град направен от скъпоценни камъни, от много скъпоценни камъни. То е за да въздействуват на човешкото въображение, понеже тия кристали служат за по-правилно пречупване на светлината и пренасянето ѝ в човешкия ум. За туй е хубаво някой от вас да изучава скъпоценните камъни. Скъпоценните камъни, разбира се, имат влияние от духовния свят, свързани са с него. Кристализирането на тия

скъпоценни камъни в разни форми, показва, че върху тях работи един разумен принцип. Например, ако известен писател има някой диамант, като погледне диаманта ще сложи мислите си по един начин. Ако има един скъпоценен камък с цвят зеленикав – изумруд или синкав – сапфир и той до известна степен ще окаже влияние върху неговата мисъл. Сега, разбира се, окултното гледище за скъпоценните камъни не е както това на съвременната наука. Окултната наука твърди, че скъпоценните камъни, това са плодове. Те растат и се развиват тъй, както плодовете в земята. И може да кажем, че те на земята са най-високото изложение на менталното поле или те са същества, които живеят в менталното поле, и изразяват своята деятелност на земята чрез скъпоценните камъни. И който може да чете, върху тях ще намери много знания. Там има много знание вложено. В тия скъпоценни камъни има много работи написани. Обаче онзи, който иска да се занимава, той трябва да владее акашовите книги, той трябва да е развивал онези центрове за ясновидство, да разбира съчетанието на тия камъни. Следователно, практическото приложение на тия сили е влиянието им върху костната система. Ако вие имате някакъв недъг във вашата костна система, вие проучете скъпоценните камъни, прекарайте ги през ума си, прекарайте разните родове светлина през ума си, те ще окажат най-целебното влияние върху организма ви, особено върху костите. Туй практикуват и в народа, турят тия камъчета по главата на децата, да не ги хваща уроки. За да не се изгубват, ще им турнат някои камъчета на шапката. Скъпоценните камъни всякога привличат тия несъзнателни сили, те ги контролират. Аз подразбирам под думата „несъзнателни сили“, тия сили, които нямат морал, защото има в света известни окултни сили, в които няма морал. И те са живи сили, и когато вие попаднете под тяхното влияние, те може да извършат с вас всичко. Например, ако някой от вас излее малко от сярната киселина върху тялото ви, тя няма да ви пита, дали е право да разлага, да разяжда, тя ще покаже своята реакция.

Подсъзнателните сили са свързани с растителното царство, с растенията и там захваща сегашният живот на човека. С подсъзнателния живот започва неговото значение, тялото, сегашното физическо тяло се е сформирувало. Следователно, сега в света, най-голямо влияние упражняват върху нас растенията. Какво е практическото приложение на растенията? Всякога трябва да обичате горите. Това е първото нещо. Щом обичаш горите, те са във връзка с тия подсъзнателни сили, а те са необходими за физическото ви тяло. Всичките растения, това са един склад в природата, от дето човек може да черпи. Не само това, не е нужно само човек да бъде между дърветата, но трябва да се научи да ги обича. Това е едно от средствата при възпитанието. Обич към дърветата, това е една връзка с тях, за да може те да ни помагат.

Като влизаме сега в съзнателните сили, отиваме при животните. Там трябва да бъдем по-внимателни. От животните сме научили много хубави работи, но и много лоши работи. От вола сме научили трудолюбието, от вълка сме научили свирепостта, от овцата сме научили кротостта и смирението, от мечката сме научили непримиримостта в живота. Мечката е много непримирима в живота. Всички укротители на животни признават, че мечката, веднъж обидена, тя не забравя, всякога ще си отмъсти, непримирима е тя, дълго време помни. У мечката силно са развити астралните чувства.

Сега, обичта към растенията, например, един окултен ученик трябва да я изрази, като се заеме да обработва някои от овощията: крушата, ябълката, черешата, сливата или други някои. Те въобще упражняват силно влияние, затова непременно в двора си трябва да имате овощия. После, хубаво е, като се намирате в Чам-Кория между боровите дървета. Те упражняват отлично влияние върху духовния стремеж на човека. Та, вие излизайте често, разговаряйте се с боровете, да ви дадат този стремеж. Като възлиза тъй нагоре, той е остър, безкористен. Вземете друго някое дърво, бук или явор, те като се намират между боровете, минават като борове, приспособяват се, но като излезнат, веднага искат да обладават, когато борът взима най-малкото пространство, няма егоизъм у него. И после, друго характерно нещо в бора: веднъж като се счупи върха му отгоре, той не расте повече. Тъй, борът ни показва у човека всичкия духовен стремеж. Това са духовните чувства: осакатят ли се те, всичкото друго растене у човека престава. Та, окултните ученици трябва да дават предимство на своите духовни чувства, те да растат. Тогава всичко у тях може да расте. Та хубаво е често да посещавате тия места, да разглеждате боровете, да ги изследвате, да приемете малко енергия и разположение от тях, които да ви служат за през годината, да ви дават импулс, защото при сегашния живот ние се демагнетизираме. Всеки ден тревоги, тревоги, докато човек се демагнетизира, и не може да мисли, и няма разположение. Сега, мнозина от вас, толкова време как живеете тук, а с боровете не сте правили опит да поговорите малко. А болният може да иде малко при някой бор, да се облегне с гърба си на него, да помисли заради него. Боровите дървета упражняват отлично влияние. Животните тъй също. Каквото животно човек обича, той е в състояние да възприеме качествата на туй животно, влияе се, понеже съзнателните сили, като минават през животните, те внасят и добри и лоши качества. Например, от котката може да научиш чистотата, но същевременно може да научиш тази алчност, тя няма търпение да очисти жертвата си, много нечиста е, от лакомство изяжда мишката с козината. Значи, от котката може да научиш чистотата, да бъдеш пъргав, но може да имаш и обратните качества – да се храниш

нечисто. Има духовни хора, на които не им трябва много чистота. Те казват: „Да си напълним стомаха, та каквото и да е яденето". Тъй казва и котката. Не! Вземете запример магарето, от него може да научите една много добра черта; как да избирате водата. Вие не може да накарате магарето да пие нечиста вода. Колкото за водата, то знае да избира, но дойде ли до храната, и то яде нечисто. Сега всичките животни, като кучето, котката, лисицата, мечката, вълка и т.н., всякога упражняват влияние върху хората. И от астралният свят често си служат с тия форми. Когато вие спите, в време на сън те ви и представят. Например, вие искате да знаете не кой човек какъв е, искате да вършите търговия с него, сънувате вълк. Значи, този човек с когото искате да направите търговия, той има характера на вълка. Или, ако сънувате вол, кон туй показва характера на човека, и от това ще съдите. От невидимия свят всякога уподобяват хората с известни символи. Един символ на животно, не е лош, той означава известна Божествена идея или в положителна или в отрицателна форма. Сега, когато мислите за вълка, вие може да го вземете в негативен смисъл, да бъдете към злото тъй непримирими, както вълка е непримирим към овцата, т.е. както той има жестоко отвращение към овцата, тъй и вие да имате отвращение към злото. Така може да разберете силата на вълка в туй отношение, в отрицателен смисъл може да използувате неговата сила. Ако не знаете този закон, веднага силата на вълка ще внесе във вас жестокост и грубост. И всичките животни, птици, упражняват известно влияние, достатъчно силно влияние. Сега, не трябва да идете до някоя крайност, колективно влияят. Цяло едно племе от котки упражняват влияние. И тъй, ако искате да знаете какви сили действуват, ще видите за кое животно, или за коя птица мислите повече. И ще си направите диагноза, какви сили функционират в вас. И в окултната наука има известни системи. да кажем имате сили от съзнателните сили, от животински вид. Тогава ще прекарате други форми, като формите на някоя овца, или вол, или кон, за да противодействувате на лошото влияние на други форми. Ще вложите форми на животни, с положителни черти, които да противодействуват на тия с отрицателни черти. Силите на животните може да се разделят на 2 лагера, на положителен и отрицателен или разрушаващи и съграждащи. И за туй, за в бъдеще, когато се разучават животните, колко ще е интересно, когато един учител, като преподава на учениците си зоологията ще може да им обясни кои сили какво влияние упражняват върху хората. Той ще трябва да знае туй, та като разправя за вълка, същевременно трябва да разправя и за овцата. И като разправя за мечката да види кое е противоположното на характера в мечката. Тъй, в умовете на децата ще седят две противоположни форми, а сега учителят предава само за вълка, и вследствие на това не може да има туй окултно възпитание, а за в бъдеще то ще се измени, контрасти тогава ще има. При изучаване на растенията също така ще има такива контрасти.

Сега, когато дойдем до самосъзнателните сили, подразбираме човека във всичките негови прояввления. Със самосъзнанието и свръхсъзнанието започва човешкото царство. Като срещнете един човек трябва да различавате какво преодолява у него: физическото, астралното или умственото. В него ума ли, превишава ли сърцето или волята. Ако вие имате 10 души приятели, в които преодолява физиката, те са в състояние да ви осакатят, съвсем може да се извратите. Следователно, ако имате един приятел, у когото преодолява физическото, непременно на него ще турите в противовес умствено. Ще имате един умствен принцип, който да противодействува на физическото. И за туй в групирането на приятели трябва да ги нареждате един, у когото да преодолява тялото, у друг – сърцето и у трети – ума. После пак: тялото, сърцето, ума. Ако имате такива приятели, тогава работата върви хармонично. Защото еднообразието не е хубаво. Всички да бъдат само умствени не е добре. Аз не искам всички да се превърнете само на умствени типове. Не! Защото ако станете умствен тип, съвсем ще изтънеете и остареете, ще остане само нервната система, и тъй, съвсем сухи ще останете. Ако преодолява у вас физическото, ще се превърнете на кости и мускули. Ако преодоляват чувствата, вие ще замязате на буренца. Защото, когато преодоляват у някого чувствата, те развиват у него апетит и този апетит може да се изрази в ядене и пиене. Това е чисто астрално желание. А физическият живот се изразява в активност, то е животът на човека и всички хора, които имат физически характер, те са постоянно в движение. А онзи, у когото преодолява сърцето в своите низши прояви, ако се подчинява желание за ядене и пиене, целият живот ще бъде зает с какво да ядем и какво да пием. От единия край на живота до другия само за ядене въпрос ще бъде. И за туй трябва съвсем да се сменят проявите ни. Ако работите 2 часа физически труд, веднага час и половина трябва да дойде работа на сърцето, после на ума. Туй е правило, тъй трябва да бъде възпитанието. За сега, почти несъзнателно пак се уравновесяват тия енергии, само че не дават добри резултати. Известни хора стават само умствени типове, имаме отделни типове, като на сърцето или на волята, а има още и балансирани типове. Човек съзнателно в себе си трябва да балансира енергията, физическата в астралната, астралната в умствена и после обратното.

Мързелът е един признак – за работата на физическите сили. Лакомството е един признак – надмощие на сърдечните сили. Той може да не яде, но умът му е зает само с мисъл за ядене. В ума му седят само ядене и пиене, сладкиши, сиропи и др. И такъв човек, каквото и да работи, нищо не излиза. Сега, когато дойдем до окултната наука, яденето ще го съединим. Яденето има форма, и в него има наука. Чрез яденето възпитават хората. Ако храните човека една седмица само с каша, втората седмица с ябълки,

третата – сливи, четвъртата – с череши, и ако знаете как да ги сбирате от дърветата, вие ще въздействувате по един разумен начин върху характера му. Сега, вегетарианската храна се употребява, но няма окултни резултати.

Аз бих ви показал начин, как да се запознаете най-първо тук в Чам-Кория с канарите, да ги разглеждате, да ги проучавате. С колко канари има да се запознаете! След туй, да изучите боровете, да се занимаете да проучите боровинките. Знаете ли какво представляват боровинките за тези, които имат слаб стомах! Като ги употребяват, по този начин ще им се поправи стомаха. Най-после постарайте се да намерите кое е най-красивото място на Чам-Кория, то ще произведе красиво съчетание. То ще засегне вашия ум, тъй щото ще извлечете от курорта едно благословение. Само по този начин ще го имате, другояче, само ще бъдете на курорт, и каквото сте придобили, ще го изхарчите и след 3–4 месеца, пак ще бъдете бедни. Та може ли нашите разходи така да се използуват, че ние постепенно да навлизаме в природата? И много работи трябва да се забравят, много официалности трябва да се забравят. Като дохождате в такъв един курорт, трябва да забравите малко хората. Сега ще направите една диверсия в ума си, ще изучите сами боровете, характера им, големината им, на ден да сте посетили 40–50 бора, да ги разгледате, да ги проучите, да направите едно запознанство с тях, да ги считате като приятели, с които сте се срещали като живи хора и те като влезнат в има ви, ще дадат едно ново настроение, и като се върнете в града да сте обновени. Не се страхувайте, че може да се отчуждите от живота. После в Чам-Кория може да се заинтересувате от това, какви животни живеят тук повече. – Катерички, сърни, диви кози. Да се яви желание да видите една дива коза, и тя да даде подвижност във вашия ум. Ако срещнете мечка, и то е хубаво. Мечката не е толкова лоша, тя е добра, мечката приятелски върви, само че е страшно тъй като я срещнеш. Туй е необходимо за учениците на окултната школа, понеже животът е такъв; че ние изгубваме най-важните сили с които може да си служим, изгубва се равновесието в нас. Запример, ако ние постоянно говорим за духовното, има опасност да стане еднообразен живота ни. В живота има един закон, че най-хубавите неща, ако се преповтарят много пъти, развалят се. Много евангелски песни се развалили само за това. Умре някой, те пеят тази песен, и тя се разваля.

На умрели хора не пейте песни! Вие го заровете без песен, че като се изминат 2–3 седмици, извънка гроба изпейте му тази песен. И колкото пъти изпеете тази песен на гроба, после, като я пеете, отново си спомняте за гроба, а туй не трябва. А като замине някой между нас, някой от приятелите нека го придружат до гроба, и нищо повече. Аз не позволявам нито една от моите песни да се пее на гроба на някои приятели. И който изпее една песен на гроба на някой умрял, той е извън школата. Не, не, у

нас песен няма – ще го занесем на гроба тихичко и мълком, ще му пожелаем „добър път“, а ще му пеем едва след един месец. Ние за гроба няма да мислим, на гробища няма защо да пеем. Тъй щото от нашите песни няма да употребите нито една за умрели, други песни може да употребите, но да не пеете „Зора се чудна зазорява“. Никаква зора не се зазорява. (Когато е болен да не пеем ли на болния?) Когато е болен – молитва, молитва, а болния сам да пее. Пее ли той, пей и ти с него; болният не пее ли, не му пей и ти. Ще се отличаваме от другите: у нас за умрели хора помен не правим; за живите ще правим, а за умрелите няма. За живите ще правим помен всеки ден. И най-първо когато някой умиращ ни вика и почне да нарежда като умре с какви дрехи да го облекат… Ние ще повикаме хората от света – „Хайде заровете го, той при Бога отива“. Нарежда при кой гроб да го турнат, а той никъде няма да иде, той тука ще остане на земята. И казвам: „Ще заровите тялото, но ще знаете, че душата не е тялото, душата е свободна“. И този, който заминава, трябва да знае, че той е жив, няма да седи в гроба; може би ще поседи там 40 дена, ще се повърти около тялото си и после ще се освободи, а може и след няколко дни да замине. Но когато някой замине, направете една тайна молитва, всички да му пожелаете „добър път“, но никакви песни! Смъртта е нещо тържествено! Този живот е умрял, няма какво да му пеем, той иска мир и спокойствие; който заминава, първото нещо е, че той иска мир и спокойствие. Да му даде Бог Светлина на ума и мир на душата, за да може, като разгледа живота си да използува погрешките на миналото.

Туй ще пазите от окултно гледище. Няма какво да пеем на умрелите. Ако някой наш приятел иска да му пеят тогава ще повикаме някой евангелист проповедник, ще му кажем: „Вие знаете да пеете на умрели, ще бъдете толкова добри да го заровите и да му попеете, а ние ще ви платим“. Ако иска някой да му попеем, ще го заровят тогава или православните или евангелистите, защото те пеят на умрели. Ако иска с нас, ние ще направим само една тайна молитва, да му даде Бог светлина да разбере дълбокия смисъл на небето. И като го изпращаме, няма да му пеем, но които го посрещат там, те ще му пеят по-добре. Ангелите да му пеят! А ние от тук да го изпращаме с песни, няма защо. Ние не знаем каква е работата му. Както изпращат с песни от този свят, не идва, не върви това. По-добре е там да ви посрещнат с песни. И тъй, ако някой от вас са готови да заминат на онзи свят, да знаят, че щом искат да им пеят, ние ще им кажем да си изберат, кой евангелски проповедник или кой православен свещеник искат да им пее. Тъй, като окултни ученици, без песни ще заминавате от този свят, а горе ще ви посрещнат с песни. Там ще ви пеят.

После, снощи ви направих една малка бележка нали? Окултният ученик трябва да има нещо мистично в характера си! Изгуби ли се тази

мистичност, живота става празен и безсмислен. Ако ние всички станем окултни ученици, трябва да бъдем слепи на погрешките. Аз забелязвам, че след като ви правя бележка, всичките бележки, които аз ви правя, ми костват много скъпо. Защо да ви правя бележки? Мога да оставя друг да ви направи бележка, защото не всякога имате мистично настроение на душата си. И като ученици на една окултна школа, едно правило ще пазите, ако искате да завършите отношенията си правилно: всеки един ще намери една добра черта в другия и ще я държи в ума си и тогава той ще те обикне. И ако той намери у тебе една добра черта и ти ще го обикнеш. А сега, вие като се срещнете, търсите си най-лошите черти и ги държите в ума си. И тогава, започвате да се молите, ходите в окултната школа, но понеже сте избрали най-лошата страна, след като сте извършили молитвата, вие уж мислите добро за Ивана, Драгана, Петка, но изпъкне лошата му черта, и веднага развали твоето настроение придобито от мисълта за добрата черта. А вие окултните ученици, за да пазите характера си едно правило трябва да знаете за закон: да си намерите една добра черта. Всеки един от вас има една добра черта. Намерете тези добри черти по между си и дръжте ги в ума си. Само така ще може да си помагате и Господ ще ви помага, и ангелите ще ви помагат, и светиите ще ви помагат. Аз ще приведа един пример: Казах на една сестра, на една от ученичките: Кажи на еди-коя си сестра това и това. Тази сестра ѝ казала, а онази другата ѝ отговорила: Защо Учителят не каже на мене направо, а казва на друг? Какво аз съм казал, тя не иска да го изпълни, а се занимава с посторонни работи. Чрез когото и да е казано, трябва да се изпълни. Казвам ѝ: Не стойте на туй място! Не питайте защо, не стойте и не мислете, че дето аз живея е много добре да живеете и вие. Но моето място е много опасно, при мене, който живее, той трябва да бъде герой. Ама Учителят няма ли да ни пази? Аз съм на бойното поле и който дойде там, трябва да има смелостта да издържи тия гранати. Аз искам да ви туря на тила – от зад, далеч. И при това, пазете се от едно заблуждение: не е физическото сближение, което сближава хората. Сближението е в техните души. Когато техните души вибрират еднакво, и когато Божията Любов прониква еднакво тия души може да се разберат. Например, аз отбелязвам как някой от учениците развалят доброто настроение у другите, като се скарват. Слънцето оплаква ли се на нас? То си грее, обаче някой път облакът ще дойде и ще изопачи светлината му. За пример, аз дойдох между вас, говорих за някои предмети. Таман имате добро настроение, дойдат двама, скарват се, направят облаци. И в края на краищата остават тия двама, които се скарали. И всички ученици заминават и те си приказват: „Петко и Драган и Стоян право е казал“. Какво възпитание може да има в това? Та, първото нещо: учениците на окултната школа трябва да бъдат послушни, абсолютно послушни. Каже ли му се нещо, да го изпълни. Ама ще каже: Духът му казал. Кой Дух? Божественият Дух е

Дух на смирение, мъдрост, правда, истина. Той е Дух, който заема всякога последно място, той не заповядва, където иде, последен ще бъде. Готов е да услужи на бедни. И този, у когото Духът работи, той последен ще седне на трапезата. Седне ли пръв, там Духът Божий не е. Тъй го зная аз.

Та, когато дойдем до окултните сили, ще се пазите, ако искате да се обновите. Ще гледате туй самосъзнание, да изпълнява Волята Божия, и правилно, и след туй да проверявате как вашите влияния въздействуват на окръжающите. Аз като правя бележки някому, всяка моя бележка не само че трябва да превърже раната, но искам да видя тази моя превръзка полза принесла ли е? Ако на 10 души направя превръзка и положението се влоши, по-добре раните да седят не превързани. Ако не можеш да направиш доброто, остави друг някой да го направи. Та искам, ония правила, които ви давам сега, прилагайте ги постоянно. Аз ще ви дам още други правила. Изведнъж светии няма да станете. Защото за светии се изисква не един живот, много животи, той е съвършенство, не е закон за спасение. Трябва да почне човек да вибрира тъй че в даден момент да се досеща сам как да извърши Волята Божия. Свят човек разбирам човек с опитност, съзнание, който знае как да помогне, а не само името да носи. Такъв един човек е пълен с знание, с всички добродетели и той всякога върши Волята Божия. Сега, ние се приготовляваме да бъдем силни, да помагаме на великото дело. Казвам: Шестата раса иде! Шестата раса като дойде, вие трябва да имате знание и туй знание сега ще го придобиете. Та, сега първото нещо: Ще намерите една добра черта в себе си. Само за себе си ще намерите една добра черта, която Господ е вложил. Защото, да кажем, че сме много лоши, това е крайност и да кажем, че сме много добри и това е крайност. Ако кажем, че сме лоши, значи, че не сме приложили – Бог в нас е добър. И туй добре ще го съзнаем, и ще благодарим на Бога за това, което сме. Ти направиш една погрешка, но после у тебе съзнанието плаче, моли се разкайва се, ти кажи: Аз благодаря на Бога, че имам тази добра черта – съзнанието. Ако аз нямах тази добра черта, какво щеше да бъде положението ми? Значи като направя една погрешка, имам една добра черта, че съзнавам и скоро поправям погрешката си. После, някой човек срещне някой беден, веднага се смили сърцето му. И по това може да познае, че има нещо добро в себе си. И като казвам да намирате добрата си черта, така ние ще може да имаме простор на Духа.

Ние трябва да се подчиняваме на Божия Дух. И тъй, като използувате тия сили вътре в природата и като дойдете в човека, ако искате да се образуват в вас приятелски отношения за в бъдеще, ще търсите вътре в приятели и неприятели една добра черта, която да поставите в ума си. Туй е едно доста трудно изкуство, но едно отлично изкуство, сега, ще бъдете окултни

ученици, ще учите всичко, ще бъдете смели и решителни! Когато ви се правят бележки, няма да се сърдите; когато ви изобличават, ще пренасяте с търпение, когато ви сполети каквото и да е нещастие, на всичко ще гледате само добрата страна! И блажен е човекът, комуто правите бележки. Остава ли го Господ… И Писанието казва: „Онези, които Господ не изобличава и не наказва, те на крив път вървят“. Не мислете, че е нещо приятно, че можеш да направиш бележка на един човек. Изобличиш един човек, спечелваш ли нещо? Нищо! Ти като се върнеш дома си, ще имаш тревога със себе си, нищо повече! Някой казва да изобличавам. Да изобличавам кого и да е, аз всякога считам това, че е все едно да правиш операция и като се върнеш, все ще има смрад и дълго време ще трябва да миеш ръцете си, за да се отмиришат.

И за в бъдеще, като влезете в школата погрешките си няма да виждате. В горните класове абсолютно се забранява да мислиш за погрешките на хората! Хората за тебе не съществуват и погрешките не съществуват. Ти ще работиш върху себе си. Та, разправя един индуски учител: Отива при него един ученик и учителят му доказва три метода. Трима души се подвизавали в гората. Учителят му казал: Ще идеш, и ще удариш на тримата по една плесница. Ученикът като ударил на първия една плесница, онзи му ударил две плесници. Отива при втория: ударва и нему една плесница, той си повдигнал ръката, но пак я спуснал, не го ударил. А като ударил плесницата на третия, той даже не обърнал никакво внимание, продължавал да си разсъждава. Попитал го учителят: Какво направи! – Аз ударих на първия една плесница, той ми удари две. – Този е човекът, който живее по закона „Око за око, зъб за зъб“. Мойсеевия закон. А вторият, който повдигнал ръката си и бързо я свалил той в спасението живее, той се спасява. Дошло му на ум да приложи закона, но казал: не бива! Дошло му на ума да не прилага закона. А онзи, който не обърнал внимание на плесницата, той живее в Любовта.

Та, сега, някои живеят по закона на Мойсея, други – в спасението, а трети – в Любовта. Който живее в закона, два пъти ще те удари; който живее в спасението, той ще вдигне ръката, и ще каже: хайде от мен да мине! А третият, който живее в Любовта, той нищо няма да усети. Сега, окултният ученик трябва да живее по закона на Любовта. Ще дойде някой да те удари, ти нищо няма да усетиш, даже и не знаеш, че те е ударил.

Какво съзнание трябва да има у него!

Тайна молитва!

1922_07_26 Възможности

ВЪЗМОЖНОСТИ

20 Лекция от Учителя
за учениците на I-ия мл. ок. клас
(държана в Чам-Кория на 26 юли 1922 г., сряда).

Присъствуваха:
Василка, Дафинка, Марийка, Милка,
Паша, Савка, Цветанка
Започна се в 12 ч. без 20.

Тайна молитва.

Прочетоха се темите: „Значението на високите и ниските хора".

Разлика между възможност и необходимост.

Възможността, това е към човешките процеси, т. е. означава човека. Необходимото, това означава Божественото в света. То се налага. И тъй когато говоря за възможността, подразбирам какво трябва човек да направи в дадения случай, да използува онези благоприятни условия, които необходимостта е положила в неговите ръце.

Аз ще ви задам сега един траен символ в окултен смисъл: да допуснем, че един човек и един кон имат известна обич, конят и човекът могат да дружат. Обичат се, тръгват двамата.

Господарят, човекът го язди, а конят го носи. Отиват на нивата. Дойдат на нивата, господарят слиза, хваща опашката на коня, впряга го на работа, почват да орат на нивата. Свършва до вечерта работата, разпряга го. Качва се на него, връщат се в къщи. Господарят влиза в къщи, а конят – в яхъра. Сега възможността у кого седи? Възможността е у човека, той може да измени положението на коня. Той може да подобри и да влоши неговото положение, почти абсолютно от него зависи. Сега обратно: конят може да улесни положението на господаря си. Следователно, нисшето у вас трябва да ви улеснява, а висшето трябва да ви подобрява – начин за работа.

Сега в школата вие заемате мястото на коня и ще улеснявате, а пък господарят заема мястото на учителя и ще подобрява. Учителят трябва да подобрява условията у човека, които той ще използува. Та тази възможност е разумното у вас. Тия възможности ще ги употребите за

подобрение на коня си, за да може той да ви улесни. Например какво ще подобрите? – Ще подобрите храната, ще подобрите (пашата), ще подобрите жилището и той ще бъде по-силен, ще може да върши по-добре работата си. Значи ако вие не подобрите мислителните сили на вашия ум, ако не подобрите чувствителните сили на вашето сърце, ако не подобрите действуващите сили на вашата воля, то вие не можете да имате улеснения в живота си.

Сега в школата ще използувате недоволството, което може би за в години ще ви е като една спънка. Недоволство: недоволство от себе си, недоволство от ума си, от сърцето си, от волята си, от самите вас, от окръжаващите ви. Туй недоволство ще го използувате като един стимул за работа, защото в недоволството все-таки има една идея, че човек съзнава, че му липсва нещо, което му е много потребно, което е необходимо за неговото щастие, а го няма.

И тъй ако търсите сега топлината, отде трябва да я търсите? – От слънцето. Ако търсите светлината, отде трябва да я търсите? – От слънцето. Може да каже някой: „Ама може да запалим някое дърво“. Те са вече второстепенни неща. Тук има събрана енергия, може да я превърнете на топлина. Ако имате начин как да превърнете тази топлина, можете. Но най-хубавата топлина, най-хубавата светлина идат от слънцето. То е първичната топлина и светлина.

Сега ако търсите Любов, Истина, отде трябва да ги търсите? – От Бога – външния диск от Бога. Външната страна на Бога се изразява чрез Неговата Мъдрост. Дискът на Бога, това е Мъдростта, съдържанието на диска, това е Любовта, а смисълът, това е Истината. Следователно, когато говорим за Бога, проявен в Мъдростта, подразбираме видимата страна, т. е. формата на нещата, реалната форма, която съществува или абсолютните форми, които съществуват в Битието. Някой път може да търсите Любовта, Мъдростта и Истината в хората, това е второстепенно, вторично нещо. Кога ще търсите Любовта в Бога? Когато търсите Любовта в Бога, всякога ще сте в безопасност, тя е неизчерпаема, този огън не ще изгасне. В този огън трябва да внасяте нещата. Престанете ли да внасяте нещата там и тя ще изгасне. Ако в лампичката не внасяте масло, тя ще изгасне. Ако в електрическата лампа няма ток, изгасва. Това са условности.

Сега ние намираме в живота, че много условия са противоречиви. Да, защото са безконечни. По същия закон лампата ви непременно ще изгасне, като изгори маслото ѝ.

Тъй като ученици ще се стремите да разбирате безграничното,

безконечното, проявено в конечните, разумни форми. Например безконечното ви прави недоволни. Да допуснем, че вие сте една тръба, съзнавате, че сте една тръба, през вас минава вода от едно цяло езеро и тя е тъй изобилна, че образува цял напор. Какво иска да каже тази вода? – Разширете се, та да изчезне недоволството. Като се разширите, недоволството ще изчезне. Недоволството всякога показва, че човек не е използувал условията, които му са дадени. Това е една от причините.

Знаете ли кога стават хората недоволни? – На стари години. Всичките стари хора са много недоволни от себе си. Те виждат много ясно как е трябвало да използувате младите си години, да се учат, да придобият опитности, а как са прахосали времето си. Всички стари хора, с малки изключения, са крайно недоволни от себе си. Младите пък са недоволни от ограниченията, които често ги спъват, та не могат да изпълнят, което искат. Щом им турят граници, които ги спъват, за да изпълнят желанията си, те са недоволни от тия препятствия, които им се създават.

Вие знаете онзи анекдот за щъркела и жабата? Той е един окултен разказ. Минавал един разумен щъркел покрай едно блато. Щъркелът бил момък. Той завел разговор с една мома жаба и започнал да ѝ разправя за техния свят, как се дига на високо в тези широки пространства; „И чудно ми е как седиш ти в туй блато“ – „Че нямам възможност, как, криле нямам“, отвърнала жабата. „Лесно е, може да се качиш на гърба ми, аз ще те пренеса в тия новите места“. Качила се жабата на гърба на щъркела, дигнал я той много на високо, обаче, като не могла да издържи, паднала от там и се убила. Значи жабата трябва да стои в условия при блатото. Тя преждевременно излязла от блатото. Щъркелът ѝ говорил преждевременно за хубавите места. Та и в окултизма има такива съблазнителни места. Не се качвайте на щъркелски криле! Туй, което за жабата е опасно, за щъркела е безопасно и обратно: туй, което за щъркела е опасно, за жабата е безопасно. Ако щъркелът беше се съгласил с жабата да влезе в блатото, щеше да се случи и с него същото.

Сега възможностите дават разширение на вашата мисъл, разширение на вашите чувства и разширение на вашата воля. В мисълта ви не трябва само разширение, но и дълбочина; в чувствата ви също трябва разширение и дълбочина, а на волята си предавайте интензивност.

Сега ще ви дам на вас I клас, един малък опит, да познаете колко вашият ум е широк и дълбок, колко чувствата ви са широки и дълбоки и колко волята вие е интензивна.

Накарайте някой ваш приятел да ви каже нещо обидно, вие ще го

заставите затова и ще видите, дали ще можете да превърнете тази обида и за колко време ще можете да я превърнете. Този опит може да трае един цял месец. От днес който ви каже една обидна дума, забележете си за колко време ще можете да преодолеете тази обида, да превърнете тази дума така, че тази дума, която е била обидна, да почнете да чувствувате, че от нея излиза музика.

Това е един опит, от който ще познаете дали сте предали широчина и дълбочина на ума си, широчина и дълбочина на чувствата си и интензивност на волята си. Но гледайте обидната дума да не е много голяма, да не направите някой много дълбок абсцес. Най-първо малка обидна дума, да ви резне малко, но да не ви засегне много, за да видите за колко време ще може да заздравите туй място.

Сега индусите имат един начин за събиране на прана, на енергия. Може да направят един разрез на ръката си, после да концентрират ума си и в 20 минути раната заздравява.

Следователно, една обида не е нищо друго, освен един малък разрез или на ума, или на сърцето, или на волята. Ако имате изобилно тази прана, поставете я на ръката си и ръката заздравява. Туй показва, че имате воля. В друг случай ще се намерите в положението на онзи търговец, който мисли, че е богат, а той няма нищо в касата си.

И тъй ще намерите един ваш приятел и съзнателно ще направите с него опита. Ето как ще стане. Когато вашата приятелка е в отлив, тя е неразположена, ще отидете при нея и ще я подразните. Ти ще я подразниш, ще я опиташ, а после ще ѝ кажеш, че правиш един малък, окултен опит. Ще ѝ кажеш: „Аз ти много благодаря, че много ми услужи“, защото в това време тя може да ви каже някоя обидна дума. Вие ще изберете субекта и той ще ви направи един малък разрез. Да видим дали ще можете да се поляризирате в малките опити. Такива опити може и други да ви създадат, без да си ги създавате сами. От Братството ще ви се създадат. Ако се предизвикат естествено, по-добре ще бъде. Ако не се случат естествено, тогава сами ще си ги създадете. Тук, в окултната наука, всички опити, които сега идват, те са запас от енергия. Щом научите законите, ако може да преодолеете тези изпити, всичката тази енергия, ако не изгубите, ще се върне при вас. Защото растенето, развитието – физическото, духовното и умственото, става само чрез тия противоречия вътре. Онуй е един неизбежен закон в природата.

После, дръжте в ума си тази основна мисъл, че в първичния закон, когато говорим за законите и силите, всякога разбираме живото и разумното.

Нещата са точно определени и няма никакви изключения. Ако съществува едно изключение само, то е като една възможност, като една врата. Изключения няма, съществува едно изключение като една възможност. Например, за Бога няма нищо невъзможно, Той може всичко да поправи и постепенно и моментално. Да кажем, недоволни сте от времето, студено е – значи топлина дойде, веднага ставате доволни. Недоволен си от някоя нощ, дойде светлина, доволни ставате. Нещата се уреждат. Както топлината, тъй и всички други сили в даден момент или уреждат, или развалят.

Та и сега ще гледате какви са възможностите в сегашния, в дадения живот, кое трябва да подобрите и кое трябва да улесни. Възможности в подобрение и улеснение. Гледайте нисшето да ви улеснява, а висшето да подобрите. Овците ще ви улесняват, ще ви дават собственото си мляко, вълна, а вие ще подобрите положението на овците. Подобрете положението на ума си, той ще ви улесни. Подобрете положението на сърцето си, то ще ви улесни. Подобрете положението на волята си, тя ще стане интензивна, силна, мощна.

Злото в света е една възможност, която съществува в Битието. Неразположението на духа, неразположението на чувствата, това са все възможности. Когато извършиш хармонично ония действия, които великият закон изисква, ти усещаш радост, а щом извършиш противоположното, усещаш скръб. Значи скръбта е признак на оране, а радостта е признак на жетва. Когато орат, земята скърби, а когато женат, житото се радва, че е минало през процеса на скръбта, на страданието, освобождава се, радва се.

Туй е достатъчно.

Тайна молитва.

12 1/4 часа.

Сега към училището, нали, за обяд?

1922_07_27 Развитие на съзнанието

РАЗВИТИЕ НА СЪЗНАНИЕТО

22 школна лекция на общия окултен клас,
27 юли 1922 г., четвъртък, в Чам-Кория

Тайна молитва!

Прочетоха се първо темите на учениците върху „Най-правилният метод за възпитание на волята“. След това брат Русчев прочете тема върху: „Физическия свят“.

После Учителят говори.

Аз ще говоря малко върху „развитието на съзнанието“. В този случай „съзнанието“ взимам в широк смисъл. Като вземете в българския език думата „съзнание“, тя е образувана от съюза „със“ и съществителното „знание“. Това значи да ходиш със знание, да знаеш нещо, да съзнаваш нещо. Туй има повече духовен характер – значи да можеш едновременно в себе си, в ума си да съзнаваш две различни състояния, т.е. да съзнаваш една права постъпка и една крива постъпка, да правиш разлика между тия две постъпки, да познаваш разликата между една права и една крива мисъл, между едно право и едно криво чувство.

Сега, когато ви говоря за съзнанието, някои от вас са като онези, които обичат музиката, слушат и казват: „Много хубаво нещо е музиката“, но не можете да направите разлика коя част е хубавата, не можете да направите разлика между тоновете. Ако някои тонове са изпуснати, не можете да схванете това. Схващате само общото течение, когато един музикант специалист схваща къде е грешката, различава я с ухото си.

Сега, вие окултните ученици, ако не можете да схващате известни тонове, ако не можете да правите тази разлика в съзнанието си като тези музиканти, не можете да бъдете ученици. Добре. Аз сега ще ви преведа въпроса от окултно гледище: ако напиша един цигулен ключ на петолинието и под първата линия на петолинието туря отдолу една пула без опашка, ще имам цяла нота. Да допуснем, че при тази цяла нота аз поставя друга една – четвъртинка. После друга една – осминка,след това пак една цяла, после една половинка нота и т.н. Сега тази четвъртинка нота ще се хвали ли, че е при голямата, при цялата нота? Някой път вие окултните ученици, гледам ви, почвате да мислите по този начин – колко малката нота е по близо до голямата нота. Не, гледайте какъв тон ще

издадете, и какво съчетание може да имате в тази обща хармония с първата нота, какъв израз може да дадете в общото съчетание с всички ноти. И сега у вас постоянно се явява въпроса: накъде, по кое направление към голямата нота сте, колко далеч сте от нея. Някой път гледате, че сте на едно деление, две деления, три деления от нея, и си казвате: „Отдалечихме се ние“. Туй не е едно музикално разглеждане на въпроса. Онази нота, която може да даде израз, може да е много далеч от главната, от първата нота, може да е и след няколко листа от първата нота, но пак дава най-голямо изражение. И забележете, че във военната музика, в бойната музика, когато ще воюваш, всякога дават изведнъж най-високото изражение, стряскат човека, когато в миньорната музика се започва тихо, тихо, после се повишава, и най-после дойде най-високото. След това пак спущат, понижава се. В мажорната музика не е така.

Сега, ако искате вие, като ученици, да се развивате правилно, трябва да разбирате живота в неговите съотношения, тъй както Бог го е наредил. Вие всеки ден сте ноти и при всяко лягане и ставане не сте в същата гама. Например, аз, като ваш учител и вие като мои ученици, няма да бъдете утре при мене тъй, както сте днес. Вие мислите, че ще бъде същото. Но, отношенията ще бъдат съвсем други. Има друга една вътрешна сила, която урежда живота, не зависи от вашето желание, не зависи от нотата, де да се постави тя, а зависи от самия музикант. И вие нямате право да казвате, защо съм турен долу или горе – навсякъде трябва да изпълните ролята си. Долу или горе, на високо или низко, като цяла или половина нота, като осмина или шестнадесетина, като тридесет и втора или шестдесет и четвърта нота, като у барабана или в друг инструмент, вие трябва да се сливате в едно, да се не чуват ударите ви – безразлично е това. Защото, в туй съзнание, за което ви говоря, има друго съзнание, Божественото, на което вашето съзнание трябва да стане отглас. Не сте вие целта в света; светът не е създаден зарад вас. Този свят е създаден за едно развлечение на Бога, а игралките на туй развлечение са хората. Следователно, вие сте играчки в туй развлечение на Бога.

Сега, вие казвате: „Ние в туй самоусъвършенствуване“… В какво се състои туй самоусъвършенствуване? – В познаване Бога. В какво познавате Бога? – В Любовта Му. Добре, познахте ли Го в Любовта Му? „Е, в мъдростта Му“. Познахте ли го в мъдростта Му? Е, в правдата Му. – Познахте ли Го в правдата? – „В Добродетелта Му“. Познахте ли Го в Добродетелта Му? – Не сте, т.е. отчасти. Когато Неговата правда се приложи върху вас, казвате: „Няма смисъл“. Когато Любовта Му се прояви във вас, казвате: „Няма смисъл“. Когато Мъдростта се прояви в своите високи форми, казвате: „То е много забъркано, не е за нас“. Когато Истината дойде в своята светлина, казвате: „Не е за очите ни“. Питам: При туй съзнание на един ученик,

какво може да знаете? Следователно, всички трябва да се стремите, щото съзнанието ви да се хармонизира, т.е. в съзнанието ви да стане едно правилно отражение на всички Божествени мисли, на всички Божествени чувствувания, на всички Божествени действия. Туй е едно спасение за човека, или, аз го наричам другояче, обистряне на човешкото съзнание. Всичко може да се отразява в съзнанието на човека. Съзнанието е като една бистра вода, в която всичко може да се отрази. И в туй отражение ние виждаме как светът е създаден.

Сега, аз ви следя, наблюдавам ви: вие се занимавате с неща, които много пъти сте ги преживели. Например, вие сега се безпокоите какво ще ядете, какво ще сготвите. Че с това се занимава и вълкът – дали ще намери храната си днес или не. Птичката и тя мисли за храната си. Ако ние станем като птичките, които нямат нашия ум, и почнем да се безпокоим, какво ще излезе? Че какво, храната ви е предвидена! Бог е предвидел и ако съзнаеш това, ще я намериш точно на време. Ако разбереш Неговия език, ще я намериш точно на време. Да кажем, че от София са ви изпратили един колет, и в писмото ви пишат за него, но писмото не сте получили, а само колета. Знаете, че колетът е дошъл, но не можете да го вземете.

Та, сега, в окултната наука, всеки трябва да се стреми да научи Божествения език на нещата. Знаете ли какво значи да се говори на Божествен език? Сега, аз на един ученик преподавам за пръв път Божествения език и му се вижда много странен. Уча го първата буква на Божествения език. Азбука си има този език. Тази азбука всеки ден ви се преподава. И туй, дето се молим, вярваме, любим, това за сега са средства да ни преведат този език, да изучим Божествения език и да разберем силата му. Ако ме питате защо е Любовта? – Да научим Божествения език. Ако ме питате, защо е Вярата? – Да научим Божествения език. Защо е Мъдростта? – Да научим Божествения език. Защо е Истината? – Да научим Божествения език. Щом научите тази реч, сегашният ви живот ще се осмисли. Например, във вас често се подига въпроса, желанието, искате да ви обичат и да ви любят. Знаете ли какво значи да обичаш и да любиш? Сега, вие, когато обичате някого, оценявате любовта така: ще му направиш една дреха, някой подарък, къща ще му съградиш, кон ще му купиш, пари ще му дадеш, а ако ти е син, повече нещо ще му дадеш. По този начин, външно изразяваш любовта си. Но това не е никаква любов. Ами представете си, че вие сте ми слуга, честен сте и аз оставям къщата си конете си да се разполагате 10-ина–20 години с тях, а аз заминавам някъде. Като си дойда, ще си взема нещата. Мислите ли, че това правя от любов към вас? Аз го направих от любов към себе си. Сега, вие майките се препоръчвате, че имате идеална любов, обичате децата си безкористно. Хубаво, аз не се съмнявам, че имате безкористна любов, но вие обичате

децата си, защо? Защото ще остареете, а този ваш син ще стане виден човек, та да има кой да ви гледа. Дъщеря имате, обичате я. Защо? – Да порасне, та да се ожени за един богат, учен зет и да ви помага. Можете ли да кажете, че това не е истина? С нищо не можете да ме убедите в противното. Във всичките ви мисли лежи една користолюбива цел, един пълен егоизъм. Вие се приближавате при мене защо? И там виждам един егоизъм. – За да почерпите нещо. Когато ви казвам, че и аз искам от вас, казвате: „Помогни ми да спечеля на един лотариен билет, че половината ще дам на братството“. Помогни ми да спечеля 100,000 лв. и половината ще дам на братството. След като спечелите! Тъй казват моите ученици: След като спечеля… Това не е окултизъм, това не е ученичество. Тези идеи да ги изхвърлите из вашите глави. Аз искам от вас жертви за Бога абсолютно безкористни. Разбирате ли какво значи абсолютно безкористни? За в бъдеще, всички, всички да служите абсолютно безкористно, без да очаквате да получите нещо. Вие гледате все на първо място да кацнете и да кажете, че аз съм сега от ляво или от дясно. Така искаха учениците на Христа, един от ляво да седне, друг – от дясно. И след 2000 години пак същото искаха. По този начин не се влиза в Царството Божие. Вие искате лесно да влезете в Царството Божие. Туй не е окултизъм! Та, в вашето съзнание трябва да се роди една идея по-висока. Ако аз, като учител, имам една цел – да ви използувам, това не е никакво учителство, това е търговия! Ако аз не съм ви казал самата истина, има защо да не я казвам. На един ученик казах истината, и два дни плака. И на други някои ако кажа истината, три дни ще плачат. В тази истина ще научите горчиви работи. Който влезе в Царството Божие, ще му дадат най-големите горчивини. Ще ви турят в най-силните киселини, и ако се разтопявате в тях, не сте за Царството Божие. Сега, във вашето съзнание, вие трябва да се приготовлявате. За какво да се приготвите? За ония истини, на които Божественият свят ще ви подложи. И ще ви подложи. Вие сте чудни! Искате да влезете в Царството Божие като гости. В Царството Божие гости не искат. Онази мома, която ще се жени какво мисли? Очаква ли тя като влезе в новия дом 3–4 слугини да ѝ служат, а тя на стол да стои и само да се облича? Тъй ли мисли тя? Свекърът ѝ на село ще иска тя да се запретне да омеси хляб, че да видят меси ли добре; да сготви, да опере, после на нивата ще отиде да работи. А ние, духовните хора, мислим често… Какво? – Че като отидем на небето, ще вземат китари и ще ни свирят и пеят. Ще има свирни, но между свирните ще има много велики работи, които се вършат в този велик свят. И ако вие, със сегашните ваши схващания, ако със сегашните ваши разбирания мислите да влезете в този свят, ще се намерите в едно голямо противоречие. Представете си, че сте отишли на небето и са ви дали най-добрата храна, най-добрата музика, най-доброто забавление и изведнъж дойде заповед, кажат ти: „Ти ще станеш сега и ще отидеш на земята при един грешник“. Ако се намусиш,

пропадаш. Не, ти ще станеш с радост и ще отидеш при този голям грешник. Ако вас ви турят да направите нещо подобно, ще се намусите. Например, някой е седнал от дясната ми страна и ви дигнат за нещо, ще кажете: „Един път в живота си имах случай да седна тука и ме дигнаха“. Всички ученици тъй мислите. Аз не казвам, че това е лошо, това е хубаво, но в Божествения свят се казва, че Бог може да се прояви навсякъде. Бог ви изпитва. Вие не знаете къде ще се прояви Той и как ще се прояви. Вие не знаете това, защото не е в това, как Бог е почнал да се проявява, но как ще свърши. Представете си, че аз ви поканя на гости и ви опека една хубава кокошка, но след туй казвам: „Хайде сега да се разходим около 3–4 часа и след като се върнем, ще видим, тогава може да ядем кокошката“. Какво ще кажете отгоре на това? Вие сте гладни, 2–3 дни не сте яли и след като ви поканвам на печена кокошка, предлагам ви да направим една разходка за 2–3 часа. Ще кажете: „Сега ли му е време за разходката?“ Веднага ще ми разкритикувате постъпката. Ще кажете: „Е, Учителят!“ Ами ако се окаже, че тази кокошка била болна, ще ви кажа: „Ще я отложим, по-добре да се разходим, отколкото да ядем“. Ако ви поканя в къщи, тя ще ви мирише и ще ви изкушава, затова ви разхождам, развождам ви надалеч. Следователно, всички изкушения не са нищо друго, освен отвличане от опасностите, които са създадени в света. Всяко изкушение е лошо само по себе си, но ако то не се случи, ще стане нещо по-голямо, нещо по-лошо. Туй зло е дошло, за да не се случи нещо по-голямо. Затуй една българска пословица казва: „Ела зло, че без тебе по-зле“. Следователно, всички изкушения имат за цел да ни избавят от туй голямо зло, което виси като нож над главите ни. Като ученици на тази школа вие във вашето съзнание, трябва да имате ясна представа за ония промени, които стават в Божествения свят. Не е важно какво вършат хората, а как е нареден светът. Божественият Дух, който прави тези промени, раздава на всички хора, както намери за добре. Вие гледайте да разберете Божествения Дух, а не тези малки духове. Проучвайте този дух, който просвещава, който раздава нещата, който е извор на Божествената Любов, носител на Божията Мъдрост, носител на Божията Истина, Правда, Добродетел. Този Великия Дух, Него трябва да слушате. И ако вие бихте Го слушали, никакъв спор нямаше да има. Всички тия спорове, които сега стават, лесно биха се уредили. Аз онзи ден говорих на първия клас за превръщане на енергиите. Представете си, че дойде някой ваш приятел и кръвно ви обиди – един изпит. Наблюдавайте в един месец време, за колко минути, дни или седмици ще можете да превърнете тази обида или каква и да е друга обида и то не само че да не остане никаква следа от тази обида, но като чуеш отново да се произнесе тази обида, да се радваш, да ти стане приятно. Наблюдавайте след колко време може да превърнете тази обида в приятно чувство. Това е пак до силата на съзнанието ви. Ако до един месец не можете да я превърнете, вие сте далеч. Тогава минават месец, два,

три, година, две и повече, и по закона на кармата, след много време, всичко минава, заличава Господ този спомен и вие казвате: „Свърши се“. Да, но това не е ученик, никакъв урок той не е научил. Добре сте научили урока си, ако след като ви обиди някой, в един час отгоре заличите тази обида. Не само да я заличите, но да обикнете тази дума. Вие имате тази наука. Това е един ученик, който разбира законите. Вие може ли да го направите? – Можем. Христос като казва „любете враговете си“, това значи, че обида, казана от врага ти, да можеш да я превърнеш, защото той, като враг, като ти е казал тази обида, избавил те от едно голямо зло. Ще се стремите всички да очистите съзнанието си. Сега, на религиозен език ще ви кажа същото: Ще се молите на Господа, ще викате Светия Дух, да приложите Божествения Дух. Ако в един месец една обида не можете с вашата любов да я превърнете, вие не сте ученик, вашата любов е слаба, не е Божествена Любов. В Божествената Любов, която имате, в този огън трябва да се топят всички елементи. Сега, някой може да въздишат. Ученикът не може да въздиша. Той ще въздиша, но ще каже: „Ох, ох“. Не, не, ще въздиша, ще каже: „Ох, ох!“ Не, не, ще работиш. Днес, „ох“, утре „ох“ и най-после ще каже: „А разбрах сега, няма повече „ох“, задачата е решена“. Аз не се сърдя, че някой път казвате „ох“, но гледам, като казвате „ох“ работите ли. Като казвате: „Ох“ и не работите, казвам: Тази работа с „ох“ няма да се разреши. Ако не вземете този метод, който ви давам тази вечер, ще губите времето си, т.е. може да свършите по-късно школата си, защото има при мене някои ученици, които от 15 години повтарят този клас и казват: „Учителю, кажи ни нещо повече!“ Като им дам по-сложна задача, те казват: „Не е по силите ни“. Тогава как искате да минете в по-горен клас? Сега, не казвам, че аз искам това, но казвам, че в тази школа всичко е определено, необходимо е. Да любиш, това не е една привилегия, това е една необходимост. Да бъдеш мъдър, това не е една привилегия, това е една необходимост. Да бъдеш истинолюбив, това не е една привилегия, това е една необходимост. Да бъдеш милостив, това не е една привилегия, това е една необходимост. Няма да кажеш: „Не мога“. Не, не, ще се подчиниш и нищо повече. Това е една необходимост. Не се ли подчиниш на тази необходимост, очаква те смърт. Ама защо трябва да любиш? Не любиш ли, няма живот. Ако любиш, има живот; ако не любиш, няма живот. Ако не придобиеш тази мъдрост, условията на този живот няма да се проявят. Тъй щото, като говорим за Любовта, като говорим за Мъдростта, за Правдата, за Истината, ние подразбираме необходимостта на Божествения живот. Няма да казваш „защо“, но ще кажеш: „Аз трябва да любя, аз трябва да бъда умен, правдив, истинолюбив, това е необходимост, това е Божествено, наложено ни е, няма изключения“. Тъй трябва да мислите. Казва някой: „Защо трябва да любим“. Необходимо е да любиш. Ама защо да го любим, лош е? Необходимо е. „Ама той е такъв“. Необходимо е. Разбирате ли? Волята Божия е такава. Разбирате ли

какво е Волята Божия? Ако не ѝ се подчиниш, тя помита всичко; ако ѝ се подчиниш, спира. Бог няма да се подчини на едни детински своеволия, няма да ти дава отговор за какво и защо – ни най-малко! Трябва да знаеш необходимо е. Защо трябва да любя? – Необходимо е. Защо трябва да бъда умен? – Необходимо е. Тъй трябва да мислите. И в вашето съзнание трябва да легнат веднъж за винаги тези неща, и то не само у вас, но тъй ще проповядвате и на другите. Ами какво учите вие? Ще кажете: „Необходимо е да любиш." Какво учите друго? – Необходимо е да имаш мъдрост. Друго? – Да не правиш глупави работи. Друго какво учите? – Необходимо е да учиш истината. Това е нашето учение! Необходимо е значи! Но няма да кажете: „Може, но когато имате разположение". Не, ще любиш и нищо повече. Никакво разположение, но по заповед. Необходимо е и нищо повече. Ще се подчиниш. Откажеш ли, всичко е свършено.

И сега, всичките страдания в света не са нищо друго, освен това, че невидимият всят иска да вразуми хората, че много неща са необходими. Туй сега е разумната страна на въпроса, как стои той от окултното гледище. Щом всичко това е необходимо от Божествено гледище, необходимите неща най-лесно се изпълняват. Необходимо е да ядеш. Мъчно ли е да ядеш? Не, лесно е. Необходимо е да пиеш вода. Мъчно ли е да пиеш вода? Не, най-лесното е. Глътка по глътка, ще свършиш. Дигни чашата на страна. Тия са най-лесните неща.

Сега, тия спорове, които често произтичат между вас, те произтичат от това, че има други същества в света, които чрез своите мисли затъмняват съзнанието на човека. Често съзнанието на човека потъмнява и той не може да прави разлика между една мисъл и друга, между едно чувство и друго. Казва: „Аз тъй мисля". Другият: „А пък аз тъй мисля". Да се разберем! Няма какво да се разбираме. В любовта няма противоречия, но необходимо е да любиш. Ще кажеш: „Ама как, как ще любя?" Ще ви приведа един пример: Когато се излюпят онези малки юрдеченца, майка им давали им уроци как да плават? Още като се излюпи, то знае как да плава. Майка им учи ли ги как да кълват? – Те знаят как да кълват още щом се излюпят. И на вас казвам: „Вие като излезете от вашето яйце ще знаете как да кълвете и да плавате". Ако ми кажете, че не знаете, ще ви кажа, че искате да ме забавлявате. Тъй седи въпроса. Аз ви говоря за една истина, която дълбоко е вложена във вашата душа и вие може да я знаете. Както пиленцето може да кълве и юрдечето знае да плава още щом се излюпят, така и вие знаете. Юрдечката майка казва: „Клок, клок". Преведен, този език значи: Ще работиш тъй, както е написано вътре в тебе. Дойде юрдеченцето до водата, и майката казва: „Квак-квак". То значи: Тъй, както е писано в тази Божествена книга, тъй ще плаваш. Вие ще ме питате

как да любим. Аз ще кажа: „Квак-квак – тъй както е писано в Божествената книга“. Няма никакъв спор. Ще отвориш книгата, ще прочетеш. Спреш ли ме и разсъждаваш философски, няма да влезеш в водата.

И тъй, вложете мисълта, че основните Божествени мисли, идеи са вложени, написани в тази Божествена книга и всеки може да чете от нея, стига да иска да чете, стига да слуша. Я наблюдавайте пиленцата, юрдеченцата, като чуят гласа на майка си: Кът-кът – всички пиленца се събират, слушат, подчиняват ѝ се. Като ги повика, всички отиват. Е хубаво, когато Господ ви вика, а вие не слушате, ще изгубите. След като майка ви, която е поставена да ви вика, извиква клок-клок, а вас ви няма, не загубвате ли? Като ви каже кът-кът и вие закъснеете 1–2 минути, всичко е опапано. Казвате: „Има време, за в бъдеще“. Няма време, всичко е определено. Туй пиленце не може да се отдалечи на голямо разстояние от майка си. То може да се отдалечи на разстояние само 1 крачка, две, 10, 15 крачки, но не може да се отдалечи на 100 крачки или повече. Отдалечи ли се повече, то изгубва майка си.

И ние, в нашето съзнание, не може да се отдалечаваме от Бога. Вие казвате: „А аз ще се отдалеча от Бога“. Да, но далеч като отидеш, като каже майка ти „кът-кът“, няма да чуеш. В нашето съзнание ще бъдем на такава дистанция, на такова разстояние от света, че щом сме при тези Божествени условия, като чуем какво казва Духът, какво казва майка ни, веднага да чуем и изпълним каквото казва , да изпълним волята ѝ. За последствията не мислете, защото в необходимостта всичко е за добро.

Свърши се в 9 ч. без 10.

Тайна молитва!

1922_07_30 И Петър Го взе настрана

И ПЕТЪР ГО ВЗЕ НАСТРАНА

И Петър Го взе настрана, и начна да Му запрещава и да казва: „Смили се за себе си, Господи, няма да ти бъде това“. (Матей 16:22)

В съвременния живот лежат две основни правила: едното правило е положително, а другото – отрицателно. И всичкият съвременен културен свят живее в отрицателната страна. Че живее в отрицателната страна, резултатите, които имаме в съвременната култура, го изявяват. Аз мога да направя едно малко сравнение. Има две състояния у човека: едното ние наричаме здравословно състояние, а другото – нездравословно. В здравословното състояние на тялото има красота, хармония, израз, подвиг на ума, а в нездравословното си състояние тялото е хилаво, появяват се разни бучки тук-там, разни циреи, има недъзи в стомаха, в дробовете, в главата. Самите тези недъзи показват, че хората не спазват основните правила, които природата е поставила вътре в тялото. Сега мога да кажа, че даже съвременният християнски свят живее в хилавата страна на живота – и самите християни са хилави. Има само единици, които правят изключение. Може някои да се обидят от това, но християнството, като колективна единица, не е приложило напълно Христовото учение. Християните казват, че не му е сега времето. А кога? „В бъдеще.“ И преди 2,000 години църквата казваше, че не му е времето сега. Направиха една малка комуна, почнаха да раздават имането си, ядоха, пиха, и после казаха, че не му е времето сега. Спряха и започнаха да живеят, като вложиха свещения егоизъм, с надпис: „Любов към човечеството“, за да се прикрие този егоизъм. В тия хиляди години мнозина се явявали да говорят, пращани са били от Бога да кажат на хората, че трябва да живеят според този естествен закон.

И съвременните хора казват, че пророци е имало до Христа, а след Христа вече нямало пророци и не можело да има. Де е казано, че пророци след Христа не може да има? А какво има след Христа? Че ще има пророци след Христа, ясно се говори в Писанието, дето Христос казва така: „Много неща има да ви явя, но сега не можете да носите, а когато този Дух на Истината дойде, Той ще ви научи“. В чие име са говорили пророците? Не е ли говорил този Дух? Следователно пророк е онзи, който изказва една велика истина – който и да е той. Когато дойде един пророк, той няма да се съобразява с официалните знания на хората, с официалната църква, но той ще каже нещата тъй, както Природата ги е казала. Може тази истина да не е приятна на хората, но тя е необходима. Нима онзи лекар, който прави операция на болния, върши нещо приятно? Не е приятно, но е

необходимо за спасение на болния. Нима когато се разтвори стомахът на някой болен, това е приятно, нима това е в реда на нещата? Не е приятно, но е необходимо за спасението му.

Следователно, когато ние искаме да се спаси това общество, няма да си поплюем на ръцете, но ще искаме да направим тази операция тъй добре, че да се спаси това общество. Но когато правим тази операция, не искаме да имаме страхливци около себе си, че да бутат ръцете ни и да ни пречат. Всички страхливци трябва да бъдат навънка. Питам всички страхливци, как ще излезе операцията, ако казват в себе си „ако стане", „може да стане", и т.н.? Може, и нищо повече! Онзи, който има знания, онзи, у когото има Истина, всякога може да направи една операция без погрешка; а онзи, у когото няма Любов, Мъдрост и Истина, всякога операцията му ще излезе несполучлива.

Сега, на съвременното общество липсва един велик импулс, липсва основно начало. И туй велико начало е Любовта в нейните нови прояви. Аз съм говорил и друг път за Любовта, но не за Любовта, която се проявява и престава, не за Любовта, която увеличава страданията. Казват някои, че любовта носи със себе си страдания. Да, физическата любов носи страдания. Кога? Ето как носи страдания: онази майка, която се влюбила в своето дете, ще страда, ако вземат детето ѝ. Следователно, когато любовта остане без формата, в майчиното сърце ще се създаде страдание. Двама души може да се любят, но затворят ли ги, разделят ли ги, те страдат. Всяко нещо, което ние обичаме, може да ни го вземат или да го развратят, и това ще ни причини страдания. Затуй казваме, че любовта произвежда страдания. Но любовта произвежда страдания при ония условия, при които ние живеем и не може да се прояви. Онова дете, което сте любили, ако се изврати, поквари – ще ви причини страдания. Туй е любовта, която се проявява на физическото поле. И защо така? – Защото ние, съвременните хора, нямаме понятие за Бога. Ние и досега все още спорим за Бога, къде е Той, на кое място, на небето или на земята, в църква ли е или не, единичен, двуличен или троеличен е Той? Църквата с хиляди години и тя спори, и като дойдете до Христа, ще ви пита: „Какво мислите за Христа, Син Божи ли е?" Хората разрешават някои въпроси преди да решат един основен въпрос. Аз питам: Ти Христа като Любов познал ли си Го? Неговото разположение, туй, благородното разположение да се пожертва за самото човечество, да въздигне всичко, ти познал ли си го? Туй е важният въпрос. Че е Син Божи, какво от това? То е второстепенен въпрос. Ако Той е дошъл на земята, а не ни е дал нищо, какво ни интересува, че бил Син Божи? Ако аз съм един царски син и ви разправям за богатството на баща си, а вие сте гладни, болни, и нищо не ви дам, какво ви интересува това? Но ако този царски син дойде, свали своята корона,

помогне на своите братя, жертва всичкото си благо, аз го наричам царски син на жертвата и на Любовта, който е дошъл да въздигне своите братя.

И сега в съвременната църква има и друг въпрос: Коя църква е по-права, дали православната, католишката или евангелската? Че в какво се състои правотата на църквите? Еди-кое си общество е било по-право, но в какво седи правотата му? Онзи народ, онова общество, онази църква, онзи дом или човек, в сърцето на когото блика Любов, Мъдрост и Истина, за да може да помага на другите, този народ, това общество или тази църква – те са истинските. Тъй седи въпросът! Тъй го знаем ние, тъй е учил Христос. И ако дойде пак на земята, както го очаквате, това ще ви проповядва. Той ще ви проповядва не както в старо време, защото сега между християните се повдига въпрос за възкресение, че всички хора ще възкръснат. И питат: „Как ще възкръснат хората – с тези си тела или с други тела?" Те не разбират въпроса. Възкресението е въпрос само на душата. То е пробуждане на съзнанието. Не се ли пробуди у тебе съзнанието, възкресение няма. И сега може да се прероди в тебе съзнанието. Това тяло, в което сега седиш, е един гроб. Следователно, ако ти като една пъпка се разпукнеш, ще цъфнеш и ще завържеш, ще образуваш новия плод. Нима с онези тела, с които сме заровени, с тях ще възкръснем? Нима с тия хилави тела, за които сме изхарчили 50–60,000 лева да ги лекуваме, с тях ще възкръснем? Не, друго нещо се подразбира. С други тела ще възкръснем. Ние подразбираме ония тела, за които се говори, че са храм на Бога живаго.

Сега в света все отрицателната страна се проповядва. И Петър взел Христа настрана и започва да Му говори какво не трябва да прави. И ние започваме с това, което не трябва да правим. Казваме в обществото: „Не трябва да правим това, не трябва да крадеш, не трябва да лъжеш, да убиваш". Идеш при лекар, и той ти казва: „Боб не трябва да ядеш, леща, кисело зеле няма да ядеш, баница – също". И най-после, накрая ти казва: „Само препечен сух хляб ще ядеш". Питам сега: Защо само сух препечен хляб ще ядеш? Ама тъй казал лекарят! Вие правили ли сте опит, да видите дали този сух хляб дава всички елементи, необходими за здравето? А пък аз, като дойде при мене някой, ще му кажа изведнъж: „Не яж 4 дни нищо!" Нищо повече! 4 дни глад, на общо основание! Защото след като лекарят му нареди всички тези форми – боб, леща, баница и други, болният като седне, започва да ги преповтаря в ума си, и те произвеждат отрицателни резултати. На детето, което лъже майка си, тя му казва: „Ти няма да лъжеш, няма да крадеш". Тогава детето казва: „Я чакай да опитам, да видя какво нещо е кражбата". А по-рано то може да не е крало и да не е лъгало. Майката казва: „Да не лъжеш". Тогава детето казва: „Да опитам какво нещо е лъжата". Настанало е време, когато трябва да говорим за

положителните неща в живота. Трябва да говорим за Любовта, за това, което трябва да се прави. Когато отидеш при лекаря, той трябва да ти каже какво да ядеш, а не какво да не ядеш. Той трябва да ти каже: „Ще ядеш варено жито, ще пиеш житната вода, ще ядеш печен праз, лук, печени ябълки или круши, ще ядеш варени череши с малко хлебец, няма да преяждаш, по малко ще ядеш“.

И всички трябва да започнем с този велик метод. Ние сега, като се срещнем, казваме, че Любов в света не съществува, че с Любов не се живее. Всички сме петровци. Господ живее вътре в нас, а ние Го взимаме настрана и казваме: „Смили се за себе си, Господи, няма да Ти бъде това“. Като се събуди у нас някое благородно чувство, взимаме Господ настрана и казваме: „Знаеш ли, Господи, ти трябва да се съобразяваш с условията, знаеш ли какъв е светът, знаеш ли приятелите, засега поотложи тези си намерения, чакай по-благоприятни условия. Сега за страдания не говори, за самоотричане не говори“. А какво казал Христос? – „Махни се, сатано!“ И като каза „Махни се, сатано“, знаете ли какво стана? Върху този човек, който се отрекъл да изпълни онзи велик закон на Истината и Любовта, дойдоха всички страдания в света. И ако вие ме питате защо страдате, ще ви кажа: „Отрекли сте да изпълните онзи велик закон на Истината и Любовта“. Ако не вярвате на моите думи, опитайте това и вижте резултатите. Когато откажете на една благородна мисъл у вас, когато се подвуомите, вижте какво ще дойде. Направете си един поменик за това.

Петър го взел настрана и почнал да му дава съвети да бъде съобразен. Този Петър е основа, но и образ на съвременните християни. И ние като него казваме: „Не му е времето сега“. Аз навсякъде слушам това, но казвам: „Не, сега му е времето!“ Защо сега не му е времето? Понеже те казват, че ако ние приложим туй учение, ще страдаме, ще ни отлъчат от обществото, ще изгубим. Питам: Туй общество, което може да ни отлъчи, какво е спечелило? Какво ще спечелят един ден хората на туй общество, като ни отлъчат? Един ден те ще измрат. Именно ние се лъжем, че имаме живот в себе си. Аз казвам: Животът произтича от Любовта, и за да придобием Любовта, трябва да се въдвори хармонията и да излекуваме всички недъзи. Най-първо у нас ще се въдвори туй чувство на Любов и тогава ще се яви такъв велик подем, че няма да бъдем страхливи, а всички ще бъдем герои, мъже и жени. И когато искаме да направим добро, няма да се поколебаем какво ще стане утре с нас. Когато онзи герой, който е бил на бойното поле, е почитан от народа си, знаете ли защо го почитат? – Защото той е жертвал всичко и не е мислил какво ще стане утре. Аз често говоря за невидимия свят, в който хората не вярват, даже и не го познават. Но ние го познаваме. Ние не говорим за този свят дали го има или не. Някои го доказват, а ние не аргументираме ни най-малко за Истината. Някои го

аргументират. Ние казваме: „Ела и виж!“ Ще ни възразите: „Който повярва“. Вярата е законът на интелигентност. Може да вярват само интелигентните хора, а простите хора не могат да вярват. Вярата трябва да се предшества от тази висша интелигентност. Ние казваме: Ела и опитай 1, 2, 3, 4, 99 и повече пъти и след туй ще те питаме: „Вярваш ли?“ Ако и тогава кажеш, че не вярваш, ще ти кажа, че ти си един първокласен глупак, няма какво да спорим. Най-после, защо ни е този живот на земята? – Да накараме всички да живеят. Вие как живеете, какъв е вашият стремеж? По 3 пъти на ден ядете, къщи имате, от които след 60 години нищо няма да остане. Какъв е тогава смисълът на вашия живот? Смисълът на всеки живот е да пробудите в себе си туй възвишено и благородно чувство, чрез което ще дойде животът. Животът ще внесе знанието; знанието ще внесе Истината, а Истината ще направи човека свободен, безсмъртен, ще му даде простор да се развива, да разбере защо е създаден целият космос, какво е предназначението на човека. Да не мисли, че той е тъй дребнав: всеки човек има една велика мисия. Може да не я знаете. Или ще кажете: „Какво ни интересува?“ Трябва да ви интересува! Онзи царски син, който се родил в палат, може да не знае, че ще бъде царски син; той може да плаче, да го носят бабички, но един ден ще му кажат: „Слушай, ти си наследник на тази държава!“ Така и вие може да не знаете нищо. На нас ни казват, че ние сме нищо, проповядват ни, че сме родени в грях, че сме грешници. Що от това? Родени в грях, но кога? Първоначално ли? – Не. Първоначално, когато излязохме от Божията уста, когато Той ни издъхна, ние всички бяхме чисти. На всинца първоначално душите са били чисти, но при второто положение не разбрахме Божествения закон и всички се опетнихме. Защо? – Защото не искаме да говорим истината. Аз преди няколко години имах работа с един доста виден проповедник от евангелската църква в южна България, и след като разговаряхме по известни въпроси, той се съгласи с мене и каза: „Тъй, прав си“. Обаче не се мина един ден, той дойде в съприкосновение със съмишленици от църквата си и почна да се отказва, почна да спори с мен. Казвам: „Няма какво да спориш“. Не било съобразено с мнението на неговите съмишленици. Казвам: Туй, което поддържаш, истина ли е? – Истина. Казвам: Тази истина трябва да бъде достъпна за всички. Няма защо да се обуславя от никакви църкви. Щом е истина, няма защо да се отказва. У нас се зарежда туй, което аз наричам свещен егоизъм. Някой път нас истината не ни ползва. Питам ви сега: Христос, Който беше толкова умен, Син Божи Го наричаха, как Го приеха правоверните в Негово време? Някои казват, че туй, което аз говоря, не е вярно. Е хубаво, туй, което Христос на времето си казваше, вярно ли беше? Църквата и тогава не Го прие. Правото не е в следното: ако аз от вас искам самоотричане и самопожертване и нищо не ви давам. Но ви казвам: Ако аз изменя вашия стар живот, ако от вашите жили извадя онази лоша кръв и туря чиста, това е правото, в това има

смисъл. Ние казваме: „Опитайте това учение, без да отхвърляте сегашния живот. Вземете новото учение, тези нови принципи, приложете ги". Ако това учение ви даде свобода, ако това учение донесе разширение на вашия ум, ако подобри вашия живот, ако подобри общественото ви положение, приемете го. Не внесе ли тия условия, отхвърлете го.

Сега, ние подлагаме туй учение на опит. Дошло е време за един свещен опит, и всеки от вас трябва да се убеди, има ли друг свят или не, има ли по-напреднали същества от хората или не. Някои казват, че няма по-напреднали същества от хората. Не са прави. Има по-напреднали същества от хората, които пак живеят на земята, но за някои хора са видими, а за други – не. Като казвам, че за някои са видими, а за други – не, за обяснение вземете положението на мухата. Тя подозира ли, че до нея близо има човек, или не? Ако се движите с цялото си тяло към нея, тя и не подозира, но ако ѝ посочите само малкия си пръст, тя ще избяга, ще хвръкне. Следователно, като и покажете един пръст, тя има повече понятие от него, отколкото от цялото ви тяло. Има ли тя понятие за този човек на земята, който има тия амбиции, които го ръководят? Не, тя и не подозира това. В нейния ум малкият ви пръст повече важи, отколкото вашето колективно същество. И ако питате мухите, те ще ви кажат: „Друг свят, освен нашия, на мухите, не съществува". Не, съществува, но се изисква пробуждане на други чувства и способности, за да се домогнем до тях. И първото нещо във всяко учение е да се пробудят тези чувства. Когато Христос дойде на земята, Той имаше за цел да пробуди човешката душа и да я освободи от всички тия лоши условия, които я спъваха в туй пробуждане.

Сега, у нас религията не е само едно забавление. И учението ни не е за нас едно забавление. Онова, което ние учим, то е една необходимост. Когато аз говоря за Любовта, някои питат: „Защо трябва да любим?" – Защото е необходимо да се люби. Любовта носи живот. Всеки, който иска да живее, първо трябва да положи Любовта като основа. Имате ли Любов, вие вече имате почва, условия, при които може да живеете. В този смисъл Любовта ще роди живота, животът ще даде знания, знанията ще донесат Мъдростта, след нея ще дойде Истината. Но самата Мъдрост, самата Истина вън от Любовта нямат никакви съотношения. Де може да се яви знанието? Вие сте болен, да кажем, и отидете при някой лекар да ви лекува – значи знанието може да се яви у лекаря. Или може да се яви у някой астроном или художник или цигулар. Знанието е положителна страна. Когато говорим за ясновидство, когато почнем да изучаваме Божията Мъдрост, вие питате: „Защо нашият ум трябва да се занимава с такива далечни, отвлечени работи?" Те не са отвлечени работи. В прочетения стих Петър се обръща към Христа и му казва, че има много да пострада в света.

Той му казва: „Господи, Ти разбираш законите, приложи ги, отмахни това, което иде за Тебе, имаш сила, стани цар, завладей света, тури ред и порядък, а тъй, да оставиш да Те разпъват после, да Ти се смеят и толкова хиляди хора да измрат, да отидат с Тебе, не прави тия работи“. Както българите казваха, че силата всичко прави. И германците толкова години, цели 45 години се подготвяха, все на силата се уповаваха и казваха: „Като се подготвим, силен, велик народ ще станем“. Църквата също на силата се надяваше. Всички на силата се уповаваха. Бъдете уверени, че в света има само една сила – *Любовта*! Тя е, която ще повдигне света. Всичко друго е суета! Цялата материя на земята показва, че има една култура на насилие, а насилието насилие ражда. И всички ония, у които се зародило туй съзнание, да познават Бога като Любов, и искате да живеете, трябва да приемете тази нова култура. Тя ще създаде друг род църкви – не други форми, но ще даде друга насока на съвременните хора, да живеят разумно и да използват благата, които сега има. Нима ако сега *Любовта* би влязла и всички я възприемат, тя не ще уреди света? Как мислите, какъв ще бъде светът, ако всички проповедници в света, които проповядват, че Христос е Син Божи, бяха приложили туй учение? Ако половината от проповедниците, които са в Америка около 80,000 и в България около 4–5,000, биха приложили туй учение, друг щеше да бъде светът. Но сега вече от майките, от жените се изисква това. Аз казвам често, че жените ще спасят света. Това не е в ущърб на мъжете. Вземам жената като емблема на *Любовта*. Сегашните жени не са жени, а са развалени мъже, защото у тях има амбиция да бъдат като мъже: пушат пури, сядат на масите, роклите си правят тесни – искат да станат мъже, но не са мъже. Не, жената трябва да стане, най-напред, *Любов*, и когато стане *Любов*, тя ще намери истинския път за повдигане на света и ще си създаде каквато форма иска. А мъжете, обратно, отвращават се от жените, не искат да станат жени. Казват: „А, жена да си!“ Те плюят на жената. Значи всички мъже плюят на *Любовта*. И съвременните мъже са без сърце, без души. Че е тъй, аз бих казал: Колко мъже има, които живеят по любов с жените си? Я ми кажете! Има една статистика, според която в града Лондон, който брои 7,000,000 жители, имало само 250 фамилии, които живеят по любов, около 3,000, които живеят средно, и останалите Господ да им е на помощ! Това култура ли е? И то в един християнски народ, като англичаните, които минават за културни хора, които управляват цял свят. Е тогава, в България, която има около 5,000,000 жители, има 175 фамилии, които живеят щастлив живот, 2146 фамилии – среден, а останалите – Господ да им е на помощ. И ние мислим, че живеем, и казваме: „Хайде да народим деца!“ Защо? – За да мрат. И после цели поменици има там, на гробищата, всеки своя оплаква: „Синко Иване, Иване, тъй ли трябваше, защо ли, майка, ти умря, затова ли, майка, се роди?“ Дойде попът 3 пъти на ден да чете, че после го питат: „Какво прави наш Иван, на кое място е?“ Нищо не прави! Това са ред

заблуждения в света! И после казваме, че Господ тъй създаде света. Бог не е създал тъй света. Този свят е наш, този живот е наш. А Божественият свят е отличен свят, той е свят на Любовта! Де е сега този свят? И всички вие имате едно предчувствие, и млади, и стари, въздъхнете си и казвате: „Онзи, онзи, великият живот на Любовта“. Въздъхнете си, но после казвате: „Не си струва, не му е сега времето“. Вашият Петър ви взема настрана и ви казва: „Не си струва, Господи, Ти слушай, внимавай малко, не му е времето сега“. Ще му кажеш: „Махни се, сатано, понеже си ми съблазън, мислиш туй, което не е Божествено, а е човешко“. Тогава какво учат старите жени? Вземат младите моми и им казват: „Слушайте, вие не разбирате живота, ние го разбираме. Едно време и ние любехме, но като се оженихме, видяхме, че животът не е в това, като нас пак ще остареете“. – „А как?“ – „Ще бъдете умни като нас.“ Е, в какво седи животът на старите, в какво седи тяхната Мъдрост? Аз ги наричам тях: стари фалирали търговци. Те нямат пет пари в касата си, а казват: „Аз имам да вземам пари“. Те са изгубили Любовта си, а сега викат младите, у които заговорва, блика Любовта, и им казват: „Едно време ние живяхме като вас, а сега вие живейте като нас“. Не, те трябва да кажат на младите така: „Ние ви молим да не живеете като нас, вложете Любовта, не се продавайте никому, за пари не се женете, не се осигурявайте, не раждайте деца, които ще умират, а родете едно дете, но да е умно“. Сега майката казва: „Да ожениm дъщеря си“ – „Защо?“ – „Да се освободим от нея.“ И мъжът един ден ще иска да се освободи от жена си. И жената един ден ще иска да се освободи от мъжа си. Искат всички да се освободят, но все неосвободени остават, и все не се оправя светът! И питате: „Как да се подобри животът?“ Вложете Любовта като една велика сила, любете другите тъй, както любите себе си, и не използвайте никого! И този Господ, Който живее във вас, е Господ на Любовта. Аз мога да направя един опит с когото и да е, бил той прост или учен, стига да е искрен, и да му покажа известни правила. Тези правила не са много сложни, може да ги опитате, но да не злоупотребите с тях. Да не мислите, че новото учение носи нещастие. Не, то носи светлина за вас, разрешение на всички обществени задачи; то носи такова разрешение, каквото светът не е видял! Да не мислите, че аз разрешавам въпросите. Не, самото учение носи тази сила, тази светлина в себе си, тъй както слънцето носи силата да развива цветята и те да растат според нея: едни прави сини, други бели, трети червени, едни дребнички, други високи и прочие. Според туй разположение на светлината, тъй растат и растенията. Следователно и Любовта, която иде сега в света, тя носи тази възможност и тя ще даде на всяко растение, на всеки човек това, от което той се нуждае. Сега ние оставяме този въпрос, коя църква е права. Да не мислите, че аз искам да обидя някого. Не, ние туряме кръст на всичко минало. Според нашите схващания в света съществуват живи, разумни души, които искат да живеят съзнателно. За нас е безразлично. За нас всички души са живи,

разумни, стига на всяка душа да се дадат условия да се повдигне и да се пробуди. Едни по-рано, други по-късно. И ние отиваме по-далеч, казваме, че не само хората, но и животните имат туй съзнание – да се повдигнат. Онзи вълк или мечка, и те един ден, при тази нова култура, ще изменят своя живот. Нима мислите, че в съвременното общество няма много мечки и вълци между нас? Там е опасността, че в обществото има двукраки мечки и вълци. Вълците из горите и балканите изчезнаха, но дойдоха и се вселиха между хората. Е, какво ще правим с тях? – „Ще им създадем затвори." Да, но затворите няма да ги спасят. На всинца ви препоръчвам този велик закон на Любовта, разумния закон. И той е вътре във вас. Това, което ви проповядвам, не е нищо странно, вие го знаете и желаете. Ние не искаме да създадем нов дом, но искаме до основите да съборим туй здание и да почнем да градим нещо ново. Тъй правят и съвременните архитекти. Дойде архитектът и казва: „Тази къща не е здрава, но има здрави основи" – събарят всичко до основите и градят отдолу нагоре.

Сега този Петър е у нас. Ние казваме: „Туй учение е много право, ние, старите, сега не можем да го приложим, не му е времето, но нашите дъщери и синове, те ще го приложат". Техните синове и дъщери се оженят, но и те казват: „Нашите синове и дъщери ще го приложат". И досега туй учение не е още приложено. И досега българският свещеник не е приложил туй, което проповядва в църквата. Един български свещеник проповядвал в църквата, че който има две ризи, едната трябва да даде на някой беден, който няма нито една. Жена му чула това нещо в църквата, и дохожда един беден човек при нея да ѝ иска нещо. Тя, като го видяла тъй беден, веднага му дава едната от мъжовите си ризи. Дошъл попът от църквата, иска от жена си ризата, но тя му казва, че я дала на един беден човек. „А, това учение е за хората, не е за нас", казва попът. Ако аз ви проповядвам едно учение, което е заради вас, а не и за мене, то не е право. Аз казвам: „Туй учение, което ви проповядвам, е първо за мене, а после за другите". И всеки един трябва да си каже: „Туй учение е първо за мене, а после за вас".

Друга една мъчнотия се заражда в съвременното общество: вие бързате. Вече 8,000 години как хората са правили погрешки, и искате, когато се проповядва едно учение, тъй, с един замах, в една седмица да се поправите. Тъй не може. Може, но за героите, а всичките хора не са герои. Има два пътя, по които туй учение може да се реализира. Единият начин е пътят чрез възпитанието в училището, а другият път – чрез майките. Те трябва да знаят онзи велик закон, по който децата им в бъдеще трябва да се раждат. Те трябва да знаят новите условия, както градинарите, земеделците изучават условията, при които ще сеят. Вземете как постъпват съвременните учители: имат ученици, едни от които са слаби по

математика, други по рисуване, трети – по музика. Учителят се нахвърля: „Ти си невежа, това-онова“. Ученикът обича музиката, но коя е причината за тази слабост? Тази слабост се крие в неговата глава: когато той се раждал, майка му не е била музикално настроена. Някой ученик не е религиозно настроен. Учителят казва: „Ти си безбожник“. Къде е причината? – Майката, когато го раждала, е нямала религиозно настроение. Ученикът е слаб по математика, няма математически способности. Защо? – Когато се раждал, майката не притежавала развити математически способности. Следователно всички отрицателни качества на майката са станали и отрицателни качества и в детето. И ние със статистика можем да докажем, че положителните качества на майката стават и положителни качества и в детето, и положителните качества на бащата се предават като положителни качества в детето.

Та именно ние трябва да живеем положително. Майката сама трябва да бъде религиозно настроена, за да изискваме това и от детето. Как разбирате това „религиозно настроена“? Религиозно настроена разбирам, когато в душата на майката блика такава Любов, че тя е готова да обгърне в тази Любов не само своето дете, но и целия свят, и да се жертва за другите. Туй е религиозно настроение: да блика Любов, не само да спасиш себе си, а да се жертваш за всички. Да бъдеш свързан с Бога, значи да имаш качествата на Бога, Който е създал целия свят, да схващаш неговото битие. Цялото растително и животинско царство, които е създал Бог, са един импулс на Божествения живот, който върви отгоре надолу. Следователно, когато кажем, че сме религиозни, трябва да имаме този сремеж на Бога. Не сме ли религиозно настроени, нямаме ли този стремеж, тогава ние действаме отрицателно.

„И Петър Го взе настрана и казва Му: „Не ти трябва, смили се за себе си. Господи, няма да ти бъде това“.“ А Христос, Който разбираше закона, му казва: „Махни се от мене, сатано; съблазън ми си, защото не мислиш за това, което е Божие, но за това, което е човешко. Аз съм дошъл да сторя волята на Бога“. И без Петровци може да се извърши, и без тях може да съмне: българите казват: „И без петел съмва“. Сега, някои ще ми кажат: „Е, и друг може да говори тъй“. Да, може да говори, но не е въпросът за говорене, а за правене. Всеки може да лекува, но дали туй лекарство е ефикасно? Има един роман от епохата на средните векове, дето се разправя за един лекар, който като изучавал медицината, намерил едно ефикасно лекарство – топла вода и пущане на кръв. Към всички свои пациенти той прилагал първо туй средство – топла вода и пущане на кръв. Тъй лекувал около 20 години и никого не успявал да излекува, всички умирали. Казвал си: „Чудна работа!“ Но скоро се утешавал: „Е, нима другите лекари успяват със своите лекарства?“ Така и ние сега:

проповядват ни, проповядват ни, всички измираме. На стари и млади се проповядва, но всички боледуват и после умират. Най-после се примиряваме с това и казваме: „Тъй е отредено, веднъж човек трябва да се роди, и после трябва да умре“. Да, така е засега, но дали тази програма е действителна? Не, не трябва да умираме.

И Христос на друго място казва: „Това е живот вечен, да познаят Тебе Единнаго, Истиннаго Бога“. Кого? – Богът на Любовта и Христа, изявената Любов. Той казва: „Когато тази изявена Любов дойде, когато туй разумно слово дойде у вас и вие пребъдвате в Неговата Любов, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и тогава ще ви се изявя“. Ще дойде тази Любов, която ще даде безсмъртие. В Писанието се казва: „Аз ще обърша всяка една сълза“. Във вечния живот, в Любовта няма да има нито една сълза, няма да има умиране, а ще има заминаване. И когато поживея 100, 200 и 500 години, ще кажа на приятелите си: „Сега ще отида да посетя друг свят, други места и сбогом ще ви кажа. След време пак ще се върна. Там, дето бъда, няма да има умиране, плач, погребения. От там ще ви пращам своите писма“. А сега като умре някой, цяла процесия се вдига. Облекат се с черни облекла, плач, надгробни речи, доказване дали човек съществува след смъртта или не, и най-после казват: „Религиозно трябва да бъде човек настроен“. Как може да бъде човек религиозно настроен при болни хора? Чудна работа! Да си религиозно настроен при умрелите хора! Значи да сме добре разположени при болни хора, да отидем в болницата и да сме радостни при болните. Не, здравият човек трябва да бъде радостен при здравите. И сетне питат: „Ами вие като умрете, кой ще ви погребва?“ – Ние не мислим да умираме, няма защо някой да ни погребва, нито един поп не искаме. Ние няма да умрем. От старото учение всеки ще умре, а от новото – никой. От учението на Любовта никой няма да умре, а всички ще бъдат живи. „Ами кой ще плати за твоето погребение? Кой ще ти купи ковчег?“ – Нас не ни трябва погребение, не ни трябва ковчег. „Нашият ковчег струва 10,000 лева, но много е хубав. Трябват ни 4–5 попа, пък и колесница.“ Говорим все за умрели работи! Не само туй, но почнем да разправяме: „Е, едно време, като се ожених, като бях млада булка, каква хубава рокля имах! Как ме обичаше мъжът ми!“ Ами сега де е той? – Той е на кръчмата. Все за умрели работи говорим! А ние, от новото учение, говорим за положителни работи, за положителната Любов, която може всеки да я опита. Ние за миналото не говорим, а казваме: „Елате и вижте!“ Може да се съмнява някой в това. Ние направихме своя първи опит: качихме се на Мусала 104 души мъже и жени от различна възраст, като започнете от 15-годишна възраст до 70-годишна. Как ще го обясните вие това? Ние го обясняваме. Минахме през южната страна и после се върнахме от северната страна на Мусала. Ние правим първия опит с новото учение, да видим какво може да внесе то вътре в човешката душа.

Ще кажете, че то е заблуждение. Не, не е заблуждение. Има по-велики работи. Ако човек може да преодолее Мусала, да се качи на този връх, ще преодолее и много други мъчнотии, в неговата душа трябва да има вяра. Аз не казвам да имате вяра в мене, но опитайте моите думи 99 пъти и тогава кажете: вярвате или не. Ние не искаме да поддържаме сляпата вяра, ние искаме да вярваме в Любовта. В тази жива природа, в която живеем, има вложени всички тия живи сили. И този Господ, Когото търсим, Той е вън и вътре в нас, и ако спазим Неговите закони, Той е в сила да ни подмлади, да ни даде всички условия, които търсим, за да живеем. За Него е безразлично дали ти си българин, евреин или какъв и да е. Изпълниш ли Неговия закон на Любовта, Той ще ти даде всички благоприятни условия. Не изпълниш ли този закон, Той ще те напусне.

И тъй, ние трябва да приложим тази велика Любов! Туй велико чувство като се събуди у нас, то ще ни подигне, ще ни донесе мир, радост и подем на духа. И най-първо, ако имаме болести, ще изчезнат всички болести: ревматизъм, всички болки на главата и други. Човек ще се подмлади и ще почне да мисли тъй, както мисли едно здраво дете.

Сега този свети Петър живее във вас. Среща ме веднъж един и ми казва: „Аз съм православен“. Той е свети Петър, който казва това. Друг казва: „Аз съм евангелист“. Той е свети Петър. „Аз вярвам в кръщението“, и ми цитира: „Повярвай в Бога, ще бъдеш спасен ти и домът ти“. А аз му казвам: „Ти повярвал ли си в това учение на Любовта? Ако си повярвал, ще спасиш дома си и себе си“. – „Туй не може да се докаже.“ – Може, може, на опит може да се докаже. Христос е казал: „И по-големи чудеса ще правите от тези“. Кой ще прави тия чудеса? – Който вярва в тази Любов. Всеки един от вас може да прави тези чудеса. Какви? – Може да възкресявате и мъртви. Кога? – Когато тази Божествена Любов заговори, заживее у вас. Но трябва да придобиете тази Любов. И ще дойде някой да ви каже, че тази Любов не е за вас. Аз ви казвам: тя е за всинца ви. Слънцето грее за всички живи същества, и всяко същество ще вземе толкова, колкото му е потребно. И тази Любов ще дойде в света, и всеки ще вземе от нея толкова, колкото му е потребно. Не казвам, че трябва да напуснете живота си и да отидете в горите, но животът ви трябва да се промени: здрава храна, никакви напитки или сиропи, а само чиста вода, начин за обличане – здравословни дрехи, жилища с големи прозорци, обилна светлина, големи дворове и всеки трябва да работи най-малко по 2 часа на ден физически труд. Съвременните кухни трябва да ги реформираме. И тия масла там, ни помен от тях! Една жена да готви 4–5 часа в кухнята, то е грях! Това ли е култура? Аз казвам: То е култура на тигана! Един час време е достатъчно за приготвяне на храна. Един папинов котел в един час време приготвя храна, а всичкото останало време вън от

огнището, за работа: четене, музика, художество и всичко, което може да повдигне сърцето ни, душата ни, всичко, което е благородно, което може да ни даде подтик! За да се приложи всичко туй, трябва всички, и мъже, и жени, да работим. Туй е наука. Можем да ви покажем начин как да приложим туй нещо, отде да черпим. От живата природа. Но трябва много мъже и жени, много работници да подемат това, трябва с опити да покажем на света първия образец за обновяване на съвременното общество. Ние не искаме сляпа вяра. Няма да кажем: „Елате при нас да станете последователи". Ние искаме да покажем един образец, според който всички да работят и да бъдат верни на закона на Любовта.

Сега, тази енергия, която съществува в домовете ви, трябва да се използва добре. Във всинца ви има копнеж, всички търсите щастие, всички искате да сте щастливи. А туй щастие аз обяснявам на български тъй: думата „щастие" се пише – штастие. Буквата Ш има три ръчки нагоре. Буквата Т има три ръчки, но средната е по-голяма. Като обърнем двете ръчки нагоре, а средната си остане в същото положение, ще се образува човешката ръка. Значи онзи, който иска да бъде щастлив, трябва да има една ръка, трябва да има разумна воля. Буквата А, това е човешкият нос. Значи онзи човек, който иска да работи за щастието, трябва да бъде много умен и да разбира законите. Като знае да работи, умно да работи. Буквата С, това е законът на месечината, която се пълни. Като обърнете буквата хоризонтално, образува се една лодка. После имате буквата Т, която като турите над тази лодка, означава всичкото ви богатство. Умно ще гребете, защото при едно малко неравновесие всичкото ви богатство ще потъне. Всеки човек трябва да има воля, интелигентност, в него трябва да има едно сърце, което да не се вълнува, но да е устойчиво. Следователно, ако имате в себе си тези три елемента, всякога ще имате щастие, защото ние, съвременните хора, постоянно се вълнуваме. Този свят, в който сме родени, тъй е направен, че ако вярваме в закона на Любовта, всичко ще върви хармонично, и казано е: Ако Бог е в тебе, всички ще те обичат, ако не е в тебе, никой няма да те обича. И силата на закона е в туй: Имаш ли Любов, всичко ще имаш; нямаш ли закона на Любовта, всичко ще изгубиш. Тъй е и с млади, и със стари. Ще трябва да започнем със закона на Любовта! Бог е, Който е създал света, Той е, Който е вложил тези закони, и ако сме верни на този закон на Любовта, Той ще внесе новите импулси в живота, Той ще внесе туй благо в света. Ние се съмняваме в тази Любов. Ние казваме: „Няма я Любовта в света". Момата казва: „Аз ще се представя, че обичам момъка". И момъкът казва: „Аз ще се представя, че обичам момата". И двамата се представят, че се обичат, почват да се лъжат, и всичко е свършено. И сега всички се лъжат, представят, че се обичат, но няма Любов. Не считам как води мъжът жена си вън пред света, пред хората, не вън, когато ви гледат хората, но как е вкъщи с нея, как се отнася там, как е в интимния си живот. В интимния си

живот Любов, Любов нямат. И ние самите, вътре в себе си, имаме ли тази Любов? Някой път аз ви говоря много религиозно, но работата е, когато се отделя вътре в стаята си, когато съм сам, тогава да се види какво е туй дълбоко интимно схващане за Любовта. Туй ще покаже колко е Любовта ми. Ако след като ви напусна, кажа: „Те са простаци, нищо не разбират", туй не е Любов. Ако след като се отдалеча, след беседата си от вас, ви изпратя една свещена мисъл от Любов, че ви обичам, това е всичко. Сега може да е егоистично това, но казвам: Ако приемете Любовта, ще бъдете щастливи. Туй е заради вас. Казвам ви: Излезте от туй положение, идете в живата природа. Днес този Господ е започнал да говори на хората по негативен начин, чрез страдания, и ще ги застави насила да излязат от затворите. Казано е в стария завет, че Господ ще счупи затворите ви. Как ще ги счупи? Днес и в Америка, и в Англия, и в Германия младото поколение бяга от църквите и отива в горите. Защо? – Защото няма там Любов. Казват: „Какво да правим с младото поколение, отиват из горите?" Нека бягат, там поне има въздух и чиста вода. Господ изпъжда младите от църквите и казва: „Да бягат от църквите, дето няма Любов, там младото поколение не трябва да живее". Пък и старите хора да бягат от църквите. Защо ви са тия църкви, в които няма Любов? Защо ви е такова общество, в което има омраза, в което царува насилие? Защо ви е общество, държава, в които няма Любов? Общество, в което те мамят и насилват, общество на лъжите защо ви е? Всички сме се скапали в него. Ние казваме: Всичко трябва коренно да се промени. Как? – В името на Любовта. И трябва да се започне най-първо от духовенството. Ако те не се съгласят, ние ще повикаме старите, ще им кажем: „Елате!" Ако кажат: „Ние сме стари", ще повикаме младите моми и момци, младото поколение, и ще му кажем: „Господ ви вика". Тук, между нас, има една наша стара 72-годишна, ние я поканихме на Мусала и тя каза, че ще дойде, защото се счита млада и като млада се учи. И затуй ние ще повикаме най-напред старите като нея, ако повярват, ще се подмладят. Ако не повярват и се откажат, тогава ще повикаме младите. Тъй казва Христос: „Понеже званите бяха недостойни, тогава повикайте из улицата хроми, слепи, клосни, нека дойдат на трапезата". Та сега за всички мъже и жени на новото учение предстои едно велико бъдеще. И Любовта ви кани! Готови ли сте да я послушате, да работите заради нея и всеки един да тръгне с нея?

И казва Христос на Петър: „Понеже не мислиш туй, което е Божествено, махни се, сатано, от мене, съблазън ми си".

Аз бих желал сега всички вие да мислите тъй, както Христос е мислил. А Христос, преди 2,000 години, е бил човек на Любовта. Навсякъде в света трябва на хората Любов! Тя липсва. Единственото нещо, което не достига на хората, не е знанието – знание имат, – а свещената Любов. Като липсва

тя, идва смъртта. Това статистиката го показва. Колкото повече се увеличава Любовта, толкова повече смъртността се намалява, а колкото Любовта се намалява, толкова смъртността се увеличава. Всеки един от вас може да провери този закон. Ако една майка в дома си има силна, непоколебима Любов към Бога, децата ѝ няма да умират. Любовта е по-силна от смъртта! Ако Любовта не може да хване смъртта за гушата, каква Любов е тя? Ако Любовта на майката е силна, нейните деца няма да умират. Тя ще каже на смъртта: „Няма да ти дам туй дете, то ще седи при мене, докато искам". Онази майка, у която няма Любов, смъртта ще вземе детето ѝ. Може да опитате туй. От силата на Любовта у майката и бащата ще зависи каква ще бъде смъртността вътре в домовете. Има домове, в които не мрат хората. На една майка детето ѝ беше на смърт. Тя казваше: „Господи, не си давам детето". И оживя туй дете. Тя се бори със смъртта и казваше: „Не, това дете е на Любовта и няма да го дам". Друга една майка зная, на която детето беше болно, слабичко, и тя казваше: „Слабо е детето ми, няма да издържи, хайде халал да е!" Да, любовта ѝ беше слаба, затуй Господ ѝ каза: „Щом любовта ти е слаба, аз ще ти взема детето, да се научиш друг път да имаш по-голяма любов". Сега разбирайте ме не в буквален смисъл. Силата на Любовта определя качеството на нашия живот! Защо? Казва се в Писанието: „В който ден ядеш от забранения плод, ще умреш". Ако ядеш от Любовта, ще бъдеш щастлив, вечен живот ще имаш. Туй е волята Божия. Щом грешим, ще умрем.

И тъй, на всинца ви проповядвам: Ако искате да ви любят, любете! Като дойде Господ на Любовта у вас, всички ще ви любят. Жена някоя, не я обича мъжът ѝ. Повикай Господа на Любовта в сърцето си, и той ще те обикне. „Приятелите не ме обичат." – Повикай Господа на Любовта в сърцето си, и те ще те обикнат. Повикайте Господа навсякъде, и той ще поправи положението. Ето разрешението на въпроса. Ще разрешите този въпрос, той е много прост, но ще го разрешиш сам.

И тъй, на вашия свети Петър ще му кажете: „Отстранете се малко от мене, понеже не мислиш тъй, както е от Бога. Аз ще извърша волята Божия, ще възприема Божията Любов и ще живея не по твоя съвет, а по съвета на Онзи Великия мой Баща, Който ме е изпратил. Аз зная, че Неговата воля трябва да изпълня".

Аз бих желал всички да изпълните волята на вашия Баща на Любовта, Който ви е изпратил, и ще бъдете щастливи и сега, и всякога, и през всичкото време.

Беседа, държана на 30 юли 1922 г. в Чамкория, горското училище.

1922_08_02 Деятелност на сърцето

ДЕЯТЕЛНОСТ НА СЪРЦЕТО

21 лекция от Учителя
2.VIII.1922 г.
на учениците от I Мл. ок. клас.
Започна се в 7 1/2 ч. веч.

Тайна молитва.

Прочетоха се темите за „предназначението на сърцето“.

Учителят запита: Имате ли тема за следующата сряда? – Не. Тогава за следующия път ще имате темата:

Значение на човешкото око.

В 8 1/4 ч. Учителят започна да говори:

Вие оценявате ли вашето сърце? Значи, ако спре да тупти то, ще спре и физическият живот. Ако спре да чувствува, ще спре и вашият астрален живот по същия начин.

Сега аз ще ви дам да размишлявате цяла една седмица за сърцето: сутрин, преди обяд и преди вечеря ще произнесете следните думи: Боже, създи в мене сърце чисто и свято, а след туй ще започнат вашите размишления, които ще продължават пет минути.

Някои казват, че сърцето е храм, а други олтар. Как го взимат поетите, като храм или като олтар. Вие много голяма цена му давате. В тялото каква роль заема сърцето? Природата му, ролята му е проста. – Да подтиква кръвта. Като един проводник е то. Всякога взимайте за всеки уд такава мярка, каквато му съответствува на големината. Сърцето си има своята математическа големина. И в духовно отношение тия съотношения се спазват. И в духовно отношение същите отношения съществуват. На физическото поле сърцето е малко, а вие в духовния свят му давате всички функции, то става господар на всичко, когато не е тъй. Господар на всичко е само човешкият дух.

Сега ще ви запитам: Сърцето ли чувствува или човешкият дух чувствува? Как определят съвременните психолози сърцето? – Като нервно разлагане, разлагане на нервното вещество, т. е. най-малко разпознаване на нервното

състояние.

Сега аз ще ви задам и друг въпрос: Представете си, че се намирате някъде през лятото на курорт в Чам Кория, излизате на разходка. Дето има много боровинки, похапнете си боровинки, поправите си стомаха, поне ви идва на ум да си наберете малко за зимно време. Сега вие като говорите за сърцето, минавате като екскурзианти, ядете боровинки и си казвате: „За зимъс ще си купя“. Добре, но представете си, че зимно време няма откъде да си ги купите. Когато аз ви зададох темата за сърцето имах съвсем друга мисъл. Сега когато в някой храм се създаде олтар, олтарят е огнището. В къщата огнището съставлява сърцето. Там постоянно гори огън. Защо? – За да се топлят, да се готви, да се измиват. Ще определите сега функциите на сърцето, ще определите сега за какво е функцията на това огнище. Понякога когато е топло, изгасвате огъня. Огнището остава. Защо? Значи и без да гори огнището, хората могат да се топлят.

Сега да вземем човешкото сърце. Ако сърцето във физическия живот престане да тупти, престава и физическият живот. Ако чувствуванията престанат, престава и астралният живот, т. е. човек пада в едно сънно състояние. Нали когато имате олтар или огнище, коминът му трябва да бъде добре направен, понеже щом запалите огъня, а коминът не тегли, не провървя, тогава всичкият кадеж ще остане вкъщи.

Е, сега, когато вие сте неразположени, не показва ли, че кадеж има във вашето сърце? Това показва, че коминът на вашето сърце е запушен.

И тъй вие казвате, че сърцето всичко върши, а когато дойде някое ваше, вътрешно състояние, не го изяснявате по същия начин. Казвате, че сърцето всичко върши, а когато имате някое анормално състояние, отдавате го на друго нещо. Когато вляза в къщата ви и има кадеж, това е едно анормално състояние. Оправете комина си! И сърцето има комин? В какво седи, да е този комин на сърцето?

Аз бих желал сега за втория път да ми отговорите, да се досетите приблизително, кой е коминът на сърцето?

То ще бъде после – когато започнете да изучавате земята – физическото, астралното, менталното и причинното. Астралното тяло си има физиология, има си и анатомия. Менталното тяло – също. Тези изучавания ние ще оставим малко по-насетне.

Сега когато употребявате аналогия, уподобление, гледайте тия уподобления да са верни по своите съотношения. Тогава вие ще

почувствувате интуитивно една хармония или удоволствие. Щом една мисъл в своите уподобления е вярна, чувствуваш се разположен. Например, напишеш едно стихотворение, прочетеш го 1, 2 пъти, чувствуваш, че нещо не ти харесва. Четеш го, но нещо на ухото ти казва, че не е вярно. Поправиш го, прочетеш го отново 1, 2 пъти, мине време, виждаш, че си доволен. В самия човек има известно чувство, което му показва кое съждение е вярно и кое не.

И аз бих желал вие да развивате тази вътрешна интуиция, с която можете да си служите за верността на някои положения. Запример след като напишете нещо за сърцето си, не бързайте, ами спрете се, прочетете го един, два пъти и вижте доволен ли сте от туй, което сте написали. Ако ти си доволен, то туй, което си написал, ум дава и на тебе идея и ти като го четеш и другите ще бъдат доволни. Щом сам не си доволен, никога не очаквай и другите да бъдат доволни от туй, което си написал. Запример като пишехте за сърцето, трябваше да гледате вашето сърце, здраво ли е, чувствително ли е? Трябваше да помислите вашето духовно сърце колко прегради има, вашето астрално сърце колко прегради има. Физическото сърце колко прегради има? – Две: лява и дясна. Всяка от тях по още две – четири. Този е новият начин да мислите. Съвременният свят не мисли. Да кажем, че аз казвам тъй: „Ти си лош човек или ти си добър човек“. Добре, ако аз съм слуга, а някой е господарят и ми каже господарят да взема, да посея едно житно зърно на нивата. Аз не посявам туй житно зърно, не е важно, а той ми казва, че ти си лош човек. Защо? Защото не съм посял туй житно зърно. Питам сега: ако ми се заповядва да посея цялата нива и да посея едно житно зърно и не изпълня заповедите, има ли разграничение в непосяването? Какво намирате вие в тия две съждения? Законът е такъв: онзи, който сее едно житно зърно, може да посее и цялата нива, и онзи, който не посее едно житно зърно, той не може да посее цялата нива. Такава е аналогията. И в окултна смисъл ние говорим: когато кажем, че един човек е лош, ние подразбираме, че е лош в дадения момент, не в миналото или бъдещето, но в настоящия момент. Неговата лоша постъпка може да продължи 1, 2 или няколко часа, а следующата минута, следующия час той може да се занимава с една благородна, добра мисъл. Тогава той е добър. Тъй щото, когато говорим за добро или лошо в окултна смисъл, разбираме определен момент, може да е минута, 10–15 минути, може да е час, може да е 1, 2, 10 години, но пак ще се измени. Той не може да е през целия си живот лош. Вълкът, който е толкова жесток, и в него настава момент на благородство. По някой път го наричат, че е лош. Но какво прави някога? Влезе в някое стадо, побута, побута овците с устата си, и си замине, без да им направи някоя пакост. Овчарите казват, че му се е затворила устата. Не, това е един момент на благородство. Той има разположение и казва: Е... Първото му състояние се сменя. Има три случая,

когато се сменят състоянията у вълка. Първият момент е, когато влезе в стадото, всички изподавя и си отива. Вторият момент е, когато влезе в стадото, дращи овците с краката си, но не ги дави. Третият момент е, когато влиза в стадото, всички овци се разбягват, но той само ги побутва и си отива, заминава си. Тъй щото тези състояния са и у човека. Човекът като вълка най-първо дави, после дращи и най-после само с муцуната си побутва. Тъй щото когато говорим за лошавини на един човек, трябва да знаем за кой момент се отнасяте. Лошо или добро, то е относително. Казвам: „Относителните неща се определят от времето, в което енергията и деятелността се сменят“. Някой ще каже: „Ама защо не може?“ Ти вече не можеш да правиш зло, защото всяко зло астрологически се определя. Има условия, при които можеш да вършиш зло. А щом мине туй условие, то се затваря и ти нямаш условия вече да вършиш зло. И тази енергия тази деятелност, която се събрала, тласка, но щом е затворен пътят ѝ, ти ще измениш тази енергия в друго направление. Така е и за доброто, така е и за злото. Не всякога има условия, да вършиш добро. И не всеки момент е за вършене на зло.

Сега когато ви задам да пишете нещо за окото, добре размишлявайте, не само да пишете, но извадете своя аналогия, какви блага придобивате чрез окото. То е хубавата страна, чрез която може да си помогнете. После какви блага придобивате чрез сърцето.

Аз в една от беседите си бях казал да правите опити, но сега поне класът може да направи. Правили ли сте наблюдения върху биенето на сърцето си? Например определете при нормалното си състояние, когато сте в най-доброто си разположение, колко пъти бие сърцето ви, колко удари прави в минута. После когато се рязко изменяват състоянията ви, имате едно състояние на голяма радост или едно състояние на голяма скръб, пребройте каква е разликата на ударите, колко пъти бие сърцето ви. Ще имате математически данни, за да работите. После, забележете дали ритъмът на сърцето ви е равномерен или кратък. Някой път сърцето ви бие на дълъг ритъм, но има бърз и кратък ритъм. Правете наблюдения, ще се научите да наблюдавате. Тъй умът ви ще има една конкретна опора, защото както във всяко схоластическо учение, вие ще станете като банки, които като вземат парите, не знаят как се добиват, а само боравят с хиляди. Не, този банкерин да го впрегнат да оре, да копае, та така ще види, ще има един правилен начин как се добива богатство. А сега вие казвате: „Имам хиляда, две хиляди, 10 000 лева“. Не, опасно е това богатство, опасен е този приход. Та ще наблюдавате и изучавате сърцето, като докарате нещата до крайност.

Добре, сега върху упражненията ще се постарая да ви дам по астрален

начин едни малки упътвания. Гледайте да се пробуди съзнанието ви. На физическото поле има една голяма мъчнотия. Тя седи в следующето: че на ума ви някой път се преподават много предмети, които отвличат вниманието ви. Колкото и да се пазите, вниманието ви все ще се отвлече. Някой път вие не ги дочувате вътрешно. Значи вниманието ви е занято. Явяват се неразбирания, недочувания, вследствие на което някои неща не можете да ги възприемете. Запример аз мога да ви говоря за сърцето, а вие ме слушате, но същевременно сте дали някому рандеву, искате да се срещнете в 8 ч. с някого. Туй е една междина, затова ще има неща, които няма да разберете. Или седите в клас, огладнели сте, казвате си: „Дали е наближило време за ядене?“ И понеже вашето съзнание е заето с тази мисъл, вие ще пропуснете много нещо. Гледам ви, някой път има не само един предмет, но 10–15–20 предмета, които са заели съзнанието ви, а всичко туй бърка, за да можете да схващате. Запример вземете някой поет. Той някой път е претърпял голям крах в живота си. Пише поезия. Той туря в поезията си този противен крах, всички тези оттенъци и като четат поезията му, казват: „Много хубава!“ Втори път, като излезе от този крах, написва друга поезия, казват: „Каква голяма дълбочина е турил!“ Той имал разочарования, туй-онуй, турил в поезията си, маскирал ги и всички после казват: „Какво ли е искал да каже?“ – Разочарования. Друг път имал очарования, въодушевление. Какво ли е искал да напише? – Очарование. Добил туй, което искал. В какво седи всичката му поезия? Този поет бил болен. Трябвало да отиде в Европа на разходка. Отпущат му 30 000 лв. – Описва туй си състояние. Какво ли искал да напише? Казвам: „Отпуснали са му 30 000 лв. да иде в странство, и той пише“. Обратно: искал 30 000 лв., не му отпуснали. Написва стихотворения, пропити със скръб. Казват: „Каква велика философия, каква дълбока мисъл!“ 30 000 лв. не му достигат. Аз казвам: „Поет е този, който пише, вижда нещата от Божествено гледище и ги прилага тъй, както ги вижда“. Поетът трябва да описва нещата от чисто Божествено гледище, тъй както са, тъй както вижда нещата в природата. Да описва реалността конкретно, без да е ангажиран в нещо. Туй е поезия. Същото и в музиката. Сега искам и вие като размишлявате да няма ни да ви дават, ни да взимат 30 000 лв. от вас. И ако аз съм се въздържал да говоря за някого, единствената причина, която ме е въздържала (от) да говоря е тази, че не съм намерил хора, на които съзнанието да е чисто, като слънцето, без петно. Само така, лесно се говори.

И сега в този окултен клас, най-първо трябва да се подготви съзнанието ви, че като дойдете отвънка тука за един час, да имате туй възпитание на волята, че да затворите телефоните си, да кажете: „Ние приемаме, не предаваме“. Да се усещате свободни. Тогава може да се говори. А сега, като влезете в клас, един звънец започва „дрънн“, друг „дрънн“, а вие ставате,

ходите, връщате се и предметът остава недоразбран. И после казвате: „Не разбрахме какво иска да каже учителят“. Толкова звънци!

Та, първо в окултизма трябва да се научите да затваряте телефоните си, станциите си. Ще кажете: „Жиците са заняти.“ С какво? – С окултната школа. След като свършим урока си, пак приемаме и даваме. Тъй ще казвате в себе си. Ще говорите чрез внушение. Ще кажете: „Отивам на училище. Един час няма да ме безпокоите. Каквото и да има да казвате, един час ще чакате“.

Туй упражнение ще трае по 5 минути сутрин, на обяд и вечер (преди ядене).

Ще го правите по 3 пъти на ден за една седмица.

(9 без 10 ч.).

Беседа, държана на 2 август 1922 г. (сряда).

1922_08_04 Превръщане на енергиите

ПРЕВРЪЩАНЕ НА ЕНЕРГИИТЕ

23 школна лекция на общия окултен клас,
държана на 4 август 1922 г., четвъртък

Тайна молитва!

Ще говоря сега малко върху „превръщане на енергиите“. Вие отчасти трябва да се запознаете с този велик закон за превръщането. Да кажем, че вие имате известно приятно или неприятно състояние на духа, на душата или на тялото. Състояние на духа подразбира, че си мислите нещо, някоя мисъл да ви занимава. Състояние на душата подразбира някакво чувство в сърцето. Тъй че имате някакво състояние или в ума, или в сърцето, или във волята си. Та туй именно състояние произтича от напрежението на някаква си сила. Например, вие ходите и на петата ви се набоде един малък цигански трън и при всяко стъпване ще усещате една неприятност. Значи известна сила е нападнала върху този трън, той въздейства на вашия крак и вие ставате безпокойни. Който не знае причината за туй ваше състояние, че в петата ви влязъл този малък трън, ще каже: „Той така си иска, така си прави, криви се“. А туй кривене произтича от този цигански трън. Българите изобщо носят такива, големи игли и като се набодат на някой трън, започват да се човъркат с тази игла, докато излезе трънa. Щом излезе тръна, турят устата си на това място, за да поизсмучат кръвта и после отгоре малко сол. Хубаво, сега този цигански трън може да влезе в чувствата ви някъде, защото циганският трън, като неканен гост, навсякъде расте. И ако се случи да минеш през неотъпкан път, дето растат тия тръне, то не само един, но 10–20–30 може да се набодят в крака ти.

Сега, тия тръне са още по-опасни, когато у вас се възбуди някое чувство, да кажем, чувство на отвращение или омраза. Може да си философ, може да си религиозен човек, но когато дойде туй чувство, вие ще се измените, ще забравите вашата религиозност и ще се проявите тъй, както сте били първоначално. Преди 20 години гледах, как двама мисионери в Северна България се хванаха за гушата и едва не се убиха, но след 1⁄2 час се молиха и след молитвата, това-онова, целунаха се и си простиха. Питам сега: Какво е станало между тях? Причината е една дума. Тази дума в даден момент може да се разбере криво, да подбуди ред други чувства и да произведе друг род състояние. Трябва да знаеш законите, да превърнеш тия сили в положително направление, да ги замениш с нещо друго.

Сега, да кажем, ние говорим за омразата. Може да попитате: Не може ли

без омраза? – Не може. Колкото омразата е по-силна, толкова и любовта е по-силна. Но кога ще бъде любовта по-силна? Щом се махне тази омраза, любовта ще бъде толкова по-силна, колкото по-силна е била омразата. И така, омразата е сянка на любовта. По тази сянка ние ще може да съдим в какво направление се намира тази реалност, защото, ако не любиш ще мразиш. Има обаче едно трето състояние, което е по-лошо от омразата. Защото, онзи, който те мрази, той е активен. Който те мрази, той взима от тебе: или ще те удари, или ще те осакати, къщата ще ти запали, ако е вестникар, във вестниците ще пише, иска да те компрометира, и тъй ще те стегне, че да почувствуваш неговата омраза. Туй е едно ограничително състояние. Онзи, който те обича или който те люби, ще ти направи добро, ще те препоръча дето трябва, ако си беден, ще ти даде пари на заем, къща ще ти направи – обратен процес на първия.

Сега, няма да се спирам върху психологията, отдето са произлезли тези две състояния, защото състоянието на омразата и то си има своето произхождение. Първоначално туй състояние е било естествено, но сега, туй състояние на омраза е неестествено. Следователно, в сегашния живот, ние трябва по възможност омразата всякога да я правим като тил на любовта.

И окултният закон гласи тъй: Не противодействувай на омразата, понеже щом ѝ противодействуваш, ти ѝ даваш повече сила. Щом ѝ противодействуваш, ти я признаваш за реалност, а щом противодействуваш на тази реалност, ти я признаваш за сила. Щом не я признаваш, мисли само за любовта, говори само за любовта, а остави омразата така, да си действува. И право казва Христос: „Не противи се злому.“ Защо? – За да не му даваш сила. Щом му противодействуваш, ти му даваш сила да черпи от тебе. Щом твоят ум е зает с някой човек, който те мрази, искаш да му противодействуваш, ти даваш сила на този човек да почерпи малко сила от тебе. И може да речем, че омразата, това е кражба по законен начин, изнудване, взимане на човешката енергия. И който те мрази всякога ще те омаломощи, ще те удари, главата, кракът ще ти счупи, ще те омаломощи. Ако е във физическо отношение, той ще удари, ще те осакати, че да не можеш да му противодействуваш. Така и в умствено отношение, и в духовно отношение той ще иска да вземе твоята енергия. Следователно, Христос казва: „Не противи се злому, и мисли за доброто в себе си“. И там е мъчното, понеже злото, това са интелигентни същества от черното братство и те казват: „Противи се на злото, защото само така ще проявиш своя характер“. За тях, да вършат зло, е живот, да вършат добро, е смърт. Както в Бялата ложа е изключено злото и всеки се наказва за него, така и в черната ложа е изключено доброто, и всеки се наказва, когато върши добро.

И тия състояния, които усещате по някой път, те са по внушение. Например, ще дойде някой да те убеди, да ти казва: „Ти му дай да разбере, докажи му, че си добър човек, че не си простак, ще се урони твоя престиж, свий юмрука си и се покажи тъй, че да треперят всички наоколо ти". В същото време ти дойде друга мисъл от Бялото братство и ти казва: „Не, постъпи според любовта си, не обръщай внимание на това, считай, че то не е за тебе". И почват тия две мисли: и едната и другата школа ти говорят. Вие седите, седите, казвате: „Ще хванем пътя". Вие сте в Бялото братство, а работите с черните, на ляво сте. Защото всеки момент сте или наляво или на дясно. Разгневиш се, наляво си, любиш – на дясно си. Този пет е такъв. Всеки момент ще се меним, ту на ляво, ту на дясно, докато дойдем в положение да различаваме тия състояния и веднага да схванеш момента, че искат да те изкусят. Като дойдеш до това, да схванеш този момент, трябва да дадеш на онази твоя интуиция да се прояви, да не ѝ се противиш. И щом не се противиш, ти ще я победиш. Но всякога, когато човек може да претърпи известно изкушение, известна съблазън, той става всякога по-силен, а не издържи ли известно изкушение или съблазън,той пада, отслабва. Туй е закон. Сега, щом дойдат изкушения, вие не можете да ги избегнете. Изкушения ще дойдат, изпити ще дойдат, не е въпросът в това, горчивите и сладките чувства ще дойдат, това е закон. При сегашните условия друг път няма, ще знае всеки как да ги посреща. Този закон е същият и в умствения свят. Някои мисли са образувани от Бялото братство, а някои от – черното братство. И всяка една мисъл си има своите крайни предели. Тогава, аз ще ви определя следующия закон тъй: Тези, които вървят в лявата пътека, в началото продължават времето, а в края го съкращават, а онези ученици, които вървят в Бялото Братство, в началото съкращават времето, я в края го продължават. Аз ще ви обясня сега този закон. Един светски човек, запример, има известно време, мисли и обсъжда, взима му време ден, два, три, той му много мисли, как например, да извърви един път от няколко километра. Той ще изпрати цяла експедиция да провери пътя, да го изследва и ще каже: „По този път не може да се пътува". А онзи човек, който живее по Бога, който върви по Божествения път, който има интуиция, изведнъж вижда този път и казва: „Тъй казва Бог – може да се пътува". Но щом дойдем до методите на Бялото Братство, в края, като видим резултатите, протакаме времето.

Сега, онзи, който ще ти даде пари на заем, първо протака времето, за 1, 2 или 3 месеца. Ще мине времето и като дойде срока да събира парите, съкращава времето, ще те стегне. И ти, няма какво, ще платиш. В Бялото Братство този метод е обратен. В началото мислим и после действуваме. Но щом дойде определения срок за плащане и някой иска да ти се отплати, казваме: „Не искаме тия пари, ти ще ги задържиш за себе си".

Той продължава времето. И тъй, вие ще гледате процеса, който става вътре във вас. Ако в началото на живота си още искаш плода да дойде бързо, да дойде скоро времето, за да постигнеш нещо, тия резултати да дойдат бързо, ти вървиш по левия път. Ако искаш бързо да усвоиш нещо, ти вървиш по лявата пътека. Ако след като си работил дълго време и оставяш плода да дойде най-после, и не бързаш, ти вървиш по правата пътека, по десния път. Човек, който е работил по светски за своя народ, той, като е вървял по левия път иска да му се направи един паметник, иска да се пише за него във вестниците. Ако не направят това, счита, че тия хора не са признателни. Когато, един човек, в десния път, като дойде време за юбилей, казва: „Няма защо да правите това, нека след смъртта ми". Той протака времето. Ако искате бързи резултати още в този живот, вие сте в ляво. Ако бързате в началото, вие сте по Бога: ако протакате в началото по света ходите. Ако съкращавате времето в края, по света ходите; ако го продължавате в края, по Бога ходите. Това е закон вътре във вас. И когато ти се безпокоиш за резултатите на твоя живот, за онова, което си направил, ти си в ляво. Извършил си нещо и се безпокоиш, на ляво си. Например, безпокоите се: Какво ще стане с нас, ами ако не ни кръщават децата, ако не ни венчават? Ти си вече в ляво. Че в света не си дошъл да те венчават, да те погребват! Това са неща посторонни. В кой кодекс на Евангелието е писано, че човек ще се венчава и кръщава? Когато Бог създаде първия човек, пишеше ли някъде, че ще се венчава? Той венча ли го? Създаде го по образ и подобие свое. Той каза: „Плодете се, завладейте земята, живейте по Бога". Туй е казал Господ. А после, хората като дойдоха, заживяха по светски, казваха: „Трябва да се венчаваме, да се кръщаваме, тъй е казал Господ". Питам: Първият човек кой го венча? Първите хора кой ги венча? Който венча първите хора, той ще венчае и нас. Ако е въпросът за кръщение, има два вида кръщение: с вода и с Дух. Ако е за кръщение, ще предпочетем да ни кръсти Онзи, който кръщава с Дух. Попът може да ме потопи в котела си 20 пъти и пак ще остана същия човек. Не ще те кръсти Господ. И ако ме кръсти един път, стига ми. Сега, кой ще те венчае? – Бог. Ами кой ще те погребе? Ако е въпрос за погребване, Господ ще те погребе, защото той поне ще те и съживи. Щом се безпокоим, това показва, че ние се безпокоим за общественото мнение. Тогава ти си в ляво. Туй обществено мнение ние бихме го взели пред вид, ако се състоеше от светци, от хора благородни, от хора с най-възвишен характер, с ум, сърце и воля. Тяхното мнение ще вземем. А тия, от които се безпокоите, са хора, които се подкупват всеки ден, на всяка стъпка. Какво ще кажат тия хора? Един виден техен човек ето какво ми казваше: „Ние, макар и да сме лоши хора, ние знаем, че когато се яви едно благородно общество, лошите хора ще се натрупат, ще се нахвърлят върху него, за да оправдаят своите грехове. И когато те говорят за вас, ние знаем, че това са техни грехове". Но, ние не сме толкова глупави хора.

Та при превръщане на енергиите, всеки трябва да се заеме, да види в колко време може да превърне известна енергия. Сега, можете да си направите опити. Двама приятели, нека си кажат: Кажи ми някога някоя обидна дума, за да видя в колко време ще ми премине тази обида. Извади часовника си и виж в колко часа те е обидил, и за колко време ще превърнеш тази обида. Например, в 6 ч. те е обидил, и ще видиш в колко време ще можеш да превърнеш туй чувство. Дали ще можеш за 2 минути, 1⁄2 ч., 1 ч., 2 ч., 3 ч. да го превърнеш. Ако до един месец не можеш да укротиш туй чувство, значи твоят характер е слаб. Ако в 1–2 ч. туй чувство можеш да го превърнеш, тази обидна дума да я превърнеш, да ти стане обикновена дума и то не само да я претърпиш, но да стане музикална дума за тебе, то значи, че имаш силен характер.

Сега, аз ви обяснявам превръщането на енергиите по следния начин: Да кажем, че влизате в една гостилница, окултен ученик сте, или християнин, но нямате пари. Гостилничарят те пита: Имате ли пари? – Нямам, „Но шапката ти е хубава, за шапката едно ядене ти давам“. Слагаш шапката си. Питам: На кого трябва да благодариш: На шапката си или на гостилничаря? – На шапката. Влизаш втори път на гостилницата. Нямаш шапка вече, но хубави са ти обущата. Пари нямаш. Гостилничарят казва: „За обущата ти може да ти дам един обяд“. Събуваш обущата си, оставаш бос. Кому трябва да благодариш? – На обущата, а не на гостилничаря. И ако този гостилничар ти каже: „Благодари, че аз те нахраних“. – Да, но заради шапката. „Благодари, че и втори път те нахраних“. – Да, но заради обущата. Думите на гостилничаря са верни до известна степен. Може този гостилничар да иска само да ви изпита, може обратното да се случи; той иска само да ви изпита, да види какво ще мислите заради него. Може да ви вземе шапката и пак да ви я върне назад. Той иска да скрие своята добродетел. Вие ще благодарите на шапката си и той ще повърне шапката ви назад. Но като благодарите на вашата шапка и той ви я върне назад, той играе на табла, той е спечелил. В играенето, обаче, не ви ли върне шапката и обущата, въпросът е решен, никаква благодарност.

Сега, нашите възпитатели в църквата искат да им благодарим. Хубаво, ако те са взели нашите шапки, нашите обуща и палта, и не ги върнат, а срещу тях ни дали по три порции ядене, за какво да им благодарим? Аз казвам: „Благодарете на хубавите си шапка, обуща и палто, че можахте срещу тях да вземете три порции ядене“. На вас няма защо да благодарят. Хубаво, аз превеждам сега. Ако един свещеник те кръсти, какво ще спечелиш: Ако този свещеник след като те кръсти, ти станеш един благороден човек, добре; но, ако след като те кръсти той, ти станеш един разбойник, последен, негодяй, колко струва неговото кръщение? По-добре да не те

кръщава. Следователно, ние във всеки един момент трябва да знаем как да трансформираме тези енергии, които всеки ден се накопляват във вид на чувства, мисли и действия вътре в нашето тяло. Ние не можем да изискваме от някой човек да бъде търпелив, не трябва да му налагаме търпението отвънка. Той трябва от вътре да съзнае туй, в неговото съзнание трябва да се роди туй търпение. Търпението не може да бъде всеки момент. Търпението някога е съвместимо, някога е несъвместимо. При какви случаи трябва да имаме търпение? Ако аз съм слаб и пред мене бесят някой човек, ще търпя, туй е Волята Божия. Но ако аз съм силен човек, и някои слабохарактерни хора бесят някого пред мене, аз няма да търпя, няма да запазя своето търпение, ще стана, ще вържа този човек, ще гледам да го разубедя и няма да кажа, че волята Божия е такава. И следователно, кога ни се препоръчва търпение? Когато съм слаб, ще търпя, защото слабият трябва да търпи. Когато съм силен, няма да търпя. Щом си силен, веднага трябва да помагаш. Сега, вие може да наведете мисълта, че Бог се нарича дълготърпелив. Но знаете ли от що произтича съображението на Бога в Неговото дълготърпение? Господ знае, че ако се разгневи, светът ще отиде. Следователно, заради последствията, които може да произлязат от Неговото разгневяване. Той е дълготърпелив. На едного, ако той се разгневи, светът ще отиде. Защото, ако той се разгневи, тъй ще се разгневи, както хората никога не са виждали. Тази е причината, задето Бог е толкова дълготърпелив. Той знае, че слабохарактерните, грешните хора няма да Го заставят за измени на законите, които той е поставил, да наруши своя мир, и да тръгне по техните умове, да върви по техния път. Той ще върви по своя път. Следователно, в туй отношение, търпението си има място и ние трябва да бъдем като Бога. Ако някой ни критикува, ние ще вървим по своя път. Няма да се спираме да разсъждаваме за критиката. Спрем ли се да разсъждаваме, даваме сила на критиката. Ние ще вървим в този път, в който сме убедени, който сме опитали.

Сега, в Чам-Кория, в една своя беседа разправях на слушателите си, че от 15 годишна възраст до 70 годишна възраст мъже, жени, деца, се качихме на Мусала. „Лъжа е“, казват, „не може да бъде това, искате да ни заблуждавате“.Седемдесет годишен човек не може да се качи на Мусала! Един от присъствующите седи и казва: „Аз съм свидетел на това, вярно е“. Ама, наистина, кажете, вярно ли е това? Хората считат тия неща измислици. Ако тия неща, които сега правиш, пред техни очи, хората ги считат за измислици, как ще ги убедиш в неща, които не са видели?

Вие, в своите разсъждения, като ученици на една окултна школа, всякога трябва да се спрете и да обсъдите въпросите. Например, заслужава ли да се превръща енергията, имате ли достатъчно енергия да я движите и т.н.

Защото, в дадения случай, може да имате много по-важна работа, която трябва да вършим, отколкото да се занимаваме с празни работи. И всички са забелязали, че щом дойде едно изкушение, мисълта всякога се налага по следния начин. Трябва да решиш нещо и мислиш, че ако тъй постъпиш, работата ще се уреди, ще се улесни. Постъпиш ли така, работата не само че не се урежда, но се забърква още повече. В някои случаи, необходимо е да оставиш тази мисъл, съвършено да я игнорираш, да трансформираш своята енергия и да си вървиш по правия път, да си вървиш по пътя на своето развитие.

Някой път, някой чувствува, че е нервен и не може да търпи. Казва: „Не мога да търпя". Защо си внушавате, че не може да търпите? Туй е едно внушение от вънка! Представете си, че четирима души те уловят, връзват те и те питат: Не можеш ли да търпиш? – и ти удрят 50 удара. Няма ли да търпиш? Ще търпиш, и отвънка ще идеш. Ако четирма души с тия тояги те заставят да търпиш, защо да не можеш тогава по същия закон да кажеш: Аз мога да се въздържам! Можеш, защо не. Но само че ние като си внушаваме тия негативни мисли, казваме: „Не мога". Ще си внушите: Мога, мога да издържам. Няма да кажеш: Мога да издържам страданията, но ще внесеш Любовта в душата си, и ще кажеш: „С Любовта всичко мога да издържам". Дойде ти някоя глупава мисъл, не отричай тази глупава мисъл, но кажи си: „С Мъдростта всичко мога да направя". Дойде лъжа, не отрицай лъжата, но си кажи: „С Истината всичко мога да направя". И тогава ти почерпваш сила. И така, като дойде да приложите окултния закон, всякога ще употребявате думи и фрази положителни Употребите ли една негативна дума, от какъвто характер и да е, тя всякога носи в себе си лоши последствия. Кажеш ли: „Ще се разболея, ще умра, тя нашата работа няма да тръгне напред", лошите последствия идват. Не, всички тия мисли не са за окултния ученик. Даже учениците на черното братство са много по-смели в своите твърдения. Те идват и употребяват положителните методи на Бялото Братство. Един ученик на черното братство не казва „не". Той казва: „Аз ще направя добро", но като получи силата, употребява я за зло. Затуй, много от Бялото Братство се дегизират и отиват в черното братство за изучават методите им, и много от черното братство пък отиват в Бялото Братство да изучават техните методи. И двете тия школи трябва да се проучват.

Запример, и лошият човек казва: „Аз ще спечеля, силен ще стана." И добрият човек казва: „Аз богат ще стана". Но и двамата, като придобият силата, изобщо изразходват тази сила. Единият ще изнасилва, а другият ще прави благодеяние, но и единият твърди, и другият твърди.

Сега, вие, като ученици на тази Велика школа, всеки един от вас, ще бъде

положителен в доброто. Няма да казваш: „Аз ще му отмъстя“, но ще казваш: „Аз ще му се отплатя с Любов, аз ще му се отплатя с Мъдрост, аз ще му се отплатя с Истина, с Правда, с Добродетел, с Милосърдие“. Тъй ще му се отплатя. И само по този начин енергиите, тия сили може да се трансформират от едно състояние в друго, понеже всички енергии са свързани с разумни същества и ние трябва да учим езика на всички разумни същества, и когато знаеш езика им, те ще те слушат, но когато не знаеш езика им, те не помагат. И сега, ние всички изучаваме езика на нещата. Знаете ли какъв е този Божествен език? Две неща има, по които вие може да го познаете. Когато сте научили някои от Божествените думи и сте се молили, вие ще усетите тук долу под лъжичката една топлина, ще се разшири душата ви и усещате, че скоро ще ви се отговори, получавате насърчение. И не се минава час, два или три и както сте усетили, тъй ви се отговаря. А някой път се молите, усещате една твърдост, ожесточение, като че ли молитвата ви е една педя над главата ви и не дохожда никакъв отговор. Вие говорите с Бога на един непознат език и той не ви отговаря. Когато говорим съобразно Неговата Воля, Той ни отговаря.

Сега, в окултната школа, законът за трансформиране на енергиите е свързан с необходимостта на нещата. Всякога когато започвате да опитвате закона, ще започнете с необходимостта в живота. Гладен сте, имате нужда само от хляб. Вие ще вземете в ума си тази първа мисъл, да отстраните глада си, да успокоите организъма си. Няма да турите в ума си никаква друга мисъл, а само ще концентрирате мисълта си, да придобиете хляб, т.е. храна, обяд, да се нахраните. Туй ще бъде мисълта ви. Щом придобиете първото, ще трябва да се успокоите, например да замислите да спите някъде. Тогава, ще концентрирате ума си за спане. И тогава, според туй, ще се нареждат всички ваши нужди, според степента на необходимостта. Спазвате ли този закон така, ще може да ви се отговори на молитвата. Но, турите ли всички тия желания вкупом, да искате всичко изведнъж, всички тия работи ще закъснеят и всички ваши планове няма да се постигнат, защото не сте спазили този закон на последователност. Ще се молите за първото необходимо, за туй, без което не можете, после за второто, третото, четвъртото и т.н. Тъй работи Божественият закон, в математическа точност. Но измениш ли нещата, първо да турим второстепенните неща, законът сам по себе си се изменя.

Сега, само чрез този закон за трансформиране на енергиите, може да се създаде една разумна хармония. Запример, не ще бъде разумно от моя страна да си туря най-лошите дрехи, с отвратителна миризма, да вляза в дома ви и да кажа: „Търпете ме сега, обичайте ме“. Не се позволява така да се отнесете нито към една любовница, освен само за изпит. Не се позволява от моя страна да изкушавам никого, нямам право, освен ако е за изпит.

Следователно, от моя страна, аз трябва да бъда толкова коректен, че да не давам повод никой от съкласниците ми да изгуби своето равновесие, нито пък той да послужи за изкушение, защото нито аз печеля, нито той печели. Да кажем, някой брат от вас изгубил своето равновесие, разсърдил се и вие се съберете, и почвате да разправяте туй, което не е нужно да се разправя за него, за неговата негативна страна. Това нещо мине през целия клас и после всички разправяте, че такъв ученик като него, нямаме. Всинца сте пропаднали в изпита си, всички сте в ляво. Щом този брат, този ученик е съгрешил, вие се съберете, направете една молитва, пратете една благородна мисъл към него, почерпете нещо от неговата грешка, и кажете: „Слава Богу, че Господ ни даде една много добра беседа и много благодарим на този брат, че той стана един образец, и ни даде един изпит“. И тогава пращайте му хубави мисли, той ще се насърчи. Вие сте в дясно. Това е трансформиране на енергията. И така трябва да постъпвате. И тъй за в бъдеще, като ученици на школата, вие трябва да приложите този закон. Той е за вас сила. Само тъй, по този начин вие можете да се развивате правилно. Ако почнете да го прилагате в действие, ще забележите едно растене, просвещение на вашия ум, смекчаване на вашето сърце, усилване на вашата воля.

Един пример. Аз казвам че търпя. Вие идвате в стаята ми, аз имам работа, искам да пиша или да коригирам нещо, изваждам часовника си, но нищо не ви казвам, защото според окултния закон не е позволено да се каже: Имам работа, елате друг път. Туй не се позволява. Според окултния закон, ученикът като дойде, той сам трябва да се сети, че е време да си отиде. Аз изваждам часовника си, гледам го. И колкото повече у мене се заражда желание той да си отиде, толкова повече у него се заражда желание да стои. Направете опит. Някой път ти искаш някой да си отиде, а у него се заражда два пъти по-силно желание да седи по-дълго време. Той се усеща, като чели някой го привлича. Обратен е процесът. Друг път, ти искаш някой твой приятел да стои повече, че го обичаш, а няма да се минат 5 или 10 минути, той ще каже: „Сбогом, и друг път ще дойда у вас“, ще си отиде. Това му е внушено от черните братя. Но туря ли си мисълта: Няма ли да си отиде той? – виж, че той намерил за какво друго да говори. Ще си извадиш часовника и ще гледаш колко време ще стоиш тих и спокоен като Диогена, без да нарушиш равновесието си. Ще стоиш тих и спокоен, като че нищо не е станало, макар да се е изминал и цял ден. Ако той стои цял ден и ти не си изгубил равновесието си, спечелил си. А той като си излезе, ще каже: „Не трябваше да седя толкова, малко го прекалих“. Той усеща, че е дал повече. Ако той стоял повече и те предизвикал, изкарал те е от равновесие, то като си излезе ще каже: „Още един път бих желал да отида при него по същия начин“. Това са чисто психологически процеси, които стават във вас. Повечето от вас имате тези опитности. Туй е един велик закон, който

трябва да разбирате, трябва да го спазвате. Той регулира нещата.

И тъй, за да се създаде един характер чрез трансформиране на тия енергии, не е лесна работа. Имайте пред вид, че великият Божествен Дух, който от хиляди години работи върху вас, с малко нещо е изменил характера ви, малко нещо сте направили. Даже и когато някой от вас влезе в Бога, колко мъчно се изменя характера му. Има моменти, когато той трябва съвършено да се измени, да влезе в новия живот, но докато дойде до новия живот туй изменение става много медлено. Щом влезе в новия живот, нещата са вече коренно изменени.

Та, сега ще мислите върху трансформиране на енергиите, ще мислите, ще имате желание да видите доколко сте силни. И всички ще гледате да трансформирате вашите енергии, да ги превърнете в положителни. Щом трансформирате, вие печелите.

Сега, останалата част от времето може да употребите за въпроси, които ви интересуват.

Брат Стойчев направи няколко бележки към всички ни по случай приближаващото ни заминаване на събора на Всемирното Бяло Братство в гр. Търново.

Учителят продължи…

Тая година ние ще приложим закона, и онези, които дойдат в Търново, ще действуват и после ще мислят. Всички ще действуват. Ще имате опити, и от резултатите на тия опити ще мислят. Онези пък, които искат да разсъждават, да мислят, да не идват. Които искат да разсъждават, да идат в света, там е място за разсъждения. Ние пристъпваме към опити. От 20 години сме философствували, сега е време за малки опити.

Някой от вас, които искат да бъдат първи, да вземат първото място; ето какъв опит ще им дам. Да отидат вечерно време на Мусала, като ще минат през рилската пустиня, през Марица, Тунджанската долина и да се върнат назад. Като се върнем от събора,някои, които искат да направят този опит, ще им го дам. Героите ще идат сами, а после по двама ще отиват. Ако вие не можете да пребродите отгоре Мусала, какво можете да направите? В древните времена, кой какъвто връх пребироди, туй може да направи в света. Всички адепти, всички учители в миналото все са минавали през високите места.

Някои от вас искат изпити. Такъв ще бъде изпита: отиване до Мусала,

вечерно време на месечина. А може да бъде и друг изпит: да пребродят Мусала в една тъмна, бурна нощ, при сняг до колене. Издържите ли го, ние ще кажем, че вие, на физическото поле сте един първокласен герой. Но ако вие и денем не можете да преминете Мусала, у нас няма привилегии и ще кажем: „Братко, туй не е много нещо и не можа“. Тъй, значи, по достойнство, и който издържи, ще му дадем първо място. Защо? – Защото го заслужава. Първото място ще ви дадем, и последното място ще ви дадем.

Сега, ту ще бъде първият опит за всички, все млади сте де, за всичките ученици. Това е един много тежък изпит. Да минете през тази рилска пустиня, вас ще ви настръхнат косите, а някой от вас може да боледуват и по цели седмици. Един приятел, като ходихме сега на Мусала, сам се върна назад, мина през рилската пустиня, и ето каква беше неговата опитност. Той остана сам с жена си, а доста напред вървят други двама и ми се изповяда: Когато вие заминахте, от всеки храст аз виждах, че изпъкват живи хора, настръхваха ми косите. И наистина, като навлезете в тази долина на рилската пустиня, там е пусто, нигде птичка не пее, а само чувате шумоленето на листата и клончетата на дърветата. И да минете вечерно време в тъмнината! А пък да се качите по южния склон! Най-първо този път трябваше да го минете денем, за да не си правите илюзии, че е лесно. После – по месечина, и най-после – в тъмна бурна нощ. Само три опита, иначе вие сте изгубени. Там животът ви ще е в опасност. Щом направите този опит, в тия места има известни енергии, от които ще се ползувате. Този път е един от най-добрите пътища. Това е окултна долина. Там се вселили все духове на мълчанието и са изпъдили всички птички. Като влезеш там, усещаш, че всички тия енергии все навътре отиват, и ставаш все по-сериозен, и по-сериозен. Нещо грандиозно! Щом минеш Мусала, влезеш в Тунджанската долина веднага сърцето ти се отваря, става весело, радостно. От едната страна като минаваш си сериозен, а от другата страна – весел. Тия две състояния са отлични.

Та природата в тази рилска пустиня е грандиозна, величествена! Човек трябва да прекара там ден, два, три, за да види какво хубаво място е там за размишление.

Та, разбира се, учениците трябва да започнат с тия опити, понеже в България вие имате удобства с тия високи места, с тия планини. В Египет и другаде, изкуствено са създавали тия неща, а тук, природата на готово ни ги е дала. Затова тази година ще започнем с методите, ще действуваме всички.

Като дойдете сега на събора, всички ще работите, никакви привилегии! И

вие, софиянци, да има 20–30 души повече за всяка една работа. Всички да работите с готовност. Никой да не казва: Тази работа аз не мога да я направя. Ние ще започнем примера от най-старите, от най-силните. И тогава, младите ще работят по същия начин. Един е законът, на който ще се подчинявате. Едно мнение е. Ще опитаме закона и ще видим какви са последствията. Туй състояние ще ни даде свобода, една вяра, да опитаме, да приложим Божията Воля без никакво коригиране. Не може другояче. Ще опитаме туй, без никакво изменение. Определя ви се един маршрут, ще го изпълните без изменение. Като ходихме на Мусала, казах им: Като дойдем до тези места на снеговете, никой няма да ходи по този път, ще вземем малко на страна. Четирма души, обаче, отстъпиха от туй правило, но се търколиха надолу, и двамата от тях се спасиха по чудо. Контузиха се. Един ученик върви с мене, и ми казва: „Позволи ми да мина по този път“ – иска да върви по снежния път. Ще пътуваш по този път, по който и аз вървя. Когато Господ ти каже да минеш през снега, през снега ще минеш, но сега ще обиколиш, ще минеш през канарите. Всеки път ще минаваш по начертания от Бога път. Ние благодарим, че тия двама души тъй благополучно се спасиха. Мъж и жена бяха те, около 100 м. надолу се търкаляха. За непослушанието им беше това, искаха да минат по снеговете. Сега, от всинца ви се изисква послушание, вътрешно послушание.

Някой ще кажат: Мене този дух ми говори тъй. Този Дух на всинца ни еднакво трябва да говори. Дух, който на мене едно говори, на тебе друго, той не е този истинският Дух. Едно трябва да ни говори той. Туй разпореждане и за мене, и за тебе, и за всинца ни, е едно. Неговата воля трябва да бъде Божествената Воля, която трябва да изпълним без никакво съмнение. И тогава резултатите ще бъдат отлични. Моята опитност е: Там дето се изпълнява Волята Божия, всякога има добри резултати, без никакво изключение. Там, дето най-малко се отклоним от Волята Божия, веднага идват лошите последствия.

Ето, аз ще ви приведа един случай, който ми разказваше една сестра. Тя направи своя опит до Витоша, ни като се връщала за Драгалевци, допива ѝ се вода. Доближава до чешмата, иска да пийне само 2–3 глътки, за да накваси гърлото си, но нещо много определено от вътре ѝ казва: „Не пий, върви си по пътя“. Тя разбира гласа, но си мисли: Само 2–3 глътки! Спира до чешмата, няма с какво да пие, вижда едно младо момиче, че си налива стомните. Помолва го тя да пие от нейните стомни и селянчето ѝ разрешава. Дига стомната към устата си, но не успява нито една глътка да пийне, когато изтървава стомната от ръката си и я счупва. Стои тя сега пред счупената стомна и пак със засъхнало гърло, но не мисли вече за това, а как да плати стомната, в себе си няма ни стотинка. А селянката настоява,

иска да ѝ се плати. Тази сестра ѝ предлага шапката си. „Не ми трябва твойта шапка, пари, 15 лв. искам“. „Нямам“, – „намери“ – върни се гдето си ходила! „Слушай“, казва сестрата, „аз сама съм учителка, няма да те излъжа, ще си отида в София и нарочно ще се върна да ти донеса 15 лева“. Взима ѝ адреса, името ѝ, и така се разрешава въпроса.

Сега, аз ви вярвам. Мене ми направи добро впечатление това, че у всинца ви има добра воля. Като гледах тия 104 души, които се качваха за Мусала, стоят пред снеговете, питат: Учителю, да тръгнем ли по този път? Гледам, опасен пътя, снегове. Казвам: Може. Като урнаха ония 104 души, в един час отгоре стигнаха Мусала. Казвам: „С тия ученици може да се превземат високите върхове. Тази е една добра черта у тях, може да се използува за добро“. И всички се върнаха благополучно, освен ония двамата, контузените. Този беше един инцидент. Във всички, които ме слушат, има добра воля, опитът показва това, но искам всички добре да използувате енергиите си. Онези от вас, които ще останат в София, на които работите не ще могат да се уредят, искам да спазват дните на събора, да се събират на групи от по 10–15 души да са във връзка, астрално да се свържат, тъй щото да има една връзка между нас и тях.

Вярвам, че тази година много работи ще се изправят. Невидимият свят много работи. Ние трябва да сме готови. Друг е, който работи сега заради нас, а ние разработеното ще го копираме, ще гледаме да не развалим Божия път, Божия план, да не изопачим Божието Слово. Точ в точ, всичко да изпълним, всички наредби да изпълним. Да бъдем примерни ученици на Бялото Братство. Защото, няма да се минат много години, и ще дойдат от другите места Братства, които ще искат да се съединят с вас, да видят, как живеете вие. Трябва да бъдете готови. Сега, пред вас стои едно много добро бъдеще, няма какво да се обезсърчавате. Действително, от Търново се турят самари, но всеки сам си туря самара. Като дойдете ние питаме: Братко, този самар е за тебе, този гем е за тебе, можеш ли да си го туряш сам и да си го снемаш сам? Ако можеш сам, вземи го. Защото ние нямаме средства, не разполагаме. Туй е в фигуративна смисъл. Като кажа: един път: Ще го извърша! – верен ще бъда на себе си. Който бъде верен на себе си, ще бъде верен и на Бога. А по-хубаво нещо от това – няма. Да имаш благоволението на Бога, на ангелите, на светиите! Да имаш разположението на Бога! Какво по-хубаво от това? Да сме в хармония и съгласие с този Велик закон! Те няма да ни дадат нещо, което да не можем да изпълним, няма да изискват от нас невъзможни неща. Те ще ни дадат неща възможни, съобразно с нашия ум, сърце и воля, неща, които ще ни облекчат, просветят, тъй щото няма какво да се обезсърчаваме.

Тайна молитва!

Последна беседа от I-та школна година на общия окултен клас.

1922_08_17 Какво ще срещне ученикът на пътя?

КАКВО ЩЕ СРЕЩНЕ УЧЕНИКЪТ НА ПЪТЯ
Правила и мерки за избягване на всички погрешки

Ще ви прочета 14 глава от Йоан.

Тази глава ще я приложите към днешния наряд, да се чете цялата година.

Ще ви дам сега някои вътрешни обяснения за живота на ученика. Който и да е ученик, от каквото и да е положение, от каквото поле и да е, каквито знания и да има, дали е той прост, или учен, когато влезе в пътя на ученичеството, в окултната наука, всякога се повдига една вътрешна борба, а борбата е едно вътрешно съпротивление. Няма да ви обяснявам защо става това съпротивление. То е тъй естествено, както тренът, който се движи, среща съпротива. Колкото по-бързо се движи, толкова по-голямо е и съпротивлението. Както параходът, който се движи, среща съпротивление, но и той трябва да го победи. Законът е такъв. Съпротивлението именно показва, че вие сте в пътя, значи движите се. Ако няма съпротивление, значи стоите на едно място. Следователно всички изпитания, изкушения, които могат да дойдат в живота ви, признават, че вие се движите. Сега, тия съпротивления са от различен характер.

Най-първо ще се яви в ума ви едно съмнение дали вие сте на правия път, дали този път е пътят, по който сте тръгнали, или има друг път някой. Дотогава може да не сте мислили по този въпрос никога, но щом влезете в този път, ще започнете да мислите дали този е пътят или не. След това, като решите, че този е пътят, ще се роди друга една мисъл: дали този е най-краткият път или не. Като разрешите този въпрос, ще се роди друг: дали ще можете да изходите, да извървите този път, или ще се спрете. След като решите, че сте намерили този път, че той е най-добрият път, ще ви дойде следното желание: "Е, като сме на пътя, чакай да си останем малко, тъй да се поразположим малко" - и може да заспите. Това са ред изкушения. Който е тръгнал по пътя, не му се позволява да спи. На ученика не му се позволява да спи на пътя. Добре ще схванете това, а не буквално. Ще кажете: "Без спане не може." Може, разбира се. Без спане, то подразбира да е будно съзнанието. Мислите ли, че животът на спането е необятен живот? - Не. При тия условия, при които сега живеем, спане има за земята, нов пътя, по който върви човек, той не трябва да спи.Там например спане се нарича, ако твоят ум се отвлече назад, спомниш си твоето минало, благата, които си преживял, и се поражда едно желание у

теб пак да заспиш. Туй е едно заспиване. Преживеете вашето минало, то е заспиване. Вие ще ми кажете: "Какво лошо има в това, човек да преживее своето минало?" - Няма лошо, но и нищо ново няма да научи. Представете си, че някога, след като сте свършили университет, пожелаете да преживеете някой ден от своето детинство. Взимете буквара и го четете отначало. Четете го един-два-три пъти. Питам: Какво разбирате от това, когато в туй време може да четете някоя съдържателна книга, а вие ще четете буквар. Ще кажете: "Едно време тъй четох аз буквара." Оставете вашия буквар в наследство, да го четат другите и когато те го четат, вие се радвайте. На вас стар буквар не ви трябва. И когато някой човек преживява своето минало, то е губене на време в какъвто и да е смисъл.

После има друга една опасност за ученика. Когато един ученик влезе в този път, у него се заражда желание, де когото срещне от своите другари ученици, да ги подпитва как е разбрал другаря си, какво е разбрал от учението и т.н. Той не се заема сам да чете, ами почва да запитва другарите си. Туй е друго изкушение. Ще кажеш: "Върви си на мястото, но не смущавай!"

Ще дойде четвърто изкушение, ще кажеш: "Ето хора, които не ме разбират, които не ми помагат." В пътя сам ще си помагаш, няма да търсиш помощ от никого. Ако ти не си здрав, ако твоят гръб не е здрав, няма да тръгнеш на път, здрав трябва да бъдеш! Ако си ученик, ще вземеш най-трудните задачи, могат да минат 1-2-10 години, докато ги решиш. Постоянство трябва - ще решиш задачите! Ако не можеш да ги решиш, единственото нещо, което се позволява, то е да повикаш от дълбоко на душата своя Учител, и Бог ще ти помогне. А вие почвате един друг да се учите. Ще изкривите Божието Слово, кой кого ще учи? Никой никого няма да учи. Тук се изисква търпение, мълчание, разсъждение. Имате някой недъг. В пътя, в който влизате, не се позволява на никого да има недъг. Не се позволява! Без недъзи ще се влиза в пътя. Щом имаш една слабост, тя ще те спъне. Одма* на своята слабост! После, не считайте, че тези недъзи, които имате, са важни. Когато влезе ученикът в училището, ще му спомнят неговото минало, ще го убеждават, че това е негово и много пъти в него се явява едно противоречие. Не, вие ще отказвате това, може някой път да ви дойде мисълта, че не е време, или ще кажеш: "Аз имах такава една слабост едно време." Туй е едно внушение и щом го приемеш, ще се спънеш. Ще кажеш: "Едно време беше тъй, но сега не е тъй." Аз поддържам сегашното време. Сега, ако вашата дреха е чиста и дойде някой и те оцапа, тази нечистотия ваша ли е? Тогава дойде друг и ще ви каже, изкушението е следното: "Защо се оцапа?" Ще дойде втори и той ще ти каже, изкушението е следното: "Защо се оцапа? Не знаеш ли, че не се позволява тук оцапани хора, излез вън от пътя, да се очистиш!" Пък ти като излезеш,

ще се спънеш. Туй очистване е фиктивно, ще вървим по пътя напред, няма да се спираш да чистиш петната на другите. Ще кажеш: "Който ме е оцапал, той да ме чисти." Туй е отговорът на учениците. А вие ще се спирате на пътя да се чистите. Тук ще се спрете, там ще се спрете и тогава пътят ще остане неизходен. Право на целта! Нищо повече! Ще вложите любовта като закон и ще ходите по всички нейни правила. Сега ясно ли е това? Нали?

После, в пътя не се позволява да се разправят отрицателни неща. Ако съм в едно приятно настроение, мисля за Бога, за вечния живот, а ще, изведнъж дойде някой да ми разправя небивалици. Някой брат ще дойде, ще каже: "Знаеш ли какво ново се случи в нашето братство?" - "Е, какво?" - "Опекли едно яйце и го изяли, а в нашето братство е забранено да се ядат печени яйца. Ами че трябваше ли тъй да се постъпи? "И започват за печеното яйце. Вие сте престъпили закона. За никакви печени яйца няма да говорите. Който е опекъл яйцето и го е изял, то е негова работа, не е ваша работа. Що ви влиза в работа да разправяте за това печено яйце?Това са изкушенията на учениците. Може през тази година да ви представят някои печени яйца - внимавайте. Вие ще мислите за любовта, за нейното приложение.

После, през тази година ще имате някои други изкушения. Те са следните: "Ти като си тръгнал в този път, ти обмисли ли тази работа? Ами че ти имаш мъж, жена, деца, обществено положение, уреди си живота, още не му е времето, почакай още най-малко една година, следващата година ти ще се приготвиш по-добре." А следващата година никога няма да дойде. После: "Ти си млад, ти си това-онова." Ти ще тръгнеш и ще вървиш по пътя. Млад ли си, стар ли си, по пътя ще вървиш, ако искаш да се не спъваш.

Душата ви ще бъде погълната с Божествената Любов! И може тогава на физическия свят да вършите каквото искате, няма да се спънете. Но ако в душата си вие не сте разрешили един от важните въпроси, на всяка стъпка ще се спъвате. Мислиш ли за пример, че ако хванеш някой и го затвориш в затвора, че си затворил и душата му. - Не.

Например някои имат желание, че еди-кой си брат да бъде и той с нас в пътя. В пътя си тръгнал, ти не мисли за никого. Ти върви по пътя и не мисли за никого, дали са в пътя или не. Не се спирай, да ги каниш. И не се връщай в къщи, да кажеш: "Мъж ми остана в къщи, децата ми, чакай да се върна, да ги поканя." Не се връщай назад. Щото този закон, ако вие мислите, че имате деца в света, правите едно от големите заблуждения. Никоя душа не може да бъде твое дете, тя си е душа. Ще каже някоя

майка: "Аз имам едно дете." - Че като имаш дете, какво си спечелила? - "Аз имам син." - Какво си спечелила от твоя син? - "Той ще ме гледа на стари години." - Другото заблуждение. Ако теб Господ не те гледа, че син ти ще те гледа! И най-после ще разрешиш въпроса, ти какво си, и ще кажеш ти в душата си: "Аз съм му майка."- Другото заблуждение. Никаква майка не си ти. нито пък той ти е син. Ама просто вие на земята си припомняте отношенията, които вие имате към Бога. Значи, като кажеш, че той ти е син, то значи: "Моите отношения към Бога са синовни." И като кажеш: "Аз съм майка", подразбира Божествения Дух, Който те е родил. Туй са отношения към Бога, а не към хората. Тъй трябва да мисли ученикът, за да може да върви. Каже някой: "Аз оставихбаща си." Къде е баща ти?Ти Баща си още не си намерил. Баща ти не е на земята. И братята ти не са на земята. Е, питам тогава, ако твоят брат след десет години умре, тогава де отиде брат ти?

Няма да се спъвате, смело и решително ще вървите по пътя. Сега аз говоря на онези от вас, на които съзнанието е пробудено, няма да се спъвате. Ще дойдат спънки, но тези спънки няма да ви спънат, ако вие сами не се спъвате. Сега, разбира се, мнозина представят този път на ученичеството за много труден. Той не е лесен, но не е и толкова труден, както някои го представят. Защо не е много тежък? Христос казва: "Вземете Моето иго, защото е леко." А игото на света е много по-тежко. Пътят на света е много по-тежък, там хората на света какви ли не страдания имат, за да подобрят своето положение, и пак го изгубват. Ако е за страдания, светът познава много по-големи страдания, има хора, които страдат много повече. Някой влезе да краде, теглят му един куршум, свърши се, осакатее, счупят му крака, а които са в истината, казват: "Ако ми стане нещо?"- Ако си в пътя, мислиш ли, че няма да ти стане нещо? Пак ще ти стане. Тогава и лек е този път, и приятен.

Сега, в тази 14 глава те са мъчнотии, които ще се родят: "Този ли е Христос, друг ли е? Вън ли е, или вътре?" Никъде няма да Го търсите. Любовта, това е Христос! Имате ли любовта, това е Христос, нямате ли любовта, няма Го Христос. Кардинално тъй е решен въпросът. Де е Той? В България, в Германия, де ще Го търсиш? Христос е любовта, нищо повече. Имате ли тази любов, въпросът е решен. Но търсите ли любовта от другите хора, Христос не е там. И от вас търсят ли любовта, Христос пак не е там.

Любовта не се търси. Като изгрее слънцето, ние търсим ли го? Питам ви сега: Търсите ли слънцето? Няма какво да го търсите. Щом излезе туй слънце, то ще ви обгърне със своята топлина и светлина. Сега вие по буквата ще ме разберете: "Тогава не търсете никого", ще кажете: "И аз няма да търся никого." А у българите думата "търся" има две значения: търсиш

някого по посока и изтърсваш някоя дреха и само прах вдигаш. Та вие като търсите, само прах вдигате. Това е за онзи, който е ученик, какви трябва да бъдат неговите отношения. После Павел дава един стих: "Който стои, да гледа да не падне."

А в какво седи падането на човека? Ти си тръгнал в новия път на любовта, да живееш с Господа, и ще дойде някой и ще ти каже: "Слушай, ти нали знаеш, че събота трябва да се празнува?" И ще ти турнат съботата. Друг ще ти каже: "В този път, докато не се кръстим с вода, не може." Хубаво, хайде да дойде кръщението с вода. Тия са въпросите, които нямат нищо общо с ученичеството. На ученика не му трябва никаква събота. На ученика не му трябва никакво кръщение. Кръщението е за некръстените. Като ученик той ще върви право в целта. Бог е Любов, а Любовта включва всичко. Любовта сама по себе си включва всичко, тя е изпълнение на всичкия закон. Срещнете ли любовта, вие няма да се спъвате, всичкия закон имате.

После на ученика не му се позволява да се обръща назад. Знаете ли какво стана с Лотовата жена, тя, като да бяга, казано беше да се не обръща назад, а тя се обърна и стана на какво? - На сол. Някой отучениците се спре, въздъхне и каже: "Оставих баща си, майка си, горките погинаха", но щом се обърнат, те на сол ще станат. Баща ти и майка ти, и братята ти, щом се запали градът, ще се напарят и те ще дойдат подир тебе, ако имат съзнание. Никакво обръщане назад. Абсолютно никакво обръщане! Право на целта. Тогава ще дойде друг, ще ви каже пак някое изкушение: "Ти толкова егоист не трябва да бъдеш, толкова хора са изостанали, помогни малко." На пътя никому не се помага. Сега ето къде е мъчнотията. Ще бъде смешно в един оркестър, дето се събрали най-добрите свирци, да започнат те в оркестъра да си поправят погрешките един на друг. Ами че при най-малкото спиране ще се развали всичкото свирене! Абсолютно не се допуща никакви погрешки на тези свирци, ти си в пътя, няма какво да помагаш. Щом се помага, свиренето спира. Щом се спреш да помагаш на грешките на другите, ти си извън пътя. Сега във вас ще се роди другата мисъл: "Ами не трябва ли ние да помагаме?" - Ще помагате! Ще ви дам едно изяснение на мисълта. Каква е тази мисъл? -Тази мисъл е малко противоречива. Вие сте на пътя. Дадено ви е едно въже. Вие държите въжето замотано на едно колелце. И от туй движение зависи животът на хиляди хора. А дойде някой ученик, на когото ремъкът на обущата се е скъсал и казва: "Моля ти се, помогни ми, направи ми една услуга, да ми закопчаеш ремъка на обущата." И той остави въжето, а онези всички хиляди хора отидоха заради ремъка на този ученик. Ще му кажеш: "Закопчай си ремъка самичък, аз не мога да те закопчавам, защото държа въжето." А сега често ме питат: "Учителю, трябва ли да закопчая ремъка?" Щом държиш въжето, никакви ремъци няма да закопчаваш, даже ако

твоите обуща са отворени, ще предпочетеш бос да ходиш, отколкото да отпуснеш въжето. Нищо повече! Значи, като тръгне човек по пътя, той има важна работа, има свое предназначение, програма, която трябва да изпълни, нито наляво, нито надясно ще се спре. Някой ще му каже: "Чакай малко!" - "Бързам, нямам време да се спирам!" И ние ще кажем: "Бързаме." Тогава и друг ще каже: "Чакай!"- Не, ти ще вървиш, няма да поздравяваш никого. Напред! Ще каже: "Ти не си учтив!" Напред! - "У тебе човещина няма ли?" - Напред! -"Защо не ни разправиш?" - Напред! -"Какво мислите?" - Напред! -"Ама че и ние ще тръгнем!" - Напред! Не се спирай, нищо повече! Тия хора, които те спират на пътя по този начин, са все духове, които вземат благовидна форма, и те ти казват: "Чакай, и ние ще дойдем." Те си играят, те никога няма да тръгнат, те са хора, които ви забавляват, да ви спънат, и ви спират. Вървете си и като че те не съществуват. Туй е вътре в съзнанието.

Това е пътят на ученика! Аз например опитвам онези, които влизат за ученици, аз ви изпитвам, вие не изпълнявате една заповед, за мене е безразлично. Например, да не мислите, че говоря някоя тайна. Няма никаква тайна, но гледам как ще изпълнят заповедта. Казвам на някои ученици: Вие, каквото видяхте, няма да го казвате. Ще видим ще го изпълнят ли, каквото заповядвам. Те като видяха, отиват при една сестра, да й разправят какво са видели. Те какво трябваше да направят, а те направиха тъкмо обратното, и какво стана? Роди се една малка дисхармония: какво видял този, какво видял онзи, но нищо не са видели.

Аз искам да видите любовта, искам да опитате любовта и да я възприемете и ви казвам: У вас има една слабост на самохвалство. Ученикът няма какво да се самохвали. Аз тъй видях, онова видях. Ще помните, щом ви се каже за нещо: "Не казвай! "- не казвай. "Кажи!" - кажи. "Върви!" -върви. "Спри се!" - спри се. Това е положението на ученика! И аз много съжалявам за този голям недостатък у вас. И той е специален недостатък, много голям недостатък на софиянци. Те са готови като някоя кокошка да окрякат орталъка за една кокошка, която е снесла едно яйце. И за най-малкото яйце така ще го разправят, че млади и стари все същото говорят. И след като го кажат, тогава ще се съберат, ще кажат: "Да мълчим вече, да го не казваме, слушай, да го не казваме." Не, не, това "не", "не казвай", то е изпит. Аз казвам: Не казвай, защото аз ще го кажа. Ако има нещо за казване, то е моя привилегия, вие нямате право да казвате. Ами че вие разваляте тази работа. Работата, която аз трябваше да свърша, вие искате да я правите. Само моята четка ще го направи. Вие се месите в работи, които нито в клин, нито в ръкав не влизат. Каквото трябва, аз ще ви повикам навреме и ще ви разкажа: Туй трябва да стане. Аз имам всичко предвид. Вчера някои се разгневиха и един ми казва, че той видял какво има в стаичката ми

духом. Нищо не е видял. На мене ще каже, че духом го е видял. Ако той духом го е видял, най-първо той нямаше да се сърди. В тази, скришната стаичка, когато ви въведат, трябва да разберете нещо. Разбирание там трябва. Ако трябва да се залъгваме, то е друг въпрос. Пък ако е за картини, аз съм първият, който съм ви научил да гледате хубавите картини всяка сутрин. Някой път ще отидат в Европа, че някой художник нарисувал някой хубав пейзаж, турнат го в една рамка два-три метра и ще гледат тази картина с години. Елате, аз ще ви покажа да видите оригинала, няма да ви коства много, казвам: Вие, като излезете половин час по-рано преди изгрев, ще видите оригинала на тази картина, който е с хиляди пъти по-красив.

Та вие трябва да б ъдетз послушни.Това ви липсва сега. Първото нещо, което ви спъваме непослушанието, че вие не изпълнявате моите думи. Второто нещо е, че вие постоянно, коригирате моите думи: "Господин Учителю, туй граматически не е правилно."-Тъй не може! Но знаете ли, че вашата граматика на земята е безграматична на небето. Мислите ли, че българската граматика е най-съвършена? Ами трябвало да се тури съществителното подир глагола. Ами езици, дето съществителното се турга преди глагола? Някой път съществителното се турга накрая, на опашката, а някой път се турга в средата, някой път в началото, то зависи според езика.

Тогава, ако българският език е толкова съвършен, произнесете ми думата "любов", че като я произнесете, хората да разберат какво нещо е любов. Сега, като кажеш "любов", трябва да говориш един час, че след един час ще кажат: "Не те разбрахме." Питам: Такъв един много развит ли е? И тъй, трябва послушание.

Първото нещо, казват, Духът казал тъй: "Днес ще постиш." Онзи, на комуто Духът е казал, че ще пости, разбира вече пост в първа степен, на физическото поле, седне и не яде целия ден. Защо не яде? - Духът му казал. Той пости, но работата е, че целия ден наблюдава другите. Той като пости, казва на другите. "Ти защо не постиш? Не знаеш ли, че е голям грях ? Аз от тази сутрин насам съм запостил." Ще почне да обикаля, мяза на тия рамазанлии турци. Във Варненско един турчин рамазанин минава покрай един извор, сяда, измива си краката, ще вземе абдес*. Идва един българин, изважда си торбата с баница и почва да яде. Като скача този турчин: "А бе, гяур, не знаеш ли, че аз съм рамазанин?" Че бой! Че ти постиш, не ядеш, това още не е пост. Никой да не те знае, че постиш. Ще постиш във всяко едно направление! И във време на пост, този ден ще бъдеш толкова благ, толкова снизходителен, ще се радваш, че другите ядат. Ще кажете: "Братко, аз се много радвам, че ядете, моят стомах е развален, че съм на диета, и аз я

заслужавам, но аз се радвам, че вие сладко ядете." Поумиеш си лицето, когато постиш, за да не те познаят хората отвън и да бъдеш весел и радостен.

Сега тия слабости се дължат все на тия "прави" пътища. Има мнозина, които са се спрели, се отбили от пътя, казват: "Слушай, не ходи по този път, спрете се при нас. Ние ходихме по този път, нищо няма!" При много хора няма да се спирате, няма да се вслушвате, вие ще вървите напред, няма да давате ухо на никого. Ще кажете: "Този път аз го зная, по него ще вървя!" И пак ще ви приведа пример, аз съм казал и друг път. Когато дадох първия опит на софиянци да ходят вечерно време на Витоша, казах: Като тръгнете из пътя, с никого няма да се разговаряте, от кучета няма да ви е страх, няма да се спирате да хвърляте камъни. В краен случай ще бръкнеш в джоба си и ще им хвърлиш малко хляб и не се бой. Казах им да си вземат малко хляб. И ако се изгубите из пътя, няма да питате никого, няма да търсите друга помощ, сами ще намерите пътя си. Онези, които постъпиха така, добре излезе, а които се отбиха от пътя си и потърсиха чужда помощ, малко неприятности имаха. Мълчание трябва. В пътя като вървите, ще мълчите. Ще вървите само с мисълта си. Спрете ли се в пътя в какъвто и да е смисъл, неприятности ще дойдат. Вие като тръгнете в пътя, ще дойде някой да ви се обади. Ти ще вървиш и ще мълчиш, не се разправяй. Саморазправия не се позволява. Тебе ти остава една минута да вземеш последния трен. Някой те срещне и ти каже: "Ти си последният вагабонтин." Ти се спреш. - "Как вагабонтин?" - Изгубиш минутата и изпуснеш влака. Ти няма да се спираш. И учениците като тръгнат по пътя, не трябва да се спират. Всички окултисти проповядват да си турнат восък на ушите, да не слушат. Като вземеш трен, онзи, който седи при трена, нека тогава да говори колкото иска. Никакви спорове няма да разрешавате. Спор - какво ще спориш с мен на пътя? Казваш: "Дължиш ми, имаш да ми даваш двеста лева." Бръквам в джоба си, джобът ми е пълен, давам му. Минавам при друг: "Хиляда лева имаш да ми даваш." - Колко? - "Толкова."- Върви напред! Нищо повече! Щом има в джоба ти нещо, значи имаш да даваш. Щом нямаш нищо в джоба си, значи нямаш да даваш. Щом бръкнеш в джоба си и нямаш нищо, ще мълчиш.

Ученикът не може да бъде беден. Ще отказвате мисълта, че сте бедни! Бедните като мислят, че са бедни, беднотия привличат. Всякога ще мислиш, че си богат! Ученикът трябва да бъде всякога положителен. Той няма да мисли, че е грешен, че му не достига. Той ще мисли, че всичко има и трябва да го обичат. Положителен трябва да бъде! То е първото правило - положителен да бъде! Ами че в този път са тръгнали хиляда души ученици, да кажем, някой от тия бил беден, а другите са богати. Нима тия хиляда души, които са решили да вървят по пътя и да изпълняват волята

на Бога, няма да си услужат един на друг по пътя? Ще си услужат. Ще кажат: "Братко, вземи каквото ти трябва. Всичко е на твое разположение." Те тръгват да си услужват един на друг. Нима сто души, които носят своите торби, няма да си услужат? То е закон. И в пътя всичко е предвидено. И туй предвидено трябва да стане абсолютно тъй, както е предвидено в Божия закон.

После, често, когато аз говоря, някои си мислят: "Дали Учителят говори заради мене?" - Не се спъвайте! Щом мислите, че когато аз говоря, имам някого предвид, вие се спъвате.

На пътя се говорят само положителни работи. Щом аз говоря за отрицателни работи, разбирам, че някой от учениците е спрял някъде и казвам: Никой ученик не трябва да се спира, той трябва да върви. Учителят никога не може да говори отрицателно нещо. Той не може на пътя да седне и да морализира своите ученици. Той ще им каже: "Напред ще вървите, с любовта ще се занимавате, Божията Мъдрост ще имате. Истината ще поддържате" - тъй е!

И ученик, който е тръгнал в този път, той трябва да се е опростил със своите всички недъзи и недостатъци. В своя ум и в своята душа той трябва да се е опростил с тях. Сега туй състояние, например някои от вас може да кажат: "Аз съм малко нервен, аз съм малко сприхав." Това са хипнотични състояния. Само че ако влезе един трън в крака ви, вие ще станете нервни. Тази нервност се дължи само на тръна. Извадете тръна и туй състояние ще мине. Сега например, седите вие и се молите, искате да знаете дали имате концентриране. Представете си, че се молите и някой дойде и ви пришепне: "Днес имате да плащате една полица от десет хиляди лева. Ако не ги платите, на смърт!" Вие веднага се спирате, трепнете и казвате: "Как ще я изплатя?" Ами че вие сте на аудиенция с Бога и мислите как ще я изплатите! Ушите ви трябва да бъдат запушени, макар сто такива полици да имате. То е едно изпитание заради вас. Ще ви кажа защо именно не трябва да се занимавате с тази полица. Ама сега допуснете, че вашият крак е счупен, дошъл лекар да ви го направи, да го намести. Таман този лекар прави крака ви и дойде някой и каже:"Ти знаеш ли, че имаш да ми плащаш една полица от двайсет хиляди лева? Ела на банката. Ти нали си честен човек?" И тиречеш да станеш. Трябва ли да станеш? Ти ще мълчиш. Този, който е дошъл, трябва да види, че кракът ти е счупен. Той трябва да чака да оздравее кракът. Не чака ли, неговата цел е задна. Ти ще седиш и ще внимаваш какво ти е казал лекарят и няма да мърдаш - то е послушание. А всичките полици ще плащаш, след като оздравее кракът. Някой ще каже: "Не трябва ли да ида?"Преди да си тръгнал в пътя, изчисти всичките си сметки вътрешно в душата си. Изчисти ги и ще се

свърши въпросът. А ако някои сметки останат неочистени, те не са твои. А чужди сметки не разчиствай! Нека всеки разчисти своите сметки. Сега, тези са мъчнотиите, които ще срещате през годината. Вие сте ги срещали и тази година ще ги срещнете, не се спъвайте! Важното е знание заради нас. Ние ще вървим и ще изпълним волята Божия, тъй както е писано. Като вървим по пътя, може да се разговаряме за важни работи положително. Като седнем някъде, ще се поразговорим, а маловажните работи ние ще оставим за другите.

"Сега ли му е времето, или за идващата година?" - Сега. - "Да не сме закъснели?" - Да, тъй, сега му е времето. - "Дали е този правият път?" - Този е. - "Ама всички, които са тръгнали, не са готови." - Всички са готови. - "Този брат не ми се харесва." - Не е ваша работа. - "Защо са го допуснали този вътре в класа?" - Не е ваша работа! Абсолютно нямате право да питате този защо е влязъл. Вие сте влезли, занимавайте се със себе си. Ще кажем ли ние на Бога защо е допуснал тия бръмбари? Допуснал ги е, това е Негова работа. Ние ще благодарим, че сме в туй Божествено училище. А че допуснал бръмбари, допуснал мушички, това е Негова работа, ние ще констатираме това, не се занимавайте с Божиите работи да го критикувате. Не коригирайте Бога в Неговите действия! Нито съвет Му давайте! Защото някои съвет Му дават: "Трябваше да бъде малко по-богат човек или поучен!" По-голяма ученост, то е богатство. Туй малко богатство, което имаш, не можеш да употребиш, какво ще правиш с голямото? - "Да бъда малко по-силен!" - Ти малките сили не можеш да употребиш, как ще употребиш голямата сила?

И после, има друго едно състояние, дето учениците сега ще го усетят. Вие се намирате както Диоген в положението, че към края на живота си, понеже се явявали при него този да го пита за съвет, онзи да го пита, един ден той казал: "Днес искам да си почина. Не искам да имам днес с никого вземане-даване." Отдалечил се вън от града при една круша да размишлява. До обяд добре вървяло. На обяд, таман най-хубавото положение, ето един човек иде да го запита нещо. Той се ядосал, но нещо му казва: "Ама този човек отде да знае, че ти си неразположен или че ти не искаш да приемаш никого? Искаш ли на края на живота си да фалираш?" Сега по някой път вие казвате: "Днес искам никой да не ме безпокои." И него ден ще дойде някой. И това да не те спъва. - "Защо е дошъл?"- Дошъл е. Ще свършиш с него и ще вървиш напред. Не искам да остане мисълта да казвате: "Пак ни наряза Учителят." Никого не съм нарязал. Вие сте на пътя. Казвам: В пътя като вървите, с греха няма да се занимавате. Правило е: ученикът няма право да се занимава с живота на другите. Целта трябва да бъде Божията Любов! Изпълнението - Божията Мъдрост, а приложението - Божията Истина! С тях ще се занимавате! Ако на теб е добре, ще бъде

добре на всички около теб.

Сега пък друго положение: които казват, че не се обичаме, то е друга илюзия. Някои спорят и казват: "Учителят обича много повече някого, а другиго по-малко" - то е илюзия на вашия ум. Ако в Търново днес грее слънцето, а във Варна има облаци и варненци казват: "Днес слънцето не ни обича, малко облаци има, слънцето е неразположено" - "Защо е неразположено?" - "Облаци има", не че слънцето е неразположено, а вие образувате облаци и вие предавате един ваш недостатък на слънцето. Други казват: "У нас е много хубаво, отличен ден, ясен ден!" Други казват: "У нас каква буря има, гръмотевица, какъв град имаше, дъжд!" Но не е криво за това слънцето. Ако у вас има град, този град е ваш. Ако се бият хората, ако са в недоразумение, това не е един недостатък на Бога. Това е наш недостатък. Ако ние се караме, не се обичаме, това са наши работи, а не са Божии работи.

В Бога съществува една абсолютна положителност във всичките неща.

Той е всякога благ!

И тогава вие, учениците, ще се намерите в положението на циганката, която се оженила за царския син, а хлябът й не бил сладък, та взела брашно в една паница, ще го тури на купчинка, че ще ходи от стая в стая да проси, и ще тури да меси една пита. Това е един навик от миналото. Е, тя осигурява ли се? Тъй сега вие ще тръгнете от стая в стая да просите брашно. Защо го правите? Защото сте бедни. А, не, вие си представяте, че сте бедни, че сте в миналото положение, преди да се ожените за царския син. В пътя на ученика няма никаква беднотия. Ученикът не може да бъде беден. Дисаги не му трябват и просене на брашно не му трябва. Той трябва да напусне този навик! Хлябът му и всичко му е готово. Той трябва да напусне тия дисаги и туй брашно.

Понеже сте тръгнали, сега аз ви казвам какво може да се случи на пътя ви, да ви спъне. Сега някои ще кажат: "Дали ние не сме се спрели?"- Не сте се спрели, тръгнали сте и ви казвам какво може да стане. То може да стане и може да не стане, но има възможност. И когато стане, никакво ухо да не обръщате, няма да се спирате. Света няма да оправяте, кому има да дължите, няма да се спирате. - Защо? - Една минута има за трена, даже утеха няма да давате. Той ще вика, ти ще вървиш. Оглушки ще си правите! Съвършени оглушки, нищо повече. Който и да е отподире ви. Аз съм забелязал, има два вида деца: лошите деца като хванат майка си, плачат, задържат я, теглят я, да се върне вкъщи. А добрите деца -като види майка си, то с нея тича, не плаче, а казва: "Аз с тебе ще вървя." А другото я тегли

назад. Вървете си напред! Ако вашето детенце иска да върви, вземете го, нека върви. Отивате на гости, не плаче ли, вземете го. Не плаче детето, иска да върви заедно с вас, не го връщайте назад. А тегли ли ви назад, плаче ли, оставете го, нищо повече. Рязко и положително! Не се спирай на това дете да му разправяш това и онова. Никому не разправяй на пътя. Право към целта! Пътят, който ще изходите, той е приятен. Някъде има много приятни места, а има и много неприятни места, но то е в реда на нещата.

Сега учениците могат да направят друга една погрешка и за нея ще ви предупредя. Ето каква ще бъде тази погрешка: да кажем, вие сте ученик в училището. Главното нещо е да си знаете уроците и хубаво да ги знаете, да разбирате предмета. Обаче вие не сте научили уроците си и като не сте научил и уроците си, започвате да се обличате много хубаво, вчесвате се много хубаво, чепиченца, всичко това, отивате в училището, но урокът е ненаучен. Искате да обърнете внимание на учителя с дрехите си и казвате: "Ние, учителю, извършихме нещо." - Нищо не сте извършили! Важното е урокът, а не дрехите. Вие казвате: "Нали трябва да бъдем морални."- Ние трябва да бъдем добри. То са вашите чепичета. Нам морал не ни трябва Обикновени прости дрехи, може да бъдат и малко скъсани, но ако ти знаеш урока си хубаво, учителят ще бъде доволен, той ще те извини за дрехите, че са скъсани малко. Пък може да имате най-хубавите дрехи, часовник и пр., но ще кажат: "Хубаво облечен, но не учи!" Любовта ще влезе в сърцето ви. Какво е сърцето ви, не какви дрехи има отвънка. Не за външните престъпления ние сме, не за външния морал, него ние наричаме "прическа, обличане". И то е хубаво, то е за празното време, но на пътя като се върви, главно е учението. Тъй, да знаеш къде отиваш. -"Отивам научилището."-Знаеш ли уроците си? -"Зная ги."-И щом дойдеш, ще те изслушаме. Щом дойдеш, Христос ще ти зададе първия въпрос: "Разреши задачата на милосърдието. Излез на дъската! Сам разрешавай! Много добре. Седни, иди сега прилагай тази задача."- Донася ги. На другиго казва: "Разреши задачата на търпението! Веднага." И той решава. И всеки ученик решава и всичко върви експедитивно.

И учителят каже: "Много добре върви, започни с втория урок."Сега, през тази година, като влезнете, ще решавате задачата на милосърдието. Първа задача, която дават на всинца ви. (Запитват: Може ли да кажа на някому: ти не може да ми си приятел, защото си приятел на неприятеля ми?) - Тогава той не е ученик. Вие решавайте каква е задачата на ученичеството. Да различавате приятелството. Всеки ученик, който добре се учи, той е ваш приятел. А всеки ученик ленивец е ваш неприятел. Всеки ученик, който отговаря прямо на всичките въпроси, е ваш приятел, а който не отговаря, е ваш неприятел. Защото онзи ученик, който не се учи, има един недъг - неговият ум е зает с много други работи. Ако някой ученик каже:

"Аз не мога да живея добър живот." - Защо? Защото неговият ум е зает с други мисли. Ако е зает с любовта, мъдростта, той ще живее. Казват, че "Не може, без да се греши" - неговият ум е зает с други работи. Може да не се греши.

И тъй, на ученика казвам: Всеки ученик, който добре се учи, той ми е приятел, а всеки ученик, който не се учи, той ми е неприятел. Сега, някои неща в Писанието са казани преди хиляди години, то е метод там. Мисля, в Писанието е казано: "Враговете Божии са и наши врагове." Само няколко въпроса ще решаваме през тази година:

Първо - истината в душата; второ - мъдростта в ума; и трето - любовта в сърцето.

Тези са важните, кардинални въпроси, които всеки един ще ги разреши по всичките правила.

Второто нещо, което ще разрешавате, е: свободата в душата, светлина в ума, а чистота в сърцето.

Третото нещо е: плодът в душата, знанието в ума, а силата в сърцето.

Туй е важното, което трябва да ви занимава, а всичко друго е престъпление.

Какво беше времето миналата неделя? - Много облачно. И днес е облачно, значи има подобие.

Сега да направим упражненията.

17 август 1922 г., неделя, 6 ч. В. Търново

* веднага, тутакси изведнъж
* мохамеданско миене преди молитва

1922_08_19 Преображение (Единственото начало)
Издателство "Бяло Братство", 2009г.
КНИГА: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя
Съборни беседи (1922)

ЕДИНСТВЕНОТО НАЧАЛО

Добрата молитва.
Благословен Господ Бог наш (песен).

Формули:
Любовта е свръзка на съвършенството. Да ни привлече Господ с тази връзка.
Да Го познаем, както Той ни познава.
Да принесем всичко Нему в жертва жива, свята и благоугодна.
Да ни съблече Господ от стария живот, да ни облече в новия живот на Любовта, Мъдростта и Истината.
Да чуем Неговия сладък глас, Който носи мир и преизобилен живот на утрудените души.
Бог е Любов и нашата Любов да бъде като Божията Любов.

Ние ще направим един опит за цяла една година, доброволно и по Любов. Той ще бъде следният: ще се задължите абсолютно да се подчините на всичко онова, което Господ ще каже през тази година. През една година доброволно, абсолютно ще се подчините на всичко, каквото ви се каже, без да се изменя Волята Божия в нещо. Който от вас е готов.

Искам един опит да направим, без лъжа. Опита всеки един от вас ще направи вътре в себе си, ще го направи и ще знае, че Бог е вътре в сърцето му, в душата му, в ума и в духа му и наблюдава, претегля всички наши помисли, желания и действия.

Нашият девиз е вече: ние ще служим на Бога! Ние ще служим на този Господ, Който в началото ни е дал живота, в началото на Неговата Любов. Туй начало е сега. То е вечно начало, което няма край, то е всякога начало. Единственото Начало, това е Любовта!

Всички неща, които имат край, това са неща без Любов. Приятелство, което започва и свършва, е приятелство без Любов. Живот, който започва и свършва, е живот без Любов. Работа, която започва и свършва, е работа без Любов. Ние отричаме всички неща, които се свършват.

И тъй, ние ще мислим за Вечното начало. Това начало е Любовта, която

никога не се мени: нито се променя, нито се изменя.

Бог е Любов и тази Любов носи светлина за душата, и в тази светлина зреят всичките плодове на живота.

Сега ние ще коленичим в размишление и всеки един от вас да обмисли готов ли е да направи малкия опит за една година, да извърши абсолютно всичко, каквото Господ изисква от него, и всеки един от вас ще даде обещание, не насила, а по Любов – за една година отсега. Тази година ще има задачи, които всеки един от вас трябва да разреши. Тия задачи ще бъдат дадени съобразно развитието на всеки едного. Няма да питате мога ли, или не мога. През цялата година няма да мислим, а само ще работим, само ще действаме. Ще действаме тъй, както по закона на яденето: когато човек е гладен, не говори, а яде. Ще говориш, когато се наядеш. „Ама кога?“ – Сега ще ядеш. „Кога ще говоря?“ – След като се наядеш. Това е мисълта.

Сега ще коленичим и ще отправим ума си към този Господ на Любовта и ще Му кажем: „Господи, ние сме готови да изпълним Твоята свята воля абсолютно, без никакви изменения. И всичката ни радост ще бъде да Ти служим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкия си дух. Искаме да Те познаем като Любов вътре в нази и вънка от нази. Да бъдеш Ти все и всьо във всичките ни начинания, във всичките ни мисли, желания и действия; да бъдеш Ти начало и край на нашия живот. Началото на всичката Твоя благост и край на всичките наши недоразумения, начало на Истината и край на лъжата, начало на Мъдростта и край на глупостта, начало на силата и край на насилието. Да бъдеш Ти Новото начало, което е без начало и без край! Началото на Новата светлина, на Новия живот, който сега внасяш в душите ни. Ние Те познаваме, както Ти ни познаваш, ние Те любим, както Ти ни любиш. Ние сме едно с Тебе, както Ти си един в изявената тази Светлина. От сега нататък ще царува Твоята Любов в пълнотата на Твоята милост през всичките дни на живота ни. Ние начеваме новия живот. Слез при нас и ние ще дойдем при Тебе. Слез при душите ни, внеси Светлината Си на новия живот. Озари новите ни сърца, които си ни дал. Изпълни умовете ни със Светлината Си, която Си внесъл в духовете ни. Благослови ни и ние ще носим Твоето благословение.“

Туй ще го вземат само онези, които ще дадат обещание. Няма да преписвате, докато не дадете обещание. Ще коленичим, ще се молим и ще решим безвъзвратно, за една година само, а не през целия си живот. Ще опитаме. Ще коленичим в размишление и онова обещание, което ще дадете в сърцето си, ще го направим гласно пред всички. Ще направим

един опит тази година, но опит без двоумение. Ще опитаме Истината и тя ще ни опита. Един Божествен опит ще направим. Като казвам ще коленичим, разбирам, че ще коленичим не с тия колене, ще коленичим с душата си, ще вдигнем ръцете на своя дух и ще призовем Господа. Ще го призовем в Неговата милост и Той ще ни отговори.
Сега у всички, които ме слушате, да не дойде у вас мисълта:"Аз съм млад", „Аз съм стар". Не, млади, стари няма. Има само живи души. Тия души вечно са съществували и вечно ще съществуват, вечно са били и вечно ще бъдат, вечно са се проявявали и вечно ще се проявяват, вечно са се учили и вечно ще учат. Тия души са любени от Бога и сега те ще любят Бога.

Сега ние сме при онзи стих на Писанието, дето се казва: „Ето, хлопам на сърцата ви и ако някой отвори, ще влезна." Сега Господ хлопа на вратата на тия души и която душа отвори, Господ ще влезе и ще започне Новото начало на Любовта. Тогава ще имате такъв изгрев като сегашния (посочва назад и нагоре): изгрева, който ангелите имат сега; изгрева, който праведните имат сега; изгрева, който Христос има сега. Този Изгрев е толкова велик, толкова славен, че на човека наум не е идвало и в сърцето му не е влизало туй, което изгревът носи в себе си. Той е Изгрев на вечното веселие и вечната радост. Тази радост и това веселие се носи като едно леко шумолене в Божествения свят. В това шумолене душите стават, оживяват и възкръсват – и запяват новата песен на живота.

Само едната проявена Божия Любов е Любов и няма друга Любов, проявена като Божията Любов. И тъй, нашият девиз е: Страх отвънка, Любов отвътре; тъмнина отвънка, а светлина отвътре. С Любов и със светлина! Ние сме душите на Любовта и на Светлината.

Сега ще коленичим и ще дадем в себе си онова тържествено обещание за една година. Аз ще ви разправя какво подразбирам под една година. Една година, която няма да ви ограничи. Тази една година ще бъде година само на чистене: да смъкнете всички ваши недъзи от умовете си, от сърцата си, от душите си, от духовете си, от телата си, и след една година ще се намерите обновени.

Сега тайно ще призовем Господа като Любов, като проявена Любов, която няма начало, която няма и край.

Коленичене на дясно коляно в размишление и в същото положение се прочита Отче наш.

На всички онези от вас, които дадохте това тържествено обещание, Христос, изявената Божия Любов, изпраща на всички ви по един лъч от

тази Светлина – поздрав личен на всеки едного от вас, като души. Поздрав! Днес започваме с проявената Любов, а утре сутринта ще започнем с Любовта, която трябва да се осъществи.

Сега ще започнем със своите упражнения. Ще започнем със старите упражнения и ще реализираме новите. Всички ще броите заедно, ще броите ритмично.

Гимнастически упражнения. Малка почивка.

Сега аз ви приветствам от името на всички наши братя, не на ония, които са сега на Земята, а които са в Невидимия свят. В тяхно име ви поздравявам като добре дошли! Те изпращат своите любовни поздрави на всинца ви. Като казвам за тия братя, да не мислите, че те са далече – те присъстват при нас. Само по отношение на нашето съзнание ние сме далече от тях.

Сега първото нещо, което ще почувствате от поздрава на Белите братя тази година, ще бъде, че онези, които вярно изпълнят обещанието, което са дали, ще почувстват в душата си небивал мир, мир, който ще бъде като творческа енергия вътре в душите им, мир на ума, сила на сърцето и на волята. Воля в какво? Воля на Любов ще имате, воля да любите. Човек, който люби, той има воля. Който не люби, няма воля. Само чрез Любовта се проявява силата на човешката воля. И в този акт на волята вие ще почувствате две състояния, две противоположни течения: едното – от периферията към центъра, когато спуснем ръцете си надолу към земята, а другото – от центъра към периферията, когато се издигаме нагоре.

Най-първо ще напуснеш светлото си място при Бога, при ангелите, и ще отидеш при падналите, ще ги повдигнеш и пак ще се качиш при Бога. Това е един акт на Любов. Следователно в акта на Любовта има едно слизане и едно качване. Няма ли ги тези два акта, няма Любов. И онези от вас, които искат да бъдат само щастливи, не разбират закона. Щастлив е онзи, който слиза долу и се окалва. Като се окаляш, няма да гледаш на окаляните си гащи. Като излезеш навън, ще се преоблечеш. Това е вече акт на действие на Любовта. Сега вие търсите само издигането нагоре. Първо е слизането надолу. И слабата ви страна, която аз забелязвам, е, че като накараш някого да слезе, казва: „Аз ще се окалям." Без окалване няма качване, работа не става. Сега като сте с вашите бели дрехи и ви накарам да измажете нещо, няма ли да падне нещо върху им, да се изцапат? – Ще падне. Тия братя с тия чисти дрехи, ако ги накарам да изметат двора, няма ли да се изпрашат? – Ще се изпрашат. Сега ние имаме една положителна философия, абсолютна философия, която ще приложим на опит. Тази

философия е вярна и в най-малките неща. Истината седи в малките неща, не в големите. В тази философия, да кажем, че двама души слизат от горе на долу, за да спасят един паднал брат: слязат и двамата, но единият, вместо да хване падналия брат, хваща другаря си и казва: „Ти обичаш ли ме?“, и започват и двамата да се дърпат. Окалват се и двамата и казват: „Господи, ние тази работа не я разбираме, и двамата се окаляхме.“ Няма какво да се обичат. Обичта не е за тях, а е за падналите. Пита: „Обичаш ли ме?“ Няма какво да се обичате: вие сте излезли от Любовта, имате достатъчно Любов – ще хванете падналия, ще издигнете ръцете си нагоре и като се качите при Бога, тогава ще разберете. В туй е недоразумението.

Вие сега казвате: „Този брат не ме обича, онзи не ме обича.“ Туй е положителна философия. При тия упражнения ще седиш долу, ще размислиш, ще кажеш: „Слязох да помогна, а извършената работа – плода, го вземам и го занасям горе.“ Направете този опит. Седиш, недоволен си: слез още по-надолу. Недоволен си, нали? Изгубил си хиляда лева. Аз ще ви дам един цяр: хиляда лева си изгубил и се тревожиш, но имаш хиляда лева в касата си – раздай ги на бедните, нищо да не ти остане, и ще изчезне всичката ти тревога. Докато човек не изгуби всичко, Бог нищо не му дава. Изгубиш хиляда лева, раздай и другите: и без пари може. Този опит ще направи онзи, който е дал обещание. Онзи, който не е дал обещание, да не го прави. Като го направи, ще види верността на закона, защото ние мислим, че нещата, които притежаваме, са наши: не, нашите неща са скрити в Бога, нашето щастие лежи в Бога, нашето богатство е Той – Мъдростта, Истината, всичко е Той. В Него живеем и се движим. В какво? Движим се във всички тия добродетели, които сега бликат в цялото човечество по един или по друг начин. И тъй, аз ви казвам сега: да бъде благословен нашият Господ, Той е бил и ще бъде през всичките векове. Нашият живот е Негов живот, нашите мисли са Негови мисли, нашата Любов е Негова Любов, нашата воля е Негова воля. Да бъде благословен Господ Бог сега и всякога за през всичките векове. Да се слави Името на Сина Божий, Сина на Любовта, Който изявява нашия Баща, нашия Отец, Който е начало на всяко благо.

Моето благословение на всички ви.

Сега със закуска или без закуска? Какво ще решите? Туй, което решите, то е желанието на Духа. *Всички решават: без закуска.* Казано и свършено – без закуска. Ще се приготвим за една усилена работа. На обед няма да ядете много, ще останете малко гладни. Ще има упражнения и за децата, ще бъдем всинца заняти. Ще направим доста опити. Като започнете опитите отсега, през цялата година ще имате опити. И мисля, че до идущата година ще останете доволни. Сега, братя и сестри, ще се приготвите за

ходене. Е, как разбирате вие, сестри, с белите ли дрехи ще отидете? Питам всички братя: как ще кажете? Забелязвам един вътрешен страх, едно вътрешно обществено мнение.

Реплика: С белите дрехи.

Това е пак обществено мнение.

Въпросът можем да приложим по принцип. Сега, ако ви е срам от общественото мнение, ще идете с белите дрехи. Пък ако имате Любов в душата си, ще съблечете белите дрехи и ще облечете обикновените. Ако имате страх – с белите си дрехи; ако имате Любов – с обикновените си дрехи. Ако имате страх, идете с белите дрехи и страхът ще изчезне. Ще постъпите по закона на свободата. Най-първо вие ще направите, каквото знаете, а после аз ще коригирам работата.

Реплика: Каквото Вие кажете.

Е, тогава всички, които искат да имат Любов, нека останат с белите си дрехи; които не са готови за тази Любов, да си облекат обикновените дрехи.

Формула: Благодарим Ти, Господи, за великото благо, което си ни дал. Ти си нашата проявена Любов.

С ръце, вдигнати нагоре в полегато положение, изпяхме песента Благославяй, душе моя, Господа (един път).
С ръце, поставени на гърдите (втори път).
С ръце, изопнати напред (трети път).
С ръце, поставени на темето (четвърти път).
Коленичили на дясното коляно и с ръце, поставени на коленете (пети път).
Изправени, с ръце, превити върху раменете (шести път).
С ръцете в хоризонтално положение с дланите нагоре (седми път).
В същото положение с дланите надолу (осми път).
Ръцете на тила (девети път).
Снемане на ръцете отпред надолу (десети път).

Гимнастически упражнения
1. Старите упражнения.
2. Новите упражнения (шест).

I. а) Издигане на ръцете отстрани над главата с допрени пръсти.
б) Десният крак напред.

в) Приклякване и сваляне на ръцете покрай тялото надолу и допиране до пръстите на краката.
г) Изправяне на тялото и движение на ръцете напред в полукръг до над главата.
Левият крак напред.
Точките в и г се повтарят.
Десният крак напред.
Точките в и г се повтарят.
Десният крак назад.
Точките в и г се повтарят.
Левият крак назад.
Точките в и г се повтарят.
Десният крак назад.
Точките в и г се повтарят.
Десният крак при левия.
Ръцете се свалят покрай тялото надолу.

II. а) Издигане на ръцете отстрани нагоре над главата с допрени пръсти.
б) Десният крак напред.
в) Навеждане на тялото с ръцете напред и приклякване до опиране на ръцете до пръстите на краката.
г) Изправяне и движение на ръцете покрай тялото до над главата.
Левият крак напред.
Точките в и г се повтарят.
Десният крак напред.
Точките в и г се повтарят.
Десният крак назад.
Точките в и г се повтарят.
Левият крак назад.
Точките в и г се повтарят.
Десният крак назад.
Точките в и г се повтарят.
Десният крак при левия.
Ръцете се свалят покрай тялото надолу.

III. а) Дясната ръка описва полукръг, назад и нагоре до отвесно положение с дланта напред.
б) Десният крак напред.
в) Приклякване на лявото коляно и поставяне на дясната ръка върху дясното коляно.
г) Изправяне на тялото.
д) Лявата ръка описва полукръг назад, нагоре до отвесно положение с дланта напред.

е) Левият крак напред.
ж) Приклякване на дясното коляно и поставяне на лявата ръка на лявото коляно.
з) Изправяне на тялото.
Точките а, б, в, г се повтарят.
Лявата ръка описва полукръг (виж точка д).
Десният крак назад.
Точки ж и з се повтарят.
Точка а се повтаря.
Левият крак назад.
Точки в и г се повтарят.
Точка д се повтаря.
Десният крак назад.
Точки ж и з се повтарят.
Прибиране на десния крак при левия.

IV. а) Двете ръце се изнасят надясно успоредно (на височината на раменете).
б) Десният крак напред.
в) Коситба наляво, приклякване на лявото коляно, изправяне на тялото, при което ръцете заемат успоредно положение наляво (на височина на раменете).
г) Левият крак напред.
д) Коситба надясно, приклякване на дясното коляно, изправяне на тялото, ръцете в положение на точка а.
Точка б се повтаря.
Точка в се повтаря.
е) Десният крак назад.
Точка д се повтаря.
ж) Левият крак назад.
Точка в се повтаря.
Точка е се повтаря.
Точка д се повтаря.
з) Прибиране на десния крак при левия.
и) Ръцете се изнасят напред хоризонтално.
к) Ръцете се разтварят хоризонтално на дължината на раменете.
л) Сваляне на ръцете.
V. а) Изнасяне на ръцете настрани, прегъване и слагане на пръстите върху раменете.
б) Десният крак напред, без да се слага на земята.
в) Движение на същия крак наляво.
г) Движение на същия крак надясно.
д) Движение наляво.

е) Движение надясно.
ж) Движение наляво.
з) Десният крак напред, допрян на земята.
и) Приклякване на лявото коляно.
к) Изправяне на тялото.
л) Левият крак напред, без да се слага на земята.
м) Движение на същия крак надясно, наляво, последователно по три пъти.
н) Левият крак напред, допрян до земята.
о) Приклякване на дясното коляно.
п) Изправяне на тялото.
Точки б, в, г, д, е, ж, и, к, л се повтарят.
р) Десният крак назад, без допиране до земята.
Точки в, г, д, е, ж се повтарят.
с) Десният крак назад, допрян до земята.
т) Приклякване на дясното коляно.
у) Изправяне на тялото.
ф) Левият крак назад, без допиране до земята.
Точки г, д, е, ж, г се повтарят.
х) Левият крак назад, допрян до земята.
Точки и, к се повтарят.
Точки р, в, г, д, е, ж, с, т, у се повтарят.
ц) Прибиране на десния крак при левия.
ч) Поставяне на ръцете настрани (на дължина на раменете).
ш) Сваляне на ръцете надолу.
VI. а) Ръцете назад и нагоре в полукръг до отвесно положение.
б) Десният крак напред.
в) Приклякване на лявото коляно и снемане на ръцете напред в хоризонтално положение.
г) Прибиране на ръцете назад и поставяне на дланите отстрани на гърдите и едновременно с това вдишване.
д) Изнасяне на ръцете напред хоризонтално и издишване през устата (във вид на струя).
Точки г, д се изпълняват по шест пъти.
е) Разтваряне на ръцете настрани хоризонтално.
ж) Поставяне на ръцете с дланите навътре пред устата с допрени пръсти и вдишване.
з) Обръщане на дланите навън, разтваряне на ръцете настрани и издишване леко, тихо.
Точки ж, з се изпълняват по шест пъти.
и) Изправяне на тялото.
к) Прибиране на десния крак при левия.
л) Сваляне на ръцете надолу.
Забележка: При изпълнението на всяка точка от упражнението се брои до

шест.

19 август, събота, Преображение Господне, 5 ч.

1922_08_19 Новият живот
Издателство "Бяло Братство", 2009г.
КНИГА: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя
Съборни беседи (1922)

НОВИЯТ ЖИВОТ

Най-важното в този свят, това е животът. Имайте добрината да ме изслушате.

Моето Учение не е на теория и диспут, то е основано на строго научен опит. Аз съм подложил всички, и най-малките детайли на туй учение, на опит, на строг опит. Ние сме готови да изправим всичките му погрешки. Всяко учение, което се прилага в материалния живот, не може да се приложи тъй идеално, но има начини, има методи за туй прилагане. Там, дето методите се окажат погрешни, ще ги изменим, но принципите си остават винаги едни и същи.

Сега ще определя какво подразбирам под нов живот и какво – под стар живот.

Под Нов живот разбирам съзнателния, разумния живот, дето законите се прилагат съзнателно, с еднаква справедливост спрямо всички, за да се добият отлични резултати; а под стар живот подразбирам живот, дето прилагането на законите не е дало добри резултати. Питам ви сега: от осем хиляди години като живеем, сегашният живот какви резултати е дал? Цялата Земя е покрита с гробища, цялата Земя е покрита с развалени градове и всички народи днес боледуват. Туй е един факт. Защо? Ние трябва да знаем дълбоките причини – защото ние сме се отклонили от онзи естествен път на правилно разбиране. Следователно Новият живот встъпва не да борави със старите методи, със старите похвати – Новият живот има нови методи.

Може някои да ни възразят, че принципите са същите. Да, Любовта на малкото дете се различава от Любовта на възрастния, от Любовта на майката. Тя по същество, по качество е една и съща, но по изражение, по интензивност не е една и съща. Малкото дете може да плаче за нищожни работи, когато възрастната жена може прекрасно да се усмихне. Сега ние, съвременните хора, имаме малки куклички и мислим, че като се развалят те, светът ще пропадне. Онези, които са по-напреднали, се усмихват на това. Новият живот изисква нови форми. Този разумен живот трябва да се обуслови. Аз направих следния опит на Мусала: изведох на Мусала сто и четири души, като се започне от 18-годишни юноши до 70-годишни хора,

имаше и една сестра на около 7-годишна възраст, на височина 3000 м, без да се разболее някой – всички се върнаха здрави и на другия ден усещаха енергия и подем в своята мисъл. Сега, като ви казвам това, как ви се вижда, 70-годишна жена може ли да се качи на такава височина? Сто и четири души се качиха горе, без да се разболее някой. Ще кажете: „Тук някоя магия има.“ Няма никаква магия. Тук се спазва един естествен закон на туризма. Трябва да се вземат всички съображения, за да се избегнат заболяванията. Сега съвременният живот е едно движение. Ако вземем всички предохранителни мерки, много малко боледувания ще има.

Сега аз говоря само за учениците на Бялото Братство, които подлагат всичко на строг научен опит. Ние не спорим. Ако иска някой да спори, нашият живот е, който дава отговора. Не е мястото тук, в това читалище, дето ще се реши въпросът кой е правият живот. Ако вие живеете по-добре от мене, вие сте решили въпроса, а ако аз живея по-добре от вас, аз съм решил въпроса.
Честният търговец решава въпроса със своя честен живот, честният свещеник решава въпроса със своя честен живот, честният владика, честният съдия, честният учител решават въпроса със своя честен живот. И обратното е вярно. Това е факт. Най-ученият учител да е, баща му и майка му може да са много благородни, но ако неговият живот не е честен, той ще реши въпроса. И в живота това е вярно: онзи човек, който се храни с най-добрата, с най-здравословната храна, той ще успее. Онзи, който пие само чиста, бистра вода, каквато Природата е създала, той ще успее. Онзи, който живее в здравословни жилища, с изобилна светлина, той ще успее. Следователно и ние на нашите умове трябва да направим широки прозорци. Тази идея не излиза само от България – днес има сто хиляди души учени, които се занимават с разрешението на този въпрос. И какво е казал един английски държавник на духовенството сега? Той е казал: „Вие трябва да убедите света в бъдеще да не се бие, а ако това не направите, Европа е загубена.“

Какво е предназначението на духовенството в съвременния свят? Предназначението на цялото духовенство от всички религии, а не само на християнството, беше да спре войната. Тия духовници трябва да са справедливи и да знаят, че войната не е потребна. Те трябваше да вземат страната на Истината, а те се присъединиха към страната на обратния лагер. Питам тогава: в какво се състои тяхната религия? Разбирам един военен да каже: „Аз съм военен, със силата на ножа, на оръжието решавам въпросите“, а един свещеник, който говори за Любов и препоръчва нож, това не разбирам. Ние трябва да се отличаваме. Следователно този държавник казва на духовенството така: „Вие трябва да убедите съвременното общество, да наложите вашето влияние, за да престанат

войните. Не убедите ли обществото, Европа е изгубена.“ Туй го казва един практичен английски ум. Туй не е упрек. Аз, когато говоря за духовенството, не разбирам нашето духовенство. Аз казвам: принципно трябва да разрешим въпроса – или със сила, или с Любов. Няма по-велика сила от Любовта. Най-великата сила, която действа, това е Любовта. Това са опити, които сега прилагаме. И аз съм готов с всички ония, които не поддържат моето учение, на следния опит: за една, две, три или четири години да приложим принципите, които аз проповядвам. Ще създадем училища, ще вземем най-развалените типове от децата и аз ще ги възпитавам сам според тия принципи, които проповядвам. И от другата страна, другите приятели нека приложат идеите си, и онази система, която даде най-добрите резултати, нея ще приемем. Като говоря така, аз не подразбирам другата крайност, в която отиват някои – че религията не е потребна. Религията, като един вътрешен принцип, е потребност за душата, но формално тя трябва да се измени. Онези, които не вярват в никаква религия, казват, че религията подразбира по-нисша култура. Аз давам следното свое възражение: ако действително религията говори за една по-нисша култура, тогава животните, у които няма религия, би трябвало да стоят по-високо от хората, а това не е така. Нашата съвременна религия е изопачена. Нека признаем факта, че ако дойде един благочестив човек в някоя българска църква – това не е за упрек – ще намери ли той в нея ред и порядък? От небето ли ще капне този ред и порядък? Той ще излезе от нас. Свещеникът и всички богомолци трябва да подемат да служат от Любов на един велик принцип.

Сега за нашето учение някои казват: „Вие сте сектанти.“ – Не, ние не сме сектанти, и ще кажа защо не сме. Ние отричаме съвършено целия съвременен живот и неговите методи и поддържаме новия. Следователно онези, които поддържат стария живот, те са сектанти. В нас всичко е ново: нашите разбирания, нашият морал е нов. Ние проповядваме учението, че човек, който има съзнание, като види една мравка, трябва да Ѝ направи път. И ако един човек има такова съзнание, че може да направи път на една мравя, ако неговото съзнание е толкова будно, той може да направи велики работи в този свят. А сега казваме: „Какво, не съм убил никого, аз съм честен и почтен човек.“ – Да, честни, почтени, но всички умираме. Я ми кажете: кой дом е този, в който днес царува Любовта? Тук духовниците искат да спорят с мене. Няма какво да спорят с мене. Били ли сте в София? Онези хиляди хора, които ходят там по кръчмите – какво ще правите с тях? Онова младо поколение, което бяга от църквите – какво ще правите с него? Ще кажете: „Те са безбожници.“ – Не са безбожници. В тях има един копнеж за нови идеи и аз споделям техните мисли. Може да има в тях някои крайности, които обаче не ги споделям. Копнеж има в младото поколение, то може да се учи, в него има самопожертване, то е подвижно,

експедитивно, а старите седят, философстват. Една българска пословица казва: „Докато мъдрите се намъдруват, лудите се наиграват.“

Този нов живот ще се изрази в нови форми: в този нов живот неврастения няма да има, ревматизъм няма да има, хора с болни стомаси няма да има, глухота, слепота няма да има, със счупени крака хора няма да има, а той ще бъде живот на пълна хармония. Туй може да го създадем на опит, да го приложим на опит. И трябва да чакате – тъй не може, за една година само. За да може да се изкара такова поколение, на мене ми трябват поне двадесет години още. Ако опитите са прави и дадат резултати, тогава вие ще трябва да приемете този принцип на Природата. Това не са неща, които са създадени изкуствено. Аз в София правих други опити. Извеждам повече от двеста души на Витоша, в най-големия сняг, и се качваме на 1500-1600 м височина. През целия ден прекарваме на снега и никой не се разболява. Направихме един, два, три опита: искам да покажа на тия ученици, че в Природата има известни закони, които трябва да се знаят. Мога да ви ги кажа и на вас, но ще ми дадете честна дума, че няма да злоупотребите. Честен човек, казват, бил клисарят, а парите от църквата липсвали! Честен човек ли? Парите трябва да бъдат на място. Според мене касите ви трябва да бъдат отворени и като минава човек покрай тях, да не се съблазнява. И казваме, че нови хора сме. Като дойде някой да ви иска пари назаем, казвате: „Господине, аз те зная, ти си честен, но ще намериш двама гаранти.“ Да, честен човек си, и така всеки ти дава пари. Къде е тая честност, къде е честният човек? Казвам: приятелю, аз ти давам десет хиляди лева без всякаква гаранция и ти след един, два или три месеца, като дойдеш да ги донесеш, аз да съм ги забравил, а ти – не. Това е честен човек! Питам: вие сега тази култура ли защитавате? Всички съдилища са пълни с такива дела. Знаете ли къде отива съвременното общество? Знаете ли след една година какво ще се случи на Земята? Ще кажете: „Ние не знаем, но Господ знае; ако Господ е определил…“ Той, като е направил човека, е казал: „Слушай, на тази кола до хиляда килограма най-много можеш да туриш, а повече – не, защото ще се счупи.“ Когато Господ е направил нашия живот, Той е казал до колко килограма може да издържи. Ако ние натоварим този живот с излишни неща, няма ли да стане с тая кола някоя катастрофа? – Ще стане.

Аз съм ваш приятел, искам да ви покажа начин как да живеете. Какво ме интересува друго? Нима мислите, че ще спечеля нещо? Откак съм в България, няма друг човек, против когото да са се казали толкова скверни работи! И още много епитети може да ми кажете, но това ни най-малко не ме смущава, защото аз съм един голям извор, който постоянно се чисти. Няма помия в този свят, която да може да ме опетни, защото зная начин как да се чистя. Да не мислите, че аз съм слаб, че не мога да се защитавам.

Мога, но не с оръжие. Аз казвам: имам други сили, съзнателни сили, с които мога да работя и да се защитавам. С мене има други хора, които могат да ми помагат: не само в България, но и в целия свят. В целия свят има мрежа от такива разумни хора, които турят всичко в ред и порядък. Те са и в Англия, и в Русия, и в Австралия, те са обсебили света. И вие, българите, мислите сега, че като се опълчите, ще ги победите. Не, не, те ще ви пометат! Сега тия хора там, в Европа, ви налагат контрибуция. Чудите се как да изплащате данъците. Роби ще станете! Животът се влошава. Българският лев колко спада? Един американски долар струва 150-160 лева. Е, какво ви очаква сега? Казвате, че моето учение разваляло България. Е, хубаво, аз ще ви приведа следното: от хиляда и петстотин години насам българите са направили сто и петдесет войни. Питам: за тия падения и нещастия на България аз ли съм виноват? Едно време, казвате, дошли богомилите. Но защо да не се признае факта, че богомилите бяха едни от най-благородните, най-добрите хора? Може да е имало и лоши хора между тях, но, както ги аз зная в онова време, както ги проверявам, между тях имаше добри хора. Не казвам, че и в съвременното духовенство няма добри хора. Има, но тия добри хора в духовенството са малцинство. Ние сме готови да признаем този факт, тъй както си е. Нека се изнесат фактите. Ние не сме за онзи външен морал, ние сме за онова единство вътре в душата. Ние не сме за това да започнем добре, а да свършим зле, а сме от ония, които започват зле, а свършват добре. Ако някой човек си е счупил крака, ние можем да му направим най-добрата операция, да му намерим най-добрия хирург. Някой заболее от инфекциозна болест – ние желаем да дойде най-вещият лекар, който разбира законите, той да го лекува. А сега колкото лекари, толкова лекарства: все опити правят. Онзи, вещият адвокат, всичко е предвидил, добре разбира делото си, а който не го разбира, като го изгуби, извинява се и казва: „Аз предвидих всичко, употребих всички, всички усилия.“ Адвокатът знае ще спечели ли делото, или не. В Америка имало един адвокат, който вземал да защитава само честни дела и всякога печелел. Когато дохождали с други дела при него, той казвал: „Извинете, аз такива дела не защитавам.“ Ако ние всички сме така честни и почтени, че да защитаваме само честните си дела!...

Сега някои от вас искат да ме оборят. Че с какво ще ме оборите? Моето учение е тъй необходимо за вас, както светлината. Ако можете да живеете без нея, да, но не можете; вие ще умрете без моето учение, тъй както умират без светлина и без вода. Учението, което проповядвам, е Учение на Новия живот, в него няма смърт. В туй учение ние положително знаем има ли живот зад гроба, или не. Ще каже някой: „Как?“ Елате при нас и ще видите, ще ви кажем всички методи. Изведнъж не може, но ще влезете да учите, както при един учител, който преподава математика, както при един художник, който преподава художество. Може ли някой, който не е

рисувал, да вземе четката и да рисува нещо като Рафаел, или друг да напише нещо като Бетховен? Той трябва да носи в себе си една дарба, един заложен талант, който да може да се развие. Аз се занимавам и с млади, и със стари. Аз искам да ви дам само методите и начините как да се развие онова, което е заложено в българския народ. Тия методи ги показвам на младите и те учат. Някои казват: „Хипнотизиране е това." Знаете ли какво състояние е това? Хипнотизмът приспива всички способности и остава само една способност да действа, като че ли се гледа само през един мазгал. Туй е хипнотическо състояние, а нашето учение е Учение на Бялото Братство, според което всички способности и сили у човека трябва да се събудят във всичката своя интензивност. Човек трябва да бъде буден във всяко отношение, във всяко положение. Той трябва да бъде честен пред себе си, да констатира фактите, тъй както са, защото има факти, които са верни по форма, а не и по съдържание; има факти, които са верни по съдържание, а не и по смисъл. Но това са философски въпроси.

Сега този, новия живот, вие го търсите. Аз бих желал да намеря някой от вас щастлив, здрав човек. Но още не съм намерил такъв човек. Ако има такъв човек, нека се яви пред мене, аз ще запиша името му и ще отбележа, че той е един изключителен случай в света. Туй ще ми даде повод да проуча нещата, защо е здрав, да проуча резултатите във всяко отношение. Като видя здрав човек, ще кажа как е живял. Като видя болен – също. Аз уча сега тия неща. Ние проучваме нещата и в едно, и в друго отношение.

Сега този, новият живот, е вътрешен, той е индивидуален най-първо. Той е живот, който започва с най-малките величини. Най-малките величини в света господстват над другите величини. Какво може да извърши една такава величина, това само един математик може да ви го разправи. Вземете например, всички искате да бъдете богати, силни, да оправите света. Представете си, че ви срещне един човек и ви дава само едно житно зрънце, като ви казва: „Посейте туй зрънце!" Ако сте човек, завършил висше образование, ще кажете: „Нима съм толкова глупав да се занимавам с туй житно зрънце?" – Не, в него се крие такава енергия, каквато човек не подозира. Ако туй житно зрънце се посее, за една година ще даде десет, после сто зрънца, а за десет години ще посееш цялата Земя с него. Сега ние, съвременните хора, избягваме малките неща, искаме изведнъж да оправим света. Светът ще се оправи само с житното зърно. Знаете ли какво значи житното зърно? То е онзи икономически въпрос, който поддържат всички хора, всички работници. На всички хора трябва да се даде здравословна храна, на всички хора трябва да се дадат здравословни жилища. Не казвам, че едни са прави, а други – не, но едните отлагат, а другите прилагат. А ние, хората на Новия живот, бързаме сега да приложим Доброто в света, и след като го приложим, искаме да се даде на

света по-широк простор.

Туй Учение може да го опитате. Сега питам: вие сте българи, каква е задачата на българския народ? Онези, които сте националисти, какво искате за българите? Искате да имате голяма земя. Българите никога няма да имат такава широка земя както англичаните. Знаете ли в какво положение ще се намерите? Едно време, когато Господ решил да даде всички благословения в света, пратил един ангел да занесе тия добрини с пакети в голяма торба. Този ангел не прегледал как били наредени тия пакети, замислил се нещо и пакетите един по един изпопадали по пътя. Той видял, че в торбата останал само един пакет: всички изпадали – направил една погрешка. Изпопадалите пакети били разграбени. Ангелът се замислил: „Какъв отговор ще дам сега пред Бога?“ В това време дохожда един поет и го запитва: „Няма ли нещо за мене?“ – „Има един пакет останал – отговорил ангелът, – но той е вярата: тя не е за Земята, а за Небето, затова ти Горе ще отидеш, да си почиваш.“ Питам тогава хората какво искат? Опитахте яденето, опитахте пиенето, спането, науката, но пак ви липсва нещо. Спорите, но за какво спорите: дали има Господ, или не; къде е Господ, как ще го намерим; що е Господ. Господ – това е Любовта. Този Господ, Любовта на Когото говори в сърцата на всичките хора – на този Господ трябва да знаем езика Му. Той говори и в брата, и в сестрата, Той говори и в майката, и в бащата. А когато говори Той, ние можем да се споразумеем. И ние Го търсим на Небето, но този Господ в своето проявление е Любов. Може ли да Го приемем? Но вие ще кажете: „Какво нещо е Любовта?“ Любовта ето какво дава, аз ще ви определя: Любовта внася Истина в душата, Светлина в ума и Чистота в сърцето. Тогава Истината ражда свобода в душата, светлината – знание в ума, а чистотата внася сила в сърцето. Следователно, ако тази Любов дойде вътре в нас, трябва да роди тези три неща.

Аз съм готов на всеки един православен брат да му кажа: аз не спадам към никоя църква, към никакъв народ, защото не съм от Земята. „А от где си?“ – пита ме един. От Слънцето ида и отивам към него, отговорих му аз. Като казвам Слънцето, разбирам онзи разумен, възвишен живот. В мене всяка мисъл, всяко желание е претеглено. Аз не искам да лъжа никого. За мене е най-голям позор това, да излъжа някого. В бъдеще не искам да страдат хората на моето Учение заради мене. Искам тия хора, като приложат моите методи, да се ползват. Аз съм се ползвал, и вие да се ползвате. Двадесет години аз правя опити и още ги продължавам. Някои казват: „Нека се изкажем.“ Искат като на един събор, догматически да решим въпроса. Тия неща не стават изведнъж. Туй може да го направи някой друг, но аз не се занимавам с това, защото нашето учение почива на опит, като в една лаборатория: трябва да се работи, опити да се правят, да се

коригира.

Сега аз се обръщам към учениците, обръщам се и към вас, братя ви наричам – но не за да ви привлека, не ми е целта това – и казвам: излезте от вашите дупки, изложете се на тази светлина, която иде от Природата – този Бог на Любовта, допуснете тази Светлина да проникне вътре във вас! Допуснете я да проникне, направете един малък опит. Ще кажете: „Какво може да направи светлината?“ Много работи може да направи. Ще ви приведа един факт между многото други факти и той е следният: имаше едно момиченце в Княжево, което във времето на сраженията, на недоразуменията, които имаха българите през 1918 г., пострада, като в ръката му беше попаднало едно парче от шрапнел. Лекарите му направиха пет-шест операции, но не можаха да извадят шрапнела и най-после решиха да му отрежат ръката. Идват домашните му при мене и ме питат: „Какво да правим?“ Понеже зная какъв е ефектът на слънчевите лъчи върху желязото, казвам: „Нека излага ръката си няколко месеца на слънце по три-четири часа на ден.“ И наистина, един ден, след три-четири месеца последователно излагане, желязното парче от шрапнела се показа навън, падна и детето се освободи. Туй дете оздравя, това може да го проверите. Слънцето произвежда електричество и магнетизъм и с това постепенно прави най-добрата операция. Ако бяха казали това на лекарите, те нямаше да повярват. Защо да не се оставим на Слънцето да направи най-хубавата операция и да ни излекува; защо да не се оставим на Любовта да се прояви? А сега ще пишем закони: да не крадеш, да не лъжеш. С такъв отрицателен морал аз не се занимавам, а казвам: ще любиш, ще обичаш Истината, ще бъдеш мъдър, ще бъдеш добродетелен, справедлив, щедър, снизходителен. Ще се самопожертваш за другите. Туй препоръчваме ние: не какво не трябва да правим, а какво трябва да правим. И като казвам как да любиш, имаме начин за Любов. Ще ви приведа един окултен разказ. Един вълк се явява при овцете и им казва: „Ние се реформирахме вече и можем да живеем с вас по братски. Ние с вас ще се примирим. В нашето съзнание туй се реши. Решихме и свършихме. И аз съм един делегат от вълците и отсега нататък заедно ще живеем.“ По едно време той се влюбил в една млада овца и Ѝ казва: „Аз съм силен, имам опитности в живота, с мене ще живееш добре, мога да се боря, ще те защитавам.“ И тръгва тази млада овца след него. Един ден добре живели, минали два, три дни – добре. На четвъртия ден той огладнял и казва: „Аз трябва да те изям, за да живея.“

И вашият морал сега издържа изпит само за три-четири дни. Дойде ли четвъртият ден, казвате: „Ние ще ви изядем.“ – Е, какъв е този морал? Всички казват: „Ние не трябва да бъдем овце.“ – Не, като овцете ще бъдем, защото всичко, което носим, все овцете са го дали. Благодарение на тях ние

имаме и мляко, и сиренце, и вълна. Да, като овцете ще бъдем – разумни овце. И аз бих желал такива овце да бъдем – да служим на закона на самопожертването. Не мислете, че овцете не са умни. Колко са те по-умни от нас! А ние за много умни се мислим, за културни хора се мислим! Нека признаем този факт. Аз уважавам ония волове, които орат на нивата. Те са свещени волове, те орат на нивата, а господарят им ги бие в дама: те пъшкат, но се покоряват, седят покорно. Герои са те! А вие казвате: „Той е вол, може да издържа тия страдания." Но благодарение на тия волове ние живеем. Тогава де е нашата култура? Вие, които се мислите за културни хора, знаете ли колко милиона волове, овце, кокошки, патици са станали жертва за нас? Един богат търговец в София подарил за нещо десет хиляди лева и пишат името му във вестниците, а една овца, която дава живота си, стои много по-високо от тоя богат човек, разбирате ли? Това е морал, това е благородство! Онзи свещеник ще отиде да прочете една молитва на главата на някой болен и ще кажат: „Много хубаво направи." – Нищо не си направил. Ти пожертва ли вълната си, живота си като онази овца?

Христос не дойде да създаде духовенство в света. Той дойде да създаде служители на човечеството: да служат по Любов на Бога. Те трябва да бъдат образец на Любовта, на честния живот. Аз съм готов със съвременното духовенство, с нашите братя, владици и свещеници, да разменя мисли. Ще се качим с тях на Мусала, аз ще ги поканя на една братска разходка – от всички ще има: дякони, свещеници, архимандрити. Ще излезем на Мусала, първо ще отидем към Бистрица, ще вървим полека, ще си говорим по братски, после ще минем по долината на Марица, през Рилската пустиня, ще вземем южния край и като се качим горе на Мусала, там, на три хиляди метра височина, ще обмислим и ще решим въпроса какво да бъде православното духовенство. Този въпрос само на Мусала ще можем да го разрешим, а не тук долу, в Търново. На Мусала съм готов братски да се разговарям с тях, няма да им се смея. Ще има кажа: „Братко, само тук, на тоя чист въздух, колкото сме по-близо до Бога, толкова по-добре ще може да разсъждаваме здраво, смислено по тия въпроси, за Бога." Ще кажете: „Той иска да излага владиците." Аз ли ги излагам? Те сами са се изложили. Ако те не живеят добър, честен живот, те са се изложили. Ако аз не живея добър, честен живот, сам съм се изложил. Няма нищо скрито-покрито. Всяка болест в света ще се прояви по какъвто и да е начин. Всички болести в света не са ли израз на онази морална поквара, която съществува вътре в човешкия организъм? Лекарите не могат да насмогнат на тия болести, но не е там въпросът. Между нашите приятели има много, които са приели начина на лекуването на Природата. С топла вода и картошки се лекуват. Един наш приятел беше болен, взел рициново масло, не му действа. Слушай, казвам му, за половин час ще изпиеш пет-шест чаши топла вода. И наистина, след няколко часа настъпи

реакция. Тук е сега този приятел. Ще употребим тоя метод. Един лекар най-първо трябва да даде очистително на болния и после да му даде лекарство. Ако даде лекарството преди очистителното, туй лекарство не е ефикасно, не действа.

Аз правя аналогия. В съвременното общество има много недъзи. Как ще приложим туй лекарство на Любовта? И то с доза се дава. Да не мислите, че тази Любов всички хора еднакво могат да я разбират? Не, Любовта е една сила, тя се проявява във физическия свят по един начин, в умствения – по друг начин, в духовния – по трети начин. Има си закони. Някои казват: „Кажи ни как!“ Преди години, когато правих френологическите си изследвания – измервах черепите на българите – дойде един студент, каза ми: „Господин Дънов, искам да зная на какво се основават тия ваши наблюдения и изследвания?“ Казвам му: „Трябват най-малко единадесет години, за да научиш това.“ – „Е, не може ли сега? Искам да ги приложа в практическия си живот, да се ползвам.“ – „Не, сега не може, като изуча всички тия данни, тогава ще изнеса пред света нещо завършено.“ А сега това, което имам, то са откъслечни данни, има неща, които липсват. Това обаче ни най-малко не показва, че учението не е вярно. Я вижте онези хора, които имат дългнести лица, очи черни, живи, не са ли активни? Защо? Черният дроб у тях има преимущество. Той е развит, като динамическа сила. Вземете онези хора, които имат валчести лица, като Месечина – в тях стомахът е развит, те обичат да си похапнат, да си попийнат и като ядат, от тях по-добри хора няма, и казват: „Тъй разбираме света. Господ го е създал да ядем и да пием.“ Има други хора, които са интелектуални – те се занимават с отвлечени въпроси и затуй тяхното лице се различава. Значи Природата си е турила отпечатък. Тя си има свой език, свои закони. Когато някой път аз загатвам, че човек може да чете по канарите, както геолозите четат по клоните, по растенията, това значи, че има други начини за изучаване на Природата, само че трябват големи наблюдения. Ние можем да изучаваме кои са причините, които са тикнали българите в туй безизходно положение. Това е един резултат не от една-две години, а отпреди две хиляди години. Оттогава е станало това.

Следователно сега се завършва един цикъл и българите се намират в началото на пътя, отдето са направили отклонението, и пак ще дойдат да хванат правия път. Как да хванат тоя прав път? Тоя прав път е път на онази съзнателна Любов, в която Мъдростта трябва да владее законите. Майката трябва да знае как да отглежда своето дете; учителят трябва да знае как да възпитава своите ученици; свещеникът трябва да знае как да служи на своите пасоми; съдията трябва да знае как да решава своите дела. Трябват методи, за да се изправи животът. Преди всичко ние трябва да имаме един честен и почтен живот, защото, вън от това, никой не се е родил нито

свещеник, нито учител, нито съдия. Ние се раждаме разумни същества, като хора, които трябва съзнателно да работят. А при сегашната култура аз ви казвам: ако и занапред живеете според нея, добро бъдеще не ви очаква. Туй не казвам само аз, тъй се произнасят всички учени хора в Европа, няма да цитирам техните имена. Съвременната култура е осъдена на смърт, ако тя не се видоизмени в своя път. Ако духовенството не се пробуди, да съзнае своите грехове; ако учителите не се научат да прилагат правилно законите на възпитанието, ако управниците не изменят законите на управлението, да съзнаят, че са правили грехове – никакво бъдеще не ви очаква. Покаяние, покаяние трябва! Всички трябва да се покаят, но не с вретище на главата, а да признаем, че фактите, които нашите деди са турили, не са в съгласие със законите на Природата, и да ги отменим.

Туй изисква Новият живот. Този нов живот – и той си има свои физиологически проявления. Има вече нови хора, типове от новото поколение, които са се родили в Америка. Хора на новото поколение има и във Франция, Германия, Англия, но най-вече ги има в Америка. Физиологически тия хора се отличават от другите. Сега нямам време да ви обяснявам това. Има съчинения, в бъдеще може да се пише за новите типове.

Ние идем в Търново, за да създадем на търновци една благоприятна атмосфера. Защо съм избрал Търново? Аз съм го избрал като един център, дето земните влияния на България се срещат и може да се подобри здравословното състояние на българите. Целта ми не е да се увеличат моите съмишленици, а да могат мозъците на българите да станат нормални, да се образува една мека атмосфера и при това да се подобри положението на техните ниви, за да раждат повече жито. Това имам предвид. Казвам: аз ще направя един опит с българите, ако нашето духовенство не вярва, и той ще бъде следният – на духовниците казвам: „За опит една година ще ви оставя да въздействате вие на българите, а после ще действам аз една година, и ще видим кога ще има повече плодородие.“ Тъй е казал Господ: „Дето има Любов, и земята повече ражда; там, дето има Любов, и лозето повече ражда, и крушата, и всички плодове повече раждат.“ Любовта е дълбока сила, която може да действа в Природата и тази Природа отговаря на Любовта. Но Любов безкористна! Туй е опитът.

Сега ако дойда да изпъдя свещениците и да туря моите хора, моите съмишленици, да венчават и да кръщават, и те ще се оцапат като тях. Не искам да замествам никого. Нека свещениците вършат своето в църквата си: тя е техен дом и те носят всичката отговорност. Даже ще им дам всички наставления; ние нямаме желание да заемаме чужди места, а искаме да изпълним своя дълг към човечеството, към младото поколение. Вие, като

човек, идеализирате всичко: може да обичате народа си – уважавам ви, хубаво нещо е това, но вашата Любов трябва да бъде разумна. Казват някой път, че майките от любов удушват децата си. Русите пък със своя патриотизъм погубиха народа си. Разумен трябва да бъде човек. Разумният човек не трябва да бъде алчен. Силата на разумния човек седи в самия него. Щастието ни е скрито в туй, което носим в себе си, а не отвън. Някой ще каже: „С туй знание, което имам, навсякъде в света мога да отида.“ И аз мога да кажа: с туй знание, което имам, навсякъде мога да отида – и в Англия, и в Америка мога да живея. Защо? Разбирам живота, разбирам Природата. Сега съм дошъл в България. Много пъти съм казвал: аз мога и на друго място да работя. Ако не ме искат българите, казвам, другаде ще отида. Ако българите мислят, че аз нося зло на България, че искам да я разруша, казвам: ако мислите тъй, че аз ви желая злото, не мисля за вашето щастие, аз съм готов да напусна дома ви и да отида другаде. Нямам нищо против. Но ако моето присъствие ви носи благословение: да ви направя свободни, да не пострадате като народ – не изпущайте случая. Аз ви казвам: зная, имам знания, опитност имам, но трябва време, имайте търпение, във вестниците не пишете, чакайте, опитайте. „На лъжата краката са къси“, казва българската пословица. Един ден историята ще се произнесе. Какво ще се произнесе историята? Ако едно дело е Божествено, то ще успее. Това дело, което ние поддържаме, ако е вярно, Земята с главата надолу да се обърне, то ще успее. То е дело на Любовта.

И сега иде една възвишена култура на Любов. Любов, която ще свърже всички народи, Любов, която ще свърже всички индивиди, всички майки, всички приятели, от най-малките до най-големите, и между хората ще настане братство и равенство, но не само между хората, а и между животните. Туй иде и ще се наложи. Ако е за теории, социалните науки съдържат такива теории за подобрението на обществото. Всяка партия в България си има своя програма. Те хубаво правят: правят опити и аз ги уважавам. Някои опити дават резултати, сполучливи са, а други са несполучливи. Принципиално те са донякъде прави, но методите им са криви. Вземете комунистите: те искат братство и равенство. И християнството иска същото. Принципите им са верни, но по какъв метод ще се приложат те: чрез насилие ли, или с Любов? Те мислят, че по мирен начин богатите не искат да си дадат парите. Не, всеки богат ще отвори касата си и ще каже: „Братко, тия пари са общи, ще си ги разделим.“ Иначе насилието ще дойде. За този глад, който настана сега в Русия, аз преди две години им казах, че ще им дойде. И сега седем милиона хора умират от глад. Знаете ли защо дойде този глад? Поради онази анархия в руския ум, който се раздвои и предизвика силите на Природата. Искаха да въведат ред с насилие и по такъв начин почнаха да се избиват взаимно.

Биха се, изтезаваха се и досега дадоха седем милиона жертви, а може и десет милиона да измрат. Мислеха да възстановят с оръжие свободата си, но те трябваше не с оръжие, а както им казваше Толстой – с Любов. „Не противи се злому“, казва Христос. Как ще тълкуват това свещениците? Болшевиките сега са турени да действат с оръжие. Свещениците казват: „Всяка власт е от Бога.“ Ами болшевишката не е ли от Бога? Не, ние казваме: „Всяка праведна власт е от Бога дадена.“ Там, дето болшевиките са праведни и прилагат добри дела, те са прави, там, дето прилагат насилие – не са прави. И в България е същото: ония, които прилагат добри методи, прави са, а другите, които не прилагат добри методи – не са прави. Тъй седи принципът. Утре може да се народят и анархисти. Сега някои ще кажат: „А, той говори против държавата.“ – Не, вие сами говорите против държавата. С вашите криви методи вие сами ще станете причина да се народят тия анархисти. Знаете ли, ако в България настъпи неурожай, какво ще стане? Ще дойде глад. Знаете ли какви разбойници ще се появят? Този глад ще направи всички хора разбойници. А какво е гладът, знаете ли? Какви ужасни инстинкти за отмъщение се събуждат у човека!

С този, новия живот, ние искаме да спасим света от една катастрофа. Един американец предсказа, че в Европа ще избухнат седемдесет вулкана, и по-голямата част от Европа – Югославия, Австрия (към Будапеща), ще потъне. Това цитирам само за куриоз. Тъй казва американецът. А пък аз казвам: в света иде една катастрофа поради безумието на съвременните хора, една социална катастрофа иде, която ще произведе сътресение в мозъците на хората и те ще полудяват. Мен болка изпълва сърцето ми, когато виждам хиляди моми и жени, които продават честта си за хляб! Те са наши сестри. Е, духовенството казва, че аз развращавам хората. Ами тези хора аз ли ги развратих? Аз идвам да им покажа правия път, да им покажа начин да се спасят. Те са ваши синове и дъщери. Туй не са хиляда и десет хиляди души, туй е едно грамадно число момичета и момчета, които не вървят в правия път. И сега старите, вместо да им покажат пътя, постоянно реагират и спират колата. Но тая кола ще се счупи. Тогава какво да правим с младите? На тях трябва да препоръчвате Божествената Любов: да им покажете как да любят. Добър пример им покажете! Какво по-хубаво има от тази Любов? Знаете ли какво ме заставя да остана в България? – Това е Любов. Ако нямах тая Любов, аз никога не бих седял в България. Преди години градоначалникът в София ме вика и ми казва: „Научава се, че обичаш да попипваш, да постискаш ръцете на младите жени. Приятно ли е това?“ – Че какво има от това, ако стисна ръката на едного? Ако ти влезеш в една чиста вода и си нечист, това ще те оскверни ли? Но ако ти влезеш в един нечист поток, ще се изцапаш. Ако съм чист, никакво престъпление не върша. Аз бих желал да дойде един, когото аз съм опетнил или опорочил; аз съм готов десет пъти да се разпъна заради него.

Мъж или жена, ако някому съм направил най-малкото зло, ако кажат, че съм опорочил или ума, или сърцето, или волята му, аз съм готов да пожертвам всичко. А във вестниците пишат: туй било, онуй било – но мене вестниците не ме смущават. Мене не ме смущават вестниците, защото за нас има други вестници. Христос казва: „Радвайте се и веселете се, когато заради Господа кажат някаква лъжа за вас.“ Защо? Защо да се радваме? Защото има друго едно обществено мнение в света: то е общественото мнение на съзнателната Любов, на всички добри хора, които живеят на Земята. Аз наричам тия хора светии, а източните народи ги наричат адепти, наричат ги още Учители, ангели хранители. Аз ги наричам големите Бели братя на човечеството. Аз бих желал да имам тяхното добро мнение. И аз ги познавам, познавам ги като хора, и сега църквите трябва да знаят, че те им дължат. Те ще кажат, че на Христа дължат. Ще кажат: „Христос е глава на църквата.“ Христос е глава на туй, Бялото Братство. Ще кажете: „Христос е горе на Небето.“ Христос не е на Небето. Ние виждаме работите другояче, в заблуждения не ходим. Христос какво е казал – не на мене, на много други? Среща един Христа и го пита: „Учителю, какво казваш?“ Ето какво казал Христос: „Моите служители в църквата, които Ми палят толкова свещи, които Ми изгарят толкова тамян, които Ми изчитат толкова молитви, не вършат Моята воля, не са приложили Моя закон, не са хора на Бога.“ И прибавя: „Аз трябва да дойда втори път на Земята, да коригирам.“ И сега иде Той да коригира, но няма вече да Го разпъвате! Няма да Го разпъвате вече. Защо? Защото държавните мъже са напреднали и са се заели да извършат туй, което духовенството трябваше да извърши; държавните мъже в Англия, в Америка, в Германия и в България са напреднали повече от духовните хора, по-добре схващат нещата.

Сега аз се обръщам към вас. Топло е днес, нали? Какво нещо е топлината? Туй изпотяване, което имаме, то е хубаво: отварят се нашите пори, всички нечистотии трябва да изчезнат, дишането става по-добре. Вие страдате. Но какво нещо са страданията? Те са признак, който показва, че вие сте се отклонили от правия път. Като премахнем препятствията, страданията ще изчезнат. Новият живот трябва съвършено да скъса връзките със стария. За някои трябва съвършено да се скъсат. Аз обуславям този закон тъй: когато майката е зачենала детето си и то скъса връзките на първия месец още, опасно е, смърт има; ако скъса връзките на втория месец, опасно е, смърт има; ако скъса връзките на третия, четвъртия, петия, седмия месец, опасно е, но ако туй дете е стояло девет месеца, непременно трябва да му се отреже пъпа. Аз, със своя нож, искам да прекъсна тази нишка. Това не е ли право? Ако не скъсам нишката, и за майката, и за детето е лошо. Ако кажа жените да помятат, то е друг въпрос. Следователно ние разумно искаме да скъсаме тази стара нишка. И сега казват: Христос тъй проповядва, иначе

проповядва. Какво проповядва? И тогава не Му вярваха, и сега не Му вярват. Тогава Той казваше: „Иде час, когато истинските поклонници ще се покланят в Дух и Истина, а няма да се покланят нито в Йерусалим, нито в Самария.“ Туй аз го тълкувам така: Йерусалим – това са всичките съвременни религии; Самария – това е светът на науките и изкуствата; а само в Дух и Истина ще се молят навсякъде. Всеки човек ще бъде свободен да се покланя на Бога тъй, както намира за добре, и неговото поклонение трябва да бъде благословение за другите хора. Не казвам, че трябва да излезете от църквите и те да се разрушат, а казвам: на онези, които са в деветия месец, непременно трябва да се отреже пъпа. За другите пък, които са на два, три, четири, пет, седем, осем месеца, т. е. които още не са се родили: те да си стоят в църквата.

Всичко трябва да бъде разумно. Аз не съм и против училищата. Този, Новият живот, това са ред принципи, ред методи. Той е като една лаборатория, в която има научни методи и всяко нещо иде на своето време. Вие орете – навреме орете; жънете – навреме жънете; сеете – навреме сейте. Но не мислете, че по всяко време може да възпитавате. И за възпитанието има специално време, за прилагането на тия нови методи има специално време. Не се ли използва това време, никакви резултати няма да се добият. За тези нови методи ще се издадат нови книги. Нали има учение на Кнайп2 за водолечението, а други лекари имат своите методи. Някои лекари и те се оплакват, възмущават се от едно, от друго. Не, и съвременната медицина трябва да прогресира, трябва да се приложат новите методи. Едно лекарство, един метод не трябва да дава само десет на сто резултати, а най-малко деветдесет на сто. А сега вие казвате: „Вярвайте в Бога.“ Какво се разбира под думите „Вярвайте в Бога“? Аз казвам: само високо интелигентният човек може да вярва, а глупавият не може да вярва. Това е обосновано на математически закони. Само интелигентният човек може да разбере причините защо е създаден светът. Само на такъв човек може да казваш защо е създаден светът. А ние казваме: „Защо е вярата?“ Вярата е само за умните хора, а понеже ние сме оставили вярата само за глупавите хора, затова нямаме резултати. На младите хора казват: „Не ви трябва вяра.“ Вярата е един принцип, необходим за човешкия интелект, тя трябва да бъде подкрепа в света и с нея младежта ще победи всички мъчнотии и препятствия, които ще срещне във физическия, умствения и духовния живот. Ако има силна, непоколебима вяра, със своята мисъл всичко ще може да постигне, да победи.

И тъй, новият живот сега хлопа при вас. Той иде отвънка, както слънчевите лъчи. Ако във вашето съзнание, за една година само, а не за цял живот, турите в ума си мисълта, че всички хора по естество са добри, че вие по

естество сте добри, че майка ви е добра, баща ви и пр., не че сте родени добри, но че сте по естество добри, тогава ще се измени и вашето схващане за живота. Може материалът, от който сте създадени, да не е добър, то е друг въпрос, но онези сили, които функционират, които имате във вас, са добри, копнежите ви са добри. Кой от вас не иска да бъде разумен, учен, почтен? Всички искате да бъдете такива. Следователно ние трябва да влезем в общение с този разумен свят и по разумен начин: социалистите по един начин, религиозните – по друг, търговците – по трети начин, но в края на краищата, когато съзнанието на всички хора се развие, всички ще имат едни и същи методи. Какъв ще бъде този метод? Той ще бъде законът на самопожертването. Никой няма да иска да експлоатира своя брат или сестра. Като дойде брат му вкъщи – да му даде първо място; като дойде майка му – да Ѝ даде първо място; като дойде баща му, да му даде първо място; като дойде приятелят му, да му даде първо място. Това е да покажеш всичката своя Любов. Еднакво безпристрастие. Това е то новият живот. Вие ще кажете: „Това нещо приложимо ли е?“ – Приложимо е, но трябва да знае човек как. Онзи цигулар, който знае как да свири, ще може да свири, но ако не знае, не ще може. Онзи, който знае как да държи четката си, ще може да рисува, но ако не знае как да си служи с нея, не ще може да рисува. И сега ви казвам, че единственият Господ, който остава, това е Любовта, която иде сега в света. Една велика сила иде сега в света и вие несъзнателно ще се измените. И тази Любов ще дойде и ще смъкне всичко от вас – и вие ще се измените. Един ден вие ще се събудите и ще разберете, че умът ви се е изменил. Сега някой път човека също го изменят. Ако е много упорит, набият го и упоритостта му изчезва. Имаш неверие, но ще дойде някоя велика сила и ще те измени. Единственото нещо е да възприемем Любовта. Само Божествената Любов е, която ще ни спаси. В тази Любов ще се облечем, тя ще ни даде простор и свобода.

А вие казвате: „Единственото нещо, което може да ни спаси, е Повярвай в Господа Иисуса Христа и ще бъдеш спасен – ти и дома ти.“ – Не, трябва да възприемем всички Любовта, която може да ни спаси. Само Божествената Любов може да ни спаси. Ако духовенството, т. е. владиците и свещениците, започнат да проповядват тази Любов, аз съм първият, който ще ги поздрави. Всеки духовник да ходи от дом в дом в България да проповядва не що е дъновизъм, какво може да донесе дъновизмът и какви методи да употребят против нас, а какво може да донесе слънчевата енергия, светлината и топлината, какво може да донесе Любовта, как да възпитават майките и бащите. „А, нали имаме Любов“, ще кажете. Нека свещениците викат народа и го питат: „Искате ли да стои Дънов в България, или не?“ Ако народът гласува, че не иска, аз съм готов да напусна България, нищо повече. Тогава ще кажа на всички мои ученици: „Върнете се в православната църква.“ Но докато народът не се произнесе,

аз ще стоя тук. Какво говори духовенството, за мене туй не е меродавно, но каквото говори българският народ. Тоя народ създаде свещениците, а не свещениците създадоха българския народ. Следователно българският народ каквото говори, то е важно.
Тогава аз бих желал с тия свещеници да направим един опит: да тръгнем от село на село – аз само ще лекувам, няма да говоря, а те нека да проповядват, и да видим какви ще бъдат резултатите. Аз ще оставя българинът пак да си е българин, няма да го изменя.

Аз искам да събудя тази Божествена вяра в българите. Те религия имат, но вяра нямат, изгубили са я. Българинът е практичен. Той казва така: „Този човек защо работи, за пари или без пари? Ако работи за пари, тази работа лесно се разрешава, но ако работи без пари, тук има нещо.“ Щом работи нещо без пари, той започва да го изучава. Българинът е практичен. Туй е практическа философия вътре в живота.

Ние не искаме никакви спорове, но на опит можем да приложим това учение. Аз не съм се изказал по всички въпроси. Това не са твърдения, а приложение на ред принципи и закони. Аз съм опитал туй учение и то има резултати. Нека опитат тези закони и принципи и после ще видят. Ако не дадат добри резултати, нека ги оставят. Ако учението е фалшиво, то утре ще умре, но ако то е Учение на Живата Природа, на живия Господ на Любовта, на Божествения закон, туй учение е твърдо като диамант, а не като желязото и гранита. Ние носим в нашето учение една диамантена воля, а не желязна, не гранитна. Туй е здраво учение. Диамантът надминава всички тела по твърдост. Аз туй учение го наричам диамантено, Учение на Божествената Любов: да съзнаеш в дадения момент, че имаш един противник, да го обичаш, а не да искаш да го унищожиш. Ние трябва да бъдем толкова благородни, както във времето на Пруско-френската война: един французин минава и вижда един германец, паднал в един трап. Французинът взема пушката му, подава я и му казва: „Отдалечи се на разстояние 200-300 метра, аз ще те чакам, иначе трябва да те застрелям.“ В един французин има толкова съзнание, че казва на неприятеля си: „Иди настрана.“ А ние, религиозните хора, които все за Бога говорим, за Божествената Любов, сме готови да си извадим очите един на друг. Какви са тия религиозни хора? – Евангелисти, православни! Много хубаво, но де ви е Любовта? Любов, Любов се иска! Изисква се тази Любов да не бъде само в църквата, а да прониква във всички домове, в майките и бащите, и да почувствате всички тази топла струя. Казвате: „Елате в църквата!“ В коя църква? Църквата – това сме ние, живите хора, нашите умове и сърца. Можеш ли да ме приемеш в твоето сърце – в твоя дом – аз ще дойда, но в твоята каменна църква не мога да дойда. Това казвам само за разумните от вас, които разбират. Тъй трябва да разбираме закона: трябва да се даде

свобода на младото поколение, да му се каже, че само един Господ остава в света – Той е Господ на Любовта – за млади и за стари, за учени и за прости, за всички – и тази Любов умиротворява всичко в света, тя почва да действа. В нея всички хора стават, оживяват и възкръсват.
И сега иде ден на възкресение. За кои? Аз поздравявам младото поколение – те ще възкръснат. Аз на младото поколение ще дам всичкото свое съдействие – с тях съм едно. Аз съм с младото поколение, с момичетата и момчетата, които имат стремеж към Бога, които имат Любов. И със старите, които имат същия стремеж и същата Любов – и с тях съм; но с онези, които нямат тази Любов – скъсвам. Аз поздравявам младите ученици, всички ги поздравявам с този Господ на Любовта. Идете и воювайте с оръжието на Любовта! Няма по-голяма сила от нея. Победата ще бъде ваша. Победата, която ще даде светлина, чистота, свобода, мир. И в бъдеще ще дойде едно ново поколение, нови типове – и домовете ни ще бъдат отворени за всеки брат или сестра. Няма да има: „Колко да се плати?“ – „По 150 лева за едно спане.“ Е, сега колко българи могат да дадат 150 лева? Всички домове трябва да бъдат отворени за бедните, т. е. не казвам само за бедните, но за онези, които имат съзнание в себе си – да помагат на тия наши братя и сестри. Аз съм имал случай да идват при мене млади момичета, да плачат и да казват: „Какво да правим, погиваме!“ Отговарям им: „Идете в църквата, свещеници има там.“ – „Но те не помагат.“ За това младо поколение трябва да се загрижим, да се замислим. Ние трябва да очистим туй безчестие на България. Но ако не ми дадете възможност да сторя това, безчестието ще си остане. Ако ми дадете възможност, туй младо поколение ще го въздигна, ще му дам философия, знание и начин за работа – не калугери, монаси да ги направя, а художници, музиканти и поети и работници – да служат на Бога. Във всичките области на науката ще бъдат посветени. И в екскурзии ще участват, а не да казвате, че съм се оградил с тия хора. Нека дойдат всички.

Ние и тук, в Търново, правим сега опит. Казват: „Молите се.“ И туй считат за чудно. Елате да видите! Ние правим най-малките, микроскопически опити. Засягаме опити от физически, от умствен и от духовен характер и ги превръщаме. Туй е една сложна задача. Ние знаем законите. Вие искате да нахвърляте лоши мисли върху нас, но ние сме тъй оградени – с една диамантена стена. В тези вълни, които ние произвеждаме, нищо не може да проникне. Една невидима стена имаме, която спира злото. Онези вълни, които ние произвеждаме, са толкова силни, че всичко могат да пометат.

Ние искаме да дадем подтик на ония паднали души, които са в отчаяние, които страдат и са готови да умрат, искаме да им кажем: „Братко, не бой се, има един Господ в света, ние сме готови да дойдем на помощ. Идем, дръжте крепостта, победата ще бъде ваша.“ Ние искаме на страдащите да

помогнем, а след това на онези, които не страдат. На тях трябваме ние. Това сме ние.

Можете да кажете, че ние сме богомили. Ние сме служители на Бялото Братство, искаме да изпълним Христовия закон, който Той положи преди две хиляди години. И сега Той иде пак в света. Как ще Го посрещнем? Аз искам всички наши братя, свещеници, всички: облечете се в Любовта, махнете туй предубеждение, приемете Христа! Аз бих желал този Христос, на Когото вие служите, да Го приемете, да ви се усмихне и да бъде доволен от вас. Аз съм ясен, казвам: ако Христос сега дойде в България, ще бъде ли доволен Той от българите, ще бъде ли доволен от синодалните старци, от църквата? Ще бъде ли Той доволен от тях, които са решили, че „господин Дънов се е самоотлъчил от православната църква“? Че и те самите не са още православни, те са схизматици, а мене ще отлъчват! Католическата църква може да ме отлъчи, но православната църква? Ами ако аз съм една нишка, която носи туй Божествено учение – ако вие скъсате тази нишка, какво ще спечелите? Вие ще изгубите вашия идеал, както го изгубиха преди две хиляди години евреите, които отхвърлиха Учението на Христа. Днес те изправят вече своята погрешка и няма да остане народ на Земята, който да не се преклони пред тази Истина и да не я приложи. Сега и вие, българите, колкото по-рано възприемете това Учение, толкова по-добре ще бъде за вас.

Публична беседа, 19 август, събота, 10 ч. Читалище „Надежда“

1922_08_19 Съвършеният мъж
Издателство "Бяло Братство", 2009г.
КНИГА: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя
Съборни беседи (1922)

СЪВЪРШЕНИЯТ МЪЖ

Тайна молитва

Ще ви прочета четвъртата глава от Посланието към ефесяните.

След 3-ти стих Учителя каза:

Разбира се, говори се за учениците вътре в църквата. Един Господ – значи една Любов.

Ние сме стигнали до една фаза в живота, в която трябва да се направи едно видоизменение на нашите схващания и разбирания. Всички красноречиви теории и проповеди, които можете да слушате, ако не се приложат принципиално и разумно, ще бъдат като описание на хубави обеди, как хората се хранят, без вие да участвате в тия обеди – описват хубавите пуйки, ябълки, круши, баници, и някой път лигите ви ще потекат, но само мислено ще се храните. Сега в пътя, по който вървим, сме дошли до едно място, дето вече Божествената Светлина и Божествената Любов могат да ни озарят и ние можем да имаме едно приложение на туй Учение – не в големи размери, но в малки. Например имате опитността, когато сте се разгневили на някой ваш стар, 20-годишен приятел, с когото сте живели много приятелски, и за една малка причина вие се скарвате, не искате да се срещнете. И вие сега трябва да кажете: „Заради Любовта на моя Господ, в която живея, аз ще премахна, ще се помъча да победя тия горчивини." Заради тази Любов ще се постараете да превърнете тази обида, тия горчиви чувства в сладки. То е една наука. Вие ще кажете: „Аз не мога, той ме обиди кръвно." Ама че там е всичката мъчнотия, че той не разбираше; ако разбираше, не щеше да ви обиди. Ако разбирате законите, ще знаете как да превръщате тия енергии, пък ако не знаете, не ще можете да ги превръщате. А пък какво струва един закон с празни залъгвания? Аз ще ви приведа един пример за тия празни залъгвания. В Ямбол има един дарак, който се кара с един кон. На дарака има подвижна площадка, върху която турят малко сено, поставено на разстояние половин до един метър от коня. В стремлението си да достигне сеното, той цял ден се движи и развлачва вълната. И надвечер му дават малко сено. Така и ние: цял живот посвещаваме за постигане на известни идеали. Най-после получим малко сено. Тогава казваме: „Не можахме да ги реализираме, но втори път като

дойдем, ще успеем.“ Втори път дойдеш, пак същото сено намериш. При сегашните условия пак ще ви кажа: на онези от вас, които са на девет месеца, пъпът им непременно трябва да се отреже. Аз съм решил на деветмесечните от вас да им се режат пъповете безпощадно. И да плачете, и да не плачете, ще ви режа пъповете, ще скъсам връзките с вашия стар живот: и да се сърдите, и да не се сърдите, трябва да се отрежат. И вие ще станете самостоятелни. Вие си казвате: „Досега майка ми ме е гледала, но като ми се отреже пъпа, какво ще стане?“ – Какво ще правиш? Ще почнеш да дишаш и да живееш един самостоятелен живот.

И сега апостол Павел в 13-ия стих на тази глава казва: „Докле достигнем всинца в единството на вярата и на познанието на Сина Божий в съвършен мъж, в мярата на възрастта на Христовата пълнота.“ Вяра подразбира знанието, дълбокото познание на тази вяра. „Но аз вярвам в Господа!“ Вярване подразбира да се качиш горе на Мусала и да се върнеш, без да се разболееш, и на втория ден да отидеш на нивата да работиш. Да отидеш на Мусала и цяла седмица да те болят краката, това не е знание. Има такива машинисти, които, като карат машините, задръстват ги, не могат да използват енергията им, уморяват ги; а онзи майстор разбира как да ги поправи и разбира как да подкара своята машина.

„В единството на вярата докле достигнем всинца, в единството на вярата и познанието на Сина Божий в съвършен мъж, в мярата на възрастта на Христовата пълнота, да не сме вече младенци, блъскани и завличани от всеки вятър на учението, с човеческото лъстене, с пронирство по ухищрението на измамата, но с истинство в Любовта да порастем по всичко в Него, който е главата – Христос.“ „Познание на Сина Божий“ – познанието става всякога чрез Любовта. Никога не можете да познаете човек, когото не обичате. Може да познаете само този, когото обичате. Ако мислите, че чрез каква и да е философия ще познаете Бога, че ще можете да се домогнете до Мъдростта, лъжете се. И до Мъдростта е потребна Любов, и то много по-велика, отколкото сегашната обикновена любов, която имаме. Вие ще кажете – защо ви е знанието? Има мнозина помежду нас, както и в света ги има, които десетки години разправят за едно и също нещо. Например те са отишли на гости някъде, не са ги нагостили, не са ги посрещнали добре, малко хладничко са се отнесли, и те идат на едно място – ще го разправят, на друго място същото ще разправят; мине година, две – разправят, разправят това сто и петдесет пъти. Какво спечелиха? Не ги посрещнали, не ги нагостили. Разправя веднъж и туря кръст, забравя го. Сега важна е причината на тези неща: защо ние обичаме да разправяме старите работи. Аз мога да изтълкувам този факт малко другояче. Представете си, че се раждате в едно семейство с пълното съзнание на един възрастен човек, но сте в едно малко тяло и майка ви вижда, че вашият

стомах може да яде само млечице, тя съзнава, че тялото ви е слабо. Тази майка ви храни само с млечице. А вие мислите, че с духа си много нещо можете да направите. Вие искате твърда храна. Вие постоянно се сърдите. Питам: кой разбира по-добре, вие или майка ви? Ако сте отишли някъде на гости и тия хора не са ви нахранили хубаво, то е, защото те разбират, че тази твърда храна не е за вас. Казвате си: „Представете си, сложиха ни печен лук и варени картошки, това ядене ли е? После ни дадоха топла вода. Нито баница ни точиха, нито кокошка заклаха, нито винце наточиха."

Сега всички вие, ученици на Бялото Братство, трябва да се различавате с нещо. Със своите вярвания – не: с вярвания светът се различава. Толкова вярвания има, че и суеверие има в света – и светът страда от много вяра, но от вяра не в Истината, а от вяра в лъжата. Има даже учени хора в България и другаде, които в Бога не вярват, но в магия вярват, във врачувания вярват, в кафе вярват. Има мнозина, на които, ако им проповядваш за онзи свят, ще кажат: „Остави ме, погледай ми на кафе, обърни чашата и виж дали ще сполуча." – Вярва! Е, как ще определите тези два противоположни факта? Аз наричам това развращаване на човешките чувства. Като не познаха Бога, и Бог ги остави да се заблудят в тия суеверия. Че ако ти имаш Божията Любов, ще знаеш какво е писано в Неговото кафе. И на всеки едного аз мога да му кажа какво му е бъдещето. Какво ви е бъдещето? Ако мъжът стане сутринта и се скара с жена си, със сина си или с дъщеря си, може ли да мисли, че ще му върви работата? Не, каквото похване него ден, ще бъде катастрофално. Ако е работник, няма да му върви работата; ако е дърводелец, най-малко на две-три места ще се пореже; ако е писател, умът му ще бъде разсеян и нищо няма да може да напише. Мислите ли, че ако ние не се примирим с Бога и нашите сърца не се изпълнят с онази Божествена Любов, че ние ще свършим нещо? – Нищо не можем да извършим. Постоянно в душата ни ще има едно противоречие, едно незадоволство. Ние сме недоволни, липсва ни нещо. Какво? Липсва ни Божествената Любов, и то същинската Любов, защото сегашната любов мяза на едно малко чучурче, при което се събират двадесет души – те ще се скарат и ще стане сбиване. На малко чучурче хората ще се скарват и сбиват, но ако този чучур е голям и могат сто-двеста души да си напълнят чубурите, ще ли има караница? Няма да има караница.

Следователно всички ние трябва да се приближим при този Божествен извор на Любовта. Сега във вашите умове израства идеята: как? Този въпрос сам по себе си ще се реши. Когато човек яде, как ще яде? Трябва да огладнее. Когато се зароди онзи вътрешен глад, тогава яденето е сладко и полезно. Същият закон е и тук: ако ние оставим тази Божествена Любов да говори в душите ни – а тя идва периодически – ще можем да я

възприемем. Тя еднакво действа, но понеже ние едновременно се движим и в света, и около Бога, то положението ни постоянно се мени. Всякога ние нямаме еднакво разположение за Любовта. Аз мога да туря на изпитание кой и да е проповедник, да изпитам силата му: ще го държа десет дена гладен и ще го пратя в една аудитория да проповядва – със същото усърдие той няма да проповядва. Той трябва най-първо да се нахрани. С това аз правя един паралел. Често ние трябва да си помагаме взаимно. В Бялото Братство вие всинца трябва да имате едно сплотяване: не да живеете индивидуален живот, но взаимно да си помагате. Ако десет, двадесет, тридесет, сто души са съединени в един ум, в едно сърце, те могат да извършат успешно каквато и да е работа. А един човек или двадесет души разделени много по-мъчно може да я свършат. Следователно на физическото поле се изисква сплотяване, обединяване, образуване на тези братства. И всички трябва да употребим, да посветим известно време за физически труд. Трудът да бъде за ония братя, на които трябва да се помага. Всинца трябва да помагаме. У нас ще положим като принцип това, че всички трябва да работим, а не да ставаме роби на труда, и нашата работа трябва да бъде едно удоволствие. После, ние няма да се занимаваме с вярвания, кое е право и кое криво. Често се раждат в градовете разделения между някои братя – не се обичат. Аз казвам, че това са хора, които няма какво да правят: без работа са, разделят се. Вземете някой фалирал търговец – като няма работа, отваря тефтера, гледа кой има да му дава, че да го даде под съд. А той е християнин, знае, че не трябва да го дава под съд. „Не съди брата си.“ – „Да, но трябва да се прехранвам, ще го съдя.“ Ние ще вземем да изгорим всички стари тефтери, ще забравим всичко речено-казано. Стария живот нали го отказваме? Старият живот съвършено ще изчезне. Сега започва Новият живот на Любовта. И Господ тъй казва: „Ще залича всичките ви грехове и ще ги хвърля зад гърба Си.“ Ние тъй ще заличим всичко – и ще започнем Новия живот на Любовта. Туй, което хвърлим, него вечерно време ще го носим като тор, ще торим нивите си. И когато някой брат ти донесе малко тор, ти го занеси на нивата си и я натори.

Сега за всички ония братя, които са готови, ние мислим да основем Школа: да се занимавате, да работите и физически, и духовно, и умствено, да се развивате. В тази Школа ще се дават теми, които трябва да развивате, задачи, които трябва да решавате. Какви са тези задачи? Аз преди година и по-рано на братята в София, на мъже и жени, казвах често: „Представете си, че някоя нощ отидете самички на Витоша!“ Те казаха: „Учителю, ти не знаеш ли общественото мнение, какво ще стане? Сама жена може ли да отиде на Витоша? Нашето дело може да се компрометира.“ – Няма нищо, аз тъй само казах, само тъй питам. Някой път пак ги запитвам. Една вечер, на едно събрание с повече от двеста-триста души, казвам: от тази вечер

давам един изпит на всички ученици – посред нощ, в 12 ч. точно, ще тръгнете от дома си и всеки сам ще отиде на Витоша. Сами ще си намерите пътя и ще се върнете. Те ме гледат тъй – дали работата е сериозна. Сериозна е, ще се опитате. Казвам: за една година време ще изпълните тази задача. Който има Любов, решението на задачата ще бъде сполучливо. Започва едно разговаряне, едно оживление. И за три седмици изпълниха задачата. И най-страхливите софиянки отидоха на Витоша, изредиха се всички, двеста-двеста и петдесет души, и най-малките момичета дори.

Сега за през тази година ние имаме една задача – тя не е за всички, а само за някои. Някои искат да бъдат първи – ще им дадем първото място, ние имаме много столове, ще ви дадем първите, но ще направим следния опит: от всички градове в България, които искат, ще направим с тях една обща екскурзия от Чамкория3 до Мусала, денем. Най-първо ще минем през долината на Марица, през Рилската пустиня, от южната страна на Мусала ще се изкачим и ще слезем през северната страна, през Бистричката долина. Това ще бъде денем, първия път. Втория път ще минем по Месечина, третия път – в тъмна нощ, когато няма Месечина, и четвъртия път ще минем през една много бурна нощ. Тогава много ще бъдем, двеста-триста души. То е лесно. Но сега мъчното ще дойде. После ще ви пратим двама по двама, да минете денем, после по Месечина, през тъмна нощ, и най-после през бурна нощ. След това сами ще минете денем, във време на Месечина, през тъмна нощ и в бурна нощ. И тогава ще кажем: ти си ученик, ти всичко можеш да направиш. Ще пристъпим, това трябва да стане: да се калите, за да опитате вашата смелост и вашето юначество. Сега не знаете какво можете да извършите. Вие казвате, че имате воля. Да се качиш на Мусала, да минеш през Рилската пустиня и да се върнеш толкова пъти – в теб ще има пробудено съзнание, малко ще се пробуди съзнанието ти. Сега, разбира се, тези екскурзии ще ги направим съзнателно, с чисто научни цели, съобразно с природните закони ще изберем времето и начина. Сега вие ще кажете: „Ами пари, средства?“ Всичко ще се нареди, не мислете за това. Когато дойде време да правим тези опити, част от нашите братя ще останат да уреждат работите на другите. Тъй ще уредим, че всинца ще направим опит, да видим кой колко може да издържи. Някои от вас може да се изхитрят и да кажат, че са ходили. Ние ще пратим отподире им двама-трима души, отдалече да ги съгледателстват. Те ще бъдат от Невидимия мир. Непременно ще минете. Някои от софиянци колективно минаха първия опит. Двама по двама не са минали. Денем минаха, и по Месечина минаха, а през тъмна и бурна нощ не са минали. Още три опита колективно има да минат, след туй по двама и после един по един. Дванадесет пъти е това! Като минете дванадесет пъти през Мусала, ще се събудят у вас всички клетки и вие ще се подмладите най-

малко с четиридесет и пет години в бъдеще. Ще станете млади и като се върнете, ще припкате като някой телец, ще се чудите на онази промяна, която е станала във вас.

Сега ние ще се съединим. Земята е направена от много планини, реки, долини – и всичко туй е едно училище. То си има свое предназначение. Туй е едно обучение. В планините са складирани ония велики енергии, от които трябва да черпим. Така също и в долините, и в реките. Да, това е първият опит. Сега, като свършите това, ще владеете вече стихиите в Природата, няма да ви е страх от вятър, град и буря. Сега ви е страх от мечки и вълци, но ще ви пратим в Родопите, там, дето има най-много мечки. И тоя опит ще дойде. Най-първо ще направим опита колективно. Ще ви кажем де има мечки. Ще срещнем някоя мечка и ще видим тя ли ще бяга, или ние ще бягаме. То сега колективно лесно е, мечката ще бяга от нас. После ще правим опити двама по двама, после един по един и тогава, като срещнеш мечката, ще гледаш тя ли ще се отбие от пътя, или ти ще се отбиеш. Туй е второто каляване на човешката воля. Само при една мечка ти можеш да се калиш. Защото ако ти победиш и мечката познае, че ти си господар, ще приемеш един характер на издръжливост. В България, слава Богу, мечки има достатъчно. Ако някой се уплаши, ще го тресе най-малко три години. Тогава няма да го пращаме. Нали искате да бъдете ученици? Аз ни най-малко няма да ви пращам в менажерия, а в гората ще ви пратя. И то е много хубаво – да срещнеш една мечка. Тя да те изненада и ти да я изненадаш. Колко интересно събитие – да можеш да обуздаеш този инстинктивен страх! Умът ти не може да работи и ти хукваш да бягаш. В това време ти трябва да му въздействаш, да спреш този страх и да кажеш, че в тази мечка живее Господ – и нищо повече. Тя ще те разбере. Направо ще вървиш и ще дойдеш до нея: ако тя не се отбие, ти ще се отбиеш. Ако тя те счита за много сръчен, смел, решителен, тя ще ти направи път, а ако си страхлив, ти ще се отбиеш. И като мине покрай тебе, ще те наплюе и ще каже: „Такъв юнак да не си.“ Е, питам сега: с този страх, който имаме, какво можем да извършим? Смелост трябва. Тази сутрин се явиха мечки пред нас, създадоха тревога. Изпъкна, че тези хора револвери са имали, ками. Същият закон е. Мечки има, трябва да се пазим. „Докле достигнем всинца единството на вярата.“ Единството седи в следното: когато някой тръгне да прави този опит, ние казваме: „Той няма да го направи.“ – Не, трябва да му кажем, че ще го направи. На тези приятели, които отидоха, казаха им, че няма да направят опита. Казах: „Бъдете уверени, че ако спазите правилата, ще го направите.“ Като тръгнете, от никого не искайте съвет, не бойте се, нищо лошо няма да стане. Нека кажат всички ония, които изпълниха опита, как излезе. Много добре излезе. Ако се заблудите из пътя, вървете в коя и да е посока – ще го намерите, защото има един вътрешен закон, който ни ръководи, и ние трябва да пробудим туй велико

Божествено чувство. Така ние сами ще се ориентираме в тоз живот, по-правилно ще се разберем.

Сега ние ще образуваме тази мистична Окултна школа. Има материал приготвен. Може би тези беседи ще се напишат, специално ще се проучват, ще се пише върху зададени теми. Това е вече упражнение и каквото вие направите, то ще бъде за вас. Ще започнат тогава да ви дават изпити. Които са в провинцията, ще дойдат в София, ще ви приемем за една вечер и ще отидете на Витоша, ще изпълните задачата. Ако нямате пари, ще дойдете на наши разноски. Пък ако имате средства, сами ще си платите. Сега ние ще образуваме един фонд за подпомагане на учениците. Навсякъде в градовете ще се образуват тези школи. Селата ще гледат да се присъединят към градовете. Постепенно тази работа ще ви се разясни. Има известни правила, ще ги знаете. Но започва една сериозна работа. После друго нещо. Ние ще образуваме един фонд от средствата, които са добити чисто от нашия труд. Например всеки един от вас ще определи да работи един час през деня за Господа. Ще работи, ще вложи труда си, за да изкара нещо, а не да дава от платата си. Той ще държи своята плата. Той ще се моли да намери нещо и да вложи личния си труд. И каквото спечели от личен труд, него ще влага. Туй ще се благослови, защото е излязло от нашия труд. Такива пари са вече благословени, с тях можем да работим. Сега от другаде можем да вземем пари, но те няма да ни помогнат. Само по един час на ден ще употребите за тази работа. На по-младите, на класа от петдесет души млади ученици в София, дадох следната задача: за една седмица всеки един от тях да изкара прехраната си, хляба си от личен труд. Баща му изпраща пари, но той сам ще си изкара прехраната: хем ще учи, хем ще си изкара прехраната. Той ще търси случай два-три часа на ден да работи за Господа. Някои от тия ученици изкараха доста сполучливо, но на някои опитът не излезе сполучлив. Защо? Защото ти, като имаш пари, попипаш джоба си и казваш, че вярваш в Бога – но вярваш в парите, а не в Бога. Трябва да се учим да уповаваме на себе си, а не на парите. Да усетиш джоба си празен, но да уповаваш на ръцете си, на труда, на знанията си и да кажеш: „Аз ще намеря работа.“

Един от младите ученици, който има достатъчно средства, казва: „Аз ще отида в друг град, далече, дето не ме познават, ще се преоблека и ще си изкарам прехраната за една седмица. Без пари ще си пробия път.“ И да имаш приятели – да си, като че не познаваш никого. Туй е изкуство. Тези са изпитите, които всички окултни ученици ще минат не теоретически, а на опит. Ако искате, аз ще ви държа първия изпит. Ако някой се съмнява, може да го придружа, да види как лесно може да намери работа. Сега ще ви улесним. Най-първо ще ви прекараме през най-мъчните изпити, после ще ви улесним в пътя. Как? Аз ще ви улесня по следния начин. След като

минете изпита, ще отидете някъде, ще ви дам начин как да лекувате. Оста̀нете гладен: ще идете да питате някъде, в някое село, има ли някой болен, ще го изцерите и те ще ви нахранят. Ще ви дам малки пилюлчета, ще ги носите в джоба си и като дадете някому, той ще оздравее. Най-после, като не можете да намерите работа, ще питате има ли някой парализиран, например от две до пет години, или неврастеник, и ако се окаже такъв, ще отидете при него, ще се разговаряте с него и ще го излекувате. И бъдете уверени, че най-малкото един обед ще ви дадат. Тия пилюлчета ще ви се дадат, когато минете по-мъчните опити, защото първо ще трябва да се калите. На всинца ви трябва воля. Например между вас има много сръдня. Някои искат да направят много нещо, но сръднята между тях започва много бързо. Имат събрана енергия, скарват се. Един казва: „Аз искам туй да направя", друг казва: „Аз искам туй да направя." Разбягват се един по един и най-после остава само един и той казва: „Няма какво да ги слушам, ще я свърша и при най-големите мъчнотии." Няма защо да се сърдите – това е Божия работа. При най-големите мъчнотии ще я свършите – това е характер. Ако не можем да победим най-големите мъчнотии, които се срещат в света, тогава за какво ще бъдем готови?

Сега в тази Школа няма да бъде погълнато всичкото ви време – аз искам от вас на ден само по един час за Школата. Значи в годината – триста и шестдесет часа за Школата, или за Божественото училище, както аз го наричам. Един час да работите е достатъчно засега. Мислите ли, че е много? Не е много. Тогава, когато почне да се образува Школата, да не се роди състезание защо щял да се образува клас за младите. Ще има общ клас, в който ще влезнат и стари, и млади, а за младите от известна възраст ще има Специален клас. Това е в реда на нещата, туй да не ви шокира. Синът отива на училище, а бащата се радва, казва: „Нека се учи." Бащата не може заедно със сина си да учи. Той казва: „Втори път като се преродя на Земята, тогава и аз ще уча. Сега аз ще работя, пък синът ми ще учи."

Сега нещо за братските градини. Например какво сте направили досега за братските градини? На колко места са направени братски градини? Само в Айтос, мисля, има. На друго място няма. Това е пак достатъчно. Сега добре е, ако впрегнем колективно нашия труд, и трябва да го впрегнем така, че да се комунизира не капиталът, но трудът, работата. И аз съм уверен, че във всинца вас има желание, сили, способности – вие всичко може да направите, само че още не познавате себе си. Като ходихме на Мусала, аз се уверих, че мнозина могат да направят това. На опит им доказах, че може. Бяхме сто и шестнадесет души и стигнахме до най-мъчното място, до най-горното езеро. Пътят бе затворен с преспа сняг на дължина до 100 метра, и който речеше да мине по този път, би пожертвал живота си. Мотики нямаме, лопати нямаме да направим път. Сядат всички и гледат:

да се върнем ли, или да продължим? Пред нас е една стръмнина с камъни, и ако се качиш и бутнеш някой камък, може да те завлече. Всички тия сто и шестнадесет души се спират и казват: „Учителю, какво трябва да направим, назад или нагоре?“ Казвам: „Нагоре.“ Всички ония жени, млади и стари, като попъплиха нагоре. Сестрите най-първо попъплиха, мъжете и те се насърчиха. Само покрай мене мина едно малко камъче. Казвам: задачата е много хубава. И всички излязоха благополучно на Мусала. Там седяхме пет-шест часа, като на Мусала не е бивало случай да се седи повече от петнадесет-двадесет минути. Казвам: често могат да се явят големи мъчнотии, не бойте се! Като дойдете до най-голямата мъчнотия, ще опитате най-великия разумен закон, който работи в Природата. Не е въпросът да подобрим живота си, но да работим в туй Велико царство, което иде сега. Ние трябва да станем служители, трябва да се приготвим. Ще наредим във всички градове, в които има Школа, да идват братята да ви посещават – ще има обмяна, ще бъдем всички праволинейни и искрени, за да може знанието, Истината, Любовта, Мъдростта да се вселят в нас, да се назидаваме и да даваме подтик за работа. Не да идем в някой град, да създадем малко разногласие, но да дадем подтик за работа. На ония, които са способни за учение, ще им се даде учение; на ония, които са способни за работа, работа ще им се даде.

Кой за каквото е способен, трябва да му се даде поле да се прояви. Туй се изисква сега от вас и, както ви казах тази сутрин, всички ще минете по закона на Любовта и ще дадете обещание за една година: готови ли сте, каквото ви кажат, да го изпълните – без никакви уговорки? Да или не? После няма да кажете: „Аз така не мислех.“ Вие ще си премерите силите и ще видите дали може да го направите съзнателно. Не искам да се разкайвате. Ако във вас работи законът на Любовта, опитът ще бъде много сполучлив, обаче дойде ли най-малкото съмнение, резултатите са лоши. Ако го направите със съзнание заради Бога, Бялото Братство ще ви съдейства. Ще ви се яви нов подтик за работа, ще ви покажат нови методи за работа. Другояче, колкото и да ви разправям, няма да го разберете. Достатъчно е два пъти да се качите на Мусала и много нещо ще научите: другояче ще разберете живота, други разбирания ще имате. Ако се качите вечерно време, съвсем друго нещо ще е, още по-добре ще разберете – просветление иде.

Сега със споровете ние нямаме намерение да се занимаваме. Споровете ще ги разглеждате по закона на Любовта. Ние знаем защо стават споровете. Ако някой има да дава някому, ако той сам не може да си плати, ние ще му платим дълговете и ще му кажем: „Братко, още един път да не правиш дългове.“ А на онзи, който е дал пари, ще кажем: „Ти втори път не давай, или пък като дадеш, трябва да ги забравиш, не давай.“ Ако дойде някой да

ти иска, ще му кажеш тъй: „Ти тези пари заради Господа ли ги искаш, или назаем от мене? Ако от мен искаш назаем, ще ги върнеш скоро; ако ги искаш заради Господа, работата е свършена – аз ще ти дам и ще ги забравя.“ Трябва да знаем заради Господа ли даваме, или назаем даваме. Казва: „Дадох ти пари назаем.“ – „Хубаво, ще ви ги върна.“ – „Аз му ги дадох заради Господа.“ Ще ги забравиш, нищо повече – туй е закон. Ако забравим, Господ ще ни благослови, Бог ще изправи нашата работа, ще Го опитаме. Нали ще Го опитаме? Защото е писано в Евангелието, Господ казва: „Опитайте Ме и вижте, че съм благ.“ Христос казва: „Ако думите Ми пребъдват във вас, и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим във вас, и каквото попросите, ще ви бъде.“ Но като изпълним всичките условия, които Великият Божествен закон изисква, всичко е възможно.

Сега ще гледаме да въдворим мир в себе си. Аз се радвам, че между вас се въдвори Божествена хармония на единство.
Утре ще говорим по-обстойно върху този фонд, например за методите за чисто материалната работа. Да кажем, че някои нямат възможност да извършат нещо на физическото поле – тогава ще го извършат в Духовния свят, т. е. като служат на болни безвъзмездно, или може да го извършат и в Умствения свят, но без да им се плати. Да кажем, че на някой окултен ученик се даде тази задача: ще ви пратим при някой паралитик, парализиран от десет години, за да го излекувате с вашите сили, да покажете знанието си. Ще определим да се молите за този човек по два часа на ден и туй може да продължи два месеца – сто и двадесет часа усърдна молитва; това е една работа. И знаете ли как ще се кали вашата воля? Лекуването често се дължи на вашата воля. Аз съм загатвал, че има болести, като ставния ревматизъм, които се лекуват с вода – водно лекуване, но може да се излекуват и с човешката воля, само че трябва да се знаят вътрешните течения. Но трябва да се кали човешката воля. Значи това са система, начини, методи. Тази работа не е лесна. Всички няма да се занимавате с лекуване.

Но онези от вас – и най-страхливите, и най-безстрашните – ще минете през Мусала поне най-малко един път. Тази година всички приятели, които са записани в Школата, ще минат един път през Мусала. Аз ще бъда с вас. Сами няма да ви пратя. В тия екскурзии, които ще направим, аз ще бъда с вас и ще ви покажа всичките правила. Когато минавате и по Месечина, и в тъмна нощ, и тогава ще бъда с вас, но като дойде в бурна нощ... И в бурно време ще бъда с вас. Ще изучим тия електрически и магнетически течения, ще изучим растенията, билките, водите, изворите, техните свойства и качества, тъй че, като ви види някой, да ви знае, да ви познава – да се отличавате поне като екскурзианти, ако не повече. Досега хората все по

пещерите се криеха, а ние ще се изкачваме по високите места, по върховете. Всички светии са ставали светии по пещерите, а за нас – дошло е време да сме по високите върхове. Ще се постараем през тази година, на първо място, да подобрим жилищата си – телата си – да ги подобрим заради Господа: да подобрим малко сърцата си и умовете си чрез екскурзии. Ще направим някоя екскурзия и във виелица, в сняг, най-малко до 30-40 сантиметра дълбочина, на някое планинско място, и то с тези, които са по́ юнаци. То ще бъде за през зимата, като дойде другата година.

Нека от всичките градове ония, които са любители на Школата, да се самоопределят. Два класа ще се направят: един общ клас и един специален. Самата работа през цялата година ще се определи по-точно, но сега не може да се направи по-детайлно. От всичките големи градове сега ще се съберете да обмислите малко, да видите колко ще възлезете на брой. И които влезнат в класа, да учат поне един час през деня. Работата ще се оформи. Ще се образува връзка за изпращането на всички беседи, на лекциите, които са потребни. После, от клас в клас постоянно ще се посещавате. Софиянци ще отиват в провинцията: всяко място ще се посети веднъж в месеца, най-малко дванадесет пъти в годината. Тъй щото всеки град ще има дванадесет посещения в годината. Ще се изберат приятели, братя делегати, и тогава ще се упълномощят. Ще искам да направим тази работа обстойно. Ще ви дадем работа, план, теми, ще съберем потребните необходими материали за Школата. Материалът съществува, но трябва да се подреди съобразно със сегашните нужди, които сега съществуват. И това ще бъде една сериозна работа. Като почнете да учите, ще се подмладите в християнски смисъл, аз разбирам: в закона на Любовта. Ще разберете, че има какво да работите за Бога. Не мислете вече, че остаряхте, че трябва да минете в другия свят.

Сега за утре, неделя, всички трябва да решите – да дадете обещание върху това, което днес ви говорих. Трябва да се решите, и то само онези, които поемат задължението да се подчинят и да работят за една година. Никой от вас да не даде едно обещание и да не го изпълни. Аз го освобождавам, нека си седи свободен. Но който иска да даде обещание за една година, той трябва да седи на думата си, да го изпълни точ в точ. Да се знае, че когато иска да служи на Бога, трябва да има само една мисъл. И тогава туй мото, което се даде тази сутрин, всеки може да си го препише; но който не даде обещание, няма защо да го преписва, може да го прочете само. Като казвам, че който го е страх, нека да си помисли – ние не бързаме. Да не би у вас да се роди друго мнение: „Нас искат да ни впримчат, да ни хванат." – Да не мислите така. Не, доброволно ще се подчините, за да направите опита. Ами как, вие като искате да търсите някое имане в някоя пещера, нали ще трябва да се подчините, да коленичите, да пъплите. Има ли нещо

смешно? Защо? Ако в една пещера пъплите, то е, за да намерите имането. Стига да имате смелостта да влезете. После, има доста способни братя, и чрез тях ще внесем от всички изкуства у нас. Каквото изкуство имате, трябва да го развиете, всичко да се употреби за работа. Да видим какво можем да направим за една година. Като се работи по един час на ден, ще видим какво можем да съберем за една година отгоре. Като се образува този фонд, тогава от Общия клас ще изберете дванадесет души: съвет ще бъдат, те ще държат сметките. Те ще дават средствата за учениците, за братята, които ходят от едно място на друго. Този съвет ще се грижи за иждивяването на тези пари за всички благородни цели. Ако някой от учениците напише нещо хубаво, трудът му ще се напечати. Ако някой иска да иде да изпълни задача, а няма средства, ще му се дадат средства. Тъй щото от същите средства, от този фонд може да се отворят и братски гостилници, братски домове. Във всеки един град трябва да има братски дом, да има поне две легла, та като дойде един брат, да има къде да се спре. Като дойде един брат и остане в някой дом, той му оставя своето благословение; а ако дойде и не го приемат, той е недоволен, оставя една лоша мисъл и си отива. А защо да не оставим туй благословение в домовете? Сега желателно е във всичките градове да се зароди тази инициатива – да има две-три легла, та като дойде един брат, да не става потриване: тук не може, там не може. Братски дом е: ще го поканим да си отпочине, ще го нагостим и ще го изпратим радостен и весел. Това е една отлична идея, която трябва да се приложи още тази година!

Сега аз искам най-първо: от старозагорци – две легла, от новозагорци – две, от бургазлии – две, от айтосчани – две, от казанлъчани – две, от ямболчани – две, от пловдивчани – две, от шуменци – две, от варненци – две, от панагюрци – две, от софиянци – пет. Може ли пет? Защото всички досега все тъй ми казват: „Дойдем в София, не ни приемат.“ И тъй, като дойде сега някой брат, ще му кажем: „Ето, имаме еди-къде си място.“ Сега в селата повече легла има. От Търново искаме две легла, от Русе – три, от Сливен – три, от Свищов – две, от Лом – две, от Видин – две, от Габрово – две, от Пазарджик – едно, от Севлиево – две, от Карнобат – едно, Трявна – едно, с. Кортен – две, с. Гърци – две, с. Лъджене, Бургаско – едно, Карлово – две, Петрич – едно, Рахово – едно, Елена – едно. Значи имаме успех в туй отношение.

Добрата молитва

19 август, събота, 16.30 ч.

1922_08_20 Утринна беседа (без заглавие)
Издателство "Бяло Братство", 2009г.
КНИГА: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя
Съборни беседи (1922)

ЧИСТОТА НА СЪРЦЕТО

Благославяй, душе моя, Господа (песен).

Любовта за работата на Духа Христов (това е мотото за работа днес през целия ден).
Любов за приложение, Любов за изпълнение.
Любов за възрастване на всичко добро в нашите сърца.
И тогава тази формула вие ще я превърнете така: Любов за възрастване на всичко добро в моето сърце.

Сега туй, което ще ви говоря, никой да не го пише, то да ви остане като откровение.

Най-силната крепост против болести е чистотата. И като ученици на Окултната школа, необходима ви е Чистотата. Без чистота нищо не можете да извършите. Учениците на Окултната школа, мъже и жени, без Чистотата нищо не могат да извършат. Абсолютна вътрешна чистота трябва. Аз говоря за вътрешна чистота – Чистота на сърцето. За да може учителят да предаде право своето учение на своите ученици, той трябва да бъде абсолютно чист. Не е ли чист, той ще ги заведе в левия път. Чист ли е абсолютно, той ще ги води в правия път – надясно. Това е по отношение на учителя. Също така и ученикът, ако не е абсолютно чист, не може да върви в правия път, няма да бъде способен да върви в този път и да възприеме Божествената Истина. Затуй в дадения момент едновременно и учителят, и ученикът – и двамата трябва да бъдат абсолютно чисти. И ако искате вие да предадете Божествената Истина комуто и да е, в дадения момент вие трябва да бъдете абсолютно чисти – и този, който ви слуша, непременно ще възприеме тази Истина и сърцето му ще се обърне към Бога, ще познае Господа.

Сега аз говоря за Абсолютната чистота, а не говоря за обикновената. Абсолютната чистота ви е една необходимост за закона на Любовта; тя ви е потребна и при закона на свободата. И когато вие, двама братя или две сестри, се съберете и между вас има едно натегнато състояние, това показва, че сърцата ви са нечисти. Щом не можете да се търпите, това показва, че сърцата ви са нечисти, нищо повече. И веднага ще трябва да превърнете вашето състояние. Имайте предвид, че без чистота не можете

да впрегнете никоя природна сила да работи за вас. Вие може да я впрегнете, но тази сила ще произведе обратни кармически резултати, които с векове трябва да изкупвате. И затуй от всички ученици на Бялото Братство се изисква абсолютна чистота, за да могат силите в Природата да работят за тяхното издигане. Това е абсолютно правило, то е необходимо при закона на свободата. Не спазите ли туй правило, ще останете в левия път; спазите ли го, ще бъдете надясно.
Сега Христос, Който е глава на това Велико училище, изисква тази чистота от вас.
Христос, Който е глава на Всемирното Бяло Братство, днес изисква тази Чистота от учениците на Бялото Братство в България.
Отбележете си следните стихове:

Обичай, прочее, Господа Бога твоего.
Възлюбете се усърдно един друг от чисто сърце.
Любовта не прави зло ближному. Любовта дълготърпи, благосклонна е.
Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего Единороднаго, за да познаят всички тази Любов, която носи в себе си Божия живот.
Там, в Писанието, е казано: „Да не погине.“ Аз превеждам: „За да познаят всички тази Любов.“
Няма по-голяма Любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си.

Прочете се Евангелие от Йоана, 14-а глава.

Аз искам да внеса един нов импулс във вашия ум – като на ученици. Този импулс вие не можете да го добиете от никоя книга – каквото и да правите, не можете да го добиете. Сега е един момент, който трябва да използвате: втори път този момент няма да го има. Всяко нещо в Природата, в Божествената книга, си има определено време, специално време, и ако се използва – добре, ако не се използва, изгубен е моментът, трябва да се чака. Един свещен импулс трябва да има в душата ви, в сърцето ви, в ума ви, за да можете да се домогнете до Божествената Истина. И не мислете, че някои от вас може да ме изхитрят, да мислят, че ще бъдат по-умни, по-хитри от мене. Не, ако е за използване, и аз имам хитрост. Аз съм бил и в двете ложи: и в бялата, и в черната, мен никой не може да ме използва. Зная законите и правилата и на едните, и на другите, зная и последствията, зная го това от опит. И горе съм бил, и долу съм бил.

Когато аз говоря, че съм от Слънцето, подразбирам разумното, Божественото. Защо, ще кажете, от Слънцето? Божественото, това е Слънцето, защото само в Слънцето има мисъл. Дето има мисъл, там съм. Аз съм от Божествения свят. Ако мислите за това Слънце, което виждате,

то като се качите на него, нищо няма да намерите. Някой път казваме: „От Земята е този човек." Какво подразбираме? „Земен човек е той" – значи има низки желания. Земята е символ.

Един свещен импулс трябва да имаме към тази Истина. Чудното е, че аз не съм намерил в дадения момент мъж или жена, които да имат туй будно съзнание за Истината – все ще изопачат нещо. Например казвам ви: „Чисти ли ви са сърцата?" Вие започвате да философствате. Никаква философия не се изисква! Чистотата – това е едно произведение, един продукт, или, мога да кажа, един атрибут на Любовта. Само Любовта носи Чистотата и затуй без Любов не можете да бъдете чисти. Туй трябва да го осъзнаете. Влезе ли вече Любовта, произведе ли Чистотата, вие ще имате най-великия импулс. Някой казва: „Как?" – Като видиш Божественото лице, твоята душа ще се събуди, у тебе ще се яви един импулс да живееш, да работиш, и за тебе в света няма да има нищо невъзможно, всичко ще бъде възможно. Псалмопевецът казва: „Когато видя Твоето лице, душата ми ще изпита едно задоволство." Туй задоволство значи, че нашата душа, нашето сърце ще бъдат събудени. Туй е Божественият импулс – да работим. Туй ще го схванете! Онези, които нямат Чистота, ще отиват в горите, въшките ще ги ядат, ще се молят, ще плачат, всичко могат да правят, но това са само приготовления. А онези, които разберат това нещо, след като са иждивили двадесет-тридесет години в пост и молитва, ще проблесне в ума им вътре този лъч и ще кажат: „Туй, което търсим, то е в нас." То ще дойде само чрез Чистотата. Тя иде сега в света, и вие ще почнете да помагате на своите ближни, на братя и сестри. Вие сега търсите това нещо – вземете една книга, обърнете я, казвате: „Тук ще го намеря." Авторът започва много добре, но като го прочетете, остава нещо недоизказано. Казвате: „Този автор ме приготовлява за друг." Вземете втори автор, обърнете книгата: той започва с громки слова – и пак остава нещо недоизказано. Вземете трети автор – същото. Туй, което е недоизказано, то е вътре във вашата душа – там ще го намерите. Последното, което е недоизказано, то е във вашата душа. Всеки автор казва: „Аз ви показвам пътя, а туй, което търсите, ще го намерите в еди-коя си глава, в главата, която означава Чистота – в главата на чистотата, вътре ще го намерите. В тази глава ще намерите всичко онова, което искате."

За да бъдете силни, непременно трябва да бъдете чисти! И за да бъде ученикът способен, непременно трябва да бъде чист. И белите, и черните братя знаят това правило и имат едно схващане за чистотата, само че те използват тази чистота в две противоположни направления. Черните братя добиват чистотата и после я опетняват. Те използват чистотата тъй, както ние използваме водата, за да измиваме тиганите. Те измиват тиганите си и нечистата вода после я изхвърлят. Те събират чистотата тъй,

както някой проводник. Те казват: „Нас ни трябва вода, за да измием тиганите си.“ Казвам: „Защо изкушавате хората? Вода им трябва на тях.“ Кажи: „Ти имаш Чистота в твоето сърце, малко от твоето чисто сърце може ли да ни дадеш, за да изчистим къщата си?“ И после, като изчистят къщата си, казват: „Благодаря ти, пак ще те посетя.“ И затова черните братя в туй отношение сега са затвърдели. По причина на тази леност те са забравили туй изкуство – да придобиват чистотата, и сега пречат на другите хора да я добиват. И сега вие тръгнете като тях да обещавате: „Ние пари ще ви дадем.“ Една жена е чиста: дойдете да Ӑ обещавате туй-онуй, пари, докато използвате чистотата Ӑ. После, като използвате чистотата Ӑ, оставяте я. Търговия е това! В Божествения свят Чистотата не се продава! За нищо в света не продавайте вашата Чистота! През тази чистота ще минава Любовта в другите и нека хората се ползват от вашата Любов. И Любовта в тях ще внесе чистота. Чистотата – това е резултат на Любовта. Ако Любовта мине през вас в другите хора, тази Любов ще внесе чистота и тази чистота ще произведе Любов. Ученикът трябва да бъде чист, за да може да се учи.

Сега аз пак чета във вашите очи мисълта, вие казвате: „Толкова години ние все за Бога говорим, това сме направили, онова сме направили, и да бъдем пак нечисти!“ Тази чистота, с която се занимавате, тя е обикновена чистота, аз за нея не говоря. Чистотата, за която ви говоря, тя е необикновена чистота, необикновена Чистота на сърцето. Когато тази чистота влезе вътре в сърцето, лицето ви добива друг оттенък, други черти, които украсяват човешкото лице. И ако вие искате да бъдете красиви, външната ви форма да стане красива, непременно трябва да дойде чистотата във вашето сърце. Тази чистота ще се отрази във вашето лице и вие ще придобиете красота. Красотата е резултат на чистотата. Ние трябва да бъдем красиви, непременно трябва да бъдем красиви. Можете ли вие да си представите един светия хилав, или един ангел хилав, блед? Можете ли да си представите, че ангелите на Небето са жълти, хилави, изпити? Не, всички ангели са красиви, с красота, която е желателна. А тази красота, която сегашните хора имат, това е резултат на Черната ложа. Всички в Черната ложа са хилави. Някои от тях са красиви, но повечето от тях са изродени, хилави.

Вие, сестри, готови ли сте вече да не огорчавате Господа в сърцето си?
Реплика: Готови сме.

Готови сте, да. Е, тогава ще ви дам първия опит. Вие, братя, готови ли сте?
Реплика: Готови сме, Учителю!

За какво сте готови?

Реплика: Да не огорчаваме Господа в сърцето си.

И на вас, братя, ще дам първия опит. Запишете си го: ще ни се даде първия опит. Вие на себе си в кавички ще си го турите, да не го знае никой: „Да не огорчавам Господа в душата си.“ За какво е първият опит? – Да не се огорчава Господ. И когато човек огорчи Господа, знаете ли какво става с него? Вие, братя, знаете ли какво става? Остарява преждевременно. Когато човек огорчи Господа, остарява преждевременно, нищо повече, и става негоден за нищо. Туй в кавички ще си го турите за себе си, вие да си го знаете, за вас е то само. Става негоден за нищо, в кавички да си го турите.

Сега, понеже тази мисъл е отрицателна, ще си турите в кавички и следната мисъл: „А когато човек чрез своята Любов весели Господа, подмладява се.“

Тъй че сега ви давам начин за подмладяване. Като четете първата, отрицателната мисъл, ще заключите с другата, положителната, защото Господ се весели, когато ние правим усилия да живеем съобразно с Неговата Любов. В душата на Господа се заражда голяма радост и голямо веселие. Той се радва, когато види, че в нашата душа има един голям стремеж, един импулс да живеем заради Него. Весели се Господ, радва се и Той като нас. За да успява някой ученик в Школата, непременно Господ трябва да бъде радостен и весел в него; той, ученикът, не трябва да огорчава Божия Дух в себе си. Тогава той ще има светлина в ума си, за да възприема правилно знанията. Направете един опит: огорчете един ваш приятел и идете след това да му говорите най-сладките думи – ще видите как ще ви разбере. Нищо няма да остане в сърцето му. Обаче обича ли ви, той във всяка ваша дума ще се вслушва. Сега, разбира се, туй показва отрицателната страна на характера му – че той е слаб, дете е. Онзи, който се обижда от най-малките работи, е дете. Има деца на греха. Хора, които се обиждат, аз ги наричам деца на греха. Щом се обиждат от най-малките работи, деца на греха са. А хора, които претърпяват всичко заради Любовта, наричам ги деца на Любовта. Разликата между тия деца е следната: първите деца умират, а вторите – вечно живеят.

И тъй, вие, сестри, като ученички на туй училище, ще гледате да не огорчите Господа нито в себе си, нито в другите. Всяка дума, всяко обещание, което сте дали, трябва да бъде изпълнено: то е свещено! Никакво изключение! Обещанието, което си дал, трябва да го изпълниш – никакво отлагане за утре или за други ден.

Аз сега имах един опит с една от ученичките, която снощи даде едно свещено обещание, но не го изпълни. Първия изпит, който Ѝ дадох, не издържа. Обеща, че ще изпълни, а не издържа – дадох Ѝ един изпит и

пропадна. Затуй ви държах днес тази лекция. Дума, дадена в училището, трябва да се изпълни точно навреме – нито минута отлагане. Обещано – казано и свършено. В нас това трябва да бъде правило за всички. Не трябва да се въртим на колело. Кажа ли аз нещо – думата ми е дума. Навреме ще изпълним всичко. Аз и вие ще бъдем точни, на времето. Туй е велик Божествен закон и онзи, който не изпълни този закон, каквото ми донесе, ще го хвърля. Книга ли ми донесе, ще я хвърля. Щом дойде такъв ученик и донесе нещо на учителя си, предмет ли бъде, или друго нещо – праща го в обратна посока. Всичко трябва да става навреме. Майката трябва да роди навреме. Навреме трябва да лягате, навреме да ставате, навреме да ядете: всичко трябва да става точно по определени закони. Ще кажете: „Утре мога да го направя." – Не, доброто трябва да се направи навреме – може да го направите само днес. Туй, което обещавате днес, днес трябва да го направите, а не утре. За утрешния ден има друга работа, друго нещо е приготвено. Този съборен ден никога няма да се върне. И аз няма да имам туй разположение да ви говоря за тия неща – за други работи ще ви говоря.

Някои от вас, братя, ученици, имате голяма слабост: не си държите на думите. От всинца ви се изисква да стоите на думата си отгоре. Никаква разписка няма да вземате от брата си. Ако той ви иска пари и не искаш да му дадеш, ще му кажеш истината: „Братко, нямам вяра в тебе." Никакво подписване. Готови ли сте тъй да постъпвате?

Реплика: Готови сме.

Готови ли сте вие, сестри?
Реплика: Готови сме.

Това е за онези, които са в Школата, това не е за света; това правило е за отношенията между вас, между братя и сестри. Туй Учение не е за света. Разбирате ли? Разберете ме! Туй не е Учение за света, за света ще ви дам друго. Това Учение е за братя и сестри. Никакво извинение няма за онзи, който не е устоял на думата си! Ще признае факта и ще се изправи. Всяко нещо трябва да се изпълни на времето си. Туй, което Христос дава, е един велик закон за тази Христова школа. Изисква се точност, точност в бъдеще – да сме по-точни от германците, по-точни от англичаните, които са за пример. От полици ни помен, от записи ни помен, от лихви на пари ни помен между вас! Вътре в Бялото Братство такива работи не се позволяват. Като дойде при тебе брат ти и ти каже: „Имам нужда от пари", ще отидеш с него между четирите стени, ще извадиш и ще му дадеш. Ще кажеш: „Господи, това го правя заради Тебе", и ще му дадеш, като забравиш, че си му дал. Разбрахте ли, сестри? Не, братя и сестри, тъй е – и ще се свърши

въпросът, и тогава ще се избегнат тия недоразумения. А така, да дойде някой, да иска пари назаем, за да върти търговия – не. Друг е въпросът, ако има някой насъщна нужда: гол е, гладен, бос, седял е без пет пари няколко дни. Той трябва да ти каже: „Братко, за насъщното, за необходимото ми трябват." Който даде, ще даде по закона на свободата. Сега може да изпъкне в ума ви една или друга мисъл – те са посторонни. В Школата между вас искам да има абсолютна хармония. Трябва да бъдеш щедър, толкова щедър, че десет лева да имаш, като дойде някой да ти ги поиска, веднага да му ги дадеш – нека остане кесията ти празна. Ти дай, не бой се – твоята празна кесия Господ ще я напълни. Ако ти нямаш, ще отидеш при друг брат да вземеш назаем, той от трети и т. н. Тъй ще се изредите и по такъв начин ще си кажете по една сладка дума. Вие ще кажете: „Как да отида да искам пари назаем?" Не назаем – вие ще опитате Любовта на брата си. Нищо от това! Господ ще ви тури в тежко положение, за да изпитате нужди, ще ви тури в такова положение, че да си направите една услуга, и тогава, като постоиш 10-15-20 минути в разговор с брата си, и ти ще бъдеш радостен, и той ще бъде радостен.

Това е правило и за сестрите: то е за братството и за сестринството. Ще приложим този закон през тази година и идната година ще ми кажете може ли някои от правилата да се приложат, или не. Практически ще опитате това, за да видим какви резултати ще има. Това се отнася за крайно нуждаещите се, а не да се правят заеми, за да се търгува. В Школата законът е такъв, а вън от Школата законът е друг.

Добрата молитва

20 август, неделя, 5 ч.

1922_08_20 Много плод принася

МНОГО ПЛОД ПРИНАСЯ

Нека да произнесем нашата формула: Няма Мъдрост като Божията Мъдрост. Само Божията Мъдрост е Мъдрост!
Ще прочета няколко стиха от 12-а глава от Евангелието на Йоана, до 37-и стих.
Ще взема 24-ти стих: „Истина, истина ви казвам: ако житното зърно не падне в земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плод принася."
Смъртта е двояка: има смърт за злото, има смърт и за Доброто. Когато грешникът престане да греши, той умира за греха – смърт е това. И когато праведният престане да прави добро, и той умира за Правдата. Тъй щото, когато кажем, че човек трябва да умре, трябва да се попитаме: от каква смърт трябва да умре – за греха или за Добродетелта.
И Христос казва, че житното зърно трябва да падне, значи да умре – за греха трябва да умре. Законът е такъв. Казва Христос: „Ще последва законът на размножението."
Сега житното зърно, това сте вие – трябва да умрете! По кой начин именно, сега ще разберете. Че ще се мре, ще се мре.
Христос е казал: „Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плод принася." Човек значи е като житното зърно. Ако не падне и не умре, няма да има плод. Някой казва: „Ще се мре, но здраве да е." От коя смърт трябва да умрем, това е въпрос. Сега думата умиране значи ограничаване. Смъртта, това е най-голямото ограничение, което може да се наложи на човешката душа. Ако можеш да умреш за греха, значи за греха се налага най-голямото ограничение. Ако умреш за Правдата, за Правдата се налага най-голямото ограничение. Ще различавате резултатите и в единия, и в другия случай. Сега ще се мре не само по един път на ден, а по много пъти на ден ще умирате, ще ставате и ще възкръсвате. Да кажем, някой ден имаш такова велико въодушевление, че си готов така да започнеш онази велика идея, но дойде една малка причина, изкара те от релсите, изгубиш вярата си, Любовта си към Бога, и си готов да направиш най-голямото престъпление. Не се мине и половин час, пак измениш настроението си. Всеки ден кръстосваме правия път, по крива линия вървим. Именно сега вие, като ученици, трябва да разберете как стават тия неща. Не мислете, че като влезете в Окултната школа, ще се подобри положението ви. Не, на първо време ще се влоши, а после ще се подобри. И ако вашето положение на първо време не се влоши, вие не сте на правия път – няма да бъдете ученици. Ако ви върви по мед и масло, няма да ви е добре, но ако стане някакво влошаване, на правия път сте. Такъв е законът. Има една магнетическа школа, в която болните се лекуват

с паси. При туй магнетично лекуване, когато болният почне да се лекува, неговото положение първо се влошава, той претърпява една ужасна криза, и после дохожда едно подобрение; след това наново втора криза – пак подобрение; пак криза, подобрение, докато тези кризи се намаляват, намаляват и като дойде последната криза, болестта ще се върне назад, по обратен път. Та сега и вие, като влезете в Школата, ще започнат всеки ден кризи. Някои постоянно се оплакват, казват: „Откак влязох в тази Школа, станах по-лош." – Не, лекуваш се, сега познаваш лекуването. По-рано беше по-лош, сега положението ти се подобрява. Туй ще се намали. Не че си станал сега по-лош, но кризи има, подобрения и влошавания има, следователно трябва да мине известно време, за да познаеш, че има подобрение. И ако някой път вие не виждате туй подобрение на живота, не го съзнавате, туй се дължи на голямото заблуждение, което имате в ума си, тъй че по-малките погрешки стават по-големи.

После, с умирането на това житно зърно, във вас ще се развие една чрезмерна чувствителност. И онези от вас, които влязат като ученици, трябва най-първо да развият голяма чувствителност. А човек, който е много чувствителен, страда повече. С големите страдания се добива повече опитност и знания. Мнозина от учениците не искат да имат страдания. На едно място в Откровението пише: „Йоане, Сине Человечески, знаеш ли откъде дойдоха тези хора с белите дрехи? Те дойдоха от голямата скръб, че избеляха дрехите им. Те минаха през огъня."

Сега някои от вас, като ученици, искате да минете през този свят, да ви посрещнат с палми, с цветя, да нямате абсолютно никакви страдания. Туй е невъзможно! При сегашните условия е невъзможно. Следователно на всеки едного от нас му е даден известен дял от страдания и блага: ще ги минем еднакво и едните, и другите – трябва да ги приемем на драго сърце. И този е най-щекотливият въпрос. Сега между мнозина у вас се зараждат спорове, разделения, убеждения. Ако те спорят, казват: „Туй е нужно, ние кармически имаме нещо." Един от двамата трябва да отстъпи. Ще каже: „Ама аз няма да отстъпя." – Ще отстъпите, кармически е това, няма да ви оставят – ще отстъпите. Ще ви докажа защо трябва да отстъпите. Допуснете, че пътувате в един океански параход и носите сто милиона лева в злато – десет души сте. Започнете в парахода да ги делите, не можете да се примирите. Казвам: „Примирете се." – „Не можем." Казвам им веднага: „Слушайте, параходът потъва!" Я ми кажете, какво ще делите сега? Всички, които са тук, ще потънат, и аз ви казвам сега: „Всички тези светски параходи, на които пътувате – потъват!" След няколко часа всички трябва да се качите на спасителните лодки по морето и докато идете на новия параход, ще има треперене. Е, питам тогава: какво ще мислите за стоте милиона? Или ще кажете: „Слава Богу, че си спасихме живота." Нито един милион не ви трябва на вас. Тази идея трябва да залегне в умовете ви. Не казвам, че не трябва да се трудите. Някои казват: „Трябва да работим!"

Ами че на парахода какво ще работиш? Само при едно условие – дето има земя, ще работиш, ами дето няма земя, какво ще работиш?
Та именно ние най-първо трябва да създадем за себе си една благоприятна атмосфера. А сега тия неприятни мисли, които се изпращат от град в град, какво са? Няколко души в града се скарали, почват да се разправят, да препращат своите мисли – като адвокати всички защитават своята страна: кой е прав, кой е крив. Всички са прави, всички са криви. Сега не казвам, че ние трябва да се оставим да ни тъпчат. Не, но когато е въпросът да установим закона на Любовта, ние трябва да сме готови да отстъпим. Казано е: „Не противи се на злото." Защото, ако се противим на злото, ние тогава му даваме сила. В името на този закон на Любовта злото не го признавам, и то, като дойде, ще вземе само туй, което е негово. Ще си вземе своите злини, Доброто не може да вземе. Ще ви приведа един анекдот. Преподавах на един ученик по окултизма нещо и му казах: „Слушай, има опасност някой път да те глътнат духовете." – „Как може да ме глътнат?" – „Ще видиш как, тъй както кит може да те глътне." И дойде време, та го глътнаха духовете, та трябваше 24 часа да губя с него, за да го изкарам от кита. „Ужасно е – казва – в кита. Намерих се в една пустиня – мрак, тъмнина, нищо не виждам." След като излезе от кита, веднага пак просия тази светлина. Сега вие седите някой път и не знаете, че сте в някой кит. И тогава във вас настава мрак и тъмнина, та вашите братя трябва да се молят да ви пусне този кит, да ви избълва.
Сега първото нещо, което трябва да знаете като ученици на окултизма, е, като ви глътне някой кит, да кажете: „Стомахът на един кит нас не може да ни смели." Като престоите 24 часа, най-много 36 часа в кита, духовете ще ви избълват; китът ще бъде принуден да ви избълва, понеже вие сте толкова тежък, че ще каже: „Не ми трябва тази беля." Но щом се изплашите, този дух ще бъде толкова силен, че някой път с години не можете да дойдете в себе си. Туй става с хора, които полудяват, както аз ги наричам – обсебени. Аз пък казвам: това не е полудяване, а изсмукване на всичката тази енергия. След това ще те пуснат навън пак да почувстваш. И сега често духовете, за да забогатеят, правят тия операции. Например сливенци си живееха братски: пеят си по Бога, ядат си заедно, но духовете започват да ги разделят на два лагера – едните, че уж служат на Бога, а другите – на дявола. Разделиха ги на два лагера. Започват всеки със своите идеи и тогава духовете си турят пипалцата. Едни с едната партия, други с другата партия, докато изсмучат всичко. Дойдеш в себе си – виждаш, че всичко е изчезнало. Та и едните, и другите ще се пазите от ония, които ви казват, че сте прави или криви – един чешит сте. Като дойде един възвишен и благороден дух, който е на правата страна, ще каже: „Ще живееш сега според Любовта Божия, според Бога." Той няма да вземе твоята страна, а ще каже: „Живей по Любовта!" А като дойде един лош дух, ще каже: „Ти си благороден човек, ти имаш право, ти трябва да

докажеш своето право, ти трябва да го дадеш под съд." – Не, ти трябва да имаш силата сам да респектираш този дух. Ти трябва да му кажеш, че трябва да мълчи – и ще затреперят гащите му. Само тъй може да се оправи светът. Само туй учение е право. И действително, от осем хиляди години прилагаме старото учение – и на какво сме замязали?
Сега в нашата Школа ще приложим другото учение – Учението на абсолютната Любов, и всички заедно ще работим. Например как? Да кажем, че сливенци се скарат: влизат духовете и не се споразумяват. Ще искат помощ. Ние ще им пратим. Ще кажат: „Ние сме в обсадно положение, нападнаха ни, елате ни на помощ!" Ще им изпратим от София, от Пловдив, от Варна, от всички градове ще им изпратим по една рота, ще им изпратим своята артилерия – воюване ще има. Друг ден неприятелят нападнал ямболци, те пострадват: сливенци ще идат на помощ – воюване ще има. У всинца ви трябва да има едно общо съревнование за тази кауза, която поддържаме: да внесем единство в мисълта си. Защо да мисля, че си по-лош от мене? Може да бъдеш. Сега аз не препоръчвам този морал, а морала на абсолютната чистота – Чистотата на Любовта. Без Любов не може да има единство. Не мислете, че без Любов може да има братство и равенство. Трябва да внесем Любовта и тогава да говорим за братство и равенство. Но ако няма между нас Любов, тоя въпрос е решен. Докато не внесем в нас Любовта, може да спорим с години, но въпросът ще си остане пак спорен. Всичките окултни сили имат приложение само в Божествената Любов. Единствената сила, която може да владее всички други сили и да ги регулира, това с Любовта. Тази сила има своето приложение във всички светове. Като физическа сила има приложение в чувствата. В астралния свят пак има приложение, и в умствения – също. Да кажем, че на физическия свят вие прилагате Любовта. Нали сте виждали жени – като намерят някое дете, прегърнат го и го стискат, стискат. Аз съм виждал някой път, като дойдат някои от тия любовници, децата бягат от тях. Детето не обича да го стискат. Защо не обичат децата да ги стискат? Сега ние сме предмет на тази любов, която стиска. Е, стиснат те един, двама, трима, четирима, петдесет, сто, петстотин души, най-после ще кажеш: „Прекалиха го." После, имаме другата любов – любовта на ограничението. Ти обичаш някого, но искаш той само с теб да дружи, само тебе да гледа целия ден, никого другиго да не поглежда. Има убеждения на верую, дето учителите казват на учениците си: „Само мене ще слушате, само моето учение е право, вън от това друго учение няма, всичко друго е лъжливо." – Не е тъй. Аз много пъти съм казвал на моите ученици: ако намерите някого, който може да ви даде нещо по-хубаво от мене, приемете го, но ако той ви лиши от туй, което аз ви давам, ще го напуснете. Тъй и всеки учител трябва да каже на учениците си. Тъй и вие ще постъпвате. Всяко учение, което ние проповядваме, трябва да го подложим на строг опит и само онова, което може да се приложи в

практическия живот, него ще турим да действа. Всички тъй ще постъпваме. Разбира се, всички, които ме слушате, не сте на еднакво развитие. Ние не искаме всички да сте в пълната Любов. Например не искаме всички да раздадете имането си.
Засега от всинца ви искам да спазвате едно правило: да работите на ден по един час за Господа! Значи от десетте часа през деня деветте часа ще бъдат за вас и един – за Господа. И тъй, тази година ще приложим десетия час за работа, за да научим как действа този велик закон. Ако го приложите, ще придобиете вътре в себе си много опитности. Например да не мислите, че ако има някой пари, той без друго трябва да дойде при нас. Не, това е от лошите духове. Нам целта ни не е за парите. Ако е за пари, при нас ще дойдат много от тези духове. Не ни е за парите. Целта ни е за онази вътрешна опитност, която учениците ще добият, като определят един час от труда си за работа за Господа. Ние трябва да вложим труда си. Трудът, който ще вложим – той е, който ще донесе туй вътрешно обединение. Например и Толстой в своето учение се е придържал към правилото никога да не дава пари. Ако някой му поисквал пари, той вземал инструментите си и отивал да работи в къщата му. Ако някой нямал пари да си купи обуща, той му ушивал обуща, но никога пари не давал.
И тъй, ако някой ти иска пари, а ти имаш занаят, по-добре направи му нещо, което можеш: обущар си – обуща му уший. Преди десетина години минавам покрай едно място, среща ме един просяк, иска ми пари – давам му. Хваща ме след два часа пак, не ме познава, че съм същият, иска пари, че е беден. Казвам му:
– Преди два часа минах покрай тебе, дадох ти.
– Не, не си ми давал.
– Щом не съм ти давал, защо са ти пари?
– Гладен съм.
– Хайде в гостилницата! Колко пари искаш?
– Толкова.
– Дайте му ядене – казвам на гостилничаря, – но пари не му трябват.
Сега именно парите развращават. Казвам: развратно действат парите, когато вложим в тях своята надежда. Те са едно средство, размяна в света, едно удобство, за да си служим с тях, тъй както минаваме пътищата с един параход, с една железница или с един велосипед. Те не са тъй необходими, както е необходим въздухът, както е необходима храната. Някой път казват, че без пари не може. Да, без въздух не може, без светлина не може, без знание не може, но без пари може. Как да не може? Аз съм цигулар, гладен съм. Отида някъде, тегля лъка на цигулката, нагостят ме с малко хлебец – дойда на своето място. Пет пари не нося. Минава покрай мене един колар, искам да се повозя. Питам го: „Хайде да ме повозиш, може ли?“ – „Може, качи се на колата.“ Качвам се, тегля му лъка, той кара, а аз свиря. После ще ми каже: „Много ти благодаря, че ти ми посвири – аз

карах по-лесно конете.“ Тъй няма да ти иска човекът пари. Следователно ние можем да турим в живота си един по-разумен начин за живеене, но трябва да сме по-умни.
Сега искаме да образуваме едно общество. Старият свят ще си остане, но ние трябва да приложим новите идеи в микроскопическа форма, тъй както правим опити да работим за Господа по един час на ден. Ще можем ли да изпълним Христовия закон на Любовта?
Аз наскоро говорих на някои от учениците си за превръщане на енергиите, за да познаят колко е силна волята им, понеже казват, че всичко в света чрез волята става. Сега вие имате най-добрите условия за превръщане на енергиите. Обиди ли ви някой кръвно, постарайте се да видите за колко минути, часове, дни или седмици ще можете да превърнете тази обида в добро. Ако я обърнете за един час, за два, за един ден или повече, както и да е, но ако отидат повече от 30 дни, волята ви е слаба. И за мене казват, че еди-кой си господин ви тормози в града. Че как? Вие сами се хипнотизирате. Дръпнат някому една черта отпред и му казват, че повече не може да върви. Той я вижда, а другите не я виждат. И после казват, че аз ви хипнотизирам. Не, вие сами си теглите една линия, а после казвате, че ви теглили такава линия. Това е само една хипнотическа линия и казват, че аз ви тормозя. Никого не съм тормозил. Турете една преграда на тормозенето. Аз ще дам едно правило на учениците на Бялото Братство. Да допуснем, че имате един приятел, който от добри съвети не разбира, и каквото и да му говориш, той си казва: „Аз съм си го намислил, ще го направя.“ При това той ви мрази, преследва ви. Какво трябва да правите? Обърнете се към Бога и се помолете Господ да му създаде работа. Каква работа? Най-първо Господ ще му тури идеята да стане голям търговец, да забогатее, и той ще започне най-големи предприятия. Така вече няма да мисли за тебе, ще мисли за полици. И тъй, помолете се да му се създаде работа с бели – полици да плаща. После кажете: „Слава Богу, че ме освободи Господ чрез тези полици.“ Ако дойде при вас да ви се помоли за подкрепа, стойте настрана, не отивайте да му изплащате. Ако ви се оплаква, кажете: „Много съм доволен, че започнахте тази търговия – откак я започнахте, станахте по-добър.“ – „Как?“ – „Не се занимавате вече с нас.“
И аз съм забелязал следното: някои се скарат, не могат да се търпят. Погледнеш – един от тях заболява от корем – готов е вече да се помири. Другия го заболял гръбнакът.
И тъй, ние със своите неприязнени мисли създаваме ред болести, с които Божественият закон иска да ни постави в ред и порядък. Често приятелите ми казват, че този се разболял, онзи се разболял. Казвам: „Турете ред и порядък помежду си и ще има хармония, лесно ще можете да се лекувате.“ Ние ще образуваме една школа за лекуване, начини за лекуване ще имаме, че някои от вас, като ходят да работят между простия народ в селата, няма да ходят между тях като проповедници, а ще си вземат

торбичките и ще ходят като прости работници, ще се облекат малко по-скъсаничко, и като видят болни хора, ще ги излекуват. А когато почувстват, че е дошъл моментът да разпространяват Учението, ще проповядват.
И тъй, ще добием методи да бъдем полезни на своите ближни, но първото нещо е да се създаде между вас абсолютна хармония. Искам от вас абсолютна хармония. Аз ви гледам – миналата година ви говорих за тези кръгове, но някои от вас сте тъй войнствени – турили сте ножа, наточили сте го, казвате: „Любов ли!“ Някой е турил кобура и казва: „А, Любов ли!“ – Е, хубаво, извадиш ножа и той се счупи, какво ще правиш? Ножът се е счупил и патроните са се свършили. Какво ще правиш? Ще си прибереш и ножа, и револвера.
Сега в Школата ще имаме един метод, ще правим опити за преобразования. Ще ви създадем един ден на всички нарочно белª. Ще ви туря в една такава голяма напаст, каквато никога не сте видели, и после ще ви кажа: „Според законите, които сте научили, разплатете се и ги приложете, превърнете тия енергии във ваша полза. Ще чакам 30 дни и после ще ви освободя.“ Например двама души от вас ще ви скарам и ще ви кажа тогава: „Примирете се според окултните закони.“ Нарочно ще ви създам такива белª. Ами че това, което ми разправяте, че става по градовете, това аз го правя. Сега това аз направих със сливенци. Знаете ли как го правя? Някой път, като мина през някой град, виждам, че духовете са без работа. Аз си правя смешка с духовете, а пък като си правя смешка с тях, те си я правят с вас, тъй си отплащат.
Сега ще ме разберете криво, но да ви изясня своята мисъл: как създавам тия работи, как създавам белªте. Минавам в града – вие сте беден човек, от дълги години сте се молили на Господа да ви даде пари, това-онова. Донеса ви една торба от 10 килограма злато и обявявам пред всички, казвам, че аз съм ви оставил пари. Почнат да ви обикалят апашите, да насочват револвери срещу вас. Казвате: „От где дойде тази беля? Щяха да ме изпобият!“ Пари искахте! Когато аз ви оставя торбата, казвам на апашите: „Идете при тия хора да видите могат ли да имат пари, могат ли да ги опазят?“ А тия апаши са пак мои хора. Оставям торбата и казвам на апашите: „Вижте можете ли да вземете торбата с насилие?“ Ами защо да не ми върнете вие торбата пак? Какво зло има от това? Дойде апашът – дай му парите! Сега, ако сте като свещениците, ще кажете: „Ама такава философия!“
Окултният ученик трябва разумно да мисли, всичко за него е разумно. Всичко, което става в живота ви, то е определено, то е наредено – създадено е за вас. Може да направите опит. Ще кажете: „Такава е Волята Божия, всичко мога да понеса.“ При това въпросът веднага се разрешава. Но кажеш ли: „Не е такава Волята Божия“, въпросът се усложнява, всичко пада. Болен си, кажи: „Такава е Волята Божия, добър е Господ“, не се лекувай и по-скоро ще оздравееш. Ако ние търсим причината на болестта,

продължаваме я по-дълго време. Следователно ние трябва да знаем, че сме житни зрънца, и ако сме паднали на земята и умираме, такава е била Волята Божия. Защо? Той иска, като ни посее, да умрем, та да може от туй умиране в света да принесем много плод. И ако сега в света има известни страдания, то е все със същия смисъл, те не са случайни. Постарайте се да видите кои са причините. Постарайте се да видите откога датира туй неразположение – може да е от десет прераждания, а сега се довършват работите. Сега някои са се скарали, а причината за това е от десет прераждания: сега се започва между вас известен спор за работи, които вие преди десет прераждания сте ги повдигнали, а сега идват условия за ликвидация. Ще кажете: „Онзи спор, който тогава сме повдигнали, ще го ликвидираме, ще го уредим.“ Дошли са апаши, нека вземат парите. Защо да не ликвидираме с добро? „Не противи се злому“ – казва Христос. И тъй, ще дойде законът на Любовта без противене на злото: ще се освободим от това зло и ще дойдем, както казва Христос, в благодатта, в закона на Любовта, а не без Любов и без Дух. Като дойдем в закона на Любовта, ще работим: тогава всичките ни работи ще вървят хармонично и ние ще можем да помагаме на всички наши братя.

И тъй, когато дойдат тия спорове, ние ще ангажираме цялата Школа. Ние казваме, че те кармично се създават. Лекарите често, за да освободят болния от някой абсцес, например от някой цирей, отварят рана около този цирей. Правят изкуствено пробиване, за да може да изтече гнойта. Значи, за да излезе нечистата материя, правят нови дупки. Има един брат, у когото на много места са отворени такива дупки, абсцеси е имал. Като действаме кармично, ще отворим една, две, три дупки и с това ще причиним страдания. Виновен ли съм за това? И като пробием три-четири дупки, ще кажем: „Туй ние го причиняваме.“ – Защо? За да ви излекуваме. Като казвам, че причинявам тия белª из градовете, то е, за да ви излекувам. Сега ще ви обясня. Забелязвам, че някой от вас ще се отклони от пътя си, ще го спъне нещо. Той ще направи един грях, който ще го отклони от пътя за няколко прераждания и чак тогава ще оправи живота си. Тогава ще му дам възможност да се скара с някого и да се предпази от по-голямо зло. По-добре е двама души да се скарат, отколкото да се убиват.

Та всички тия неща, които стават между нас, те от окултно гледище са методи за отвличане на нашето внимание, за избягване на много нещастия, а някой път действат за концентриране на ума. Когато дойде омразата, тя си има добрата страна – в омразата човек е по-концентриран, отколкото в Любовта. Когато дойде Любовта, човек е по-разсеян. В интензивната Любов умът е концентриран, но сега омразата е по-силна. Ще видите, че светските хора са много по-концентрирани и по-будни от нас. А ние, като станем духовни, казваме: „Е, Господ ще промисли.“ Оставяме всичката работа на Господа. Той казва: „Аз не мога да свърша всичката ви работа – вие ще орете и сеете, а Аз ще ви изпращам дъжд и светлина. Ако остане на

Мене да ора и сея, гладни ще умрете." Да допуснем, че Господ ви е дал едно състояние – богати сте. Защо туй състояние да не го употребите за вашето повдигане? Всяко богатство, всяко благо, всяко знание, всяка сила, която имате, тя е дадена да се употреби за туй вътрешно повдигане на ученика. Но сега има други мъчнотии. Имате доброто решение, но се отвлече вниманието ви. Някои от вас се скарат, не могат да се примирят. Много мъчно е да знаеш как да се примириш. Как ще се примириш, когато душата на онзи, който те мрази, е пълна с омраза към тебе? Как ще се примириш? На онзи, който те мрази, най-първо ще му пробиеш дупки. Знаеш ли каква е тази дупка? Ти ще насъскаш другиго в света да го мрази повече, отколкото той тебе. И тогава той ще се примири. Онзи като го мрази и изтезава, той ще търси тебе и ще каже: „С този могло да се живее, но с онзи изедник…" И светските хора в политиката си все туй търсят и прилагат. Такъв е законът. Ние някой път искаме да се молим за светските хора да се примирят. Не, не се старайте да примирявате сегашния свят. Всички тези вълци, ако ги примирите и се нахвърлят върху ви, от кожата, от вълната ви здраво място няма да остане. Тъй както Господ е създал света, много добре го е направил. Ние се радваме, че доброто живее братски със злото – другояче ни една овца не би останала в света. Не говорим за примирение, но трябва да се внесе един нов порядък. Но кога? След като влезе Любовта като закон, а не при сегашната еволюция на хората. „Да се примирим – казват, – да живеем братски." Как? Всичко ще турим в моя хамбар, и който има нужда, ще взема. А кооперации ще има, това ще има – сега в туй няма какво да се месим, тия неща са на мястото си. Нашето учение няма нищо общо с кооперациите.
В нашето учение влиза още един принцип: че ние можем да вложим труда си в земята, да работим всички физически по два-три часа на ден колективен труд. Да кажем, че са събрани хиляда души заедно, семейно дори да са – ако работят по три часа на ден колективно, могат да живеят царски. Този колективен труд ще дойде. Ще дойде вдъхновение в умовете и в сърцата на хората и тогава човек ще може да работи сръчно. Знаете ли как се работи с Любов? Когато работиш с Любов, запееш и всичко върви – и мазане, и миене. Ако е без Любов, копаеш и си казваш: „Защо ли копая, няма смисъл животът."
И тъй, най-първо трябва да имаме Любов, за да знаем защо работим. Казвате: „Да обърнем някого към Господа" – да си създаде беля на главата! Искате да привлечете някой учен в България да стане наш съмишленик. Защо? Да обърнете света наопаки – той няма да дойде със смирение. Утре като дойде, ще ви каже: „Дайте ми някоя длъжност." Преди десетина години един млад човек, 30-годишен, отиде при Кортеза[5] със страхопочитание и я запита как се моли, какви молитви чете, иконите Ѝ какви са и как са наредени. Като научи всичко това от нея, после разказваше: „Ааа, тя, Кортеза, нищо не знае." И знаете ли какво правеше?

– Наредил иконите Свети Дух от едната си страна, Отец и Син Божий от другата, той в средата застанал и всичко предсказва. Друг един брат ми разказваше следното: книжката, една малка книжка аз бях издал, но без надпис, попада в ръцете на едного, който си позволил да изкара от нея пет хиляди екземпляра и да ходи да я продава. Запитват го: „Кой написа тази книжка?“ – „Аз, духовете ми проговориха какво да напиша.“ – „Остави го – казвам, – нека я разпространява.“ В нас не трябва да има такива работи. Има опасност, когато се злоупотребява с Духа. Когато Духът ти говори, то е друго, но да вземеш чуждото нещо и да кажеш, че Духът чрез тебе говори, това е плагиатство. Туй го казват съвременните писатели. Родила неговата глава! Събрал материал от 30 души и казва: „Вижте какво роди моята глава!“ Това е компилация. Нашите глави ще родят туй, което сами можем да напишем, което изучаваме.
Аз искам да ви запозная с Природата, и когато ви дойде някоя неприятност, болест или страдание, да се занимаете с дълбоките положителни причини защо страдате, защо сте неразположени. Ще ви покажем това френологически – накъде главата ви е хлътнала, накъде е изпъкнала. Толкова прераждания си работил! Питате: „Какво да правя?“ Ще туриш в ума си мисълта, че главата ти ще се оправи, и след няколко години главата ти ще се изравни – ти ще станеш човек с по-големи дарби. Аз сега не обичам, не искам да разкривам някои неща. Защо? Преди години имах една неприятност от учениците си. Бях образувал една школа и започнах да разкривам вътрешния език на Природата. Аз забелязах, като разправях на учениците си едно-друго, че те почнаха да се кискат един на друг, да си търсят кусурите, и тогава затворих школата. Въпросът се свърши. Те не взеха да учат, а си казваха: „Там главата ти е сплесната“, „Ти се прозяваш – дух е влязъл в тебе“, „Кихаш, знам причината“, „Косата ти е много твърда, като свинска четина е – лош си“, и т. н. Казвам: туй ли ви е всичката философия? Спрях тогава. Казвате: „Толкова години вече Учителя не ни учи.“ Сега пак ще отворя школа, малко по-другояче започвам, но ако пак тъй направите, ще я затворя. Туй, което ви се довери, ще трябва да го пазите. Малки опити правих и тогава, но сега на вас ще ви дам малки, микроскопични опити, от които три пъти ще се изпотите, че ще забравите всички хлътнали места по главите си. И сега тия опити, които ще правим, те са мистически наредени, те са просто за уякване на вашите способности. Например ще излизате нощно време, през мрачни нощи – да се концентрира вниманието ви. Ако вие всяка нощ излизате през мрачни нощи и имате слаби очи, вашите очи ще се подобрят. Подобрение става! Та сега тия опити са просто за концентриране. Онези от вас, които имат туй концентриране, нямат нужда от тия опити. На всеки едного от вас ще се дадат такива опити, които му са необходими. Онези от вас, които са малограмотни, ще бъдат слушатели в Школата – няма да ви е мъчно. На способните ученици ще им се даде мегдан да учат, да вървят.

Състезание да има, но не и спънки! Да не мислите, че има някаква привилегия. – Не, всеки от вас си разрешава задачата и според разрешението Ѝ всеки ще върви мистически напред, понеже ще се събудят тия чувства, и вие ще ги проверявате.
В Школата ще има доста богата литература, ще преведем доста окултни книги. Но всичко това, което се говори, няма да стане за 2-3 години – трябват ни поне 20 години, за да организираме тази школа, както трябва. Не мислете, че само 2 години ни трябват. Вие ще кажете: „Дотогава дали ще бъдем живи?“ Ще продължим живота ви, ако искате да живеете: можем да го продължим с 10, 20 години, стига да учите, а можем и да го съкратим. И едното, и другото можем да направим. Сега ще турите в ума си идеята да учите. Аз искам да се яви най-първо у вас една мисъл, едно силно желание да бъдете добри ученици на Бялото Братство. Тъй у вас да се вложи една амбиция, сърцето ви да гори за тази велика наука, в която можете да се инициирате, а когато имате тези малки опити, вие ще почувствате една вътрешна радост, една вътрешна самоувереност за истинността на законите, които действат вътре в живота.
Има да се изглаждат спорове между вас. Някои били по-стари братя и сестри, някои – по-млади. В Школата има само ученици – братя и сестри са отвън. В Школата всички са ученици – млади и стари няма. Напредналия ученик всеки ще го признава. Напредналият ученик всякога ще може да помага на онези, които са по-назад от него. Не трябва да завиждат на онзи ученик, който е напреднал. Във вас ще има стремеж да го настигнете. Той ще ви помогне и ще ви бъде за пример. Взаимно почитание ще има навсякъде. При това между вас, учениците, трябва да има скромност. Някой път този, който най-много знае, той ще чака всички да изкажат мнението си, и ако го поканят и той да даде мнението си, ще го даде. Сега първото нещо е, че учениците често нямат търпение, както в училищата: обичат да дигат ръката си 20-30 души изведнъж и всички искат да отговарят. Най-после учителят се спре на едного. Хубаво е, но трябва да имат търпение.
Сега житното зърно – вие – ще бъдете посети, ще растете. При туй растене вас ще ви бара една разумна ръка – Божествената ръка. Да не помислите така: „Е, той, нашият Учител, той нарежда тъй работите.“ Ако помислите тъй, нищо няма да успеете. Знайте, че във вашето съзнание действа Божественият принцип на Духа и Той ще събуди у вас онези скрити способности, които са лежали у вас с векове непробудени. Той ще събуди вашите способности, понеже разбира тайните, и ще ви даде начин, път как да работите. Може да дойде внушението отвън, а после може да дойде отвътре. Една сестра ми казваше тези дни: „След като страдах, страдах, разбрах, че онова, което търсих вънка, ще го намеря вътре в себе си, зарадвах се и се успокоих.“ Знайте, че онова, което вие търсите вънка, то се намира вътре във вас. То е житното зърно – посято, и ние ще му дадем

външните условия – светлина, топлина и влага, за да израсте.
Сега вие ще съдействате за хармонията. За всинца ви има място. Аз искам всинца да бъдете млади. Туй Учение е повече за младите, а не и за старите. И сега искам онези, които се мислят за стари, да се върнат най-малко 20 години назад! Вие казвате: „Остаряхме, но да са живи децата." – Не, ще кажете в себе си: „Аз съм млад, мога още 20 години да работя усърдно."
Всички можем да учим и туй, което ще учим от Живата Природа, то е толкова интересно, че даже и на най-старите от вас ще може да се възобнови енергията: те ще се възродят или най-малко ще се подобрят условията за бъдещите им въплътявания, а това е от голяма полза.
Сега за утре ще искам от всичките градове, онези, които ще вземат участие в Школата, да си дадат имената. Да помислите малко! Някои ще бъдат слушатели. За да станете ученици на Школата, трябва да минете през ред изпити, и тогава ще се произнесат, че сте вече редовен ученик на тази школа.
Както ви говорих вчера, ще има общи класове и специални класове, за младите. И аз казвам: за специалните класове ще употребим най-малкото празно време, туй, което не можем да употребим за друго. Обаче време има. Туй време ще употребим за Окултната школа, за да не кажете един ден: „Отде се намери тази школа, тя ни спъва." С най-малките разноски искам да следваме тази школа и с най-малките опити, микроскопическите. Например качването на Мусала е един микроскопически опит. Виж, да срещнеш една мечка – май не е тъй просто! Ама ако вам ви дадат една задача да се провери туй учение по следния начин: да допуснем, че животните в някоя област не могат да живеят в мир и съгласие, тогава ще пратим един от вас да живее между тях, да ги примири и да тури ред и порядък помежду им. Ако можете да примирите животните, тогава ще научите законите. Ако не можете да примирите животните, как ще примирите хората? За това се иска наука!
После, някои от вас изучават пчеларството, отглеждат пчелите, но отиват при тях с булà. Без булà! Това не е наука. Ще им свирнеш като Буда – има особено свирене – те ще те познават. Ние ще ви дадем туй свирене. Като отиваш да им вземеш меда, няма да ги кадиш с духалка, ами ще им свирнеш, ще им кажеш чрез внушение: „Тази пита ще я освободите." Няма нужда от духалка. Това е пчеларство, окултно пчеларство. Това ще бъде не занятие, а задача. Когато вие можете да направите това, ще знаем, че имате знания. Тогава вашите мисли могат да се предават и на хората. Можете ли да предадете мислите си на пчелите, на хората ни най-малко не може да не ги предадете.
После ще се занимаваме с градинарство. Ще ви изпитаме знаете ли по какъв начин да го прилагате? В туй градинарство ще изпитате дълбоките, скрити черти на вашия характер. Например някому ще дам череши да развъжда, другиму – ябълки и круши, и ще гледам виреят ли ябълките и

крушите му, какви гъсеници има по тях. Тия червеи са все ваши, от астралния свят. Те са окултни червеи. Зад тези видими червеи има други в астралния свят, които им съответстват. И ако ябълките ви не виреят, ако крушите ви не виреят, има нещо, което куца в живота ви. Тогава ще изучаваме градинарството от окултно гледище, ще изучаваме дълбоките причини на градинарството. И аз бих желал да се занимавам с вашите духове, като задача, и да допринеса нещо за вашите души. Защото ако аз правя опити с ябълки и с круши и ако с това създам във вас един импулс, тогава има смисъл да се занимавам с вас; но ако моето желание е само да ви науча на един занаят, тогава то ще бъде злоупотребление с това нещо. Този занаят се оправдава само тогава, когато допринесе нещо благородно във вашите души.
После, ще направите доста окултни опити, за да видите силата на вашата воля, да видите доколко е концентриран умът ви. Със силата на волята си ще опитате да спрете градушката, без особени оръдия, и да Ѝ посочите пътя, по който да минава. Тогава, като ви научим как да спирате градушката и как да я докарвате, ще отидете в някое село, и ако ви приемат добре, ще спрете градушката; ако не ви приемат, няма да я спирате. Ето где седи опасността от окултните знания: тези знания може да се използват за лични цели, затова трябва да имаме един висок морал, непоколебим морал на Любовта, Мъдростта и Истината, и тогава всичко ще тръгне по този начин, както очакваме. Това са задачи на Школата. Тогава някой ученик ще каже: „Аз зная много неща, опитал съм много неща, имам силна воля.“ Добре, ние ще създадем градушка – спри тази градушка! Ако я спреш, добре, но да не стане като онзи адепт, който дошъл от Индия в Париж и успял да убеди аристократите, графовете, контовете, че притежава една особена, необикновена сила на волята, с която може да спре и най-бързия експрес, но за това му трябват огърлици, скъпоценни камъни, за да може да концентрира ума си в тях. Дали му те такива скъпоценности за няколко милиона лева и чакали да видят резултата. Действително, той не могъл да спре експреса, но скочил от него и избягал. Онези там го чакали – експресът не спрял, но адептът се спрял. Та на всинца ви трябва висок морал.
Видяхте, там, вчера на беседата, можеха да се разиграят бастуни, можеше да има счупени глави, крака и други, но всичко тъй хубаво стана, избегна се това. Всички можаха да съсредоточат, да насочат мисълта си като в един фокус върху онзи, който искаше да наруши реда, и той клекна. Вътрешна артилерия е това, токове навсякъде – насочите ли я, всички ще мълчат. Никой нищо няма да говори. Тия са някои от задачите на Школата, които може да се реализират. А за това трябва един чист живот и това ще стане постепенно, не с голяма бързина, бързане няма да има. Тъй ще се създаде една хармония, едно приятно занимание, и във вашите умове ще се родят някои нови идеи. Онези сполучливи опити, които ще направите,

наблюденията ви, преживяванията ви, изучаването на Природата и онези познания, до които вие може да се домогнете – всичко това може да се издаде. Върху това ще остане вие да пишете, аз няма да пиша, такива работи аз никога не пиша. Вие, като се научите, можете да пишете, колкото искате. Затуй искам да добиете малко знания и да ги излагате вярно. Сега например казвате: „Аз мога да спра градушката." – Но като кажеш това, трябва да можеш действително да я спреш. Това е наука. Ако кажете: „Елате с мене да видите как ще мога да спра градушката", и като дойде градушката, виждаш, че не можеш да я спреш, това показва, че си пропуснал някой факт, сгрешил си нещо. Видим някоя мечка, не можем да я укротим – и наместо тя да отстъпи, ние отстъпваме. Казвам: опитът е несполучлив, има нещо, което липсва. Е, допуснете, че за тази мечка опитът е тъй решен, че на 10 крачки пред вас тя трябва да спре, а вие още на 20 крачки бягате. Вие ще си кажете: „Като дойде тази мечка на 10 крачки от мене, не може да не отстъпи." И действително, тя като дойде към вас и вие се засилите, тя ще гледа, ще гледа, ще спре, ще отстъпи и ще каже: „Хайде, от мене да замине." Че гневът е една такава мечка, астрална мечка. Ако го гледате в астралния свят, той е едно ужасно чудовище. Така и всичките тия – злоба, омраза, са големи животни, които ние трябва да контролираме. Страхът, той е един голям изтърван заек: който му изтропа, и той – пфу – бяга. Та именно всичките тия недъзи, които имаме – и положителни, и отрицателни – няма да гледаме да ги отстраним съвършено, но ще гледаме да въздействаме върху себе си по един разумен начин, да ги използваме разумно. Страхът е потребен, но трябва да знаем как да използваме неговата енергия. Всички пороци, всички отрицателни качества си имат своите добри страни: тяхната енергия може да се използва. Тъй че за окултния ученик е една привилегия да може да се бори с известни мъчнотии. От астралния свят ви дойде някоя мъчнотия и когато вие се чудите как да се освободите от нея, отгоре тия ученици на Бялото Братство се радват и ми казват: „Иди там, между сливенци има голямо недоразумение, иди да ги успокоиш." Тук бутнеш, там бутнеш, казват: „Примирихме се." Разбира се, спрях градушката, спрях тази мечка, спрях заека. Казвате: „Сега ние сме атакувани." Казвам: чакай, сега ще турим картечницата, че ще им кажем, ще ги нашарим хубаво." А сега религиозните седят, молят се, това-онова, пеят, казват: „Картечници има." – Не е така, туй показва, че вие сте далече още от разбирането на Христовото учение. Това не е Учението на Христа, на Бялото Братство – това е един изопачен окултизъм на миналото, примесен с християнството. Христовото учение е точно определено.

Та казвам: в Школата ще се занимаваме с практически методи. Хубаво е всички, които ме слушате, да си вземате бележки. Вие казвате: „Ще го запомним, после ще ги имаме." За да се напечатат тия протоколи, трябват 2-3 месеца, а то трябва, още докато сме тук, да си ги имате.

Запишете и тия изречения:
Всичко, което Любовта може да направи в света чрез нашата воля, ние можем да го сторим.
Бог е Любов и тази Любов може всичко да стори.
Няма Истина като Божията Истина.
Само Божията Истина е Истина.

20 август, неделя, 16.30 ч.

1922_08_21 Утринна беседа (без заглавие)

НОВИЯТ ДЕН

Добрата молитва.
Формули:
- Няма Истина като Божията Истина. Само Божията Истина е Истина.
- Да възсияе лицето на Господа Бога Нашего в нашите души.
Да дойде светлината на Христа – проявената Божия Любов.
Начало на новия живот – живот, който носи вечната Светлина в себе си.
Светлина, която показва Пътя, Пътя за Едната Проявена Любов, която носи в себе си всичките блага на Битието.
Да бъдем като Бога.
Да бъдем като Любовта Му.
Да бъдем без страх и без тъмнина.
Да бъдем с обич и Светлина –
Светлина, която носи новия ден на живота.
Ден на вечната Божия радост.
Ден на вечното Божие веселие.
Ден на вечното Божие блаженство.
Ден, в който Слънцето никога не залязва.
Ден, който обгръща и запълня всичко в себе си.
Ден, който проявява в себе си Едната Проявена Истина – Истина на Божия живот.
Тази Истина изгрява сега на нашия хоризонт, в безпределния чертог на нашия дух, в безбрежното време и пространство на нашата душа – времето и пространството, което носи своя надпис: Бог е Дух, и които Му служат, трябва да Му служат в Дух и Истина.
Духът и Истината са нашият девиз.
Ние сме проявената Истина – плод на Духа.
Благословен е Бог на Любовта!
Слава да бъде Нему сега и във всичките векове, които са били, и които ще бъдат, и които са. Амин.

Молитва на Духа
Господи, Боже наш, да дойде Твоят благ Дух и да обгърне нашия дух в своите обятия.
Да изпълни сърцето ни с необятната Любов, която изявява Твоето присъствие навсъде.
Да укрепи ръцете ни във всяка Правда, нозете ни във всяка добрина.
Ние се покланяме пред Тебе, Вечния наш Баща, канара на нашия живот.
Благословен Си Ти, благословено е Твоето име в нашите души.
Укрепи ни, въздигни ни, да започнем служенето за идването на Твоето

царство с всяко веселие за изявената Любов към нас.
Само Ти си Един, Който ни познаваш. И ние Те познаваме, че Ти си светлина за душите ни, простор за умовете ни, разширение за силата ни, крепост за духовете ни, пълнота за сърцата ни.
Ти си венец и слава в живота ни!
Амин
Като четете тази молитва, ще бъдете много внимателни, не бързайте, за да дойде умът ви на мястото си. Вие започвате без сърце. Съберете умовете и сърцата си на мястото си. Съсредоточете ума и сърцето си към Бога и да произнесем тази молитва.
Прочетохме първи път Молитвата на Духа, като коленичихме с десния крак на земята и с дясната ръка, дигната нагоре.
Ще мислим върху всичко онова, което прочетохме в молитвата – да дойде да се реализира сега в душите ни.
Прочетохме още един път молитвата в същото положение, но с лявата ръка, дигната нагоре.
Не бързайте само.
Благославяй, душе моя, Господа (изпя се няколко пъти с различни движения на ръцете).
Аз ви поздравявам, братя, с новия ден на Любовта!
Аз ви поздравявам, сестри, с новия ден на Любовта!
Ще започнем сега едни малки упражнения.
Новият Божествен ден изисква от нас диамантена воля. Отбележете си това!
Когато срещнете някоя мъчнотия, кажете си: „Моята воля е диамантена и пред тази воля всяка мъчнотия трябва да отстъпи.“ Няма да говорите вече за желязна воля и за гранитна воля! Това са воли на калта. Желязната воля е воля на сраженията и раздорите, а гранитната воля е воля на праха. Хора, които имат гранитна воля, вдигат само прах в света; хора, които имат желязна воля, създават всички спорове и недоразумения в света, а Царството Божие започва с диамантената воля, на която цветът е бял. И аз сега ви пожелавам да имате диамантена воля и лицата ви да бъдат украсени с белия цвят, т. е. цветът на вашите души да е бял, душите ви да бъдат бели, лицето на вашата душа да бъде бяло. Запишете си времето.
Колко е часът сега? – 6 часа без 20 минути. Слънцето изгря.
Аз пак ще ви попитам: знаете ли сега защо ви гледам? Прочетете моята мисъл сега! Хайде да видим колко сте ясновидци! Сега в ума ми има само две мисли. Дали може да ги прочетете, или не?
Реплика: Питате ни дали имаме диамантена воля и цветът на душите ни бял ли е?
Да, така е, като ви гледам, казвам си: волята ви диамантена ли е и цветът на душите ви бял ли е? Сестрите вече успяват в туй схващане. Точно прочетоха. Тогава, братя, утре ще ви изненадам и вас, гответе се за вашия

опит. Сестрите прочетоха, да видим вие дали ще прочетете.
Ние вече няма да ходим с пипане, мина вече пипането – с виждане ще ходим! Всичките религии на старата култура все с пипане ходят, ние с виждане ще ходим. Досега всички вие сте искали да виждате, сега вече ще виждате, ще започнете да виждате. И като почнете да виждате, не пипайте нещата, които виждате, защото всяко пипане е едно съмнение в това, че виждаш. Туй, което виждаш, не го пипай! Светлината, която виждате, може ли да я пипнете? Туй, което не се пипа, е реално, а туй, което се пипа, е временно и преходно. Туй, което се вижда, е реално, а туй, което се пипа, е временно и преходно. И тъй, вие виждате реалното, вечното, а пипате временното и преходното. А сега тъй, както вие се наблюдавате, пипате се един друг, живеете във временното и преходното.
Мисля, че Слънцето почна да изгрява. Виждате ли го?
Ще ви дам един опит да познавате дали е изгряло, или не. Обърнете гърба си към Слънцето, преди то да е изгряло, и ако усещате една малка топлинка, изгряло е. На хоризонта е вече изгряло, аз тъй го усещам на гърба си. Моят гръб познава по-добре изгряло ли е, или не.
Гимнастически упражнения.
Най-напред ще направим старите упражнения, като броим всички заедно ритмично до шест.
Реплика: Старите упражнения ще се правят ли през цялата година?
Да, от време на време.
Сега да направим новите упражнения.
21 август, понеделник, 5 ч.

1922_08_21 Музика, работа и пост
Издателство "Бяло Братство", 2009г.
КНИГА: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя
Съборни беседи (1922)

МУЗИКА, РАБОТА И ПОСТ

Да произнесем нашата втора формула:

Няма Истина като Божията Истина. Само Божията Истина е Истина.

Когато произнасяте тази формула, ще се старaете да я произнасяте колкото се може с по-мек глас, вибрациите да са по-меки.
На физическия свят човек най-първо трябва да яде, нали? След туй ще усети, че се е наял, и ще си почине; и третото положение – след като си почине, ще почне да мисли.

Та и ние така: най-първо се наядохме, след яденето направихме почивка и сега ще мислим, нали?

В Школата имаме зададена тема: Кой е най-добрият метод за работа?

И през цялата година вие ще си правите лични наблюдения и опити: кой е най-добрият метод за вашата работа – за вас.
Сега вие, учениците, някой път, като сте неразположени, употребете музиката като едно средство да се тонирате. Нека вземем например първата буква, а, с отворена уста. Сега ако тази буква вие я изкажете обикновено или я турите в музикален тон, ще имате две различни влияния на буквата. Например в български език казват: „Ааа“ – значи: „А, ти ли си?“ Нещата, които започваме да познаваме за първи път, те ни учудват; това значи а – първото пробуждане на съзнанието или първото пробуждане на разумния живот. Това е а. И тогава казваме: ааа.

Всички пеят: ааа – постепенно се усилва, отслабва, замира.

Някой път не си тониран – вземи да произнасяш ааа. Сега сте като някои аристократи, които казват: „С малки работи не се занимаваме, не с един наполеон, а с хиляди!“ А туй а много работи може да ти принесе. Не си разположен – почни да мислиш за а-то като за първо проявление на съзнанието. „Какво мислиш?“ – питат те. – „Моето съзнание се е пробудило и искам да зная туй а за какво може да се употреби.“

Хайде да вземем сега всички буквата а. Вие се разкашляхте сега. Я да видим

доколко нашето съзнание се е пробудило. Едно отлично упражнение! Тия са общи упражнения, разбирате ли, трябва да ги отбележите.
Произнесе се а със следните движения: дясната ръка настрани, двете ръце настрани, ръцете на гърдите, отворени настрани, напред двете ръце, на главата, на гърдите, на главата, само дясната ръка настрани, двете ръце над главата. Това упражнение се направи многократно.

Запомнете упражненията, това са окултни упражнения, може да си ги правите често. Значи туй а може да бъде полезно в много отношения; много работи може да се извършат сега в музикално отношение.

Ще направим пак едно музикално упражнение с буквите а, о, у. Когато се дойде до о-то, ще си турим ръцете на очите. Когато дойдем до у-то, ще си поставим ръцете на ушите и ще покажем на физическия човек, че той трябва да бъде справедлив, нищо друго. Когато дойдем до о-то, ще си хванем клепачите горе. Туй знаете ли какво значи? – Да вдигнем завесата, да няма нищо скрито-покрито пред Бога, Който знае всичко.

Можем да изпеем по няколко начина о-то. Можем да турим двата си пръста на очите, значи да си затворим очите за външния свят, да влезем във вътрешния, в себе си.

Всички пеят о (с неверен тон).

Значи не сте готови всички да си затворите очите, не сте готови на самоотричане.

Изпява се о със следните движения: ръцете – на очите, веждите – прищипнати горе. Песен с буквата у: двата пръста – горе на ушите, единият – долу.

Сега едната половина от вас ще пеят с буквата а, другата половина – с у. Слушайте, аз ще ви изпея сега.

Учителя пее. Всички пеят песента с а, о, у при следните движения:

а – ръцете на гърдите,
у – ръцете на ушите,
о – ръцете на очите при веждите,
а – ръцете на гърдите,
у – ръцете на ушите,
о – ръцете на очите.

Песента, т. е. упражнението с буквата а, върви най-хубаво – значи

началото, основата е най-хубава. Имам един метод, аз не съм го проверил още, той е музикален метод.

Учителя пее следните думи: Фир-фюр-фен Тао Би Аумен.

Ще ви дам тази песенчица, за да се тонирате. Всякога ще можете с нея да се тонирате. Няма мъка на душата, при която тя да не може да се тонира. Последната част на песента е най-силна. Когато някому е тежко нещо, например тежко му е на корема и иска да се лекува, с тази песен ще може. Тия вибрации ще поправят теченията във вас. Всяко лошо настроение, всяко лошо състояние се дължи на изгубена хармония в тялото ни, а музиката почва да тонира, да прави малки масажи.
Реплика: На какъв език е това изречение?

То е на стар език, буквално не може да се преведе. Аз съм го превел тъй: „Без страх и без тъмнина.“ Този превод не е абсолютно точен, оригиналът означава много повече. Това е само частичен превод, целият не може да се преведе и не е позволено да се преведе. Тази песен ще се нотира и ще се научи. Това е мелодия, която е приспособена за всички състояния на душата – да можеш да придобиеш такова състояние на ума, сърцето и душата, че да можеш да се хармонизираш.
Думата Аумен означава всички качества, които се съдържат в Божественото. Всичко, което съдържа Божественото в себе си, да израсте, да се прояви в своята пълнота.

Тао – значи туй – абсолютното, непроявеното, безграничното. Би – значи туй, което се проявява. Аумен съдържа всичко за живота. Но туй не е същински превод. Това са ритмични думи, едно ритмично изречение, на което вибрациите са силни. Само че тук трябва да имаш съзнание, да разбираш вибрациите. Щом ги схванеш, ще можеш да се ползваш. Всички окултни упражнения започват с музика. Тази песен няма да я пеете вънка, ще я пеете само като се събирате, за себе си, за вас, които разбирате; иначе, като се изнесе вънка, тя ще се профанира.

Сега искам да разбирате в Школата, да не би да схванете някои неща буквално. Всеки ще учи според своите способности. Там е спасението. Програмата е наредена така, че да задоволи нуждите на всички – според степента на развитието им е. Някой да не разбере другояче. Да не мислите, че на всички ще се дадат еднакви задачи, че всеки ще отиде на Мусала. На Мусала ще отиде само онзи, който е готов. В Природата цъфти само оная пъпка, на която ª е времето, която е готова. Който е готов, ще цъфне. И вие ще цъфнете, когато ви дойде времето. Няма да бързате. В тази велика Божествена школа всяко нещо трябва да става точно навреме и никой няма

да се старае да коригира това. Всяко нещо ще става точно навреме. И като направите опит, ще добиете чрез съзнанието една нова опитност, която ще усили ума ви, ще усили съзнанието ви и ще добиете в себе си една по-голяма увереност. Най-първо у вас ще трябва не да изкараме, а да опитомим този страх, защото вие може да имате най-благородна идея, най-възвишена идея, но щом страхът потропа на вратата ви, туряте един кръст на тази идея и казвате: „Друга идея!“ Нахвърляте се на нова. Има един окултен разказ: разказва се, че заекът се въоръжил с револвер, турил си нож и си казал: „Сега да ме срещне някой, аз ще му кажа нему!“ Обаче при първото потропване забравил за всичко, забравил за ножа. Той си казал: „Е, сега те ме изплашиха, но втория път ще им покажа.“ И втория път пак забравил. С хиляди години заекът все се плаши! Защо се плаши? Защото в душата му няма Любов – няма я силата вътре.

И сега ние решаваме: туй ще направим, онуй ще направим – турим ножа, но ни изтропат и казваме: „Ние пропаднахме, но втори път няма да пропаднем.“ – Защо пропадаме? Защото Любовта, великата сила, я няма. Тъй седи великата Истина. Следователно ще турим Любовта в сърцето си и тогава всичко ще можем да извършим. Някой може да каже: „Той ме ограничава.“ – Не, в Любовта няма ограничения. Следователно всеки, който влезе в нея, ще я опита – тя е безгранична. Ти като влезеш в Свободата, в Любовта, ще намериш такъв велик простор, че всинца ще живеем свободно. Единствената сила, която може да ни даде свобода, живот, това е Любовта. Искам тази мисъл, че с Любов всичко може, да се запечата в ума ви. Ще правите опити и казвам: втори път като отидете на Мусала, ще ви пратя да срещнете мечки – и ще произнесете думата Любов. Ще кажете: „Страхът отвънка, Любовта отвътре“, и мечката ще клекне пред краката ви и ще каже: „Заповядай!“ Но ако страхът е отвътре, а Любовта – отвън, тя ще ви заплюе. Тъй е и в света. Кого не са плюли? И по този навик някой ви наплюва, казва: „Ти си безчестен човек.“ Защо? – Защото си безчестен, искаш да лъжеш хората. Ти Любов имаш отвън, страх отвътре: пфу – плюе те. Тъй трябва да тълкувате. Като се върнеш у дома си, кажи на Господа: „Господи, благодаря Ти, че този брат ми показа Истината.“ Ами ако като заека бягаш по 10 пъти на ден! Страхът – туй е нещо конкретно. Страхът и той си има място, но само за физическия свят – за Духовния свят не е нужен. Той съществува като една необходимост, като едно ограничение за физическия свят, там той е потребен. Но в Духовния свят за страха няма място. Да премахнем страха от физическия свят, значи да създадем една анархия – да развалим Духовния свят. Ако го турим като един принцип в Духовния свят, значи да развалим света. И тъй, ще турим страха във физическия свят, ще му кажем: „Тук ти е мястото.“ Любовта ще турим в Духовния свят. А сега сме турили страха в Духовния свят, Любовта във физическия – сега е с главата надолу. Ще опитаме туй учение не на

теория, а на опит. И за тези опити ще имаме богат материал. Ще намерим някоя омраза у вас от 20 години, която е гангренясала, и като произнесем думата Любов, ще видим какви резултати ще произведе. Ще се радвам, че ще има такива случаи, за да видим силата на Любовта. Ще направим този опит в Школата и ще се радвам, че има такава гангрена, та да видим резултатите. Ще кажа: „Я ми донесете тази 20-годишна гангрена, да видим как ще ѝ подейства." Като произнесем Тао Би Аумен, всичко се свършва. Този брат ще стане, ще каже: „Благодаря, сляп бях едно време, но сега виждам, зная, че може да се махне омразата."

Сега туй е желанието на онези, които ръководят Школата. Аз ви казвам, че тази Школа е много икономична. Аз казвах в София, и тук казвам, че искам от вас да употребите празното си време, един час – времето, през което ще направите един скандал или някое престъпление. Туй време го искам аз, т. е. най-малкото, а ако дадете повече – добре. Но казвам на всинца ви – най-малките разходи искам. Да не кажете: „Женен съм, жена имам, деца имам." Времето, през което ще обиждаш детето си, мъжа си – това време искам, него да запълните с работа. А такова време имате много! Аз съм много хитър, сега аз съм много искрен, хващам ви много умно. Туй време е един час, но по някой път се карате по 3 часа. Тъй щото по някой път аз мога да спечеля. Ако всинца станете добри, виж, аз ще изгубя. Аз искам да бъда искрен пред вас, да не мислите, че ви давам туй, което може да предизвика във вас мисълта: „Ами, где да намерим време?" Един час време! По някой път може да се карате 4-5 часа. Туй е много време. Казвам: е, то ще влезе в моята кесия. Да не би да кажете после, че не съм ви казал. Казах ви го, казвам ви всичко. Ако станете всинца добри, аз губя, вие печелите, ако не – вие губите, аз печеля. Сега или вие ще спечелите, или аз ще спечеля, или вие ще загубите, или аз ще загубя. Аз ще бъда противоположната партия и в печалба, и в загуба. В Школата сте вие – ще прилагате казаното. Щом се разсърдите, ще дойдете при мене, ще кажете: „Аз имам работа за вас, за живота в Школата." Има известни методи в Школата, те са толкова лесни. И тогава няма да има нито един от вас, който, като приложи тия методи, колкото и да е разсърден, да не може да измени състоянието си за една минута. Всяко сърдене ще изчезне и ще се чудите на вашата промяна. Чудни сте, като кажете не мога. Мога и не мога – туй зависи от съзнанието ви.

Ако забия в ръката ви един гвоздей, вие ще страдате, но ако го извадя и намажа ръката ви с някое лекарство, болката ще изчезне. Повидимому всяко ограничение ражда дисхармония, а всяка дисхармония ражда болести – от разни степени са те. Често, когато сме забравили живота, бутнем някой бутон, създадем някое нещастие, ограничение. На това Божият закон ще реагира. Ти, като знаеш закона, ще си кажеш:

„Внимавай, ти ще бутнеш закона.“ Не трябва да се ограничавате. Ами сега седя и казвам: „Днес няма хляб. Какво ще правим?“ Ами ако аз през целия ден се страхувам, какво трябва да правя? Ще постиш 1, 2, 3 дни – човек от глад не умира. Ние мислим, че като не яде човек, един ден ще умре. Тази илюзия за поста ще я премахнем. В старо време страха са премахвали с пост. Ще постиш 1, 2, 3 дни, ще видиш, че човек не умира от глад, и ще станеш самоуверен. Причините, които уморяват човека, са съвсем други. Гладът сам по себе си е една сила, която дава живот, обновява живота. Дето казват: „Гладен ще ходиш.“ Когато човек е гладен, това е едно естествено положение. Аз бих желал всякога да съм гладен, гладен в Умствения свят, гладен в Духовния свят, гладен във физическия свят – това ще ми даде подтик. А сега други казват: „От глад ще умреш.“ – Как ще умреш от глад? От глад хората не умират, от друго нещо умират. Най-първо ще лекувате страха на физическото поле с пост.

Първият начин за лекуване на страха е следният – ще постиш; и ако този пост не ти е дал урок, тогава пак ще постиш и ще повикаш един беден човек: от пътя ще го вземеш, ще седнеш с него на трапезата и ще му дадеш твоето ядене. Вторият начин за пост е: той ще яде, а ти ще говориш. Третият начин за пост: на този твой брат, когото си повикал от пътя да го нахраниш, ако знаеш нещо да свириш – ще му свириш, ще му дадеш от твоите знания и ще видиш как ще се почувстваш. Ще ви дам опити. И тъй, от първия ден, като си разтревожен, като си в най-разтревоженото си състояние, ще постиш, без да викаш някой да яде. Втория ден ще постиш и ще викаш някой: той да яде, а ти да говориш. Третия ден пак ще постиш, но ще повикаш някой да яде – ще му свириш и приятелски ще се разговаряте. Няма да извикаш когото и да е: ще извикаш един беден човек, една душа, която ти допадне. Него ще повикаш, с него ще направиш опита. Само Учителя или някой адепт е, който може да прави тези опити с когото и да е от вас. И най-после ще направите опита с хора, които съвършено не обичате, та да можете да се тонирате, да изпитвате разположение. Така ще опитате силата на вашата воля.

Това е друг закон. Това е метод, туй е знание. Не е лесно да се възпита човек. Възпитанието на сегашните педагози не е възпитание, това е дресиране. Възпитанието лежи на съвсем други, естествени закони. Пак ви казвам: опитността, която имате, ще си я носите. Но ще видите, че ако работите по Божествените закони, ще имате само един процент изключение. Ние ще приложим тия закони.

Е, добре, сега аз ще опитам вашата сила на гаданието. Кажете ми, като отворя Библията, какъв стих ще се отвори; дали този стих, на който попадна, ще се отнася към Духовния, Умствения или физическия свят?

Реплики: Към Духовния.
– Към Умствения.
– Към физическия.

Е, хубаво, сега имаме три мнения: едни казват към Духовния, други – към Умствения, трети – към физическия. Ще видим кои са прави.

Учителя отваря Библията, пада се Иезекиил 7: 4.

И окото Ми не ще те пощади,
и няма да помилвам,
но ще ти въздам според пътищата ти.
И ще бъдат всред тебе твоите мерзости;
и ще познаете, че Аз съм Господ!

Съзнанието в кой свят е? – В духовния, значи първото мнение е вярно.

Значи право се въздава всекиму. Сега праведните слушайте! Туй е едно правило.

„Окото Ми няма да те пощади.“ Защо няма да те пощади? Понеже не си спазил Божествените правила. Учителя няма да те пощади, но ще зачеркне всички твои задачи. Когато ученикът свири и не взема правилно тоновете, учителят не иска да го слуша, няма да го помилва, а ще го спре, ще каже, че е неспособен ученик, и ще му тури слаба бележка, единица. „И ще ти въздам“ – единица.

„И ще познаете, че Аз съм Господ“ – че Аз съм Учител, Който не се лъже, за Който кривото е криво, правото е право във всяко отношение. Ние сега говорим за Абсолютното право, което е право във всяко време. И туй е онзи Велик Учител, Който е в света, Духът, Който раздава всички неща. Той не се лъже и няма да говори лъжа. Аз разбирам, че този стих засяга и трите свята. Засяга ги, да. „Да, ще познаете, че Аз съм Господ!“

Сега ще отворим втори път Библията.

Този стих дали ще бъде мек, за Любовта ли ще говори, или за наказанието?

Реплики и за двете мнения.

Учителя отвори Библията: Второ послание Петрово 3:16.

„Както и във всичките си послания, кога говори в тях за тези работи, в които има някои неща мъчноразумителни, които неучените и неутвърдените изкривяват, както и другите писания за своята си погибел.“

Значи в Школата не се търпят глупави ученици. „Както във всичките си послания“ – някои, които не разбират законите, изкривяват ги.

Третият стих сега върху какво ще бъде: за Любовта, за Мъдростта или за Истината?

Учителя отваря Библията: Второ послание Петрово 1:6.

На благоразумие – въздържание, на въздържание – търпение, на търпение – благочестие.

Любовта – върху нея е стихът. Значи Любовта е сила, която туря всичко в равновесие.

Когато развивате вашата интуиция, не туряйте ума си да работи. Умът като работи, той спъва интуицията. Оставете ума си свободен, в едно чисто състояние, за да възприеме Божествените мисли, които се отправят към нас. В туй състояние на почивка забравяте всичко, вземате положението на едно дете, което очаква майка му да го вземе и да го нахрани – и няма да мине дълго време, ще получите отговора. Но ако много мислите и се бъркате, може да се минат ден, седмица, месец и цяла година, а отговор няма да получите.

Реплика: Ами когато умът се люшка от една страна на друга, какво да правим?

Ще му туриш гем и ще му кажеш: „Ти само на мене ще служиш.“

Сега кои са преходните състояния. Ние преминаваме в едно преходно състояние – отричане на стария живот и възприемане на новия живот. Всичко туй трябва да се извърши в съзнанието. Да вярваме, че новият живот носи своите форми в себе си, че той няма нужда от друго. Той има нужда само от материал и трябва да остави животът да съгради сам своето жилище, защото Животът е произлязъл от Любовта, Любовта – от Духа, а Духът – от Бога. Следователно самият живот трябва да носи всичките условия, защото туй, Божественото, което е заложено в материята, в живота, то ще израсте.

И аз забелязвам, че мъчнотии се зараждат между вас както в София, тъй и в другите градове. Тия мъчнотии се зараждат от факта, че ние сами искаме

да уредим живота си. Не можете да уредите вие сами живота си. Ние трябва да признаем, че тоя живот сам по себе си, вътре в своята същина, е уреден. Аз говоря за същината на живота – той е уреден вътре в нас. Има някои малки безпокойства, които могат да се отстранят. Например кирта, която запушва порите, може да се отмахне. Чрез какво? Чрез чистата вода. Гладът може да се отстрани. Чрез какво? – Чрез хляба. Жаждата може да се отстрани. Чрез какво? – Чрез водата. Всичко туй не трябва да го отмахнем, а да го задоволим. Та ние имаме задачи.

Някои казват, че сме несъвършени. Несъвършенството показва, че има много да се работи, да се оре, да се сее, да се жъне – много работа има. А под съвършен човек подразбирам онзи, които е изорал, посял, ожънал – в хамбара му всичко е готово, накривил е шапката си, свършил си е работата. Туй значи съвършен човек. А ние казваме: „Аз съм несъвършен човек.“ – Не съм свършил работата си, нищо повече. Ще се запретна да си свърша работата и като я свърша тъй, както е нужно, ще бъда съвършен; и като не я свърша, няма да бъда съвършен. „Ами че има много работа!“ – Не, да си съвършен в своето сърце, съвършен в своя ум, съвършен в своята душа, съвършен в своята воля, в своето тяло. Съвършенство за ума, за сърцето. Та новият начин за възпитание е различен от сегашния начин.

Сега между нас се слага работата тъй, че един ден този свят ще се реформира, ще бъде съвършен.

Реплика: Сега, като схванем новия живот, какви трябва да бъдат нашите отношения: трябва ли да го възприемем в душите си? Как трябва да постъпим на практическа база, за да не развалим работата?

Аз ще ви отговоря. Има един окултен разказ, ще ви го представя в две форми сега. Една стара баба искала да се ожени, но била на 70 години, с бръчки на лицето. Но решила си, казала: „Аз ще се оженя за един млад момък, 30-годишен.“ Отива при един знаменит окултист да дегизира лицето Ѝ, да попълни бръчките, да я украси. Направя я той като една млада мома, поправя лицето Ѝ, зъби Ѝ туря, слухът Ѝ се усилва. Разхубавява се тя, влюбва се в нея един млад 30-годишен момък. Влюбва се и се венчава. Поканва тя гости на угощението си. Тя – млада мома, а гостите Ѝ наоколо – все стари баби: „Те са моите роднини.“ Мисли момъкът, че е намерил млада мома. Като се венчават, започва тя да изважда постепенно едно по едно изкуствените неща. Изважда зъбите – той вижда празна уста и че е оглушала; изважда воала – той вижда кожата събрана, бръчки по лицето. Оттук-оттам: той вече вижда чудовище пред себе си – стара баба! Другият разказ е обратният. Една мома – млада, хубава, искала да се избави от женитба. Тя се явява при един окултист да я

дегизира като стара баба.

Та сега Новият живот иде като стара баба: страшен е той, всички се плашат от тази стара баба, но той е млад отвътре. А старият живот ни се представя като млада мома отвънка, но условия вече няма – стара баба е той. Та формите са скрити вътре – и който има интуиция, той ще разбере къде седи Истината. Този нов живот ще ни се открие, т. е. този живот съществува между напредналите хора, между напредналите същества. Има една йерархия между световете, в които те, напредналите същества, живеят: между тях съществува този, новият живот, и трябва да ви пратим да отидете при тях, за да видите как живеят. Ще кажете: „Е, имало хора!“

Реплика: Как ще се реши този въпрос, с виждане или с пипане?

С виждане ще се реши въпросът. Всички ще видите. Всеки един ученик, който влезе в Школата, ще види. Ще видите, давам ви следното правило: щом Любовта влезе във вашето сърце и страхът излезе вънка и щом Светлината влезе в ума, а тъмнината излезе вънка, всички ще прогледнете, без изключение. Но само тези са условията: Любовта в сърцето и Светлината в ума. Ще видите тези неща и ще ви ги разправят. Най-важното условие е да възприемете Любовта, да опитате Бога като Любов. Ако ви говори един евангелски проповедник, ще ви каже, че сте грешни, това-онова. Аз ви казвам: приемете Бога на Любовта и всичко ще стане. Как? – Отворете сърцето си. Вие ще се спрете, ще казвате: „Дали ще дойде Той, аз съм много грешен.“ – Абсолютно вярвайте! Щом отворите сърцето си, Той ще дойде. Ще повикате Господа на Неговия език, няма да говорите на ваш език. На Негов език ще говорите!

Сега в Школата страхът съвършено трябва да изчезне, защото този страх много ми препятства. Като ви говоря в беседите, вашите мисли, вашият страх много ми пречат. Аз разправям принципиално за неща положителни, за които вие абсолютно не трябва да имате някакъв страх. А като говоря, някои се уплашват, казват: „Ами ако аз не мога да изпълня туй-онуй, ами ако не мога да излезна на Мусала, какво ще стане с мене?“ Друг: „Ами аз съм стар, женен съм, имам жена, деца.“ Всичко ще се уреди моментално. Ще идеш на Мусала, ще станеш млад. Че имаш жена, деца – това не са спънки, това е една привилегия. Че си женен, че си мъж или жена – това е една привилегия, Господ ти е създал една работа. Досега ти си се занимавал само със себе си, а това е една работа – да се занимаваш с други, с жена, с деца. Двама да живеят е по-добре. Най-мъчното е да живее сам човек. Ами с деца? – С деца още по-добре се живее. Че двама да са, е още по-голяма скука, а така, с децата, то е цяла музика.

За в бъдеще вие няма да се жените тъй, както сега се жените. На учениците от Окултната школа не се позволява да се женят по този начин. Беззаконие и престъпление е да се жениш без Любов! И когато се жениш, няма да викаш поп да те венчава. Туй е престъпление! Това значи, че не вярваш. Венчаване е, когато Любовта дойде. Любовта като дойде, тя е свършила всичката работа. Бог кога говори, това е Любов. А сега викат попове, владици, турят епитрахили, кадят тамян, туй-онуй – ще развалят работата. Когато Господ направил първите хора, събрал ги и двамата, съчетал ги и им казал: „Никакви попове, нито владици и кръстници: давам ви този свят с всички блага – идете, работете, ползвайте се от тези блага!" Бог въвел Адам в туй училище и му казал: „Слушай, това е велико училище, вие ще работите сериозно, дал съм ви условия да работите, да завладеете законите, въздуха, водата, огъня и всички същества. Всичко туй ще завладеете."

Сега, като дойдете в Школата, ние ще ви кажем: първото нещо – ще завладеете вашия ум; второто нещо – ще завладеете вашето сърце; третото нещо – ще завладеете вашата воля; четвъртото нещо – ще завладеете вашите сили.

Туй е първото нещо в Школата. Сега ще ви питат някои: „Между вас женят ли се, венчават ли се, деца може ли да имат?" Чудни са тия въпроси, смешни са! Животът ще върви тъй, както Господ го е направил. Ние именно искаме да върнем живота към неговата първоначална чистота, да възстановим онзи идеален ред на нещата, онзи живот тъй, както е нареден от Небето. Небето има свой план и този план искаме да докараме. Всички неща са предвидени. Мислите ли, че в този план не е всичко добре наредено? Като го приложим, ще имаме един идеален живот, ще имаме и деца, и бащи, и майки, но децата ще бъдат сто пъти по-добри, отколкото сегашните. А сега, като дойде време за женене, яви се един момък, дойде втори, трети, и момата не знае кого да избере. Това женитба ли е? Почнат да питат: „Богат ли е?" – Не, не, не е този начинът. Женитбата в света има съвсем друг смисъл. Туй подразбира само физическата страна на женитбата. Женитбата подразбира да дойде душата ти в съприкосновение с физическия, Духовния и Божествения свят, в трите свята: да знаеш как да работиш в трите свята едновременно, да знаеш да трансформираш енергиите от един свят в друг. А ние, като турим туй, че женитбата значи само растене – да знаеш как да растеш и нищо повече... Някой казва: „Да се женим!" – Ще се жениш, ще растеш, разбира се. Но растенето не разрешава въпроса. След като израстеш и нищо не завържеш, нищо не си направил.

Ние се отклоняваме от въпроса. Вие, като женени, сте го разрешили; втори

път няма да се жените. Вие казвате: „Ами за младите какво да правим?“ – Защо плачете на чужд гроб? Със старото, със стария живот, казвам, че ние сме ликвидирали, и внасяме нови форми. Тази Любов, която човек трябва да храни към някого, тя трябва да бъде свещена и Божествена! В дъното на душата си човек трябва да знае, че живее пред Бога, за Бога, и пред Него няма никаква измама и лъжа. Дълбоко във вашето съзнание, във всички мисли, трябва да бъдете тъй чистосърдечни, да съзнавате кое е право, кое не. Бъдете тъй смели, че като направите един грях, да го изповядате и пред Бога, и пред себе си, и пред хората. И за Любовта си трябва да бъдете тъй смели. Трябва да я изповядате. Щом криеш Любовта си, ти си страхливец, щом не я криеш, ти си герой. Няма да я криеш. Щом едно нещо е лошо, ще го оставиш да се прояви тъй, както си е.

Един ден ще дойде Господ в тебе, ще Го оставиш Той да се проявява, ще кажеш: „Господи, днес съм на Твое разположение, ще Те оставя да се проявяваш, както искаш, аз ще изпълня Твоята воля.“ Тъй ще кажем. Туй разбирам ученик. Като казвам ученик и Учител, разбирам, че като дойде Господ, каквото ни каже, ние ще Го оставим да ни каже и ще употребим всички сили да го изпълним точно. И няма да пожалим нито средства, нито нищо – ще изпълним всичко, и като се върнем, ще кажем: „Господи, изпълнихме, сторихме Волята Ти тъй, както Ти каза.“ Няма да кажеш, че времето било такова, че туй-онуй. Не, ще го свършиш и нищо повече. Нали е право туй учение? Тъй трябва да имате дълбоки знания. Вие казвате: „Кой ще ни помага?“ В тази Школа има милиони работници, които ще дойдат отвсякъде. Ще дойдат да ви помагат, но стига да започнете тъй. Ще започнем всички тъй, аз вярвам. Не казвам, че вярвам, но знам – тъй ще бъде!

В Школата най-първо ще влезете като слушатели. Ще влезете с абсолютно смирение. Няма да бъдете много смирени, ами съвършено смирени! В туй смирение вие ще се подмладите.

Аз желая в Школата, в която влизате, да се яви у вас желание, импулс да учите, у вас да гори онзи свещен огън за знание, онзи свещен огън за Мъдростта, за Истината, за Любовта. Този огън така да се разгори, че да няма в него нищо друго, което да взема надмощие, и в този огън да се запали, да изгори всичко, което дойде в контакт с вас. Такъв огън да бъде! И ние искаме ученици фитилджии, с разпалени свещи. Ученици, които не могат да изгарят, не ги искаме. Искаме ученици фитилджии: да запалват сламата, къщите – всичко да гори! Който може да устои на този огън, нека остане. Който не може да устои, нека си отиде. Онези, които казват за комунистите, че теглят нож, прави са. Прави са те: обрязване, обрязване трябва на света. Но какво се казва? Лозето трябва да го реже само лозарят.

Градинарят трябва да реже, да чисти сам дърветата в градината си, и то само градинарят, който разбира. Вашето сърце кой трябва да го пипа? – Само Господ може да го пипа. Давате ли го другиму да го пипа? Дадете ли го другиму, отиде, та се не видя. Никой не е в състояние да пипа сърцето ви. Само опитният градинар, като влезе във вашето сърце, той ще го пипа. И като влезе в лозето ви, той ще знае как да го обреже.

Затуй аз се поставям на правата база и казвам: непременно трябва да възприемете Любовта. Няма друг път. Всичко друго ще се уреди. Каква друга философия? – Никаква друга философия, никакви други умувания. Вие сте умували, умували. Ще приложим това тази година и ще видим резултатите. Може ли Господ да оправи сърцата ни и да обреже лозето ни? – Може. Не е било време, когато Господ да не е могъл да оправи сърцата ни, да не може да обрязва лозето ни, и то толкова хубаво! Само Той трябва да ни изправя сърцата! Няма втори в света като Него. Той е Един! И аз искам сега да проверя сърцата и умовете на тези, които са най-способни да извършат тази работа. Ако по старому призовете Господа, Той никога няма да ви приеме. Знаете ли какво направи Елисей, който взе кожуха на Илия? Какви думи произнесе? Може ли някой да ми цитира този стих? Той му взе кожуха, седна на него и каза: „В името на Илиевия Бог.“ Ама вие, ако аз ви дам този кожух, как трябва да произнесете тези думи, като дойдете при река Йордан, как ще кажете?

Реплика: В името на Бога на Любовта.

Сега въпросът за Школата. Светът, който ние наричаме Христово училище, той е Школа, велика Школа. И във вас искам да се събуди туй съзнание, да се съзнавате като ученици на Школата. Тогава може да се образуват онези правилни връзки. Вие ще почнете да се безпокоите: „Дали ще можем да видим, дали нашият Учител ще ни открие нещо, дали ще можем да постигнем нещо?“, и т. н. Това са празни въпроси. Като ви вземем в Школата, вашето съзнание няма да се губи. Някоя вечер ще ви взема, ще изгубите съзнанието си за този свят и ще ви заведа в астралния свят. Там ще видите много неща. Оттам ще живеете едновременно в двата свята. Вие казвате: „Ще умрем.“ – Няма нищо. Всичко ще се запази.

Някога мъж и жена се скарват. Тук не можем да ви примирим. Ще ви вземем и двамата в онзи свят и ще ви поговорим. После, като станете сутринта, мъжът ще каже: „Жено, аз сънувах такъв и такъв сън, прощавам ти.“ И жената казва: „И аз снощи сънувах един подобен сън, и аз ти прощавам.“ И ще се свърши работата. Друг случай. От двама души единият дължи, не иска да плаща, не признава, другият настоява. Съдили се 10 години. Вземаме ги на онзи свят, разказваме им закона на кармата.

Събуждат се, разказват: „Сънувах един сън, че ти си платец, а аз кредитор.“ Другият: „Че и аз бях там. Слушай, не искам да ми плащаш, прощавам ти. Да ги дадем на бедните!“ – Дават парите на бедните. Дават си ръка, свършва се въпросът, всичко става лесно, магически.

Само когато Любовта влезе във вас, няма да има мъчнотия, която да не може да се премахне. Следователно всички вие, ако приложите закона, след една година ще скачате като млади телци, като васански телци.

Та сега за Школата няма много да бързате, но няма и много да замедлявате: ще се запишете в общите класове, и кой колкото може, да направи, защото ще има теми зададени. И да не можете да ги изработите, само да слушате, все ще спечелите нещо. Привилегия е това! А напредналите ученици, има някои от вас напреднали, тях няма да ги спираме – напред ще вървят, авангард. Те са авангард, оправят пътя, чистят – след тях идат главните сили, после иде тилът отподир. Там, пред някой извор, всички спират на бивак – наядат се, всички се срещнат. После пак ще тръгнат. Тъй че при спирането ще бъдат заедно всички, а при ходенето – ще има напред и отподир. Да, хубаво!

Сега колко души има от всеки един град? Сега на приятелите, на учениците, понеже ще бъдете ученици на Школата, аз ще дам едно меню. То ще бъде много малко за Школата. Имам две шишета с около десет килограма шестгодишно вино, донесено от Мусала – горе от езерата, от най-хубавото винце, което Природата е приготвила. Не зная по колко ще се падне на всички. И после ще ви дадем по едно малко парченце хляб, като оглашени на Школата – по една малка закуска. И най-после другите братя ще дадат едно меню, малко наготвено, тъй, топличко.

А другите въпроси и недоразумения ще се разправят; благодарете се, че има недоразумения между вас. Аз се радвам.

Няма сила като Божията сила.
Само Божията сила е сила.

Благославяй, душе моя, Господа (песен)

Сега ще слезем да се приготвим за този прием. Ще слезем долу, на трапезата. Всички ще се наредят. Всеки да си носи канчето!

Реплика: Как да се обръщаме към малките деца и как те към нас?

На тях ще казвате: „Братче, сестриче.“ А децата на възрастните ще казват:

„Обични бате, обична како!“

21 август, понеделник, 9 ч.

1922_08_21 Истината
здателство "Бяло Братство", 2009г.
КНИГА: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя
Съборни беседи (1922)

ИСТИНАТА

Тайна молитва

Няма Любов като Божията Любов.
Само Божията Любов е Любов *(три пъти)*.

Ще прочета първите десет стиха от 15-а глава от Евангелието на Йоана.

Сега на вас, учениците, ще ви задам един въпрос: кога гладният може да знае, че се е наял? Кога жадният може да знае, че жаждата му е престанала? Питам и обратното: кога ситият може да знае, че е гладен? Кога можете да познаете, че свещта свети? Когато гори, когато губи нещо от себе си, нали? Ние идваме вече, ние се домогваме да обясним научно промените, които стават вътре в нашата душа, в нашето съзнание. Това са все формули за Духовния свят. Следователно свещта като гори, дава своята светлина. Туй горене може да бъде правилно и неправилно, т. е. пълно или непълно. Ако горенето е пълно, и светлината е по-пълна, по-силна; ако горенето е непълно, и светлината е по-слаба. Значи, за да познаем дали е горяла една свещ, трябва да видим дали е изгубила нещо от себе си. Ами когато изгори цялата свещ, къде отива? Тя се е превърнала в светлина. Свещта, сама по себе си, представлява сгъстени вибрации на светлината. И светлината, като се превърне в своето първоначално състояние, отива в своя първоизточник.

Сега допуснете, че имаме 10 милиона шишета, пълни с вода, и всяко от тях да събира по 10 кг вода. Значи 10 кг по 10 милиона стават 100 милиона кг. Ако изливате тази вода постоянно в един улей, нали ще може да завъртите една воденица? Докога ще се върти тази воденица? Докато има вода. След като се завърти колелото и водата се излее, где ще отиде тя? В морето. Ами смляното брашно останало ли е там? Где е отишло? Значи 10 милиона шишета останаха празни. Енергията е била в шишетата, но шишетата не са самата енергия. И самата вода не е същинската енергия, тя е предала своята енергия, т. е. същинската енергия е преминала в брашното.

Сега аз ще ви запитам: какви са симптомите на Любовта според вашето схващане? Ами че кажете ми, как тъй хора, които по 40 години са учили в туй училище на Любовта, да не знаят какво нещо е Любов? Вашите първи

учители какво са ви казвали, как са ви учили? Вашите бащи, вашите майки какво са ви казвали за Любовта? Аз пак ще ви кажа, че Любовта в своите най-малки изявления – това е физическата Любов. Тя е микроскопическата Любов, която се проявява на физическото поле – какви са нейните форми, нейните признаци? Първо, Любовта създава живота, животът създава формите, а формите дават място да се яви топлината и светлината в този живот. Тя започва с ядене и пиене. Щом човекът яде и пие, той има Любов. Тъй че всеки, който яде и пие, има Любов. Влюбените най-много ядат, те са ужасни гастрономи. Влюбените често не ядат от страх. На момата, когато има рандеву, не Ӑ се яде, сърцето Ӑ се притеснява, страх я е да не я уловят. Когато ще обесиш един човек, дай му най-хубавото ядене, ще яде ли? Не може. Неяденето произтича от страх. Някои казват: „От Любов не яде." – Не, не, от страх не яде. От какво се страхува? Да не изгуби Любовта. Пък той никога не е имал Любов. Може да се случи нещо, да се развали туй рандеву – страхува се. Понеже аз зачеквам Любовта в нейното първично проявление, в най-първото проявление, сега вие ще ме разберете криво. Във вас има стари форми, аз зная къде ви отиде умът, но туй, за което вие мислите, в него няма никаква Любов. Тъй например, дето някой се превива от любов, припада от любов, после не му се яде от любов и много други работи върши, това са особени психически, болезнени състояния на душата. Това са отклонения на душата, те нямат нищо общо с онова здравословно състояние на тази възвишена Божествена енергия.

Сега ние минаваме на друг въпрос: аз искам да дойдем до целта да мислим здраво и да започнете да се освобождавате от вашите стари схващания. Ето в какво са погрешни вашите схващания. Да кажем, някоя мома иска да се жени, търси своя възлюбен. Този въпрос съблазнява малко хората. Аз ще приведа друга форма, която не е тъй съблазнителна. Кого търси ученикът? Учителя си, нали? Следователно целта на ученика каква е? – Да намери Учителя си. Резултатът какъв е? – Знание. Тогава целта на Учителя каква е? – Да намери своя ученик, казано в най-проста форма. Сега тия са вътрешни отношения. Защо търсим Бога? Ние Го търсим в Неговото първично проявление, за да ни даде Любов, а Любовта ще ни даде живота. Животът у нас липсва. Обект на Земята е Животът. Този живот ние търсим.

Следователно Любовта, като се яви в своите проявления, трябва да създаде най-малката форма на физическото поле. Щом дойде Любовта, тя ще създаде първата форма, после ще почнат да се явяват ред други форми: те се сгрупирват, дават живота, той строи и започва растенето в света. Сега по какво се отличава Любовта? Че тя внася Живота. А по какво се отличава животът? Има движение от вътре на вънка – разширение. Първото нещо в живота е разширението: там, дето има живот, има топлина, има и

светлина. Там, дето няма живот, топлината и светлината липсват.

И сега можем да направим такова едно твърдение. Целият космически мир, материята, от която сегашният Космос е създаден – това е изостанала енергия, неоползотворена енергия от хиляди и милиони космоси, които са съществували в миналото. Материята, която е изоставена, е от съществата, които са работили тогава, и вие сега влизате в тази материя, за да я използвате. Но понеже в тия хиляди и милиони космоси всичките същества, които са минали, са изоставили своите желания, мисли и действия вътре в тази материя, то затова, като строите вашите къщи, по някой път се появяват остатъците на хилядите и милиони векове. И право казват някои, че сегашната материя, това са заспали духове, които трябва да се събудят – спящи духове са те, които трябва да се пробудят. Сега разбирате ли тая работа? Тя е неразбираема работа.

Реплика: Следва ли да заключим, че тия духове са били много идеални?

Някои са били много идеални, а някои са били сто пъти по-долу от нашия свят. Този Космос, сегашният, е един от най-добрите, които сега съществуват, а за в бъдеще може да има по-добри от него.

Сега ние ще проучваме Любовта като сила. По какво се отличава човек, когато тази Любов влезе в него? Най-първо Любовта прави човека млад. Имаш Любовта – подмладяваш се; губиш Любовта – остаряваш. Имаш Любовта – придобиваш знания; губиш Любовта – оглупяваш. Имаш Любовта – добър ставаш; губиш Любовта – лош ставаш. И ние обясняваме нещата тъй: щом си неразположен, щом си лош, изгубил си Любовта, значи липсва ти нещо. Кой се дразни? Я вижте онзи баща, който няма петаче в джоба си, колко се дразни, неразположен е, недоволен е. Но я му турете в джоба няколкостотин наполеона, той за няколко часа ще измени разположението си, веднага ще се развесели и всички вкъщи ще бъдат весели, радостни, нали? Нали туй е факт? Да, сега някои казват, че животът бил много идеален. Как е идеален? На Великден, ако има козунаци, яйца, кокошки, пуйчици, ядене, пиене, всички са весели – „Христос возкресе“ има там; но ако няма яйца, козунаци, ядене, пиене, хлебец, агънце – „смертию смерт“. Аз говоря за тия неща, за туй наше съзнание на Земята. Когато човек дойде да разбере по-дълбоко законите вътре в материята и неговото съзнание се повдигне и влезе в съзнанието на ангелите, въпросът е друг. Но ние влизаме в нашето съзнание: трябва да го изучаваме, него искаме да превъзпитаме.

Любовта, като всяка енергия, може на някои места да се натрупва повече, на някои места по-малко. Можеш да бъдеш преситен от Любов, тъй както

можеш да бъдеш преситен от ядене. Да си преситен, значи че формата, в която тази енергия трябва да се вмести, не може да изяви по-интензивните трептения на Любовта. Има толкова силни трептения на Любовта, че ако ги прекарате през сегашната нервна система на някой човек, той ще се стопи. И този човек тъй ще се стопи, моментално. Ако например прекарате този силен ток на Божествената Любов, която сегашните серафими и херувими имат, човек просто ще се превърне на светлина, но няма да разбере какво нещо е животът. Той ще изгрее и ще се стопи, но няма да знае защо е изгрял и защо се е стопил. Пък сега вие горите и се топите постепенно и знаете защо се топите. Майката казва: „Стопих се, изгорях.“ Бащата казва: „Стопих се.“ И ние горим. Човек е една запалена свещ: горим 10-20-30-50-100-120 години най-много, все горим и нещо изгаря, а нещо остава от нас.

Сега най-първо вие, като ученици на Окултната школа, ще се стараете сърцата ви да бъдат топли, т. е. в съзнанието ви да няма никакви горчиви чувства. Когато някой човек ви е направил пакост, като го видите, да не се обръща сърцето ви, или като го видите, да не завъртите очите си. Да спазвате едно пълно съзнание на единство вътре в себе си, като че ли нищо не се е случило.

В българския език в думата любовъ липсва онази линия, която уравновесява силите. Българите за любовта си нямат линия на уравновесяване, равнодействаща сила нямат, вследствие на това цялата страна е размирена – не че искат да бъдат непостоянни, но техните чувства се видоизменят. И тъй, окултният ученик, преди да стане ученик, преди да влезе в училището, трябва да намери своята равнодействаща сила и така може да стане ученик. Това да се запише. Като се запишете в Школата, първото нещо е да намерите своята равнодействаща сила. В българската дума любовъ буквата л представлява един ъгъл, стремеж има, но този ъгъл не е затворен като триъгълник. После, имате буквата ю, образувана от една малка пръчица, и до нея е буквата о. След туй имате буквата б, която показва закона на растенето. Тя е формула. Думата любовъ в българския език показва, че има методи как да превърнете тази сила, да я направите един творчески елемент. И тъй, българинът казва така: „В Любовта си най-първо ти ще се стремиш към Бога, но ти до Бога няма да отидеш.“ Че няма да отиде до Бога, това се вижда в буквата л, дето си е оставил отворено място, за да се върне отгоре. Той отива до конуса, но после, като стигне до върха, седи, седи, казва: „Не може да се мине, много е тясно“ – пак се върне назад, излезе отдолу, мъчи се да направи тази права линия, на буквата ю, отива нагоре, пак се връща назад и казва: „Тази линия трябва да я пробия.“ Образува о-то и после казва: „И тук не е Господ“ – върне се, забие си главата в земята и после, като го погледнеш, минал през житния клас,

казва: „Далече е Господ – и тук не е, дали ще Го намеря някъде?“ И след туй какво казва българинът? – „Минах в ъгъла, на върха на конуса ходих – няма Го Господ; в правата линия бях – няма Го, в земята ходих, ниви садих, не намерих Господа; в класовете ходих – няма Го. Има Го, няма Го... чакай да се оженя.“ Буквата в показва, че той се оженва. Ер-голям (ъ) е еврейският йот – той показва, че е намерил принципа, който твори, става много силен и смел да руши, но още не е намерил равнодействащата сила. Българинът казва: „В конуса влизах, в правата линия бях, в земята се посаждах, в житния клас бях, ожених се – намерих силата.“ Къде? – „Имах поданици, но туй, което осмисля живота, не съм го намерил.“

И тъй, досега българите не са намерили туй, което осмисля живота. От колко букви е съставена думата любовъ у българите? От шест букви. Значи българската любов е в полето на илюзиите – дотам е достигнал той. Тогава коя е тази равнодействаща сила? Това е Истината. Туй, което спира сега славянските народи, българите, то е, че те не могат да казват Истината. Туй им липсва – Истината не могат да казват. Хората, които най-много обичат да послъгват, това са българите, славяните. Българинът, като дойде да те излъже, почва да се смее, мисли да те преметне. Той казва: „Преметнах го.“ Запитва го някой: „Този ли път води за еди-къде си?“ – „Този е пътят.“ И после, като те забърка, казва: „Ама че го затикнах, задъни се някъде. Аз направих това, за да го изпитам има ли ум той.“ И никога няма да ти каже нещо точно. Ако го питаш от туй село до онуй колко има, ще ти каже: „Е, тук е, наблизо.“ Вървиш час, два, мислиш, че си пристигнал, и най-после чак ще дойдеш. Близо било. И после, ако нивите му родят много жито и го попитат как са, има ли много жито, той ще каже: „Е, няма много.“ За каквото и да е, никога няма да ти каже истината.

И тъй, в тази Школа, в която вие влизате, се изисква да се говори Абсолютната Истина, не абсолютната откровеност – аз не говоря за абсолютната откровеност, а за Абсолютната Истина. В дадения момент, когато дойде да кажеш Истината, да не се поколебаеш по никой начин да кажеш на света Истината, тъй както си е: нито преувеличена, нито намалена.

Реплика: Да мълчим.

Мълчанието някой път говори и лъжата. Трябва да се говори Абсолютната Истина. За учениците казвам сега това: Абсолютната Истина трябва да се говори. Дойде някой и ви пита: „Ти какво мислиш за мене?“ Преди да е дошъл той при тебе, ти казваш в себе си: „Той е малко вагабонтин, обича да си подръпва.“ Не казвам, че вие го казвате, аз привеждам един факт, който е много верен. Това са проверени факти от мене. Ти мислиш в себе

си за някого: „Той е малко вагабонтин, не е толкова честен“ – изреждаш в себе си упреци против него. Дойде, пита те: „Какво мислиш за мене?“ – „Отличен човек си!“ – Не, ти ще му кажеш: „Аз мисля, че ти си малко вагабонтин, обичаш да послъгваш. Тъй аз мисля. Истината искаш да знаеш, нали? Тъй аз мисля. Ти можеш да ми се сърдиш, но туй е истината, ни повече, ни по-малко.“ Ще му кажеш истината право в очите. Той може да ти каже: „Ама ти за мене такова ли мнение имаш?“ – „Е, нали ме питаш за истината? Ако не ме питаше това, то е друго, аз бих замълчал, но понеже ме питаш за истината, аз ти я казвам.“ Ако обаче мислиш, че той е добър, ще му кажеш: „Ти си добър.“ Кажи му Истината! Той може да ти каже, че лъжеш, но Истината ще кажеш. Няма да преувеличаваш, ще кажеш туй, което в дадения момент е вътре в твоето сърце. Само при такъв един начин на мислене ще имате един нов подтик в живота.

Колко уроци са ми давали, за да ме морализират: „Ти, господин Дънов, не говори така, бъди малко по-предпазлив, внимателен, ще докачиш хората.“ Е, хубаво, аз трябва да кажа Истината; че те ще се докачат, това е друг въпрос. Законът е такъв, че аз трябва да кажа Истината. И знаете ли какво би станало, ако човек престанеше да говори Истината? Представете си, че една чешма се задъни в своя кран, а напорът на водата Ѝ е много голям – какво ще стане? Ще се разпука. Аз трябва да говоря Истината, за да не се разпукам, а когато нещо се разпука, то направя хиляди злини. Една необходимост е да говорим Истината. Горко ни, ако не я говорим. И в края на краищата всеки от вас в края на своята еволюция ще бъде заставен да изкаже Абсолютната Истина – тъй, както си е. И сегашната карма не е нищо друго, освен едно отклонение от Истината – тъй, както си е. Кармата се е зародила в момента, когато ние сами сме се отказали да говорим Истината. Първият момент, първото отклонение, когато човек се е отказал да говори Истината, е създал сегашната карма, която е родила хиляди злини – и за да се освободим от нея, ние трябва да говорим Истината и да започнем да я прилагаме в живота си.

От вас, като ученици, искам да прилагате Истината: абсолютно, без никаква лъжа. „Ама малко бяла лъжа?“ – Не, никакви бели, нито черни лъжи. Ще говорите чистата, бялата, светлата Истина. За нас и бялата, и черната лъжа е все лъжа. Разбирате ли туй правило? Това е моралът на Новия живот, моралът на новия ден. Ще правите разлика. В нас абсолютно никаква лъжа не съществува, ни помен от нея: никакво извъртане на фактите, никакво извъртане на чувствата, никакво извъртане на помислите, никакво извъртане на действията, никакво извъртане в движенията на очите. Всеки един наш поглед, всяко движение на лицето, на ръцете, на устата, на тялото, на краката – всичко това трябва да изразява Божествената Истина. Защото и в ходенето има разврат. Аз мога да

направя едно движение и да ви развратя. Мога да си мръдна устата по един начин и да ви дам по една лоша мисъл. Мога да изкривя тъй окото си, че и без да ви кажа нещо, да направя един иширет и да посадя едно зло във вас. Тъй че ние със своите движения правим по-големи злини, отколкото като говорим с устата си.

Абсолютно никаква лъжа! Този, който е дошъл да се крие в твоята къща, за да не лъжеш заради него, ще го вземеш и двамата ще бягате. Ще бягате, за да не казвате лъжата. Няма да чакаш да дойдат онези в къщата, че да те питат где си го скрил. Не, ти с него ще офейкаш с време. Чудни са хората – и двама ще бягате! Никой няма да те застави да говориш лъжа. Щом бягате и двамата, като отидете в гората, там ще кажете Истината. Ще кажете: „Братко, и двамата сме в гората, сами сме тук." Абсолютно никаква лъжа в Новия живот! Туй да го запишете. Туй е в нашия морал. Без изключение, ние за изключения не говорим. Тъй е, казвам ви Истината. Туй е факт. В Новия живот ще казваш Истината – без никакви изключения. Право на предмета – ще говориш Истината без никакви изключения. Може да те обесят, може да страдаш, може да изгубиш имането си, честта си, всичко, но ще кажеш Истината. Кажеш ли я, ти си ученик във Великата школа на Бялото Братство. И такъв един човек, след като умре, Белите братя ще го възкресят и ще кажат: „Ние те похвалваме, че ти си пожертвал живота си за Истината, че ти си изпълнил великия морал на Новия живот." И ако вие приложите този морал, както ви казвам, за една година, вашите лица другояче ще изглеждат. И аз ще туря всинца ви на един изпит, за да видя доколко говорите Истината. Туй да го знаете. Най-първо ще ви изпитам за Истината. И тогава знаете ли колко плач ще има между вас? Най-малко по един ден ще плачете през седмицата. За какво? Че не сте казали Истината. Истината, Истината, Истината, Истината, Истината!

Сега въпросът не е само да казвате Истината, но тази Истина трябва да я любите, защото след като я кажете, да не си речете: „Отгде се домъкна ти у дома, че за тебе толкова страдания понесох!" Кажеш ли така, пак ще сгрешиш. Не, след като пострадаш за Истината, ще се порадваш и ще кажеш: „Сестро, аз се много радвам, благодаря ти за голямото щастие, че ти дойде у дома да ми създадеш толкова приятности, аз ти крайно благодаря." И всичко това не само да го кажеш, но да го почувстваш в душата си и да бъдеш радостен, че си пострадал за Истината. Това е идеалният стремеж. Тогава ще имаме наука, ще ни се отвори Природата. Най-първо, след като влезете в Природата, ще намерите ключовете на всички прави и криви действия, които са съществували в миналото, на всички добрини и злини, ще видите страшни работи. И ако не сте смели да казвате Истината, вие ще се уплашите още първия ден, на първата стъпка. Ако ви въведа в този път на Истината, на колко души от вас

пардесютата ще вземат хоризонтално положение? Ще бягате назад.

Сега представете си, че аз правя с вас следния изпит. Аз ви говоря като на ученици, със символи, но говоря неща, които са проверени и верни. Представете си, че аз съм учител и ви уча за Любовта, но вие не разбирате, не знаете това изкуство. Аз ви говоря за Любовта и казвам, че тя е една нишка, която вие не виждате. Тя е тънка като паяжина, но е толкова силна, здрава, че може да ви удържи. През нея текат токове, които ви поляризират и можете да станете и тежък, и лек. Вие не виждате тази нишка, но аз съм ви свързал с нея и ви пазя от всички пакости. Минеш пред една голяма пропаст, казвам: „Нали казваш, че съм ти Учител, ти ме обичаш, хвърли се долу." – Какво ще кажете? – "Учителю, сериозно ли говориш?" Той ще коленичи долу и ще каже: „Сериозно ли говориш, моля ти се, не ме карай да се хвърлям долу, пусни ме!" Колко от вас ще се хвърлят? Ако той е ученик, изведнъж ще се хвърли, ще увисне на нишката и аз ще го извадя. Аз ще добия вече вяра в него, той в моите очи ще порасте, ще порасте с един метър в моето съзнание и ще кажа: „Този е ученикът, на когото мога да разчитам." И онзи, който ще коленичи, и него ще зная. Друг пък ще каже: „Имай ме за отречен, още не съм готов – това е тежка работа, тежка наука, не е за мен."

Когато влизаме да служим на Бога, ще изпълним Неговите Слова абсолютно, без никакво колебание! Всяко колебание е разрушаване. Може да ни коства живота – това е безразлично, но ние ще кажем тази Абсолютна Истина и в положителна, и в отрицателна форма. А туй в църквата го наричат изповед. Пред себе си човек най-първо трябва да се изповяда. Ще съзнаеш пред себе си, ще направиш една изповед, ще се върнеш назад, ще си кажеш: „Не говоря Истината." Ще идеш втори път и като се върнеш, ще кажеш: „Не говоря Истината." Онзи, Великият закон на Духа, казва: „Не казваш Истината." Втори, трети, четвърти път, докато се задоволиш.
Например има между вас мнозина, на които детето отиде някъде и открадне нещо. Вие сте едно семейство честно и почтено. Майката казва на детето си: „Ти сега ще вземеш това нещо скришом, ще го върнеш и няма да казваш нищо." Друга майка ще каже: „Ти ще го вземеш, ще го върнеш и ще кажеш истината, че си го откраднал." Коя майка говори Истината? Втората. Ще си изповядаш Истината. Тази майка дава едно правилно възпитание на детето, че Истината трябва да се казва. Взетата вещ трябва да се върне.

Ако ви задам някои упражнения и вие не ги направите, ще почнете да ми давате извинения и ще кажете: „Аз не можах да напиша нищо, много тежко ми беше, болен бях, децата, жената са неразположени, имах

няколко полици, уморен бях.“ – Не, ще кажеш пълната Истина защо не написа упражнението си. Ще кажеш същинската Истина. Не давай такива извинения, които не са били причини за спирането на туй упражнение. И тъй, сега разбрахте първото правило: равнодействащата сила в света, това е Истината. Всеки от вас, който иска да бъде ученик, няма да говори от нахалство, но ще говори Истината заради самата Истина. У нас има един велик закон, който ни заставя да говорим всякога Истината. У вас има едно тънко чувство и ако развиете туй тънко чувство, когато извършите една постъпка, която не е права, то всякога ще почувствате една малка тъга, една вътрешна скръб. Ще кажете: „Туй, което сторих, не е право.“ Дойде някой човек, бутне ме и аз го бутна. „Защо се буташ до мен?“ Причината, за да му отвърна, не е в това, че той е дошъл до мен и ме е бутнал. Казвам: „Защо се допря до мен? Не трябва да ме притесняваш.“ Причината не е в това, че се е допрял до мен, че ме е бутнал, не е и в притеснението. Ако някоя млада мома, която обичам, дойде до мене, може и да ме притеснява, ще я бутна ли настрана? Ако туй притеснение е причина за моето негодувание, трябва да я отстраня, но аз казвам: „Може още да ме притесняваш.“ Как е тогава? Значи ние имаме известно отвращение към този човек. Тъй седи въпросът. Ще му кажем: „Не те обичам, затуй не трябва да се допираш до мен.“ На всички хора, които ни са симпатични, всичко прощаваме, всичко им търпим, а които не са ни симпатични, и най-малкото не можем да понесем, към най-малката им грешка сме взискателни. Тъй седи Истината.

Туй е първото правило: ще се научим да бъдем искрени. Аз ви уча на един морал, който може да се приложи абсолютно, без никакво изключение! И най-хубавото правило в света е правилото, което няма изключение. Всички правила и закони, които имат изключения, не са наши. Законът е закон без изключение и правилото е правило без изключение. В нашите правила, в нашите закони, в нашите постъпки няма изключения. Разбрахте ли? Запишете си това. Да не казвате: „Учителю, какво да мислим за нашия морал?“ Нашият нов морал е: без изключение да говорим Абсолютната Истина, тъй както тя е в своята същина, тъй както е пред нас, пред нашето Божествено съзнание. Само при едно такова съзнание вие можете да станете пръчки, да пребъдвате на лозата. Само при едно такова съзнание може да пребъдваме в Христа. Защото Христос – това е една Абсолютна Истина в себе си. Той казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Абсолютната Истина е Той. И ако искате всинца вие да пребъдвате в Него, Той подразбира да пребъдвате в тази Школа. Първо, тази равнодействаща сила ще я спазвате. Само така може да имаме една положителна наука. Няма да има мъчнотия, която да не можем да понесем в живота. Изгубим ли Истината, всичко ще изгубим и ще имаме една връзка от страдания. Ще имаме друга една светлина – лъжата: тя ще дойде на нейно място. И тогава се нанизват всички страдания и работите се усложняват, докато всичките

наши лъжи се разпръснат и ние пак останем с Истината, че животът ни не е такъв, какъвто трябва да бъде.

Сега вие ще ми кажете: „Тъй е, Учителю, хубаво е за онези, които имат малко грехове, ами онези, които имат много грехове, как ще започнат да говорят Истината?“ И с малко грехове, и с много грехове е едно и също. Единият грях е родил многото грехове и многото грехове са родили единия. Туй не е извинение. Щом си правил много грехове, ще правиш и много добрини. Туй е закон. Ако имаш хиляди грехове, ще кажеш: „Господи, аз ще направя за всички злини в света и толкова добрини. Всичко ще поправя, тъй както Ти искаш.“ Ще се върнем и ще поправим. Може тази погрешка да ни коства хиляди години, все едно: дойде ли да изпълним Волята Божия, дойде ли се до Истината, ние сме готови на всички жертви. В нас волята е диамантена! Това разбирам аз под воля диамантена и под белия цвят. Когато казвам, че волята ни е диамантена, това значи: ние всякога сме готови да говорим тази Истина, която изразява Божията Любов и в която Бог се проявява. Престанем ли да говорим Истината, ние изгубваме всичко.

Най-голямата радост на човека е да говори Истината. Колко е приятно да бъде човек искрен! Не откровен. Кое е по-хубаво: човек да бъде откровен или искрен? Ако човек е откровен, а не искрен, това е едно зло. Откровен и искрен не е едно и също нещо. Когато изучавате окултната наука и френологията, ще видите, че за искреността има един център, а за откровеността – друг център. Откровени хора са ония, които не са скрити, а искрени хора са ония, които са съвестни. Откровеният човек не е скрит, не е потаен, а искреният човек е съвестен. Някой човек обича да държи Истината – той не е скрит. Тъй щото на откровеността произходът е един, а на искреността – друг. Искреността произтича от един морален закон, а откровеността произтича от един полуинтелектуален принцип. Например аз съм откровен, отивам да кажа някому, че съм беден, разкривам своите страдания: че жена ми, децата ми са болни и искам вие да ми помогнете. Но в тази откровеност има задна цел. Когато искреният човек разкрива всичките свои престъпления, в него няма две мисли, две желания. Та аз желая вие да бъдете искрени и после откровени. Ами че сегашните страдания са създадени от Невидимия свят, за да научи хората да говорят Истината. И когато съвременните културни хора осъзнаят, че пътят, по който вървят, не е прав, че техните постъпки не са прави, че техните мисли не са прави, че техните желания не са прави, когато всички осъзнаят това, светът ще се оправи. Но сега вземете всяка една форма, всеки един институт: той мисли, че туй, което държи, е право. И затуй Писанието казва, че Бог прави всичко ново, че всичко старо се заменя. Старото Небе, старата Земя си заминават. Старото Небе – това е старият порядък на

нещата; Земята е старата основа, на която този порядък е бил положен. Всичко туй се оттегля. Идат Ново Небе и Нова Земя, в които царува Абсолютната Истина.

Тъй: сега не мислете, че да говорите Истината е тежко. Не е тежко – тежко е, докато човек не знае. Но аз ще ви приведа един факт. Когато кракът ви е нормален, на вас ви е приятно да ходите. Но представете си, че вашият крак се изкълчи и ви боли – тогава вие няма да ходите по права линия, а ще се кривите, ще се кълчите. И ако ви питат: „Защо се кълчите?“, ще кажете: „Такъв ми е навикът.“ – Не, не, липсва нещо на крака ви. Този крак трябва да се намести. Имаш известна болка, затуй не можеш да вървиш по права линия. И ако ние не можем да говорим Истината, куца ни нещо. Ще изправим всички наши хилави работи. Как? – Като влезе Любовта, тя ще намести всичко. Ще намести органите на техните места, ще ги направи естествени. И тогава, чрез тия естествени органи, сили, способности, ние ще можем да живеем един чист Божествен живот. И какъв ще бъде този Божествен живот? Аз ще ви кажа сега. Вие имате красива дъщеря. Ще ви представя работата тъй: обичам дъщеря ви, нали? Но вие не ме обичате, имате съображение. Е, допуснете сега, че аз съм ученик на Окултната школа и направя вашата дъщеря да умре. Вие пазите дъщеря си затворена, тъй – прикрита за целувки. Казвате: „За всеки друг, но не и за този вагабонтин.“ Умре тя, привидно умре тя. Аз пращам отдалече едного, който ви казва: „Има един човек, който може да възкреси дъщеря ви, да я оживи.“ И ако аз дойда, целуна дъщеря ви и тя оживее, ще ми се сърдите ли? Не. Ще кажете: „Господ здраве да ти дава.“ Тъй щото в нашата наука ние всякога даваме от нещата, които носят живот в себе си. Разбирате ли? Сега всички неща от истинския живот са много извратени. Когато се говори за целувка, тя е просто един символ на живота. Символ е тя.

Та по правия път на Истината ще се задоволят всичките ваши копнежи; най-възвишените ваши копнежи ще бъдат задоволени по един правилен начин, и за вашето добро, и за доброто на вашите ближни. Нали сме удове един на друг? Ако сме удове на това Христово тяло, това тяло трябва да функционира и всеки един уд в нас трябва да функционира правилно, да бъде израз на Божествената Истина, за да се всели Христовият Дух в нас. И когато действаш с Истината, Духът на Христа ще се всели в тебе. И тогава Духът ще каже: „Не бой се, ние сме с тебе, говорª Истината.“ И тогава всеки уд ще бъде израз на Истината. Защо трябва да говорим Истината? Защото Христос ще бъде с нас. Ние може да сме много малки, но когато говорим Истината, Той ще каже: „Моят Дух е във вас и Аз ще се застъпя заради тази Истина, която говорите!“ Не сме сами в света и вие не сте сами. Та сега не мислете за това. В тази Школа има възможност един ден, като говорите Истината, да постигнете онова, което желаете. Но се иска не желязна воля,

нито гранитна, а диамантена воля. И бял цвят се изисква! Сега разбирате ли ме добре?

Реплика: Разбираме.

Сега някои от вас ще кажат: „То е тъй, но ние не можем.“ – Не, Новият живот започва. Ученикът на Школата трябва да живее така. Не живее ли така, той не е ученик. Казвам ви правилото: само така трябва да живеете. Няма кой да ви контролира, няма да туряме детективи, стражари да ходят подир вас. Ние имаме стражари, които ходят вътре и всичко знаят. Отвън ние нямаме нужда от стражари – ние имаме такива отвътре, каквито светът не е виждал. И всичко се хармонира във всичките негови подробности. Не си правете илюзия, че всичките ваши постъпки, мисли, действия, желания в Школата ще се хармонират. И някой път вие ще ни създадете работа, след като изгубите живота, да изтриваме петната. Ще ни създадете работа, ще кажете: „Не искам да бъда ученик на Школата.“ – Не, не, няма нищо по-хубаво от това – да бъде човек ученик на тази велика Божествена школа! Човек ще израсте пред себе си, ще стане едно същество възвишено. Това е моралът на тази Школа и влезете ли вътре, каквито погрешки имате, ще се стараете да ги изправите, и то не наполовина, а абсолютно.

Сега от вас, учениците, искам през цялата година да изправите всичките погрешки, които познавате във вашия живот, а които не познавате, тях оставям настрана; но които са изникнали в светлината на съзнанието, трябва да ги изправите, и няма извинение вече – ще ги изправите! Как? С Любовта може моментално да ги изправите: в един ден, в един час, в една минута всичко може да изправите. И аз ще ви направя един опит, правил съм тези опити много пъти и сега мога да ви направя този опит, но първо вие ще се опитате, че като не можете, тогава аз ще го направя. Тъй както изкарах тия 104 души на Мусала, така по същия начин ще изкарам и вас, ще ви направя опита. И като го направя, ще го видите, тъй както видяхте опита на Мусала. Тук няма никаква човешка мисъл – опит е.

Истината ще говорим всички. Всички ще бъдем искрени! И светът ще почувства, че действително тия хора са ученици на Бялото Братство. Ние не се хвалим със своите начинания. В началото на живота може да има погрешки – те са привидни за нас. За нас е важна крайната цел – Истината. Да сме смели, да говорим Истината. Онзи, който говори Истината, той е човекът на Бялото Братство.

Реплика: Ако някой не ни говори Истината, трябва ли да му кажем: „Ти не говориш Истината“?

Ако те пита, кажи му направо. Ако те пита: „Ти какво мислиш, аз говоря ли Истината?“, ще му кажеш: „Братко, не говориш вярно, ти не говориш Истината.“ Тъй ще му говорите: „Ще ме простите, ще ме извините, но аз ще кажа онова, което е в мене, да не го крия: чувствам, че ти не говориш Истината. Не че съм прав, тъй чувствам сега и изказвам своите чувства. Трябва да бъдем мълчаливи в работата. Щом се изменят моите чувства, тогава, като ме питаш как мисля, ще ти кажа: „Сега чувствам, че говориш Истината.“ И той ще се зарадва. „Чувствам, че не говориш Истината.“ След една година дойдеш: „Чувствам, че говориш Истината. Казвам ти, защото ме питаш, а ако не ме питаш, аз ще мълча, няма какво да нарушавам общите правила.“ Някой греши там – не се занимавай с неговите грехове: ти си върви по пътя, това не е твоя работа – ако ти се спираш, ти пречиш на своята еволюция. Ако там някой вол се разлага и мирише, ще се спреш ли да плачеш за вола, че мирише? Затвори си носа и върви, с вола да се разправят орлите и кучетата.

Реплика: Ако ни питат за неща, които не трябва да разправяме, какво да кажем?

Щом питат за неща, които не засягат Истината, няма да говорим.

За нас важат само нещата, които са във връзка с Истината. Всички неща извън Истината не ни интересуват. Че някой обича да лъже – това е умрелият вол; че някой обича да насилва – това е умрелият вол; че някой обича да забогатява – това е умрелият вол, този, който се е вмирисал – той е извън тялото. Само здравите са в тялото. Който казва: „Аз ще работя за себе си“, той е в стария живот. Който казва: „Аз ще работя за Бога“, той е в Новия живот. В новия живот, като ти забележи някой нещо, няма да кажеш: „Аз ще живея за себе си“, а ще кажеш: „Братко, аз ще се саморазвивам, ще изразя Божествения живот, почакайте ме. В какво не съм ви послужил?“ Ще ми направите един упрек: „Господин Дънов, онзи ден, като дойдох в дома ти, бях гладен – ти си направи оглушки, яде, а мен не покани.“ Ще му кажа: „Братко, аз ще поправя погрешката си, ела утре.“ И като дойде, ще му сложа ядене, ще го питам: „Доволен ли си сега?“ Ако не е доволен, ще му кажа: „Ела и друг път при мен“, докато най-после остане доволен. Ела при мен – това е закон, ще ти направя услуга; понеже ти си от това Братство, аз ще изпълня правилото, тъй както Истината го изисква. Без никакво изключение. Всичко, каквото бих направил за теб, ще го направя тъй, както за себе си го правя, без изключение. Ще те обичам, както себе си. Това е закон. Аз ще му кажа Истината – тогава и той ще ми каже Истината. Като почнем да си казваме Истината, ще почнем да изправяме нещата. Ами че това е морал. Например аз съм повишил тона

си някъде малко. Казвам: „Не трябва такъв тон. И без да си повишавах тона, можехме да се разберем.“ Аз вземам съвременната механика: един гвоздей може да се закове с малък камък, но мога да взема един голям чук и да разбия и дъската. Ако този малък гвоздей мога да закова с малък чук, защо да го зачуквам с голям? Ще взема малък чук. Малък чук за малък гвоздей. Сега искам от вас за малки гвоздеи – малки чукове, а за големи гвоздеи – големи чукове.

Значи предстои ни една сериозна работа. Приятно е човек да оправя своите погрешки. Някой път е приятно човек да оправя погрешките и на други хора. Ама знаеш ли как се изправят погрешките на други хора? Има в света такива индивиди! Аз зная, има такъв случай: дойде някой и ми се оплаква, че бил беден, страдащ, бъдеще нямал – иска да му помогна да живее добре. Аз не му казвам, че ще му помогна, опитвам го. Не е хубаво да даваш всякога. Той не знае, аз ще си помисля и ще отида да разплатя всичките негови дългове и ще взема полиците. После скришом му изпратя няколко чувала брашно. Подобри ли се положението му? Такъв човек носи скърбите на други хора, изпразва своята каса. Ще кажете: „Ама като правим така, какво ще стане с нас?“ Като правим така, ще възкръснем, а понеже сега не правим така – умираме. Така, има души, има духове от Невидимия свят, които тайно, горе от Небето, напущат своето положение и помагат. И ти, като се оплачеш, те ти подобрят положението, а ти казваш: „Някой щастлив момент е дошъл.“ Този щастлив случай е, че някое разумно същество, като си му разправял, казва: „Господ няма да уреди работите, чакай аз да ги уредя.“ Не че Господ няма да ги уреди, но Господ казва: „До Мене се изпраща една молитва, кой от вас ще изпълни Моята Воля?“ И Божествената мисъл се предава от най-висшите светове, докато дойде до Земята. И тази мисъл хлопа някому, но той не иска да изпълни Волята Божия. Друг пък казва: „Мен ме имайте отречен.“ Иде при друг, той казва: „Готов съм, Господи!“ – „Кой си ти?“ – „Иван Стоянов.“ Господ пише: „Иван Стоянов извърши Волята Ми. Турете името му на книга, запишете го за възпоменание, та като дойде при Мен, Аз ще имам един обяд с него.“ Тъй пише Господ в книгата Си. Това е правило в Школата.

Това са морални правила, които дълбоко ще вложите. И само така ще дойдем до другата страна на Школата – за изучаване на природните сили и впрягането им в работа. Само когато образуваме във вас диамантена воля и белия цвят, тогава ще пристъпим към втората част на Школата, която се нарича бяла магия. Но там се иска диамантена воля, която пред нищо не се огъва. Само при такава воля ние може да правим велики опити в Природата. А при сегашната воля, желязна и гранитна, ще имаме само насилие и прах ще вдигаме. Сега от всинца ви искам диамантена воля и

като се срещнете, ще казвате: „Нашата воля е диамантена и нашият цвят е бял.“ Има ли сега нещо мъчно? Няма. За Любовта няма мъчни работи. Аз искам всички да станете млади: не да станете млади, ами ще бъдете млади. Искам сега, като се върнете по домовете си, да носите в себе си през тази година тази връзка на Любовта. Ще правим малки опити. Само микроскопически погрешки ще има – има погрешки, които ние не считаме за непоправими, стига волята да е диамантена.

Постоянно изправяне, изправяне! И като изправим всичко, ще внесем Новия Живот, ще внесем Новата Любов, ще внесем Новата Мъдрост, ще внесем Новата Истина. И ние туряме вече една велика основа, върху която можем да градим Божествения закон. Любов, Мъдрост и Истина – това е великата основа, върху която ние ще градим своето бъдеще. И тогава Ново Небе и Нова Земя ще се създадат върху тия три велики принципа – те са правила на Школата. Тогава ще чуете гласа: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Пътят е Любовта. Който има Любов, само той пътува от място на място. Нали искате да любите? Пътят какво е? Любовта е Пътят. Истината е равнодействащата сила, която отмерва този Път, а Животът го осмисля. „Аз съм Пътят“ – казва Христос – това е Любовта. Може да искате да любите – Пътят, това е Любовта.

И тъй, аз казвам: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Това значи: „Аз съм Любовта, от която изтича Истината и Животът, който изтича от тази Истина, който я осмисля. Имате ли Любов, Истината ще дойде; имате ли Истината, Животът ще дойде; имате ли Живота, започва растенето, развиването на сили, способности, щастие, блага. На това Божествено дърво всичко в света започва да расте без колебание, абсолютно без никакво колебание! Без никакво изключение, без страх и без тъмнина. Ще приложите Новото учение и ще кажете: „Казано и свършено! Ние ще изпълним волята на нашия Господ на Любовта, Мъдростта и Истината без страх и без тъмнина. И в нас ще живее и ще се проявява Духът Христов. Ние и Той ще бъдем едно. Той и Отец ще бъдат едно и всинца ще бъдем едно. Едно ще мислим, едно ще действаме, заедно ще се радваме и веселим.“

Имаше зададени десет теми. Кои от вас се задължиха да пишат? Някои задачи ще приложим за идущата година. Колко е часът? *Шест часа.* Да свършим!

Няма Истина като Божията Истина.
Само Божията Истина е Истина.

Сега полека ще станем, за да идем на вечеря.

21 август, понеделник, 16.30 ч.

1922_08_22 Работа за новия живот

РАБОТА ЗА НОВИЯ ЖИВОТ

Да започнем пак упражнението с буквата а, за да опитаме къде има пукнатини в съзнанието ви. Ще имаме окултното упражнение с буквата а. Упражнението се изпява със следните движения: дясната ръка – простряна под наклон, после се завърта напред, като образува кръг над главата.
Сега поемете въздух, че тогава ще пеем. Двете ръце прострени напред, после поставени горе над главата с допрени пръсти. Двете ръце настрани, после над главата и обливане.
Туй е един метод за възпитание на децата в бъдещата Школа. Когато се учи музика, учителите ще възпитават децата по този метод вай-малко половин час. Някои от учителите могат да употребят този метод с учениците си. Като влезеш при децата, не започвай изведнъж да ги учиш, но около 10-15 минути направи едно упражнение, за да се хармонира съзнанието им под влиянието на музиката. Упражненията с буквите а и о можем да заменим с думи – хармонично съчетани думи трябва да намерим. Трябва да приготвим такива окултни упражнения, такива няма още преведени; окултна музика няма още в Европа, сега се заражда тя. Единствените окултни песни, които имаме, това са сега нашите. Навсякъде имате съвременни песни с мажорни и минорни гласове. Минорната музика всякога изразява дълбочина на сърцето, а тази дълбочина е потребна; мажорните тонове дават сила, интензивност.
Е, днес ще слушате този брат, грузинеца, който прокарва тази идея. Той със своята цигулка иска да покаже, че свиренето може да се употреби окултно. Това зависи от душата на музиканта. Ако неговата душа е окултна, той може да изрази идеите си окултно. Затуй аз бих желал всички мои ученици да знаят да пеят и да свирят. Ако не могат да свирят, поне да знаят да пеят. Онези, които не знаят да пеят, ще могат да бъдат само слушатели, оглашени, но ученици без музика не могат да бъдат. Всеки от вас трябва да знае да пее!
Реплика: Няма ли изключение от това, защото има братя и сестри, духовно издигнати, които не знаят да пеят и да свирят?
Все им липсва нещо, все им липсва едно благородно чувство. И тъй, ние ще употребим музиката като средство за възпитание. После има много светски песни, които всъщност не са песни. Защо? Защото те са тъй нагласени, че не упражняват изискващото влияние. Класическата музика е друго нещо – нея ще изучаваме, откъдето и да е.
Всеки от вас знае песента „Живот преизобилен“. Който има хубав глас, нека изпее „Живот преизобилен“. Ако искате да заставите някого да пее, той трябва да има вдъхновение. Някой брат или някоя сестра, която има вдъхновение, да я изпее, ако дойде Духът; ако не – няма нужда.

Един брат изпява песента.
Хайде сега всички да я изпеем.
Всички изпяват песента. Учителя изпява едно хубаво окултно упражнение. Гласът на туй упражнение е окултно нотиран. Като сте в неразположение, седнете да си изпеете едно хо-хо-хо, хо-хо-хо, и всичко ще ви мине. При тази окултна музика се случва, че между двете части има близост, тъй че като изпеете първата, втората част сама изпъква. А при последното упражнение изведнъж има едно повишение. Туй са две състояния на съзнанието. Между двете части няма връзка. Изисква се воля, да знаете законите на съединението, за да можете пак да се върнете. Често някоя мисъл у вас се скъса, вие изпуснете известна нишка, тя се загуби и не знаете какво сте мислили. Тогава прекарвате един преходен период и затова не можете да знаете. Този преход е положението на човек, който е живял в най-ниско състояние и иска да се качи горе, но като се качи горе, не знае какво да прави. Съединителна нишка ще турим сега.
Всяко едно от тия окултни упражнения събужда вътре в човека един импулс. Това хо-хо-хо дава известно настроение. Измените ли го – ще дойде друго настроение. Например о-о-о – това значи: „Е, ти ще направиш тази работа.“ А хо-хо-хо значи: „Хо-хо-хо – и оттатък ще мина.“ Туй е отговор, една положителна мисъл. На песен ще опитваме това. Някой казва: „Ти ли си дошъл тук да оправяш света?“ Ние ще му кажем: „Хо-хо-хо, хо-хо-хо.“ И в училището идната година тъй ще им пеем и музика ще имаме. И когато те излезнат, ние ще им духаме и ще им свирим и ще пеем нова песен. Аз ще ви дам песни, но трябва да имате чутко схващане. В пеенето влизат не само половинки, но и четвъртинки тонове.
Изпяхме първата част на упражнението Фир-Фюр-Фен. Това е първият превод на физическото поле. Той е за мъжете. Това са чувства на мъжа. Туй упражнение е за човек, който е погълнат в материята – за да го събудиш. Той е потънал вътре в Земята. Един тежък човек, който е потънал в Земята с мисълта си, само тъй ще го събудиш. След това идва втората част, по-високите вибрации, противоположните вибрации, вибрациите на Любовта. Ти си недоволен, твоето състояние е несносно, ти търсиш начин как да го задоволиш. Трябва да се роди у тебе едно желание да го преодолееш, по какъвто и да е начин да се повдигнеш, а това ще постигнеш, като пееш. Когато човек почне да пее, то е един признак, че в пеенето душата му търси метод, начин как да се повдигне. Днес е вторник, не можем да изпеем втората част на тази песен (Фир-Фюр-Фен), защото е войнствен ден, марсов ден, влиянията са войнствени. Ти във войната, между гръмотевици, топове, ножове, не можеш да пееш. Изпейте първата част на Фир-Фюр-Фен. Превод: „Всичко вече аз свършвам в света.“
В окултното пеене се изисква абсолютна свобода на чувства, на мисли, и на всичко у нас трябва да дадем естествен израз, тъй, Божествено да бъде всичко. Ние се връщаме към Божествения живот – чистия, святия,

неопетнения живот. И чрез тази окултна музика аз искам да върна красотата на вашите лица, на вашите очи, ръце, крака: да стане тялото ви Божествено. Разбирате ли? Туй е красота. Това ще възстановя. Чертите на лицето ви трябва да добият един реален израз. Това не е една философия за Небето. Небето е тук. Туй, което Бог е създал, трябва да го възстановим – да върнем тази първоначална Божествена чистота. Затуй Бог сега гради. Ако ние владеем тия природни сили, трябва да възстановим Божественото у нас и да кажем: „Господи, туй, което развалихме, поправихме го и сега можеш да присъстваш в нас.“ Да съградим този храм в нас, макар да струва милиарди, и да кажем: „Господи, сега ще Ти служим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си воля.“ Туй е задачата ни. И когато съградим храмовете си, ще имаме в света една истинска религия – във всеки човек ще става богослужение.

Аз ще видя дали ще ми остане време да дойдем до окултно произнасяне на думите, да знаем как да произнесем една дума. Всяка една дума си има тон, по който тя трябва да се произнася, както в музиката. Всички думи в езика са нагласени по известни ключове, и когато ученикът влезе в Школата, трябва да намери тези ключове. И неговата реч ще бъде нагласена съобразно с тия окултни ключове. Нагласена ли е, ще забележите, че вашата реч има най-първо съдържание и смисъл. По формата си най-първо ще куца, но ще има съдържание и смисъл. Най-после ще дойде формата. И в света е така. А хората искат за всичко форма. Бедният човек не може да направи един палат. Той трябва най-първо да събере парите, да стане силен, и след като забогатее, да прави къщата. Когато ти станеш богат, силен, учен, тогава ще бъдеш в състояние да предадеш своята форма. Един религиозен човек започва да се подвизава и му казват: „Трябва да туриш най-красивата форма.“ – Не, най-после ще създадеш красивата форма. Някои казват: „Говорете ни една красива реч по форма.“ – Не, не може така, ние ще постъпим глупаво: най-първо ще турим съдържание и смисъл в нашата реч, и най-после форма. Може да живееш в палат и да се храниш с лук и чесън, а може да живееш в колиба и пак да си богат. Първо ще живееш в колиба, но ще се храниш добре, а после може да те турим и в дворец, защото и княз може да живее в колиба. А може да те турим и в палат, защото палатът не показва богатство, както и колибата не показва сиромашия. Те са неща относителни.

Пазете законите, окултните закони!

В човека, при сегашното му състояние, има три течения. Аз ги определям тъй: животинско, човешко и ангелско течение, а Божественото течение идва сега. То засяга повърхността на човешкия живот. Когато в нас заговори Божественото, то трябва да бъде събудено от Божествения Дух. Никоя друга сила не може да събуди Божественото. Божественото само по себе си ще се прояви. Трябва да знаем под какви влияния са нашите мисли, защото те могат да дойдат под влиянието и на животински

течения. И хората упражняват известно влияние, и ангелите упражняват известно влияние, както и светиите. Никой не може да ги избегне. Не мислете, че можете да избегнете влиянието на животните. Всеки момент трябва да знаете кои влияния преобладават във вашето съзнание. Например гневен си: блъскаш, удряш, чукаш. Под влиянието на кои течения си? – На животинските течения. Ако ритате, вие се намирате под влиянието на теченията на коня, ако бодете – на кравата, ако дращите, хапете – все сте под влиянието на животни със или без рога. Всички животни колективно влияят.
Като дойде влиянието на хората, то ще измени състоянието ви, ще почнете да мислите. Като дойде ангелското влияние, вие ще знаете да изправите поведението си и ще си кажете: „Не е този пътят." Веднага ще сте готови да изправите поведението си. Тогава чувстваме в себе си сила. Като дойде Божественото, тогава се чувстваме силни, мощни. И тогава знаете ли какво е правилото? Когато дойде Господ, т. е. когато повикаха Христа да излекува едного, Той затвори вратата, изпъди всички, а остана Той сам с болния. И когато дойде Христос да ви лекува, Той ще изпъди всички. „Ама Господи, ние сме майка, баща." – Не, не, всички навън! Да остане само този, който е необходим за твоето лекуване. Останат ли други, те ще развалят работата. Сам ще останеш, за да разбереш онези велики тайни. Човек трябва да остане сам в душата си.
Сега на онези от вас, които са земеделци или градинари, ще им дам да направят следния малък окултен опит през тази година. Отделете си едно място от четвърт декар, 1 декар или 100 м, насейте го с жито и когато расте то, ходете често, обикаляйте туй място, четете си, молете се на Бога, и туй жито, което е расло под вашите молитви, съберете го, направете хляб, нахранете някои хора и вижте каква разлика има между този хляб и другия и какво влияние ще окаже той. Друг опит: имате някоя слива, която ражда – ходете при нея всеки ден, пращайте ѝ хубави мисли, когато зреят плодовете ѝ. Когато узреят, дайте тези плодове на онзи, когото обичате, и ще видите какви резултати ще произведат. Своите мисли и желания ние можем да ги влагаме навсякъде. И който дойде в нашия двор, знаете ли какво влияние ще усети? Всеки ще се усеща добре разположен, цялата атмосфера ще се различава от външната – голяма разлика ще има във влиянията. Та вие ще се старaете да влагате тия влияния и всеки от вас ще бъде носител на тия сили, на тия закони, които трябва да прилагате. Всеки може да образува едно малко изворче. Почне ли да извира, то ще отвори път, ще се стичат други и после ще се разширят и цялата околност ще се покрие с растителност. Тук изпъкнал един човек в един град, там друг – и всички ще почнат да растат и да зреят на това Божествено Слънце. Помнете закона: с Любов се действа по един начин, без Любов се действа по друг начин!
Туй е за учениците на Окултната школа. Тези правила, които ви давам, не

ходете да ги опитвате в света. Приложете ги върху себе си, докато във вас не остане абсолютно никакво съмнение. Ще направите най-напред един опит – той излезе несполучлив; втори, трети са все несполучливи. Казвате си: „Тази работа може да не е тъй, както се говори." – Не, тъй е, тъй е, абсолютно няма никакво изключение. Разбирате ли? Някои ще кажат за мене: „Вчера там, в читалището, понеже бяха все негови хора, пазиха го." Аз да ви кажа: преди две години бях в Свищов, дето комунистите ме пазиха, понеже поповете пак бях нагласили нещо. И попове, и стражари имаше. Аз бях на сцената. Става един от публиката и ми казва: „Ти трябва да напуснеш туй място там, на сцената." Чувам по едно време: „Пиу-пиу" – идва един комунист, хваща за гушата този, който идваше да ме снеме от сцената, и му казва: „Ти ще мълчиш!" Другият казва: „Какво стои този там на сцената, сто души го вардят!" И после комунистите казват: „Благодарете, че ние ви помогнахме." Че вие сте хората, които трябва да помогнете. Защо така? – Защото Бог живее във всичките сърца и каквото каже, всичко става, няма изключение. Винаги ще живееш по Божия закон – заради Бога. Разбирате ли? Бог живее в мечката и ѝ казва:
– Ти няма да ги плашиш.
– Ще слушам.
– Ти няма да го плюеш.
– Добре, така ще направя.
– Ще минеш мълком, няма да го плашиш, защото сърцето му е много страхливо.
Мечката казва:
– Слушам, Господи!
– Ще се отбиеш малко в гората, ще кажеш: „Мини."
А ние казваме: „Мечката се уплашила." – Не, тя не се бои, но слуша какво ѝ казва Господ. Тя казва: „Понеже се плашиш, ще се поскрия малко в гората и после пак ще си продължа пътя." Хорските мечки са сто пъти по-опасни, отколкото горските мечки. Туй е без обида.
Изобщо вие не се интересувайте най-първо за общественото мнение, но се интересувайте за мнението, което Господ трябва да има за вас. Какво трябва да бъде мнението на Господа на живата Любов, какво мнение тя трябва да има за вас, туй е важно. И когато аз мина покрай вас, вие ми казвате: „Учителю, вие не ме обичате!" Знаете ли какво ще ви кажа? Сърцето ви е толкова малко, какво да вложа в него? Направете си по-голямо, по-широко сърце, че да ви туря нещо в него. То едва съдържа 10 грама, какво ще туря в него? Ако река да го насиля, ще го пукна – и тогава вие ще свършите с живота си. Ако една муха кацне на пръста ми и каже: „Учителю, искам да ме обичаш!", как ще изявя Любовта си към нея? Понеже крилцата ѝ са много мекички, ще я пипна така – лекичко, отгоре-отгоре, за да не ги смачкам. Туй е Любов. Друго, което мога да направя, то е, че ще взема една клечица за чистене на зъби и с върха ѝ ще извадя малко

от медеца, който имам, и ще ѝ дам. Тя ще каже: „Учителя ми даде отличен обяд.“ Но ако аз река да дам и на вас толкова, колкото на мухата, какво ще кажете? На мухата, като ѝ сипя толкова, това ще свърши работа, но ако на вас дам толкова, с такава микроскопическа част няма да се свърши работата. Е, при това питам сега: какво се казва на едно място в Писанието? – „Прави правете пътищата Господни!“
Та гледайте да имате мнението на Божествената Любов. Това е важно за всинца ви. Мнението на Божествената Любов! Всеки ден я питайте изменила ли си е мнението за вас. Щом Любовта си измени мнението за вас, в душата ви ще стане една коренна промяна. Сега малко неудобство имате, Слънцето малко ви препятства.
Изпейте песента Фир-Фюр-Фен.
Изпява се първата част на упражнението.
Ще знаете, че тя е за вторника. Ако имаме една поляна и всинца се наредим в една верига и запеем заедно, в хор, тази песен, знаете ли какво може да стане за един час? Като направите опита, ще видите какво може да стане. Трябва една много голяма поляна, за да се направи опитът. Отличен опит ще бъде. Над Батак отгоре, в Родопите, на един връх има една голяма поляна – Карлъка. Тази поляна е отлична за този опит. Тя е като дъска, може да държи пространство около един и половина часа. Отлично място е там.
Сега някои се занимават с онази мисъл – да се освободим от общественото мнение. Знаете ли онзи анекдот, дето един искал да се освободи от общественото мнение. За тази цел той се съблякъл гол и така тръгнал. Наистина той се освободил от общественото мнение на хората, но дошъл, попаднал до общественото мнение на децата. Сега туй го давам като възражение, казвам: не да се съблечем голи, но като хвърлим дрипите на съвременния свят, да облечем дрехите на Истината! Да не ходим голи, а да турим новата премяна, дрехите на Истината! Не голи, а облечени ще влезем. Гледайте, като се освободите от общественото мнение на възрастните, да не попаднете под общественото мнение на децата. То е по-опасно, отколкото мнението на възрастните. Сега общественото мнение на по-напредналите и общественото мнение на глупавите е все пак обществено мнение, но второто е по-опасно, отколкото първото. С учения човек е по-лесно да се разбереш, но с глупавия… Ще каже: „Уа-уа“ – и нищо повече. И тъй, аз обуславям туй Учение не от това, че духът тъй казал или иначе казал. На тия духове, които ви говорят, аз им заповядвам – те са нисши. А Божественият Дух – Той е абсолютен, на Него аз се подчинявам. Той е Дух на Свобода, Дух на Истина, Дух на Любов, на Мъдрост, на Правда, на Добродетел, на Милосърдие. Той съдържа всичко в себе си. И питам тогава: тия духове, които говорят във вас, какви са? Някому проговорил духът, но му казва: „Туй да не казваш на Учителя!“ Защо да не казваш това на Учителя? – Не, което е Божествено, то трябва да излезе

навънка. Божественото трябва да излезе!
Аз искам всинца да бъдете свободни, а не роби. Когато ви говоря за женитбата, аз съм категоричен. Роб с роб да не се жени, защото жената робиня и мъжът роб ще народят робчета. Същите тия робчета утре ще народят други робчета. Какво ще спечелите? Утре ще дойде господарят, ще хване робчето, ще го заколи. Защо ще се женим в света за робчета? Само свободният да се жени, т. е. никакво женене, а служене на Бога трябва. Сега ще ви питат:
– Ще се жените ли вие?
– Няма да се женим.
– Защо?
– Ние отхвърляме робството.
– Че деца не искате ли да имате?
– Не искаме деца на робството, а искаме деца свободни.
– Попове не искате ли да ви венчават?
– Не, не искаме, само робите се венчават.
Нищо повече. Поп кого опява? Само умрелите ги опяват. Който живее, поп може да му чете, но не и да го опява.
– После, ще се кръщавате ли?
– Не, с вода не искаме да се кръщаваме. Майка ми досега ме е кръщавала повече от сто пъти. Майка ми през първата година от рождението ме е кръщавала триста шестдесет и пет пъти, втората година – сто и петдесет пъти, третата година – петдесет пъти, а последната година – само един път. Колко пъти ще ви кръщават? А сега ние искаме да бъдем кръстени с огън, с Дух. Кръщение с вода не чисти. Кръщение с огън искаме, което ще внесе чистота. Ако някой иска да се кръщава, то ще бъде с огън – това ще внесе Чистотата. Ако тръгнем по учението на поповете, какво ще ни дадат те? Но ще кажат: „Кой ще венчава дъщеря ви, сина ви?“ Аз казвам: ако вашите дъщери и синове ги венчават поповете, те ще умрат, поповете ще ги опяват. Но ако вие приемете Новото учение, тогава Духът ще ви кръсти, ще ви благослови и ще имате всичко в себе си.
Тия възгледи трябва да ви бъдат ясни на вас, като на ученици. Като на ученици, казвам – а който не е ученик, може да разрешава тия въпроси, както иска. Но за ученика този въпрос е разрешен: той нито се жени, нито за мъж отива. Това значи: нито се жени, нито роб става, нито робчета ражда. В Стария Завет се казва: „Родени в беззаконие.“ Туй значи: родени в робство. Щом служиш на греха, твоите деца се раждат като роби. Това значи родени в беззаконие: родени в робство. Евангелието пък казва: „Ние не сме родени в блуд.“ Я ми цитирайте този стих, какво е казал Христос? Христос им казва: „Ако бихте били чада Авраамови, делата Авраамови бихте правили, но вие сте от баща дявола, родени в робство.“
Тъй мнозина от вас са идвали при мене да ме запитват да се женят ли, или не? Разбрахте ли, ученици, разбрахте ли сега как седи въпросът? Да не се

жените! Този въпрос за учениците решен ли е, разбрахте ли го сега? Съвременните лекари не позволяват на болните хора да се женят. Съвременните лекари на идиотите не позволяват да се женят. На физическото поле го правят. А ние, духовните, позволяваме на душевноболните да се женят, позволяваме на идиотите да се женят. Кои са по-умни? Лекарите са по-умни. Тогава ние казваме: на роби хора не позволяваме да се женят; който не е свободен, не му позволяваме да се жени! По същия закон ще бъдем последователни. Свободен ще бъдеш! Ще видиш: туй, което искаш да направиш, акт ли е на онази безгранична Божия Любов? Ако е акт, направи го, ако не – въздържи се!
Ясна ли е тази мисъл за учениците? Само свободният може да се жени. Всеки, на когото сърцето е изпълнено с Божествената Любов, е свободен, но не да се жени. Той няма право да се жени.
Реплика: Практически казано, един момък и една мома от нашето Братство могат ли да се женят?
Могат да се вземат, разбира се. Не, слушайте: нито поп, нито гражданство може да венчава окултния ученик – това не е позволено. Венчава ли те поп – фалирал си. Преходните работи вие сами ще си ги разрешавате. Ние разрешаваме въпроса принципиално. Досега вие сте се женили хиляди пъти, във всичките ваши състояния. И сега, ако се жените, какво ще направите? Според хиромантията на всеки човек е определено дали ще се жени фактически, по съдържание или по смисъл. Там математически точно е определено. Когато бъркат, може да е по форма, на физическото поле. Има линии, по които е определено кога ще се жени човек, колко години ще живее, колко деца ще има, с колко жени, т. е. колко пъти ще се жени, и т. н. Всичко е определено. Туй е физическата страна. Да кажем, че един ученик мине този стадий: тогава той вижда, че по форма няма да се жени, а по съдържание. Например той ще стане учител някъде – тогава пак ще народи деца. Учителят, като възпитава, ще внесе Божественото учение в душата на ученика, и като се събуди тази душа първоначално, детето ще се прероди. Това е пак раждане. Този въпрос астролозите го решават. Когато иска някой да знае дали да се жени, или не, нека отиде при някой астролог, да му плати и той ще му каже кога ще се жени, кой месец, за коя жена, или изобщо дали да се жени и т. н. Практически този въпрос е решен, само че трябва да намериш човек, който да ти каже по ръката дали да се жениш, или не.
Един ученик на Бялото Братство няма право да се жени, докато не навърши 33 или поне 30 години. Щом се ожени на 21 години, това не е в реда на нещата. Момата трябва да бъде 28-годишна, а момъкът – на 30 години. Сегашните икономически условия не са такива. Ние казваме: ако светът беше нареден нормално, то е друго нещо, но понеже сега е анормален, ще вървите постарому. Този е обаче посторонен въпрос, той ни отдалечава. Той не ни засяга. Ако дойде някой при нас, ще му кажем:

„Иди се ожени и като народиш деца, ела тогава да станеш ученик.“ Нищо повече. Този въпрос ни отвлича от главната цел. Той е най-лесният въпрос. Сега утрешния ден ще го посветим изключително на Школата. Онези, които се запишат за ученици, ще знаят, че ще имаме две събрания – едно за Общия клас и друго за Специалния клас. Утре искам да зная школите от всичките градове. Нека си направят общ клас и специален клас. В Специалния клас ще влизат при сегашните условия само онези, които не са женени. Това е едно от условията. В Общия клас влизат и женени, и неженени. Защото ако в един специален клас влезнат женени, женитбата им ще се развали. Ще се развали по много естествен начин. Нали знаете как ще се развали? Мъже и жени влизат и някой женен е внимателен към някоя мома, каже нещо за нея пред жена си и тя му казва: „Ти на еди-коя си тъй… Аз не ти позволявам.“ Тогава вън от класа! Ние нямаме работа с такива подозрения. Ние нямаме нищо общо с такива женени. Ако някой мъж и жена, които са женени, са свободни, то е друго, но ние ще ги изпитаме дали са свободни. Щом се ревнуват – вън от класа! Тъй ами, в нас няма церемонии. Ще ги изпитаме свободни ли са те, или не. Щом той ревнува жена си или щом тя го ревнува – вън, в Общия клас. Ако и там се ревнуват, в света да вървят.
Реплика: Вдовици да влизат ли?
Вдовицата като влезе, да не приказва за своя умрял мъж: „Аз имах един много хубав мъж.“ Тя така развращава. Щом тъй действа, тя не е вдовица и ще ѝ кажем: „Ние те освобождаваме.“ Като влезе в класа, тя ще мисли, че не е вдовица. В Специалния клас тъй ще мисли и нищо повече. Започне ли тя да разправя спомени: какъв хубав бил, как си гугукали добре, какви му били мустачките и брадичката... Че как тъй? – Образите развращават. Е, всичката добрина в неговите мустачки и брадичка ли седи? Ние пет пари не даваме за неговите мустаци и брада. Ако добрината беше в неговите мустаци и брада… А то колко пъти хората хвърлят мустаците и брадите си и те отново изникват. Има известни пороци, от които трябва да се освободим. Има една глупава ревност, подозрения, пороци, които не са основани на нищо добро, на никакви добродетели. Има подозрения и подозрения. Сега в Специалния клас няма да се занимаваме с подозрения. Един ден ще кажете: „Аз влязох тук, но развалих семейния си живот.“ – На вас не ви е мястото в класа.
И после, никой ученик от един специален клас няма право до флиртува, да ходи да се занимава с момите. Право ли е това? Който иска да флиртува – навънка! Погледът ни трябва да бъде честен, мек. Честни, чисти, откровени! Митки да няма. Сега е вече ясно. Аз уважавам един ученик, който се застъпва за ученичката, който има най-високо почитание към нея и не си позволява даже лоша мисъл. Туй е свещено място! А като ги погледнеш: и двамата учат, учат – хайде, научат се… Няма какво да учат, не искам да се лъжат. Който влезе в Специалния клас, той трябва да бъде

образец на благородство. Ако направи една грешка, да дойде да се изповяда на Учителя. А не да гледа към земята. Аз зная какво значи да гледа към земята. Ще бъдете чисти и искрени, с поглед ясен и чист. Направите ли едно престъпление в астралния свят, ще го изповядате. Направите ли едно престъпление в Умствения свят, ще го изповядате. Направите ли едно престъпление във физическия свят, ще го изповядате. Направите ли така, ще ви считам за герои, не направите ли – плюя на гърба ви и казвам: „Вие не сте за класа – вън!“ И като любите, ще се изповядвате, и като мразите, ще се изповядвате. Да бъдете за образец. Туй е правило за онези, които влизат в класа. А инак ще кажат: „Тя ми замота сърцето, той ми замота сърцето.“ Това не са никакви специални класове. Това са класове на света. Светът е пълен с такива класове. Ние ще дадем образец на света. Това е окултна наука.
Специалните класове аз ги наричам класове на Чистотата. Всеки, който може да се подчини на правилата, може да влезе. Правила има там. А целта на общите класове е друга. В специалните класове аз искам от младите чистота. След като научат тази чистота, ние ще им покажем какво изисква Новият живот. Тогава ще им дадем нови правила, ще покажем какви трябва да бъдат отношенията им в света. Ние няма да бързаме. А не както в сегашния живот: майките искат още на 18 години да оженят дъщерите си. Защо? За да станат хилави. Не, трябва точно да изпълним туй, което Бог е написал. Ние ще извършим Неговата воля във всички подробности и в Причинния, и в Менталния, и в астралния, и във физическия свят и няма да я нарушим нито на една йота. Неговите закони! Това е нашата задача – да изпълним Волята Божия без никакво изключение. Как ще стане това? Знаем как ще стане тази работа. Разбирате ли я? Аз зная как ще стане тази работа: ще я направя тъй, както Господ иска. Не може ли по друг начин? – Може по много други начини, но за мене има само един Божествен начин. Ученик, който влезе в Специалния клас, аз ще го прекарам през 25 корита. Ама няма да остане място в него да се не промени. Трябва да се поправи! Все насълзен ще го виждате. Умът и сърцето ти трябва да бъдат такива, че като се пробуди съзнанието ти, сам да си стража на себе си. Остане ли да те пазят – отиде, та се не видя. Сам да си стража! Туй Божествено око на Любовта, като те види, да знаеш сам кое е право и кое не е. А сега ние сами не знаем кое е правото в света. За да намерим Правдата, трябва да бъдем чисти – затова трябва да дойде Божествената Любов. Тази Любов са я добили светиите, но как? – Като са се молили, плакали са, чистили са се по 15-20 години – и след това са добили едно прозрение и са се върнали в света. Казват: „Какво са свършили?“ По същия закон ще го добием и ние. На нас ни трябва Чистота.
Ще ви разправя какво стана снощи. Седя аз и се разговарям нещо с една млада ученичка, казвам ѝ: „Ако ни види някой, ще каже: „А, Учителя вечерно време ходи с млади момичета.“ Аз ви разправям един инцидент.

Седя с нея и тъкмо говоря това – ето, задават се трима души. Тя трепна. – „Нека минат. Защо трепваш? Ако се уплашиш, грехът, престъплението е вече извършено. С мене си сега. Ако те е страх, страхът ще влезе във второто престъпление. Ти поне сега ще имаш смелостта да стоиш." Трябва да бъдем смели. Това е морал. Разбирате ли? Морал всякога трябва да има и в Доброто, и в злото. Ако аз съм грешен, ще кажа: „Грешен съм" – няма да крия. Ако е добро, ще го кажа, както си е. Така трябва да бъде между нас. Сега аз ви изнасям това, понеже беше снощи. Ако никой не беше ме видял, щях да премълча, но понеже има трима души свидетели, на вас го изповядвам. Грях ли е това? Има ли право Учителя да се разхожда със своите ученици? Аз ще ви питам: има ли право майката да носи своите деца? Има ли право господарят да води своите слуги? Та като казвам Учител, аз разбирам Учител, на когото душата е пълна с Любов. Нищо повече. Не разбирам посредствен учител – принципиално разбирам въпроса. Всеки може да бъде учител: светът е пълен с учители – той от учители страда. Казвам: онзи Божествен Учител има ли право? – Има, туй за Него не е нищо. За Божественото око не е нищо. Ами че когато аз стоя в тъмната нощ, нали Бог гледа? Пред Бога всичко се отпечатва. За мене вечерното време, нощта, е тъй, както е денят. Аз в тъмната нощ се разхождам. Хората може да не виждат нищо, но Божественото око всякога ви гледа. Ще знаем, че онзи Бог всякога ни гледа. Ако ние не зачитаме туй око, всичко друго е празна работа. Никой от вас не може да ме съди! Кой от вас е по-чист? Следователно вие не можете да ме съдите. Ако в моята вода влезе някой, той ще се очисти 10 пъти, но ако във вашата вода влезе някой, той ще се окаля. Туй е една обида сега. – Не, туй е една истина. Тогава, ако вие оспорвате това, аз ще ви го докажа. Ще направим един опит. Как ще направим опита? – Ще налея моята вода в едно корито и после вашата. Ако моята вода действително изпере, ако и вашата изпере, значи еднакви са. Опитът всичко решава. Ние няма да си правим някакви илюзии. Искам за всички млади да турим новия морал. Старото ще държим, а новият морал иде като някое новородено дете: трябва да го отглеждаме да израсте.

Аз не съм за погрешките ви, аз казвам за този вътрешен морал. В съзнанието си трябва да турим единство, в дълбочината на душата ни трябва да има стремеж, в чувствата ни – дълбок копнеж да изпълним Волята Божия с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си воля и сила. Може да направим много погрешки, може да падаме, да ставаме много пъти, но да имаме този стремеж да реализираме този копнеж на душата и на сърцето. Съвременното общество хвърля върху ви най-лоши мисли и вие, ако не сте чисти, има опасност да се заразите. Ние трябва да турим една диамантена ограда, която да ни предпазва от тях, иначе те може да ни заразят. Ние ще отхвърлим всичко това.

Сега аз засягам щекотливи въпроси и като ви говоря по тези работи, аз ви

оцапвам по някой път. Някои казват: „Защо Учителя засяга тия въпроси, които са тъй болни?“ Само аз зная защо ги засягам. Аз ви оцапвам, но аз ще ви дам от своята вода да се измиете. Знам защо говоря. Аз зная закона, че като повдигам този въпрос, ще се оцапате – но по-добре аз да ви оцапам и да ви очистя, отколкото другите. Има опасност! Ние искаме да турим всичките благородни чувства в нас. Дето се казва в Писанието: „Молете се един за друг за изцеление.“ Бих желал всички братя и сестри да отправят особени молитви вечер към Бога, за да изпрати Божественият Дух по-възвишени духове, които да регулират тия отношения, защото ние сме изложени на тия отливи и приливи. Например вчера имахте едно настроение, днес – друго. Не зависи от вас – вие не познавате законите. Някой ден не сте разположени, вечерта настроението ви стане по-хубаво. Днес настроението не е тъй добро. Днес е борба.
Реплика във връзка, че някои минувачи се спират по пътя.
Те обикалят, но ние ще прекъсваме тази верига. Ще турим психически една ограда, за да не ни влияят. Те нека си минават отвънка, нека гледат – на нас нищо не ни вреди, че те гледат. Те щом се занимават с нас, ще дойдат да работят с нас.
Сега трябва да се обяснят ред други въпроси, понеже в Школата ще възникнат за в бъдеще много въпроси и след туй ще питате: „Няма ли някакъв отговор на този въпрос, някое мнение не е ли дадено?“ Отчасти искам тия въпроси принципиално да се разрешат, а за в бъдеще, при по-голямата светлина, която ще дойде, ще се дадат и по-големи разяснения. В специалните класове могат да влезнат такива лица, които да бъдат образец, да се познават. Вдовици да влезнат, но да са девствени. Женени също може, но които живеят чист живот. Онези, които са в Чистота – те са свободни. Мома, която иска да се жени, не е свободна, тя не може да влезе. Годеници не могат да влизат. Сега никому не трябва да му става мъчно. Всички трябва да бъдете тъй разумни – да знаете, че всичко у нас трябва да става разумно. Всичко е обусловено и ние не можем да престъпим великия закон на Бога, понеже това има ужасни последствия. Ние седим пред тази велика интелигентност и не искаме по никой начин, даже и най-малко, да размътим Божественото съзнание. И на Господ, макар че е дълготърпелив, не искам да злоупотребим с Неговото дълготърпение. Ние искаме Господ да се весели в нас и ние да се радваме в Него.
Всички тези работи ще се уредят в специалните класове. В общите класове всички ще присъствате: там ще има теми, задачи и онези, които могат да пишат, ще пишат, а онези пък, които могат да изпълняват задачите, ще ги изпълняват. Всички ще придобият нов смисъл в живота. После вие от провинцията ще минете курса, който са минали в София. На всяка лекция има зададени теми. Ако не пишете, ако не се упражнявате, тези лекции са безполезни. Това е една работилница, в която има специални задачи – трябва да се работи. Онези, които са в Специалния клас, ще бъдат и в

Общия клас. Специалният клас ще води свой живот.
Апостол Павел, като го питали за брака, какво казал? „Който има дъщеря, може да я жени, но по-добре да се не жени.“ Значи този въпрос е засегнат в Евангелието. Ние сега ще му дадем по-широко разяснение. Сега, разбира се, нямам време. И тъй, от думата ученик не се плашете. Тя за вас почва да става нещо страшно. Не е лесно, но не е и страшно. Трудно е, прави сте. Но всички трябва да имате стремеж да станете ученици. Туй е смисълът. Оглашени ще бъдете, слушатели ще бъдете, но трябва да се стремите да станете ученици. А после за всинца ви ще създадем работа. Ти си човек: ще се приготвяш за бъдещето, ще използваш времето във всяко направление. Ако изпълним всичко туй в Школата, ще постигнем онова, което е изразено с думите на апостол Павел, че „Око не е видяло и ухо не е чуло, и на сърцето на човека не е дохождало онова, което е приготвил Бог за онези, които Го любят.“ На друго място Павел казва още: „Като излязох от тази школа, в тялото си ли бях, или вън от тялото, не зная, но чух нещо, което не може да се изкаже на обикновен език.“ За да ви въведа в Школата, непременно трябва да ви извадя от тялото вънка. Най-първо трябва да се очисти вашето сърце, после да се очисти вашият ум и най-после да се приготви волята ви, че като ви изведа от тялото ви, да видите Школата и като се върнете, да кажете: „Сега съм решил на всяка цена да изпълнявам Волята Божия.“ Ще имате един жив опит, но време се изисква. Време се изисква – целия ви живот. А сега ще благодарите и за туй, което имате. Не бързайте, защото за онези, които са подир вас, долу, вашето състояние е идеал. Има души, които считат вашето състояние за рай. Идеал е за тях да се намерят във вашето състояние само за един час и те посвещават целия си живот, за да постигнат туй състояние, в което сте вие. А за нас има други състояния, които са идеал. Ще се помолите дано времето бъде утре по-хубаво, та да мога да говоря. Тази година аз съм приготвил за учениците нещо, което не са виждали, специално е. То е за пръв път правено. За учениците съм го приготвил, защото все-таки трябва да се даде идея на ученика. Учителя нали трябва да даде модел на ученика? Аз имам вече един модел, който трябва да имате предвид, за да знаете какво трябва да правите. Пипнешком няма да ходите: модел има и според този модел трябва да ходите. Сега не знаете какво е това нещо. Аз ще ви въведа и ще ви го покажа. Като го видите, ще го познаете. Сега не искам да се зарежда у вас неразположение. Това е специално за учениците приготвено, само учениците ще го видят. Пък имам и за оглашените, и за тях имам нещо, и те ще видят. Но тези две неща се различават. И пак ще ви кажа: когато въвеждаме ученика в Природата, ако неговото обоняние не е развито, какво ще разбере от цветята? Ами ако той влезе и зрението му не е развито, какво ще разбере от красотата? Ами ако той влезе и слухът му не е развит, какво ще разбере от звука на цветята? Ами ако той влезе и вкусът му не е развит, какво ще разбере от сладостта им? Ами ако той влезе и

чувстването му не е развито, какво ще разбере той от нежността на цветето? Всичко туй трябва да е развито, че като влезе ученикът в Природата, да разбере защо тя е създала нещата по този начин.
За да имате стремеж, трябва да ви се даде един модел. Без модел не може. И това е най-мъчното нещо. Аз се радвам сега, че условията ни помогнаха, Белите братя, Невидимият мир ни помогнаха, за да се създаде един модел. В България да се създаде един модел – това е рядко изключение. Този модел не е измислен. Разбирате ли? Трябва да работим, да работим, искам всинца да работим, за да превъзмогнем някои мъчнотии. Или по-добре да ви кажа: ще ги превъзмогнем.
Реплика: С новия живот ще станат ли промени в управлението?
Ще станат, ще станат, ще станат, имайте търпение! Онези от Бялото Братство, които са поели сега отговорността да ръководят съдбините на света, са предвидили всичко. Разберете ме хубаво! Ако вие възприемете тяхната програма, работите ви ще вървят, ще се улеснят – тия въпроси, за които казвате: „Ами ако ме срещне някой разбойник?“ – Ами че как ще те срещне, щом Господ е с тебе? – “Ами ако жена ми умре?“ – Щом Господ е с тебе, ще се случи точно тъй, че да издържиш хубаво изпитите си. Жена ти ако умре, децата ти ако се разболеят, всичко туй пак ще се поправи. А пък ако Господ не е с нас, нищо не може да се възвърне.
Сега най-важният въпрос е: Господ ще остане ли с нас, или не; Любовта ще ни бъде ли един закон, или не; Мъдростта ще бъде ли с нас, или не; Истината ще бъде ли с нас, или не? Туй е важният въпрос, а всички други въпроси: женитба, класове, ученици – всичко туй ще се уреди като по мед и масло. Но сега ще турим основата. Основата я нямат, а питат ще се оженят ли! Ако твоята дъщеря е робиня и аз съм роб, аз ви казвам: ние ще чакаме да ни освободят от затвора. Че не е ли робство да имаш едно хилаво тяло? Искаш да служиш на Бога, а си сакат, хром си, нещо постоянно те измъчва, на онази вътрешна инквизиция си – че няма ли да чакаш някой да те освободи? И Писанието казва: „Цял свят е в робство, въздиша и очаква нещо.“ Не само на земята, но и под земята въздишат и очакват. Сега и ние очакваме да дойде нещо.
Иде Новият ден, който ще ни освободи и всички ще бъдем освободени, ще живеем съобразно със законите на Любовта, съобразно с програмата на това Царство. Всички ще се молим на Господа да се отворят вратите на затворите, да рухне всичко и всички въжета, бесилки да си вървят, отгдето са дошли – никакви разбойници няма да има. Искам нови дрехи на пролетта, чисти дрехи! И когато влизаме и излизаме, да не ходи стражар подире ни. А сега затворникът го пущат навреме, затварят го навреме, следят го. Питам: защо ти е такъв живот? Ще благодарим на Господа, задето сме дошли до тия разбирания, а за останалите неща ще има време – трябва да правим нещо. Ако свършим всички въпроси, тогава другите дни какво ще правим? Ще трябва да вземем мотиката и да копаем.

Ще свършим събранието с Молитвата на Духа.

Няма Любов като Божията Любов.
Само Божията Любов е Любов!

22 август, вторник, 10 ч.

1922_08_22 Изпитвайте Писанията!

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА

Изпитвайте писанията; защото вие мислите, че в тях имате живот вечен; и те са, които свидетелстват за Мене.

Йоан 5: 39

Ще взема 39-и стих от 5-а глава от Евангелието на Йоана: „Изпитвайте писанията; защото вие мислите, че в тях имате живот вечен; и те са, които свидетелстват за Мене.“

Този стих може да се вземе и в тесен, и в широк смисъл. В тесен смисъл може да се вземе, каквото са писали еврейските пророци, апостолите, и каквото е казал Христос. Но когато Христос е цитирал този стих, в Неговия ум е имало широка идея: „Изпитвайте писанията – всичко онова, което Бог е написал в Разумния свят, свидетелства за Мене.“ Изпитвайте това, което е написано.

В света има едно изпитване, което се налага. Например готвачката трябва да изпита храната – дали е сготвена добре. Жената, която е месила хляб и го е турила във фурната, трябва да опита дали се е опекъл. Когато една работа се свърши, опитва се дали е свършена. И когато казваме, че ние трябва да изпитваме, значи трябва да изпитваме дали нещата са верни, дали са такива, за каквито ни ги представят. Изпитвайте писанията! Даже и тази написана книга, Библията, трябва да се изпитва. Ако вие имате тънки чувства, сензитивност, може да се пренесете във времето на Христа, във времето на пророците, и понеже те сега живеят, да влезете в общение с тях и да се научите какво са искали да кажат. Сега те са по-напреднали, тяхното съзнание се е разширило и те ще ви осветлят. А ние се спираме и казваме: „Преди 2000 години тъй рекъл пророкът.“ Но оттогава досега колко води са изтекли! Ако дойде Христос, ще каже: „Изпитвайте писанията – какво е писано не само тогава, но и от 2000 години насам, защото се пише не само тук, на Земята, но и горе, на Небето: и ангелите, и светиите, всички пишат.“ Затуй се препоръчва на всинца ви да имате един буден ум, за да изпитвате писанията. Например ако бихте посветили живота си да изпитвате Любовта: да я проучвате като сила във всичките нейни форми, в каквито се проявява в животинското царство, между хората, между ангелите, знаете ли до какви резултати щяхте да дойдете? Ако бихте се заели да изпитате Мъдростта в нейните проявления, както се проявява тя в растенията, в животните, в човека и в ангелите, знаете ли до какви резултати щяхте да дойдете? Ако бихте се заели да изпитате Истината, също велики резултати щяхте да добиете. Това са велики области, от които може да се почерпят грамадни знания.

Христос казва: „Изпитвайте писанията, те са, които свидетелстват за Мене.“
За кого свидетелстват? Всичко туй свидетелства за тази необятна и безгранична Любов, която иска да ни привлече и да ни изпита, да ни подложи на всички изпитания, за да станем здрави. Само тогава можем да станем ученици. Представете си един болен ученик: боли го крак, зъб, стомах – как ще учи той? Следователно ученикът трябва да бъде здрав, у него умът и сърцето трябва да работят добре, без да има някакви болки, без да го смущава нещо. Като пренеса тази аналогия вътре в Школата, следва, че всички трябва да бъдете здрави. Всеки ученик трябва да бъде здрав.
Сега например нашите противници, или по-право вашите противници, без да знаят този окултен закон, често внасят у вас раздори. Казват: „Тия хора не живеят добре – и те са като нас, карат се.“ Насочват мисълта си и гледаш – един ден вие се скарвате. Казват: „И те спорят помежду си, и те не знаят Истината.“ И вие започвате да спорите кой от вас знае Истината? Най-първо ние трябва да се освободим от хорските мисли отвънка. Всички трябва да се освободите от тия посторонни мисли. Именно туй е едно от качествата на ученика. Затова всеки ученик трябва да се постарае да го добие. Това е само едно твърдение. И ние в Школата ще ви дадем методи. Тия методи са тъй прости, че като ви се дадат, вие се усъмнявате и казвате: „Дали ще може да се постигне нещо, или само си губим времето?“ Казвам: ще опитате методите и ако нямате резултати, тогава ще говорите.
Сега, понеже утре ще бъде ден за Школата, аз бих желал всички онези от вас, които имат някакви съмнения, да си изповядат съмненията, да не влизат като клинове да разрушават хармонията. Защото знаете ли какво ще направим ние? Средата, в която живеем сега, е гъста и те се държат с нас заедно, но утре ще разредим средата и понеже са тежки, ще паднат на дъното. Ние ще им кажем начин как да се поразредят малко, понеже ние искаме да работим практически, на опит, а не само теоретически. Знаете ли каква среда представлява България? Знаете ли каква среда представлява българското духовенство? Сега например вие мислите, че ние ще ги набрулим във вестниците, ще си измъкнем ножа. То е лесно да измъкнеш ножа, но дали ще може да го употребиш право? Има начин за употреблението на този нож. Сега например аз ще ви въоръжа. Ние имаме мечове, изковани в огъня на Любовта, после полирани в огнището на Мъдростта, намазани с отрова в огнището на Истината, и като бутнем някого с тях, той ще се пукне като мехур. Този меч има туй свойство, че само като го посочиш, той почва да църка. Казва се в Словото Божие: „Турете меча на Духа!“ Той е ужасен. Знаете ли какъв меч е той? Той е такъв силен меч, че не само укротява, но който веднъж е прободен с него, не чака – или се предава, или както казват турците: „Табанѝ кувет“ – бяга. Но тази е вътрешната страна.

На мене ще ми бъде приятно да установим вътре в Школата един ред, за да представлявате един образец, та който дойде при нас, да знае, че имаме знания, че владеем силите на Природата и можем да турим в света ред и порядък. Аз ще позная моите честни ученици и ще им дам един голям изпит. Ще ви изпитам. Знаете ли как? Първо ще видя дали сте честни – с пари ще ви изпитам. Ще дам на някой ученик една вечер една голяма торба със злато и ще му кажа: „Ще занесеш тази торба в еди-кой си град." Ако той офейка с торбата, въпросът е решен вече. Другиму ще дадем някоя къща, ще я припишем на негово име, и ако след 5 години той я направи свое имущество и я остави на децата си да преживяват, ние ще знаем какъв е този ученик. И ако на някого от учениците поверим един дял да го ръководи и той го направи своя мушия, и него ще разберем. Ще ви поставим такива капани, такива клопки, каквито не сте виждали. Като дойдат тези ученици втори път, ще ги питаме: „Ти не си ли този, който взе торбата?" – „Да." – „Със здраве си върви." На другия: „Ти ли беше този, който усвои къщата?" Имайте предвид, че у нас важат фактите. Щом торбата не е на мястото, нищо друго не важи. Туй е важно, а не това, че си честен. Нищо повече. Вие казвате, че сте честен, почтен. Вярвам във всичко това, но торбата къде остана? Че баща ти е честен, че ти си честен, вярвам, но къде е Любовта? След туй ще дойдат други изпити. Тези са на физическото поле. На торбата, на къщата устоява ли, честен е. Ще поверим някому окултни сили, да може да влияе на хората. Ще видим за какво ще ги употреби. Ако ги употреби за Добро – добре; но ако ги употреби за свое лично благо, пак ще пишем в книгата. „Аз знам" – ще кажа. Всички тия неща ще дойдат за изпит на учениците.
После ще изпитваме някои от учениците на Специалния клас. Например ще му дадем някаква работа, някакъв труд за цял месец, и ще му кажем: „Ще знаеш, че ако работиш добре, ще ядеш; ако не работиш, нищо няма да ядеш." После ще му кажем да направи същото за една година: „Ще работиш, макар и да си богат, и никому нищо няма да казваш. Ако работиш всеки ден и си намериш работа за една цяла година, за 365 дни, ние ще те считаме за един много способен ученик и ще ти турим шест. Ако за половин година си намерил работа, ще ти турим четири; ако една четвърт от годината си работил, ще ти турим три; ако си работил само един-два дни, ще ти турим единица." Но за работата е лесно. Ще направим после друг опит: някой ученик от вас ще направим пръв министър в България, после ще го смъкнем от горе и ще накараме целия български народ да го оплюе. Като е на власт, ще гледаме какво прави – и ако си издържи изпита, шест ще му турим; ако не го издържи, ще накараме българския народ да го оплюе.
Ще ви прекараме през тия изпити. Всички тия неща ще дойдат за тия, които следват Специалния клас в продължение на 20 години. Толкова ми трябват. И на тия, които издържат добре изпита си, тогава ще им се

повери… Знаете ли какво ще ви се повери? – Ще имате доверието на вашия Учител, за да може Той да ви остави на своето място. Такова доверие да има Той във вас, че каквото ви каже, няма да развалите Славата Божия; каквото ви каже, няма да изопачите Истината, няма да изопачите Мъдростта, нито Правдата, нито Добродетелта, ами право ще изпълните всичко тъй, и то абсолютно тъй, че всичко да бъде за Слава Божия. Това е цел на всички ученици в Школата.

Слави ли се Името Божие, славим се и ние. Не се ли слави Името Божие, не се славим и ние. Две мнения по това няма. Това е правило на Бялото Братство. Тия морални правила трябва да легнат още отсега в умовете ви, във волята ви – и тогава всичко ще дойде, всичко е възможно. Всички ученици ще си кажете: „Ние искаме всички – млади и стари, да калим нашата воля, да стане тя диамантена и пред никакви мъчнотии, пред никакви изпитания да не се поколебаем.“ Младото като не се помръдне, старото няма да стане, и старото като не се помръдне, младото няма да стане.

Някои казват: „Нашият Учител още нищо не ни е казал.“ Ами че това са най-великите Истини, които съм казвал. На тия мои думи лежи цялото ваше знание, което вие можете да имате. Ако вие влезете в Невидимия свят между ангелите, те няма да ви питат колко знаете, а ще гледат колко е вашата Любов, каква е вашата Мъдрост, Истина, Правда, Добродетел. Ако ги имате, ще имате тяхното доверие. Значи ще гледате дали във вашия дух, във вашата душа, във вашия ум, във вашето сърце царуват тия велики Божествени Добродетели. Това е силата; а знания, растене, съвършенство – то е въпрос на времето. Всичко може да се добие, всичко е възможно.

Та сега за през цялата година ще турим една формула: да си помагате. Които са слаби, ще ги направим герои. Казвате: „Слаб човек герой може ли да стане?“ Много лесно може да стане. Вземете един съвременен неврастеник – страх го е от студено. Хвърлете го в студена вода и след като се накваси, няма да има страх вече. След като се накваси, не само че не му е страшно, но почва да му става и приятно. На всеки един от вас, когато се страхува – един котел студена вода отгоре му! Нищо повече. След като се накваси хубаво, няма да го е страх. Аз ще ви кажа например, че някои от вас много тачите общественото мнение. Някой като мине покрай вас, ще ви оцапа хубаво и тогава, като минете тъй оцапан, казвате: „Нищо не искам да знам вече, не ме е страх от общественото мнение.“ След като ви бият, не ви е страх. След като изгубите нещо, вие ще добиете доблестта да не се плашите никак от общественото мнение. Обществено мнение има само у добрите хора, у лошите хора няма обществено мнение. Обществено мнение има само у високоблагородните, у интелигентните хора, а там, дето няма добродетели, има само лично мнение. А такова лично мнение имаме всинца. Следователно, за да имаме обществено мнение, трябва да бъдем всички високоинтелигентни и да се стремим към съвършенство.

Всеки ученик от класа, който се стреми към съвършенство и е интелигентен, който е способен, ще му дадем всичкото наше съдействие.
В Школата вие ще се научите на различни методи. Не само ще се учите, но едновременно ще бъде и теорията, и опитът – всичко ще върви паралелно. Например искате да премахнете някой ваш недъг, нали? Да допуснем, че сте страхливи. Е, кои са причините за страха? Може би, когато вие сте били заченати, майка ви да се е уплашила от някоя котка и тя да е станала причина да се яви у вас страх. Следователно вие постоянно ще се плашите от котка. Ще се плашите не само от котка, но и от всички други животни, които се плашат от котка. Например има хора, които много се плашат от мишки. Някои пък се плашат от паяк, пиявица и други. От тия малки работи се плашат. Ние трябва да знаем закона: да се върнем назад, да изправим погрешките си, за да не се плашим от котка. И действително, уплашването от котка има значение: котката упражнява лошо влияние. Сега с това не казвам, като се върнете вкъщи, да изпъдите всички котки. При известни случаи котките са ужасни. В даден момент, когато тя изплаши една бременна жена, влиянията ѝ са лоши. И всякога, когато една бременна жена се уплаши или от котка, или от змия, или от паяк, от пиявица или от друго, у децата се явява страх според животното, от което се е уплашила майката.
И тъй, гледайте как да изкорените този страх, който се увеличава у човека. Ще се стараете тогава да се приближавате до котка или до всичко онова, от което се боите. Ще се доближите да го пипнете. Ако е змия например, най-първо ще се стараете да я гладите отдалече, после ще я пипнете по-спокойно. Ако е умряла, ще я вземете, ще прекарате ръцете си през цялото ѝ тяло и ще се ободрите. След туй зимно време, като намерите някоя змия, ще я прекарате през ръцете си и после, като вземе да мърда, ще я хвърлите – тъй ще правите, докато страхът изчезне. Щом излезе страхът от вас, вие наполовина сте решили тази задача.
Та сега казвам методите. Туй е само един метод, а не че всинца ще ходите да гоните змии и да ги хващате. Това ще бъде задача може би за едни от учениците – да ловят змии. На други може да се падне случай да имат работа с мечки, с малки мечки и т. н.
Христос казва: „Изпитвайте писанията.“ Тази велика книга в Природата трябва да се изпита. Написаните формули – както растенията, камъните, животните – това е една написана книга и ние трябва да проучваме великите сили, които са скрити, заложени в Природата, и да знаем за какво можем да употребим в даден случай тия сили. Ще разберете един велик закон: че всякога, щом изгубиш най-малкото равновесие на духа си, не можеш да работиш. Например имаш неразположение към свой приятел – ти вече си наполовина парализиран. И щом се скарат тия двама души, не им върви, никому не върви. Ако двама ученици се скарат, трябва да знаят, че в Школата не се позволява абсолютно никакво скарване. Щом

влезете в Школата, никакви недоразумения! Излезете ли вънка – можете, позволявам това: колкото искате можете да се налагате. И ако някой иска да се бие, казвам: можем да ви освободим за няколко месеца да се биете и като се върнете със счупени глави и носове, ще ви кажем, че всичко това абсолютно го забраняваме. Ще забравите абсолютно всичко, без никакви караници. Сега туй ще го знаете. Туй значи да имате характер, да имате воля.
Като влезете в тази Окултна школа, ще развиете характер. Като дойдат всички тия малки изпитания, и след като се калите, тогава с някои от по-напредналите ученици ще правя други опити. Те често казват: „Учителю, я ни изведи от телата, че ни заведи в тия възвишени светове и ни покажи какво има скрито там.“ – Може! Е, после за страхливите има и друг начин за лекуване. Ще турим страхливия в един аероплан, ще го издигнем горе на височина 3-4 км. Ти може да изпитваш удоволствие, но на страхливия ще треперят и гащите. След като слезе и ни опише какво е преживял, ще го питаме иска ли втори път да се качи. Ако иска, значи станал е много сръчен, смел. Това е достатъчно изпитание – на аероплан отгоре. Но да не мислите, че това е за старите – не, това е за Специалната школа, то е за младите юнаци, то е за най-младите ученици, които са силни и крепки. За по-напредналите други изпити ще има.
Но за да се образува едно общество, кое е най-необходимото? Ние трябва да бъдем способни да знаем как да послужим на хората. Ние трябва да бъдем сръчни и способни за всичко. В нашата Школа ще застъпим всички занаяти. Няма да има занаят, който да не познаваме. Всички изкуства ще застъпим и от нас по-добри специалисти няма да има. И писатели, и инженери, и поети, и дърводелци ще имаме, тъй че ще знаем да правим туй-онуй, нищо няма да ни се опре. Никого няма да викаме отвън да ни работи. Някой брат няма къща: хайде, няколко други братя ще се заемат, за 2-3 недели ще му направят къща с 2-3 стаи. Ще строим. Ще кажете: „Отде ще вземаме пари?“ Всички камъни, тухли, пясък – всичко ще доставяме чрез нашия труд, ще покажем на хората, че всичко можем да работим. Ако искате, аз пръв ще ви дам пример. Ще ви покажа как се строи къща, как се работи дърводелство – всичко можем да работим. Няма да има занаят между нас, за който да кажем, че не е хубав занаят. Не, всички занаяти ще можем да работим. Ние трябва да имаме смирение, всеки да върши работата си. Например следя учениците: като кажат да се вземат стомните, някой си мисли: „Дали ще мога да изклинча, или не?“ Всеки трябва, като дойде тук, да гледа сам да си донесе вода. И ако има някоя слаба черта, като дойде тук, да гледа да се поправи. Ако някому не се иска да услужва, а иска другите да му услужват, тъкмо той трябва да работи, да слугува на другите и да си каже: „Днес ще слугувам.“ – Защо? – „Защото не ми се искаше да работя.“ И по такъв начин ние ще съкратим труда на 3-4 часа дневно. Ако всички работим по 3-4 часа физически труд

на ден, нашият труд много нещо ще ни даде.
При такъв случай само можем да образуваме едно Братство, една примерна комуна. Сега например няколко комуни между нас пропаднаха. Два от опитите в Стара Загора пропаднаха, един от опитите в Русе малко го понараниха. Навсякъде пропадат, защото трябва да знаете, че когато се създава една комуна, трябва да се комунизира трудът, а не капиталът. Туй, което излиза от русенци, то е комунизиране на капитала. Има ли труд комунизиран, всичко става, няма ли труд комунизиран – готовото лесно се изяжда. Тук миналата година аз заедно с още трима души свършихме един канал, копахме. Остана след това един ученик да работи сам по 2-3 часа на ден. Той едва след 3-4 месеца изчистил 5 метра. Гледах го как работи. Той като вземе мотиката, изведнъж забърза, забърза, и не се минава половин час – гледаш го, оставил мотиката настрани, почива. После пак я вземе: бърза, бърза. Не бързай, най-накрая бързай! Ще прахосаш енергията си. В нашето училище не се позволява бързане, полека ще започнеш. Затуй казвам: с микроскопически опити започнете! Най-първо образувайте един комитет от 10 души. Лицата, които ще влизат, вие сами си ги изберете, после ще ги представите на мене и аз ще видя дали „торбата“ ще може да остане. Сега те не могат да се докачат, ще ги опитаме. На тях ще им поверим много нещо. Доста пари може да капнат. Сестрите пък ще шият, торбички ще правят, чорапи ще плетат, занаят ще имат, градини ще правят. Всички по един час ще работят. Тъй ще направим, че от нас да излезе нещо. Велики мисли и желания ще дойдат. Тъй, като вложим този труд, ще има благословение. Благославя се само онова, в което се влага човешки труд. Сега туй е само един опит: не за да събираме пари, но да се научим на един честен труд, на труд с Любов. Не с насилие да се работи, но да знае човек, че е работил от Любов – и от първия ден още да се радва, че е работил за Господа, и да усеща тази радост в себе си. Ако работите в годината 365 часа, те ще ви донесат 365 добрини, а 365 добрини – това е една велика сила. И тъй, ние сега ще опитаме разни положения, защото все за Любов говорим. Ако искаме да направим опит, трябва да работим от Любов и за Любов. Разбирате ли всички?
Аз искам всички братя и сестри да оправят своите недоразумения по закона на Любовта. Ако някой не иска да оправи работите си, ние ще платим неговия дълг. Ще го питаме: „Ти заплати ли дълга си?“ – „Не.“ – „Нищо, ние знаем, че ти си задигнал торбата“ – и нищо повече. Ако някоя ученичка се ангажира с някоя работа, а не я свърши, ние ще свършим работата ѝ и ще напишем в книгата, че е дала обещание и не го е издържала. За през цялата година ще направим един списък и ще бележим кой не си плаща дълга, не си свършва работата. Обещал някъде, а не свършил работата. Аз ще я свърша заради него, но ще пишем в книгата. И този ученик или ученичка, като дойде още един път, ще му кажем да чака. Ще му кажа: „Аз не разполагам с време, за да ти свърша работата.“

Сега във всинца ви ще има туй добро желание да работите. Ще турим като идея в ума си да работим и ще работим разумно. В тази Школа всекиму е определена работата от Невидимия свят. И тъй, ясно е: за всинца ви, които сте тук, е определено какво има да работите. Няма да ви кажа каква ви е работата. Искам да опитате великия закон, който настанява всички неща. Вие ще забележите, че има един разумен закон в света, който настанява нещата. Онази птичка, която храни децата си, кой я учи да ги храни? – Този вътрешен закон. Онази кокошка, която и от сянката си бяга, след като има пиленца, става смела и решителна. Кой я прави смела? – Този вътрешен закон, който, като се пробуди, прави я смела и решителна. Тя има една идея вътре в себе си, че има пилци. Следователно какво ни дава идеята на човек, който се страхува? – Той е кокошка без пилци. Имаш ли идея, ти си без страх. Следователно законът е верен. За да изчезне страхът, трябва да туриш в ума си една идея, която да го привлече, за да станеш смел и решителен. Тогава ставаме смели и решителни за идеята. Ако в нас влезе Божият Дух, идеята за Любовта, най-великата сила в света, тогава ние ставаме смели и решителни и ще намерим, че туй благо, което търсим, то е вътре в нас.
Сега аз трябва да ви убедя вече, макар че от толкова години говоря все за едно и също нещо, трябва да ви убедя, че няма по-велика сила от Любовта. И едва сега вие казвате, че тъй, както казва Учителя, тъй е. Казвате: „Ние още от Любовта не сме видели нищо.“ Но най-великата сила в света – това е съзнателната Любов, и когато тя влезе в човека, в него се развиват потайни сили, за които човешката душа копнее. Не любов, която смущава, но Любов, която разширява. Когато тази Любов влезе в сърцето на поета, как гладко върви перото му; когато тази Любов влезе в писателя, как лесно, за един час, си развива темите; когато тази Любов влезе в свещеника, в учителя, в майката, всичко върви тъй експедитивно. Но когато тази Любов изчезне, всичко върви тъй хлабаво. Любовта има своя идея. Трябва да сме експедитивни. Когато Любовта влезе у някого, искаш нещо – веднага става. Бързо: кажеш и става. Вземеш пари назаем – виж, веднага ги връщаш. Нямаш Любов, казваш: „Туй стана, онуй стана, децата, майката виновни“ – няма я Любовта. Взел някой пари назаем – за една минута ги намира, а за връщане го няма. Не, не, Любов нямаш! И който взема, и който дава, са изгубили Любовта си.
Та първото нещо, което искам от вас, учениците на тази Окултна школа, е всички да се сдобиете с тази Любов. Тя е във вас, но трябва да я добиете с тази интензивност, че да я почувствате тъй, идейно, и вашият ум да почне да ражда. Не само умът ви, но и сърцето ви да почне да ражда. И всичко туй, което добием, ние ще го дадем на този външен свят, който чака. Ние ще проповядваме на тия хора. Че тук работници трябват! Кой ще проповядва на тях? Само вие сте останали. Я ми кажете, ако аз пратя свещениците, те ще изопачат всичко. Какво ще кажат? Аз ги зная. Понеже

мисля вас да ви пратя, аз казвам: ако усвоите или ако не усвоите тези принципи, аз зная какво ще направя. Сега като казвам, че зная, добре да ме разберете. Аз говоря в името на този велик жив принцип, а не лично. Безлично – значи без ограничение.
В нашето Бяло Братство принципът е: само за Бога можем да работим и само Него можем да любим безгранично, и само Нему можем да се доверяваме. Важен е този принцип и той трябва да легне вътре в нас. Само Бог е съвършен, само Той е безграничен – нито се изменя, нито се променя, и само в Неговия силен Дух, само в Неговия ум, само в Неговата душа, само в Неговото сърце, само в Него можем да намерим всичко онуй, за което нашата душа копнее и се стреми тук, на Земята. И само Него можем да намерим тук, на Земята, и горе, на Небето. Следователно само Нему можем да въздадем и чест, и поклонение, и хваление – и никому другиму. Само този принцип – Бог на Любовта – трябва да легне като основа, като правило в душата ви. Него ще намерите и на Земята, и на Небето, и Той като ви проговори, адът веднага става рай. Ако не ви проговори, раят става ад. Такъв е дълбокият закон. Вие, когато имате най-доброто разположение, като се махне Любовта, изпитвали сте какъв ад настава, каква тежест, какво безсмислие. Дойде ли Любовта, светне лицето ти, казваш: „Колко съм радостен!“ Готов си да служиш. Махне ли се Любовта, всичко изчезва. Като имаме тази опитност, първо ще се стараем да не огорчаваме този Бог на Любовта, Който живее в нас, да не нарушаваме този мир, който Бог носи в нас, или както казва Писанието, да не се нарушава този печат, с който е запечатана тази книга.
После ще се стараете вие, учениците, да имате взаимно уважение и почитание. Като се срещнете сега, как ще се поздравявате? – „Няма Любов като Божията Любов.“ Като ти каже брат ти: „Няма Любов като Божията Любов“, ти ще му кажеш: „Моята Любов за тебе ще бъде като Божията Любов.“ Тогава брат ти ще ти каже: „Само Божията Любов е Любов.“ Ти ще му кажеш: „Само в моята Любов ти ще ме познаеш.“
Понеже виждам, че туй е малко дисхармонично за вас, ще го изменя, ще направя друг превод. Казват ти: „Няма Любов като Божията Любов.“ Отговарят: „Само в проявената Божия Любов ти ще ме познаеш.“ Туй ще бъде за една година. Учениците тъй ще се поздравяват. Първата формула може да употребите, като влезете в дома на приятеля си, а втората – като си излизате от дома му.
Аз бих желал да зная по колко екземпляра от лекциите ще ви трябват за всеки един град, за да могат веднага всички да ги изпълняват. Да кажем, пратим първата лекция – трябва да знаем колко екземпляра ще ви са нужни. Ако могат да се напечатат, тогава ще изпратим за всички ученици. Когато са напечатани всички беседи изведнъж, това е опасно, защото се явява една съблазън: искат да ги прочетат всички изведнъж и после не искат да ги учат.

Реплика: На улицата като се срещнем, как да се поздравяваме?
Единият ще каже: „Без страх!“ Другият ще отговори: „Без тъмнина!“ Или може да му каже тихичко на ухото: „Няма Любов като Божията Любов.“ Той ще отговори: „Моята Любов за тебе ще бъде като Божията Любов.“ Щом има между тебе и приятеля ти чужд човек, не се поздравявайте. Поздравления ще си давате, само когато няма никой помежду ви. Иначе това е буквата на нещата, не е Духът. Може да си дадете един сигнал, един символ за поздравление. Аз бих ви дал един символ, но вие може да злоупотребите с него. Поздравлението ще бъде тъй естествено, че в туй движение, което ще направите, да не се забелязва нещо извънредно, естествено да става. Тогава ще си носите една специална бяла кърпа, и като срещнете някого, ще я извадите, уж си триете носа, мустаците. Чиста кърпа ще носите, кърпа само за поздравления. Трябва да пазите това в абсолютна тайна. И другият ще извади своята кърпа. Но ще извадите кърпата си отдалече и няма да я туряте на устата си, а ще я хванете и леко ще я прекарате покрай носа и устата си. Другият ще види, че имаш бяла кърпа, и и той ще те поздрави.
Всички от Бялото Братство трябва да носите бели връзки. В бъдеще няма да носите яки, а една бяла кърпичка, хубаво забодена със златна игла с Пентаграм. Селяните ще имат бели ризи, яки на ризата чисто бели, с нищо шарено по тях. Яките ще се заместят с нещо по-хубаво, по-приветливо. Яките могат да бъдат меки, обърнати. Но това – Пентаграмите, поздравленията, това са най-простите неща.

Няма Любов като Божията Любов. Само Божията Любов е Любов.
Няма Любов като проявената Божия Любов. Само проявената Божия Любов е Любов.

22 август, вторник, 16.30 ч.

1922_08_23 Утринна беседа (без заглавие)

ЛИЦЕТО НА БОГА

Добрата молитва

Като четете тази молитва, не бързайте. Аз ще ви науча как трябва да я четете. Съсредоточете се, за да може смисълът на тези думи да се разкрие в сърцето ви. Всяка дума и изречение трябва да се изкажат бавно, за да се уясни техният вътрешен смисъл.

Да прочетем следното изречение три пъти: Духът Божий, Духът на вечността, Духът Пресвятий, Който пълни сърцата ни с Любовта.

При изговарянето на това изречение се поставят ръцете в следните положение: двете ръце наклонено са вдигнати нагоре, после са в хоризонтално положение с дланите нагоре, и най-после са на гърдите.

Да изпеем три пъти Фир-Фюр-Фен Тао Би Аумен.

Благославяй, душе моя, Господа.

При пеенето ръцете се поставят в следните положения: нагоре (отвесно), после на челото, на гърдите, на устата, нагоре, на гърдите, нагоре, на устата, нагоре, на гърдите, хоризонтално, на гърдите, хоризонтално, на устата, хоризонтално, на гърдите, хоризонтално, на гърдите, нагоре, хоризонтално, на устата, хоризонтално, на гърдите, хоризонтално, на гърдите, хоризонтално, на брадата, хоризонтално.

Да произнесем следните думи гласно:

Да дойде (три пъти) – ръцете нагоре.

Духът (три пъти) – ръцете нагоре.

Божий (веднъж) – ръцете нагоре.

Да очисти (веднъж) – ръцете хоризонтално.

Да очисти (веднъж) – ръцете върху лицето.

Да очисти (веднъж) – ръцете хоризонтално.

Пътя ни (три пъти) – ръцете успоредно напред.

Пътя на Духа на Истината (веднъж) – ръцете хоризонтално.

Да отстрани (три пъти) – ръцете са, като че отстранявате нещо отпред настрани.

Всичките ни недоразумения (три пъти) – спущане на ръцете отгоре и настрани с широк замах.

Да се всели (три пъти) – ръцете отстрани към гърдите, като че нещо се влага.

Да живее (три пъти) – ръцете отстрани към гърдите, като че нещо се влага.

В нас (три пъти) – ръцете отстрани към гърдите, като че нещо се влага.

Да сме благи (три пъти) – движение отпред към гърдите.

Както е Той благ (три пъти) – движение отпред към гърдите.

Да просветнат лицата ни с Божията светлина (три пъти) – ръцете нагоре, върху очите, хоризонтално, на челото, до устата, хоризонтално.

Да сме носители (три пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре.
На Неговата (три пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре.
Съвършена Любов (три пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре.
Любовта, дето Бог живее (три пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре и ръцете спират горе.
Дето мир царува (три пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре и ръцете спират горе.
И радост пълни сърцата ни (три пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре и ръцете спират горе.
Да дойде Духът Божий
да очисти пътя ни,
пътя на Духа на Истината.
Да отстрани всичките ни недоразумения,
да се всели да живее в нас.
Да сме благи, както е Той благ.
Да просветнат лицата ни с Божията светлина.
Да сме носители на Неговата съвършена Любов,
Любовта, дето Бог живее,
дето мир царува
и радост пълни сърцата ни.
Пее се Духът Божий
Духът Божий,
Духът на вечността,
Духът пресвяти (ръцете нагоре),
Който пълни (ръцете на гърдите)
Сърцата ни с Любов (ръцете на гърдите).
Духът пресвяти (ръцете хоризонтално),
Който пълни (ръцете на гърдите)
Сърцата ни с Любов (ръцете на гърдите).
Духът благи (ръцете на гърдите).

Всички са седнали, Учителя започва да преподава мелодията на песента Духът Божий.
В произнасянето на думата се вижда где е вашето сърце и какво ви липсва. Когато дойдете до туй учение, то ви показва недостатъците на хората. Не се произнася лесно една дума!
Тия са все окултни упражнения, които ще правите, за да се тонирате вътре; това са символи, магически формули, за да се повдигате. Сега нали някой път имате някое хубаво настроение и някой ви кресне изведнъж. С туй крясване се разваля вашата хармония. Значи нещо силно е развалило

хармонията ви и сега не знаете закона как да я нагласите. Трябва да знаете закона как да се нагласявате. Силно казаното нещо разваля настроението и трябва да се мине час, два, докато се тонирате, а вие трябва да знаете веднага как да се тонирате. В Школата вие трябва да се научите, каквото говорите, всичко да е под вашия контрол. Никога няма да изказвате една мисъл тъй, че да се подхлъзне езикът ви. Ще се спреш, ще повикаш ума си да следи какво ще говориш и съзнанието ви всякога трябва да бъде будно. Там, дето Писанието казва: „Никакви гнили думи да не излизат от устата ви, никакви гнили мисли – от ума ви, никакви гнили чувства – от сърцето ви.“ Сега, ако ние не знаем да контролираме ума си, ако не знаем да контролираме сърцето си, где е нашата воля? За какво ще ни послужи учението ми? Ако безразборно всичко може да мине през ума ни, ако безразборно всичко може да мине през сърцето ни, знаете ли на какво ще мязаме? Ще употребя една формула, която не е хубаво сега да кажа: ще замязаме на ония лакоми животни, които всичко ядат. Не, не, ще ядем само онова, което е здравословно, нищо повече. В стомаха само ябълчици, крушици, сливици, череши и всички тем подобни плодове трябва да влизат. Същият закон е и по отношение на мислите. Такива подобни мисли трябва и в ума ни да минават.
Пак ви говоря: туй е за Школата вътре. Когато сте един срещу друг, спрете се – ще се поздравите и ще кажете: „Духът Божий, Духът на вечността, Който пълни сърцата ни с Любовта – подвижи сега моя ум, за да каже: Твоята Светлина.“ Светлината, това е емблема, носителка на всички блага. Там, дето има светлина, има благо. Там, дето отсъства светлина, има горчивини: всички неща са кисели, горчиви, стипчиви, носителки на горчивини. Благостта е емблема, тя показва присъствието на Божията светлина. И тъй, между външното проявление на Природата – светлината, щом изговорите думата светлина, чувствате, че тя е носителка на благото. Нали при светлината плодовете зреят? Сега ние говорим за светлината, за тази вътрешна светлина, която носи туй благо. Ние сега трябва да сме готови за какво? За този Дух, Който идва. За Духа Божий, за Духа на Вечността, Духа пресвяти, Който пълни сърцата ни с Любов. Всички да изговорим: „Подвижи сега нашия ум, за да кажем: Твоята Светлина.“
Върху вас има много да се работи – върху всинца. Някои от вас сте целини, тъй че трябва да впрегнем 5-6 чифта волове, докато почвата отдолу се разработи, и богато жито ще стане. А някои сте келемета – хубаво място, изложено на слънце – то иска торене, и хубаво грозде може да стане.
Тъй щото, ще работим разумно. Трябва да разбираме дълбоко своето вътрешно естество: какво е вложено вътре във вас и какво може да стане от вас.
Сега аз искам да внеса във вас тази нова мисъл на Новия живот: като видите небето, да виждате Лицето на Бога, както е днес, и когато го погледате, да се радвате – то е Лицето на нашия Баща. Радостен е днес. И

Той се весели. Защо? Защото във вашето съзнание има желание, вие сте готови да приемете Любовта. И Той казва: „Децата са днес добре“ – и като са добре, Той се весели. Сега у вас може да има философия, да кажете: „Какво съотношение може да има туй небе с нас, с настроението ни?“ – Има. Ако моето лице е засмяно, никога няма да видите ръката ми, свита на юмрук, но ако лицето ми е намръщено, ръката ми ще бъде свита на юмрук. Да кажем, че аз имам едно перде пред лицето си и ви покажа само юмрука си през него. От юмрука вие може да знаете какво е моето лице, моето състояние. Туй е закон на съотношение. Тогава ще имаме едно изкривяване на челюстите, на очите, мускулите ще бъдат свити и юмрукът – насочен.

Всички ще се стараете да възприемете тази вътрешна красота. В ходенето ще бъдете спретнати, няма да ходите тъй, като някоя гемия, няма и като някоя селска кола, тъй: трак-трак, че като скача, от 2 километра се чува как скача, та онзи, който слиза от нея, казва: „На такава кола не се возя повече.“ Колата трябва да има пружини или най-малко пътят трябва да е гладък. Това друсане се дължи на този негладък път: има камъчета, трапчинки. Щом сме навъсени, това показва, че пътят ни не е гладък и колата ни е без пружини, вследствие но това има дисхармония. Как ще го поправим? Ще отмахнем всички камъни, пътят трябва да бъде гладък като стъкло и колата да има пружини – движението ще става правилно. Сега например личните чувства са една голяма пружина за човека. Честолюбието на човека е една пружина и когато тази пружина не е развалена, работите вървят много добре. Но щом се развали пружината на честолюбието, работите се развалят. Ще поправите пружината на честолюбието! Ако то върви в една крива линия, ще имате най-голямата хосканица. Пружината трябва да се поправи. Тогава честолюбието ще се превърне в самоуважение – тогава човек върви с достойнство, той се обръща с уважение към хората, внимателен е към себе си, към хората, слуша какво ще кажат за него. Туй е, което се забелязва у човека, който има честолюбие. Това е характерна черта. Който няма честолюбие, той говори, каквото му попадне, той е, както казват българите, цапнат. Той казва: „Аз пет пари не давам за хората.“ Ами те за тебе колко ще дадат? И те толкова ще дадат за тебе. Това не е философия. „За кривите убеждения на хората аз пет пари не давам“ – но за правите ще дадеш. С такава дисхармония нищо няма да направиш.

Та учениците, които влизат в Школата, аз бих желал първите от тях, които узреят, тъй да започнат, че да бъдат образец, да бъдат за пример. И този пример да бъде тъй естествен, че да няма вмъкнато нищо изкуствено. В съвременната музика всеки инструмент: пиано, цигулка, китара, си има начин, форма, чрез които може да се свири. Свирецът на пиано ще се съобрази според методите, по които се свири на пиано; свирецът на китара ще сври според методите на китарата, свирецът на цигулка – също,

свирецът на кавал – също. Всеки инструмент си има свой начин. Сега при говоренето и чувстването в духовния и в чувствения свят си има начини и методи как да се говори и постъпва. Всичко туй съществува, но понеже сме изгубили това Божествено изкуство, казваме: „Може и по друг начин." – Ааа, не може по друг начин. Отсега нататък нещата могат да стават само по Божественому. Ние ще ходим само по Божественому. Казват: „По човешки." – Не, това мина вече. По Божественому ще ходим, по Божественому ще говорим, по Божественому ще се поздравяваме, по Божественому ще се обичаме. По човешки ние го знаем – ние го направихме вече. Сега по Божественому! Божествено ще любиш, Божествено ще говориш, Божествено ще мислиш и т. н. Туй е за учениците.

Сега, разбрахме се вече. Ще кажете вие: „Дали съм аз ученик?" – Това е старата школа, това е стар метод. Дали съм ученик?! Това значи: събудиш се и не знаеш дали си ти, или не. Който е ученик, е ученик, нали? Ако някой пита: „Аз ученик ли съм?", трябва да знае по какво се отличава ученикът. Той иска да се учи – желание, непреодолимо желание има да се учи. Туй е едно от качествата на ученика. Искаш ли да се учиш, ученик си. Имаш ли желание – ученик си и можеш да станеш; ако го нямаш – не си. Непреодолимо вътрешно желание и копнеж! Знаете ли какво значи копнеж? Това е значи онзи човек, който преброжда 99 извора – търси, за да намери онзи, хубавия извор: той е жаден човек и не си щади труда.

Сега във вашия ум е залегнала една идея. Тя е следната: „Аз не мога това." – Защо? – „Моето обществено положение, което имам, не ми позволява това. Знанията, които съм придобил – аз съм завършил науки – не ми позволяват." – Туй не ми позволява, онуй не ми позволява. Ние мислим, че сме големи хора. Ааа, че Невидимият свят не дава пет пари за нашето положение! И цар да е, и учен да е, и богат да е, и който и да е от висше положение – сваля го, простира го на земята и го усмърдява. Дава ли нещо за него? Казва: „Елате да видите този цар как се е усмърдял!" Цар ли е? Туй не е цар. И нашите философи, които ще реформират света, и тях ще ги прострат, и те ще се усмърдят. Учители, свещеници, майки, бащи – всички ги простират на земята – смърдят. Тия майки не са майки. Всичко туй, което смърди, е една квадратна лъжа. Туй, което смърди, то е само приготовление за хубавото, за бъдещето, което иде. Сегашните майки показват, че те отварят пътя на бъдещите майки. Сега на Земята няма майки, т. е. има ги, но те все смърдят. Ако има майки, те трябва да бъдат от Новата епоха. Майка, в сърцето на която е запален свещеният огън! И тази майка тогава каква ще бъде? Сега вие ще кажете: „Ние вече се стараем да не смърдим." Когото и да е от вас сега аз за пет минути мога да го накарам да смърди. И смърди той. Ние трябва да се засрамим от себе си, че туй трябва да дойде в съзнанието ни: да почувстваме какви скверни мисли и желания ни минават! Знаете ли какви скверни мисли и желания минават

във вас? И от Невидимия свят напредналите братя се интересуват от нас, понеже нашият живот е свързан с техния. И техният живот се гради върху нашия живот. Хората за Невидимия свят, за напредналите духове, са като една нива. Те някой път ще дойдат със своите рала и, искате не искате, ще ви изорат. Вие сте една необходимост за тях, но не подозирате това. Така и вие: имате една нива и, иска не иска, вземате ралото и – хайде, разоравате я. „Какво става – ще рекат тези буболечици и тревички, – какво е това земетресение, какви преобразования стават?“ А ние нищо не искаме да знаем. Вие казвате: „Тази земя е за нас, вдигайте се!“ Така и ние представляваме за Невидимия свят една целина. Като погледнат, казват: „Еди-коя си нива трябва да се разоре, хайде след това да я посеем.“ И вие ще се подчините на тези нареждания. Блажени сте, ако дадете нещо. Ще дадете – ще родите хубаво жито. Ако родите, ще се благословите, ако не родите, лошо е за вас. Тогава ние създаваме условия за по-напреднали духове, които ще работят.
Сега аз искам да внеса във вас мисълта да не се боите, че като се изхвърли туй-онуй, няма какво да ви остане. Онези, които не са запознати с тия неща, ще кажат: „Какво ще стане с нас, като изхвърлим всичко?“ – Е, добре, ако тебе са те хранили с мухлясал хляб с години и стомахът ти е отслабнал, ако са те хранили години с вмирисани патици и устата ти е почнала да мирише, казвам: „Ще напуснеш мухлясалия хляб.“ – „Но с какво ще се храним?“ – Ако този, мухлясалият хляб, се замени с най-хубавия топъл хляб, сега излязъл от пещта, ако вмирисаните патици се заменят с хубави плодове, питам: кое е по-хубаво, какво ще предпочетете? Ние казваме: „Остави това тук!“ Сега и в духовно отношение вие искате да разрешите въпроса, вие искате да комунизирате капиталите. Капиталът, това е трудът на хиляди поколения, събран труд! Сегашната почва, която хората орат – това са милиони капитали на много същества, които са оставили този чернозем: храна, която сега хората използват. Ние можем да използваме само нашия труд. Божественият морал е такъв: ние можем да използваме само нашия труд. Затуй Писанието казва: „Блажени, които се трудят, обременените, отрудените, понеже работят.“
И съвременните хора, които се занимават с динамическите сили, могат всякога една сила да я превръщат. Горенето например може да е слабо, а може и да е силно. Вземете обикновения газ, когато става непълно горене – усеща се миризма, отделят се сажди, кадеж. Този газ може да се превърне и горенето да бъде по-силно. Та сега и ние у нас ще усилим горенето. Според силата на Любовта – такъв е и животът. Каквато е Любовта, такъв е и животът на човека. Сега да допуснем, че сте в едно общество, гдето всички хора са неврастеници – хора, които имат идеи, планове, но капитали нямат – липсва им нещо. На нервния човек му липсва нещо, на гладния човек му липсва нещо, на жадния – също. Да кажем, че се намирате между тия неврастеници – трябва да се пазите от тях, защото

всяка дума ги предизвиква. На тия неврастеници слухът им е толкова чувствителен, тяхното астрално тяло е толкова чувствително развито, че ако кажете някоя дума, те изведнъж могат да реагират. Ами ако и вие сте неврастеници, как ще се лекувате между тях? Ще ви кажа. Ще намерите един много тлъст вол, ще си турите ръката върху него и като си държите ръката тъй 4-5-10 минути, веднага вашето неразположение, вашето възбудено състояние ще изчезне. Този вол ще каже: „Бъди, братко, по-търпелив. Няма какво да се смущаваш, бъди малко по-разположен. Не се смущавай – аз не се смущавам, за нищо не мисля, затуй съм спокоен.“ Но да не отидете при вол, който едва се държи на краката си, сух, а при вол, който е орал на нивата, изхранен; и като си туриш ръката на гърба му, той си вдига опашката, казва: „Добре дошъл, приятно ми е, може да си държиш тъй ръката.“ А онзи вол, който бяга – не стой при него! При изхранения вол си тури ръката, помилвай го, поглади го – той ще се обърне, ще те погледне и след това ще му кажеш: „Много ти благодаря, ти ми даде един много добър урок, благодаря ти.“ Може някой от учениците, когато е разтревожен, да направи този първи опит. Когато е много неразположен и не може лесно да му мине, нека отиде при такъв един вол. Туй е за лекуване. Като направите този опит три-четири пъти, ще ви мине. Тъй че, като излезете някъде на разходка, ще намерите един такъв вол, но не от тези, които бягат. Това е лекуване.
После, ако искате да добиете хладнокръвие, да бъдете хладнокръвни, ще хванете някоя жива змия и ще прокарате ръката си по тялото ѝ – ще хванете змията за главата и ще прекарате ръката си по дължината на тялото ѝ до опашката. Туй е въпрос на хладнокръвие. Ето сега сърцето ви трепери вече. Змията е много хладнокръвна. Тя като хване жабата, вземе си я и от нищо не се смущава. В змията има всичкото спокойствие и хладнокръвие.
Реплика: Как да я хванем?
Аз ще ви кажа: Ще вземете един чатал, ще натиснете главата ѝ, тя ще изпусне отровата си и ще я хванете. Много пъти змиите си страдат заради онези интелектуални змии: тях знаят. Щом видим днес змия, казваме: „А, змия!“ Това ни най-малко не показва, че тя е лоша.
Гимнастически упражнения.
Задачата на упражненията е умът да присъства. Там е силата.

23 август, сряда, 5 ч.

1922_08_23 Милосърдието
Издателство "Бяло Братство", 2009г.
КНИГА: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя
Съборни беседи (1922)

МИЛОСЪРДИЕТО

"Затова царството небесно е уподобено на човек цар, който иска да прегледа сметката със слугите си."
Матея 18: 23

Започва се с окултното упражнение на буквата а, придружено с движение на ръцете над главата. Изпява се песента Фир-Фюр-Фен: половината от събранието изпява първата част, а другата половина – втората част.
Ще прочета няколко стиха от 18-а глава от Евангелието на Матея, от 18-и стих.
Ще говоря върху 23-ти стих: „Затова царството небесно е уподобено на човек цар, който иска да прегледа сметката със слугите си."

Схванете добре думите Христови: „Затова царството небесно е уподобено на човек цар, който иска да прегледа сметката със слугите."

Сега този цар разглежда счета със слугите си. Учителят ще разгледа счета с учениците си, майката – с дъщеря си, бащата – със синовете си, и т. н. Този велик закон ще се приложи. Счет! Защо именно този цар искал да прегледа счета си? Понеже на този слуга е дал 10 хиляди таланта, а той ял, пил, изпил всичко и не върнал нищо на господаря си. И най-после, господарят искал да знае: ще плати ли, или няма да плати. Хваща го и казва да го продадат – него, жена му, децата му: да се продаде, за да плати дълга си. Туй е първото решение на господаря. Тогава слугата припада на колене пред господаря си, кланя му се и казва: „Господарю, имай малко търпение, аз ще ти платя, покажи милост." Казва господарят: „Е, е, щом е за милост…" – пуща го и му прощава всичкия дълг. Но в същата притча се разправя, че щом излязъл този слуга, намерил едного от съслужителите си, който имал да му дава 100 пеняза, улавя го, довежда го и му казва: „Плати ми онова, що си ми длъжен." Падна, прочее, служителят пред нозете му, молеше му се и казваше: „Имай търпение към мене и всичко ще ти платя." Но той не щеше, отиде и затвори го в тъмница, докле изплати дълга си. И като видяха съслужителите това, що стана, твърде се наскърбиха, дойдоха и казаха на господаря си всичко, що стана. „Викайте го!" – казал царят. Причината, загдето този човек си иска парите, коя е? Това е, че в душата на този човек няма милосърдие, милост няма. На всеки един от нас, който не може да прощава, значи, липсва му какво? –

Милосърдие. Тогава господарят казва: „Доведете го, хвърлете го в затвора, докато не изплати всичкия си дълг.“ Защо го е турил в затвора господарят му?

Сега ще бъдете, като ученици, много сериозни. Искам всеки един от вас да се попита има ли я милостта вътре в сърцето си. Не навън, но вътре имате ли вие туй милосърдие? Без милосърдието законът показва, че лошите последствия непременно ще се върнат назад. Законът е верен. Туй, което наричаме орисница, всякога ще се върне. Престанеш ли да се ръководиш от милосърдието, непременно тази лоша орисница, съдбата, ще се върне. Тя е жива и щом се върне тази орисница, тогава ученикът не може да бъде вече ученик. Сърцето на ученика трябва да бъде непременно обсебено от милосърдие. Той трябва да бъде милостив. Можете да го направите, или не. Трябва да бъдете. И тъй, милосърдието, когато е развито, френологически се изразява на предната част на главата – на челото. Ако нямате милосърдие, предната част на главата е сплесната. Всеки от вас може да придобие милосърдието. Туй милосърдие може в човешката душа да расте и да се развива, както всяка друга добродетел. И ученикът е длъжен да култивира милосърдието. Туй милосърдие като премахне тази лоша орисница, ще премахне лошите условия и ще му създаде благоприятни, при които той ще бъде един отличен ученик. Ако вие сте неразположени духом, може ли да учите? За да учиш, трябва да имаш най-доброто разположение на духа. Само при добро разположение може да се учиш; само при едно добро духовно настроение може да мислиш за най-великите въпроси, да възприемаш най-великите мисли, желания, които съществуват в Природата, да разглеждаш великия Космос, който Господ е създал. Изгубиш ли това разположение, тогава Божествените лъчи не могат да проникнат в съзнанието и всичко се затваря. И когато човек остава в тъмнина, съзнанието и всичко остава в бездействие, нищо не ни интересува и най-после и ние заспиваме.

Сега аз искам да турите като добра основа милосърдието – няма да се връщам да говоря пак за него. Други ще говорят за милосърдието: скърбите, страданията, нещастията, неволите – всичко туй ще ви говори все за милосърдието. И всичко, което сега съществува в света, тази дисхармония – то показва, че милосърдието не е обсебило човешкото сърце. Туй милосърдие е потребно и необходимо за правилния вървеж на Школата. То е необходимо. Например ако дъщерята постоянно нервира майка си, мислите ли, че тя има милосърдие? Ако постоянно иска да се облича, да си купува нови шапки, чепичета, иска само на нея да ѝ е приятно, да я уважават в обществото, да бъде свободна, но за майка си и за баща си не иска пет пари да даде – това милосърдие ли е? „Аз искам да съм свободна.“ – Да, тя е свободна, но без милосърдие. И обратното е

вярно. Ако един ученик, след като влезе в Школата, почне да иска само нему да е приятно, нему да е добре – той няма милосърдие. Взаимност трябва да има. И аз съм забелязал: някои ученици са способни, но те са като шила – като ги пуснеш, с шилото си ще създадат хиляди нещастия. Но знайте, че ние в Окултната школа имаме ножици за шилата. Най-острите шила можем в скоро време да ги притъпим. И аз казвам: или престанете с шилата си, или от шилата в ръцете ви ще останат само дръжките.

Сега да се разберем добре: всички, които влизате в Школата и имате шила, ще оставите шилата си. Ние имаме торба, гдето събираме шилата. Ще дойдете и ще кажете искрено: „Учителю, имам едно шило." – „Ние имаме торба – ще оставиш туй шило навънка. Ние ще го турим в склада." И след като свършите, ако туй шило ви е потребно, ще ви го дадем, но сега ще оставите всичките шила навънка. Разбирате ли? И ако хванем в Школата някого да е влязъл с шило, той ще намери затвора. Положението на този с шилото е като положението на оня длъжник в затвора. И няма да излезе от този затвор, докато не плати всичкия си дълг. Такъв е законът. Ще влезете в затвора, неизбежно е. Но вие ще кажете: „Сега да не влизаме." – Не, не е там въпросът. Ще влезете и оттатък ще минете. Ще влезете, вие сте поканени вътре като ученици, неизбежно е това сега.

Трябва да стане Волята Божия: всички трябва да се учите. На този, царския длъжник, не се разправя причината. За да му даде господарят 10 хиляди таланта, за да му има доверие за толкоз пари, той е имал вземане-даване, той е стоял на почетно място при господаря си. Това е високо положение. Десет хиляди таланта – това е голямо нещо, грамадна сума е тя. Значи казва Христос: „Комуто е много дадено, много ще се иска; комуто малко е дадено, малко ще се иска." Колкото нашите способности са по-големи, толкова и отговорността ни е по-голяма. Сега вие искате много, но трябва да знаете, че и отговорности имате съобразно онова, което ще ви се даде. Вие мислите, като влезете в Школата, да имате всички привилегии, да се разхождате като царски синове, а при това да нямате никакви отговорности, никой да не ви държи сметка за вашите дела. Не е така. Ще имате отговорност: за онова, което са ви дали, ще ви искат счет как сте го употребили. Ще ви повика този цар.

Сега някои от вас може да си зададат въпроса: „Дали сме милосърдни, или не." – Лесно може да се провери дали сте милосърдни, или не. Най-лесна проверка се прави. Всеки ден се прави тази проверка. Всеки един от вас трябва да прави тази проверка – трябва да знае милосърден ли е, или не. Ако милосърдието му е слабо, трябва да се стреми да го развие за себе си конкретно. За самия него е потребно това милосърдие. Аз го наричам едно

от най-великите качества на човека. То дава най-благородния оттенък на човешката душа. Да бъдем в себе си милосърдни! Да го чувстваме в себе си и да се радваме на своето милосърдие. То дава особени черти, една мекота за човешката душа, едно снизхождение: да знаеш, че всички хора имат слабости. Ако вие имате това милосърдие, ще бъдете снизходителни, и тогава вашата критика няма да бъде тъй остра, но ще бъде мека, снизходителна спрямо вашите съкласници. Ако един ученик няма това милосърдие, той ще бъде горд и надменен; а пък онзи, който е неспособен, който няма това знание, като усеща своята слабост и липса на знание, тогава отсъствието на милосърдие ще го направи подъл, долен и лицемерен. Той ще пъпли и ще се слага.

И така, имате два вида ученици: ученици, които мислят, че много знаят – те са горди; и други, които пъплят и казват: „Ние сме смирени.“ – Никакво смирение нямат! Една жестокост се крие у тях – на вид е едно хладнокръвие, както у жабите, у студенокръвните. Седи онази жаба, философства, поглежда някоя муха, кацнала наблизо и: хоп-хоп – изяде я. Пак седи – друга муха. Моментално мухата изчезва. Пак седи: хоп-хоп – и като че ли ни лук яла, ни лук мирисала. Това са състояния на душата и вие трябва да изпитвате себе си. Има състояния, които стават, без да ги схващате във вашето съзнание. Много пъти човек може да се намери в едно хипнотическо състояние, да е под влиянието на други духове, да върши волята им, без да може да си даде отчет, а може би след години ще различи туй състояние. Вземете например пиянството. У някой човек се заражда желание да пие, той мисли, че в чашката се състои всичко. Някой път пие една чашка, после още една, после още една, и по такъв начин у него се заражда една вътрешна жажда. И той мисли, че като се напие, всичко ще се разреши, но хиляди и милиони чаши пие и въпросът остава неразрешен.

У вас има желание да се повдигнете в света, да ви знаят всички. Вие мислите, че като станете виден човек – някой писател, проповедник, художник, адвокат някой, ще бъдете задоволен. Не, няма да бъдете задоволен, защото тези хора, които ще ви похвалят, няма да ви похвалят искрено. Те ще ви дадат само угризките на похвалите, обаче ви похвалват и вие се радвате. Но като заминете, ако видят, че вие се нуждаете от похвали, ще започнат да ви се смеят. Ако аз обработвам една градина и моите плодове са отлични, от какви похвали се нуждаят моите плодове? Онзи, който яде, ще каже в себе си: „Отлични плодове са.“ Чувства ги в себе си. Туй качество е вътрешно. Пък и аз сам, като опитам тия плодове, ще кажа: „Отлични са.“ Похвалата е нещо вътрешно. Там, дето казва Христос: „Не търси слава от човеци, но търси слава от Бога“, това значи, че ученикът трябва да търси тази слава вътре в себе си, от Бога. Ученикът трябва да

търси слава в необятната Любов, в която няма нито промяна, нито измяна, нито отслабване. Следователно, като вложите Любовта във великия закон, като вложите милосърдието, в душата ви ще се появи едно желание да бъдете снизходителни към всеки, който има някаква слабост. И като видите такава черта у когото и да е, има два начина, по които ще можете да му послужите. Ако видите, че някой е жесток, идете и кажете на този цар какво е направил той. Нищо повече.

Сега този цар в света, при сегашното състояние, кой е? Светските хора казват, че той е разумът. Царят, разумът е, който вика всички свои мисли, желания и действия да дадат отчет: коя мисъл, кое желание и кое действие какво е извършило в света, и да дадат една преценка на техните постъпки. Сега вие, като ученици, ще си дадете отчет за досегашния ваш живот. Аз искам да направите един преглед: доволни ли сте вие от вашия живот? Но само за себе си ще дадете този отчет. И ако не сте доволни, какво трябва да правите? И Писанието казва: „Като дойде Христос, ще отдели едните отляво, а другите отдясно." Отчет ще иска. Защо ще ги дели? Това има дълбок окултен смисъл. Като дойде Христос, онези, които с хиляди години са работили добре, като ученици, ще ги въведе в новите условия на тази Школа. Едни ще въведе отдясно, други ще въведе отляво; на едните ще покаже пътя, по който трябва да се върнат, а на другите – пътя, по който трябва да отидат напред. Казано е в една притча защо именно едни праща напред, а други назад, надясно и наляво – вие знаете тази притча.

Сега всеки един от вас ще си даде отчет! Няма да чакате последния ден да ви турят отляво или отдясно. Този въпрос е свършен, малко от по-напред трябва да започнете. На учениците, на вас ви трябва туй милосърдие – едно от най-необходимите качества: качество, потребно и за Учителя, потребно и за ученика, защото един ден този ученик ще заеме мястото на учител. Самият учител пък ще заеме мястото на ученик, защото има Учители на Учителите и ученици на учениците, но те са Учители. Има йерархии по-горни. В тази йерархия можеш да бъдеш едновременно и Учител, и ученик. В едно положение може да си учител, в друго положение – да си ученик. Не мислете, че вие, като дойдете в света, няма да имате нужда от нищо. Само Бог, само Абсолютното, неограниченото, само Той няма нужда от нищо. Но всички ония същества като нас, които са ограничени, те имат всякога нужда.

Сега повече няма да говоря за милосърдието. То е потребно за всинца ви. Когато някой спор между учениците не може да се разреши, то се дължи на това, че имат малко милосърдие. Има въпроси, които принципиално могат да се разрешат. Има известни въпроси или задачи, които по Божественому трябва да се разрешат. Има известна работа, която трябва

да се направи. Тази работа ще я направи най-способният. Има задачи, които трябва да се разрешат. Тези задачи ще ги разрешат най-способните ученици. Сега, като влезете вътре в Школата, казвам ви, че трябва да живеете съзнателно, защото човек може да живее в една школа съзнателно, а може да живее и несъзнателно. Досега вие сте живели несъзнателно. Съзнателно ще живеете в Школата. Ако не разберете законите на Школата, има опасност да се яви у вас страхът – постоянно да сте в страх от господаря си. Защо? – Когато си злоупотребил, излъгал, това-онова, постоянно си в страх.

Ако човек е чист, няма защо да се бои. Някои хора постоянно ги е страх от господаря. Защо ви е страх? – Защото имате много да дължите на Господа. Всеки, който има да дължи, казва: „Дано да Го няма този Господ." – Има Го, има Го, защо да Го няма? Защото много има да Му дължат. А онези, които са извършили Неговата воля, които нямат да Му дължат, казват: „Има, има Господ." Те са вярващи, защото са оправени работите им. И тъй, безверници наричам хората, на които са объркани сметките, а вярващи – хората, на които сметките са оправени. Да не мислите, че в ума си онзи безверник не съзнава това? Той сам съзнава. Сега ние ще оставим този посторонен въпрос. Той се разисква в света.

Но вие влизате в Школата. В тази школа се влиза да се учи. И тогава през годината ще ви се дадат големи задачи и малки задачи, големи изпити и малки изпити. Не такива изпити, каквито сте имали досега. Аз съжалявам по някой път, че като дам изпит на някои, те не се радват. Тъй щото аз съм решил: на всички ония, които не се радват, да не давам изпит, нито задача – ще бъда много внимателен, защото това е най-икономичното. Ще давам изпит, задача само на онзи, който ще се радва. А с някои съм решил да нямам абсолютно вземане-даване по простата причина, че щом им дадем задача, в тях се ражда недоволство и неблагодарност. Аз ги наричам разгалените ученици. А разгалените ученици ние ще ги оставим сами да се галят. В разгаления ученик милосърдие няма в душата му. Онзи човек, който се разгалва, той няма милосърдие в душата си. Онези хора, които нямат милосърдие в душата си, аз за тях имам особено мнение. И като намеря ученик в Школата без милосърдие, аз зная какъв ученик е той. В Школата има начини за развиване на милосърдието. Това мнение не можем да го пристъпим. Затуй искам, като влезете в Школата, да си носите милосърдието. Шилата, които имате – отвънка, а милосърдието – отвътре. И тогава вие ще бъдете най-почтените ученици, най-любимите, на които ще се окажат всички услуги в Школата – навсякъде пътят ви ще бъде отворен.

После, пазете се от друго. Вие, като влезете в Школата, може да си

мислите, че имате някои познания по окултизма. Малко учени хора има в Европа, които имат окултни познания, много малко са те. Бялото Братство сега отваря тази Школа, а досега то е държало своята Школа затворена. И малцина са влезли в нея. Христос казва: „Малцина са влезли през тесните врата." Сега се отваря този широк път – да влезете и да учите тази велика наука на Бялото Братство. Туй, което се говори и пише за окултната наука – то е още далече. То е от Черното братство, от черната магия: то не е наука, то е помия, ако искате да знаете. И ако вие не вярвате в най-благородната философия, в най-благородните вярвания на хората, приложете ги на опит. В продължение на 20 години от живота си ще видите какви ще бъдат техните резултати. В дъното на всяка една философска система в сегашния свят се крие един червей. Те са неща хубави, но в дъното им се крие един червей, който е развалил плода и ще го изяде. Ти ще работиш 20, 30, 40 години, и когато плодът узрее, мислиш, че е хубав, но ще видиш, че червей е изял семката и плодът е опорочен. Е, питам: защо ти са плодовете, изядени от червеи, или плодове, в които червеите са оставили своите изверженията?

Следователно Бялото Братство сега отваря своята Школа, и като влезете в нея и се запознаете с методите, прийомите и законите, които управляват Природата, както те ги употребяват, тогава ще имате ясна представа какво нещо е Великата Природа, в която сега живеем. Сега имате една ясна представа. Когато детето се роди и майка му го взема на ръце, мислите ли, че то знае нещо? То е на майчините си ръце. Но един ден ще слезе от ръцете на майка си. Сега някои от вас искате да ви носят на ръце. Една година ще ви нося, но после, по тоя закон, ще ви турят на земята. Тогава ще застанете на своите крака и ще ходите. Тия два крака ще бъдат Божествените добродетели. После ще ви кажат, че трябва да работите. Работата става с ръцете – да проверяват закона на справедливостта, на Правдата. Значи работата подразбира Правдата. Затова са създадени ръцете, за да проверят тази Правда. Работете, за да видите колко сте справедливи. Сега някои от вас сте носени вече на ръце известно време и сте оставени на земята. Вие казвате: „Да сме пак на ония ръце, колко хубаво беше, като ни носеха!" – Нани, нани, мама! Питам: бихте ли желали, като сте сега на 20-30 години, майка ви да ви носи на ръцете си, да ви казва: „Нани, нани, мама." Да ви носи майка ви на ръцете си, когато вашите другари са израснали и влезли в училище? Мислите ли, че имате милосърдие в душата си? Не, вие сте най-големият егоист! Майка ви ще въздъхне дълбоко и ще каже: „Защо родих това дете?"

Питам ви тогава: трябва ли да бъдат в Божието училище такива деца, та да връзваме Божиите ръце? Трябва ли по този начин да шиканираме Божественото милосърдие? И понеже Бог е милостив, с всеобемяюща

Любов, трябва ли да злоупотребим с Него? Какво ще добием от всичко това? Ние вредим сами на себе си. Тогава, като приложите тази Истина, понеже тази Велика Истина е строга – то онзи господар, който е приложил Истината и Правдата... Само милосърдието е в състояние да смекчи Истината. Една сила има в света, която смекчава Истината – да бъде Той малко снизходителен и да ти даде време.

Сега вие ще ми кажете: „Защо ни е нужно да влезем и да учим в Школата, в училището на Бялото Братство?" – За да научите законите на щастието, на блаженството, законите на живота, за да знаете как да живеете. Няма друг път! Новият живот е път към Бялото Братство. То ще ви даде истинските методи и закони. Бъдещият ви живот ще се обуславя от Школата, затуй трябва да влезете в нея – няма как другояче, защото ако не влезете да научите новите методи и начини как да живеете, вие ще фалирате тъй, както досега сте фалирали. Понеже всякога искате да живеете добре, имате желание да бъдете при Бога, начините за това ще намерите само в училището на Бялото Братство. Кой от вас няма стремеж да влезе в Царството Божие, да е близо до Бога, да го обичат? Но това са само копнежи.

Само в тази Велика школа на Христа ще намерите ония, истинските методи на Новия живот, в които душата ви да се задоволи. Събират се двама младежи, но и двамата фалират, не могат да се разбират. Аз имам в Школата двама ученици – ще приведа този пример – двама млади ученици, които живяха много добре, ученици бяха те. Те към мен имаха такова благоговение – с почитание и уважение се приближаваха. Те показаха, че имат голяма обич помежду си. Един приятел ми казваше: „Те имат голяма обич един към друг." – „Аз ще ги опитам и ще видите, че туй нещо е привидно." В душата на тия младежи, които така се обичаха и задружно живееха, имаше желание за влияние един на друг. Всичките братя ги считаха за светии и ги кръстиха светиите Кирил и Методий. Казваха: „Спасението на България иде вече: имаме св. св. Кирил и Методий." Но като ги поставихме на изпит, дойде един свети Наум между тях, па дойде между тях и една света Евгения. Аз боравя с факти, слушайте, това са факти, които изнасям. И вие ще се намерите на тяхното място. Мислеха те за себе си. Казвам: много добре са започнали. Но имаше нещо у тия двама ученици, което им липсваше. Казвам им: „На вас ви липсва милосърдие." – „Как – казват, – Учителю, имаме това милосърдие." Този, другият приятел, свети Наум, отива у тях и с благоговение ги гледа. Казвам: дълбоко вътре милосърдие им липсва, аз не се лъжа в тия работи. Не е въпросът за мен, въпросът е за тях. И когато ги поставихме на един вътрешен изпит, стана разрив между тия „св. св. Кирил и Методий". На тия „св. св. Кирил и Методий" аз им казвам: „Въпроса за женитбата не сте

го разрешили още.“

Сега аз ще ви кажа символически какво подразбирам под думата женитба. Светът и Бог – това са двамата кандидати, които постоянно избираме – дали за Бога, или за света да се оженим. Гледаш, гледаш този свят: имаш всички условия, ожениш се и светът ти стане мъж. Той това дава, онова дава – и един ден светът ти вземе всичката сила и казва: „Аз с тебе не мога да живея, дайте ми развод писмено.“ – Хайде навънка! Кое е това разводно писмо? – Смъртта. Идеш при Бога, коленичиш, плачеш и казваш: „Съгреших, Господи, аз не Те познах, моля Ти се, прости!“ Пуснат те навън, пак дойдеш на Земята, пак се ожениш за света. И когато става въпрос трябва ли да се жени човек, или не, да знаете: за света никога не се женете, абсолютно никога! Ако се жени някой, за Бога да се жени! Отворете Стария Завет и ще намерите методите за женитбата – онази форма, онзи начин, по който трябва да се жени човек. Той разправя какви трябва да бъдат учениците. Сега ще вземете не тази, профанната женитба, а вътрешната – онази свещена връзка, която свързва човешкия ум, сърце и душа. Защото щом приближим към Бога, и слънцето на вашия живот ще се измени. Ние разбираме тия свещени връзки: да имаш вътре в душата си едно чувство, една мисъл, да знаеш, че си свързан с Господа Бога Твоего със сърцето си, с ума си, с душата си, със силата си. По този начин ще постигнете всичко онова, което желаете.

И аз желая вашето сърце, вашият ум, вашата душа, вашата сила да бъдат свързани. За тия двама ученици, за които ви говорих, аз съжалявам. Те бяха една сила. Те идваха при мен и аз им казвах: „Слушайте, вас аз ви познавам преди осем хиляди години – оттогава датира тази история, в еди-коя си култура вие държахте изпит и пропаднахте. В еди-коя си – и описвам историята им. – Сега идете в света и аз искам да си издържите изпита.“ Изпити – толкоз пъти! Казвам: „Сега у вас има един начин – искате да ме излъжете, но аз не се лъжа. Отсега нататък не искам това. Аз ще ви поставя на един изпит – и ако издържите изпита, ще минете в класа.“ Те още държат изпита и едва наполовината са го издържали. И аз ги следя: те мислят, че са го издържали. Аз следя – окото ми е толкоз зорко. Те мислят да минат тъй. Аз казвам: „По-скоро камила ще мине през иглени уши, отколкото вие да влезете в Школата, докато не издържите изпита си.“ Тази любов, чувам аз, между тях почва малко... Пред мене когато са, като хора, братски си гугукат, но щом влезнат в работилницата, почнат спорове, спорове, пререкания. Започват един наляво, друг надясно, и после пак се примиряват, пак влезнат, пак се примиряват. Най-после почнаха да не се разбират, да се отделят. Какво дойде след това? – Двамата почнаха да въздишат. И единият почна да търси света, и другият почна да търси света.

Сега и вие ще кажете: „Гледайте тия ученици – каква привилегия са имали!“ – Вие сте същите ученици. Вие сте на същото място. Няма по-хубаво нещо от това – в света да намериш един твой другар, който в ума си да има същото мнение за тебе, каквото ти имаш за себе си. Другар, на когото можеш да разчиташ при всички условия. Двамата да се държите като една светиня. Този твой другар всякога да бъде готов да жертва живота си за тебе и ти да си готов да жертваш живота си за него. Няма нещо по-благородно от това. И Христос казва: „Вие сте Ми приятели“, т. е. приятели, които могат да жертват живота си за своя приятел. Това е приятел. И ако вие не сте готови да жертвате вашия живот заради мене, и ако аз не съм готов да жертвам живота си заради вас, въпросът е свършен. Разбирате ли? Такъв е Божественият закон. Като казвам заради мене, разбирам принципа. Ако вие заради вашия Учител, заради този Велик Учител сте готови да жертвате живота си, под това разбирам Бога в Неговото проявление. Тази необятна Любов, непроявеното – то е Учителя, а проявеното е ученикът. Когато туй проявено идва във връзка с тази необятна Божия Любов, трябва да се спазят всички велики закони на този Божествен живот, за да можем да познаем Бога – т. е. ще дойдем в съприкосновение с Него, за да познаем Бога, и Бог да те познае, че и ти си като Него.

Сега аз не съм оставил този въпрос с тия двама ученици. Мисля да направя един опит и идната година ще ви кажа какъв е резултатът. Как мислите, мога ли да ги съединя?

Реплика: Можете.

Мога ли да ги разединя?

Реплика: Можете.

И едното, и другото мога да направя. Когато има егоизъм в сърцата на хората, аз ги разединявам; когато има Любов в сърцата на хората, аз ги съединявам. Разбирате ли? Казвате: „Ти разединяваш.“ – Светлината съединява и разединява. Кои разединява? Мъртвите тела светлината и топлината ги разединяват, а живите ги съединяват. Мъртвите тела се разкапват, а живите възрастват. Разберете, че това е закон. В Природата нищо не е произволно. Това е закон вътре в Природата. Сега, като ви говоря символично, ще кажете: „Тия неща стават механически. Живи сме, будно е нашето съзнание, великата Божествена Любов действа, този Велик Учител действа и ще ни съедини. От нас ще станат едни отлични ученици.“

Сега днес вие сте пред лицето на този Велик Учител, вие още не сте Го виждали; вие още не сте виждали каква трябва да бъде формата на бъдещия човек. Тази сутрин ви показах какви са сегашните ученици, видяхте формата на главата. Тя е доста хубава глава, знание има, но на тази глава липсва нещо. Знание има, но Любов няма, тъмнина има наоколо. Сега обаче има една друга картина, която, ако вие станете добри ученици, за идната година ще можете да видите какъв трябва да бъде истинският ученик. „Ела и виж." И трябва да видите.

Та вие сега сте пред лицето на този Учител. Искам да пробудя вашето съзнание. И казва псалмопевецът: „Когато ще се пробудя и видя Лицето Ти, ще бъда задоволен." Били ли сте вие в аудиторията на Христа? Чували ли сте Го? Вие още не сте слушали първата лекция. Сега аз като говоря, казвате: „Я говори Христос, я не." Тъй седи сега въпросът: „Я е Той, я не е." Вие сте като онзи циганин, който казва: „В онзи дол я има вода, я няма." Но като влезете в тази свещена аудитория, схващайте добре – в моя ум има съвсем друга мисъл. Аз ви казвам, че вие никога не сте били в такава аудитория, но като влезете, тогава ще разберете каква е тя. Аз ви казвам: вие никога не сте били в такава аудитория. Сега, ако можеха вашите очи да се отворят и да минете в астралния свят, вие щяхте да видите такава славна аудитория, че ще се чудите, че сте били тъй слепи в душите си. Стига душите ви от туй говорене да се изменят, да влязат в по-висшите светове, да се повдигнете, вие ще видите, че тази обстановка ще се видоизмени. Сега сте като корените, долу сте криви, но ако корените излязат на листенца, ще видите, че обстановката ще се измени. В горното и долното положение има подобие. Между клоните и корените има известно подобие. Но турците казват: „Нерде Шам, нерде Багдад."

Казвам: струва си човек да влезе в тази вътрешна аудитория, да слуша Христа. Аз разбирам туй абсолютно. Когато вие чуете гласа на тази Светлина, необятното съзнание да говори на вашето съзнание, на вашия ум, душа, сърце и дух, вие като Павел ще кажете: „Чух неща, които не може да се изкажат с човешки език." Павел, като бил на Третото небе, казва: „Зная, че видях един човек, с който мога да се похваля, но в тялото ли бях, вън от тялото ли, не зная." Павел иска да се покаже скромен: с такъв един човек ще се похвали, че бил пренесен на Третото небе. Третото небе – това е Школата на Бялото Братство. И той влезе в нея, слуша тази велика философия, тази велика Божествена Мъдрост, и се въодушеви – и като слезе, каза: „Това е велико знание!" И като слуша Горе това, каза: „Всичко в този свят аз считам за измет, за да позная Христа." Но като е слушал Горе, каза: „Това, което видях там, е толкова велико, че всичко в този свят аз считам за измет." Затуй жертвите, които вие ще дадете в този свят – този измет като дадете, като познаете Христа, ще кажете: „Ние

благодарим на Бога, че пожертвахме това, за да познаем Бога, Христа – този Велик Христов Дух, тази велика изявена Любов, тази велика изявена Мъдрост, тази велика изявена Божия Истина, която сега обхваща духовете и душите на всички ученици и буди всичко онова, което е заспало у вас!“

Пробужда ви Той от хиляди векове и казва: „Настана час, настана ден, настана ден тържествен!“ И ще разберете деня тържествен – да влезете в Школата, за да чуете като Павел онова, което вашата душа с хиляди векове е чакала – да чуете гласа на Великия Учител във Вселената. Един е Той във Вселената, няма втори като Него. Между Бога и човечеството Той е само един Учител, който свързва цялото човечество. Като за Учител вие ще имате понятие за Него само когато влезете в Неговата аудитория. Слушайте, и тогава ще кажете: „Слава Богу, бяхме в аудиторията на Христа, ние вече Го знаем.“ Сега вие сте при тази врата, за да я чуете да се отвори, но вън вдигате голяма гюрултия, голям шум. Кой вдига този голям шум? Децата ви вдигат голям шум, приятелите ви, мъжът ви. Онези, които имат да вземат от вас, казват: „Чакай, къде отиваш, плати, имаш да плащаш.“ Всички вдигат шум. Вие се разплащате, развързвате се и казвате:

– Не можем вече, ще влизаме.
Жена ти вика:
– Чакай!
– Жено, с тебе е свършен въпросът, с тебе всичко свърших. Аз отивам, ела и ти, ако искаш.
Дъщерята вика:
– Къде отиваш, татко?
– Ела с мене!
– Не мога.
– Като не можеш, аз отивам, имайте ме отречен.
Тъй, тъй, свършва се: наляво или надясно.
– Ама какво да правим?
Ще оставиш мъжа, жената, децата, приятеля си, синовете, и ще кажеш:
– Оставям ви.
– Защо ни оставяш?
– Не ви оставям, елате с мене!

Сега и аз казвам на вас: аз съм при вратата и влизам вътре, оставям ви. Много пъти казвам: оставям ви! – „Как?“ – Елате с мене. Оставям ви вече, не мога да живея във вашите глупости. Повече не мога да живея! Досега аз ви обичах, аз живях с вас. Сега вие, ако ме обичате, елате при мене – вратата е отворена. Ще решите този въпрос! Тази година ще го решите основно, без никакво изключение, без никакво недоразумение. Всичко туй ще се реши, знаете ли как? Ще се образуват едни по-святи и идеални

връзки. Не мислете, че вие ще изгубите нещо. Няма нито една аспра да изгубите. Христос казва: „Няма никой, който, като остави баща си, майка си, брата си или сестра си, да не придобие други братя и сестри и да не придобие стократно онова, което е изгубил.“ Нищо няма да изгубите. Някои казват да подпиша сега една полица. Действително, вие държите старото и искате да хванете новото, че тогаз да оставите старото. Не, не, ще имате доверието ми. Оставете старото, без да можете да видите новото. Сега вие с едната ръка държите света, а с другата се държите за Бога, та като оставите света, да се захванете за Бога. Не, не, ще отпуснете ръката, с която държите света. Ще се хванете само за Бога. Туй е потребно за самите вас.

И тъй, във вашето съзнание трябва да израсте тази велика мисъл: да бъдете смирени и решителни, да няма абсолютно никакво лицемерие, никаква лъжа, никаква измама, никакъв гняв, никаква омраза. Тия неща може да дойдат. Всичко старо ще заличите – нека седи в архивата на вашето минало. Тогава ще се въоръжите само с великата Божествена Любов, с великата Мъдрост, с великата Правда, Истина, Милосърдие, с Добродетелта, с великото дълготърпение и въздържание и тогава ще бъдете действително св. св. Кирил и Методий, св. Наум и св. Евгения. Сега св. Евгения, св. Наум, св. св. Кирил и Методий служат на хората само за пангаря.

Между учениците на Бялото Братство не се позволяват похвали с цел да придобием тези хора на своя страна: „Ти си способен, ти си отличен, ти си добър!“ – Не, не, всяко едно желание, което ние изказваме, туй желание трябва да изразява една дълбока мисъл. Аз съм слушал, да кажем, един съкласник да свири, оставам доволен и казвам: „Действително, изслушах твоето свирене, останах доволен, ти ми достави едно удоволствие, хубаво свириш.“ Това е достатъчно. Художник е, нарисувал е една картина, която прави добро впечатление, видоизменя моето съзнание. Кажете му: „Приятелю, оставам доволен от твоята картина, хубаво впечатление ми прави.“ „Кажи ми една дума, която да даде подтик на моя живот.“ Казвам: „Оставам доволен.“ Думите и градят, и събарят. Всяка една дума, която изказваме, може да направи нещо. Ако аз кажа: „От вас нищо не става“, какво ще почувствате? Или ако аз кажа: „Не, от вас ще излезе един отличен човек в Доброто.“ Имате един ум, заложени са много дарби в него, способности – обработвайте го. Имате добро сърце – обработвайте го. Та всички трябва да се поощрявате. Това подразбира: „Молете се един за друг.“ Това подразбирам, че Доброто, което е заложено в нас, този Велик Учител ще го разработва, за да можем да се избавим от майя, както казват източните народи – да се освободим от измамата и заблужденията на Черното братство.

Питам ви сега: тия двамата – св. св. Кирил и Методий, защо дойдоха в България? Те свързаха българския народ с Небето. Нали те възкръснаха? Хубаво, за тия ученици казват, че са св. св. Кирил и Методий. Ако ги пратим в православната църква, ще ги приемат ли? Не, външната страна на въпроса е – св. св. Кирил и Методий ще ги приемат ли там? Ако Христос днес дойде в света, ще Го приемат ли? Ако Божественото знание дойде днес в света, вие може ли да го приемете? Това е въпросът. Ако Любовта дойде в своята пълнота, вие готови ли сте да я приемете? И понеже тази Любов иде в света, тя иде, изгрява, но още не е изгряла. Вие смятате, че тя ще дойде. И аз искам отсега да ви събудя. Защото този ден като дойде, може да не ви събудя и ще изгубите най-тържественото. Аз искам да ви събудя, остава още половин час до изгрева. Сега блъскам, дрънкам звънеца: ставайте всички! Някои се потриват: „Не може ли още половин час да поспим, Учителю?“ Побутна някой – обърне се наляво, побутна други – надясно; казвам му: „Ставай, ще закъснееш.“ Аз имам два метода: някои от вас просто ще ги хвана за краката и от леглото – навън. Вие не сте опитали как Учителя знае да изважда учениците си из леглото навън. Който ученик остане вътре, като вляза, ще кажа: „Всички на крака, ще идем да посрещнем Слънцето!“ Затуй през цялата година ще казвате на своя брат: „Да станем: наближава време за пробуждане, за приготвяне, за обличане – и ние ще идем да посрещнем този изгрев на Любовта.“ И когато го приемем, знаете ли какво ще стане? Вие ще бъдете зрители, когато Божествената Любов дойде. Тогава знаете ли какво ще стане в света? – „Всички няма да умрем – казва апостол Павел, – но всички ще се изменим.“
Да оставим нещо и за утре, нали? Не можем да желаем по-хубаво време. Сега Белите братя се радват отгоре: те тържествуват, те се радват, поздравяват ви. С тях сме и те са с нас.

Аз, когато дойдох в Търново за поправка на някои работи и трябваше внезапно да се върна в София, изненадах приятелите си как така изведнъж тръгвам. Вземам шапката си, срещам шестима души войници, въоръжени с пушки на раменете си. Тримата държат пушките на рамо, боево, а тримата така, надолу. Някой ще каже: „Войници срещнах“, и ще си отмине. Тримата, с пушките в боево положение, ме изглеждат и ми казват: „Ние отиваме да се бием“, т. е. от Бялото Братство имаше духове и те казваха: „Ние от Бялото Братство отиваме да се бием с черните братя. Победата ще бъде наша.“ Те отиваха от изток към запад. Това е символ. Казвам: „На добър час, на добър път.“ Казват: „Вие ще имате едно малко сражение в Търново, но ние навреме ще бъдем там, ще видите какво можем да направим.“ Сега те приготовляват друго сражение, пак ще видите какво ще направят – те са в сила да сторят всичко.

Реплика: Какво ще направят?

Това е множество, ще го видите през годината. Ще видите, трябва да се отворят очите ви, но като се отворят, тогава. А сега трябва да бъдете смели и решителни, без страх и без тъмнина, абсолютно без никакво изкривено разбиране. Искам от всички вас да имате крепост на душата ви, да обичате Истината, да не се стъписвате. Дойдете ли до Истината, да сте готови на всички жертви. Истината – не обикновената истина, аз не говоря за обикновени работи – а за тази Истина, която носи свобода на човешкия ум и на човешкото сърце във всяко направление. Искам всичко между нас да става по закона на Любовта.

Тази година можем да направим много неща заради вас. Ако вие ме слушате, мога да уредя всички ваши недоразумения, всички ваши работи може да се изгладят по най-естествен начин. Ако ме слушате, в името на Божествената Мъдрост, в името на Божествената Истина всичко мога да уредя – но само да ме слушате. Тази сутрин аз ви пожелах тази Любов да се всели в сърцата ви, Божествената Мъдрост – в умовете ви, Божествената Истина – в душите ви, но тази Истина не само да се всели в душите ви, а да ви направи свободни. Не само да ви направи свободни, но да внесе светлина и знание в умовете ви. Любовта не само да се всели в сърцата ви, но да внесе чистота и сила в сърцата ви. Туй пожелавам на всинца ви. Още ви пожелах моето благословение и Божият Мир да бъдат с вас. Да отидем да работим всички заедно за успеха на Царството Божие на Земята и да видим последното сражение и разгрома на цялата Черна ложа, да видим пардесютата хоризонтално обърнати. Всичко туй да изчезне в един ден и цялото бойно сражение да остане наше.

Тогава да изпеем новата песен: Фир-Фюр-Фен Тао Би Аумен.

Няма Любов като проявената Божия Любов.
Само проявената Божия Любов е Любов (три пъти).

Няма Мъдрост като проявената Божия Мъдрост.
Само проявената Божия Мъдрост е Мъдрост (три пъти).

Няма Истина като проявената Божия Истина.
Само проявената Божия Истина е Истина (три пъти).

Отче наш

23 август, сряда, 16.30 ч.

1922_08_23 В Горницата

В ГОРНИЦАТА

От 8.30 ч. братята и сестрите поотделно, на групи от по шестдесет души във всяка група, влизат в Горницата, където престояват по десет минути. Учителя говори на всички.

Мотото за през цялата година и на учениците, и на оглашените, и на слушателите в Школата: ще се стремите да придобиете Истината в душите си, светлина в умовете си, чистота в сърцата си, свобода в душите си, знание в умовете си, сила в сърцата си.

Гледайте да съграждате върху трите основи: Любовта да вземе надмощие в сърцата ви, Мъдростта – в умовете ви и в духовете ви, и Истината – в душите ви.

Тази картина (Пентаграмът) показва вашето сегашно състояние. Вие сте всички в тъмнина. Целият фон е тъмнина. Вие излизате от тъмнината, не сте още в Светлината. Туй е тъмнината, в която всички се движат. Това са двата пътя, през които хората влизат. Този е третият път (надясно) – пътят към съвършенството: той е Новата епоха, Новият живот. А тази глава показва сегашното състояние на хората; на учениците, които следват. Туй е Пътят.

Ние означаваме Добродетелта с белия цвят; Правдата – със зеления цвят – това е материалният свят; Любовта – с розовия цвят – това е астралният свят; а в по-висшите му проявления той се губи, душата се губи в полето на Нирвана. Истината означаваме със синия цвят – или висшето ментално поле; а Мъдростта – с жълтия цвят. Добродетелта – с белия цвят, Правдата – със зеления, Любовта – с розовия, Мъдростта – с жълтия, и Истината – със синия. Тия цветове, тия добродетели ще ги носите в умовете си, ще ги опитвате и ще се ползвате от тях.

Сега мислете, че като влезете в Школата, през годината ще дойдат големи бури, облаци, гръмотевици. Да знаете, че тия неща са необходими за проветряване на умовете и за закрепване, и като дойдат тия бури, да знаете, че вие сте много по-близо до Царството Божие, отколкото сега, защото само когато дойдат бури, ветрове, тогава започват да цъфтят цветовете. Когато всичко повидимому е в ред, не се радвайте на това състояние. Ще бъдете духом бодри, весели и свободни и ще се старaете да работите с Любов. Това ще учите през цялата година. Ние ще се стараем да дадем всички упътвания; и които са способни – на всеки според способността му. На всички ще дадем еднакви условия, и който може, да ги използва. Ще учите!

Сега ще се обърнете в една тайна молитва – жежка молитва към Невидимия свят, към Бога на Любовта, за да помолите да дойде Неговата Любов, Мъдрост и Истина. Любовта Му – в сърцата, Мъдростта – в

умовете, и Истината – в душите. Сега пожелавам на всинца ви Любовта да бъде в сърцата ви! Моето благословение да бъде на всички ви. Идете си сега с мир!

23 август, сряда, 8.30–12.30 ч.

1922_08_24 Утринна беседа (без заглавие)

ВЕЛИКАТА БОЖИЯ ЦЪРКВА

Добрата молитва (с вдигнати ръце).
Благославяй, душе моя, Господа (с движения, виж наряда от 23 август).
Господ постави престола Си на Небето и царството Му владее над всичко.
Царството Божие не е в обикновеното слово, а в разумната сила. Царството Божие не е вътре в обикновеното, а в безпределната ширина на душата и духа: в душата, която обича, и в Духа, който люби.
Не презирай деня на Любовта, в който Тя е почнала да се проявява.
Отвори сърцето си и чакай я. Приготви нозете си и посрещни я. Отвори обятията си и целуни я.
Приложи Живото Слово на твоя Небесен Баща, Който те е привлякъл с нишките на Своята Любов. Тия нишки са в ръцете на Христа, изявеният Бог на Любовта.
„Идете – казва Той, – известете на братята Ми да идат в Галилея, и там ще Ме видят.“ Галилея – това е човешкият разум, планината, на която душата може да слуша Неговия глас. – „Чрез съветите си ще ме водиш и след това ще ме приемаш в слава. Тогава ще преговарям славното Твое великолепие и величието на всичките Твои чудни дела.“
„Най-после, братя мои, укрепете се в Господа, в силата на Неговото могъщество, на Неговата безгранична Любов, неизказана Мъдрост и в светлината на Неговата Истина.“
Призовете Го и Той ще дойде.
Посейте Доброто и Той ще го възрасти.
Приложете милосърдието и Той ще го благослови.
Ще бъдете тогава всички народ избран, синове и сънаследници с Христа на Бога Живаго.
Да произнесем думата Благост.
Ще опитаме какъв ефект може да произведе тази дума в нас, само като я произнесем. (Произнесохме думата 5 пъти в песен със следните положения на ръцете: настрани с малък наклон, хоризонтално, напред, малко раздалечени, хоризонтално, пред устата, хоризонтално, пред устатата и т. н. При това положение на ръцете се изпя с постепенно усилване, а после – с отслабване: Бла-а-а-гост.)
Две ритмични движения има в думата Благост.
Направи се едно кръгообразно движение с ръцете (три пъти): отпред, надолу, с полуклякане и с широк кръг се обикаля назад около тялото, нагоре и ръцете пак се спущат напред, надолу, без свиване на лактите.
Отново се изпява Благост: ръцете в хоризонтално положение, надолу, отпред, нагоре, до брадата.
Да произнесем думите В Дух и сила – ръцете хоризонтално (седем пъти).

При същото движение на ръцете се изговаря: В Дух и сила, която носи победа (пет пъти). При разтваряне на ръцете и при изговаряне на думите след всяка дума движението на ръцете се спира във вид на летене. Със същото движение на ръцете се изговарят следните думи: В Дух и сила, която носи победа и дава свобода.
Пак се изпя Благост (три пъти) и при разтваряне на ръцете с движение на хвърчене изговорихме следните думи: Свобода на изявената Божия Истина в нашите души.
С ръце, напред прострени, изпя се Благост. Изговори се Благост и изречението: В Дух и сила, която носи победа и дава свобода, свобода на изявената Божия Истина в нашите души.
Отче наш (ръцете нагоре).
Новите гимнастически упражнения.
Това са първите уроци на закона на ритъма. Виждам, че мнозина от вас, като не сте си доспали, не сте в туй нормално състояние. Понеже не сте свикнали на ранно ставане, то мнозина от вас сте в положение на махмурлии и затова, като пяхте Благославяй, душе моя, Господа, гласът ви не вървеше. Сутрин, като не си доспал, ще вземеш думата Благост, ще я изпееш няколко пъти, докато се тонираш, и после ще отидеш на работа. Това е то, Новото учение – туй е предговорът на Новото учение, предисловие.
Как разбирате думите на пророка, казани още преди 2000 години: „И ще бъдат научени от Господа.“ Той е говорил за тези времена, когато хората ще бъдат научени чрез Божията Любов. – „И ще им дам нови сърца, и ще вложа Духа Си.“ Щом вложи Духа Си, чрез тази Любов Бог ще ни научи на Своите закони: как да живеем, как да Му служим, как да обичаме. Да обичаме – това е едно изкуство. Да обичаш – това е най-великото изкуство, а да любиш е още по-голямо изкуство. Не мислете, че е лесно. Да обичаш, то е изкуство, наука – Божия наука. Тъй ще го схванете. Туй схващане на тази наука е нещо безпределно, обширно вътре в себе си. Изисква се време и пространство.
Е, какво схващате вие от днешния ден? Вижте, туй, хубавото лице, какво означава? – Благост. На кого е това лице? – То е лицето на Нашия Баща. Той ни се усмихва отгоре.
Реплика: Отзарана имаше малко вятър.
Вятърът – това е емблема на нашите души. В умствения живот трябва да стане едно малко проветряване. Питам сега: светът разбира ли туй нещо? Онези, които са в църквата, разбират ли и те? В затвор са те! Ето защо трябва да излезем под отворено небе, да видим Божията благост. В нашите затворени сърца какво ще видим? В умовете им има само тези човешки художества – икони, кандила, туй-онуй, и мислят, че като излезеш от църквата, ще станеш добър. Как ще станеш? Та ние сега сме в Божията църква и кандилото се запали, излезе вече (подразбира се Слънцето).

Ние сега виждаме: излизат първосвещеник и свещеник от тази църква, и ние почваме да Го чувстваме, и Той почва да благославя. Този свещеник – Той е Христос на Любовта, и като дойде тя, Той дигне ръцете Си. Тогава се запалва кандилото на нашето сърце и почваме да разбираме какво нещо е да се служи на Бога в Дух и Истина.
И когато ви питат: „Вие на църква ходите ли?“, ще им отговорите: „Еее, каква църква имаме ние, какво кубе има само? А пък едно кандило има – като се запали туй кандило, навсякъде светва.“ Туй е Църквата – това е Великата Божия църква. И днес църквата и всичко, което имаме, го устройват заради нас.
Сега аз желая днес да разберете Христа. Какво ви казва Христос тази сутрин? – Благост.
Прочетете отначало какво ви е казал Христос тази сутрин. Искам един от вас да го прочете музикално. Кой може да чете музикално?
Брат Зурков прочита стиховете.

24 август, четвъртък, 5 ч.

1922_08_24 Живот вечен

ЖИВОТ ВЕЧЕН

И някой си големец Го попита и рече:
Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?

Лука 18: 18

Може ли да се досетите, да се догадите защо именно този големец е питал Христа как може да наследи вечния живот? Той е задал един от съществените въпроси. След като изпитаме всичко, което този свят може да ни даде за тялото, след като изпитаме всичко, което този свят може да ни даде за сърцето, за ума, за душата, за духа ни – всичко, каквото повидомому може да ни даде, у нас все ще остане една празнина, която ще ни направи да сме недоволни от земния живот.
Този големец питал Христа какво да направи, за да наследи вечния живот. А Иисус му рече: „Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ, тъкмо един Бог. Заповедите знаеш." Значи този големец е учил, той е бил ученик на Окултната школа, но е служил и на двете школи. Онзи големец е изучавал системите, като теоретик, и на двете братства – и на Бялото, и на Черното, служил си е и с двете. Христос му казва: „Заповедите знаеш – да не правиш прелюбодеяние, да не убиваш, да не крадеш и да не лъжесвидетелстваш. Туй са методи на Черното братство, от тези методи да се откажеш." Като му казва: „Да не прелюбодействаш" – това е метод на Черната ложа. „Да не убиваш" – пак техен метод. – „Да не крадеш и да не лъжесвидетелстваш." И после двете правила: „Почитай баща си и майка си, както себе си." Това е едното от най-висшите правила на Бялата ложа. А той рече: „Всичко туй съм опазил от младостта си." Той не е казал цялата Истина. И Христос, за да го опита, не му каза:"Ти не говориш Истината", но му каза: „Понеже казваш, че всичко си направил, то едно ти не стига – всичко, що имаш, продай го, раздай го на сиромаси и дойди да Ме последваш." А той, като чу това, наскърби се, защото беше много богат, а за да стане богат, лъгал е, крал е, всичко е правил. И като го видя Иисус, че се наскърби, рече: „Колко мъчно ще влязат в Царството Божие тези, които имат богатство! Защото по-лесно е да мине камила през иглени уши, а не богат да влезе в Царството Божие."
Сега аз питам: ако се зададе и на вас този въпрос, ще кажете, че и вие сте готови, ще кажете, че сте изпълнили закона, но ако ви кажа: „Продайте всичкото си имане", мнозина от вас ще се наскърбят вътрешно. Не казвам всички, но мнозина от вас ще се наскърбят. Най-малко ще кажете: „Сега ли намери Учителя, сега сме още млади, нека минат поне още 10-15-20 години, но сега, при тия условия, да продадем всичко, да го раздадем на

сиромасите, да тръгнем като него – да ни гонят, да ни хулят и да нямаме подслон за главата си!“ Тази перспектива ще изпъкне в ума ви. Е, моля ви се сега! Един човек, който обича света, чист ли е? – Не е чист. И аз ще ви докажа това ето как. Аз няма как да се аргументирам. Ако една река чиста и една мътна река се съединят, чисти ли ще бъдат? – И двете ще се оцапат. Ако два извора, единият мътен, другият чист, се съединят, чисти ли ще бъдат? – Не, и двата ще се съединят. Много пъти някои казват, че може един праведник с един грешник да се съединят. Може, но и двамата ще се опетнят. За да се очисти първият извор, трябва да мине през някой по-дълбок филтър, през някои по-дълбоки пластове. Единият трябва да мине през процеса на чистенето. И сега много ученици идват и ми казват: „Учителю, да живеем с тебе.“ – Не, не можете да живеете с мене. За да живеете с мене, трябва да минете през един много голям филтър, или най-малкото да ви прекарам през седем огъня. Може да живеете, но първо ще минете или през филтър, или през огън. Тогава можете да живеете. Туй трябва да го знаете. Това е правило. Нито пък двама ученици могат да дружат, ако единият има порочни наклонности. Дръж ума си и сърцето си чисти! Говори с него, но не дружи с него. Между тебе и него да има една диамантена преграда. Разбирате ли това? Ще кажете: „Много строго говори Учителя.“ – Не, влагам един принцип. – Нечист е, ще го избягвате. Аз не говоря против вашето желание. Вие работете, желанието ви да помогнете е много благородно, но трябва да знаете какъв е начинът. Този ваш другар трябва да го прекарате или през филтъра долу, или през огъня, и тогава може да се съедините.
И сега туй ще го имате предвид в Школата. Досега аз съм имал ред такива опити. Някой от вас доведе някой такъв мазен ученик и казва: „Учителю, намерихме един много способен ученик, той ще бъде много полезен.“ – Не съм седнал да му разправям колко е способен! Много добре, щом е способен – къде, в какво са неговите способности? Той е способен, но е ка̀лен, и тъй ка̀лен, че като влезе вътре, ще накаля всички. Не го пущайте! В Бялото Братство ще пазите едно правило: който дойде, трябва да си събуе обущата, да е с нови дрехи, с нови обуща: през банята ще мине да се окъпе, а после през седем огъня – и след като мине през всичко това, тогава ще го въведете вътре в Братството. Тъй е било в старо време, тъй ще бъде и сега. Не си правете илюзии, не мислете, че човешкото естество може да се измени. Не може да се измени човешкото естество.
Не се мамете от сладките думи. Аз с един от учениците употребих един метод и той се намери в едно противоречие. Аз направих езика си тъй остър, с такъв остър език му говорих, какъвто той никога не е слушал. Като му говорих тъй, той каза: „Учителю, дай ми малко почивка, че не мога да издържа.“ – В делата си аз бях много добър. Той ми каза: „В езика си си много строг, а делата ти са тъй изправни. Аз не мога да разбера как е възможно това: да постъпваш тъй добре, а да говориш по такъв начин. Ти

ще ми направиш една голяма операция, ще ми разрежеш корема, после ще ми зашиеш корема, ще духнеш и раната ще изчезне. Никога не мога да разбера защо го вършиш туй.“ Казвам му: „Искам да бъдеш чист: ще разтворя и корема ти, и ума ти, и сърцето ти, – няма да оставя място в тебе, което да не разтворя. Всичко ще очистя. Щом си изчистен, няма да ти правя никаква операция.“ На мене ми е приятно ученикът да бъде чист. Тъй прави и Небето. Я ми кажете: кой е оня пророк, кой е онзи светия или Син Божий, които, като са дошли на Земята, да не са били бити? Христос, който е бил толкова свят и чист, знаете ли колко удара Му нанесоха, колко плюнки на лицето Му туриха? И Той научи нещо. Защо, каква нужда имаше да Го бият? Писанието казва, че Той е бил наранен и бит заради нас, заради нашите беззакония.
Сега аз искам всички вие, които ме слушате, да разсъждавате, но не разсъждавайте като обикновени верующи. Нямам предвид вашите личности. Вие сте ученици. Аз имам в Школата предвид великите принципи и ние върху тях ще градим. Да не мислите, че вашите личности имам предвид. Както сте пред мен, като към души, аз имам всичката своя Любов и уважение към вас, но като към личности на Земята, като ваш приятел – спрямо всичките ваши дела, спрямо вашите погрешки, аз не мога да бъда сляп. Ще ви обичам: това е закон, подтик на моята душа – но спрямо вашите погрешки не мога да бъда сляп. Тези погрешки са вредни и за вас, и за вашите ближни. Каквато и да е слабостта, тя е вредна за самия човек.
Тия принципи вие ще ги приложите в живота си, ще ги опитате през тази година, но в тяхната пълнота. Това е трудно: да туриш един принцип в неговата пълнота – например да говориш Абсолютната Истина. Няма по-тежък принцип от този, да говориш Абсолютната Истина. Ако бихте говорили един ден поне Абсолютната Истина, биха ви направили луди, но ще направите поне микроскопически опити да говорите Истината.
Сега по този въпрос: „Учителю благи, какво трябва да направя, за да наследя живот вечен?“ Христос знаеше, че този големец не е изпълнил закона, и когато му казваше:”Иди, продай имането си и го раздай на сиромасите“, той се наскърби и каза: „Туй не мога да направя.“ Сега аз вземам тия думи в съотношение, но нека да говорим Истината в обикновен смисъл. Срещна ви аз: да допуснем, че съм нещо недоволен от вас, нали? Погледна ви, отдръпна си погледа и се правя, че не ви виждам, но в моя поглед има някакво неразположение, а аз искам да скрия туй неразположение, че уж като че ли нищо няма. Не, в моя поглед има нещо лъжливо. В законите на Бялото Братство няма такова поведение, те не го позволяват. Ти ще оставиш туй неразположение вънка, а вътре душата ти няма да бъде размътена, но целокупна. После, някой път ще ти кажат да кажеш Истината, но ти само ще си постиснеш устата и тъй ще минеш за един благочестив човек. Не, не трябва стискане на устата. Ти устата си

трябва да стискаш, когато говориш зло, а за Доброто устата ти ще бъде отворена. Ти си стискаш устата, когато говориш Истината, а когато дойде да лъжеш, ти си отваряш устата. Това на един ученик от Бялото Братство не се позволява.
Сега аз не засягам простото любопитство. Аз оставям тия посторонни въпроси. Аз засягам Истината принципиално. Заставен си да кажеш Истината – ще я кажеш. Ще ви приведа един пример. Представете си, че сте двама приятели. Ти обичаш приятеля си от сърце и душа. Сега можете ли да се досетите какъв ще бъде примерът ми, какво искам да кажа? Не знаете още, но ще ви стане ясно. Вашият приятел се влюбва в една красива, но бедна мома, и те започват любовта си идеално. Идеално започват. Обаче след няколко години става един разрив и този приятел си вдига ръцете. Тази мома става бременна и този твой приятел се отказва от нея, вдига ръцете си. Дават го под съд, а тебе те викат за свидетел – да кажеш истината. Как ще постъпиш между твоя приятел и тази мома? От една страна ще имаш приятеля си, от друга – Истината. Сега Истината разрешавате, но тогава, заради любовта към приятеля си, ще вземете неговата страна и ще кажете: „Той е чист“ – и ще се закълнете. А щом дойде да кажем Истината, приятелство няма. По-голям приятел от Истината няма в света. Най-големият приятел на човека в света – това е Истината. Следователно, ако имаме приятел, който ще ни лиши от нашия приятел – Истината – той не ни е приятел. И тъй, приятелството е обосновано на Любовта, защото между приятелството и тази Любов трябва да има единство. Аз желая, като влизате като ученици в Школата, да имате единство във вашата Любов, а за да има Любов, трябва да обичате Истината.
Сега всичката грешка на този големец била там, че той не бил в състояние да каже онази, скритата Истина. И на всинца ви казвам, че като влезете в Школата, ще се научите как да обичате и как да любите. Сега например вие нали говорите за Любов? Аз ще ви приведа сега пример от съвременната любов, която може да действа иначе. Ще я поставим на опит. Опитът решава въпроса. Сега ние вземаме проявленията на сегашната любов и ги сравняваме с онази Любов, която иде сега в света – Любовта с новата запалка. Сега ще вземем първото проявление на Любовта в живота – обикновената любов, която има форма. Онази млада мома обича едного, казва му: „Аз те обичам, всичко давам за тебе, за тебе умирам, за тебе се жертвам.“ Е, представете си сега, че този момък заведе момата пред някоя скала и ѝ казва: „Хвърли се оттука.“ – „Защо да се хвърля?“ – Въпросът с Любовта е свършен. Казва ѝ да се хвърли. Момата го обича, но той е богат. Тя му казва: „Като ме обичаш, раздай всичкото си богатство, да живеем като бедните.“ – „Но как, защо, как ще живеем после?“ – Въпросът с Любовта е свършен. Той казва, че за нея е готов да умре, а като го постави на изпит да раздаде всичкото си богатство, той се огорчава. Значи той не е

изпълнил закона и тази мома не може да живее с него. И аз казвам на моите ученици: ще приложа закона, моя закон, закона на Бялото Братство – запишете го!
Сега за младите, които искат да се женят. Например някоя моя ученичка, като се влюби в някой момък и му каже:”Аз без тебе не мога да живея“, той да ѝ каже: „Хвърли се долу!“ Ако тя се хвърли, тогава тя има право да се ожени за него, аз ѝ позволявам. Ако тя откаже да се хвърли, той ще каже: „Аз съм свободен.“ Също и за момъка. Ако момата каже на момъка: „Хвърли се долу“, и той се хвърли, той има право да се ожени за нея. Ако му каже: „Раздай имането си“, и той го раздаде, тя ще се ожени за него. Каквото му заповяда да стори, ако той го стори, има право на нея, но ако не го стори, тя ще му каже: „Върви си в пътя!“
Сега този въпрос в една своя минала беседа аз го разреших. Но нека направим опит. Защо ти е един другар, който не може да се хвърли, да умре заради тебе, който не може да раздаде имането си, не може да се жертва. Нека си върви в света той. Тя ще живее сама. На момъка защо му е такава другарка, която не може да се хвърли заради него, не може да се жертва? На момъка защо му е такава жена и на момата защо ѝ е един такъв мъж? Тъй говори Новото учение, в новия живот така седи въпросът. Разбирате ли? Правилото в Бялото Братство е: ако ти се ожениш за една жена и ѝ се начумериш един път само и я изгълчиш, бракът е опорочен, опозорен. Това не е брак, свършва се вече. Тогава, като се жениш, ще знаеш: по отношение към жена си в твоята душа, в твоя ум и в твоето сърце няма да влезе нито една горчива мисъл, нито едно горчиво чувство, нито една горчива дума. Ти в своя ум ще имаш мисли за нея като за едно божество. Не можеш ли така, ще седиш далече от нея, за да не я опорочаваш. Тогава ще кажете: „Труден е този закон.“
Реплика: Никой не може да го изпълни.
Не е труден. Който може. Чакайте да ви кажа: тогава ще имаме само неженени ученици. Учението на Бялото Братство е това.
Сега ако няма такива ученици, за в бъдеще ще има. Ще се положат правила – който може; а който не може, това е друг въпрос. Най-високият идеал ще бъде такъв: който може; а който не може... Нали се приготовлявате за съвършенство – поне отсега ще знаете правилата. Ще ви питат:
– Какъв е бракът в Бялото Братство?
– Такъв е бракът.
– Ами прилагате ли го?
– Правим го.
– Ама аз не съм го направил още.
– Ще го направиш за в бъдеще.
На другите всякога ще казвате: „Аз досега не съм бил женен, но съм робувал.“ Че никой от вас не е бил женен. От осем хиляди години никой от

вас не е бил женен: вие сте роби на женитбата и нищо повече. Женили сте се в робство, раждали сте се в робство! И мъжете сте роби на женитбата, и жените сте роби на женитбата. Вас ви женят духовете, вие сами не се жените. И българите казват, че идвало „сляпа събота“. Е, там, дето има сляпа събота, женитба ли е това? Сега туй е едната страна. При това вие сами знаете вашите заблуждения. Винаги, след като се ожените, казвате: „Излъгах се.“ – И мъже, и жени. Вие сами си знаете Истината. Аз ви говоря за Истината вътре във вас. Ако има някой, който е доволен, той е постъпил съобразно законите на Бялото Братство. Казвам тогава: вие сте в законите на Бялото Братство. Не казвам, че няма, има: но в този смисъл тия бракове са почти изключения, а другите бракове са общи. Аз засягам този въпрос, понеже в обществото ще ви запитат: „Как ще се жените вие, как ще се венчавате, какви ще бъдат вашите обществени и социални наредби, какъв е вашият морал, в какво се различавате? И ако вас поповете ви венчават като нас, ако ви женят като нас, вие сте подобни на нас.“ Ще им кажем, че нас попове не ни венчават – нас Господ ни венчава, Той ни свързва – нищо повече.

Сега тия работи, като ученици, няма какво да ви смущават. Ще изнесем Истината без страх и без тъмнина, ще изнесем фактите тъй, както са. Ние минаваме от един стар живот в нов. За в бъдеще всички няма да умрем, но всички ще се изменим. Като се изменим, как трябва да живеем? Въпросът е като души как ще живеем? – Ще живеете тъй, както живеят ангелите.

Аз засягам този въпрос, за да ви покажа, че трябва абсолютна чистота. Ние трябва да се стремим да направим живота си чист, чист: във всяко отношение чист трябва да бъде той. Този живот можем да го направим чист моментално. Опорочените жена и мъж моментално могат да станат чиста девица и чист мъж, но и девствената мома моментално може да се опорочи. Не мислете, че опорочаването изисква време и пространство. Не, тия неща стават моментално. Щом ти помислиш да се ожениш за някоя мома, която може да те направи щастлив, ти си се опорочил. Щом една мома се ожени за някого, за да я направи щастлива, тя се е опорочила. Нейният Господ, Който я е създал, не я е направил щастлива, че този трябва да я направи щастлива! Туй – Безпределното, Вечното, Щастливото, от което тя е излязла, не я е направило щастлива, та от туй, ограниченото, тя ще очаква своето спасение, то ще ѝ даде щастие! Когато търсиш своя възлюбен, ще видиш дали той е вътре в тази мома – или го няма там възлюбения ти. Източната философия го нарича Единия навсякъде: Единият е в множеството и туй множество е в Единия.

И какво се казва там, в притчата: „Който Ме намери...?“ Може ли някой да цитира тази глава? Има ли някой от вас Библия? Обаче този не е най-важният въпрос, който трябва да ни занимава. Най-важният въпрос е, че трябва да се учите – учението е най-важното. И вие съжалявате, че няма да имам нито един ученик – тъй мислите. Много се лъжете. Аз ви казвам, че

имам достатъчно ученици, и ако искате, мога да ви ги доведа. Имам ученици! Имам още една Школа, специална Школа, която вие не сте виждали още. На тях когато говоря, другояче говоря – вие сте от общата Школа. Между вас няма ученици, а между тях всички са ученици. Сега онези от вас, които се готвят за Специалния клас, трябва да знаят правилата на Специалния клас; или аз казвам: „Който иска да влезе в Специалния клас, трябва да изучава Истината.“ Такъв е великият закон там.

Реплика: Нали не се допущат всички там?

Ако можете да се отречете от себе си, от богатството, от имането си, ако можете да се хвърлите от канарата – може. Който е готов да продаде всичко, може. Този въпрос ще го оставим сега.

Знаете ли, когато гониха Илия, какво каза той на Господа? – „Господи, само аз оставам, и моя живот искат!“ Господ му каза: „В Израил има още седем хиляди, които не са преклонили коляното си пред Ваала, поклонници на Истината, на чистотата.“ – Има! Сега вие сте Илия, когото гонят, защото извади ножове и изби толкова пророци. Но като се яви онази царкиня, която му каза: „Ти ще отговаряш“ – той избяга. Уплаши се от една жена, че трябваше да избяга в Таркии (в планината Кармил), за да възстанови своята сила, да пости четиридесет дни. И трябваше Бялото Братство да му покаже, че ще дойде ден, когато светът ще се оправи не чрез убийства, а чрез Любов. Тогава той каза: „Аз се отричам от своя кожух – ще го дам на моя ученик и ще се кача на огнената колесница – и ще дойда в края на века, ще туря единия си крак и ще кажа: прави правете Божиите пътища!“ И дойде отново, и му снеха главата, както той сне главите на другите.

Първото нещо: от всинца ви искам да бъдете искрени, абсолютно искрени! Искам учениците помежду си да са вътрешно искрени, защото, като се намерите двама, усеща се има ли искреност, или не. Като се приближиш при някой човек, който не е искрен, усеща се едно натегнато състояние. Вложете искреността и тази натегнатост ще изчезне. Искрени ще бъдете: не откровени, а искрени, искрени вътре в душата си. Искреността е морално качество.

Второто нещо: ще бъдете истинолюбиви. Не се срамувайте да кажете Истината в очите на някого, макар той да ви е приятел. Ще бъдете смели и решителни да казвате Истината, макар и да се обиди някой. Кажете му Истината, макар и сълзи да излезнат от очите му – нека си поплаче. А пък и той, ако е смел, нека ти каже Истината, но Истината, тази абсолютна Истина – да няма никаква друга мисъл. Нищо повече! Аз ще ви кажа сега, ще ви определя, като говорите Истината, как да я казвате. За да кажете Истината, най-първо сърцето ви трябва да е пълно с Любов, с тази безгранична Любов – то да има тази запалка. Второ: умът ви трябва да е пълен с Мъдростта, която ще внесе светлината и знанието. Тогава кажи

Истината и не бой се, не мисли за резултатите – кажи Истината! Вие ще мислите за вашето положение. Кажете Истината, каквото и да ви коства! Тя ще ви повдигне. Но спрете се първо да се попитате: Любовта в сърцето ви ли е, Мъдростта в ума ви ли е – кажете Истината и не се бойте!
Сега например вчера аз изнесох един факт, нали, според вашата философия, за моите светии – за Кирил и Методий, за св. Наум и св. Евгения. Дали са те, или аз, това е безразлично сега. Ние никога не трябва да играем лъжливи положения, фалшиви роли. Ако аз съм св. св. Кирил и Методий, трябва да съм – и никой друг. Ако съм Христос – трябва да съм. Някои искат да знаят дали съм Христос. Чудна работа! Ако на моята свещ може да се чете всяка книга в света и ако всяка книга може да се разкрие при моята светлина, аз съм. Ако на тази свещ не можете да четете всяка книга и ако при моята светлина не може да се разкрие всяка книга, тогава не съм. Е, как е тогава, как го разбирате сега? Неразбрано остана. Не е разбрано, защото не сте чели още всички книги. Прибързано е. Аз не искам да правите прибързано това нещо. Аз искам да направите опит, и който го направи, нека си чете, каквото желае неговата душа, а не да си каже своето мнение на мене, защото нищо няма да ми предаде. Аз разбирам закона и искам да ви обясня въпроса. Сега аз не разрешавам въпроса за себе си, аз разрешавам въпроса за Христа: как да Го познаете, когато дойде. Вие не Го знаете още, та като дойде, трябва да Го познаете. Ако при Неговата светлина можете да четете всички книги, ако при Неговата Любов можете да разрешите всичките недоразумения – Той е. Разбирате ли? Ако при Него вие можете да станете, да оживеете, да възкръснете – Той е. Ако нито станете, нито оживеете, нито възкръснете – не е Той; и каквото и да казват, не се лъжете. Това е Истината и аз ви говоря Истината. Това са математически правила, вложени в туй Бяло Братство, та като дойде този Велик Учител – Христос е. Този Велик Учител е Христос – да знаете как да Го познавате. Сега преди две хиляди години дойде Христос между евреите. Колко души Го познаха? Имаше дванадесет души, които Го познаваха, седемдесет и двама Го налучкваха и после се отдръпнаха, и петстотин братя имаше след възкресението, оглашени, които мислеха, че Го познават. След Неговото възкресение се събраха, но даже и след възкресението някои се усъмниха. Такова е състоянието на човешкия ум.
Сега този е посторонен въпрос – за познаването на Христа, понеже Той е закон за Любовта. Има един специален отдел, който трябва да изучавате. Апостол Павел казва: „Всичко считам за измет да позная Христа." Туй е нещо велико! И сега Христос казва на този, който пита за вечния живот: „Иди и раздай всичко, ела и Ме последвай!" Не казва:"Иди, раздай и ходи по света", но „Ела и Ме последвай, Аз ще те науча тогава." Значи след туй ще бъдеш способен да се учиш, Той ще те научи как да живееш. Но засега ще оставя този въпрос.

Някои от вас още не сте достатъчно възрастни, понеже, както ние ви знаем годините, те на всинца ви не са еднакви. Тъй щото от всинца ви не се изисква едно и също нещо, но от всеки – според пробуждането на неговата душа, според развитието му. Туй се говори общо. Най-първото нещо: между нас трябва да има единство на физическото поле, взаимно помагане, и никой никого да не използва! Целта на всички ученици, които служат, трябва да бъде взаимно да си помагат, но един друг да не се използват. Това е едно от първите правила на учениците. Второ: един другиму да си правят бележки, да си говорят Истината, но да не се сърдят! Сега вие сте много заняти с буквата, с формата на нещата. Като говоря за някои неща, вие се хващате за буквата, за формите. Не, тълкувайте смисъла, духа на нещата. Като говоря за жененето, не мислете, че е само тъй. Има хора, които поп не ги е венчавал, но десет пъти са се венчавали и женили. Поп не го е венчавал! Не можете да ме излъжете. Поп не го е венчавал, а има не само една жена, но десет жени има той! Казва: „Да се женим или да не се женим?“ С тази жена не може да живее и понеже е турил око на друга жена, иска нея. И тъй, сега хората по десет пъти на ден се женят и разженват, и при това минават официално, че живеят един чист живот. Някои казват:"Да се женим ли?“ Че с кой мъж не можеш да живееш? Седем мъжа имаш! И мъжът казва: „Не мога да живея с жена си.“ Че с коя жена? Ти имаш седем жени. И това било еднобрачие! Не е вярно! Няма нищо скрито-покрито там. В Бялото Братство няма нищо скрито-покрито. Светлината там е толкова ярка, че като влезете, ще снемете всички маски, ще се поставите в тази Божествена светлина и ще кажете: „Ликвидирам със старото, нямам нищо там!“ Ученички и ученици има в училището. Един ученик пише на няколко момичета писма. За тази умира, за онази умира – и всяка си мисли, че той за нея умира. И те тъй пишат. Е, кой за кого умира тогава? Аз бих отишъл малко по-далече, но хайде сега да скрия ножа си. Не мислете, че аз съм решил да ви направя една такава операция. Аз се смея, но като дойде да ви правя операция, ще бъда много сериозен. Сега, понеже няма да правя операция, аз се смея.
Реплика: Един брат днес казваше, че Учителя е решил да ни направи светии.
Не, не, искам да ви направя честни граждани, то за светия много се изисква. Добре, ако ви кажа: този няма да гледаш, онзи няма да гледаш, това няма да правиш, онова няма да правиш – ами какво ще правиш? Не е въпросът само в отрицателната страна на живота. Има едно състояние, може би всеки един от вас го е изпитал. Едно такова състояние: когато обичаме някого, под лъжичката усещаме едно разширение; и той, като ни говори, приятно ни е да го слушаме – неговият глас е музикален, та и ние се въодушевяваме. Като се изгуби туй състояние, усещаме една натегнатост. Аз ви опитвам. Ако сега изкарам някой от учениците да ви говори, веднага ще ви се свие сърцето. Защо?

Реплика: Предпочитаме Вие да ни говорите.
Не, не, вие сте прави, той ще влезе в положението на учител, ще почне да ви морализира, а той сам не е приложил тия свои правила. Някой ще ви говори за Юпитер, за Марс, нещо от астрологията, от астрономията, но той не е приложил тия знания. Той не е имал някаква опитност по астрология, той я е учил по книги. Има една опитна страна на астрологията. Сега тия положения ние ще ги изгладим. Някой път ще извадим да ви говори някой ученик, когото не можете да търпите, и ще се постараете не само да го изслушате, но и да го обикнете. На опит ще бъде туй. И тези десет души, които сега държим с темите, мисля – сега ли да направим опита, или да го оставим за следващата година? Това е опит. Като го слушате, ще кажете: „Тези глупости защо ли ги говори?“ Или: „Като не знае да пише, защо ли пише?“ – Не, някои от тези ученици могат да говорят. Като им се даде преднина, като им се даде вдъхновение, много нещо могат да кажат. Някои от тия ученици отлични работи могат да кажат. Някои ученици от София отлични работи можаха да напишат. Значи почнахте да се опасявате, че светии ще станете!
Казвам: като ви срещна, как да почувствам, че като говорите за Любовта, говорите за Истината; че като говорите за Мъдростта, говорите за Истината; и че като говорите за Истината, говорите за самата Истина? Да кажем, че вие ще влезете в обществото. Там трябва да бъдете смели, да говорите Истината. Ти си министър на просвещението. Дойде някой да иска назначение за учител. Да му кажете:"Ти си неспособен, не мога да те поставя учител.“ – Ама той ще измени мнението си за тебе! Ще му кажеш Истината. Дойде някой при тебе и ти казва:"Господин министре, аз предлагам своите услуги, петдесет хиляди от тези, златничките, ти давам, можеш ли да ме назначиш?“ Ще кажете: „И сто хиляди да ми дадете, не мога да ви назнача.“ С пари Истината не се подкупва. Имате да давате някому: дойде той, ще му кажете Истината. Ще му кажете: „Ще ме извините, ще платя.“ Като му кажете: „Ще платя“ – платете! И тогава Бялото Братство ще ви благослови. Вие ще се застъпите за принципите на Бялото Братство и ще видите как Бялото Братство ще ви благослови.
Това, което виждате в православните църкви, това още не са светии. Това са последните ученици на Бялото Братство, които му носят вода. Тъй ги зная аз. Вода носят те на Бялото Братство, а тук, на Земята, в църквата на формите, минават за светии. И за голяма привилегия се счита туй – да носиш вода на Бялото Братство. Някои казват: „А, вода!“ – Ех, всеки би предпочел да носи вода там, отколкото да бъде тук цар, на Земята! Защото ще знае, че като даде вода на един бял брат, той ще му даде един такъв любовен поглед, една такава мисъл ще му каже, че ще заиграе сърцето му. И тъй, да станеш цар, значи да ограничиш живота си: ще стоиш на страх, да не би твоят служител да те убие. Е, кое е по-добре: пред Любовта ли да стоиш, или пред страха? – Пред Любовта, разбира се. Та сега ние

познаваме канонизираните светии на православната църква.
Ще говорим Истината – и вие ще говорите Истината. Първото нещо: аз искам идущата година, като дойдете, да ви опитам колко сте говорили Истината. Ще ви дам един прием и ще ви опитам колко говорят Истината и колко сте я говорили през цялата година. Аз разбирам това: да говориш Истината в името на Любовта. Сега вие ме разбирате в отрицателен смисъл: да отидете да кажете някому погрешките. – Не, ето какво аз подразбирам. Някой брат се е поотчаял, казва: „Тази Школа няма да я завърша аз, що ми трябваше да влезна? Това не е за мене – жена имам, деца имам." Ти ще му кажеш Истината: „Братко, ти ще завършиш, ти си силен, не бой се!" После при тебе ще дойде мисълта: „Ами ако аз кажа и не се сбъдне?" – Повярваш ли в това, ти сам себе си ще излъжеш. Онуй, което Бог е вложил в тебе, кажи го и не се съмнявай! Не е било време, когато човек да е казал Истината, която Бог е вложил, и да се е излъгал! Не е било време, когато човек да е бил верен на една Божия мисъл и да се е излъгал! Изневериш ли един път, после и да кажеш Истината, това не важи вече: тя вече дикиш не хваща. Има някои случаи, дето трябва непременно да кажеш Истината, тя е толкова набъбнала. Ще му кажеш: „Братко, ти си се поставил на една опасна, хлъзгава почва, и ако направиш една крачка, ти ще се пукнеш като мехур. Моля ти се, слез!" Той ще ти каже: „Ама ти ме обезсърчаваш!" Не е обезсърчаване казването на една Истина от Любов.
Сега при това състояние, ако ние добием този вътрешен мир, в нас ще може да се развие всякакво художество, музика, ще станем способни за всички изкуства, и каквато работа започнем, ще я извършим с въодушевление и всичко ще може да се гради.
Сега, щом влезете в Школата, макар че някои още не са станали ученици, казват: „Ами като ученици ние ще се жениm ли?" – Ти най-първо стани ученик на Бялото Братство, че според тези негови закони белите братя ще те упътят. Какви ще бъдат формите на Бялото Братство? Те са хиляди пъти по-хубави, отколкото сегашните. Тогава как ще си обясните мисълта в думите на апостол Павел: „Родих ви." Сега казвате: „Ще има ли раждане?" Павел, един мъж, казва: „Родих ви в Христа." Както виждате, в Новия живот и мъжете раждат. Павел беше мъж и раждаше. Вие се смеете сега – ами че то трябва вътрешно, духовно разбиране. Що значи раждане? „Родих ви, на мъки съм, докато във вас се изобрази Христос." Ще има зачатие, ще има раждане, но туй, роденото, ще бъде по Дух. „Роденото по плът – плът е." Този въпрос е от старата култура. В новата култура ще има зачатие и раждане по Дух. „Роденото от Духа – Дух е, роденото от плътта – плът е" – тъй казва Христос. Такова раждане ще има в Новия живот.
Какво значи чист, свят живот? В Бялото Братство светията жертва своето благо за своите ближни, а в Черното братство светията жертва своите ближни за своето благо. Ти имаш овци: ако ти ги жертваш, колиш ги, ти

си един светия от Черното братство за тях. Аз говоря за светиите, които живеят чист, свят живот. Сега, най-първо, какво разбирате вие под светия? – Обикновен човек, който е живял двадесет години чист, свят живот, принесъл е добро и хората са го направили светия. Свят човек е този, който разпръсва светлина и знание, защото всеки един светия носи светлина и знание. За светиите апостол Павел казва: „Идете да помогнете на светиите!" Светии и сега има. Тази дума може да се вземе в прав и в отрицателен смисъл. Светии и сега има в селата. Те живеят чист, свят живот. Заемат незавидно положение. Светиите никога не са живели в пустините. Отшелници са тези, които живеят в пустините. Щом научат законите, те се връщат при своите близки и стават пророци. Почват да пророкуват, да тълкуват, дават наставления на хората как да живеят, как да се лекуват, имат знания и мъдрост. Светия е той, свят човек – безкористно работи. И не само туй, но като се погледне цялата аура на такъв човек, той е облечен в една бяла дреха, със светлина. По това се отличава – с грамадна светлина е той. Вечерно време той свети и денем свети. Черното братство не може да търпи такива хора. Черното братство няма светии.
Реплика: Ани Безант светица ли е?
Не е още. И свети Иван Рилски още не е станал светия. Още се разхожда из своя манастир. Един ден той се разправял с едного, който му взел някакво имущество. Той отишъл да му каже да го върне. Светия, но още не се е освободил от този национален дух! Може да го наричат светия, но той още не се е освободил от своя народ. Свети Иван Рилски още се намира при своя народ, който го държи вързан. Той е пред големи изпитания. Сега ще разберете, че тези светии ни най-малко не са били хора с чист, свят живот. Ни най-малко не искам да говоря против тях, но искам да кажа, че има степени на развитие: има големи пророци и малки пророци, има големи светии и малки светии, има големи свещи и малки свещи. Като казваме светия, какъв светия е той, на колко души може да свети? Свети Иван Рилски е познат само на българите. Във всички православни църкви не го познават. Св. св. Кирил и Методий нали минават за светии? Св. Йоан Кръстител поне цялата православна църква го признава. Но когато някои светии от католическата църква не са признати от православната църква, празни светии са те.
Сега ние говорим за учениците на Бялото Братство в съвсем друг смисъл. То е онова велико общество на Божествения свят, което е в прямо общение с Бога, в прямо общение с Христа. Тези са наречени светии, които не са вързани – те имат прямо общение с Бога, с Него са свързани. А тези светии, които са тук, на Земята, те се приготовляват, те са с бели дрехи облечени, но имат да се самоусъвършенстват. Иван Рилски пак ще дойде, пак ще се въплъти.
Сега това е окултна история. Какво мислят православните, то е друг въпрос. Те мислят, че св. Иван Рилски е един светия, завършил с всичко. Те

са прави в това, както разбират. В църквата много от светиите са свързани с Бялото Братство и работят за повдигането на църквата, но имат големи препятствия, големи мъчнотии, понеже народът не слуша тия светии. Доколкото може да ги използва за свои лични блага, слуша ги, но повече не ги слуша. Както и църквата: дето е да използва Христовото учение за лични блага, използва Го, но повече – не. „Да любите Бога с всичкото си сърце, ум, душа и сила" – това остава на заден план. „Любете Бога и ближния си, както себе си" – то остава на заден план, а „Око за око, зъб за зъб" – туй се прилага. Тези второстепенни правила те ги прилагат.
Сега върху този въпрос аз някой път специално ще се спра – върху въпроса за светиите. Когато дойда до него, аз ще трябва да донеса своята стевасарница, та тази вълна ще я раздрънкаме тъй, че ще направим опит с който и да е светия, за да видим доколко е свят или не, тъй както можем да направим опит с каквато и да е вода, за да видим колко е чиста и какво влияние има. Можем да направим опит с който и да е хляб; така и с всеки светия можем да направим опит, но още времето не е дошло. Като дойде този въпрос, ще го разгледаме принципиално и ще премахнем всички заблуждения, които са свързани с него, но сега да го повдигам, ще се отдалечим от главната цел, която имаме. Ами ако сега някои от тия светии, които признава православната църква, са между вас? Ако те са тук, а православната църква ги признава и им служи, каква връзка има между тях? Ако св. Иван Рилски е тук, ако Климент Охридски е тук, и ако всички светии са тук, между вас, а православната църква не признава това – мисли, че са Горе, а те са долу, тогава какво е туй положение? „И в края на века всичките светии ще бъдат на Земята", казано е. Те са тук вече, на Земята: Христос, апостолите, всички праведници – те са всички на Земята. Търсят ги Горе, при тях да идат, а те са тук. Не казвам, че те са тук, на Земята, в плът, а в една или в друга форма са тук – по цял свят обикалят и работят.
Бъдете уверени: ние този въпрос постепенно ще го обясним. Този въпрос ще стане ясен. Светлината като дойде, ще го уясни. Желая до десет години да се развие вашето съзнание, че след десет години да работите преспокойно, да влизате от този свят в другия свят, да ходите и да се връщате. Ако вие имахте тази способност, сега този въпрос щяхме да го решим на опит моментално. Щяхме да съберем едно събрание: хайде сега! Ще се съберем на планината: съсредоточете ума си, затворете очите си, ушите си, турете вашата воля и хайде – веднага с нашите астрални тела излизаме, полетим и се пренесем в другия свят и започнем да го изучаваме. Ще ви кажа: „Гледайте сега физическия свят, гледайте духовния, правете сега сравнение!" След туй, след като походим цял ден, ще се върнем пак и ще запеем Фир-Фюр-Фен Тао Би Аумен. Веднага пак ще се пробудите и ще си кажете: „Нещо ново влезе в тази светлина, аз видях нещо ново." И като видите с очите си, кой ще ви разубеди? „Видях

туй с очите си, изследвах го.“ Кой може да ви разубеди? Каква философия има в това? Вие ще бъдете твърди като диамант в убежденията си. И това ще бъде! Нали там е казано: „Ела и виж! И туй ще бъде.“ Там Христовите думи: „Аз ще ви се изявя“, аз така ги разбирам.
Сега това са далечни перспективи. Има неща, които могат да ви дадат импулс, но има преходни стадии. Трябват ви знания, упражнения за вашия ум, за вашата воля, за вашето сърце. Има много неща, с които трябва да се занимаваме, да се упражняваме. Например някои искат, като остареят, да умрат, да отидат в другия свят, да видят нещо. Какво ще видите там? Какво ще търсите? Ако отидете Горе и не намерите там Христа, няма ли да се връщате да Го търсите? Защо искате да умрете преждевременно, когато, ако чакате, ще се измените? Ще чакате и ще продължите вашия живот. Павел казва: „Ние всички няма да умрем, но ще се изменим.“ Сега трябва да използвате вашите тела. Защо искате да умрете, когато можете да използвате този живот? „Ама моето тяло е хилаво!“ По-добре с това тяло да влезеш в Царството Божие, отколкото да влезеш със здраво тяло в пъкъла. Сегашните си тела ще ги пазите, разбирате ли? Не е време сега да се умира. Не е нужно да ви опява поп. Не е нужно и лекар да ви лекува. Ами да мислиш, че си болен, това е първата лъжа! Ами от какво ще сте болни? Я ми кажете, от какво ще сте болни? Някой казва, че стомахът му бил слаб, че гръбнакът му бил слаб. А, стомахът ти е слаб, гръбнакът ти е слаб! Турил си голяма раница. Хвърли раницата, ще ти олекне! „Ама разранил се е кракът ми!“ – Хвърли тези обуща, обуй широки обуща, направи си такива от плъстина, и раните ще заздравеят. „Ама главата ми оголя!“ – Хвърли кожения калпак, ходи гологлав, ще израснат космите ти. Не е време за умиране сега! Някои ме питат: „Гробища няма ли да имаме?“ – Не са нужни гробища сега. Няма нужда. Ние за смъртта не трябва да мислим. Всичко е на наша страна. Всичко имаме ние сега. В туй може да вярвате. Всичко имаме, а вие ще кажете: „Как имаме всичко, а пък сме бедни?“ – В туй е работата! Нищо да нямаш, а за богат да се мислиш. А то, много да имаш и за беден да се мислиш... Ние сме богати бедни, доброволно бедни, а хората са бедни богати. Тази е разликата между тях и нас.
Сега аз искам, като напуснете това място тази година, между всинца ви да се въдвори искреност. Ще турим туй желание – тази искреност да се възцари. Да кажем: заради великата Любов, която сега ни посещава, ние ще сторим всичко, без колебание. И после, абсолютно да не кажете: „Ама дали ще го сторим?“ Без колебание – ще го сторим! Но може да се случи нещо! Не мислете за това – ще го сторим. Ама може да съгрешим! Ти кажи: „Ще го сторя“, и не мисли за греховете си. Нищо повече. Положително турете мисълта: „Ще го направим.“ Тази Любов ще ни бъде през цялата година правило. Истината ще ни бъде през цялата година правило, но не обикновената истина и любов, а тази, Великата Любов,

новата запалка, Великата Мъдрост, и тази Велика Истина, която ще внесе мекотата не на онези овци, от които светът се храни, но мекотата на онези овци, от вълната и козината на които се обличаме. Но всички ще знаят, че от нашата вълна Белите братя ще оплетат въжета за черните братя, и като изплетат въжета, всички ще бъдат вързани с тях. От нашата козина те ще бъдат вързани! Ще има юлар за всеки черен брат! Досега ние сме носили черни юлари, а на тях ще турим бели юлари и ще им покажем как са постъпвали те с нас и как ние ще постъпваме с тях. Те ще орат на нивите ни, само че няма да ги дупчим. След като братът е изорал, няма да го бодем с остен, а ще го помилваме, ще го потупаме, ще го целунем и ще му кажем:
– Ето тъй трябваше едно време да се отнасяш, туй е добро. Тъй ли беше?
– Да, тъй беше.
– Едно време, когато орах на нивата ти, ти ме мушкаше с остен. Нали тъй беше?
– Да, тъй беше.
– Нали едно време ти ни хранеше със слама в дама?
– Да, тъй беше.
Но той ще живее не в дама, а в подобни такива къщи, в каквито вие сега живеете, във вашите къщи. Това е култура! Това са формули, символи, които може да разберете, както искате, но тъй ще бъде.
Онези от вас, които са ученици, да знаете, че туй изисква сега Великият Учител на Бялото Братство. Той, на когото Духът раздава всички дарби, всякога изисква от вас абсолютна чистота, Той изисква и абсолютна светлина, и абсолютна свобода в душите ви! Той иска да царува Неговата Истина, Неговата Мъдрост, Неговата Любов! И ако търгувате, ще търгувате заради Него, заради Неговата Любов; ако орете земята, ще я орете заради Него; ако си учител, ще бъдеш учител заради Него. Каквото и да вършите, мъж или жена сте, в каквото положение и да си, ще кажеш: „Заради Него!“
Туй е правило. Сега ще турите туй правило практически, докато сте още в стария живот. Само в Неговото име ще работите и ще излезете от сегашното си положение много по-лесно, отколкото по всеки друг начин. Сега на старите, за да ги насърча, казвам следното: който е женен, женен да си остане и добре да живее с жена си; който не се е женил, да не се жени. Не му е времето за женитба сега. Не са дни и години за женитба сега. Нека се жени светът, но вие няма защо да се жените. Знаете ли защо казва Христос: „Горко на женения!“ Ако стане една обсада в Йерусалим, защо трябва да раждате деца, които ще станат жертва, защо жена ви да не е свободна? Ако нямате где гнездо да свиете, защо да се жените? Ако утре някоя сврака изяде вашите яйца, защо ще ги снасяте без полочки? Разбирате ли ме? Ще чакате Новия закон! В онези времена, когато Господ създаде тия условия в света, каза: „Женете се и плодете се!“ Сега Той, като е

създал Новата Земя, новия свят, създава нов човек, нова раса, и като дойде, Той ще каже и ще напише: „По този, новия закон, ще ходите." И по този, новия закон, каквото трябва, ще се напише в сърцата на онези, които Го любят, или в сърцата на учениците. „По този закон ще ходите."
Сега нали е ясно туй? Тъй ще бъде въпросът. Следователно ние чакаме. Туй положение ще запазите, докато дойде Новото. Вие сте в едно спящо състояние. С години Адам е спал в райската градина. Той играл, спал, живял с животните и един ден Господ му вдъхнал дихание – тогава се съзнал. Но като се отделил, видял, че сам не се живее. „Хубаво, аз с животните можах да живея, докато бях с тях, но сега какво да правя?" Съзнал се, съзнание ново му дошло – тъй казва легендата. И тогава Господ решава да му създаде другар. Сега това тъй се тълкува. Ако един ден се намеря при по-добро настроение, ще ви разправя тази велика история, тя е тъй интересна! Но само трябва да намеря този бутон: и тогава да видите в картини тази велика история, а не да мислите дали е тъй. В картини да видите тази велика Истина и да кажете: „Разбирам, разбирам как стои смисълът на тази велика Истина." Тъй засега с този въпрос – и ще го направя ясен, но в Школата сега не мога да го бутна. Ако го бутна, ще стане цяла суматоха в умовете ви. Ще кажете: „Как да го разберем?" Ще дойде един ден ред и за него. Ще дойде време и за него, както за много неща ред ще дойде.
За през тази година вие ще говорите ли Истината? И ръцете ви да говорят Истината, и краката, и очите, и носът, и ушите – всичко да говори Истината. И като слушате, Истината да говорите, и като виждате, и като гледате, и като миришете – навсякъде Истината да виждате; и като вкусвате, Истината да виждате. Турете Истината като идеал и като дойдете идната година, ще ви попитам: вкусихте ли Истината, чухте ли я, при нея ходихте ли?
Хайде да попеем малко, само с говорене не става. Изпяхме песента Фир-Фюр-Фен. Едната половина от събранието пя първата част, а другата – втората част. Нали у вас се създаде едно ново настроение? Това е вече окултна наука, нещо ново се събужда вътре в душата ви, което не може да се предаде с музиката. Тук душата намира почивка. Тази песен е създадена от далечното минало. Така наредена е по-хубаво, отколкото на четири гласа. Тя е окултна музика. Тя е музика, песен на бъдещето. Ще се радвате тази година, че една песен се роди пред всинца ви – отчасти само, всичката не се е родила още.
Утрешният ден е ден на Любовта, дано се роди и другата част на песента!

Няма Любов като проявената Божия Любов.
Само проявената Божия Любов е Любов.

1922_08_25 Беседа за младите

БЕСЕДА ЗА МЛАДИТЕ

Първото нещо, което ви е необходимо, е дисциплина. Дисциплината е потребна, за да спестяваме време и да бъдем експедитивни при приложение на светите мисли и светите желания в Божествения свят. Защото за Божествените работи се изисква бързина: речено и свършено! В Божествения свят няма протакане и умуване, речено-свършено. И ние сега няма да протакаме момента, имаме време и ще свършим. Няма да отложим добрата следа; имаме половин час и ще го оползотворим веднага по Божествен начин.

Сега, вие младите не сте се проявили още. Старите вече се проявиха. Те са цъфнали, завързали и имат плод, а вие сега ще изникнете, ще цъфнете и ще завържете. Вие може да вземете образец от зрелостта на техния плод само ако е идеален. Но ако той е хилав и очукан, от такъв стар плод по-добре стойте надалеч. Няма да им обръщате внимание, такива стари не трябва да бъдете.

Сега, въпросът е за любовта между младите от двата пола. Човешката душа е разделена на два пола – мъжки и женски. Жената е носителка на живота, на чувствата, а мъжът е носител на човешката мисъл, която е в основата на Божествения свят. Душата е една издънка, обърната надолу и разклонена, а половете са два клона от един общ корен. Така че вие младите ще се стараете да бъдете проявление на Божествената Любов – никакво лицемерие, никакво флиртуване! Вашите чувства в сърцата ви трябва да бъдат благородни. Разбирате ли? Когато имате една сестра или ученичка край себе си, вие трябва да я пазите като зеницата на окото си, разбирате ли! Това го изисквам от младежите. Ще бъдете така деликатни спрямо вашите сестри, толкова нежни в обръщенията си, в мислите си, в желанията си, че да бъдете един образец. Да знаете, че сте носители на човешката интелигентност. А от страна на младите сестри и ученички искам да бъдат към младите братя-ученици също така нежни и деликатни. Да имат такова уважение и почитание, че да придават импулс и благороден стремеж в техните души. Погледът ви не трябва да е неестествен и не трябва да го снемате бързо – това е прийом на черното братство. Ще погледнеш брата си и ще му кажеш: „Изпращам ти моята Любов, изпращам ти моята Светлина, давам ти моята Свобода“. Така и всички вие в мое присъствие искам да се ползвате от моята Светлина и да бъдете свободни.

Очите ви не трябва да играят. Знайте, че когато ви гледам, ни най-малко

имам намерение да ви обискирам. Когато погледна очите ви, ще мисля за вашата Мъдрост; когато погледна ушите ви, ще мисля за вашата Истина; когато погледна устата ви, ще мисля за вашата Любов; когато погледна ръцете ви, ще мисля за вашата Правда, с която работите; когато погледна нозете ви, ще мисля за вашата Добродетел. Ще си създадете един идеал. Никаква нечиста мисъл не трябва да имате. И само когато заличите вашите форми, у вас ще се зароди онази идеална Любов, която ще даде образците на новата Любов и на новия Живот. Сега се повдигна въпрос дали трябва да се жените или не. Душата в Невидимия свят сама не може да живее – там двама по двама живеят. Разбирате ли? Ще имате сродни души. Сродност ще има, по двама ще живеете. Сам човек не може да живее. Така е направил Господ света: тук на земята живеят две тела на едно място, в астралния свят живеят две сърца заедно, в умствения свят живеят два ума на едно място, в Духовния свят живеят две души на едно място, а в Божествения свят живеят два духа в едно. И когато влезете в Бога, ставате Единство. Сега, когато питате за себе си дали да се жените, вие имате предвид тялото. Телата женят хората днес. Съедини се едно тяло с друго и това го наричат женитба. Съединяват две стаи с една врата, за да можел господарят да влиза от едната в другото и казват: „Между тези две стаи трябва да има врата“. Трябва врата, разбира се, но тези две стаи пред Господа не са нищо сами по себе си. Стаите без господар са несъществени. Следователно понятията „женен“ и „неженен“ не означават, че ако не сте женени, неженени ще бъдете, или ако сте женени, ще бъдете женени. Ако сте като онзи, които се е оженил само за да яде и пие, вие сте нечисти. И ако друг не се жени от страх и той е нечист.

Въпросът за женитбата зависи единствено от условието дали е решено за двама души да се съединят и да изпълнят Волята Божия на земята. Не е ли решено, тези души трябва да продължат да се учат сами.

Вашите отношения трябва да бъдат чисти. Искам, когато влезете в Школата, да бъдете за образец. Да бъдете сериозни, свободни, скромни по сърце. Да бъдете светли по ум, свободни във всичките си чувства и да бъдете деца на тази свобода. Всичко във вас да бъде непреривно. Искам всички да бъдете свободни, и когато аз вляза при вас, и когато вие влезете при мен, да не усещате никакво стеснение. Защото ако вие идвате при мен и сте нечисти, само тогава ще усещате стеснение, понеже ще криете своите грехове, а това усилие на волята ви ще образува дисхармония. Тези дисхармонични вибрации се фотографират от моя апарат. Например, вие като ученик целунете някоя сестра и идвате при мен с желанието да го скриете, обаче в моя апарат е фотографирана картината на това събитие. Вие искате да ме лъжете. Не може да ме излъжете, всичко е фотографирано. Или на някой свой брат ти си обрал кесията – и това също

е фотографирано. Ти искаш да го скриеш и мълчиш, но аз ще кажа: „Тук е отпечатано, че си взел една кесия". Трябва да върнеш кесията назад, нищо повече! Всичките ваши мисли, желания, действия – каквито и да са, се отпечатват. Скрито-покрито няма, това да го знаете! Следователно, ако искате да бъдете благородни, трябва да сте много открити. Трябва да имате най-възвишени мисли, най-възвишени чувства, за да могат да се отпечатат върху моя апарат най-красивите форми.

Ние трябва да живеем в света така, както Бог ни е създал. Разбирате ли? Сега, не искам да изпадате в заблуждение и да тълкувате явленията по буквата на нещата. Кой човек е сериозен и кой е весел? Аз искам да бъдете весели. Кога? Когато завършите работата си. Искам да бъдете сериозни. Кога? Когато вършите работа. Когато вършите някоя сериозна работа може ли да се смеете? Не може. Докато вършиш работата ще концентрираш ума си върху нея. Трябва ли да бъдем весели? Щом завършиш работата си, можеш да се веселиш, всичко можеш да правиш. Трябва ли да вършиш работа, ще бъдеш сериозен. Някои питат дали трябва да бъдат весели. Когато свършите работата, ще бъдете весели. Щом учениците завършат упражненията, ще се разговарят, ще пеят. Дойде ли се до упражненията, всякакъв шум престава. Трябва да има абсолютно мълчание. Мълчанието показва работа, активна деятелност. И когато изискваме мълчание, ние подразбираме работа. Свърши ли работата, удари ли звънеца, идва пеенето. Удари ли отново звънеца, всички отново стават сериозни, всеки ум се концентрира и се стреми да свърши работата, която му е дадена.

Да вземем, например, въпросът за Истината. Сега вие разглеждате Чистотата като едно специално качество. Чистотата у вас трябва да бъде атмосфера, в която да живеете. Чистият въздух, чистата вода, чистата светлина – това подразбирам аз като Чистота. Чистотата да стане условие, при което да можем да живеем! Можем да бъдем всички чисти, можем да живеем в чисти условия. С някои от вас ще направим тези малки опити. Някои от вас са по-близко до планината, по-лесно могат да се качат. А други ще трябва дълго да се упражняват, защото са толкова далече от планината, че трябва с дни да пътуват; такива по-трудно ще станат чисти, по-далече са от планината. Но Чистотата е една необходимост за сърцата ви. С тази Чистота ще започне Любовта. Любов не може да има без Чистота. Затова искам очите ви да бъдат прозрачно чисти, ясни и меки, а не мътни. Мътните очи показват развален стомах. Неспокойните очи показват, че нервната система и умът не са чисти. На всинца ви погледът трябва да бъде чист, ясен, мек, изразителен, интелигентен. Който ви погледне, да каже, че в този младеж има благородни чувства, благородни мисли и възпитателна воля. Това да се чете във вашия поглед. Когато ви

погледне човек, да каже: „Три неща виждам в твоя поглед: чувства, мисли и волеви действия“. И в младите братя, и в младите сестри искам винаги това да се чете в погледа им. Когато ви погледна, всякога ще ви питам: „Мисълта ви как е, светла ли е? Чувствата ви благородни и чисти ли са? Действията ви свободни ли са?“ Сега, не искам да се създава антагонизъм между млади и стари. Вие от ваша страна ще отдадете цялото си уважение и почитание на старите. Ще го направите заради великата Любов, която се изявява. А на старите също ще кажа да изразят цялата своя Любов. Старият трябва да има Любов към младия. Сега, когато ви говоря по този начин, не искам да се смущавате. Вие не можете да вникнете дълбоко в предмета, защото не сте готови още, но духом не се смущавайте за това как ще се развие живота ви. Вашият живот ще се развие много естествено в Школата, в която влизате. Не му мислете много. Ако спазвате принципите, вашето развитие ще се осъществи по един много естествен начин. Аз бих желал в Единия Господ да вярвате!

Аз искам във всинца ви, във всичките ви движения да се развие тази Свобода. Искам да изправите вървежа си. Някой тръгне – туп, туп, после се спре. Някои пък се кривят като змия. На всички млади ученици искам походката да е за пример. Младите трябва да ходят спретнато. Няма да ходите наведени като старците, а главата ви ще бъде изправена. Ходенето трябва да бъде отмерено. Дори земята да се клати отдолу, трябва да поставяте краката си върху почвата така, че да покажете, че имате стабилност. Да покажете че мислите ви са отмерени, строго определени, и че сте човек, готов да влезе във всяко сражение. При това младите имат и друга една черта: готови са да се жертват, не му мислят много. Следователно в ръцете, в походката, в движенията вие трябва да показвате, че сте смели и решителни за атака срещу вашия неприятел. Ако вървиш и се спираш, това показва, че имаш страх. Безстрашни трябва да бъдете! Страхът ви трябва да бъде само едно качество на благоразумие. Страх трябва да имате само когато сте пристъпили някой закон на Любовта. Когато се яви във вас мисъл да престъпите великия закон на Божествената Любов, тогава трябва да дойде страхът и да кажете: „Не, няма да го направя!“ Но тези неща са редки. Някои от вас много движат ръцете си. Движението на ръцете не трябва да става много бързо. Ще се упражнявате в движението на ръцете и краката ви да има ритъм. На младите ще дам едно ритмично движение. И на старите ще го покажа. Ще създадем едно ритмическо ходене, което ще бъде пример за това как трябва да се ходи. От друга страна, трябва да обърнете внимание на това как сядате. Всички ходите, сядате, тичате, вдигате прах. Но и за сядането си има изкуство, което изключва всякакво бързане. Всяко нещо, което правим, трябва да е строго осмислено, трябва да бъде музикално, художествено, поетическо. За всяко нещо – ходим ли, сядаме ли да ядем и да пием, лягаме ли – за

всичките ни действия трябва да казват: „В тези хора има музика“. Искам всичките ви гърбици да се изправят. Всички трябва да бъдете стройни и като ви погледне човек, всички да сте прави като свещ. За една година срок на всички гърбовете да са изправени! Също така не трябва едното ви рамо да е приведено. Равномерно ще вървите и кривото рамо трябва да се изправи. Ще впрегнете волята си и няма да има ученици с криви рамена. И така, в сядането няма да бързате, няма да се надпреварвате. Всеки ще се старае да дава предимство, уважение и почитание на другите. Разбирате ли? Щом се надпреварвате кой да седне пръв, вие ученици не можете да бъдете. Уважение трябва да има. Отсега трябва да се научите. Не се ли научите отсега, ще бъдете като старите – само прах ще вдигате. Имам желанието у младите да не се вдига никакъв прах, а сега и стари, и млади все прах вдигат. И вие днес, когато се събрахте, вдигнахте прах, следователно постъпвате по същия начин. Не, младите – без прах!

Тези са нещата, които трябва да се постараете да уредите. Съществува и друго едно правило: когато двама приятели вървят един до друг, никога няма да се втиквате между тях като клин. Ще застанете или отляво, или отдясно, или отпред, или отзад. Ако имаш приятел или приятелка, никому не позволявай да се вмъкне помежду ви като клин. Спазвайте това правило! Ако все пак някой се вмъкне, не му забелязвайте и не правете скандал; минете от другата страна, а него оставете от края. Природата не търпи дисхармония и всеки, който пристъпи нейните закони, тя го наказва. Тя е много взискателна и никога не позволява да се престъпват нейните свещени правила за Живота. Тези неща трябва да имате предвид. Те могат да ви се видят много малки, но Природата е толкова строга в тези малки работи! Второто правило е всякога, когато отивате на закуска или на обяд, да си измивате ръцете. През цялата година, най-малко три пъти на ден, ще измивате много добре ръцете си и ще ги очиствате, защото с пипане на това и онова или при здрависване по тях се полепват нечистотии и дават много лоши резултати. Ще си измиете ръцете много добре и ще седнете на трапезата. След като станете от трапезата, може да не се миете, но когато сядате, ще се миете три пъти на ден – сутрин, на обед и вечер. Също така, през цялата година всяка вечер ще си измивате краката с малко топличка вода. Това ще го вложите като свое правило. И ще се миете по правилата на окултизма. Когато си измивате ръцете, в ума си ще държите възвишената мисъл всичко да се измие и да се махне навън. И ще си кажете: „Тъй както ръцете са измити, искам моето сърце да се очисти, моят ум да просветне, волята ми да стане диамантена!“, след което ще духнете в ръцете си (със събрани пръсти). Ако някой пътува и не може да си измие краката, допуска се изключение. Може да си носите кърпа и когато сте в някое село, ще се извините и ако наблизо има чешма, ще отидете и ще си измиете краката. Кой ще ви спре? Няма да обяснявате, че

имате нареждане от Учителя, а ще кажете: „Една малка важна работа имам“. Пък ако някой попита защо си миете краката, ще отговорите: „За да се разхладят, за да ги поддържам хигиенични“. Попитат ли ви защо си миете ръцете, отговорът е: „Нечистотии има полепнали по тях“.

Трето правило е, когато сте извън града, да си сваляте шапките. Гологлави ще ходите, а шапката ще си държите в ръката. Ако грее силно слънце, може да си сложите шапката. Сестрите също ще си снемат шапките. Ще излагате главите си на слънчевите лъчи. Няма да вършите това по буквата, през целия ден, че да слънчасате. През зимата също може да си снемате шапката, когато времето не е много студено. Ще гледате да не привличате вниманието на хората, защото ако привлечете вниманието им, мислите, които те ще ви изпращат, ще ви пречат. (Един брат каза: „Сега ходенето без шапка е модерно“.) Щом като е модерно, тогава задачата ви се улеснява. Сестрите от селата също ще си снемат за малко кърпите. (към една селска мома) Начинът, по който се забраждате, е хубав – с тънка кърпа и то само върху половината глава. Въпросът е да проникне в главата ви светлината. Аз бих предпочел една нова мода от съвсем тънки шапки. Ние ще си направим хубави шапки от толкова фина и рядка материя, че да прониква светлината. Ще бъдат бели на цвят и от ленена тъкан, така че всичко да бъде естествено и да няма нищо пресилено.

Сега, свободни сте...

Беседа от Учителя, държана от 09:20 часа на 25 август 1922 година (петък), само пред неженените младежи в град Търново.

1922_08_25 Какъв трябва да бъде ученикът
Издателство "Бяло Братство", 2009г.
КНИГА: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя
Съборни беседи (1922)

КАКЪВ ТРЯБВА ДА БЪДЕ УЧЕНИКЪТ

Изпя се песента Фир-Фюр-Фен. След това се изпя упражнението с буквата а със следните движения на ръцете: дясната ръка настрани, после – лявата, а след това и двете.

Имате едно упражнение за развиване, едно явление, което е много естествено подражание на пчели, които се роят. Всички пчели са заети с една такава велика мисъл – да излязат. Значи у нас туй съзнание е назряло, че сега и ние искаме да се роим.
Изпява се отново упражнението с буквата а.

Сега много плавно да се изпее.

Изпява се.

Ще ви прочета Псалом 148.

Забележете – този е един окултен псалом. След гадовете и птиците крилати идат земни царе и всички люде: князе и всички земни съдии, юноши и деви, старци и млади. Най-после старци и млади да хвалят Името Господне, защото само Неговото Име е превъзнесено и Славата Му е над Земята и над Небето.

Туй е целият вътрешен човек, туй е вашето естество.

Ще ви прочета три стиха от 12-а глава от Евангелието на Йоана. Стихове 12-и, 13-и, 14-и:

На утрешния ден народ много, който беше дошъл на празника, като чуха, че иде Иисус в Йерусалим, взеха вейки финикови, та излязоха да Го посрещнат, и викаха: Осанна, благословен, който иде в Името Господне, Цар Израилев. И Иисус намери осле и възседна на него, според както е писано.

Аз ще ви задам един въпрос – най-първо на старите: вие любили ли сте някога, имате ли опитността на Любовта, имали ли сте опита да сте преживели поне един ден на Любовта? Хубаво, аз се радвам. Онези, които

имат тази опитност, те може да разбират по-добре, а онези, които не са преживели, нека се постараят да придобият тази опитност – едно преживяване на Любовта. Аз мога да уподобя туй преживяване като това на едно цвете, което е стояло в една изба, дето слънчевите лъчи не са го достигали, затуй е бледо и хилаво. Цветовете му са недоразвити и са почнали да окапват от нямане на светлина. А онова цвете, което се намира под естествената светлина, расте и се развива и цъфти под нейното влияние. Когато човешката душа дойде под туй съчетание, под Божествените лъчи на Любовта, разтваря се този цвят на душата, този лотос, както го наричат, и тогава човек има най-великите преживявания. В една минута той може да преживее велики неща в този свят. Сега мъчно може да се опише туй състояние, но когато то дойде, набира се онази енергия, която подмладява, пречиства душата от всичките ѝ грехове. Когато човек преживее един такъв момент, един ден на Любовта, туй в православната църква го наричат спасение от греховете. Тази Любов спасява, заличава всичко в неговото съзнание и човек се обновява, подмладява, а някои добиват още по-възвишено състояние и достигат до Нирвана. За тях Писанието казва, че те са родени от Дух и вода.

Сега аз желая вие, като ученици, да имате поне едно преживяване през тази година. Между триста шестдесет и петте дни да имате един ден, в който да преживеете туй състояние. Нали? И като го преживеете, да стане у вас една коренна промяна, която само вие да знаете. Да стане у вас една коренна промяна, едно видоизменение, което да даде разширение на вашия ум, разширение на вашето сърце и разширение на вашата воля.

Сега във всинца ви има такова желание: всеки от вас желае най-първо да го любят и след туй се зарежда второто желание – той да люби. Когато говоря за тия състояния, аз разбирам проявлението на висшия Божествен живот. Тази Любов не е като обикновената любов, при която умът на човека се затъпява. Не, той става по-просветлен и с такава висота, че в една минута той вижда създаването и проявлението на целия Космос. Той схваща как е създаден светът, защо е създаден и кои са крайните цели на тази безпределност. Виждането на крайната цел на тази безпределност дава на човека една неописуема радост на Божественото, което е скрито в него.

Мене ме радва обстоятелството, че някои от вас стават доста усърдни, искат да влезнат в Школата като ученици. Аз ви предупреждавам: гледайте туй усърдие да се увеличава – и в края да сте усърдни, а не само в началото. Ние, всички съвременни хора, започваме добре с Любовта, започваме жежко, започваме с 400-500 градуса, а свършваме с 30-50 градуса, а някой път и с 10 градуса под нулата. Павел, като окултист, който е разбирал

нещата добре, казва: „Любовта зло не мисли, на неправдата се не радва, а радва се на Истината. Всичко дълготърпи, на всичко хваща вяра.“ И после, едно от качествата ѝ е, че тя никога не отпада. Знаете ли при какви условия може да се прояви Любовта? Аз питам, но този въпрос е малко тъмен и трудно може да му се отговори.

Христос на едно място казва: „Ако Ме любите, ще опазите Моите заповеди.“ А какви са тия заповеди? Какво е искал да каже Христос? Нали казваме, че Любовта работи без закон? Казва: „Ако Ме любите, ще опазите Моите заповеди. Само по това ще се познае вашата Любов, ако опазите Моите заповеди и ги изпълните. Ако не изпълните заповедите Ми...“

Сега, ако ние не изпълним всичко туй, което изисква нашият Небесен Баща, ще имаме ли Неговата Любов? Ако ученикът не изпълни всичко туй, което учителят дава, ще има ли любовта му? А какво иска учителят? – Ученикът да научи всичко онуй, което той му е преподал. Ако учителят е художник, той ще изисква от ученика да нарисува този образ, който му е предал. Ако учителят е някой музикант, ще изисква от ученика туй, което му е предал. Учителя на Любовта, и той, като ни предаде урок, ще изисква добре да изпълним първия урок на Любовта. А кой е първият урок на Любовта? Вас как ви запознаха най-първо с Любовта? Как се запознахте вие? Знаете ли кога се запознахте вие с Любовта? Любовта започва с пробуждане на съзнанието. Другояче тя действа безсъзнателно. Нали поне сте имали отрицателната страна на Любовта? Когато обичате някого, например имате някой приятел или някоя приятелка, които обичате, и по едно време те ви кажат: „Аз не ви обичам“ – веднага като че ли падне някоя топка на сърцето ви. Защо? Онзи, когото не обичате, и да ви каже, че не ви обича, малко ви струва, но когато онзи, когото обичате, ви каже, че не ви обича, като че ли някое голямо събитие, някоя голяма катастрофа е станала в света. Защо? Вие сте пуснали този ваш приятел да върти ключовете на Божествената светлина, и той, като завърти ключовете, вие оставате без светлина, на тъмно. Вие му казвате така: „Аз слизам на физическия свят да работя, законът е такъв. Ти сега ще бъдеш тъй добър да останеш там, горе, дръж ключовете на Любовта и когато ми трябва, отвори ключовете да ми пращаш светлина.“ Обаче този приятел, като стои горе, казва: „Няма да ти пусна светлина, да знаеш, че аз заповядвам.“ Защо страдате? Защото нямате светлина, нямате Любов – туй е един закон. Че кой от вас може да работи без Любов? Когато сърцето ни е пълно с Любов, много сме експедитивни. Като влезеш в някоя къща, където домакинята пее, умиването на паниците и всичко друго като че с магическа бързина става. Всичко става много лесно с Любовта. Но изчезне ли Любовта, изчезва песента, хората стават дряхли, казват: „Не ми се пее, животът няма смисъл, защо сме дошли тук, и т. н.?“ Това е вярно и в религиозния живот. Когато

човек изгуби своята Любов, казва: „Нищо не искам: нито Господ ми трябва, нито ангелите, нито хората, нито вяра, нито религия, нито кандила, нито тамян, нито свещи – нищо не ми трябва.“ Когато мома изгуби Любовта си, разочарова се, хвърля дрехите си, събува чехлите си, хвърля чумбера си, ходи боса, ходи неглиже и казва: „Нищо не искам, не ми трябва нищо.“ И религиозният човек, ако е поп, най-първо си хвърля евангелието, епитрахила, молитвите. Щом изгубим Любовта си, ние изгубваме своите мисли, желания, действия и оставаме като сухи, мъртви кости. Туй е психологически вярно.

И тъй, потребно ни е да обичаме някого. Себе си не можем да обичаме. Любовта сама себе си не може да обича, защото ако рече тя сама себе си да обича, значи че ѝ липсва нещо. И тъй, обектът на Любовта е извън нея. А какво люби Любовта? Тя люби Мъдростта. Обектът на Любовта – това е Мъдростта. И защо например една жена се възхищава от един силен мъж? Защото само умният човек е силен. Тя му се възхищава и казва: „Мога да го любя, мога да разчитам на него.“ И Мъдростта всякога се възхищава от Любовта. Затова първото нещо е: жената трябва да бъде умна, за да може да люби Мъдростта. И мъжът трябва да бъде умен, за да люби Любовта. Сега този закон е верен и в Духовния свят.

Сега например аз правя този опит – изпитвам вашата любов по слънчевите лъчи и виждам, че вибрациите на слънчевите лъчи са по-силни от Любовта ви и вследствие на това се образува едно омаломощаване. Вибрациите на вашата Любов не са тъй силни, че да асимилират вибрациите на Слънцето. Ако човек може да люби, и то тъй силно, че неговото сърце да вибрира като слънчевите лъчи, то неговият ум може да бъде тъй концентриран в Любовта, щото той може да излезе зимно време на студ, когато дърво и камък се пукат, и нищо няма да му стане. Ако с тази Любов той излезе денем, в най-голямата горещина, и умът му е съсредоточен в Любовта, нищо няма да му стане. Слънчевите лъчи няма да го засегнат и няма да слънчаса. Ако в нашето сърце има Любов, то скърбите, недоразуменията – всичко туй ще бяга пред светлината на Любовта. Нищо няма да му стане на такъв човек. Пред този свещен огън на Любовта няма преграда в света, която да не се топи. Защото всички онези недоразумения, които сега съществуват, са все огради. Всеки се огражда. Този свещен огън трябва да разтопява тия огради: щом го изпратим, той разрушава всички прегради. Човешката любов се намира отпред на главата, дето е милосърдието. Той има долу при ушите си любов – туй, което наричат Купидон. Едни го наричат малкото ангелче на Любовта. Този ангел някога си, преди грехопадението, бил отличен, много благороден, възвишен, но с грехопадението той се извратил. Под тази зона на главата има и специална Любов към Бога, към другите. Има едно

чувство насред главата. Когато туй чувство е развито, тази Божествена Любов се проявява. После тази Любов минава отзад, специална Любов е – само за приятели, приятелска Любов. Има друго чувство отзад на главата – Любов само за малките деца.

Следователно за Любовта има много чувства и способности, които се занимават специално с нейните проявления. И забелязали ли сте, че онзи, който иска да го любят, най-първо иска да объркне вниманието на някого. Той дава всички аванси, но щом усети, че го обикнат, направя една психическа гримаса, затваря очите си, вратата си – показва, че той е индиферентен. Питам: защо се ражда тази индиферентност? – Той почва да се страхува, в очите му се явява един страх и казва: „Много далече съм отишъл." Затваря вратата си и казва: „Ни чул, ни юлар." Сега знаете ли защо става тъй? Понеже този субект, който търсеше идеала, като се отвори тоя идеал, той вижда, че не е този идеалът, и казва: „А, този аз го виках, но той ще ме обере, той ще задържи всичката ми Любов" – и затваря вратата си. А онзи, у когото Любовта е събудена, казва: „Защо събуди Любовта у мене, щом затваряш вратата си и не ме пущаш вътре?" И започват тогава спорове между младите, те не могат да се примирят: „Ти не ме обичаш." – „И ти не ме обичаш." Карат се, докато най-после свършат.

Туй чувство го има и между религиозните. Същият закон действа. Какво трябва да се прави? Там започва флиртът у хората. Флиртът започва с това, че като си предизвикал един, предизвикваш втори и трети и те се наредят, като търговци. Флиртът – това е търговец на любовта, а флиртаджиите са купувачи на стоки. Онзи казва: „Имах стока, нямам вече, продадох я." Търговецът чака. Като дойде вторият търговец, на него казва: „И твоята стока се продаде." – „Кога ще има?" – „След две седмици. Ами защо не дойде по-рано?" Все идват за стока: купуват, купуват, и най-после какво ще стане? – Фалира цялата банка и после всичко се свършва. Така стана с един европейски княз. Той имал 10 любовници и на всяка една казвал, че ще умира. Обаче те разбрали, че той ги лъже. Един ден всички му дават рандеву и той мисли, че с всяка една поотделно ще се срещне. По едно време дохожда той и всички го заобикалят на стола в градината и му дръпват такъв един пердах, какъвто жените знаят. Казват му: „Да се научиш още един път как се лъжат жени." Сега приятно е това: една шега я наричат те, шега на любовта, но опасна шега. Не, не, нека с тази шега си играе светът. Вие сте играли тези шеги. Няма ни един от вас, който да не е играл тази шега. И питам ви: какво сте добили? Всичките недъзи, които сега имате, се дължат все на такива флиртувания. Ужасни изопачения! Флиртът на Любовта предизвиква ужасна омраза. Любовта ще вземе обратен процес – на омразата и отмъщението. Следователно свързваме се със закона на кармата за неестествените постъпки в живота си. В сегашния

нов живот не се позволява абсолютно никакво флиртуване!

Аз сега на младите говорих, и на вас, сестрите, ще говоря. Българинът казва: „Играе му окото.“ Защо му играе окото? Когато играе окото на един човек, не е на хубаво. Погледът не трябва да бъде фиксиран като на някоя статуя, но трябва да бъде ритмически. Туй, рязкото, вреди, нервната система съсипва. Ще правите едно кръгообразно движение, т. е. най-първо ще повдигнете ума си нагоре, после ще повдигнете очите си мислено, после ще гледате – гледецът да вземе ъгъл 45-60 градуса над хоризонталната линия нагоре. Само тогава ще имате друг поглед. И след това имате право да снемете погледа си надолу. И тъй, най-първо ще обърнете погледа си към Бога на Любовта, и когато стане съединението, ще обърнете погледа си към страдащите, към вашите братя на Земята. И ще знаете как да погледнете. Ако ти обърнеш първо погледа си към света, а после към Бога, въпросът е свършен. Затуй всички светски хора, всички хора, които не са искрени, като им говориш, гледат към земята. Гледа ли към земята, ти да знаеш, че нищо няма да излезе – всичко е свършено. Вашият поглед не трябва да бъде настрани, но да е прям, в права посока, и ще кажеш на брата си: „Твоята Любов като моята ли е, твоята светлина като моята ли е, и твоята Истина, която живее в душата ти, като моята Истина ли е? Ако е така, дай ми ръката си, можем да живеем заедно, да се разговаряме, да се разбираме.“

Сега първото нещо при една неестествена любов е следното: когато любовта е неестествена, всеки един от вас се намира в едно стеснено състояние в душата си, като че ли нещо го притиска. Мъчите се да водите разговор – не върви. Сами се лъжете. Не, всички състояния, които предизвикват лъжа, ще ги махате! Ще бъдете естествени. Всички мисли, желания, действия, които произвеждат едно неестествено, стеснително състояние на духа, ще ги отмахнете! Всички да се усещате свободни! Поне в туй общо събрание да се създаде една такава атмосфера, че да се усещате свободни. Аз искам в тия наши събрания всички да сте свободни. Трябва ли онази благодат, която сега иде, онази сила, която сега вземате, да я задържате за себе си? Вие даром вземате, даром трябва да дадете. От изблика на тази Божия благодат, която идва във вашето сърце, във вашия ум, във вашата душа и във вашия дух, вие трябва да давате изобилно и на другите. Като ви погледне човек, от всяка една пора от вас трябва да излизат струи от светлината на тази Божествена Любов. И тогава лицата ви ще почнат да се изменят и ще придобият една мекота. Туй е едно естествено средство за разхубавяване и тогава не ще има нужда да турятe върху лицата си някакви козметични средства: ще имате един нектар от Природата, който ще ви предаде естествена белина на лицето.

Но аз искам очите ви да бъдат ясни – на млади или стари очите ви трябва да бъдат ясни, прозрачни. На млади или стари, очите ви трябва да бъдат ясни, прозрачни, както водата в някой чист извор е бистра като сълза, та като погледнеш надолу, всичките камъчета да се забелязват. Такива трябва да бъдат очите ви! При това очите ви трябва да имат мекота. Второто качество: очите ви трябва да изразяват интелигентност, да бъдат извор на вашите мисли. Да се вижда, че в този извор има Любов, стремеж и цел и че той изтича, не мяза на кладенец, а има стремеж да се влива в далечното море. Който ви погледне, да знае, че у вас тече Любов, благословение за хората, което трябва да се дава на всички ваши братя и сестри, които живеят покрай реката. Като ви видят, да познаят, че вие сте един интелигентен човек. При това в очите ви трябва да се забелязва решителност и сила, че можете да изпълните всичко. И като кажете нещо, никой да не се усъмни във вас, никой да не се поколебае във вас, но като кажете да или не, да се знае, че въпросът е свършен. Никакво извинение! Ще мислите. Дадете ли веднъж дума – речено, казано, свършено. Ама сега да не употребите тази философия, за да казвате: „Ами нали ти го каза?“ – Не, ще ме оставите свободен, аз да го извърша. Щом кажете: „Нали ти каза“, вие ме изнасилвате. Аз ще кажа: „Аз го казах пред себе си, но щом вие искате да го изпълня, вие нарушавате един естествен Божествен закон.“ Аз обещах пред Бога на Любовта и ще го изпълня, ще го изпълня не заради вас, но заради Онзи, Който живее в сърцето, ума, душата и духа ми, заради Него, заради Неговото лице, Което е свещено.

И сега искам от вас да се отличавате като ученици. Вие се поставяте като учители. Всинца вие сте учители. Само учителят има право да се отнесе грубо, ученикът няма това право. Учителят може да ви постави на разни изпити, той знае, като счупи, че може да поправи. От учениците се изисква да имат взаимно почитание. И даже ако имате някой съученик, сестра или брат, когото не можете да търпите, ще се постараете да развиете в себе си такава воля, че да кажете: „Заради моя Учител аз ще го търпя.“ Аз бих желал, като се срещнете, най-първо да се зарадвате! Аз зная, че вие се обичате. Ако ви затворят в някой затвор и после, след като ви бият, ви пуснат, вие, щом се срещнете, ще се целунете, ще кажете: „Ах, братко!“, „Ах, сестричке!“ Но понеже сега не са ви били, като ви пуснат и се срещнете, не се разбирате. Защо? Защото всички едновременно живеете на физическото поле. Аз ще ви обясня това. Ако аз дойда в дома ви и видя, че имате една отлично мебелирана къща, и ако искам да живея като вас на физическото поле, но нямам средства, ще хвърля око на къщата ви. Щом забележите туй, че аз хвърлям око на къщата ви, веднага ще се стисне сърцето ви, ще стегнете окото си и ще кажете: „Хайде, този приятел да го няма тук!“ Обаче ако аз съм съсредоточен в Духовния свят, сърцето у вас ще се отвори и аз ще кажа: „Колко съм доволен, че имате такава къща!“ И

вие ще бъдете доволни. Защо? Защото няма да ви задигна къщата. Та искам от вас, поне повечето от половината, да напуснете физическия свят, но да не умирате, защото онзи, който умре, не отива в другия свят.

Първото нещо, което изисква Любовта, то е, като срещнеш един твой събрат, един твой съученик или съкласник, да се постараеш да намериш поне една възвишена, благородна черта в характера му, за да го обикнеш. Едно добро, от което ти можеш да се ползваш. И аз бих желал вие да си намерите поне по една добра черта, която можете да обичате.

Да допуснем, че аз съм един неспособен ученик: ходя тук, ходя там, нищо не излиза. Допуснете, че имам един учител, който с магически сеанси може да развие в мене художество или музика. И за една година той събужда в мене чувството на художник и аз ставам един отличен художник. Вие ще имате нужда от мене да ви рисувам. Понеже аз схващам вашите черти, вие ще бъдете много внимателни към мене, ще се отнасяте към мене любовно. Ще ме нахраните, ще говорите с мене, туй ще направите, онуй ще направите. Значи щом у мене се събуди едно благородно чувство, вие ще ме обичате. Ще кажете: „Туй мога да направя за вас.“ Туй е Любов! Така е и с музиката. Следователно Любовта трябва да даде един израз, чрез който тя да може да се приложи в практическия живот.

Сега аз желая ученичките и учениците, които имат Любов, когато дойде един техен съкласник, събрат, ученик, който ви обича, ако не сте си знаели урока, щом дойде той, да си научите урока. Ако не те обича, ти и да знаеш урока си, ще го забравиш. И много учители има, които, като не обичат учениците си, скъсват ги. Учителят само като погледне ученика, и той се парализира, и като стане, разтреперва се. Там, дето няма Любов, човешките способности се парализират, а там, където има истинска Любов, всички човешки чувства растат и се развиват правилно.

Следователно пригответе се в бъдеще да създадем новата култура! Изисква се Любов, която да направи всички чувства възвишени и благородни. Ето защо ние тази година ще направим един опит. Ще вземем един наш приятел, който е неспособен, и ще насочим всичките си сили към него – да видим може ли да стане с него малко подобрение. Ще събудим в него някои чувства и способности. Ще кажете: „Аз предлагам услугите си за такъв опит“ – всички ще искате да се подложите на такъв опит. Не, аз искам с едного да направим опита. Щом излезе с едного верен, и с останалите деветдесет и девет ще бъде верен. Вие ще направите други опити. Ако сто души ученици направите по един опит, те са сто опита. Аз ще направя един, а вие – останалите.

Сега в прилагането на Любовта има една голяма мъчнотия. Знаете ли в какво именно седи тя? Ако един яде много, а друг малко, те не могат да се обичат. Ако и двамата ядат много, пак не могат да се обичат. Ако и двамата никак не ядат, пак не могат да се обичат. За да се обичат двама души, единият трябва да даде половината от своето ядене на брата си. Така могат да се обичат хората. Туй е закон в Природата. Майката, като яде, употребява част от яденето за себе си, а половината дава на детето си – дои го. Онази птичка, като хване зрънце, глътне го сама, но ако е майка, първо го дава на децата си и после търси за себе си. Следователно Любовта най-първо услужва на другите, а после на себе си. Услужвате ли на другите, имате Любов. Такава е Любовта в Природата. Аз констатирам един факт. Така е и в хората, и в животните, и в птиците, и в растенията. Така е и в училищата, и в обществото. Вие този закон не можете да го измените. Ще започнем със себе си. Най-първо ще работим за Бога. Ще дадем половината от това, което имаме. Тогава ще имаме Любов и ще дойде благословението върху нас. Такъв е законът. Ако имаме един приятел, най-първо ще дадем нему, а после ще мислим за себе си. Вие ще кажете: „Ами ако според Новото учение почна да давам на този половината, на онзи половината, какво ще остане за мене?“ – Вие разсъждавате много плитко. Ако всички се надпреварват да дават, тогава ще има ли недоимък? Аз проверявам този закон и виждам, че няма никакъв недоимък в Природата. Не, тогава ще има една правилна обмяна и ние ще бъдем доволни. Аз ще взема моето, ти твоето – и ще стане правилна обмяна. Всеки ще вземе своето.
Следователно, ако не си в състояние да дадеш на своя приятел половината от своето ядене, което имаш, в твоето сърце Любов няма. Ако си ученик и не си готов всякога да разкажеш урока си, туй, което знаеш, на своя съкласник – Любов нямаш. Има някои способни ученици, които не обичат да разказват, задържат знанията за себе си, за да получат само те шесторка. А други, като седнат: на този разказват, на онзи разказват – всички си научават урока. Други пък не обичат това и казват: „Аз нямам време.“ Аз бих желал вие да бъдете от тия ученици, които разправят всичко на другите. Такъв ученик, докато дойде учителят в клас, всичко разправя на другарите си.

И тъй, Любовта всякога трябва да внесе нещо ново. Не употребявайте една и съща дума: „Аз те обичам.“ Казах ви един път, че Любовта има тридесет и пет милиона видове форми, чрез които може да се изрази. Знаете ли по колко начина можете да кажете: „Аз ви обичам“? Знаете ли колко значения може да дадете на думите „Обичам ви“? Всякога внасяйте разнообразие. Тогава душата ви ще бъде една богата градина, в която има много цветя, много богатства, и като дойде да давате, с душата си давайте.

И като дойде Господ, употребете тази Любов, както Бог се проявява. Не бъдете скържливи. Когато Любовта дава, тогава има изобилие, трапезата ѝ е богата. Тя не е тъй скържлива. Тя не туря само боб със солчица, а туря всичко изобилно. Като даде банкет, онези ми ти прасенца, патици, кокошки, баници с яйца, масълце, супица – всичко е направено първокласно. Няма по-богат банкет от нейния, затуй всички я търсят. Който е ял един път на нейната трапеза, никога не може да я забрави. Главоболие няма да имаш и след като излезеш от нейната трапеза, всякога ще я помниш и ще казваш: „Аз бях на едно място, ах, колко сладко беше онуй ядене, няма да го забравя!“ Срещнеш един дядо 70-75-годишен, казва: „Е, едно време беше така.“ Срещнеш друг – същото: „Какво беше едно време!“ Все едно време е било. Ами сега? Значи било е едно време, преди хората да съгрешат, но сега, като съгрешили, не е тъй. Ами сега как са? Казвам: не е важно какво е било едно време, ами в сегашно време как е. Виждате ли, ние имаме един добър пример сега. Тук пет-шест-седем дни ние сме на банкет. Вас ви угощават! Аз ви прислужвам – с престилка на всички прислужвам. Аз сервирам: на тогоз паница, на оногоз паница, и на всички казвам: „Има ли нещо да ви липсва? Яжте и да помните!“

Учителя сочи нагоре към Слънцето.

Видите ли го? Виждате го. Колко ясна е тази светлина, колко хубаво е времето сега! Те знаят, че аз ще говоря – отвориха. Колко хубава е тази светлина, която слиза отгоре сега! Виждате ли ги тия наши приятели, които сега са тук, между вас? Е, колко е хубаво! Ами че вие ги виждате, но не ги познавате. Вчера един брат казваше: „Ами че аз в Рая бях!“ – Е, ами ти си присъствал там! Тъй, както е гледал, той е поставил в ума си една мисъл: „Как ще бъде в Рая?“ Ще бъде тъй, както е тука. В ума му, в неговото съзнание е проникнало нещо. Ами иначе как ще бъде в Рая? Тъй ще бъде, както е тук. Той е прозрял вече това. Раят е място на живи, разумни същества, които се обичат с беззаветна Любов. Те се обичат с една интелигентност, която озарява целия свят, целия Космос.

Сега вие седите и казвате: „Ние през годината ще направим туй.“ – Не, каквото сега ще направите, през събора, туй ще стане и през годината. Ако сега виждате, и през годината ще виждате. Ако сега не виждате, и през годината няма да виждате. Тук имате най-хубавите условия да виждате. Ако той сега не може да прогледа, че през годината ли ще прогледа! Тия влияния, които имате, като влизате тук, ако бихте концентрирали умовете си, щяхте да видите и светлинки, и ангели, и ангелчета, и светии, и вашите заминали приятели да ходят тук, а по някой път ще чуете да ви приказват. Приказват ви. Преди няколко дни дойде една сестра да ми каже за друга, че духовете са я обзели. Оставете я, не се безпокойте, няма нищо, нека се

занимават с нея. Един брат довел тук сестра си, обсебена, и влязла тя в една палатка, набила две големи сестри. Аз я слушам: минава, говори. Казват, че била умопобъркана. Седя, гледам я – тия духове се разправят тук. Отивам при нея, казвам ѝ: „Слушайте, на вас кой ви дава право в този дом да биете?“ И аз, както никога, дадох ѝ два магнетически тока. Тя: „Олеле...“ – и всички тия духове изчезнаха. Казвам: в тази свещена ограда сте дошли и ще любите, няма да се биете. Никому не се позволява в тази ограда да бие. Сега и на вас казвам какво е моето правило. То е: който от вас бие другите в тази ограда, по същия закон и на него ще ударя два. Ще ви питам: „Кой ви позволява в тази свещена ограда да биете другите?“ – „Око за око, зъб за зъб.“ Сега ние се намираме в тази свещена ограда: и ръце, и очи, и крака – всичко ще употребим за Любовта.

Всички недоразумения в света стават извън райската градина. Докато човек живее в райската градина, зло не може да стане. Всичкото зло живее извън райската градина. Пред лицето на Господа зло не може да стане. Като си обърнем погледа на другаде, само тогава грешим.

И тъй, вие имате сега най-добрите условия. Вие ще ми кажете: „Учителю, да почувстваме Любовта!“ Знаете ли колко Любов има на Земята? В този дом има толкова Любов, че тя може да оживи и възкреси всички хора. Вие дойдете, погледнете, но не виждате, защото за нещо мечтаете – за някакво бъдеще. Знаете ли на какво мязате? Аз ще уподобя какво представлява вашият бъдещ свят. Дойде някой благороден момък, с голяма самоотверженост, яви се при момата, иска да я направи щастлива. Тя, като го види, че е в дрипи, отказва му. Тя си мечтае за някой княз с очилата му, с еполетите му, но този княз е развален, той не е човек. Сега една проста форма, в която Бог ви се изявява, вие я изоставяте и си въобразявате за далечното бъдеще – някакви си ангели, светии, което няма да го бъде:"Нерде Шам, нерде Багдад." Бог е туй, в което сега Той се проявява. Ако Го разберем, ние ще разберем и великото бъдеще, което иде. В него Бог ще дойде. Ако малкото разберем, и голямото ще разберем, ако малкото не разберем, и голямото няма да разберем.
Аз съм уверен вече в едно, че петдесет на сто от опитите, които ще направим тази година за Любовта, ще излезнат сполучливи – най-малко петдесет на сто. Уверен съм, че всички градове ще се постараят да внесат хармония. Щом Господ е с вас, сто на сто ще бъдат сполучливи опитите, но да не бъде това изкуствено. Ще се постараем поне за една година да приложим този закон и всеки един от вас да добие знания, опитности. Ако някому е слаба паметта, да си подобри паметта; ако някому е слабо здравето, да засили здравето си – във всяко направление да добие нещо, и да докажем, че нашето учение е учение, което засяга живота целокупно. Най-после можем да направим и туй дори, че мъртвите да възкръснат от

гробовете си. Може лесно да направим този опит. Ще тръгнем из града, ще видим, че опяват някого. Тогава ще му кажем: „Стани!“ Искат да ме спрат, а пък аз ще изляза в някой град и ще възкреся десет мъртви. Тогава какво ще кажат поповете? Това не съм го направил още. Ами ако във всяко село, във всеки град възкреся по един мъртъв, какво ще кажат? Щом дойде за Славата Божия, ще го направя. Това засега не ми е работа. Това е работа на лекарите. Аз ги очаквам те да направят туй, обаче щом те свършат работата си, като дойде за Славата Божия, за Любовта на Бога, не само че ще го направя, но ще го направя в името на Небето – когато цялото Небе присъства, когато Белите братя присъстват, когато Нашият Баща присъства – тогава ще го направя. И тогава ще кажа: ето, Те всички са свидетели, Те го направиха, а аз го изявих. Разбирате ли? Аз искам на вас да изявя това, което Те правят.

Та казвам ви: бъдете смели и решителни, не се колебайте от никаква философия! Ние приближаваме към опити, към велики опити в живота. Ще кажете: „Дали е време?“ – Време е сега! Туй, което ще видите, око не е видяло и ухо не е чуло. Туй, което сега ще видите, този Нов свят, който ще се разкрие пред света, ще бъде велик, чуден – и вие ще забравите всичкото ваше минало. Старият свят си заминава, новият ще се разкрие и всички ще кажете: „Едно време бяхме слепи, но сега виждаме. Тук знания имаме, сърцето ни е пълно с Любов, душата ни е пълна с Истина – всичко можем да направим, няма нищо невъзможно.“ Тогава ще ви видя всички сплотени, съединени ръка за ръка: всички да воювате в тази бойна линия. И друга песен ще се пее в света!

Хайде сега да изпеем песента Фир-Фюр-Фен.

Да произнесем нашите три формули:
Няма Любов като проявената Божия Любов.
Само проявената Божия Любов е Любов.
Няма Мъдрост като проявената Божия Мъдрост.
Само проявената Божия Мъдрост е Мъдрост.
Няма Истина като проявената Божия Истина.
Само проявената Божия Истина е Истина.

25 август, петък, 10 ч.

1922_08_25 Утринна беседа (без заглавие)

УТРИНЕН НАРЯД

Добрата молитва (с вдигнати ръце).
Вие, които желаете да се приближите при този камък на Любовта, отхвърлете всяка злоба, всяка лъст, лицемерие и завист, и всяко одумване.
Пожелайте, като новородени младенци, чистото словесно мляко, с Него да порастете.
Понеже вкусихте, че Господ е благ, при Него идвайте като при камък жив, от човеците отхвърлен, а от Бога избран и драгоценен.
И вие, като живи камъни, зидате се на дом духовен, на свещенство свято, да принесете жертви духовни, благоприятни Богу чрез Иисуса Христа на Любовта.
Благославяй, душе моя, Господа (пет пъти: първия път – ръцете нагоре свободно; втория и третия път – хоризонтално; четвъртия път – ръцете на гърдите, пред устата, с дланите навън и хоризонтално; петия път – хоризонтално, на гърдите, пред устата и пак хоризонтално).
Тайна молитва (коленичили на дясното коляно).
Благословен е Той, Който ни благославя, Бог на Любовта.
Благословен е Той (изпя се с положение на ръцете настрани),
Който ни благославя (изпя се, като ръцете са настрани).
Бог на Любовта (бавно пеене с бавно спущане на ръцете отстрани до долу).
Бла-го-сло-вен (пеене с бавно издигане на ръцете настрани),
Бла-го-сло-вен е Той (пеене с бавно спущане на ръцете надолу),
Кой-то ни (пеене с бавно издигане на ръцете горе)
Бла-го-сла-вя (пеене, като ръцете са разтворени напред).
Бог на Любовта (пеене с бавно сваляне на ръцете надолу),
Бог на Любовта (ръцете са хоризонтално),
Бог на Любовта (ръцете се свалят надолу бавно),
Бог на Любовта (ръцете са настрани),
Любовта (ръцете са надолу),
Бог на (ръцете настрани) Любовта (ръцете надолу),
Бог на (ръцете настрани) Любовта (ръцете напред).
Благословен е Той (четири пъти – с движение на ръцете настрани и напред),
Благословен е Той (три пъти – ръцете отпред са малко прибрани, с движение на хвъркане),
Който ни благославя (бавно спущане на ръцете, с хвъркане не съвсем до долу – веднъж),
Който ни благославя (ръцете са в последното положение, с хвъркане – два пъти),
Който ни благославя (ръцете настрани, с хвъркане – три пъти),

Благославя (няколко пъти кръгообразно движение на ръцете, със слабо приклякване),
Благославя (няколко пъти – ръцете в движение напред, нагоре, напред, нагоре и т. н.).
Да сме благи (същите движения – три пъти).
Благи (същите движения, само че по-бързи – три пъти),
Благи (ръцете се движат от горе на долу, до пръстите на краката),
Благи (ръцете се вдигат нагоре),
Благи (много пъти ръцете се движат кръгообразно около тялото и остават хоризонтално).
Да сме силни (ръцете напред).
Да сме крепки (ръцете настрани).
Да сме твърди (същото положение),
Твърди като диамант (същото положение).
Да сме чисти (ръцете напред)
Като живата вода (същото положение).
Да сме чисти като живата Светлина (същото положение).
Да сме чисти като Любовта (същото положение).
Нашият закон е чистата Любов (ръцете настрани).
Нашият път е чистата Светлина (ръцете настрани).
Нашето слово е Мъдростта (ръцете настрани).
Ние сме всички крепки в Бога на Любовта (ръцете напред).
В Него ние победихме света (ръцете настрани).
В Неговата Любов ние добихме своята свобода (ръцете напред).
Ние сме вече свободни от закона на смъртта (ръцете настрани).
Необятната Любов ни въздигна (ръцете напред).
Безпределната Мъдрост ни оживи (ръцете настрани).
И едната неизказана Истина ни възкреси (ръцете напред).
Святи Отче на Небето, ние осветихме Името Ти (ръцете настрани).
Ние свършихме делото Ти (настрани).
И въдворихме Твоето царство (настрани).
Благословен си Ти отсега за през всичките векове. Амин! (ръцете настрани и долу).
Изпя се Амин седем пъти с движение на ръцете настрани и с кръгообразно движение на ръцете със слабо приклякане.
Забележка: При тези движения на ръцете хвъркането – това е раздрусване на съзнанието – раздрусване, събуждане.
Гимнастически упражнения.

25 август, петък, 5 ч.

1922_08_25 Върху задачите на школата
Издателство "Бяло Братство", 2009г.
КНИГА: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя
Съборни беседи (1922)

ВЪРХУ ЗАДАЧИТЕ НА ШКОЛАТА

Учениците от Окултната школа от всеки град в провинцията трябва да си имат в София по един представител, който да ги държи в течение на всички разпореждания. Да кажем Стара Загора, Сливен, Ямбол, Бургас, Айтос – всички градове да си имат по един представител от София, до когото направо ще пишат, а той ще им изпраща лекциите за класа. Но всеки един клас трябва да си има свой човек, специален кореспондент. За всеки град може да бъде един, могат да бъдат двама, могат да бъдат и трима кореспонденти, за да върви работата бързо, експедитивно, и да не се занимава само един човек с всичките тия неща. Ако остане един човек да извършва тази работа, има да чакате много.

Тази вечер ще се определи за кои градове от провинцията кои лица от София ще се ангажират за кореспонденти. Ангажирането ще бъде доброволно.

За Айтос се ангажира Иван Толев
– Варна – Елена Иванова
– Свищов – Белева и Николов
– Русе – Симеонов
– Стара Загора – Начо Петров
– Сливен – Тереза Керемидчиева
– Пловдив – Ив. Дойнов и Фархи
– Нова Загора – Димитър Стоянов
– Бургас – Николина Балтова
– Трявна – Начо Кючуков
– Севлиево – Богдан Икономов
– Пазарджик – Мария Недялкова
– Търново – Здравка Попова и Гарвалов
– Ямбол – Тодор Попов и Савов
– Панагюрище – Михаил Влаевски
– Казанлък – Пенка Влаевска
– Шумен – Д. Толева
– Видин – Младен Попов
– Оряхово – Георги Марков
– Лом – Георги Марков
– Габрово – Борис Николов

– Елена – Петър Попов
– Петрич – Влаевски
– Карлово – Александър Балтов
– Карнобат – Иван Толев
– Попово – Щилияна Русева
– Белоградчик – Георги Марков
– Плевен – Гинева
– Каменлар – Толева
– Станимака – Фархи
– Г. Оряховица – Георги Радев
– Хебибчево (Любимец) – Начо Петров
– Орхание10 – Начо Петров

Онези, които се ангажират, трябва да бъдат изправни и експедитивни – да няма отлагане. Сега всички тия кореспонденти ще съставляват един съвет и ще се събират най-малко един път в месеца в София, за да обменят някои мисли върху работата си.
Образувахте ли във всеки град Общия клас?

Реплика: Образувахме.

Знаете ли горе-долу общите правила и задължения, които ви трябват?

И тъй, чрез тия ваши кореспонденти ще ви се изпращат лекциите. Всяка тема, която ще се зададе в Общия клас върху известен предмет, ще я вземете всички и ще мислите върху нея най-малко ден или два, независимо от това дали ще пишете върху нея, или не. Всяка тема, която е зададена в Общия клас, има връзка и значение за вашето общо развитие. Тази тема, ако я развиете или помислите върху нея, ще ви наведе на една нова мисъл. Всички тия петдесет и две теми през годината ще бъдат тъй свързани една с друга, че може да пишете или не, но ако помислите върху тях, ще добиете нещо ново. Все-таки може да напишете нещо малко, кратко и ясно. За написани един или два реда може да мислите, че е нищо, но това има голямо значение за самите вас. После всяко едно упражнение, което ще се даде в Общия клас, не трябва да го отлагате, защото отложите ли едно упражнение, откажете ли се да мислите върху него или да изпълните едно упражнение, или да решите една задача, не само вие се спъвате, но до известна степен спъвате и целия клас. Например на вас в провинцията ви се даде да изпълните следната задача: вечерно време да отидете на гробищата и да се върнете в 12 ч. през нощта. За някои е лесно да отидат до гробищата и да се върнат назад. Задачите изобщо ще бъдат от следния характер: качване по високи планински места, ходене в опасни местности, дето живеят караконджовци, и др.

Сега помнете закона: няма да имате абсолютно никакво съмнение. Не прониква ли съмнението, смели ли сте, решителни ли сте, ще имате всичкото съдействие на Бялото Братство. И всяка задача трябва да извършите навреме – не я отлагайте. Изгубите ли времето, и условията се изгубват. Имайте предвид, че всяко нещо си има специално време. Дойде ли то, не отлагайте. Не бързайте, но не отлагайте. Всяко нещо да стане навреме. Който от моите ученици не е изпълнил една задача и я изпусне, трябва явно да се изповяда, да не крие. Да кажем, че някой се ангажира като кореспондент на някой град, а после си прави оглушки, че туй било, онуй било. Не, не, ако той не може да изпълни ангажимента си, да намери свой заместник. Работата да върви експедитивно. Тази работа с един човек не може да стане, тя става с много хора. Тия хора, като имат един и същ стремеж, всичко се извършва с голяма бързина и приятност.

Имате ли някой специален въпрос, който можете да повдигнете тази вечер? Например по организиране на работата на едночасовия труд. Как ще почнем? Какво ще правим? Най-първо в един от градовете трябва да се направи опит и той да даде образец на другите. Ние в София правим опит. Общите черти знаем. Тази е една обща задача – триста шестдесет и пет часа да работим за Господа. Това е една задача, която трябва да се разреши. Не мислете, че от първо време ще бъде много добре – все ще има куцане. Как ще се разреши, идната година ще се види. Тя ще има най-малко хиляда вида решения. Всеки един от вас ще я разреши по особен начин. Ще видим кой е най-практичният начин: на ден ли ще работим по един час, в неделята ли един път, но повече часове; на месеца ли по три пъти – както и да е, но триста шестдесет и пет часа работа за Господа ги турям като една задача. Всеки един от вас ще избере най-добрия метод, ще опита един начин, два или три, но ще избере най-добрия метод, обаче трябва да бъде съвестен. Ако е писател например, може да пише три пъти в месеца нещо, някаква статия, и да каже: „Днес за Господа ще пиша тази статия.“
Реплика: В работните дни ще работим ли? Неделята счита ли се за работен ден за Господа?
Сега не вземайте в буквален смисъл това един час. Един час – това е според разположението ти. Ти щом се ангажираш да работиш, може да свършиш в твоя час работа за един ден и обратно – за цял ден можеш да свършиш работа, колкото за един час. Под този един час подразбирам времето, в което твоето съзнание се пробужда да работиш за Господа – и за един час да усетиш една радост. Ти трябва да почувстваш тази радост, че работиш за Господа. Дали ще спечелиш, или не, то е друг въпрос. Може да не спечелиш нищо. Например може да няма къде да отидеш да работиш. Най-малкото в това време иди да нагледаш някой беден. То е пак работа,

то е пак за Господа. Ако си зает, вечерно време ще отидеш. Всяка една задача си има своите мъчнотии. Ако всичко е лесно – добре, но лесните работи всеки ги върши, а нали искаме да свършим една мъчна работа?

Реплика: Трябва ли непременно да се определя точен час, например 3 ч.?

Нали ви казах? В тази работа ще срещнете мъчнотии, хиляди разрешения ще има тя, но всеки ще си я разреши, както намира за добре. Сега в тази задача няма да се уловите за буквата, да ви бъде тя една уловка, та после да кажете: „Защо се хванах?“ Вие свободно, сами ще се ангажирате. Туй ще бъде една свободна работа. Това ще бъде едно благословение за вас. Туй не е едно обещание, но просто разрешаваме една задача, която вземаме, за да видим какво можем да направим. Ще видим колко от тия триста шестдесет и пет часа можем да използваме, колко от тия часове ще бъдат ползотворна сила. Ти работи един час, а пък ако можеш да работиш повече, добре ще бъде. Законът е: този час да го турите най-първо за Господа, за Братството. Като турите тази идея в ума си, тя ще работи, защото всеки ден ще си спомняте, ще казвате: „Аз ще работя за Господа.“ Сутрин или вечер, като внасяш тази идея, че ще работиш за Господа, всеки ден ще се свързваш с Невидимия мир, с Господа. Всеки ден да имаш връзка, да се свързваш с Господа, да бъдеш свързан духовно. Всеки ден, като помислиш, че трябва да работиш за Господа, ти вече си свързан с Небето. Всякога, когато отправим духа си към Невидимия свят, по какъвто и да е начин, туй вече е едно благо за нас. Човек трябва да бъде продуктивен. Ако той е продуктивен, ще бъде едновременно продуктивен и на физическия, и в Умствения, и в Божествения свят, но най-малкото трябва да бъде продуктивен в Божествения свят. Не трябва да има изключения. Ти за този час ще мислиш – как да го прекараш в работа.

Сега вие ще схванете само физическата страна, ще кажете: „Не, не, аз не мога да направя нищо.“ – Не, за един час вие може да направите много нещо. Разрешението на тази задача да не ви спъва. Ние ще искаме да я разрешим, пък каквито мъчнотии ще се срещнат, те ще се изгладят. Не се спъвайте от буквата, защото откак светът е светувал, и по-възвишените духове, и ангелите – и те правят опити. И ангелите, които са направили света, и те са направили много опущения. Във всяка работа има опущения, и в тази ще има, но тук е важна идеята, която трябва де се реализира в умовете и в сърцата ни най-първо във физическия свят. От триста шестдесет и пет часа да излезнат сто и петдесет часа продуктивни, това е пак подготвяне. Най-много могат да излезнат триста и шестдесет часа продуктивни – това е идеално: идеята е завършена и времето е използвано най-разумно.

Реплика: Във всеки град не са всички записани в Школата. Тия задължения важат ли и за тях?
Те ще бъдат свободни, като слушатели. Тук, в нас, няма закон да заставяме някого: всеки трябва да слуша сам себе си, в него трябва да се роди едно желание. Нали всички сме без закон – без закон да работим, а при това да изпълняваме Божествения закон. Сега например в България наложиха трудовата повинност със закон. Е, не върви! Може да има трудова повинност, но тя първо трябва да се подхване идейно. Съзнателно може да се приложи. На физическото поле всеки трябва да знае, че той работи идейно, от Любов. Любов като имаш, като обичаш някого, приятно ти е да работиш. Тогава ще намериш не само един час време, а и десет часа ще намериш. А като не обичаш някого, и празен да си, пак няма да намериш един час време – туй е вярно. Ние сега задача сами си налагаме за една година. Необходимо е всеки ден да работим за Господа по един час. През другите часове ще мислим как да работим, а през този час ще работим.

Реплика: Ученикът, като дава парите, ще дава ли обяснение как ги е изработил?

Не, ученикът ще дава обяснение пред себе си как е работил. Идущата година ще имаме приблизително една представа как ще се разреши тази задача. След една година ще имаме по-ясна представа за тази задача. Тя е за една година, не е правило за цял живот, после пак ще го изменим. Ще направим един опит, два, три, четири, пет, шест, докато успеем. Някои питат как могат да изпълнят този час, нали? Аз ще ви дам един начин как да го изпълните. Да кажем, че някоя от сестрите иска да ѝ перат, трябва ѝ перачка, а десет сестри са решили този ден да работят по един час за Господа, но не могат да си намерят работа. Те ще си наредят работата така, че всяка една от тях ще отиде по един час да пере и ще изперат прането. Така ще свършат работата като една жена.

Сега слушайте! Ние този ден ще го отпразнуваме тържествено, ще го направим специален. Ще определим ден, в който ще започнем работата, ще го направим Празник на труда. Ще го отпразнуваме. Ще го знаем всички. Девети септември, т. е. 22 септември по нов стил, ще определим като ден, когато ще започне трудът – Празник на труда. Слушайте да ви кажа: сутринта на 22 септември всички ще станем рано. В колко изгрява Слънцето тогава? – В 6 ч. Ще станем рано и този час ще го прекараме всички заедно. Ще работим най-първо в Духовния свят. Него ден ще работим един час – този час ще го прекараме в размишление и ще се помолим да ни благослови Господ този труд да бъде продуктивен. Тези триста шестдесет и пет часа да бъдат благословени заради нас тази година. Щом този час от деня се благослови, ще се благослови и целият ден. Значи ако се благословят триста шестдесет и пет часа, ще се благословят и дните.

Ако се благословят дните, ще се благослови и животът ни. Часът, който ще се прекара в размишление, ще бъде от 5 до 6 ч. сутринта. От 5 до 6 ч. сутринта ще прекараме в молитва, ще се молим по всеки един начин да ни упътят тъй, че тези триста шестдесет и пет часа да можем да ги употребим за най-добрата работа.

Въпроси:
Защо жената е по-некултурна, щом се ражда ту мъж, ту жена?
Каква е връзката и разликата между наследствеността и специфичните качества на човека във връзка с прераждането?
Какво е значението и появата на сектите според Божия план на новото време?
Всичко, което можем да си представим, може ли да бъде абсолютно, или е такова според днешната ни еволюция?

Това са философски въпроси, затова трябва специално време. Най-първо трябва да се определи какво нещо е мъж и какво – жена. Аз съм казвал, че сегашните жени са развалени мъже. Досега Природата е работила върху жената. За жената има един модел, а за мъжа още няма. Жените са без мъже. Няма го още мъжа. Не е дошла още Мъдростта. Вследствие на това в този живот има голямо куцане, липсва нещо. Съществено нещо липсва. Ами и жената я няма. Любовта не е дошла още в света. Аз за тази жена приказвам от толкова време, все за жената приказвам, за Любовта. Вие казвате: „Какво ще бъде, като дойде жената?“ Като я няма жената вкъщи, какво е? – Разхвърляно е, децата въшки са ги налегнали, мъжът е с окъсани дрехи, а щом дойде жената, веднага се изчиства, огънят гори, сготвено е, дрехите са закърпени, всичко е в ред и порядък. Туй става, като влезе жената вкъщи. И Любовта като дойде в нас, ще се изчистим, всичко ще бъде – тя знае как. Стига да дойде жената вкъщи, върти се къщата.

Аз съм уверен,че вие ще разрешите задачата за труда много добре. Дръжте се в духа на нещата, а не в буквата. Един час сутрин или на обед, или вечер може да работите за Господа. Вечер до 12 ч. може да изпълните задачата; от 12ч. до изгрева на Слънцето, докато започнете вашата работа, също можете да работите за Господа, и от 12 ч. на обед до 2ч. пак да имате един час на разположение. Тъй щото на ден имате три условия, три възможности да посветите един час време за Господа. Да, ще се калите и невъзможните неща ще ги направите възможни. Ние можем да създадем времето, да го продължим и да го скъсим. Сега някои искате работа. Ще се молите за всеки един час да ви се създаде работа. Ще се молите и ще ви се отговори на молитвата. Всеки ден ще се молите, за да ви се създаде работа за този час, условия за този закон, и ще видите как ще ви се отговори на молитвата. А пък ако можете сами да си създадете работа, още по-добре.

Да живее трудът, нали? Тъй. Ще имате толкова разнообразни случаи, триста шестдесет и пет случаи – да видим как ще разрешим тази трудова повинност. По един час всеки ден! Ще мислите сега как да групирате тези часове на едно място. Ако работите всеки ден по един час, това значи, че сте хора, които умеете. Ако пък ги сгрупирате един път в месеца, или два-три пъти в седмицата, не е тъй практично. Ако работите всеки ден по един час, искат се по-големи знания. В градовете например един брат предложи тъй: нямаш работа, ще отидеш да предложиш на фурнаджията да му носиш вода един час – трудова повинност. Слушайте, то много куриози може да има в градовете. Ще отидеш на пазара, ще видиш някой богаташ да купува едно-друго, ще му носиш нещата. Ще чакаш там (общ смях). Ако те е срам, ще си създадеш друга работа. Сега слушайте: за онези от вас, които нямат работа, ние имаме книги за продан – ще отидат да ги продават един час и процентите ще им се дават. Онези, които работят за Господа, ще получават възнаграждение петдесет на сто, а другите – двадесет и пет на сто. Така ще се създаде работа на онези, които нямат такава. Труд, труд! Ако пък сами могат да си създадат работа, още по-добре. Само оня, който няма работа, нему ще дадем да продава книги. Който може да си създаде свой час, той ще бъде свободен.
Сега туй не го налагам, а искам да проявите всинца инициатива, да работят умовете ви върху този въпрос. Ще мислите как да си създадете работа за този един час. Всеки ден може да си изберете, който час искате – или сутрин, или на обед, или вечер – и каквато работа искате.

Реплика: Сега вече денят става малък, Слънцето залязва към 4-4.30ч. Да се вечеря по това време е много рано. Как да решим този въпрос?

То и за яденето има много мъчнотии. Тази вечер да вечеряме по-рано. Готово ли е за вечеря?
Другите въпроси ще ги разискваме утре – утре и в неделя ще бъдем по-свободни.

Помнете, че Любовта е с нас и ние с Любовта всичко можем да свършим.

Няма Любов като Божията Любов.
Само Божията Любов е Любов.
Няма Любов като проявената Божия Любов.
Само проявената Божия Любов, която дава плод, е Божия Любов.
Само Любовта на плода е Любов Божия.

Изпя се песента Фир-Фюр-Фен.

25 август, петък, 16.30 ч.

1922_08_26 Новият и старият живот

НОВИЯТ И СТАРИЯТ ЖИВОТ

Аз приветствам всички братя гости с добре дошли! Желая едно нещо от вас: всяко предубеждение и всяка измама да изчезнат. Хиляди години хората са живели в един лъжлив живот. Този живот никому нищо добро не е допринесъл – нито на държавите, нито на църквите, нито на домовете, нито на братята и сестрите, нито на майките. Това няма смисъл да ви го доказвам. Колко религии в света са дошли и изчезнали! И сегашните религии ще изчезнат; те са като листата на дърветата. Всички тези форми ще изчезнат. Изисква се една религия, която да внесе единство. Тя е религията на Любовта, Мъдростта и Истината. Те са три велики принципа, които не можем да разделим. Дотогава, докато правите разлика между един и друг човек, между едно животно и друго, вие не можете да живеете по Бога. Всичко това Бог го е създал и в него съществува единство. Бог не може да се разделя. Не могат да се приравняват нашите мисли и желания с Неговите и нашите действия с Неговите действия.

Ако вие мислите, че когато дойде някой в България, трябва да говори истината по български, че ако дойде някой в Англия, трябва да говори истината по английски, че ако дойде някой в Германия, трябва да говори истината по германски, вие няма да имате една Истина, а ще имате изопачена истина. Който и да дойде от Невидимия свят, ще говори тази Истина по един и същи начин. Няма да говори българска истина. На български език ще я изнесе, но ще говори тази Истина така, както горе се говори. Когато дойде, тази Истина ще ви даде една Светлина, ще ви донесе Правда, ще ви отвори очите и ушите, ще ви развърже краката и ще ви направи здрави във всяко отношение. Някои питат какво нещо е Истината. Нека ми кажат свещениците и учителите къде живее Истината. Ами че тя живее навсякъде! Трябва да знаем къде живее тя. Когато кажем, че еди-кой си професор в София еди-къде си живее, на еди-кое си място, на еди-коя си улица, или когато кажем, че еди-кой си учител еди-къде си проповядва, или че еди-кой си музикант еди-къде си свири и еди-как си свири, ние трябва точно да изразим самата Истина. Нашите принципи трябва да бъдат строго математически определени. Истината живее само в човешката душа. Душата е толкова чиста и свята, че само тя е готова за Истината. Следователно, когато Истината слезе от Божествения свят, тя влиза в човешката душа, там е нейното място. С нея заедно слиза и Божествената Мъдрост. Това са три неразделни принципа. Питам къде живее тогава Мъдростта. Мъдростта на земята може да живее само в човешкия ум. Светлината носи знания, а знанията носят всички методи, чрез които можем да се освободим от своите страдания и недоразумения.

Само който знае, той може да се освободи от страданията и недоразуменията. Невежият всякога ще страда. Страдаме, защото сме невежи. Светът е пълен с невежи, които са дошли да го поучават за Бога. Къде е този Бог? Вие сте дошли да говорите за Бога, а заедно с това убивате, крадете, мразите. Ако аз крада, ако окачвам на въже хората, на какъв Бог служа, в какъв Бог вярвам? На този Господ всички сега се кланят. Ние проповядваме не такъв Господ, какъвто хората желаят. Ние проповядваме такъв Господ, Който е в състояние за един миг да очисти всичките ни грехове и недоразумения и да внесе братство и единство между хората – да могат всички да се разберат и веднага да се преобразят. Той може за един миг да стори това и ако не го прави, то е защото ни чака да свършим с нашите глупости. Той е толкова великодушен към хората, че им дава време да вършат своите глупости и да се наситят. Той ни пита: „Свършихте ли с вашите глупости?“ – „Не, чакай още малко, да направим опит.“ Той пита всички християнски народи, всички европейски държави: „Вие свършихте ли с вашите догми, с вашите учения?“ – „Не.“ – „Много добре!“ Ние трябва да свършим вече!

Това, което съвременните религиозни хора проповядват, не е Истина. Ако беше Истина, те трябваше да внесат Свобода. Къде е Свободата, кой е свободният? Жената свободна ли е при мъжа си? Той се венчава в името на любовта и казва: „Ти при мене ще живееш като в рая, като ангел“. Докато я вземе, така говори, а после ѝ изменя. Господарят казва на слугата си: „При мене ще живееш като цар, ще ти плащам добре!“ Слугата влиза, а господарят му поставя юлар, боде го с остен и го принуждава да пъшка. Виждам, че всички хора пъшкат. Така и свещениците, когато влязат при владиците, последните им казват: „Ще живеем по Бога!“, но и те страдат и пъшкат. Намерете един свещеник, който да не пъшка. Защо да се лъжем? Аз не обичам да лъжа. Единственото нещо, от което се отвращавам, което не обичам, това е лъжата. И няма да се поколебая да кажа на който и да е в очите му, че не говори Истината. Пъшкаш ли, не говориш Истината, няма Истина у тебе. Сляп ли си, няма Истина в тебе; глух ли си, не говориш Истината; не живееш ли добре с жена си, не говориш Истината; не можеш ли да се споразумееш с брата си, не говориш Истината. А сега всички ние минаваме за патриоти и твърдим, че обичаме отечеството си. Ние обичаме отечеството си, но защо? Ако аз обичам моята крава, защо я обичам? Аз искам да я излъжа, да ѝ взема млякото и един ден да я заколя. Казвам ѝ: „Не бой се, не бой се, аз те обичам!“, а накрая я заколвам. Нея заколя, теленцето ѝ заколя, а един-други се убеждаваме, че Господ така е наредил. Млякото ѝ вземаме, а после и месцето ѝ; в кой кодекс на Божествената книга е писано, че трябва да пиеш млякото и да ядеш месото ѝ? Че колим кравата, това е факт, но че някой законодател е писал такова нещо, това е съвсем друг въпрос. А хората одобряват това пред Народното събрание и

заявяват: „Така казва Господ“. Не, така казахте вие. Още преди повече от три хиляди години Господ чрез устата на един от еврейските пророци е казал: „Онзи, който заколи вол, е като онзи, който коли човек“. И казва още Господ: „Аз не благоволявам във вашите жертви. Не създадох тези животни, за да ги колите; аз ги създадох да бъдат ваши помощници, да бъдат ваши по-малки братя. Аз ги пратих да ги учите“. Сега аз не говоря за езическия свят, но за християнския свят говоря, за тези, които проповядват Христовата Любов. В Америка изколват за година около тридесет и пет милиона свини. И това е християнски свят! А колко милиона овце и говеда се изколват! При това колко милиона хора стават жертва! И най-после какъв е резултатът от всичко това? Цялата земя с тази нейна култура е пълна с гробове и кости, а ние чакаме света да се оправи. Светът по този начин няма да се оправи. Той ще се оправи по друг начин. Господ му е сложил един голям кръст и ще го прекара през такъв силен огън, че всичко ще изгори, и което остане чисто, то ще живее на земята. Ако лошите хора – хората, които обичат да лъжат, мислят че имат култура в света, лъжат се. Не лъжете света! Доброто за вас се свършва, в това трябва да се убедите!

Отсега нататък, който мисли да живее без Истината, той няма бъдеще, свършено е с него. Той ще бъде последният човек в този свят и го очакват най-големите страдания. Всяко общество, всеки човек, който обича своето отечество, който търси култура, трябва да говори великата Истина, в която няма никакво изключение. Такъв човек го очаква бъдеще. Ние не позволяваме никаква лъжа – нито повече, нито по-малко! Няма за нищо да изкривяваш душата си, защото вътре в Истината Бог живее. Да се изопачи Божията Истина и да се оскверни Божието Име – няма нищо по-лошо от този грях. Вие мислите, че ако не говорите Истината, ще спасите семейството си, ще подобрите положението му. Не, вие носите проклятие за вашето семейство. Ако спестявате Истината заради вашата жена, вие я погубвате. Ако жената спестява Истината заради своя мъж, тя го погубва. Ако братът спестява Истината заради своята сестра, той я погубва. Истината трябва да се каже така, както си е. Тя ще донесе Свобода.

Сега, аз зная какво мислят търновци за нас. Те си казват: „Тези хора искат да съсипят България“. Досега България толкова пъти е била съсипвана, че аз ли ще я съсипвам! Не, те искат да струпат греховете си върху мене, но аз ще им докажа, че техните грехове са си техни. Вашите грехове са си ваши. Аз не ги признавам за мои. И вие трябва да се изповядате! Всеки българин трябва да си каже Истината и да заяви: „Аз съм причината, а не друг“. Това е достойнство. Аз считам за достойни хора и герои онези, които могат да кажат Истината, които могат да изповядат греховете си. А онзи, който крие греховете си, според мен е последен човек. Сега, българското учителство и българското духовенство трябва да имат доблестта да си

кажат греховете, да се изповядат. Нищо повече. Това не го искам аз, това го изисква онзи Велик и Единствен принцип. Ако те доброволно не изповядат греховете си, насила ще ги принудят. Идват разбойници в къщата ти, искат пари; ако им ги дадеш всичките, нищо няма да ти направят, няма да те бият. Ако ги скриеш, разбойниците са ясновидци – ще те повалят на земята, ще те налагат, ще те налагат и ще им издадеш едното гърне с жълтици. После отново ще те налагат, докато посочиш и второто гърне. Не, не, дай им и двете, дай им всичко и ще се освободиш. Христос казва: „Ако ти искат връхната дреха, дай и долната, за да се освободиш". Това е великият закон – така ще се спасиш. Единственото спасение сега за света и за вас е това.

Вие имате душа. За къде се готвите? Колкото да ядете и да пиете, сегашният ви живот няма никакъв смисъл. Той има смисъл само по отношение на един бъдещ живот, който идва. Един велик Живот идва! За какво се готвите? Вие се заблуждавате с една лъжлива идея. Аз често уподобявам вашето състояние на следното: в Ямбол има една ахчийница, където е направена подвижна, лъжлива площадка, намираща се на известно разстояние от коня, който върти даракчийница. Върху тази площадка има сено и конят цял ден ходи в кръг с надежда да го стигне. Всичката вълна се извлачва, но той не докосва сеното. Вечерта му дават храна и той мисли, че е успял. Така и всички хора днес въртят все подобни дараци – цял живот обикалят само за да хванат сеното. Това не е печалба. Ние не искаме само да влачим вълна. Във всички народи, във всички семейства, във всички домове – навсякъде има нещастия. Ние питаме как ще се уреди този въпрос. Като внесем Любовта, Мъдростта и Истината! Като внесем Любовта в сърцата си, Мъдростта в умовете си и Истината в душата си, светът ще бъде оправен. Истината ще донесе Свобода, Мъдростта в умовете ще донесе Светлина и знания, а Любовта в сърцата ще донесе Чистота и Сила. Свободен ли е човек, той има Сила; има ли знание и Светлина, има Мъдрост; има ли Чистота и Сила в живота, има и Любов, защото силата на физическия живот зависи от Чистотата. Колкото храната е по-свежа и по чиста, толкова животът е по-здравословен. Колкото въздухът е по чист, толкова повече сила и енергия може да внесе в нас.

И така, аз ви приветствам! Вие – търновци, едно време гонихте богомилите и оставихте предание за тях, че са били много лоши хора. Не е вярно. Аз сега чета техните анали и виждам, че са били много добри хора.

Казвам ви, че ако българите не възприемат това Учение, което ние проповядваме, от България нищо няма да остане, нито помен! Даже името на българите ще се зачеркне, знаете ли това? Ако възприемат това

Божествено Учение, тяхното име ще се запише със златни букви. Това да го знаете всички – запишете си го! Аз в 1913 година казвах на свещениците да не ни гонят, но те се вдигнаха и предизвикаха един малък скандал. После дойде разривът и всички духовници ги изгониха от Македония. В 1915 година ме арестуваха. Казах им: „Много скъпо ще платите!“ В 1918 година ме взеха и ме изпратиха във Варна. Казах им: „Ще претърпите един голям крах, какъвто никога не сте виждали!“ Не стана ли така? Стана. Аз им казвам, че това Учение не е човешко, то е Божествено. Всеки народ, който е престъпил това Учение, добро не е видял. Евреите, които престъпиха това Учение, вече две хиляди години се измъчват. В Русия не послушаха Толстой, не послушаха Йоан Кронщадтски и дойде сегашното пречистване там. В Русия сега Господ говори. Болшевиките – това са Божественият глас. Когато хората не послушат Божия глас, в света започват да работят противоположни сили, дохожда глад, мор, раздори. Православната църква в Русия трябваше да приложи Христовото Учение „Не противи се злому“. Нали Христос е казал: „Любете враговете си“! Болшевиките са тези врагове. „Не противи се злому“ – така е казал нашият Учител. Не го казвам аз, това е казал Христос. Молете се за тези, които ви гонят, които ви правят пакост; молете се за тях. Да бъдем последователни в своите убеждения! Питам сега, на земята православната църква ли ще проповядваме или Църквата Божия? Защо дойде Христос? Да учи света. Христос не дойде да създава нито православна църква, нито протестантска. Христос дойде да донесе Истина, да донесе Свобода, да донесе Любов и Мъдрост, да каже на хората как да живеят и да разбират, че всички са братя. Всички сте братя, чада сте на Един Баща и можете да живеете братски без да се изтезавате един друг. Ще считате и всички по-долни животни за ваши близки, никога няма да ги изнасилвате. Това е учил Христос, но хората не можеха да търпят Неговото Учение и Го разпнаха на кръст. И тогава си написаха едно Евангелие, едно учение, каквото на Христа не Му е дохождало и на ум. Мислите ли, че ако дойде днес Христос в църквата, ще го пуснат? Ще Му кажат, че Неговото Учение не е в съгласие с това на светите събори, не е съобразно със светиите. А глава на църквата е Христос, глава на Христа е Бог. Е, питам ви, ако сега в България дойде Христос, какво ще проповядва? Дали ще проповядва, че трябва да се произвеждат много топове и най-модерни пушки, че ако някой ви удари по едната страна и вие трябва да го ударите? Така ли ще ви учи? Не е учил такова учение Христос. Ако Христос сега дойде на земята, Той ще запита всекиго от вас: „Ти намери ли майка си? Коя е твоята майка?“ После Той ще поясни: „Твоята майка е Любовта. Кой е баща ти? Твоят баща е Мъдростта. Кой е твоят пръв брат? Това е Истината. Коя е твоята сестра? Тя е Милосърдието. Ето твоята фамилия“. И тогава Христос ще те попита: „Кой беше Първият, който ги венча? Кой създаде този дом?“ Великият, Безпределен Божи Дух, Който е слязъл – Той е Първият, Който създаде тази фамилия и показа начина, по

който да се живее в нея! Казано е, че Любовта е плод на Духа, а Духът е, Който създава. И този велик Дух, Който създава, сега идва в света. Той слиза периодически. И това слизане на Духа ще се прояви така, че ще се разбъркат умовете на хората и няма да се познават един с друг. Той ще ги разбърка, за да стане една каша, от която ще пресява, ще пресява и всичко онова, което е чисто, ще го извади, а останалото ще потъне долу. Точно това сега идва в света – Духът е започнал да пресява нещата.

Някои казват, че времето още не е дошло. Кое време още не е дошло? Времето за Любовта е дошло. Сега именно, в тези велики страдания се нуждаем от Любов! Кога се нуждаем от Милосърдие? Нали когато кракът ми е счупен, нали когато съм гладен и бос! Когато съм богат нямам нужда от Милосърдие. Сега именно, във времето на тези големи нещастия, трябва да покажем Милосърдие. Кога имаме нужда от Любов? Сега. Кога имаме нужда от Мъдрост? Сега. Кога имаме нужда от Истина? Сега. Тази Истина трябва да ни покаже великия Път – този Път, за който се казва в Писанието: „Онзи, Който ни е привлякъл с нишките на Любовта Си“.

Сега, вие всички искате живот в бъдеще, всички желаете доброто на вашите деца. Аз ви казвам, че вашите деца могат да живеят само ако дойдат Любовта, Мъдростта и Истината. Ако Любовта, Мъдростта и Истината дойдат и се заселят във вашия дом, вие сте осигурени. Само една осигуровка има в този свят! Не се ли осигурите при нашите банки, животът ви е свършен. Ние призоваваме сега целият свят да се осигури само в банката на Любовта, Мъдростта и Истината, да си принесе всичкия капитал там. Ще извадите капиталите си от другите банки! Не ги ли внесете в тази банка, всичко е свършено! Всички останали банки до една ще фалират. Няма да остане система, която да не фалира. Няма да остане църква, на която външната форма да не фалира. Ще остане само Един Велик принцип, само един Божествен Дух. Ще остане само Любовта, Мъдростта и Истината. Те са толкова красиви! Ще имаме един кристален свят и в него ще слизат други хора, каквито вие не сте виждали. И когато те дойдат на земята, знаете ли какво ще стане с вас? Ще ви обхване такъв ужасен страх, че онези, които нямат Любовта със себе си, ще дирят дупки да се скрият, а онези, които търсят Любовта, ще кажат: „Ние сме ваши братя и много ви благодарим, че дойдохте да ни спасите!“ Онези, които ще спасят света, идват сега. Те не са един-двама, те са милиони, милиони, въоръжени с оръжие, срещу които никой не може да излезе, против които нищо в света не може да противостои. Те са в състояние да съсипят света за една минута и нищо да не остане от него. Те са в състояние да превърнат цялата земя на прах и пепел. Толкова голяма е тяхната сила, че който им се противопостави, само за една минута от него нищо не остава. Това го усещате не само вие, но и всички лоши духове. Питам ви ще се подчините

ли или не? Който каже „Да“, прощават му се греховете; който каже „Не“, свършена е работата му. Вие ще проверите това.

Когато дойде свещеникът, слагат те в ковчег и той започва с кандилницата си да ти тананика песента „а...а...а...а“. Един православен гръцки свещеник носел един умрял и си пеел „мър-мър-мър-мър“. Песен е това. На турски език „мър-мър“ какво означава? Означава „Добре“. Следователно свещеникът казвал: „За мене е много добре, мър-мър!“ Но за умрелия дали е добре? Попът може да каже „мър-мър“, защото ще му платят сто–двеста лева, но за умрелия как е? Аз бих желал тези свещеници, когато заровят някого, да казват какво е състоянието му. В една английска църква се случило следното: на един богат англичанин умира дъщеря му. След време той слуша речта на един английски проповедник, който говори в църквата, че на небето хората живеят добре. Бащата се обръща към него и му казва: „Дъщеря ми умря преди две седмици; моля, кажете ми какво е положението ѝ там?“ Проповедникът отговаря: „Не зная, само Господ знае какво е положението ѝ там“. Тогава става един от слушателите – ясновидец, и обяснява: „Дъщеря ти не е на небето, а е тук“. После подробно описва каква е тя... Питам кой казва истината – проповедникът или другият? Няма умрели хора. Според мен има два вида хора: едни, който са живи-умрели и други, които са умрели-живи. Абсолютна смърт в света няма и ако мислите, че когато някой умре, отива горе на Небето, лъжете се. Тук са всички хора – на земята. Това, че са тук, се познава по факта, че когато някой умре, не излиза от ума ти. Ти стоиш, постоянно плачеш, а Иван-заминалият стои край тебе, и за да не го забравиш, оплаква ти се и казва: „Изгубих всички условия, не мога да работя, греховете ми ме мъчат; да мога да се върна назад!“ А ти плачеш, плачеш. Защо? За неговите грехове. Някоя жена казва: „Не мога да се утеша за мъжа си, много ми е тежко“. Защо? Защото и той плаче. Той плаче и жена му плаче. „Лошо е – казва той, – лошо е положението ми; лъгал съм Бога, лъгал съм своите ближни – лошо е положението ми, молете се за мен!“ И тогава вие решавате да повикате свещеник, за да му прочете молитва. Каква молитва? – За успокоение, да го успокои Господ. Как, по какъв начин да го успокои? Ето как може да го успокоят и как може да му се помогне: ако е бил милионер и е оставил десет милиона лева, неговите наследници да вземат всичкото това имане, да го раздадат на бедните и да започнат да се молят за него. Ето как Господ ще му прости всичките грехове. Но понеже той завещава всичко на своите, Господ го пита: „Кой ти дава право да завещаваш това, което не е твое?“ Съвременният свят, съвременната култура са една лъжа, но ти казваш, че ще завещаеш нивите си и къщите си на еди-кого си. Нямаш право да ги завещаваш! Имаш право да работиш, а когато умреш, ще кажеш на синовете си: „Това е мое имущество, правете с него каквото искате“. В света има само владение,

няма собственост. Собственик е само Бог – земята е негова, а не е наше достояние. А ние се делим взаимно, караме се за нея. Ние нямаме собственост, защото само Бог е собственик. Така стои великата Истина: ние сме работници; дава ни се земя под наем, за да я работим за десет–двадесет години, след което ще я напуснем и ще отидем при Бога, за да дадем отчет. След това ще ни се даде друго владение, на друго място, в друг свят. Казват ни, че сме сектанти. Не, ние не сме сектанти, а сме хора, които носят Новия Живот, новите принципи. Ние отричаме стария живот. Какъвто и да е той, ние го отричаме. Защо? Нямаме нужда от него. Желая това и за всички вас! Желая го, защото и вие сте наши братя. На първо място аз ви считам за наши братя, а това, че сте българи, е съвсем друго нещо. Първото нещо е, че всички сме братя и имаме един ум, който еднакво мисли. Вашият ум и моят еднакво мислят. Вашето сърце и моето еднакво чувстват. Ако сте болни, ще почувствате болката така, както и аз. Ако ви дам една задача, ще я решите така, както аз. Светлината приемаме еднакво. Следователно, ние мислим, чувстваме и действаме по еднакъв начин, а когато дойдем до нуждата от разбирателство, казвате, че мислим различно. Как така? – Искаме да се осигурим, повечко пари да имаме. В какво се състои сигурността? Сигурността в живота се заключава в това да бъдем свързани с Бога. Това е сигурността – да бъдем свързани с Бога!

Сега, ние всички трябва да проповядваме смело и решително това Учение. То е Божествено. Навсякъде да го разпръснем! Някои искат да го разпространяват чрез вестниците сред българския народ. Но аз ще направя опит и ще видя дали онези, които го слушат, ще успеят за десет години да изопачат Божията Истина или ще съумеят да я внесат между българския народ. Гърците казват, че българите били много дебелоглави. Че то и гърците не бяха с много тънки глави: когато Сократ им проповядваше своето учение и техните глави бяха тогава много дебели и го отровиха. Аз бих желал главата на българина да бъде дебела за злото, а тънка за Истината. Аз мисля, че когато на българина му говорят за зло, той трябва да има дебела глава. И аз го похвалявам за това, че когато попът му говори, той си прави оглушки и казва: „Не слушай попа какво говори, гледай го какво върши“. Това е философията на българския народ. Той си има една много здрава философия. Ако гърбът на българина е останал още здрав, то е благодарение на това, че не слуша своето духовенство. Ако българският народ беше слушал своето духовенство, сега най-малко на четири–пет места в България щеше да има огнища на неприязън към „новата ерес“. Французите, след като избиха хугенотите, какво получиха? Оттогава насам тяхната държава не се повдига. Рим, който изби християните, къде е сега? Евреите, които умъртвиха Христа, къде са сега, къде е тяхната държава? Няма народ, който да е извършил престъпление с Божиите избраници и да е спечелил нещо. Аз похвалявам българския

народ, че не слуша духовенството. Той си има една здрава философия, понеже се държи за земята, а тази земя може да ражда само когато дойде Божественото благословение. Българинът се държи за Бога, а това негово духовенство трябва да бъде изразител на Мъдростта, Любовта и Истината. Да не мислите, че аз искам да осъждам духовенството? Не, аз съм против онова духовенство, което не изпълнява Волята Божия; аз съм против всички онези лъжи, които се говорят в църквата. Аз съм за Царството Божие и за Неговата Правда. Аз казвам: „Търсете първом Царството Божие и Любовта, Мъдростта и Истината, които са дошли в Царството Божие и всичко ще ви се приложи".

Сега, ние ви поканваме с добре дошли, за да ви угостим по братски! Искам на търновци да им се поразширят малко сърцата. Ако искат Търново да остане като град, на който името да се запише в историята, нека приемат Учението ни. Ако искат името му да се заличи от историята, нека правят каквото си знаят. Сега ние ви говорим много ясно. Няма град в света, който да е прокопсал, след като е съгрешил против Истината. Аз бих желал не само търновци, но и духовенството му, и тукашният владика да се свестят. Миналата година един виден писател, минавайки през Търново, казал за нас: „Ще ги разпръсна аз тях!" След това много писа против нас, но го повикаха горе на онзи свят. Казвам, че няма да се мине година–две и всички попове ще бъдат повикани да дадат отговор. Те ще заминат, това да го знаят! Няма нищо, което да съм казал и да не се е сбъднало. Кажете на българските владици и свещеници, че ако не се поправят, всички тези синодални старци ще бъдат повикани и ще ги питат: „Вие ли се намерихте да пишете против Божията Истина?" Ще докажем, че това е така. Ние никому зло не мислим, но не искаме да се препятства на този народ. Те държат ключовете, но ние ще ги вземем. Ние не искаме българският народ да се спъне в своето развитие. Ние искаме Свобода за вашите души, Свобода за вашите сърца и за вашите умове. Ние искаме Светлина и знания да ви се дадат, ние искаме Светлина и Сила да ви се дадат! Зло ли е това? Няма да вземем и пет пари, ние искаме всичко това даром да направим. Даром ще ви го дадем и ще кажем: „Както даром го приехте от нас, така идете и даром го приложете за вашите братя!" Между нас трябва да изчезнат вече недоразуменията. Те могат да изчезнат, защото нямаме какво да делим – земята е наша, светлината е наша, въздухът, водата също са наши и братски ще ги делим. Аз ви се радвам, че имате къщи, че имате жени, деца, братя, сестри; радвам се на това. И бих желал да бъдете още десет пъти по-щастливи, но за да бъдете такива, трябва да възприемете сегашното Учение. Тогава всички болести ще изчезнат в света и други ще бъдат отношенията между хората и условията на живота.

Ние проповядваме едно Учение не на теория, а на опит. Нека дойдат

онези, които приемат нашите принципи, и ще ги подложим на опит. Вие говорите за онзи свят. Може да ви се отвори пътят за онзи свят – да отидете и да видите какъв е той. Питате дали може да се отиде на онзи свят. Да, много лесно: ще снемеш всичкия си багаж, ще се откажеш от баща си, от жена си, от децата си, и когато станеш лек само тридесет и три грама, тогава ще те допуснат да се качиш на влака. После ще минаваш и през други станции, на всяка от които ще олекваш, и когато станеш един грам, ще стигнеш до вратата на Царството Божие. А когато останеш без всякакво тегло, тогава ще влезеш при Бога. Ще запитате как е възможно без тегло. Именно тогава ще съзнаваш, че без да имаш тежест си човек; ще почувстваш, че целият свят е твой. Какво означава „тежък човек“? Тежък човек е само онзи, който няма Истината в себе си. Ще кажете, че не е дошло време. Дошло е времето! За умния човек има всякога определено време. Следователно това, за което говорим, ние го схващаме като едно положително Учение. Питат ме познавам ли онзи свят, виждал ли съм го. Зная го, аз живея едновременно и в този, и в онзи свят. Няма защо да ви разправям това-онова, аз говоря Истината. Питате има ли онзи свят. Има. Думата „няма“ ние другояче я разбираме. Ако затвориш прозореца си и кажеш, че няма светлина, ти си прав. Да, в твоята къща няма, но в другите има. Аз ще ти докажа, че има светлина, когато отворя прозорците ти. Ти имаш един метод за доказване – като затваряш прозорците, а аз имам друг – като отварям прозорците. Казваш, че няма Господ. Следователно, ти си човекът, който си се научил да затваряш прозорците. Аз казвам, че има Господ, следователно съм човекът, който съм се научил да отварям прозорците. Така разликата между нас я поставям на философска основа: твърдението „няма Господ“ означава, че ти имаш специалност само прозорци да затваряш. Тогава ще трябва да викаме друг, който има специалност да отваря прозорци. Когато твърдим, че има или няма Господ, не мислете, че Той само заради нас съществува или не съществува. Това е само игра на нашите мисли. Дали съществува или не съществува Господ, това не зависи от нашите философски възгледи. Всичко, което съществува в света, е най-силното доказателство, че Той е. В това Бог най-ясно се проявява и няма защо ние да доказваме дали Той съществува или не.

Сега, нашето желание е, когато питате има ли Господ или не, аз да дойда и да отворя кепенците на вашите прозорци. Сега има ли Господ? – Има. Ще отворя резетата на вашите очи: има ли Господ? – Има. Добре, радвайте се на този Господ, когото виждате! Също така, ако вашето сърце е студено, ще отворя и неговите кепенци. Какво чувствате? – Топлина. Добре, можете ли да сготвите яденето си? – Можем. Сгответе, яжте и благодарете на този Господ, който ви е пратил тази топлина! Това е приложението на Новото Учение, на Божественото Учение. Ще живеем в Мъдростта, ще живеем в

Истината, ще се разбираме, ще слизаме и ще се качваме на онзи свят, ще пеем и ще изучаваме това, което Бог е създал. Всички ще славим и ще пеем Богу! Ще Му пеем, въпреки че българинът много мъчно можеш да го накараш да пее. За да се научи да пее, трябва да му тегли половин килце вино, иначе той не може. Хората се чудят как ние без вино пеем. И ние с вино пеем; виждате ли ги – те пеят с шестгодишно вино. Шестгодишно вино наричаме топлата вода. Когато пият топла вода, те са предпазени от всичко. Някои от тях не са пили топла вода, малко са пристъпили – пили са едногодишно вино – студена вода, затова някои са трескави. Шестгодишно вино трябва! Където сме ходили с него, никой не се е разболявал; където сме бивали без него, разболявали са се мнозина. Сега, ще ви приведа едно сравнение: където влезе Любовта, там тя се превръща в най-хубавото вино. Това е вярно и буквално, и преносно: най-старото вино е тя! В което сърце влезе тази Любов, то заиграва и запява.

Аз желая всички ние да пеем и да славим Бога и да благодарим за Живота, който ни е дал! Сега, аз ви приветствам като добре дошли! Идете и опитайте това Учение. Не казвам сега да го приемете. Подложете го на опит. Направете един, два и повече опити. Ако след деветдесет и девет опита пак не вярвате и се съмнявате, ние ще ви покажем Пътя. Един човек, който направи деветдесет и девет сполучливи опити и не вярва, с него е свършено. На стотния път трябва да влезеш и да служиш на Господа. Ще кажеш: „Има Един Господ, на Когото трябва да служа!“ Кой е този Господ? Той е Господ на Духа. Духът е свръзка с Любовта. Любовта създава Мъдростта и Истината. Това са велики принципи. Ние ще живеем съобразно тях и ще имаме Мир и Радост.

Сега, аз бих желал днес, когато сложим нашата скромна трапеза, да ви приветствам в името на своята Любов, да си похапнете сладичко, та това ядене, с което ви нахраним, да ви държи топличко цяла година. В умовете ви да блика Светлина, в сърцата ви – Любов, а душите ви така да се разтворят, че да кажете: „Много сме доволни, че ни дадохте този обед!“

Беседа от Учителя, държана от 11:30 часа на 26 август 1922 година (събота), в град Търново.

1922_08_26 Изтълкувай ни тази притча

ИЗТЪЛКУВАЙ НИ ТАЗИ ПРИТЧА

В началото ще имаме едно упражнение по пеене. (Учителят пее сам: „Бла-го-славяй, ду-ше мо-я, Гос-по-да! Бла-го-славяй и не заб-ра-вяй!“.)

Всички не могат да схванат мелодията, но това да не ви плаши. Това е новото пеене – ние съчетаваме, композираме. Музиката идва отгоре, но докато се схване... (Песента се изпълнява с движение на ръцете около главата.) Има малко дисхармония, но ние ще я изправим. (Ръцете се движат, символизирайки летене.) Когато движението дойде в хармония с музиката и движението продължи един час, всички вие ще хвръкнете, няма да остане нито един нетониран. Например, идва някой неразположен и ние веднага започваме с тези движения; тогава всички ще се настроят добре. Това са окултни упражнения за тониране. Сега изпейте „Фир-Фюр-Фен“ на две половини. Тези думи упражняват отлично влияние. Сега изпейте „Благославяй“ съвсем леко с движения. Това значи човек да знае силата на движението, да отмерва всеки жест. Ние ще направим опит с тези песни и някой път ще влезем във връзка с разумните, живи Сили на Природата. Има песни, чрез които може да се укроти една тълпа, и не само, че хората в нея ще се укротят, но и ще започнат да движат ръцете си и да пеят. Движенията увличат, но затова се изисква калена, диамантена воля. Ако човек се уплаши, не може да пее. Само смелият, решителният може да пее, а на страхливият му се затъква гърлото.

Ето – една пчела кацна на ръката ми, а после на – окото ми. Тази пчела казва „Ако твоята воля е диамантена и окото ти е чисто, всичко може да стане. Но ако волята ти не е диамантена и окото ти не е чисто, нищо не става“.

Сега изпейте „Песента на гласните букви“. Какво липсва на тази песен? Ритъмът ѝ не е правилен. Изпейте сега „Благословен Господ Бог наш“. Сега ще взема петнадесети стих от петнадесета глава от Евангелието на Матея: „Отговори Петър и рече Му: Изтълкувай ни тази притча“. Музиката, това е неразбрана притча, която трябва да се изтълкува. И само онзи, който добре знае да пее, може да я изтълкува. И ще забележите, че всички нещастия в сегашния обществен живот произтичат все от нашите думи, от нашия глас. Ако, например, произнесем някоя дума малко натъртено, малко остро, ако гласът ни е малко дисхармоничен, веднага неговия тон ще произведе съответстваща вибрация. Затова първото изискване към един окултен ученик е да знае да пее. Не може ли да пее, той не може да говори правилно, защото красноречивият говор е музика.

Има някои хора, които четат както свещениците в църквата. Това е гръцко четене, при което всичко е на една линия, няма слизане и качване, всичко върви в една плоскост. На такива казват: „Какво четеш като отчаян поп?“ Българинът разбира, когато се движиш в една плоскост, в която няма никаква музика. Всяка дума има особена интонация. Всяка дума трябва да се произнася по този музикален закон. Например, когато произнасяте думата „обичам“, къде трябва да се постави ударението, в началото ли, в края ли, или в средата? Колко слога има думата? – Три. Къде трябва да поставим ударението? „Обичам“ или „обичам“? В триъгълник ли, или по една крива линия? По една крива линия. Обичам, обичам, чиу, чиу, чиу, чиу. Когато птиченцето чурулика „чиу, чиу“, то казва: „Обичам, обичам“. За да произнесеш една дума, която представя сила, за да я изкажеш, твоят ум трябва да вземе участие при създаване на нейната форма. Твоята воля трябва да вземе участие при впрягането на ума да мисли, а твоето сърце трябва да вземе участие в съдържанието на тази дума. Следователно трябва да се извърши тройно движение в противоположни посоки, движения в тези три свята. Ако ти пееш една любовна песен в мажорен или в минорен тон, какъв ще бъде ефектът на пеенето? Минорният тон ще показва, че си изгубил любовта, която си имал. Казваш: „Изгубих те, не знаех как да те ценя“. Това означава, че постигаш дълбочина, когато търсиш любовта долу. Когато я намериш, влизаш в мажорна гама и веднага възлизаш нагоре. И тъй, всички минорни гами показват, че сме изгубили нещо, и посочват начина, по който трябва да го намерим. А мажорните гами показват, че сме намерили това, което сме изгубили.

В днешната музика много елементи липсват; например, в нея постоянно се сменят гамите. Във всички оперетки аз виждам постоянни рушения и творения; в даден момент композиторът съгражда, а в друг – разрушава. Това явление навежда на мисълта, че каквато е културата, такава е и музиката. Музикантът в даден момент бива обхванат от силна страст, написва нещо, след което стига до едно отчаяние и разрушава написаното, после пак го съгражда. И така няма завършена цел в музиката – от единия ѝ край са налице разрушения и съграждания, а в другия – се завършва с разрушение. Такава е съвременната музика – новата музика, не класическата. Обаче окултната музика и окултното пеене се различават от нея. И те започват с един момент на разрушение и чистене, но след това съграждат и никога не рушат. Първоначално рушат, после съграждат, а съградят ли веднъж, те остават цялостни, за да цъфнат. В музиката има живот. Окултната музика чрез една песен може да трансформира най-лошите настроения, в отчаяния човек може да възбуди едно прекрасно чувство и да му даде импулс за възвишен и благороден живот.

Трябва не само да имаш стремеж, но да прилагаш и да работиш. Най-

възвишеното чувство, най-възвишеното състояние на музиката – това е Любовта. Да любиш означава да пееш. И всички, които залюбват, започват да пеят. Даже и волът, когато започне да люби, той мучи. Няма животно, което да не изразява някакъв глас. Жабите, които са толкова студенокръвни, когато дойде пролет, започват да крякат, не млъкват. Това е тяхната песен, и щом премине любовта, те пак замлъкват. Жабата е емблема на крайния материализъм. Следователно, щом започнеш да мислиш за къщи, щом започнеш да се осигуряваш, ти забравяш пеенето и казваш: „Музиката е последна работа“. Започваш да чуваш дрънкането на парите, а тази музика е еднообразна. В сегашните банкноти дори и музика няма, а само шумолене. Това материалистическо настроение измъчва мозъка; щом се убие музиката, изгубва се смисълът на живота. И първото условие, за да придадем смисъл на живота, е да възстановим музиката. Единственото изкуство, което спасява хората, е музиката, но не площадното пеене. В старите песни има мотив, но пеенето не идва, а в новите песни мелодията не всякога съответства на текста. Например, в песента „Цвете мило, цвете красно“ или в евангелските песни мелодията не съответства на съдържанието. На всяка една песен според съдържанието трябва да ѝ се даде съответстваща мелодия – в това е силата на пеенето. Великите творци на музиката, класическите творци са разбирали това изкуство по-отблизо.

Сега, всеки един от вас може да пее и трябва да се стремите да пеете. У българите има обичай докато момата е млада, всички да я подканят да пее, но щом се ожени, ѝ казват: „Не ти трябва пеене“. Дори когато някоя стара жена започне да пее, я питат: „Какво си се разпяла, да не мислиш да се жениш?“ Българинът свързва пеенето с женитбата и затова в трезво състояние не пее, срам го е. Той трябва да си сръбне половин килце ракийка, тогава се отваря и започва да пее. Ако пееш без да пиеш, българинът се чуди как можеш за нищо и никакво да вършиш това. Такова разбиране е извращение. Именно в трезво състояние трябва човек да пее! В това отношение пеенето и свиренето могат да се употребят като един вид облагородяване. Майката е тази, която може да създаде музиката у детето. Когато е бременна, тя постоянно трябва да пее; а майка, която е мълчалива по време на бременността, прави голяма пакост на своето дете. И духовете, които населяват низшите нива на астралния свят, създават пречки срещу музиката, защото знаят, че тя поражда нещо хубаво. Свири ли и пее ли човек, той в лош път не е тръгнал. Но ако затворите пътя на музиката, ако отстраните музикалния център на човека, той може да направи всякакво престъпление. И обратното е вярно: статистиката показва, че между певците и музикантите убийци няма. Те може да пиянстват, но убийци между тях няма.

И така, всички от вас, които имат хубави гласове, млади и стари, ще пеете! Музиката може да се употреби дори против болестите. Ако един болен може да пее, лесно ще се излекува; ако има треска и може да пее, лесно се лекува, а ако не може да пее, мъчно се лекува. Накарайте болния да пее, нищо повече! Новата музика дава едно настроение, един подем, болният се намагнетизирва. Без пеене хората се демагнетизират. Когато една армия отива на бойното поле, всички пеят, но когато отстъпва, войниците ѝ не пеят, а казват: „Бягайте!“ Щом хората престанат да пеят, те правят отстъпление. Спрете тези хора, накарайте ги да пеят и те веднага ще се окуражат. И така, не забравяйте да пеете! Знайте, че за да тонирате душата си, трябва да пеете. Най-първо започни мислено, т.е. мисли за музиката! Днес пей малко, утре пей, а вечер, като седнеш, кажи „Моят глас ще бъде добър“. Пей, пей, пей, докато тази музика събуди душата ти! Събуди ли се душата ти, ще дойде мисълта. Ако пък можеш да си направиш своя песен, направи! Един от най-добрите методи за премахване на скуката е музиката. Имаш скука, мъчи те нещо – пей, не бой се! И когато четете псалмите, ще намерите пеене; в тях има хваление на Бога, всички те стават на песни. И всички религиозни обреди в старо време са се извършвали все с песни. Да предположим, че имате едно неразположение на духа; вземете първата буква „А“ и пейте. После изпейте „о, у, ху, ху, хуу“. Когато пеете по този начин, някои ще кажат: „На този човек му е мръднала дъската“. Не, преди ви е била мръднала дъската, а сега ще се намести! „А“ означава съзнание на интелекта, „О“ показва, че животът трябва да се движи в кръг. „У“ е обърнатият с главата надолу човек; когато се обърне в музикално отношение надолу, човек започва да мисли. Когато пееш, добиваш едно приятно настроение. Вземи една дума, която обичаш, но дума, която да има два или три слога гласни. Например, не започвайте с думата „милосърдие“, а с такава, която започва с буквите „А“, „Б“, „В“, „Г“, „Д“, „Е“, „И“. Например, вземете думата „дом“. Можете ли да изпълните една песен с думата „дом“"? „Дом, дом, дом“, т.е. ще бъдете весели, защото домът е място на веселие. (Учителя пее „В зорите на живота“ няколко пъти.) Това е окултно упражнение.

Сега, колкото схванахте от мелодията, печалбата е ваша.

Беседа от Учителя, държана от 16:30 часа на 26 август 1922 година, в град Търново.

1922_08_27 Правила и мерки за избягване на всички погрешки

ПРАВИЛА И МЕРКИ ЗА ИЗБЯГВАНЕ НА ВСИЧКИ ПОГРЕШКИ

Ще ви прочета четиринадесета глава от Йоана. Тази глава ще я приложите към днешния наряд. Да се прочете цялата глава. Ще ви дам някои пояснения за живота на ученика. Ученикът – който и да е той, от каквото и положение да е, от каквото и да е поле, каквито и знания да има, прост да е или учен, щом като влезе в Пътя на ученичеството, в окултната наука, в него всякога се повдига една вътрешна борба. А борбата е едно вътрешно съпротивление, което е напълно естествено. Тренът, който се движи, среща съпротива. Колкото по-бързо се движи той, толкова по-голямо е съпротивлението. Също и параходът, който се движи, среща съпротивление, но и той трябва да го преодолее. Законът е такъв. Съпротивлението именно показва, че вие сте в Пътя, т.е. движите се. Ако няма съпротивление, това означава, че стоите на едно място. Следователно всички изпитания, които могат да дойдат в живота ви, показват, че вие се движите.

Сега, тези съпротивления са от различен характер. Най-първо в ума ви ще се роди едно съмнение дали сте на правия Път, дали е този Пътят, по който сте тръгнали, или има някой друг. Дотогава може да не сте мислили по този въпрос, но щом влезете в този Път, ще започнете да мислите дали този е Пътят или не е. След това, щом като решите, че този е Пътят, ще се роди една друга мисъл: дали този е най-краткият Път или не. Когато разрешите този въпрос, ще се роди друг: дали ще можете да извървите този Път или ще се спрете. След като решите, че сте намерили Пътя, че той е най-добрият, ще ви дойде желанието да се спрете, да се разположите и да си похапнете малко. И така може да заспите. Това са ред изкушения. Който е тръгнал по Пътя, не му се позволява да заспи. На ученика не се позволява да заспи на Пътя! Добре ще схванете това, а не буквално. Ще запитате без спане може ли. Може, разбира се. „Без спане“ означава съзнанието ви да е будно. Мислите ли, че животът на спането е необятен? Не, при тези условия, при които живеем, спане има на земята, но в Пътя, по който вървим, не трябва да се спи. Там например, спане се нарича състоянието, когато твоят ум се отвлече назад. Спомниш си своето минало, благата, които си преживял, и у теб се поражда едно желание пак да заспиш. Когато преживявате вашето минало, това е едно заспиване. Ще ми кажете: „Какво лошо има в това човек да преживее своето минало?“ Няма лошо, но нищо няма да научите. Представете си, че след като сте свършили университет пожелаете да преживеете един ден от вашето

детинство. Вземате буквара и го четете отначало, четете го един, два пъти. Какво разбрахте от всичко, щом като през това време можехте да прочетете някоя съдържателна книга, а вие четете буквара. Ще кажете: „Едно време по този начин четох от буквара“. Оставете вашия буквар в наследство на други да го четат, и когато те го четат, вие се радвайте. Стар буквар не ви трябва. Когато човек преживява своето минало, това е приготовление за съвършения Живот.

Има и друга една опасност. Когато един ученик влезе в този път, у него се заражда желание къде кого види и срещне от своите другари-ученици да ги пита какво са разбрали от Учението. Той не се заема сам да чете, а започва да пита другарите си. Това е едно изкушение. На такъв ще кажеш: „Върви си по пътя, не ме смущавай!“ Ще дойде четвъртото изкушение и ще си кажеш: „Ето хора, които не ме разбират, които не ми помагат“. В Пътя сам ще си помагаш, няма да търсиш помощ от никого. Ако ти не си здрав, ако твоят гръб не е здрав, няма да тръгваш на път. Здрав трябва да бъдеш. Ако си ученик, ще вземеш най-трудните задачи. Може да минат една, две, десет години докато ги решиш. Единственото нещо, което се позволява, е да повикаш от дълбочината своя Учител и Бог да ти помогне. А вие започвате един друг да се учите. Така ще изкривите Божието Слово. Кой кого учи? Никой никого няма да учи. Тук се изисква търпение, мълчание и разсъждение.

Имате някакъв недъг; в Пътя, в който влизате, не се позволява на никого никакъв недъг. Не се позволява! Без недъзи ще се влиза в Пътя. Щом имаш една слабост, тя ще те спъне. Отмахни тази слабост! После, не считайте тези недъзи за ваши. Когато ученикът влезе в училището, ще му припомнят неговото минало, ще го убеждават, че това е негово. И много пъти в него ще се явява едно противоречие. Не, вие ще отказвате! Може би, някой път да ви дойде мисълта, че сега не е време, или да си кажете, че сте имали някаква слабост някога. Това е едно внушение и щом го приемеш, ти ще се спънеш. Трябва да кажеш: „Едно време беше така, но сега не е така“. Аз поддържам сегашното време. Ако вашата дреха е чиста и дойде някой и ви оцапа, тази нечистотия ваша ли е? Или дойде друг и ви каже: „Защо се оцапа, не знаеш ли, че тук не се позволява да има оцапани хора? Излез вън от Пътя и се очисти!“ Излезеш ли, ти ще се спънеш, а това им е целта. Такова очистване е фиктивно. Ще вървиш по Пътя напред! Няма да се спираш да чистиш петната на другите. Ще кажеш: „Който ме е оцапал, той да ме очисти“. Това е правило за учениците. А вие ще се спирате на Пътя да се чистите – тук ще се спрете, там ще се спрете и Пътят ще остане не изходен. Право към целта, нищо повече! Ще вложите Любовта като закон и ще ходите по всичките нейни правила! Ясно е това, нали? После, в Пътя не се позволява да се говорят отрицателни неща. Ако си в приятно

настроение, мисли за Бога, за вечния Живот! Ще дойде някой да ви разправя небивалици: „Знаеш ли какво нещо се случи в нашето братство – опекли са едно яйце и го изяли, а в нашето братство е забранено да се ядат печени яйца“. За никакви печени яйца няма да говорите. Кой е опекъл яйцето и кой го е изял, това не е ваша работа. Това са изкушения за учениците. Може през тази година някои да ви говорят за печено яйце, внимавайте! Вие ще се молите за Любовта, за нейното приложение.

През тази година вие ще имате и други някои изкушения. Ще започнеш да се питаш, след като си тръгнал по този Път, осмислил ли си тази работа; ти имаш мъж, жена, деца, обществено положение; първо си уреди живота, още не му е времето; почакай още една година, а на следващата ще се приготвиш по-добре... А следващата година никога няма да настъпи. После, ще ти дойде и изкушението, че си млад. Млад ли си, стар ли си – ти ще тръгнеш и ще вървиш по Пътя; ще вървиш, ако не искаш да се спъваш!

Душата ви ще бъде обгърната с Божията Любов! И тогава може на физическия свят да вършите каквото искате без да се спъвате. Мислиш ли, например, че ако хванеш някого и го затвориш в затвор, си затворил и душата му? Не. Например, някой има желание еди-кой си брат да върви с нас в Пътя. В Пътя си тръгнал ти и не мисли за никой друг! Ти върви в Пътя и не мисли за другия дали е в Пътя или не. Не се спирай да каниш и не се спирай да казваш: „Мъжът и децата ми останаха в къщи, да се върна да ги поканя“. Не се връщай назад! Защото ако мислите, че имате деца в къщи, вие имате едно от големите заблуждения в света. Никоя душа не може да бъде твое дете, тя си е душа. Някоя майка ще каже: „Аз имам едно дете“. Като имаш дете какво си спечелила? – „Аз имам син.“ Какво си спечелила от твоя син? – „Той ще ме гледа на стари години.“ Друго заблуждение! Ако тебе Господ не те гледа, че синът ти ли ще те гледа? Може най-после да се опиташ да разрешиш въпроса за своята същност като кажеш в душата си: „Аз съм му майка“. Друго заблуждение! Никаква майка не си ти, нито пък той ти е син, а просто вие на земята си припомняте отношенията, които имате към Бога. Следователно, когато кажеш, че някой ти е син, това означава, че твоите отношения към Бога са синовни. А когато кажеш „Аз съм майка“, се подразбира Божествения Дух, Който те е родил. Това са отношения към Бога, а не към хората. Така трябва да мисли ученикът, ако иска да върви. Някой казва: „Аз оставих баща си“. Къде е баща ти? Ти още не си го намерил. Баща ти не е на земята и братята ти не са на земята. Ако твоят брат след десет години умре, ще питаш тогава къде е отишъл. Няма да се спъвате, смело и решително ще вървите по Пътя! Аз говоря на онези от вас, на които съзнанието е пробудено. Няма да се спъвате! Ще дойдат спънки, но те няма да ви попречат, ако вие сами не се спънете.

Сега, мнозина представят този Път на ученичеството за много труден. Той не е лесен, но не е и толкова труден, колкото някои го представят. Христос казва: „Вземете моето иго, защото е леко“. А игото на света е много тежко. Пътят на света е много тежък. Там хората какви ли не страдания преживяват, за да подобрят своето положение, и пак го изгубват. Ако е за страдание, светът познава по-големи страдания. Има хора, които страдат повече. Някой влезе да краде, теглят му един куршум – свършва се с него, счупят му крака, осакати се. А тези, които са в Истината, се страхуват и казват: „Ако ми стане нещо?“ Ако си в Пътя, мислиш ли, че няма да ти стане нищо? Пак ще ти стане. Въпреки всичко това, този Път е лек и приятен. Сега, в четиринадесета глава от Йоана са представени мъчнотиите, които ще се родят: този ли е Христос, друг ли е; вън ли е Той или вътре? Никъде няма да Го търсите. Любовта, това е Христос. Имате ли Любовта, това е Христос. Нямате ли Любовта, нямате Христос. Кардинално така е решен въпросът. Къде е Той, в България ли, в Германия ли? Христос е Любовта; имате ли тази Любов, въпросът е решен. Но търсите ли Любовта от другите хора, Христос не е там. И от вас търсят ли Любовта, и там не е Христос. Любовта не се търси. Когато изгрее Слънцето, ние търсим ли го? Щом изгрее, то ще ви обгърне със своята светлина и топлина и няма защо да го търсим. Сега, вие по буква ще ме разберете да не търсите никого. Ще кажете: „И аз няма да търся никого“. У българите думата „търся“ има две значения: търсиш някого в някаква посока или изтърсваш някаква дреха, с което вдигаш само прах. Вие, когато търсите, само прах вдигате. Това казвам за онзи, който е ученик, за да разбере какви трябва да бъдат неговите отношения. Павел дава един стих: „Който стои, да гледа да не падне“. У вас може да се роди мисълта: „Дали аз не съм паднал?“ В какво седи падането на човека? Ти си тръгнал в Божия Път на Любовта да живееш с Господа, а идва някой и ти казва: „Слушай, ти нали знаеш, че съботата трябва да се празнува“. Друг ти казва: „В този Път, докато не се кръстиш с вода, не можеш да ходиш“. Това са въпроси, които нямат нищо общо с ученичеството. На ученика не му трябва никаква събота, никакво кръщение! Кръщението е за некръстените. Като ученик той ще върви право към целта. Бог е Любов, а Любовта включва всички. Любовта сама по себе си включва всичко, тя е изпълнение на целия закон. Срещнете ли Любовта, вие няма да се спъвате, защото имате целия закон. На ученика не се позволява да се обръща назад. Знаете ли какво стана с Лотовата жена? Когато бягаха, беше им казано да не се обръщат назад, а тя се обърна и стана на сол. Така някой от учениците се спира, въздъхва и казва: „Оставих баща си и майка си, горките починаха“. Но щом се обърне този ученик, на сол ще стане. Баща ти, майка ти, братята ти, щом се запали градът, щом се опарят, и те ще дойдат след тебе, ако имат съзнание. Никакво обръщане назад! Абсолютно никакво

обръщане назад! Право към целта! Тогава пък може да дойде друг, за да ви говори друго някое изкушение: „Ти такъв егоист не трябва да бъдеш, толкова хора са изостанали, помогни им малко“. На Пътя никому не се помага! Ето къде е мъчнотията. Ще бъде смешно в един оркестър, където са се събрали най-добрите музиканти, да започнат да си поправят погрешките един на друг. При най-малкото спиране ще се развали цялото свирене. При тези музиканти не се допускат никакви погрешки. Щом като си в Пътя, няма какво да помагаш. Започне ли да се помага, свиренето спира. Щом се спреш да помагаш в грешките на другите, ти си извън Пътя. Неизбежно у вас ще се роди въпросът как така не трябва да помагате. Ще ви дам едно пояснение на тази мисъл, защото е малко противоречива: вие сте на Пътя, дадено ви е едно въже; вие го държите, намотано на колелце, и от движението на това колелце зависи живота на хиляди хора. Тогава идва някой ученик, на когото ремъкът на обущата му е скъсан и ви казва: „Моля ти се помогни ми, направи ми една услуга да ми закопчееш ремъка“. Вие оставяте въжето и всички онези хора загиват заради ремъка на този ученик. Не, ще му кажете: „Закопчей си ремъка сам, аз не мога, защото държа въжето!“ И сега често ме питат: „Учителю, трябва ли да закопча ремъка?“ Щом държиш въжето, никакъв ремък няма да закопчаваш. Даже ако и твоите обуща са развързани, ще предпочетеш бос да ходиш, отколкото да пуснеш въжето. Следователно, когато човек тръгне по Пътя, той има важна работа, има свое предназначение, програма, която трябва да изпълни. Нито вляво, нито вдясно трябва да се спира. Някой ще му каже: „Чакай малко!“ – Бързам, нямам време да се спирам. Тогава друг някой ще ти каже да чакаш. Не, ти ще вървиш, няма дори да поздравяваш никого. Напред! Ще ти кажат: „Ти не си учтив“. Напред! – „У тебе човещина няма ли?“ Напред! – „Защо не ни разправиш нещо?“ Напред! – „Какво мислиш?“ Напред! – „Ама и ние ще тръгнем!“ Напред! Не се спирай, нищо повече! Тези хора, които те спират на Пътя, са все духове, които приемат благовидна форма и ти казват: „Чакай и ние ще дойдем“. Те само си играят, те никога няма да тръгнат. Те са хора, които ви забавляват, за да ви спънат и спрат. Вие трябва да вървите, като че ли те не съществуват... Това се извършва вътре във вашето съзнание. Това е Пътят на ученика.

Аз изпитвам онези, които постъпват като ученици; например, дали ще изпълнят една заповед относно някаква тайна. В действителност няма никаква тайна, а само гледам как ще изпълнят заповедта. Казвам на някои ученици: „Каквото видяхте, няма да го казвате!“ После наблюдавам дали ще изпълнят това, което заповядах. Те отиват при една сестра и разправят какво са видели. Бяха обещали едно, а направиха обратното и какво стана? Роди се една малка дисхармония: какво видял този, какво видял онзи... Нищо не са видели. Аз искам да видите Любовта и да я възприемете. И ви

казвам, че у вас има една слабост на самохвалство. Ученикът няма какво сам да се хвали: „Аз това видях, онова видях“. Ще помните, че щом ви се каже за нещо, не трябва да го разправяте. Не говорете, мълчете! Аз много съжалявам за този голям недостатък у вас, специално у софиянци. Те са готови да окрякат орталъка като кокошка за едно яйце. И най-малкото яйце така ще го разправят! А когато го одумат, ще се съберат и ще кажат: „Да мълчим вече, да не го казваме“. Не, не бива така. Не говори, това е изпит! Ако има нещо за казване, това е моя привилегия. Вие нямате право да казвате, защото разваляте всички работи. Работата, която трябваше аз да свърша, вие искате да я правите. Само моята четка ще я направи! Вие се месите за работи, които нито в клин влизат, нито в ръкав. Когато трябва, аз ще ви повикам и ще ви кажа. Аз всичко съм взел предвид. Вчера някои се разгневиха и един ми каза, че видял духом какво има в стаичката. Нищо не е видял! На мене ще казва, че духом го е видял! Ако той духом е видял нещо, най-първо нямаше да се сърди. Когато ви въведат в тази скришна стаичка, трябва да разберете нещо, разбиране трябва там. Ако е нужно да се залъгваме, това е друг въпрос. Пък ако е за картини, аз съм първият, който съм ви научил да гледате хубави картини всяка сутрин. Един ден някои от вас ще отидат в Европа. Там някой известен художник е нарисувал хубава картина, хубав пейзаж, поставил го е в рамка и хората с години гледат тази картина. Казвам: „Елате, аз ще ви покажа оригинала, няма да ви коства много!“ Ако вие излезете половин час преди изгрев, ще видите оригинала на тази картина, който е хиляди пъти по-хубав, по-красив.

Вие трябва да бъдете послушни, това ви липсва сега. Първото нещо, което ви спъва, е непослушанието; вие не изпълнявате моите думи. Второто нещо е, че постоянно коригирате моите думи: „Господин Учителю, това граматически не е вярно, не е правилно, така не може“. Не знаете ли, че вашата граматика на земята е безграматичие на Небето? Мислите ли, че българската граматика е най-съвършена? Съществителното трябвало да се постави след глагола. Има езици, където съществителното стои пред глагола. Някой път съществителното се поставя накрая, на опашката, а някой път в средата, друг път – в началото; зависи от езика. Ако българският език е толкова съвършен, произнесете ми думата „Любов“, но така, че хората да разберат какво нещо е Любов. Сега, като кажеш „Любов“, трябва да говориш един час. Такъв език много развит ли е?... И така, трябва послушание! Казвате: „Духът ми каза днес да постя“. Онзи, комуто е казал Духът да пости, разбира поста в първа степен, на физическото поле – седне и не яде цял ден. Защо не яде? Духът му казал. Той пости, но работата е, че цял ден гледа, наблюдава другите и им казва: „Ти защо не постиш, не знаеш ли, че е голям грях? Аз от тази сутрин съм запостил“. Започва да наобикаля и заприличва на турците-рамазанлии.

Един рамазанлия турчин от Варна минава покрай един извор, сяда, измива си краката, за да вземе абдест. Идва един българин, отваря си торбата с баница и започва да яде. Изведнъж турчинът скача: „А бе гяур, не знаеш ли, че аз съм рамазанлия?“ Че бой!... Ако ти постиш, не ядеш, това още не е събитие. Никой не трябва да знае, че постиш. Ще постиш във всяко едно отношение. И по време на поста ще бъдеш толкова благ, толкова снизходителен, ще извиняваш погрешките на другите хора и ще се радваш, че другите ядат. Ще кажеш: „Братко, аз много се радвам, че ядеш. Моят стомах е развален и съм на диета, но се радвам, че ти ядеш сладко“. Измий си лицето, за да не те познаят, че постиш, и бъди радостен и весел!

Сега, всички слабости се дължат все на такива „прави пътища“. Има мнозина, които са се спрели, отбили са се от Пътя и казват: „Слушай, не ходи по този Път, спри се при нас, ние ходихме по този Път, в него нищо няма“. При никого няма да се спирате, в никого няма да се вслушвате. Ще вървите, няма да давате ухо на чуждите думи. Ще кажете: „Този Път аз го зная, по него ще вървя“. И пак ще ви дам един пример, който съм разказвал и друг път: когато предадох първия урок на софиянци да ходят вечерно време на Витоша, им казах: „Когато тръгнете из пътя, с никого няма да се разговаряте, от кучета няма да ви е страх, няма да се спирате да им хвърляте камъни, в краен случай ще бръкнете в джоба си, за да им хвърлите малко хляб, и не се бойте. Ако се изгубите из пътя, няма да питате никого, няма да търсите чужда помощ. Сами ще намерите пътя си“. Онези, които постъпиха така, добре завършиха, а които се отбиха от пътя си и потърсиха чужда помощ, имаха малко неприятности. Мълчание трябва! Когато вървите в Пътя, ще мълчите. Ще вървите само с мисълта си. Спреш ли се на Пътя в какъвто и да е смисъл, неприятностите ще дойдат. Когато тръгнеш в Пътя, ще дойде някой и ще те обиди, но ти ще мълчиш и ще вървиш. Не се разправяй, разправии не се позволяват! Ти бързаш да вземеш последния трен, някой те среща и ти казва, че си последен вагабонтин. Ти се спираш и се възмущаваш: „Как, аз вагабонтин?!“ Изгубваш минутата и изпускаш трена. Не, няма да се спираш! И учениците, когато тръгнат по Пътя, не трябва да се спират. Всички окултисти проповядват да се слага восък в ушите, за да не се слуша. Когато се качиш на трена, тогава може онзи, който седи в него, да говори колкото иска. Никакви спорове няма да разрешавате! Какво ще спориш с мене в Пътя? Казваш, че ти дължа двеста лева. Бъркам в джоба си, който е пълен, давам ти и минавам към друг. – „Хиляда лева имаш да ми даваш.“ Давам ти и тази сума и продължавам напред, нищо повече. Щом имаш в джоба си нещо, следователно имаш да даваш. Щом бръкнеш в джоба си и нямаш нищо, ще мълчиш. Ученикът не може да бъде беден. Ще отхвърляте мисълта, че сте бедни, защото бедните, когато мислят, че са бедни, беднотията привличат. Всякога ще мислите, че сте богати. Ученикът

трябва всякога да бъде положителен; той не трябва да мисли, че е грешен, че нещо не му достига. Той трябва да мисли, че всичко има и че трябва да го обичат. Положителен трябва да бъде. Това е първото правило – положителен трябва да бъде! В този Път са тръгнали хиляда ученици; да речем, че някой от тях е беден, а другите са богати. Нима тези хиляда души, които са решили да вървят в Пътя и да изпълнят Волята на Бога, няма да си услужат един на друг? Ще си услужат. Ще кажат: „Братко, вземи каквото ти трябва, всичко е на твое разположение“. Нима сто души, които носят своите торби, няма да ти услужат? Това е закон. В Пътя всичко е предвидено и то трябва да се реализира абсолютно точно, както е предопределено по Божия закон. Често, когато говоря, някои си мислят: „Дали Учителят говори за мене?“ Не се спъвайте. Щом мислите, че когато говоря, имам някого предвид, вие се спъвате. По Пътя се говорят само положителни работи. Щом аз говоря за отрицателни работи, разбирам, че някой от учениците се е спрял някъде и казвам: никой ученик не трябва да се спира, той трябва да върви. Учителят никога не може да говори отрицателни неща, не може да седне на Пътя и да морализира своите ученици. Той ще им каже: „Напред ще вървите, с Любовта ще се занимавате, Божията Мъдрост ще имате, Истината ще поддържате!“ Така е. Ученикът, който е тръгнал в този Път, трябва да се прости с всички свои недъзи. В своя ум, в своята душа той трябва да се е простил с тях.

Сега, някои от вас могат да кажат, че са малко нервни и сприхави. Това са хипнотически състояния. Само ако влезе един трън в крака ви, можете да станете нервни. Тази нервност се дължи единствено на тръна; извадете го и това състояние ще мине. Например, стоите и се молите, искате да знаете дали сте концентрирани, но някой идва и ви прошепва: „Днес имате да плащате полица от сто хиляди лева. Ако не я платите, отивате на смърт!“ Вие веднага се спирате, разтреперватe се и казвате: „Как ще я изплатя?“ Ами че вие сте на аудиенция с Бога, а мислите как ще плащате. Ушите ви трябва да бъдат запушени, макар да имате сто такива полици. Това е едно изпитание за вас. Ще ви кажа защо не трябва да се занимавате с тази полица: допуснете, че вашият крак е счупен и е дошъл лекар да го намести. Тъкмо той ви намества крака, пристига някой и ви казва: „Знаеш ли, че имаш да ми изплащаш полица от двадесет хиляди лева? Ела на банката, нали си честен човек“. И ти понечваш да станеш. Трябва ли да ставаш? Не, ти ще мълчиш. Този, който е дошъл, трябва да види, че кракът ти е счупен, трябва да изчака да оздравееш. Не изчака ли, неговата цел е задна. Ти ще стоиш и ще внимаваш какво ти е казал този човек, няма да мърдаш. Това е послушание! А всичките полици ще платиш, когато оздравееш. Някой ще попита: „Не трябва ли да отида?“ Преди да си тръгнал в Пътя изчисти всичките си сметки вътрешно в душата си и ще приключиш с въпроса. Ако някои сметки останат не очистени, те не са твои, а чужди; не ги разчиствай.

Нека всеки изчисти своите сметки.

Сега, тези са мъчнотиите, които ще срещнете през годината. Вие сте ги срещали преди и тази година отново ще ги срещнете. Не се спъвайте. Важното за вас е знанието, не се спъвайте! Ние ще вървим и ще изпълним Волята Божия така, както е писано. Когато вървим из Пътя, може да се разговаряме за важни работи, а маловажните ще оставим за другите. „Сега ли му е времето или идущата година, да не сме закъснели?“ – Да, сега му е времето! – „Дали е този правият Път; дали всички, които са тръгнали, са готови?“ – Всички са готови! – „Този брат не ми се харесва.“ Не е ваша работа! – „Защо са го допуснали в този клас?“ Не е ваша работа, абсолютно нямате право да питате защо е влязал. Вие сте влезли, занимавайте се със себе си. Ще питаме ли Бога защо е допуснал тези бръмбари? Допуснал ги е, това е Негова работа. Ние ще благодарим, че сме в това Божествено Училище, а че е допуснал бръмбари, мушички – това е Негова работа. Ние само ще констатираме всичко това. Не се занимавайте с Божествените работи и не ги коригирайте. Не коригирайте Бога в Неговите действия! Нито съвет Му давайте! Защото някои съвет Му дават, че трябвало да бъдат малко по-богати или по-умни. По-голямата ученост е богатство. Не можеш ли да го употребиш, какво ще правиш с него? Друг иска да бъде малко по-силен. Ти малките сили не можеш да употребиш, а как ще употребиш големите? Има друго едно състояние, което учениците могат да усетят. Може да се намерите в положението на Диоген, при когото към края на живота му идвали мнозина да го питат по различни въпроси. Един ден той казал: „Днес искам да си почина, не желая да имам с никого вземане-даване“. Отдалечил се извън града под една круша да размишлява. До обед вървяло добре, но по обед, тъкмо в най-спокойното време, един човек идва да го пита за нещо. Диоген се усмихнал иронично и нищо не му отговорил... Ами че този човек откъде да знае, че днес не си разположен, или че не искаш да приемаш никого? Нима искаш с тази си постъпка в края на живота си да фалираш? По някой път вие казвате: „Днес не искам никой да ме безпокои“, но този ден идва някой. Не трябва да ви спъва въпроса защо е дошъл. Дошъл е; ще свършиш работата си с него и ще вървиш напред.

Не искам да останете с погрешно впечатление и да кажете: „Пак ни наряза Учителя“. Никого не съм нарязвал, но вие не сте на Пътя. Когато вървите в Пътя, с греха няма да се занимавате. Правилото е ученикът да не се занимава с живота на другите. Целта трябва да бъде Божията Любов, изпълнението – Божията Мъдрост, а приложението – Божията Истина. С тях ще се занимавате! Ако на теб ти е добре, ще бъде добре и на всички около тебе.

Има и друго положение, при което някои казват, че не се обичаме, че Учителя обича някого по-малко. Това е илюзия на вашия ум. Ако в Търново днес грее слънце, а във Варна има облаци, варненци могат да кажат: „Днес слънцето не ни обича, има малко облаци, слънцето е неразположено“. Не че слънцето е неразположено, а вие образувате облаци и предавате вашия недостатък на слънцето. Други казват: „При нас е много хубаво времето, отличен ден е“. А трети уточняват: „У нас каква буря, гръмотевици, какъв град имаше!“ Не, не е криво слънцето. Ако у вас има град, този град е ваш. Ако се бият хората, ако има недоразумения, това не е недостатък на Бога, а е ваш недостатък. Ако ние се караме, това са наши, а не Божии работи. В Бога съществува една абсолютна позитивност във всички неща, Той е всякога благ. И тогава вие – учениците, се намирате в положението на циганката, която се оженила за царския син, но хлябът не ѝ бил сладък, та взела скришно брашно в една паница и го изсипала на купчинка, за да си омеси пита. Това е навик от миналото. Така и вие сега ще тръгнете от стая на стая да просите брашно. Защо го правите? – Защото сме бедни. Не, вие сте в миналото си състояние, преди да се ожените за царския син. В Пътя на ученика няма никаква беднотия! Ученикът не може да бъде беден, дисаги не му трябват и просене на брашно не му трябва. Той трябва да напусне този навик. Хлябът и всичко друго му е предоставено. Той трябва да напусне тези дисаги и това брашно.

Понеже сте тръгнали, аз ви казвам какво може да се случи на Пътя и да ви спъне. Някои ще се запитат дали не са се спрели. Не сте спрели, тръгнали сте, но ви казвам какво може да стане. То може да стане, може и да не стане, но съществува като възможност. И когато стане, никакво ухо не му давайте и не се спирайте. Света няма да оправяте. Комуто и да дължите нещо, няма да се спирате, защото една минута остава до трена. Даже и утеха няма да давате; някой ще вика, но ти ще вървиш. Оглушки ще си правите, съвършени оглушки ще си правите, който и да е подире ви. Нищо повече! Забелязал съм, че има два вида деца: лошите деца, когато хванат майка си, плачат, задържат я, теглят я да се върне в къщи. А добрите деца, когато видят майка си, тичат с нея и не плачат, а казват: „Аз ще дойда с тебе“. Вървете си напред; ако вашето детенце иска да върви, вземете го. Ако отивате на гости и то не плаче, вземете го; иска ли да върви с вас, не го връщайте назад. А тегли ли ви назад, плаче ли, оставете го. Нищо повече! Рязко и положително! Не се спирайте да му разправяте това-онова. На никого не обяснявай нищо по Пътя, право към целта! Пътят, който ще изходите, е приятен. Някъде има много неприятни места, но това е в реда на нещата; има и много приятни места. Учениците могат да направят една друга погрешка и за нея искам да ви предупредя. Да допуснем, че сте ученик в училището и главното нещо за вас е да си знаете уроците и то хубаво да ги знаете, да разбирате предмета. Обаче, вие не

учите, а започвате да се обличате много хубаво. Отивате на училище, но урокът ви не е научен. Искате да привлечете вниманието на учителя с дрехите си и казвате: „Учителю, ние извършихме едно нещо!" Нищо не сте извършили; важен е урокът, а не дрехата. Вие казвате, че трябва да бъдете морални и добри. Това са вашите връзки и вашите чепичета. Нам морал не ни трябва. Обикновени, прости дрехите ни трябва да бъдат; може да са и малко скъсани, но ако знаеш урока си добре, учителят ще бъде доволен. Той ще те извини за дрехите, че са малко скъсани. А може да имате и най-красивите дрехи, часовник и прочее, но да казват за вас: „Хубаво облечен, но не учи". Любовта трябва да влезе в сърцето ви! За нас е важно какво е сърцето, а не какви дрехи има отвънка! Ние не сме за външния морал; него ние наричаме прическа, обличане. И той е хубав, но е за свободното време. А щом си на Пътя, върви, главното там е учението! Трябва да знаеш за къде отиваш. – Отивам в училището. Знаеш ли уроците? – Зная ги. Щом дойдеш, ще те изслушаме. Христос ще ти зададе първия въпрос: „Разреши задачата за милосърдието!" Излез на дъската, сам разрешавай! Много добре, седни; върви сега и прилагай тази задача! На другиго учителят казва: „Разреши задачата на търпението!" И всеки ученик разрешава експедитивно и всичко върви. Учителят оценява: „Много добре, върви и започни с втория урок!" През тази година ще решавате задачата на милосърдието – първата задача, която дават на всички.

(Запитват: „Може ли да се каже някому: „Ти не можеш да си ми приятел, защото си приятел на неприятеля ми"?") Ако някой отговаря по този начин, той не е ученик. Вие решавате каква е задачата на ученичеството – да различавате приятелството. Всеки ученик, който добре се учи, е ваш приятел. А всеки ученик-ленивец е ваш неприятел. Защото онзи ученик, който не се учи, има един недъг, неговият ум е зает с други работи. Ако някой ученик каже, че не може да живее добър живот, това означава, че умът му е зает с други неща. И така, на ученика казвам: всеки, който добре се учи, ми е приятел. Тези неща са казани преди хиляди години. Това е метод; мисля, че и в Писанието е казано: „Враговете наши са и ваши врагове". Няколко въпроса ще решавате тази година:

Първо: Истината в душата, Мъдростта в ума, Любовта в сърцето. Това са важните въпроси, които всеки един ще реши по всички правила.

Второто нещо, което ще решавате, е: Свобода в душата, Светлина в ума, Чистота в сърцето.

Третото нещо е: Плодът в душата, Знанието в ума, Силата в сърцето.

Това е важното, което трябва да ви занимава, а всичко друго е

престъпление.

Какво беше времето миналата неделя? – Много облачно. И днес е облачно, следователно има подобие. Сега да направим упражненията.

Беседа от Учителя, държана от 6 часа на 27 август 1922 година (неделя), в град Търново.

1922_08_27 Аз съм истинската лоза

ИСТИННАТА ЛОЗА

Ще прочета 16 гл. от Евангелието на Йоана. Тази глава е за учениците, а не за обикновените хора.

Първите стихове от тази глава се отнасят до пръчките. Има една аналогия между развитието на пръчките и изявяване Царството Божие на земята.

„Вие сега сте чисти заради Словото, което ви говоря" (– 3 ст.). Както пръчката черпи сокове от лозата, така и ученикът, в развитието си, черпи сокове от своя учител.

»Отец ми е земеделецът." Значи, каквото е земеделецът за лозата, това е Отец за ученика. Както земеделецът знае закона на присаждането, така и ученикът трябва да го знае. Мислите ли, че ако се отклонявате от правия път, може да бъдете присадени, дето и да е? Не, има известно отношение между присаждането на дърветата и присаждането в психичния живот на ученика.

„Ако пребъдвате и мене, и думите ми пребъдват във вас, каквото искате, ще просите, и ще ви бъде." (– 7 ст.). – Този стих засяга умствения свят.

„Който пребъдва в мене, и аз в него, той принася плод много." (– 5 ст.).

,,В това се прославя Отец ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете мои ученици." (– 8 ст.). – Това са условия, за да бъдете ученици. Казват: Да бъда ученик! – Прочети 15 гл., да видиш, какви са условията за това. Само при тези условия можеш да бъдеш ученик. След това се явява въпросът, какво ще се случи с тебе, като станеш ученик. На онзи, който влезе в училището, се казва: „Както Отец възлюби мене, и аз възлюбих вас: пребъдете в моята любов." (– 9 ст.). Да пребъдваш в Божията Любов, това е особено посвещение.

„Ако държите моите заповеди, ще пребъдете н любовта ми, както съм аз държал заповедите на Отца ми и пребъдвам в Неговата Любов." (– 10 ст.). – Вие искате да ви обичат, но не пребъдвате в любовта. Кой от вас пребъдва в любовта? Де е вашата любов? Христос доказа, че пребъдва в любовта. Като Го поставиха на кръста, Той се моли на Господа и смирено понесе всичко. Това значи пребъдване в любовта. Ако пребъдвате в любовта, и вие трябва да докажете това. Дали си ученик, или учител, трябва да докажеш любовта си. Тази година искам да докажете любовта си. Как ще я докажете? Ако е

на думи, празните думи нищо не означават ; ако е на обещания, и те не важат за мене. Това е само цвят. Дайте плода на този цвят. Искате да се отвори небето, да ви направят силни. Бог да направи за вас всичко, а вие нищо да не дадете. Като ви наблюдавам, учениците в България искат много неща. Това е невъзможно. За учениците от всички времена и епохи, от всички народи и племена, правилата са едни и същи, с нищо не са се изменили и никога няма да се изменят.

Сега и вие търсите Христа, за Него говорите, искате да Го познаете и мислите, че Го познавате. – Може да Го познавате, без да пребъдвате в любовта Му.

„Това ви говорих, за да пребъде моята радост във вас, и вашата радост да бъде изпълнена." (- 11 ст.).

„Тази е моята заповед, да имате любов помежду си, както ви аз възлюбих." (12 ст.). – Между учениците трябва да има такава любов, каквато между ученика и Учителя.

„Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си." (-–18 ст.).

„Вие сте ми приятели, ако правите това, което ви аз заповядвам." (--- 14 ст.).

„Не ви наричам вече роби, защото робът не знае, що прави господарят му, а вас ви нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца, явих ви го." (-- 15 ст.).

„Не избрахте вие мене, но аз вас избрах, и поставих ви да идете вие и да принесете плод, и плодът ви да пребъде; щото, каквото поискате от Отца в мое име, да ви даде." (–16 ст.).

„Това ви заповядвам, да имате любов един към друг.»(-- 17 ст.).

„Светът ако ви ненавиди, знайте, че мене по-напред от вас възненавидя." (– 18 ст.).

„Ако бяхте от света, светът би любил своето; понеже не сте от света, но аз ви избрах от света, затова светът ви ненавиди." (– 19 ст.).

Под „светът" Христос подразбира черното братство, черната ложа. Светът се управлява от черната ложа. Тя не може да ви обича. Всичките закони, наредби и форми на държавата се приготват и изработват от света. Всичко

това действува на хората.

Помнете Словото, което ви аз рекох: „Не е рабът по-голям от господаря си. Мене ако изгониха, и вас ще изгонят; ако са държали Словото ми, и вашето ще държат." (– 20 ст.).

„Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не щяха да имат; сега, обаче, за греховете си извинение нямат." (- 22 ст.).

„Ако не бях сторил между тях делата, които никой друг не е сторил, грях не биха имали, но сега видяха и възневидяха и мене, и Отца." (– 24 ст.).

„Но и вие свидетелствувате, защото отначало сте с мене."(– 26 ст.).

Казвам: Четете и препрочитайте тази глава много пъти; размишлявайте върху нея. Тя съдържа ценни мисли и упражнения за ученика.

Сега, във всички ви е влязла мисълта, че когато ученикът тръгне в духовния път, трябва да се откаже от материалния си живот. Това е криво схващане. Както духът и материята живеят заедно, макар и в противоположни посоки, така и човек се нуждае и от материалния, и от духовния свят. Щом влезеш в света, ще работиш там, докато свършиш работата си, т. е. докато победиш света. Ако не победиш света, не можеш да бъдеш добър ученик. Ще победиш света и ще разполагаш с това, което си спечелил в него. И Христос казва: „Аз победих света." Ако Учителят победи света; и ученикът трябва да го победи.

Сега и вие имате желание да отидете в света и да го победите. Обаче, вместо да го победите, вие се подчинявате на неговия ред, на неговите закони, на неговите мисли, желания и действия. Вие мислите, че всичко, каквото става в света, е идеално. Мнозина искат да отидат в света, да видят, как играят видните актьори на сцената. Питам: Каква по-хубава сцена търсите от действителния живот? Какво по-хубаво представление от живота? Актьорът се гърчи на сцената, играе ролята на болен; някой болен в живота се гърчи на леглото си. Кой от двамата е по-добър актьор? – Който играе по-добре ролята си. Убиват някого на сцената; убиват някого в живота. Кой от двамата е по-добър актьор? – Който играе по-добре ролята си. Наблюдавайте живота! Там ще срещнете най-добрите актьори, които играят роли от различен характер. Там ще се натъкнете и на комедия, и на драма, и на трагедия. Казвате: Да отидем на театър! Който няма възможност да си купи билет за театър, се счита се нещастен. Питате ме: Ходихте ли на еди-коя си драма? Много хубава беше. – Аз съм виждал по-хубава драма от нея. Наистина, този автор е направил хубав превод на тази

драма, но чели ли сте оригинала й? Той е много по-хубав от превода.

И тъй, има художници, които копират от живата природа; има музиканти, които копират от живата природа. Но научите ли езика на природата, тогава ще се ползувате от същността на нещата, ще си изработите верни схващания за живота и за природата. Сега слухът ви не е толкова развит. Вие мислите, че природата не говори. Не, тя говори много красноречиво. В известни дни през годината, Учителят на Бялото Братство слиза космически в природата. Има моменти, когато небето се отваря. Тогава хората казват, че видели нещо особено. Има епохи в живота на човечеството, когато Учителят слиза на земята. Който попадне в тази епоха, може да види Великото в природата. Бог някога мълчи, някога говори. Той мълчи, когато е зает с някаква велика мисъл. Тогава Той създава нов свят. В тия творчески моменти на Бога, на земята стават най-големи престъпления. Тогава Той не се занимава с глупостите ка хората. Те казват: Докато Бог мълчи, ние да наредим своите работи. Сега му е времето. Щом свърши работата си, Бог веднага обръща погледа си към хората: разглежда работите им, разчиства техните сметки. Нищо не избягва от Неговия поглед. Той никого не забравя, за всичко е буден. Казва се, че Бог никога не спи. И като те види, Той се представи, че не те е видял. Ти мислиш, че не вижда, какво правиш, и се успокояваш. Бог всичко вижда, но работи в абсолютно мълчание.

И тъй, за да се домогнете до любовта, трябва да бъдете ученици. За да бъде обичано от майка си, детето трябва да бъде дете. Ако не се проявява като дете, не може да спечели любовта на майка си. Искаш ли да те обичат, стани като детето. За да бъде обичан, и ученикът трябва да се постави в положението на ученик. Ако искате да опитате любовта, трябва да се поставите в положението на дете или на ученик. Ако искате да опитате любовта, трябва да слезете на земята, да се ограничите, да определите отношенията си към Бога. Щом се смирите и станете като Бога, ще живеете в Него, няма защо да Го търсите отвън. Щом се ограничите и започнете да работите за Бога, Той ще ви се изяви в своята любов. За да живеете в Божията Любов, тялото ви трябва да бъде хармонично. Това значи, да имате сърце, направено от фина материя; ум, направен от организираните сили на природата: душа, произлязла от субстанцията на Бога, т.е. от Неговата същина и дух, подобен на Божествен лъч, който оживява всичко. Когато тези елементи се съчетаят хармонично, човек дохожда до съзнанието, че живее едновременно във всички светове – на физическия, в астралния, менталния, причинния и Божествения.

Сега, като казвам да бъдете ученици, не значи, че не сте такива, но бъдете трудолюбиви и способни ученици, за да разрешавате лесно мъчнотиите

си. Ако държите дъщеря си постоянно затворена, и не я пущате в света, разбира се, че тя ще бъде чиста. Изкуство е да живее тя сред света, при изпитания и изкушения, и пак да остане чиста. Да бъдеш чист при благоприятни условия, това е в реда на нещата; да бъдеш чист при неблагоприятни условия, това е изкуство. Който е минал през нечистотиите и съблазните на живота и запазил чистотата си, той може да се нарече ученик. Някои искат да бъдат ученици, но да се затворят в замък, да бъдат далеч от изкушенията, за да запазят чистотата си. Тогава няма защо да бъдат ученици. Това е лесно. Ученикът трябва да мине през света, да мине през съблазните и изкушенията. И ако издържи на всичко, той е ученик. И вие, като влезете в духовния път, казвате: Дано мина без изкушения и изпитания, с малко мъчнотии. Помнете: На всеки човек са дадени толкова изпитания, колкото са необходими за развитието му. Вижте, как е наредена програмата на различните училища и класове. За всеки клас е предвидена програма, съответна на развитието на учениците. Ако хората могат да си нареждат работите толкова умно, какво остава за Бога, Който знае всичко и има пред вид всички. Вие сте влезли вече в пътя и казвате: Господи, не ни пращай изпитания, които ще ни сломят. Това значи, да нямаш вяра в Господа. Като ученик, ти трябва да кажеш: Господи, готов съм да изпълня програмата Ти тъй, както си я наредил. Да бъде Твоята воля!

Днес аз говоря на онези от вас, които се готвят за ученици, които са пред вратата на ученичеството. Казвате: Ние сме ученици. – Разбира се, че сте ученици. Важно е, в кой клас сте. Има ученици от отделенията, от прогимназията и гимназията. При това, от един ученик до друг има разлика. Има ученици от университета, има и окултни ученици. Значи, има ученици от различни категории. Като казвам, че още не сте ученици, имам пред вид, че не сте достигнали до истинското понятие „ученик". Вие сте ученици в прогимназията, но не и в гимназията. Може да сте ученици в гимназията, но не и в университети. Така ли е? Питам тогава: Какви са качествата на окултния ученик? Качествата на окултния ученик са строго определени. Който има желание, може да бъде окултен ученик, но трябва да притежава неговите качества. Всеки човек има определена цел в живота си, която може да постигне. Целта на търговеца е да стане богат; целта на военния е да спечели сражението; целта на гладния е да се нахрани, на жадния – да задоволи жаждата си, на ученика - да учи.

И тъй, нашата цел през цялата година е да се научим да любим и да обичаме. Второто нещо: да намерим начин да изявим тази любов. Трето: да знаем, при какви условия да изявим любовта си. За да те обичат, трябва да имаш нещо в себе си. Ако обичаш музиката и свириш добре, ще те обичат; ако си добър художник и рисуваш, ще те обичат; ако си

милосърден и помагаш на страдащите, ще те обичат. За да те обичат, трябва да проявиш Божественото в себе си. Ако майката възпитава детето си добре, то ще я обича. И окръжаващите ще кажат за нея: Ето една добра майка! Майка, която не възпитава добре децата си, оставя ги свободно да растат, а сама мисли за разходки и удоволствия, не може да бъде обичана. Тя не дава добър пример на децата си. Като пораснат, те ще кажат: Много неща знае майка ми, само едно нещо не знае – да възпитава. И вие може да знаете много неща, но само едно не знаете – да служите на Христа, на вашия Учител. Не знаете, как да приложите Неговото учение. Ако запитам днес, кой и да е човек, приложимо ли е Христовото учение, ще каже, че не е приложимо, не е съвместимо с човешкия живот.

Ще кажете, че Христос говори за чист живот, а вие не можете да спазите тази чистота. Ще кажете, че женените не могат да бъдат чисти. – Не е така. Колкото неженениятможе да бъде чист, толкова и жененият. И обратно: колкото жененият може да бъде нечист, толкова и неженениятможе. Жената представя стъкленица, в която затваря мъжа, да не се каля. – Кога се цапат мъжът и жената? - Когато окото им гледа само навън. Мъжът ходи натук-натам, но окото му все навън гледа. И жената прави същото. При това положение, те неизбежно ще се оцапат. Щом човек престане да гледа Бога в себе си и не се вдъхновява от Неговата Любов, той се увлякъл във външния свят. Той вече е готов на всякакви престъпления –- всеки може да го подкупи. Той се увлича от черните очи на жената, от нейния гръцки нос, от червените ѝ бузи. А жената се подкупва от богатството на мъжа: от нивите, къщите, парите му. Това не е любов. Писанието гледа на това като на място за престъпления. Ако се подкупвате от знанието на своя учител, и вие сте на опасен път. Знанието не е цел. Любовта носи знанието в себе си. Не можеш да имаш знания, преди да си придобил любовта.

И тъй, който придобие любовта в нейната пълнота, само той може да има истинското знание. Не мислете, че без любов може да бъдете силни. Нямате ли любов, вашата сила е фиктивна. Казваш: И без любов мога да постигна желанията си. – Нищо не можеш да постигнеш. Потърсете в историята, да видите, има ли поне един реформатор или велик учител, който да е постигнал нещо без любов. Временно може да има някакъв успех, но всичко това ще се разруши, няма да остане спомен от него. Всяка сила, проявена без любов, е осъдена на разрушение. – Тогава, защо влязохме в този път? – Да, без любов няма успех. Аз ви изнасям истината така, както никой досега не ви е говорил. Без любов никой нищо не може да направи. Ще ти каже някой, първо да придобиеш знание, а после ще се стремиш към любовта. Не е така. Без любов не може да се придобие истинското знание. Това е правило без изключение. Аз съм правил много опити, търсил Съм различни пътища и най-после дойдох до

заключението, че без любов няма успех. Казваш: Сърцето ми е студено. – Да, студено е, защото нямаш любов. – Отде да я намеря? – На този въпрос вие сами ще си отговорите.

Помнете: Всичко се постига само чрез любовта, която носи в себе си мъдростта и истината. Като възприемете Тази мисъл, вие ще усетите нов подтик в себе си, нова светлина, която ще ви помогне да гледате на човешката душа по нов начин. Така всички същества ще ви станат приятни. И влечугите, и жабите, на които гледате с отвращение, ще ви станат приятни. По-право ще гледате на тях със съжаление, отколкото с отвращение. Като срещнеш костенурка, жаба или змия, ще знаеш причината, защо костенурката носи тази коруба на себе си, защо змията се влече, защо жабата е студенокръвно животно. А сега, като срещнеш своя ближен, първо виждаш отрицателното в него и казваш: Голям лицемер си ти, искаш да ме излъжеш, но аз не се лъжа. Имам ум, разбирам хората. Според мене, ти отдавна си се излъгал, няма защо да те лъжат хората. По-добре потърси причината, защо твоят ближен се проявява неправилно. Влез в неговото положение и кажи: Моят брат решава една трудна задача. Преди да се произнасяш за нещо, трябва да знаеш причината, защо става така, а не иначе.

Сега ще си послужа е примери от комуналния живот на някои наши братя. Идат при мене няколко братя от Стара Загора и ми казват: Решихме да образуваме една комуна, да покажем на хората, как се живее комунално. Нашата комуна ще служи за светило. Ще напуснем службата си и ще влезем да работим в комуната. Казвам на тези комунари: Слушайте, преди да разрушите старата къща; съградете нова. Ако я разрушите, де ще живеете? Следователно, не напущайте старата си служба, докато не сте постигнали новото.

Преди няколко дни дойде при мене един брат от София, който ми каза, че решил да образува една комуна, която да храни 40 - 50 души. Той тръгнал да държи сказки върху комуните и си мислел, че намерил разковничето на живота. Обаче, след четири-пет месеца комуната се разтури. Не е лесно да храниш 40 – 50 души! Любов се иска за това! Комунарите се скараха и се разделиха. След това ме питат, защо аз не оправя тази работа. - Не я оправям, защото те сами могат да я оправят. След това, друг брат от същите комунари образува втора комуна. Всички казаха: Тази комуна ще върви добре, защото братът е земеделец. И тази комуна се разтури по простата причина, че на всички липсва любов. Всеки иска да се осигури, да вземе повече от другите. Така не се решават въпросите. Тук се искат дела, проникнати от любов. Този е начинът за резрешаване на всички въпроси.

Много от вас искат да бъдат мои ученици, за да се осигурят. – Аз не осигурявам никого. И вие ще работите, както и аз работя. Аз никъде не съм осигурен. – Какво ще правиш, като остарееш? Кой ще те гледа? – Като остарея и няма какво да ям, ще погладувам малко. Ще се помъчa малко, ще прекарам около 40 деня гладен, ще поритам. – Ако умреш? – Аз мога да умра и като ям, и като не ям. За мене е безразлично, дали в изобилие ще умра, или в немотия. Този въпрос не ме интересува. Не че абсолютно не се интересувам, но погледна тук, погледна там, виждам рана и казвам: Ще я превържа. Превързвам раната и продължавам работата си.

Първото нещо, което се изисква от учениците, за да се образува една комуна, е високо съзнание. Събират се заедно, за да си помагат взаимно. В много комуни, старите взимат инициатива за всичко. Те искат да заповядват на младите и то, в името на Бога. Всеки иска да прокара свои възгледи, да се наложи на останалите. Той твърди, че Духът му казал така. Други говорят от мое име и казват: Учителят каза така. Като ги слушат, някои възразяват: Чудно нещо, Учителят казва на тях едно, иа вас – друго. Какъв Учител е този? Питам: Защо не проверите това с мене, да чуете, какво съм казал и какво не съм казал? Сега съм на земята, между вас, лесно можете да проверите всичко. Друго нещо е, ако съм на онзи свят. Ще кажете, че се разговаряте с духовете.

– И аз се разговарям с тях. При това, аз не се нуждая от медиуми, направо се разговарям с духовете. Мнозина мислят, че като се разговарят с духовете, всичко казано е повече от чиста монета. – Те не подозират, че и в другия свят има толкова нечистотии и зло, колкото и на земята. И там има лъжи и заблуждения, както и тук. Там можеш да се оплетеш много лесно. За да се справиш с тия лъжи и примки, трябва да имаш прозорлив, схватлив ум. Като влезеш в духовния свят, между лъжливите духове, ще те преоблекат и нахранят, ще те заведат на разходка, на техните ливади, между безброй цветя, които упояват. Там ще се упоиш и заспиш и, като се събудиш, ще се чудиш, де се намираш. Те започват добре, свършват зле. За да не се оплетеш, ще държиш съзнанието си будно, да не заспиваш. – Тогава по-добре да не се занимаваме с духовния свят. – Ще се занимавате, но ще бъдете разумни. Ще знаете, че и духовете са като вас, но с по-фини тела; те разполагат с по-големи възможности от тия, с които вие разполагате. Като се отегчат от нещо, те започват да се занимават с хората на земята, шегуват се с тях, разказват им различни измислици – подиграват се с тях.

Един познат ми разказваше своя опитност, как един дух се подиграл с него. Това се случило в Плевен. Един дух му нашепнал: Вземи довечера една свещ и едно огледало. Като дойде 12 ч. вечерта, запали свещта и започни

да гледаш в огледалото. Ще ти се явя в такъв вид, какъвто никога не си очаквал. Той запалил свещта и започнал да гледа в огледалото. Дълго време гледал, но нищо не видял. Най-после чул глас: Какво виждаш?

– Нищо не виждам. – Не виждаш ли едно магаре?

Това се отнасяло за самия него – значи, духът искал да се подиграе с него, нарекъл го магаре. Това не трябва да ви обезсърчава, но учете се. Ако знаете законите, няма да гледате духовете в огледалото. Ако искате да влезете във връзка с тях, трябва да събудите своите духовни чувства. Духовете не се виждат с физическите очи, нито се възприемат с физически сетива. Духовният свят се възприема с духовни чувства.

И тъй, задачата на ученика е да се запознае със своя Учител. Де е неговият учител? - На небето. По форма,Учителят може да е на земята, във физичеко тяло облечен, но по същество, Той не живее на земята. Вашата първа работа през тази година е да спечелите любовта на вашия Учител. Дето и да ходите, каквото и да правите, стремете се да придобиете тази любов. Преди няколко години дойде при мене една млада мома, много интелигентна, която ми разказа, как гледа на хората. На всички хора гледала добре, с разположение, но първата ѝ работа била да намери във всеки човек една добра черта. Щом я намери, хваща се за нея и след това, каквото лошо види, забравя го. Като държи в ума си добрата черта на човека, и той се отваря към нея. Така се създават добри отношения между нея и човека, когото среща. Това е светска мома, която мисли и постъпва правилно. Тя е дошла до едно духовно прозрение и решила правилно въпроса за отношенията между хората. И вие трябва да се ползувате от това разрешение. Сега и на вас казвам: Като срещнете един човек, потърсете първо една добра черта в него. И после, каквато слабост да видите в него, турете я настрана, тя е нещо второстепенно. Докато се спирате на отрицателните черти в човека, вие всякога ще бъдете далеч от истината. За да имате успех в живота си, дръжте се за доброто в човека. Това не става насила. Правете опити, както младата мома е правила ред опити, докато придобие това изкуство. Щом един човек може да постигне нещо, всички хора могат да го постигнат.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза". Представете си, че и вие сте пръчка на тази лоза, т.е. присадка. Следователно, не търсете Христа вън от себе си, но считайте, че сте присадени на Христа, както пръчките на лозата, и се стремете да научите Неговия език. Ученикът трябва да научи езика на своя Учител, а не Учителят на ученика. Щом научите езика на Христа, ще се разбирате с Него. И тогава, каквото поискате в Неговово име, ще ви се даде. Това означава стихът: „Просете, и ще получите ; хлопайте, и ще ви се

отвори; искайте, и ще ви се даде." Ако не знаете езика на Христа, колкото и да Му говорите, няма да получите отговор. Кажете ли една дума на Неговия език, веднага ще ви се отговори. Тази година искам да се заемете с изучаването на Христовия език. Първата дума на този език е любовта. Ако тази дума ви се вижда мъчна, започнете с обичта, макар че не е първа дума. Думата „любов" трябва да се очисти, понеже хората са я оцапали. В думата „обич" се крият по-фини чувства от тези в любовта. Един ден, когато тази дума се очисти, ще видите, каква мощ, каква сила и красота се крият в нея. Нека всеки си зададе въпроса: Обичам ли Христа, любя ли Го? И, като отговор на зададения въпрос, да си каже: Възлюбих Христа. Частичката „въз" усилва значението на думата любя. Възлюбен е силна дума. Можете ли да изпеете думата „възлюбих"? Ако имате любов в себе си, веднага ще намерите мелодия на тази дума. Тя ще бъде най-хубавата мелодия, която, някога сте пели и слушали да пеят. Ще кажете: Учителю, изпей ни тази дума. Ето какво ще ви кажа: Възлюбеният пее на възлюбената си, само когато тя искрено го е възлюбила. Ако тя не го е възлюбила, както трябва, той мълчи. Сега Христос още мълчи за вас, не може да ви пее. Ако е въпрос за пеене, аз ви пях. Какво ви пях вчера? Пях ви „Благославяй и не забравяй." Това можах да ви изпея. Пях ви и „ Фир – фюр - фен". Значи, за незнайното може да се пее, но за знайното - не може. Вие трябва да обработите сърцата си, да станат отзивчиви и към най-фините и нежни чувства. Има духовни чувства, които се крият дълбоко в човешката душа. Те нямат външен израз, не се чуват никакви въздишки. Те не се изразяват с „ах и ох". Чуете ли някъде въздишки, ах и ох, ще знаете, че това не е много дълбока скръб. Дълбоките духовни скърби се схващат само чрез душата. Само душата познава тази скръб. На онзи, който е минал през такава скръб, дрехите стават бели, и той сам става чист и бял. Обаче, белината не е всичко. Тя трябва да се превърне на светлина. Светлината пък трябва да мине през живота, да принесе своите плодове в Божествения свят. Значи, белината трябва да се превърне на светлина, а светлината – в движение, да излезе в съзнателния живот, дето да принесе своите плодове. – Де зреят тези плодове? - На дървото на живота. Който вкуси от тези плодове, той ще почувствува присъствието на Бога във всичката му пълнота. С други думи казано: Който вкуси от мощното и красиво Слово на Великия Учител, той ще разбере Неговия дълбок смисъл.

Тази година на всички се дават възможности и условия да научат езика па своя Учител. Мнозина казват, че са видели Христа на сън. Питам: Каза ли ти нещо Христос? - Нищо не ми каза. Много естествено, как ще ти говори, щом не знаете езика Му. Ако знаете езика на Христа, Той непременно ще ви каже нещо. Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките, а Отец ми – земеделецът. Който пребъдва в мене, и аз ще пребъда в него." Разбирате ли този език на Христа?

Сега, мнозина от вас ще заминат. Да не мислите, че ще заминете за другия свят. Не, вие ще отидете в света, да се учите. Там ще се натъкнете на мъчнотии, недоразумения, спънки, съмнения. Те могат да се разрешат само по пътя на любовта. Достатъчно с да знаете езика на Христа, да се разговаряте с Него. Той ще ви даде упътвания, как да се справите с мъчнотиите си. Само така, хората ще се разбират, ще влизат в положението си. На кого разчита болният? На лекаря. Като го види, той казва: Господин докторе, ти си за мене Бог, майка, баща, помогни ми. Болният знае, че само лекарят ще влезе в положението му и ще го разбере. И лекарят, като види; че болният упования на него, проявява готовност да употреби всичкото си знание, да му помогне. Обаче, каже ли болният, че лекарят е длъжен да го лекува, защото му се плаща, вместо да спечели разположението на лекаря, ще го настрои против себе си. Щом искаш да ти се помогне, ще се молиш. Някой казва: Ако Бог иска, ще ме излекува. – Няма защо Бог да иска, ти ще искаш. Ще приложиш всичко: ще се молиш, ще плачеш, и най-после ще кажеш: Господи, бий ме, мачкай ме, само да ме излекуваш. В отговор на твоята молба Бог започва да те лекува. Ти си готов вече да се обърнеш към Него.

При мене идват мнозина, да се съветват за нещо, да ги упътя в живота. Едни се чувствуват свободни, а други се смущават, не смеят да ме запитват за това, което ги интересува. Те казват: Не искаме да безпокоим Учителя, да отнемаме времето Му. Ние сме благородни хора, не искаме да се натрапваме като другите. Те не знаят, че ме безпокоят повече от другите. Вместо да разрешат този въпрос на време, те пропуснали условията и го усложнили. Някой има да решава важен въпрос, но не иска да ме безпокои, да се посъветва с мене. Предпочитам да ме безпокои, но да разреши въпроса по закона на любовта, отколкото да го разреши неправилно. Аз приемам всеки, който се намира в някакво затруднение. Дойде ли при мене човек, чието сърце е в голяма мъка, веднага го приемам и му давам съвет. Няма случай в живота ми, когато е дошъл при мене човек с някаква мъка на сърцето, в ума или волята си, и аз да не съм му помогнал. Дойде ли при мене човек с желязна, силна воля, който може сам да реши задачите си, свободен съм да не го приема. Аз говоря от името на Бога и на Христа. Бог казва: Откак светът съществува, няма случай, да не съм помагал да страдащите. Колкото и да е зает Бог със своите работи, похлопа ли на вратата Му една страдаща душа, Той оставя всичко, за да й помогне. Бог помага на всеки човек, на когото умът е смутен, сърцето угнетено и волята му заробена.

Днес, всеки иска да бъде ученик, да се върне в своите ученически години. Наистина, няма по-голямо желание за човека от това, да бъде ученик.

Същото се отнася и за окултния ученик. Няма по-красиво желание за човека от това, да бъде ученик на окултната школа.

Сега, на всички, като на ученици, ви пожелавам добър път. Добър път към любовта! Добър път към мъдростта! Добър път към истината!

Желая ви, да се запознаете с езика на любовта, с нейната граматика, да знаете, де да поставите частите на изречението, както и препинателните знаци.

Желая ви, да научите езика на мъдростта и езика иа истината. И като дойдете следната година при мене, да ми говорите: вече с езика на мъдростта и истината. Отличен е този език!

Снощи дойде при мене една ученичка, която ми говори с езика на истината. Тя ми каза: Учителю, ще Ви кажа една горчива истина за себе си. Не можах да издържа на любовта. Казах й:Аз те похвалявам за смелостта. Ти започна вече да говорни с езика на истината. Тя продължи: Трябваше по-рано да направя това, но волята ми беше слаба. Отсега нататък, ще говоря истината и ще я прилагам, както никога досега. Искам да живея в чистота. Ето един идеален пример. Аз похвалявам тази ученичка и желая, всички да бъдат като нея. Много ученички не са по-добри от нея, но минават за добри. Трябва да бъдете смели и решителни пред Господа, да изповядвате греховете си. Всички трябва да отворите сърцата си, да изхвърлите всичко нечисто вън. Всички трябва да се изповядвате. Ще застанете пред своя Учител в душата си и ще кажете: Учителю, досега не съм приложил Твоята Любов, не съм приложил Твоята чистота, но отсега нататък ще приложа всичко. Ще приложа Любовта ти в нейната пълнота. След това ще дойде изкушението, което ще ти нашепва: Не обещавай още; знаеш ли, дали можеш да изпълниш всичко? Казваш: Мога. След това, пак иде изкушението и те пита: Можеш ли да издържиш на Божествената чистота? - Мога. Наистина, щом придобиеш любовта, ще придобиеш и чистотата. Дето е Любовта, там е и чистотата.

Като слушате да говоря така, казвате: Учителят иска да ни направи светии, да ни лиши от благата на света. -Питам: Ако любя Господа, ще мога ли да се откажа от света? – Какво ще остане за нас, ако се откажем от света? – И жабата мисли, че, като напусне блатото, животът се свършва. Не, вън от блатото има по-хубав живот. Животът на музиканта не е ли по-хубав от крякането на жабата? Художникът, който рисува със своята четка, не седи ли по-високо от жабата? Онзи, който чете свещените книги и ги прилага, не стои ли по-високо от жабата? Един ден, когато напуснете земния живот, пред вас ще се отворят такива перспективи, които ще бъдат хиляди пъти

по-велики, по-славни от сегашния ви живот. Днес се срещат майка и дъщеря. Майката целува дъщеря си, но после дъщерята се отърси малко и казва: Студена е твоята целувка. Защо е недоволна тя? – Липсва нещо на целувката. – Трептенията ѝ не са възвишени. Първо, душата трябва да трепти, да внесе трептенията си в целувката. Майката мисли, че е просто нещо да даде една целувка. И дъщерята целува майка си, но и тя остава недоволна, чувствува, че дъщерята обича някого повече от нея и му дава по-гореща целувка. Майката въздъхва, и казва: Затова ли я родих? После казва:Дъщеря ми дава брашното на друг, а на мене - триците. Това са последните целувки. Мислите ли, че може да излъжете човека с последните целувки? Аз не давам на никого последни целувки и не приемам такива. Аз говоря в името на Господа: Той нито дава, нито приема последни целувки. Целуне ли те Господ, ти ще станеш, ще оживееш и ще възкръснеш. Ще станеш чист като ангел. Под „девствен" разбирам целувката на Бога, целувката на Христа.

Желая в бъдеще всички да имате тази целувка, да станете, да оживеете, Да възкръснете и да кажете: Сега познавам необятната Любов на Бога, на Христа, на нашия Учител, за когото толкова години се е говорило. Вие сте Го търсили в миналото, търсите Го и сега, да Го намерите! Това е пътят. Друг път няма.

И тъй, ходете в света, работете сред него, но умът ви да бъде зает с три неща:.
Всичко в света се осмисля само при Любовта.
Всичко в света се огражда само с Мъдростта.
Всичко в света се запазва само чрез Истината.

Като ученици, каквато работа и да започнете – дали комуна ще образувате, или друго нещо, приложете трите принципа – любовта, мъдростта и истината. Всички, които взимат участие в комуната, да се проникнат от съзнание за работата, която започват и ще видят, как ще се развива комуната. Всичко ще върви добре. Дето и да приложите новото учение, всичко ще се развила правилно. В новото учение, т. е. в учението на любовта няма изключения.

Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките". Ето защо, като образувате комуна, обърнете се към Христа и кажете: Господи,ние искаме да влезеш в нашата комуна, да вземеш дял в нея. Ние започваме в Твое име и ще работим с Твоята Любов, Твоята Мъдрост и Твоята Истина. Не мислете, че ще образувате комуна за десетина души. Не, ще отворите широко вратата на комуната за целия Божи свят. Вашата комуна трябва да бъде образец на света – израз на истината. Това е целта на комуните.

Сега ние отваряме школа. Вие мислите, че в тази школа ще влязат само избраните. Звани н незвани, ще влязат всички без изключение. Който може да люби, който може да мисли, който може да говори истината, той е добре дошъл, той се приема за ученик в тази школа. Малък или голям, който желае, може да влезе в школата.

За следната година искам да развиете три теми, най-много по десетина листа. Първата тема ще бъде за любовта. Ще я пишете в проза или поезия, както желаете. Всяка дума да има точно определено значение, да бъде естествена, да изтича от дълбочината на душата.

Втората тема ще бъде върху мъдростта, а третата тема – върху истината. Това е работа за способните ученици. За всяка тема ще напишете най-много по десет страници. Листовете няма да бъдат големи, цели коли, но четвърт лист от колата. Ще пишете от едната страна на листа, другата ще бъде празна. По-малко от десет листа може да напишете, но в никой случай повече. Някой може в десет реда или с десет думи да каже нещо за любовта. И това е добре. Изкуство е, с малко думи да кажеш много нещо.

Сега, да свърша беседата, да не натегне много. Някои се намират в положението на обръчите на кацата. Кацарят ги стяга, да не остане празнина, през която да тече водата. След това, той налива вода и гледа, дала не тече отнякъде. Ако забележи, че кацата сълзи някъде, веднага излива водата, изважда обръчите и рендосва дъските, които не прилепват добре. Пак стегне обръчите, пак налива вода и гледа да не тече отнякъде. Най-после кацата казва: Стига вече! Докога ще продължава това? – Докато водата изтича от нея. Щом се приготви, затваря я. Следната година пак проверява да не се е разсъхнала.

И тъй, като ви говоря за обръчите на кацата, искам да бъдете свободни от закона на кацата, Това не значи, че като се освободите, да кажете: Хайде да си вървим! Не, може да останете още няколко дни, според работата ви. Аз разрешавам най-много до десет деня. От десет деня нататък имат думата търновци. Те могат да кажат: Докога ще седят тия гости? Все с тях ли ще се занимава Учителят? Аз не вярвам, че могат да кажат така, но всичко е възможно. Ако решавам въпроса от гледището на любовта, може да останете, колкото време искате. В името на любовта, всички сте добре дошли! Яжте и пийте, колкото искате, няма да давате сметка на никого, нито аз ви искам сметка. Но, като излезете оттук, идете вън в света, там да платите дълга си. Идете вън, между хората, и дайте им такъв прием, какъвто ние ви дадохме тук.

Беседа от Учителя, държана на 27 август, 1922 г., гр. Търново.

1922_08_30 Вътрешното разбиране на духовния живот на Ученика

ВЪТРЕШНОТО РАЗБИРАНЕ НА ДУХОВНИЯ ЖИВОТ НА УЧЕНИКА

За да се изпълни и осмисли наряда, аз ще направя едно кратко пояснение. Вие всички встъпвате в областта на външното изпълнение, която обхваща видимия свят. Но днешният наряд се отнася до пробуждане на съзнанието. Във всичко, което ще произнесете, трябва да се обърне внимание на три неща: влияние на Божествената Любов в сърцето ни, влияние на Божествената Мъдрост в умовете ни и влияние на Божествената Истина в душите ни. Сега ще запитате как се усеща това влияние. Ако почувствате Чистота в сърцето си, Божията Любов се е проявила. Ако умът ви добие Светлина, Божествената Мъдрост е упражнила влияние. И ако усетите духа си свободен, Божията Истина се е вселила в душата ви. В противен случай, само външното изпълнение на наряда няма да бъде нищо друго освен един обичай или религиозна форма. Когато се проучват нещата по буквата, всякога се поражда едно отвращение, съмнение, недоволство. Вашето съзнание трябва да схване, да се отвори за Божествената Светлина, след което ще се яви това хубаво ухание, както се явява у цветята. Всички възвишени души ще дойдат да вземат от този нектар, който се крие у човека. Съществува обмяна между човешката душа и тези възвишени духове. Ако душата не се е разтворила като цвят, те идват и след като не намерят нищо, отиват си; а ако дойдат и намерят нещо, те оставят своето благословение. Затова ви казвам, че трябва да пазите онези, които са поели задължението да живеят абсолютно без никаква лъжа. Всяка ваша лъжа ще пожелаете да се изкорени! Никаква лъжа, никакво самооправдание, никакво самоосъждане! Защото самооправданието и самоосъждането са грях пред Бога. Ти ще признаеш самата Истина така, както е – нито повече, нито по-малко. И никога не прави опит да излъжеш себе си или окръжаващите. А когато направиш една погрешка, ще влезеш дълбоко в душата си и ще я изправиш чисто и искрено. И когато осъзнаеш грешката си, ще я изкорениш с дълбок плач – не такъв обикновен плач, но дълбок, искрен. Само тогава ще има растене, това ще бъде едно благословение.

Божият Дух вече работи. Само едно се изисква от вас: всяко нещо да го правите умно. След това идва абсолютната Божествена Мъдрост. Ще вложите най-доброто усилие на вашия ум. Ще изпълнявате тази служба с всички най-добри и най-разумни сили, с които умът разполага. След това ще дойдете до Любовта. Ще гледате да я възприемете с всичката ѝ пълнота. Така че няма да разсъждавате, а ще прилагате три неща: съвършена пълна Любов, съвършена пълна Мъдрост, съвършена пълна

Истина! Тези неща ще ги помните, едно е правилото за всинца ви! По такъв начин този наряд ще има сила за вас. Ако пък отсъстват тези принципи във вас, вие само ще гледате тези думи, но те ще бъдат мъртви. И хората четат с години Библията, но един ден, когато проработи Духът, виждат, че има нещо скрито в нея. Сега ние сме дошли до Духа и този Дух, за да проработи, три неща са необходими: Истина, Мъдрост и Любов.

Сега, у вас отново могат да се появят старите възгледи, че сега не му е времето, че умът ви не е достатъчно пораснал. Това са заблуждения на черната ложа. Ако мислите, че времето не е дошло, лъжете се – някои дори сте пресрочили. Времето е сега! И ако някой дойде и ви каже, че умът ви не е още узрял, знайте, че вашият ум е точно на място. Той е в състояние да разбере Божията Мъдрост и да я възприеме право. Така че първото условие е да кажете в себе си абсолютната Истина. Нито бели, нито черни лъжи! Сега аз говоря не за вашите отношения към света, а за отношенията ви към Белите Братя, към Бога, към самите вас. Ще бъдете абсолютно верни на себе си! Никакво съмнение няма да допускате! В Любовта няма какво да се съмнявате! Няма да повдигате въпрос дали еди-кой си ви обича или не. Ако аз имам Божествената Любов в себе си, как могат да ме смущават работите на хората? Ако аз имам Божествената Мъдрост в себе си, какво ще ме смущава това, че някой бил глупав? Ако аз имам в себе си пълната Божествена Истина, какво ще ме смущава човешката лъжа? Сега ние се спираме върху качествата на хората и питаме защо по такъв начин разсъждават те. Нещата са вътре в нас. Разглеждате ли по този вътрешен начин въпроса, вие ще го разрешите кардинално.

Разговарях с един брат, чиято жена постоянно го подозирала, че крие нещо. Според нея мъжът всичко трябвало да казва на жената. Но мъжът не може всичко да каже на жена си, понеже той пред себе си още не е казал всичко, а как ще го каже на жена си, която е отвънка. Знайте, че на земята женитбата не е морален акт. Женените имат отношение и задължение един към друг само докато са живи, след което са свободни. Това, което смъртта може да раздели и разедини, не съдържа в себе си Божественото. И Павел казва, че ако връзката им е духовна, когато замине мъжът за другия свят, жената няма право да се ожени; но ако бракът е държавен, това е друго нещо. Жената иска да влезе между Бога и Божествения Дух, да влезе между душата на своя мъж и Бога; в такъв случай тя дава място на злото. Между Бога, Божествения Дух и душата никой не може да влезе, това трябва да го знаете! Нито мъж, нито жена могат да влязат. Те тук на земята са мъж и жена, но на Небето мъж и жена няма. И когато някой пожелае да му кажеш тайните на сърцето си, той много иска. Тайните на сърцето само Бог може да ги знае. Може ли някой да замени мястото на Бога в мен? Затова сега ще спазвате следното правило: когато пристъпвате

да служите на Бога, мъж и жена да няма! Жената трябва да остави мъжа и да му каже: „Върви по Пътя!“ Ако е жена, която обича своя мъж, трябва да му каже да върви в този Път и да не го спъва. А мъжът трябва да каже на жена си: „Върви в този Път, търси Бога и ще имаш цялото мое съдействие! Ти може да се заблуждаваш, но една душа, ако пожелае да търси Бога, тя върви напред“. Сега и ние сме дошли до това положение – всеки един от нас ще върви. Самото желание да намериш Бога показва, че Божественото се е пробудило у нас. Това – Божественото, трябва да го оставим самостоятелно да разработи начините и методите. Оставете Божественото вътре във вас и то ще си намери пътя. То е като птица – пусни я и не се бой!...

Думите и движенията на наряда, който тази сутрин ви дадох, имат значение само за онези, на които съзнанието се е пробудило. А онези, на които съзнанието не е пробудено, нищо няма да разберат. Докато сме на физическото поле ние сме в движение; някой път, извършвайки тези движения, ще достигнете до онзи повратен момент, в който ще ги изоставите и ще излезете от физическото в астралното си тяло и с него ще служите на Бога в Дух и Истина. Докато човек е във физическия свят, ще извършва движения, но щом дойде до областта, където съзнанието му се повдига, движението на земята престава. Някой ще запита може ли без движение. Може, но когато излезеш от тялото си, защото тук живота по друг начин не може да се изрази. Сега, ще постъпвате съзнателно и всеки според степента на съзнанието си ще изпълнява. Тази година мнозина ще срещнат много мъчнотии. Някои от нарядите са лесни, но някои не.

Днешният ден е ден на ума. Умът ви трябва да вземе участие и сърцето ви трябва да вземе участие. Ако умът ви не вземе участие, много мъчно може да разберете задачата.

Забележете сега едно съвпадение: миналата сряда времето беше отлично и днес е отлично.

Бог се весели, ние се радваме, а светът се смее.

Ако правите гимнастическите упражнения с присъствие на ума, много нещо ще постигнете.

Последното упражнение ще наречем очистително упражнение.

Отличен светъл ден!

Беседа от Учителя, държана от 5 часа на 30 август 1922 година (сряда), в град Търново

1922_09_03 Съвети и наставления за Учениците

СЪВЕТИ И НАСТАВЛЕНИЯ ЗА УЧЕНИЦИТЕ

"Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие."

Христос тук употребява думите "малките деца" като плод на Любовта. Малките деца се раждат само от Любовта. Любовта и Мъдростта ги раждат. Знайте, че ако вие не се родите в Любов и Мъдрост, по никой начин не можете да влезете в Царството Божие. Това е вътрешният смисъл.

Сега всички, които идвате тук, имате едно заблуждение, мислите, че като се приближавате при мене или като чуете нещо, ще ви ползва. Може да ви ползва, но още пророкът е рекъл: "Тия хора се приближават при Мен само с устата си, а не и със сърцето си." Вашето сърце далеч отстои от Господа. Половината от вас сте само съгледатели, да шпионирате, другата половина не сте решили да служите на Господа, да ви кажа истината. Ако ви питам: Готови ли сте сега да пожертвате всичко за Господа? Днес Господ ви пита чрез мене: Готови ли сте да пожертвате живота си за Господа? Ще кажете: "Вярваме." Не какво вярвате, а какво можете да направите. Туй, което можете да направите днес, то е, което трябва, което Господ от вас иска.

Сега, вътрешното състояние е важно. Дето се увеличава благодатта, увеличава се и грехът; дето се увеличава грехът, увеличава се и благодатта.

Сега вие ще се върнете по домовете. Как мислите, как ще слугувате на Господа? Тази година може да измените, ще кажете: "Е, следующата." Следующата година ще отложите за другата следующа. И тъй, година след година, минаваме живота си в една вътрешна самоизмама. И в края на краищата ние се разочароваме от живота. Трябва да знаете, че в съзнанието на Бога, Бог е толкова чист, толкова свят, че всички ония грехове, които правим, са крайно отвратителни пред душата. Следователно, когато човек съгреши, той затваря своя път.

Сега, да кажем, вас може да ви съблазнява нещо, но вие трябва да знаете, че в една окултна школа ние искаме Божествени деца, а не обикновени деца. Не, не искаме хора, които да се съблазняват. (Една птичка дойде и кацна на носа на една сестра.) Праща я Господ, емблема е. Кацна на носа, да мислите. Туй птиченце, вярата, трябва да слезе при Духа, при Божия Дух, при вас трябва да слезе, ако сте готови, а вие се изплашвате. Като ви бутне птиченцето, и вие се изплашвате.

Хубаво. Сега разтворете вашето съзнание. Вие сами от себе си доволни ли

сте? Знаете ли, колко грехове криете пред себе си? Колко грехове имате затворени пред Господа? Вие не сте се изповядали пред Господа. Колко скрити стаички имате непречистени. Отворете си една чиста стая и като ви дойдат гости, приемете ги в тази чиста стая. Отворете я, не може така. Не, не, вие минавате за чисти, за благочестиви хора. А благочестив човек е този, който от нищо не се съблазнява. Благочестивият човек всичко отхвърля от себе си, няма от какво да се съблазнява.

Казва се в Писанието: "Да възлюбиш Господа Бога твоего." И после се казва: "Възлюбете се!" Е, как ще възлюби човек Господа, ако не иде при Него? На земята онези, които отиват при земните царе, изпращат много пъти прошения, да им се даде една аудиенция, да си искат едно свое желание. Това, което земните царе го изискват като една прерогатива, като един атрибут, то е само на Бога. Понякога хората, и те си позволяват да изискват нещо.

Тази година, каквото и да започнете, ако мислите да го карате без любов, нищо няма да направите, нищо няма да излезе. Вие трябва да се самоопределите в себе си. Ако някой отиде на нивата и не оре, а цял ден плаче на нивата, може да плаче, но нищо няма да се изоре. Може да си закъснял на нивата, но тя плач не иска, оране иска. Ще впрегнеш воловете и ще ореш. Когато дойде до ядене, хората плачат ли? Плач трябва на хората само когато перат, когато се мият, когато са жадни, когато човек се разкайва, но когато човек дойде да работи за Бога, тия сълзи трябва да се турят на друго място.

И тъй, турете в себе си онуй дълбоко убеждение, желание да имате една голяма опитност тази година, най-малко Духът Божи да ви посети, да почувствате Неговото присъствие, да срещнете Христа тъй, както никога досега не сте Го срещали. И ако Христос ви срещне тази година, душата ви ще се отвори, вие ще възлюбите всички хора и нито помен не ще ви остане да бъдете злорадни, да правите зло някому и всички лошавини ще изчезнат. Тъй ще бъде, ако ви срещне Христос. Ако ви срещне Христос, ще ви се отворят умовете и ще придобиете знание, каквото не сте имали досега, откак е създаден светът. Ако ви срещне Христос, ще придобиете такова здраве, каквото не сте имали досега. Досега сте били с болести, с едно-друго. Сега туй здраве може да го имате и днес, тогава ще имате едно здраве с разширение. Да, на всинца ни трябва вяра, детинска вяра ни трябва. Сега знаете ли вярата какво е? Щом ви се каже, у вас да няма никакво съмнение, ако имате вяра, съмнението веднага ще изчезне. Тази вяра превръща нещата. Като ви кажа аз, че ще станете добри, и да станете такива. Като ви кажа, че имате знания, че ще станете богати, моментално да станете такива и да повярвате. Но кажете ли в душата си: "Пак ние да го

видим", вие ще измените условията. Божествените неща стават веднага. Аз като дойда при вас, няма да ви изкушавам, да ви питам: Ти готов ли си да служиш на Христа? – "Готов съм." Ако седнеш и започнеш: "Ами как ще служа на Христа?" Щом искаш обяснение, въпросът е разрешен. Малкото пиле, което се ражда от квачката, никога не пита, как трябва да рови и как да добива храната си. Туй пиле веднага добива знание и започва да си търси храната. Никакви уроци не му се дават. И когато ние сме тези Божествени деца, у нас ще се събуди Божественото и ние ще знаем, как да направим нещата веднага. Аз бих желал, вие да се върнете две хиляди години назад и в ума ви да застане Христос, Който се ражда, и да кажете: "Ако съм на мястото на Христа, какво трябва да направя?" Изпречи се една мъчнотия. Какво трябва да правите? Имате да плащате. Ако Христос е между нас, какво ще направи? Ще си плати. Тъй направи и Петър. Поискаха му данък, плати си той. Христос хляб нямаше и хамбари нямаше с жито, но когато дойдеше време да нагости гостите, благославяше и оттук, и оттам намираше. Дойде някой гладен при вас, казвате: "Ако е Христос, какво ще направи?" Ще го нахрани. Пораздразнен си, дойде съмнение, неверие, казвате: "Ако е Христос на моето място, как ще постъпи?" (В това време птичката мило-мило обикаляше около нас.) Не се бойте, това е една малка душа, която за в бъдеще...

Поощряване трябва. Един-друг може да се поощрявате, тъй както Божественият Дух постоянно ни поощрява. Когато човек малко е отпаднал, Божественият Дух постоянно ще идва, да го насърчава. Същият закон ще спазваме и ние: постоянно ще има поощрение. Отвън света, съблазни ще се внасят, и в търговия, и каквото знание да имате, отвсякъде ще се внасят съблазни. И у нас се е зародил един възглед, че, за да живеем по Бога, търговия не може да има, търговци не можем да бъдем. Но търговията на какво се основава? Съвременната медицина може да има положителна и отрицателна страна. Лекарят може да лекува и болните хора, а същевременно да дава и на здравите хора правила, как да живеят.

И тъй, ще си турите сега на ума мисълта, ще се попитате: "Аз възлюбих ли Господа?" Всички казват: "Когато дойде Христос." Е, кога ще дойде Христос? Преди две хиляди години Христос дойде, но не Го познаха и като си замина, тогава Го познаха. Днес християнският свят Го познаха, но изгубиха образа Му. Всички Му дават една физиономия женска, една мекота на жена, която постоянно стои, чака, върти си палците, чака да дойде мъжът й, да й донесе туй-онуй, да я обича мъжът й и всички да я хвалят и т. н. И като видят туй лице, всеки го харесва. Не, не е такова туй лице. Туй лице на Христа е една светлина. Туй лице като го видиш, ще събуди у тебе една топлина, една интензивна мисъл ще събуди у тебе, една строгост към себе си, ще бъдеш пръв на нивата, на работа, на туй, на онуй,

а последен ще бъдеш за ядене и за пиене. После, турили на Христа една корона. Той няма нужда от корона. Този Христос, Който иде, трябва да бъде светлина вече за света.

И всинца ви като ви срещне, трябва да има вече светлина израсла. Из вашите лица трябва да излиза светлина. Вие се гледате сега, дали имате още червени лица. Червеното лице, червеният нос е много лош признак. И жълтото лице е лош признак. Ако вие разбирате човешкото лице – даже и най-хубавите му краски не изразяват онова вътрешно състояние. Сега, да кажем, вие виждате моето лице и казвате, че аз имам отлично лице. Казвате: "Много хубаво, красиво, мустаки, вежди, нос, ръце", но изгладнеете, дойдете: "Няма ли нещо да приема?" – Нямам. – "Ами в гостилницата не можете ли да ме заведете?" – Иди работи! Нямам нищо. – Веднага моята красота няма да ви трогне. Туй е едно заблуждение. Красотата е на сърцето и на душата.

И сега, като ви гледам всички, зная какво си мислите. Някои от вас от пет години, други от десет години чакате Христа и си мислите, дали Бог е доволен от вас. Учителят ще бъде доволен от ученика си, когато той е научил всичките си уроци, не половината, не 1/4, не 1/3; той трябва да научи всичкия си урок. Преподадения урок трябва да го знаем. А сега на нас, този урок на любовта, две хиляди години е трябвало да ни се проповядва. Хората още не са научили този урок. Христос две хиляди години вече, как е преподавал този урок. А сега, като попитат учениците, какво нещо е любовта, те само се почесват, не могат да дадат един положителен отговор. Питат някой учен професор, един владика, какво нещо е любовта, те ще се почешат, ще цитират някой автор, няма да могат да ви кажат нещо съществено. Е, питам ученика, който от две хиляди години учи този урок и не може да даде отговор, много трудолюбив ли е, много прилежен ли е? Не казвам, че всички не са, но някои от тези, които са на земята, са научили 1/2 урок, други 1/4, а някои пък, които приближават към края на този курс, ще го научат целия.

А сега, следующият урок ще бъде за Мъдростта. Любовта е проучена до основа, затова следващият урок ще бъде за Мъдростта.

Щастие, здраве, знание без любов не може да се постигне и понеже любовта в света не царува, затова сега имаме туй, великото нещастие в света.

Туй е великото нещастие. Ако вие погледнете на сегашния свят, той е цяла анархия. И сега Духът Божи ще слезе, да оправи света. Друг не може, Господ се е убедил, че друг не може. Едно време Той е питал: "Има ли кой

да оправи тази земя?" Като видял, че не може друг, Той се заел сам да оправи, да уреди света, да изработи начини, методи.

Сега в църквата казват, че Христос е горе на небето от дясната страна на Отца, нали? Теософите казват, че Христос ще дойде пак да се прероди. Други вярващи казват, че Христос в нас е, ще се яви, че Бог е вътре в нас. Е, хубаво, ако е вътре в нас, защо не можем да Го намерим?

Вие трябва да обръщате внимание върху най-малките си опитности. Спрете се в най-малките си дела. Има едно особено състояние там – преди да сте събудени, има един нежен, приятен глас, има едно леко побутване под лъжичката и сърцето и една деликатна мисъл ти нашепва: "Направи туй нещо." Но туй, което ти нашепва, е толкова деликатно, меко, че ти започваш да го коригираш. Ти започваш да го коригираш, коригираш, и разваляш Божественото. Дойде някой беден човек при тебе, Духът ти казва: "Дай му малко хлебец!" А ти казваш: "Защо му е хляб на този човек, аз ще му направя едни хубави дрехи, обуща, шапка ще му купя." Щом направиш това, всичко е развалено, Божественото дело е развалено. Опитайте тези две състояния и проверете моите думи. Вземете за пример две майки. Едната майка да облече детето си с най-хубавите дрешки, шапка, чепички и да му разказва най-хубавите работи. А другата майка, обратно: да облече детето си най-скромно, бедно, но чистичко и да му разказва хубави благородни работи. След десет години ще забележите, какъв е резултатът от тия две деца, каква е разликата. Едното дете ще стане щастливо, ще си гледа роклята, шапката, чепичките. Питам сега: Тия черни чепичета в тая форма какво могат да допринесат? Аз, като погледна моите сандали, радват ли ме много? Като гледам тия сандали, много ми е тъжно. Казвам: Тази кожа е снета от гърба на едно животно, то е плакало, молило се е, а сега аз се радвам. Казвам: Второто дете си е в реда на нещата, много благородни мисли могат да се внесат в него, а една черна или пъстра шапка какво благородно може да внесе? Или едни ръкавици, направени от кожа, какво благородно могат да донесат? Казват: "Отлични ръкавици има!" Та ние, съвременните културни хора, се радваме на нещастието на другите. Не може да има култура тогава.

Сега две течения работят, вървят заедно в света: доброто и злото – два духа, две интелигентни страни работят в човека, човешката душа. Три съзнания има в човека. Първото съзнание – съзнаваш себе си, второто съзнание, което те кара към доброто, и третото съзнание, което те кара към злото. Тия съзнания аз ги представям тъй. Самия човек аз представям душата му като една мома, която ще се жени, а злото и доброто – като двама момци кандидати. Отношението е много вярно. И единият предлага, и другият предлага. Единият казва: "Ела при мене, аз къща ще ти направя, всички

удобства ще ти дам, добре облечена ще бъдеш при мене, аз на ръце ще те нося." Тъй казва злото на душата. Другото, доброто, е много скромно. То казва: "Дойди при мене, моята колибичка не е много голяма, изобщо храна няма да имаме, някой път гладни ще ходим, ще трябва да работим, ще имаме студено жилище, по някой път нивите не стават, някой път боси ще ходим при този извор." Той представя работата, както си е. "Той не е за мене" – момата злото предпочита. Като го вземе, като живее с него, настрадва се и казва: "Не е той." Това са две съзнания, които всеки ден ги проверявате. Тия две съзнания са от мъжки принцип. Единият казва: "Слушай, ти не бъди като някоя овца, всеки да те стриже. Сам ти си силен." А другото съзнание казва: "Отстъпи, бъди мек." И от тези две съзнания ние постоянно избираме. И след туй има друго едно съзнание, четвърто съзнание, Божествено съзнание аз го наричам. То като дойде отгоре, то седи и ти казва: "Ти защо не се вслуша в мене?" – Сега Христос като дойде, Той представлява туй, четвъртото съзнание. Той ще бъде нито добър, нито лош. Туй е четвъртото Божествено съзнание, което обединява всичко в себе си, защото доброто и злото, те и двете разполагат с Божествените сили, които са вътре и в доброто, и в злото.

Злото е зло, защото тази сила не е употребена за целта си. Доброто е добро, понеже силата е употребена за целта си.

Сега ние ще се стремим да изпълним тази година волята Божия. Не за спасение е това, но от любов трябва да служим на Господа, а Той само тогава ще ни се изяви.

Сега, колкото за мене, аз въпроса съм си разрешил. Аз съм решил да се уединя за малко време, да се оттегля, разбирате ли? Може би ще бъде скоро. Това за мене съм си решил. Ще се оттегля и няма да ме виждате. Аз ще се оттегля, за да вляза да живея в любовта вътре. Мене хората ми дотегнаха вече. Аз ще се оттегля, знам къде, в любовта ще живея. Няма какво да живея между вас. Други хора като вас не съм срещал. Мене това не ме радва. От стари и млади аз нищо свястно не съм чул. И мисля скоро да се оттегля, зная къде, и ще живея тъй, както трябва да се живее. Вие като останете, трябва да знаете как да живеете. Ако живеете по Бога, тогава аз ще ви се обадя, но ако не живеете, аз ще ви оставя. Аз съм сит от лъжи, сит съм от измами, от всичко туй съм сит. И от попски, и от братски, и от учителски лъжи съм сит, всичко съм опитал, до гушата ми е дошло. Сега правя последни усилия. Като кажа един ден, ще го направя. В тази мътна вода не се живее. В този нечист въздух не се живее. И ви казвам единственото нещо: Бог е Любов!

Аз ще се върна при моя баща, Който е Любов, ще се върна при моите

братя и сестри, които са любов. Ако искате вие, и вие можете да дойдете. У мене две мнения няма, аз съм намислил да си вървя. Да не мислите, че тази къща, всичко туй ще ме държи. Не. И ще оставя света. Този свят, като жаби, тъй ще си заминат. Турен му е надгробен надпис и надгробен камък. Всичко ще бъде пометено! Този свят през огън ще мине, нищо няма да остане, и след този огън идва една нова култура. Може да разбирате огън по различен начин. Този огън, той ще прояде всичко и след този огън ще дойде новият свят, новият живот. Този огън сега руши хората и всички тия болести, неврастения, всичко туй – почнал е да работи. Сега може да се уплашите. Няма какво да се плашите. Сега от вас се искат последните дни. Като работите, ще чакате като онези, които чакат господаря си до последния час. Ще работите, докато свършите работата си, и ще кажете: "Заминаваме си и ние. Трябва да заминем и да си вдигнем багажа." Ще се приготвите и пак, след време ще се върнете, да работите. Всеки трябва да е готов, не да мисли, че ще умре, но да се приготви и замине и пак ще работи. Като дойде последният ден, ще каже на света: "Сбогом вече!" Тъй както затворникът казва на всички други затворници: "Сбогом!" Тъй, като излезем от тия затвори, няма какво да ни радват затворите, ще влезем в Божествената свобода!

Казва Христос. "Отивам при Отца Си. Отивам да ви приготвя място и като ви приготвя, ще дойда и ви взема. Който е готов, ще го взема, а който не, ще го оставя. Дето съм Аз, там сте и вие." Сега въпросът е: Сега, като дойде Христос довечера, не довечера, а сега, сега иде, Той ще ви вземе ли, или ще ви остави? Ще влезете ли вътре, или ще останете вънка? От кои девици сте вие? Казвам ви: Всеки от вас да опита себе си, съзнанието си, душата си, опитайте се, изпитайте маслениците си, имате ли масло? Не се самоизмамвайте! Масло трябва, маслениците трябва да бъдат пълни с масло! Пък на света няма какво да му казваме. Светът тъй ще си върви. Огънят като дойде, те ще го разберат. Ако им кажем сега, че иде огън, те ще кажат: "Извеяни са тия хора, ние ще ядем." Нищо, вие, неизвеяните, чакайте този огън! Нищо не говорете на света. Разумните ще разберат, а неразумните ще ядат и пият до насита. А когато влезете в новата култура, идват и Любовта, и Мъдростта.

А сега, някои от вас схващат буквално, като казвам за онзи свят. Те казват: "А душата ще се мъчи, има да пъшка, докато излезе от тялото." Много лесно може да излезе тя от тялото. Само горната черупка ще падне и тя ще излезе млада, весела, бодра. Излезе ли тя, ще бъде като една пеперуда, ще се освободим от тия, тежките ни тела. Тялото ни е сега тежко, окови са това, букаи има вътре. В затвор е душата, стражари има, халати има вътре. Като влезете вътре, няма да ви оставят с вашите дрехи, затворнически ще ви дадат. Не, собствените наши дрехи няма да останат за в бъдеще.

И сега, като попитат свещениците, те казват: "Христос няма още да дойде." Според тях още триста години има, а след тези триста години ще кажат, че още след триста години ще дойде, защото, който има да изплаща, просрочва постоянно сроковете.

"Възлюбете Господа! Възлюбете се усърдно един-друг от чисто сърце!"

Туй съзнание регулирайте, не се поддавайте на него. Аз го наричам черния младоженец и белия младоженец. Не слушайте черния младоженец, белия слушайте. Черният има черни мустачки, вежди черни, отвън той носи бели елегантни ръкавици, лицето му е много разумно, но отвън има една маска. Свалите ли я, лицето му е черно. Той е облечен по най-новата мода. Думите му са претеглени, без дефект са, но те са като ножа на гилотината. Влезеш ли под неговия нож – главата ти отива. Онази котка като върви, казват: "Колко е хрисима, как се кипри, красива", но ноктите ѝ! Какъв е този младоженик, душата му се познава по тия нокти. Аз следя у млади и стари, и трябва да ви покажа в окултната школа, да видите, че тия, двамата младоженци, раздвояват погледа у човека, за да се научите, какво е раздвояване на погледа. Тия, двамата, като дойдат, се борят в очите на човека. Единият и другият се раздвояват в очите на човека и се явяват два вида светлини на лъчите. Аз ги наричам черен и бял лъч. Единият лъч е черен, той пада надолу. Такъв човек като те гледа, все надолу гледа, раздвоен е. Погледът на човека трябва да се бори, докато светлината на очите стане еднаква, да няма никакво раздвояване на светлини. Аз наричам туй, раздвояване на съзнанието. Какво трябва да разбираме от това? Тук пак работи същият принцип.

Добре, за в бъдеще Господ ще ви се изяви. От туй гледище на съзнанието, Бог сега ви се изявява. Ние всички можем да имаме туй съзнание. В този момент, ако у всинца ви има воля, всички можем да се трансформираме, да влезем в туй, новото положение. Може да чакате още две хиляди години, а може да ги съкратите и в един момент може да се върнете у дома си възродени, да си снемете всичкия товар.

Аз вчера направих опит с тази сестра, която е сега между нас. Тя лежи и пъшка на леглото, болна е. Казвам ѝ: Нали ти вярваш в Бога, кажи на тази болест, че аз съм мобилизирана и трябва да ме оставиш. В природата няма болести, понеже аз отивам да служа на Бога. В Бога съществува пълна хармония. В Него всичко изведнъж става. Тя отрече болестта и направи един опит. – Тури вола си в действие – казвам ѝ. А от тази болест тя беше отпаднала духом. Като ѝ казах тези думи и други думи, които на вас не казвам, след като излязох, тя се намери вече на краката си и болестта

отстъпи. И още може да приложи.

Сега и на вас казвам: Сега всичко можем. Бог, Който живее във вас, всичко може, понеже ние живеем в Него, ние всичко можем с Него. Можем не за в бъдеще, сега всичко можем да направим. "Понеже аз живея в Господа, всичко, което имам, на Него принадлежи, на Него посвещавам живота си." Казано и свършено, а не да кажеш, преди да си направил. И сега още някой си казва: "Чакай, чакай, недей, още си млад." Не, казано и свършено! Недей чака! Казано и свършено! Никакво чакане!

И аз бих желал сега с вас да направя един опит, но вие трябва сега всички да се откъснете. Един вярва в баща си, друг в България, трети в държавата, в поповете и т. н. На всички вярата им трябва да е в Бога на Любовта, Който е светлина. И не само, че Той всичко може да направи, но и ние всичко можем да направим. Да кажем, да решим, и ще стане. Всичко ще направим. Сега във вас вече се поражда мисълта: "Можем, можем." Можем ли? – Можем. Някои от вас са имали опитности, придобили са туй състояние. Турим волята си, но после се разколебаем, пак се изменя състоянието. Много пъти за пет-десет минути запазим туй състояние, но после пак го изгубим. Речено – казано, туй състояние да бъде постоянно! Е, няма сега, като дойде туй състояние, да изскочим навън; не, ще бъде такова, вътрешно, интензивно преобразование и ние ще се разберем.

Ще бъдете сега смели и решителни! Без решителност не може!

Сега вие, последните, защо оставате тук в събора, какво очаквате? За последното благословение. Какво е туй последно благословение? Аз последно благословение не давам.

Та ви казвам: Сега вие готови ли сте да възприемете всичката Любов, всичката Божия Любов? Някои ще кажат: "Не, Господи, малко." Не, всичко или нищо. Всичката Божия Любов ще я възприемем в себе си и ще разберем Господа тъй, както Той ни разбира.

И Христос, като изведе Своите ученици над гората и се възнесе, те се зарадваха, но пак се яви съмнение у тях. Той им показа начин как да се трансформират, а те, със своята нова философия, почнаха да разискват дали нагоре отиде, как отиде и изгубиха. Той им показа начин, как да се трансформират от едно състояние в друго, но учениците, в своите разсъждения изгубиха ключа, и сега казват: "Нагоре отишъл." Туй "нагоре" не е нагоре. Казва там Писанието, че като отивал нагоре, дошъл до едно място, облаците го взели и се изгубил пред лицето им. Туй "изгубил се" показва съмнението. Като се изгубил из облаците, учениците Христови не

можаха да проследят Неговото отиване зад облаците, Неговото отиване до Царството Божие. И действително, сегашният християнски свят само в облаците Го виждат, зад облаците нищо друго не могат да видят, затова оттам Го очакват те.

Сега за пример туй, за което аз ви говоря, вашето сърце още не е засегнато, умът ви е в едно напрегнато състояние, вие се намирате в едно недоумение. Туй е настроението на вашето съзнание. То още не се засяга. Отраженията, които приемам от вас, са дисхармонични, тъй както и пеенето ви. Жените пяха 1/2 тон по-долу, а мъжете 1/2 тон по-високо, дисонанс имаше в дишането. "Благославяй, душе моя, Господа" – не се слива туй "благославяй".

Но чистота трябва, абсолютна чистота! То е първото нещо:

Абсолютна вътрешна чистота!

Абсолютна вътрешна светлина!

Абсолютна вътрешна свобода!

Свободни от всякакви съмнения, подозрения и ще кажеш: "Заради Господа съм свободен, заради Господа за мене всички въпроси са решени." Най-трудното положение е това. Нали Христос едно време тук е говорил. Думите Му са тук затворени, в Евангелието. Ако аз сега отворя Евангелието, знаете ли какво ще ви се падне? Сега ще го оставя, няма да го отварям аз, само да се отвори.

Учителят движеше леко-леко Евангелието и то се отвори на едно място. Прочете го: "Истина, истина ви казвам, че вие ще заплачете и въэридаете, а светът ще се възрадва. Но скръбта ще се замени с радост." Амин.

Един пример има за вас: "Отшелникът – светия като ходил на небето, видял, че само един камък не стига на зданието..."

Учителят пак леко отвори Евангелието, падна се: "Истина, истина ви казвам...", пак същото.

Един от братята пожела той сам да направи същото с Евангелието, да види къде ще се отвори. Взе той Евангелието, отвори се на Откровение 12:1: "И видях и ето. Агне стоеше на гората Сион и с Него 144 тисящи, които имаха Името на Неговия Отец написано на челата си."

Повторно отвори, падна се Римляном 13 глава. Още един път отвори. Падна се Евангелието от Йоана: "Вярвайте Ми, че Аз съм от Отца и Отец Ми е в Мене."

3 септември 1922 г., 6 ч., неделя, В. Търново

1922_09_03 Вратата на овцете

ВРАТАТА НА ОВЦЕТЕ

„Аз съм вратата на овцете. Всички, които са дошли преди мене, крадци са и разбойници, но овцете ги не послушаха.“ (Йоана 10:7–8)

Мнозина са спирали вниманието на хората върху тези стихове, давали са им различни тълкувания.

„Всички" казва Христос. – Кои всички? – Които искат да отнемат истината и свободата ви. Каквито и да са те – философи или учени, нямат любов в себе си. Те се представят такива, каквито не са, но всъщност са крадци и разбойници.

Първият акт в света е любовта. Първият плод, който събужда човешкото съзнание, е любовта. Следователно, каже ли ви някой, че любовта се предшествува от друго нещо, той е крадец и разбойник. Светът е пълен с тия крадци. И в черквата ги има. Те са съществували в миналото, но и сега ги има. Който ни каже, че и без любов човек може да се спаси, той ви залъгва. Могат да ви кажат, че, ако подложите тялото си на изгаряне, ще се спасите. И това е заблуждение. Спасяването е акт само на любовта. – Какво представя вярата? Когато ти се казва да вярваш, това значи, да си послужиш с вярата, като условие за победа. Само разумният и интелигентният може да победи; щом победи, той ще се спаси. Болният, т.е. който има вяра, той се спасява. Който има вяра, може да се лекува; който няма вяра, не може да се лекува. Дето е интелигентността, там се проявява любовта.

Какво проповядва черквата днес? – Че спасението е само в нея. Вън от черквата няма спасение. – Това не отговаря на истината. Спасението е в любовта, а Бог е Любов. Значи, спасението е в Бога. Това е истината. Ако спасяваш човека от известна болест за няколко деня, да е няколко месеца или една година, това е залъгване, не спасение. Днес го излекуваш, на другия ден пак заболее. Спасяване подразбира освобождаване на човека от смъртта. Питам: Онези, които проповядват спасение, имат ли любов? Проповядват ли безкористно? Свещеникът, който проповядва учението на любовта, пръв трябва да даде пример, да работи без пари. Неговата работа е свещена, не може да се плаща.

Христос казва: „Всички, които са дошли преди мене, разбойници са и крадци." Това значи: Всички, които проповядват, че спасението е в черквата, в дома, в жената, в децата и можеш да бъдеш спасен без любов,

са крадци и разбойници. Днес така се проповядва. Съберат се старите, ще женят една мома и я поучават: Слушай, ако не обичаш тоя момък, не се смущавай; любовта ще дойде отпосле, сама по себе си. Те я залъгват. След това иде попът и, в името на Бога, т.е. на любовта, венчава младите. И това е залъгване. Любовта не иде сама по себе си. Всяко нещо трябва да се върши с любов. Не се ли върши с любов, то е престъпление. Сегашните бракове са акт на нечистота, на безлюбие. Какъв живот очаквате след това? Ще се съберат двама души и ще живеят без Господа. Какъв брак е този? Какви деца ще се родят? – Престъпници. – Защо? – Защото се раждат без любов. Посейте едно цвете на сянка, да видите, какво ще излезе от него! То няма да се развива добре, ще бъде слабо, хилаво. Мислите ли, че и детето може да расте и да се развива без любов? В душата на майката трябва да гори Божията Любов. Тя трябва да предаде тази любов на детето си и тогава да очаква нещо от него. В душата на всички проповедници и свещеници също трябва да гори Божията Любов. Без тази любов хората ще ви докачат, и вие ще ги докачате. Казвате: Обидиха ни, докачиха ни. – Много естествено, вие обидихте любовта, и вас ще обиждат. Защо проповядвате на хората, че може да се живее без любов? Не, без любов не се живее. Човечеството може да се повдигне и възроди само чрез любовта. Дето няма любов, там има страдания и болести. – Много просто, Бог не е там.

Сега, ако слушате някой правоверен да ви говори за вярата и мястото ѝ в живота, ще извадите заключението, че истински правоверни са православните; евангелистите казват за себе си, че те са най-правоверни. Стане ли въпрос за моето учение, цялото духовенство казва, че то не е правоверно учение. Аз казвам, че моето учение е на любовта. Опитайте го, и сами ще се уверите в това. Какво се проповядва на сегашните хора? Какво им се говори?

– Каквото селянинът говори на своя вол. Рано сутринта той го впряга на работа и му казва: Хайде, синко, дий!.. Като изореш нивата, ще ти дам много ечемик, да се нахраниш добре. Като се върне от нивата, господарят му го затваря в дама, а сам отива при жена си и децата си да се нахрани добре. Като седне пред трапезата, казва: Дадох малко храна на вола, нахраних го добре. Ние, пасомите на черквата, не искаме да бъдем волове, да ни връзват с въжета и затварят в дамове. Срамно и тежко е положението на воловете. Всяка овца, всеки вол, всяко говедо, трябва сами да хвърлят юлара си, да не влизат в дамовете. Те сами трябва да се развържат и отидат в гората. И на вас казвам: Каквато вода или каквото село и да ни дават, откажете се от тях и идете в гората. Там е добрият Пастир. Той ще ви даде чиста вода. – Какво ще стане с вас? – Веригите ще паднат от краката ви, сърцата ви ще се обновят, умовете ви ще светнат и

ще кажете: Слепи бяхме, но сега виждаме! Сега и аз ви призовавам, и казвам: Опитайте любовта! Сега е благоприятният момент.

Питам: Какво е предназначението на религията? – Тя дава методи, чрез които Божията Любов може да се проявява. Като роди детето си, майката трябва да го къпе, храни и възпитава. Бъдещият живот на детето се определя от качеството на майчиното мляко. Не е достатъчно само да има мляко майката, но в млякото тя трябва да вложи най-хубавите си мисли, чувства и действия. Такова дете ще бъде хубаво и здраво. Сега питам свещениците, които държат Словото в ръцете си, готови ли са да кажат на хората великата Истина, без никаква лъжа. В Бялото Братство не се позволява никаква лъжа: нито бяла, нито черна! – Може ли да се живее без лъжа?

– Може. Кой човек е успял досега с лъжата? Ако през една малка дупчица на бетонна стена тече вода, най-много в една година, водата ще причини известно разрушаване. На същото основание, и най-малката лъжа след години ще причини известно изопачаване на човешкия характер. – Може ли да се живее без лъжа? – Може. Когато Бог създаде света, лъжата не съществуваше. Тя дойде отпосле. Хората създадоха лъжата и дадоха й гражданственост. Днес те сами си служат с нея и казват, че е почтена. Не, никой не може да се оправдае, че си служи с лъжа. Който лъже, той е страхлив, а страхливият няма любов.

Казано е в Писанието: „Любовта изпъжда страха навън." Следователно, страхливият е без любов. – Защо? – Защото е дал място на лъжата в себе си. Мястото на лъжата е място на престъпления. При това положение, никой човек не може да се изправи, нито светът може да се изправи. Питате: Можем ли да говорим истината? Кога трябва да се говори истината? - Всякога. Отиваш на пазар да продаваш масло. Питат те: Прясно ли е маслото? Кога си го приготвил? – Вчера. Всъщност, ти си го приготвил преди пет-шест деня. Защо не кажеш истината? Продаваш брашно. – Прясно ли е брашното? – Прясно е, смлях го преди една седмица. Всъщност, ти си го смлял преди четири-пет месеца. Ученик си. Пита те учителят: Знаеш ли си урока? – Зная го. Учителят те изпитва, но се оказва, че нищо не знаеш. Защо не кажеш, че не си учил, или не си разбрал урока? Всички хора без изключение – свещеници, адвокати, съдии, трябва да говорят истината.

— Каква е задачата на свещеника? – Да свети. На кое място в Божествената книга е писано, че свещениците трябва да говорят на хората така, както днес им говорят? И мене често ме питат: Палиш ли свещи в черква? — Не паля. – Защо? – Защото моята свещ гори постоянно, и на нейната светлина

могат да четат всички. – Гори ли кандило в стаята ги? – Не гори. – Защо? – Моето кандило постоянно гори, няма нужда да се пали и гаси. Питам: Не е ли по-добре, нашите умове да са свещи, и нашите сърца кандила, които постоянно да горят и светят? Свещите и кандилата, които вие палите, не са нищо друго, освен преходна светлина. Мислите ли, че ако запалите една свещ или едно кандило на Господа, ще се спасите? Обаче, запалите ли своята свещ, т. е. умът, и своето кандило, т. е. сърцето, с любов, каквото попросите от Господа, ще ви се даде. Това е велика истина, която никой не може да оспори. Ние прилагаме тази истина и казваме и на вас: Приложете я и вие, за да я опитате.

Казвам: Сегашното християнство трябва да напусне езичеството, на което и досега още служи. Ако православното духовенство иска да води българския народ, трябва да го упъти към Бога. Само тогава християните ще имат дух на единство. Те искат да възпитат народа в духа на патриотизма. Обаче, патриотизмът изисква пълни хамбари ; той изисква от майките да раждат повече деца, да ги пращат на война, да се бият за отечеството. Питам: Отде ще дойде толкова жито, че да напълни всичките хамбари? Кои са тия майки, които могат да жертвуват синовете си за своето отечество? Само любовта е готова на жертви. Де са онези българи и българки, готови за всякаква жертва?

Време е вече да се върнем към учението на любовта, което Христос проповядвал на евреите преди две хиляди години. Но евреите не приеха това учение. Ето, две хиляди години се изминаха, и те още продължават да се скитат по света, без отечество. Мислят ли българите, че като не приемат новото учение, по-добра съдба ги очаква? Евреите постоянно избиваха пророците си, но зло ги сполетя. Няма народ в света, който да е злоупотребил с любовта и да не е получил възмездие за това. Христос казва: „Всички, които са дошли преди мене, те са крадци и разбойници." В този стих са изпуснати думите „без любов." „Всички, които са дошли преди мене без любов, те са крадци и разбойници." Питате: Защо младите бягат от черквата? - Защото няма любов там. Старите казват на младите: И да нямате любов, женете се. Любовта отпосле ще дойде. Ходете на черква, макар че нямате любов. – Не е така. Преди да се жените, трябва да имате любов. Това значи женитба. Без любов никаква женитба не съществува. Това е велика истина! Христос казва: „Всички, които са дошли преди мене без любов, са крадци и разбойници.

Сегашните християни, както и българското духовенство казват, че Христос е с тях, на тяхна страна. – Ако е така, защо Синодът не запита Господа, да вземат ли участие във войната? Всички, които минават за християни, запитаха ли Господа, трябва ли да се бият. Кой християнин направи това?

Всеки казва, че е християнин, че следва Христа, но щом се издаде указ за война, всички вземат оръжието и тръгват да се бият. Никой не слуша, какво казва Господ. Всички казват: Така е наредено, трябва да се бием за отечеството си. – Това е казано от хората, а не от Господа. Днес всички искат да се убедят, че първото ни задължение е към държавата, а после към Бога. Казвам: Първото задължение на човека е към Бога, да има абсолютна любов към Него, а после към държавата. Тъй е проповядвал Христос. Невъзможно е да обичаш държавата си, ако нямаш любов към Бога. Само онези държави и народи могат да се развиват правилно и да имат успех, които се подчиняват първо на Божествените закони, а после на човешките. Само такива народи и държави имат законност и абсолютно верую и убеждение. Мнозина казват: Христовото учение и до днес не е приложено. Христос говори само на евреите, като на избран народ от Господа. И пророците говориха на евреите. На другите народи Бог не е говорил. – Това не е вярно. Мога да докажа, че Бог е говорил и говори и на други народи. Ако еврейският народ беше, наистина, избран от Бога, защо не прие Христа? Защо, някоя мома харесва един момък, а въпреки това, не го вземе? Причината за това се крие или в момата, или в момъка. Следователно, евреите не приеха Христа, или защото Христос не беше Този, Когото те очакваха, или еврейският народ не беше избраният, за който се говореше. Христос каза на евреите: „Не мислете, че само вие сте чада Аврамови, защото и от тези камъни мога да издигна народ." Следователно, избран народ е само този, на който умът е изпълнен с Божията Мъдрост, сърцето е изпълнено с Божията Любов, а душата – с Божията Истина. В света съществува само една власт – властта на Любовта. Никаква друга власт не признавам. Няма друга власт, по-велика от властта на Любовта. Всяка друга власт се прекланя пред нея. Няма същество, колкото и да е малко, което да не служи на Любовта. Някои искат да ни убедят, че има власт вън от Любовта. – Не, всяка власт е дадена само от Любовта. Дето е любовта, там има власт; дете няма любов, няма и власт. За това не са нужни много аргументи. Влезте в един дом и вижте, как вървят там работите. Влезте в едно училище и вижте, как вървят работите му. Влезте в една държава и вижте, как вървят нейните работи. Ако нещо куца в дома, в училището или държавата, причината за това е безлюбието. Това е велика истина. И при тази истина, искат да ни убедят, че може и без любов. – Не, всички хора страдат от безлюбие, а не от любов.

Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби." Сега хората искат да ни убедят, че няма да стане второ пришествие. Някои казват, че дяволът щял да ходи с празна стомна по света, отвън влажна, а отвътре суха, та, който се приближи до него да пие вода, той ще му тури печат. Питам: Празната стомна не се ли носи и сега по света? Когато свещеникът ти чете молитва, и ти му целуваш ръка, не ти ли туря печат?

Евреите разпнаха Христа на кръст; след Него този кръст се узакони, и хората почваха да го целуват. Това е кръст на престъпление. Ние не целуваме кръста. Ние целуваме живия кръст, в който има жива душа и жив дух. Следователно, когато ме питат, вярвам ли в кръста,отговарям: Вярвам в живия кръст, но не в кръст, направен от сребро, злато, или друг някакъв метал. Ще кажете, че моето учение руши основите на черквата. Не, лъжата разрушава черквата, а не истината. Аз проповядвам истината. Щом е така, изхвърлете мъртвите кръстове и на мястото им турете живи. Някой художник нарисувал Христа, продал картината и, като я гледат хората, казват: Да целунем този свещен образ. – Преди всичко, Христос е живял преди две хиляди години; художникът не Го е виждал нито външно, нито вътрешно, и ще каже, че рисувал Христа. Така говорят интелигентни хора, свършили богословие. Елате с мене, аз ще ви покажа, де е живият Христос. Той живее в домовете на бедни вдовици, сирачета и нещастни хора. Някои обичат да залепват пари на иконите, правят дар за Господа. На тия хора казвам: Елате при мене, аз ще ви кажа, де да залепвате парите си. Залепи ги на челото па бедната вдовица, която ще ти каже: Благодаря ти, братко, че дойде да ми залепиш пари на челото, да посрещна нуждите си. Някога можеш да залепиш на иконата цял чувал брашно, отколкото да лепиш пари. Казваш: Залепих днес на иконата на св. Иван 20 ст. Мислите ли, че св. Иван се задоволява с 20 ст.? Ако днес дойде Христос, какво ще каже за вашата щедрост?

Христос казва; „Аз съм вратата на овцете, и всички, които дойдат след мене да се учат, ще отговарят затова, което са чули да им говорят. Сега и аз говоря истината, но някои се обиждат. – Нека се обиждат. Ние ще им покажем, че пътят, по който вървят, не е път на любовта. Единственото нещо, с което можете да спасите народа си, е да им говорите истината. В името на Божията Любов, говорете истината, и не се страхувайте! Говорете за всички кръстове, но преди това, имайте пред вид живите кръстове, живите образи. Щом имате живи образи, заради тях ще почитате и останалите образи. Щом носите в душата си образа на живия Христос, ще почитате всички икони. Без живия Христос нищо не може да почитате. Помнете: Христос е проявената Божия Любов. Днес Христос ви призовава. Всеки може да има този жив опит. В любовта се крие вашето бъдеще. Ако искате домовете ви да бъдат устойчиви, съградете ги на основите на любовта. Тя е канарата на живота. Ако мислите, че можете да съградите живота си вън от любовта, лъжете се. Този живот ще донесе всички нещастия. Бог поругаем не бива! Никой не може да измени онова, което Бог е наредил. Който си позволи да изопачи Божията истина, ще бъде прикован на кръста. Казано е в Писанието: „Небето и земята ще приидат, но една рязка от закона на Бога няма да се измени." Ето защо, хората трябва да приемат любовта. Следователно, човек всякога трябва да си

казва: *Любовта на Бога, Който, живее в мене, ме заставя да говоря истината.*

И тъй, сега вие минавате за православни. Ако искате да бъдете такива в истинския смисъл на думата, приложете любовта. Който иска да бъде свещеник в правия смисъл на думата, нека приложи любовта. Когато Христос дойде и намери свещеници, които работят без любов, ще ги уволни. Той ще уволни всички хора, които работят без любов. Ако намери хора, които работят с любов, ще ги приеме като граждани в Царството си и ще им каже: Елате при мене вие, благословени от Бога, да получите своя дял. Сега и аз се обръщам към вас, като към свои братя, и казвам: Направете един жив опит, да приложите любовта. Само така ще придобиете истинското знание. Така ще осмислите живота си. И, като отидете на онзи свят, ще видите, че там не съществуват български закони, нито други човешки закони. Там съществува само един закон – Божият. Там няма да те питат, българин ли си, французин ли си, руснак ли си, каква вяра изповядваш, но ще те питат: Член ли си на Божията Мъдрост? Любовта в сърцето ти ли е? Истината в душата ти ли е? Ако имаш всичко това, ще отвориш душата си пред св. Петър, и той ще каже: Влез в Царството Божие. Ако не отвориш ума, сърцето и душата си за любовта, не можещ да бъдеш гражданин на Царството Божие. Като дойде на земята, Христос ще ви зададе същия, въпрос: Приложихте ли любовта? Тази любов ме заставя да дойда на земята, да покажа ка хората, че само с любов може да се живее. Всички народи мотат да се споразумеят само чрез любовта. Приложат ли любовта, всичките им работи ще се наредят. Дето е любовта, там всеки е готов да се жертвува. Дето е любовта, там има мир, радост и веселие. Тази любов действува вече в света.

Христос казва: „Аз съм вратата на овцете." През тази врата трябва да влезем всички. Това казва днес Христос. Ако всички общества и народи приложат това учение, Европа е спасена. Не го ли приложат, тя е загубена. Това всички трябва да знаят. Днес се поканват всички духовни лица, всички проповедници да се сплотят и да приложат любовта. Те трябва да проповядват на хората, че и без войни може да се живее. Ако приложат любовта, сегашната култура ще се запази и ще мине на по-високо стъпало. Не се ли приложи любовта, всички трябва да знаят, че ако се отвори още една война, Европа е изгубена. Бъдещето на всички народи е загубено.

Христос казва: „Всички, които са дошли преди мене, крадци са и разбойници. Аз съм вратата на овцете." Желая, всички да бъдат врата на Царството Божие, както Христос е врата. Проповядвайте Божията Любов, за да се споразумеете с всички православни, евангелисти, католици. Ние не искаме да ги направим наши съмишленици. Нека всеки споделя своето

верую. Но живейте всички в любовта. За това се иска много време, голяма подготовка.
Живият Христос, за Когото ви проповядвам, е на земята. Той посещава всички черкви, но още не Го познават. В Америка, в една черква държал своите проповеди видният проповедник, доктор Гордън. Той написал една хубава книга за Христа. Повод за написването й било едно видение. Една вечер той сънувал, че държи много хубава проповед, която приковала вниманието на слушателите му. По едно време той видял в средата на черквата един човек, интелигентен, с красиво лице, стои прав, нямало място за него. Щом свършил проповедта си, той веднага запитал слушателите си: Кой беше този човек, който през всичкото време стоеше прав? – Христос. – Христос? Един път дойде Христос в моята черква и нямаше място за Него. Казвам: Колко пъти Христос е посещавал черквите, но за Него е нямало място! За Христа още няма място в човешките сърца. Ето, и вие, на които говоря за любовта, питате: Право ли е това учение? Ние познаваме Христовото учение, но де ще му излезе краят, ако говорим истината? Де ще ни заведе това учение? – Не се страхувайте! Любовта е мощна, велика сила. Ако я приложите, тя, по магически начин, ще ви донесе голямо благословение. Не говоря за любовта, която вие познавате, но за живата любов, която слиза от небето. Приемете тази любов! Всички се стремят към тази любов: и управляващи, и управляеми; и десни, и леви. Тя носи братство и равенство между народите. Когато хората се отклонят от тази любов, ще дойде насилието.

„Аз съм вратата." Дето е вратата, там е любовта. Приемете ли любовта, ще имате бъдеще и вие, и децата ви.

Желая, Господ на Любовта да ви посети!

Желая, любовта да запали сърцата ви, да просвети умовете ви!

Желая, любовта да изпълни душите ви, и да разберете великата истина, вложена във вас!

Беседа от Учителя, държана на 3 септември, 1922 г., гр. Търново.

1922_09_10 Аз съм вратата на овцете

АЗ СЪМ ВРАТАТА НА ОВЦЕТЕ

Тогаз пак им рече Исус: „Истина, истина ви казвам, че аз съм вратата на овците. Всички, които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници; но овците ги не послушаха". (Йоан 10:7–8)

Ще ви прочета десета глава от Йоана. Ще взема седми и осми стих: „Тогаз пак им рече Исус: Истина, истина ви казвам, че аз съм вратата на овците. Всички, които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници; но овците ги не послушаха". Върху тези стихове мнозина са се спирали и са давали разни тълкувания. „Всички, които са дошли преди Мене", казва Христос. Кои са тези „всички"? Каквото и да е – било то човек, философия или учение – всичко в света, което иска да ви отнеме Истината, не носи Любов. Всички те са крадци и разбойници. Първият акт, първото нещо това е Любовта; следователно, ако дойде някой и ви каже, че преди Любовта има нещо друго, което да я предшества, той е крадец и разбойник. С такива крадци е пълен светът и църквата. Всеки, който ви каже, че и без Любов може да се спасите, лъже ви. Могат да ви кажат, че ако подложите тялото си на изгаряне, спасението ще дойде; лъжат ви. Спасението е акт само на Любовта. А какво означава вярата? Вярата служи като условие на човека да победи, защото само интелигентният, разумният човек може да се спаси. Затова се казва „Повярвай!" Кой да повярва? Само интелигентният. Кой още? Болният. Онзи, който има вяра, може да се излекува, но който няма вяра, не може. Там, където няма интелигентност, Любовта не може да се прояви в своята форма. Сега, всички църковници без разлика учат, че спасението е в църквата. Това е квадратна лъжа. Спасението е в Любовта, а Любовта е Бог. Спасението е в Бога – това е най-вярното.

Ако аз мога да ви избавя от някоя болест само за два–три дни или за един месец, или за една година, това не е спасение, това е залъгване; болестта пак се явява. Спасението е онзи велик акт, когато човек се освобождава от смъртта. Всички онези хора, които проповядват спасение, имат ли Любов? Бих ги попитал проповядват ли безкористие. Искам проповедниците, които проповядват Любов, първи да дадат пример и да работят без пари, защото това е свещен труд. Христос казва: „Всички, които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници". Това означава, че всички онези, които проповядват, че е възможно спасение без Любов, че спасението е само в църквата, че спасението е в дома, че спасението е в жената или в децата, крадци са и разбойници. Днес все така се проповядва. Мома ще се жени за някой момък, съберат се старите и говорят: „Ти си млада още и не разбираш; може да не обичаш сега момъка, но после любовта сама по себе

си ще дойде". Лъжат я. След това попът в името на Любовта и в Името на Господа ги венчава. Лъжа е това! Любовта по този начин не идва. Всяко нещо в света, което се извършва без Любов, е престъпление. Съвременните бракове са място на блудодеяние. Какъв живот искате, когато двама души се събират там, където Господ отсъства? Какъв брак ще излезе от това? В света все престъпници ще се народят, защото без Любов се раждат. Посейте едно цвете на сенчесто място и ще видите какво ще стане с него. Няма ли да израсте много хилаво? Мислите ли, че някое дете може да израсне без Любов? В душата на майката трябва да гори онази Божествена Любов, която да се предаде към душата на детето. Тогава тя ще е сигурна, че от него ще излезе истинско дете. Тази Божествена Любов трябва да гори в душата на всички проповедници и свещеници.

От тези думи някои могат да се докачат. Казвам: вие докачихте Любовта и ние ще ви докачим. Вие говорите на света големи лъжи, че без Любов можело. Светът може да се възроди само чрез Любовта. Няма ли Любов, страданията ще се увеличават, болестите ще дойдат. Защо? Защото Господ Го няма.

Сега, когато някой православен говори върху същността на истинската вяра, той твърди, че тя е в православието.

Евангелистите настояват, че те били най-правоверните. Моето Учение е учение на Любовта. Не защото аз го проповядвам, а защото Бог е в Любовта и защото от опит го зная. Опитайте и ще видите. А сега какво ни проповядват? Слагат ни юлар. Селянинът казва на вола си: „Хайде, дий, дий; като изореш, ще има много ечемик, довечера ще има добра храна". Но накрая, след като изоре, затварят вола в дама, а селянинът разговаря сладко с жена си и децата си и казва: „Дадох на вола малко храна, нахраних го". Не, ние – пасомите на тази църква, не искаме да бъдем волове и да ни връзват с въжета. И аз казвам, че воловете трябва да се засрамят. Овца, която не захвърли собствения си юлар, аз ще я порицая. Така е заповядал Господ – овцете и говедата да не стоят в домовете, а да отидат в гората. Каквато и вода и сено да ви дават, идете в гората – там е добрият Пастир, Той ще ви води. И знаете ли какво ще стане с вас? Оковите, които имате сега, ще паднат. Сърцата ви ще станат свежи и топли, умовете ви – светли и ясни. И ще кажете в душите си: „Слепи бяхме, но сега виждаме". Аз ви призовавам: опитайте Любовта, сега е благоприятното време! Христос посочва качествата на крадеца и казва, че той не иде освен да открадне, да заколи и да погуби. С други думи, след като те ограби, той ще те заколи и погуби, т.е. ще те изяде. Следователно, какво е предназначението на съвременната религия? Тя е един метод, една форма, чрез която се проявява Божията Любов. След като роди детето си,

майката трябва да го окъпе и нахрани. От качеството на майчиното мляко зависи бъдещия живот на детето. А млякото на майката се определя от мислите, които са минали през нея. Не е достатъчно само кърмачката да има мляко, но тя трябва да вложи в него най-хубавите си мисли, най-хубавите си чувства, най-хубавите си действия. Тогава нейното дете ще бъде най-хубавото. Питам сега свещениците, които са присвоили това Слово, ще кажат ли на хората най-великата Истина? Аз заявявам: абсолютно никаква лъжа, в Бялото Братство не се позволява нито бяла, нито черна лъжа! Без лъжа може ли? Може. Кажете ми кой досега е прокопсал с лъжа. Оставете в една бетонирана стена малка дупчица, през която да минава вода, и ще видите, че тази вода за една година много нещо ще направи. Тогава мислите ли, че една малка лъжа, оставена във вашия характер, няма след години да съсипе живота ви? Ще запитате може ли светът да съществува без лъжа. Може. Бог създаде света без лъжа, а ние създадохме гражданството на лъжата и твърдим, че тя е почтена. Никакво извинение няма за лъжата. Човек, който лъже, е страхлив, а страхливият човек няма Любов. Казва се в Писанието, че Любовта изпъжда всеки страх навън. Следователно страхливият човек е човек с лъжа. Мястото на лъжата е място на всички престъпления. А сега, въпреки че искат да се изправят, всички казват, че светът може и с лъжа. Кога в съвременното общество говорим Истината? Аз ще ви кажа кога да говорите Истината. Например, ти си кравар, издоил си преди пет–шест дни десет килограма мляко, приготвил си от него масло и отиваш в града да го продаваш. Питат те днес ли си приготвил маслото и ти отговаряш, че днес. Не, кажи си истината, че е отпреди пет–шест дни... При друг случай носиш на пазара брашно, което си смлял преди три–четири месеца. Питат те скоро ли си го млял и ти твърдиш, че тези дни си бил на воденицата. Кажи си истината. Защо не признаеш, че преди четири месеца си го смлял? Ученик си, учителят ти задава урок и те пита дали си го научил. Ако си го научил, кажи си истината; ако разбираш задачата е добре, ако ли не – кажи си истината. Следователно, във всички наши отношения трябва да говорим Истината. Тогава каква е мисията на един свещеник? Да свети. Питам сега, това, което е заложено в съвременната църква и се проповядва от свещениците, в кой кодекс на Божествената книга е записано? Често ме питат, когато влизам в църква, паля ли свещи. Отговарям, че не паля. – Кандило гори ли в къщата ми. Не, моето кандило всякога гори. Имам една свещ и всеки може да чете на нея. Не е ли по-добре нашите умове да са свещи и всякога да горят? Не е ли по-добре сърцата ни да са кандила? А тези външни кандила и свещи, които палите, не са истински; аз ги наричам „волски опашки“. Мислите ли, че като запалите на Господа волска опашка, ще се спасите? Не. Мислите ли, че като запалите на Господа кандило, ще се спасите? Не. Ако запалите вашата свещ с Любов, ако запалите вашето кандило с Любов, каквото попросите от Господа, Той ще

ви даде. Такава е великата Истина и нека се опита някой да я оспори. Всичко това ние го прилагаме и призоваваме и вас да го приложите и да го опитате. Съвременното християнство трябва да излезе от своето езичество. Ако православното духовенство иска да води българския народ, трябва да го поведе към Бога. Само тогава ще се въдвори дух на единство. Но то иска да го води в името на патриотизма, който се нуждае от пълни хамбари и масълце, нуждае се от майки, които да народят деца, за да се бият за отечеството. Това е добре, но къде са сега тези българи, които ще се жертват? Само Любовта може да ги роди. Следователно трябва да се върнем към онова основно Учение, което Христос е проповядвал на евреите. Те обаче не го приеха и две хиляди години вече откакто се разпръснаха по лицето на земята. И българите мислят, че като не приемат Новото Учение, ще прокопсат. Евреите постоянно избиваха пророците и не харесаха. Няма народ, който де е злоупотребил с Любовта и да не е приел своето възмездие. Затова Христос казва: „Всички, които са дошли преди Мене без Любов, крадци са и разбойници". Сега хората питат защо съвременното младо поколение бяга от църквата. Бяга, защото няма Любов. От друга страна, старите, каквито и убеждения да изповядват, казват на младите: „Макар да нямате Любов, влезте в църквата, оженете се!" Не, нека да имат пълната Любов преди да се женят. Придобиването на Любовта е женитба. Такава е великата Истина.

„Всички – казва Христос, – които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници." Днес съвременното християнство казва, че Христос е с тях. Добре, след като Христос е с тях, защо българският Синод не попита Господа, на Когото уж служи, преди да благослови тази война? И вие – християните, които отивахте на война, попитахте ли Христа дали да се сражавате? Ще кажете, че сте го вършили за отечеството. Кой от вас отиде да пита? А всички твърдите, че сте християни. Издаде се един указ и отидохте да служите не на това, което казва Господ, а на онова, което казваха хората. Искат да ни убедят, че първо трябва да се подчиним на държавата, а после на Бога. Нашето първо задължение е да имаме абсолютна Любов към Бога, а после към държавата. Така е учил Христос. И всички държави и народи, които влагат този принцип в законите си, могат да просъществуват, могат да имат законност и верую.

Второто нещо, което казват за Христовото Учение, е че то не би могло да се приложи, защото Господ е говорил само на еврейския народ. Господ е говорил и на други народи и това аз мога да го докажа. Ако евреите бяха действително избран народ, защо не приеха Христа? Ако някоя мома избере момък, който ѝ е прилика, но не го вземе, коя е причината за това? Или момъкът е серсемин, или момата е такава. По същия начин или Христос не беше Христос, та евреите не го приеха, или Учението на Христа

не беше Христовото Учение, или пък евреите не бяха избраният народ. И Христос им рече: „Не казвайте, че сте само вие чада Аврамови, защото казвам ви, че от тия камъни мога да издигна народ". Следователно, избран народ е само този, на когото умът е пълен с Божията Мъдрост, сърцето е изпълнено с Божията Любов, а душата – с Божията Истина. Такъв народ е велик, избран народ. В света има само една власт и тя е властта на Любовта! Няма същество, няма дори и неодушевен предмет, който да не служи на Любовта. Никаква друга власт аз не признавам. Няма власт по-голяма от Любовта! Всяка друга власт се прекланя пред Любовта! Искат да ни убедят, че има и друга власт. Всяка власт е дадена само от Любовта. Където има Любов, там има и власт; където няма Любов, няма и власт. Затова не се искат много доказателства: влезте в един дом и вижте как вървят работите му. Влезте в една държава и вижте дали не куцат работите ѝ. Куцат, разбира се. И дори при наличието на тази велика Истина искат да ни убедят, че без Любов може. Не, ние всички страдаме от безлюбие.

Сега Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби". Следователно Животът произтича от Любовта и само там, където има Любов, има Живот. Какво очакваме ние? Убеждават ни, че щяло да има второ пришествие и дяволът щял да ходи с голяма празна стомна, която отвън щяла да бъде влажна, а отвътре суха; щом като се приближи някой да нея, дяволът щял да му постави печат. Подобна празна стомна не се ли разнася и сега по света? Когато дойде някой свещеник, който няма Любов и започне да ти чете молитва, а ти му целуваш ръка, той не ти ли поставя печат? Римляните узакониха кръста и заповядаха да го целуваме. Не, ние не целуваме този кръст на престъплението. Целуваме кръст, в който има жива душа, жив дух. Така аз тълкувам Учението. Питат ме дали вярвам в кръста. Аз в живите кръстове вярвам, но в сребърни, златни и други – не вярвам. Прав ли съм? Някой ще каже, че със своето Учение господин Дънов разрушава държавата. Не, с лъжи се разрушава държавата. Казвам: изхвърлете мъртвите кръстове и поставете живите. Някои художници рисуват Христос. Те никога не са Го виждали, защото Христос е живял преди две хиляди години, а се опитват да Го рисуват. И после казват: „Този образ е свещен, целуни го!" И това го твърдят хора интелигентни, завършили богословие или университет. Елате с мене и аз ще ви покажа къде е този Христос! Той е жив, в мнозина бедни хора живее. Някои обичат да залепват пари върху иконите. На тези казвам: „Ела, братко, аз ще ти покажа къде да залепиш парите си. Залепи ги на някоя бедна вдовица, която ще ти благодари, защото има в момента много голяма нужда. Друг път можеш да залепиш не само пари, а цял чувал брашно или други необходими неща". Сега някои се хвалят, че залепили върху иконата на Свети Йоан двадесет стотинки. Ако днес дойде Христос, какво ще каже за това? „Тогава пак им рече Исус: „Истина, истина ви

казвам, че Аз съм вратата на овците“.“ Когато дойде Христос, всички, които се учат сега, ще бъдат отговорни за делата си. Сега, когато говорим Истината, някои могат да се обидят. Нека се обиждат; ние ще им покажем, че пътят, по който вървят, не е Пътят на Любовта. Единственото нещо, с което може да спасите този народ, е Истината. Говорете Истината в Любовта Божия, не се страхувайте! Говорете и за тези кръстове като за живи образи. Когато нямаме живи образи, започваме да почитаме разни идоли наместо тях. Ако имаме живия образ на Христа, ще има ли нужда да почитаме всички тези икони? Да не се заблуждавате; трябва да знаете, че самият Христос е проявление на Любовта и вие може да имате този жив опит. Христос днес ви призовава и в това е вашето спасение, вашето бъдеще. Ако искате домовете ви да бъдат съградени върху канара, съградете ги върху основите на Любовта. Ако мислите да ги съградите по друг начин, ще дойдат всички нещастия. Бог поругаем не бива; онова, което Той е поставил, ние не можем да го изопачим. И всеки свещеник, всеки пророк или пък самият аз, ако изопачим една истина, ще бъдем приковани на кръста. Бих желал всички живи кръстове, върху които са запалени тези кандила и свещи, да се приближат към Господа на Любовта. В Писанието се казва: „Земята и небето ще преидат, но докато хората не приемат Любовта, нищо няма да се измени“. Когато човек се спре пред вратата си, трябва да каже: „Любовта на Бога, Който живее в мен, ме заставя да говоря Истината“. Вие сте православни, но ако искате да бъдете истински православни, приложете Любовта. Ако не приложите Любовта, не сте православни. И свещениците, ако искат да бъдат истински свещеници, трябва да приложат Любовта. Когато Христос дойде и намери свещениците и членовете на църквата лишени от Любов, ще ги уволни. А тези, които намери изпълнени с Любов, ще бъдат почетени и ще вземат участие в Неговото Царство. На тях ще каже: „Елате вие, от Отца благословени и приемете това, което е за вас!“

Сега и аз ви призовавам като мои братя: приложете Любовта, опитайте я като един жив опит и от това, което научите, не се бойте! Само така вашият живот ще се осмисли. След петдесет–шестдесет години ще ви повикат на онзи свят, а там български закон не съществува. Там няма да се интересуват българин ли си или не, а първото нещо, което ще те питат, е дали си бил член на Божията Мъдрост, Любовта посещавала ли е сърцето ти, Истината живяла ли е в Твоята душа. Ако всичко това е било в тебе, душата ти ще се отвори пред Свети Петър и ще кажеш: „Ето, отварям ума, сърцето и душата си“. А той ще те покани: „Влез вътре, ти си член на Царството Божие“. Но ако не отвориш ума, сърцето и душата си, не си член на Царството Божие.

Когато дойде Христос, ще попита: „Ти приложи ли Божията Любов?“ Тази

Любов ме застави да сляза на земята и да покажа на хората, че единствено с Любов може да се живее. Това е Учението: всички народи могат да живеят само по Любов и само така могат да се споразумеят. Дойде ли Любовта, работите ще се уредят напълно, защото във всинца ни ще има надпреварване. Може ли да се промъкне крадец в едно общество, където всички се надпреварват да се жертват? Никога. Това общество ще бъде общество на Любов, Мир, Радост. Това е Любовта, която е започнала да действа.

Христос казва, че Той е вратата, през която ние трябва да влезем. Това са думите, които Христос говори днес. Ако съвременните общества и народи чуят и приложат това Учение, Европа ще бъде спасена. Ако не го приложат, Европа е загубена. Това го съзнаваме всички. Затова всички съвременни духовници са поканени да се сплотят, да проповядват Любовта, да проповядват, че и без войни може да се живее. Ако свещениците направят това, съвременната култура може да се спаси и по един мирен начин да премине от едно състояние в друго. Но ако не проповядват по този начин, те трябва да осъзнаят, че при една втора война Европа и нашето бъдеще са изгубени. Христос казва: „Всички, които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници“. Ние желаем всички да станат врата на Царството Божие така, както е Христос. С всеки православен, с всеки евангелист можем да се споразумеем като проповядваме Божията Любов. Не искаме да ги правим наши съмишленици – нека си стоят настрана, но им казваме: „Стойте в Любовта!“ За Любовта се изисква дълго време за приготовление.

Този Христос, за когото ви проповядвам, е на земята – ходи и посещава църквите, но още не Го познават. В една известна църква в Америка държал проповеди доктор Гордон. По повод на едно свое видение той написал знаменита книга за Христа. Сънува една вечер, че църквата му е пълна със слушатели, приковали вниманието си в проповедта. Изведнъж гледа, че в средата на църквата стои един човек, за когото няма място. Когато слиза от амвона, запитва съмишлениците си: „Кой беше този, който стоеше прав сред църквата?“ – Че Той беше Христос! Христос веднъж идва в неговата църква и за Него не се намира място. Колко пъти Христос е посещавал църквите и за Него не е имало място! За Христа още няма място и в сърцата на хората. Дори и вие, когато ви говоря за Любовта, се питате дали е вярно това Учение. Ние познаваме Христовото Учение! Ако приложим Любовта, ще придобием една магическа Сила, която ще ни донесе всичкото благословение. Не тази любов, която имате, а живата Любов, която слиза от Небето, приемете! Тази Любов и държавници, и социалисти искат да я приложат като принцип на братство и равенство. Всички те искат Любовта Христова. А там, където

хората се отклоняват от това Учение, идват всички насилия. Христос казва „Аз съм вратата“. Където е вратата, там е Любовта. Приемете ли я, ще имате бъдеще и вие, и вашите деца.

Желая Господ на Любовта да ви посети; желая тази Любов да запали вашите сърца, да просвети вашите умове; желая тази Любов да изпълни вашите души, за да разберете великата Истина, която се крие във вас.

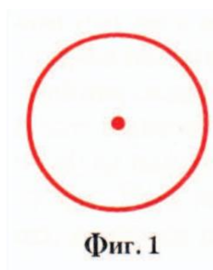
Беседа на Учителя държана на 10 септември 1922 г.

1922_09_19 Едно с Бога

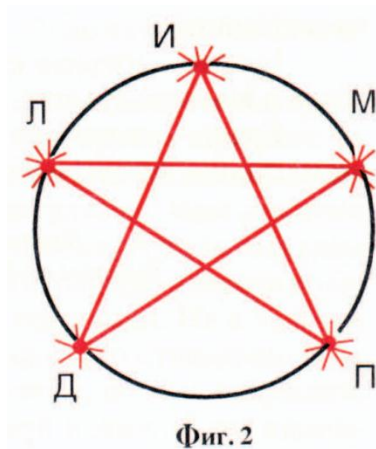
ЕДНО С БОГА

19 септември 1922 год., 6.30 ч.сутринта

Първото проявление на Бога е Любовта. Бог вечно се проявява чрез Любовта. Ние сме едно с Любовта, ние сме едно с Бога. „Само чистите по сърце ще видят Бога."

Фиг. 1

Без чистота няма любов. Тази чистота, за която ви говоря, тя е необикновена чистота на сърцето. Тази необикновена чистота мяза на детето или на бяло цвете или на геометрически символ - на кръг. Чистотата на детето, което се усмихва на Слънцето; чистотата на цветчето, което люби Слънцето. Цветята живеят в ангелския свят • това е чистотата на кръга, най-съвършения образ на линия. Ние живеем в безграничната Любов. Нашата цел е да проявим безграничното. А всяка цел трябва да има плод в себе си.

Фиг. 2

Ето пентаграмът вписан в един кръг, това е пътя, който ученикът трябва да извърви. Кръгът като символ на вечност, че това, което не можеш да постигнеш в един живот, в безкрайността ще го постигнеш. Пентаграмът като символ трябва да оживее у вас, за да може да се ползувате от него. Пентаграмът, това е човека, върхът е главата. Двете ръце и двата крака са другите върхове. Главата е Истината, десният крак е Правдата, дясната ръка - Мъдростта. Левият крак - Добродетелта, а лявата ръка - Любовта. Тези пет върха са пет центъра, през които непрестанно се изливат токове, протичат енергии, сили, за които няма ограничение. Те изграждат човека. Петте върха са пет места, през които може да се влезе в пътя.

Ми	жълто	понеделник ☽
До	червено	вторник ♂
Си	виолетово	сряда ☿
Ла	индиго	четвъртък ♃
Сол	синьо	петък ♀
Фа	зелено	събота ♄
Ре	портокалено	неделя ☉

Будя - изгрява моето слънце в моята душа.

Будиш - изгрява Божието Слънце в мен, в сърцето

Буди - изгрява живото Слънце на моя Дух.

Будим - изгрява мировото Слънце на Отца нашего на светлините

Будите - изгрява Слънцето на великия Господ на Мира в нашите души.

Будят - изгрява Слънцето на всички Слънца в нашите души и духове, носители на живота.

1922_09_22 Празникът на труда

ПРАЗНИКЪТ НА ТРУДА

Тази година всеки наряд изисква по-голямо съзнание. Както преди, така и сега вие се спъвате в буквата на нещата и затова не можете да се ползвате. Всички тези думи, които ви са дадени, трябва да ги посадите, за да станат живи дървета. На изречението от наряда „Да сме чисти като живата вода и като Светлината“ трябва да се постараете да разберете смисъла, който Духът крие в него. Също така се изисква малко повече труд, за да научите движенията и да ги усвоите.

Сега всички вие сте заети със свои и чужди работи, които в бъдеще няма да ви ползват. Когато едно малко момиченце се занимава седем–осем години със своите кукли – повива ги, развива ги, какво се ползва? Куклите няма нито да пораснат, нито да оживеят. Питам ви каква е задачата на куклите. Всичките ви работи на земята са само едно упражнение, т.е. не съставляват нещо съществено. Животът идва от друго място, от Бога. Вие мислите, че в храната е Животът, но храната е само проводник. Ще дойде време, когато Господ ще ви дава тази жизнена сила и по друг начин. Следователно вие сте свикнали да мислите, че същественото се съдържа в страничните неща. Искате да се осигурите на земята, но единственото осигуряване се намира само в Божията Любов. Ако имате Любовта, всички други работи могат да се извършат отлично. Но досега вие още не разбирате Любовта; виждате погрешките на хората, лесно се съблазнявате във всичко – това не е Любов. Гневите се, злопаметни сте, не можете да си простите, не можете да забравите старите си дертове и въпреки това идвате на събор. Дори този наряд не можете да изпълните. Любовта премахва всички недоразумения. Вие не служите на хората, вие служите на Бога. Щом дойдем до Бога, няма какво да се плашим, Нему дължим всичко! Трябва да бъдем съзнателни и доволни, когато изпълняваме един наряд. Когато изпълнявате днешния, какво ще се ползвате? Разбирате ли думите „Вие, които желаете да се приближите при този камък на Любовта, отхвърлете всяка злоба и всяка лъст, и лицемерие, и завист и всяко одумване“? Направили ли сте го? Вярвам, че не сте го направили, но ако не сте, Господ ще Го направи заради вас. Ако мислите да служите на вашето тяло, Той знае какво да направи. Когато заровят някой човек, който служи на тялото си, след една година само голи кости остават от него. Мислите ли, че за вас Господ ще направи изключение? „Отхвърлете всяка злоба и всяка лъст, и лицемерие, и завист, и всяко одумване. Пожелайте като новородени младенци чистото словесно мляко, с него да порастете.“

От днес трябва да сложите точка на старото. Досега можеше, но сега вече

като ученици на окултната Школа, не се позволява абсолютно никакво одумване. Един човек, който е живял и грухтял като прасе в кочината, невъзможно е да припка като теле край чистите извори; по-далеч от кочината не може да отиде. Питам защо да не може да заживеете един чист и свят живот. Заблуждение е, ако мислите, че щом заживеете по Бога, вашите работи за в бъдеще ще се развалят. Не, именно с вашето неживеене по Бога работите ви се развалят, ставате неразположени, обезсърчавате се, твърдите, че не ви обичат. Не е въпросът тебе да обичат, а ти да обичаш. Когато си болен, какво те ползва това, че другите хора са здрави, ходят и работят? Чуждите добрини не могат да ви ползват. Това, което ще ви ползва, е вие да се учите, вие да бъдете добри. За вашето бъдеще е необходимо единствено да се учите, нищо повече. Ние не ви учим на калугерски живот, а това Учение е като един занаят. Целта е това, което знаете, да го владеете така добре, както един колар, абаджия, гайдар или цигулар. „Понеже вкусихте, че Господ е благ. При Когото идвайте като при камък жив, от человеците отхвърлен, а от Бога избран и драгоценен." Следователно хората отхвърлят това Учение. Те вече са го отхвърлили и видяхте на седемнадесети септември по какъв начин си уреждаха работите. Ако не приемете Любовта, същото ще стане и с вас, защото една горчива дума, която се изрича, може да разбие сърцето или да пукне главата. И в Духовния свят има счупване на глави. „И вие като живи камъни зидайте се на дом духовен, на свещенство свято, да принесете жертви духовни, благоприятни Богу чрез Исуса Христа на Любовта." Мислете как ще дойде тази Любов във вас. Младата мома как ще привлече своя възлюбен? Най-първо нейното сърце се запалва и разгорещява. Как очаква майката своя син, който е излязъл вън да работи? Тя запалва огън и с туптящо сърце го очаква. Духовните хора сега седят със скръстени ръце в непометените си къщи, гледат и чакат възлюбения да дойде и да уреди всичко. Те приличат на онази българка, която не отишла за вода, защото валяло дъжд, а чакала мъжа ѝ да си дойде, та него да изпрати, понеже бил вече мокър. Това е учението на евангелистите, които казват: „Когато баща ми умре, ще ме остави наследник; неговата крава всичко ще оправи". Такъв волски живот ние не искаме. В Божествената книга е писано, че всички Божии синове ще работят на общо основание и то без пари. Който иска да бъде Божи син, ще работи, пет пари няма да взема и ще благодари на Бога, че му е дал живот и здраве, за да пребивава в Неговото Царство. Да допуснем, че вие виждате погрешките на другите. Какво ще ви ползва това? Гледайте своите си погрешки! Сега аз символично ще изясня този проблем, понеже в окултната наука не се позволява да се говори за отрицателни работи. Да допуснем, че някой ваш другар има въшки на главата си; вие започвате да го подигравате, всички наоколо се научават и казват: „Той има въшки, пазете се да не прихванете!" А вие как изчиствате вашите въшки? Ще му кажеш: „Братко, едно време и аз имах въшки; ела,

вземи този гребен, вчеши се и кажи: „Моята глава не е място за въшки“; после ще събереш животинките в шишенце, ще ги принесеш на тревата и ще им заповядаш: „Тук ще пасете!“ Сега, всички ваши погрешки са все такива паразити. Наместо въшки и гниди в главата ти, не е ли по-добре овца да блее в двора ти или пчели да жужат в кошера ти? Всички лоши мисли са живи същества. Защо идва една лоша мисъл? Защото нещо я привлича. Трябва да отбираме само полезните животни.

При изпълнението на тазгодишния наряд вие ще проверите колко воля имате. И преди ви казах: всички ще имате диамантена воля! Първите думи от наряда „Благословен е Той“ означават, че вие започвате днешния ден. Думите „Който ни благославя“ подразбират, че само Онзи може да благославя, Който е Любов. По нататък следват изразите „Бог на Любовта“ и „Благословен е Той“. Защо вдигате вашите ръце? Защото не се позволява произнасяне на молитва със спуснати ръце. Във вашите молитви вие само клякате, ставате и говорите: „Господи, ние сме големи грешници; Господи, Господи, молим ти се!“ Това не е никакво клякане. Когато твоят брат страда, иди и клекни при него, събуй обущата му, измети му. А другото е попско, византийско клякане. Господ не се нуждае от вашето клякане и ставане. Когато вдигнем ръцете си, които Господ ни е дал, ще кажем: „Благословен е Той“. Както птицата хвръква, за да си намери храна, така и вашите ръце да са готови за работа. Като на ученици ви казвам: може да задържите вашите стари възгледи, но нищо няма да придобиете от тях. Ще напуснете старото така, както събличате стара дреха. Една булчинска дреха може да е много хубава, може с нея да са се венчавали баба ти, майка ти и ти самата, но ако се е окъсала на деветдесет и девет места, мислите ли, че вашата дъщеря ще се ожени с нея? Не, на дъщеря си ще скроите рокля от нов плат, разбирате ли! Така и за живота, който искаме да посветим на Бога, няма да се обличаме с тези скъсани дрехи и вярвания. Не, ще се върнем при Него и ще Му кажем „Татко“. Как ще се явим пред лицето Му? Когато влезеш при Учителя си в клас, какво ще му кажеш? Някой благочестив ще седне, ще сложи ръце на гърдите си и ще въздиша „Господи, Господи, помилуй!“ Но в училището не минава „Господи, помилуй“. Учителят ще каже: „Иване, стани и кажи урока си!“ Ако отговориш, той изважда тефтерчето си и записва, ако не – поставя ти единица и ти казва да седнеш. Господ няма да те помилва, а ти сам ще станеш, ще си кажеш урока и няма да се извиняваш. А ако не си знаеш урока, ще признаеш точно причините, поради които не си го научил. Ходил си, забавлявал си се някъде, а искаш да излъжеш Учителя и казваш: „Господи, ние сме грешни“. Господ ни е дал Живот да се учим. За да живее, човек цял Живот трябва да се учи и само този, който се учи, може да живее. Например, ние приемаме храна, в която се съдържа Живот. Ако имаме Любов, тази храна ще привлече всички Божествени елементи,

необходими за съграждане на Новия Живот. Хората не могат да разберат защо трябва да любят. Без Любов идва смъртта, само с Любовта идва Животът – това трябва да го знаете. На онзи, който твърди, че не може да люби, ще му кажа, че постепенно ще започне да умира и ще го сполетят всички неописуеми страдания. Защо? Защото не приема Любовта. Ако баща ти е възложил да пренесеш товар от сто килограма за един час или за сто минути, какво трудно има във всичко това? Трудно е ако трябва да пренесеш стоте килограма наведнъж. Но ти започни, пренеси първо десет килограма, след това – други десет и т.н., докато пренесеш всичките сто кила, така, както баща ти е поръчал. По този начин вие ще се обновите, а инак ще си въобразите, че сте стари. Небето стари хора не приема; Небето винаги иска млади. И Христос е казал: „Ако не станете като малките деца, няма да наследите Царството Божие". Стар човек не може да влезе в Царството Божие. И вие с вашите стари възгледи – така, както сега разсъждавате, не можете да влезете. Законът си е закон! А млад е само онзи, който люби. Това правило ще го знаете, в него няма изключение! Любиш ли, ще придобиеш вечния Живот; не любиш ли, смъртта и болестите ще дойдат в къщата ти.

След като вече сте ученици, трябва да изчезнат от вас всички недоразумения. Аз ще нарека моите ученици „ученици на Любовта", на тях ще възложа тези работи. Така ще се оформят няколко групи: едни, които прилагат Любовта – те са ученици; други, които се стремят към Любовта – оглашени; трети, които мислят за Любовта и четвърти, които в бъдеще могат да приложат Любовта. Аз бих желал да сте ученици на Любовта. Да имате стремеж към Любовта, да мислите за Любовта или да очаквате бъдещото ѝ приложение е добре, но вие и досега сте проявявали всичко това. Сега ви остава да бъдете всички ученици на Любовта. Но тази Любов няма да дойде изведнъж. Когато човек изяде първата хапка, тя му причинява известна радост, но не утолява глада му. Тогава той сдъвква втора хапка и отново му е приятно, докато стигне до известна граница, когато спира и оставя за следващия ден. Този човек не казва: „Дай да ям, да ям, че да се свърши тази работа веднъж завинаги през целия ми живот". Питам ви защо са тези хапки. Един ден, когато навлезете по-дълбоко в същността на яденето, когато започнете в Школата да изучавате лекциите, които съм говорил, тогава ще се хвърли светлина върху предназначението на яденето и пиенето. Това са вътрешни процеси.

Онези от вас, които желаете да бъдете ученици, ще се учите. Искам само един час работа за Бога, а не целия ви живот. През този един час ще бъдете като честен търговец, който е взел пари на заем и мисли как да ги изплати. А вие, когато влезете в Пътя, казвате: „Я учим, я не учим; може да завършим добре, може и да не завършим". По този начин вие сами себе си

лъжете. Аз искам, когато влезете, да кажете: „Ние ще завършим!“ Нарядът започва така: „Благословен е Той“. Човек трябва да благославя. По нататък в наряда се произнася: „Да сме благи“. Първото изискване е да сме благи. Нали вие все благите неща ядете – плодове, грозде. А което не е благо, го хвърляте настрана. В света съществува същият закон: когато някой се приближава към вас, той ви е дотолкова приятен, доколкото е благ. И към Бога когато се приближаваме, дотолкова сме Му благоприятни, доколкото сме благи. Ако имаме благост, ние сме добре дошли; ако нямаме – идват страдания. Страданията са процес, чрез който се внася тази благост. „Благи, благи.“ След това в наряда се казва: „Да сме силни“. Второто условие след благостта е човек да бъде силен, да издържа. Когато работиш, ръцете ти трябва да бъдат крепки; когато отидеш на лозето, трябва да бъдеш силен, за да вдигнеш мотиката. И животът е една Божествена градина, където трябва да копаеш. После се произнася: „Да сме крепки“, т.е. не само да сме силни, но да има у нас и издръжливост.

По нататък в наряда се казва: „Да сме твърди“, т.е. като те забият на едно място, да бъдеш като кол – нищо де не те разклати. Дървото е твърдо, но измести ли се веднъж, смъртта го очаква. И вие в убежденията си гледайте да бъдете твърди, корените ви да бъдат дълбоко. Разклатят ли се вашите корени, въпросът ви е приключен. „Твърди като диамант“ – това означава нищо да не може да ви надраска; вие ще се врязвате, без да могат нещата да се врязват във вас. „Да сме чисти“. Три неща изисква тази Чистота: чисти като водата, като Светлината и като Любовта.

После в наряда се казва: „Нашият закон е чистата Любов“. Този е великия закон на Любовта, този е Пътят, който регулира всичко. „Нашият път е чистата Светлина. Нашето Слово е Мъдростта.“ Това означава, че само Божественото Слово говори правото. „Ние сме всички крепки в Бога на Любовта. В Него ние победихме света. В Неговата Любов ние добихме своята свобода.“ Свободата ще се придобие накрая. „Ние сме свободни от закона на смъртта. Необятната Любов ни въздигна. Безпределната Мъдрост ни оживи. И едната неизказана Истина ни възкреси.“

И накрая, след като една душа е работила, тя въздига очите си и казва: „Свети Отче на Небето, ние осветихме Името Ти, ние свършихме делото Ти и въдворихме Твоето Царство. Благословен си Ти отсега за през всичките векове. Амин!“ Тези думи показват, че всяка душа, която е завършила живота си, напускайки земята, произнася тази последна молитва: „Отче, аз свърших работата си, сега се връщам при Тебе да ми дадеш това, което Ти благоволяваш. Амин!“

Сега, като ученици ще бъдете добри и весели. Ученикът взема торбичката

си, слага в нея книжките си, учи и знае, че баща му е осигурил и храна, и дрехи, а той трябва само да учи. Това, което ще ви спаси и ще ви въздигне, е само учението. Трябва да имате търпение; не мислете, че знаете. Знанието идва постепенно и тази Божествена Любов ще се прояви постепенно. Ако тя се прояви при сегашното ви състояние, вашият организъм ще се разтопи. Телата и умовете ви постепенно ще се приспособяват към Любовта. Вие не можете да издържите дори един миг на интензивна Любов, защото заедно с доброто, тя носи и огън със себе си.

Може да имате и други някои мисли, които да ви спъват. Тези въпроси ще се разрешат по време на работата ви през цялата година. Догодина ще ви дам нещо по хубаво. Ще работите, ще проучвате целия наряд, ще следите и ще размишлявате върху това, което е казано. Ще проучвате всичко, което ви се случва в живота. Вие искате да се осигурите на земята, но Господ може да похлопа и да каже: „Повикайте едно от моите деца да се върне от пансиона". Но ако не сте завършили учението си, Баща ви ще заповядa да не ви пускат в къщи, а да ви изпратят в друг пансион, защото Господ има много училища. Ако се учите, Господ ще ви изпрати в ново училище, ако не се учите, ще ви върне в по-долен клас. По време на събора забелязах, че когато някой ученик не може да отговори, другите започват да се присмиват. Тогава учителят вика този, който се смее, на урок, но и той не може да отговори. На свой ред другарите му се присмиват. Всички се смеят и всички не си знаят уроците. Подобно е положението, когато някой говори за друг, че имал погрешки. Ако учителят зададе една по-трудна задача, дори и най способните ученици от класа няма да могат да я разрешат. Те решават бързо лесните задачи, но в математиката има такива, с които и те не могат да се справят. Има много неща, които не знаете, но това не бива да ви смущава. Когато урокът е зададен правилно и навреме, всеки ученик може да го усвои. Сега, този наряд ви е даден като упътване. Ако работите съзнателно през цялата година, ще дойде Светлина във вас. Аз искам да имате една вътрешно преживяване. Някой казва, че му е хрумнала някаква мисъл, че някакъв дух му е говорил. Нямам нищо против, светът е пълен с духове. Ако дойдат духове от Бялата Школа и ви дадат нещо, това е добре, но има духове вън от Школата, които ви занимават с празни работи. Чета във вестниците как еди-кои си се оплакват, че били бити от привърженици на Блока, но когато дойдат на власт, и те ще постъпят по същия начин. И едните бият, и другите бият. Вие, които сте в Школата, мислите ли, че и ние трябва така да постъпваме? В Училището на Бялото Братство абсолютно са изключени всички погрешки. Не се позволява на ученик да влезе в клас с ненаучен урок. Ще възразиш, че си женен, че имаш мъж и деца... Женени хора в клас не се приемат. Ще възразиш, че имаш друга работа. Една от най-важните работи е да бъдеш ученик. Най-важната работа е да се учиш – тя е, която

ще те ползва, а не другите работи. След като си научил уроците, можеш да излезеш да си поиграеш, но удари ли звънеца, ще оставиш всичко – мъж, жена и деца. Те са само едно забавление. Когато удари за тебе Божият звънец, ще влезеш в клас и ще учиш. Казвам на един мой приятел от София да дойде вечерта на събрание. – „Ще видя, имам работа.“ Ако тази вечер Господ те повика, няма ли да оставиш наполовина работите си? Щом стане въпрос за Училището, всичко ще напуснеш! Не сториш ли това, ще дойдат и ще те вземат по същия начин. Ще знаете, че законите в Бялото Братство действат без изключение. Когато влезете вътре ще кажете: „Ако е толкова строго, да не влизаме в Училището“. Ако останете вън от Школата, ще бъде десет пъти по-зле за вас. Ако влезете в нея, е добре, но ако не влезете, десетократно ще ви побелеят главите и ще кажете: „Де да бяхме влезли!“ Сега, искам вие да влезете! Христос е казал: „Моето иго е леко и Моето Учение е приятно“. Глава на това Учение е Христос, глава на това Учение е Истината. И всеки, който се е учил на него, е придобил знания. Който е последвал Христа, е придобил Живот вечен, придобил е Любовта, придобил е всички Божии добродетели.

Сега, по какво ще се отличавате вие в Новото Учение? Имам един клас в София и правя опит върху смяната на енергиите. Например, срещна един ученик и му казвам: „Ти си най-големият вагабонтин и негодяй!“ Той ме погледне и се обиди. Казвам му: „Превърни тази енергия! Да видим за колко минути можеш да превърнеш това чувство на обида и да го забравиш“. Сега аз го обиждам, а утре друг ще дойде да му каже същото. Може да мине ден, два, три докато той успее да превърне всичко това. Има хора, които десет години не могат да превърнат подобна дума. От вас искам да можете да превръщате такива думи. Когато ти кажа, че си вагабонт, ще седнеш и ще кажеш: „Господи, аз ще превърна всичко!“ Как ще го превърнеш? Например, някой те е нарекъл мерзавец; аз ще ви изтълкувам тази дума. Тя означава, че първо трябва да слезеш в долината, да ореш и да сееш; там има условия. После главата ти трябва да се свърже с Небето, а краката ти – със земята; с главата при Бога, а с краката – на земята. След това трябва да свиеш ръката си и докато не завършиш работата, да не я отпускаш. Най-после, не трябва на хората зло да правиш, а да се качваш и да слизаш от Небето. Това означава да си мерзавец. А който не разбира се възмущава: „Как така аз да съм мерзавец!“

За ученика всяка дума има особено значение. Кажат ти, например, че си лъжец. Когато изтълкуваш тази дума, ти ще получиш нейната стойност и ще я превърнеш. Ако някой те нарече лъжец, ти лъжец може ли да станеш? Не може. Ако някой ти каже, че си много добър, може ли добър да станеш? Може. Следователно ти трябва да възприемеш и едната, и другата дума, защото това са енергии в света. И Христос казва: „Радвайте се

и веселете се, когато кажат върху вас всяка зла реч“. Не казва да се радвате, когато ви говорят много хубави неща, когато ви хвалят или посрещат добре, а „когато върху вас рекат всяка зла реч, защото е голяма заплатата ваша на небето“. Това е един велик вътрешен окултен закон. Следователно не се плашете, когато ви кажат, че сте вагабонтин. Какъвто и да ви нарекат, ще имате Бога пред себе си и ще кажете: „Аз живея в Любовта!“ Живеете ли в Любовта, никой не може да ви оцапа. Кажете: „Аз живея в Светлината!“ Живеете ли в Светлината, никой не може да ви заблуди. Кажете: „Аз живея в Истината!“ Живеете ли в Истината, никой не може да ви направи зло.

„Да сме чисти като живата вода“ – ако някой неприятел те гони и ти навлезеш стотина метра навътре във водата, той ще се спре, ще те погледа и ще се върне назад.

„Да сме чисти като Светлината“ – неприятелят, който те гони в тъмнината, когато изгрее слънцето, се уплашва, че ще го видят, и се връща назад. За него светлината е огън и той ще каже: „Аз на скара не се пека“, и ще те остави.

„Чисти като водата, като Светлината и като Любовта“ – това са три велики Сили, начини и методи, чрез които учениците на Бялото Братство се пазят от своите грехове.

Вие трябва не само да идвате тук, но и да учите. Някои идват при мен само да се афектират. Това, което чувстваме, и това, в което вярваме, трябва да го знаем съвършено точно, както един търговец знае точно кой плат е ленен и кой е памучен. Така по време на своето учение всеки един от вас трябва да знае в кой клас е сега.

Ако през тази година пожелаете да предадете наряда някому, ще го преподавате седем дни наред. Усвояването не става за един час, а са необходими седем дни. На събора едва го научихте, а искате да го предадете за един ден. Седем дни ще повтаряш, докато приятеля ти научи наряда като теб.

Както виждам, вие сте заспали, а заспали ученици не искам. Всеки, който идва в нашия клас, искам да бъде спретнат и буден. Някой ще каже, че е на петдесет години вече. Ами, ако те сравня с Матусал, който е живял деветстотин и двадесет години? Спрямо него ти си едно бебенце на десет години и едва сега започваш своя живот. Главата ти била побеляла. Това означава, че си опитен; хубаво е, когато главата ти е побеляла. Главата ти била оголяла. След като е оголяла, значи е готова за оран – ще впрегнеш

воловете и ще ореш. Главата е място за оране. Щом като е побеляла, дошла е Светлината; това показва, че трябва да се учиш. По този начин Господ ти казва: „Ще учиш и на училище ще ходиш!“ А голата глава означава, че трябва да отидеш да работиш. Казваш: „От мене нищо няма да стане, остарях, не мога да изпълнявам; какво ще се прави, когато се отиде на онзи свят?“ В онзи свят стари хора не искат. Казано е: „Ако не станете като малките деца, няма да видите Бога“. Това означава, че ще се върнеш назад. Няма да мислиш, че си стар, а ще кажеш: „Тази глава не е гола, а в нея има ниви за оране“. Ако имаш побеляла глава, ще вземеш книгата и ще кажеш: „Време е да се уча“. Така се тълкуват тези неща. Като ви гледам сега някои с побелели глави, ви казвам: вземете торбите си и право на училище!

Сега, ще бъдете бодри и свежи! Когато излезете навън, няма защо да умувате много – ученикът трябва да е добре облече, изчистен, да започва работата си с пеене, а когато си поплаче малко, да казва, че полива градината си, за да се изчисти. Всеки, който няма Любов, скърби. Който не приеме Любовта, Господ му праща скръб, а който не приеме скръбта, Господ му праща злото. Който и злото не признава, Господ му праща разрушението. За вас, като ученици, това е една дълбока философия, с която ще се освободите от злото. Дойде ли скръбта, ще кажеш: „Аз ще повикам Любовта!“ Скръбта е прекрасен дух, който има една много добра сестра в Небето. Кажете ѝ: „Моля ти се, скръб, повикай сестра си!“ И тя ще призове сестра си – Любовта. А когато дойде Любовта във вас, ви казва: „Аз имам една сестра – скръбта; тя е много добра, тя облагородява, и където влезе, хората се смекчават“. Злото е закон.

В окултизма ще учите законите. Досега сте учили много работи, но те са вече остарели. Аз искам всички да се подмладите, а вие стоите и казвате: „Остаряхме, за десет години какво сме научили?“ Идвате тук, изправяте се, бързате да се прочете наряда, а после бягате да отворите дюкяните си. Нарядът бил много дълъг; като че ли той е за мен, а не за вас. След като си изпълнил правилно наряда, работата ти ще върви много по добре. Ако дойде Любовта в тебе, това е благословение. Знаете ли какво нещо е Любовта? Когато някой търговец влезе в дюкяна ти да купува платове, тази Любов ще отвори сърцето му и вместо да вземе само един метър, той ще напазарува за десет хиляди лева. Това Любовта го прави, с Любовта всичко върви. Няма ли Любов, ще имате загуба.

Тези са моите думи за днес. Сега да слезем и да направим упражненията.

Казвам сега: като ученици на Школата, трябва да се стараете! Не искам да станете изведнъж съвършени, но ще си поставите за цел да станете такива.

Всяко препятствие на Пътя е едно велико условие, за да се прояви характера ви и да се усили волята ви. Във всичките мъчнотии аз искам да видя колко воля имате. Диамантена воля се иска от вас! Ето например, вече толкова години поповете вдигат шум. Ако бях като тях, щях да се уплаша, но аз им дадох тук първия урок. Предупредих ги какво мога да направя, а те не го приеха. Но дойде дървото на седемнадесети септември. Аз им казах кое учение е хубаво. А какво представлява старото учение, те разбраха – набиха ги и целият град можеше да хвръкне във въздуха. Ако бяха приели Любовта, на седемнадесети нямаше да се случат такива работи. Сега, ако и вие не приемете учението на Любовта, дърво ще има и пукнати глави ще има. И за вас е в сила същият закон. Ако приемете Любовта, цялото благословение Божие ще дойде, защото всичко в света е само Бог. Когато говоря за Любовта, разбирам, че Бог ще дойде и ще оправи живота. Но когато Бог дойде, ние трябва да бъдем готови да Го приемем. Когато дойде Любовта, не трябва да се съмняваме. Аз вярвам, че вие всички постъпвате като ученици и не се съмнявате. Абсолютно се изключва всяко съмнение в Школата! Съмнението ще дойде, но вие не го приемайте, а изпитвайте нещата по деветдесет и девет пъти, защото законът гласи, че който се съмнява, прави пакост на себе си. Ако Господ е допуснал греха, това си има причини. Злото не е зло, а е една необходимост за Живота. Греховете на хората са едно благословение за тях. Така разсъждаваме ние. Нима онзи ученик, който е направил погрешка, трябва да остави цигулката си и да каже: „Учителю, прости ми“? Учителят ще му рече: „Не изпускай цигулката си и слушай аз как свиря“. Той изсвирва с лъка си музикалния тон чисто и ясно и подканя ученика да стори същото веднъж, два, три пъти. А вие оставяте цигулката, клекнете и речете: „Господи, помилуй!“ Не, ще изправиш погрешката си, ще учиш! Ако не учиш, ти се заблуждаваш. В окултната Школа такова заблуждение не се допуска. Не мислете постоянно, че имате погрешки, защото това е естествено. Ще си признаете погрешката и нито ще я преувеличавате, нито ще я омаловажавате. В Школата не се допуска лъжа. Преувеличаваш ли – лъжа е, омаловажаваш ли – пак е лъжа. Ще кажеш: „Не взех този тон вярно, но ще се опитам втори, трети, четвърти път, докато се науча да го свиря правилно“. По този начин вие като ученици ще можете да изправите живота си, за да ходите свежо и бодро, да имате правилен възглед за нещата, защото няма по-лошо нещо от самоосъждането. Сега, всички можете да бъдете млади, да бъдете добри ученици. Питам кои могат да влязат в Школата. Които се учат, които успяват. Към кои Учителят ще благоволява? Пак към тези, които се учат. Учителят никога не се заблуждава. В света ще срещнете напарфюмирани, богати ученици, които обаче не си знаят урока. Тук дрехи и украшения не минават, учение трябва. А този, който се учи, дрехите му са скромни, но е любим на Учителя си. Ние можем по сто пъти на ден да изричаме най-хубавите

думи, но когато Учителят каже „Стани, знаеш ли урока си“, и десет хиляди молитви „Господи, помилуй“ няма да минат. Сега, Търново е един стар град, който мисли, че не му трябва много знание. Той живее със своето минало. Търновци мислят, че са осигурени, защото от едно време още са останали все богаташи. Ние сме осигурени само когато учим. Някои ще кажат, че няма кой да работи. Има Един, с Когото трябва да работите. Господ е дошъл! Можете ли да работите с Него? През тази година нека Господ да ви помогне и да ви даде наставления.

Ще учите, ще учите, рано ще ставате! Ще учите и Господ ще ви научи.

Но ако не учите, няма да научите нищо. А търновци трябва да се подмладят.

Хайде да слезем сега долу.

Беседа от Учителя, държана от 6 часа на 22 септември 1922 г. (петък) в град Търново.

1922_09_24 Ще ви науча

ЩЕ ВИ НАУЧИ

„Защото Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете.“ *)

„Дух Свети ще ви научи". Мъчно е някога да обясняваш духовните истини на светските хора. – Защо? - Защото всеки разбира от своята работа: търговецът – от търговските си работи, земеделецът – от земеделието, лозарят – от лозарството, ученият – от науката. Кой каквато специалност има, от нея разбира. Дойдем ли до изясняване на Божествената истина, това става мъчно.

„Духът ще ви научи." Казвате, че Духът е невидим. – Не, Духът е видим. Според едни, Духът е невидим, а според други – видим. – Видим е Духът. Дрехата на Духа е светлината. Значи, ние виждаме неговата дреха. Дето действа Духът, там има светлина; дето не действа, няма светлина. Когато се говори за Духа, за Божественото, хората казват: Не можем да Го уловим. Щом е неуловимо, то не е реално. Хората наричат реално само онова, което могат да хванат с ръцете си. Обаче, човек може да хваща нещата и с духа си. Железарят хваща предметите с клещите си, фотографът – с апарата си. Хващаш един предмет и казваш, че е реален. Какво обяснение можеш да дадеш за него? – Никакво. Че си го хванал и придобил известно впечатление за него, това се дължи на твоята чувствителност, на твоите нерви. Уловиш кокошка и казваш, че си я хванал. – Първо, ти получаваш впечатление за кокошката, а после усещаш, че си я хванал. Какво представя кокошката? Според месоядците, кокошката е животно с два крака, с крила, пера и вкусно месо. Като отрежат главата й, сготвят я и си хапват. След това, пийнат малко вино и казват: Кокошка е това! Така определят понятието "кокошка". Според някои, мъчно се определя това понятие. Прави са те, но от тяхно гледище. От психологическо гледище, за да кажеш, какво нещо е кокошката, трябва да влезеш в нея, да разбереш състоянието й. Какво можеш да кажеш за Иван или Стоян, ако не познаваш вътрешното му съдържание; ако не знаеш, какви мисли и чувства го вълнуват. Следователно, кой от вас е влизал в положението на кокошката, да знае, какви мисли и чувства има тя? Ще кажете, че кокошката няма душа. - Как е възможно, тя да няма душа, а да дава живот на другите? Връщаш се вкъщи гладен, уморен, но щом хапнеш кокошка, веднага се ободряваш и можеш да работиш. Казваш: Кокошката е глупаво животно. – Как е възможно, глупавото животно да създава умни работи? Глупостта глупост ражда, а разумността – разумност; любовта любов ражда; мъдростта мъдрост ражда.

Христос казва: „Духът ще ви научи, какво да речете." – Кой Дух? – Духът на светлината, т.е. Духът на мъдростта. Той ще ви научи, какво да кажете. Всичко се заключава в казването. Като те хванат някъде, щеш не щеш, ще си кажеш името. Ако не кажеш името си, ще те бият. Щом го кажеш, спасен си. Значи, Духът ще те спаси.

Една вечер, един престолонаследник се събрал с младежи, да се повесели и разходи из града. На връщане, те пяли, вдигали шум. Един стражар ги спрял, хванал престолонаследника и го завел в участъка, да пренощува. Сутринта завели дело против него. Съдията го запитал, как се казва. Възмутен, че съдията не знае името му, престолонаследникът му ударил една плесница. Съдията го осъдил на три деня затвор. Като се научил за това, кралят похвалил съдията, дето дал справедлива присъда. След време, когато престолонаследникът заел мястото на баща си, благодарил на съдията за добрата присъда. С това, съдията му дал добър урок – когато го питат за името му, да е готов, всякога да отговаря.

„Духът ще ви научи, какво да кажете." Това значи: когато разумното, Божественото дойде във вас и ви пита: кой си; – няма да мълчите, но ще кажете истината. Духът ще ви научи, в дадения момент, какво да говорите. Няма да постъпвате като престолонаследника – да мълчите и да удряте плесници, но веднага ще си кажете името. Ако постъпите като престолонаследника, три деня ще лежите в затвора. Духът ще те научи, какво да кажеш. Ще кажеш, че си ходил с другари да се веселиш и си прекалил; ще признаеш грешката си. Съдията ще те посъветва, втори път, да не ходиш с другари да се веселиш, когато не е време за това.

Съвременните хора, които се мислят за умни, са лишени от Духа. – Докажи това! Много просто. Покажете ми една от вашите фирми, която съществува от две хиляди години. Покажете ми един дом, който съществува от две хиляди години. Покажете ми едно семейство, чиито деца не умират. Ако вашите фирми не издържат, даже и 25 години, умни ли сте? Не приличате ли на онези деца, които си правят пясъчни къщички по улиците и който мине край тях, ги събаря. Майката пита децата си: Какво правите? – Къщички. – Где са те? – Вятърът ги отнесе. Днес всички хора си правят къщички от пясък. Не е лошо това; не е лош стремежът на хората. Лошо е, че те си правят къщички от пясък. Често, малките деца си правят стомнички от пръст – глина. Те лесно се пекат на слънце, лесно изсъхват, но и лесно се пукат, не държат вода.

Христос казва: „Като дойде Духът, Той ще ви научи". – На какво? – Че разумното в живота гради на разумна основа. Бог ни е дал живот, и ние трябва да знаем, как да го запазим. Човешкият живот е преходен. Той е

изсипан в глинен съд, който постоянно таи. Достатъчно е, да се бутне малко, за да се излее навън и съдът да остане празен. Казваш: Умът и сърцето ми са празни. – Защо? – Защото Духът не работи в тях. Казваш: Сърцето и умът ми са пълни. – Да, пълни са, защото Духът работи в тях. Казваш: Духът работи в мене. – Ходиш ли със светлина в живота? – Не ходя. – Тогава Духът не работи в тебе. Има друг дух, който казва, че нещата могат да бъдат прави и криви, но той не е категоричен. При това положение, човек се намира под влиянието на ония цигани, които предсказват, че половината ти живот ще върви добре, половината – зле; до 40 годишна възраст, ще имаш девет оки късмет, а след това, ще изгубиш късмета си. Питам: Може ли късметът да се мери с ока? Дойде някоя циганка, да ти врачува, но иска, първо да й дадеш жито. Ти отиваш в хамбара, да й донесеш, а тя те заключва отвън и си взима от къщата, каквото си иска. Много от сегашните хора са затворени в хамбарите си, между житото и брашното. Благодарение на това, те са обрашнени. Едни са влезли в чувала с краката, други с главата и продължават да го пълнят. Има ли смисъл, да пълнят този чувал, който им допринесъл толкова злини и нещастия?

„Духът, като дойде, ще ви научи, какво да правите." Днес всички питат, каква работа да започнат. Каквато работа започнат, все лъжа има. Най-почтени служби са тези на свещениците, учителите, лекарите, но да няма лъжа и в тях. Страшна е лъжата на свещеника! Ако търговецът излъже, лъжата му не е толкова голяма, колкото тази, на свещеника. Обаче, и търговецът може да продава без лъжа. Защо да не каже, че платът, който продава, има само 10% вълна, а останалото е памук. Друг е въпросът, ако не го познава. Тогава може да каже: Аз го купих за чист вълнен плат. Дали е такъв, не го познавам. Казвам: Като дойде Духът на истината, във вас, Той ще ви научи, какво да кажете. Понеже всеки трябва да работи в света, затова, не е лошо и търговец да бъдеш. Каквато работа и да започнеш, всякога можеш да бъдеш честен, защото всички занятия са връзки, от които човек не може да се освободи. Според някои физиолози, търговците са онези клетки в човешкия организъм, които складират мазнините, та като дойдат гладни години, да има човек резервна храна. Всеки събира богатство, за гладни години. Ето, когато настана глад в Египет, трябваше да се намери човек, който да складира всичката храна на египтяните, за да черпи от нея целият еврейски народ. Злото не е в това, че се събира богатство, но в неправилното му разпределяне.

Често религиозните казват: Бог ще нареди всички работи. – Как ще ги нареди? – Чрез Духа. Като дойде, Духът ще ти покаже начин и път за нареждане на всички работи. Той ще ти пошепне: Посей нивата, времето е добро. Ти не слушаш и запитваш: Ще вали ли дъжд? – Посей нивата!

Разумният селянин не се колебае. Той разорава нивата, посява я и след няколко дни започва да вали – благославя я. Разумният всякога се вслушва а нашепването на Духа. Денят може да е облачен, но каже ли ти Духът – да отидеш на работа – иди. Щом отидеш, след малко, времето се оправя. Някога времето е ясно, небето светло, чисто, но Духът ти казва: Не отивай на работа! Не питай, защо да не отиваш. Слушай, какво ти казва Духът.

Един турски кадия отишъл на гости, в дома на един руски православен свещеник. Яли, пили, разговаряли се. След това, свещеникът казал на кадията: Кади ефенди, съветвам те, рано сутринта да си заминеш, защото времето ще се развали, ще падне дълбок сняг и няма да можеш да си отидеш. – Отде знаеш? – Свинята ми събира клечици по двора и ги пренася, от едно място на друго. Като прави така, времето всякога се разваля. Кадията послушал попа и сутринта си заминал. По пътя, той си мислел: Чудно нещо! И попът е учен, но и свинята му не е проста – предсказва времето. Едва стигнал у дома си, завалял силен сняг и затрупал пътя. Един ден, кадията срещнал техния ходжа и го запитал: Ефенди, кажи, какво ще бъде времето. – Бог знае, това не е моя работа. – Чудно, свинята на попа предсказва времето, а ти не можеш да предскажеш.

Сега и вие казвате: Бог знае, какво ще стане. Обаче, в природата, в животните има един дух, който показва, че условията ще се изменят, т.е. ще се подобрят, или влошат. Човек трябва да наблюдава външния свят, външната природа, да се свърже с този дух. Наблюдавай, какво правят птиците, преди да завали голям сняг. Те се събират по много и започват усилено да търсят храна. Като намерят, те пълнят гушките си, да имат запас. Преди да се развали времето, виж, какво правят пчелите. Те започват усилена работа: отиват, връщат се; излизат, влизат. Щом се развали времето, всички са прибрани в кошерите си. Виж, какво прави паякът пред буря. Щом усети приближаването на бурята, той започва усилено да тъче паяжината си, като удвоява нишките. – Защо прави това? – Да закрепи къщата си. Той се осигурява. Който разбира езика на свинете, на птиците, на пчелите, на паяците, никога няма да остане сред пътя.

Мнозина не вярват в Бога, не разчитат на Божия Дух, а на богатството си, на парите си. И това не е лошо, но ако парите представят нещо устойчиво. Какво ще кажеш, обаче, ако вложиш в банката 20 – 30 милиона и, след две - три години, банката фалира? Има случаи в живота, когато милионери пропадат и се намерят на пътя, без стотинка в ръка, гладни и боси. Где отиде тяхната сигурност? Който слуша съветите на Духа, никога не обеднява. – Где ще тури парите си? – Духът му казва: Не внасяй парите си в банките, но раздай ги на бедните. Когато изпаднеш, те ще ти помагат. – Как да ги раздам? – Ако не ги раздадеш доброволно, ще ти ги вземат

насила. По-страшен разбойник от смъртта не съществува. Като дойде, тя ще те обере напълно. Тъкмо си се разгулял, ядеш и пиеш, мислиш, че си осигурен, дойдат духовете на смъртта и кажат: Давай всичко! Ти започваш да хъркаш, паднеш на земята и умреш. Близките ти казват: Бог да го прости! – Какво станало с него? – Духовете го обрали – нищо повече. – Кои хора обират духовете? – Тлъстите, богатите – от тях могат да вземат нещо. – Какво да се прави, за да не ни обират духовете? – Който разбира закона, трябва да пости. – Ако не пости, мазнините ще го предадат. Заради мазнините, ще одерат кожата му. Ако пости десетина деня, ще дойдат духовете, ще го погледнат и ще кажат: Не ни трябва този човек! Видят ли някой тлъст, ще кажат: Да оберем този, има какво да вземем от него. Те ще го хванат, както вие хващате кокошката. Ще го заколят, опекат, одерат кожата му и с него всичко се свършва. Казвате: Бог да го прости! – Защо ще го прощава Бог? Душата му обикаля около тялото, пита, как да си съгради нова къща, да влезе в нея. Ако питате свещениците за неговото положение, те казват: Умрял човекът. Бог да го прости! – Не е умрял, жив е, но го обрали, изпъдили го от къщата. Той очаква на близките си, те, поне, да му донесат нещо да си хапне. Казват, че умрелият, в онзи свят тежи около 33 грама, затова малко яде. Достатъчно е да поеме парите на житото, за да се нахрани.

И тъй, когато разумният Дух дойде у вас, ще ви разкрие закона, върху който е съграден животът. Като знаете този закон, няма да се страхувате от нищо. Бог е вложил във вас голямо богатство – ум, сърце и воля. Имаш ли това богатство, и на камък да стъпиш, можеш да изправиш живота си. Чудни са хората, като се страхуват от живота. Цигулар си, ще излезеш на пътя и ще свириш. Който мине край тебе, все ще ти даде нещо. Каруцар си, знаеш да поправяш каруци. Срещнеш един каруцар, счупила се каруцата му, не може да я поправи. Ти спираш, поправяш каруцата и той те възнаграждава. В скоро време се прочуеш със занаята си, всеки те вика, да поправиш каруцата му. Така и ти подобряваш положението си. Трябва ли, като имаш занаят или изкуство в ръката си, да се молиш, по някакъв начин да се нареди животът ти?

Един от членовете на една богата евангелска черква, на име Спържен – голям богаташ, предложил на останалите членове: да се молят на Бога, да им изпрати, по някакъв начин, сумата от два-три милиона долара, нужна за благотворителни цели в Англия. Проповедникът, като чул това предложение, казал: Братя, няма защо да изкушаваме Господа. Всички ние сме богати, всеки да даде една сума от себе си и въпросът ще се разреши. Ето, аз давам 50 000 долара. Присъстващите одобрили това предложение. Всеки дал известна сума и, в един час, парите били събрани. Ако този въпрос беше вложен в Божествената камара, трябваше да се чака с години.

На такива молби Бог отговаря, най-рано, след десет години. През това време, колко пъти ще се обезсърчиш! Каже ли ти Господ, да изпълниш волята Му, не питай, какво да правиш и как да я изпълниш. Касата ти е пълна, ще я отвориш и ще дадеш. Кажи: Искам да направя едно добро. Кажи, и направи! Очакваш ли, първо да спечелиш и после да даваш, ти приличаш на онези хора, които правят добрини с печалбите, които очакват от лотарийни билети.

Дойде при мене един познат и ми каза: Моля ти се, посочи ми номера на един лотариен билет, който печели 200 000 лв. Ще купя този билет и ще дам половината сума на Братството. Казвам му: Ако трябва да ти посоча номера, по-добре, аз ще купя този билет, поне цялата сума да остане за Братството. Ти си тръгнал да правиш добрини с чужди пари: „С чужда пита помен прави." Такива са повечето благодетели в сегашния свят.

Един циганин се качил на една топола, да извади косерчетата от гнездото им. Явила се голяма буря. За да не падне от тополата, циганинът започнал да се моли на св. Никола: Моля ти се, св. Никола, запази ме! Като взема косерчетата, ще ги разделим: едно на тебе, едно на мене. Бурята, не само че не преставала, но се усилвала. Циганинът продължавал да се моли: Св. Никола, всичките косерчета ще ти дам, само ме запази да не падна! Бурята престанала. Той взел всичките косерчета, слязъл от тополата и казал: Св. Никола, няма да ти дам нито едно косерче. Аз се изложих на опасност, аз си скъсах дрехите, а не ти. При това, ти си светия, не ти трябват косерчета.

Днес, повечето християни постъпват като този циганин, на тополата. Докато бурята бушува, всичко обещават. Щом мине бурята, всичко остава в джобовете им. Те не знаят, че Бог ще си вземе това, което е Негово. Такъв е Божественият закон. В Бялото Братство се държи точна сметка за всичко. Строги са законите. Ти си лекар, учител, свещеник. Бог изпраща при тебе един човек, да му помогнеш, но ти отказваш. Няма да се мине много време, ще ти се случи нещо, от което ще изгубиш, десет пъти повече, време и средства от това, което би пожертвал. Дойде при лекаря едни болен. Какво му струва да го прегледа? Нямал възможност да плати. Да го прегледа без пари. Да направи това, в името на Бога. Не го ли направи, ще плати по-скъпо от това, което болният би му дал. Ако лекарят откаже на бедния, ще изгуби клиентелата си; ако учителят откаже да услужи на някой нуждаещ, ще изгуби службата си; ако търговецът откаже да направи една услуга, ще фалира. Няма човек в света, който, като се отказал да изпълни Божията воля, да не е изгубил десетократно. Изпълни Божията воля!

Сега всички хора питат, как ще се оправи светът? Светът няма да се

оправи, докато не дойде Духът на светлината. Дойде ли този Дух, всички ще станат смели, решителни. Няма да има невъзможни неща за хората. Тогава всичко ще бъде възможно. Който има Духът в себе си и изпълнява Неговата воля, думата му всякога се слуша. Затова и аз ви казвам: Бъдете смели в Духа на светлината! Искаш да направиш едно добро, но се раздвояваш. Помни: Божествените работи изключват всякакво раздвояване. Каже ли ти Бог, да направиш нещо, направи го. – Ако се отметне после? – Бог никога не изменя решенията си. Той изисква от човека това, което е в неговата възможност и сила. Той не изисква нещо, което не може да се направи и с което не се разполага.

„Духът на Истината ще ви научи, какво да кажете". С други думи казано: Духът ще ви научи да употребявате всяка дума на място. Една дума, казана на място, осмисля живота на човека. Един млад поет се влюбил в една млада графиня. Поради разликата в положението им, тя не могла да се ожени за него. Крайно обезсърчен и отчаян, той решил да се самоубие. Като разбрала мисълта му, графинята турила една маска на лицето си, преоблякла се и тръгнала след него. Тя го настигнала, спряла го и му казала на ухото само една дума. Лицето на поета просияло от радост и той се отказал от намерението си – да се убие. Като дойде Духът, и Той ще ви каже само една дума, от която лицето ви ще просветне. Тази дума ще произведе преврат в живота ви. Една дума, казана на място, може да спаси човека. Една дума, казана не на място, може да го обезсърчи и отчае. Кажи на обезсърчения: Бъди смел! Всичко ще се нареди добре. Кажеш ли му, че от него нищо няма да излезе, ти ще го отчаеш още повече. Божественото учение се изразява в положителното. Всякога мисли положително! Когато Духът те посети, ти го питаш: Защо идат страданията? – Те са велико благословение, което Бог изпраща на ония, които искат да се изправят, да подобрят живота си. Човек трябва да бъде внимателен, да не се излага сам на опасност. Във време на войната, неприятелят хвърляше различни часовници, ножове, играчки, външно красиви, но вътрешно опасни. Те съдържаха експлозивни вещества, които причиняваха нещастия. Който се докоснеше до тях, пострадваше. Такива примамки устройва и дяволът на хората. Будност се иска от всички, да се пазите от изненадите в живота. Духът казва: Не бутайте играчките и украшенията, които неприятелят е сложил на вашия път.

Често религиозните, които се стремят към разумния живот, казват: Да живеем за черквата! – Няма защо да живееш за черквата. Ще живееш за Господа, ще изпълняваш Неговата воля, ще изпълниш обещанието, което си дал, като си слязъл на земята. Дръж дълбоко в себе си идеята – да служиш на Бога, на ближния си и на себе си. Ще служиш, първо на Бога, после – на душата си и най-после – на своя ближен. Първата и най-важна

заповед гласи: Ще възлюбиш, първо, Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила; после, ще възлюбиш ближния си, като себе си, и най-после, ще възлюбиш и врага си. В изпълнението на този закон се крие разрешаването на всички социални въпроси. Някой се мъчи, не може да реши известна задача. – Защо не може да я реши? – Духът не е дошъл в него. Искаш да се простят греховете ти. Помолиш се и чакаш прощение. Питам: Постил ли си няколко дни? Правил ли си добро? – Нито съм постил, нито добро съм правил. – Така нищо не се постига. Ти се помолиш на Господа и като не получиш отговор, казваш: Господ не прие молитвата ми. – Ще се молиш, ще постиш, ще контролираш мислите, чувствата и постъпките си, ще бъдеш искрен към себе си. Тогава ще очакваш прощение. Постът е метод, чрез който човек разрешава велики и трудни задачи. И Христос е постил, цели 40 деня, след което се казва, че най-после огладнял. Тогава, Духът Го посетил и Той тръгнал да проповядва.

И тъй, всяка нова работа трябва да започва с пост. – Какъв пост? – Не като сегашният, да постиш една ден. Ще постиш 40 дни, през което време, ще чистиш ума, сърцето и волята си – да не оставиш нищо нечисто в себе си. Умът ти да бъде светъл, сърцето ти – чисто и волята ти – силна. При това положение, можеш да постигнеш всичко. Някой постил десет деня и мисли, че направил нещо. – Какъв пост е това? Не ял печена кокошка и не пил вино! Като започнеш поста, ще вземеш старите тефтери и всеки ден, ще заличаваш по нещо. Ще простиш на всички хора. Ще постиш и ще се молиш. Ще кажеш: Господи, направи и ти с мене това, което и аз правя. Бог ще каже: Дайте сега и моя тефтер. Ти заличаваш, и Той заличава. Казваш: Господи, аз давам това от себе си. И Господ казва: И аз давам това. – Давам толкова и толкова на бедните. Бог казва: Аз давам на тебе. Щом спреш и започнеш да се колебаеш, и Бог спира. От значение е, какво правите в школата, в която сте влезли като ученици. Всичко правете с участието на своя ум, своето сърце, своята душа и със всичката си сила. Само така ще бъдете благоугодни на Бога и ще вършите Неговата воля. И тогава, каквото и да правите, работата ви ще бъде благословена.

Ние проповядваме учението на любовта, което прощава на всички. Само силният може да прощава. Това учение не е за слаби и малодушни хора. Срещаш един болен, който казва: Ще работя за тебе. – Кога? Един ден, някога. – Той не може да стане от леглото си, а ще работи за тебе! Настоящият момент е важен, а не бъдещият. Важно е, какво можеш да направиш сега, а не утре. Казваш: Вчера ядох много хубав хляб. Друг казва: След няколко деня, ще бъда на обяд, при своя приятел. Ще приготви богат, хубав обяд. Обаче, пред тебе седи гладен, измъчен човек. Ти му даваш парче хляб и в една чиния варен боб. Той седне пред трапезата, яде

и благодари. – Кое ядене е най-важно? – Това, което ядеш в сегашния момент. То струва повече от миналия хубав хляб и от бъдещия богат обяд. Миналото принадлежи на човека, бъдещето принадлежи на ангелите, а настоящето – на Бога. Дайте ми, сега, парче хляб, а аз ще ви дам миналия хубав хляб и бъдещия богат обяд. Аз съм доволен от настоящето, макар и да е само едно парче хляб. В настоящето е смисълът и философията на живота. Ти имаш парче хляб и казваш: Хубав е този хляб, но обещаха ми цял хляб. – Или ще ти го дадат, или няма да ти го дадат. Реално е това, което имаш днес. Колкото и да е малко днешното благо, то е за предпочитане. В него се крие Божественото. Имаш нужда от хиляда лева. Приятелят ти дава хиляда лева. Ти отказваш да ги вземеш, защото се надяваш да получиш повече. Обаче, банката, от която очакваш парите, фалирала. Казвам: Вземи хилядата лева, да си помогнеш в първо време, и очаквай десетте хиляди лева. Така оставаш без нищо. Божественото е в настоящето. Дръжте се за него! Миналото оставяме
за светските хора, бъдещето – за религиозните, а за нас държим настоящето, т.е. Божественото.

Мнозина ни казват: Вие се мъчите сега, за да благувате в бъдеще. – Не, сега искам да благувам, в настоящето. Сега ми дайте парче хляб. Какво ще получа в бъдеще, това е друг въпрос. Щом сега имам парче хляб, аз съм в рая. Може ли да ми опишете, в какво се изявява бъдещото благо, т.е. благото в другия свят? Като получи парче хляб, бедният се радва, доволен е, че ще задоволи глада си. Богатият получи десет хиляда лева, но не се радва, няма какво да прави с тях, не стигат за дъщеря му, за сина му. Той очаква, в бъдеще, да получи повече – не е доволен от това, което има.

Един английски милионер имал на разположение 360 милиона долари. Когато кралят се коронясвал, той се удавил в морето, от страх, че парите няма да му стигнат при коронясването. Ще кажете, че този човек бил умопобъркан. – Кой човек днес има права, здрава мисъл, с която да издържи на всички мъчнотии и изпитания? Имаш сто хиляди лева в банката, но се страхуваш, да не дойде някаква парична криза, да изгубиш богатството си. Бедният, който няма пари в банката, като спечели сто лева, казва: Благодаря на Бога, за днес съм осигурен, утре пак ще спечеля нещо. Днес малко хора са доволни от положението си. Повечето хора – и с много пари, пак не са доволни. Те приличат на английския богаташ, който се самоубил, от страх за утрешния ден.

Казвам: Когато дойде Духът на светлината, на Божественото, на настоящето, Той ще ви научи, как да живеете. Настоящето е реалното в живота. Да приемаме с благодарност малките благословения, които Бог ни изпраща! Върху тях почива човешкото щастие. Божият Дух носи

щастието. Той хлопа, всеки ден, на вашата врата, но вие отговаряте: Не ме смущавай, сега разрешавам важни въпроси с жена си и с децата си. Първо, трябва да се примирим, после ще мислим за други работи. Казвам: Повикай Духа, да ти помогне. Той ще ти даде начин, как да се примириш с жена си. Кажа на Духа: Господи, Ти си дошъл навреме. Помогни ми, да се примиря с жена си, да разреша тоя въпрос. Каквото ми кажеш, ще го изпълня. Щом се обърнеш към Бога, въпросът веднага се разрешава.

Христос казва: „Когато дойде Духът на светлината, Той ще ви научи, какво да кажете." Този Дух ще ви научи да говорите с езика на любовта. За онзи, който говори с този език, всичко е възможно. Знаете ли, где се крие силата на детето? – В неговия език. Бащата се върне от работа уморен, загрижен за утрешния ден. Жената иска пари за дрехи, за обувки. Бащата казва: Нямам пари. Дъщерята дойде при бащата горда, недоволна, иска пари. – Нямам. Най-после, дойде малкото дете, прегърне баща си, каже му нещо на ухото, целуне го, и той започва да търси в джобовете си, дано намери нещо да му даде. Майката гледа недоволно и казва: За него има, а за мене няма. – Да, за детето има, защото знае езика на любовта. То разбира езика и на баща си. И дъщерята роптае, че за малкото дете има пари. – То разбира езика на баща си. Когато вие започнете да говорите на Бога с Неговия език, с езика на любовта, сърцето Му се отваря и вие имате всичко. Дъщерята казва: Татко, ти трябва да знаеш, че ми трябват пари. – Нямам пари за тебе.

Един българин, прост, неграмотен човек, изпратил сина си в странство, да учи. Синът пише на баща си: Татко, моля ти се, изпрати ми пари, да платя таксата си, да си купя учебници – имам нужда от пари. Бащата занесъл писмото на един познат – касапин, да го прочете. Касапинът едва може да чете, но услужил на бащата. Чете с груб тон, рязко: Татко, прати ми пари, имам нужда. – Виж го ти, не се моли даже. На такъв син нищо не пращам! На другия ден, той срещнал един абаджия, добър човек, с мек характер, и го помолил да прочете писмото. Той чете: Татко, моля ти се, прати ми една сума, имам нужда за учебници, за такса. – А, казал бащата, като се моли, ще му изпратя, колкото пари иска! Значи, абаджията спасил положението. Това е син, който разбира баща си. Философията на живота се заключава в това, да разбираш езика на баща си и на майка си. Езикът ни трябва да бъде мек по форма, по съдържание и по смисъл. Това изисква Божественото от всички хора.

И когато всички заговорим на този език, светът ще се оправи.

Като ученици, от вас се иска – да научите изкуството да говорите меко. Тогава Духът ще ви научи, какво да кажете. Тогава любовта ще ви научи, какво да кажете.

----
* Лука 12:12

1922_10_01 Правила за Окултната школа

ПРАВИЛА ЗА ОКУЛТНАТА ШКОЛА

Ще прочета първите 10 стиха, 10-та глава от Евангелието на Йоана: „Истина, истина ви казвам: Който не влиза през вратата в кошарата на овците, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник". „А който влиза през вратата, пастир е на овците."

Като казва Христос: „Който не влиза през вратата", то значи, който не влиза през вратата на Любовта, той е крадец и разбойник, а който влиза през вратата на Любовта, той е пастир. „Нему вратарят отваря; и овците слушат гласа му; и своите овци по име зове, и ги извожда."

Значи пастирът по име зове своите овци, знае ги. И когато изкара овците си вън, ходи пред тях; и овците идат след него, защото знаят гласа му. Забележете, когато ги изкарва навън, той ходи пред тях, а не отзад.

„Аз съм добрият пастир; добрият пастир душата си полага за овцете."

Сега, понеже вие вече искате да образувате школа, методите в школата са различни от ония, които имате при обикновените молитвени събрания.

Първото нещо: ученикът трябва да има силно, интензивно желание да учи. И действително, Любовта се изразява в стремление за учене. Че е тъй се вижда по това, че дотогава, докато ти не обичаш някой предмет, който и да е той, ти не се интересуваш от него, не го изучаваш, минаваш в едно спящо състояние. Но щом се пробуди съзнанието, щом дойде Любовта към туй същество, което обичаш, почваш да го проучваш, какъв е носът му, каква е устата му, какви са ръцете, главата му и колкото повече обичаш предмета, повече изучаваш външните черти, колкото повече не го обичаш, толкова по-малко се интересуваш от него. Следователно истинската, Божествената Любов е един силен подтик за изучаване на Божествената Мъдрост. Значи религиозният човек не трябва да бъде невежа.

Сега някои може да ви цитират онзи стих от Писанието, че „Знанието възгордява, а Любовта назидава". Казвам: знание без Любов възгордява, но знание с Любов назидава.

И тъй всинца трябва да имате един силен импулс да учите, т.е. да изучавате причините на всички неща, които се случват. При това трябва да използвате опитностите на онези, които са минали преди вас, а после ще изучавате Природата, защото всички неща в Природата представят едно

предметно обучение. Бог е изпратил децата си в училище да учат. Всички тия окръжаващи вас предмети, всички тия същества, които са наоколо ви, през цялото си развитие имат връзка с вас. После всичките сили – топлината, светлината, електричеството и магнетизма, всички чувствания, желания, подтици, в едно или в друго направление, всичко трябва да се проучва. И вие трябва да използвате този случай, защото ще дойде ден в живота ви, когато туй, което сега ви интересува, тогава няма да ви занимава, и ако не научите новите неща на Божествената Мъдрост, ще се намерите в едно тягостно състояние. За пример допуснете, че в млади години баща ви ви купи цигулка, но не искаш да учиш, казваш: „Не искам да свиря“. Но затворят те в някой затвор, никой не ти говори, сам си. Знаеш ли колко е тягостно това състояние? А ако имаш цигулка или кавал, ще вземеш, ще се разговаряш с него и това ще ти бъде развлечение. Следователно всяко нещо, което сега придобиете, то ще ви послужи за в бъдеще.

Вие още не сте в реалното си състояние, вие сте още в преходно състояние, както са клончетата, листата, цветовете и плода на дърветата. Цветът, това още не е реалното. Тази красота на цвета ще се изгуби. След туй ще дойде плода, но и той още не е същественото. Същественото ще дойде, когато плодът узрее. И той носи семката вътре в живота. Тази семка представя знанието.

Христос казва: „Ще дойде сеячът“. Той е, Който сее, Той е Синът Божий, сеятелят на Словото Божие.

Сега в живота си, като ученици, ще имате следващите опитности. Като ученици, може да се просвещавате по разни начини. Ще имате посвещение на физическото поле, ще имате посвещение в духовния свят. Някои предмети ще ги проучвате по един начин, а други – по друг начин.

Сега, Великият Учител вътре в живота, Той е един, може да ви внесе една мисъл, даде ви едно семенце и каже тъй: „Ще вземеш туй семе, ще идеш на еди-кое си място, и ще го посееш“. – „Но градината е чужда!“ Ти ще изпълниш волята Божия, иди и го посей, където ти казано. Ако почнеш да философстваш къде е плетът, как ще намеря вратата, какво ще ми кажат... Най-после, ще намериш тези хора и ще им кажеш: „Аз имам едно хубаво семе – портокалово, лимонено, ябълково или сливово, искам да го посея в вашата градина“. – „Посейте го.“

Та най-първото, трябва да имате абсолютно послушание, никакво раздвояване! Даде ли ти Учителят една задача, каже ли ти нещо и ти се подвоумиш, за дълго време ще спреш развитието на твоята душа.

Никакво колебание, никакво съмнение! Докато влезеш в Школата, ще обмислиш хубаво, но там, в Школата, не се позволява никакво колебание. (Ще направиш опит, ще видиш резултатите, но преди да имаш резултати, никакво философстване не се позволява.). Учителят казва: „Посей това семе!" Никаква философия! Ти ще го проучиш, ще научиш най-първо начина на неговото прорастване, после цъфтене, зреене, и като получиш семката, тогава ще разбереш. А сега се спреш и казваш: „Туй дърво как ще расте?"

Въпросът е: посей го, че после ще имаш време да проучваш. Най-първо, ще започнеш като малките деца. А ти се мислиш, че си много стар, че имаш опитност. Даже малкото момиченце, като се погледне в огледалото, казва: „Не съм малка, пораснала съм". След това, като стане по-голяма, 20, 21, 22, 25, 26 години, тя почва да си стиска сърцето. Като мине 30-тата година, 31, 32, тя се спира. А, а... Защо се спира? А някои хора имат удоволствието да си казват, че са на 40–50–80 години. Питам: Какво значи 80 години?

И тъй, главното е знанието. Туй знание седи в следващото. Да кажем, ти си свирец. Я да видим твоето знание! Ще вземеш цигулката. Ще кажем: „Колко хубаво свири, отлично!" На всички е тъжно, но после им става приятно. Ти си рисувач. Нарисуваш една картина, всички казват: „Колко е хубава, идея има!"

Обущар си, направиш едни хубави обуща. Шивач си, скроиш една хубава дреха. Всички казват: „Браво, това е знание!"

Сега вие, като влезете в Школата, започвате да бързате. Някой станал калфа и като дойде, вземе да набива клечки. Набива ги отгоре, удари една, тя се счупи на половина, продължава: втора, трета – всички се чупят, но той не повтаря. На 10 клечки една хванала, но този, който носи обущата, той си знае. След два месеца обущата се развалят. След туй: „Не хванали клечките!" А той, калфа станал, но на друго място мисли. Сега и вие, като влезете в училището, ще набивате тия клечки хубаво. Разбирате ли? Аз не искам нито една клечка лошо набита! Да няма нито една клечка счупена, всички клечки да са здрави! Онзи, който може клечки да набива, всичко ще може да набива. Ще кажете: „Това учение ли е?" Да, учение е то! Клечки да набиваш, плет да правиш, колища да набиваш! Тия клечки ги има навсякъде в живота. Та всяко нещо, което вземете да го проучвате, ще го проучвате добре. Аз не искам да бързате, има време. После, няма защо да се смущавате: „Аз съм възрастен, не съм паметлив". Не си туряйте тази мисъл, че не помните, защото каквото мислите, това ставате. Ти казваш:

„Моята памет е малко слаба“, разваляш я. Днес се развали, утре се развали, и действително такава става. Проверявате един закон – как се разваля паметта. Дойда аз и прокарам пръста си отгоре върху един лист. Утре – същото, други ден – същото, и той започва да свети. Е, „Паметта ми се е развалила“. Днес се развалила, утре се развалила – разваля се паметта. Но кой я разваля? – Ти с твоя пръст. Не, ще си кажете: „Паметта ми е на мястото“. Много хубаво. Знаете ли тогава на какво ще приличате? Тъй е при процеса на тъкането. Вие си мислите първо: „Паметта ми не държи“. Нали? „Не държи.“ Тогава започнете: имате насновани жичките, тъй, успоредно турени, и вие започвате совалката. Проврете я през нишките и после с краката кръцнете: кръц. После от другата страна: кръц – и ще си казваш: „Паметта ми държи“. После от другата страна дръпнеш и с краката: кръц. Пак от първата страна: кръц. Оттук кръц, оттам кръц – „Паметта ми е здрава“, излиза един отличен плат, дрехата държи, паметта държи и вода можеш да носиш. Каквото кажеш, става.

Следователно ние ще държим онзи реален процес. Можем да го направим това и като кажем „можем“, това е желанието на Бога. Бог, като ни е пратил на земята, Той казва на душата ни: „Като ме обичате, с моята Любов всичко можете да направите, и като държите моята Мъдрост, тя всичко може да ви научи, и като държите моята Истина в пътя си, с нея всичко можете да направите“. Ще вложите в паметта си мисълта: всичко можем с Божията Любов, всичко можем с Божията Мъдрост, всичко можем с Божията Истина. „Много мъчно нещо е.“ Ще кажеш: „С Любовта Божия много лесно ще го разреша, много лесно ще го разбера“.

Знаете ли как идва знанието? Ще обясня този процес. Аз ще уподобя знанието на месене на хляб. Вие не мислите за месенето на хляба, но аз ще уподобя идването на знанието с месенето на хляба. Тъй: брашното е образувано от милиони частици. Учителят ти казва: „Всички тия милиони частици ще ги вземеш и ще направиш хляб от тях“. „Как ще направя хляб?“ Хляб ще направиш! Хляб иска Учителя, нищо повече. Той ти даде брашното. Седиш, мислиш, събираш ги, дойде вятър, отвее ги, отиват във въздуха. Ходиш насам, ходиш нататък, пак ти казва Учителя: „Трябва ти топла вода“. Брашно и топла вода. Пак мислиш, почешеш се по главата... „Защо топла вода, бе джанам?“ Брашното вятърът го отвява, а защо е топлата вода? Пак Учителят казва: „Ще събереш топлата вода и брашното“. Ти казваш: „Защо ли да събера топлата вода и брашното?“ Най-после, слагаш брашното вътре в топлата вода и се образува много рядка каша – хляб. Учителят казва: „Още брашно да туриш“. Слагаш още брашно. Замесваш, замесваш, става твърдо. „Стига толкова. Хайде почни да месиш.“ Сега, всички частици, които по-рано хвърчаха из въздуха, станаха жилави. Казва Учителя: „Остави туй тесто да постои, отдели едно–

две парчета от него, направи ги на самунчета". Ето ти, стана хляб. Този прах стана на самун. Туй е знание! Та противоречията, първо, ще дадат знания. Ако няма топла вода и брашно, хляб не става. Любовта и Мъдростта трябва да се съберат, те ще ни покажат истинския път.

Та, във всинца ви ще има желание да се учите. И вие ще учите нови работи, а не стари. Вие, като влезете в окултната Школа, ще се намерите в едно противоречие. Представете си сега, че една 50–60-годишна баба иска да се учи. Най-първо, трябва да влезе в първо отделение, да се учи като малко дете. Тя знае много неща от живота, който е минала, но ако започне да разказва на учителя си как е играла като дете, как е любила като мома, как знае сега да преде, нищо няма да научи. Тази баба ще млъкне и ще започне от „А", от буквата „А". Тази баба ще тури очилата си, ще вземе писалката и ще каже: „А, а, а". Тя ще забрави, че е баба. Като забрави, тя ще се подмлади. Туй „А" ще даде много повече смисъл, отколкото тропането на хорото, което е минала. Тя тропала на хорото, но това само прах е дало, а като е било кално времето, само кал е донасяла в къщи. Та първото написване на това „А" има голямо съдържание. И вие сега ще започнете с първата Божествена буква, с „А"-то, да видите какво означава туй „А". В българския език буквата „А" значи: Аз, който съм съзнал, че Бог ме е изпратил на земята да извърша Неговата воля, трябва да я извърша, както Той желае. Това значи „А"-то: аз, човекът, който искам да служа на Бога по Любов. Туй е ученик! „Ученик" значи да слугуваш на Бога съзнателно, а „съзнателно" значи да знаеш да се учиш.

В окултната Школа искат от вас работата, на която ви поставят, да я извършвате без погрешка. Там всяка грешка е изключена.

Сега, като влизате в туй Божествено учение, няма да захвърлите вашите знания. Те са като една вътрешна основа, като баласт на туй, което ще учите. В този свят, в който учите, има толкова велики работи и когато един ден ги научите, ще кажете: „Колко хубави работи имало скрити, а ние да не ги знаем!". Един ден, като напреднете в тази окултна наука, като минавате през някоя гора, като минете покрай някое дърво, то ще ви заговори. И дърветата говорят, но те имат особен език. Сега, отидете при някое овощно дърво, погледнете нагоре, вземете един камък или един прът, и хайде да си надрусате плодове. А като окултен ученик, само ще го побутнете, то ще си наведе един клон, ще си откъснете плод и клонът ще се дигне нагоре. Като минавате покрай полето, срещнете някоя крава и като я погледнете, тя ще дойде при вас и ще каже: „Ти си гладен, можеш да си вземеш малко мляко". А сега, като хванеш някоя крава, тя казва: „Това мляко не е твое, аз имам господар". Та понеже сега ние не вършим волята Божия, светът постъпва с нас точно тъй, както ние постъпваме със света.

Всички вие трябва да се подмладите. Първото нещо, което искам от учениците, е да станете бодри, весели и свободни. Като влезете в окултната Школа, искам всички да си оставите отвън раниците. Че сте били женени, всичко това ще го забравите. Един час в Школата ще прекарате без раница, ще се чувствате свободни. Дойдете ли тук, ще си свалите раницата, а като излизате, ще я турите отново. Като влезете в Школата, ще свалите раницата си, а ще извадите книжките си и ще започнете да учите. Затуй казва Христос: „Аз съм вратата", като влезете през нея, всички трябва да се учите. „Защото – казва Христос – Мъдростта, знанията, слизат всякога отгоре." За да имате знания, непременно трябва в нашите умове да има светлина, а Христос казва: „Аз съм светлина на ума". Щом има светлина, туй знание ще дойде.

Сега, действително, има много интересни работи за учене. Много интересни! После, един ученик, когато направи някоя погрешка в клас, няма защо да плаче. Сегашните ученици все плачат в клас. Щом не си знае урока, потекат му сълзи, с туй ученикът иска да се извини, да му не турят слаба бележка. Не, в окултната Школа плач няма, но като направиш една погрешка, няма да оставиш лъка и да кажеш: „Моля ти се, Учителю, прости ми!" Не, той свири и ти ще вървиш, а няма да оставиш цигулката и да искаш да ти прощава. Ти ще дадеш ухо, ще се вслушваш, и ще кажеш: „Направих погрешка, но мога да я изправя, с Любовта мога да я изправя". – „Изпра̀ви се, Учителю." Точно тъй! Тогава гласът на Учителевата цигулка и гласът на твоята цигулка ще се слеят в едно, точно като че ли от една цигулка излиза. Та не мислете, че изведнъж ще се взимат верни тонове. Ще опитвате 5, 10, 20, 50, 100 пъти, и тогава ще дадете верни тонове. И след това вече вземете ли един път вярно, всичко можете да свирите.

Та, първо ще имате една права мисъл. Влезете ли в клас, препирни, спорове няма да има. Не препирни, а учение ще има. А вие започвате: „Аз зная да свиря по-хубаво, по-хубаво свиря туй парче". Тъй ли? Хайде вземете и двамата цигулките, ще има комисия от учители. Хайде свирете! Веднага ще определят кой свири по-хубаво. Ще турят бележка. Опит! Та вие сега няма да се хвалите! Ще ви приведа онзи анекдот за тримата българи. Трима българи, млади момци, отиват на училище да се учат. Единият бил беден, майка му му дала за път малко сирене. Другият бил по-беден, майка му му дала топла питка, а третият бил богат, майка му му дала кокошка. Тръгнали, но още не стигнали училището, спрели се. Седнали: богатият извадил кокошката, но тази кокошка трябвало да се изяде само от едного. Взели да мислят кому да се падне и решили: този от тях, който сънува най-интересен сън, нему се пада тази кокошкка. Лягат да спят, заспиват. Като се събуждат, единият разправя: „Като заспах, потеглих към месечината, пътувах, какви ли неща не видях! Но по едно

време се уплаших да не падна“. Другият: „Аз пък се качих на месечината. От там, като поглеждам към земята, пропаст! И не видях как се сгромолясах, че чак в центъра на земята!“ Третият разправя: „Аз пък като заспах, сънувах, че единият е на месечината, другият – в центъра на земята. Рекох си: „Те няма да си дойдат, ами я аз да изям кокошката. Чакайте да видим, дали наистина беше това, дали седи кокошката“. Поглеждам, кокошката я няма!“ Та сега, като има кокошка, няма да сънувате, че един ходил на месечината, друг в центъра на земята, а ще я разделите на три равни части. Всинца ще си хапнете от нея! И от питата също. И от сиренцето също.

Следователно туй, което се дава в Школата, ще го проучвате. И тогава, един на друг, може да си проверявате знанията. Ще направите 1, 2, 3 опити за себе си и за другите и ще бъдете полезни. Тъй щото една окултна Школа не е едно религиозно общество, в което да се афектирате от своите чувства, а е едно общество, в което в всичките си желания, мисли, действия да постъпвате точно. Например, Учителят може да ви произведе едно състояние, да ви разтревожи. Знаете ли Учителят как може да ви разтревожи? Ще проявиш немарливост. Вие сте се забравили някъде, а той може да ви скрие в това време книгите. Къде са книгите? Трябва да познаете къде са книгите ви. Ако си ясновидец, ще познаеш къде са и ще кажеш: „Учителю, аз направих една грешка, но ти си ги скрил“. А като не си ясновидец, ще се яви една голяма тревога. Няма да се разтревожиш, а ще ги намериш. Друг случай: тъкмо Учителят ти преподава, а дойде някой и те бодне. Ако подскочиш, загубваш. На ученика не се позволява да подскача, да се стряска. Ще стои, като че ли нищо не се е случило, ще парализира болката. Ще си кажеш: „Както и да ме бодат, аз ще се правя, че нищо не усещам“. Това е характер, това е воля! Диамантена воля! „Ами аз тъкмо се моля, дойде ми някоя дяволска мисъл и се отклоня.“ Ами че злото е там! Не, ти ще се молиш, а той нека те бодва. Ти се молиш, а дяволът дошъл, казва: „Твоята молитва не се хваща“. Ти ще стоиш без внимание към него. Щом си махнеш ръката, като да го отстраниш, значи ти си му обърнал внимание. Той веднага забелязва това движение и си казва: „Този ученик ми обръща внимание“. Например Мара си е в къщи. Майката пита: „Маро, къде беше днес?“ А тя поглежда вън през прозореца към момъка. Щом погледне натам, той знае, че тя му обръща внимание. Обърнеш ли внимание на дявола, той знае, че този ученик... Не, той дойде и ти нашепва нещо. Ти още по-нагоре ще концентрираш мисълта си и ще свършиш работата си. Такъв е великият закон: ако искате да успеете, трябва да имате спокойствие. Аз туй много лесно го говоря, на докато го научите!... Като ви бодне някой, веднага ще го научите. В Индия има факири, които се подлагат на различни опити, за да концентрират мисълта си. Боднат го на едно, на друго място, но не се помръдва. Това е

възпитание на волята. Следователно всеки може да възпита своята воля така, че в даден момент да може да регулира всички мъчнотии. Като ученици, мъчнотии в окултната Школа са предвидени, за да калите вашата воля. Като влезете в окултния свят, ще дойдат изпити, за да пречистят мислите ви, за да облагородят сърцата ви и да калят волята ви. Който не разбира това, ще мисли, че е нещо лошо, но окултният ученик счита за една голяма привилегия това, което му се е случило. На първо време е мъчно да се спази туй, но когато дойдете да разбирате законите, да съзнаете, един голям товар от вас ще се снеме и ще почнете да се учите много по-добре, отколкото сега.

Сега, като ученици, бъдете търпеливи, прилежни, внимателни! Ще проучвате, да видим в една година какъв успех можете да направите. Може да направите една грешка, втора, трета, но постоянно карайте лъка, да научите туй изкуство, защото вие влизате в една велика наука, изисква се учение. За сегашните хора, при сегашната материална наука, се изискват най-малко 15–16 години, за да придобият някакво знание: 4 години основно образование, 8 години гимназия, 4 години университет, 2 години специализация. Значи 20 години се изискват, за да се добие една специализация; и тогава ще влезете в света с това, придобитото. А като окултни ученици, ви трябва още повече. Още 20 години ви трябват. Вие ще си кажете: „Е, дотогава ние ще остареем“. Ние за старост не мислим. Който влезе в тази Школа, той всякога се подмладява. Ако правилно се учите, ще се подмладите, ако не се учите правилно, няма да се подмладите, ще остареете.

После, първото нещо, като правило: Ще се стараете да изправите вашите гърбици; такива, пригърбени, не трябва да бъдете. Като станете сутрин, ще си изправите гърбиците. Никакви гърбици! Ще станеш, ще изхвърлиш гърбицата. Гърдите ще бъдат изпъкнали. Изпъкналите гърди показват, че у вас има желание да се учите, а колкото повече се стеснявате, имате по-малко желание за учене. Може да имате малко изкривяване, ще гледате гръбнака да бъде изправен. Всяко изкривяване е от дявола. В окултната наука гърбици не се позволяват!

После, ако имате някакъв недъг на краката си, ще турите в ума си мисълта, да премахнете този недъг. Ще правите този опит ден, два, три и ще си поправите крака. Окото ви е малко разногледо, и него ще поправите. Има начини да се поправите. Като влезете в окултната Школа, трябва да поправите ред недъзи. Най-първото нещо, да си изправите гърбиците! Гледам, някои от вас доста са прегърбени. Казват: „Годините му натежали“. Никакви години не са натежали, но това е един недъг, един лош навик. Когато човек направи някакво престъпление, той навежда

глава и казва: „Зло направих“. А когато направи едно добро, той си издигне главата, отправя ума си към Бога и неговата мисъл се отправя в тоя благословен път на Божествената Истина. Двояко гледане, двояко тежнение има: към Бога, и към земята. Тежнението на нашия ум трябва да бъде нагоре, към центъра, от където иде светлината и знанието. Та, между другите неща, всеки ден се оглеждай, гърбав ли си. Ти пръв ще се огледаш. Едно от правилата: ученикът трябва да бъде стро̀ен и в хода си, и в действията, и в погледа си. Всичко трябва да бъде хармонично, да няма такава разпасаност! Спретнатост! Всяко негово поглеждане, всяко негово движение трябва да бъде осмислено – и като ходи, и като се спира, и като говори.

От всичко това да се не смущаваме, а да дойдем до онзи първоначален живот, както Бог ни е създал, да придобием Божествени движения. С туй ще се занимаваме един час. Това е външната страна на Школата.

Първо, ще направите упражнения за усилване на волята, после, за усилване на характера, за упражнения на ума, и най-после упражнения за добиване истински знания на живота. Това е законът на Любовта.

Отче наш

Беседа, държана в Русе, 1 октомври 1922 г., 8 ч. вечер.

1922_10_01 Живият Господ

ЖИВИЯТ ГОСПОД

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът".*

В този стих Христос е вложил велика идея. Той е символ на нещо. Западните народи не разбират символите, с които си служат източните народи. Изобщо, източните народи си служат със символи, особено, когато изразяват своя духовен живот. Без символи духовният живот не може да се изрази. Всеки език си има свои закони, по които се развива.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Лозата символизира човека. Какъвто е животът на лозата, такъв е и на човека. В този стих се говори главно за лозата и лозаря. Значи, лозата има един господар – лозарят, т. е. Отец, Бог, Който разбира законите; знае, кога да я посади, в каква почва, кога и как да я обрязва, как да я отглежда. Христос уподобява лозата главно на човешката душа, която има свой господар – Отец е нейният земеделец. Той е толкова мъдър, че не може да направи никаква грешка в обработването ѝ,

Съвременните лозари отглеждат лозата с единствената цел, да придобият повече грозде, да изкарат повече вино, за да спечелят много. Всеки лозар, който отглежда лозата, за да печели, няма любов в себе си. Той е користолюбив човек. В този смисъл, почти всички хора са лозари. – Защо? – Защото живеят с цел да печелят. Лозарят обработва лозето си, докато му обещава голяма печалба. Щом гроздето поевтинее, той казва: Тази работа не е за мене. Понеже лозата е емблема на човешката душа, аз правя сравнение между нея и човека и казвам: Както филоксерата унищожава лозата, така и психичната филоксера руши човешката душа. Наистина, филоксерата унищожи лозите в Европа. Днес филоксерата се пренесе и в човешките души. За да запазят лозата от филоксерата, присаждат я с американска лоза, а отгоре с местна лоза. Само така тя вирее. За психическата филоксера още не са намерили подложка, да я присадят, за да запазят човешката душа от нея. Само от небето може да дойде опитния, изкусен лозар, Той да я запази. Като знаете това, трябва ли да оставите обработването, т. е. възпитанието на човешката душа в ръцете на невежите? Не, начело трябва да излязат възвишените и благородните хора, със светли умове и чисти души. В бъдеще, майките, които ще раждат, трябва да бъдат добри, разумни, с просветен ум. Те представят онази почва, на която ще се обработват пръчките. Днес гледат, майките да бъдат външно, физически здрави, а доколко са здрави умствено и сърдечно, доколко волята им е възпитана, на това или малко, или никак не се

обръща внимание. За някои жената е като дойната крава. Достатъчно е да е здрава, снажна, да дава повече мляко. Друго не се иска от нея. При такива схващания, каква култура може да се очаква?

Днес повечето хора минават за християни, мислят, че са с висока култура, че не са многобожници, не принасят човешки жертви. Обаче, като ги поставиха на изпит, показаха, че не са толкова високо, колкото си мислеха. И до днес даже, те не са истински вярващи. Те се питат, кога ще се подобри човечеството и може ли, въобще, да стане това. Те вярват, че това може да стане, но след векове, след милиони години. Те казват, че може да стане микроскопическо подобрение с човечеството. Според християните, законът, по който ще се подобри света, работи в своя микроскопически мащаб. Не е така. Този закон е верен, колкото в малките си прояви, толкова и в големите. За да работи този закон в голям мащаб, всеки човек трябва да бъде чист, като водата. Капката вода трябва да бъде абсолютно чиста, за да бъде чисто и морето. Чиста е водата, когато не съдържа никакви органически и неорганически вещества.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, а вие пръчките." Питам: Християнските народи присадени ли са на тази лоза? Ще отговорите, че са присадени. – Не оспорвам това, но казвам, че всичко ще се постави на опит, всички ще бъдете изпитани. Кажеш ли, че има доброкачествена лоза, ще знаеш, че ще я опитам. Преди десетина годили ходих в Новопазарско. Срещнах се с директора на прогимназията, който ме заведе в училищната градина да ми покаже, какви цветя изписал от Париж. Спряхме се пред едно цвете, и той ми каза: Това е особено цвете. Какво ще излезе, не зная, по предполагам да е нещо хубаво. Погледнах цветето, приличаше на магарешки трън. Наистина, като израсна, разви се един голям магарешки трън от Париж. Казах му: Такива тръне има и в България, само че този е по-облагороден. Следователно, ако лозовата пръчка е присадена на истинната лоза, тя трябва да даде царско грозде и, като си откъснеш от него един грозд, да кажеш: Това е отлично грозде! Ще кажете, че това са отвлечени въпроси. Първо трябва да осигурите материалния си живот, после да се занимавате с духовни работи. Според мене, първо ще се занимавате с духовни въпроси, а после с материални. Чудни са хората, като мислят, че първо трябва да се осигурят материално. За да се справи с материята, човек трябва да владее духовните закони. Кои хора са осигурени днес? Които са умствено развити. Ето защо, първо човек трябва да развива своя ум и да облагородява сърцето сн. Това не се постига с желязна или гранитна воля, както се твърди днес. Това се постига с познаване на духовните закони. Гранитната и желязната воля не носят никаква култура; те нямат нищо общо с растенето на човека. Гранитната воля причинява прах, а желязната - насилие. Диамантена воля се иска от

човека. Истинският християнин трябва да има диамантена воля, за да преодолява с нея всички мъчнотии и страдания. Каква воля е тази, която прави отклонения от своя път? Колко пъти сегашните хора, даже и с убеждения, се отклоняват от своя път! Някой философ писал, че не съществува задгробен живот, и хората приемат неговата философия. Опитали ли сте тази философия?

Мнозина казват: Родили сме се и ще умрем. – Отде знаете това? Как ще докажете, че има смърт? Лесно се доказва, че живеете, но как ще докажете смъртта? – Сърцето спира да работи. – Това още не е доказателство. В природата има хиляди същества, които през зимата изпадат в летаргия, сърцата им престават да туптят, и напролет животът отново се пробужда в тях. Следователно, животът е реалността, а смъртта е нещо преходно, в което се проявява микроскопическа дейност. Значи, най-малката дейност, най-слабата проява на живота, това е смъртта. Затова се казва, че животът започва със смъртта, т. е. със своята най-слаба дейност. Де е тогава смъртта според вас? Когато организмът на човека е крайно разстроен и изразходвал последните си сили, Бог му изпраща смъртта.

Един богат търговец изразходвал годишно сто хиляди лева за домашни нужди. Наложило му се да съкрати малко бюджета си, но той не знаел, кое перо да отнеме. Случило се, че изгубил три четвърти от капитала си. Като видял това, разбрал, че ако доброволно не съкрати бюджета си, природата ще му се наложи. На следната година той сам намалил бюджета си наполовина. Като се намерил в затруднение, веднага разбрал, кое перо може да съкрати и кое не може. Казвам: Когато човек задлъжнее много и отникъде не идат средства за живот, Бог изпраща смъртта – минималният кредит на живот и дейност, за да може той правилно да се развива. Да умреш, това значи, да влезеш в областта на смъртта, като средство за освобождаване от грандоманията, в която си живял па земята. Всеки иска да живее охолно, да се храни с печени пуйки, гъски. Кой богаташ, като се е хранил цял живот с печени пуйки и гъски, е станал философ, учен, или светия? Ако искаш да останеш обикновен човек, можеш да се храниш с печени гъски и пуйки, но ако искаш да станеш учен, светия или философ, забранено ти е да се храниш с тях и да живееш в охолство. Христос казва, че разумният живот не е в изобилието и охолството, но в правилното разбиране, в познаването на природните закони и в правилното им прилагане.

Сега, като ме слушате да говоря така, някои се обиждат. Това не е правилно. Аз обяснявам нещата. Казвам: Човек, който яде много, прилича на пукната стомна. Колкото вода и да сипваш в пукнатата стомна, тя все празна остава. Кой човек яде много? Болният. Той постоянно се оплаква,

че ще умре. Като види лекаря, казва: Господин докторе, ще умра. Трябва да ям много, за да набавя изгубената си енергия. Той не знае, че многото ядене пречи на оздравяването му. Неговият организъм се нуждае от почивка. Пукнатата стомна трябва да се засмоли. Днес майките учат децата си, че трябва да ядат много, за да бъдат здрави. Това е криво възпитание. Обаче, природата казва: Ще ядеш, само когато си гладен. Ако не си гладен, ще постиш. Ако съвременните хора се подчиняват на този вътрешен инстинкт – когато са неразположени, да гладуват, щяха да бъдат по-здрави, отколкото са сега. Ако хората биха се подчинили на онези вътрешни, благородни импулси на своята душа – да правят добрини, щяха да бъдат по-добре, отколкото са сега. Казвате: Времената сега не са за правене на добрини. Сега човек трябва да се грижи за себе си. Какво значи да мислиш за себе си? Какво значи да правиш добро? Както земеделецът трябва да посее нивата си и да ожъне житото, така всеки човек трябва да прави добрини, т. е. да сее в себе си добри семена. От обработването на почвата зависи добрата реколта. Да дадеш пари на някого, това не е още добро. Истинското добро подразбира засяване, т. е. разширяване на човешката душа. Какво представя злото? – Обратен процес на доброто. Когато не обработваш нивата си и я оставяш на произвол на съдбата, ти вършиш зло. Щом не обработваш своята нива, ти сам се осъждаш на глад.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза." Като говоря върху този стих, мнозина се запитват, истината ли говоря и какви са намеренията ми, т. е. дали нямам някаква задна цел. Моята задна цел е да запаля своята свещ, да четете на нейната светлина. От дядо ви е останала една книга в наследство, но не можете да я четете – нямате светлина. Отваряте и затваряте тази книга, пипате листата ѝ, но не можете да я четете. Дохождам аз, запалвам свещта си и казвам: Четете сега книгата. Може ли да четете? – Можем. Ако моята свещ ви дава възможност да четете книгата и да я разбирате, светлината ми е истинска. Това значи да направиш добро. Не се занимавайте с въпроса за състава на свещта. Химикът казва, че свещта е съставена от мазнини. Физикът казва, че светлината на свещта има еди-колко си вибрации. За мене е важно, можете ли да четете при светлината на тази свещ? – Можем. – Тогава, използвайте я, докато гори. Обаче, щом изгрее слънцето, изгасете моята свещ, нямате нужда от нея.

Сегашните хора си служат само с цитати: Този учен тъй казал, онзи професор иначе казал, аз другояче казвам. Не е важно, кой какво казал. Важно е, че сега иде нова светлина в света, при която всички хора ще разберат истината. Както пътникът се нуждае вечер от светлина, така всеки човек се нуждае от истината. Ако пътуваш вечер през планинска местност, без светлина и водач, може да паднеш в някоя пропаст и да навехнеш крака си. Когато слънцето изгрее и освети цялата околност, ти сам ще се

отправиш към високия планински връх. Без светлина и водач в пътя, човек всякога изпада в заблуждения. – Какво представя заблуждението? – Ограничение. То свързва човека. Когато поставят капаци на очите на коня, и той се ограничава, но с това го предпазват да не се плаши. Страхливият кон не трябва да се впряга. Под „кон" разбирам човешкия ум. Значи, когато умът се стряска, всякога може да хвърли човека. Ето защо, умът трябва да се възпитава, да не те хвърля на земята. В ума на човека са написани велики истини. Мнозина мислят, че истината е вън от тях. Не, тя е в самия човек. За да повярвате в това, вие трябва да имате опитност. Ако ви дам няколко зърна грозде и кажа, че не е хубаво, ще повярвате ли? За да се убедите в истинността на моите думи, вие трябва да го вкусите. Щом вкусите, сами ще кажете, какво е гроздето. Значи, всяка дума, всяка моя мисъл могат да се опитат. Ако са кисели, ще ги турите настрана; ако са сладки, ще ги приемете в себе си и ще ги приложите в живота си.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Както добрият земеделец обработва лозето си добре, така и за възпитанието на човешката душа се изискват добри възпитатели. Мнозина казват, че пътят на новото учение не е прав, т. е. не носи нищо ново за възпитанието на младото поколение. Питам: Какво донесе старата култура за възпитанието? Кой е правият път? Ще кажете, че църквата води в правия път. Какви са принципите на църквата? – Не зная, какви са принципите на църквата, но вярвам в това, в което вярваха дядо ми и баба ми. – За кой дядо говориш? Първият ти дядо беше многобожник, а вторият – християнин. За кой от двамата се държиш? Във всяка църква, във всяка религия има нещо здраво, по служителите на църквата са го изопачили. Всяка религия, каквато и да е тя, от памтивека е проповядвала три велики неща: Любов беззаветна, мъдрост постоянна и истина, която озарява всички умове. Тези добродетели имат приложение в живота. Казва се за Господа, че е велик, необятен, обаче, малцина могат да се убедят в това. Каже ли се, че Бог е Любов, всеки може да Го опита. Любовта е достъпна за всички. Достатъчно е да отвориш сърцето си, за да ти проговори Бог, като любов. Ще кажеш, че Бог е далеч някъде. – Не, отвори сърцето си за любовта и не мисли повече. Щом усетиш, че сърцето ти трепне за нещо, отвори го. Ако не го отвориш, нищо няма да получиш. – Кое е правото в света? – Отвори сърцето си, и сам ще се убедиш, кое е право, и кое не е. Днес на всички хора се проповядва и, в края на краищата, те казват: Нищо не разбираме. Какво показва това? Така ви проповядват, че тази храна не ви дава сила. То е все едно, всеки ден да ходите на гости, и приятелите ви да ви черпят с вино и ракия. Днес пиеш наздравица за един от приятелите, утре – за друг, докато най-после изгубиш и последните си сили. Виното и ракията не хранят човека. Житният хляб и сиренето дават сила на човека, и той може да копае лозето си. Кой копае днес на лозето: който пие вино и ракия, или

който яде чист, пшеничен хляб?

Като говоря така, аз не ви упреквам, по казвам истината. Казвате: Ние, които обработваме лозята, нямаме ли право да пием вино? Бог го е създал. – Бог е създал гроздето, а виното е човешко изобретение. – Какво да правим тогава с виното и ракията? – Вие ще мислите за това. Вие ги създадохте, вие ще се справите с тях. Бог се грижи за гроздето, но не и за виното. От гроздовия сок може да правите сладко вино, да го запазвате по различни начини. Това е ваша работа, сами ще видите резултата на вашата работа. Ще кажете, че чрез виното и ракията осигурявате едно перо на държавата. – Коя държава е успяла от това перо? На времето си нар Крум забрани пиенето на вино и ракия. Той освободи държавата от това перо. Той постъпи умно. След него много царе извадиха това перо от бюджета на своята държава. И днес има начини за запазване па гроздето в прясно състояние, да не става нужда да се превръща на вино. Това нещо ще се постигне, когато хората дойдат до разумния живот. Само умните хора са в състояние да оправят живота.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." В тази лоза текат соковете на любовта, като сила, която носи живот. В живота се проявява съзнанието на човека, а в съзнанието – неговият ум. Следователно, без любов животът не може да се прояви. Щом се изяви животът, и съзнанието се изявява. Без съзнанието, като светлина, нищо не се постига. Живите същества се отличават едно от друго по степента на тази светлина. Колкото на по-долно стъпало е известно същество, толкова по-малка е светлината на неговото съзнание. Щом дойдем до човека, там тази светлина е голяма. По тази светлина ще познаете гения и светията от обикновения човек. Ето защо, като видите някого, казвате: Светло е лицето на този човек. За друг човек казвате: Тъмно е лицето му. Това се дължи на степента на развитието, до което е стигнало съзнанието на човека. Когато съзнанието потъмнее, човек може да извърши най-големи престъпления. Когато съзнанието се пробуди, човек е в състояние да извърши най-големите добрини. Той е човек с добродетели.

„Отец ми е земеделецът." Като разберете този стих, ще дойдете до онези условия, при които човешката душа расте и се развива правилно. Как ще изправите един човек с престъпни наклонности, ако не разберете този стих? Преди всичко, трябва да знаете, какво представят престъпните наклонности. Като изопачава течението на естествените сили в своя организъм, човек дохожда до известни престъпни прояви, които го обезличават, и той губи своята човешка физиономия.

В Америка, някъде, бикът на един богат земеделец пощурял, започнал да

се хвърля върху хората, да ги гони, да ги боде с рогата си. Всички се чудели, какво да правят с бика, как да го укротят. Едно момче видяло това и се приближило при бика, хванало го за рогата и го запитало: Какво ти е? Защо толкова лудуваш? Бикът отговорил: В долната част на единия крак, не зная точно къде, се е забил един голям трън. Той ме смущава, не зная, как да си помогна. Момчето се навело, вдигнало крака па бика и внимателно извадило тръна. Бикът веднага се успокоил и престанал да лудува. Понеже момчето знаело езика на животните, помогнало на бика, разбрало болката му.

Често и хората, като този бик, полудяват – трън е влязъл в петата им. – Как ще им се помогне? – Като дойде някой виден лекар, който може майсторски да вади тръне. Има лекари, които не разбират от това изкуство. Вместо да извади тръна, той го бутне навътре. За няколко дена болката минава, но след това се явява усложнение. Лекарят дойде, прегледа крака и казва: Трънът е влязъл по-дълбоко, трябва да се извади. Реже, бърка в месото, но не може да го извади. Положението на болния се усложнява. Лекарят казва: Аз не мога да извадя тръна, извикайте друг лекар. Така се изреждат няколко лекари, докато извикат свещеник да чете на болния. Свещеникът казва, че болният е обсебен, трябва да му се четат молитви. Чете една молитва, втора, трета, и болките утихват. След два-три дена положението се влошава още повече. – Извикайте лекар, който разбира от тази работа. Като дойде един лекар, който разбира изкуството си, той взима щипците и изважда тръна. Лекарят е подобен на светията, който с една молитва може да извади всякакъв трън от петата на човека. Той разбира законите, по които се вадят тръните от петите на хората. Противоречие е, когато не можеш да извадиш тръна от човешката пета. Противоречие е да не можеш да говориш истината. Който не може да говори истината, пръв той се натъква на противоречия.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Питам: Присадени ли са християнските народи на тази лоза? Някои са присадени, а някои още не са присадени. Ако всички бяха присадени, нямаше да има всеобща война, а всички знаете, че минахме жестока война. В миналото, хората воюваха на открито, далеч от градовете и селата и скоро се примиряваха. Те имаха време да погребват мъртвите си. След това пак воюваха. А сегашната война, която продължи цели четири години, без никакво примирие, оставяха мъртвите на бойните полета, кой дето е паднал, нямаха време да ги погребват. Един полковник, участник във войната, ми разправяше следното: Раниха ме и паднах в една зона, между убити и ранени. Оттук никой не можеше да ме спаси. Случайно няколко войници минаха през това място и чуха пъшкането ми. Двама от тях ме вързаха с ремъците си и ме понесоха. Какво преживях в това време, аз си знаех. Ще

кажете, че така е писал Бог. – Кой Бог? – Това е в интересите на нашия народ.– Кой народ? Значи, интересите на българския народ са да убиват синовете му? – Това са лъжи. Тези лъжи трябва да престанат! Интересите на един народ, какъвто и да е той, не му позволяват да върши глупости. За всички хора, кой дето и да е, има определено място на земята, – Какво да се прави с военните? – Те ще защищават своята държава, ще турят ред и порядък в нея. – Какво да се прави със съдиите? – Те ще прилагат правдата и истината. – Какво да се прави със свещениците? – Ще служат на Бога безкористно, без никакви заплати. – Какво да се прави с децата? – Чудно нещо! Какво се прави с малките пиленца, след като се измътят? Когато птичката измъти своите малки, осигурява ли ги? Известно време ги храни, и след това те изхвръкнат от гнездото. Ако вложиш в дъщеря си или в сина си благородно сърце, светъл ум и диамантена воля, те ще имат здрави крилца, с които ще могат свободно да летят.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Следователно, докато Бог не стане истински лозар и земеделец за нас, и докато Духът не работи върху нас, ние не можем да бъдем пръчки на истинната лоза. Като чуят думата „дух", хората започват да треперят от страх. Аз не говоря за духове, но за Божия Дух, за Разумното начало в света. Когато казват, че говориш разумно, това показва, че Духът се проявява чрез тебе. Духът, това е живото, разумно Слово. Духът е велико нещо, не е като вятъра. И вятърът е нещо въздухообразно, обаче, Духът е онази разумна основа, върху която живеем. От тази основа излиза любовта, която носи радост и веселие в човешката душа.

„Отец ми е земеделецът." В този смисъл, под „земеделец" разбирам духа. Той ражда любовта. Синът представя любовта, т. е. истинната лоза, а ние сме пръчките – проява на живота. Това всеки може да опита. Сега питам: Вие, които сте дошли да ме слушате, доволни ли сте от живота, осигурени ли сте? Ще кажете, че сте осигурени в разни дружества. Няма осигурен човек на земята. Няма общество, държава или народ, които да са осигурени. Всички хора, всички общества и народи са фалирали. Цялата земя е покрита с черепите и костите на осигурени хора. Сигурност има само на едно място - в Божията Любов. Сигурност има само в Божията Мъдрост. Сигурност има само в Божията Истина. Който живее в Любовта, Мъдростта и Истината, ще живее, колкото иска. Върху такъв човек смъртта няма сила. Ако в душата на майката проникват любовта, мъдростта и истината, като живи идеи, достатъчно е само да положи ръката си върху болното лете, и то да оздравее. Защо Христос, само с докосване на ръката си, лекуваше болни и възкресяваше мъртви? – Защото той носеше великата любов, мъдрост и истина в себе си. На ръката на Христа бяха отпечатани любовта, мъдростта и истината. Той носеше Божия Дух в себе

си и казваше: Отче, Ти, Който си земеделецът, чрез Тебе искам тази пръчка да оживее. Така казваше, и пръчката оживяваше. – Коя пръчка? – Която е присадена на истинната лоза. Този опит може да се направи и днес, но условията трябва да бъдат същите. Ако в ума ви се яви най-малкото съмнение, няма да имате резултат. Съмнението е червей, който разяжда и малките, и големите растения и дървета. В какво трябва да се съмнява човек?

Съвременната наука казва, че знанието започва със съмнение. Трябва човек да се съмнява, за да дойде до истинското знание. Нямам нищо против това разбиране, но според мене, съмнението, само по себе си, е отричане па една велика истина. Например, ти се съмняваш в своя приятел, мислиш, че не е искрен спрямо тебе. Може да се съмняваш, но ти не подозираш, че твоят приятел е далновиден, отдалеч предвижда, какво може да стане. Затова постъпва по един или друг начин с тебе. Всъщност, той е благороден, добър човек. След време ти се убеждаваш в това. Обаче, днес съмнението играе важна роля в света. Ако не си разумен и се подаваш на съмнението, често ще попадаш в грешки. Например, имаш 4–5 хиляди лева, туриш ги някъде вкъщи. Един ден дойде приятелят ти на гости, разговаряте се добре и, като си отиде, потърсиш парите си, но не ги намираш. Изведнъж съмнението пада върху приятеля ти. Казваш: Освен него, нямаше друг човек вкъщи. И почваш да мислиш, че той ги е взел. Продължаваш да търсиш парите и най-после ги намираш. Значи, твоето съмнение е неоснователно.

Следователно, ние трябва да подложим учението на Христа на жив опит. Вече 2 000 години са изминали, откак Христос е дошъл на земята. Какъв е смисълът на нашия живот? Казваме: Да живеем! Да, но ние не живеем. Аз определям живота така: В живота има мъчение, има труд, има и работа. Някои хора са минали мъчението, сега са в труда. Казвате: Трудовата повинност е минала вече. Сега малцина работят. Поетите, музикантите, художниците работят. Един ден, когато дойде времето, всички да работят, то ще бъде без външен закон. А сега, трудът се налага чрез закон, мъчението – също. Защо? – По единствената причина, че сме напуснала Божията Любов. Когато обичаме някого, ние не го измъчваме, даваме му лека работа, но като не го обичаме, даваме му мъчна работа. Сега, ето как определям аз разрешаването на нашия личен живот, който ни интересува. Един народ или цялото човечество, в своите размери, това е един космически човек, развит в своята цялост. Малкият орех, плодът, е равен на големия орех, дървото. Тъй гласи окултната математика. Частта е равна на цялото. Ще кажете: Това е абсурд. Не, аз ще ви докажа, че това е така. Малкият орех, който е паднал от дървото, той е част от него. Ако го посадите в добра почва и му дадете същите условия, същия брой години,

той ще стане голям, като дървото. Следователно, той съдържа в себе си възможността да стане също толкова голям.

И сега, ако приложите туй учение в себе си, ще можете да пораснете. Например, ако всеки от вас се запита, откъде иде, защо е дошъл на земята и къде отива, ще може ли да си отговори? Често казвате „онзи свят". Де е той, знаете ли го? Имате ли карта за онзи свят? Отивате за Америка, имате карта. За онзи свят има точно определен път. Има методи, чрез които може да се научите, как да управлявате тялото си, за да отидете в друг свят, да видите, какво има там, какъв ред и порядък съществува там. Съвременните хора са като затворници. Те разбират толкова, колкото виждат. Но като ги извадят от затворите, те ще виждат повече. Някои казват: Като умрем, ще познаем всичко. Но Христос проповядвал друго учение. Той казвал, че трябва да намалим своята дейност, да минем в най-малка. Следователно, чрез минималната дейност да минем в истинския, вечния кивот, дето условията са други. Христос е имал друга задача: чрез смъртта да покаже на хората начин, как да се освободят от ограничителните условия на живота. А смъртта съществува навсякъде: в нашите сърца, в нашите умове, в нашата воля. Питам: Как ще обясните на философски език външните настроения, които хората имат един към друг? Как ще обясните лошите отношения на един господар към неговия слуга; как ще се обясни лошото настроение на един син, който се озлобил към баща си, или на една дъщеря, която се озлобила срещу майка си? Озлоблението на един ученик срещу учителя си и обратно? Как ще обясните тези положения? Аз ги обяснявам по следния начин: Ако имате само един хляб, а около вас се събрали хиляди души, всички гладни, как ще се справят с този хляб? Ще има такъв бой, такова налагане, а пък хлябът ще стигне само за няколко души. Какво трябва да се прави? Въпросът лесно ще се разреши. Имам хиляда декара земя, насадена с жито. Значи, ще има за всички хляб. Ще кажа: Дай, братко, торбата си. Като им напълня торбите, ще се бият ли? Не, всички се осигуриха. Следователно, съвременните хора страдат от това, че нямат любов. Изгубили са своята любов, своята надежда, своята вяра. Хората са много лековерни. В Бога не вярват, но като дойдат при мене, питат ме, какво е щастието им. В щастие аз не вярвам. В Бога не вярваш, а пък за щастие мислиш. Вие вярвате в щастието, като последствие, а в причината на нещата, т. е. в Бога, не вярвате. Добре, че поне в щастието вярвате, защото то е стимул.

Христос казва: „Аз съм лозата, а вие – пръчките." Важно е, вие да се присадите на тази лоза, да бъдете пръчка от нея. Това е кардинален въпрос. Вие сте присадени вече. Пръчки сте от истинната лоза – друг път няма. Сегашните хора са дошли до критични моменти. Няма да се минат и десет години, те ще преживеят тази криза. Ако бубата не се завие в

пашкул, положението ѝ е опасно. И сегашните хора мислят много, и това е на място. Сега аз задавам въпроса и на свещениците, и на вас: Опитали ли сте тази пръчка? Знаете ли положително, че тя е от истинната лоза? Ако Христос е истинната лоза, а вие – пръчките, първо, трябва да имате любов; второ, трябва да имате вяра, да бъдете разумни, защото вярата е присъща само па умните, на интелигентните, а не на простите хора. Възвишеният свят е за разумните хора. Време е хората да бъдат изпитани. Аз съм готов да направя опит с всички майки и бащи. Достатъчно е да имам на разположение само десет години, за да се убедят хората, че с любовта може да се постигне всичко. Това е нова идея – основа на окултната наука. Любовта, със своите вибрации, е такъв огън, в който и най-твърдите вещества се стопяват, а след това се кристализират и оформяват. Невъзможните неща за обикновения свят са възможни за света на любовта. Всеки е опитал силата на любовта. Достатъчно е да отворите сърцето си, за да видите, че може да постигнете всичко. Ако изгубите любовта, нищо не можете да направите.

Двама млади се обичат. Те казват, че с любовта могат да постигнат всичко. Един ден те срещат една баба, която им казва: Ех, синко, едно време и аз бях като вас; гледах идеално на живота. Не мислех за утрешния ден, но после разбрах, че трябва да се осигуря, да помисля за бъдещето си. Момата се замисля и, щом се ожени, започва да се осигурява. Днес, утре, тя обръща джобовете на мъжа си, осигурява се. Като забележи това, мъжът става недоволен, и любовта между тях изчезва. Бащата и синът също гледат да се осигурят, майката и дъщерята – също. Така изчезват у нас всички благородни чувства и благородни желания. Няма защо да се осигуряваме. Единственото сигурно нещо у нас, това е светъл ум, благородно, любящо сърце и диамантена воля. Някой казва: Ще дойда в 12 часа, а той дойде в 1 часа, цял час трябва да го чакаш. Англичаните са изработили точност. Като кажат часа, те са точни на минута. И действително, в природата всички неща са точни: изгряването на слънцето, движението на земята, всичко е точно навреме. И животът, както е създаден, и той върви по този закон.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и ако вие се присадите на тази лоза, и Отец ми ви стане земеделецът, вие ще принесете много плод". Ще ви оставя сега с мисълта, да направите опит с великото Христово учение, не на вяра, защото ние не проповядваме сега вяра. Някой казва: Повярвай сега. – В какво? – Ще вярваш само в любовта. Тя е нещо реално. Вярата пък подразбира човешкия ум. Като дойде до вярата, ще я проверяваме в нейните малки проявления. Например, вие сте неразположени, болни сте. Лекарите казват, че сте осъдени на смърт и отнийде няма помощ. Направете опит със себе си или с някой ваш роднина, болен на смъртно

легло. Кажете си: Господи, отсега аз ще посветя целия си живот на Тебе, ще работя заради Тебе, остави ме на земята. Ако ти, или твоят роднина, направите истинска изповед, няма да се мине един час, или най-много един ден, според болестта, и ще настане криза на подобрение.

Един американец събрал ред примери, как работи любовта. Една жена била болна 12 години, от което станала инвалид. Никой лекар не могъл да й помогне. Казали й, че никаква наука не е в състояние да й помогне. Една вечер тя чела за резултатите на силната вяра, на любовта. Тя веднага става, напуща леглото си и почва да шета. На мнозина съм казвал да правят опити с любовта, с вярата и са успявали. Но не обещаете ли да служите на Бога, няма да успеете. Ти си един фалирал търговец. Ще заложиш всичкия си живот, всичко, каквото имаш, и ще ти се помогне, но направиш ли най-малкото отклонение, ще пропаднеш. Като направите опита, ще видите резултатите. Някога опитите излизат сполучливи, а някога не са сполучливи. Само ония опити излизат сполучливи, при които казваш: Да оздравея, аз ще служа на Господа. Но ти трябва да решиш и да обещаеш, преди да оздравееш. Следователно, когато соковете на Божествената Любов проникнат в нас, ще стане вътрешна промяна: умът ни ще се просвети, сърцето ще се отвори, и ние ще влезем в друг, нов свят. Сега, ако ви кажа, че има и други същества, които живеят на земята, какво бихте казали на това? Турците имат една поговорка: Ако това е истина, голяма лъжа е.

Сега аз правя следната аналогия: Да допуснем, че нейде в полето има стотина мравуняци, че съзнанието у тях е събудено. Един философ почва да разправя, че има някакви същества, милиони пъти по-големи от мравките, които живеят около тях. Ще повярват ли? Те ще кажат: Докажи ни това. Ако философът постави една мравка на ръката си, как ще го изследва тя? Ще се качи по тялото му, ще ходи по него и ще каже: Грамадно нещо е това, грамадна планина, качих се на нея. Тя ще го опише тъй, както ние даваме описания за планините. Обаче, ако философът дойде и бутне с крака си мравуняка, мравките ще го почувстват, всички ще подскочат и ще кажат: Земетресение! Не, казвам: Само кракът на този философ ви засенал. Ако един ден този гигант тури ралото и разработи земята на 25 см. дълбочина, те ще кажат: Това е цял катаклизъм в живота ни! Не, това е ралото на този гигант, а земята ни най-малко не се е подвижила. Тъй щото, съвременните хора имат малко смешни схващания за природата. Има много въпроси, които учените хора не са проучили. Много неща се преповтарят. Някои неща се повтарят на 5 години, други – на 10 години, трети – на 100 години, на милиони години и т. н. Знанията, които имаме, са относителни. Сега настъпва особен период в света, период на промени, които ще го организират. И сега иде нов тип човек, нов човек,

цяла раса се създава. Както едно време Господ създаде Адам и Ева в райската градина, тъй и сега образува райска градина и ще тури там новия човек. Всички ще минете през тази врата на Адам и Ева, за да влезете в новата раса. Ще кажете: Как ще минем? – Тъй както минава водата през тръбите.

И сега Христос казва: „Аз съм истинната лоза." Бялата раса е лозата. На този свят е нужно нещо ново, нова кръв, нова мисъл, нови сърца. Кравата все телци ще ражда. Вълкът, колкото и да се развива, все вълк ще си остане. Ако го чакаме да се развие, че да се преобразува в човек, трябва да минат милиони години. Нов тип хора са нужни на света! Сега, някои от вас може да се присадите на лозата. Християнството трябва да се новороди! Какво подразбирам в това? Човекът, който сега е в плът, трябва тъй да се видоизмени, че неговите способности, неговите мисли да се повдигнат. Трябва не само схващанията и разбиранията му да се видоизменят, но и силите му да вземат друго направление. Днес ние сме изгубили тази възможност. Сега ние вярваме само в това, че сме родени грешни, че трябва да умрем, да се готвим за ада. Трябва да приготвим пари за гробове, нареждаме, как да ни погребат. Не, човекът от шестата раса не мисли за смърт, не мисли за пари, за никакви ковчези. Питам: Какъв ковчег имаше Христос? – Туриха го в една пещера. Туй, което стана с Христа, не можеше ли да стане с нас? Ние може да се видоизменим. Туй, което стана със светиите, може да стане и с нас. А сега ни проповядват чисто материалистическо учение.

Присадете се на лозата, за да опитате този Господ, и то не само да Го опитате, но и да Го чуете. Неговия глас мнозина са чули. Тихият Му глас ви е проговорил. Искаш да извършиш едно престъпление. Божественият глас на Любовта ти казва: „Недей, въздържай се!" Мнозина казват: Нещо ми каза на ума. Този ум е Божественото, което те въздържа от злото. Въздържай се, не бързай! Някой път може да дойдете до края на отчаянието, този глас ще ви проговори. Когато човек дойде до положението на най-голямо отчаяние, зад тази граница седи Божественото начало. Не се обезсърчавай! След големите скърби идат големи радости. Когато се намират в голямо затруднение, нещо ти казва: Не бой се, ще се оправят работите. И действително, не се минават и две години, всичко се оправя. Питат ме: Какво ще стане с България? Казвам: България е в най-добро положение, щастлива е тя. – Че как е възможно това? Ние имаме толкова големи загуби с гърците на Солунския фронт, наложиха ни големи контрибуции, всичко ни продадоха! Пак казвам: Вие сте в най-добро положение. Не бих желал българите да са в положението па гърците. Ще видите, колко са осигурени те. Биха ли разменили българите сегашното си положение с това на гърците? Не, гръцкото осигуряване е

временно осигуряване. Не препоръчвам на българина да се осигурява като гърка. В книгата на Талмуда има едно изречение за гърка: „И в гроба, когато ти говори гъркът, не му хващай вяра". Туй е вярване на старите египтяни за гърците. Дълго време трябваше Питагор да живее между гърците, за да ги разбере. Българинът е възприел една черта от гърците – бърза да забогатява. Всеки иска скоро да забогатее. Това не е българско качество, то е гръцко. Ралото е българско. Ще работиш 10–15 години с ралото, и Бог ще те благослови. А това, което спечелиш набързо, за една–две години, скоро ще го изгубиш.

Питам онези българи, които забогатяха през войната, какво им направи член 4? Един казваше: Глупав бях аз, искаха ми 6 000 лв., не дадох, а като влязох в затвора, дадох и 20 000 лв. Като ти искат, ще дадеш. И Господ има член 4, по който съди хората. Като те хванат по този член, ще ти охлузят костите, само главата ти ще остане. И после попът ще чете: Благословен раб Божи. За член 4 няма „благословен". Една грешна душа, която е живяла безчестно и изтезавала своите братя, заслужава да се охлузят костите ѝ. Ако питате, защо умират хората, казвам: Защото не се обичат. Говоря ли истината? – Говоря, член 4 има. Ето един метод, да се освободите от член 4: Ще се присадите на тази лоза! Никакви свещеници, никакви владици! Видяхте тяхната култура. Нито на мене ще се присаждате. – А на какво? – На любовта. Аз ще дойда при тебе, ще ти покажа любовта. Правило е: Учителят показва, а ученикът следва подире му. Учителят решава, а ученикът върви подир учителя си. Свещеници и учители ще работят заедно. Вие казвате: Покажете ни, как се живее. Ако дойдете при мене, аз ще ви покажа, как се живее. Нека дойде при мене някой нещастен, да живее с мене цяла седмица, след това ще се почувства радостен и ще се разхождаме заедно. Тъй постъпвам аз.

Ще ви приведа един случай: Едно лято изведох на Мусала една група от 100–120 души, между които имаше момичета и момчета на 10–15 години, младежи, на средна възраст хора и една сестра на 72 години. На върха прекарахме цели 4 часа, там си отпочинахме добре. Обикновено, на върха не може да се стои повече от 10–15 минути, толкова е студено. Но ние избрахме най-благоприятното време, затова можахме да останем там по-дълго. Ние знаем, кога и как се пътува. Носехме термоси с гореща пода, затова никой не се разболя. Върнахме се бодри и весели. Сегашните туристи, като се качват по планините, пият студена вода и заболяват. Хората ни се смеят, че пием гореща вода, но ние не обръщаме внимание на това. Ако една 72 годишна сестра можа да мине трудния път до Мусала, а именно, през Бистрица, през южната страна на Марица, и да се върне през Чам-кория, това показва, че разумно използува правилата при пътуването. Тя постепенно се приготвяла. Следователно, човек трябва навсякъде да

прилага положителното знание. Това, което правим ние, са опити. Нещата не се постигат изведнъж. Христовото учение е опитно, не е само теория. Христовата школа разполага със задачи, които трябва да се решават. За всяка задача са дадени специфични методи. Христовото учение изисква от човека микроскопически опити. Но всеки опит дава добър резултат.

В Писанието се казва, че Христос е говорил толкова много, и ако всичко беше написано, щеше да се знае много нещо. Но Йоан казва: „Думите Христови не са загубени." Божественото е всякога вярно и никога не изчезва. То е написано на Божествените скрижали. Христовото учение е написано във вашите умове и сърца. И ако Бог е вашият земеделец, вие ще имате жив опит за Него и ще кажете: Опитах и сега вярвам. Бих желал, в бъдеще, религията, за която ще говорим, да бъде многократно опитана и да кажем: Вярвам в Бога, защото съм Го опитал, а не защото дядо ми е вярвал.

Сега ви се проповядва да изучавате Христовото учение, да го прилагате. Днес вие не го познавате, затова един ден ще се намерите пред чл. 4 и ще се чудите, какво да правите. Ще кажете: Бог да ни е на помощ! Не е така, още сега трябва да се осигурите, за да не ви засегне този член. На един българин поискали 600 000 лева, но той не дал. Казвам му: Дай ги, защото ще отидеш в затвора; ще те подведат по чл. 4. Който влезе в затвора, той е осъден на страдания. Трябва да излезеш вън. Не чакайте да ви турят в гроба, т. е. в затвора, че като ви се охлузят костите, тогава да давате. Аз бих дал всичко, само в гроба да не вляза. Страшно нещо е гробът! Българинът, който е много практичен, казва: Страшно е да те заровят в черната земя. – Какво да се прави? – Ще се присадиш на Божествената лоза, и Бог ще ти бъде земеделецът. Тогава няма да има смърт – ще дойде вечният живот. Той започва с любовта. Ще кажете, че познавате тази любов. – Не я познавате. Любовта на съвременните хора аз наричам любов от картошки. Каква любов е тази, която не може да издържа на изпитания? Събрали се вълците на конгрес и прокарали закон, с който се забранява, в бъдеще да не се нападат овцете. Изпратили делегати до млекопитаещите да знаят закона, според който всички трябва да живеят братски, в мир и съгласие. Един млад вълк отишъл при овцете да съобщи решението, което те взели. Една млада овца се влюбила и него, понеже той бил много красив. А той й казал: Бъди спокойна, не се страхувай от мене, ние ще живеем в мир и съгласие, по любов. Майката на вълка дала съгласието си, и те се оженили. Първия ден работата вървяла добре; втория ден - също, но вълкът бил малко замислен; третия ден – също. На четвъртия ден той й казал: Аз не съм научен да се храня с трева. Значи, любовта на вълка траяла три-четири дена. И вие обичате хората, както вълкът овцата. Но като ви пипнат хиляда лева от кесията, обичате ли ги пак? – Не, Божествената Любов, за която ви

говоря, е друга. Ако дойде някой и вземе всичкото ти богатство, ще си кажеш: Нека го вземе. Всъщност, в Новото учение няма никакви обири. Имаш стотина килограма злато, и някой го вземе. Според Божествените закони, златото се трансформира и пак се връща при господаря. Колкото пъти да го крадат, златото пак се връща при собственика. Някой казва: Пари, пари ми са нужни! Ако магарето пренесе 100 кг. злато на гърба си, пак магаре ще си остане. Слама е нужна на магарето. Парите представят енергията, която трябва да се пренесе, като необходимост за човешкото развитие. Ако можете да внесете тази енергия във вашата кръв, във вашия ум, във вашето сърце, във вашата воля, това е истинското злато. А тъй, да го туряш в касата си, това не е злато. Един от еврейските пророци е казал, че в бъдеще парите ще имат друго предназначение.

И тъй, бъдещата разменна монета е законът на любовта. Ще дойде ден, когато парите ще изчезнат от употреба. Питате, как ще живеят хората без пари. – Както на небето. Ако отидете на небето и предложите на някой търговец пари, той ще се почувства крайно обиден и ще каже: Тук парите не вървят. Той ще се чувства щастлив, че може да ви даде от стоката си без пари. Там се купува и продава без пари. Разликата между земния и духовния живот се заключава в следното: На земята се купува и продава с пари, а на небето без пари. На земята се живее повече с омраза, а на небето с любов; на земята си служат с лъжата, а на небето – с истината. Значи, духовният живот е точно обратен на земния.

„Аз съм истинната лоза". Като се присадим на тази лоза, земята ще се преобрази. Тя ще ражда толкова изобилно, че всички хора ще имат какво да ядат и пият; умовете и сърцата им ще бъдат готови за новата култура. Това не го казвам само аз; това е говорено от много пророци на миналото. Иде нова епоха. И вие, които сте вече през последните времена, ще проверите това. Отворете Евангелието и се запитайте: Посадени ли сме на тази лоза? Познаваме ли Бога? Готови ли сме да Му служим? В Евангелието е казано: „В дома на Отца ми много жилища има. И дето съм аз, ще дойда да ви взема". Значи, има и други места, дето условията на живота са по-добри от тия па земята. Нима условията на вола на земята са добри? Ако волът приеме човешка форма, условията на живота му ще се подобрят. Ако и рибата мине в човешка форма, и нейните условия ще се подобрят. Христос дойде на земята да извади човека от земните условия, да го преобрази, да му даде нова форма, та като се отворят очите му, да каже: Сляп бях, но сега виждам. Време е вече да ходим не с вярване, а с виждане. Когато Син Човечески дойде на земята, хората ще виждат. Бог ще напише закона си в сърцата им. Те няма да питат, има ли Бог, няма ли Бог, но ще Го познават. Божието благословение ще бъде върху всички, върху цялата земя. Всички народи ще бъдат един народ. Всеки човек ще

стои на смоковницата. Човек ще живее до дълбока старост. Всеки ще заминава за другия свят, когато пожелае.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, а вие – пръчките". Всички трябва да се присадим на тази разумна лоза, и Бог да ни е пастир, земеделец. Тогава всички, които ме слушате, ще се разбираме. Всички ще проверите тази истина. Ако си болен, кажи: Господи, отсега нататък ще ти служа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. Дето и да бъдем, при каквито условия да сме – като работници на нивата, на лозето, на фабриката, навсякъде ще служим с любов, безкористно, без никакви пари. Дойде ли до плащане, ще кажем: Братко, ние работихме без пари. Като ти потрябваме, пак ни повикай. Днес се постъпва точно обратно: първо се пазарят, после работят. Ако работодателят не издържи на условието, веднага се скарват. Като работиш без пари, ти си доволен, ти си нахранен. Това е новото учение. Ще работим безкористно и ще уповаваме на своя ум, сърце и воля. Ще разчитаме на краката и па ръцете си. Ще използваме всички добри условия за работа, защото Бог иска от всички да работим.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Лозата и земеделецът ѝ работят. Корените на лозата всмукват живите сокове. Земеделецът, Нашият Баща, Живият Господ работи, и ние – Неговите чеда - ще работим. Това е Божието Слово в нас.

Вярвам, че един ден съзнанието ви ще се пробуди и ще си спомните за вашето далечно минало, за обещанието, което сте дали на Бога.

Сега оставям в ума ви мисълта: „Аз съм лозата, вие сте пръчките, и Отец ми е земеделецът." Христос да бъде лозата, на която вие сте присадени. Живият Господ да бъде земеделецът, Който да ви обработка. Само така, нашият живот ще бъде поставен на сигурна основа, на канара, която никога няма да се поколебае.

1. Беседа от Учителя, държана на 1 октомври, 1922 г. гр. Русе.

*Йоана (5:1)

1922_10_04 Допирните точки в природата
Младежки окултен клас

ДОПИРНИТЕ ТОЧКИ В ПРИРОДАТА

Поздрав:

Без страх!

Без тъмнина!

Тайна молитва.

Всички хора се запитват какво представлява злото и какво — доброто в живота. Злото е потреба в живота, както и в природата, но не е необходимост. Свързано с отрицателните сили в природата, злото става вече потреба. То представя най-малкия брой вибрации на доброто. В живота лошите, злите хора са канал, през който минават нечистотиите. Казано е в Писанието, че има нечисти и чисти съсъди. Нечистите съсъди са лошите хора, а чистите — добрите. Когато съзнаят службата, която изпълняват, лошите хора започват да страдат и постепенно се изправят, изменят живота си. Докато още не са в сила да се изправят, те са недоволни от добрите хора и казват, че страдат заради тях. Тази е причината, заради която лошите хора не гледат с разположение, с добро око на добрите. Като знаете това, вие трябва да бъдете снизходителни към лошите хора. Това е окултното разбиране на злото. Туй обяснение обаче не трябва да поощрява злото, но трябва да се разбира неговия дълбок смисъл като закон в природата, като временна потреба. Докато има нечистотии в света, трябва да има канали, съсъди, през които тия нечистотии да минават.

Доброто и злото в света са две училища със съвършено различни програми и методи. Ученикът от първото училище не трябва да минава във второто, защото ще изгуби мястото си, което природата му е определила. Докато е в първото училище, т.е. в Школата на белите братя, той ще работи чрез главата и гърдите си. Щом влезе във второто училище — това на черните братя, той ще работи със стомаха, с черния дроб, дето неизбежно ще се вкисне. Тъй щото, човек може да живее или в главата и дробовете, или в стомаха и черния дроб. И тогава той ще работи или по законите на Бялото братство, или по законите на Черното братство.

Тези два закона се изявяват навсякъде в живота. Когато някой повдига само единия си пръст, показалеца например, с това той иска да покаже, че

служи на Бялото братство. Показалецът е знамето на Бялото братство. Когато някой дигне двата пръста на ръката си, показалеца и средния, това означава: Аз служа на двете братства или аз благославям от името на двете братства, т.е. когато трябва, ще кажа истината, когато не трябва, ще я прикрия. Двата пръста са знак на противоречие. Това е двойствен морал: когато става въпрос за Бога, ще работя с първия морал; когато става въпрос за злото, ще работя с двата морала. В първия случай ще работя с главата и с гърдите, във втория — със стомаха или с черния дроб. От вас зависи с кои права да се ползва човек — с правата на белите или с правата на черните. Когато повдигнете двата си пръста и ги погледнете, това показва, че подсъзнанието ви предупреждава да бъдете внимателни в постъпките си, кой от двата метода да изберете. При избора на първия метод, вие постепенно ще се научите да мислите правилно, ще разберете, че злото не е някакво наказание, нито нещо излишно, непотребно, което вие можете да реформирате. Едно се иска от вас — да бъдете внимателни, да не нарушавате равновесието, което съществува между доброто и злото. Отношението, пропорцията между злото и доброто е определено от самата природа: на сто добри хора се падат десет лоши и обратно: на сто лоши — десет добри. Това е първото отношение, което е и най-доброто. Има още няколко отношения: на 100 добри хора се падат 50 лоши и обратно: на 100 лоши — 50 добри. Третото отношение: на 100 добри- — 75 лоши или на 100 лоши — 75 добри. Ако в една епоха от сто години се случи първото положение — на 100 добри хора да има 10 лоши, в света ще се забележи благоприятен прилив във всички неща; ако се случи на 100 лоши хора 10 добри, в света ще настане отлив. Запример, когато в света се разлее духовна, религиозна вълна, според това отношение на всеки 100 души ще се явят в първия случай 10 нерелигиозни, а във втория, в обратния случай, на всеки 100 нерелигиозни — 10 религиозни, духовни, добри хора. В никой случай числото на добрите хора не може да се намали по-малко от 10%. Няма да дойде време, когато добрите хора в света да изчезнат. Единицата или десетте са равносилни числа. Единицата представя силата на добрите хора.

И тъй, знайте, че положителните и отрицателните сили, т.е. доброто и злото са потребни за вас, но вие трябва да се справите с тях по най-разумен начин. При това положение вие не трябва да се критикувате, да търсите отрицателните си страни, защото сами ще се заразите от тях. Когато някой ученик направи една погрешка и се отклони от пътя си, другите трябва да бъдат внимателни, да видят в какво седи тази погрешка, защото и те могат да бъдат подложени на същия изпит. Не можете да се произнасяте за погрешките на хората, докато не познавате истината.

По колко начина може да се каже истината? Един начин има за изказване

на истината. Послужите ли си с втори начин, той вече не съдържа истината. Например, отивате в едно бедно семейство. Поседите там час-два, но започва да се мръква. Домакинът запалва свещ, да се видите по-добре, да си поговорите на светло. След един час той изгасва свещта, — Защо изгасихте свещта? — Господине, аз съм беден човек, дневно получавам само 15 лева. Свещта струва 5 лева. Ако я оставя да гори дълго време, тя скоро ще се свърши, а не разполагам със средства да купя втора. Затова, като я горя по малко, тя ще ми служи за по-дълго време. — Ето, този човек говори истината. Отивате в друго бедно семейство, дето домакинът също изгасва свещта. — Защо изгасихте свещта? — Защото, както виждате, в стаята си имаме прозорец, който гледа към улицата. Кой как мине покрай този прозорец, поглежда в стаята. — Този човек не говори истината. Той намери като претекст за изгасване на свещта прозореца. Всъщност, причината за изгасване на свещта е сиромашията. И вие, учениците, като ви питат нещо, отговаряте или по първия, или по втория начин. Едни от вас казват: Аз изгасих свещта, понеже не разполагам със средства да купя втора свещ. Останалите казват: Изгасих свещта, защото отвън през прозореца гледат какво се върши в стаята. С други думи казано: когато някой от учениците сгреши, той е готов да си каже истината, както е в действителност. Той казва: Аз извърших престъплението, аз съм виновен, защото не разполагам с достатъчно морални сили да издържа на изпитанието. Ученикът, когото уподобявам на втория домакин, казва: Аз сгреших, наистина, но виновен е моят другар, който ме подхлъзна. Питам: какъв е този ученик, който се води по ума на своите другари? Ученикът може да се води само по ума на своя Учител.

За да познавате Учителя си, ще ви опиша отличителните черти на Учителя на Бялото братство и на този от Черното братство. По какво се отличава добрият от лошия учител? Учителят на Черното братство не познава истината, вследствие на което обръща голямо внимание на външността: той се облича с най-хубави модерни дрехи, носи скъпи украшения — пръстени с различни диаманти и брилянти. Той казва на учениците си: Ще знаете, че само при мен ще намерите истината. Учителят на Бялото братство се облича скромно, но винаги чисто, спретнато, без никакви пръстени и украшения. На учениците си казва: Не очаквайте от мене много нещо! Следователно, за да не изпадне в заблуждение, ученикът трябва да познава Учителя си не външно, а вътрешно. Когато ученик от Школата на Бялото братство отиде при Учителя си и каже, че еди-кой си учител е много напреднал, знае много неща, Учителят му няма да се нахвърля по адрес на този учител, да го нарече такъв-онакъв, но ще каже: Да, този учител знае много повече неща от мен. Той може да направи такива работи, които аз не смея, не си позволявам да извърша. В това отношение той седи по-високо от мен. — Щом е така, да отида при него. —

Иди, все ще научиш нещо. Той не ограничава ученика си, дава му пълна свобода. Като отиде при новия учител, ученикът веднага сменя мястото си: от главата слиза в стомаха, в червата, при нечистотиите, а после и в черния дроб. Като затъне в тези тъмни фабрики, той започва да разбира първия си Учител и казва: Не искам да седя повече тук. Час по-скоро искам да изляза от този затвор. Учителят на Бялото братство не носи никакви пръстени и украшения, облича се скромно, защото иска да застави ученика си сам да намери вътрешните богатства и чистота на Учителя си, да намери вътрешния, а не външния му блясък. Като съзнава своята вътрешна бедност и сухота, учителят на Черното братство казва: Ще се обличам богато, разкошно, с украшения, за да покажа на учениците си с какви богатства разполагам. — Това са външни положения. Който иска да се покаже външно богат, той вътрешно е беден. Който изглежда външно беден, той вътрешно е богат.

Пазете се от външни заблуждения и знайте, че дето много обещават, малко дават; дето малко обещават, изобилно дават. При първото положение ще се натъкнете на същества от различни категории на развитие в умствено и сърдечно отношение и ако речете да ги критикувате, ще се свържете с техните влияния. Това значи да се бори човек със злото. Който веднъж само се е опитал да се бори със злото, той е бил победен. Няма адепти, нито учители, които, като са се борили със злото, да не са били победени. Злото нито се подчинява, нито се побеждава, нито се ограничава. Като окултист Апостол Павел е казвал: „Побеждавайте злото чрез доброто!" Значи, доброто само може отчасти да ограничи злото, да се балансират тия две сили.

Освен тези две категории учители има и трета категория, които си служат с методите и на двете братства, но не спадат към никое от тях. Много от учителите на Черното братство са свършили Школата на Бялото братство, знаят всичките й методи и ги употребяват за Черното братство. След като са свършили Школата на Бялото братство, някои от Учителите на тази Школа са следвали Школата и на черните братя, тъй щото и те знаят методите и на едното, и на другото братство. Според случая те си служат или с едните, или с другите методи. Те си позволяват това, защото са от по-висока йерархия от другите. Учителите на Бялото братство си служат с методите на своята Школа. Учителите от Черното братство, които знаят методите и на двете Школи, често употребяват методите на Бялото братство в полза на своята Школа. Вие трябва да знаете тези неща, защото при изучаване на окултизма можете да се натъкнете на големи мъчнотии и противоречия. Като ученици на окултна школа трябва да познавате силите си, защото при сегашното ви развитие, при сегашното ви знание, при сегашната ви морална стабилност невъзможно е да боравите с някои

сили на природата. Защо? Защото не можете да издържите на техния вътрешен напор.

Сега аз ви говоря тези неща, за да се научите да различавате кой говори истината и кой не говори истината. Учителят на Бялото братство, Учителят на Истината носи в себе си три неща: свобода за душата, светлина за ума и чистота за сърцето. Учителят на Черното братство носи в себе си: робство за душата, тъмнина за ума и нечистота, опорочаване на сърцето. Тези са отличителните качества на Бялата и на Черната школа, които всеки е изпитал. Ако попаднете в Черната школа, там веднага ще започнат да ви предписват ред правила и закони, на които вие непременно трябва да се подчините. Щом започнете да им се подчинявате, ще забележите, че падате в робство, в ограничения. Дълго време трябва да мине, докато дойдат да ви освободят. Мъчно се излиза от железните обръчи на робството! Кой може да ви освободи? — Истината. Кой ще донесе светлина за ума ви? — Мъдростта. Кой ще очисти сърцето ви? — Любовта.

Що е любов? — Любовта е най-опасната сила в света. Дето влезе, тя всичко взима: на богатите кесиите отваря и изпразва; на земеделците пълните хамбари навън изнася; на господарите слугите отнема. Как прави това? Като сваля углавниците от врата на слугите. В първо време като че се разкъсва връзката между господаря и слугата, но после, без углавници, свободно, по добра воля слугата отива в помощ на своя господар. При това положение или трябва да приемете Любовта, или да се откажете от нея, ако мислите, че преждевременно е дошла. Не, всички трябва широко да отворят вратите си за Любовта: богатите да изпразнят кесиите си, земеделците — хамбарите си; господарите да освободят слугите си. Ами държавата, управлението, какво трябва да даде на Любовта? Един от първите начини на управление е бил монархизмът, ретроградството, т.е. ограничението. Аз взимам това управление като символ, само за обяснение. Тези обяснения наричам обяснения от първа степен. Това значи разглеждане на символа, тъй, както се отразява върху народа. После ще вземете друг символ — в преносен смисъл — значи, обяснение на символа от втора стенен. Такъв символ е изгасването на свещта. В дадения случай свещта представя живота. Следователно всеки символ трябва да се разглежда първо в неговата най-близка, най-позната форма, тъй както хората го употребяват, а после в неговия преносен смисъл.

Аз желая тази година да се създаде между вас правилна, разумна хармония, но доброволно, а не насила. Това не значи, че трябва да търпите всекиго, но като разбирате този закоц, поне да не се критикувате. Не е въпросът да бъдете слепи за злото, но да знаете, че то е потребно в света. Щом го видите, можете да се отдалечите. Веднъж потребно, злото има

право да съществува. Ако не беше потребно, то нямаше да съществува. Седите някъде захласнати и веднага дойде в ума ви една лоша мисъл. Защо дойде тази лоша мисъл? Да ви извади от захласа, в който сте изпаднали. Вие трябва да бъдете будни, да не се унасяте.

И тъй, доброто и злото, отрицателните и положителните сили в природата са необходими, както са необходими приливите и отливите в морето. Например, седите на една канара, размишлявате върху Божията Любов, без да знаете, че условията, при които се намирате, не се подчиняват на тази Любов. Минава покрай вас едно дете с камък в ръка, хвърля го срещу вас и ви пуква главата. Това е прилив на злото, който е бил насочен спрямо вас. Вие веднага скачате от мястото си и тръгвате след детето да го гоните. По този начин се спасявате. Тъй както се бяхте захласна¬ли на канарата, ако не бяхте хукнали подир детето, вие щяхте да паднете в пропастта, а с това заедно и животът ви щеше да отиде. Детето несъзнателно ви е извадило от това положение. Зад него се крият разумни същества, които са го на¬сочили да хвърли камъка срещу вас. И тогава вие казвате: „Ела зло, че без тебе по-зло".

Следователно, когато някой пукне главата ви и с това ви причини скръб, знайте, че разумните същества са сторили това чрез детето, с което искат да ви кажат, че не сте дошли да благувате на този свят. Той не е свят на блаженство. Затова, докато сте на земята, не трябва да се захласвате. Щом отидете на небето, можете да се захласвате, да пеете и да скачате, колкото искате. Освен приливи на злото, в природата съществуват и приливи на доброто. Седите пак на кана¬рата, но сега отчаян, обезсърчен — готвите се да се самоубиете. Минава същото дете покрай вас, хвърля камък и пука главата ви. Вие изпущате револвера от ръката си, хващате се за главата и забравяте решението си да се убиете. В този момент ви се притичват на помощ, привързват главата ви и ви казват няколко ободрителни думи. Вие се успокоявате, започвате да мислите правилно и казвате: Благодаря на детето, което ми пукна главата. Ако това не беше станало, животът ми щеше да отиде. — Много такива случаи има в живота и за добрите, и за лошите хора: за добрите — да им се покаже доброто, а за лошите — да ги избавят от злото. Когато в ума ви дойде някоя лоша мисъл, тя има за цел да ви напомни, че светът, в който живеете, не е още Царството Божие, затова трябва да бъдете будни. Когато в ума ви дойде някоя добра мисъл, тя има за цел да ви даде съвет какво добро да направите. Това са разсъждения, които тряб¬ва да имате предвид като окултни ученици. Можете да имате още ред философски разсъждения — и това е добро. По този начин ще можете да сравнявате доколко дадените правила са правдоподобни.

Под зло и добро, под отрицателни и положи¬телни сили разбирам ония, които работят в две противоположни посоки: злото работи в корените, а доброто — в клонищата, в цветовете. Обаче и злото, и доброто са нужни за развитието на живота изобщо. Службата им е строго разпределена. Един ден, когато завършите своята еволюция, Великите Братя, които направляват двете Школи, както и цялото човечество, ще наредят друг начин на живеене, съвършено различен от сегашния. При сегашните условия на живот растението живее като растение, с глава забита в земята; животното — като животно; човекът — като човек. Каквито и усилия да прави, човек още не може да живее като ангел. В бъдеще човек ще мине през благоприятните условия на ангелите, ще живее като ангел, но днес това още е невъзможно.

Всички се стремите към определения връх, но трябва да знаете, че пътят към този връх е един. Учителят, който ви ръководи, е застанал на самия връх и казва: Този път е единствен, но има отклонения надолу и настрани. Каквото и отклонение да вземете, в края на краищата ще видите, че само един е пътят, само един е върхът. Когато завършите еволюцията си, т.е. когато стигнете върха, ще срещнете Учителя си, Който ще ви по¬сочи просторно поле и ще каже: Сега можете да отидете дето искате, свободни сте. Докато стигнете върха, ще вървите само по един път — към Учителя си. Щом стигнете при Него, много пъти¬ща се отварят и вие свободно можете да правите избор. Докато сте на земята, няма свобода. Свободата е горе, на високия връх. Придобиването на свобода подразбира завършване на една еволюция и влизане в друга, съвсем нова.

При сегашното си състояние трябва да се пазите от заблуждения, да не мислите, че има и друг път освен посочения, че има лесни методи за работа. Един е пътят, много са методите, но ще знаете, че няма лесни методи в света. Не мислете, че като сте млади, разполагате със сила да оправите света. Докато са ученици, младите мислят, че ще напишат някоя книга, с която ще оправят света или ще държат някаква сказка, която ще произведе преврат в умовете на хората. Така мислят и много от пророците и учителите, но Великите Учители, които управляват целия Космос, знаят, че всичко ще се нареди по съвършено нов план. Кога? След завършване на века. Сега нещата ще си вървят по стария начин. Като знаете това, няма да критикувате, няма да се занимавате с отрицателните си черти. Това изисква окултната наука. Когато се натъкнете на някоя ваша отрицателна черта, веднага я заместете с добра. Същото правете и с вашите приятели и братя. Спирайте се върху доброто в себе си, както и върху доброто у своите ближни. Гледайте колкото е възможно по-малко да мислите върху своите недостатъци. Вие правите точно обратното, като че съзнателно сте си задали за цел да се занимавате със своите недостатъци. Какво става тогава?

Без да искате, попадате в Черното братство. И обратното се случва: ако ученик от Черното братство се занимава с положителните черти на своя характер, той става ученик на Бялото братство. Следователно, препоръчвам ви да се занимавате с положителните си черти. На лошите си черти гледайте като на остатъци от миналото. Какви са лошите черти на ученика, това не ме интересува. Аз искам да чуя от него истината. Лекарят например разпитва болния за състоя¬нието му, не защото се интересува за неговия стомах или за сърцето му, но иска да знае де е болестта му.

Когато изнасям недъзите ви, аз имам желание да ви помогна да се освободите от тях. За да постигнете това, трябва да знаете каква добродетел съответства на даден недъг. По този начин ще си въздействате. Доброто ще изпъди злото навън. Не търся злото у вас, за да ви упреквам, но да ви покажа методи как да посадите доброто вместо злото. Като ученици на окултна школа вие трябва да постъпвате разумно. Няма да ви казвам, че трябва да бъдете добри, разумни, но ви давам методи, според които да постъпвате добре, разумно. Умът трябва да се храни със съответстваща за разумността храна. Ще кажете, че за ума е нужно четене на книги. Знаете ли обаче какви книги трябва да четете? Знаете ли как трябва да четете? Бих ви препоръчал да четете Шекспира, Гьоте, Канта или живота и деянията на пророците, на апостолите.

Много от учениците четат безразборно, каквато книга им попадне, вследствие на което в ума им става цяла каша. Те развалят вкуса си към хубавото, към красивото и намират, че това не струва, онова не струва. Те стават големи критици, с мнение за себе си, че много знаят. Като видят, че знаете много, от Бялото или от Черното братство ще ви поканят на служба. Те се нуждаят от знаещи, от учени хора. Ако ви поканят от Бялото братство, ще ви изпратят за проповедник в някоя голяма черква в Америка и след десет години ще се произнесат за вас от кои проповедници сте и какъв е характерът на проповедите ви. Ако Черното братство ви покани, ще ви постави пръв министър в България и ще ви каже: Слушай, тези хора не се управляват с добро, с морал, но се управляват с желязна ръка, със затвор. И ти започваш: този осъдиш, онзи осъдиш, докато си създадеш неприятели, докато си натрупаш тежка карма. Всички ония, които вие сте затворили, ще ви причинят ред злини. Това значи да мисли човек, че много знае. Щом знае много, и двете Школи ще го впрегнат на работа за свои собствени цели.

Ето защо на ученика се препоръчва положително знание, положителна наука. На ученика се препоръчва смирение. Всеки момент ученикът трябва да знае положително отде иде всяка ми¬съл, всяко чувство, всяко действие, всеки подтик — отдясно или отляво. Всяка мисъл може да има само два

резултата — или лоши, или добри. В началото си дадена мисъл може да има добри последствия, а накрая — лоши. И обратно: в началото си може да има лоши последствия, а накрая — добри. Същото може да се каже и за чувствата, и за постъпките. И тъй, всички мисли, които ограничават ума и го лишават от чистота, идат отляво и те непременно трябва да се отстранят. Вие нямате нищо общо с тях. Всички мисли пък, които носят чистота, светлина и свобода, идат отдясно. Приемете тези мисли в себе си и дайте им условия да растат. Като говоря за чистота, имам предвид живата чистота. Тази чистота е подвижна, както са подвижни цветовете на спектъра. Ако вземете една стъклена призма и я поставите върху бял плат, платът ще се оцвети според цветовете на спектъра, но само докато призмата е изложена на слънчевите лъчи. Щом слънчевите лъчи престанат да минават през призмата, платът става пак бял, чист, какъвто по-рано е бил. По същия начин действа Истината — тя оцветява, украсява нещата, без да ги боядисва. Докато призмата на Истината действа върху някое тяло, тя го оцветява червено, жълто, синьо, зелено — или какъв да е друг цвят; щом тази призма се премахне, тялото става пак бяло, чисто, каквото е било първоначално. Оплаквате се, че някой ви е оцветил. Лесна работа. Достатъчно е да се премахне призмата на Истината от вас, за да станете отново чист, бял. В Бялото братство могат да те оцветят, могат и да те избелят. В Черното братство обаче, боядисат ли те веднъж, никакво избелване по-нататък не става. Техните краски с нищо не се избелват. Черните хора са боядисани с краска от Черното братство. Хиляди години трябва да минат, за да се освободят, да се изчистят от тази краска. Следователно и в Бялото, и в Черното братство оцветяват платовете, само че плат, оцветен с призмата на Бялото братство, моментално може да стане бял, когато при Черното братство това е невъзможно.

Живата чистота е свързана със закона на Любовта и със закона на Мъдростта. Докато се съобразяваш с тия два закона, ти си чист. Щом направиш най-малкото отклонение, ти изгубваш чистотата си. Живата чистота не е постоянно ка-чество на човека. Тя е качество главно на лю¬бовта. Това значи: щом Любовта присъства в сърцето, човек е чист. Чистотата е качество ед¬новременно и на ума, и на сърцето. Светлината е качество само на ума. Щом светлината изчез¬не, в ума настава тъмнина, мрак. Това е диагно¬зата, която определя състоянието на вашия ум и на вашето сърце; тези състояния пък определят какъв е пътят, по който вървите. Желая ви да имате тази жива чистота. Когато тя присъства в ума и в сърцето ви, вие сте радостни и весели. Човек не се ражда чист, впоследствие става чист. Светлината моментално се ражда. Дълго време се приготовлява, моментално се проявява, а също така моментално изчезва.

И тъй, живата чистота е качество на разумната любов. Който иска да има

тази чистота, той непременно трябва да е свързан с Любовта. Любовта изключва нечистотата, страданието, завистта, омразата. Тя изключва всички отрицателни прояви на живота. Дето няма любов, там съществуват всички отрицателни качества. Дето Любовта влезе, там има мир, радост, веселие, разширяване, свобода. Когато някой казва, че страда от любов, той не разбира закона на Любовта. Ние абсолютно оспорваме това твърдение. От любов човек не може да страда. Той страда, само когато изгуби любовта. Това е друг въпрос. Докато любовта е в човека и го осветява, той е радостен и весел. Щом любовта го напусне, той започва да страда. Защо? Няма кой да го осветява. Следователно страданието, скръбта показват, че си изгубил любовта си, че свещта ти е изгаснала и предметът, т.е. обектът на твоята любов се е отдалечил от тебе. Това е малко противоречиво на вашите възгледи за любовта, но ще го приемете като ново положение. В бъдеще, когато пишете нови литературни произведения, ще си служите с нов език. Сега пишете: „Този човек плаче за изгубената си любов". Тогава ще пишете: „Този човек плаче за изгасналата си свещ". Или: „Еди-кой си скърби за изгасналата любов, за изгасналата истина". Казвате, че като люби, човек става разсеян. — Всъщност, човек става разсеян не когато люби, но когато се страхува да не изгуби любовта си или след като я изгуби. Той мяза на човек, който е изгубил парите си.

Любовта събужда в човека най-възвишени чувства и мисли. Ако е мекушав, страхлив, колеблив и ако умът му не достига, той живее извън любовта. Който иска да бъде интелигентен, способен, той трябва да се свърже с любовта и да заживее с нея. Аз не говоря за това, което хората наричат любов. Това са чувства, страсти, които правят човека нещастен. Ученикът борави с обикновената, с човешката любов, а Учителят — с възвишената любов. Когато говори, Учителят употребява всяка дума на мястото ѝ. Той знае защо е употребил една дума, знае какъв ефект ще произведе тя. Когато ученикът говори, той не знае защо е употребил една или друга дума. Любовта на Учителя е изпитана, тя не може да се изпитва. Любовта на ученика не е изпитана и трябва да се изпита.

Знанията на Учителя са изпитани, няма защо да се изпитват. Знанията на ученика не са изпитани и трябва да се изпитат. Чистотата на Учителя е изпитана. Той е минал през този изпит. Чистотата на ученика не е изпитана, тя трябва да се изпита. Следователно любовта, знанието, чистотата, милосърдието на ученика трябва да се подложат на изпит. Това е потребно, то е в реда на нещата. Не мислете, че можете да минете по друг път. По този път са минали вашите учители, по този път и вие ще минете. Ако критикувате, ще забавите своята еволюция.

Любов безгранична!

Мъдрост непрестанна!

Истина постоянна!

Напишете тези три мисли и работете върху тях през цялата година.

Размишление.

Без страх в Любовта безгра-нична!

1-ва лекция от Учителя,

държана на 4 октомври 1922 г., София.

1922_10_06 Положителни и отрицателни сили в природата

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СИЛИ В ПРИРОДАТА

Т. м.

Тема за следващия път: „Защо плачат малките деца?“

Ще напишете нещо за плача. Плачът не е противоречие. Когато почнат някого да ограничават, той плаче. Когато хората ни ограничават, ние плачем.

Сега ще пристъпя към предмета си. Не искам вие да плачете. Плач и роптание, това е едно и също нещо. Който плаче, той роптае, това са отрицателни черти, които са отживели своя век. Всичко, което сега съществува във вашия ум, е отживяло своя век. Това са преживелици на една далечна култура. И вие трябва да кажете сбогом на вашето минало. Да допуснем сега, че вие отивате на Небето и сте се вкиснали от всички стари системи. Като отидете на Небето, какво ще разправяте? Мислите ли, че там ще ви слушат, като разправяте за всяка отрицателна черта на земята? Като влезете в невидимия свят, в тяхната школа, там ще ви кажат: „Братко, забрави всичко туй“. И всичко трябва да се забрави. Писанието казва: „Всичко трябва да се заличи и да дойде Новата епоха, в която ще започне истинското знание, което сега иде в света“.

Положителни и отрицателни сили в Природата: електричеството, това е една положителна сила. Положителните сили разрушават, отрицателните градят. Вие ще кажете: „Защо? Как тъй?“ Онези на бойното поле, когато са слаби, нали се укрепяват, изграждат си здрава крепост? Кой гради? – Страхливият. Слабият трябва да се укрепи, къща да гради. Казват: „Гениален човек е той“. Този е един страхливец, той е отрицателен, в него преодоляват отрицателните сили; тези сили се укрепяват, за да може да издържат напора на положителните сили, които действат в света. Следователно по този начин са създадени нашите тела, нашите мозъци, нашият нос, краката, ръцете, дробовете, сърцето, стомахът, всичко туй е създадено в света по причина на тези отрицателни сили, които градят. И понеже те не са имали достатъчно време да обмислят нещата, много от този градеж не е хубаво изграден. Някои искат да ни убедят, че туй, което имаме ние, е Божествено. Не е Божествено! Има нещо Божествено в нас, но ние трябва да различим онзи Божествен градеж... Има Божествен градеж, но трябва да различим Божествения градеж от обикновения наш градеж.

Следователно от положителните и отрицателните сили в Природата едните рушат, доставят материали, а другите съграждат материалите. Тъй е в Природата. И когато един човек се намери в тия два полюса, понеже вибрациите са различни, то ако в даден случай той минава от единия полюс към другия полюс на тия действащи сили и ако той не знае как да мине, да кажем от положителния полюс към отрицателните вибрации, непременно ще мине в едно голямо мъчение, ще претърпи едно голямо страдание, докато намери закона, за да влезе в същите вибрации, същите трептения, както и те се движат. И обратното: един човек, който е в отрицателния полюс, ще мине в положителната страна. Всички ще минат, по необходимост ще минат от единия полюс в другия. Не мислете, че като сте в положителния полюс, винаги там ще бъдете. Не мислете, че една сила е само в единия полюс. Аз ще обясня мисълта си. Ще минете от положителния полюс в отрицателния полюс, от процеса на разрушение към процеса на разширение, а процесът на градеж е процес на сгъстяване и ограничаване. Следователно, когато се минава от единия полюс в другия, ние трябва да знаем онези закони, по които да нагодяваме своите вибрации със силите, които действат. Ние казваме, по липса на думи, „положителни и отрицателни сили в Природата“, но те имат една цена в Природата. По качество те са еднакви, те са полезни за самата Природа. Някой път положителните сили действат в наша полза, а отрицателните – в наша вреда, отрицателните сили са против нас; някой път отрицателните сили действат в наша полза, а положителните сили са в наша вреда. Но туй е само тогава, когато ние се намираме в разрез с нашите вибрации.

Сега има един морал, морал на добро и зло. Доброто в света, то е една отрицателна сила – то гради. И ще забележите, че всички добри хора са все слаби хора в света; те не са силните хора в света, които управляват. Ама где има добър човек, как ще кажете? „Както е на Небето, така е и на земята.“ Не е така. На земята добрите хора са най-слабите. И когато кажете, че някой е добър, всички казват: „Знаем го каква е овца, той е едно говедо“. Тъй му слагат прозвище. Добрите хора са най-слабите хора. И туй трябва да признаем, че е така. Като кажем, че някой човек е лош, то значи, че той е силен и такъв човек сам може да е държавник или философ, или да заема някое видно положение. Сега във вашия ум може да се роди някое противоречие: „Защо съществуват доброто и злото в света?“ Няма да се впущам дълбоко във философията, понеже някои от вас не сте готови и ако река философски и научно да ви обясня това, мнозина от вас, на които стомасите са слаби, ще ги хване диария. Но ще ви обясня причината, защо съществуват доброто и злото в света, за да може да се ползвате.

Злото в света е една потреба; то е толкова потребно, колкото и доброто.

Туй го запомнете! В онова дърво, дето се представя – дървото на познание добро и зло, в него се крие философията. Във всяко едно дърво съществуват два принципа, от плода на което, като вкуси човек, ще може да познава и доброто, и злото. Добрият човек мисли, че трябва да е честен, справедлив – има един метод за разбиране. А лошият човек казва: „Трябва да се обере, да се пооткрадне, да се убие човекът“. И той си има свой метод. И единият казва: „Моят метод е прав“, и другият тъй казва. Двамата обаче имат две различни разбирания. Сега вие ще кажете: „Не може ли без зло в света?“ Не може! Ако вашите къщи могат без канализация, ако вие можете без нужници, тогава и без зло може. Но най-първото нещо: като съградите една къща, съграждате и един нужник. Е, вие ще се сърдите ли на онази дупка, през която излизат тия нечистотии? Ще благодарите, че тя ви освобождава от едно голямо зло, защото ако тия вещества не могат да се трансформират и да приемат физически вибрации, те биха образували отровни газове и щяха да спрат еволюцията на вашия живот. И вие често си задавате такъв един въпрос, казвате си: „Нашият Учител не знае ли, че тук има толкова лоши хора, неспособни ученици, защо не ги изключи?“ А-а,... не разбирате вие философията на живота, не я разбирате. Вашият Учител не е глупав като вас. Вашият Учител върви съобразно Великите закони на Природата. Той не иска да измени в нищо на онова, което Бог е направил. Ние не искаме да оправим света. Аз не искам да изкореня злото. Злото трябва само да се ограничава. На 100 души добри хора са потребни 10 лоши. И ако ги нямате, трябва да им платите, за да дойдат във вашето общество. Трябва да ги търсите, защото ако ги нямате, вие ще се спънете. А когато имате 10 лоши сестри между 100 добри, вие трябва да ги пазите като писани яйца. И знаете ли защо са лоши? Те казват: „Ние се вкиснахме заради вас, всичките ваши нечистотии все през нас минават; вие ядете и пиете, а ние се вмирисахме заради вас, заради вас ние страдаме“. Имат ли право те да ви се сърдят? Имат право, разбира се. И затова те ви мразят, гонят, хулят. Вие ще кажете: „Аман!“ Не, не, аман от вас. И аз ви казвам: Като писани яйца ще ги пазите. Сега и обратният процес е верен. Във всяко едно общество от 100 лоши хора трябват 10 добри. На вас ви трябва една канализация. Вие давате нещо, но трябва да има някой да го вземе. Вие сте търговец. Образували сте такава материя, необработена, рохка материя. Тия, лошите хора, са търговци, които трябва да купят тази материя и да я пратят в Природата.

И след туй от тези нечистотии Природата ще образува най-хубавите плодове. Мимоходом ще ви разправя един пример. Явява се един американски професор тук преди 20 години, бактериолог, сядат пред него около 3–4 хиляди души. На масата му има 4–5 шишета с чиста вода. И той казва: „Това шише с чиста вода е от нужниците на Ню-Йорк, а това – от нужниците на Бостон. Може да пиете от нея“. И той взима и пие. Той е

намерил един процес за пречистване на такава вода. И действително, ако вие пиете от нея, няма да намерите никакъв лош оттенък в мириса. Но от чисто окултно гледище аз казвам: Той е дестилирал тази вода, обаче има известни вещества, които професорът не е знаел как да ги пречисти. Следователно Природата има един по-добър начин: тя ще разложи водата на своите съставни части. И като ги разложи тя, какво прави? Чрез своите токове тя изпраща тия вещества 10,000 километра над земята, в туй пространство, където всички елементи се пречистват, и чрез електрическия процес на сгъстяване тия елементи отново се съединяват и се връщат на земята като вода. Това е процес, метод на Природата за дестилиране.

Сега, тия 100 души лоши хора трябва да намерят 10 добри, да им платят на тях и да ги пазят като писани яйца. На тях им трябва храна. Доброто в света иде чрез добрите хора, пък злото в света си отива чрез злите хора. Следователно, ако вие искате да се освободите от вашето зло, трябва да имате врата. И в обществото, ако вие нямате отворени врати, през които да изтича това зло, вие ще се задушите. Тъй е. Този лош човек, той ви спасява. Ако злият пита: „Защо е този добър човек?“ Казвам: Той ти дава живот. Всичките блага, храната, идват от доброто. Устата, това е доброто на човека, а задният му канал, това е злото. Сега това е малко цинично, но вие сте ученици. Тогава доброто в света седи в главата, а злото – в стомаха. В главата е ложата на Бялото Братство, а в стомаха е ложата на черното братство; там всичките братя, които стоят, казват: „Кокошчици, агънца, гъсчици дайте, това-онова“. Тъй вие слугувате на черните братя. Пък те, понеже трябва да живеят, от соковете на тази храна дават на Белите Братя и казват: „Хайде да дадем на Белите Братя, за да имаме пак кредит“. И затуй те им пращат сокове нагоре. Пък Белите Братя казват: „Понеже те ни пратиха данъка, сега ние ще им пратим храна“. Трябва да има една правилна обмяна и ние не можем да изменим този закон. А вие, щом се запитате защо е злото, не може ли без него, веднага умът ви потъмнява. Сега злото в света аз го определям така. Злото, това е по възможност най-малкото добро, начало на доброто в своите най-малки проявления.

Следователно там, където започва доброто, в най-низките си вибрации, това е зло. И затова едно същество, което е достигнало до своя най-висок стадий на развитие в еволюцията си, като забрави как да измени вибрациите и влезе в по-низките вибрации на живота, то умира, понеже влиза в разрез с противоположните движения в живота. И тъй, злото в света е начало на доброто. Значи, ако си станал лош, сложил си начало на живота си.

Сега онзи, който не разбира окултните закони, ще каже тъй: „Виждаш ли

каква философия е тази? Значи ние трябва да използваме другите“. Но не знаете ли колко милиона същества измират, за да живеете вие? Как ще оправдаете това? То се оправдава с туй, че тия същества ще живеят във вас. Вие ще им дадете живот. Ако злото се умъртви във физическия свят, то ще се прояви във вас. Това е вярно. Направете следния опит. Имате един неприятел, който постоянно ви напада, пише във вестниците за вас, прави ви зло, казвате: „Да ме освободи Господ от него, да се освободя от този вагабонт, ще ми светне“. Един ден той умира, вие казвате: „Слава Богу, аз се освободих“. И действително, всички хора наоколо ви са добри, но веднага вие станете недоволен в себе си, почвате да ставате кисел, гневлив, хокате жена си, децата си – неприятелят е влязъл вътре във вас. И когато нашите врагове измират на физическото поле, те влизат в нас. Ще ги търпите или отвън, или отвътре. Това е факт. Някой казва: „Аз се разгневих“ . Враговете са умрели отвън, но са дошли отвътре. „Много нервен съм.“ Защо? Ще разбираш този закон. Ще кажеш така: „Туй зло е необходимо заради мене“. Ще се поляризираш. Жената, която разбира законите, като се разгневи мъжът, трябва да пее; мъжът ще се развесели и тя ще каже: „Слава на Бога, че днес мъжът ми се разгневи, ние сме спасени“. Да поиграе насреща му и той ще почне да се киска, да се смее. Учителят като се разгневи, учениците да почнат да играят, да пеят, учителят ще прихне да се смее. Тези неща за вас като ученици на окултната школа имат смисъл. Не тъжете за злото в света. На ученика не е позволено да критикува ония постановления на Природата. Той няма право да се произнася върху нещата. Той трябва само да констатира фактите. Само един Учител, който е завършил своята еволюция, минал по този път, той има право, той може да се произнася.

Сега, като ученици, някои от вас си позволявате да ме критикуват. А аз ви казвам: Вие сте прости като фасул. Когато ме критикувате, аз се радвам, но аз съм толкова благороден, че не искам да ви направя канал. И казвам: Няма да ме критикуваш, за да не станеш канал, защото всички нечистотии ще минат през тебе и ти ще се вкиснеш. Мисли добро за мен, ще се повдигнеш, аз ще изпратя всичкото добро върху теб. Пък който ме е критикувал, аз се отплащам много добре, казвам: „Хайде, братко, върви напред“. Като мисли добро, пак му напълня каруцата. И като мисли зло, пак я напълвам. Нали това искаш? Няма да критикувате нищо в Природата! Няма да критикувате ония постановления, които Бог е поставил! Ще мислите философски, като ученици. Злото е една потребност вътре в света. Дойде ли една лоша мисъл, не я отблъсквай (Учителят движи ръката си настрана), не прави движение, че я пъдиш. Кажеш ли така на мисълта, с това движение на ръката ти си се хванал за нея. Ти правиш това движение с ръката, за да хванеш тази мисъл, но с туй ти даваш иширет на духовете. Седи 20-годишна мома пред прозореца през

времето, когато се пишат любовни писма. Майката казва: „Ти къде ходи снощи, баща ти се кара?“ Тя маха с ръка, плаче, поглежда към прозореца, казва: „Майка ми вдига шум, ама няма нищо“. Това се казва иширет. Ти, когато си направил движение с ръката си към тази мисъл, за да се махне, вече се свързваш с тия отрицателни сили в Природата. Не им обръщай никакво внимание! Всяка една лоша мисъл, която минава, ти я остави да си минава, като че нищо няма. Ти си стой тихо и спокойно и привличай доброто, привличай всички ония добри и благородни сили в себе си. Ще упражняваш волята си. Ако разбирате закона, волята може да се упражнява само при тия две противоположности, които съществуват.

Сега вие се оплаквате, питате: „Защо аз страдам?“ Страданието е един признак, че липсва нещо в човека. Ако ти липсва живот, ще имаш анемия, малокръвие; ако си недоволен, в сърцето ти липсва Любов. Казваш: „Аз скърбя“. Щом скърбиш, повикай Любовта. – „Как да любя?“ – Как да любиш? Не мисли, че хората са лоши, а ти си добър. Обикни лошите хора! Най-първо, трябва да обичаме лошите хора, защото през тях трябва да излизат нечистотиите навън, за да дойдат добрите работи. И когато е казвал Христос: „Любете враговете“, Той е подразбирал този велик вътрешен закон. Тия, лошите хора, са най-потребни в нашето развитие. „Любете враговете си!“ Вие казвате: „Как да ги любим, възможно ли е този лош човек да го любим?“ А този лош човек е потребен за тебе.

Сега трябва да пазите пропорцията. Има три степени: на 100 души – 10, 50, и 75. На 100 души добри хора може да се допуснат най-много 75 лоши хора между тях, а най-малко да се намалят до 10 души. Намалят ли ги повече от 10, те унищожават корените на своя живот, и обратното – като увеличиш злото от 75% нагоре, ще причиниш смърт. Ако слизаш в обратното движение на хората, в обществото на лошите хора, и там на 100 лоши трябва да има 10 добри. Следователно, когато минаваш от една школа в друга, т.е. от един вид вибрации в друг, ако не може да спазиш тази пропорция, непременно ще влезеш в областта на смъртта, защото не си спазил този закон. Разберете, там казва Господ: „От всички дървета на рая ще ядеш, но от това дърво, където се изисква един отличен ум, учител се иска там, да не ядете от това дърво“. И дойде онзи първият, змията, тя беше учител от черното братство, който предаде първите уроци на Адам и Ева и казва им: „Аз съм този учител, който може да ви научи как да живеете“. И те го послушаха, започнаха с първото учение и в света се образува първата лъжа. А в Бялото Братство всички грехове се прощават, и то моментално, или не, но лъжата никога не се прощава! Туй да го знаете – съзнателната лъжа никога не се прощава! И когато дойде Божественият глас, извика: „Адаме“. Адам слушаше, но се престори, че не чува, а то е лъжа. И втори път той пак мълча – пак лъжа, и на третия път той каза:

„Тук съм, Господи, но не смея да изляза“. И след това – Адам нямаше доблестта да каже истината.

Истината може да се каже по два начина. Когато направиш едно добро, питат те: „Ти ли направи това добро?“ – „Аз го направих.“ И когато направиш някое зло, пак да си доблестен да кажеш: „Да, аз го направих“. Да излезеш характерен. А ние, когато дойдем до доброто, признаваме го. Питат ни: „Ти ли съгради това жилище?“ – „Да, аз го съградих.“ „Ти ли повдигна този народ?“ – „Да, аз го повдигнах.“ А когато дойде до сторени престъпления, няма ни, отказваме ги. А, не, сега всички съвременни хора минават за праведници. Ами ако аз като свещеник отида някъде и ми заколят една кокошка, мислите ли, че аз съм праведник? Да, пред хората, но кокошките ще кажат: „Заради този праведник отиде една от нашите сестри“. Заколят едно агне, казвате: „Овцете тъй се жертват“. Но горе овцата казва: „Този праведник е много добър, но една от нашите сестри отиде жертва заради него, изядоха я“. Е, къде са праведните хора в света? Сега злото не е там, че ние ядем овцете. Но когато аз изям една кокошка, ще кажа: „Слушай, сестро, сега ти ставаш жертва заради мене, но бъди уверена, давам ти честна дума, че един ден, като дойдеш в положението, на което съм аз, тогава аз ще стана кокошка и ти ще ме изядеш тъй, както аз те изядох. Запиши това добре и където и да съм, викай ме, аз ще дойда и ще спася живота ти от явна смърт“. Като заколя едно агне, пак тъй ще кажа – то е закон.

Сега в туй общество ние казваме: „Защо между нас да съществуват лоши хора?“ Питам: Защо в Божествения свят да съществуват тия лоши хора? Защо Бог, който е толкова всемъдър, силен, изпълнен с Любов и знания, защо е допуснал Той злото? Не е ли Той всесилен? Ако Той го е допуснал, Той го е допуснал по такива съображения, за които ние нямаме понятие, ние не знаем защо, но Господ, като е разгледал всички възможни начини, по които животът може да се постави, е намерил, че този е единственият начин, най-добрият при сегашните условия, при които ние живеем. Щом го е допуснал, ние ще го приемем този факт тъй, както си е, и ще спазим Закона. И няма да преувеличаваме нито за добрите, нито за лошите хора. Но между лошите и добрите трябва да има едно съотношение, да се спогаждат. Не мислете, че някои сте добри, други – лоши; всички трябва да живеем разумно помежду си. Сега ще седнете, ще кажете, че еди-кой си е лош, но щом почнете така да мислите, вие веднага се свързвате с техните вибрации и ще почувствате едно неразположение, неразположението на всички лоши хора, и ще се свържете с тях. Мислите ли за дявола, всички дяволи ще дойдат около вас. Мислите ли за лъжеца, мислите на всички лъжци ще дойдат около вас. Мислите ли за крадеца, за омразата, за завистта, всичко туй ще го привлечете около себе си. „Ама какво да

правим?“ Ще почнеш да мислиш за доброто, ще привлечеш вибрациите на доброто, на Истината, на Мъдростта, на милосърдието, на самопожертването. Ако тъй мислите, вие ще си помагате. Няма друг начин! Казват: „Е, кръвта на Господа Исуса Христа ще ни очисти от всеки грях“. Кога ще ни очисти кръвта? Когато ние започнем да жертваме живота си тъй, както Той го е жертвал. Следователно Той казва: „Люби враговете си“. „Ако ти вземат горната дреха, дай и долната.“ Защо? Има чисто окултни причини. Друг път ще се спра да обясня защо трябва да дадеш и как да я дадеш. И като ученици на тази окултна Школа, ще имате едно широко понятие за злото, че то е една потреба на живота. И ако някое зло ви е нападнало, да знаете, че то е най-доброто, не се оплаквайте за нищо. Не да бъдете индиферентни, но постоянно превръщайте отрицателните сили в положителни!

Сега светлина и тъмнина, това са пак две сили, които са необходими в света. Светлината стимулира човека към деятелност, знание и Мъдрост. Тъмнината го ограничава и същевременно му дава един процес да си почине, да навакса изгубените сили. Човек вечерно време може да си почине. Дневното спане и вечерното се отличават. Денем като спиш, онова брожение е толкова голямо, струва ти се, като че ли се намираш в една кола, в която постоянно те тръскат, и като се събудиш, виждаш, че тази почивка не е като почивката вечерно време. Като си легнеш в тъмнина, ти може да си починеш и като станеш, ти усещаш, че всички сили са наваксани. Следователно тъмнината е толкова потребна за наваксване на тези сили, колкото и светлината е потребна за подобрение на живота. Същият процес е и за доброто и злото, същият процес е и за положителните и отрицателните сили в Природата. И тъй, като ученици на тази Школа, само така ще може да се ориентирате в новия живот, само така ще се ориентирате в един добър живот. Умрял някой, то е потребно да умре, за да се роди друг. Движение е това. Единият отива нагоре, другият слиза надолу. Защо той умира? Не питайте защо умират хората. Смъртта, това е най-малкото проявление, начало на живота, защото който умира, той тогава почва да живее. И казва апостолът: „Минаваме от смърт в живот“. И сега, за да влезем от този живот в духовния живот, непременно ние трябва да умрем – да влезем в най-малките вибрации на живота, за да може този живот да ни поеме в своите условия. И тъй, Божественият Дух е, Който работи в света. И онези окултни ученици, които искате да развиете живота си, вие трябва да разбирате тия закони. И ако вие се залъгвате само със сенките и мислите, че имате знания, вие се лъжете с тия знания. Ако вие мислите, че имате Любов, вие се залъгвате с Любовта. За пример, ако двама души се обичат, как се обичат? Най-първо, у вас Любовта не е съзнателна. Онзи мъж, който обича жена си, която е свършила училището, която е красива, баща ѝ има къщи, ако този мъж я обича, за да вземе

парите, красотата, той няма да я обича винаги. Той не обича душата, а тия неща, от които има нужда. Това е икономическа любов.

И сега седнат да се убеждават, казват: „Идеална любов! Умира заради него!“ И действително умира заради него. Но там, където има умиране, няма Любов. Как така: ти го любиш, той да умира? То е смешно от Любов да умира човек. От вашата любов умират хората, то е много вярно, но там няма никаква Любов. И после влиза той в едно религиозно общество, от света бяга и мисли, че между братята там ще може да му помогнат, да му дадат пари и да му тръгне работата. И като не намери тия условия, казва: „И те такива“. Ние не искаме такива между нас. Ако той е един от тия потребните 10, ние ще го приемем и ще му дадем пари, защото ние между нас имаме чиновници. И от добрите хора има 10, 50, 75 на 100 или пък на 1000 души отговарят 100, 500 и 750. Тъй че имаме чиновници, които карат боклука. Ако искаш да станеш един от тези чиновници, ще се впрегнеш в колата с боклука, ще ти плащат 2000 лева на месеца. „Ама аз с боклукчийска кола не искам.“ Имаме и други служби, но там не плащаме нищо. И като влезеш при нас, нищо няма да ти плащаме, но ще дадеш всичкия си живот, всичкия си имот и от тебе нищо няма да остане. И той казва: „Такива хора като вас не съм виждал. Сбогом“. – Е, сбогом! Който влезе между нас като ученик, той трябва да има един съзнателен живот! Той трябва да живее най-първо за Бога, тъй, абсолютно, безгранично. Второ, той трябва да живее за своята душа – ограничено. И после да живее за своите ближни. Тъй седи законът. Ние започваме оттам, и след туй, като погледнем своите ближни, ние знаем, че между ближните злото съществува. Следователно ближен може да бъде всеки: и който прави зло, и който прави добро. И единият, и другият, може да бъде ближен.

Сега вашите понятия за доброто и злото са лъжливи. Ще ви дам един пример и той е следният. Седите вие в някоя долина, но не знаете какво става в Природата. Запели сте си една светла песен, кънти цялата местност. Минава едно дете и казва: „Какво си се разпял тука“. Хвърля един камък, пуква ти главата. Ти почваш да го гониш.: „Как, ти да ми нарушаваш мира?“ Овчарчето минава нагоре и ти минаваш нагоре. Не се минава много време, излиза буря, става наводнение, цялата тази местност, на която си пял, е покрита с вода, а ти си горе. Невидимият свят е казал на туй овчарче: „Тук не е място за пеене, пукни му главата“. И ти казваш: „Пукнаха ми главата, но си спасих живота“. Туй момче може съзнателно да го е направило, може и несъзнателно да го е направило, обаче в дадения случай туй е добре. Вторият случай: ти седиш на същото място, взел си ножа, мислиш да се самоубиеш, казваш: „Не си струва да се живее“. Минава пак същото момче, казва: „Какво си се замислил?“ Пак ти пуква главата с един камък. Ти се забравиш, хукваш да го гониш, изгрява

слънцето, ти дойдеш на себе си и казваш: „Много добре, че ми пукна главата, но ми спаси живота“. Питам: Туй дете, което е пукнало главата и на добрия, и на лошия човек, зло ли е направило? И в двата случая то е направило добро. В единия случай то спасява един добър човек от смърт, в другия случай спасява един лош човек, който иска да се самоубие. Где е вашата философия сега? Вторият начин на разсъждение. Ще ви дам нов начин да мислите: представете си, че двама души седят пред една пещера. Единият си запалва свещта, другият я загасва.

Вие питате: „Защо този си запалва свещта, а другият я изгасва?“ Нали казваме ние, да ходим със запалена свещ? Казвам: Този, който си запалва свещта, влиза в пещерата вътре, а който изгасва свещта, той излиза из пещерата. Който си запалва свещта, той влиза в ограничението на пещерата и му трябва светлина. Казват: „Защо тези хора са загасили свещите си?“ Защото са излезли из пещерите. Пещерата, това е съвременното общество, съвременният свят, съвременният живот. Щом като влезеш, трябва да носиш свещ, там има опасни места. Но като излезеш из тази пещера навън, из този живот, защо ти е тази свещ? – Ще я изгасиш и ще влезеш в новия живот. В него има нови условия. Следователно едни от вас може да ходят със запалени свещи, а други – с изгасени. Не си хвърляйте упреци защо този не влиза. Казвате: „Нему не му стига пипката“. Казвам: Този човек е влязъл, а онзи не мисли, той е вънка, захласнал се е и трябва да дойде някое дете да му пукне главата. Какво трябва на добрия човек, за да мисли? Той казва: „Всички хора са добри, аз се примирих, всичкият свят е добър“. Но след като го упрекнат, казва: „Аз мислих, че е добро, пък то не било тъй“. – „Ти си се излъгал.“ Не, не си се излъгал. Туй дете е казало на този момък, че всякога не може да се пее, защото има приливи и отливи и после може да плачеш за живота си.

Сега някои от вас може да се спрат на мисълта, ще ме попитат: „Дали за нас се отнася това?“ За всинца ви се отнася, без разлика, без изключение. Всеки един от вас, който мисли, че злото е непотребно в света, той е прост като фасул, който и да е той. И на такъв човек казвам, че той не може да очаква никакво добро. А онзи, който мисли, че всичко е на мястото си, и доброто, и злото е на мястото си, него го очаква едно велико бъдеще. Онзи, който мисли с един нож да изреже главите на всички хора, него не го очаква нищо, а онзи от вас, който казва, че има спасение за всички, той е на прав път. В края на краищата, когато се завърши тази еволюция, ще има и друг начин, в който животът може да се прояви. Един ден и добро, и лошо ще се срещнат, всичко ще забравите, Бог ще ви разложи на своите първоначалните елементи и ще влезете в новия живот. И апостол Павел казва: „Едно време бях в тъмнина, а сега съм в светлина“. Друг живот има.

Тези, които са сега в тъмнина, ще минат, други ще ги заместят. Тъй щото за всички в света има условия, от чисто окултно гледище, да изправят живота си. И всеки един от вас, който се бори със злото, той ще слезе в стомаха, ще стане канал за злото. Тъй е и с всеки, който иска да поддържа доброто. Той пък ще стане една врата за движение на доброто. И тогава всеки ще заеме своето място. Ако си лош – под пъпа, в корема, в червата, в стомаха долу, там тия благовонни неща ще ги миришеш. Туй ще ти бъде възнаграждение. Ако станеш добър – в сърцето, в дробовете, в мозъка, там ще чувстваш живота. И всеки един според стремежите си, според разбиранията си, според както прилага волята Божия. Господ има място за всички хора. Той ще ви намери място. Ти си недоволен. Бог ще каже: „Хубаво, сложете го в стомаха!" Другият е доволен: „Сложете го в сърцето, в дробовете, в главата". Този е благороден, учи се, доволен е, стреми се – „Сложете го горе". Не иска ли да се учи – „Сложете го долу". Така върви животът. И ако вие искате да еволюирате, да се развивате, вие не се спирайте върху настоящото положение на живота. Не взимайте участие в ония площадни философски разсъждения на вестниците и на съвременните философи и учени, но вземете едно положение здраво и кажете тъй: „Злото е една потреба вътре в еволюцията". Ние ще живеем така, както Законите на великата Любов изискват. Този закон включва всичко в себе си и изключва всички противоположности, Любовта казва: „Мисли любовно за всички и чрез Закона на Любовта ти може да се поляризираш и от най-ниското стъпало на живота можеш да се издигнеш до най-високото. Не мисли за злото, за нещастията, макар и да се сипят отгоре ти хули като дъжд от гранати. Бъди уверен, че като мислиш само за Любовта, тия гранати ще падат отляво и отдясно и няма да те засегнат, и ти ще влезеш в новите условия".

Сега способните от вас ще напишете своята тема: „Защо плачат децата и ползата и вредата от плача". Като ученици пазете се всякога от подиграване и подбиване. Ще кажете: „Учителят тъй каза". Пак постарому започвате.

Тази беседа е първа. Ако искате да се ползвате от ония принципи, които прокарваме, поставете си за задача туй, новото начало. Всичко, каквото имате, добре свършете, приложете първото начало и превръщайте всичко все за ваша полза. Сега трябва да се работи! Работа и учение на всинца ви трябва! Няма да капне знанието от Небето. То няма да дойде отникъде. После на вас от класа ние ще създадем метод за четене на книги. Върху какво трябва да се мисли и учи? Изучаване на живата Природа, изучаване на светлината и тъмнината, изучаване на изворите, на растенията, на плодните и безплодните растения, на ония, които имат сладчина и горчивина, изучаване на планините и магнетическите и електрическите

течения, влиянието на праната, как и кога идва. Ще правим опити с вас. Кога? Само когато приложите тази лекция на опит. Но като тръгнете, абсолютно никаква критика! Аз ви позволявам само една критика. След като направим своите опити и като имаме резултати, ще дойде време аз ще ви кажа – критикувайте сега, но искам майстори да критикуват. Сега хирурзи има много, всеки може да вземе един трион и да реже. И аз мога да отрежа крака на човека. Това не е хирургия. Но да отрежеш тъй майсторски, че да не повредиш нищо, то е хирургия. Да знаеш да отрежеш непотребното, а потребното да запазиш. Хирургия има и в мислите. Различни видове хирургия има.

За пример аз имам един метод, много хубав е той, прямо говоря, но даде много лош резултат и някои ми казват: „Г-н Учителю, ти не трябваше тъй да кажеш, този се обиди". Казвам: Върви си, не е твоя работа. Аз прилагам една Божествена мисъл, а последствията ще бъдат, каквито искат. Аз не искам хората да мислят добре за мене. Ако аз искам хората да имат отлично мнение за мене, ще кажа: „Да, това е добре". Но аз казвам: „Слушай, тази постъпка не ти прилича!" Нищо повече! Защото ако направиш грях, Господ няма да ти каже: „Чакайте, туй наше дете е благородно, да не го поправяме пред хората, да не му казваме греховете". Не, Господ ще каже на такъв любимец: „Ти направи своя грях в тайно, аз ще извадя всичките твои грехове навън, пред всичките хора, да ги знаят". Давид бил добър по сърце, но Господ какво направи с него? Четете историята! В Бога няма нищо скрито, в Него има само една мисъл.

И когато Господ ви обича и вие направите един грях, Той ще дойде и ще каже: „Виждате ли този мой светия, този възлюбен син, виждате ли го? От 2000 години виждате ли моя приятел Давид, виждате ли го какъв е?" А сега вие мислите, Господ е Любов, Той ще скрие прегрешенията ви. Не, не, никога не ги скрива Той. И знаете ли защо? Аз сега няма да ви разправям, но някой път ще се спра да ви обясня защо Бог не крие. И туй е най-голямото благословение, когато Господ те поразтърси малко. Аз бих желал Господ да извади моите постъпки, тъй, да ги поразтърси. То е едно благословение. И вие ще кажете: „Отлично, много хубаво е това". И във вас ще се яви смелост и решителност да кажете тъй: „Трябва да говоря истината, не трябва да лъжа". Трябва да бъдете смели, всички лъжи да изчезнат.

Сега вие всички сте много страхливи. Аз ви казах първоначално в една от миналогодишните беседи: нека всеки си каже греха. И започнаха всички да ме лъжат. И след туй, второто, всички искат благословение. Какво благословение може да ви дам след тия лъжи? Ти ще кажеш тъй: „Аз вчера отидох при един мой приятел и съзнателно му отворих касата и му

откраднах парите. Вие си мислите, че съм честен, добър човек, моля се по три пъти на ден, между вас съм сега. Идете, обадете ме, обрах един човек, аз не трябва да живея, а трябва да бъда в дранголника вътре, теглете ми един куршум“. Тъй да се говори истината! Но когато казвам да говорите истината и когато дойде някой да каже истината по съвест, той трябва да бъде смел заради истината. Той трябва да каже: „Аз направих това нещо“. И когато каже това – „Аз“, в Бялата ложа тия Бели Братя, като видят, че той е смел да изкаже греховете си, те казват: „Заради това ние ще му дадем всичките условия да се поправи“, и заличават всичките грехове. А когато се опита да каже лъжа, когато скрива истината, те казват: „Хайде, навън!“ – и втори път не го поглеждат. Не да се колебаете. Ще дойде някой да ти каже: „Не казвай“. Не, веднага ще кажеш: „Направих го това“. И в себе си всеки един от вас трябва да бъде крайно искрен, никакви лъжи, никакви измами, няма да бъдете раздвоени. Няма да се оправдавате. „Направих го!“ И ще търсиш начини да излезе тази истина, за да може да ти се простят греховете. Дотогава, докато греховете ти седят непростени, ти не можеш да напредваш. И в деня, в който му се простят греховете, той тръгва напред. Той трябва да се освободи от този товар, за да може да расте. И знаете ли колко пъти вие се спъвате? Как няма да се спъвате? Вие направите едно малко престъпление, но не искате да го признаете, и то ви спъва месец, два, три, година, нямате онова вдъхновение, онзи дух, вие ходите, молите се на Духа, но Господ се не лъже. Една сестра ми пишеше, че се докачила от мене, но аз съм наумил да напиша едно писмо. И знаете ли какво писмо? Като го прочете, четири реда сълзи ще потекат. Тя минава за ясновидка, борави с висшите светове, с причинния свят, има общение с Христа, тъй си мисли тя. И ми пише: „Как така, ти си изнесъл моето писмо и си го чел пред другите, да ме компрометираш?“

Ето колко е ясновидка тя. Нейното писмо пред никого не съм чел. Е, хубаво, ти като си ясновидка защо не провери първо факта? Ти казваш първата лъжа. Значи тя никак не борави с онзи свят. После казва: „Там, около тебе, са все простаци, лъжци“. Казвам: Втората лъжа. Ти си една от най-големите такива. Ако ти си една от добрите, Господ не би ти сложил един знак и ще кажа какъв е знакът. Не, такива ясновидци ние не ги искаме. После, на друга една сестра казах през тази година нещо, направо, прямо говорих. Тя не се обиди. Тя казва: „Учителю, като тебе няма друг, ти си велик, ти всичко знаеш...“ Откровено казвам: Знаеш ли, че аз съм недоволен от тебе, ти това си направила, онова. „Кой ти го каза това?“ Значи, щом ми го казват хората, аз не съм най-велик. Такива не минават. Ти искаш да ме излъжеш. Не се лъжа аз. Ще бъдете искрени и откровени. Аз не искам да ми казвате „велик“. Моето желание е в сърцата ви да гори онази истинска Божествена Любов. Любов! Във всеки един момент във вас да има самопожертване. Ще се отличавате по това. Аз казвам и правя.

Искам и вие да казвате и да правите. Мога да кажа: Аз заради вас мога всичко да направя, но утре, като ме поставите на изпит и не го направя, няма ли да вляза в противоречие със съвестта си? Защото в Бялата ложа Законът е такъв: кажеш ли нещо и не го направиш, ти ще се изложиш на едно голямо изкушение. Кажи и направи, кажи и направи. За в бъдеще ние не позволяваме да има само обещания. Не, сега кажи и направи. Нищо повече! Искам това от всички ви. Сега ще започнете така още тази година: кажете и свършете! Пак ще има противоречия, пак ще има падане. Не изисквам да не правите погрешки, ни най-малко няма да ви държа кусур, ако направите даже и 100 погрешки, но като кажем една малка лъжа, ще държа всинца ви отговорни. Аз съм готов всички грешки да залича, но за лъжата в братството строг съм, абсолютно никаква лъжа! Без изключение! Туй да го знаете! Ни бяла, ни черна лъжа. Никаква лъжа, ако искате да се разберем. Туй ще бъде основа – никаква лъжа! Другите погрешки извинявам. Ако някой е откраднал, аз съм готов да извадя и да платя каквото е откраднал. Но ако излъже – не! Освен че няма да платя, каквото е откраднал, но ще го изпъдя навън. Нищо повече! Никаква лъжа, абсолютно без лъжа ще бъде, туй да го знаете! Ще имате едно общество без лъжа. Тази година искам от вас едно нещо. То е отрицателната страна на въпроса. Без лъжа! През тази година всякога ще говорим Истината! Това е положителната страна. Всякога Истината! И без лъжа, в отрицателен смисъл. И аз съм уверен в едно нещо, като ви гледам, уверен съм, че вие ще изпълните това правило. И който от вас не го изпълни, ще му дадем почетното място – 2000 лева заплата на месец. Ще го сложим на онова почетно място. Всекиго, когото хванем в лъжа, ще го поставяме на онова почетно място с 2000 и 3000 лева месечна заплата и с колата.

Сега ще имате предвид тия думи. Ще се дешифрира тази лекция, ще вземете и ще си я препишете. Ще разсъждавате върху нея и което може да се приложи, цялата година ще го прилагате, а като свършим годината, идущата година ще видим какви са резултатите. Пък в другите лекции ще има други въпроси. Те ще имат по-научен характер: методи за развиване на съзнанието, за концентриране, за изучаване природните сили, начини за лекуване на болести, как се лекува коремоболие, главоболие, запичане, треска, хрема и тем подобните, изобщо как да давате първа помощ. Сега на учениците аз ще дам методи, но няма да злоупотребявате. И комуто от вас се случи да давате първа помощ, няма да обяснявате как става това, вътрешните методи няма да ги изнасяме. Няма да учите другите. Който е от Братството, който е от нас, ще му поверим, а който е отвън, ще му помогнем, ще го облекчим. Тъй щото ще имаме една своя медицина. Тази година трябва да се приготовлявате. Със софиянци ще започнем. Ще имаме някои молекулярни опити, досега бяха микроскопически, а сега ще има по-големички с някои от по-напредналите ученици – да видим дали

ще можем да реализираме туй, което сме казали. Ще отидем на Мусала в ясно време и в бурно време, в дъждовно време и в снежно време. Ще направим една екскурзия до Мусала през януари, в най-големите снегове. После ще идем на Мусала вечерно време, при ясна нощ, без месечина и с месечина. Ще отидем в бурно и в дъждовно време. Сега, ако може. Това са възможности, те влизат в програмата през тази година. Дали ще може да реализираме програмата, зависи, тя не е лека, тя е доста трудничка. През януари горе на Мусала, в някоя бурна и дъждовна вечер. Посред нощ да се мине на Мусала не е лесно. То е една доста трудна задача, в която ще се развият вашите ясновидски способности, ще се отворят очите ви, ще виждате с астрална светлина. Ако може да прокараме тези опити, аз съм уверен, че температурата ви ще се повдигне на 100 градуса и тогава ще кажа: „С тия ученици всичко може да се направи“. Ако може да изпълним тази програма, аз съм уверен, че няма да има други мъчнотии. Разбира се, ще има други опити. Те се състоят в следното: двама от вас ще ги пратим да хванат някоя мечка за ушите. (Недоумение между учениците.) Вие ще кажете: „Защо трябваше да говоря за тази мечка?“ Забележете следното нещо. Вие бяхте всички сериозни и аз бях сериозен, но като казах за мечката, всички прихнаха да се смеят. Защото влезе нещо ново, изпъкна великият контраст – да хванем мечка за ушите. То е опит. Знаете ли, че в мечката има Любов? А, ужасна Любов има, измежду всички животни почти единствена мечката има най-много чувства и затуй обидиш ли мечката, тя не прощава. Та затуй, като се свържем с нейните чувства, веднага ще почувстваме, че в нея има живот, затуй може да лекува. И човек, който е болен, ако язди на мечка или мечка да го тъпче, той оздравява. Болен, ако има треска, като се качи на мечка, взима я от някой мечкар, треската минава. Защо? Защото мечката има много магнетизъм. Тогава двама от вас, които са готови, да дойдат да кажат: „Учителю, аз съм готов да изпълня всяка твоя заповед“. Е, добре, аз казвам: Вие, двамата, които сте готови да изпълните моята заповед – ще хванете мечката за ушите. Колцина от вас ще хванете мечката за ушите? Ще кажете: „Учителю, дайте ни друго, но не туй“. Ако се осмелите да хванете тази мечка за ушите, вие ще проверите един вътрешен закон. Това са символи. Но онази смелост, която ученикът има, с нея той ще провери друг един вътрешен закон. Казано нещо в Бялото Братство – да се изпълни, и вие ще влезете в едно ново течение – да хванете мечката за ушите. Ако първият опит – качването на Мусала – излезе сполучлив, тогава ще дойде вторият опит – мечката за ушите. Ако не излезе сполучлив, мечката ще си седи там.

Т. м.

1-ва школна лекция на Общия окултен клас (II година), 6 октомври 1922 г., петък, 7:30–9:00 ч. вечер, София.

1922_10_08 Обичен и скъп

ОБИЧЕН И СКЪП

Какво ще разберете от думите „binom tu meto"? Какво ще кажете за изречението „Сила жива, изворна, течаща"? В това изречение, не може нито да отнемете, нито да прибавите нещо. Коя дума ще турите по-напред – изворна или течаща? В това изречение, думите са наредени по особен закон. По същия закон трябва да върви и човешката мисъл. Казвам: Мисъл жива, изворна, течаща. Единствено нещо, което спъва, както отделния човек, така и цялото човечество, се дължи на разместване на думите в разумната реч. Някога се употребяват едни думи, вместо други. Някой пише писмо с обръщение „обични Учителю", а друг – „скъпи Учителю." Ако, вместо обичен, пишеш скъп, ти поставяш чувствата си на търговски начала. Да минаваш от обичен към скъп, това е слизане; да минаваш от скъп към обичен, това е възлизане. Казваш: Скъпи Учителю! Отговарям: Твоят Учител струва 33 сребърника – продаваш го. Думата „обичен" представя основите, върху които животът расте и се развива, а „скъп" означава закон на промени, закон на месечината. Можеш ли да се грееш на месечината? Вибрациите на думата „скъп" са слаби, а на „обичен" – силни. Можеш ли да вържеш кофата на конец и да вадиш с нея вода от кладенеца? Конецът веднага ще се скъса. Такава е силата на думата „скъп". Думата „обичен" е дебело въже, с което завързваш кофата. Щом я пуснеш в кладенеца, непременно ще извадиш вода. Ако сравните думите „обичен и любезен", по-силна е "обичен". Буквата „з" в думата "любезен" разваля всичко. Тази дума няма хубави вибрации. Сричката „зен" в нея показва, че започваш добре, приятелски, а свършваш зле.

Сега, аз искам да ви обърна вниманието към съзнателно отнасяне със своите мисли и чувства, да ги изследвате, да сте доволни от тях. Да бъдеш доволен от своите мисли и чувства, това е истинската философия на живота. Ако си недоволен от мислите си, никой не може да бъде доволен от тях. Както в речта, всяка дума трябва да бъде на мястото си, така и всяка мисъл, трябва да бъде определена и на мястото си. Съществата на разумния свят обичат да им се говори на определен език: всяка дума да има точно определено значение, без никакво двусмислие.

Питам: Каква връзка има между думите „обичен и скъп"? Нещата трябва да бъдат обични, а не скъпи. Когато хората се обичат, между тях трябва да има разумни отношения. Обичта внася разбирателство между хората. Защо се обръщате към приятелката си с думите: „скъпа приятелко"? Скъпа, значи, оценили сте я. Всъщност, човек не може да се оцени. На български думата „безценен" има двояко значение: безценен, и без цена.

Хубавите неща трябва да са безценни. Как ще оцениш една добродетел, която няма форма? Как ще оцениш едно любовно чувство? Който ви обича, може да ви даде един скъп, златен подарък, но това изразява ли неговата любов? Любовта не се изразява нито в подаръци, нито в прегръдки и целувки. Ти можеш да прегърнеш давещия се, да го стиснеш в обятията си, но това не е любов. Външните неща не определят любовта. При две еднакви външни прояви може да има два различни вътрешни стимула. Казваш: Той ме обича. – Как доказа любовта си? Доказването подразбира, че нещо е казано и свършено. Когато дървото израсте, цъфне, завърже и плодът узрее, това значи, доказване на нещо. В това доказване се изразява реалността. Каже ли ти някой, че ще те обича, ще пожертва живота си за тебе, това са празни думи, упражнения. Любовта се проявява в настоящето, а не в бъдещето. Любовта не се поддържа с празни думи. Пееш: „О, любезни Исусе", а като даваш пари на заем, взимаш големи лихви, както правят големите лихвари. Много проповеди се държат и пишат за Христа, но те представят повече философия на сенките, отколкото нещо реално.

Окултната школа изисква от учениците си правилна философия, правилни отношения между тях.

Тази година съм намислил да отворя три класа: един клас – само от братя, друг – само от сестри и трети – смесен, от братя и сестри. Това ще бъде само за опит, да видим, какви резултати ще има. Когато братята и сестрите са отделно, няма условия за изкушаване. Често, малките деца имат навик, да смучат палеца си. С това те пречат на неговото растене. Не трябва да смучат палеца си! И възрастните имат лоши навици, които наричам „смучене на палеца." Всеки лош навик причинява вреда на човека. Следователно, откажете се от смучене на палеца. Като работи върху себе си, човек придобива търпение и самообладание.Казваш: Не мога да търпя този човек. – Защо? – Не зная, но като го видя, губя разположението си. – Това не е от зла воля, но той ти действа зле и ти настръхваш, както котката пред кучето. Гледаш, една котка, легнала на двора, грее се на слънце, доволна – царски живот. Щом види куче, тя веднага настръхва, скача на краката си, не може да го търпи. Защо котката е недоволна от кучето? Защо не може да го търпи? Котката е много чиста, но и голяма егоистка и дипломатка. Като влиза вкъщи, тя се обръща натук-натам, промъква се леко, стъпва тихо, незабелязано, умилква се, с цел, да заеме хубаво място – на меко и на високо. Тя е образец на краен егоизъм. От хиляди години живее тя около човека, но е запазила своята самостоятелност. В това отношение, кучето е крайно привързано към господаря си, но без усет към чистота. Котката се привързва към къщата, а кучето – към господаря си. То е готово да умре за него. Котката не харесва привързаността на кучето, а

кучето не харесва нейния егоизъм. Като види кучето, котката настръхва и казва: Аз не се нуждая от твоето приятелство. За да запазя своята самостоятелност, трябва да бъда далеч от тебе. Тя се качва на дърво, или на стреха, бяга от кучето. Като гледа към дървото, кучето си мисли: Който живее само за себе си, нагоре се качва. Котката му отговаря: Който мисли за приятелите си, стои долу. – Така е, но когато узреят плодовете, първо идат при нас. Вие простирате ръцете си нагоре, да ги хванете, ние, без никакво усилие, направо ги ядем.
Питам: Съществува ли такъв разговор между кучето и котката? Между формите – куче и котка – не съществува такъв разговор, но, като проява на разумни същества, те се разговарят помежду си.

Ще се върна пак на темата „Обичен и скъп". Обичен е духовен епитет, а скъп – материален. Думата "скъп" има отношение към физическото, към земята, към гъстата материя; "обичен" има отношение към духовното, т.е. към рядката материя, към благоприятните условия на живота. Мога ли да те обичам, ако съм в рудница, при неблагоприятни условия, кален, изнемощял? Тогава няма да ти кажа "обични", но ще те нарека "скъпи", защото очаквам да ми помогнеш. Ти ще бъдеш за мене скъп, а аз за тебе - обичен. Скъпият помага на обичния. Кога помага скъпият? Когато го продам. Следователно, скъп може да бъде умът, а сърцето – обично. Аз обяснявам тези неща, понеже, искате да имате правилни отношения към разумния свят. Често се молите на Бога, но малцина знаят, как да се молят и с какви молитви. Бог обича кратки, но съдържателни молитви. Всяка дума в молитвата трябва да бъде съдържателна и на място поставена. Ти се молиш: О, Господи, помилвай ме! Какво означава обръщението „О"? Какво означават думите „помилвай ме"? Това значи: помилвай ме, защото съм голям грешник. – Това не е достатъчно. Трябва да кажеш, за кои грехове се молиш, да те помилва Бог. Това е все едно, да кажеш на учителя си: Слаб съм, учителю. Той ще те пита: По кой предмет си слаб – по математика, естествена история, физика, химия или рисуване? Трябва точно да определиш предмета, по който си слаб. Как се молят някои? Скръстят ръцете си, вдигнат очите си нагоре, вземат благочестива поза и шепнат общи молитви. И това не е лошо, но ако излиза от дълбочината на душата. Обаче, ако е актьорство, мислите ли, че Бог ще се излъже? Искрен трябва да бъде човек. И като учител, и като свещеник, и като писател – искрен трябва да бъдеш.

Често младите се увличат в писателите и поетите; особено в ония, които си служат с фразеология. Аз наричам тези писатели „бомбастични фразеолози." Направете следния опит: Четете, цяла година, произведенията на един от тези писатели и вижте, какъв резултат ще имате. Следната година, четете произведенията на друг писател, с малко

фразеология, а с голямо съдържание. След това, сравнете двата резултата. В първия случай – сте се хранили с просо, а във втория – с пшеничен хляб. Всеки е опитал резултата на пшеничения хляб. Фразеологът пише: Слънце на моя живот! Без тебе не мога да живея! Оказва се, че и без това слънце, живее. Кое е това слънце? Аз оспорвам думите, че без вашето слънце, т.е. без вашата мила или вашия мил не можете да живеете. Вашият възлюбен ви праща пари с някого. Вие хващате този човек и казвате: Милият! Тя забравя този, който е дал парите и хваща пощаджията. В кого е силата: В пощаджията, или в онзи, който изпратил парите? Някога и вие се хващате за пощаджията и казвате: Мили, без тебе не мога да живея! Той казва: Помни, че аз съм този, който ти дава блага. – И двамата се лъжат. Като се свършат парите, и двамата виждат, че са се лъгали; не са те, които носят благата. Той се вижда в чудо, какво да прави, как да си достави средства. В същото положение се намира и тя.

Мнозина казват, че обичат хората. Знаете ли, какво нещо е обичта? Казвате, че обичате, а очаквате, да ви дадат нещо. Това не е обич. Обичта всякога дава, а не взема. Тя взема само необработена материя, с цел, да я обработи. Обичта започва с буквата "о", а любовта – с „л". В геометрично отношение, българската любов е клинообразна, каквато е буквата „л" – клин. Долната част на буквата „л" е отворена. Значи, тази любов няма равнодействаща сила. Тази сила е насочена нагоре. Значи, любовта на българина означава – стремеж към Бога и борба с централните сили на земята. Свещеникът благославя с двата си пръста, поставени във вид на клин. Единият пръст има отношение към Бялото Братство, а другият – към черното братство. Това значи: Ние благославяме в името на Бялото Бравство и в името на черното братство. Следователно, някога си служим с истината, а някога я избягваме – според случая. – Не, трябва да знаеш закона, как да благославяш. Този символ, с който си служат свещениците днес, не е намясто. Видиш ли, че някой свещеник благославя с двата пръста, той не разбира закона. Той се оправдава, че двата пръста са двете лица на Бога. Не е така. Друг е въпросът, ако той сближи двата пръста: показалецът означава благородството на човека, а средният пръст – справедливостта. Ще кажете, че можете всякак да държите пръстите си. Не се заблуждавайте. Клинът не е добър символ. Ако носеше нещо добро, при многото благословии, светът трябваше да се оправи. Всеки символ трябва да се изучава, да се знае неговото истинско значение, неговото истинско съдържание.

Сега, пазете се от опасността, като коригирате някого, да не изпаднете в неговите грешки. Като коригираме свещениците, да се пазим, да не изпаднем в тяхната грешка. Няма да мине много време и ще изпаднем в раздвояване: мисълта, чувството или желанието ни ще се раздвои като

клин. Единственото ми желание е, да създадем, около себе, си такава атмосфера, такава аура, в която семената на добродетелите на Бялото Братство да растат и да се развиват правилно. Тази година, трябва да работим в това направление. Грешки можем да правим, те са предвидени, но като се стремим към Бога, те сами ще се изправят. Не се страхувайте от грешки. Колкото много и да са, те ще се изправят. Важно е, животът ви да е разумен, основан на великите закони на природата. Всеки момент правете опити в доброто. Всяко добро има свой ключ, както при електрическите лампи. Ако искаш светлина от пет свещи, ще завъртиш ключа на петте свещи; ако искаш светлина от десет, или повече свещи, ще завъртиш съответния ключ. Каквато светлина искаш, такъв ключ ще завъртиш. И обратно, ако нямаш нужда от светлина, ще затвориш тези ключове, които не ти са нужни. И нашите мисли, чувства и действия са от различна интензивност, както и лампите. Една мисъл може да има светлината на една свещ, друга – на две, на пет и на повече свещи. Следователно, вложи в ума си такава мисъл, каквато светлина искаш. Думите „скъпи Учителю" не могат да произведат светлината на думите „обични Учителю". Добрият цигулар може да свири и на обикновена цигулка, но, ако му дадете цигулка „Страдивариус", той ще изсвири същото парче много по-хубаво. Искаш ли да изсвириш нещо хубаво, ще си послужиш с хубав инструмент. Той издава по-голяма, по-интензивна светлина. Казвам: Мозъкът на сегашните хора се намира в състояние на инертност, на слаба дейност. Днес една малка част от клетките на човешкия мозък работи. Повечето клетки са недейни, неразработени. Задачата на окултната наука е, да разработи всички мозъчни клетки, да им предаде повече пъргавина и пластичност, повече дееспособност. Тази наука има предвид разработването, не само на мозъка, но и на мускулите и костите – всеки уд да бъде подвижен и да се намира под контрола на ума. Всички клетки на мозъка трябва да светят.

Често хората се гневят и вършат неща, които, в друго състояние, не биха направили. – Какво показва гневът? – Че човек не може да се владее. Този център не е под контрола на ума и волята на човека. Някога и той не знае, защо се гневи, но разгневил се е вече. И страхът не е под контрола на човешката воля. Страхуваш се, че ще те убият, или ще ти се случи някакво нещастие. Искаш да се успокоиш, но не можещ. Как да си помогнеш, не знаеш. Има чувства в човека, както възгледи и знания, които са натрапени. Например, идеята за троеличието на Бога е натрапена на човека. Има ли той съзнателно, естествено отношение към тази идея? И той сам не знае, в какво се заключава троеличието на Бога. Говорите за любов, мъдрост и истина, без да имате ясна, определена представа за тия понятия. Любовта, мъдростта и истината имат особени линии на движение. Един ден, когато изучавате окултната наука, ще ви покажа, кои са правите линии на

любовта, на мъдростта и на истината. Любовта прави лицето обло, мъдростта – продълговато. А истината? – На този въпрос, вие сами ще си отговорите.

Като ученици, вие трябва да изучавате чертите на лицето, формата и големината на очите, на ушите, на носа и брадата. У някои хора очите са широко отворени, а у други – свити, затворени. Когато иска да приеме повече светлина, човек отваря очите си. Когато светлината е чрезмерно силна, човек свива очите си. Значи, отворените очи показват голяма възприемчивост, а затворените очи – слаба възприемчивост. Светлината кара човека да отваря и затваря очите си. – Защо отваряш очите си? – Защото искам да приема повече светлина. – Защо ги затваряш? – Защото искам да приема по-малко светлина. Коя е причината, че лицето на едного е обло, а на другиго – продълговато? – Интензивността на неговата мисъл. Колкото по-интензивна е мисълта на човека, толкова повече енергия приема той и я отправя към центъра на земята. Това прави лицето му продълговато. Всички войнствени хора имат продълговати и мускулести лица. Хора, които нямат страдания и живеят охолно, имат кръгли, валчести лица. Щом дойдат страданията, лицата им се продължават. Ето защо, малките деца имат обикновено валчести лица. Опитайте се да не задоволите едно силно желание на детето си, да видите, как ще се продължи лицето му. Когато има силно желание да яде, детето отваря широко очите си. По този начин, то отправя енергията си към центъра на земята. Продълговатото лице показва, че енергиите в човека са интензивни и се движат отгоре - надолу.

Сега, като говоря върху тези въпроси, ще кажете, че няма логическа връзка между тях. Така е, обаче, не всякога логическата връзка между нещата подразбира истината. Логическата връзка има отношение само към ума, а не и към душата и духа. Умът прави връзки и поставя нещата в стройна система. Но духът предава други качества на мисълта. Той внася истината в нея.

Сега, като изучавате живота, обръщайте внимание на неговите реални прояви. – Реален ли е животът? – Реален, но същевременно преходен, в смисъл, че днес си щастлив, на другия ден – изгубваш щастието си. Качваш се на автомобил, доволен си, разхождаш се с него. Обаче, случи се някаква катастрофа, паднеш от автомобила и се контузиш силно. Веднага ставаш неспособен за работа. Началникът казва: Ще сменим този чиновник, друг ще дойде вместо него. Разумният човек предвижда катастрофата. Освен това, той не се качва на развален автомобил. За да бъде сигурен, всеки сам трябва да си върши работата. Много естествено, ако сам учиш, каквото научиш, за тебе е; ако проявиш доброто, за себе си го проявяваш; като

ядеш, за себе си ядеш. Каквото правят другите хора, придобивките са за тях. Може ли, друг да учи за тебе, да го изпитва учителят за тебе и да му тури бележка, пак за тебе? И най-добрият ти приятел не може да направи това. Каквото научи, ще бъде за него. – Не можеше ли светът да бъде направен другояче? – Доколкото зная, не можеше. По-добър свят, от този, няма. Ако хванете опашката на коня и той ви ритне, трябва ли да мислите, че конят е лош? Конят казва: Господине, ние не приемаме гости от задната врата. Щом не спазваш правилото, ние ритаме. Ако беше хванал юздата на коня и го помилваше, той щеше да ти позволи да се качиш на гърба му и да се разходиш с него. От това, че конят ви ритнал, трябва ли да мислите, че светът е лош? Докато хората, учени и прости, хващат коня, кучето и котката за опашката, всякога ще има ритане и драскане. Като знаете това, не хващайте животните за опашката, за да не казвате, че светът е лош. Светът е създаден отлично. Някои казват, че не съм мислил право. Дали право, или криво мисля, вижте, имам ли следи по лицето от ритане на коня. – Няма никакви белези. – А на вашите лица? – Има. – Тогава, кой мисли криво: аз, или вие? Ако имаш белези по лицето, ако си изгубил близките си, имането си, ти не мислиш право. – Хората не ме разбират. – Ти разбираш ли ги? Работите на хората не са оправени. – Твоите оправени ли са? Ако твоите работи не са оправени, как ще оправиш работите на другите? Казваш: Като подобря условията на живота си, тогава ще мисля право и ще си наредя живота добре.

Философите, в разискванията си за света, дават две мнения: оптимистично и песимистично. Според оптимистите, по-добър и разумен свят от сегашния, няма. Той е опитно, практическо училище, затова трябва съзнателно да изучаваме законите му. Според песимистите, този свят е един от най-лошите светове. Казва се, че човек носи наследствени черти от своите родители, от баба си и дядо си. Наследствените черти са, наистина, от майката и бащата, получени от тях като присадка. Те не са от първичния, Божествения живот на човека. Следователно, задача на човека е, да отдели по алхимически начин всички елементи, които са внесени, отпосле, в неговия живот и да дойде до първичните елементи – своите мисли и желания, с които някога е живял. Наследственото е друго нещо. Баща ти може да ти е оставил богатство, но може да ти е оставил и дълг. Обаче, ти не си роден нито с богатство, нито с дълг. Те са второстепенни неща, придобити отпосле. Ето защо, човек трябва да отдели в себе си първичните неща от вторичните. Например, едно време, българите бяха езичници, сега са християни, следователно, трябва да се отдели езическото от християнското. Какво означава думата "езичник"? – Човек, който говори много езици. Който говори много езици, често прави погрешки. Идолопоклонникът си прави идоли, на които се кланя и очаква помощ от тях. Това е все едно, бащата да очаква спасение от сина си или от дъщеря

си. Той не е работил върху себе си, да изправи своя живот, та да очаква на сина и на дъщерята – те да оправят живота му. По-вероятно е, синът и дъщерята да оправят живота си, чрез баща си. Когато синът говори, бащата казва: Мълчи, ти не знаеш тези работи, хлапак си още. А като дойде гост, бащата му пошепва: Този е моят наследник, той е моята надежда. На сина си казва едно, а на госта – друго. Кое от двете неща е вярно? В това има нещо 50% вярно и 50% невярно. Ако бащата изпрати сина си, да учи при някой велик учител и последният внесе в него нови идеи за живота, синът може да спаси баща си. Остане ли синът в положението, в което се е родил, той никого не може да спаси. Докато Учителят не ти даде начин, да изучаваш и прилагаш великите закони на природата, ти никога не можеш да помогнеш на своя ближен. – Как можем да постигнем това? Питам: Въжето изведнъж ли става дебело? За да направите едно дебело въже, от хиляди нишки, трябва да забиете два кола в земята и да сновете около тях. Ще обиколите най-малко пет хиляди пъти около тях. Щом направите дебелото въже, ще завържете една кофа за него и ще я пуснете в кладенеца, да извадите, колкото искате, вода. Казвате: Не може ли по-малко обиколки да направим? – Може, но това въже ще бъде по-слабо. Колкото по-малко нишки съдържа въжето, толкова по-слабо ще бъде. Нужно е да се направят пет хиляди обиколки за вашето въже. И за всяка мисъл се изискват ред трептения. За една човешка мисъл може да се обиколи пет хиляди пъти; за друга мисъл – един милион пъти; за трета – сто милиона пъти и т.н. За всяка мисъл, която се движи с бързината на светлината, трябва да се правят опити. Само така ще се изпита бързината и интензивността на мисълта. За всяка мисъл – пет хиляди обиколки. Не направите ли това, ще имате конец, а не въже.

И тъй, думата „обичен" показва, че трябва да се движите вечно около своите колци. А думата "скъп" представя половината месечина. Тя показва, че може да отидете до едно място и оттам, да се върнете назад. В това отношение, мисълта ни прилича на войник, който обикаля поста си – напред и назад. Като го питат, какво е правил през нощта, той казва: Пазих. – Пазил си, но почти никаква работа не си свършил. Който се движи напред - назад, нищо не върши. Който се движи в кръг, всякога свършва работа. С какви колела се движи велосипедистът? – С цели. Наистина, никой не се движи с половин колело.

Това са разсъждения, за някои от вас понятни, а за други – непонятни. – Защо? – Едни се интересуват от тези въпроси, а други не се интересуват. Едни искат бързи резултати, те са практични хора; други са идеалисти. Някой иска да изучи един занаят и търси хубав занаят, макар и повече време да учи. Друг не обръща внимание на занаята, какъвто и да е той, важно е, скоро да го научи. Българинът е наблюдателен. Той казва: За да

разбереш, дали един човек ще свърши работата си успешно, виж, как излиза от дома си. Ако изведнъж забързва, нищо няма да свърши. Ако излиза бавно и постепенно ускорява хода си, ще има успех в работата си, ще я свърши добре. Обикновено, апашът бърза. Честният и добър човек излиза бавно и постепенно усилва движението си. За предпочитане е, да се свържеш с човек, който тръгва бавно и постепенно ускорява хода си, отколкото с онзи, който тръгва бързо и накрая забавя своя ход. Това са два противоположни метода на природата. Сегашните хора започват работите си със светкавична бързина.

Питам: Как си обяснявате тягостното състояние, което някога преживявате? Нямате някаква органическа повреда, но, въпреки това, усещате тежест в главата, в гърдите или в стомаха. – Защо? – Това се дължи на двойника, т.е. на силовото тяло на душата. Питам: Как ще си помогнете? Който не разбира законите, ще ходи от къща на къща, при свои приятели, да разказва, какво е състоянието му. Те го питат: Откога ти дойде това? – От няколко деня; стяга ме нещо в главата, но не мога да си помогна. И онези, на които се оплакваш, също не могат да ти помогнат, но започват да философстват, търсят причината на стягането. Стягането в главата се дължи на дисхармония в мислите, която внася раздвояване в човека. Стягането в гърдите се дължи на дисхармония в чувствата. Тежестта в стомаха се дължи на дисхармония в постъпките. – Как ще си помогнем? – Внеси хармония в мислите си. Внеси хармония в чувствата си. Внеси хармония в постъпките си. Така ще изчезне всякакво стягане и тежест в ума, в сърцето и във волята. Щом усетиш тежест в стомаха си, стани прав. Тури ръцете си на корема: дясната върху лявата, с палци един срещу друг. Кажи си: Всичките ми работи са уредени. Изговори тази мисъл, без никакво съмнение и раздвояване. Усъмниш ли се, ти сам разваляш формулата. Ако не се съмняваш, формулата ще проработи: стомахът ще се поправи, и в тебе ще се яви желание за ядене – ще имаш добро разположение. Другите два метода – за гърдите и главата, ще дам друг път. Важно е да започнем с волевите движения, понеже те са най-плътни. Те се контролират най-мъчно. Ако се справим с тях, с другите е лесно. Най-мъчно се лекуват волевите движения. Затова, стомахът трябва да се държи в изправност. Аз ви съветвам, да постите по два-три деня; през това време, ще пиете само гореща вода – да промивате стомаха си. След поста ще ядете умерено. От време на време ще давате почивка на стомаха си. Ще му кажете: Днес няма да ядеш. Стомахът обича почивката. Той приема храна по три пъти на ден, а някога и по четири пъти. Той е много онеправдан. Ако, след всяко хранене, са нужни два-три часа за смилане на храната, стомахът ще работи от 6 – 9 часа. Не е лесно да се смели някоя мъчносмилаема храна. Не туряй стомаха си на изпитание, да се чуди, как да се справи с храната. Като приеме тежка храна, стомахът започва да се

превива и казва: Господарю, тази работа е трудна. Искам да ми дадеш почивка. – Добре, седмият ден е за тебе, ще си починеш и след това, ще отидем на разходка. Стомахът ще благодари, че господарят му е станал по-умен. Така постъпва добрият господар, а лошият изисква от стомаха постоянна работа.

Моисей създаде закона за почивката. Той имаше предвид почивката за стомаха. Нито евреите, нито християните разбраха този закон. Като дойде неделя, тогава българите ядат и пият най-много. Те казват: Днес ще празнуваме света неделя! Стомахът казва: Никаква света неделя! Мойсей създаде почивката за мене. Вие забравихте този закон. Защо ще почивате? Вие нищо не сте работили, аз съм работил всеки ден, по 12 часа. Следователно, аз имам право да почивам. Казвате: Стомахът е наш слуга, ние имаме право да разполагаме с него, както искаме. Обаче, не знаете, че стомахът е един отмъстителен слуга. Той има характера на мечката: намрази ли те един път, всичко е свършено. Откаже ли се да работи, и сърцето спира, и дробовете, и мозъкът спират. Той казва на господаря си: Ти, който не празнуваш съботата и неделята, ще ти дам да разбереш, какъв е Божият закон! Могат да се съберат всички лекари, да правят различни инжекции, но той казва: Не признавам никакви лекари. Аз ще уволня господаря си, ще го пратя при Господа. Бог ще пита стомаха: Защо уволни господаря си? – Защото не изпълнява Твоя закон. – Много добре си направил!

Сега от вас се иска разумност. Бъдете изправни в храненето. То трябва да се придружава с мисъл, чувство и волеви действия. С мисъл – защото първо си помислил, какво да ядеш. С чувство – защото си обикнал храната. С воля – защото си я дъвкал. Казваш: Аз не мисля за ядене. – Напротив, ти най-много за ядене мислиш. Изобщо, хората мислят най-много за ядене. Седиш в канцеларията, а мислиш, какво е сготвила жена ти. Пишеш нещо, а мислиш, колко ще спечелиш, за да има, какво да ядеш. Значи, девет десети от живота ви е посветен само за ядене. Сутрин, обед и вечер мислиш само за ядене. Стомахът трябва да се регулира, защото, от неговата дейност зависи състоянието на ума, сърцето и волята. Икономическата борба, за която се говори, има предвид стомаха – в нея няма нищо идейно. Една идея ръководи хората – яденето. Днес могат да те продадат, само за/''' едното'''/ ядене. При сегашното развитие на човечеството, важен и съществен е въпросът за яденето.

Съвременната култура разрешава въпроса за храненето. Ако го разреши правилно, ще дойде втората фаза на живота. И тя ще разреши важен въпрос. Новите течения пак разглеждат въпроса за храненето, но го разрешават по особен, нов начин. Христос е разрешил тоя въпрос с

думите: „Аз съм живият хляб. Който ме яде, ще има живот в себе си." Това е окултна тема. Тя се отнася за напредналите ученици, които не мислят като обикновените хора. Ако тълкувам тия думи на Христа, в умовете ви ще влязат изопачени, неправилни мисли. Когато се говори на хората за храненето, те казват: Искат да ни отвикнат да ядем. Не, искаме да ви научим да ядете правилно. Например, черквата е въвела поста за почивка, а хората са му дали друго тълкуване. Когато човек пости, от устата му излиза неприятна миризма. Той трябва да пости дотогава, докато стомахът му се очисти и от устата му се разнася благоухание. Какво правят сегашните хора? – Те постят, но и в началото, и в края, устата им мирише. Такъв пост няма смисъл. Като почнем да чистим нещо, трябва да свършим работата докрай. А да свършим една работа само на половина – това не е пост, не е никаква наука, не е система.

И тъй, първоначално, светът бил създаден отлично. И нашият свят трябва да се създаде отлично. Да се върнем назад! – Тогава, като се говори за възпитанието, аз разбирам, че всички второстепенни, наследени неща, трябва да ги извадим и да останат у нас само Божествените форми – всички мисли, чувства и действия, и да работим с тях. Това е нашата задача: да дойдем до чистия Божествен извор на нещата.

1922_10_11 Отличителни качества на волята

ОТЛИЧИТЕЛНИ КАЧЕСТВА НА ВОЛЯТА

Без страх!

Без тъмнина!

Тайна молитва.

За следния път пишете върху темата „Отличителните черти на живота".

Кои са отличителните качества на волята? Първото качество на волята е твърдостта. Твърдостта е опорната точка на волята. Значи волята трябва да бъде твърда и непоколебима като канара.

Второто качество на волята е смелостта и безстрашието.

Третото качество на волята е приложение, изпълнение, но без отлагане.

Често в ума на човека се явява отрицателната мисъл: Не може ли някога проявата на волята да спре човека в неговото действие? — Когато се говори за воля, ние разбираме нейните положителни прояви. Отрицателните прояви на волята са случайности. Ако трен спре всред пътя, това е случайност. Неговите спирки са определени — от една гара до друга. Всяка спирка вън от определените гари, това е вън и от тарифата на движението на трена. Следователно, твърдост, смелост, безстрашие и приложение са необходими качества за проява на волята на физическия свят.

Освен на физическия свят волята се проявява и в умствения свят. Отличителните качества на во¬лята в умствения свят са: разбиране, проумяване, схващане и долавяне. Това, което си разбрал, ще проумееш. Това, което си проумял, ще схванеш. Това, което си схванал, ще доловиш. Можете ли от схващането да отидете към разбирането? — Не, ще вървите последователно.

Едно от отличителните качества на волята в Божествения свят е нейното благородство. Волята трябва да бъде благородна, да има благороден импулс, благороден подтик.

Като знаете отличителните качества на волята в три различни свята, вие ще можете да окажете влияние върху своето тяло, върху сърцето и мозъка си. Например разбирането, проумяването, схващането и долавянето са

методи, чрез които можете да упражните влияние върху предната част на вашия мозък. Колкото по-близо е някой от центровете на мозъка до физическия свят, толкова по-голямо е въздействието върху него на физическите качества на волята: твърдостта, смелостта, безстрашието без отлагане. Развитието на горната част на мозъка, т.е. развитието на моралните чувства се постига чрез благороден подтик, предизвикан от милосърдие, правдивост, любов към Бога и любов към ближните. Тялото на човека е дадено като пособие за упражняване на волята. За да влезете в контакт, в прямо общение или в правилна обмяна със силите на природата, непременно трябва да знаете как да владеете тялото си. Органите на тялото трябва да бъдат под контрол на волята. Човек извършва волеви и неволеви движения, волеви и неволеви функции, което показва, че много неща не зависят от неговата воля. Например сърцебиенето, мислите, чувствата са вън от човешката воля.

Окултната наука дава ред методи за контролиране на човешките мисли и чувства. Колкото и да се отрича факта, че мислите и чувствата са вън от контрола на волята, това лесно може да се докаже. Достатъчно е да ви убоде някой с игла, за да подскочите веднага и да измените състоянието си, да дойдете даже до избухване. Избухването, разгневяването е процес извън волевия контрол. Това е процес на ферментиране. Всяко ферментиране се дължи на особен род бацили, които са причина за образуване на вкисването. Много такива бацили съществуват както във физическия, така и в останалите светове. За да се освободите от влиянието на тия бацили, вие трябва да упражнявате волята си, тя да въздейства върху мозъка, специално върху въображението. То трябва да се намира под контрол на волята. Въображението представлява отвора на тъмната стаичка, камера обскура, в която се поставя светочувствителното стъкло на фотографията. От фотографа зависи дали да се отвори или затвори тази камера обскура. Когато ще фотографира, той отваря камерата. Там, дето въображението не е под контрол на волята, отвърстието на тази камера е постоянно отворено, вследствие на което на време и без време, съзнателно и несъзнателно се получават отпечатъци върху мозъка. Ако разбирате законите на природата, вие ще знаете кога да отваряте и затваряте тази камера. Има случаи, когато съвсем не ви са нужни външни впечатления.

Например двама души се карат. Вие се спирате, отваряте камерата си и приемате впечатления. Тези впечатления се предават в мозъка и цели два-три часа след това се преповтарят. Трябва да мине известно време, докато тия впечатления в мозъка се изгладят и той се върне в нормалното си състояние.

Друг случай. Минавате покрай някоя гостилница точно в 12 ч., време за

обяд. Искате да влезете вътре, да се нахраните. Пипате джоба си, но се оказва, че нямате пари. Тръгвате из улиците недоволен, неразположен, като носите във въображението си образа на всички ония хора, които ядат. Минавате покрай втора, покрай трета гостилница и виждате, че всички хора ядат. Настроението ви се влошава още повече и вие се чудите защо днес трябва да постите. — Чрез този пост разумните същества са ви поставили на изпит, да опитат волята ви. Този ден именно не трябва да минавате покрай гостилниците. У вас пък тъкмо тогава ще се яви желание да обиколите гостилниците, дано видите някой приятел да ви покани на обед. — Този ден останете дома си и разсъждавайте философски: Толкова години вече как ям и пия. Какво съм придобил от това? Не мога ли поне един ден да не ям и да постя? Така трябва да разсъждава окултният ученик. Да пости един ден, това не значи, че той трябва да се изтезава от глад. Че някой щял да гладува един ден — това е случайност, това е временна проява в живота, която трябва да се приеме в положителен смисъл.

Както виждате, методите на природата коренно се различават от човешките. Всички неща в природата не са систематизирани, както хората разбират. На пръв поглед като че всичко в природата е разхвърляно. Като се качвате по планинските върхове, виждате долини, гори, полета, в които всичко е в голям безпорядък: тук виждате големи дървета и веднага до тях по-малки; там виждате големи и малки цветя разбъркани; другаде виждате големи и малки камъни едни до други или разхвърляни. Гледате и се чудите на този безпорядък. Ако човек би нареждал градина, в първите редици ще постави малките цветя, после по- големите и така ще ги нареди последователно. Ако нарежда камъните, първо ще тури по-малките, после големите и т.н. Обаче, който разбира законите, във външния безпорядък той ще види смисъла, разумността на природата. Важно е за човека, като се движи всред природата, да разсъждава, да изучава нейните методи и закони. Изучете развитието на едно дърво и ще видите каква хармония съществува в отделните му части. Виждате, че едно дърво се е изкривило малко. Това не е случайно. Изкривяването на дървото показва, че то е срещнало някакво препятствие на пътя си. За да преодолее това препятствие, дървото се е извило малко. Значи, някаква разумност е движила развитието на това дърво. Следователно, когато срещаме изкривявания или някаква разхвърляност в природата, това говори за неблагоприятните условия, които съществуват на земята. Веднъж тези условия преодоляни, това показва каква голяма разумност има в природата.
Също така и мислите, и чувствата на човека са разхвърляни, т.е. нехармонично поставени. Защо? Защото условията, при които живеете, не са бла-гоприятни. Какво трябва да правите? Да преустроите вашия ум, вашето сърце. Как ще ги преустроите? Като вложите в тях ново

съдържание — нови мисли и нови чувства. Да преустроите мозъка си, това не значи да го завладеете. Често хората казват, че трябва да завладеят природата. Не, природата никога и никой не може да завладее. Природата представя Божественото тяло.
Следователно Бог никога няма да остави някой да завладее тялото Му и да се разпорежда с него, както иска. Понеже съвременните хора искат да завладеят природата, те си навличат големи злини и нещастия. По този начин тя им дава добър урок, показва им, че те не могат да я завладеят. Те трябва да ѝ се подчиняват, да я слушат. Мислите ли, че бащата ще се остави на сина си да му тури гем на устата и да си играе с него като с конче? Да завладеем природата, това значи да завладеем своите мисли, чувства и желания.
Друго криво положение у съвременните хора е мисълта, която те поддържат, че трябва взаимно да си упражняват влияние, да се завладяват. Това е лесно, но не е позволено. Черното братство разполага с ред методи за това. Като свържеш краката и ръцете на един заспал човек с въже, ти си го завладял вече. Щом се събуди, ще му кажеш: Сега аз заповядвам! — Какво печелиш с това? Тялото на човека можете да владеете, но никога неговия ум и неговото сърце. Щом се освободи от въжето, той ще направи същия опит с вас. Когато спи човек, вие можете да го връзвате и като вързан, можете да му влияете, но щом се събуди, влиянието остава само върху тялото му, а не и върху ума, сърцето, душата или духа му — те никога не могат да се подчинят на чуждо влияние; те не се поддават на връзване.

И тъй, при упражняване на волята Бялото братство изисква всяка мисъл да бъде чиста, пряма, изправна и благородна. Силната воля не подразбира груба, физическа проява, както съвременните хора казват, но тя се изразява в примирителни действия. Допуснете, че един ден ви се представят сто случая да направите зло, а един случай да направите добро. Силата на волята ви ще се види при стоте случая, ако се прояви в примирителен смисъл. Обаче, ако направите сто злини, а едно добро, доброто не може да компенсира извършените злини. Следователно всеки трябва да упражнява върху себе си вътрешен контрол, да прилага волята си, за да разбере своите отношения към природата и към ближните си.

За да изучавате проявата на волята трябва да наблюдавате растенията. Например, ако отидете в някоя борова гора, ще видите, че боровете растат наблизо един до друг и приемат конусообразна форма. Когато растат близо един до друг, те икономисват пространството. Боровете предават това свое качество и на брястовете, както и на други дървета, които растат около тях. Например, щом са около боровете, брястовете растат нагоре, приемат конусовидна форма; щом са далеч от тях, те се издигат нагоре и се

разширяват. Боровете обаче, винаги запазват своята конусовидна форма. Това показва, че борът има духовна култура, той не е материалист. Следователно, когато се разширява нагоре, волята има материалистически стремеж; когато запазва конусообразната си форма, с постоянен стремеж нагоре, тя има духовен характер.

Сега ще ви дам един метод за развиване издръжливостта на волята. Този метод е тъй нареченият примирителен. Той се отнася само до ония хора, които имат силна воля. Ето в какво седи методът. Ще си представите, че сте студент, приготвили сте си 25 000 лева за издръжка, но по някаква случайност, някой влиза в стаята и открадва парите ви. Започват ред изпитания: хазяйката ви изпъжда от къщата си; гостилничарят не ви дава да се храните в гостилницата му; приятелите ви изоставят и вие оставате на улицата сам, без подслон, скитащ се от една улица в друга, без никаква помощ. Като си представите това нещо, ще се наблюдавате, да видите какви чувства се събуждат у вас. Ако се уплашите и кажете, дано не ви се случи такъв изпит, вие сте пропаднали. Колкото и да се молите да не ви дават такъв изпит, има вероятност да ви се даде, има вероятност и да не ви се даде. И едното е възможно, и другото е възможно. Мислите ли, че като постъпите в някое музикално училище, няма да ви дават мъчни упражнения? Ако ученикът каже на учителя си, че иска да му дава лесни упражнения, учителят ще каже: Намери си друг учител! Който иска да учи, той трябва да е готов на всичко — и на мъчни, и на лесни упражнения. Ако отидете при някой художник, и там ще срещнете същото. Речете ли да искате само лесни упражнения, учителят ще каже: Намери си друг учител! Следователно, щом влезете в окултната школа, ще очаквате мъчни задачи. Ако си правите илюзии, че там ще ви дават само лесни задачи, учителят ще каже: Намери си друг учител! Това училище не е за тебе. Следователно, както в науката, в музиката, в изкуството са необходими упражнения, така и в окултната наука са необходими методи. Ако не прилагате дадените методи, няма да постигнете желаната цел, няма да придобиете нужното знание. Има хора в света със силна, с твърда воля.

Като дойде до някоя операция, такъв човек дава ръката си да му направят разрез без никаква упойка. Той седи спокоен, мускул не мръдва на лицето му и като се свърши операцията, казва: Свършихте ли вече? — Как е развил той тази воля? Чрез упражнения, чрез прилагане на различни методи. Бих желал и вие да имате такава воля. Като дойде ножът до кокала, да турите ръката си върху раната и след 20 минути да оздравее. Човек със силна воля може да направи това. Защо? Защото той може да концентрира праната от въздуха и да я отправи към раната си. За да постигнете такава воля, трябва да бъдете безпощадни към погрешките си — не да се критикувате, но да констатирате нещата така, както

сеизмографът отбелязва земетресенията, както светочувствителната плоча на фотографията отпечатва образите. Не бивайте слепи към погрешките си, но ги изправяйте! Как ще изправяте погрешките си? Посетете едно музикално училище и ще видите как учителят поправя ученика си. Двамата свирят и ако ученикът сгреши някъде, учителят казва: Не свириш вярно. Започни отново! И двамата започват отново. Щом ученикът изправи погрешката си, учителят казва: Продължавай нататък, вземи другата позиция! — Като греши, трябва ли ученикът да свали лъка от цигулката, да заплаче и да каже: Учителю, простете ме, сгреших. — Няма защо да плаче, да прекъсва свиренето. Той трябва да върви напред.

И тъй, като направите една погрешка, не оставяйте цигулката и лъка настрана, но продължавайте, правете опит след опит, докато най-после тоновете на вашата цигулка се слеят с тоновете на цигулката на вашия учител. След това продължавайте напред. Какво е цигулката за човека? Цигулката представя човешкото тяло. Какво пра¬вят учениците но музика? Като не им върви, те продават цигулката си. Пазете свещено следното правило: И при най-мъчните условия на живота не продавайте цигулката си! Цигулар, който при трудните условия на живота продава цигулката си, е осъден на големи страдания. Имал дългове, които трябвало да плати. Щом има дългове, нека свири. По този начин той по-лесно ще изплати дълговете си, отколкото ако продаде цигулката си. От окултно гледище не е позволено на ученика да продава цигулката си. Ако продаде цигулката си, той ще се намери вън от училището. Всеки ученик трябва да има своя цигулка, училището не дава цигулки на заем. Следователно каквото да е тялото ви, каквито недостатъци да има, те могат да се изправят. Как? Чрез упражнения. Както цигулката чрез упражнения се все повече обработва, така и човешкото тяло чрез упражнения, чрез работа се изправя и развива. Запример тази година мога да ви дам задача да работите върху носа си — да го продължите или разширите с един-два милиметра. По-лесно е да се разшири носът, отколкото да се продължи. За да стане волята ви устойчива и положителна, трябва да измените палеца и долната част на брадата си. Долната част на брадата ви трябва да бъде малко издадена навън, да се образува малка вдлъбнатина. Това оформява брадата, придава й по- хубава форма. Палецът пък трябва малко да се разшири и продължи. Ако не можете да постигнете това, каква воля е вашата?

Казвате, че хората си влияят взаимно. Питам: Като студенти какво влияние оказахте в университета? Вие имате убеждения, но се страхувате да не ви познаят какви сте и гледате да минете незабелязано. Вие искате като богатият търговец да минете незабелязано покрай разбойниците, да не ви оберат. Така постъпва страхливият човек. Който има положително верую,

положително убеждение, той трябва да бъде готов да обоснове своето верую не с думи, но с прояви. Човек с убеждение е като електрически ток, който тече по жиците. Дето минава, произвежда светлина и топлина. Умовете на повечето светски хора фунционират главно около ушите, около слепите очи, вследствие на което мисълта им не може да се издигне в горната част на мозъка. Опитният градинар отправя водата там, да полее тези части, да се създаде в тях по-висока мисъл. Така постъпва природата. Как възпитава тя материалиста селянин? Докато има плодородие, той обикаля кръчмите, пие, чука се с приятели, за нищо не мисли. За да го застави да мисли, природата започва да го възпитава. По какъв начин? Изпраща суша. Селянинът сее, но реколтата е слаба, а сушата голяма. Седи селянинът и си мисли: Каква е тази работа? Какво съм сгрешил пред Господа? Мисли той и повдига очи нагоре. Ако две-три години наред няма дъждове, сеитбата изсъхва. Селянинът още повече се замисля и става по-смирен. Значи, когато иска да възпита човека, природата му взима ония предмети, които отвличат вниманието му, които му пречат да мисли.

Друг- метод, с който природата въздейства върху материалистите, е поставяне на клинове. При този метод не се иска много говорене. Ще минете покрай някой материалист и ще му кажете тихичко: Мислиш ли, че материята е нещо реално? Или: Мислиш ли, че сегашният живот е устойчив? Ще кажете тези думи и ще заминете. Те са като клинове в мисълта. Тогава човек започва да мисли. Природата има за цел да застави човека да мисли, а не да го убеждава. Щом мисълта му почне да действа, той ще ви потърси, ще иска да поговори с вас върху материята. Но и в този случай вие не му говорете надълго, нека той се изкаже. Като се изкаже, запитайте го: Мислиш ли, че твоите възгледи са прави? Това ще го засегне и той ще продължи да говори, да доказва, че възгледите му са прави. Когато говори, вие трябва внимателно да го изслушате. Достатъчно е веднъж да се заинтересува, за да търси случай да се разговаря с вас. Той не се поддава, съзнателно даже дава отбой, но мисълта му започва да работи. Щом мисълта му почне да работи, енергията на новата мисъл прониква в него, започва да напоява и горните центрове на мозъка. Този метод се казва „метод на подпушване". Чрез него ще подпушите човека от едно място, за да го накарате да търси изход от друго. Правете малки опити в това отношение, да видите какви резултати ще имате.

Размишление.

Без страх

в Любовта безгранична!

2-ра лекция от Учителя,

държана на 11 октомври 1922 г., София.

1922_10_12 Практическо приложение на музиката

ПРАКТИЧЕСКО ПРИЛОЖЕНИЕ НА МУЗИКАТА

Защо е злото, краен отговор не може да ни се даде. И онзи, който е създал света, отговор за делата си не може да ни даде. Това да го знаете! Не само вие, но и никой, вън от света, не знае защо е създаден светът. Сега ако някой ви запита: „Защо сте дошли тази вечер в този салон?“, ще кажете, че ви е събрал някой. Истинската причина никой не може да обясни. Някой ще каже: „Аз трябваше да дойда“. Можеше да бъдеш болен, можеше да си счупиш кръста, можеше да имаш хиляди препятствия, но понеже не се случи това, затуй сте дошли. Ще сложите в ума си мисълта да се учите, а не само да прилагате. Но това да бъде съзнателно, а не да имате такова натегнато състояние. Има методи, които спъват. Когато събудите съзнанието у малкото дете да мери боя си, когато то започне да мисли колко е израснало, растенето се спира. Обърнете ли внимание, че трябва да бъдете светии, вашето съзнание се спира там. Всеки ден може да се молите, но нито един милиметър няма да израстете. Като престанете да мислите за това, вашата святост ще се увеличи. Святостта е резултат. За пример някои мислят за светлината. Тя няма да дойде. Светлината е резултат на известни елементи. Като докараш в съчетание тия елементи, тя ще дойде. Ако се тревожиш за светлината, а не обръщаш внимание на елементите, които взимат участие в съчетанието на тази светлина, ти изгубваш основата.

Значи първото нещо, основният принцип у нас, това е Любовта, не вашата любов, не сегашната ви любов, но Любовта, която е създала целия Космос. Любовта, от която произтичат всички живи сили в Природата, всичко. Животът и неговите състояния: добро и зло, всичко произтича от нея. Престане ли тя да работи, всичко ще заспи: и добро, и зло, и то ще престане да работи. Следователно тази Любов трябва да влезе като основа. Влезе ли тя в живота ни, всичко ще се оправи. Значи има нещо във вас, което трябва да имате пред вид.

Сега тази вечер ще имаме едно окултно упражнение по музика. Ще пристъпим към него, да ви дам понятие за трансформиране на енергиите по един музикален начин. И тъй, ние определяме Любовта така: три качества има в нейното проявление. Първо, когато Любовта се проявява в сърцето, произвежда най-нежното чувство, чувството, което прониква във всички други чувства! Следователно то господства навсякъде, от него по-нежно чувство няма. То е за сърцето. Тогава при туй чувство ще се образува у вас ново сърце. Казва се в Писанието: „Ново сърце ще направя“. Там законът е същият. Туй чувство, като дойде, то ще създаде сърцето и

ума ни ще се преобрази. Казва апостол Павел: „Ще се преобразим“. Как ще се преобразим?

Любовта, като дойде в ума, произвежда най-мекия поглед. Погледът има най-меката светлина, светлина, която прониква навсякъде, и на която зреят най-добрите плодове; на тази светлина всичко расте и зрее. Това е второто качество на Любовта.

Третото качество: когато тя се прояви в материалния живот, произвежда най-сладката дума. Тази дума няма да бъде нещо особено, тя ще бъде една обикновена дума, но само онзи, у когото се е проявила тази Любов, може да схване тази дума. Може да бъде обикновена дума: „Къде отиваш?“, но тази дума ще бъде тъй произнесена, тъй ще звучи, че вие през целия си живот ще я помните, винаги ще ви въодушевява. Следователно най-нежното чувство, най-мекият поглед и най-сладката дума. Питам: Ако вие, сега, можете да кажете най-сладката дума, какво ще бъде за вас? – Щяхте да бъдете най-добрите ученици. Следователно, ако вие можете да кажете тази дума, всинца ще бъдат на небето. След като се прояви туй нежно чувство, то произвежда изящната Любов. Туй чувство произвежда и чистота. Само тогава можем да бъдем чисти. Без туй чувство чистотата е невъзможна. Щом туй чувство се прояви в душата ви, тогава може да очаквате тази Божествена чистота във вас. Второ, когато се появи този мек поглед, непременно ще дойде тази светлина в ума ви. И когато дойде сладката дума, непременно ще се прояви свободата в душата ви.

Следователно, това са трите качества, които трябва да имате. Вън от тях, колкото и да философствате, колкото и да си слагате каквото и да е друго определение, все ще се поставите на един фалшив път. Тия неща аз съм ги проверил 99 пъти и опитите, които съм правил върху тази основа, са ми дали отлични резултати, без никакво изключение. Казвате: „Не може ли по друг начин?“ Аз казвам: Абсолютно не може! Аз съм опитал всички системи, разбирате ли? Всичко съм приложил. Тази система е система на Природата, тя е Божествена, тя е система без изключение. Искам да ви дам един положителен отговор, че е така. Вие седите някой път и си мислите: „Един човек, който говори за Бога, трябва ли да пее, трябва ли да свири?“ Религиозните хора имат смешни възгледи. „Светият човек да вземе цигулката и да свири! Той трябва да бъде мълчалив като дъб.“ Не, от лицето на светия човек ще блика светлина и той ще говори най-много: „Ти внимавай, ти внимавай!“ На всички говори, всекиго поставя в правия път. Той вдига най-голямата гюрултия. И като го сложиш някъде, трябва да го загасиш, трябва да туриш един кран, да го сложиш някъде, но пуснеш ли го, той казва: „Дрънн, дрънн“. Понеже светите хора вдигат най-голям шум, затуй хората не ги искат в света. Защо не ги искат? Казват: „Не мога да го

търпя“. Не можеш, разбира се. Сега от вас искам разумна свобода и вашите отношения трябва да бъдат един към друг естествени. Ще бъдете естествени, без никакви преструвки. Не говоря за откровеност, защото има една откровеност, която е неестествена – откровеност естествена, откровеност чистосърдечна, като дете, като Божествено дете, за такава откровеност говоря. Ще пееш, като ти се пее; ще запееш и не се бой, който и да е там. Ама имало болен. Ако твоята песен е Божествена, този болен ще стане от леглото си и ще оздравее. Той ще ти каже: „Благодаря, че ми запя“. Има песен, която дразни хората. Тогава не пей.

Тази вечер ще имаме едно упражнение: „Сила жива изворна течуща“. То ще бъде първото окултно упражнение по музиката. Ние ще се отклоним от всички музикални правила. Сега ще кажете: „Ама туй не е по правилата на музиката“. Задръжте си за вас тази ваша музика. Вашата музика я дръжте отвън, а тази вечер ще изпълним едно упражнение по окултна музика. Ако можем да го усвоим, добре, ако не, за друг път ще го отложим. (Учителят нагласява цигулката си.) Сега поразпуснете се малко, ще пеете, нали? Поотпуснете си гърлата! Някой ще каже: „Аз съм стар“. Никакви стари хора не искаме, а певци. Аз ви считам всички сега за хора. Другите ще ви избират, ще опитват гласовете ви на цигулка. Аз не ви избирам, ще ви взема всички тъй, както сте, и считам, че можете да пеете. Сега ще се тонираме. Тониране е това. (Учителят свири на цигулката и пее упражнението „Сила жива, изворна, течуща, сила жива, изворна, течуща, зум-мезум, зум-мезум, бином тумето; зум-мезум, зум-мезум, бином тумето“. Всички заедно изпяхме няколко пъти упражнението.) Половината от песента е неизвестна. Сега с тази песен ще опитаме как се превръщат енергиите. Добре, тия думи могат ли да се пеят на друг глас? Може ли да го нотирате? Значението на думите в първата половина от упражнението ги разбирате, но на другата половина – не. Значи онова, което не знаете, може да го пеете. Следователно ние можем да направим и онова, което не знаем. Ние ще ви създадем ред окултни упражнения. Сега да изпеем пак упражнението. (Всички го изпяхме). Свършена работа! Още веднъж! (Изпяхме го още веднъж.)

Сега думите в това упражнение са нагласени на тонове, които са във възходяща степен. И вибрациите им са такива. Тъй че когато искате да се тонирате, може да пеете това упражнение. Щом пеете, всякога ще се тонирате. Неразположени сте, започнете. Сега с туй упражнение ще направите опит. Имате най-лошото разположение, ще изпеете упражнението, ще видите резултатите само ако не забравите гласа. Гледайте да запомните гласа. Изпейте го още веднъж. (Изпяхме го още веднъж.) Думите „зум-мезум“ в окултната музика регулират, те са равнодействащи сили, сили, които регулират всичко. „Зум-мезум“, те са

мярка. „Тумето“ има едно от най-хубавите съдържания, но понеже съдържанието е толкоз хубаво, аз не искам да ви го преведа, защото ще се опетни. Тъй ще го пеете, без да знаете превода. Сега вие може да го тълкувате, както искате, всеки може да му даде, какъвто иска превод. Трябва да знаете, че това и други упражнения са необходими за вас. Тия упражнения няма да изнасяте навън, за школата са. Вие ще правите опити с тях и когато сте убедени в силата им, ще ги кажете. Няма да ги изнасяте навън, ще правите опити, ще наблюдавате и един ден, когато ще имате резултати, тогава може да ги поверите. Но вие ще кажете: „Нали това е едно благо, защо да не го поверим на света?“ Какво ще го поверявате, други хора си имат песни. Я го изпейте пак! (Изпяхме го наново.)

Някой път, като дадете концерт, туй ще го сложите между номерата като куриоз, да изненадате публиката, да видим какъв ефект ще произведе. Половината е на български, половината – на език, който не го знаете. Още веднъж! (Пак го изпяхме.) Сега в ума ми има една мисъл: да ви поверя ли втория глас, или да го задържа за друг път? Защото щом вземем втория глас, ще се измени настроението ви. Първият е в мажорна гама, а вторият е даден в минорна гама. Хайде, изпейте го още веднъж. (Изпяхме го още веднъж.)

Сега именно при условията, в които живеем, трябва постоянно тониране, а музиката, това е един от великите Божествени методи за тониране. Трябва да пеем, за да се тонираме, и всички трябва да пеем. Докато пееш, тонираш се, престанеш ли да пееш, отслабваш. Постоянно пеене, пеене, за да се тонираме. Я още веднъж го изпейте! (Учителят свиреше на цигулка и ние всички изпяхме упражнението два пъти.) Виж как лесно се усвоява! Виж какви опитни певци сте всички! Значи първото упражнение е много сполучливо, препоръчва ви. Ако тъй можете да завършите, отлична работа. Още веднъж го изпейте! (Изпяхме го всички още веднъж.) Всякога ще спазвате правилата, да не изопачавате. Като пеете „зум-мезум“, да не дойде там да протакате. Това е упражнение, не е песен. Това аз го наричам окултно упражнение, думите са нагласени на особени гами. Ще минем към окултната музика, за да може да се пробудят някои висши чувства. Те могат само чрез музика да се пробудят, да дадат нов импулс. Още веднъж! (Изпяхме пак упражнението.) Вярвам, че няма да го забравите, нали? Още веднъж! (Всички пеем упражнението.)

Аз взимам тия окултни упражнения по музика, макар че те са доста трудни, но тия окултни упражнения служат за превръщане на енергиите. За пример техникът, или човекът на съвременната наука, знае да превърне водата в пара, парата може да превърне на електричество и да я впрегне на работа. При какви условия? – Ще я ограничи, ще я тури в един котел, ще я

нагрее, ще я сгорещи. По същия начин и ние трябва да знаем да превръщаме тия енергии. Една неприятна мисъл, едно неприятно желание или едно неприятно чувство може да го сложиш на огъня, да го нагорещиш и да ти извърши такава приятна работа, както парата, но знание трябва. Ако нямаш знание, нищо не можеш да направиш. Не само да мислим, че знаем, но знание трябва! Туй знание е потребно, защото в окултизма всякога се развиват отрицателни сили. Във всяка една окултна школа най-първо се развиват отрицателните сили в такъв грамаден размер, че ако не се вземат мерки, много пъти учениците пострадват. Например в християнството защо пострадаха християни? Защо се повдигна гонение против християнството? Християнството беше окултна школа.

Християните, като изгубиха правилата от Христа, вследствие на това се набраха много отрицателни сили и като не знаеха какво да ги правят, как да ги трансформират, повдигна се цяло гонение против тях, докато се намери проход. И ако и вие изгубите методите, които ще ви дам, ще дойде същият закон. Той не може да се промени. Християните казват, че езичниците бяха недоволни. Не, не е тази причината, но онази набрана окултна сила, която трябваше да впрегнат на работа, не се използва. Например дойде идеята за комуна. Християните казаха: „Не е време за комуна“. И други благоприятни условия и сили дойдоха и останаха все неизползвани. Тогава дойде гонението. Всякога ще помните това. Законът е същият. Ако една благородна мисъл дойде, ако едно мероприятие се дава вътре в живота ви като условие да го приложите и не го използвате, ще дойде гонението, непременно ще дойдат нещастията. Туй е като две и две четири. Например имате син, той иска да следва музика, но вие, като баща, ще кажете: „Музиката не е полезна, не е доходна, стани доктор, то е по-доходно“. Ако ти му се наложиш, синът ти постоянно ще ти казва: „Аз исках едно време да стана музикант, но ти ме прати за доктор“. Той постоянно ще ти прави тия неприятности. Та онова, което се събужда във вас, разработвайте го. Всеки ще работи върху себе си. Сега, като казвам, че ще работим върху себе си, това е една приятна работа.

Сега за пример туй упражнение можех да го отложа тази вечер, можех да кажа тъй: „Те не са още готови, трябва да ги събера някой път, да ги приготвя, че тогава“. Но казвам: Ще направя опита изведнъж, без всякакво приготовление, то е най-простото упражнение – да видим как ще го схванат. Може да излезе съвсем несполучлив, всичко може да стане. Но в окултната наука човек трябва да бъде смел. Решиш нещо, не мисли за последствията. Ти го направи, та каквото излезе. Ти го направи, а от невидимия свят, който взема участие във всичките наши работи, като видят доброто ни желание, те всички се притичат на помощ и половината

те ще го извършат. Не мислете, че вие извършвате всяко желание. Трябва да бъдем смели и решителни. Смел и решителен е човекът на Любовта. Без Любовта хората са крайно страхливи. Благородство без Любов няма и знание и интелигентност без Любов няма. Да се не лъжете! Любовта е основа на всяко нещо, тя е основа на абсолютната, безграничната Любов, която движи света. Всяко движение е движение на Любовта. Моята ръка се протяга, туй движение не е съзнателно, но то е в зависимост от тази Любов. Аз искам да ви помогна. Ние виждаме, че всичко в света се движи. Тия облаци се движат.

Мислите ли, че тия облаци се движат от самосебе си? Не, зад тях стоят интелигентни същества, които ги движат. Тия облаци се приготвят да ни полеят земята, да расте всичко. Та слънцето, целият космос, земята, приливи и отливи, всичко, което се движи, то става по закона на Любовта – разумно. После сродството на елементите – афинитетът, то е основано на закона на Любовта, обич имат елементите помежду си. И после ще имате следното понятие: Любовта ние не я произвеждаме. Бог е Любов и Той не може да се раздвои в себе си. Някой казва: „Ти не ме обичаш“. – Не мога да те обичам. Да не се лъжете. Светските хора може да се обичат, но вие не може да се обичате, вие може да бъдете израз на тази Любов. Бог е Любов, Той не може да се раздели. Тогава, когато кажеш: „Ти не ме обичаш“, ти правиш упрек на Бога. Ако ти си готов за Любовта, тя ще дойде и ще се прояви. Любовта всякога действа. Сега всички седите и казвате: „Той не ме обича“. Не се лъжете, то е самоизмама. Нали живееш, животът произлиза от Любовта. Ти трябва да съзнаеш, че животът ти е дар, любовен дар. Не можеш да се движиш, нали? Вложи мисълта, щом се движиш, да благодариш. То е от Бога. Ако някой ходи, ние казваме: „Той много митка“. Ами че живият човек трябва да се движи. Само инвалидите седят, не могат да се движат. За някоя жена казваме: „Тя много митка“. Ами че какво лошо има в туй миткане? Живот има в туй. Утре, като стане инвалид, легне в леглото, всички ще кажете: „Дано стане“. Кое е по-добре: да митка, или да лежи на гърба си? Аз бих предпочел да митка. И ще ви дам едно ново схващане за живота. Положителното в живота – към него ние ще се стремим. Движението, това показва, че има живот; животът показва, че има Любов; Любовта показва, че някой заради нас мисли. Тъй е. Никога не се стремете да ограничите Любовта. Тази Любов е следующата.

Аз ще ви приведа пример. При мене дойде един анархист, когато бях в Русе, млад момък, предполагам на 23–24 години. Кой го е обърнал? Той сам е дошъл до едно заключение за Бога, разправи ми своята опитност. Краен анархист е и казва: „Влюбих се в една мома и в тази мома видях Бога, повярвах, че има Господ. Когато залюбих, в моята душа се зароди енергия да работя за Бога, да жертвам всичко, да работя за човечеството.

Но дойде един прелом и тя се изгуби. Изгуби се тя и останаха черни петна в моята душа, изгубих силата си“. Черни петна останали. „Когато изчезна любовта, на местата, дето е била светлината, забелязах: черни петна останаха в душата ми“. Той отишъл по-далече. Казва: „Виждам, че Христовото учение е нещо повече. Ако моята душа и сърце бяха толкова широки, щях да любя всички хора и не щях да претърпя тази криза. Но понеже сърцето ми е малко, като изгубих една от овцете, съкруших се. Желая сега душата ми да се разшири, че да обичам всички, както нея обичах“. Тъй всички трябва да обичаме. Всички тия растения, цветя, буболечки, млекопитаещи, всички, които влизат в тебе, да чувстват, че Бог живее, че всичко ти е мило, на всичко да даваш неговата цена. Само така може да разбереш великия закон на Любовта и тогава няма да претърпяваш такъв крах. Сега жената се привързва към мъжа, мъжът се привързва към жената. Не се самоизмамвайте! Мъжът ти не може да ти помогне. Ако той ти казва, че може да ти помогне, той не говори истината. Той може да ти помогне 50%. Ако ти кажеш на мъжа си: „Аз ще ти помогна“, ти не говориш истината. Ти можеш всичко, но като си невежа, как ще му помогнеш? Великият закон, който ръководи съдбините, той иска да ни покаже, че сме невежи. Ти казваш на мъжа си: „На мен се уповавай, на твоята възлюблена Станка“. Провидението всеки ден ни показва, че ние нищо не можем да направим. И тогава, знаете ли, един от нашите приятели, на когото името било Димитър, правил сеанси. „Ти си – казва му духът – Стоян Станчев.“ – „Аз съм Димитър.“ – „Не, не, ти си Стоян Станчев. Стоян си, защото стоиш до медиума, а Станчев си, понеже стана причина той да проговори.“ Разболее се мъжът ти, намираш се в чудо, отиваш да търсиш лекар. Защо не му помогнеш, нали можеш? Ти казваш, че го обичаш. Ами че ти, като го обичаш, защо не можеш да му помогнеш? Това е първата лъжа, първото изобличаване в този закон на Любовта, че ние показваме какво онзи, когото любим, не можем да му помогнем. Онзи, когото любим, като идем ние при него, той трябва да оздравее. Такъв е законът. Хората измират, защото не се любят. Любиш ли някого, като отидеш при него, тези силни вибрации на Любовта, които се отделят, ще му помогнат и той ще се подобри. Сега вие ще кажете туй-онуй. Не, не! Туй е истината, нищо повече. И тъй, ако искате да познаете дали имате Любов, идете със смирение при някой болен и вижте подобрява ли се положението му. Ако се подобрява, ще се радвате, но влоши ли се, ще се върнете и ще се молите на Бога. – Не сте толкоз горещи. Ще си признаете истината. Сега друго доказателство. Някои казват, че имат Любов. Хубаво, ако вие се греете на слънцето и се натоплите, че се изпотите, тази горещина от вас ли е, или не? Тази топлина не дойде ли от слънцето? Ако някой ви попита, вие ще кажете: „От моя организъм е“. Не, не е от твоя организъм, но ти си един акумулатор на тази Божествена топлина и тя се изявява. Ако ти имаш Божествена Любов, не да кажеш:

„Аз съм, който отделям топлина“, а ще кажеш: „Аз събрах тази Божествена Любов и я проявявам“.

Та сега от всинца ви искам най-първо: най-нежното чувство, най-мекия поглед и най-сладката дума. И затуй тази вечер ви пея тази песен. Аз никога тук с цигулката си не бих дошъл да ви свиря. Плащате ли ми нещо вие? – Ако аз ви дам един концерт, трябваше да платите най-малко по 50 лева. Вие нищо не плащате и не само че не плащате, но като влезете в дома си, не го прилагате. Е-е, казвам: прекалихте го! Ще го приложите, понеже е необходимо за вашето развитие. Ще работите и като излезете навън, ще се поставите на такова място спрямо туй слънце, че всички ще бъдете изразители на тая Любов. Един ден, когато Бог дойде да се засели във вас, законът ще се измени: тогава вие вътре във вас ще бъдете едно слънце и чрез вас ще се прояви слънцето. Бог ще бъде в нас и Любовта ще се проявява. Понеже ние говорим, че чрез Любовта всичко може да направим, нека приложим този закон. Няма да казвам като другите: „Поправи се!“ Ако някой брат трепери, студено му е, ти му казваш: „Не трепери“. Не, вземи го, стопли го и веднага той ще утихне. Не му казвай тъй: „Не трепери“. Ти го морализираш. Вземи го в къщи и го стопли и този брат ще каже: „О, колко е хубаво“, и няма да трепери. Сега между нас, всички нас, всички треперения трябва да престанат.

Хайде, изпейте „Сила жива“. (Изпяхме упражнението няколко пъти. Учителят изпя на нов глас същото упражнение.) То е същото упражнение, само че трансформирано от един глас на друг. Хайде, помъчете се да го изпеете. Може би втория път ще упражним този глас.

Сега ни най-малко не се смущавайте, че не можахме да свършим упражнението. Аз нарочно го оставих, за да се роди във вас една мисъл, да работите, да се развива музиката. Законът в окултизма е такъв: щом се разреши един въпрос, десет въпроси трябва да останат неразрешени. Първия глас знаете, втория всеки да се старае да си го припомни. По един или по друг начин, като правите усилия, той ще дойде, той се е запечатал и ако вие се нагодите, гласът ще дойде. От вас ще изкараме добри певци. След една година старите ще имат гласове като на младите. Ако пазите правилата, гласът ви ще се възобнови. Где искате да бъде събранието в неделя: тук, в Турн-Ферайн, или в „Опълченска“? После, как искате упражненията да бъдат – в четвъртък вечер, или в неделя вечер? По-добре ще е да оставим тия упражнения за в неделя вечер, понеже много от провинцията не могат да се събират в четвъртък, а в неделя вечер всички имат условия. Четвъртък може да бъде свободен за други събрания. Искаме да спестим един ден. Значи в неделя, пак 7:30 ч. вечерта. (Отговарят: „Да в неделя не сме заняти, можем и по-рано да почваме“.)

Хубаво, тогава в седем часа. Упражнявайте се всички в музиката. Без музика в училището не може да бъдете ученици. В Школата музиката е един от необходимите предмети и всички ще упражнявате музикалното си чувство. Ще бъдете музикални, ще пеете, ще свирите. Най-малко трябва да знаете да пеете. Всинца може би нямате възможност да се занимавате инструментално, но за пеене всички без изключение можете. Думата „не може“ е изключена. Виж, за инструменталната музика, там може да кажете: „Не можем да свирим“, но който каже, че не може да пее, не му се прощава. Господ е поставил цигулка на всички – гърлото ви. Онази външна цигулка нямаш, но тук вътре цигулка имаш и ще пееш. И за всички – и млади, и стари – правило е в нас: ще пеем. После няма да се свеним от хората какво ще кажат. Нашите песни ще бъдат неподражаеми. Ние ще покажем на музикалния свят, че има нещо повече, отколкото те разбират. Ще им дадем един подтик. И те мислят, че са музикални. Ние се радваме, че те така мислят и работят. И хубаво, те приготвят пътя. Ние им благодарим. Те са изработили доста хубави инструменти, цигулка, но от чисто окултно гледище тя може да претърпи известно видоизменение. Там, докъдето днес са достигнали цигулките, повече по никой начин никакво видоизменение не могат да претърпят. От триста години насам цигулката не се е изменила. Но по окултен начин цигулката може да бъде изменена, обаче трябва да се пробудят у човека онези вътрешни музикални чувства. Щом се събуди музикалното чувство, ще се намери майстор, който ще приспособи цигулката. Но засега цигулката е достатъчна. С цигулката може да се вземат не само половини тонове, но и четвъртини. Между един тон и половината тон има други тонове, които може да се вземат с цигулка. Всички тонове, които може да се вземат с цигулката, могат да се вземат и с гласа. Ще пеете. Искам да бъдете отлични певци, да не се стеснявате, защото някои от вас имат хубави гласове, но необработени. И между младите, и между старите, мъже или жени, има отлични гласове, но са огрубели по съвсем други съображения: ядете лютичко, тревожите се. Всяка тревога се отразява върху ларинкса. После, когато действат низшите чувства, страстите, тия гласни органи загрубяват. И забележете, ония хора, които са груби, и гласът им съответства на техния характер. Понеже музиката е една сила, с нея може да се разрушат много лоши работи. Например някои жени се чудят как да укротяват мъжете си. Ако жената може да пее сладко, когато мъжът спи дълбоко, на другия ден сутринта, като стане, той ще бъде мек като памук и ще има най-хубавото настроение. Жената да му изпее най-хубавата песен. Но тя какво прави? Като заспи той, заканва се над главата му: „Хм...!“ И той, като стане: „Хм...!“ Българите имат една поговорка: „Каквото повикало, такова се отзовало“. Спи мъжът. Изпей му най-хубавата песен и като стане, той ще бъде друг.

За в бъдеще музиката ще бъде като един метод за възпитание на децата. Поне децата може да се възпитават с музика. Затуй ще гледаме да употребим част от времето си само за музика.

Т. м.

2-ра школна лекция на Общия окултен клас (II година), 12 октомври 1922 г., четвъртък, София.

1922_10_15 Ангел Господен говори

АНГЕЛ ГОСПОДЕН ГОВОРИ

„И ангел Господен говори на Филип и рече: „Стани и иди към пладне в пътя, който слезва от Ерусалим в град Газа. Той е пуст.““ (Деяния на апостолите 8:26)

Съвременните хора минават за реалисти, за хора на положителната наука, на положителния живот. Когато им се говорят някои истини, те казват: Това е отвлечено, неразбираемо за нас. Кой живот е реален? Според вас, реален е светът на сетивата. Реално ли е това, което виждаш? Ти виждаш дървета, цветя, но това е свят на сенки. Чуваш нещо с ушите си – това е свят на вибрации. Казваш: Видях, чух, пипнах нещо.– И с такива знания на своята реалност си правиш заключения, че много знаеш, че можеш да разрешиш всички въпроси. Четете, например, теорията на Айнщайн за земята и се чудите, де е истината. Той казва, че земята не е изпъкнала, но вдлъбната, и ние живеем във вдлъбнатината. Той прави ред изчисления, с които доказва своята теория. Тази теория се отнася за математически умове, а не за хора с обикновени умове. Само математици могат да я разберат. Ако обикновен човек прочете теорията на Айнщайн, няма да намери нищо особено в нея. Как гледа математикът на живота и как – обикновеният човек, не е важно. Животът е построен на ред математически изчисления. Всяко нещо има свои дълбоки причини. Казваш: Днес ще ям кокошка или гъска. – И това е предвидено. Казваш: Не е важно, какво ще ям днес. Това е обикновена работа. – Не е обикновена. И храненето се основава на математически закони. Днес храненето е обикновен процес, но преди хиляди години, Учителите на човечеството са преподавали законите па храненето. Днес хората се ползват от това знание наготово, но, докато го придобият, те са употребили големи усилия. Някой се учи да свири. В първо време учителят му не е доволен от него, и той не е доволен от себе си, но колкото повече свири, толкова повече напредва. След 10–15 години усилена работа той свири без мъчнотии, всичко му иде наготово, като че ли от небето слиза. Следователно, ако се върнете назад, в училището на живота, ще видите какви усилия сте правили, колко пъти сте били наказвани, докато се научите да ядете правилно. Изкуство е да знае човек да яде! Човек има две отверстия в устата си: едното води в хранопровода, а другото – в дихателното гърло. Когато се задави човек, храната, вместо в хранопровода, отива в дихателното гърло. Затова казвам, че храненето е велико изкуство. – Докажи това! – Мога да го докажа и на най-учените, и то само в продължение на пет минути. Силни, убедителни са моите доказателства, но ги оставям за друг път.

„Ангел Господен говори на Филип." Значи, трябвало е ангел Господен да слезе от небето, да намери Филип и да му каже: „Стани, иди към пладне!" Ангелът точно определя времето. Който не разбира закона, ще каже, защо именно към пладне, а не по друго време. В този стих е вложена известна идея.

„Иди в пътя, който слиза от Ерусалим, в град Газа." – Какво представя Ерусалим? – Материалният свят. Вие се кланяте всеки ден на този свят. Всеки ден сте на поклонение в този храм. Казвате: Да отидем на Божи гроб! Вие сте всеки ден на Божи гроб, в Ерусалим. Всеки момент хората се кланят на материалния свят. Там влизат всички хора, мъже и жени, владици и свещеници; всички готвят в кухнята на материалния свят. Казвате: Възможно ли е владика да готви? - И владиката готви, както всички обикновени хора. – Какво означава думата „владика"? – Човек, който владее изкуството си. Казвате, че владици има само между религиозните хора. – Не, владици има и между готвачите. – Защо? – Защото готвачът владее изкуството си. И попът може да бъде готвач, защото е баща. Майката преподава първите уроци на детето си. Тя приспива детето си и му пее: Дандору-дандири! Това е ритмична музика, като на дайре, както при турците. Като потупва ритмично детето си по гърба, то се въодушевява.

Често се натъквате на грешки в живота, но те са грешки от ваше гледище, не и от гледището на природата. Те са условия, при които човек расте и се развива. Например, отиваш в гората на разходка, но се уплашиш, смутиш се и изгубиш пътя си. След четири-пет часа лутане, когато си в най-голямо отчаяние, срещаш един познат, който те пита защо си побледнял толкова, какво се е случило. – Изгубих пътя. – Аз ще ти го покажа. С години ти си се молил да срещнеш някой учен човек да те упъти в живота. Ето, срещаш такъв човек в гората. Докато мислеше, че си нещастен, защото си загубил пътя си, виждаш, че не е така. Ти си загубил пътя си, за да намериш учения човек. Следователно, всички несъобразности, всички нещастия в живота, крият зад себе си известни блага. Не е все едно, дали срещаш умен или глупав човек. Не е все едно дали си умен или глупав. Умният вижда благата зад своите нещастия, а глупавият нищо не вижда. Така и вие всякога може да познаете дали един човек е умен или глупав.

Питате: По какъв начин се познават хората? Ще ви дам няколко методи за познаване на хората, но не отвлечени. Моите методи са практични, реални. Всеки може да си послужи с тях. Ще ви дам един метод: по проявите на човека да познавате неговия характер. Давам един голям грозд на едного и казвам: Вземи си само едно зрънце. Алчният взима най-голямото зрънце. Предлагам същия грозд на друг, и той да си вземе само едно зрънце. И той

търси най-голямото зърно. Давам на трети – и той постъпва по същия начин. Изреждат се още няколко души; всички търсят голямото зърно. Всеки казва на себе си: Аз не съм користолюбив, не взех голямото зърно. – Не взе най-голямото зърно, защото първият го взе.

Както виждате, още от първия опит имам представа за стремежите на тия хора. После правя друг опит. Поканвам дванадесет души у дома на гости. Слагам на трапезата печена гъска и казвам: Гъската е на ваше разположение. Аз няма да взема участие в яденето, ще бъда само зрител. Един от вас ще раздели гъската. Един взима ножа и дели гъската на дванадесет парчета. Наблюдавам как реже. На всички отрязва по едно парче, а за себе си задържа най-голямото и най-хубавото. Като се изредят и дванадесетте, ще позная характера им. Който задържа за себе си най-голямото парче, той е от културата на егоизма. Някои майки са ме питали, дали техният Драганчо има някакъв талант. Казвам ѝ: И ти сама можеш да познаеш това, Колко деца имаш? – Две. - Купи едно кило ябълки и дай на едно от децата да ги раздели. Както ги раздели, такъв човек ще стане. Ако това дете набие братчето си и задържи за себе си повече ябълки, то ще бъде добър за градоначалник. Питам майката: Как раздели детето ябълките? – Умен е моят Драганчо. Избра най-големите ябълки за себе си. - Градоначалник ще стане той. – Аз искам да стане владика. – С този характер, той не може да стане владика.

И природата има методи, с които изпитва хората. Ти имаш къща и казваш: Моя е тази къща. Получих наследство от баща си и с тези пари си направих къща. - Не е твоя къщата, нито парите са твои. Аз ще ти докажа това. Питам: Камъните за къщата твои ли са? Ти си ги взел от планината. - Аз ги купих. - Ти ги купи от човек, който ги обсебил. Работниците, които влагат енергията си, от баща ти ли останаха? Питам те още: Отде взе ума си, с който се гордееш? - Даден ми е от майка ми и баща ми. Мой е умът. – Ако умът е твой, кажи ми, отде си дошъл и кое е твоето отечество. - Майка ми ме роди. – Щом майка ти те е родила, умът не е твой. Отде е дошла майка ти? Всичко, с което разполагате – къщи, ниви, камъни, греди, са пособия, дадени за упражнение. Камъните са чужди, енергията е чужда, умът е чужд. Само работата, която вършите, усилията и упражненията са ваши. Хората са съдружници с природата. Тя работи, а те се въртят около нея, искат да събират парсата.

Един турчин – кафеджия седял пред кафенето си и чукал кафе. Като дигал и слагал тежкия чук, той се уморявал и казвал: Ха-ха! Един българин минавал край кафенето и се спрял пред турчина, да погледа как чука кафето. Понеже бил без работа, той се обърнал към турчина с думите: Слушай, приятелю, приемаш ли ме да ти стана съдружник? Ти ще чукаш

кафето, а аз ще казвам „ха-ха", да не вършиш две работи едновременно. Турчинът се съгласил и продължил работата си. Счукал кафето, пресял го и започнал да прави кафета на посетителите, срещу което му плащали, колкото трябва. Българинът, като гледал, как постъпва турчинът, казал му: Приятелю, дай и на мене половината от печалбата. Нали съм ти съдружник? Турчинът отговорил: Няма защо да ти плащам. Аз се потих, като чуках кафето, ти нищо не направи, не се изпоти като мене. Българинът се обидил от тези думи и завел дело срещу кафеджията. Като разказал цялата история на съдията, последният се обърнал към турчина с думите: Ще направиш една тенекиена кутия, в която ще турят парите от кафетата. После казал на българина: Ти ще слушаш внимателно, какъв звук се чува при пущане на парите в тенекията. Като чуеш звука „тин", това ще бъде за тебе – твоята печалба.

Сега и вие сте всред природата. Тя работи, а вие казвате „ха-ха". Това „ха" е вашата заплата. Разболее се някой и започва да пъшка „ох, ох!" Като го слушат да пъшка, хората мислят, че много страда. Много хора минават само с пъшкане. Природата работи, а те пъшкат. В края на краищата, казват, че животът им е тежък. Защо е тежък? - Защото не работят, а само пъшкат. Те седят на едно място и казват „ха-ха". – „Тин" е тяхната заплата.

И тъй, когато изучавате Божествената наука, трябва да взимате живо участие в работата на природата, а не да седите индиферентни към нея. Когато се проповядват истините на новото учение, някои казват: Да видим какъв ще бъде резултатът на това учение, че тогава ще решим – да го приемем или не. – Не е нужно да минат години, за да видиш резултата. Сто души са жадни. Отиват при една чешма да задоволят жаждата си. Първият пие от водата, а другите го чакат. – Каква е водата? – Много хубава. След него се изреждат останалите 99 души. Като задоволят жаждата си, всички се усещат доволни, освежели, с голям апетит за ядене. Не е нужно да минат векове, за да се произнесеш за качествата на тази вода. Казвате: За да се приложи истината, нужно е време. Истината може да се приложи моментално. Да се приготвиш за живота е нужно много време, но прилагането истините на новото учение става моментално. Следователно, моментът, в който решиш да приложиш Божественото учение, решава съдбата на твоя живот.

Ангел Господен говори на Филип: „Стани и иди към пладне." – Пладне, това са условията, при които се развиват добродетелите на човека. Пладне, юг, е мястото на топлината. Само добродетелните хора имат топли сърца. На север, в студените места, е истината. Който няма добродетели и търси истината, ще изстине. Истината вкаменява човека. Тя му посочва всички недъзи. Добродетелта храни човека. Тя казва: Нахраних те с първото си

мляко. Който иска да познае истината, трябва дълго време да се школува в училището на добродетелта. И когато душата му се изпълни с добродетелта, с топлината на живота, тогава може да отиде на северния полюс. Там ще намери той чистотата на живота. Тя се намира само на северния полюс. Единственото неопетнено място на земята е северният полюс. Значи, който търси истината и чистотата, ще ги намери на северния полюс. Може ли да бъде чист онзи, който няма истината? Тя прави човека чист.

„Стани и иди към пладне в пътя, който слезва от Ерусалим, в град Газа." Как мислите, мога ли да изтълкувам името на града Газа? Случайно ли е това име? Не е случайно, какво име ще се даде на някой град или човек. Нищо не е случайно и живота. Важно е, че Филип послушал думите на ангела. Всеки човек има по един ангел, който му говори. Ще кажете, че това е привилегия само за Филип. Не, това е привилегия за всички хора. Когато някой дойде и ви пошепне нещо велико, мислите ли, че ще ви даде обяснение защо ви го нашепва? Ще ви каже: Слез на юг, в този пуст град. Защо трябва да слезете, няма да ви каже. Мнозина идат при мене и казват: Готови сме да приемем новото учение, но искаме да ни го обясните. Питам: Когато посяваме житното зърно, даваме ли му обяснение за това, което правим? Ние му казваме: Ще те посеем и после ще разбереш, какво нещо е физическият свят. По същия закон и вие първо ще приемете истината, а после ще се поставите при условия да я разберете. Не мислете, че вашият живот е реален. Според мене, той е едно сапунено мехурче, което достига до едно високо място и там се пука.

И сегашният живот на хората се явява и изчезва, както сапуненият мехур. Казвате: Нашите мехурчета не се пукат. Аз ще ви докажа, че и вашите мехурчета се пукат. Ти си млад момък, идеалист, вярваш на силите си. Ходиш от къща в къща, между познати, и се чудиш защо хората не живеят добре. Казваш: Да имам такава жена и такива деца, в един ден ще ги оправя. От мене зависи да оправя живота си. Започваш да търсиш мома, да се ожениш. Най-после намираш, каквато търсиш. Ожениш се, роди се дете. Казваш: Аз ще възпитам детето си, както трябва. Възпитаваш го, то расте, добре се развива, но, като стане на три години, заболее и умре. Отиде гърнето! Отиде и сапуненият мехур! Казваш на жена си: Пукна се първият мехур, но ще гледаме да запазим втория. – Защо се пукна мехурът? – Колкото по-високо се качва, въздухът се разредява, стените му стават по-тънки и като не може да издържи на вътрешното налягане, пука се. Казвате: Съдбата му била такава! – Не се заблуждавайте. В никоя Божествена книга не е писано, като стане детето две-тригодишно, да умре. Писано е, че при сегашните условия и еволюция човек трябва да живее 120 години. След това той поема друг път на живота. Да се говори, че Господ е

определил да умре детето, това е неразбиране на законите. Майката трябва да знае, че не е могла да съгради здрав организъм на детето си. Умът, сърцето и организмът на детето са злоупотребили някъде, затова то умира. Казвате: Мехурчето се пукнало. Закон е: Деца, които са родени без любов, умират. Когато майката и бащата нямат любов помежду си, децата умират. Те са родени без любов. Когато двама млади се свържат с любов, те раждат деца, които живеят по 120 години. Тази връзка не трябва да се основава на желанието на младите да се осигурят. Когато се жени, жената мисли за осигуряване. Тя казва на мъжа си: Гледай да си направим къщичка, да си купим покъщнина, да се осигурим. Щом мисли за осигуряване, децата й непременно ще умрат. И мъжът иска да се осигури, търси мома с голяма зестра, да го поддържа в странство. Оженят се, но след четири-пет години се развеждат. Може ли от такива бракове да се родят деца, в които да живеят разумни души? В този дом ще влизат лекари, свещеници, ще палят свещи, докато един ден кажат: Горкото дете, умря! Така му било писано. – Не е писано така.

Ангел Господен ще ти каже: Слез! Питам: Срещна ли те ангелът? Каза ли ти да отидеш към пладне в пътя, който води в град Газа? Ще кажете, че тези неща са необикновени. – Обикновени са те за всички хора. Когато Филип срещна скопеца, запита го: Разбираш ли това, което четеш? Ще кажете, че скопецът бил прост човек, не разбирал Исайя. – Вашият живот не е ли същият? Вашата колесница не е ли като тази на скопеца? И вие четете Исайя. Всеки си има по един Исайя. За какво мислел скопецът? – Той мислел върху въпросите: Защо се ражда човек и защо умира? Кой може да отговори на този и на още много въпроси? Благороден човек бил скопецът. Той можеше да каже на Филипа: Защо ме питаш, разбирам ли това, което чета? Не е твоя работа, какво разбирам. Той бил скромен човек и казал на Филип: „Как мога да разбирам, ако не ме научи някой на това?" Той поканил Филипа да седне с него заедно на колесницата.

„А мястото на Писанието, което прочиташе, беше това: Заведоха Го като овца на заколение, и като агне безгласно пред тогози, който го стриже, така не отваря устата си. В неговото унижение отне му се съдбата, а рода му, кой ще го изкаже? Защото се взема животът му от земята." (– 32, 33 ст.).

Сега вие ще възразите: Не си струва да бъда човек като овца да го стрижат и като агне да го колят. Какво ще бъде положението на животните, ако хората се откажат от яденето на месо? Тогава, именно, те ще се жертват доброволно. Когато ги колят, кокошката кряка, агнето блее и с това искат да кажат на човека: Братко, ние се жертваме за тебе с условие да подобриш живота си. Ние се жертваме за твоето благородство. Гледай да използваш нашия живот за добро.

„Иди към пладне." Казвам: Иди към пладне и каквото ти каже ангелът, изпълни го. Езикът на агнето и на овцата е бе-е, бе-е! Това значи: Разумният живот започва с любов. Като ме изядеш, ще оградиш ли живота ми с любовта? Казваш: Аз не съм глупав като агнето, което само блее. – Колко съдържателно е блеенето! Бих желал всички съвременни хора да казват: бе-е! Българинът често употребява в езика си „бе". Тя е взета от езика на агнето. Какво иска да каже агнето с това „бе-е"? То цитира, а аз го произвеждам. Агнето казва: Ти ме изяждаш, но ако облечеш живота, който влива в тебе, с любов, ще се повдигнеш. Тогава можеш да ме заколиш. Ако ме изядеш без любов, ще знаеш, че ще ти причиня ред болести. Ако ме питате защо боледуват хората, отговарям: Защото изяждат агнето без любов.

Днес всички културни хора боледуват. Гледате, жената наготвила според знанието си, да задоволи началника на дома – мъжа си. Но той остава недоволен. Някога жената е началник на слугинята; тя отваря, затваря капаците, хвърля чиниите. Веднъж келнерът ще бъде мъмрен, друг път – готвачът, все ще стане някаква грешка. Повечето хора са недоволни от яденето. – Защо? – Защото се готви надве-натри. И който яде – пак надве-натри. Всички бързат, нямат време. „Времето е пари." Англичаните казват: „Времето е злато." Това значи: Времето носи пари. С времето човек придобива знания. Умният придобива знание, а глупавият – пари. Кое от двете е за предпочитане? Аз нося знание, а ти – пари. Туряй 10–20 кг. злато в раницата си и тръгваме с параход за Америка. Ти казваш: Докато имам пари, всичко мога да направя. А ти какво ще направиш с твоето знание? – Аз съм изкусен плувец, мога да карам лодка. Случва се нещастие. Параходът потъва. Питам: Как си, приятелю? – Моля ти се, свали раницата от гърба ми. – Сега равни ли сме? Ще ме слушаш ли? Сядай скоро в лодката и аз ще управлявам. От мене зависи твоят живот. Твоите пари са на дъното на океана, не помагат. Сега аз ще те спася. Помни: Не са парите, които управляват, а знанието. Мъдрост, знание са нужни на съвременните хора. Сега и бащите, и майките казват: Синко, пари трябват. Гледай да станеш богат. Нито една майка не казва: Синко, гледай да придобиеш знание и мъдрост.

И тъй, влезте в коя и да е евангелска черква, ще видите, че много евангелисти знаят евангелието наизуст, но колко от тях го живеят? Един евангелист казва: Аз зная цялата Библия наизуст. Друг казва: Аз не съм я научил наизуст, но я живея. Кое е по-добро: да знаеш стиховете наизуст или да ги живееш? Единият има златото, а другият – знанието. Не можем да изживяваме нещата, ако не ги разбираме.

Ангел Господен говори на Филип: „Стани и иди в пътя, към града Газа, дето ще срещнеш един човек." Филип среща скопеца и му проповядва. Питате: Заслужава ли да си напусне човек работата и да отиде в град Газа за някакъв си скопец, да му проповядва истината. – Заслужава. Скопецът може да е семе на ябълка, на круша; той може да е костилка на слива; може да е житно зрънце, ечемик, това не е важно – посей го в земята. От посятото ще научиш един велик закон. Аз не взимам думата „сеене" в буквален смисъл – в земята. Има жито, което се сее в човешкия мозък. Има хора, които могат да сеят житото в земята, но не знаят как се сее жито в мозъка. Човешкият мозък трябва да се разработи и изоре изцяло. Бъдещата наука ще ви научи как да разработвате своя мозък. Има специални методи за това. Често хората страдат от това, че някога имат в мозъка си повече суша или повече влага, отколкото трябва. Те не познават методите за регулиране на излишъка от тия вещества. Наистина, мислите и желанията на човека растат именно в мозъка. Ако си ясновидец, ще видиш как една мисъл расте и се развива. Ангелът, който слезе при Филип, имаше задача да научи хората как да живеят.

Много проповедници говорят на хората за невидимия свят. Не е лошо да се говори за този свят и да се доказва, че той съществува. Аз мога да ви докажа с факти, че Иван е богат, че печели много, но какво от това? Каква полза имате от неговото богатство? По същия начин мога да ви докажа, че съществува невидим свят, че съществуват ангели, но каква полза от това доказване? Друг е въпросът, ако влезете съзнателно в този живот. Важно е, дали разполагате с богатството на Иван. Да ви докажа, че слънцето съществува, това значи, да ви въведа в този свят, да се ползвате от неговата енергия. Да влезем в пряка връзка с природата и да се ползваме от нейните сили, това значи знание. Ние проповядваме едно учение, което може да ни свърже с природата, за да се ползваме от нейните сили. Както днес ви се говори за живата природа, то се различава от онова, което ви се говорило преди две хиляди години. Днес сте по-възрастни от онова време, затова и природата ви говори на по-разбран език,

И тъй, новото учение казва, че природата е жива и разумна. Мнозина се усмихват на това и казват, че ние трябва да подчиним природата, да станем нейни господари. – Там е нещастието на хората! Да мислят, че могат да подчинят природата, това е невъзможно! Тази мисъл трябва да се избие от вашите умове, както и от главите на вашите деца. Не е въпрос да подчиним природата, но да я изучаваме и да влезем във връзка с нейните закони, да бъдем в съгласие с нея. Всички учени се стремят да подчинят природата, но, докато я подчинят, тя ги подчинява. Тя скъпо им плаща за всеки опит да я подчинят. Всяка всемирна война е урок от природата, чрез който тя учи и възпитава хората. Тя ги пита: Как смеете да измисляте тези

взривни вещества? Аз ще ви дам един урок, който ще помните с години. Знаете ли, какъв урок готви тя? Един ден, когато хората минават край природата, няма да вървят така свободно и с пренебрежение към нея, но отдалеч още ще духат, да не се изгорят, и ще питат: Моля, позволено ли е да минем оттук и само да надникнем?

Какво направиха хората, като надникнаха в природата? Измислиха взривните вещества, аеропланите, с цел да се убиват и унищожават едни други. Подчиняване на природата ли е това? Това е злоупотреба с Божествените сили. Вместо да ги употребят за развитието па човечеството, те ги употребиха за унищожаването му. Днес, като се докоснете до вътрешните отношения на хората, няма да намерите честен човек в мислите и в чувствата. Питайте кой да е свещеник или проповедник, защо служат на Бога, защо поддържат религията и чуйте какво ще ви кажат. От любов ли служат те? - Не. Аз мога да докажа това с ред положителни факти. Нека се направи следният опит. Първият министър да издаде заповед, свещениците и проповедниците да служат две години без пари. Веднага ще се разбере кой служи на Бога от любов и кой от интерес. Всички, които служат от интерес, ще свалят расата си и ще кажат: Не можем повече да служим. Тук не е място за прехрана. – Истината трябва да излезе на лице! Докато не е подложен на изпитание, свещеникът казва: Аз работя от любов за православната черква, за тази мила, свещена майка. – Да, защото има пари. Ако нямаше пари, щеше да каже: Няма защо повече да ти служа. Твоята песен е изпята вече. – Не, така не се говори. Говорете истината! Мъчно могат да се научат съвременните хора да говорят истината. Ти стоиш пред Бога, пред черквата и скриваш истината. Срам е това!

Трябва да говорим истината! Бог ще повика всички владици и проповедници при себе си, да дадат отчет. Това трябва да го знаете! Няма да остане един български владика, от когото да не се иска отчет. Ще видите тогава, верни ли са думите ми или не. Тогава аз ще бъда прокурор, най-страшният прокурор, не само за българските владици, но за всички владици и патриарси по целия свят. Ще бъда прокурор за всички престъпления в света. Ще питам всички: Как смеете в името на Бога, в свещеното име на любовта, да лъжете? Аз ще им произнеса присъдата. Ще вляза в затворите и ще питам: Защо турихте тия хора тук? Само един Закон има в света! Той преследва всеки, който лъже в името на любовта. Към такъв човек сме безпощадни. Ние проповядваме любов на вечна справедливост, без никаква лъжа. Осмели ли се някой да лъже в името на любовта, нищо няма да го спаси. В този закон няма никакво изключение. Могат да се смеят на думите ми, но скоро ще проверят това. Не трябва да се лъже!

Ангел Господен каза: „Стани и иди!" Днес този ангел казва и на вас, и на всички хора: „Станете и идете, на юг от пътя на Ерусалим, към Газа. Той е пуст." – Защо да отидем там? – Ще ви се каже. Там ще срещнете вашия скопец, от когото ще научите велик урок на смирение. На драго сърце и аз искам да науча тази велика истина. От вас искам да я науча. Ще кажеш: Почакай малко, не е време сега, не ме безпокой. Имам да уреждам работите си, да свърша къщата си – не съм свободен. – Остави къщата си настрана, остави друг да я свърши. Ти иди на пътя, на юг, в града Газа. Аз говоря в преносен смисъл. Къщата представя нашето тяло, навсякъде можем да я градим. На тази къща трябва да поставим най-здрава основа: да я съградим с най-хубав материал.

Питате: Каква религия трябва да поддържаме? – В света съществува само една религия – религията на Любовта. Няма сила извън Любовта! Няма религия извън Любовта! Ние се нуждаем от религия с любов, която да даде такава свобода на човека, каквато първоначално Бог му е дал. Ще кажете, че това е крива мисъл. – Не, Бог е вложил любовта в човека и днес Той говори чрез нея. – Възможно ли е това? – Ако ви кажа, че всичко ще се нареди така, както Бог първоначално е определил, ще ви се види чудно. Любовта не е нещо вън от човека! Тя се провиква от човешкото сърце и казва: Мене ще слушате сега! Никакви проповедници и свещеници, никакви попове – мене ще слушате! Това, което аз кажа, него слушайте. Ако и те говорят това, което аз говоря, слушайте ги! Тъй казва любовта! - Трябва да се обичаме. Повтарям: Само Бог обича, а ние сме носители на Неговата Любов. Ако някой се осмели да каже, че ни люби, той не говори истината. Смешно е човек да говори за любовта. Това е все едно, да се грее той на слънцето и да казва, че има печка в тялото си. – Да, грял си се на слънце. Като приемеш малко от тази храна, т.е. от слънчевата енергия, щом дойде някой при тебе, кажи му: Приятелю, днес се грях на слънце, имам достатъчно запас от енергията му, ще дам и на тебе малко. Така е поставен въпросът. Значи, само Бог може да ни люби. И като се изправяме всяка сутрин пред Господа на Любовта, можем да приемем малко от Неговата Любов.

Как търсят сегашните хора любовта? Жената казва: Моят мъж не ме обича вече. Трябва да е намерил друга жена. Щом се усъмни в мъжа си, тя праща свои приятелки след него, да го следят, като детективи. Според мене, тя гони Михала. Да допуснем, че няколко години наред тя го следи и най-после го хваща, че ходи с чужди жени, какво печели от това? – Ще му кажа, да знае, че разбирам, какво прави. – Какво печелиш от това? Утре този Михал ще умре, но и ти ще умреш. Какво спечели? – Тревогите на десетте години. Остави Михала да си върви по своя път. Ако не те обича, кажи му:

Аз ще си намеря един възлюбен, който никога няма да ми измени. – Възлюбен ли? – Да, аз Го намерих вече. Ти не ми трябваш повече, ще живея щастливо и спокойно. Сега той ще търси детективи, докато разбере, че тя се е влюбила в Господа. Всъщност, тя е спечелила много. Аз искам всички да се влюбите в Господа, да намерите Бога на Любовта. Желая ви така да се влюбите, че къщите ви да се запалят от четирите страни и сърцата ви да трептят от любов. Млади и стари, всички да се влюбите в Господа на Любовта! Ще ти кажат: Не прави глупости, умен трябва да бъдеш! Няма защо да се влюбваш в Господа. Тази работа не става така. Няма защо да се издаваш. Казвам: Няма защо да се криеш. Ще се грееш на това слънце, ще живееш в тази любов, ще чувстваш тази мисъл на любовта във всичките ѝ прояви. Всички мисли, които идат в името на любовта, ще ги приемеш в себе си, като нов подтик, като нова мисъл и нови действия.

Често слушате религиозните да казват: Нас не ни обичат хората. Любовта казва на всички, които я търсят: Елате при мене! – Де е любовта? – Тя не е тук, не е и вън вас. Тя има специално място. Има специални дни, когато слънцето на любовта изгрява. Ако искате, аз ще ви заведа на мястото, дето грее това слънце. То е толкова щедро, на всички дава изобилно. Има дни на любовта, които само ние знаем. Мнозина търсят любовта, но не знаят специалните дни, когато нейното слънце изгрява. Космическата сила на любовта, т.е. Божествената сила, движи всичко живо във вселената. Всички живи същества – от най-низшите до най-висшите, се движат от Божията Любов. Така се движи целият космос. Учените разглеждат въпроса за движението на слънцето и планетите, създават различни теории, но този въпрос за мене е ясен. Аз зная, кой движи космоса. Отивате в една фабрика и гледате как се движат машините. Несъзнателно ли е тяхното движение? Кой ги е поставил в движение? – Инженерът. Той регулира движението им. Той има предвид порядъка в цялата фабрика. Машините се движат по негова заповед. По същия закон, и слънцето си има един техник, който го пуснал в движение и определя неговия път. И земята, и луната, като планети, имат свой определен път на движение. Учените търсят причината на това движение във физическите сили, правят изчисления, създават различни теории. Прави са тия учени, но те не подозират, че зад всяка физическа сила се крие една духовна, разумна сила, която направлява всички неща.

Сега, аз мога да докажа тези неща и по друг начин, със силни аргументи, но ще спра дотук. Ще кажете, че моите твърдения са средновековни. Аз пък ще кажа, че вие обяснявате нещата само чрез физически сили. Тогава, как доказвате свойствата, например, на кислорода, щом не го виждате? Събирате кислород в един цилиндър, но той е безцветен газ, не се вижда. Ние съдим за него по буйното горене на телата. Поддържа горенето, но

сам той не гори. Ускорява дишането, но съкращава живота. Зад елементите кислород, водород има и други невидими елементи. Казва се, че елементите се съединяват един с друг благодарение на химическата сила – афинитет, която съществува между тях. Тази сила не е нищо друго, освен любовта. Между елементите съществува известна интелигентност, която ги заставя да се привличат от любовта. За известно време те свързват договор помежду си. Кислородът е момъкът, а водородът – момата. Като се срещнат, те си казват един на друг: Слушай, дотегна ми да живея сам, да се скитам в пространството. Искам да вляза в живота. Обичаш ли ме? – Обичам те, сърцето ми тупти за тебе. – Хайде да се съединим, да родим нещо ново. – Как ще наречем новороденото? – Вода. – Но зад водата има и друг елемент, който учените не знаят. Учените казват, че водородът и кислородът, съединени, дават вода. Те ще оспорят моята теория. Тяхната теория права ли е? Казвам: Водородът и кислородът се съединиха и родиха водата.

Ангел Господен каза на Филип: „Иди към пладне!" Пладне, това е добродетелта. – Как е родена тя? – Чрез любовта. Днес всички хора очакват Христа. Обаче, свещениците и проповедниците се страхуват от идването на Христа. Опитай се да им кажеш, че Христос ще дойде на земята! Те веднага ще отговорят: Не е време сега. Те отварят Евангелието и започват да тълкуват, че е писано, какво не е дошло времето за идването на Христа. В Откровението било писано, че има още два-три века, докато дойде Христос. – Защо тълкуват нещата така? – Защото сметките им са криви. Кажи на един владика, че Христос ще дойде и той веднага ще отвори книгата на Исайя и ще каже: Писано е, че още не е дошло времето за Христа. – Защо не иска още да дойде Христос? – Защото той е опопил много свещеници и все за пари. Това не казвам аз, така е писано в Божествената книга. Тази книга е отворена днес и тя пита всички духовни лица: Кой ви даде право да опопвате за пари? На какво основание проповядвате за пари? Аз ще бъда прокурорът и ще кажа: Осъждам този поп или този владика на толкова години затвор или на вечен затвор. – Защо? Защото е опетнил любовта, лъгал е в нейно име. – Как ще оправим света? – Като престане лъжата. – Как ще оправим черквата? – Като престане лъжата. – Как ще оправим домовете? – Като престане лъжата. – Как ще съградим дома си?– Като започнем да говорим истината. – Как ще се наредим вътрешно? – Като започнем да живеем добре. Само по този начин ще оправим живота си. Сега всички спорят кое верую е най-право, коя църква е най-права. Православната черква ли е най-права? Питам: Да лъжеш, това ли е православие? Да опопваш с пари, това ли е православие? Да погребваш с пари, това ли е православие? Да кръщаваш с пари, това ли е православие? Това не е православие, това е криво славене на любовта. Православието подразбира да работиш без пари. – Как ще живеят хората

без пари? – Чудни сте! Те ще живеят, както живее всеки, който услужва на хората с любов. Ако свещеникът услужва с любов, ще получи девет пъти повече, отколкото ако услужва без любов. Днес свещеникът опява един умрял, срещу което получава известно възнаграждение. Ако опява без пари, той ще получи повече. Умрелият още не е погребан, а свещеникът се уговаря колко ще му се плати за опялото. Днес е внесена една малка реформа в черквата: свещеникът няма да събира пари, но епитропът ще събира. Не, приятелю. Аз искам да покажа на православните свещеници правилен метод за разрешаване на този въпрос. Няма да събираш никакви пари! Не се служи на Бога по този начин! Аз ще бъда прокурор не само за свещениците, но и за вас, за всички хора. – Аз съм слушал вашите беседи. - Толкова по-добре, няма с какво да се извинявате. В бъдеще няма да се лъже в името на Любовта! Свещено трябва да държите Любовта и душите си. Братя и сестри, господари и слуги, във всички Любовта трябва да бъде свещена! В който ден решите да осветите любовта, Божието благословение ще дойде върху вас. Тогава и като овце, и като агнета ще разберете вътрешния смисъл на живота.

И тъй, аз не завършвам беседата си, защото не искам да свършвам. Не доказах, защото не искам да доказвам. Ако докажа едно нещо, десет неща ще оставя недоказани. Ако се наема да ви доказвам всичко, ще бъда най-големият глупак. Ще вдигна малко завесата и ще кажа: Виждате ли? Каквото видите, достатъчно е. Останалото сами ще си докажете. Ако искате да ви докажа и обясня всичко, трябва да пътуваме заедно. Представете си, че в нашата вселена има сто милиона слънца. За да научите нещо, трябва да прекарате във всяко слънце сто милиона години. Умножете сто милиона на сто милиона и вижте колко ще получите. Като пътуваме от една система в друга, тогава ще ви обясня всичко. Като се намерите в тези кръгове, ще се видите в чудо. Казвате, че нямам логика. – Аз имам такава логика, каквато никой не може да си представи. Моята логика е Божествена.

Един от древните царе намислил нещо особено: да намери човек, който да му разкаже една приказка без край. Извикал всички мъдреци по това време и казал: Който от вас може да ми разкаже една приказка без край, ще бъде добре възнаграден, ще го направя виден човек, ще му дам висок чин. Всички мислели как да задоволят царя, но никой не могъл да разкаже такава приказка. Най-после един от мъдреците се явил при царя и казал: Царю, аз ще ти разкажа една приказка без край. И започнал: Едно време царят на едно царство заповядал да се съгради голям хамбар, в който да събере всичкото жито на държавата. Много майстори градили този хамбар, но, по невнимание, един от майсторите оставил една малка дупчица. Никой не забелязал дупчицата и като приготвили хамбара, в

скоро време го напълнили с жито. Отнякъде се промъкнал един щурец и започнал да пренася зрънце след зрънце в своята дупчица. Всеки ден изнасял по едно зрънце. Първият ден изнесъл едно зрънце. Вторият ден пак изнесъл едно зрънце. Третият ден – също. – Няма ли край това нещо? – сърдито запитал царят. – Такъв е законът. Трябва да се изнесат всички зрънца, тогава ще се разбере тайната на този закон.

Питате: Кога ще разберем смисъла на живота? – Когато изнесем всички зрънца от хамбара. – Търпение се иска за това. – Търпението е само във великата любов, която може да запали човешките умове, сърца и души. Само във великия закон на любовта е разрешаването на всички въпроси. Когато хората се обикнат, ще живеят във взаимни отстъпки. Готов съм да направя големи отстъпки и за свещениците, и за проповедниците, макар че съм прокурор. На никого не давам тази длъжност. – Защо? – Защото съм в състояние да я изпълня както трябва. Само една слабост имам – отстъпвам пред любовта. Ако хората се подчинят на любовта, аз ще погледна меко, снизходително към тях. Любовта ме подкупва. Казват за мене: Прокурор е той. – Прокурор, който се подкупва само от любовта.

Преди години, в Русия бил издаден закон против евреите, който ги ограничавал много. Те се опитали да подкупят всички министри, прокурори, съдии, да говорят в тяхна полза, да се отмени този закон. Председателят на съда не се подкупвал с нищо. Най-после, един евреин се решил да отиде при председателя, но не го пущали при него. – Позволете да вляза, искам да кажа на председателя само три думи. Пуснали го. Той влязъл при председателя, оставил пред него една торба със злато и казал: Вземи и мълчи! На следното заседание присъствал сам императорът с всички министри. Съдиите, прокурорите, министрите, един след друг, взимали думата, все в полза на евреите. Всички настоявали да се отмени този несправедлив и ненавременен закон. Само председателят мълчал. Всички се чудели защо председателят мълчи. Императорът го запитал защо не взима думата. – Ваше Величество, как да говоря! Всички, които говорят, взеха торбата, за да говорят. А пък аз я взех, за да мълча.

Мнозина казват: Ние сме благочестиви хора, ще мълчим, няма да говорим. – Да, взехте торбата, за да мълчите. Казвам: Любовта няма нужда от подкуп. Душата не се подкупва. Тя само отстъпва и то в известни случаи – пред любовта. Осъдил съм няколко души на доживотен затвор. Те казват: Братко, ще служим на любовта. Готови сме да ѝ се подчиним. – Обещавате ли? – Обещаваме. – Бъдете свободни! Тогава прокурорът ще влезе в затвора. Значи, вие ще си отидете, а аз ще остана в затвора. Така трябва да бъде. Това е истинското прокурорство. Такъв е законът. Знаете ли докога ще бъда в затвора? Докато сгреши първият владика, който обещая да

служи на любовта. Той ще влезе в затвора, а аз ще изляза на свобода. Значи, първият владика, който сгреши, ще ме освободи. Като сгрешат вторият, третият владика, и те ще намерят своето място – затвора. И аз ще бъда на своето място – прокурор.

И тъй, или аз в затвора, а вие – вън, или вие в затвора, а аз – вън. Един от нас трябва да бъде в затвор? Справедлива ли е тази съдба? – Справедлива е. Аз не искам своето право, но Божественото право.

Желая всеки от вас да бъде прокурор на себе си.

Днес Ангел Господен казва и на вас: Или в затвора или вън от затвора!

1922_10_15 Влияние на музиката, пеенето и движенията

ВЛИЯНИЕ НА МУЗИКАТА, ПЕЕНЕТО И ДВИЖЕНИЯТА

Т. м.

Можете ли да изпеете упражнението „Сила жива, изворна, течуща“? (Изпяхме туй упражнение, а след това – „Фир-фюр-фен“.)

Имайте предвид, че окултната музика много мъчно се поддава на изучаване. Изисква се остър слух, съсредоточено внимание; после, човек трябва да се освободи от всички традиции. Сегашната музика, това е предговор на окултната музика. Тъй, както се е развила технически обикновената музика, тя е приготвителна стъпка към окултната музика. Във всичката светска музика има два момента. Светската музика всякога е незавършена – в нея има един момент на радост, вторият на скръб; един на разрушение, вторият на съграждане, и в края на краищата тя ви оставя само съграждане и разваляне, няма нищо определено. Може да направите един опит. След като сте били някоя вечер на някой концерт или хор, като се върнете, ще усетите една тъга. Направете опит! Туй показва, че в тази музика има нещо незавършено. А такова състояние не трябва да дохожда. Музиката трябва да остави едно радостно чувство във възходяща степен, чувство на творчество. Да твориш, тогава има музика. Сега туй не е един повод или една причина да ни спре да пеем. Ние разбираме музиката малко в по-друг смисъл. Някои хора разделят музиката на светска и духовна. Аз я разделям на музика възходяща и музика низходяща. Първата е, която разширява, а низходящата е светска музика, където има тия два момента. Но и едната, и другата са потребни, те се допълнят. Сега в музиката трябва да има естественост. Думите, които пеем, трябва да бъдат със смисъл. За пример в езика ни кои думи са съдържателни? Например „глад“, тя е съдържателна дума, всеки разбира глада, но тя е пасивна и отрицателна дума. Гладът означава страдание. „Жажда“, „смърт“ – те са съдържателни думи. Ще разделим думите на пасивни и негативни. Тъй ги наричам аз. Много от тях са активни по естество, но иначе са пасивни. За пример, щом дойде гладът, той разваля настроението. – „Гладна мечка хоро не играе“, или „Гладен човек не може да пее“. Дръжте един човек 4–5 дни гладен и след това го накарайте да пее – гласът му не работи. Но и преситеният, и той не може да пее. Сега гладът произвежда едно състояние на чрезмерна активност, но активност, която не е планомерна, ритмична, а има известни пресекулки, дразнения, възбудено състояние. Докато у ситія е обратно. Той има едно настроение, обратно на първото,

но пасивно. Като се наяде човек хубаво, нему се доспива. Казва: „Човек да си поспи малко“. Тия две състояния не съответстват на музиката. Музиката върви по средата. Музиката не е нито в скръбта, нито в радостта, тя уравновесява силите, които създават тия състояния в човешката душа. И единственото изкуство, което гради във всяко едно отношение, то е музиката. Без музика вие нищо не можете да извършите. Най-първо, трябва да имате едно приятно настроение. А за да имате туй приятно настроение, трябва да имате музика в душата си. Туй музикално настроение трябва да го държите. Можеш и мислено да пееш. Казваш: „Аз не пея“. Можеш мислено да пееш, а това мислено пеене може постепенно да го материализираш, да го прекараш в ларинкса си и да го изразиш в думи.

В съвременното общество и в съвременната цивилизация, както и у българите изобщо, младите пеят. Българинът пее, докато е млад, неженен, но ожени ли се, изведнъж не му се пее вече. Той пее още при особено положение, на сватба, на вечеринка, при ядене и пиене. Той пее и през работно време – жетва. Но онези изобщо, които са минали 45 години, те казват: „Ние остаряхме, нека пеят младите“. Има българи, родени певци, те пеят през целия си живот – и млади, и стари. Жената, колкото и да е стара, тя пее. У жените туй музикално чувство е силно развито. Разбира се, у вас всички туй музикално чувство не е еднакво развито. Челото, тази част от двете страни на челото, трябва да бъде развита, широка; ако не е развита, не можете да бъдете музикални. Музиката е заложена у вас, но органът ви не е развит; материал имате, но не сте работили. У някои от вас туй чувство е силно развито. И някои от вас даже могат да станат добри певци, някои могат да се научат да свирят добре, но изобщо не сте едни от най-способните ученици. И аз правя опити по музиката. Вие не сте от най-способните, не сте и от най-талантливите. За един талантлив музикант се изисква особен организъм.

Изобщо всичките нови религиозни течения всякога започват с музика. Няма да считате, че музиката е нещо маловажно; не, много важно е, първостепенно нещо е тя. Чрез музика може да създадете в себе си характер. За пример разгневили сте се, искате да си отмъстите някому, запейте „Сила жива, изворна, течуща“, „Фир-фюр-фен“ и като ги изпеете 10-ина пъти, ще кажете: „Хайде, аз се отказвам“. Така ще се свърши работата и ще спестите енергията си. Вие ще се научите чрез музиката да трансформирате енергията си.

Сега в окултната музика ние допущаме известни анормалности. И защо? Ако аз бих ви изсвирил една чисто окултна песен, този салон щеше да хвръкне. Знаете ли това? Следователно, за да не дойде туй разрушение, ние

оставяме известни дисонанси, за да пазят равновесие. Тъй и в човешкия живот – дисонансите, които имате, са необходими. Злото например, от музикално гледище, то е един дисонанс в живота. Ако няма този дисонанс, вашият организъм ще хвръкне. За да ви спънат, поставя се този дисонанс. Следователно от музикално гледище дисонансът е потребен и след него веднага ще дойде една хармония. И тъй, ние ще направим един музикален опит, да видим какво може да направи музиката. Ще опитаме силата на музиката. Туй е по отношение трептенията на окултната музика. Те са по-силни и с по-къси вибрации. Аз съм забелязал видни музиканти, тук и в Америка, правят тия трептения при свиренето, но тия музикални вълни са дълги и вследствие на това при тия трептения звукът не е пълен. Някои много видни музиканти са достигнали доста нещо, дошли са до границата на окултната музика, но такива можете да ги преброите на пръсти.

Чрез музиката може да правите опит върху себе си. Искате да знаете какво е вашето настроение – опитайте се да изпеете най-простата песен и вижте как ще ви подейства тя; ако можете да вземете тоновете ясни и чисти, без да има дрезгавина в гласа ви, състоянието ви е отлично. По някой път имате кашлица. Ние знаем защо става това. То е, понеже енергиите ви не вървят правилно. Дойде някъде пресекулка, свие ти гърлото, почваш да кашляш. Ако пееш постоянно, туй нещо трябва да изчезне. Сега за пример има говорители, които като седнат да говорят, изпиват по няколко чаши вода. Защо? Защото този човек вътре в себе си не е музикален. Един музикален говорител никога няма да пие вода. Почнеш ли да пиеш вода при говоренето, това не е музика. Сега, когато музикантите свирят на някоя сватба, наливат ги с вино. Почне ли музикантът да пие вино, той не е музикант. Като свърши пеенето и свиренето – чиста вода. Ако някой иска да бъде музикант, туй е правилото. И онези, които искат да пеят, пак същото правило трябва да спазват. После трябва да избягвате много лютите чушки. Киселото – също, лимонена киселина обаче може да употребявате. Трябва да избягвате пиенето на студена вода, дишане през устата; всички тия неща са вредни за музикалния орган. И когато излизате навън, за да се предпазите от простуда, ще съсредоточите вниманието си върху гърлото, ще мислите за ларинкса си и няма да се простудите. Когато умът присъства в гърлото ви, нищо не става.

Ще направите опит. Много певици изгубват гласа си от невнимание. Излязат навън, умът им не присъства в гърлото, дойде някоя електрическа вълна и те изгубват гласа си. Така и много сестри са изгубили гласа си. Излезеш ли навън, умът ти да е съсредоточен в гърлото; стопли ли се много хубаво, дойдат ли слънчевите лъчи, тогава можеш да се разположиш, но седнеш ли под някое сенчесто дърво, пак на стража. Под сянка няма да спиш, под някоя канара на северна страна – никога! Туй са

предохранителни мерки, които трябва да спазвате, ако искате да се научите, понеже ще ставате ученици. Та за в бъдеще аз искам от вас да изкарам музикални ученици. Сега младите да пеят, разбирам, но старите, 60-годишните, аз искам да пеят, да пресъздадем нашия ларинкс.

После, ние ще употребим окултната музика и в друг случай. Понеже ние навлизаме в една обстановка прекомерно активна, там ще срещнем известни невидими същества, които се укротяват само с музика, затова тя там е необходима. Нападнат те лоши мисли, те са такива невидими същества. Ще почнеш да им пееш. Например, да кажем, дойдат някои същества, такива военни, с военен дух, и ти, щом станеш, почнеш да бъхтиш този-онзи. Как може да ги укротиш? (Учителят свири много тихо, ритмично, с прекъсвания.) Всичките духове, колкото ги има наоколо, ще си отидат. (Учителят свири и тихо приглася с уста.) Сега това са звукове, които съществуват в Природата. (Учителят пее „хм-хм-хм-хм-хм...“) Туй са все окултни упражнения, те са ритмични. И тогава, каквото и да е твоето състояние, с музиката ти можеш да го измениш. Сега тия упражнения може да ги употребиш и когато си в едно възбудено състояние, за сменяване на енергията. Някой път тази енергия може да е толкоз много набрана, че да избухне като някоя бомба. (Учителят свири.) Всякога ще минавате от силните към тихите песни – от силното към тихото. Българите, когато засвирят „Цвете мило“..., все едно го карат. (Учителят свири.) Съвременните музиканти не знаят едно нещо, че от всеки един пръст излизат особени енергии. Да кажем, че аз взема третата позиция с третия пръст и после взема басовата струна с втория пръст, ще имате два различни тона по качество и по същество. Онзи, който се занимава с окултната музика, ще види, че упражненията в нея са малко по-другояче, някои позиции съвпадат, но има особено разместване. Туй окултно свирене само Паганини го е знаел и той си е местил пръстите по особен начин. Неговото свирене не могат да го възпроизведат, защото той е свирил по особен начин с пръстите си.

Сега ще понапрегнете ума си малко, да мислите, за да се създаде у вас едно желание да пеете. Легнете си вечерно време, ще си кажете: „Искам да стана музикален, музикален, музикален“. И бъдете уверени, че щастието ви в света зависи само от музиката. Търговците загубват кредита си, когато загубят музиката. Всички изгубват, когато изгубят музиката. Тогава ти си неразположен и този-онзи човек ще ги оскърбиш, ще си създадеш неприятност. Пък щом си музикално настроен, ще пееш и ще се отнасяш музикално. Ако ние сме музикални, ще говорим естествено. И затуй бих желал, когато излизате в Природата, да се вслушвате в нея. Вие не сте се вслушвали в течащите извори. Каква приятна музика има между малките камъчета! Пък в някои местности, в някои гори, когато шумолят там

листата, особена музика има! Когато влизате в Природата, оттам ще черпите вдъхновение. Не се ли вслушвате в пеенето на Природата, нищо няма да научите. Всичкото изкуство е там! Да се вслушвате как пее изворът, после да разбирате гласа на животните, на птичките, особено как започват, какъв концерт има и най-после басовете как идват да пригласят. Цял оркестър е туй! Един музикант, който има туй ухо, ще чуе това, което никога в живота си не е чул. И ако някой съвременен музикант би написал някое музикално творение, как птичките започват своята молитва, той би произвел цял фурор. Някои се опитват да подражават на гръмотевицата. Мъчат се да схванат най-грубото, но и туй не могат. Впрочем тия, най-грубите гласове, донякъде са успели, налучкали са ги, но как пеят птичките, те още не могат да им подражават; само някои цигулари могат да подражават. А в окултната музика всичко туй е подражаемо. Та сега, като ученици на окултизма, ние не искаме да станете музиканти, но да разбирате окултната музика, да се ползвате от нея. Сега някои, които са религиозни, ще кажат: „Ами ония четива?" Всяко едно четиво, като го четеш, ако имаш музикално настроение, ще го разбереш по един начин, а ако нямаш музикално настроение, ще го разбереш по друг начин. И всякога Божественият Дух работи музикално. Той, когато дойде, никога не говори грубо, музикално говори и даже тъй, отмерено. В Божествения език няма излишни думи. Думите са малко, но съдържателни. Всички думи са определени, не можеш да им дадеш две значения. И много думи от Библията имат няколко значения. Туй не е свещен език. Свещеният език е неизменяем! Има такъв език и той е чисто Божествен. И само онзи, който е разбрал музиката, той ще разбере този език, ще разбере Божествената поезия на нещата.

Та ще започнете от музиката и само така ще се облагородите и ще създадете характер. Без музиката всички усилия, в каквото и направление да са отправени, ще бъдат напразни и парализирани. И затуй аз бих желал мнозина от вас да свирят, да пеят. Ще имаме свирци и щом се обяви някъде спор, някакво недоразумение, те ще засвирят и всичкият този спор ще утихне. Няма да пращаме особени комисии. Знаете какво ще направим? Двама братя се скарат, ние ни най-малко няма да споменаваме, че са се скарали, но ще ги повикаме, ще им дадем един концерт, ще има особени песни за тях и те, като слушат, ще кажат: „Хайде да се примирим". А сега, ако изпратим една комисия да ги примири, пак ще има спор. Пък тъй ще ги извикаме, ще им изсвирим нещо и музиката ще създаде това, което друг не може да направи. Та от туй гледище ние ще проучваме окултната музика в нейното приложение. Някои от вас по-скоро ще схванат и тези, които по-скоро схванат, мен ми е приятно. Те нека гледат да упражнят своя импулс върху другите, и у тях да се създаде този музикален импулс. И аз желая всички да сте музикални! Сега някои

сте на опашката, да се не обезсърчавате. Опашката, и тя е потребна. Тъпанът, тъй да го удариш, ще се чуе, нали?

И тъй, музиката е едно спомагателно чувство за развиване на нашите способности. За развиване на нашия ум, на нашето сърце е потребна музика. И затуй поетите всякога създават своята поезия лятно време, когато Природата се събужда, когато птичките пеят или когато чуят, че някоя мома пее, и веднага, като се върнат, седнат, „тръст-тръст-тръст", напишат нещо. Когато пееш, ти се унасяш, не мислиш, че те слуша някой. Пък някои пеят за ефект и казват: „Дали ме слушат?" Мислиш ли, когато пееш, когато свириш, да те слуша някой, то е обикновена музика. Да свириш за себе си и да пееш за себе си, тогава ще имаме музика. Сега, разбира се, някои от по-даровитите ученици ще спомогнат много за вашето умствено развитие. И разсейването на паметта, дето някои сте разсеяни, дето губите паметта си, то е по причина, че музикалното чувство във вас не е развито. Губенето на паметта произтича от дразнене, тревоги, насилия. Съвременният свят е пълен с такива тревоги, на всяка стъпка се срещат такива тревоги. А музикалното чувство постепенно ще премахне тия тревоги и ще даде едно уравновесяване на душата. Тогава умът се запазва по-спокоен и паметта ще бъде силна. Сега изпейте пак „Сила жива", но по-тихо. (Всички изпяхме туй упражнение.)

Разбира се, на първо време всяка сутрин най-даровитите от вас ще отделяте за музика 1 час; най-даровитите, казвам, ще отделят за музика 1 час, сутрин или вечер; може сутрин да вземат половин час и вечер половин час, дори цял час. Онези – средните, ще се занимават половин час, а другите – 15 минути. Ще се упражнявате най-малко 15 минути да пеете. Онзи човек, който не е разположен да пее, като го накараш да пее, той ще каже: „Е, 15 минути, докато се нагласся, това-онова, ще мине времето". Да, 15 минути са достатъчни. Импулс само да се даде. Онзи, който трябва да се развива, не му трябва много. И този импулс постепенно ще се усили. Много мъчно е да дадеш дълго упражнение на този, у когото тия органи не са развити, значи да се откаже от музиката. По 15 минути всеки може – 15 минути, половин час и 1 час. Онези, които ще пеят 1 час – те са няколко души, десетина души, но не по амбиция, да не кажат някои – „И ние можем 1 час"; не, ще пеете по разположение. Щом като пееш 1 час, да се яви у тебе едно желание да пееш още и да кажеш: „Бих желал да пея още, но толкова е определено, стига толкоз". Онзи, който пее половин час – да каже: „Бих желал още да пея, но толкоз е определено". И онзи, който пее 15 минути, и той да каже: „Бих желал да пея още, но толкова е определено". Все да остане нещо, един малък импулс да ви подтиква към пеене. Това е правилно.

Като ученици, ще ви дам една тема да я представите в музика. Ще ви дам няколко думи, да им сложите един глас – кой колкото може. Ако някой не може, няма да го считаме за грях, колкото можете. Ако не можете да го нотирате, ще го изпеете, ще дойдете тук, като ученици ще го изпеете – един, втори, трети, четвърти. Това ще бъде едно приятно забавление. Ще имате тъй наречения окултен концерт. Онези, които са даровити, с тази окултна музика ще подобрят своята музика в света. Ще почнат да се различават от другите музиканти. Окултната музика не е за света, но тя може да послужи за един подтик на съвременната музика и всеки един музикант може да се ползва, да представи песните в малко по-друга светлина – и свиренето, и пеенето. Как трябва да пеем? Ще имаме един начин за пеене, втори начин, трети и на опит ще видите по какво се различава окултното пеене. Щом пееш по окултен начин, гдето запееш, веднага настава тишина. Един човек, който пее окултно, то е заразително, ти не може да се избавиш, у тебе се заражда едно желание да слушаш, ще зарежеш работата си и ще кажеш: „Отлично пее!“ Туй, което пее, той го преживява и с ума, и със сърцето си, и с душата си. В ума и сърцето влизат сили, цялото битие пее, взима участие, то не може да се изрази с думи. И в народа има някои, даже прости хора, които пеят окултно. Но те пеят само по настроение, не пеят всякога.

Тази неделна вечер не е за един окултен урок по музика. Всичките часове не благоприятстват за една окултна музика. Сега допуснете, че вас ви осъдят на смърт и ви кажат: „Ще ви помилваме само тогава, ако за една година се научите да пеете хубаво. Ще ви подарим живота само ако се научите в една година време да пеете хубаво“. Може ли да се научите? И как ще пеете! И с какво вдъхновение! И ще кажеш: „Как да не пея? Ще пея!“ И действително влюбените пеят добре. Той казва: „От тази песен зависи моят живот“. Пък онзи, който не е осъден на смърт, не може да пее.

Сега, ако вземете да пеете думите: „Сила жива“, „Сила жива“, „Сила жива“, питам ви: Ако някой каже „Жива сила“ и „Сила жива“, едно и също нещо ли значи? В окултната наука „Сила жива“ значи сила, която излиза от животните, а „Жива сила“ – сила, която излиза от хората. Едната сила трябва да мине през животните, едната излиза от материалното, а другата от живота, от него излиза сила, която е разумна. Туй е окултното значение на „Сила жива“ и „Жива сила“.

И когато казвам: „Аз любя“, това се отнася само до физическото поле, то е материалният човек – любиш някого. Но когато кажеш „любя“, тази любов не е материална, тя е духовна. Когато не слагаш „аз“, то не е материално. „Аз любя“, значи ти имаш известен интерес. Като кажеш „аз вярвам“, то е слабо, то е материално, имам интерес да вярвам. Но

„вярвам“, то е силно. И всички онези думи, които имат нужда от подкрепа, са слаби. „Жаден съм“ – то е силно. Този, който каже: „Аз съм гладен“, той не е гладен. Гладният човек няма време да каже: „Аз съм гладен“. Той съкратява времето и казва: „Гладен съм“, а не „Аз съм много, много гладен, че стомахът ми“ и т.н. Тъй че който казва: „Аз съм гладен, дълъг път съм ходил“ и пр., той не е гладен; туй да го знаете. Туй е психологически закон. „Любя“, то е силно. „Аз много ви любя“ – нищо не люби той, той най-малко люби. И това може да се опита. Тъй седи Истината. „Любя“ и „обичам“, вибрациите на „обичам“ са други. Дали ги съзнавате, или не, то е друг въпрос. Но като вземете да пеете, ще забележите това. Само чрез музиката ще познаете коя дума е по-силна и коя по-слаба.

За пример да допуснем, че седите при някой скъперник. Може да направите един музикален опит. Той седи, като че ли, както казват, „змия влязла в кесията му“, седи, държи кесията си, не може да я отвори. Вие почнете да му пеете „любя“, „любя“ (Учителят пее тихо тези думи) и не мислете заради него; ако вие с това пеене нагодите този човек, той, както седи, вниманието му за парите ще почне да се отвлича, отвлича, изведнъж ще извади кесията си и ще я отвори. Наблюдавайте, има такива музиканти, които знаят този психологически закон. Такъв музикант седи, нищо не казва, не подава шапка, но като засвири ... Майсторът свирач, който разбира окултната наука, не ходи да подава шапката. Той, като седне и почне да свири, слушателят стане весел, някаква идея му дойде и най-после казва: „Най-после и аз да се проявя като човек, ще дам един лев“. Почне да бърка в кесията, извади един лев, два... Онзи още свири. Той вади 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 20 лева и като ги даде, нему му е приятно. Но ако онзи не свири, този нищо не дава. Това са вибрации, нагодени за разширение на съзнанието. Някой път аз ще ви избера един такъв човек и мислено да му пеете, да видите дали той ще си извади кесията. Аз ще ви опитам дали знаете да пеете. Не е важно само да пееш, но дали можеш да произведеш резултат. Ако действаш върху съзнанието на скъперника, твоята музика е окултна, Божествена, и с нея можеш да работиш. В Америка туй го практикуват, но някой път не могат да успеят – не взимат пари. Отиват да пеят и като пеят, богаташът, който може да даде и 10,000 лева, не само че не изважда кесията си, а я затваря и му дава само 20–30 лева, не повече. Те много пеят, но не могат да засегнат онази дълбочина на душата. А някои сестри отиват по няколко заедно на някое място, изпеят някоя песен и този, последният, отвори кесията си и даде 10, 15, 20 хиляди лева за музиката. И по този начин събират пари. Други, цял хор, отиват да пеят и като се върнат, едва ли имат една стотна от туй, което първите няколко имат. Тъй че Природата отваря кесията само за този, който е съгласен с нейните закони. Затуй казвам, че ние ще работим съобразно живите закони на Природата. А в резултатите на живите закони, там няма

никакви изключения. И после, когато се свири, когато се пее, ще внимавате, ще се вслушвате в гласа на другите. Някои от вас не внимават. Най-първо, ако ти не можеш да владееш гласа си, слушай тези, които пеят по-вярно, давай ухо и се учи от тях. И ако всинца вие внимавате, по този начин ние ще пеем отлично и в една година все ще знаем повече отсега. И тогава ще се улесни работата на тия братя, които се занимават сега с ръководене пеенето.

Сега за окултната музика аз съм решил да отделя малко време, няколко уроци, и то да ви предам най-елементарните неща. Има неща, които не мога да ги поверявам; има неща, които рядко свиря. Даже аз, който разбирам музиката много добре, когато свиря някои от тия парчета, пулсът на моето сърце се мени. За сърцето има опасност, някой път то може да спре. Опасни са тия парчета, затуй много рядко ги свиря. Колкото пъти съм свирил от тия парчета, все ще умре някой, затуй, като дойда дотам, не пипам. Защо ще умре? Ако ритъмът на това парче не съответства на неговото сърце, той ще го умъртви, но ако съответства, той ще се въодушеви. Силната музика е опасна, затуй окултните упражнения сега не се свирят. Трябва да се подготвите. Аз съм упражнявал окултната музика рядко, само веднъж съм свирил, във Варна. Седях в една къща, вечерно време беше. В една кръчма една тълпа пияници, 10–15 души, се разпели, вдигат шум, карат се. Свирих 15 минути, утихна в кръчмата. Оттогава тази кръчма запустя. Не само това, но и кръчмарят напусна къщата. И хазяйката на тази кръчма казваше: „Напусна ме кръчмарят“. И не дойде втори кръчмар. Но такива случаи са редки. Музиката е една сила. Нали Моисей превзел онзи град с тръбене и вик? С музика го превзел, съборил Ерихонските стени с музика. Затръбили и всички извикали. Туй не е просто извикване, а музикално извикване. И като извикали, всичките стени са рухнали. На сегашните хора им се вижда смешно това. Тази година нали имахте един малък опит – с пеене излязохте от читалището в Търново? Ако пеем окултно, тълпата или ще се разбяга, или трябва да се присъедини към нас да пее. И страшна артилерия е туй!

И виждаме войниците, когато тръгват за бойното поле, всички запяват, стават безстрашни. Но престанат ли да пеят, обърнат гръб и бягат. Дотогава, докато човек пее, той е смел и решителен. Престане ли да пее, той мисли да бяга. И онази жена, която престане да пее в къщи, аз зная какво мисли – ще бяга. Ще пеете! Първото изкушение е да не пеете. Като станеш сутрин, да си потананикаш, да си посвириш с уста. Ако искаш работите през целия ден да ти вървят добре, да си попееш 15 минути. Едно правило е това. Може да го опитате. Ще станеш сутрин, ще пееш. Жена, която не пее, и мъж, който не пее, те не могат да въртят къща и деца не могат да възпитават. Туй е много вярно. Направете опит! Нали тази година

ще направите опити? Сега ще проверите моите думи. Пейте 15 минути съзнателно и след една година ще видим какви ще бъдат резултатите. С помощта на музиката нашето положение ще се подобри най-малко 50% във всяко едно отношение. Сега, разбира се, в музиката има друг един елемент, който е опасен, затова човек трябва да бъде чист. Може да се вмъкне тщеславието или алчността да печелиш с нея. Но почнеш ли да пееш или да свириш за пари, парите да са една от подбудителните причини, свършил си. Музиката трябва да бъде дар! Пееш ли, ни помен няма да има в душата ти за пари. Ако някой ти даде пари, да не мислиш, че като ти даде 5 или 10 лева, та с това ти е платил. Музиката е нещо, което не може да се плати. Едно парче, изсвирено окултно, с нищо не може да се откупи!

Та по този начин на онези, които свирят на пиано, които свирят на китара, цигулка, ще им дадем окултни правила, как да си държат лъковете, как да свирят, ще им дадем упражнения за това. После ще им обърнем внимание как да си държат пръстите, но няма да разправяте това на другите цигулари. Тия упражнения ще ги вмъквате тук-там, но не всякога.

Сега, ако поискам един от учениците да изпее една песен, би ли я изпял някой изведнъж, без да мисли? Аз ще поканя да пее някой, който има хубав глас. Първото, което ще се яви у вас, е, че ще се стеснявате, ще мислите, че тези наоколо ви са критици. Не, не са критици. Тук всички са приятели, ученици, тук критика няма. Който се съгласи, ще изпее само половин или един куплет от някоя песен. Ако предложим на гласуване, съгласни ли сте някой да пее? Аз зная, че всинца не сте разположени да пеете. Половината от вас не сте разположени да пеете. (Учителят пее и свири на нов глас „Сила жива“.) Е, питам, сега може ли да нямаш разположение, ако можеш така да си пееш? Можете ли да отбележите нещо, т.е. да нотирате песента? Малкото, което доловите, печалбата от това е ваша.

Сега някои от тия упражнения ще внесем в някои ваши концерти и ще забележите ефекта в публиката. В средата, тъй, между другите номера, ще сложите едно окултно упражнение, само да видите ефекта, да видите на опит какво брожение ще се произведе, като вмъкнем туй упражнение. Веднага ще забележите едно шумолене в публиката. Най-малкото в тази публика, която е седяла спокойно, ще стане в нея едно брожение. Туй показва минаване от едно състояние в друго. Като мени човек състоянията си, у него става едно движение.

Това са упражнения само за тониране на организма. Демагнетизиран си, неразположен си, започни да пееш едно окултно упражнение – 5, 10, 15, 20

минути, и ще се тонираш. Тъй. Сега аз забелязвам, някой път песните ги пеете по-добре, а някой път има някаква дрезгавина в гласовете ви. Потребно е дълго време да пеете, докато се тонирате. Цяла една година ви трябва, за да можете да си тонирате чувствата. Не е лесно това. Дълго време трябва да пеете и свирите, понеже се намираме в един свят, където има ужасни бури, та да можем да укротим това бурно море. Тия окултни упражнения са за някое поле само.

После има особен начин за ходене, с особени движения. Ще тръгнем и ще пеем на отворено място, на широко място. Тогава ще има ефект. Ама никой да не ни вижда, да няма светски хора, там чуждо око да няма. Да ни виждат само дърветата, птичките и изворите, да сме свободни в действията си. Та такива музикални излети ще направим ние. При особени времена ще ви водя. Трябва ни равно място, равнина, но и на високо място, и там ще направим туй упражнение. Ще си носим цигулки, китари, ще пеем, ще свирим, ще ходим ритмично и ще видите какви ще бъдат ефектите. След това, като се върнете в домовете си, целия ден ще тракате. Тъй ще сте настроени, че няма дори да ви трепне окото да влезете в София тъй, ритмично. Особена е музиката. Когато човек е музикално настроен, не му мисли много. Но ние ще седим доста дълго време там горе, че да се върнем нормални в града, т.е. нормални за света. Ние в сегашното си състояние именно сме анормални, а те го считат нормално. Та ние там горе всички сме в нормално състояние, а като слезем долу, пак ще приемем първото анормално състояние. Тъй че ще угодим и на себе си, и на света. Ако искате да се убедите в силата на упражненията, можем да направим следния опит в края на годината.

Ако искате, можем да дадем един урок на софиянци. Ще тръгнете 100 души, или най-много 200 души, и с пеене ще минете през града. Ще тръгнат подире ви по същия начин като вас и мъже, и жени. Туй става толкова естествено. То е зараза. Като минете вие, те ще забравят общественото мнение и току-виж тръгнат подире ви всичките. И като преминете от единия край на София до другия, ще има най-малко 200–300 души отподире ви. Душата е отзивчива. Тъй са били всичките окултни школи, свирили са и са пели. Като отишъл Саул, като влязъл в музикалното училище на пророците, и той направил като тях. Като идеш, заразяваш се с туй пеене, с туй движение и не можеш да се спреш. Разбира се, то е един опит. Ако искате, може да направим опита, но то ще произведе цяла сензация. Можем да направим и министри да тръгнат подире ни, пък и попове, и владици. То е ужасно нещо! Владиката и той няма да съзнава какво прави, но като се върне у дома си, ще каже: „Какво стана?“ Ще му е приятно и ще се чуди сам. То е толкова естествено! Както едно течение може да те носи, така и това музикално течение може да те

вземе въпреки твоята воля. Владиката, като тръгне със своето расо подир вас и като се върне, неговият ум другояче ще мисли, ще се тонира. Казвам ви, няма човек, който да може да се противи на това течение. Има известни числа, известни закони, които действат, стига да идете. Може да направим един опит, да докажем влиянието на музиката. Най-първо, ще докажем каква сила има музиката. Затуй ще приложим тази музика и при възпитанието на малките деца. Ще употребим музиката като едно средство за възпитание на децата, за внасяне на ред и порядък. То е едно Божествено средство, но се изисква изучаване на тия окултни закони, които са малко трудни. Но аз вярвам. Ще направим малки, микроскопически опити и ще видим как действа музиката върху нас. Най-първо ще направим опити със себе си, после върху външните. И щом излезе тъй, че 200–300 души могат да тръгнат подир вас, сигурни можете да бъдете в успеха. Защото в окултната музика се изисква голямо присъствие на ума, на сърцето и на волята, равновесие се иска; ще имаш дисциплинирана воля, от нищо няма да се смущаваш, понеже то е един велик Божествен закон, който царува в целия космос, в цялата Природа. Ти като си в съгласие, в хармония със себе си, цялата Природа е с тебе и няма кой да ти се противи. С тебе ли е тя, влезеш ли в съгласие с Природата, всичко става. От туй гледище после ще проучваме и други области. Музиката няма да вземе всичкото ни време, 5–6–7 музикални урока ще имаме през годината, най-много 10, не повече. А сега темите за плача останаха нечетени. Хайде, на втория път ще ги четем!

Сега малко да си починете, отдъхнете си. За няколко минути ще имаме една малка почивка.

Т. м.

3-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 15 октомври 1922 г., София.

1922_10_18 Психическо наблюдение
лекция пред специалния клас

ПСИХИЧЕСКО НАБЛЮДЕНИЕ

Fir - fur - fen, Tao bi aumen.

Тайна молитва.

Четоха се темите върху отличителните черти на живота.

Сега ще ви дам едно психическо упражнение. Всички ще извадите тетрадките или тефтерчетата си и ще пишете като заглавие на упражнението „Психическо наблюдение". Упражнението не е мъчно, но и лесно не е. През време на упражнението стомахът ви трябва да бъде свободен.

Упражнение. Дигнете лявата ръка с разтворени пръсти нагоре, с длан към лицето, а показалецът на дясната ръка поставете върху показалеца на лявата (върховете им). Наблюдавайте каква мисъл ще мине в този момент през съзнанието ви. Каквато мисъл мине през съзнанието ви, отбележете я с две-три думи, накратко. Може да не мине никаква мисъл през ума ви — това да не ви смущава. При това ще наблюдавате дали мисълта ви е приятна или не, дали е отрицателна или положителна. Ако е отрицателна, отбележете я с черна точка; ако е положителна — със светла точка. Ще бъдете искрени в наблюденията си, ще констатирате нещата, както са в действителност, без да се стеснявате. Например пътувате от София до с. Драгалевци. От двете страни на пътя си, отляво и отдясно срещате различни неща. Ако искате да дадете точно описание на пътя, ще отбележите всичко, каквото сте видели, без никакво стеснение. Не мислете, че ако констатирате известен факт както е в действителност, ще се изложите. Този факт не представя самите вас, той е нещо отделно от вас.

Като поставите показалците си с върховете един срещу друг, ще концентрирате мисълта си в продължение на една минута. След това ще поставите показалеца си върху средния пръст на лявата ръка и пак ще се съсредоточите около една минута; ще следите каква мисъл минава през ума ви. След това ще поставите показалеца си върху безименния пръст на лявата ръка, после върху малкия пръст и най-после върху палеца. Ще държите показалеца си на всеки пръст пак около една минута като следите мислите, които минават през ума ви, и ще ги отбелязвате в тетрадката си. Като правите това упражнение, ще усетите, че от всеки пръст излиза особена, специфична космическа енергия. Значи, всеки пръст е проводник

на особена енергия, на особено течение. Когато показалецът изреди всичките пръсти на лявата ръка, ще допрете двете си ръце, но само в края на пръстите им. В това положение на ръцете си ще мислите хубаво. Правете упражнението два пъти на ден: сутрин и вечер в неопределен час, но главно след свършване на предвидената от вас работа. Тази е първата част на упражнението.

Втората част на упражнението се различава малко от първата, а именно: вдига се дясната ръка с разтворени пръсти нагоре, с длан, обърната към лицето. Показалецът на лявата ръка подпира показалеца на дясната вече не на върха, а през средата на пръста. В това положение на пръстите ще концентрирате мисълта си около 10-20 секунди. След това средният пръст на лявата ръка ще подпре средния на дясната и пак ще концентрирате мисълта си. После безименният пръст на лявата ръка ще подпре безименния на дясната и т.н. При иодиирането на всеки пръст ще концентрирате мисълта си но 10-20 секунди. В това положение на пръстите ще вдигнете ръцете си над главата, ще съсредоточите мисълта си известно време и ще свалите ръцете си долу. Това ще направите три пъти, след което ще свалите ръцете си долу, но вече отделени една от друга. Ще правите упражнението една седмица. Значи, всичко 14 пъти.

Като правите това упражнение, ще видите какви са проявите на вашето съзнание и доколко полето на това съзнание е будно и разширено. Гледайте на упражнението сериозно. Правете го, когато сте сами, а не пред хората, да не го опорочат. Ако някой види, че сте вдигнали само единия си пръст, ще каже: Този човек смята нещо. Като види, че сте дигнали и двата пръста, ще се чуди какво правите.

Двете ръце на човека са се образували при различни условия: дясната — при инволюцията на човека, а лявата — при еволюцията. Значи, когато човек е слизал от невидимия свят, по-голямата част от енергията е минавала през дясната му ръка. Обаче тази енергия първо е минала през лявото полушарие на мозъка, после през сърцето и най-после през ума.

Като правите упражнението, ще бъдете внимателни, ще се самонаблюдавате какви промени стават в съзнанието ви. Може да не станат никакви промени — това да не ви обезсърчава. Само за себе си упражнението е интересно, без да очаквате много нещо от него. Това движение на пръстите е цяла музика. В бъдеще ще може да се построи такъв окултен инструмент, с който да се свири. Даденото упражнение има практическо приложение. Когато сте неразположени духом и рискувате да загубите равновесието си, направете това упражнение няколко пъти, докато възстановите нормалното си състояние. При докосване на всеки

пръст трябва да размишлявате. Когато се докоснете до показалеца, ще си кажете: Аз трябва да бъда благороден във всичките си постъпки! Когато се докоснете до сред-ния пръст, ще си кажете: Аз трябва да бъда справедлив, да разсъждавам правилно върху всички неща в живота. При докосване до безименния пръст ще си кажете: Аз трябва да обичам науките и изкуствата. При докосване до малкия пръст ще си кажете: При всички търговски сделки аз трябва да бъда изправен, да се съобразявам със законите на материалния свят.

Следователно по отношение на своя обективен ум вие ще се поставите като господар и ще му кажете: Слушай, аз искам от теб да бъдеш благороден, справедлив, разумен слуга, да ме не лъжеш и крадеш, да приключваш сметките си добре. Ако не изпълниш тези условия, ще те уволня. Така ще се разговаряте със себе си, със своя обективен ум. Когато разбере, че има добър, разумен господар, обективният ум всякога е готов да слуша. В човека се проявяват два ума, но висшият ум в него трябва да господства над обективния. В животните господства обективният ум, затова те са жестоки. В тревопасните господства субективният ум. Библията нарича тези два ума — двата човека: човекът на плътта и човекът на духа, които живеят всякога заедно.

Когато правите
упражнението, същевременно ще мислите и за планетите, с които са свързани отделните пръсти. Палецът, например, се влияе от Венера;
съ- показалецът — от Юпитер; средният пръст — от Сатурн; безименният — от Слънцето, а малкият — от Меркурий.

Щом завършите двете части на упражнението, ще направите следното движение върху пръстите. Ще поставите десния показалец на върха на левия малък и ще го движите надолу до основата на китката. Оттам ще се движи нагоре до върха на безименния. От него пак надолу до китката и нагоре до върха на средния пръст. От върха на този пръст показалецът слиза надолу до китката и после нагоре до върха на показалеца. От него надолу до върха на палеца. По този начин десният показалец ще обиколи всички планети, ще засегне и Марс — на войната, и Луната — на въображението. Пръстите на ръката трябва да бъдат разтворени.

Добре е като нравите упражнението да отбелязвате точно часа, минутите и секундите, когато сте го започнали. Това упражнение изисква голяма точност, понеже е свързано с времето и пространството. За предпочитане е да се водите от слънчевия часовник. Онези, които са чувствителни, могат да правят упражнението в момента, когато на хоризонта се яви първият слънчев лъч. При това положение ще имате отлични резултати. Който е

чувствителен, той може да се обърне с гърба си към изток и да почувства кога се явява първият слънчев лъч. В този момент именно той ще почувства на слънчевия възел слаба, приятна топлинка. Понеже гръбнакът е свързан със симпатичната нервна система, той е в състояние да възприеме топлината на първите слънчеви лъчи.

Някога можем да направим следния опит. Сутрин, преди изгряването на слънцето, целият клас ще излезете на открито. Ще обърнете гърба си към изток и ще се концентрирате. В това време очите на всички трябва да бъдат завързани, да не гледате. Аз ще наблюдавам кога ще се яви първият слънчев лъч. От време на време ще ви запитвам дали слънцето е изгряло. Онези, които са чувствителни и са възприели вече тази топлинка в слънчевия възел, веднага ще кажат: Слънцето изгря! Всеки сам може да прави тези опити, да проверява своята чувствителност. Понякога вие възприемате тази топлина, но се колебаете дали слънцето е изгряло или не. Всяко колебание предизвиква раздвояване на съзнанието. Щом съзнанието се раздвои, вие губите вече вътрешните си впечатления.

Тайна молитва.

3-та лекция от Учителя,

държана на 18 октомври 1922 г., София.

1922_10_22 Окултна музика

ОКУЛТНА МУЗИКА

Т. м.

Ще ви дам едно малко разяснение върху окултната музика. Окултната музика се отличава от обикновената по следните две качества. В окултната музика се дават най-първо основните черти. Тя е нещо като художеството: един художник ще тури най-първо носа, веждите, очите, устата, ушите – главните линии, и постепенно картината ще се развива. Ние ще вървим по същия начин, да видите как постепенно се развива музиката, защото в Природата нищо не е израснало наведнъж.

Сега тази вечер ще развием друга една част от песента „Сила жива, изворна, течуща“, едно допълнение, песента не е още завършена. Това е едно окултно упражнение, ще го продължим, докато най-после го завършим. После, в окултната музика никога не се допущат думи или тонове с две значения. Там всяка една дума трябва да има едно значение. Като пееш една дума с известни вибрации, ти може да имаш една добра идея, но като я произнасяш, в подсъзнанието ти ще влезе идеята, която се съдържа в тия звукове. Та вие ще пристъпите сега да се учите, няма да критикувате, защото аз нахвърлям най-първо такива основни черти. Може да ви се видят думите много смешни, но няма нищо смешно. Аз избирам стари думи. За пример тази вечер избирам тия звучни думи:

„Венир Бенир,
Бихар Бенум,
Ил биют, Ил безут.“

Тия думи, като на окултен език, много мъчно е да се преведат на български. За пример аз взимам на български език следните думи:

„Изгрява слънцето,
Праща светлина,
Носи радост за живота тя.“

Туй са думи с окултно значение. Сега, ако искате обикновена поезия, тук имаме такава. Аз дадох на един наш приятел да преведе тези думи на обикновен език. (Прочете се песента, разработена от дядо Благо.) Туй е обикновена поезия. Сега на този приятел аз веднага му казах грешките, не граматическите, но от окултно гледище: „Сладка дума да оброним“, думата „оброним“ е двузначна. После „трепет нов да заиграе“. Като бият

човека, пак играе. Думата „играе“ е двузначна. А пък под „играе“ разбирам друго. Къде е причината на туй действие? Вътре в мен. Аз трябва да играя по собствена воля, а не по волята на другиго. Всяка дума трябва да има едно значение. По този начин аз искам да изкорените всички навици, които съществуват във вас. Когато тия думи почнат да вибрират в нас, всичкият наш прах, всичките наши навици, добити с векове, ще отскочат, както отскача прахът от барабана, щом се удари с чукчето върху него. А сега ние не знаем как да се освободим. И затуй окултната музика е начин за освобождение. Навсякъде, и в най-далечната древност, са употребявали музиката, но религиозните хора с нея са злоупотребили. А ние искаме от чисто окултно гледище да я употребим научна във всичката нейна пълнота. В основата си тя е много проста, вън е много сложна. После, при изпълнението на тази музика вие трябва да имате онова детинско разположение. Ти излезеш да пееш, казваш: „Аз съм стар“. Що значи „стар човек“? Ако ти с думата „стар“ означаваш, че си отслабнал, обезумял, нека всички да го знаят. Пък ако под „стар“ разбираш, че си поумнял, нека да е така, но да няма две значения. Ако под „млад“ разбираш глупав, едно дете, което си позволява известни слабости, тогава нито старият, нито младият е на мястото си. Та всякога ще избягваме всички отрицателни думи. Дойдете ли в Школата, не позволявайте на ума си никакви двузначещи думи; всички отрицателни мисли по възможност ще ги сложим отвън, няма да ги изпъдим, ние имаме място за тях, но те не са за приемната, не са за гостната стая. Ще им кажем: „Вие нямате тази цена, която се изисква“. После, в окултната музика трябва да пеем с чувство. Тази музика не позволява такова „е...е...е...“, както някои правят, треперене на гласа. Туй треперене душата ли го прави? Какво означава туй треперене? Ако туй треперене означава благородни чувства – трепери тогава, но ако нищо не означава, защо ще трепериш? То е лъжа! Така ще образувате известни отклонения, които ще донесат катастрофални последствия. А Природата не търпи никакви отклонения! Не мислете, че ако тя някой път затвори очите си, че не вижда и вие сте я излъгали! Като ви хване и ви постави в лабораторията си, от другия край ще излезете чисти, но докато минете през 10-те реторти... Това е общ закон, неизменяем, за всички без разлика, за когото и да е. Като говоря за Природата, аз взимам Природата в смисъл на нейното проявление. Защото за мен Природата е проявление на Бога в живота. И понеже Той е почнал да се проявява, Той никога няма да дойде да се съгласи с нашите детински възгледи, да измени реда на нещата. Нещата, които сега съществуват, те са опитани, опитани, опитани. Той всяко нещо е проверил не един път, а хиляди пъти. И този свят, който е създаден, е по възможност един от най-добрите светове, които Бог можеше да избере от опитността на миналите векове. Той е създал този свят като един от най-добрите светове. Не че сега няма друг, има други, по-хубави светове, но засега този

свят е един от най-хубавите. При сегашните условия на цялото Битие, на безграничното Битие, този свят е един от най-добрите, т.е. като казвам, че е един от най-добрите, разбирам, че в него съществуват всички възможности и условия, при които ние можем правилно да се развиваме.

Няма сила, която може да ни извади из релсите навън. Няма никой, който да може да ни хване за ухото и да ни накара да сгрешим. Ние грешим по собствена воля, по собствено желание. Аз ви говоря като на ученици, искам да бъдете мъжествени, да не се съблазнявате. Който се съблазнява, слаб гръбнак има и неговата воля не е желязна и гранитна. Защо се съблазняват хората? Имаш красива жена. Господ е създал тази красива жена, иска да се радват. Този иска да обсеби тази красива жена, само той да я има; онзи иска да я обсеби. Питам: Защо другите да не се радват? Господ поставил хубав паметник, та който мине, да се радва. Турците казват: „Да гледаш хубавото, красивото, добро е". Тази статуя е сложена да я гледат хората и да се възпитават. Някому се поревнала, качва се и задига статуята. Ако е голяма статуята, не може да я вземе, но ако е някоя малка, златна статуя – задига я. Питам: Статуята ли е виновна, или онзи, който я задигнал? И като го хванеш, той ще каже: „Някой дявол е, който я задигнал". Къде е този дявол? Дяволът е вътре в нас. Туй желание да имаме статуята, да я продадем, да се облагодетелстваме, туй желание е този дявол. Ние говорим само за факти, но има известни подбудителни причини. Тази подбудителна причина може да е съзнателна, може да е несъзнателна; той може да е просто като едно оръдие. Защото няколко души може да се надумат да крадат, но един да е същинският фактор, а друг да е изразител.

Като изучавате окултната музика, вие ще пеете; това е един начин за подмладяване. Под „музика" подразбирам музика и в мисли, и в желания. Да внесем тази хармония вътре в себе си и да чувстваме, че в нас и в сърцето ни, и в ума ни нещо тихо пее, като че някъде дълбоко слушаме тази хармония. Туй е състояние, което ще успокои сърцето ни и ума ни и ще даде ново направление на нашата мисъл. Вие казвате: „Господ ще изпрати своя Дух и Той ще направи това-онова". Хубаво, но като започне Господ да го прави, ние казваме: „Господи, не може ли това нещо по друг начин да се направи?" Ние имаме известни, особени понятия за нещата и по някой път сме в състояние да дадем съвет на Господа като как трябваше да направи света. Сега онези, които са създали музиката, са били много умни хора. Музиката е една дълбока сфера на Битието. Тези хора са разбирали Божествените закони и са изразили туй велико творчество в музиката. Тия закони не може да се изменят. Ако се намалят вибрациите на тоновете в музиката, ще имаме един вид музика; ако се повишат вибрациите на тоновете в музиката, ще имаме друг вид музика. Музиката

се изразява според чувствата. Религиозните хора са взели музиката за израз на техните религиозни чувства. Онези, които искат да изразят своите световни чувства, те са приложили музиката за световна цел. Всеки е използувал музиката за своята цел. Обаче окултната музика има за цел облагородяване и възпитание на човека. Аз не искам да влязат някои в класа и да кажат: „Тези хора с какво се занимават! Не вземат да се молят, ами един седнал да свири, а другите пеят. И това било окултни ученици!“ Ще се пазите от онези, които идват с такава цел – да критикуват. Ние ще използуваме част от времето на неделната вечер за музика.

Сега запишете си думите на новото окултно упражнение:

„Изгрява слънцето,
Праща светлина,
Носи радост за живота тя.“

(Всички пеем.)

Ще направим един опит: един ще изпее соло това упражнение, а след туй другите ще изпеят „Сила жива, изворна, течуща“.

Упражнението пак не е завършено. Не бързайте! Аз ви уча как се строят окултните песни. (Учителят изпя сам „Изгрява слънцето“, а после всички изпяхме „Сила жива, изворна, течуща“.) След като изучим тия упражнения, ще дадем един концерт и ще направим опит, като вмъкнем тия упражнения тук-там, да видим какви резултати ще има окултната музика.

Запишете си тия думи сега:

„Венир Бенир,
Бихар Бенум,
Ил биют, Ил безут.“

Запишете си още и думата „си-му-ту-си“, тя е за упражнение.

Сега ще пеем „си-му-ту-си“, а това „Венир Бенир“, то е по-сложно упражнение, но като пеем „си-му-ту-си“, и първото ще стане по-лесно. (Всички пеехме „си-му-ту-си“ с постепенно отслабване и после усилване на гласа. След това изпяхме всички „Изгрява слънцето“.) Като гимназисти пеете, нали? Я изпейте пак „Изгрява слънцето“, да видим как сте я запомнили! (Изпяхме „Изгрява слънцето“ заедно с припева „Сила жива, изворна, течуща“.)

Сега някои от вас, които не могат да пеят, нека слушат, докато тази песен проникне в тях. Тъй, както са нагласени думите, в тях има смисъл, не може да има изключение. Какво носи светлината? Тази светлина носи сила жива, изворна, течуща. Всяка една дума е на мястото си; каквото и да я правите, тя е една сила, сила на светлината. Изпейте тихо „Изгрява слънцето". (Всички пеем) Сега в думите „зум-мезум" се съдържа скритият смисъл. В тях е вътрешният смисъл на нещата. „Изгрява слънцето, носи светлина", тия неща са далеч от нас. В думите „сила жива, изворна, течуща" силата ние може да я опитаме вътрешно, а светлината опитваме само чрез очите си. Сега първата част на упражнението е приготовление, трябва да се приготви човек, то е дълъг период. И затуй това упражнение още не е завършено. Аз превеждам окултната музика на наш език. По обратен път вървим. Най-първо, преди думите „сила жива, изворна, течуща" ние трябва да сложим други думи, както прави един художник, да се попълни цялото упражнение. Първата част е приготовление, втората част е активната, т.е. изразява този, който строи. „Зум-мезум", това е смисълът вече. Като строиш нещо, какъв е смисълът на нещата? – Да видиш какъв резултат ще има този строеж.

Тази вечер, като превеждах тия думи, времето беше хубаво, но сега е малко влажно. Влажното време не е за окултна музика, то прави вибрациите малко неблагоприятни. Сега може да имате туй упражнение „си-му-ту-си", може да вземете тия 4 слога и да се упражнявате върху тях. Запомнихте ли ги? Тоновете са „сол", „си", „ре", „сол" – „си-му-ту-си". Ако пеете с обикновените тонове „сол", „си", „ре", „сол", те нямат окултно значение. А със звуковете „си-му-ту-си" там има друго значение. Да изпеем 3 пъти „си-му-ту-си" и 4-ия път ще продължим последната гласна. Музиката се изразява със същите органи, с каквито говорът, т.е. същата онази ципица на гърлото, която служи за говора, служи и за пеене. Тъй щото музиката и говорът са брат и сестра, защото излизат от същия център.

Следователно тази ципица постоянно трябва да се държи в пеене. И първото нещо, с което започва черната ложа, когато попаднеш в нея, е огрубяването на гласа ти. Щом почне да загрубява гласът, изменя се ципицата, изменя се и характерът, понеже тия вибрации са много чувствителни. Ще сложиш в ума си мисълта, че си мобилизиран, и ще кажеш: „Аз съм мобилизиран в Божествената музика и не мога да пея другояче, освен по всичките правила на Божествената музика". Ще сложиш тази мисъл вътре в ума си, то е най-ценното. И в духовния свят, хванат ли те за гърлото, твоята работа е свършена. Ти няма да позволяваш никому да хваща гърлото ти. Твоето гърло трябва да е свободно. В пеенето

ще бъдете много свободни. Ама кой какво ще каже, вие не обръщайте внимание. Ти ще седнеш и ще си пееш, дори и всред София. Ама този ще каже „смахнат“, онзи тъй може да каже, ти ще кажеш: „Аз пет пари не давам, аз пея по Божественому. Ако вие сте толкова смели да пиете бира, когато седите в кафенетата, аз ще бъда смел да пея по Божественому. Защо аз да съм смахнат, пък вие да не сте смахнати?“ Свършена работа! Ама ние ще кажем сега: „Трябва известно благоприличие“. Аз приемам, че в света има известно благоприличие, но ние сме излезли извън рамките на туй обикновено благоприличие. Ние правим неща, които са много благоприлични. Поне в себе си ще направите умствена маневра. Ще излезеш на някое многолюдно място, където имаш приятели, и почваш да пееш. Сега в ума си правиш маневра, но може би след 10 години ти ще излезеш и ще направиш туй в действителност. Обаче, за да направиш нещо, жертвите, които ще положиш, трябва да принесат някакъв плод. Но туй е едно упражнение, за да станете смели. Вие сте страхливи, този страх трябва да изчезне. И аз ви препоръчвам, като влезете в гората, да се отворите, да пеете, да викате, колкото можете. Дайте ход на чувствата си! Сега, като запеем някъде, казвате: „Този какво ще каже, онзи какво ще каже“. Но някой път ние трябва да пеем тихичко. И тихичко може да си пеем.

Та аз съм за тази вътрешна духовна свобода. Всеки един от вас трябва да има духовна свобода. Като пеете, не дигайте много гласа си, а се вслушвайте, обръщайте внимание как взимате тоновете. Аз имам още една цигулка и ще видите какъв хубав глас ще има. Давах я на мнозина цигулари, те казват: „Не можем да свирим“. На тази цигулка, с която цигуларите не могат да свирят, аз мога да свиря, но трябва да се внесе нещо в нея. Но когато внеса в другата цигулка това нещо, тази не ще може да свири. Разбирате ли? Като извадя туй, което е тук, и го туря в другата, тази цигулка не ще може да свири. Затуй и в цигулката, и във всяко нещо ние може да внесем тази жизнена сила. Така и цигулката може да оживее. Може да внесем нашия двойник в нея и този двойник прониква във всичките пори, прониква в цигулката. И тогава в този глас стават трептения. Великите цигулари и пианисти, те внасят това нещо. Певици, които пеят хубаво, те внасят това трептение в гърлото си, в душата си. Ако туй нещо може да влезе в гърлото ти, ти ще имаш отличен глас, всички ще те слушат. Но нашата душа трябва да влезе в гърлото. Душата навсякъде трябва да ходи. Ами че тъй! Ще кажем на душата да дойде в гърлото – ще пеем отлично. Ако дойде в главата – ще мислим отлично. Само че трябва да кажете къде да се качи и тя ще ви слуша. Кажи: „Искам в гърлото!“ – „Хубаво. Какво искаш сега?“ – „Да влезеш в мозъка, искам да мисля.“ А ти казваш: „Ако обичаш, качи се“. Не „ако обичаш“ и „моля ти се“, определи точно думите, кажи: „Качи се в гърлото, да ми изпееш една хубава песен,

каквато ти знаеш". Тя ще ти изпее една такава песен и ти ще си я спомниш от миналото. Пее душата. А сега, когато тя, горката, иска да пее, вие я спъвате, казвате: „Слушай, тебе ти се пее много, но синът ми е болен, ще го смущаваш". Не, ако тя запее, той ще оздравее.

А ти казваш на душата си: „Моля те, не пей, мъжът ми е неразположен, децата ми са неразположени". Не спъвайте разумната душа в нейните проявления! Всяко едно желание, всеки един стремеж трябва да бъдат свещени, както са свещени мислите и желанията на Бога. Няма изключение! Защото всичките стремежи на Божествената душа, която живее в нас, са свещени и всеки един порив, какъвто и да е той, е свещен. Всичко у нея е благородно. Ти не можеш да се съмняваш. Всичките нейни пориви са благородни, свещени, чисти и святи. Спрямо всеки свещен порив в света непременно има точно противоположен, обратен порив. Човек има две души. Яви се едно благородно желание у човека, веднага дохожда тъй наречената лоша душа. Тя ще те накара да ходиш по обратния път. Това го показва опитът. Тук поне всички сте имали горе-долу тази опитност. Та в окултната Школа се изисква спазване на законите. Ще спазваш Божествените закони. Дойдеш ли до тях, ще кажеш: „Това е закон!" След като направиш опит и имаш резултат, върху този резултат ти може да мислиш, може да разсъждаваш. Имаш нещо направено, може да го разгледваш от какво е направено. Но не е ли направено, не го бутай. Вземи твоя часовник и виж от какви части е направен, но преди часовникът да е направен, не го бутай.

И тъй, музиката е едно от великите средства в света, с което можете да се тонирате, и ние ще я употребим като едно оръжие, артилерия, картечен огън; не само да пеем за наслада, но ще я употребим за защита на себе си. И псалмопевецът какво казва? „Хвалете Господа с китара и с кимвал." Пък ако аз бих писал, щях да добавя: и с цигулки, и с тромпети, и с цитри, с всички сегашни инструменти. И българите, като видят цигулка, мислят, че само дяволът свири на цигулка. У българина гайдата е по-почитана и гайдарят има повече почитатели, отколкото цигуларя. Не зная защо, но тъй е. И пословица има: „Цигулар къща не гледа". Ами че цигулар, който къща не гледа, той е цигулар! Той на цигулката си е отдаден. Защото ако неговият ум е съсредоточен в къщата, той няма да гледа цигулката. А който е отдаден на цигулката си, той къщата не гледа, той казва: „Друг да се грижи за къщата, а аз ще радвам хората. Които са скръбни, весели ще станат, които са болни, ще оздравеят". Та и ние сега се нуждаем от музиката. Това са малки бележки върху музиката.

Да прочетем малко от това, което сте писали върху плача на малките деца. (Четоха се само някои от темите.) Вие всинца не сте писали върху темата.

Също не сте правили и резюмета на работите от класа. Извадете ядката от работите върху плача, основните черти само. После пишете всички поне две думи, но ще пишете всички. Някои казват: „Аз не мога да пиша“. Напиши две думи, макар че са глупави. Нищо повече! Зададено е упражнение, седни и напиши нещо, за себе си. А ти, като кажеш, че: „Аз не мога да пиша“, оставаш в негативно състояние. Напиши две думи! Някои идват тук в класа и не са писали нищо. Не, през решето ще минете. Тъй не бива. Тук, в окултната Школа, такива работи да ги нямаме. Напиши едно предложение или две–три думи, но напиши нещо. Плачът, това е първото упражнение в музиката. Нищо повече! Но истинският плач, защото аз съм забелязал, някои деца не знаят да плачат. Дете, което истински плаче, този плач е първото упражнение в музиката. Детето, което не знае да плаче, то хленчи и казва: „Как да започна тази песен?“ И даде един тон, който не е музика. Истинският плач е първото музикално упражнение! В това отношение сълзите ни помагат. Пък онзи плач, като зареве детето, почервенее, в него няма никакви сълзи; очите му изпъкнат, надува се, надува се дълго време и ако майката я няма там, тогава туй надуване може да се превърне в плач и като си поплаче туй дете, заспива. И действително има за пример песни или упражнения като „си-му-ту-си“, ако ги пееш еднообразно, ще заспиш. Трябва да има разнообразие. Трябва да се пее с прекъсване и после легато. (Учителят пее стакато.) Почнат ли вибрациите да стават еднообразни, туй еднообразие произвежда сънно състояние. Всичките състояние трябва да се изменят. Тонът „си“ е мек тон. Когато Господ изпрати Моисея при Фараона, какво му каза? – „Си“, „симу“. Като кажеш „му“, този тон е много силен накрая. В него има две движения; „У“-то в окултната наука има двойно движение: едното движение е надолу, а другото – нагоре.

Сега каква е разликата между „мо“ и „му“? Следели ли сте, като изпеете „му“, кой орган на гърлото се засяга и кой орган засяга „мо“? (Учителят пее упражнението „си-му-ту-си“ откъснато, но много тихо.) Трябва да пеете отривисто. Наблюдавайте, имате някое душевно неразположение, ще го трансформирате. Извадете часовника си и вземете да повтаряте туй упражнение „си-му-ту-си“ (Учителят пее съвсем тихо) и вижте след колко минути ще се измени туй ви настроение. Някой път трябва да се измени настроението ви, а някога не трябва. Когато обаче тази енергия е достигнала до върха на експлозия и се събере в някоя част на тялото, ние трябва да спрем тази експлозия, т.е. да дадем направление на тази енергия, да извърши някаква работа. И съвременните хора страдат от натрупване на енергията. Тази енергия някой път се струпва на устата, някой път на ушите, на носа ни. И такъв човек само като го бутнеш по носа, и тази енергия се проявява. Ти навсякъде може да го бутнеш, но дойде ли до носа, не можеш. На някои хора пък в горната част на ръката е натрупана

енергията им, те не обичат там да ги бутат. Значи тази енергия може да е събрана в горната или в долната част на ръката им. И когато се събере тази енергия, може да произведе една експлозия, едно болезнено състояние. И често болестите днес произтичат от натрупване на тази енергия. Ако енергията е груба, тя произвежда всички тия отлагания. Те се дължат на тия течения на електричеството. Когато вибрациите са по-груби, тази полуорганична материя се натрупва около ставите и когато времето се измени, мускулите се съкращават и тогава почва да се образува едно налягане, търкане. Тия полуорганични вещества, които са твърди, като минават през тъканите, предизвикват едно триене, после едно запалване, става една химическа реакция и в резултат се явява едно подуване. Сега аз бих пристъпил да ви обясня това, но нашите умове са такива критици.

За пример, ако аз ви дам една формула, ще кажете: „Друга формула не може ли?“ Не, не, трябва воля, за да направите едно упражнение. На мен ми разправяше един приятел, здрав, млад човек, дадоха му да напише едно упражнение, но внезапно го заболява сляпото черво. „Ама такива болки, изпотих се. Вдигам се вечерта да търся лекар, но слушам, нещо ми казва: „Кажи на сляпото черво, че аз съм мобилизиран, аз служа на Бога и ти трябва да ме оставиш, не е място ти да се проявяваш, аз ще се проявя“.“ Половин час след това болестта изчезва. Кой е причината сега? Ако не беше казал това, ако не беше се наложил тъй на болестта, щяха да се минат 21 дена, че лекари, че компреси, че това-онова. Ще кажеш на болестта: „Слушай, приятелю, аз съм мобилизиран“. Нищо повече! После: „Аз живея в Божествения свят, дето всички същества живеят в хармония, какво търсиш в мен? Ще излезеш навън!“ Болестта, това е едно същество. Съвременните лекари са много смешни! Явява се един тумор, хайде, ще го режат. Сега туй, което аз ще ви обясня, вие ще излезете с него пред света, ще кажете: „Нашият Учител тъй каза“. Туй не е научно. На съвременния свят трябва да обясня другояче тези работи. Тази теория трябва да им я обясня по друг начин. На сегашния учен свят няма да говорим за тия разумни сили, за разумния свят, понеже привидно те действат механически, автоматически. Ти като им кажеш, че ги разбираш, те няма да те считат за разумно същество. Те казват: „Туй не е право“. Те не ни вярват. Как се обяснява действието на тия сили? У човека, ако вникнете внимателно, има две течения, повечето отдолу, през пръстите на краката. Някой път пръстите са отворени, т.е. у етерния двойник, който е свързан с тялото, има известни отверстия отворени. Някой път има втичане, някой път – изтичане. Някои същества могат да влязат през краката и да вървят по един начин. Има течения, които влизат през носа. Да кажем, че едно същество влезе у вас да прегледа тялото и след това не може да излезе навън.

Като го разгледа, намери някое хубаво място и казва: „Аз няма да си изляза оттук, хубаво ми е, ще си направя една малка къща“, и почва да събаря твоите вещества, започва да си гради като един майстор, който знае как да сложи вода, цимент, пясък. Ти ще му кажеш: „Слушай, приятелю, ти тук не може да градиш. Взе ли позволение? Ти мобилизирал ли си се? Ще спреш този градеж!“ Нищо повече. „В името на онзи велик Божествен закон, който управлява света, ти си дошъл като гостенин и ще излезеш навън. Не излезеш ли, другояче аз ще постъпя с тебе, по всички правила, които зная“. И той ще излезе. А сега ние се плашим от него. Как? Дойде лекарят и като прегледа болния, прави движение с главата, че положението е много сериозно. Съвременните хора са хипнотизирани. Как са хипнотизирани хората? Болният седи, гледа лекаря. Лекарят пипа пулса. „Пулсът не бие редовно.“ – „Не бие редовно? Какво има?“ – „Порок на сърцето.“ – „Порок?“ Той се уплаши и затупка сърцето му. И веднага рецепта, хайде на аптеката! То е смешно, порок на сърцето! Няма никакъв порок. Аз мога да направя когото и да е от вас да има порок на сърцето. Няма никакъв порок! Действително може да се превърне в порок, но в окултната медицина има симптоми, които показват дали сърцето има известна органична повреда, или не. Който изучава окултната медицина, ще разбере това. И тези симптоми сами се явяват на ноктите. Например, когато се яви охтика, тия признаци се явяват на ноктите. И за 190 дена може да се даде диагноза каква е болестта. Сега дойде лекарят, прегледа езика – побелял. Туй показва, че стомахът не функционира редовно. Погледне очите – пожълтели. Това показва, че черният дроб не действа добре, има разстройство. Езикът, очите – ненормални. Третият начин, попипа пулса – нередовен, значи в сърцето има нещо. Е, хубаво, какво има в сърцето? Оня нерв там, който регулира биенето на сърцето, повреден. Там има една спирачка. И някой път тази спирачка затихва, а някой път, като се отпусне, и сърцето бие силно, тупа, тупа и се уплашиш. Ти ще кажеш: „Приятелю, закон е сърцето да бие 72 пъти в минутата, туй е правилно и ти ще се подчиняваш“. Ще стегнеш там спирачката и нагоре няма да я пущаш, защото за условията, при които живеем, достатъчни са 72 удари. Като видиш някой човек, който обича повече, ще му кажеш: „Извади тази спирачка, нека бие сърцето ти повече, 74 пъти нека бие“. Дойде някой в къщи, когото ти обичаш, ще си кажеш: „75 пъти нека бие сърцето ми и повече дори“. Ще му кажеш, че като бие сърцето повече, на известни места ще трябва да се образува едно натрупване на енергия. Сега сърцето не пулсира правилно. Вие не сте правили опити да наблюдавате как пулсира сърцето и колко видоизменения има в туй пулсиране. Цяла наука е това! Ако вие следяхте това нещо, някой път сами щяхте да забележите видоизменениата, но като не разбирате тази наука, има опасност да не се уплашите. Като наблюдавате, ще видите какви течения има, как става биенето на целия космос, как стават теченията вътре в

Природата. Сърцето показва биенето на целия космос. И по биенето на вашето сърце може да определим какви са теченията в еди-коя си част на Земята. Цяла наука е това! Затуй се изисква някой път много голяма чувствителност. На края на пръстите има едни издатини, папили, те трябва да се развият много, да станат силно чувствителни, за да възприемат тия токове. Когато почне чрезмерно да се развива чувствителността на нервната система, образуват се едни малки, нежни органически подувания. При тази изтънчена чувствителност хората стават много нежни и при най-малкото побутване могат да възприемат тия токове.

Сега ще дойдем до музиката. Ще се заемете да пеете и ще се тонирате. После ще дойдем до второто упражнение – „Венир Бенир“.

Сега аз ще ви предупредя да държите отделно всичките окултни песни. Окултните упражнения няма да ги смесвате с другата музика. Тези упражнения се пеят при особени времена. Има време, когато ще се пеят тези упражнения, за да имаме резултати. Не може да ги пеете всякога. За окултното пеене трябва да сте сериозни. То не е тъй, за развлечение. За обикновеното пеене може да пеете, когато искате, но при окултното пеене във вас трябва да се пробуди съзнанието, да няма никакви пукнатини в съзнанието ви, никакво раздвояване. И за една година чрез пеенето може да постигнем много добри резултати. Ще пазите тия упражнения. Сега аз предлагам тази теория на вас и ще я поставим на опит в най-елементарните неща. Ще пеете: „Изгрява слънцето, праща светлина“. Като пеете тъй, вашето слънце ще изгрее. Като казвам, че вашето слънце ще изгрее, не разбирам слънцето в Природата, друго едно слънце има, което изгрява, то праща светлина. Ние не пеем на това външно слънце. А когато туй наше слънце изгрее, то ни праща своята светлина, която носи радост в живота ни. Тогава ще дойде сила жива, изворна, течуща. Това са все символи. Значи влизаме в съприкосновение с този реален свят. Та ако е за критика, и аз мога да критикувам, по-строг критик от мене няма. За пример аз съм забелязал, някой път като говоря, критикуват моя език. Ако е за критикуване на езика, ако аз разкритикувам българския език, едва ли ще останат 250 думи в него. Ще останат само 250 думи и те ще бъдат корените на езика, с които ще можем да говорим нещо разумно. А сега ред думи ще употребим и никакви резултати не може да има. И проповедници, и свещеници говорят, говорят, нямат резултати. И не могат да имат резултати. Затуй, когато се прави един превод на Свещената книга, човек трябва много добре да разбира окултния език, да разбира думите в тяхното дълбоко значение. А сега превеждат точно според оригинала. И в Писанието някои идеи са преведени толкова буквално, че ако се явеше някой пророк или Христос, те биха се чудили на гениалността

на тези хора, как е идвало това нещо на ума на хората, тъй да изопачат мислите, че да предадат туй, което те не са нито сънували, нито на ум не им е идвало.

И ние казваме: „Туй е превод точно според оригинала“. Той го превел криво, дойде друг, чете го и казва: „Тъй е писано в Свещената книга“. Ти провери ли? „Мене Духът ми каза.“ Духът му казал, пък той превежда същия крив превод. Не е така! Даже по някой път аз съм се спирал да мисля каква дума да употребя на български език за думата „любов“. Думата „обич“, и тя не може да изрази Любовта. Единствената силна дума в български език, тя е „благост“, значи сладко нещо. Тя има вече смисъл. Сладко е, значи не може да бъде горчиво. А Любовта какво нещо е? Няма символ, няма корен. Какво значи Любов, не знаем; откъде е произлязла тази дума – не знаем. „Обич“ – и тази дума корен няма. Откъде е произлязла тя? Значи „благост“, сладко нещо, тя е много силна дума. И като намерим такива думи, за които ние имаме опитност, у нас се зараждат ония истински мисли и идеи, които действат съзнателно. И за пример в музиката има някои тонове, този тон (Учителят пее „Изгрява слънцето“) е много хармоничен, другите тонове, които идват в песента, не са толкова хармонични, то е в естеството на езика. Другите тонове идат по причина на самите думи. И всякога една дума трябва да изразява един образ. „Изгрява слънцето!“ – това е един тържествен, идеален момент. В окултните упражнения навсякъде има образи. Който европейски език и да вземете, всички куцат в предаване на тия окултни упражнения. Сега във Франция някои музиканти правят опити да преведат обикновената музика в окултна. Започват да пишат окултни песни, но те се нареждат по особен начин. След време ще имаме окултна музика и тя ще внесе нещо ново.

Сега бъдете готови! Има такива музиканти и у тях ще се роди окултната музика. Ще проучвате теорията на музиката.

Т. м.

4-та Школна лекция на Общия окултен клас (II година), 22 октомври 1922 г., неделя, София.

1922_10_22 Възлюби го

ВЪЗЛЮБИ ГО

„Исус като го погледна, възлюби го." *)

Думите имат смисъл, само когато са тясно свързани. Това е закон в природата. Думата „свързан" с двузначеща, т. е. не е силна дума. Тази дума не означава една определена идея. Може да свържеш някой лош човек, може да свържеш и добър човек. Тъй щото, тази дума не е силна. Макар, че тя е неразбрана, обаче, когато в нашето съзнание се произнесе такава дума – „свързан", в подсъзнанието ни тя произвежда обратен ефект. И съвременните езици на културните народи, като англичани, французи, германци, са негативни. У всички тия народи, в езика им има малко думи, точно определени, които означават само една идея. Например, като кажеш „жажда", ти не мислиш за друго, освен да се напиеш с вода. Като кажеш глад, смърт, ти подразбираш само онова, което тези думи изразяват. Думата „любов" е двузначеща, тя няма сила, няма смисъл. Казват „любов", но каква любов подразбират? Думите жажда, глад, смърт, страдание, пожар са силни; те имат определено значение и, вследствие на това, сегашната култура не е израснала по причина на езика. В дипломацията, онези, които разбират всички тънкости на езика, избират такива изрази, че само с една запетая дипломатът може да се изплъзне от известно положение, като риба или като змия. Казват за някого: Цял дипломат е! А дипломатът е човек, който може да мине през всяка дупка, да извърти всяко положение. В това седи всичкото изкуство на дипломацията. Еди-коя си клауза не може да се тълкува другояче – така казват. Не, една клауза трябва да има само един смисъл. У гладния човек гладът може да се уталожи само с един елемент – с хляба. Някои казват: Той може да яде много неща. Не, не му трябват други неща. Само едно търси гладният, за да уталожи глада си – това е хлябът. Казвам: Сега съвременните хора гладуват и жадуват, много неща търсят. Наготвиш си едно ядене – картофки, туриш им масълце, пиперец, солчица. Отлично ядене! Но във всички тия съчетания има само един важен елемент. И затова хората изпадат в друга крайност, като казват: Нужно е еднообразие. Дохожда после контрастът, и те казват: Не, разнообразие е нужно. Ами че в природата има еднообразие. Слънцето всякога изгрява от изток към запад, но в този изгрев в природата има едно разнообразие, едно съчетание. В изгрева може да има разнообразие, но там може да има друга опасност: нещата така да са разпокъсана, че да няма никаква връзка между тях. Понеже всякога засягам любовта, ще кажете: Това е еднообразие. Да, еднообразие в принципа, на вид, но всъщност, в този принцип има разнообразие.

„Като го погледна Исус, възлюби го." Думата „възлюбил" разбирате донякъде. Всеки от вас се стреми да има някой, който да го е възлюбил. Нали? Това търсят хората. Или, както казват, да имаш някое протеже. Такъв приятел, като заеме висока служба, грижи се за тебе, услужва ти на всяко време. Той може да ти бъде на разположение само ако те е възлюбил. Обаче, има и други услуги. Онзи банкер, сарафин, лихвар, който е турил фирмата, казва: Ние сме хора, услужваме на нуждаещите се. И че правят добро. Който има нужда да си прави къща или да жени дъщеря си, обръща се към тях. Те казват: Може да ви услужим, ние сме много услужливи хора. Лихварят е много услужлив, но ти казва на ухото: Аз ще ти дам на заем, но с 45% лихва. Ти казваш: Как, с 45% лихва? Ти се попревиеш малко, но имаш голяма нужда от пари, ще вземеш при това условие. После, ще му стиснеш ръката, като на благодетел, а след една година той ще те изкара пред съда за неизпълнение на договора. Това е любовно разбиране.

Защо го възлюби Христос? Младежът се приближи при Него и казва Му: „Учителю благи, какво трябва да направя, за да наследя живот вечен?" Той Му зададе един от най-важните въпроси. Единственото нещо, което ние търсим сега, това е вечен живот, без страдания, без болести, без смърт. Някои от вас могат да ми възразят: Нали проповядваш, че човек трябва да страда? – Щом си направил дългове, ще бъдеш честен да си ги платиш. Това значи страдание. Ще бъдеш честен, ще бъдеш като човек, който мисли. Направил си дългове, ще ги платиш, ще калиш диамантена воля. Честно и почтено ще плащаш. Ще кажеш: Не може ли да не платя? – Не може. – Защо не може? А Исус, като го погледна, възлюби го и му показа, че вечният живот седи в любовта. – Е, хубаво, не започва ли всяка работа в този свят с любов? Угощенията не започват ли с любов? Сватбите не започват ли с любов? Когато ръкополагат свещеника, не започват ли с любов? Всичко все с любов започва, а свършва без любов. Докато има любов, има живот. Хората казват: Чакай да видим, как ще бъде без любов. И като дойде да се върши работата без любов, те умират. А щом дохождат до насищане от любов, това не е любов. Там, дето има насищане, любовта не е говорила. В химията има един процес, наречен насищане: някои елементи се насищат при реакцията. Някои го наричат насищане, а други – пресищане. Да се наситиш, това не е любов. В любовта няма насищане, няма пресищане. Тя не е гладна, тя не жадува, тя казва: Който е жаден и гладен, да дойде при мене.

Възлюби го Христос и му показа начин, как да намери вечния живот. Защо, именно, ви трябва вечния живот? – За да реализирате всички ваши идеи на земята. Как ще ги реализирате? Всички ваши философски

системи, религиозни системи, всички тълкуватели, моралисти, социолози обясняват проявите на живота по разни начини и дават различни тълкувания за подобряване на единичния и обществения живот, но теориите им не почиват на здрава основа. Че е така, няма какво да аргументирам. Фактите от 8,000 години доказват това. Ако тези теории почиваха на здрава основа, те биха съградили нещо здраво и трайно. Съвременният строй не е основан върху закона на любовта, пък и не може да се съгради на тази основа, защото хората не разбират, какво е любовта. Те разбират това, което не е любов. Първото нещо, като те възлюби някой, той ще те ограничи. Например, дъщерята е свободна като птичка; родителите я оставят да ходи свободно, да се събира с другарки, да пее, да се весели. Обаче, възлюби я един младеж, който й казва: Няма да се срещаш с другарки, няма да ходиш тук, няма да ходиш там. Аз те обичам, с мене ще бъдеш. Влезеш в едно религиозно общество, същият закон владее.

Някои казват, че аз не разсъждавам добре. Моите разсъждения са тъй здрави, философски, както никой не е разсъждавал досега. В моята мисъл, в моите разбирания има единство в принципите. Ония неща, които проверявам всеки ден, на тях почива цялото Битие. В което религиозно общество влезеш, ще срещнеш много форми, От това гледище, всички прояви, всички форми са на мястото си. Ако нямате нужда, не щяха да се явят, а явят ли се, когато не са нужни, те ще изчезнат. Аз разсъждавам: Тия неща съществуват, следователно, те са необходими. Тъй че, в религиозното общество, и там има ограничения. Ще ти кажат: Ще вярваш в символа на вярата, в тия правила. Отстъпиш ли малко от тия правила, те казват: Приятелю, ние си имаме правила, по които трябва да ходиш. Влезеш в университета, някой виден професор преподава нови идеи, ново учение, но щом се отклониш от тях, веднага ти казва: Това не се позволява. Ако професорът поддържа, че субективният свят е съществен, а обективният - илюзорен, и ти не си на същото мнение, ти трябва да напуснеш университета. Ако друг професор поддържа обратното, и ти се отклониш от тази рамка, веднага ще те ограничат и ще кажат: Как, ние не знаем ли, къде е истината? Това е заблуждение. И едните, и другите мислят, че знаят истината, а те сами ограничават. Всеки, който ограничава, не познава истината, Нима, когато аз уча някого, трябва майка му да ми препоръчва, как да го уча да яде? Аз възразявам: Кокошката учи ли пиленцето си, как да яде? Щом се излюпи то, майката казва: „Кът, кът", и то тръгва след нея и почва да яде. Това пиленце е много по-умно и по-интелигентно от твоето дете, което някога ще стане държавник, философ. То с години ще се учи, как да яде. Някой път му туриш голяма вилица, друг път голяма лъжица, някой път му дадеш гореща храна, и то я налапа изведнъж, изгори се и изплюе храната. Друг път сготвиш месо, което не е крехко, и то се заклещи

между зъбите му и не може да го яде. Детето ли не знае, или майката не знае, какво да даде на детето си да яде.

И Христос, като го видя, възлюби го и му каза: Философските системи, през които е минала твоята душа, пътят, по който си вървял, няма да ти помогнат да намериш вечния живот. Ти научи ли Мойсеевото учение с ограниченията му? Ние нямаме пълния текст на техния разговор, но аз го тълкувам. Младежът казва: „Учителю благи", но той не разбира тези думи. Христос го спира и му казва: Ти не можеш да ме наричаш благ. Ти не разбираш любовта. Защо ме наричаш благ? Никой не е благ, само един Бог. Заповедите знаеш: Не прелюбодействувай, не убивай, не кради, не свидетелствувай лъжливо, не обиждай, почитай баща си и майка си. – Не прелюбодействувай! Кой прелюбодействува? – Който няма любов. – Не убивай! – Кой убива?–Който няма любов. – Не кради! Кой краде? – Който няма любов. – Кой свидетелствува на лъжа? – Който няма любов. – Кой не почита баща си и майка си? – Който няма любов. Това са все отрицателни принципи на Мойсея.

И защо хората не успяват? Ако всеки ден си казваш: Аз няма да крада – ти никога няма да се освободиш от кражбата. Що е кражбата? – Желание да вземеш нещо. Какъв е цярът на това желание? – Да даваш. Почни да даваш навън. Кражбата е вътрешен процес, една утайка, А сега всички морализират. Бащата казва на сина, майката на дъщерята: Няма да крадеш! Ще видите, как детето ще краде. Това е неправилно възпитание. Имате две деца. Направете опит с едното дете, като му казвате: Давай, давай! А на другото дете казвайте: Не кради, не кради! У второто дете ще се яви желание да види, що е кражбата. Мойсей е дал тия заповеди, а Христос казва сега, какъв е цярът.

А Исус, като го погледна, възлюби го и рече му: „Едно ти недостига сега". Той го учи, как да се освободи от всички недостатъци и му казва: ,,Иди, продай все що имаш, и раздай го на сиромасите." Там е всичкото: Раздай! И сегашните богати хора, милионерите, искат да знаят, какво ги очаква в бъдеще. Не говоря това от себе си. Писанието говори в Яковото послание. Там е казано: „Елате вие сега, богати! Горко вам, богати, които ядохте и пихте, които онеправдахте работниците! Идат върху вас дни, когато всичко ще ви се вземе". И сега идат тия дни. Бедните ще ви хванат за гушата и ще кажат: Дайте! Те ще се явят в една или друга форма, но ще се явят. И за да се освободят богатите, Христос им казва: „Давайте!" Сега църквите се пълнят с богати, не с бедни. Богатите палят големи свещи. Ами бедният може ли да отива на църква? Той не може да пали свещи, защото няма пари. Богатият запали голяма свещ, прекръсти се и каже: Голям грешник съм, Господи! Запалих Ти една големичка свещ, ще се потрудиш за мене.

Господ казва: Аз съм приготвил да ти запаля друга свещ.

Сега някои ще кажат: По някой път говориш зле. – Не говоря зле. Господ ще почне сега да говори в света. Той говори в умовете на всички хора. Голямо брожение има и трябва да знаете, че когато Господ говори, земята ще се обърне с главата надолу, но всичко това ще стане. И понеже Бог ни е възлюбил, любовта ще се яви. Досега беше законът на какво? Досега хората учеха само терапевтиката на Христовото учение, т. е. начини, как да се лекуват. И ще видите, че във всички църкви проповядват все за спасение, за покаяние, за вечен живот: как да се освободят от греховете, от наказанията, как да се лекуват – все за болници разправят. Всеки иска да се спаси. Нищо нямам против това, но тия хора се заблудиха. И след туй питат здравите хора: Ти спасен ли си? Някои ме питат: Ти спасен ли си? Аз се поусмихвам и ги питам: Какво е това спасение? – Как, не знаеш ли? – Спасението е само за болните. Аз не съм болен. Щом не си болен, ти си спасен вече.

Казват: Той е еретик, той не разбира Евангелието, той не вярва, че може да се спаси. – Е, казвам: Кой е по-прав: Аз ли, който имам Бога в себе си, цял ден съм с Него, разговарям се, радвам Му се, или този, който никога не е видял лицето на Бога, а ми говори за спасение. Пита ме: Спасен ли си? Казвам: Братко, никога не съм бил спасяван и не бих желал да бъда спасяван. Ето една двузначеща дума – „спасен". От какво да се спасиш? Когато крадецът открадне 10,000 лв. и избяга, нали той спасен? И после, дохождат проповедници да ме убеждава, че думата „спасен" е силна. Казвам: Тя е дзузначеща дума, в нея няма никаква философия. Онзи, който краде, и той се спасява. Онзи, който падне в реката и го извадят, и той се спасява. И единият, и другият се спасяват. Де е силата на тази дума? Думата „любов", и тя е двузначна. Може да любиш някого, който ти. е направил добро; може да любиш и онзи, който е направил зло другиму. И в съвременната любов хората постоянно се скарват. Някой залюби двама души, и те се скарат помежду си. Това не е Божествена любов. Тази любов е двузначеща.

Аз констатирам само тия факти, не казвам, че това е лошо. Не казвам, че не трябва да мразиш. Мога да ви обясня научно, че омразата е потребна. Мога да обясня, как е дошла тя, защо е дошла – причините за нейното явяване. Но аз няма да ви обяснявам това, защото ще се явят мнозина архимандрити, свещеници, които ще изопачат мислите ми тъй, както мисълта за обмяна на енергиите и ще кажат: Тъй казва г-н Дънов.

Ще приведа един факт: Вземете един народ като еврейския. Евреите са толкова тесногръди, фанатици, жестоки. Аз не ги наричам такива, така ги описват в Библията. Тъй казва техният пророк, който живял между тях.

Явява се в еврейския народ един човек, като Христа, с най-широки идеи, които обхващат целия свят. Как ще обясните това противоречие? Следователно, хора с широки умове, с благородни сърца могат да се явят само в такъв народ. Вземете и гърците. Между тях се яви Сократ, който също беше преследван от тях. Вие знаете много добре гръцката история, няма какво аз да ви разказвам за гърците. По-късно и българите са имали не малко стълкновения с гърците – познават се. Значи, в еврейския народ имаше материал, от който можеше да се създадат най-благородните идеи. Когато съществува злото, това показва, че светът е в еволюционно състояние – гради се, създава се нещо. Когато се завърши цялата еволюция, когато целият космос се съгради, злото ще изчезне. Когато се гради къща, случва се да падне камък върху главата на някого. Това е зло, нали? Но като се свърши постройката, казват: Отлична постройка! Отлична е, но трябва да мине една фаза. Злото е само една фаза, не е нещо съществено. И в морално отношение, законът е същ. Там, дето има градеж, трябва да се минава отдалеч. Когато казвам, че трябва да сме моралисти, подразбирам, че трябва да сме далеч от силите, които работят в природата, защото може да ни сполети голямо нещастие.

Сега ще направя една малка диверсия във вашия ум. Ще ви приведа един окултен разказ. Амерфу, прочут цар на древността, на народа паузисти, казвал, че земята имала съвсем друг вид, не като сегашния. При най-голямата планина имало един свещен извор. Амерфу бил адепт на Бялото Братство. Той съградил една чешма, но при съграждането ѝ всички камъни оживели. Започнала се вътрешна борба между тия елементи, кой да бъде пръв между тях. Най-напред трябвало да се тури кран, за да изтича водата. Явили се всички скъпоценни камъни и предложили, да се направи от тях кранът на чешмата. Амерфу им казал: Не може от вас да се направа такова нещо, дребни сте, не сте големи диаманти. Скъпоценните камъни се мъчели да направят голям камък, но не могли, и останало водата да потича през мраморен кран. Всички корита на чешмата били направени от мрамор. Сега трябвало да се поставят тръби на чешмата, обаче, явил се спор между тръбите, коя от тях да бъде първа до крана. Амерфу им казал: Само една от вас може ла бъде първа, останалите ще се наредят една след друга, чак до извора. Другояче не може. Такъв е редът на нещата. Наредили тръбите, както трябвало. Най-после, всички се укротили, зарадвала се чешмата и почнала да тече. Но в чешмата се събудило голямо съзнание. Тя разбрала, че е голямо благо за хората. Започнали да идват при нея богаташи, идвали и принцове. Но като се прочула много, почнали да я посещават и бедни хора. И животни почнали да идват и оставяли там своите изверження. Вознегодувала чешмата: „Как така, аз давам такива блага на хората, а тия простаци да си оставят тук изверженията? Не мога да търпя това безобразие!" Започнали да идват жени да си перат дрехите.

Чешмата почнала да се моли на Бога, да спре водата й. Чул Господ молбата й, спрял водата. Пресъхнала чешмата, престанала да тече. Никой не отивал вече при нея. Сега дошло едно голямо зло. Като престанала водата, явили се малки мушички и оставили там изверженията си. Нямало кой да ги чисти, както по-рано водата чистела всичко.

Сега мнозина ще кажат: Дотегна ни вече да слушаме, все за любов да ни се говори. Не искаме любов, да се махне чешмата, да престане водата! Но като престане водата, ще дойдат мушичките и няма кой да чисти. Те тъй ще се загнездят там, че след време цялата чешма ще се разруши, и ще дойде смъртта. Не е ли това сегашната философия на живота? След като сте приели всички богатства на света, жена и деца имате, къща имате, вие сте пак недоволни. Защо? Майката казва: Дъщеря ми се ожени за еди-кого си, но той не е за нас. Той е непрокопсан. Защо? – Не е според мярката на майката. – Е добре, синът се оженил, бащата е недоволен; снахата не е по мярката на бащата. И така се явяват спорове. Когато Господ направил света, Той не го е създал, за да се нрави само на вас. Той не е създал снахата, за да се нрави на бащата. На него може да не се нрави, но да е приятна на други десет души. Когато прозрете и намерите Бога, само в любовта ще разрешите тия въпроси. Аз не говоря за Бога в такъв смисъл, както вие Го разбирате. Аз давам на тази дума друго значение. Думата „Бог” е силна дума. Под думата „Бог” аз разбирам това, което включва в себе си всичко възвишено, благородно. Този, който има в себе си Бога, той може да примири всички противоречия в живота, да се справи с всички мъчнотии в света. Това е Бог, това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога, Който ще ни научи да се справим с противоречията в живота.

Защо се явява недоволството? – Защото ние сме по-умни от Господа. Някой казва: Защо Господ е направил света така? Казвам: Дай си програмата, да видим, как искаш Господ да направи света. Казвате: Защо дъщеря ми се родила такава? – Ами каква трябваше да се роди дъщеря ти? В дадения случай, ние сме точно такива, каквито трябва да бъдем. Засега формата ни е точно подходяща за случая. Ако искаш, можеш да измениш формата си. Сега съвременните учени казват, че по наследство човек се изменя. Вярно е, постепенно може да се измени, но това може да стане и моментално. Ако поставя най-мъчнотопимия метал на огън от 100° – 500°, той няма да се стопи, но ако го поставя над 1000° температура, той ще се стопи. Топлина, огън ни трябва. Съвременните хора работят без топлина.

Съвременните хора нямат този Божествен огън, изгубили са го. Някой казва: Слушай, да не ме излъжеш! – Как, аз съм честен човек. Мъжът казва на жена си: Аз ще се оженя за тебе, но да ме любиш! И не след дълго време

той я разлюбва. И жената казва същото на мъжа. Прометей, който донесе този Божествен огън от небето, тази светлина, биде прикован на скалата. И Христа разпнаха, защото донесе Божествения огън. Казваха: Не може още. Защо? – Защото хората са болни. Цели 2000 години се лекуват, след което ги поставят в ретортата. Ти си грешник, ела в ретортата.

Тези дни дойде при мене една студентка и ме пита, какво нещо е морал, какво представя духовният живот? – Духовният живот е превръщане на твърдите вещества в течни. Ще вземеш един стар човек, ще го туриш в ретортата и ще го стопиш. Така той става духовен човек. – Как ще го стопиш? – Ще го стопиш, разбира се. Аз имам в своята стая 10 реторти. Ако в една от тия реторти туря 90 годишен старец, в първо време той ще вика, ще плаче, но след няколко дни ще излезе обновен, млад момък. Който не знае, какво става в стаята ми, ще се чуди, какъв човек съм и ще каже: Този човек добре проповядва, а като дойдат хората при него, викат и плачат. Ето, и ти, ако искаш да знаеш, какво става със старите в ретортата, влез в стаята ми и наблюдавай. Ще гледаш и ще мълчиш. Старият постепенно ще се стопява, ще минава от една реторта в друга, от едно вещество в друго, докато престане да вика. С него ще стане алхимическа промяна и от стар ще се превърне на 20 годишен момък. Той ще излезе от последната реторта и ще каже: Свърши се всичко! Сега съм нов човек.

Ще ви приведа примера за буквите. Един ден Бог извикал всички букви, една след друга, при Него. Първа се явила буквата „а". Господ я запитал: Как се казваш? – А – отговорила буквата. – Повикай сестра си! Дошла буквата „б". – Как се казваш? – Б-б-б... Не може да каже името си, не се чува никакъв глас. – Тури буквата „а" след тебе, ще се чуе името ти. Като турила „а" след себе си, чуло се „ба". – Ба! – знак за учудване. Втората буква казала: Малко съм гъгнива. – Като туриш първата буква след тебе, и твоето име ще се чуе, и всичко ще се свърши. Турете „а", като начало на любовта. Така ще се чуе „ба, ва, га". Ако туриш пред „ва" буквата „а", ще се получи „ава". Така се изменят буквите и сричките в кабалата, и всяко нещо придобива смисъл, какъвто му е даден. Ти си гъгнива буква „б", нищо не можеш да кажеш. Тури гласната „а" след себе си. Гласните звукове имат сила в себе си. Следователно, за да пееш, нужни са гласни звукове. Великите истини са гласни звукове, чрез които съгласните получават израз. Без гласните, съгласните ще си останат завинаги гъгниви. Какво ще кажете за едно общество, съставено от съгласни, т. е. гъгниви звукове? За да се развива добре това общество, между съгласните звукове ще турите гласни. Като влезе любовта в едно общество, веднага след нея иде чистотата. После иде мъдростта и светлината, а след тях – истината, т. е. знанието и свободата.

„Като го погледна, възлюби го.” Значи, Христос възлюби този младеж и дълго време говори с него. Младежът му каза: Учителю, като се върна у дома си, ще проуча това учение, ще го подложа на опит. Христос разбра, че младежът се огорчи дълбоко в душата си. Ето, 2000 години изминаха оттогава, и той все опитва това учение. Кой е този богат младеж? – Това са християнските народи. Богатият младеж символизира християните, които носят богатството на Христа. Той запита Христа: „Учителю, какво да сторя, за да наследя вечния живот?” – Ще се откажеш от стария живот, от старото учение и ще заживееш разумно. Знание, мъдрост имаш, сега ще прилагаш. И до днес богатите опитват Христовото учение. Днес на всички се налага нов метод – прилагането. Всички искате да бъдете възлюбени. – Възлюбил ви е Христос. И като ви казва, какво да правите, вие отговаряте: Всичко това направихме още в младостта си. – Тогава иди, продай все що имаш, и го раздай на сиромасите. – Как да го раздадем? – Това вие сами трябва да знаете. Павел казва: „Ако раздам всичкото си имане, а любов нямам, нищо не съм направил.” Значи, ще давате с любов. И сегашните християни не разбират закона за даването. Той представя процес на сеене. От това, което си посял, ще даваш, т. е. временно ще го изгубиш, но после стократно ще спечелиш. Мислите ли, че ако дадете от любовта си на някой болен, страдащ, той ще ви забрави? Векове, хилядолетия ще минат, но дето и да ви срещне тази душа, тя ще помни любовта, която сте ѝ дали, и пътя, който сте ѝ посочили. Тя никога няма да ви забрави и ще каже: Заради любовта, която ми даде, заради онова, което нося в душата си, аз всякога ще съм ти длъжен. Само този човек ще те приеме в дома си, ще ти измие краката и ще ти даде света целувка.

Сега, ако ви говори евангелски проповедник, ще каже: Братко, ти трябва да се покаеш, да се откажеш от лошия път, от греховете си и да приемеш любовта. – Покаяние и любов са несъвместими. Не може да боледуваш и да имаш любов в себе си. Болестта показва, че любовта те е напуснала. За да приемеш любовта, ти трябва да се откажеш от всички стари възгледи. Аз говоря за онези от вас, у които съзнанието се е пробудило, а не за децата – за ония с материалистичните възгледи. Едни от вас са големи материалисти, а други – идеалисти. Вие принадлежите към различни партии – радикали, народняци, демократи и др. Едни са българи, други англичани, французи, руснаци. Каквито и да сте, към каквато школа и да принадлежите, едно се иска от вас: да имате любов. Любов трябва на хората. Всички говорят за любовта, и свещениците говорят за нея. Много естествено, всички се нуждаят от любов. Онази сила, която поддържа света, това е любовта. Обаче, всички са злоупотребили с нея. Ето защо, всички трябва да разберат любовта и нейните широки прояви. Не отричам старите форми, но казвам: Новият живот носи нови форми. Старото не отхвърлям, но с новото ще правя опити. Ние не сме длъжни да се справяме

със старите форми на природата. Тя разполага с безброй методи, за да се справи с тях. Сегашният свят ще се оправи по магически начин. Ще дойде Бог един ден на земята и ще оправи света. Вие си представяте Господа като старец, с бяла брада. Не, Бог, Който ще оправи света, ще излъчва, такава светлина, че няма да остави у вас тъмно място, неосветено. Той ще донесе такова изобилие, каквото никога не сте виждали. Тогава ще бликнат такива извори, че няма да остане жадно същество в света. Той ще донесе такива сили, че няма да остане болен човек на земята. Той ще донесе такова богатство, че няма да остане беден човек на земята. С едно издигана на ръката, отгоре - надолу и отдясно - наляво, всичко това ще стане. С едно духване целият свят ще се преобрази. Всички говеда ще приемат човешки образ. Рогата и копитата им ще паднат и в тях ще видите свои братя. Те ще ви питат: Познавате ли ни? Това значи да живеем в братство и единство. Тогава няма да има юлари и хомоти, няма да има оран, жътва и вършитба. – Какво ще има тогава? – Сами ще си отговорите.

И тъй, само онези, на които съзнанието е пробудено, ще разберат, че Бог е слязъл на земята. На когото съзнанието не е пробудено, само ще гледа, без да вижда и разбира. И моята котка често седи при мене. Аз чета някоя философска книга, а тя погледне, свие се и заспи. Някога ме гледа, но нищо не вижда: нито картините в книгата, нито каква е книгата. Някога ме погледне и ме пита: Има ли в стаята ти мишка, която те смущава? Чувам отвреме - навреме, че нещо скърца, трябва да е мишка. – Но слушай, като я хванеш, не я изяждай. – А - а, нашият закон не признава такива неща. Как да не я изям! Ти ме изпитваш. Нашият закон пише: Щом хванеш мишка, ще я изядеш! – Тогава не я яж с кожата, свали й кожата. – Няма време да чакам, кой ще търпи да сваля кожата й. Така се разговарям аз с котката. Като свърша разговора, тя ми казва: Хайде сега, гледай си работата, аз ще си поспя. И заспива. Казвам: Умна е тази котка. Някога тя мине край мене, поглади се, погледне ме и казва: В много тясна стая си се затворил. Аз не мога да остана тука. Отвори ми да излеза вън. – Умна е тази котка. Иска да излезе вън, в широкия свят. Ставам, отварям й вратата, и тя излиза. Пак се обърне и ми казва: Помни, аз ще се върна. Няма да оставя да те смущават мишките. Аз лесно се справям с тях.

„И като го погледна, възлюби го." И на. вас казвам: Приложете любовта в живота си. Като изучавате закона на любовта, не се занимавайте с хората. Всеки човек се занимава със себе си. Следователно, не се бъркайте в неговата работа. Например, аз чета една книга. До мене и моят приятел чете някаква книга. Имам ли право, всяка минута да го побутвам и питам, какво разбрал от това, което чете? Ако го побутвам така, той няма да си научи урока. Трябва ли да го уча, да го морализирам, как да живее? Българинът е практичен, но същевременно обича да морализира. Отиват

двама млади, мъж и жена, на гости у кума си. Жената казва на мъжа си: Ти ще внимаваш, като говориш. Ще си служиш с високи, отбрани думи. Да не ме засрамиш! Мъжът говори: Небе, слънце, светлина, Бог, ангел, архангел, серафим, океан – все отбрани думи. Кръстникът му, като го слуша, казва: Дъската му хлопа! Така постъпват мнозина, на които е казано да си служат с езика на Библията и Евангелието. Срещне ме някой и ме пита: Ти знаеш ли, какво е казал Христос? Започва той да ми цитира един, втори, трети стих от Евангелието. Срещне ме друг и ме пита: Знаеш ли, какво е казал Христос? И той започва да ми цитира същите стихове. Среща ме трети, и той цитира същите стихове. Аз си записвам всичко, каквото ми казват. Еднообразие е това! Един ден аз срещам едного и го питам: Знаеш ли нещо, което Христос е казал, но не е записано? Ето едно от ненаписаното: Глупавите повтарят, а умните се учат. Ще кажете, че повторението е майка на знанието. Какво знание придобива фонографът, като повтаря нещата? На фонографа е отбелязана само една реч, която за първи път прави впечатление, но щом се повтори, всички казват: Чухме я, искаме нещо ново. – Не мога да изнеса нищо ново. – Защо? – Интелигентността не е в мене, тя е вън от мене. Така мнозина преповтарят писаното в книгата на любовта. Питам: Знаеш ли, колко градуса има любовта? Любовта има 135 милиона градуса топлина. На тази топлина всичко се топи. Поставят ли човека на тази топлина, той се стопява и изгаря. След това му турят надгробен камък. От любовта материята претърпява цяла метаморфоза. Силите взимат друго направление и започват да съграждат Божественото тяло, в което човек ще живее в бъдеще. Това са творческите сили, които градят. Ето защо, всички добри хора, всички светии, като минават от едно състояние в друго, преживяват такива състояния, каквито обикновеният човек не може да си представи. Те минават през големи вътрешни страдания. Не е лесно да те поставят в една реторта, във втора, в трета. Колкото да викаш и да плачеш, ще минеш през 135 милиона градуса на любовта. За този огън апостол Павел е казал: „Горко ми, кой ще ме избави от закона на плътта?" Като минал през този огън, той казал: „Разбрах, какво нещо с любовта. Сега тя е в мене, и Дух Божий живее в мене."

Днес аз говоря на младите, които са за любовта. Казват, че съм развращавал младите. Така мислят само старите, затова аз ги оставям настрана. Аз оставям настрана и религиозните хора. Младите са на моя страна. Те нямат църква. Те питат: Нова църква ли ще градите? – Може ли да се гради църква? Как ще градиш любовта? Ние не градим църква. Благодарим на ония, които градят църкви. Ако е въпрос за църкви, ние признаваме само една църква във вселената – църквата на природата, с безброй кандила – звезди и слънца. Цялата природа е едновременно и църква, и училище. Ние можем да посетим църквата на ония, които са я градили; ние може да се радваме на тия братя, че си имат църква. Обаче,

ние не можем да градим такива църкви. Извинете ме, но аз не зная да градя църква; не зная, дали има нужда да градя. Всичко мога да градя, но за църква и за училище не съм се учил да градя. Докато има толкова майстори, дошли преди мене, нека те градят църкви и училища.

„И като го видя Христос, възлюби го.” Спрете се върху този стих. Че ви е възлюбил Христос, никой не може да го откаже. За това има такива силни аргументи, които никой не може да обори. Имате живот. Това е резултат на тази любов. В деня, когато откажете тази реалност, вие моментално ще свършите. Докато вашият ум свети, докато вашето сърце грее, докато вашето тяло се движи, вие се ползувате от тази любов. Не питайте Бога, възлюбил ли ви е. Той ви е възлюбил. От хиляди години имате Неговата любов, а от вас се иска съзнание – да се покажете достойни синове на вашия Баща, Който досега нищо не е искал от вас. И когато вършите престъпление, Бог не се изпречва с тояга пред вас. Той затваря очите си, да не вижда. Двама братя се карат, убиват се. Той все си затваря очите, да не вижда. – Защо прави това? – Защото има любов към вас и казва: Вие не разбирате още великия закон, че любовта любов ражда, а насилието ражда насилие. Няма друг закон, друга система, освен Любовта, която може да поправи вашия живот. Вие можете да го приложите практически, но правилно да го приложите. Някой казва: Да раздадем имането си. – Не, братко, ако раздадеш имането си без любов, не го раздавай, защото в моята душа ще се явят същите принципи, същите чувства, както в твоята душа, и аз ще ти стана най-големият неприятел. Дадеш ли парите си с любов и забравиш, че си дал тези пари, ти печелиш един добър приятел. Такъв е законът. Това е един въпрос, който можете да проверите.

Сега ние сме пред един от великите опити в света. Понякога аз съжалявам, че даже мои ученици криво тълкуват думите ми. В моето съзнание думите имат само едно значение. В мене няма никакво пропукване на съзнанието; няма абсолютно никакво съмнение за вечното, за реалното, защото ние живеем вътре, в този свят. Ние го знаем какъв е; той не е такъв, както учат философите; не е такъв, какъвто го представят и разните религии. Те тъй го рисуват, тъй го обясняват, но сами са виновни за това. Ще ви разясня мисълта си. Някой рисува една картина сутрин, при зазоряване. Картината ще бъде такава според светлината, при която рисува художникът. Но при друго осветление, картината ще бъда друга. Божественият свят е такава хармония, в която, като влезете, ще забравите всичките си грижи и страдания. Там нещата имат смисъл и дълбочина; там всичко живее с любов; там има изкуства, каквито не подозирате, и такова разнообразие, че за всеки човек има специална работа, която му допада. И като живееш с радост в този свят, може да се учиш. С хиляди години може да живееш там, без да ти дотегне. Животът не е еднообразен. И като те възлюби

Христос, ще влезеш в Божествения свят и тогава няма да бъдеш като съвременните хора.

„И като го видя Христос, възлюби го." Сега и вие сте от възлюбените, на които Христос казва: „Идете, продайте всичко, каквото имате, и след това елате и ме последвайте". А вие казвате: „Господи, ще си помислим малко." От 2000 години все мислите, Аз ви питам сега: Намислихте ли? Последният ден е вече! Като се прави заем, нали се определя падежът и, като се изпълни времето, трябва да се приключи със заема. Та вие сте вече в последния ден и, може би, след няколко часа ще кажат: Затвори се вече касата, заемът е сполучлив, или не. Сега всички църкви може да ви кажат: Има още време, Христос не е в света, най-малко след един век ще дойде. – Лъжат се. Христос е в света. Всяка сутрин, като изгрява слънцето, Той излиза заедно с него и гледа света. Той вижда, но хората не Го виждат. Като минава през София, Той си е отворил тъй много очите и казва: Я доведете онзи богатия при мене! Христос казва: „На мене се даде всяка съдба".- Този министър, нека го доведат при мене! Хващат го и го завеждат. И като дойде при Христа, Той няма да го изобличи, а ще каже: Спомняш ли си онова време? Аз те възлюбих. Готов ли си да изпълниш това учение? Тъй ще те пита Христос. Ако си готов, ще кажеш: Господи, готов съм, реших и свърших, каквото искаш от мене. Той ще ти даде една целувка и ще каже: Радвам се, ти сега си ми брат. Ако не искаш да изпълниш учението, Той ще те пусне и като излезеш, там ще те хванат други ангели.

„И умря Лазар и го заведоха в лоното Аврамово." Като умря Лазар, нямаше музика; попове, владици също нямаше. Сега, като умре някой богат човек, там има и попове, и владика, но като отиде на онзи свят, там ще има плач, мъчение. Знаете ли, как го посрещат там? „И възлюби го", туй е важно за вас. Няма да мислите за смърт. Аз искам учениците на Бялото Братство да приложат тази любов в най-малък размер, микроскопически да я приложат, без никакво изключение. От вас искам да разрешите кардинално този въпрос.

Сега, всички сте възлюбени, и аз се радвам, че ви намирам. Уверен съм, че вие сте решили така въпроса: Ще дойдем, ще изпълним великата Божия воля, тъй както великата Божия Любов я изисква. По любов ще направим всичко. Тогава всички спорове ще се разрешат. Ще оставим света, нека си спорят там. Има два процеса в света. Ние сме за вътрешния, вечния процес, в който съществува абсолютна хармония. Сега разрешаваме този въпрос. Той е решен в далечното минало. В бъдеще той ще донесе най-добрите резултати.

Т. м.

2. Беседа от Учителя, държана на 22 октомври, 1922 г. София.

----

*) Марка 10:21.

1922_10_25 Отличителните черти на живота

ОТЛИЧИТЕЛНИТЕ ЧЕРТИ НА ЖИВОТА

Fir - fur - fen, Tao bi aumen

Тайна молитва.

Прочетоха се работите върху темата „Отличителните черти на живота".

Съвременните хора казват, че животът е движение. — Съгласни ли сте с това? Вие как разбирате живота?

Прочетоха се следните стихове: Блага дума на устата, Туй е ключът на сърцата.

Коя дума в прочетения стих е най-съществена? Блага дума. Отде произтича благата дума? Отде произтича Любовта? Може ли да се каже, че Любовта произтича от живота? Причината може ли да произлезе от последствието? Ще кажете, че Любовта създава живота. Не, Любовта не може да създаде живота. Защо? Животът не може да бъде създаден. Създаването е механически процес. Създават се, градят се къщи, но в този смисъл животът не може да се гради. Животът е без начало и без край. Може ли да кажете за това, което няма начало и край, че съществува? В своя първичен произход думата „съществува" е била във възходяща степен, но постепенно е слизала и днес в българския език я виждаме в низходяща степен. Думата „съществува" произлиза от корена „са", което значи проява, изявяване. Значи, животът се проявява.

Ще ви задам още няколко въпроса. Може ли да изтече това, което се проявява? Ако кажете, че всяко нещо, което се проявява, изтича, тогава ще ви запитам: Де остава животът? Какво разбирате под думата„живот"? Като четете темите си, забелязвам, че вие се стремите да напишете нещо красиво, с хубави изрази, без да съдържа истината. В това отношение вие мязате на модерните дами, които се обличат с красиви, скъпи дрехи, да се представят пред света, без да обръщат внимание на това дали дрехите им са топли, хигиенични. Но това, което е позволено в света за светския човек, не е позволено за окултния ученик. Когато светският човек е гладен, пътувал е няколко деня без хляб и няма близки, към които да се обърне, той ще се моли на този, на онзи, ще апелира към тяхното благородство, към тяхната добрина, да¬но го нахранят. Обаче, ако окултният ученик изпадне в такова положение, не му е позволено да говори толкова много. Това са излишни думи. Той трябва да каже: Гладен съм! — Нищо повече.

Всяка трета дума не е на мястото си. Който го чуе, ще каже: Гладен е човекът, да го нахраним. Всеки знае какво нещо е гладът. Ако гладният започне да обяснява защо е гладен, от колко време гладува, кой как мине покрай него, ще каже: Оставете го, не го слушайте, този човек не е гладен. Сам по себе си гладът е нещо силно. Всяко обяснение около него ще го обезсили.

Да се върнем към въпроса за живота. Как мислите, може ли да се определи какво нещо е животът? Някои казват, ме животът е съзнание, т. е. че вън от съзнанието животът не съществува. Думата „съзнание" е съставена от „сь" и „знание" — то означава нещо, което е със знание. Понеже нашето съзнание не обхваща целия живот, следователно животът не може да произтича от съзнанието. Съзнанието не може да обгърне даже нашия живот, а още повече целокупния. Ако приемем живота като движение, самото движение е обхванато от съзнанието. Значи, още по-малко животът може да се разглежда като движение.

Сега да проследим вашата мисъл още по-нататък. Как мислите, постоянно нещо ли е съзнанието? Не е постоянно. Може ли тогава животът да се измерва с непостоянна мярка? Ако съзнанието е постоянно нещо, нека го подложим на десетдневен пост, да видим ще запази ли формата си или ще я измени. При това положение ще забележим, че съзнанието, което първоначално е било светло, постепенно започва да потъмнява. Когато съзнанието ви е светло, вие сте тих, спокоен, доволен. Щом започне да потъмнява, вие ставате нервен, недоволен, не можете да се контролирате. Следователно, ако съзнанието е постоянна, неизменна мярка, може да се каже, че животът е съзнание. Но невъзможно е животът да се сравнява с една непостоянна, изменчива величина, каквато е съзнанието. Художник нарисува една хубава картина и се радва на картината си. На какво се дължи неговата радост: на картината или на друго нещо?

Може ли човек да се радва на предмет, в който няма никакъв живот? Може ли да се радва на един скъпоценен камък? Не може да се радва човек нито на картина, нито на някой скъпоценен камък. Друго нещо предизвиква радостта. Млад момък обича млада мома. Ако този момък намери един скъпоценен камък и го подари на своята възлюбена, той ще се радва. Радостта му обаче, не се дължи на скъпоценния камък, а на това, че го е дал на възлюбената си. Ако тя не съществуваше, скъпоценният камък за него нямаше да има никаква цена.

И тъй, нека всеки си отговори в какво се зак-лючава неговият живот. Мислете върху този въпрос. Сирете се специално върху думата „живот" и наблюдавайте как ще я почувствате дълбоко в себе си, с какво е свързана

тази дума у вас. Не търсете какво са казали философите или учените за живота. Важно е как е поставена тази дума за самите вас. Изговорете думата „живот" на срички, проточено, във вид на песен, като наблюдавате какво впечатление ще произведе. На пръв поглед тази дума изглежда обикновена, но в нея се съдържа една от великите истини на природата. Вие не сте си задавали въпроса живеете ли, за да почувствате колко е интересен животът.

Сега вие минавате за ученици от специален клас. Но представете си, че вземете всичките си теми за живота и ги прочетете на един тежко болен. Как мислите, могат ли вашите теми да събудят живота в този болен? На какво мязат темите ви? Лягате вечер, заспивате, а сутринта разправяте, че сте ходили някъде, разхождали сте се, срещали сте се с много хора. Вярно ли е това? Тялото ви е било на леглото, краката и ръцете ви не са се мръднали от мястото си. С какво сте ходили тогава? Будни ли сте били или в спящо състояние? Спали сте. Ако бяхте будни, вие трябваше да помните де сте ходили. Такова е вашето състояние и в будния ви живот. Вие мислите, че сте будни. Не, не сте будни. Вие още спите, но време е вече да се събудите. Само аз не казвам, че спите, и вие сами казвате това. Когато някоя нова идея влезе в ума ви, казвате: Пробудих се! Чудно, как съм спал досега! Като се намерите в по-голяма светлина, казвате: Сега виждам вече, като че се пробуждам от дълбок сън. — Че сте в спящо състояние, това се вижда от обстоятелството, че всички предмети около вас, всички понятия за нещата са разхвърляни, несвързани във вашия ум. Като казвам, че се намирате в спящо състояние, не ви критикувам, но искам да ви дам нова насока на мислите.

Какво означава думата „спящ"? Представете си, че отивате при един учител но музика, искате той да ви учи. Учителят ви показва цигулката, лъка, отваря нотите и гледа какво ще направите. Вие виждате цигулка, лък, някакви точици, чертички, едни нагоре, други надолу и си отивате. Това още не е музика. Вие сте интелигентен, способен, имате желание да учите музика. На другия ден пак отивате при учителя си. Той ви показва същите неща, но същевременно ви дава лист и молив и гледа какво ще правите. Вие взимате молива и започвате да описвате какво представляват цигулката, лъкът, нотите и т.н. — И това още не е музика. На третия ден отивате при учителя си, взимате цигулката и лъка в ръце и започвате да се упражнявате. Учителят ви посочва как да държите цигулката и лъка, как да свирите. Така продължавате ден след ден, докато най-после дойдете до положение сами да свирите. Всички ноти трябва да минат през ума, през съзнанието ви и тогава да кажете, че знаете вече какво нещо е музиката. Такова нещо е животът. Докато не знаете да свирите, вие бяхте спящ за музиката. Щом се научихте да свирите, вие се събудихте за музиката.

Опитали ли сте живота? Казвате, че животът е радост. Опитали ли сте радостта? В живота има много скърби. Опитали ли сте тия скърби? Хората 1още не са изпитали истинските скърби. Една и съща ли е скръбта на овцата, която губи живота си, и на човека, който губи шапката си? Каква скръб е тази, че някой изгубил шапката си? Никаква скръб не е това, то е чиста илюзия. Една скръб познавам и тя се предизвиква при загуба на любовта. Няма но-голямо страдание, по-голяма скръб за човека от тази, да опита веднъж любовта и след това да я изгуби. Тази скръб е истинска, реална скръб. Следователно може да се скърби само за реалното, а не за илюзиите в живота. Кога се радва човек? Когато намери изгубеното.

Две важни неща има, които животът изисква. Те са храната и водата. Значи, гладът и жаждата са две силни неща, които лишават всички същества от живота. Когато човек гладува, животът в него се проявява, изисква храна. Докато не приеме тази храна, той изпитва мъка, безпокойствие, страдание. Щом приеме храната, в него настава мир, доволство. Така разбират простите, неучените хора живота. Казвате: Само вода и храна ли са нужни за живота? — Много са елементите, които животът изисква. Ще ви дам следния пример. Затварят единого в една стая и от време на време му донасят хляб и вода. Седи той в стаята година, две и всички знаят, и той сам знае, че е жив, живее в тази стая. След време изваждат този човек от стаята и го оставят в една хубава градина. В градината той вече може свободно да се разхожда, да диша чист въздух, да се радва на светлината. Той казва: Сега вече живея! Не се минава много, завеждат този човек в една богата библиотека и го оставят там да чете каквото иска, по свобода и по разположение. Този човек се чувства доволен, щастлив и казва: Сега живея още по-добре! Започнах вече да разбирам смисъла на живота. — Както виждате, този човек и в първия случай живее, но като затворник. И във втория случай живее, но свободен е от затвора. В третия случай живее като човек, с всички нужди на своето външно и вътрешно естество.

Животът трябва да се разбира във всички негови най-тънки прояви, във всички негови тънки изисквания. Който изпитва живота в неговите тънки и разумни прояви, той всякога е доволен, защото кръгът на неговата деятелност се разширява. Той изпитва приятно чувство на растене, на живот в своя ум, в своето сърце, в своята душа. Аз употребявам думата „душа", но за вас тя е нещо неопределено. Душата е нещо извън времето и пространството — с нищо не се мери. Душата обхваща времето и пространството. Какво са всъщност времето и пространството? Това са две временни мерки, с които се определят нещата на физическия свят. Животът предизвиква едно топло, нежно чувство в човека.

Който е изпитал това чувство, той никога не може да го забрави. Представете си, че се качвате по една хлъзгава скала. Вървите бавно, внимателно, но по някаква случайност се подхлъзвате. В този момент един ваш приятел ви хваща за ръката и ви задържа. При тази смяна на чувства, пред ужаса, който изживяхте и при подкрепата, която получихте, у вас се събужда нежно, топло чувство — проява на живота. През каквито и перипетии да минете в живота си, вие никога няма да забравите това чувство. То е толкова по-силно, колкото любовта на приятеля ви е била по-голяма. Той ви е подкрепил с риск на живота си. Анализирайте това чувство в себе си, за да разберете поне външната страна на живота.

Какви качества приписват днес на живота? Казват, че животът носи радост, скръб и движение. Други поддържат, че животът е състояние на душата, в което тя се самосъзнава, т. е. съзнава, че живее, че се намира в хармония със себе си, с великите закони на природата. Да бъдете в хармония със себе си, това значи всичко във вас да бъде в пълен ред и порядък. Представете си, че имате хубава, добре наредена градина, всичките ѝ пътеки постлани с пясък и вие се разхождате из пътеките ѝ доволен, щастлив. По невниимание обаче, каквото сте носили, забравяте на пътеките — тук някое гърне, там някое столче, другаде разхвърляни камъни. Прибирате се вечерта вкъщи доволен, че всичко е в ред и порядък. Случва се, че същата вечер още, увлечен в своите философски размишления, пожелавате да излезете в градината, да се разходите, да подишате чист въздух. Както вървите из пътеките, спъвате се в гърнето и се чудите кой е оставил гърне на пътя ви. После се спъвате в столчето или в някой камък и се чудите кой е оставил тези неща на пътя ви! Забравяте, че вие сами сте оставили тези работи из пътечките на градината. Като се блъскате от предмет на предмет, най-после казвате: Чудно нещо, как се е обърнал светът с главата надолу! — Кой е обърнал света в това положение? Вие самите. Сами вие сте обърнали вашия свят с главата надолу. Сами вие сте поставили пречки по пътя на вашия живот, а после се чудите кой ги е поставил. Спъвате се в нещо и започвате да скърбите. Трябва ли да скърбите, че се е прекатурило едно малко столче? Ще скърбите ли, че сте се спънали в нещо и сте паднали на земята? Вие трябва да скърбите, ако разберете, че някой ваш неприятел е поставил тази пречка на пътя ви. Но ако знаете, че сами сте причина за това, няма защо да скърбите. И тогава не остава нищо друго, освен да се наведете да вдигнете пречката от пътя си и да я турите настрана.

Следователно, като изучавате живота, започнете от най-съществените, от най-елементарните му прояви. Що се отнася до същината на живота, това е въпрос, който никога няма да разрешите. Да разберете същината на живота, това значи да разберете какво представлява Бог в своята пълнота.

Невъзможно е да разберете Бога във всичката Негова пълнота. Вие не можете да разберете дори каква е будността на Неговото съзнание. Той всеки момент е буден, съзнанието Му обгръща всичко, чувства се господар, неограничен, мощен в своите възможности да направи каквото пожелае. За вас това е непонятно. Вие съзнавате в себе си, че не можете да направите това, което желаете и се чувствате нещастен. Няма защо да страдате. Тъкмо в безсилието ви се заключава вашето растене: днес сте изпълнени с радост, скачате, пеете, мислите, че всичко можете да направите. Утре виждате, че нищо не можете да постигнете. Днес се качвате, утре слизате, но не знаете защо се качвате и защо слизате. В тези контрастни състояния именно вие растете. Ако ви попитат защо сте дошли на света, нищо не можете да кажете. Отде сте дошли — пак нищо не знаете. Някои философи, учени казват, че сте дошли от другия свят, но вие не помните това. Имате ли някакви спомени от другия свят? Не само това, но вие не помните дори нещо от първата си годишна възраст, от първата година на раждането. Помните ли нещо от първата година на своето детинство? Нищо не помните. И от втората, и от третата година на детинството си нищо не помните. Можр би едва в четвъртата година на детинството ви е станало слабо пробуждане на съзнанието и вие сте запазили някакви спомени от това време.

Като разсъждавате така, като се анализирате, ще видите, че има мъчни въпроси за разрешаване, които трябва да оставите настрана. Например, какво бихте писали върху темата „Що е Бог"? Едни ще пишат, че Бог представя онази Първична велика сила, която е създала света, прониква атомите и молекулите и ги движи. Тя е създала целия Космос, всички светове, океани и морета и т.н. — Това не е Бог. Други ще пишат, че Бог е Любов. — В какво се заключава тази любов? Когато Бог, т. е. Божията Любов прониква в човека, той изпитва в себе си топло, широко чувство към всичко живо в света. Този човек не е дребнав, той гледа на нещата правилно. Нищо не е в състояние да го изкара от равновесието му. И милионите му да оберат, и къщите му да отнемат, той не трепва. Той знае, че онова топло, велико чувство, което изпитва в себе си, струва повече от всякакви богатства в света. Той знае, че нищо в света не се губи. Като го оберат, той влиза в ония, които са го обрали, и пак става господар.

Когато една форма се разруши, животът минава в друга форма и това чувство пак се запазва. Няма форма в света, която може да ограничи това чувство. Не е страшно формата да се разруши, но страшно е, когато човек изгуби това чувство, когато любовта го напусне. Който има това чувство в себе си, и мечка да срещне на пътя си, той ще остане тих и спокоен. Защо? Той ще влезе в мечката, със съзнанието си разбира се, и тя ще отстъпи. Човекът на любовта знае, че Единият живее във всички същества. Докато

гледате на всички хора, на всички живи същества като на нещо отделно от вас, от вашето съзнание, вие винаги ще страдате. Тогава и мечка ще ви напада, и хората ще ви пакостят. На всички същества гледайте като на съзнания, през които протича един и същ живот. Един е животът, едно съзнание прониква всички живи същества.

Сега ще ви дам една задача, един опит да превърнете едно свое скръбно състояние в радостно. Представете си, че ставате рано сутрин и дълбоко в себе си изпитвате голяма скръб. Искате да работите — не ви се работи. Искате да се разговаряте с някого — не ви се говори. Никого не можете да търпите, никого не обичате. Скръбта ви се все повече увеличава и дохождате до голямо отчаяние. Какво трябва да направите при това положение? Как ще си помогнете? Ето какво ще направите. За един момент само станете тих и спокоен в себе си и прекарайте скръбното си състояние в съзнанието си. След това опитайте се чрез законите на хармонията да го трансформирате. Ако успеете да постигнете това, ще забележите, че една малка радост прониква съзнанието ви и скръбта ви постепенно се омаломощава, докато съвършено изчезне. Значи, радостта прониква скръбта и тя съвършено изчезва. Тогава човек намира, че няма защо да скърби. Ако става обратното, тогава пък скръбта прониква радостта и я изпъжда навън. Това всеки е опитал. Днес спечели сто лева — радва се. Утре изгуби тия сто лева — скърби. Тези скърби и радости са временни, преходни, но чрез тях човек расте и се развива.

Това са опитности, през които всеки от вас е минал, и всеки ден минава. Например, вие сте ученик в окултна школа. Намислите нещо хубаво и се радвате, доволен сте от себе си. Дойде учителят ви при вас и каже, че сте първокласен невежа, че нищо не знаете. Вие веднага повярвате и падате духом, изгубвате разположението си. Питам: Трябва ли ученикът веднага да се обезсърчава? Ако той има знания, могат ли тия знания само от една дума на учителя да се унищожат? Ти носиш на гърба си раница, в която има 40 кг злато. Среща те един познат и те пита: Какво носиш в раницата си? — Нося 40 кг злато. — Лъжеш се, никакво злато нямаш в раницата си. — Нямам ли? Ей сега ще ти докажа. — Сваляш раницата от гърба си и започваш да броиш. Казвам: Такова нещо е истинското знание. Който има знание, той не може да се усъмни в него. И затова като ви кажат, ме нищо не знаете, ще свалите раницата от гърба си и ще почнете да проверявате знанието си.

Задачата на окултната школа е да освободи учениците си от отживелите времето си схващания, които миналите векове са наслоили в съзнанието им. Разбиранията на сегашните хора са подобни по стойност на книжните пари, на банкнотите, с които те си служат. Например, днес златото е

скрито и хората си служат повече с книжни пари, които всеки ден губят от стойността си. Значи, има нещо несигурно в живота на хората, от което те трябва да се освободят. Същото може да се каже и за знанието. В подсъзнанието на човека има складирани известни мисли, известни идеи, които не са реални, които нямат положителна стойност. За тази цел съзнанието ви трябва да се раздвижи, за да се освободите от нереалните си знания и да оставите само ония, които са свързани с известни опитности и преживявания. Ако сами не можете да си помогнете, ще повикате някой ваш приятел, той да свърши тази работа. Ако разбира законите, приятелят ви ще промени вашето състояние и вие ще видите, че това знание, на което до този момент сте давали значение, днес нищо не струва. Тези промени в състоянията наричаме окултни масажи. И медицината ги препоръчва, но при условие умът на ученика да бъде съсредоточен, концентриран. Каквито опити да правите, ще знаете, че всички няма да бъдат сполучливи. Ако от сто опита десет излязат сполучливи, те са достатъчни, за да придадат нещо към вярата ви в законите на разумната природа.

Да се върнем пак към основната идея — към живота. Мнозина казват, ме животът е движение. Движение има само там, дето функционира онова приятно вътрешно чувство на любов към всички живи същества. Дето функционира това чувство, там е животът. Като ставате сутрин, вие трябва да изпитвате това чувство в себе си, за да можете през целия ден да бъдете добри, активни, с импулс за всяка работа. Това значи да чувствате импулса на всяко живо същество, по-високо или по-низко от вас.

Първият закон на радостта е поляризирането. Това показва, че кръгът, който представя целия живот, е разделен геометрически на две равни половини. Буквата „Ж", с която започва думата „живот", е съставена от двете половини на кръга, обърнати в противоположна посока и свързани помежду си с диаметъра на кръга. Това движение се продължава до безконечност. Тези криви линии се наричат параболи. Ако едно тяло се движи по такава крива линия, то ще отиде в безкрайността. Когато едно тяло тръгне от палеца на дясната ръка и се движи нагоре по показалеца, след една, след десет, след сто, след хиляда или повече години то ще се върне през лявата ръка, като слезе от показалеца и стигне до палеца долу на същата ръка. Като съедините върховете на двата палеца и на двата показалеца на двете ръце, ще се образува формата на човека. Тези два полукръга, образувани при разтварянето на палеца и на показалеца на двете ръце, представят поляризирането на човешкия живот. Следователно човек е произлязъл от движението на тия два кръга. Кръгът пък представя Божественото съзнание, в което човек се движи. Това съзнание е общ център на всяко движение.

Вторият закон, по който върви развитието на живота, е слизането и възлизането. При слизането става смаляване, а при възлизането — разширяване, уголемяване. При тези две положения топлото, нежното чувство в човека ту се губи, ту отново се проявява, т. е. ту се смалява, ту се разширява. Това приятно чувство трае само миг, но когато се изгуби, в съзнанието на човека остава известна празнина. Най-малката причина е в състояние да доведе човека в положение да изгуби това приятно, красиво чувство. Но както сте изгубили това чувство, така можете да го придобиете. Следователно схващайте живота като момент. Той се проявява във време и пространство, но е извън времето и пространството. Въз основа на това животът не може да се обхване, но може да се почувствува. Ето защо човек само констатира, че се е проявило или че е изчезнало това чувство, но кога е станало това, не може да се определи. Моментът, в който се проявява животът, е извън времето и пространството.

Ако теглите нрава линия през средата на човешкото лице, ще се образува буквата „Ж". Това показва, че човешкото лице се поляризира, т.е. разделя се на две части, в едната от които на първо място седят чувствата, а на второ място — мисълта. В другата част на лицето е точно обратно: на първо място са мислите, а на второ — чувствата. Когато говорим за човека на плътта, т. е. за човека, който слиза, разбираме, че в него чувствата са взели надмощие над разумния живот; когато се говори за духовния човек, разбираме, че разумният живот в него е взел надмощие над чувствата. Това се вижда по самото лице на човека: когато низшите чувства взимат надмощие над мислите в човека, долната част на лицето му огрубява, разширява се; ако в него преобладават възвишените мисли и чувства, тогава горната част на лицето му се стеснява и става по-нежна. Това е диагноза, по която се определя движението на вътрешния живот в човека.

В продължение на една седмица правете следното наблюдение върху себе си. Като ставате сутрин, следете съществува ли това приятно чувство у вас. То е неизменно чувство и съществува във всеки човек, но вие трябва да се наблюдавате, да го схванете правилно и да го отделите от другите чувства. Щом се концентрирате в себе си, ще схванете това приятно чувство на живота, ще го отбележите, без да критикувате. Едни ще забележат, че това чувство се проявява в ума, други — в сърцето, а трети — в съзнанието. Ако е в съзнанието им, те ще го възприемат във вид на малка, нежна, приятна светлинка. Тя излиза от центъра на тяхното съзнание, във вид на някаква разумна сила. Достатъчно е най-малкото докосване до тази светлинка, до тази разумност, за да преобрази човека, да го застави да гледа разумно на нещата. Това значи пробуждане на съзнанието, това значи разумен живот. Когато изпаднете в мрачно състояние, този светъл център постепенно започва да потъмнява, около него се образуват малки черни точици, които

са в постоянно движение. Като се движат, те заоблачават светлите лъчи на този център.

Сега, пожелавам ви като ученици на окултна школа да живеете и да се ползвате от своята собствена опитност, а не от опитността на другите хора. Докато се ползвате от вашата опитност, вие ще седите на Вечната канара, дето няма никакви опасности, никакви изненади. Ако нямате свои опитности, всеки може да ви измами и подхлъзне. Ще кажете, че еди-кое си било реално, еди-кое си не било реално. Питам: Ти живееш ли? Ако живееш, ако си на Вечната канара, там всичко е реално. Това лесно може да се провери. Как? Вземи свещта на твоя живот и виж можеш ли да четеш на нейната светлина. — Не мога да чета. — Щом не можеш да четеш, ти не си в реалността. Ела сега при мен и виж можеш ли да четеш на свещта на моя живот. — Мога да чета. — Щом можеш да четеш, сега и двамата сме в реалността. Тази реалност никога не се изменя. И мъчениците, в които е развито чувството на живота, никога не се изменят. Мъченията, гоненията, страданията не са в състояние да ги разклатят, да ги разколебаят. Те всякога запазват своята радост. Следователно дойдете ли до живота, не го търсете вън някъде, било в космоса, било в слънцето. Де е животът? В самите вас. Вглъбете се в себе си, ако искате да намерите живота. Това чувство на живота, което окултистите наричат Божествено съзнание, се движи с неимоверна бързина. То се движи с такава бързина, че в един момент само можете да отидете дето искате: на Слънцето, на Сириуса, на Венера и т.н. Понеже това движение е абсолютно, то като че поглъща всички останали движения, а неговото остава незабелязано.
Онези от вас, които нямат тази опитност, казват: Може да е така, може и да не е така. Обаче някога, когато се домогнете до това чувство в себе си, ще видите с каква голяма бързина то се движи. Тогава вие ще почувствате, че цялата Вселена, всички живи същества, от най-малките до най-големите, от мушиците до ангелите, са вътре във вас. Това движение се проявява навсякъде, то е животът. Желая ви това чувство да се прояви у вас и всички да съзнавате живота в себе си. Направете опит за цяла седмица да се наблюдавате, да видите дали ще откриете това чувство в себе си. Все ще откриете нещо. Всички древни школи са учили, че човек не може да познае живота на другите хора, докато не познае своя живот. Не мислете, че сегашният ви живот е лош. Не, той е най-добрият живот, който сега можете да имате. Засега по-добър от този живот не може да ви се даде. Следния път ще подложа на изпит едного от вас, да видим какво е разбрал от лекцията. Всички ученици ще му кажат по една обидна дума, да видим как ще може той да ги трансформира. Не е лесно да се издържи такъв изпит. Разбира се, този, който се подложи на изпита, трябва да има здрав гръбнак, да издържа. Не мислете, че ще минете без такива изпити. Всички ще минете през сито. Страшен е този изпит! Той е цяла операция, за която

се изисква голямо присъствие на духа. Когото подложат на изпит, поставят го в реторта и там започват изпитанията.
Мнозина от вас, като се видят в реторта или на операционната маса, ще кажат: Не се надявахме, че тези хора, толкова благородни, могат да постъпват по този жесток начин с нас. — Вие трябва да знаете, ме в Школата често прилагат следния морал: започват зле, свършват добре. Щом крайният резултат е добър, постъпките са морални. За нас важат крайните резултати. Не мислете, че ние искаме от вас да се откажете от живота си. Не, ние искаме да ви посочим правия път, ние искаме да се даде ход на всичко онова, което от векове е вложено в душите ви; ние искаме да се даде ход на всички семенца, на всички сили у вас — да се развият, да се облагородят. Ако това не се постигне, така както сега живеете, вие ще се спънете в развитието си. Тази е причината, поради която окултните школи са се криели от хората. Защо? Като не разбират законите, със своето любопитство хората са им причинявали ред пакости. Те са постъпвали с тях, както и до днес още някои постъпват с цъфналите дръвчета. Минава някой човек покрай едно цъфнало дърво и без да мисли много, протегне ръката си и откъсне един клон. Така се изреждат около десетина души и всеки си откъсне по един клон, докато дървото се осакати. Когато човек прави някои опити, има опасност като минат няколко души покрай него, всеки да си откъсне по едно клонче и да му причинят известна вреда. Затова именно Христос е казвал на учениците си да се пазят от свинете. Когато цветята и дърветата цъфтят, радвайте се отдалеч на миризмата, на благоуханието им, но по никой начин не се докосвайте до цвета им. Такъв е великият закон на природата.

Сега ще направя една аналогия. Когато ученикът или студентът се интересува от предмета, който учителят или професорът преподава, последният е особено разположен към него. Ако ученикът е небрежен към уроците си и професорът е невнимателен към него. По същия начин, когато и ние се интересуваме от този важен психологически момент на живота, съществата, които стоят по-високо от нас, които са завършили своята еволюция, започват да се интересуват от нас и да ни помагат. Между тяхното и нашето съзнание се образува вътрешна връзка. Тези същества са близо до вас, но за да ги почувствате, съзнанието ви трябва да се пробуди, да се прояви нежното чувство на живота у вас. Тогава вие ще почувствате, че има живот и там, дето не сте допущали; вие ще почувствате, че този живот е разумен — нещо, което не сте мислили. Тогава ще започнат в света да се втичат интелигентни сили оттам, отдето не сте подозирали. Такъв ще бъде резултатът от първия ви опит.

При това положение, ако сте намислили да отидете например на Мусала, едно от тия разумни същества ще ви проговори и точно ще определи

програмата на вашето пътуване. То ще ви каже в колко часа ще тръгнете, през кой път ще минете, на кой километър ще ви срещне мечка, но да не се уплашите и т.н. Тръгвате за Мусала и всичко става така, както ви се каза. След това ще ви се каже, че ще ви срещне един старец, който ще ви спре и ще се разговори с вас. По- нататък ще ви срещне млада мома, която ще ви се усмихне само. Вървите вие и наистина се случва точно така, както ви е било предсказано. Като се върнете дома си, вие си спомняте всичко това и казвате: Говори ли ми някой или не? — Говори ти, разбира се. Това същество прави и втори, и трети опит с вас. То казва: Ще отидеш на еди-кое си място, ще разровиш там и ще намериш съкровище. После ще отидеш навътре в гората, на разстояние около десет километра. Ще разровиш земята на това място и ще намериш един ценен ръкопис. Ще откриеш ключа на този ръкопис и ще го прочетеш.
Питам: Илюзия ли е това или реалност? Каквото ви се каже, всичко се сбъдва. Обаче, когато духовете говорят, не излиза така. Каквото духовете ви кажат, нищо не се сбъдва. Когато разумните, възвишените същества ви говорят, всичко е абсолютно вярно, без никакво изключение. Най-после, след като направите тези няколко опита, вашият приятел ще ви каже: Внимавай в живота си, понеже ние всичко виждаме. Внимавай в мислите, желанията и постъпките си, понеже ние всичко знаем. Тогава вие ще повярвате на това чувство в себе си и ще придобиете ценна опитност.

И пак ще чуете гласа на вашия приятел: Винаги бъди внимателен!

Тайна молитва.

Fir - fur - fen, Tao bi aumen

4-та лекция от Учителя,

държана на 25 октомври, 1922 г. София.

1922_10_29 Станете да отидем!

СТАНЕТЕ ДА ОТИДЕМ!

"Станете да отидем"*

„Станете да отидем оттук!" – Накъде да отидем? – Когато малкият ученик каже да стане оттук, подразбираме, че ще отиде някъде. Къде ще отиде? – На училище. Когато богомолецът каже да стане оттук, подразбираме да отиде някъде. Къде? – На църква. Когато химикът каже да излезе от дома си, подразбира, че ще отиде в лабораторията. Когато домакинята стане рано от сън и отиде някъде, де отива? – В кухнята. Когато престъпникът напусне дома си, де отива? – В затвора. Всички хора отиват някъде. Това отиване е неизбежно.

„Стани!" – това е глаголна форма, взета от един стар език. Тя означава съзнателна проява на човешкия живот. Когато човек си каже „стани!" – това означава съзнателна проява, с цел да извърши нещо разумно.

„Станете да отидем!" – Къде? – Някъде. Ние сме дошли на земята. – Докога ще бъдем на земята? – Временно. Животът на земята е временен и преходен. Ако беше вечен, неизменен, реален, щяхме да останем на земята за вечни времена. Всъщност, завинаги ли оставаме на земята? Де са вашите бащи, деди и прадеди? Останаха ли на земята? Бих желал да видя поне един човек, останал завинаги на земята. Мислите ли, че вие ще останете за вечни времена на земята? Ако ви запитам, ще останете ли завинаги на земята, вие ще кажете: После ще говорим за тази работа. Според мене, хора, които отлагат работите за после, не са умни. Преди да започнеш една работа, първо ще я обмислиш, а после ще пристъпиш към прилагането ѝ. Остане ли да я обмисляш, след като я започнеш, нищо няма да свършиш. Казваш: Да видя, да повярвам, да опитам. – Не да видя, но ще видиш; не да повярвам, но ще повярваш; не да опитам, но ще опиташ. – Ама повярвай, имай доверие в мене! – Няма да пристъпваш слепешката, но с отворени очи. Ще приложиш вярата си на опит. Когато математикът иска да докаже една реалност, той си служи по два начина: първо я отрича, после я приема. Професорът развива пред студентите въпроса за съществуването на Бога. Той казва: Според едни научни данни Бог не съществува. Да допуснем тогава, че Бог не съществува. Питам: Как може професорът да доказва това, което не съществува? Значи, той доказва една отрицателна мисъл. Всъщност, няма защо да доказваш това, което не съществува. – Няма Бог. – Щом няма Бог, няма защо да доказваш това. Обаче, едно е вярно: Всяко нещо, което отказваш, съществува. Ако светлината не съществуваше, ти никога не би могъл да я отречеш. – Защо? – Защото не

би имал никаква представа за нея. Следователно, всяко нещо, за което нямаш представа, не може нито да се отказва, нито да се доказва. Всеки, който се опитва да докаже несъществуването на Бога, той е започнал да работи с отрицателната истина. Можеш да започнеш с отрицателна мисъл, но, в края на краищата, ще докажеш положителната мисъл.

Какво се разбира под думите „Бог не съществува"? Това означава, че Бог не е в сенките на нещата. В този смисъл, светът е сянка на Бога. Значи, Бог не съществува в своята сянка. Това не показва, че извън сянката си дървото не съществува. И без сянката си дървото съществува и се проявява. Сянката зависи от дървото, но не и дървото от сянката. Като говоря за сянката на дървото и самото дърво, нямам намерение да доказвам съществуването на Бога. Не е важно доказването на нещата, но човек трябва да има ясна представа за истината. Да поддържа съществуването на Бога, това значи, че приемаш нещата близо до себе си, в съзнанието си. Да Го отричаш, това значи, да приемаш нещата далеч от себе си, от своето съзнание. Човек допуща в съзнанието си само онова, което вижда и разбира. Щом не вижда и не разбира нещо, той не го приема в съзнанието си. Не е въпрос, дали Бог съществува, или не. Важно е, че човек е проява на Бога, т.е. той е даденото. Така разсъждават някои философи. Според тях, Бог не съществува, а човек съществува. Човекът, даденото съществува, а Началото, от което човек излиза, не съществува. Те започват от даденото и с него доказват всичко. Значи, щом имаш едно дадено, с него ще докажеш всичко. Ето, и аз започвам с даденото. Кое е даденото в човека? – Неговият ум. – Има ли второ дадено? – Сърцето. – Третото дадено? - Волята. Сега ще работя с три дадени величини – ум, сърце и воля. Казвам: Едната величина е мъжът, другата - жената, а третата – Бог. В геометрията е казано: Две величини, поотделно равни на трета, са равни помежду си. Значи, жената е равна на мъжа. С други думи казано: Проявеният Бог в мъжа е равен на проявения Бог в жената. Това може да се докаже математически, с ред формули. Сега теглят мозъка на мъжа и на жената и казват, че мозъкът на мъжа тежал повече от мозъка на жената. Следователно, в интелектуално отношение мъжът стои по-високо от жената. Това не зависи от теглото на мозъка, но от възможностите, вложени в ума, сърцето и волята на мъжа и на жената. Аз казвам: Вложените възможности в ума, сърцето и волята на мъжа са равни на вложените възможности в ума, сърцето и волята на жената. Ако това не е така, никаква хармония не може да се възстанови между мъжа и жената. Между тях няма да съществува никакво равновесие. Дето няма равновесие, не може да се говори за хармония; дето няма хармония, никакво растене не може да се очаква. В Битието само равните величини причиняват растене. Заменствам понятието мъж с вечния принцип в света, с възможностите на мъдростта, с Божествената мъдрост, а понятието жена с вечния принцип на любовта, с Божествената любов.

Значи, възможностите, които съществуват в мъдростта, са равни на възможностите в любовта. С други думи казано: Всяка възможност на мъдростта се реализира от възможностите на любовта и всяка възможност на любовта се реализира от възможностите на мъдростта.

И тъй, какво ще отговорите на въпроса: Що е мъжът? Ще кажете, че мъжът е същество, което мисли. Обаче, в ума има толкова мисли, колкото в сърцето чувства и желания. На всяка мисъл отговаря едно чувство или едно желание, и на всяко желание и чувство отговаря по една мисъл. Всяко желание се реализира в своята мисъл, и всяка мисъл се реализира в своето желание. Това е закон, който съществува и в отношенията между хората. Например, в живота срещате мъже и жени, братя и сестри, приятели и приятелки. Това са полюси, които се привличат. Следователно, между мъже и между жени приятелство не съществува. Може да се говори за приятелство, но само между мъж и жена. Между двама мъже или две жени никакво приятелство не съществува. Дето има приятелство, там има и вражда. Значи, между мъже и жени има приятелство, има и вражда. Може ли човек сам със себе си да враждува? Да враждуваш със себе си,.това значи, при най-малката грешка сам да се унищожиш. Всеки човек има добро мнение за себе си, затова е снизходителен към своите грешки. Казваш: Не искам да бъда жена, мъж искам да бъда. – Знаеш ли, какво е предназначението на мъжа и на жената? Жената иска да бъде мъж, но мъжът не иска да бъде жена. Защо жената иска да бъде мъж, а мъжът не иска да бъде жена? Понеже жената е излязла от мъжа, иска да се върне при него, да стане мъж. Понеже мъжът не е излязъл от жената, той не иска да се върне при нея, да стане жена. Той казва: Жената ще дойде при мене, няма защо аз да отивам при нея.

Питам: Кое е по-голямо – което се движи към нещо, или което стои на едно място? Кой е по-силен: живият, или мъртвият? Който стои и не работи, или който се движи н работи? Ще кажете, че живият е по-силен от мъртвия. Аз ще ви докажа обратното, а именно: мъртвият е по-силен от живия. Взимам два жълъда: единият турям в хамбара, между много жълъди, а другия посаждам в земята, при условие да изгние и умре. Кой от двата жълъда е по-силен: който е оставен в хамбара да живее, или който е посаден в земята, при условие, да умре. Вторият жълъд е по-силен. Още на пролетта той ще изникне и след няколко години ще бъде хиляди пъти ио-силен от жълъда в хамбара. В заключение на това казвам: Има смърт в растенето, в проявата; има живот в застоя, в непроявата. Привидно, това са парадокси, които нямат никакво приложение в живота. Лесно се доказва, че живият е по-силен от мъртвия, но мъчно се доказва обратното, че мъртвият е по-силен от живия. Последното твърдение ние само допущаме, а първото го доказваме. Щом нещо не може да се докаже, може да се

отрече. Отричането е също такава необходимост, каквато и доказването. За да се убедиш в известна истина, първо трябва да я отречеш. Така, по негативен начин, човек се утвърждава в истината. За да реализира тази истина, той трябва да я възприеме. Следователно, ако искаш да усилиш убеждението си, или да усилиш вярата си в истината, откажи се от нея. Ако искаш да увеличиш житото в хамбара, посади го в земята. Там то ще се умножи. Да се отречеш от една истина, това значи, да я поставиш временно при условия, при които тя може да се прояви; да възприемеш една истина, това значи, да й дадеш такова място в себе си, при което тя може да се реализира.

В природата съществуват два процеса: отричане и приемане, разпръсване и събиране, излизане от себе си и вглъбяване в себе си. Въз основа на това, бедният иска да се разшири, а богатият – да се събере на едно място. Покажете на бедния една голяма нива и го слушайте какво говори. Той казва: Да е моя тази нива, зная, какво да правя. Като му я дадат, той веднага я засява, ожънва и събира житото в хамбара, с желание, следната година да засее по-голямо място и да получи повече плод. Той се радва, че се е разширил. Човек може да събере цяла вечност в един хамбар. Под „вечност" разбирам условията, при които животът се проявява. Посятото жито на голямата нива може да се събере в малък хамбар. Значи, и най-големите възможности могат да се съберат в малко пространство. Материята на мозъка е скрита в малко пространство, но знаете ли, какво голямо пространство е заемала преди да се ограничи? Днес мозъкът се е затворил в малък хамбар, като житото в житницата. Вашата работа се определя в обработване на възможностите на мозъка чрез мислите, чувствата и постъпките ви.

Христос казва: „Станете да отидем!" – Къде? – При Бога. Днес всички хора не отиват при Бога. И свещеникът влезе в черква, тури епитрахила си, вземе кандилница и свещ в ръка и чете: „Да отидем при Бога!" Това не е отиване при Бога. Когато младата мома се облече в булска рокля, с венец на главата и китара в ръка, отива ли тя, всъщност, при своя възлюбен? Тя казва, че се жени, че отива при своя избраник, но тя го лъже. Той се мами, че момата иде при него, но не знае, че тя иска само да се осигури. И момата се лъже, че момъкът иде при нея. И той иска да се осигури. Значи, младите се мамят, лъжат се, а старите се заблуждават. Момата се накичи, облече бяла рокля и казва на момъка: Настанаха щастливи дни за нас! И момъкът, от своя страна, се облече с нови дрехи, тури китка на дрехата си и казва на момата: Ние сме родени един за друг! Животът показва дали, наистина, настанаха щастливи дни и доколко те са един за друг. Те виждат, че нито той е за нея, нито тя – за него. – Защо? – Защото възможностите на Бога не са проявени нито чрез мъжа, нито чрез жената. И двамата са

лишени от тези възможности.

Сега, чрез сравнение, ще докажа горната мисъл. Любовта, първата възможност в света, представя земята. Така я приемам аз. Светлината представя мъдростта. Имате, значи, две възможности, с които разполагате – земя и светлина. Взимам житно зрънце или ябълчна семка и ги посаждам в земята. Както семето не може без почва и светлина, така и човек не може да израсте без любов и мъдрост. Значи, любовта отдолу, като почва и мъдростта отгоре, като светлина, са главните условия за проява на мъжа и жената, за хармония между тях. Като знаеш това, не казвай, че не можеш да живееш и да се разбираш с мъжа или с жена си, но се запитай: Имам ли почва под себе си? Имам ли светлина над себе си? Ако отнемете светлината на кое и да е растение, в скоро време то ще пожълтее и изсъхне. В този смисъл, жената е почвата, а мъжът – светлината. Затова се казва, че нито без жена може, нито без мъж. Това са символи. Обаче, като се натъкнете на своите стари възгледи, казвате: Защо жената да е земя, а мъжът – светлина? Какво лошо има в това? Жената носи земята, а мъжът – светлината. Те трябва да се съединят в едно цяло, за да се проявяват чрез тях всички добродетели. – Каква е целта на нашия живот? – Да бъдете добродетелни. Ученият ще каже, че целта на живота е човек да стане културен, да има знания, да прави изобретения. Един учен измислил аероплана. Каква е целта на аероплана? Да разрушава градовете. Друг учен измислил особен параход, чрез който да пренася далнобойните оръдия. Какво се постига с тези изобретения? Дохожда ли се до целта на живота? Ще кажете, че учените са измислили особени пилюли за хранене, които заместват всички храни. Достатъчно е човек да хапне едно пилюлче, за да се чувства задоволен от храна за цели 24 часа. – Това не е достатъчно. Питам: Кой учен е могъл да създаде един плод, като тези на природата? Никой не може да надмине природата, нито да я подчини. Въпреки това, учените искат да станат независими, да се освободят от влиянието на природата, да станат богове. Ще станат богове, но на робството и на ограничението. Когато хората хванат един здрав, силен вол, веднага го впрягат и завеждат на нивата да оре. Казват: Този вол е бог на воловете. Под „Бог" разбират силно същество. Обаче, всякога силното хваща слабото и го туря на работа.

Христос казва: „Станете да отидем оттук!" Така казват и културните хора. Като стоят на едно място известно време, насищат се на всичко и казват: Станете да отидем оттук. Не казвам, че сегашната култура е лоша, но човек трябва да мисли, да разбере смисъла на живота. Смисълът на човешкия живот е в забогатяването. Бедният иска да стане богат. – Защо? – За да придобие условия за развиване. Невежият иска да стане учен, да забогатее в знания, защото и знанието носи условия за развиване. Човек се нуждае от

книги, от лаборатория, за да се развива. Природата е предвидила всичко. Тя е най-великата лаборатория, в която човек може да прави своите опити и да се развива. Всичко, нужно за човешкото развитие, е вложено в земята. Жената е библиотекарка на земята. Като дойде нейният възлюбен на земята, тя го въвежда в тази лаборатория, показва му всички книги и пособия, с които може да си служи. Щом изучи науката на земята, той й казва: Сега, аз ще те заведа на слънцето, отдето дойдох, да ти покажа, какво трябва да научиш. Така ще дойде човек до истинското развитие. Тя ще слезе на земята, той ще остане горе. После, той ще слезе долу, тя ще се качи на слънцето. В това движение отгоре надолу и отдолу – нагоре се крие развитието на човека. Докато мъжът е на слънцето, а жената на земята, те ще се разбират. Съберат ли се на едно място, никакво разбирателство не може да има между тях. Сега мъжът казва на жената: Ти ще дойдеш при мене. Жената казва на мъжа: Ти ела при мене. Когато мъжът отиде при жената хората го съжаляват. Той се намира в положението на приведен зет. Когато попитат турчина, как живее, той казва: Като приведен зет. Значи, положението на приведения зет не е добро. Остане ли мъжът да живее при жена си на земята, работата му не върви добре. Остане ли женатата на слънцето, при мъжа си, и нейната работа остава назад. Жената ще живее на земята, а мъжът – на слънцето. Съществената задача на жената е да придобие любов в сърцето си. Ако от сърцето на жената не извира любов, тя не е жена. Ако мъжът не е извор на светлина, той не е мъж. В такъв случай, нищо не постигат. Следователно, ако искаш да бъдеш жена, от сърцето ти трябва да извира любов, както от чистия планински извор блика вода, която пои всичко живо. Ако искаш да бъдеш мъж, от ума ти трябва да блика светлина, да осветява целия свят.

„Станете да отидем оттук!" Питате: Какво искал да каже Христос с тези думи? – Не е важно, какво искал да каже Христос. Важно е, какво е проявил. Какво ще кажете, ако ви попитам, защо се жените? Ще кажете, че женитбата е необходима за размножаване на хората, за поддържане на рода. – Защо трябва да се поддържа родът? – Не знаем. – Според мене, човек трябва да знае защо постъпва по един или друг начин, защо прави нещо. Ученикът учи, за да придобие знание, чрез което осмисля живота си или си създава карцера. Като се стреми към знанието, всеки човек си поставя различни цели. Хората не разбират, защо в известен случай човек може да се ожени, а в друг случай – не може. Ще кажете, че това е парадокс. Според мене, само младите се женят, а старите умират. Това е закон. Когато един умира, друг се ражда; когато един се жени, друг умира. Да се ожениш, това значи, да станеш собственик, да владееш нещо. Мъжът владее жена си, а жената владее мъжа. Щом имаш владение, ще ти дадат крепостен акт. Мъжът казва: Ожених се за еди-коя си Мара. Тя е длъжна да става сутрин рано, да свари млякото и кафето, да ми приготви закуска.

После да приготви хубав обяд, а вечерта да направи кюфтета. Ако не изпълни тези задължения, очаква я глоба. Това значи да се ожениш: да владееш нещо с крепостен акт и да имаш право на давност. Ще подпишеш крепостния акт и ще влезеш във владение на тази собственост. След всичко това, ще кажат, че Бог съчетава хората, че женитбата е от Бога. Ако е така, как смеят хората да се развеждат? Ако женитбата е Божествен закон, как може да се разрешава с човешки закони? Защо се развеждат мъже и жени? Че някой мъж се срещал с чужди жени, че не се връщал вкъщи, веднага дават развод на жената. Отде знаят, че мъжът не води правилен живот? Аз мога да ви докажа, че съществуват само един мъж и само една жена. Щом има само една жена, отде са дошли другите? Значи, мъжът има само една жена, следователно, и останалите са му близки – сестри на собствената му жена. Ще възразите, че не съм прав. Аз съм прав, а вие сте крив. Поддържам: Докато жената мисли, че съществуват много жени, тя всякога ще подозира мъжа си. И докато мъжът мисли, че съществуват много мъже, той всякога ще подозира жена си.

И тъй, жената трябва да каже: Щом съм жена, аз съм любов – нищо повече. В този смисъл, не може да има разлика между една и друга жена. И мъжът трябва да каже: Щом съм мъж, аз съм светлина – нищо повече. Следователно, не може да има разлика между един и друг мъж. Докато идеите са разбъркани в умовете на хората, те никога няма да се познават. Какво ще стане с човека, ако всичките му органи – ръце, крака, очи, уши се отделят и започнат да живеят индивидуално? Докато между органите на тялото съществува раздор, човек е осъден на смърт. Всеки орган трябва да бъде на мястото си и да съзнава предназначението си. Те трябва да съзнават, че са части на едно цяло, че интересите им са общи. Така също, интересите на всички жени и на всички мъже са едни и същи. Следователно, задачата на жената не е да владее мъжа, да има крепостен акт върху него. И задачата на мъжа не е да владее жената.

Христос казва: „Станете да отидем оттука. "Това значи: Напуснете мястото на заблуждението, мястото на невежеството. Казвате: Ние имаме знания, наука. – Не отричам вашата наука, но тя е само предисловие на новата наука и знание, които идат сега в света. Днес всички хора – мъже и жени, трябва да работят върху себе си. Ще кажете, че с любовта всичко се постига. Така е, но познавате ли любовта във всичките ѝ прояви? Светлината, за да се прояви, трябва да мине през земята. Следователно, и любовта, за да се прояви, трябва да мине през сърцето. То е почвата, земята. Ето защо, казвам, че светлината може да се реализира само в любовта. Значи, само светлината дава условия на любовта да изяви своите вътрешни подтици. И човек, по отношение на Бога, заема същото положение, каквото любовта към светлината. Без Бога човек не може да се

прояви. Като знаеш това, не питай, какво представят мислите, чувствата и постъпките на човека. Те са проява на Бога. Щом мислиш, щом желаеш и изпълняваш, това е Бог в тебе. Стремиш се към нещо. Твоят стремеж трябва да има определена цел. А да реализираш целта си, това значи, да дадеш плод.

„Станете да отидем оттук" – Къде ще отидем? – В пътя на живота. – В кой живот? – Един е животът, един е пътят на живота. Обикновената човешка мисъл, обикновената философска и религиозна мисъл са довели човека до отрицателен възглед за живота. Аз разглеждам живота, както Бог го е създал. Считам, че всичко в живота е добро, но хората са разместили нещата, благодарение на което са придобили криви възгледи за живота. Ако богатият не е употребил богатството си на място, той не е разбрал, защо е богат, не е разбрал и смисъла на живота. – Какъв е смисълът на богатството? – Чрез него богатият трябва да създаде работа на бедните, да бъде справедлив към тях, да се вглежда в нуждите им и да им плаща навреме. Той не трябва да отнема стотинка от работника. Правило е: всякога да минава от кесията на богатия към кесията на бедния, но не обратното. – Каква е задачата на учения? – Да употреби своето знание за благото на ближния си. – Каква е задачата на светията? – Да покаже на хората пътя към любовта и да просвети всички онези, които искат да служат на Бога. – Каква е задачата на свещеника? – Да проповядва любовта. Тя не се проповядва на думи, но с дела. Тя е вътрешна сила, която не се изказва с думи. Можеш да не говориш нищо за любовта, но достатъчно е да погледнеш човека, за да познае той, има ли любов, или няма. Любовта изключва всички противоречия, в смисъл, че примирява човека с противоречията. – Защо? – Защото огънят на любовта е силен и изгаря всичко, което срещне на своя път. Любовта изключва и съмнението. Тя допуща само онова съмнение, което подтиква човека към истинското знание. Следователно, ако се съмняваш, търси причината на твоето съмнение. Аз съм религиозен, не се съмнявам. – Не е там въпросът. Важно е, уверен ли си в своята вяра.

Питам: Ти, който минаваш за религиозен, уверен ли си, че като умреш, ще отидеш направо в рая? Имаш ли крепостен акт за небето? Имаш ли позволение да влезеш в небето? – Трябва ли позволение за това? – Трябва, разбира се. Както не можеш да отидеш в Америка, без позволение от България и от всички държави, през които ще минаваш, така не може да влезеш и в небето, без позволение на тамошните власти. – Имаш ли познати на небето? – Имам. Там са майка ми, баща ми, дядо ми и баба ми. – Кога са заминали за там? – Преди 30–40 години. – Имаш ли писмо от тях? – Нямам. – Щом нямаш писмо, те не са на небето. Тръгнал сина ти за Америка, но попаднал някъде в Арабия в плен. Чудиш се, защо не ти

пише. Казваш: Пощата не е редовна. Американската поща е много редовна, но твоят син не е в Америка. Търси го в Арабия, между пленниците. Сега и вас питам: Получавате ли писма от вашите заминали майки и бащи, баби и деди? – Не получаваме. – Много естествено, те са някъде в Африка, в робство. Казвате за вашия близък, че отишъл на небето. Ако е така, радвам се, но чакайте да видите, ще получите ли писмо от него. Ако синът ви е в Америка, ще ви пише. Първо ще пише на баща си: Татко, пристигнах благополучно в Америка, записах се в университета, започнах да уча, настаних се добре. Като ми пращаш пари, ще знаеш вече, на какъв адрес да пишеш. Това значи, да знаеш следите на сина си и да си във връзка с него. Това значи, да знаеш, че синът ти е на небето. – Докажи ни, съществува ли небе, съществува ли друг свят. – Ще ви докажа. – Как? – Като превърна знайното в незнайно; като превърна обикновената математика в трансцедентална. Всичко може да се докаже, но вашите скрити способности трябва да се пробудят. Без тях нищо не може да разберете. Лесно е да кажеш, че има, или няма Бог. И едната, и другата мисъл не е твоя. Ако казваш, че Бог съществува, питам: Говорил ли си с Него? Ще кажеш, че е богохулство да се задава такъв въпрос. Според мене, богохулство е, ако не си говорил с Господа, а не ако си говорил. Какво богохулство има в това, че те питам, говорил ли си с някой виден професор? Да говориш с Господа, това е велика привилегия. Той ще ти открие много неща и след разговора си с Него, ще кажеш: Сега разбрах смисъла на живота; разбрах, защо светът е създаден. Казвате: За Господа не се говори, не трябва да се споменава името Му напразно. – Не, приятели, това е заблуждение. Ще търсиш Господа и като Го намериш, ще се разговаряш с Него. За да постигнеш това, от тебе се иска нещо особено. Какъв трябва да бъдеш, за да говориш с Господа? При един виден европейски професор по музика се явили трима ученици да се учат при него. Професорът се казвал Willson. Първият ученик казал на професора, че много обича музиката. Когато професорът оставал недоволен от него, ученикът се оправдавал с лошите условия, в които се намирал. Казвал: Господин професоре, ако имам обувки, здрави дрехи, ще имам разположение да свиря. А при това положение не ми се свири. Професорът го слушал и нищо не казал. Вторият ученик посещавал уроците по музика, но и той постоянно се оправдавал, че няма обувки, дрехи, няма своя цигулка и е принуден да свири с чужда цигулка. Професорът му го изслушвал, но и на него не казал нищо. Третият ученик, също беден, със скъсани дрехи и обувки, посещавал професора си, свирел с любов, учел уроците си и не се оплаквал, че няма дрехи и обувки. Щом дохождал в дома на своя професор, събува обувките си и започвал да свири. Професорът взимал цигулката си и двамата свирели. Ден след ден той успявал в музиката и се определил като добър, способен ученик.

Казвам: Повечето от сегашните хора постъпват като двамата ученици. Едни се оплакват на Господа от мъжете и жените си. Другите се оплакват от господарите си. Бог слуша оплакванията им и мълчи, нищо не казва. Питам: Колко от сегашните хора отиват при Господа с измити ръце и крака, с чисти умове и сърца, готови да учат и прилагат наученото? Днес повечето хора говорят за всичко, но малко учат. Те третират въпроса за съществуването на Господа и казват: Няма Бог. Които вярват в Бога, постоянно се оплакват: Господи, мъжете ни са лоши. – Разбрах, чух оплакванията ви. – Жените ни са лоши. – Чух и това. – Синовете и дъщерите ни са лоши. – Чух и разбрах. Какво трябва да се прави?

Често ме посещават хора – наши приятели, които ме питат, какво да правят, за да бъдат доволни. На всички отговарям: Аз съм намерил нов метод, чрез който превръщам недоволството в доволство. – Впрягам енергиите на всички хора – според тяхната възраст – на работа. Като дойде при мене едно момиченце, питам го, какво иска да му подаря. Момиченцето иска кукла. Купя му една хубава кукла и го оставям да се занимава с нея. То взима куклата и започва да играе с нея: къпе я, съблича и облича я, туря я да спи, разговаря се с нея. Така минава денят в игра и забава. Като дойде момченце при мене, и него питам, какво иска да му подаря. То иска конче. Купувам му едно хубаво конче, с колелца, с юзда на устата и гледам, какво ще прави. То веднага се качва на кончето и започва да го язди. Цял ден се разхожда из стаята ми, но аз търпя, гледам как се занимава. Като слезе от кончето, започва да се разговаря с него, глади го, чеше гривата му. Обаче, като пораснат децата, аз им давам друго занимание. На младата мома давам мотика, да работи на лозето, да копае и да се разговаря със земята. На младия момък купувам кон и кола, да пренася пясък, камъни и тухли, да помага на бедните хора. Сутрин ще впряга коня, вечер ще го разпряга и ще почива. В първо време ще се оплаква от болки в кръста, но после ще свикне и ще благодари, че има възможност да помага на хората и да се учи от тях.

Сега разумният свят готви един хубав подарък за жената и друг – за мъжа. За жената мотика, да копае и отглежда лозето, а за мъжа – кон и кола. Всички хора – мъже, жени и деца трябва да се впрегнем на разумна работа, да разберем, защо живеем, защо се раждаме и умираме, защо се учим, защо съществува този и онзи строй. От всички се иска работа – от ученици, от духовници и проповедници, от държавници, от управляеми и управници. Сега, като се заговори за труд и работа, мнозина казват: Да оставим тези въпроси настрана, те не са навременни. Всички въпроси идат навреме и трябва да се приложат навреме. Когато циреят узрее, трябва да се лекува. Ще го покажеш на хирурга, да направи малък разрез, да го изчисти. Време е назрелият цирей да се пукне. Ако счупиш крака или

ръката, трябва да извикаш един опитен лекар, да намести счупената кост, да започне лекуването. Всяко нещо става на своето време.

Мнозина, като слушат да говоря за любовта, не ме разбират, питат, какво нещо е любовта. Аз говоря за безграничната любов. Те ме питат, какво означава тази любов. Безгранична любов е непроявената още любов; в тази любов е Бог. Чрез нея Той се проявява. Граничната любов е проявената човешка любов. Безграничната любов няма начало, няма и край. Граничната любов е човешката, която се е проявила и проявява в живота. Тя има начало и край, затова я наричат временна, преходна. Животът има смисъл само в безграничното и непроявеното. Ще кажете, че като безграничен, Бог не може да се познае. Днес, при сегашното ограничено човешко съзнание, наистина, Бог остава скрит и неразбран, но в бъдеще, когато съзнанието на хората се пробуди и разшири, човек ще познае и разбере Бога. Всичко става навреме и при специфични условия. Има неща, които съществуват, но са далеч от съзнанието на човека, и той не може да ги схване. Има неща, които са близо до съзнанието му, затова той лесно ги схваща и възприема. Следователно, ако не можеш да възприемеш една идея, това показва, че тя е далеч от твоето съзнание. Че ти не възприемаш известна идея, това не показва, че тя не съществува или че други, по-напреднали същества от тебе, не я възприемат. Нещата са относителни. Това, което е реално за едного, не е реално за другиго. Това, което човек разбира, мравката не разбира.

„Станете да отидем." – Къде? – При Бога на Любовта, Мъдростта и Истината, да се научим, как да живеем. Питате: Защо Бог не се прояви в своята пълнота? – Ако Бог би се проявил, както искате, вие не бихте издържали на Неговата светлина и топлина, щяхте да се стопите. Ето защо, Бог се изявява различно, на всеки според степента на развитието му. Бог очаква хората да се облекат в своята нова премяна. Ще кажете, че светът, че хората са грешни. Под „грешни" разбирам, че не са облечени, както трябва. Бог казва: „Когато хората се приготвят да ме посрещнат, т.е. когато се облекат с чисти и нови дрехи, Аз ще им се изявя и ще им донеса великото благо на живота. Тази е причината, дето Бог се изявява на едни, а на други не се изявява. Първите са готови да Го посрещнат, а вторите не са готови. Всеки ден той се изявява в живота на хората. – Какво нещо е животът? Според някои, животът е движение. – Не е така. Движението е проява на живота, но самият живот не е движение. Животът се проявява чрез нашите мисли, чувства и действия. Всяка мисъл, всяко чувство, които никога не се изменят, представят извор, чрез който животът тече, без да изтича. Животът е велик принцип, съзнателна сила, която нито се ражда, нито умира. Да намериш живота, това значи, да си влязъл във връзка с всички живи същества на земята – с всички риби, птици, млекопитаещи. –

Защо? – Защото чрез тях протича животът. Затова Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Ако Бог се проявява и в най-малките същества, кой има право да ги убива? - Като казвам, че Бог е във всичко живо, разбирам, че Той се проявява като възможност. Възможностите на Бога са в човека, но не и самият Бог. Той е извън човека, както дървото е извън своята сянка. Сянката е далечно копие на нещата. Тя е скрита в самия предмет, както възможностите на Бога са скрити в човешките мисли и чувства. Мислите се изявяват чрез ума, чувствата – чрез сърцето, а постъпките – чрез волята. Питам: Какъв трябва да бъде умът, какво трябва да бъде сърцето и каква – волята, за да се изяви Бог чрез тях?

Като ви говоря, вие казвате: Учителят не е прав в случая; има нещо, което не ни е ясно. – Защо не ви е ясно? Защото бързате. Аз съм започнал да рисувам един човек и в първия ден едва съм успял да означа мястото на очите, на носа, на устата. Вие погледнете картината и казвате: Това не е човек. Учителят ни заблуждава. – Чакайте, едва съм започнал картината. Това е началото на моята идея. Аз съм началото на моето изкуство. – Кога ще свършиш картината? – Почакайте още девет дена. Ден след ден прибавям по нещо на картината. На десетия ден ще бъде готова. Елате след десет дена, тогава ще си кажете мнението. Аз искам, като ви говоря, да мислите право. И като излезете оттук, пак да мислите. Като мислите право, ще подобрите и умовете, и сърцата си. Приятно ми е, когато виждам известно подобрение във вас. Приятно ми е да ви срещам бодри, весели, здрави; да виждате смисъла в живота; да знаете, защо живеете. - От какво умират хората? – От скука. – Защо умира майката? – От несбъднати мечти. Докато е била мома, тя мечтала да се ожени, да си роди едно момченце и едно момиченце, да ги отгледа, да им даде образование, да станат видни хора, да я гледат на стари години. Щом се ожени, вижда, че мечтите ѝ не се реализират. Ражда момче и момиче, но те си вървят по свой път. Те порастват, получават образование, но синът се оженва, дъщерята се оженва и забравят майка си. В първо време ѝ пишат често, но после едва по едно писмо в годината, докато най-после престават съвсем. Майката охка, пъшка, страда по тях, докато един ден умре. Те казват: Умря горката ни майка. Бог да я прости! – Защо ще я прощава Бог? Тя умря от скука. Вложете някаква цел в живота на човека, да видите, как ще оживее и от смъртното легло ще стане.

Една богата американка се влюбила в един красив американец и се оженила за него. Понеже го обичала много, често му казвала, че за нищо в света няма да се раздели от него. Случило се, че тя заболяла сериозно от тежка болест. Лекарят се произнесъл, че няма да оздравее. Извикали втори, трети лекар и всички казвали едно и също: болестта е сериозна и тя не може да се справи с нея. Извикали консулт от 12 лекари, и те казали

същото. Като се убедили, че жената ще замине за другия свят, лекарите казали на мъжа ѝ да се приготви да изпие горчивата чаша – жена му ще замине. Крайно измъчен, той отишъл при жена си да се прости с нея. Като видяла, че очите му били насълзени, тя го запитала: Защо плачеш? – Не мога да скрия истината от тебе, ще ти кажа всичко. Лекарите казват, че ще живееш още 24 часа, болестта ти е тежка, не можеш да издържиш. – Нищо, готова съм да си замина, но искам от тебе само едно нещо: да ми обещаеш, че като умра, няма да се ожениш за друга. Той отговорил: Ти знаеш, че съм честен човек, не мога да лъжа. Представи си, че срещна друга жена, толкова красива и добра като тебе. Ще се оженя за нея. – Щом е така, аз няма да умра. Тя събрала и последните си сили, скочила от леглото и започнала да ходи из стаята. В 24 часа тя била здрава. Така тя опровергала думите на лекарите. – Ще живея за тебе, казала тя на мъжа си и оздравяла.

Казвам: Вложи цел и смисъл в живота си и ще оздравееш. Вложи цел в живота на младия и го остави свободен. Той знае за какво да живее и какво да прави. Същото се отнася и за стария. Под „стар" не разбирам стар на години. Според мене, стар е онзи, който няма цел в живота си. Стар, в прав смисъл на думата, разбирам мъдър човек. Когато старите кажат, че имат цел и смисъл в живота си, аз съм с тях. Когато младите кажат, че имат цел и смисъл в живота си, аз съм с тях. Ако младият върши глупости в живота си, не съм с него. Следователно, търсете ме между млади и стари, които имат цел и смисъл в живота си. Аз съм всякога на тяхна страна.

„Станете да отидем!" – Къде? – Дето е целта и смисълът в живота. Вложете любовта в живота си като жив принцип. Вие, жените, станете извор на любовта. Вие, мъжете, станете извор на светлината и мъдростта. И, ако, като мъже и жени, изпълните своите задължения, вашите синове и дъщери ще ви докажат, че сборът от възможностите на сина и на дъщерята е равен на сбора от възможностите на родителите. Това е Питагоровата теорема в живота. Следователно, каквито възможности са вложени в бащата, такива са и в дъщерята; и каквито възможности има в майката, такива има и в сина. Това е закон. Не можеш да предадеш нещо вън от себе си, докато не е вложено в самия тебе.

И тъй, мъжът е проява на възможностите на Божествената Мъдрост. Жената е проява на възможностите на Божията Любов. Синът е проява на възможностите на Божията Истина. Дъщерята е проява на възможностите на Божията Добродетел. Значи, в човека са вложени възможностите на любовта, мъдростта, истината и добродетелта. Ако майката има любов в себе си, синът ѝ ще изявява истината; ако бащата е мъдър, дъщерята ще бъде добродетелна. Само умният може да бъде добродетелен и само любещият може да бъде истинолюбив. Наистина, когато душата ти е

пълна с любов, ти можеш да говориш истината; и когато умът ти е пълен с мъдрост, ти можеш да бъдеш добродетелен. Това са максими, които могат да се приложат при новото възпитание. Първият елемент, с който ще започне новото възпитание, е музиката. Едно нещо, което желая на българите, е да станат музикални. Музиката да работи в техните умове и сърца. Казва се за нас, че сме мистици. Това мнение не ни радва. Ние не сме духовни фразеолози, ние сме хора на реалните истини, на опита. Ние правим такива опити, които имат видими резултати, както опитът на градинаря, на художника и на музиканта. Всеки може да направи един малък опит.

„Станете да отидем оттука!" – Отде? – От мястото на заблуждението. Ето защо, ние се стремим, освен към теорията, още и към практиката. Всичко, което знаем, ние го прилагаме. Това се иска от нас, като носители на новото учение. Ние не прилагаме, както досега се е прилагало. Ние прилагаме според методите на природата. Виждате, че между голямата и малката река съществува едно препятствие. Какво прави природата, за да махне препятствието? Тя прави малък наклон, и малката река се влива в голямата. Без наклон препятствието не може да се махне и вливането няма да стане. И в човешкия живот се явяват известни наслоявания, които препятстват на добродетелите в него да се усилват. – Какво ще направиш в себе си, за да махнеш препятствието в пътя на известна добродетел? – Ще направиш един малък наклон, с който ще дадеш възможност на енергиите на Малката добродетел да се влеят в енергиите на голямата добродетел.

Още едно нещо искам от българите: да се откажат абсолютно от лъжата. – Как? – Като не се говори за нея. Не казвай на сина си да не лъже, но всякога му говори истината. Ако той обича да лъже, никога нищо не споменавай за лъжата. Ден, два, три, месеци, години наред му говори само за истината. Майката казва на сина си: Синко, не лъжи! Недей мрази! Това е старият метод на възпитание. Кажи на сина си: Синко, говори истината и обичай ближния си. Като говориш за истината и за любовта, той ще разбере как да живее. Ще кажете, че този метод е като забиването на гвоздея. Питам: Може ли гвоздеят сам да се забие? Чук е нужен. Ще чукнеш няколко пъти, докато го забиеш. Важно е да знаеш, кога и как да чукнеш. Когато удряш с чука на своята воля, невъзможните неща стават възможни. Така се развиват и прилагат добродетелите. Иначе, още много ще работите с отрицателните методи и нищо няма да постигнете.

Мнозина казват за нас: Тези хора проповядват новото учение, но и те приличат на нас. Аз говоря за хората на новото учение. Те са хора на новата култура, съградена на вечните добродетели. Новият човек – човекът на бъдещето, се отличава коренно от сегашния: главата му ще бъде

красива, добре оформена; сърцето му ще бъде пълно с любов; умът му ще бъде носител на светлина, а волята му ще бъде силна. Срещнеш ли новия човек, ти ще го почувстваш като брат. Каквото обещае, той ще го изпълни. За да влезете в бъдещата култура, работете съзнателно върху себе си, да махнете малките препятствия на пътя си. Само така ще влезете във вечната хармония на живота. Иде новото време!

Как се познава идването на новото? – Всички хора ще се променят. Всеки ще каже: Едно време бях сляп, сега виждам. Едно време мразех, а сега обичам. Едно време правех зло, сега правя добро. Едно време живях в заблуждения, а сега умът ми е пълен със светлина. Едно време мислех само за себе си, а сега мисля и за своя ближен.

„Станете да отидем!" – Къде? – При любовта.

3. Беседа от Учителя, държана на 29 октомври, 1922 г., София.

----

* Йоана 14:31.

1922_10_29 Влиянието на електричеството

ВЛИЯНИЕТО НА ЕЛЕКТРИЧЕСТВОТО

Имате ли зададена тема? – Не. За идущия път ще имате темата „Човешката воля – разлика между воля и своеволие“.

Ще направя няколко бележки върху отклоненията в живота, върху привидните причини, които въздействат на това отклонение. Ако се поставите на равно поле и наблюдавате пътеките, през които хората вървят, ще забележите, че хората не вървят в права линия, а зигзагообразно. Даже ако направят едно царско шосе, вие ще видите, че те ще вървят от едната страна, после ще минат през другата страна, такова едно кръстосване става. И у животните, и у тях се забелязва това отклонение. Заекът, като бяга, и той не бяга в права линия, и той прави известни лъкатушения. После, като вървите из града, и вие правите същите отклонения. Ако сте в странство, законът ще ви застави да вървите отдясно. Но тук, в България, вървите отляво, после отдясно, отляво, отдясно, ту на едната, ту на другата страна. После тия отклонения се забелязват и в нашата мисъл. Нашата мисъл върви до известна степен в една посока, после в друга, вляво, вдясно, докато достигнем целта. Туй отклонение се забелязва и в чувствата. И там има едно лъкатушене, ту се усилват, ту отслабват. Когато дойдем до изпълнението на известно дело, и там има тази пресиленост, това отклонение. Сега туй отклонение за тялото се обуславя от електричеството и магнетизма.

Да кажем, вие сте пасивни. Ако вашето тяло е пасивно, то и клетките на организма ви са пасивни. Да кажем, вие минавате по улица „Витошка“, вървите по положителните течения на електричеството, но понеже електричеството не върви по права линия, а прави зигзагообразни движения, то и вие ще направите едно отклонение от пътя си, ще вървите до известна степен по течението на електричеството вляво, после вдясно. Електричеството минава ту вляво, ту вдясно, и вие ще минете ту в едната, ту в другата страна. Сега някои от вас, като разберете този закон, може да се тонирате. Ако сте пасивни, искате да предизвикате едно активно състояние в себе си, излезте на полето и там ще може напълно да се тонирате. Ние затуй правим тия планински екскурзии. Някой път ние не вървим по законите на екскурзията. Не трябва всякога да взимаме един и същ път, теченията се менят. Ние постоянно минаваме през Драгалевци и някой път на вас ви дотяга и казвате: „Не може ли през друг път?“ Защо ви дотяга? Понеже електрическите течения или магнетичните сили се изменят и вашето настроение и то се мени. Следователно често между вас ще се роди един спор и може да развалите една екскурзия, ако не

разбирате закона. Ако половината от вас сте активни, а другата половина сте негативни или пасивни, между вас ще се роди спор. Тръгнете в една посока, гдето електричеството е положително. Които от вас са активни, ще кажат: „Ние по този път не искаме да вървим“. Ще спорят и ще се разделят: едните ще вървят по една посока, а другите ще вървят по друга посока. И вечерта, като се върнат, ще кажат: „Знаете ли какво стана?“ – Скарахме се, разделихме се. Никакво скарване! Електричеството ви е разделило, пасивните е привлякло към себе си, а активните е отклонило от себе си. И вие сте тръгнали в две посоки според волята на електричеството, а не според вашата воля. Този закон ще го знаете. Често и в домовете, гдето се образуват караници, същият закон действа. Някой път електричеството образува споровете вкъщи. Сега ще ви обясня. Туй е една окултна тайна. Защо някой път става спор вкъщи? Вие си построявате къща, но като не разбирате окултните закони, вие поставяте къщата в такава посока, гдето не може да става бързо повръщане на електрическите течения.

Хубава е къщата за живеене, но жената е пасивна. Под къщата започва да тече положително електричество, тя е доволна от къщата, но мъжът е активен, той казва: „Аз не съм доволен от къщата! Аз не мога да я търпя, не ми се влиза вкъщи“. Туй течение може да е за един месец, за два, за цяла година. Той се скарва и казва: „Ще я продадем, аз не мога да търпя, не мога да живея в тази къща“. Сега, ако разбирате закона, вие трябва да разделите електричеството и така да направите, че в къщата ви да минава и отрицателно електричество. Често в една къща минава положително електричество, а в съседната къща минава отрицателно електричество. Те са течения отдолу. И тогава знаете ли какво става? От туй гледище често стават и други спорове. Да кажем, че жената е пасивна, минава положително електричество, а в съседната къща минава отрицателно електричество. Вие живеете с вашата съседка много добре. Да, но мъжът ви ще почне да ходи често там, отрицателното електричество ще го привлече. Ще кажете: „Знаете ли, той като ходи там, усеща се като у дома си“. „Да“ – ще каже жената, която не знае причината. Не, не, разбиране трябва. Тук има известни естествени причини. Трябва да разбирате най-първо естествените причини, които подбуждат хората да минават от едно място, а не от друго. Сега, ако в туй се съмнявате, аз мога да ви го докажа в 5 минути отгоре, че туй е вярно. Само че това няма да го аргументирам тук, но горе на Витоша или на Чамкория, или ще отидем в Сливен на Сините камъни, там ще го докажем. На Сините камъни изведохме 150 души, от тях около 10–20 души се разболяха, като се качихме горе на равнището. Една госпожа казва: „Аз оттук не се мърдам, ако река да се помръдна, ще стане разрив на сърцето ми и ще умра без време“. Пък понеже ние искахме да идем на друго място, казвам: „Оттук още половин километър не може ли да ходиш? Там ще те оставим, на това място ще оставим при тебе някой да

те пази, пък ние ще тръгнем по-нататък“. Вдигнахме ние самовара за топла вода, носеха го на ръце и вървяха напред. Избрахме една полянка, гдето тия течения се уравновесяват. И казвам: Всички 150 души ще налягате тук на дясната си страна. След 15 минути станахме, направихме упражненията и тази госпожа оздравя и каза: „Не оставам тук. Аз ще дойда с вас“.

Онова място, гдето ние се бяхме спрели, беше една долина, там електричеството беше пасивно, а понеже тя беше негативна, усили се туй състояние. Тя не можеше да си го обясни. Казвам: Туй електричество усили в нея това разслабително състояние, но след половин километър път състоянието се промени. През целия ден тя беше бодра и весела и отгоре пак слезе добре, намерихме каруца, качи се тя и тъй си отиде до Сливен.

Казвам: Вие често ще срещате такива противоречия, те засилват тия течения на електричеството. Това ще го изучавате. Някой път трябва да разбирате закона. Вашето тяло може да стане негативно, всичките ви клетки могат да станат негативни и положителната част на вашето електричество може да е в друг индивид. То е неблагоприятно за самия индивид. Защото ако вашето положително електричество отиде в някой индивид, на когото вибрациите са по-низши от вашите, ще се възстанови вашето здравословно състояние, но вие ще изгубите нещо от общия калибър на вашия ум. Следователно трябва да знаете закона да се поляризирате. Направете лявата страна активна, пък дясната страна пасивна, да привлечете тия течения на вашето тяло. Сега тази вечер туй е само една загадка. Ние ще дойдем до опитите, как да се поляризирате. Често ще забележите явления на съгласия, които зависят само от земните течения. Тогава ще разпределите течението. Може да вземем двама души от вас, които са скарани, и да ги примирим. Ще отидем някъде на разходка гдето тия течения се уравновесяват, и двамата ще се примирят, ще кажат: „Дай си ръката, ние можем да работим“. Значи причината не е във вас, а е външна. То е, както когато забия на двама души трън в петата. И двамата ще викат: „Не можем да търпим“. Извадете трънa и двамата ще бъдат доволни. Извадете причината! Следователно ние трябва да знаем всички причини, които ни въздействат външно, механически, за да може да се справим с по-дълбоките причини, които не зависят от нашето тяло, от физическото тяло, а от другите тела, които човек има.

Когато избирате някоя къща, някой път ти се предлага тази или онази, но щом си в затвора, ти не можеш да избираш. Когато имаш свобода, ще избираш най-хубавата къща. И тия къщи хората ги наричат приветливи къщи. Ще идеш тогава ти и жена ти заедно да избирате къщата. Ако и двамата сте доволни, ще повикате и децата си; ако и те са доволни, още по-добре. Пък ако искате опитът да е по-сполучлив, повикайте и приятелите

си. Тогава тази къща е добра за вас. Но ако жената е доволна, а мъжът и дъщерята не са доволни, тогава простете се с тази къща. Причините са чисто физически, зависят от тия течения там, които не са съвсем еднакви с вашите. Това са много интересни твърдения, които трябва да се докажат, и те ще се докажат постепенно. И затуй аз употребявам окултната музика, тя е един от методите за поляризиране. Без музика вие нищо не можете да извършите. Туй трябва да го знаете. В основата на живота на един окултен ученик музиката служи като метод за поляризиране. Не си разположен, ще почнеш да пееш. Не си разположен, ще почнеш да играеш и правилно ще играеш. Метод е това, ще играеш. Когато човек престане да пее и да играе, той умира вече. И Природата всякога ни заставя да играем и да пеем. И когато тя ни застави, ние я слушаме. Ти не искаш да правиш упражнение, седиш в бездействие, но се яви сърбеж по тялото ти, краката те засърбят, почнеш да се чешиш. Мислите ли, че туй е произволно? Природата иска да те застави да правиш упражнения. След туй сърбежът понамалее. Втория ден пак се яви този сърбеж.

Аз ще ви обясня причината. Този сърбеж произлиза от това, че в тялото ви се е набрало излишно електричество и туй електричество трябва да го пренесете от едно тяло в друго, да го изпратите навън. След туй, ако не искате да дадете ход на чувствата си, а ги задържите, ще ви дойде някоя болест, ще ви заболи коремът, ще почнете да плачете, да викате: „Олеле, олеле“, и на кой как дойде ще разправяте за болката си. Изповед ще правите. Ще си изкажете чувствата. Ако вие мислите, че няма да се изповядвате, лъжете се. Някой казва: „Аз не се изповядвам“. Лъже се. Какви видни хора, какви попове, владици се изповядват! Като ги заболи нещо, тичат при доктора: „Господин докторе, коремът ме боли“. – „От какво стана това? Какво яде? Ще ми кажеш право!“ – „Е, в пости ядох кокошка, пиле, супа.“ Сега, ако енориашите знаят това, той на тях не може да се изповядва. „Слушай – казва му лекарят, – няма да ядеш кокошка.“ И като му предпише лекарят какво трябва да яде, той изпълнява неговите предписания. Е, мислите ли, че има нещо скрито-покрито? Природата е толкова умна, ще ви застави, когато и да е, да се изповядате, и то по всичките правила. Има такива болести за пример, че като заболее някой от тях, той ще изкаже, дето казват, и млякото на майка си. Като те заболи, всичко ще изкажеш и като се изкажеш, ще ти олекне. Има болести, които може да се излекуват само с изказване.

Тия мисли, тия желания са накопления, които изменят състава на нашето тяло, изменят вибрациите на космическите течения и тогава се образува неправилност в нашия живот. И тогава има потъмняване на чувствата. Ще премахнеш всички тия прегради! И музиката служи като едно средство за премахването им. Ще пеете съзнателно. Не казвам като правило

непременно да пеете, но в окултната музика, ако можете да пеете, от Любов ще пеете, ако не можете да пеете от Любов, няма да пеете. От Любов може ли да играете, ще играете. Но вие ще седнете пред прага да мислите дали е право, или не. Играеш ли от Любов, от Бога е, не играеш ли от Любов, не е от Бога. В Любовта има един закон: по Любов ли е всичко, което вършиш, право е. Туй е правило: по Любов ще пееш, ще се наслаждаваш и в тази музика ще има творчество.

Сега аз ви обръщам внимание на вътрешните методи на музиката, а не на външната техника. Аз ще дойда малко по-после да засегна и съвременната музика, оперната музика. Както свирят днес, аз виждам усилието на съвременното човечество към напредък. Много автори искат да изразят всички чувства на скръб, радост, тъга, на отчаяние, на надежда и всеки един цигулар – и той иска да ги изрази. Но още нямаме талантливи музиканти, които да са схванали чувството и да го изразят. Много музиканти не могат да предадат чрез цигулката този вътрешен израз. Много мъчно може да се изрази едно чувство. Та някои от тия песни са правилни, а други не са правилни. И в окултната наука ние ще пеем само положителни упражнения. Аз ще ви кажа друго едно окултно упражнение:

„Сладко медено,
От слънцето изпратено,
От пчелите донесено.“

Това е едно положително упражнение. Ще го пеете това упражнение. Всеки един образ тук е активен. Сега тази вечер ще пеем „Сладко медено“. Вие ще вземете да го разчлените, но в самото изречение има музика. Ще забележите окултната страна на упражнението.

(Учителят пее „Сладко медено“.) Като мислиш за него, веднага ще се подсладиш. Значи всичките киселини, които те спъват, се превръщат, сладко ще дойде, медено ще дойде. Сега ти трябва малко светлина: „От слънцето пратено“ – веднага тази светлина прониква. „От пчелите донесено“ – веднага ще мислиш за кошера; понеже пчелите са трудолюбиви, у тях има ред и порядък, ти ще мислиш за тях и всичко туй ще внесе в теб ред и порядък.

„Сладко медено,
От слънцето изпратено,
От пчелите донесено.“

Всяка една дума си има свой окултен израз. Туй са окултни упражнения, не са песни. Ние сме далеч още от окултните песни. Това е само

приготовление за песен. После ще дойдем до една окултна песен. И като вземем една окултна песен, знаете ли какво ще стане? Сега някои казват: „Да имаме едно оперно парче!“ Аз нямам нищо против оперните парчета. Вие отвън може да пеете колкото искате оперни парчета. Аз не съм против музиката. Можете да пеете от всички парчета. Песните никога не развращават. Ако някога смисълът на песента развращава, то гласът поправя до известна степен. Който пее, не се развращава, макар че има някои песни, които съблазняват, но музиката изправя. Тъй щото може да си пеете каквито парчета искате, ни най-малко не ви забранявам. Сега вие сте ученици, аз ви давам пълно право да пеете каквото искате. Давам ви право, но не ви налагам. Ако имате разположение и можете по Любов да пеете, пейте; ако нямате разположение и не можете да пеете по Любов, не пейте! Дръжте туй правило. Каквато и да е песента, пеете ли я с Любов, вие ще имате едно правило, един метод да превръщате нервната енергия за ваше добро. Няма да ви кажа, че тази е свещена музика, а тази е светска. У нас светската и свещената песен се обуславят само от закона на Любовта. И най-лошата песен, като я обичаш, тя е свещена. А най-свещената песен, като не я обичаш, в нея няма нищо. Ако аз ти нося шише за сладко-медено, а вътре няма никакво сладко, тогава това няма да те задоволи. Сладкото медено трябва да бъде вътре. И тъй, първото правило при закона на поляризирането: ще се поляризирате чрез музиката.

В окултната музика не се изисква да пеете високо. Много тихо се започва. Тихо, много тихо пеене, на себе си. Защото някои от вас ще отидете в друга крайност, ако пеете много високо. Мъжът ще каже: „Защо ме смущаваш?“ – „Е, Учителят каза да пея.“ Не, тихичко ще пееш, че като те слуша той, да каже: „Ха, какво пееш, я ми попей!“ А сега някои, като викнете, че мъжът казва: „Какво си се запяла тази сутрин?“ Та сега, понеже в наряда ви има пеене и по някой път може да смущавате вашите съседи, пейте тихичко. Там песните са много тихички. Ще гледате да пеете по възможност колкото можете по-тихо.

Ще си турите на ума тихо да пеете, пък когато сте вън, в гората, дето няма никой, там можете да отпуснете гласа си, колкото искате, и да пеете, както искате. И тъй, с музиката ще се поляризирате. (Учителят пее „Сладко медено“.) Гледам в Юч-бунар по улицата минава един продавач, той тъй си наредил думите на песен, че всички деца на улицата са научили песента и я пеят. Всички жени излизат и си купуват макари и пр. И той си пее, песента му е една и съща, но той тъй наредил тия тонове, че кой как чуе, отива при него. С количката си върви и си пее. И той пее „Сладко медено“. Аз вярвам, че така той печели доста. Обръщам ви внимание, тази е една малка причина, но знайте, че щастието на нашия живот почива върху такива малки, незабелязани причини в света. И туй, което спъва

съвременния свят, туй, което спъва нашите домове и нас самите, това са малките, микроскопични причини, които са тъй естествени. И когато разберем този ход на нещата, ние 75% ще се освободим от ненужни борби, ще ни останат 25% необходими борби и тогава разумно ще се борим. А 75% от борбите, те са посторонни причини, които трябва да извадим от ума си. Сега 75% от борбите ще ги снемем и ще оставим само 25%. Дойде борба, ще кажеш: „Причината не е от мъжа ми, не е и от Бога, причината е от електрическите течения“. Ще напуснеш къщата, ще излезеш малко да се поразходиш и ще ти мине. И ако мъжът разбира закона, ще даде възможност на жена си и тя да се разходи. Тогава и жената – неразположен ли е мъжът, ако има пиано или цигулка, нека му попее или посвири половин час „Сладко медено“ и ще му мине. После ще попеете упражнението „Сила жива, изворна, течуща“. Ще правите опити с тях, ще опитате силата им, да видите как действат. Аз ще ви дам ред упражнения, те няма да действат на всинца ви еднакво. Но ние имаме толкова упражнения, че всеки един от вас ще си избере някои от тях, които да употреби за своето тониране. И ще имаме ред ключове как трябва да се започне пеенето. Има си начини за започване на окултното пеене. Сега това са малки бележки за пеенето.

Аз пак ще се върна върху електричеството.

Я изпейте всички „Изгрява слънцето!“ Пейте по-отривисто! (Учителят свири на цигулката си, взима четвърт тонове.) Вие туй не може да го направите, туй е окултен глас.

(Учителят пак свири нещо весело, игриво.) Туй е светска музика, не е обикновена; тон може да стане окултен, може да стане и обикновен. Легатото не е окултно.

В един окултен тон трябва да има мекота. Сегашните цигулари всички турят на цигулката си отгоре сординка, за да свирят тихо, когато на един окултен цигулар не му трябва никаква сурдинка. (Учителят свири съвсем тихо.) После в позициите има окултна музика. Един тон като се вземе с първия, втория или третия пръст, има разлика. И всякога, когато пеете, трябва някак си да движите и ръцете си. В окултната музика пеенето трябва да бъде картинно. Вие трябва да имате един жив образ. Идеята в ума ви трябва да бъде ясна.

(Учителят свири с цигулката си и пее „Сладко медено“.) Втория път ще учим „От слънцето изпратено, от пчелите донесено“. (Всички пяхме „Сладко медено“.)

Сега тази вечер правим превод. Този глас е съобразно вибрациите ви. Този е гласът, който подхожда на вашите електрически вибрации, всички веднага усвоихте упражнението и усещате една радост в себе си. Гледайте да го не забравите! То е нагласено по всичките възможни форми, в които може да се яви „сладко-медено“. Като го пеете, усещате едно приятно настроение, значи гласът и думите хармонират на вашето състояние. С него веднага може да се поляризирате, да излезете бодри и да идете на работа. Няма да се смущавате, пак ще пеете „Сладко медено“. (Всички пяхме пак „Сладко медено“.)

Е, добре, туй е, за да се възстанови електричеството в нас, да го тонираме. Сега, за да произведем дълбочина, трябва в окултната музика да изменим вече ключа. „Сладко медено“ може да се пее и на друг тон. (Учителят пее нова мелодия, по-провлачена и създава друго настроение.)

Сега, тъй изпято, упражнението ви прави едно приятно впечатление. Така е и в чувствата. Когато един човек си изразява чувствата, някой път и те са медени, приятни са, значи ти ще пееш по същия начин. Обаче щом нарушиш хармонията, дойде киселото, горчивото, тогава другояче ще пееш.

Сега ще ви представя на български една селска идилия. Срещат се двама души, от които единият мисли едно, а другият мисли друго. Тя е следната: момък отива на Запад и свършва своите правни науки. Идва в село и се влюбва в мома, селянка, но много красива, и почва да пее тъжна песен, че неговото сърце го боли, че той не може без нея да живее. Тя, като го слуша, отговаря му весело, безгрижно, с припяване: „Кой ти е крив, като не разбираш живота? Животът седи в това, да си потропа човек малко“. Той плаче, а тя се смее и си играе. Тя казва: „Ти, като ме любиш, защо трябва да плачеш?“ (Учителят свири на цигулката си този диалог, гдето мелодиите са различни, на минорна и мажорна гама.)

Сега всичките музиканти искат да изразят чувствата. Тук са представени две крайности в чувствата. Действително, в живота туй рядко се случва, но тия настроения се срещат повече вътре в нас. От едно тъжно състояние, отчаян, когато не иска да живее, изведнъж в него става една рязка промяна, той става и се разиграва. Тия състояния са верни за самия човек. Такава рязка промяна става у човека. И от състоянието на тази игра човек веднага може да си измени състоянието, да мине в тъга. Та когато дойдат тия състояния, трябва да ги знаете. Щом е за игра – играйте. Щом е за плач – плачете! Най-първо, ние ще учим тия прости упражнения за тониране. „Сладко медено“, туй са правилно тонирани, ритмично тонирани думи. А песента „Венир Бенир“ ще я оставим за следния път, да даде по-голяма

дълбочина, да накара човека да мисли.

Как вървят нашите упражнения, пеете ли по 15 минути на ден? Сега ще вземем тона „ре“, ще го изпеем тихо, после ще усилим, а след туй ще отслабваме тона. (После пяхме „си-му-ту-си“ тихо и високо, след туй изпяхме звука „и“ високо и тихо до изгубване на гласа.)

Т. м.

5-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 29 октомври 1922 г., 7 ч. вечер, София.

1922_11_01 Нагласяване на силите

НАГЛАСЯВАНЕ НА СИЛИТЕ

Fir - fur - fen. Tao - bi - aumen

Тайна молитва.

Чете се резюме на темата „Отличителните черти на живота".

Какво се разбира в математиката под думата „координата"? (— Координатите са величини, които в една координатна система определят положението на точките.) Представете си, че имате четири координати на една точка. Еднакво ли е отношението им към началото? Не е еднакво. И тъй, под координиране разбираме съотношение, нагласяване на силите.

Представете си, че имате една точка в пространството. Тази точка е жива. Щом е жива, тя се намира в движение. Ако имате две такива точки, те образуват права линия, която има само едно измерение — дължина. Тъй щото, когато две точки се движат съзнателно, те образуват права линия, която има понятие само за едно измерение. Точките могат да се движат само по тази права, но в две посоки: нагоре или надолу. Имате две точки А и В, които се движат в две противоположни посоки; след известно време тези точки ще се срещнат в една и съща точка, но не могат да се разминат. Ако запитате тези точки могат ли съществата от техния свят да се разминават, те ще отговорят: Според законите на нашия свят, когато две същества се срещнат в една точка, те не могат да се разминат. У нас съществата се срещат само лице с лице, а като се връщат, обръщат се с гърбовете си. Значи, на отиване те са обърнати с лицата си, а на връщане — с гърбовете си. Защо е така? — Защото те не могат да се разминават. Обаче в света, в който хората живеят, те отиват и се връщат с лицето си напред.

И тъй, отношенията между съществата са математически формули, които трябва да се преведат, за да могат съзнателно да се прилагат. Значи, две същества, които се движат само по права линия, ще познават само един момент — точката. В тяхното съзнание линията представлява сбор от множество точки, без да подозират, че тия точки образуват права линия. И ако ги запитате съществува ли права линия в света, те ще кажат: Може да съществува някоя права линия, но тя е извън нашия свят. Следователно, според тях точката е единицата, с която те измерват света. Те разглеждат точката като безкрайна единица, т.е. като 1n. Числото n не означава величина, която може да стане безкрайно голяма, защото за всеки даден

момент и за всеки даден случай, всяко нещо в света се измерва със специфична мярка. Всички неща не се измерват с една и съща мярка. Например величините от едноизмерния свят могат да се измерват с линейния метър. Обаче може ли дадена плоскост да се измерва с линейния метър? Не, плоскостта като величина от двуизмерния свят се измерва с квадратния метър. И плоскостта е живо, съзнателно същество, което има своя специфична единица за измерване. Когато съществата от едноизмерния свят третират въпроса за правото, те дохождат до относителни заключения. Например съществата, които се движат само по права линия, казват за себе си, че са най- правите същества. Защо? Защото се движат само по права линия, друго движение не познават. Те не познават кривата линия. Питам тия същества: Можете ли да забиете някому нож в гърба? — По никой начин.— Ами в гърдите? — Можем. — Защо? — Защото за нас съществува само лице, но не и гръб. — Ако едно от най-разумните същества на едноизмерния свят намери начин за излизане от условията на правата линия, от условията на едноизмерния свят, като огъне правата линия в окръжност, то при движението си съществата А и В ще се допрат гръб с гръб. Това движение наричаме падане. Тези същества сами ще се чудят как са дошли в положение да се допрат с гърбовете си. Такова е положението на падналите, на грешните хора в света. Те не се гледат лице с лице, но се гледат гръб с гръб. Грешните хора са хора на едноизмерния свят. Който знае законите, може да ги застави да се разминат. Обаче за съществата от първото измерение това е невъзможно.

Питам: Точката, в която се намира някое от тия същества, може ли да се подвижи под прав ъгъл, т.е. в перпендикулярна посока на правата, към която тя принадлежи? Не може. Защо? Защото тази точка може да се движи само в една посока. Ако можете да фотографирате движението на съществата от едноизмерния свят, това движение ще се яви като нрава линия. Но помръдванията на самите същества ще се отбележат като точки. Ако точките на правата се иодвижат перпендикулярно на себе си, те ще образуват плоскост. По какво се отличава плоскостта от правата? Правата е граница на плоскостта. Правата има една безкрайно отдалечена точка, а плоскостта има една безкрайно отдалечена права. Какво има зад тази права? Нищо? Но това „нищо" е граница на реалността, на Проявеното. Зад това „нищо" седи Проявеното. Това „нищо" ни най- малко не показва, че няма друга възможност за проява на непроявеното.

Вие се чудите как може нищото да даде нещо? Ами как може имагинерната, въображаемата единица, която е едно „нищо", като се повдигне в четвърта степен, да даде една реална единица?

Сега да оставим настрана света на едното измерение и да минем към света

на двете измерения. Срещам две същества, които седят на два противоположни полюса и ги питам могат ли да се срещнат, могат ли да съединят в една точка двата края на правата линия? Те казват, че за тях това е невъзможно. Това значи: две същества, които са на две противоположни мнения, по никой начин не могат да седят на едно място. Това е вярно за техния свят. Обаче ние им доказваме, че това е възможно. Как? Като образуваме кръга. Следователно, двете крайни точки на правата линия са крайните предели на разкъсания кръг. Тия две същества, които мислеха, че техните възгледи са диаметрално противоположни, вследствие на което не могат да се съединят на едно място, при известни условия могат да образуват кръг, могат да се съединят в една точка. Ако запитате съществата на двете измерения дали в техния свят има плоскости, те ще ви кажат, че в техния свят съществуват линии, но не и плоскости. Според тия същества светът е създаден само от точки и линии. Питам тия същества: Ако линиите на вашия свят се подвижат перпендикулярно, какво ще се образува? — Не знаем. Това знание е трансцедентално, извън нашето съзнание, извън опита. Те не подозират, че като се движат линиите в перпендикулярна посока, ще се образуват безброй светове, подобни на техния, които заедно ще образуват плоскостта. Ако плоскостта се подвижи перпендикулярно на себе си, ще образува куба.

И тъй, ако правата се подвижи перпендикулярно на себе си, ще образува плоскост; ако плоскостта се подвижи перпендикулярно на себе си, ще образува куб. Кубът е тяло, което има три измерения. Към триизмерния свят се отнасят хората. Ние питахме съществата от първото и второто измерение какво е мнението им за движението в техния свят, но няма да спрем дотук. Сега искаме да знаем какво е мнението за движението и на съществата от третото измерение.

Питам: Могат ли всичките точки и всичките граници на куба да се съберат на едно място? Колко плоскости има кубът? Шест. Колко ръба? Дванадесет. Могат ли ръбовете на куба да се съединят на едно място? Невъзможно е нито точките, нито границите, нито ръбовете на куба да се съединят на едно място. Представете си, че имате 24 куба с различно боядисани страни, един от които заема централно положение спрямо останалите. Ако централният куб измени мястото си, и останалите кубове ще се разместят. Можете ли да кажете какво положение ще заеме всеки куб по отношение на централния? При това разместване на кубовете ще видите, че нито точките, нито страните на тия кубове могат да се съберат на едно място. Четириизмерното тяло, ограничено от 8 куба, се нарича тесаракт. Движението на кубовете в тесаракта е от периферията към центъра.

И тъй, четириизмерният свят се характеризира с четири координати. Той е свят на време и пространство. Затова именно простите хора казват, че времето оправя всичко. Тесарактът е тяло от четвърто измерение. Четирите измерения определят отношенията между съществата. С тези измерения си служи и математиката. Те имат приложение и в практическия живот на хората. Запример хората имат известни морални възгледи за правото, за отрицателните и положителните величини и с оглед на своите възгледи се произнасят за нещата. Някои поддържат, че отрицателните величини не могат да се превърнат в положителни. Обаче това не е вярно. При известни условия отрицателните величини могат да се превърнат в положителни. Запример един човек има една малка сума в себе си, но му трябват още десет хиляди лева. Той отива при един банкер и взима десет хиляди лева на заем. Банкерът е имал на разположение сто хиляди лева, но като е дал от тях десет хиляди лева, в касата му са останали сто хиляди минус десет хиляди лева. Онзи пък, който е имал една малка сума, прибавя към нея десет хиляди лева и сумата му се увеличава. Обаче след време дохожда падежа на полицата и той трябва да плаща. Като изплати дълга си, останалите му пари са минус десет хиляди лева. В този случай в касата на банкера сумата се увеличава с плюс десет хиляди лева.

Когато става въпрос за парични взимания — давания, хората се натъкват на ред престъпления. В какво се заключават тия престъпления? Който дава пари на заем, той създава условия за престъпления. Защо? Защото онзи, който е взел парите и не може да ги върне на време, се принуждава да лъже. Който връща парите навреме, минава за честен човек. Онзи пък, който дава пари на заем, той минава за благодетел. — Това са външни положения, от тях не може да се съди за характера на човека. Представете си, че вие имате десет хиляди лева в касата си и разчитате на тях. Върху тия десет хиляди лева вие градите своето щастие. Дохожда една вечер един ваш познат и задига парите ви. Като разберете, че този човек ви е обрал, вие казвате по негов адрес ред лоши думи. След няколко деня същият човек се дегизира и влиза в дома ви, започва да се разговаря с вас. От дума на дума вие повдигате въпроса за десетте хиляди лева и се оплаквате, че ви обрали. Лесна работа. Аз мога да ви помогна, да ви дам други десет хиляди лева. Богат човек съм, разполагам с пари, няма да усетя даже, че съм извадил нещо от касата си. — Крайно ви благодаря. Не съм срещал толкова благодетелен човек в живота си.

Питам: Заключенията ви в първия и във втория случай верни ли са? Онзи, който ви обра и онзи, който ви подари десет хиляди лева, са едно и също лице. Възможно ли е тогава едно и също лице да бъде и престъпник, и благодетел? Оттук ще извадим следния извод: В отношенията си, в проявите си хората могат да бъдат и добри, и лоши, но по същество те

нито са добри, нито са лоши. Какво показва това? Че в даден момент човек може да работи с отрицателни величини, а в друг — с положителни. В този смисъл ние можем да означим злото като отрицателна величина, която създава страдания на хората, а доброто като положителна величина, която причинява радости на хората. В природата обаче, и отрицателните, и положителните величини имат една и съща стойност. Но за нас не е така. Защо? Защото мерките, с които ние определяме нещата, са различни: мярката за едното не е мярка за другиго. При това положение ние се натъкваме в математиката на тъй наречените несъизмерими величини. Например на какво е равно лицето на кръга? Лицето на кръга е равно на K , дето уC е равно на 3,14..., т.е. то е несъизмеримо число. Буквата Я означава радиуса на окръжността, който може да бъде най-различно число. Кръгът е емблема на нещо. Той се отнася към величините от четвърто измерение. Кръгът означава времето. Той може да се измерва с други величини, затова именно се говори за квадратурата на кръга. Щом е така, трябва да знаете, че в природата съществува абсолютна величина, с която всичко може да се измерва. При движението си тази величина присъства едновременно навсякъде с всичките си точки, колкото неуловими да са те. Каква е тази мярка хората не могат да разберат. За тях тя всякога ще остане непонятна.

Следователно кръгът представя идеалния свят за първото измерение. Кубът представя идеалния свят за второто измерение. Тесерактът представя идеалния свят за третото измерение. Тесерактът е ограничен от осем куба. Той не може да се нарисува, т.е. не може да се сложи на плоскост. Както плоскостта е граница на куба, така кубът е граница на тесеракта. Можете ли да си представите тесеракта и да видите как се движи в пространството? За обикновеното съзнание това е невъзможно, но невъзможните неща за един свят са възможни за друг свят. Следователно възможно е двама души да се примирят; възможно е омразата да се превърне в любов; възможно е лъжата да се превърне в истина; възможно е неправдата да се превърне в правда.

Какво е понятието на съвременните хора за лъжата? Представете си, че един човек взима от вас десет хиляди лева назаем и обещава, че след известен срок ще върне парите. Дохожда срокът, но той не устоява на обещанието си. Продължава срокът за още няколко месеци и пак фиксира дата, на която ще изплати дълга си. Дохожда и този срок, но той пак не издържа на обещанието си. В дадения случай в какво се заключава лъжата? В неспазване на времето. Как разграничавате времето? С какво е свързано то? Как определят математиците и философите времето и пространството? Как и с какво определят проекциите на тия сили? Времето измерват с часовник, а пространството — с известни мерки за дължина. Често в математиката изчисляват интензивността на известни

сили, които действат по известни силови линии.

(— Във физиката времето се измерва според количеството на извършената работа) В математиката умножават една буква сама на себе си, което показва, ме известни величини могат да растат. До каква степен те се увеличават, т.е. до каква степен могат да растат? До безкрайно голяма степен. Това значи растеж! Всеки импулс, всеки подтик е част от времето; всяко разширяване е част от пространството. Значи времето и пространството се проявяват в един и същ момент. Когато енергията минава от едно състояние в друго това преминаване наричаме време; разширяването при всеки даден момент наричаме пространство.

И сега, от гледище на времето и на пространството могат да се дадат нови определения за добро и за зло. Изобщо доброто и злото са два процеса, които се проявяват в съзнателния живот на човека. Това, което едновременно расте и се разширява, ние наричаме добро. Това, което едновременно се движи и смалява, наричаме зло. В този смисъл злото е процес на деление. Когато хората се делят, когато между тях се извършва деление и изваждане, това е злото в света. Когато между хората се извършват процеси на събиране и умножаване, това е доброто в света. Обаче в живота, както и в цялата природа, тези два процеса се извършват едновременно. Например, когато се говори за разширяване, това подразбира, че тялото е било малко. И тогава всяко най-малко разширяване се забелязва. Следователно, за да разшириш едно тяло, първо трябва да го смалиш.

В един стих от Евангелието е казано, че праведните ще възкръснат, а грешните ще изчезнат.

Това значи: праведните ще израснат, а грешните ще се смалят. На мнозина това се вижда невъзможно, но то може да се докаже. Например зимно време земята е покрита с лед, със сняг и намирате, че това е реално. Обаче вие не виждате семенцата, които са скрити в земята. Значи, вие не виждате доброто, което е скрито в земята. Щом не виждате доброто, не го считате реално и казвате: От години ние познаваме това положение на земята — да бъде покрита със сняг и лед. За да премахнем тази нейна обвивка, трябва с чукове да я разбием. Така разсъждавате по отношение на злото. Обаче изгрее ли слънцето, веднага тия вековни ледове и снегове започват да се топят, превръщат се във вода и потъват дълбоко в земята. Де отиде вашата реалност? Де отиде злото в света? Но деятелността на слънцето не спира тук. То продължава да грее и под влиянието на неговите топли и светли лъчи семенцата, които са били скрити в земята, започват да изникват. В скоро време земята се покрива с трева, с дървета и с цветя. Де отиде злото?

Злото трябваше да слезе долу, да се стопи, да изчезне, за да дойде доброто вместо него.

Ако разглеждате земята от четвъртото измерение, ще видите, че тя е покрита с грамаден пласт лед. Земята сте вие. Казано е в Господнята молитва: „Да бъде волята Ти, както на небето, така и на земята". Значи земята има възможност да изпълни волята Божия. Всичко, което се посади в нея, може да расте и да се развива. Понеже хората представят земята, те могат да изпълнят волята Божия. Някои мислят, че като дойде нов обществен строй хората ще могат да изпълнят волята Божия. Общественият строй е само сянка на живота. Следователно сянката е нещо, което се мени, а изпълнението на волята Божия не седи в променливите величини. Всеки предмет хвърля сянка, но сянката не е абсолютна величина — тя се явява и изчезва. Щом е така, и общественият строй, като сянка на живота, може да съществува, може и да не съществува. Например вечер сянката на някой предмет е най-голяма, на обед — по-малка, а сутрин — съвсем малка или почти не съществува. Човек представя реалността на нещата, а всички други неща са фиктивни. Ще кажете, че икономическите условия влияят на човека. Питам: Преди икономическите условия съществуваше ли човек? Да, човек е съществувал преди всякакви условия. Човек сам създаде условията. Смешно е тогава, създаденото да влияе на създателя си. Колкото да се твърди, че икономическите условия са фактор в живота на човека, той не трябва да се заблуждава, не трябва да се влияе от тях. Човек е над всякакви условия. Религиозните хора ще кажат, че религията е създала човека. — И това не е вярно. Човек е съществувал и преди религията, и преди всякакви икономически условия. Учените пък казват, че науката ще оправи света. — Преди науката човек не съществуваше ли? Следователно човекът, който създаде и религията, и науката, и икономическите условия, е в сила сам да измени всичко.

Тази е идеята, която трябва да легне в умовете на всички хора, да стане основа на техния живот. Човешкият дух е главният фактор в живота. Вземе ли някакво решение, всичко ще се измени — и религия, и наука, и условия. При това положение хората ще постъпват според законите на природата, а сега постъпват според своите лични разбирания и вярвания. Напишат някаква максима за живота и всички се стремят да постъпват според нея. Тази максима е техен личен възглед, не е възглед на природата. Например повечето сегашни хора минават за християни, защото вярват в Христа. Така е, те са християни, но Христос не беше християнин. Защо? За да бъдеше християнин, Той трябваше да вярва в друг някой, вън от себе си. Какво знаем за Христа? Знаем, че Христос е проповядвал за Любовта и изпълнявал волята на Отца си. Христос никога не е проповядвал

християнство. Езичниците създадоха християнството. Преди Христа то не съществуваше. Що е християнството? Християнството е съвкупност, сбор от формули, от правила, които се налагат на хората. Ние вярваме в абсолютната мярка на нещата, в един принцип, който регулира всички прояви на живота. Всяко учение, което почива на абсолютни мерки, на абсолютни принципи, е извън религията, извън науката, извън всякакви условия, т.е. то разполага с религията, с науката, с условията и всякога може да ги измени. Когато човешкият дух върви паралелно с Божия Дух, той е господар на всичко в своя живот.

Днес хората спорят помежду си кой е православен и кой не е. Други пък спорят върху комунизма. — Христос православен ли беше? Христос комунист ли беше? Той проповядваше идеята за Любовта, която всякога е съществувала и ще съществува. Ще кажете, че и комунизмът проповядва любов между хората. — И комунизмът проповядва любовта, но тази любов е неразбрана още. Тя не може да донесе на хората това, от което те се нуждаят. Религията, науката, икономиката представляват математически отношения, координати. Религията е движение нагоре; икономиката е движение надолу, а науката — хоризонтално движение. Това са три координати, които имат известно отношение помежду си. Те имат една допирна точка. Щом имат една допирна точка, те имат общи интереси. В какво седят общите им интереси? Например една фабрика изработва икони. От какво зависи броят на иконите, които тя трябва да изкарва? От числото на набожните, на религиозните хора, които признават иконите. Ако останеше да се поддържа от хора, които не признават иконите, фабриката щеше да фалира. Ако според правилата на някоя религия хората не трябва да ядат месо и масло, в скоро време много маслари и месари ще фалират. Какво ще правят след това масларите и месарите? На помощ на масларите и месарите иде науката. Според най-новите научни данни, според мнението на лекарите препоръчва се да се яде повече месо и масло. Веднага положението на месарите и на масларите се подобрява.

Сега, на научен език, според Питагора, ще определим какво нещо е икономика, религия и наука. Един от катетите на правоъгълния триъгълник представя религията, вторият представя икономиката, а хипотенузата — науката. С други думи казано: възможностите на религията плюс възможностите на икономиката се съдържат във възможностите на науката. Значи науката, т.е. хипотенузата ще оправи религиозните и икономическите въпроси. Заблужденията на религиозните се заключават в това, че те мислят как религията ще оправи света. Когато разглеждаме религията като фактор от една страна, а науката и икономиката като фактори от друга страна и намерим съотношението

между тях, само тогава светът ще се оправи.

Сега, да покажем това чрез равенството: а2 + Ъ2 = с2 (тези величини са религията, науката и икономиката). Значи: сборът от квадратите на религията и икономиката се равнява на квадрата на науката. От първото равенство можете да
2 2 <_2 и2 2 2
съставите още две: а = с — Ь;Ь = с — а. Какво може да излезе от тези две равенства? Тук математиците имат думата. Религията, икономиката и науката се съдържат в ума. Тогава може да дойдем до друго положение на Питагоровата теорема: възможностите на ума плюс възможностите на сърцето се равняват на възможностите на волята. После дохождаме до още едно положение на Питагоровата теорема: възможностите на ума плюс възможностите на сърцето плюс възможностите на волята се равняват на възможностите на душата. В този случай получаваме уравнение на сфера. И най-после дохождаме до последното положение на Питагоровата теорема: възможностите на ума, на сърцето, на волята и на душата се равняват на възможностите на духа. а2 + Ь2 + с2 + д2 = О2
Това са сили, отношения, с които трябва да работите. Следователно волята е равнодействаща сила по отношение на ума и на сърцето. Душата е равнодействаща сила по отношение на ума, на сърцето и на волята. Духът е равнодействаща сила по отношение на ума, на сърцето, на волята и на душата. Освен тия няколко положения можем да съставим и още едно положение: Възможностите на ума, на сърцето, на волята, на душата и на духа се равняват на възможностите на Бога. Това можем да изразим с формулата: а2 + Ь2 + с2 + (І2 + О2 = Б2. Можем да съставим още едно философско положение: възможностите на ума, на сърцето, на волята, на душата, на духа и на Бога се равняват на възможностите на Абсолютното, на Безграничното. Това изразяваме с формулата: а + Ь2 + с2 + с12 = О2 + Б2 = А. Чрез тази формула вие влизате вече в областта, в границите на трансцеденталното. С помощта на тези математически формули вие ще можете да правите изчисления в астрологията и в други някои науки.

Да допуснем, че взимате ума като определена величина, като сила. При това приемете, че тази сила се поставя в известни възможности, в известни условия, при които може да се прояви. Кои са тези възможности? — Зодиаците. Да кажем, че умът се е проявил през нощта, на първия ден от месец март. При тези условия е определено вече какви възможности има умът, за да се прояви. Също така може да се определи какви възможности има умът за проявяването си, ако е дошъл вторият, третият или кой да е друг ден от месец март. Това са отношения. Като правите тези изчисления, ще отбелязвате точно кога умът е дошъл. Същото можете да направите и за сърцето, ако вземете например, че е дошло през месец юли. Никога

умът и сърцето на човека не идват едновременно. Умът идва заедно с физическото тяло. Първо иде тялото, после умът и най-после сърцето. Когато детето се зачене, първо се образуват крайниците — ръцете и краката, после се образуват останалите органи: черният дроб, дихателната система, а най-после и сърцето. Сърцето се образува в момента, когато се прояви волевата деятелност у детето. Тя се проявява в момента на раждането, когато детето заплаче. Когато детето поеме първата вдишка въздух, сърцето му започва вече да бие — проявило се е. Следователно проявата на съзнателния живот в човека показва, че той е излязъл вече от матката на природата. Проявата на съзнанието в човека подразбира, че той е излязъл от стеснителните условия на живота и е започнал да живее свободно. Това означава ден на раждане. Когато волята се проявява, детето първо заплаква, а после повдига ръцете си нагоре. Значи, щом повдигне ръцете си нагоре, волята на детето се е проявила и започнала да действа върху съзнанието му. Когато ръката започне точно да определя посоката на движението, у детето се проявява вече съзнателна воля. Дали движенията му ще бъдат хармонични или не, това е друг въпрос. Важно е, че волята в него се е проявила. Правилно проявена воля е тази, на която движенията са хармонични.

Какво разбрахте от всичко говорено тази вечер? (— Че всеки има своя основна мярка, с която определя, с която измерва нещата) Действително, когато кажем, че някой човек е с ограничен ум, т.е. умствено ограничен, това значи, че той се движи в едноизмерния свят, в света на линията. Например скъперникът живее само с една идея, той мисли само за пари. В неговия ум парата е поставена като център, като точка, около която всичко друго се движи. В това отношение той е човек на едноизмерния свят. Онзи човек пък, който мисли да си направи къща, да се ожени, да си има другар или другарка, да има дечица, той живее в света на двете измерения или в двуизмерния свят. Дето ходи, той говори все за две лица — „аз" и „ти" — той живее в плоскостта. Ще могат ли като се съберат на едно място тия двама души да живеят хармонично? Да се съберат двама души на едно място, това значи да тръгнат в нова посока. Представете си, че имате един дълбок кладенец, хиляда стъпала надолу. На всяко стъпало седи по един човек, а в средата на кладенеца има един дебел, здрав стълб. Всички хора в кладенеца поглеждат нагоре през дупката и казват: Какво ли има горе, на онзи свят? Животът в кладенеца е така нареден, че един на друг си дават заповеди, а същевременно един друг не могат да се достигнат. Всеки седи на своето място и не се мърда оттам. Онзи, който е на най-горното стъпало в кладенеца, е на разстояние едва десет метра от дупката, но той не съзнава това, мисли, че е далеч от нея. В това положение седят всички в кладенеца с години и никой от тях не може да се издигне едно стъпало по-горе от своето положение. След време дохожда един разумен човек, поглежда в

кладенеца и като вижда тия хора вътре, запитва: Какво правите долу? — Седим на едно място. — Не можете ли да се движите? — Не можем. — Ами аз не бих ли могъл да ви помогна? — Надали ще можеш. Ние седим тук от години, и то тъй основателно, здраво заседнали, всеки на своето място. Ето този стълб седи в средата на кладенеца от хиляда години насам. Тогава този човек донася едно въже с кука накрая и го пуща в кладенеца. Всички гледат какво ще стане.

Куката хваща за дрехата онзи, който е на най- горното стъпало в кладенеца, и без да усети, той се намира вън от кладенеца, в широкия светъл свят. Останалите започват да се чудят де отиде другарят им, как тъй пред очите им се изгуби. С излизането на първия се създава едно малко раздвижване в кладенеца. Вторият от тях веднага се качва на мястото на първия. По този начин всички се качват на едно стъпало по-горе. Човекът отгоре ги изпитва: какво става там? — Един от нас излезе от кладенеца, а всички останали се качихме на едно стъпало по-нагоре. — Това наричаме ние еволюция. — Можете ли сега да се раздвижите? — Не можем. — Той пуща въжето в кладенеца и улавя с него втория. Останалите пак се раздвижват и се изкачват още едно стъпало по-нагоре. Така спуща той въжето 999 пъти в кладенеца, изважда един по един навън, докато остане последният. Той казва: Аз изминах вече 999 стъпала нагоре, готов съм да напусна и последното, на което съм стъпил.

Питам: Това постепенно изкачване от стъпапо на стъпало култура ли е? Това не е никаква култура. Има ли нещо съществено в стълбата, по която сте се възкачвали? И в стълбата няма нищо съществено. Същественото е във въжето и в куката. В това седи културата на света: спущате въжето в кладенеца, закачвате за куката някого, и хайде навън! Еволюцията пък се заключава в бавното изкачване по стъпалата.

Време е вече петата раса да излезе от дупката на този кладенец. Под думата „дупка" се разбира гъстата материя. Ще приведа един пример, с който да обясня по-близо до разбирането ви какво означава кладенецът. Един богат земеделец има безброй житни зрънца. На пролетта влиза земеделецът в хамбара и пита зрънцата: Добре ли ви е тук? Имате ли възможност да се разширявате? — Тясно ни е, много сме сгъстени едно до друго, нямаме условия да се разширяваме, вследствие на което не можем да се търпим.

По същия начин и хората се налагат едни други и мислят, че са щастливи. Земеделецът взима едно от зрънцата и го държи известно време в ръката си. Зрънцето го погледне доволно, чувства се на свобода. След това то запитва господаря си:

Какво мислиш да правиш с мен?

Искам да те поставя при по-добри условия.

Земеделецът взима една крина житни зрънца, занася ги на нивата и с широк замах ги посява. Всяко зрънце пада на земята в една дупчица, която за него представлява голям кладенец. Този кладенец не е по-дълбок от 15 см. При това колко зрънца могат да влязат в един такъв кладенец? Като се види само в кладенеца, зърното започва да плаче, да вика, че и тук е на лошо място. Земеделецът го убеждава, че е необходимо да мине през този процес, и че скоро ще дойде една кука да го извади на повърхността на земята. Не се минава много време, влагата започва да действа върху зърното и му казва: Хайде, излизай вече вън от кладенеца, да направиш място за други зрънца. Зрънцето постепенно започва да излиза вън от кладенеца.

Следователно влизането на човека в кладенеца, т.е. в ограничителните, в стеснителните условия на живота представя гъстата материя. Такава гъста материя обвива и човешкото съзнание. За да се пропука, за да се разкъса тази обвивка, тази черупка на съзнанието, трябва да дойдат на помощ влагата, светлината, новият живот — трябва да дойде и Любовта. Божията Любов ще дойде над тия условия като върховна сила и ще даде нова насока, ново направление на съзнанието. За тази цел човек трябва да мине през няколко процеса: да излезе от хамбара и да влезе в кладенеца, т.е. в пръстта, дето ще го засипят с още пръст, докато израсне. Израстването не е нищо друго, освен действието на разумните сили — топлината и светлината, които представляват въжето в ръцете на разумния, който извлича човека от кладенеца. Половината от вашите братя — корените, ще останат в кладенеца да чакат деня на своето спасение. Един ден и те ще излязат вън от кладенеца, а други ще отидат на тяхното място. Повечето хора днес трябва да излязат от последния кладенец, в който се намират. Той е кладенецът на плътта. Като почнат съзнателно да се движат, те ще излязат и от, този кладенец. Тъй правата, абсолютната, мярка, с която определяме живота, не седи нито в едноизмерния, нито в двуизмерния, нито даже в триизмерния свят. Тя се намира в четириизмерния свят — в света на четвъртото измерение. Доброто и злото се определят в света на времето и пространството. Когато приложите правилно времето и пространството като мярка за нещата, вие ще изпитате в себе си вътрешна радост и хармония. Ако сгрешите някъде, веднага ще почувствате в себе си вътрешна скръб, дисхармония. Тогава ще разберете, че светът, в който се движите, не е хармоничен. Обаче светът на четвъртото измерение е хармоничен. Там никакви престъпления не могат да стават. Защо? Защото

този свят е с обли, кръгли стени.

Представете си, ме вие живеете в свят, подобен на цилиндър. На основата на цилиндъра е складирано всичкото богатство, всичкото злато. Ако някой апаш влезе в този свят, като види златото, той ще вземе част от него и ще започне да се изкачва по стените на цилиндъра. Ако рече да си почине малко и да остави златото настрана, то веднага ще се върне назад. Колкото пъти да слиза и да се качва, да вземе злато от основата на цилиндъра, в края на краищата златото пак ще си отиде на мястото. Тази е причината, поради която в четириизмерния свят не се вършат никакви престъпления. Там колкото пъти оберат човека, парите му пак ще се върнат назад. Затова именно българите казват: „Дето е текла вода веднъж, тя пак ще потече"; „Дето е имало веднъж пари, там пак ще има". Значи, всяко загубено или откраднато нещо в Божествения свят отива на своето място. Законът е такъв. В Божествения свят няма престъпления. Желания за престъпления може да има, но възможности за тяхното реализиране не съществуват. Хората от второ и трето измерение имат навик да крадат, но щом влязат в четвъртото измерение, те намират вече, че всякакво престъпление е безполезно. Какъв смисъл има за тях да откраднат нещо, когато на часа още тази вещ ще се върне на мястото си?

Същият закон се прилага и за идеите. Седите тих, спокоен и дойде в ума ви една светла, възвишена идея. Вие се зарадвате, искате да я запомните, но веднага след това констатирате, че тази идея е изчезнала, помен не е останало от нея. Коя е причината за това? Тази идея не е ваша. Тя е била чужда идея, която случайно е минала покрай вас, и скоро след това се връща при своя господар.
Следователно всички идеи, всички желания, всички чувства, които вие лесно забравяте, са чужди, крадени идеи и желания. Понякога и любовта на хората се изгубва. Защо? Крадена любов е тя. Всички неща, които лесно се изгубват, са все крадени. Благодарете, че живеете в свят между висши, разумни същества, които постоянно коригират действията ви. Когато изгубите любовта си, знайте, че тя не е била ваша. Вашето никой не може да вземе. Помнете: Реалното, Божественото никога не се губи. Когато любовта дойде в човека, ако е негова, никое същество не може да му я вземе. При това любовта не се изменя, тя остава винаги една и съща. Щом любовта ви се губи, щом любовта ви се изменя, тя не е ваша. Като ученици вие трябва да знаете това. Щом го знаете, нито ще се извинявате, нито ще се самоизлъгвате.

Младите често говорят за любовта. Тогава, определете само едно качество на любовта. Ако не можете да определите едно от съществените качества на любовта, в такъв случай аз ще ви кажа едно съществено качество на

любовта: Любовта дава свобода. Значи, щом обикнете едно същество, първата ви работа е да го направите свободно. Ако вол обикнете, ще му махнете юлара и ще го оставите свободно да се движи. Любовта има желание да освободи всяко живо същество, да може свободно да се ползува от благата на живота. Любовта дава свобода на всички живи същества — това е същественото ѝ качество. Никаква друга философия не ви трябва. Как са разбирали този закон освободените от любовта, ще се познае по това, дали и те имат желание да освободят ония, които са още заробени. Който няма това желание, този стремеж в себе си, той не е разбрал любовта.

Следователно, като ученици на една и съща Школа вие не трябва да се ограничавате. Ограничаването не е проява на любовта. Когато говорите, дайте свобода на всеки да се изкаже. Като говори един, другите трябва да слушат. Вие трябва да приемете в себе си, че мисълта на всеки човек е права. Ако не мислите така, вие подозирате човека в неискреност. Кой каквото говори, изслушвайте с търпение.

Когато пишете темите си, вие имате желание много да пишете, да покажете, че сте учени. Това е фалшиво положение. Цели трактати пишете за любовта, за нейните качества, но като дойде да я приложите, там ви няма. Ще ви дам следната задача. Щом видите някой човек вързан с въже, идете да го освободите. Като отидете при човека и видите, че въжето е здраво вързано, ще ви е нужен за целта нож. Купете един нож и разрежете въжето. — Да, но този нож струва скъпо, аз имам всичко сто лева в джоба си, които ми трябват за ядене и пиене. Пратете друг някой да освободи този човек. — Кажете ли така, това показва, че нямате любов. Вие не знаете, че този човек е милионер, той ще ви благодари. И наистина, ако го освободите, той ще каже: Приятелю, много Ви благодаря, че ме освободихте. Много хора минаха покрай мене, но никой не се спря да ме освободи. Понеже Вие ми направихте тази голяма услуга, и аз ще Ви благодаря. Вие ме освободихте физически, аз ще Ви освободя материално. Вие имате нужда да учите, умствено да се развивате. Аз съм на Ваше разположение.

И тъй, който има любов, той е освободен; който няма любов, той е вързан. Ако имате слаба вяра, слаба воля, вие сте вързани. Трябва да дойде някой да прережe въжето, да ви освободи. За да се освободи човек, нужни са нови методи, нужно е приложение. Не е достатъчно човек само да чете, но прочетеното, наученото трябва да се приложи. Между четенето и приложението има известно съотношение. Съотношения има навсякъде в живота. Какви са например отношенията на физическото тяло спрямо етерното, астралното, менталното и причинното? Според окултизма всяко

от телата на човека представлява известна величина. Физическото тяло е една величина; астралното — втора; менталното — трета и причинното — четвърта. Тези четири тела представляват четири координати. Всяко от тия тела има свои специфични енергии. Вие трябва да разбирате тези енергии, да можете да ги трансформирате, да ги превръщате от един свят в друг. Щом постигнете това, лесно ще изправите погрешките си.

Като ви наблюдавам, забелязвам, че някои от вас често поставят едната или двете си ръце на слепите очи. Защо? Около слепите очи е събрана енергия повече, отколкото трябва, вследствие на което умът не може правилно да мисли. Като поставите ръцете си върху слепите очи, с това вие отнемате част от излишната енергия, която се е натрупала около тия центрове. Но това поставяне на ръцете трябва да бъде съзнателно. Първо трябва да поляризирате ръцете си в по- високо поле на деятелност, та като прекарате тази енергия няколко пъти през ръцете си, умът ви веднага да се проясни. Понякога енергиите от ръцете на човека са свързани с по-низки полета и тогава той не само че не може да си помогне, но влошава положението си. В такъв случай добре е да извикате друг някой, с магнетични, с добри енергии, той да ви разтрие около слепите очи. Тъй щото, правете всичко съзнателно. Щом спазвате нужните правила, трябва да имате резултат 50-95%. Вие трябва да знаете защо правите нещо и как трябва да го направите.

Ще знаете, че съществените качества на Любовта са, че тя дава свобода и всичко жертва. Бог всичко дава и не мисли за себе си. Хората постъпват точно обратно: Те мислят само за себе си и нищо не дават. Всъщност, положението трябва да се измени, в смисъл: Бог да мисли за нас, а ние да мислим само за Него. С други думи казано: Ние трябва да възприемем Божията Любов, да работим за нея и да я прилагаме навсякъде като строго определена специфична величина.

Сега, да затворим кладенеца!

Тайна молитва.

Fir - fur - fen. Tao - bi - aumen.

5-та лекция от Учителя,

държана на 1 ноември 1922 г., София.

* Нагласяване на силите

Допирните точки в природата (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том I. София, 1935)
15 беседи от 4 октомври 1922 г. до 24 януари 1923 г.

1922_11_05 Никаква лъжа

НИКАКВА ЛЪЖА

Венир Бенир

Блага дума

Досега окултните школи в миналите епохи, както и сега, се считали като едно вътрешно проявление. Окултната школа в миналите векове периодически само е проявявала своята деятелност и след туй пак е преставала, т.е. Школата се е оттегляла в своите вътрешни кътове, понеже времената не са били назрели. Обаче сега Школата се заема да прокара всичките свои възгледи, всичките свои правила в живота. Тя взима живо участие във всичките отрасли на живота. И мнозина от вас ще срещнат едно съпротивление вътре в самите вас, не отвън, а отвътре, ще се сблъскате с вашите стари възгледи, стари навици, стари привички на мислене, на действане и ще мине дълго време, докато се освободите разумно от тия стари навици. Не е тъй лесно. И за да можете правилно да се освободите, трябва да имате едно вътрешно разбиране, едно вътрешно, конкретно разбиране.

За пример не казвайте – „Този е от Бялото Братство, този е ученик“. – Не. Човек, който не може да говори истината, той не може да бъде ученик на Бялото Братство! Този закон е вътрешен. В момента, в който не можете да кажете една истина или не можете да кажете една лъжа, както трябва, вие не сте ученик, защото Истината може да се каже и при лъжата. Направил си една погрешка, ако речеш да прикриеш погрешката, ти ще направиш друг грях. Не, ти ще имаш доблестта при тази лъжа да изкажеш Истината тъй, конкретно, нито да я увеличиш, нито да я намалиш. Счупил си една чаша, няма да разправяш за онези причини, които намаляват отговорността ти, ще кажеш: „Тази чаша аз я счупих, аз взимам отговорността за нея. Да не считате, че друг е направил това“. – „Аз счупих чашата“ – толкова, няма да се оправдаваш. Защото ония същества, пред които ние ще кажем, те са разумни. Няма по-разумно същество от Бога! И когато ние пред Бога изкажем един наш грях, едно наше престъпление, ще оставим Той да го прецени. Няма да се оправдаваме, че такива били условията, не, не, конкретно кажи.

Казал си една лъжа, ще кажеш истината: „Съзнателно я направих“. Няма да се извиняваш, да кажеш, че: „Аз не разбрах“. Не, лъжа е това! Ще кажеш: „Аз съзнателно, умишлено го направих туй“. Тъй ще се изповядаш и ще бъдеш извинен. Сега човек може да направи престъпление – доброто;

като изповядаш тази истина, ти ще се поставиш на тази висота, че си смел и решителен да кажеш истината. А някога ти може да носиш в себе си доброто и искаш да го укриеш, да не знаят хората. То е друга лъжа. За всички неща в даден момент ние трябва да бъдем смели и решителни да кажем истината или в положително, или в отрицателно отношение. Смели, ама не навсякъде. Смели пред кого? Пред кого ще кажеш истината? – Пред онзи, който обича Истината. Пред онзи, който обича лъжата, ти ще мълчиш. Той ще ти каже: „Аз съм твой учител, аз ще ти кажа как да лъжеш, аз съм учител“. Но ти, като не знаеш да лъжеш, ще мълчиш. Следователно няма какво да казваме на света техните лъжи, те знаят много по-добре това от нас. Ние ще застанем смирено и ще кажем: „Ние считаме, че вие в туй отношение седите много по-високо над нас“. Един светски човек тъй ще излъже, тъй ще скрои лъжата, че едва след 20 години ще го хванете. Един религиозен човек, като излъже, след един ден ще го хванат. Светския човек след 20 години го улавят, а религиозния – след един ден. Но ти като религиозен не може да измислиш как да скриеш нещо. Тъй стои фактът. И ти си искал да укриеш, но не можеш. Лъжата сама по себе си всякога влече лоши последствия! Лъжата досега никому благо не е донесла.

Може би, когато бъда малко по-разположен, аз ще ви говоря специално върху лъжата, да ви покажа нейното произхождение. Че именно заради една лъжа на първия човек хората сега страдат. Заради лъжата страдат, нищо повече! Единственото престъпление беше заради лъжата. И двамата първи хора бяха в окултната Школа. Раят, това беше една велика окултна Школа, а не туй детинско разправяне, което ни предават. Една окултна Школа беше раят! Тия дървета не са дървета, това бяха живи хора, култура от хора. Тия дървета, тия живи хора, не са такива, каквито ги мислите. Раят, това беше една велика култура в миналото. И когато този прародител на тази култура направи първата погрешка, той нямаше смелостта да изкаже истината и излъга. Там, както е писано в Библията, туй косвено се разбира. Адам казва: „Аз мислих, че Ти ще ми дадеш една другарка, жена умна, интелигентна, която да ми помага в живота, а ето, тя още при първия изпит, още първия ден ме увлече в това престъпление. На Тебе възлагах надеждите си, по-умна жена трябваше да създадеш!“ Това беше един упрек. Тогава Господ замълча. Учителят си замълча. Той само написа, че Адам не си издържа изпита. Струпа всичката вина на жена си. Страхливец, първокласен страхливец! Той нямаше доблестта да каже истината. Казва: „Ти знаеш, аз всякога изпълнявах Твоята воля, но тази жена ако я нямаше, бих ти слугувал, тя ме излъга“. Спира се Господ там. Вика жената да види дали тя ще каже истината, как ще издържи изпита си. Казва: „Слушай, ти как направи престъпление в Школата?“ – „А онази змия, онази интелигентност, която ти създаде, ако тя не беше, аз бих

устояла, аз щях вярна да ти бъда, но тя ме излъга, нали знаеш? Увлякох се. Кой е виновен?" И Господ казва: „Изкарайте ги навън, и той страхливец, и тя страхливка!" И от 8,000 години ние се учим да бъдем смели и решителни, досега ние сме били все страхливци. Смелост се изисква сега! Няма по-велико нещо от това, човек да излезе, когато Господ го вика, и да каже: „Да, съзнателно направих тази грешка, направих я". Никакво извинение!

Сега туй е външната страна. Ние говорим за греха, говорим за лъжата. Лъжата не е в казването. Има един вътрешен закон, свързан с известни отрицателни сили в Природата. Щом излъжеш, ти се свързваш с всички негативни сили в Природата, които ще изчерпват всичките сокове на живота ти и ти ще останеш сухо дърво. Опасността не е там, че си казал една лъжа, но нейните последствия са много опасни, ти ще се свържеш с тия сили. Единственото важно нещо е – съзнанието трябва да бъде будно! Веднага ще прекъснеш нишките с тази мисъл на лъжа, която си допуснал, ще се свържеш с Истината и веднага ще потекат тия Божествени сокове. Тъй се разрешава въпросът.

Сега мнозина от вас мислят – „Да влезем в Школата". Е, как ще влезете в Школата? Вие мислите, че като дойдете при мен и ви кажа да влезете, че вие сте вътре в Школата. Ами че в тази Школа се изисква благородство в обноските, деликатност на мислите, никаква критика! Мене ми е чудно, чудя се на учениците... Аз седя и двама ученици се карат пред мен, и то хамалски се карат, като че тия двамата са от големите учители, и аз ги слушам с всичкото смирение. Единият чете морал на другия. И знаете ли какъв морал, първокласен морал! Не, като ученици, никому няма да четете морал. Вън може да си четете морал, но вътре ще имате братски отношения, приятелски отношения. „Аз тъй мисля", „Аз инак мисля", ще си търпите възгледите, колкото и противоречиви да са, даже и най-противоположни да са, ще кажете: „Братко, аз изказах противоположен възглед, но ще ме извиниш". Деликатни трябва да бъдете помежду си. Не го считайте това за една обида. И сега отношенията между ученици и ученички трябва да се урегулират; у жените има клюкарство, те са първокласни ученички на клюкарството. И всички ония от вас, които клюкарстват, са вън от Школата.

Туй да го знаете! И всички ония мъже, които лъжат, са вън от Школата. Аз ви заявявам, нищо няма да ви спаси, не се лъжете. Ама ще кажете: „Аз ще ида в евангелската църква". Свършена е вашата работа. Гдето и да идете, нищо няма да ви огрее, нищо няма да ви измени. Знаете ли на какви деца ще приличате? Аз съм привеждал този пример и пак ще го приведа. В едно гнездо имало 5 гарджета, те изцапали гнездото си и казали на майка

си: „Мамо, изведи ни из това оцапано гнездо навън, в ново гнездо искаме". А майката казала: „Ще вземете ли вашите задници?" – „Да." – „И новото гнездо ще оцапате." Ами че как, ако тук при тия благоприятни условия не може да се повдигнете, то като идете в православната църква, между евангелистите, вие мислите ли, че ще успеете? – Лъжете се. Или може да имате едно временно настроение, като опияняване, не мислете, че това е животът. Аз ви казвам: това са състояния, далеч от тия на великата Истина. Аз ви говоря самата истина. Туй временно настроение, което човек може да има, това не е Истината.

Истината е нещо постоянно! Тя ще донесе радост и радостта е нещо постоянно. Тя, радостта, щом дойде, ще внесе светлина, чистота, свобода, ще разшири душата ти и ти ще имаш една благосклонност към твоите близки. Туй е необходимо за Школата. Аз желая да ви предам някои работи, но не може, има една дисхармония. Вие нищо не плащате, а трябва да знаете, че в Школата всичко ще плащате; аз ви казвам – всичко ще платите. Досега нищо не сте платили, но отсега ще плащате. Какво мислите, че без пари ли, по благодат да получите всичко? Как тъй по благодат? Любов за любов. Аз за любов, и вие за любов. Аз за благодат, и вие за благодат. Ако вие бъркате в моята кесия, защо аз да не бъркам във вашата? Вие сте чудни! Вие бъркате в моята каса, а щом дойдем до вашата, затваряте я. Щом дойда при вашата, ключът да е на касата! Ако аз имам доверие във вас, защо и вие да нямате доверие в мене? Когато дойда във вашата къща, трябва да намеря ключа да седи на касата, да бръкна там, в касата; а ако вие не оставите вашия ключ на касата – ще ме извините тогава. Това не е правило на братството. Тъй седи въпросът. Доверие трябва да имате! Изпитвайте, аз съм казвал от толкова години, осведомете се, изпитвайте нещата, не бързайте. Аз съм оставил на някои срок повече от 25 години да изпитват. Не сте ли изпитали досега? Хубаво, другите, които искат да изпитват, и на тях ще дам 25 години, ако имат живот, но те ще бъдат вече изпитвачи, не ученици.

Сега, за да изучите вие нещата, всеки ден ще ги проверявате. Аз забелязвам, и по музика всички вие имате стари възгледи. Аз съм посещавал съвременни музиканти, някой взел накриво някой такт или някой каже: „Еди-кое си парче еди-как трябва да се свири". Когато Бетховен е писал своите сонати, те знаеха ли какво е мислил да изрази той и как ги е изпълнявал? Може да са близо до истината, но той може да е изразявал съвсем друго нещо. Е, как трябва да се изсвири Бетховен? За да се изсвири Бетховен, онзи, който ще го свири, трябва да има разположението на Бетховен. Той трябва да предизвика онези условия, при които тази песен е създадена, да се явят у него всички тия вибрации, при които Бетховен е свирил. А сега свирят Бетховен и се напъват, напъват

и казват: „Отлично свири!“ Аз виждам – хубаво свири той, техника има, но смисъл няма това свирене. И тогава казвам: Каква е разликата между окултната музика и съвременната светска музика? Ето каква е разликата. Аз не омаловажавам тази музика, но разликата е в резултатите. Ако дойде някой от най-знаменитите виртуози, който е израз на съвременната музика, той може да прикове вниманието на една публика от 10,000 души тъй, че като падне една игла долу, ще се чуе... такова внимание! Дълбоко уважение и почитание и след като свърши, ще има ръкопляскане, хвалби, писане по вестниците, но след една неделя всичко се забрави. Ако дойде някой виртуоз на окултната музика, ето какъв ще бъде резултатът. Ако той даде един концерт, всички ония 10,000 души, кой как стане, ще каже: „Аз чух една музика – чудо!“ Ще иде да уреди сметките си. Скарал се с жена си, ще иде да се примири. Всички тия 10,000 души ще уредят работите си. Всичко туй ще стане в една вечер, като свири той. И всички ще заживеят в братство. Такъв ще бъде резултатът на тази музика. И тъй ще ви нагласи, че ще кажете: „Аз разбрах, тази моя глава вече ще просветне, отсега нататък аз не живея такъв живот!“ Това прави окултната музика. Това е музиката на ангелите, с която те дойдоха, когато Христос се роди, изпяха една от окултните песни. Казват, че те предали песента: „Слава вишних Богу и на земята мир...“? Не е предадена песента, както трябва. То е нещо велико! Който веднъж е чул окултна песен, тази песен никога няма да излезе от сърцето му, от ума му. Той може всичко да забрави, но тя ще бъде дълбоко врязана в душата му.

Сега моето желание е всичко у вас да бъде естествено, а не изкуствено. Аз се пазя и не искам нищо да ви налагам: аз толкова обичам свободата, че искам всичко да става естествено, доброволно, защото ако река да ви насилвам, това ще донесе лоши резултати. Най-малкото насилие, което мога да употребя в своите действия, без да знаете вие, то ще има лоши последствия. Туй са опитали всички учители в света. Няма изключение! Единственият метод, който не произвежда никакви лоши последствия, той е действието чрез законите на Любовта, Мъдростта и Истината. Само те са чистите методи, по които ние може да действаме. Пишете ли, ще пишете по този метод. Търгувате ли, ще търгувате по този метод. Лекар, музикант ли сте, всичко ще работите по този метод. Ще имате вътрешна борба, ще дойдат съмнения, но по този метод ще работите. Не е въпрос за вашите съмнения, те ще дойдат, но от всички тия съмнения вие може да се избавите.

Сега въпросът е до нашите отношения към невидимия свят, до този идеален свят. Трябва да възстановим тия връзки сега и ще ги възстановим. Един брат казва, че сегашните ученици приличат на неузрели ябълки, киселици. И донякъде е прав. За да узреете, трябва да дойдете под тази

светлина. Вие стоите, слушате ме и някои от вас казват: „Дали това е вярно, или не? Ами ако не е вярно? Ами аз съм тръгнал по един крив път?“ Е, хубаво, ами онези в църквата тръгнали ли са в прав път? Ами евангелистите по прав път ли са? Кои са доказателствата да мислим, че вървим по правия път? Правият път е естественият път. Кога едно дете се развива правилно? – Когато има едно тяло здраво, съразмерно развито, когато дробовете, стомахът действат добре, когато това дете има един бърз ум в своите схващания и може да работи отлично, да е внимателно в обходата си с всички. По това ние ще познаем. Трябва да бъдем трудолюбиви, работливи, да работим. Сега тази е целта на Школата, да ви приготви за работа, а вие трябва да дадете действието си. Вие оставяте всичката работа на мен и казвате: „Нашият Учител ще направи това“. Господ ще направи това наполовина. Половината работа ще направи Господ, а другата половина – вие. Тази работа не е много голяма, но работа, която вие трябва да свършите.

И първото нещо, като дойдете в Школата, трябва да имате онова вътрешно смирение. Често до мен идват вашите изкушения и си казвам: Защо ще ида на тези да им проповядвам окултна музика, да си хабя времето, да се разправям с тях, когато мога с други неща да се занимавам? Някой път ми минават тия мисли. Не е ли по-добре да отложа това за едно далечно бъдеще? Но ако аз употребявам окултната музика, то е просто като едно средство. Аз я употребявам заради Истината, за да може да дойде онази велика Истина, която искам да вселя във вашия ум. Само окултната музика може да ви дойде на помощ. Ако някой може да ви направи ученици, само тя ще може, друг способ няма, защото Духът работи чрез музиката. И Давид, когато свиреше на Саула, онзи дух се укротяваше. Музиката ни разполага. Сега някой път мъже и жени не са съгласни помежду си. Някой път мъжът не е съгласен да свири жена му. „Какво свириш“ – казва той. Ако жената почне много да свири, мъжът я подозира, казва: „Какво си запяла, като че има някой да те слуша отвън?“ Туй е турски характер. Засмяла се някоя жена, очите му се засмели, чудо станало в света! Е, мислите ли, че ако и вие имате такова схващане, не ще кажете: „Е, не може ли без окултна музика?“ Може, разбира се, как не! Както досега сте минавали без окултна музика, така и сега може. Казват: „И без петел съмва“. Да, ако изколите всички тия петли – съмва, но ако тия петли са живи и не пеят, горко ви на вас тогава! Непременно петелът ви трябва да пее, тогава ще върви напред. Не пее ли вашият петел, горко ви! – Всичко е свършено.

Та ще дойдем до онази простота. Аз настоявам пак: между вас трябва да се образуват братски, приятелски отношения. Аз съм казвал и друг път, казвам и сега: от моя страна знайте, че аз всякога съм на страната на

слабите, всякога съм на страната на онези, които са онеправдани. Туй в мен е правило! Туй да го знаете! Аз мога да мълча, но онзи от вас, който е крив, не мога да взема неговата страна. Може да ми е брат, може да ми е най-добрият приятел, кривото в мен е криво. И когато аз направя една погрешка, погрешката си е погрешка, няма какво да се оправдавам. Аз не ходя да се оправдавам как е направена тя. Сега, когато взимам себе си за пример, казвате: „Учителят може ли да направи погрешка?“ Там защо се ровите? – Може. Как? Може, допустимо е. Защо не? Погрешки всякога стават и може да станат. Има неща непредвидени. Тия погрешки може да са микроскопични, но стават, обаче ние всякога използваме погрешките в света. Грешки са правили не само учителите, всички са правили погрешки и ще ги правят още за дълго време, не мислете, че ще ги избегнат. В Природата, в която ние живеем, при условията, които имаме сега, единственото същество, което не греши, е само Бог! Разбирате ли! Да ви кажа Истината. Единственото същество, което е благо, то е само Бог. Той е безграничен, който диша Любов в себе си. А всяко същество, което е ограничено, има възможност при известни стечения на обстоятелствата да направи престъпление, което може да увреди на хиляди хора. Възможно е. И тия възможности ще ги имате предвид. Всичко се допуща. Някои хора отиват даже дотам, че казват: „Господ, като Господ, и Той прави погрешки“. Е, тогава, вие ще изкарате там един стих от Писанието, който казва: „И разкая се Господ, че направи човека“. Е, какво показва туй? Сега за един окултист този факт е ясен, но за вас ще хвърли една сянка и вие ще кажете: „Разбрахме работата“. Тогава вие ще съдите право и ще си кажете: „Ако Учителят направи една погрешка, тя ще е такава, че с микроскоп да се търси“. А вашата с метри може да я мерите. Затуй Учителят трябва да се пази. Всичките тия погрешки ще ги махнем. Ще си поставите за правило вътре в Школата: в себе си, в съзнанието си не допущайте никаква лъжа! Никакво оправдание! Говорете фактите тъй, както са си. И ще видите как ще почувствате в себе си едно вътрешно обновление. Млади и стари, без оправдание! После занимавайте се с музиката и тя ще ви продължи живота. Тя е едно средство за лекуване. Много болести се лекуват чрез музиката. Заставете болния да пее, и той ще се излекува. Когато човек почне да се разболява, той не пее вече. Накарайте болния да пее и ще видите как скоро ще оздравее. Само тъй ще видите благотворното действие на музиката, на пеенето. Болният нека пее! Аз вярвам, че свободата, която имате вие, няма да злоупотребите с нея.

Аз влизам напълно във вашето положение, на всинца ви. Не мислете, че аз не зная какво е положението ви. Взимам положението на всеки едного, изключително, и зная при какви условия живее. У всинца ви има възможности да се повдигнете. При тия неблагоприятни условия даже имате възможности да се повдигнете на 10 степени. И това можете да го

направите разумно. Тъй, както вървите, през тази година ще правите малки опити. Не се съмнявайте в тях и ще видите какви резултати ще имате. Постарайте се да имате един ум така светъл, оптимистичен, с който да схващате светлата страна на нещата.

Това е волята Божия, туй е Божията Любов. Не говорете на външния свят, на себе си ще кажете: „Туй е волята Божия, туй е Божията Любов". Това ще казвате на себе си, а не пред външните хора. Нека животът ви вън бъде обикновен. Аз не съм за външното благоприличие и интелигентност, но в своите мисли трябва да имате дълбочина. Като ни срещне човек, да знае, че в нас има една идея и тази идея е като един скъпоценен камък. Аз искам в тази Истина да сте положително убедени и да знаете, че вървите по един положителен път. Аз искам да имате опитности. Ще имате, но кога? Първото нещо: никаква лъжа! Сега ще ви приведа един факт. Тук преди събора тази година ще ви изясня какво направиха някои ученици от класа, то не е за упрек, взимам го само за изяснение. Една сестра отива при един търговец евреин, отваря кредит, взима платно да си правят сестрите рокли. Той, човекът, дава. „Кои сте вие?" – „От Бялото Братство" – за Господа живеят. Правят дрехи, това-онова без сметка. Взимали топове от плата, чорапи, ширити, това-онова, набрали се 3 хиляди лева нещо. И тези всички се радват. Стяга ги евреинът – парите! Всички се изпокриват, остава само една сестра. Той казва: „Взели парите, опапали ги". Онези, които не са платили, скриват се и мълчат. Отива евреинът при една сестра и казва: „Кажете на вашия Учител, че неговите ученици идваха, взимаха платове и други работи, да си платят!"

Казвам: Идете, вижте тази работа доколко е докарана сумата. – Сега има около 800–1,200 лева да се плащат. Отивам при едната сестра, виновната, казвам: „Слушай, ти знаеш ли, че си виновна, сестрите хвърлят всичката вина върху тебе". И след туй седя и доказвам, че е виновна. Ето какви са аргументите. Допуснете, че аз имам хубава градина, давам ви ключа, след това идват вашите сестри, нанизват се една след друга. Вие влизате първа и после им казвате: „Аз нямам време да ви чакам, оставям ви ключа, като излезете, заключете!" Те, като излизат, забравят да затворят, оставят градината отворена, влизат всичките прасета и разравят градината. Тази сестра казва: „Аз имах всичкото добро желание, но излязох първа". Казвам: „Ти, като си взела ключа, ще отвориш и ти ще затвориш градината, ще дочакаш да излязат всички". И после, казвам: „Вие не искате да пипате пари, пък топове платове без пари ги вземате от евреина". Ама че каква логика има тук? Ами именно без пари не трябва да взимате. Ще си платиш на евреина и тогава ще вземеш полица, че си платил всичко. Туй е окултен ученик! И като кажеш, че утре в 4:30 часа ще ти донеса парите, а не отидеш, в Бялото Братство имат особено мнение за тебе. Казах

на тази сестра тъй: „Аз не те осъждам, но ти, като отиде при евреина да отваряш този кредит, пита ли Господа: „Господи, да ида ли при този евреин да отворя кредит?" Ти не Го попита. И ако Духът ти каже: „Отвори", ще отвориш кредит". И онези сестри, и те не попитаха Господа. И най-после, всички се спотаиха, всички мълчат. Казвам: „Кажете ми колко дългове имате сега, та да уредим тази работа". След това всички сестри почнаха да идват една по една при нея и да казват: „Да мълчиш, не казвай, че имам да давам, нямах пари". Не, ще кажеш: „Аз съм еди-коя си сестра, аз имам да дължа, ще ме извините, но аз ще платя". Туй е благородство! А да се спотайваш и да минаваш за праведница, не може така. Ако някой се нуждае, да му купим 10 рокли. Въпросът е да се спази принципът. Ще бъдете искрени и честни във всичките си постъпки! И тази година в събора, мнозина от тия благовидни братя... изчезнаха и кърпи, и какви ли не неща изчезнаха там. А, това не може!

Влезе ли кражбата, влезе ли лъжата, тази работа не върви. За в бъдеще ще бъдете внимателни. Всички ще бъдете искрени. Хванем ли някой, който лъже, ще седи отвън, не между нас. Между нас в Школата кражба, лъжа, одумничество няма. „Ама не мога да търпя!" Ако не можеш да търпиш, ние ще ти купим един билет и ще те пратим отвън, в Школата ще търпиш. Туй ни най-малко не го считайте, че е един упрек. Аз застъпвам един принцип и без този принцип нищо не можете да извършите, работите ви ще се заплетат, ще боледувате, някои ще умират преждевременно. А за да можете да бъдете здрави, непременно трябва да положите този принцип и ще видите тогава как всичките ви работи ще тръгнат напред. А сега, аз се чудя, някои си позволяват много големи лъжи. Никога никакви лъжи! Онзи, който лъже, той пред мен е изгубил всичко. И ако той не се яви да се изповяда, той не е човек. Не да дойде днес пред мен да каже истината, за да може утре пак да лъже. Не, да се изповяда пред себе си, да каже: „Аз не направих добре, аз съгреших, това не е благородно за един човек". Да се изправи достойно пред себе си и в себе си да се изповяда. Това считам аз ученик, а не от страх да дойде: „Учителю, прости". Не е заради мен, заради самите вас е, да имате достойнство, да седите на една здрава нога. Туй е сега новият морал за учениците.

Сега отгоре на това аз ще ви посвиря малко. Вие ще кажете: „Учителят го прекали малко". Когато дойде да говоря за тия неща, създавате ми най-трудното ми положение – да мисля как да ви говоря. Един от най-деликатните въпроси е този, как да ви говоря. Вие сте с разни темпераменти, с разни разбирания, докачливи и всяка моя дума може да я изтълкувате тъй, че да произведе друг ефект, дадете друго значение. Разбирате ли? И по някой път аз какво правя? Върна се у дома и си изсвиря една песен – и така оправям работите. Но трябва да свиря! Като ви

свиря, така оправям всичките ви работи. Свиря, нищо повече! Сега тази окултна музика се различава от обикновената музика. Никакви прибавки, никакви завъртания, всяка дума, всеки слог трябва да се вземе ясно. И няма да правите никакви усилия. Ще бъдете много естествени в пеенето, като децата. Туй е начин за подмладяване. Ще кажете: „Аз съм стар човек!“... И стар човек, на 50–60 години да е, пак може да пее. За музиката няма стари хора. И аз бих желал всички да бъдете музиканти, да свирите и пеете и да кажат всички: „Тия хора са отлични, пеят и свирят отлично!“ И ще направим така, че никой да не може да се сравнява с вас по пеене.

Да изпеем „Венир Бенир“!

„Венир Бенир,
Бихар Бенум,
Ил биют, Ил безут,
Ом биют,
Ил безут, Ом биют
Зум мезум (2 пъти)
Бином тумето.“

(Пяхме я няколко пъти.)

Да изпеем сега тази песен:

„Блага дума на устата
Туй е ключът на сърцата.“

(Сестра Дафинка изпя сама упражнението. Целият клас изпя същото упражнение много пъти.)

Сега да дойдем до „Милият поглед“.

„Мили поглед на очите
Туй език е на душите.“

Сега третият стих!

„Нежно чувство проявено
Всяко зло е разтопено.“

Четвърти стих:

„Силна воля увенчава

Всяко дело и проява.“

Последният стих:

„Любовта с тях съгражда
Тоз живот, що тук се ражда...“

Като си обезсърчен кажи: „Силна воля увенчава“... (Учителят прави движения с ръцете си из въздуха, като че воюва.)

Като го изпеем, ще знаем, че Господ е с нас. Кой е като нас, когато Господ е с нас? (Всички пеем.) „Силна воля...“. „Любовта с тях съгражда...“

В тия упражнения има смисъл и затова, след като си ги изпееш, умът ти ще светне и ти ще се освободиш от лошите мисли. Ако не пееш, умът ти не разбира. Така ще се отразят тия упражнения на когото и да е. Като му запееш, той ще разбере и ще си замине.

Туй са упражнения сега. Като дадете един концерт, ще направим опит, ще турим тези номера не като песни, а само като упражнения между другите. „Изгрява слънцето“ – упражнение. „Венир Бенир“ – упражнение, „Сладко медено“ и др. Само да наблюдавате ефекта какво се произвежда у слушателите, като минавате от едната музика в другата. Ще ги изпеете с всичките модулации, високо към тихо, и тъй, гласът постепенно да изчезне. Ще забележите разликата. Ще правите опити между едната музика и другата. Туй е тониране, то върви по закон. В Европа сега се правят първите опити за окултна музика, но ще се мине още дълго време, докато тия опити минат за чиста окултна музика.

Това са само елементи, това не са още окултни песни.

Сега аз съм взел само част от съдържанието на тази песен, „Блага дума“. Другите 4 реда на песента са оставени, тук имате само по 2 реда, взети от всеки един куплет, а от тях може да създадете цялата песен, много лесно може да стане това. (Учителя свири „Блага дума...“ Всички пеем.) Ние не сме завършили още песента. Не се смущавайте, като пеете! Може да направите погрешки, няма нищо, ще се поправите. Виж колко лесно може да научим песента. Аз нарочно не свирих с цигулка, за да може сестрата да пее сама, да изчезне страхът. (Към Дафинка:) Те са братя, не бой се.

(Всички пеем „Венир Бенир“, първо по-силничко, а после по-тихо.) Това упражнение има малко източен темп. (Всички пеем „Венир Бенир“.) Пейте го много силно, колкото се може по-силно.

Да свършим сега с упражнението. Темите ще останат за идущия път. Сега, който има свободно време, да си препише упражненията, а който няма, да ги запомни. Но ще знаете, че няма да ги коригирате. Като излезете от училището, може да им турите качулчета, но тук – няма, ще ги пеете точно тъй, както са дадени. Постепенно ще ги коригираме. Ще видим какво може да стане с това пеене. „Венир-Бенир“ е окултен източен мотив, възприет от западните народи. Тия мотиви са необходими, ние ще минаваме постепенно от единия в другия полюс. Това са две състояния, в които може да се работи. И ще видите как умът ви ще почне да работи. И после музиканти и певци ще се явят, ще се развие гласът ви. Сега гласовете ви са малко дрезгави, но ще почнете да се тонирате. Тази песен, „Венир Бенир“, е много красива на един глас, после ще я научите на два гласа и най-после ще я пеете в хор. В гласа, в трептенията на тия окултни упражнения има нещо особено. При изпълненията на упражнения или песни в окултната музика знаете ли гласният орган колко клавиша има? В този орган за пеене има 35 хиляди клавиша. А сега колко клавиши имате вие? На 35 хиляди клавиша като вземеш да свириш или пееш, чудеса може да направиш. Това е музика. Тъй щото тази музика ще има успех. Ще влезем да я изучаваме и ще видите, че тя си има своя теория. Но ако се вмъкнем в теориите, резултати няма да има, постепенно ще вървим. Някои от съвременните музиканти са налучкали нещо от окултната музика. По теория те употребяват окултната музика, но по изпълнение са далеч от нея.

От вас искам музиканти, да изпълнявате по всичките правила. Няма да обръщаме такова внимание на техниката. Техниката за нас ще дойде сама по себе си. Ние ще вложим вибрации през съзнанието в мозъка и техниката ще дойде отпосле; всичко ще се изглади, изглади и ще стане естествено.

Т. м.

6-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 5 ноември 1922 г., неделя.

1922_11_05 По-леко ще бъде наказанието

ПО-ЛЕКО ЩЕ БЪДЕ НАКАЗАНИЕТО

„Казвам ви, че в онзи ден по-леко ще бъде наказанието на Содом и Гомор, нежели на този град.'*

Когато страхливият прочете този стих, косите му настръхват, и той казва: Страшно нещо е това! Много съм грешен. Когато смелият го прочете, казва: Празна работа е това. Който писал Евангелието, той го измислил. Какво наказание може да има? Отде ще дойде то?

Казвам: Този стих се отнася до същества с високо съзнание, до същества от висш свят. Той не се отнася до невежите. За да разбере този стих, човек трябва да има висока култура. Не мислете, че като наказват някого, той може да разбере живота и да стане културен. Природата не наказва, но е строга. Като изучавате законите й, виждате, каква неумолимост съществува в тях. Знаете, че на о-в Мартиника цял град от 40 – 50 хиляди души загинаха в една нощ. При земетресението в Лисабон също толкова хора загинаха в един ден. В миналото са потънали хиляди и милиони хора във водите на моретата и океаните. Тия цифри изглеждат баснословни, по историята на човечеството записва всичко. Ако питате учените, от колко години съществува светът, ще кажат – от осем хиляди години. Питам: Какви са тези осем хиляди години – години на децата, на възрастните, или на умните хора? Мярката на децата е една, а тази, с която държавата мери нещата, е друга. Децата мерят със сламчици, а възрастните – с мерки, установени от държавата. Значи, тези осем хиляди години са години на Бога. Неговата мярка е друга. Метрите и километрите на децата се различаватот общоприетите мерки на държавата. Децата си правят къщички от пясък. Вие наблюдавате, как ги правят и казвате, че са хубави, но разликата между детските къщички и къщите на възрастните е грамадна. След всичко това, тези деца се опитват да тълкуват Писанието. Те казват: Къщи са това! – Да, къщички, направени от вода и пясък. Писанието не говори за тези къщи, но за такива, направени от здрав и хигиеничен материал, който вековете не могат да разрушат.

Сега, аз задавам следния въпрос на съвременните хора: Защо живее човек? На този въпрос може да се отговори двояко: Човек живее, за да яде и пие. Или, човек яде и пие, за да живее. – Колкото е верен единият отговор, толкова е верен и другият. Има и трети отговор. Някои казват, че човек не живее, за да яде и пие. – Как ще живее, ако не яде? От гледището на науката, този въпрос е строго определен, както е точно определено, кои числа са рационални и кои – ирационални. Според сегашната математика,

има числа съизмерими, т. е. делими без остатък; има числа несъизмерими, т. е. делими, но с остатък. Обаче, в абсолютната математика числата са съизмерими. В обикновената математика се говори за числа в n-та степен, например, a". Тази степен, макар че подразбира общо число, не показва, че всякога е неопределено. То може да бъде равно на 1, 2, 3, 4 и т. н. В абсолютната математика, обаче, самата степен може да се повдигне в степен. Напр. an1, an2, an3, an4, an72 и т. н. Как ще определите тези степени? Ако допуснем, че числото „a" или буквата „a" означава човека, т. е. човешкия ум, то степента „n" показва възможностите, при които човек може да се развива. Значи, даден човек може да се развива при възможности в първа степен. Това значи, да се движиш по *права линия*, без да изкривиш пътя си. *Правата линия* означава правия живот. Като живееш право, ще насочиш идеите си в *права линия*. Това подразбира да имаш отношение само към едно лице и само с него да се занимаваш. Например, искаш да вземеш от някой банкер пари на заем. Каквото и да правиш, мисълта ти ще бъде заета само с едно, как да вземеш парите. Щом вземеш парите, ти не мислиш за банкера – нямаш вече отношение към него. Като вземеш парите, започваш да мислиш за онези хора, на които дължиш. Щом платиш дълговете си, гледаш, колко пари ти остават. С тях купуваш една крина жито и го посяваш на нивата си. Най-после, ще мислиш за посяването на житото, като процес. Ще кажеш, че не знаеш. – *Лъжеш се*, щом можеш да ореш, сееш и жънеш, ти знаеш значението на посяването, като психически процес.

Като ученици, вие трябва да изучавате процесите в природата и да ги пренасяте в психическия си живот. Същото се отнася и до науките. Казвате, че сегашната геометрия говори за три измерения. Кои хора могат да се уподобят на първото измерение? Които се любят. Такъв човек, като се концентрира в една точка, нищо друго не вижда. Той мисли само за своята възлюбена. И момата, като се влюби, освен възлюбения си, никого не вижда. Тя забравя и майка си, и баща си, само за него мисли. За влюбените целия свят изчезва. Ако това не е вярно, можете да го опровергаете. И природата е съгласна с мен. Тя подържа същата мисъл с формулите an1, an2. Това е философия, която трябва да изучавате. И сегашните философи не я знаят. Като се срещнат, влюбените образуват *права линия*. Силите им се съединяват. Щом се съединят два елемента, казваме, че се извършила известна реакция. Тя произвежда в тях вътрешно напрежение, и те се сближават. *Правата линия* е строго определена с две малки нули: o – o. Нулата е нищо, но същевременно, тя е граница на безграничния реален свят. И зад нулата има някакъв свят, но отношенията на този свят са отношения към нищото. Според нас, нищото показва нещо. Че нищото е нещо, виждаме по това: поставено пред или след единицата, или друго някое число, то увеличава

или намалява неговата стойност. Пред единицата, нищото намалява стойността й десет пъти; след единицата, то я увеличава десет пъти. Значи, нищото е нищо, когато не се проявява, т. е. когато не е нито пред единицата, нито след нея. Постави ли се пред или след единицата, то е мощна сила.

Често религиозните и духовните хора се запитват: Кое е същественото в Христовото учение? – Любовта. Той е казал: Любете се един друг. – Как да се любим? По права линия ли? Ако се любите по права линия, както младите, ще се натъкнете на големи мъчнотии. Във вас ще стане голяма реакция, голямо напрежение. – Какво да правим тогава? – Ще се качите по перпендикуляра. Само така ще се освободите от закона. Вие сте извършили престъпление, за което ще отговаряте. – Има ли престъпление в любовта? – Има два вида престъпления: в злото и в доброто. В първия случай, някой извърши кражба, за която веднага го хващат. Писано е в законите, какво наказание се налага. Това знаят всички адвокати и съдии. Веднага ще изпратят сватове със зурли и бъклици да го калесват. – При кого ще го водят? – При съдията, той се интересува за него. Преди да извърши престъплението, никой не се интересувал от него, никой не го познавал. Щом извърши престъплението, всички започват да говорят за него. Пръв съдията го посреща с внимание, разпитва го и, като се докаже, че е виновен, издава резолюция, според която го осъждат на две години затвор. Съдията му казва: Понеже си гладувал, ще отидеш в затвора, дето ще те хранят и обличат, но няма да бъдеш свободен.

Казвам: Зад този свят, зад нищото, има друг свят, на който законите са точно обратни. Тук съдят за престъпления, а там – за добри дела. Като направиш едно добро или като любиш, веднага съдията те пита: Как се осмели да направиш това престъпление? Ще ти наложим голямо наказание. Съдията извиква един стражар и му казва: Освободете този човек от затвора и му дайте всички добри условия за живот: нива, лозе, къща, пари. След това намерете му добра, умна мома и го оженете. Значи, в духовния свят човек е в затвора, докато не върши добро, докато не люби. Щом започне да люби и да върши добро, веднага го освобождават. Съдията казва: Ние искаме тъкмо такъв престъпник, да работи за интереса на нашата държава. Обаче, ако направиш някакво престъпление, никой не се интересува за теб. В духовния свят няма закон за престъпления. – Защо? – Защото там няма условия за престъпления. Затова, именно, някои хора, като се отегчат от земния живот, искат да отидат на небето, там да живеят. Така правят някои българи. Като не им вървят работите в България, отидат в Америка, там да подобрят живота си. Едно трябва да знаете: И на онзи свят да отидете, и в Америка да отидете, всеки ще отиде със своите качества и навици и от тях зависи, ще успее ли той, или не. Крадецът ще се

опита и на онзи свят да краде, но няма да успее. Ако не носи нещо в джобовете си, гладен ще ходи. И в онзи свят има гостилници, но всеки сам трябва да си плаща. Като погладува няколко деня, крадецът вижда една торба със злато, дойде до нея и я задига със себе си. Носи торбата известно време и, като се умори, сложи я на земята да си почине. Докато се обърне да я вземе, вижда, че торбата се вдигнала във въздуха и отива там, отдето е взета. Като види това, той казва: Друг път няма да бъда толкова глупав, няма да оставям торбата на земята, все със себе си ще я нося. Намира на друго място втора торба със злато. За да бъде по-сигурен, той туря парите в джобовете си и държи торбата с останалото злато в ръката си. Като се умори, сяда да си почине и гледа да не изгуби торбата. И този път торбата се вдига във въздуха. Той си казва: Поне джобовете ми са пълни. Бръква в тях и остава изненадан – джобовете празни. Така крадецът нищо не може да задържи в себе си. Жителите от онзи свят го гледат, смеят се, но не го съдят. Те му казват: Щом си гладен, кажи си, ние ще те нахраним. Като кажеш, че идеш от земята, ние знаем, от какво имаш нужда и ще те задоволим.

Сега вие ще кажете, че това са измислици. – Не, ще ви докажа, че това става и на земята. Де отива богатството, придобито с неправда? Най-много след четири поколения това богатство ще се върне там, отдето е дошло. Това е закон. Разликата в този закон на земята и в духовния свят се състои само в бързината на действието: на земята законът работи бавно, а в духовния свят – моментално. Докато държиш здраво торбата в ръката си, твоя е; щом я пуснеш от ръката си, тя отива там, отдето е дошла. Днес млади и стари искат да се осигурят. Може да се осигурите, но само в този свят, дето има наказание за доброто. Човешкият свят ще се оправи само тогава, когато се създадат закони за доброто. Сега всички се радват, когато властта преследва злото и наказва престъпниците. Не е така. Добрите хора трябва да се наказват. Де са добрите хора? Де има закони за тях? В нашия свят нито един добър човек не е наказан. Може ли тогава да се оправи светът? Питате: Защо трябва да се наказва добрият човек? Такава е философията на природата, която трябва да се преведе на ваш език, да ви стане ясна, разбрана. Отиваш на нивата си и виждаш, че цяла обрасла с тръни. Недоволен от това, ти взимаш мотиката и ги изравяш, засипваш ги отгоре с пръст. Недоволни от положението си, тръните започват да се оплакват на слънцето, което им казва: Мълчете, аз пак ще ви дам условия да растете и да дадете повече плод, отколкото по-рано. Те израстват, а ти се чудиш, какво е станало с тях, че се размножили. Питам: Ако и добрият човек се накаже по същия начин, т. е. ако се посади в почвата и даде повече плод, няма ли да се радвате? Следователно, страданията, през които минава добрият човек, не са нищо друго, освен наказание за доброто, което е правил. Това е закон за превръщане на една математическа величина в

друга.

Като срещате един човек, първо вие го разглеждате от главата до петите и започвате да се произнасяте за главата, за ръцете и краката, за тялото му. После, спирате погледа си върху лицето му, върху неговите очи, уши, нос, уста. Право е да го разглеждате така, защото от тези органи съдите за неговия стомах, за дробовете и сърцето му. Това показва, че между външните и вътрешните органи на човека има известно съотношение. Достатъчно е да ви наблюдавам един месец, какво ядете и как се храните, какви приходи и разходи имате, за да предскажа, какво ще ви се случи. Като видя главата, гърдите и стомаха на даден човек, мога да кажа, че след четири години той ще обеднее, ще има големи дългове, жена му и децата му ще бъдат недоволни от него, няма да го зачитат. – Отде знаеш това? – Така е писано. Онези, които не разбират тези неща, казват: Тежка съдба има този човек. Бог го е създал така. – Не е вярно. Ти сам си написал своята съдба. Смешно е да се изисква от мравката това, което се иска от човека. Може ли главата на мравката да бъде като човешката? Може ли обикновеният човек да притежава главата на светията? Ти не можеш да успееш със своята малка глава, та искаш да имаш главата на светията! – Искам да имам здраво и силно тяло. – Реши най-напред малките задачи със своето тяло, че после ще мислиш за голямо тяло. Някой едва може да сметне, колко прави 5 Х 5, а иска да решава мъчни задачи, с големи числа. Научи се първо да смяташ до пет. Колко е 5Х5? – 25. – Кой е коренът на 25? – Пет. – Какво число е 5? – Ирационално. – На колко се дели пет? – Само на пет и на единица. Числото 5 е корен на 25, но и от петорката може да се извади корен, само че в друг свят – в света на чувствата. Чрез тях ти ще възприемаш идеите. Може да бъдеш благороден, да се възхищаваш от комунистически идеи, но, преди всичко, трябва да имаш чувства, да разбираш народа си. И голям патриот да си, пак трябва да разбираш своя народ. Ако мислиш, че народът трябва да съществува само за теб, той няма да бъде доволен от твоите идеи. Ако се числиш към една партия с желание само да ядеш и пиеш и да се ползваш от нейните облаги, тя не може да бъде доволна от теб. От какво страдат партиите? Идеи имат, програма на дейност имат, но приложение нямат. Те са активни, искат да прилагат идеите си, но методи за това нямат.

И Питагор, на времето си, е мислил върху различни идеи, докато най-после съставил теоремата: Пространството, затворено в квадрата, построен на хипотенузата, е равно на пространството, затворено от двата квадрата, построени на катетите. Какво искал да каже Питагор с тази теорема? Важно е, че от нея Евклид съставил още 47 теореми, с които и до днес още учените работят. Питагоровата теорема е една от главните теореми за решаване на триъгълниците. Тук се говори за пространства, затворени в

квадратите. Питам: Съществува ли пространство в триизмерния свят? – Не съществува. В първото, второто и третото измерение не съществува време и пространство. Обаче, в четвъртото измерение, в областта на четирите координати, съществува време и пространство. Когато се прояви съзнанието на човека, тогава се говори за време и пространство. Следователно, в този момент човек започва да расте във време и пространство. Този момент определя човешкия свят, затова хората си служат с кръста, като символ на време и пространство. Човек страда във време и пространство. Сухото дърво страда
ли? Питате: Защо страдам? – Защото си влязъл в четвъртото измерение. Който влезе в четвъртото измерение, непременно ще го почувства. – Как? – Чрез кръста, т. е. чрез страданието. – Не искам да страдам. – Тогава ще се върнеш в третото измерение. И в другите измерения има време и пространство, но, понеже съзнанието на живите същества не е проявено, те не го възприемат. Техният свят е ограничен – хикс. Тук хиксът е равен на нула. В отношението 0:x, показателят е пак нула. Това показва, че тези две същества не са се подвижили. – В какво се изявява техният живот? – Само в целувки и прегръдки. Но това не храни. Целуват се, прегръщат се, докато огладнеят. Това е движение по права линия, в първото измерение. Те казват: Намерихме щастието в живота. Като огладнеят, щастието им се нарушава. Мъжът казва: Нещо ме мъчи в стомаха. И жената казва същото. Те започват да се движат по перпендикуляра. Сега, вместо да се гледат един друг, като по-рано, гледат настрана. Те гледат вече към трапезата, на която са сложени няколко хляба и ядене. И двамата започват да се движат, докато образуват квадрат – сядат на трапезата. Отварят и затварят устата си и казват: Има и друг свят. – Кой е този свят? – Светът на яденето – квадратният свят. Като ви питат, какво нещо е крадратът, ще кажете, че той е свят на ядене, т. е. трапезата за ядене. Правата линия е път към възлюбения. Перпендикулярът е движение към благословената трапеза. Като се нахраниш, ще кажеш: Слава Богу, имало и друго измерение, други блага в живота. Досега аз само целувах и прегръщах своята възлюбена, но тя не ми даде това, което хлябът ми даде. Като се нахраня, пак мога да целувам.

Като говоря така, не мислете, че се подигравам. Аз изнасям нещата, както са в реалния свят, точно математически, без никакво преувеличаване. Аз изнасям нещата в живота в естествения им вид. Питаш някого: Как да те целуна? – По права линия. – После? – Ще се движиш по перпендикуляра. Така ще научиш първото и второто измерение. Закон е: Който живее само в първото измерение, ще се движи по права линия, ще прегръща и целува. Щом дойде гладът, и двамата престават да се прегръщат и целуват, ръцете им не държат вече, устата им не се отваря от глад. Виновни ли са, че не могат да се движат и не могат да си отварят устата? – Не са виновни. Те се

намират в обратната посока на истината – без целувки и прегръдки. Като погладуват малко, те започват да правят усилия, да се подвижат към перпендикуляра, дето има сложена трапеза – свещената маса, квадратът на живота. На тази маса ще видите много хора, които са минали през същата опитност. Те казват: Тази трапеза ни застави да се откажем от целувките и прегръдките. Тук човек намира друга възлюбена, по-силна от първата. Тя го заставя да седне на трапезата. Чрез глада природата казва: Има любов по-силна от вашата, т. е. от любовта на прегръдките и целувките.

Помнете: Най-малката любов в света е любовта на правата линия. Аз я наричам индивидуална любов; тя се проявява в несъзнателния живот. После иде любовта на квадрата – малко по-голяма от първата. Но и тук любовта не спира. След като си целувал и прегръщал, след като си ял и пил, казваш: Не искам вече нито едното, нито другото. Ръцете ми отслабнаха, не мога да си отварям устата. Стомахът ми се разстрои от ядене. Какво да правя сега? – Ще постиш три деня, нищо няма да ядеш. – После? – Ще започнеш да изучаваш Евклидовата геометрия. Ще гледаш към небето. – Какво ще гледам там? – Движението на слънцето. Ще наблюдаваш небето и ще размишляваш: Кой е направил слънцето, как го е направил? Разумно ли е всичко, което виждаш? Може ли да се приложи? Чрез тези размишления дохождаш до третото измерение, но и него не си разбрал.

Съвременните хора, които минават за културни, имат широчина и височина на мисълта си, но дълбочина нямат. Който има дълбочина, като го слушат, казват: Този човек говори много дълбоки, философски работи, не го разбираме. Нека говори по-разбрано, по-открито. – Открито се говори само в пътя на квадрата. Като се подвижи квадратът, образува се тялото – кубът, място на дълбочината. Който се движи по четирите точки на квадрата, непременно ще измени формата си и ще образува куб. Ако се движиш само в първото измерение, ти се натъкваш на мъчнотии. Ти схващаш света като отделни точки, като отделни прави линии. Гледаш на мъжа и жената като на отделни величини, без никаква връзка между тях. В първото измерение човек не вижда даже и правата линия. Щом влезе във второто измерение, в плоскостта, т. е. в квадрата, той вижда вече правата линия. Значи, квадратът се състои от прави линии; те съставят елементи на второто измерение.

Днес хората говорят само за право. В която къща влезеш, всички говорят за право. Казват: Това не е право, онова не е право; или това е право, онова е право. Значи, нашият свят е създаден само от прави линии.

– Забрави ли, че, освен прави линии, има и точки? – Не виждаме точки,

само правите линии изпъкват. Те са същественото в света. – Правата линия нали е съставена от точки? Значи, точката, в своята дейност, образува правата линия. Правата линия пък, в своята дейност, образува плоскостта. Малцина имат представа за плоскостта, защото е невидима. Когато правата линия се проектира в пространството, крайните ѝ точки ще се срещнат някъде в безкрайността. Да допуснем, че тези точки са живи същества. Ако се движат в една посока, те могат да се срещнат някъде в безкрайността. Ако се движат в обратна посока, с гърбовете си, те могат да се срещнат само ако постоянно се сърдят. И те не могат да си обяснят, как е станало това. Понеже орбитата, по която се движат, е кръг, те непременно ще се срещнат. Кръгът е определен. Те ще се гледат, без да се познаят. И двамата ще питат: Кой си ти? Ще кажете, че това е противоречие. – Да, в света на едното измерение има противоречия. Не е лесно да разбереш света на първото измерение. Като влезеш във второто измерение, тогава ще разбереш първото. – Защо? – Защото то става основа на второто измерение. Двете същества, които при движението си образуват плоскост, не могат да се приближат.

– Защо? – Защото всяко придвижване, т. е. изместване на правата, създава ново измерение – третото. Какво ще стане, ако някой измести двете линии, т. е. двата непримирими врага? Казваш: Аз да отида да му се поклоня? Никога! Тази непримиримост показва, че си във второто измерение. И мъжът, като се разсърди на жена си, казва: Аз да ѝ се подчиня! Никога няма да направя това, да унижа своето достойнство. – Ще се примириш.

Щеш, не щеш, ще се огънеш, т. е. плоскостта се огъва, а не ти. Единият е богат, другият – беден – ще се примирят. Бедният, като погладува няколко дни, започва да се огъва: тук поиска нещо, там поиска нещо. Като дойде до богатия, казва: Лош човек е този, враг ми е, но ще отида при него. Като си подадат ръка, работата се нарежда. Примиряването е закон на второто измерение. Мнозина питат: Какъв е смисълът на примиряването?

– Враговете да станат приятели. Условията, нуждите, в които хората изпадат, имат сила да примирят и най-големите врагове. Казвам на двама души, които враждуват: Вие трябва да се примирите! – Как? – Две семейства са непримирими. Те носят враждата от две поколения.
В третото поколение ще се примирят. В едното семейство се ражда момиче, а в другото – момче. Като пораснат, те се влюбват. Майката на момата казва: Ако се ожениш за този момък, ще те изпъдя вън от нашия дом. И на момъка казват същото. Но младите не мислят така. Те казват: Ние ще напуснем домовете си, но пак ще се съберем. Научихме вече второто измерение. След две години родителите ги прощават. Докато бяха в първото и второто измерение, не се примиряваха. Щом напуснаха

второто измерение и влязоха в третото, в куба, те казаха:
Елате сега, деца, да ви благословим. Младите дойдат, коленичат пред родителите си и получават тяхното благословение. С примиряването изчезват всички илюзии, всички заблуждения в човека. Някой бил честолюбив, не могъл да се примири. – И той ще се примири. Това е само въпрос на времето. Ако не се примириш, ще стане това, за което Христос казва: „По-леко ще бъде наказанието на Содом и Гомор, нежели на онзи град."

Христос казва, че по-леко ще бъде наказанието на Содом и Гомор, отколкото на онзи град. – На кой град?

– Който не е разбрал и не е приложил Христовото учение. – Какво ще бъде наказанието му? – Мъчения и страдания. Жителите на този град ще говорят, ще мислят, но нищо няма да постигнат. Ще критикуват този-онзи, ще говорят по адрес на това и на онова общество, докато най-после кажат: Говорихме, критикувахме, мислихме, работихме, но нищо не постигнахме. Навсякъде само терзания и мъчения. Питам: Какво делят хората? Какво ги спъва?

Сега, понеже атмосферата е малко натегната, въздухът е нечист, ще направя една диверсия в мисълта. Знаете, че въглената киселина е неприятел, както за слушателите, така и за говорителя. Отворете прозорците, не се страхувайте от простуда. Ако някой се простуди, ще му платя разноските за лекар. За да се смени състоянието ви, ще приведа един случай из живота на хората. Някога живял един богат, прочут граф. Случило се, че изпаднал, останал без пет пари, но понеже бил честолюбив, не се решавал да поиска помощ от никого. Той гладувал няколко деня, но графското достойнство не му позволявало да иска помощ. Най-после му дошло на ума за един негов приятел музикант. Отишъл при него и му казал: Слушай, приятелю, ти знаеш, че съм от високо произхождение. Но тъй дойде работата, че днес съм изпаднал. Можеш ли да ми услужиш с 10,000 лева? Музикантът си потъркал ръцете, замислил се и му отговорил: На драго сърце, ела с мене. Двамата излезли на площада. Музикантът казал: Аз ще свиря тук, а ти ще събираш парите. – Как, аз да събирам пари? Толкова да се унижа? – Не се смущавай, аз съм знаменит музикант. Всички мен ще гледат, а на теб никой не ще обърне внимание. Значи, музикантът има смелостта да излезе на площада да свири за обеднелия граф, а той не е готов да събира пари за себе си.

Много от сегашните християни, както и от моите слушатели, се срамуват да събират пари. Аз съм готов да свиря на площада за тях, а те се стесняват да събират пари за себе си. Те казват: Как, на площада да събираме пари? –

За вас е това. Често аз ви давам най-хубавите идеи, а вие се стеснявате от тях. Аз ви давам право да разполагате с тях. Идете да проповядвате. Продавайте тези идеи, и каквото спечелите, ваше е. Чудни са хората! След това някои болни идат при мене, искат да им помогна. Аз им давам сигурни лекарства, но те не ги приемат. Идат и бедни, искат да поправят положението си. Казвам на бедния: Иди при един богат, който страда от стомах и му кажи: Ако ми дадеш 10,000 лева, ще ти препоръчам едно сигурно лекарство. Богатият, като даде исканата сума и употреби лекартвото, ще каже: Наистина, дадох 10,000 лева, но стомахът ми е добре, здрав съм вече. И моите слушатели, като графа, пари не взимат. Те казват: Правило е у нас, да не взимаме пари. Така е, от богатите не взимат пари, но заеми правят. Мнозина взимат пари под лихва от различни банкери. Казвам: Не взимайте пари на заем. Ако имате нужда от пари, идете при един богаташ, който боледува от години, и му кажете: Аз имам изкуството да лекувам. Ако ми дадеш 10,000 лева, ще те излекувам. Обаче, на версия не давам. Ще извадиш парите и ще ги преброиш пред мен. Аз ще подпиша, че ще те излекувам. Като приготвиш лекарството, както аз го приготвям, веднага ще го дадеш на болния. Като оздравее, той ще ти благодари и ще бъде доволен, че те е срещнал. Изнудване ли е това? Не, богатият има нужда от такъв лекар и, за да оздравее, готов е да даде всичко. Бог е хванал богатия за стомаха и го учи на закона на жертвата. Той му казва: Ще дойде при тебе един беден, който владее изкуството да лекува. Ще му дадеш 10,000 лева и ще благодариш, че те е излекувал.

И тъй, според вас, ще служите без пари. Не нищо не става без пари, т. е. даром. Ще цитирате стиха: „Даром давайте." Кое се дава даром? Любов за любов, добро за добро, знание за знание. Такъв е законът. За любовта се плаща с любов, за омразата – с омраза. Ще кажете, че на омразата трябва да се отговори с любов.

– Не е така. Ако чистиш нечисти мебели, чиста кърпа ли ще вземеш? Не, ще си послужиш с пачавра. Нечистият трябва да се изчисти съвършено и тогава ще се облече с чиста риза. Казвате: Брат е този човек, трябва да се обича. Кого наричаме брат? – Само онзи, който е съвършено чист. Аз не признавам нечисти братя. Братство не може да съществува между грешни хора. Братство съществува само между любещи души, само между хора с просветени умове и с топли сърца. Казват: Брат ми е този човек. В този смисъл, и волът ти е брат. – Защо?

– Защото страда на нивата. Някога се разговарям с вола. Той ме поглежда, като че иска да каже: Страдам, наистина, но си уча урока на нивата. Благодаря за този урок. Господарят мисля, че волът нищо не разбира. Много разбира той. Не мислете, че само вие имате способността да

разбирате. Вашият морал ви е довел до неразбиране на нещата. Вие имате неясна представа за правите и кривите постъпки. Някой се чуди, защо страда и казва: Чудно нещо, никого не съм убил, никого не съм излъгал, а страдам! – С този морал и до прага на разумния свят не можеш да пристъпиш.

С пример ще изнеса една отличителна черта на любовта. Двама души от рождение още били затворени в един замък. Нищо не знаели за външния свят. Само книги чели и така се просвещавали. Единият постигнал голямо просветление. Един ден му се казало, че трябва да пробие стената на замъка и да излезе вън. Той пробил стената, и пред очите му се открил чуден свят. Ако той, след като пробил стената, казъл на другаря си, той да излезе пръв, в неговата душа има любов. Следователно, едно от качествата на любовта е, че тя дава абсолютна свобода и предимство на другите. Тя казва: Излез ти преди мен. Ако ти излезеш пръв, нямаш любов в себе си. Това изисква учението,. което проповядвам. Като пробиете стената на замъка, в който сте затворени, кажете на затворниците, които са с вас: Братя, вие излезте първи, и аз след вас. Питам: Вие имате ли това качество? – Ами ти имаш ли го? – Имам го. Опитайте ме и ще се уверите. Вие ще ме опитате, но и аз ще ви опитам. Аз не си служа с празни думи и със залъгалки. Говоря чистата истина. – Ама аз любя. – Добре, ще подложим твоята любов на опит. Ще разберем, как любиш. Ако се обиждаш от най-малките неща, нямаш любов в себе си. Ако се сърдиш на Господ, че не е направил света, както ти мислиш, нямаш никаква любов. Ами че всичко, каквото имаш – животът, мисълта ти, не са ли скрит подарък от Господ? Има ли същество, по-велико от Господ? Когато хората вършат престъпления, Бог се скрива някъде, седи тих и спокоен, наблюдава всичко и казва: Има благословение за всички. Не правете престъпления! За всички съм оставил поне едно благо.

Какво правите вие? – Отивате при Господ да се оплаквате, кой с какво ви обидил. Не, като отидете при Господа, във Великата школа на Бялото Братство, абсолютно се забранява да се оплаквате от когото и да е. Някой казва: Този не е ли от вашите братя? – Не е никакъв брат. – Не е ли ваш ученик? – Никакъв ученик не е. – Ами той ме излъгал! – Той е от външните, не е научил закона. В школата, в която ние живеем, не се позволява никаква лъжа. – Какво лице има човек, който не лъже? – Светло лице, прозорливи очи. Той е смел и решителен и всякога млад. Сега, съвременните хора остаряват и умират. Човек, който изгубил Бога в себе си, остарява и умира. И ако ме питате, защо остарявате и умирате, ще ви кажа, че се дължи на вашите престъпления спрямо любовта; че вие сте нарушили любовта на разумния, съзнателния живот. Ще кажете: Много пъти Учителят ни е говорил това. Аз бих ви попитал: Чухте ли ме вие? – Не

сте ме чули. Приложихте ли го? – Не сте го приложили. Тогава защо искате да ме лъжете? Онзи, обаче, който каже, че е чул, каквото съм говорил, считам го, че може да приложи и даже е приложил. Не прилагате ли, това е квадратна лъжа, лъжа на правата линия, лъжа на квадрата. Вие мислите само за целувки и прегръдки. Животът не е в тях; не е и в яденето. Зад този живот има един велик, светъл живот, който вие не подозирате; има нещо велико и славно, за което даже на ум не ви е дохождало.

Казвате: Като умрем, всичко ще се свърши. – Да, ще се свърши животът на правата линия, на първото измерение и ще дойдеш в живота на куба, в живота на страданията, за да ги обикнете. Когато. Господ ви изпрати едно страдание, да се радвате, че сте удостоени с тази чест. Що е страданието? – То е една от кай-великите науки. Не е ли най-доброто, най-приятното, да съзнаете вашите престъпления? Но не е само това. Ти си наскърбил твоя брат, жена му, децата му си огорчил. Като ги видиш, да въздъхнеш и да кажеш: Съжалявам, че със своя егоизъм аз съм огорчил своя брат. Каква по-благородна постъпка от тази – да съзнаеш, че си съгрешил спрямо брата си и да поправиш погрешната си. Такъв човек наричам аз брат, мъж, приятел, сестра. А сега се молят: Господи, ние сме грешни хора,. – Че кой не е грешен на този свят? Настъпиш една мравка, убиеш я, и туй ще мине за грях. Не, приятелю, няма да ти мине. – Защо? – Квадратът ще дойде. Като се срещнете четирима души, ще настане такава криза, че ще тръгнете в друга посока. – Каква е тази посока? – Какво направиха, за да накарат Христос да спаси човечеството? – Заковаха Му два гвоздея на ръцете; заковаха Му два гвоздея на краката. И Той каза: Господи, в името на Твоята любов, аз съзнах, че има нещо по-велико, че без да се движа, аз мога да спася света. Досега аз учих хората на братство и равенство, но не можах да ги спася. Защо си ме оставил, Господи? – Не съм те оставил, но те заковах, за да ти покажа, че има друго движение в Любовта, че в Любовта има сили. И какво казал Христос? – Господи, в Твоите ръце предавам духа си. Ти, Който си Любов, да бъде Твоята воля, в Теб се влизам. И в бъдеще, да знаят всички хора, че трябва да се приложи Твоята воля и то не само от църквата, но от всички същества на земята. И в тази любов, като дойде слугата при господаря Си, той да го целуне и заедно с него да отиде да работи. Да му казва братко, а не да се отнася като господар към работник. И като работник, и като господар да се радваш, че светът е тъй построен.

„Горко, казва Христос, на този град." – Тия градове не сте ли вие? Та какво ли няма във вашите градове? Какви ли не палати, какви ли не богатства! Всичко у вас е пълно. Сега си казвате: Да имам една каса, пълна с пари, например, десет милиона. А после добавяте: И една мраморна къща с богати входове, прозорците към изток, с фонтани, водопроводи, с хубава

градина. Да имам автомобил, че като се оженя, децата ми да бъдат разкошно облечени, че като излезем на слънце, да кажа: Благодаря ти, Господи, за тази хубава къща, за всичко, що си ми дал. А после, като си поразтъркаш очите, казваш : Нищо няма, сън е това. Въздушните мехури се пукват; духна Господ, всичко изчезна. Сериозен е, казваш, животът; големи страдания има, ще се мре. – Да, докато не умреш, няма да оживееш. Чудно нещо, няма по-приятно от смъртта. Да минеш от едно състояние в друго; да минеш от физическия в духовния свят; да научиш законите и на двата свята. И онзи свят е като този, и в него има материя, но по-ефирна, по-пластична. Значи, и в другия свят човек продължава да развива съзнанието си, той не умира. Целият свят, цялата слънчева система, целият космос, всичко се движи в една нова посока. Човек не умира, но дохожда в такива условия, дето съзнанието му се пробужда. Този закон е неумолим. Земята влиза в нови, Божествени условия. Целият свят се пробужда. Който иска да остане в старите условия, може да си остане. Казано е в Писанието: „Грешните ще изчезнат, а праведните ще се умножат и благословят." Ще кажете, че този закон е жесток.

Ще изясня мисълта си. Представете си, че цялата земя е покрита с лед. За да се махне ледът, трябва да се разбива с чукове, с търнокоп. Иначе не може да се живее. Ледът трябва да се махне, но с чукове нищо не се постига. Като изгрее слънцето, ледът ще се стопи. Колкото повече се усилва слънцето, толкова по-лесно се топи ледът. Ледовете, това са грешните хора. Какво ще стане с тях? – Ще изчезнат. Жестоко ли е това? – Какво ще стане после? – Наводнение. То представя добрите хора. – А след наводнението? – Ще излезе буйна растителност. Земята ще се покрие с дървета и цветя. Не е ли по-добре да изчезнат грешните от лицето на земята? Те ще изчезнат от повърхността на земята и ще влезат във вътрешността ѝ – там да работят. Тяхната енергия ще влезе в земята. Това значи, грешните ще носят праведните на гърба си. На всеки грешен по един праведен. Казвате: Ужасно учение! Да носиш човек на гърба си! – Дивачката не носи ли облагородената присадка на гърба си? Кой ви дава право да присаждате? Според мен, това е в реда на нещата. Щом искаш да опитомиш дивата череша, ще я опитомиш; нека дава хубави плодове. На същото основание, питам: Защо да не присадиш един грешен човек? Щял да плаче. Не е в това въпросът. Икономията на природата изисква да се прави това, което е нужно за общото развитие на всички същества. Следователно, страданията са допуснати, когато служат за общото добро.

Казвате: Значи, нашите страдания ще минат през Божествения нож? – Да, ще минат. Този нож ще реже. Малките клончета ще се режат и ще се превързват към голямото дърво. Това ще им причини болка, но един ден те ще израснат. Голямото дърво ще ги обикне, като новородени деца, и ще

каже: Обичам ви! Сега и аз ви проповядвам едно опитно учение. Ще ви дам разумни методи, каквито никой досега не ви е давал. Това са методи, с които живата природа работи. С тях работят възвишените, разумни същества. Дали съществуват те, или не, това е друг въпрос. Дали съществува Бог, или не, това е друг въпрос. Има нещо, което съществува за всички, което никой не може да отрече. Това е Любовта. Кога сте били щастливи? – Когато сте обичали. Тогава сте имали сила да работите. Щом изгубите любовта, отчайвате се. Когато майката изгуби детето си, отчайва се. Когато братът изгуби сестра си, той се отчайва. Когато изгубите приятеля си, пак се отчайвате. Това са факти. Кой ще ги отрече? Аз констатирам фактите, както са: нито преувеличавам, нито намалявам. Друг е въпросът, как ще обясните философски фактите. Важно е, че тези факти са извлечени от живота. Който не вярва в тях, нека дойде при мене, но искрено, чистосърдечно. Не е нужно да ви доказвам, съществува ли Бог, или не. Щом живеем, това е най-съществено доказателство. Ако ти не вярваш в своя живот, в своя ум, в своето сърце, в своята воля, в какво друго вярваш? Вярваш ли, че мислиш? Вярваш ли, че чувстваш? Вярваш ли, че действаш? – Вярвам. – Вярваш ли, че имаш душа? Вярваш ли в своята сила? – Вярвам. – Можеш ли да направиш нещо с тях? – Мога. – Добре тогава. Аз имам едно хубаво рало, един хубав кон и десет декара земя. Ще ти дам земята си на изполица. Ще делим по равно, приятелски. Ралото, конят, земята ще бъдат от мене, а от тебе само работата. – Не искаш ли много? – Не, половината за мене, и половината за тебе. Ако не си съгласен, ще се сменим. Ти ще останеш на моето място, а аз ще поема работата. Аз не се страхувам и срамувам от работа. Ще ора и ще копая, но имам важна работа, която не мога да отложа. Ако ти можеш да я свършиш, вземи моето място и свърши моята работа. Аз ще работя на нивата и пак ще деля наполовина с тебе. Ще работим в името Божие без лъжа. Такъв е законът. Честност се иска от всички. В школата не се позволява никаква лъжа. За света, въпросът е поставен другояче. Там има закони, нека съдят според тях. В школата има закони само за доброто. Който греши и прави зло, ще се намери вън от школата. Там няма закон за злото. Който иска да живее в Божествения свят, той може да живее само в закона на доброто.

Христос казва: „Горко вам!" – Кои вам? – Горко на добрите, на онези, които не правят добро в Божествения свят. Такъв е законът. Казвате: Ето едно учение, което развращава хората. Продължавам: Горко на престъпниците, които не правят престъпления. Обяснявам тази мисъл: Горко на корените, които не слизат до земята, да оберат соковете ѝ. Горко на клоните, които не отиват нагоре, да оберат слънчевата енергия. – Това не е ли кражба? – Да, но почтена и благородна. Понятието „кражба" има за вас друго значение. Аз не съм за кражбата, но като казвам: Горко на престъпниците, които не правят престъпления. Подразбирам: По-добре едно същество да

мисли, отколкото да седи в бездействие. И неправилно да мисли, но да не е без работа. Горко на добрия, който не прави добро! За предпочитане е добрият да сгреши, но да не остава в будическо състояние. Какво означава „будическо състояние"? То е състояние на унес, на забрава. Това е криво тълкуване. Аз си послужих с вашето разбиране. Аз познавам това състояние. То е състояние на голяма активност. В това състояние изпада само онази душа, която обхваща всички същества – от най-малките до най-големите. Тя излива любовта си върху тях, за да ги издигне. Това означава „будическо състояние", а не както индусите го разбират. Ако искате да ви го докажа, и това мога. Достатъчно е да духна пред вас, за да паднете на земята. Като духна на себе си, и аз ще падна на земята. След това ще ви кажа: Идете сега в онзи свят да проверите нещата. И като се върнете, само истината ще говорите. Тогава във вашия живот, в душата ви ще се роди нова мисъл, нова дейност, нова работа и нова култура.

„Горко на вас, които не правите добро!" Сега, мои приятели, ще ми бъде приятно, ако хванете някой престъпник и го доведете при мен. През годината едва ще се намери един, който да дойде при мен. На стражарите казвам: Гледайте да хванете някой престъпник. Мъчно се намират престъпници в доброто. Като хванат такъв престъпник, веднага му четат резолюция и го турят в затвор. Питам младите, които ме слушат, разбират ли това? То означава: човек трябва да се движи не само по права линия, но и нагоре. С други думи казано: Всяка идея трябва да има не само дължина и ширина, но и дълбочина. Млад е само онзи, който се движи в три посоки: по дължина, ширина и дълбочина. Жабата само крякa, нищо друго не знае. Казвате, че някой бил млад, защото имал черна коса. Само черната коса ли прави човека млад? Лесно може да побелее косата на младия. Достатъчно е да мине през големи страдания, за да побелее в 24 часа. И на сън косата побелява. Като се събудиш, казваш: Добре, че беше сън. Като, поставя човека в магнетичен сън, мога да го прекарам през големи мъчнотии, да побелее косата му. После пак го прекарвам през такъв сън, и той влиза в света на любовта и блаженството. Като се събуди, вижда, че косата му е черна, руса или кестенява, каквато е била по-рано. Така постъпва и природата. Не мислете, че тя нищо не вижда. Природата гледа с широко отворени очи и всичко вижда. Като не слушаш, тя мръдне тояжката си, и косата ти побелява. Като обещаеш, че ще изпълниш закона на любовта, тя казва: Добре, и аз ще приложа своя закон – ще ти върна младостта и силата. Казваш: Не чувам добре, малко съм оглушал. – Зная, защо си оглушал. – Нервен, неразположен съм малко. – Зная, защо си нервен. – Нетърпелив съм малко. – Само любовта е дълготърпелива. Търпението е качество на любовта. Когато любиш, търпиш. Значи, вън от любовта търпение не съществува. В основата на съзнателната любов лежи търпението. – Защо търпиш? – За любовта. Велика любов е тази, която

понася всичко с търпение. Казваш: Братко, готов съм да понеса всичко, заради великата, безпределна любов. Само любовта дава сила и мощ на човека да издържа на всичко. Като работиш за любовта, не се страхувай от нищо.

Днес искам от вас повече престъпници, по-малко праведни. Много праведни хора се наплодиха в света. Светът е пълен с праведни. От такива, именно, страда той. Когото да срещнете, все ще мине за праведен. Никой не казва за себе си, че е грешник. Всеки казва: Аз съм благороден, праведен човек. – Аз се страхувам от праведните. Бих желал да срещна някой, който да каже за себе си, че е паднал, грешен човек. Грешници трябват на света, да дадат от своите сладки плодове.

„Горко на тебе, Хоразине!"

„Горко и на тебе, София! Горко ти, ако не раждаш престъпници в доброто!"

Бъдете верни на закона на доброто и на любовта! Бъдете верни на новото разбиране!

Сега ще прекратя беседата си, която започнах научно. Друг път ще я продължа, по-научно. Колкото по-нагоре отивам, толкова повече ще повишавам. Езикът ми ще стане неразбираем, защото ще употребявам някои специални думи. Ако можете да приложите една стотна от моето учение, вие ще станете щастливи. Не искам повече от една стотна. Питате, защо си служа с думите „моето учение"? – То не е лично мое учение. Ти казваш за нещо, че е твое; и аз казвам, че нещо е твое. Значи, това, което ти казваш, и аз го казвам. Има ли нещо лошо в това? Ти казваш: Мое е това. – И аз казвам същото. Казваш: Видиш ли, този проповядва моето учение. Ама моето учение е съдържателно. – И аз подържам това, което и ти подържаш. Казваш: Повече престъпления! И аз казвам: Повече престъпления! Ти искаш повече пари, и аз искам повече пари. – Да направим повече къщи! – Къде? – Дето и да е. – Не, нагоре, защото долу няма място. Празни места има само нагоре. Правата линия е заета вече. Ако искаш да си направиш много къщи, ще отидеш в горния свят. Сега е време да си вземете, колкото може повече места.

Ще се отклоня малко, да кажа нещо за кръстенето на православните. Като се кръстят, те свиват трите си пръста. Какво означава това? Българинът свива трите си пръста и с тях хваща хапка хляб, потопява я в солта и я туря в устата. Казвам: Ако си намислил да правиш престъпление, първо отчупи една хапка хляб, хвани я с трите си пръста, потопи я в солта, изяж я и

тогава направи престъплението. Следователно, ако правиш престъпление, направи го в името Божие. Сега хората правят благодеяния в името Божие, но светът още не се е оправил. Обърнете процеса! Направете поне едно престъпление в името Божие и вижте, какъв резултат ще има. Например, жената казва на мъжа си: Слушай, няма да помагаш на бедните, мисли за децата, за дома си. Всеки месец ще ми даваш отчет, какво си направил с парите. Ако
сметката не излиза, да му мислиш! Аз казвам на мъжа: Слушай, приятелю, направи едно престъпление в името на Бога и Христа. Нека жена ти се сърди и вика, но освободи се от нейния закон. Бръкни в кесията си и дай на бедния, когото си срещнал на пътя си. Кажи си: Както и да ме съди жената, и аз съм свободен да направя нещо за Господ. Това значи, да направи мъжът едно престъпление по отношение на жена си. И жената може да направи едно престъпление по отношение на мъжа си. – Той ще ме бие. – Много пъти те е бил, нека те бие един път заради Христа, заради любовта.

Желая, отсега нататък страданията ви да бъдат съзнателни, да знаете, защо страдате и защо живеете. Човек страда и живее, за да придобие великите добродетели, да стане разумен, да нареди съзнателно живота си и да отхрани добри синове и дъщери, от лицата на които да излиза светлина. Истински син е този, който се вглежда в нуждите и страданията на баща си и всякога е готов да му помага. Ако бащата заболее, той не оставя слуги да го гледат, но сам се грижи за него. Той нежно го целува и пита: Татко, как си днес? Но какво виждаме в днешния живот? Майката и бащата треперят над детето, наричат го ангелче, но когато остареят, синът и дъщерята ги наричат „дъртите", гледат да се освободят от тях. Синът казва: Дъртият заболял нещо. Пратих един лекар да го прегледа. Пазарих един слуга да му услужва. Светът не се нуждае от такива ангелчета. Това са ангели без крила. Ние се нуждаем от ангели с крила. Като родиш син, трябва да му израстнат крила, та като дойде при болния си баща, да каже: Татко, благодаря за всичко, което си направил за мен.

Синът пише на баща си от странство, дето отишъл да учи: Честит ден! – 200. След две седмици бащата праща 100 лева на сина си и отговаря: Благодаря – 100. Значи, синът поздравява бащата телеграфически и му иска 200 лева. Бащата отговаря: Пак ли искаш пари? Пращам ти сто лева. Защо синът не пожелае на баща си да живее 200 години, а му иска 200 лева? Казвам: По-добре да прекарате 100 години разумен живот, отколкото 200 години неразумен живот.

4. Беседа от Учителя, държана на 5 ноември, 1922 г. София.
* Лука 10:12.

1922_11_08 Хармонизиране на енергиите

ХАРМОНИЗИРАНЕ НА ЕНЕРГИИТЕ

Fir— fur — fen.

Tau — bi — aumen.

Тайна молитва.

За следния път пишете върху темата „Разлика между душа и дух".

Като пишете темата си, всеки ще се стреми да бъде свободен, да не се влияе от чуждо мнение, от това, какво са писали някои авторитети. Всеки ще бъде авторитет за себе си. Пишете това, което вие знаете, каквото вие разбирате под понятията „душа" и „дух". Можете да четете какво са писали и други автори по този въпрос, но за вас е важно да не се влияете, да останете верни на своето разбиране.

Какво разбирате под думата „разлика"? Говорите за разлика между две величини, между две уравнения. — Когато две величини се сравняват, става въпрос за разлика между тях. Прави се разлика в количествено отношение, прави се разлика и в качествено отношение. Говори се за разлика между цветовете. Значи, прави се различие в количеството на вибрациите. Говори се още за разлика във вярванията на хората. Тук пък имат предвид степента на човешкото развитие, както и начина, но който хората живеят. Всеки живее според вярванията си. Интелигентността, както и животът на човека, се определят от вярванията му. И затова казват: Не се спирай върху онова, което човек говори, но спирай се върху начина, по който той живее. Животът на човека определя неговите вярвания, неговите възгледи и убеждения. Някой човек казва, че вярва в Бога, но щом го помолят за някаква услуга, той веднага започва да се рови в паметта си, дали този, който иска услугата, не му е направил някакво зло или някаква пакост. И ако намери такава, веднага се отказва да извърши услугата. Той помни злото с години. Каква вяра е тази, която помни злото?

Сега искам да спра вниманието ви върху съгласните букви. В случая за вас не е важен характерът на буквите, нито символът, който те изразяват, но е важна интензивността на енергията, която всяка буква съдържа в себе си и която е необходима за нейното произнасяне. За да произнесете, например, буквата „Б", вие доближавате устните си и малко се напрягате. Горната устна е свързана със сили от астралния свят. От двете устни едновременно изтичат два вида енергии: от горната — активна енергия, а от долната —

пасивна. Буквата „б" означава творческия принцип в природата. Забележете — когато иска да направи нещо, човек се напряга, напъва се, като че изговаря буквата „б". Той се изпъчи напред, свие вежди, напрегне се и казва: Б..а.., мога да направя това нещо! Следователно, щом произнесете звука „б", вие се свързвате с известен род енергии в природата. Това показва, че нищо не е произволно, нищо не е случайно. Белегът на звука „б" в различните народи може да бъде различен, но енергията, която е свързана със самия звук, не е произволна. Интензивността на тази енергия е точно определена величина. Щом произнесете този звук, това показва, че у вас има желание да творите; за да реализирате желанието си, вие трябва да знаете, как да го произнесете. Когато произнесъл този звук. Бог създал света. Той казал: „Да бъде виделина!" Свещената книга започва с „Битието" — създаването на света, дето първата буква е пак „Б".

Когато изговаряте звука „в", вие поставяте зъбите на горната челюст върху долната устна. Зъбите са свързани с физическия свят. Следователно, при изговарянето на този звук става съединяване на един активен принцип от физическия свят (зъбите) с един пасивен принцип от астралния свят (долната устна).

Когато произнасяте звука „г", трябва да обърнете внимание на положението, което езикът взима. Думата „гърло" се пише със знака „г". Такъв знак се образува и при изговарянето на звука „г". Този знак означава безконечност. Когато произнесете звука „г", езикът се подпира малко на небцето, близо до гърлото, което показва, че вие трябва да разбирате онези мерки, с които се определя безконечният ред от енергии или числа. При звука „г" става малко свиване на гърлото, а не на устните. Този звук представя музикално число. Енергиите, които са свързани с него, идат от духовния свят, затова и думата „Господ" се започва с тази буква. Буквата „Г" е съставена от единица, върху която седи знакът за безконечността. Когато казваме, че Господ е безконечен, безграничен, този Негов атрибут се съдържа в буквата „Г", с която започва думата „Господ" на български език.

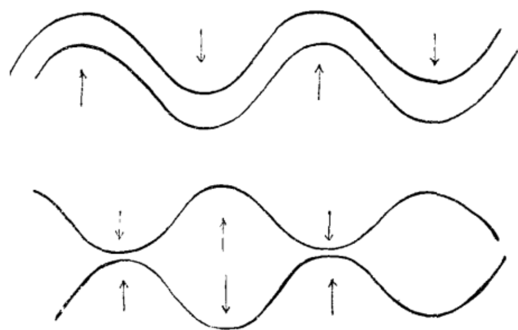
При изговарянето на звука „д" езикът се допира до небцето горе, близо до зъбите. Езикът е разумното начало в човека. Небцето пък представя активен принцип от Божествения свят. Следователно при изговаряне на звука „д" разумното начало в човека влиза в контакт с Божествения свят. Езикът има три служби: да вкусва, т.е. да опитва вкуса на нещата, да се движи и да говори. При изговаряне на буквата „д" той се докосва с крайчеца си само до Божествения свят. В звука „д" се съдържа такава активна сила, която е в състояние да примири противоположностите между физическия и Божествения свят. Тази буква представя закон на

равновесие. В звука „д" се съдържат такива правила, чрез които силите на природата могат да се регулират, уравновесяват или хармонизират. При изговаряне на звука „е" става малко свиване на гърлото, а езикът заема особено положение в устата. Той леко се докосва до зъбите на долната челюст, до пасивната й страна. Буквата [ ] означава размножаване в природата. Същевременно тя означава двата полукръга, получени от делението на кръга на две части. В това положение на буквата имаме знака [ ].Ако същата буква се обърне към запад, имаме буквата „З". Ако се обърне нагоре, към север, имаме еврейската буква „ш", шинът: „w". От това гледище, буквата [ ] означава слизане на енергия от Божествения свят на физическия, за да послужи за размножаване и осъществяване на всичко, което иска да се прояви, да се материализира.

Когато произнасяте буквата „ж", между небцето и езика се образува малка дупчица. Това показва, че звукът „ж" е свързан с такива енергии, които съдействуват за растенето на органическите семена в живота. Като разглеждате буквата „ж" внимателно, ще видите, че тя е образувана от два шина или от две букви „е" — едната обърната нагоре, а другата — надолу. Това показва, че тук става двойно растене: горно — в клонищата, на които се забелязват цветове и плодове; и долно — в корените, които растат, уякват и се размножават. Следователно звукът „ж" е свързан със сили, с енергии, които работят за растенето и развиването.

Човек трябва да изучава звуковете, за да се свърже с енергиите, които протичат през тях, и да може по такъв начин да си въздейства. С енергиите, които излизат от мислите, чувствата, думите и постъпките на човека, се обясняват хармоничните и дисхармоничните състояния, които човек преживява. Представете си, че вие мислите за някой ваш приятел и като си спомните за него, усещате едно приятно, хармонично разположение. Коя е причината за това разположение? — Добрата мисъл, която отправяте към приятеля си. Мисълта изобщо, не върви в права линия, но е малко вълнообразна. В това време и приятелят ви отправя към вас добра мисъл и се готви да ви посети, понеже ви е обещал. Вашите мисли се срещат с неговите и между тях става правилна обмяна. Понеже мислите са вълнообразни, възвишенията от мисълта на приятеля ви съвпадат с низините на вашата мисъл и продължават своя път (фиг. 1). Вие се усещате добре, хармонично разположени. Обаче най-малкото съмнение по отношение на приятеля ви нарушава хармонията на вашите мисли и вие усещате главоболие, напрежение около слепите очи. Съмнението е причина за сблъскването на вашите мисли. Как става това сблъскване? — Възвишенията на мислите на вашия приятел не влизат вече в трапчинките на вашата мисъл, но се срещат възвишения с възвишения, вследствие на което става отблъскване на мислите (фиг. 2). Това отблъскване е причина за

главоболието ви.

(Фиг. 1 и 2).

Фиг. 1 и 2

И тъй, когато между мислите на един човек или между мислите на двама или повече души има хармония, винаги се образува светлина. Щом хармонията между мислите се наруши, в ума на хората настава мрак, тъмнина. Този закон се проверява навсякъде в живота. Учителят обяснява на учениците си една задача. Ако някой от тях се усъмни, че може да разбере задачата, веднага обясненията, които учителят дава, изчезват и задачата става тъмна, неразбрана. Следователно, когато учителят обяснява нещо, ученикът трябва да бъде в хармонична връзка с учителя си. Усъмни ли се, връзката се прекъсва. Когато ученикът е във връзка с учителя си, последният повдига мислите на ученика си нависоко, свързва ги с вибрациите на своите мисли и ученикът е доволен, че предметът му е ясен, че разбира нещата. Той се радва, че в ума, в съзнанието му е светло.

Следователно при срещата на две хармонични мисли се образуват вълни, които вървят правилно в своя път. Височините на едната мисъл влизат във вдлъбнатините на другата и образуват една вълна (фиг.1). В такова положение се намират две назъбени колела, когато влизат едно в друго. Ако се измени движението на тези колела, веднага се явява дисхармония и те спират. Ако не спрат, ще се образува търкане, при което някои от зъбците ще се счупят.

Вие можете да направите опит, да видите какво е влиянието на хармоничните и дисхармоничните мисли върху човека. При две хармонични мисли едната е положителна — тя е свързана със студените течения в природата. Другата мисъл е носителка на отрицателна енергия — тя е свързана с топлите течения в природата. Докато се движи между тези две течения, човек се усеща добре, здрав. Тогава в едното полушарие на мозъка му се образуват студени течения, а в другото — топли, магнетически течения. Когато главата се сгорещи, човек изпада в болезнено състояние. За да се възстанови здравословното му състояние, трябва да се предизвика в него някакво раздвояване, в смисъл — да се създадат в двете полушария на мозъка две различни течения. Щом се постигне това състояние, кръвта започва правилно да циркулира и човек

се усеща здрав. И дъждът в природата се образува при същите условия, а именно при срещата на две различни течения — топло и студено. Същото може да се каже и при образуване на мислите и желанията на човека. И те се образуват при срещата на две противоположни вълни или течения.

Да се върнем към буквите и думите. Когато произнасяте буквите, добре е да ги пишете и да изучавате движенията, които правят гърлото, езикът и устните. От буквите постепенно ще пристъпвате и към думите. Ще видите, че много думи, са написани граматически правилно, обаче има известно несъответствие между смисъла им и силите, които действат в тях. Например, думата „престъпник" по смисъл е лоша, но по съдържание на сили, на енергии, тя има възходящо движение. Като се каже на някой човек престъпник, подразбират лице, което е нарушило законите. Обаче, енергиите на тази дума са във възходяща степен. Тази дума има благородно произхождение. У българите, когато малкото дете за пръв път пристъпва, т.е. направи първа стъпка в живота си, майката омесва прясна медена питка и поканва съседите си на угощение. Значи, за престъпника се готви затвор, а за току-що пристъпилото дете — питка. Това показва, че макар на някои думи да е придаден лош смисъл, те не са изгубили своята чистота, не са опорочени.

Как става това, ще обясня със следния пример. Представете си, че имате едно хубаво шише от чист, доброкачествен порцелан. Сипвате в шишето силна киселина. Киселината е вредна, опасна, обаче тя не опорочава шишето. Тя не прониква през шуплите на порцелана. Като се изпразни шишето, вие искате да налеете в него чиста хубава вода. Какво трябва да направите? Измивате шишето добре, виждате, че то става чисто и свободно можете да го напълните с вода. Какво показва това? — Това показва, че съдържанието на шишето е било нечисто, обаче самото шише е запазило първоначалните си свойства. Такова е положението и с думата „престъпник", която по смисъл само е опорочена, а не по първоначален произход, по същина, по вибрации. Щом се освободим от смисъла на тази дума, тя придобива същия характер, какъвто е имала първоначално. Освен форма, съдържание и смисъл думите имат още и възраст. Някои думи живеят няколко години само; други — по сто, двеста години; трети — по хиляда, две хиляди години и повече. Думата „престъпник" не е негативна дума, но в българския език тя е придобила съвсем друго значение и се е опорочила. Също така е опорочена и думата „шантонерка". Тя е френска дума, Франция е нейно отечество — там са нейните майка и баща, и означава „певица". Тази дума е от високо, от благородно произхождение. Като напуснала отечеството си, тя останала без майка и баща, тръгнала по чужди народи, по чужди къщи, които съвсем изопачили нейния смисъл и значение. Дето ходила, всички я впрягали на работа като слугиня, да мие

чиниите им, вследствие на което тази дума днес е опорочена. Като се каже „шантонерка" разбирате лека, безпътна жена, която води порочен живот.

И тъй, като изучавате различните езици, обръщайте внимание върху положителните и отрицателните думи. Например, думата „светлина" е положителна, а „тъмнина" — отрицателна. Тъмнината всякога следва светлината. Те са две сестри: едната е облечена в тъмни дрехи, а другата — в светли. Когато се скрие зад хоризонта, светлината става невидима. Обаче тъмнината неотклонно я следва. Следователно противоположната сила на светлината е тъмнината, на любовта — омразата, на доброто — злото. Светлината, любовта и доброто са положителни думи, а тъмнината, омразата и злото — отрицателни. Като класифицирате по този начин думите, ще се спрете и върху думата „престъпник", да видите коя друга дума отговаря на съдържанието, което е вложено в нея. Вие трябва да намерите бащата и майката на думата „престъпник", да изучите нейното произхождение. Ако майката и бащата на тази дума са добри, благородни хора, невъзможно е тяхната дъщеря или техният син да са престъпници. Такъв е законът. Обаче, случва се понякога в развитието на човека да стане някакво отклонение, но това отклонение по никой начин не може да бъде престъпление. Казвате, че думата „престъпник" може да се замести с думата „злодеец". Тази дума означава човек, който работи с отрицателен метод. Като изучавате положителните и отрицателните думи в някой език, трябва да се спрете и върху неутралните думи. За следния път направете един списък от 50 положителни и 50 отрицателни думи, да видите дали съдържанието и смисълът на думите отговарят всякога на външния им вид, на външния им израз.

Като ученици на окултна школа вие трябва да правите ред упражнения, да дойдете до положение да разбирате думите по съдържание и смисъл. Защо? — Защото на окултния ученик не е позволено да си служи с двусмислени думи. Когато искате да изкажете една истина, думите, с които си служите, трябва да бъдат положителни и по форма, и по съдържание, и по смисъл. Освен това всяка дума представлява картина, образ на нещо живо, било от физическия, било от духовния свят. Спомнете си кое беше първото окултно музикално упражнение, което ви се даде в Школата. Първото музикално упражнение беше от физическия свят: „Сила жива изворна течуща". То представя жива картина на водата, която тече, която се движи. Второто музикално упражнение беше: „Изгрява слънцето". Когато изговорите думите „изгрява слънцето", вие започвате да мислите. Имате пред себе си жива картина на изгряващото слънце. Вие си представяте как слънцето изгрява, как праща светлината си в цялата природа и какво върши тази светлина. „Изгрява слънцето, праща светлина, носи радост за живота тя". На какво се дължи тази радост? —

Радостта се дължи на това, че всички растения изникват, растат и се развиват. Това е друга картина, но вече от астралния свят, в който енергиите са по-възвишени, по-фини от тия на физическия свят.

Третото музикално упражнение, което ви се даде, беше: „Сладко медено". И то събужда във въображението ред картини: за слънцето, за цветята, за пчелите и техния живот, за културата им, за тяхната голяма чистота. Тия картини осмислят думите „сладко медено". При тия картини изпъква идеята, която се съдържа в думите „сладко медено". Това сладко е дошло от слънцето и влязло в цветята, отдето пчелите го изсмукват и преработват. Те го превръщат в мед и го използват за храна. Когато си представите картината за живота на пчелите, на пръв поглед изпъква тяхната физическа чистота и голямото им трудолюбие. Достатъчно е най-малкото нарушаване на законите от една от пчелите, за да бъде тя строго наказана.

И тъй, когато изучавате някой език, добре е да класифицирате думите така, че всяка от тях да се постави в съответния за нея свят: физически, астрален или умствен. Така разпределени, всяка на своето място, думите ще бъдат ясни, разбрани по смисъл и по съдържание. Тогава няма да съществува тази двусмисленост, каквато понякога срещате в някои думи. Например, вие често употребявате думата „любов", но някои се срамуват, когато я произнасят, а други се запитват, за каква любов се говори. Това показва, че тази дума има няколко значения, които се дължат на различни течения в нея: възходящо и низходящо. Да се питате за каква любов се говори, това показва, че има няколко вида прояви на любовта: проява на любовта между животните, между хората, между ангелите и най-после Божествена Любов.

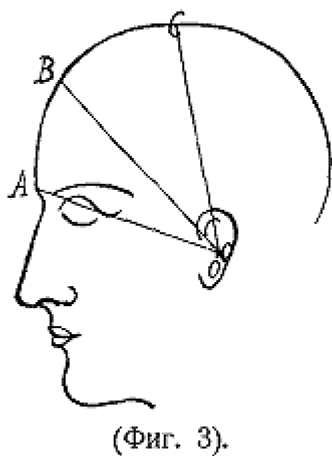
Каква е разликата между ангелската и Божествената Любов? Като ученици на любовта, вие ще кажете каква е разликата между едната и другата любов. (— Божествената Любов крие в себе си сили, условия за растене.) — Божествената Любов се отличава с абсолютна вярност. В нея няма нито промяна, нито измяна. Тя не се изменя нито по форма, нито по съдържание и смисъл. Ангелската любов се изменя по форма, но никога по съдържание и смисъл. Щом не се изменя по съдържание и по смисъл, това показва, че ангелската любов е свободна от страсти. Ако говорите на някой ангел за страстите, той нищо няма да разбере. В това отношение ангелите са абсолютно невежи. Що се отнася до човешката любов, вие я познавате, няма защо да се спираме да говорим за нея. Всички знаете, че човешката любов е примесена с животинска. Затова именно тя се изменя по форма, по съдържание, но не и по смисъл. Тя включва страстта, а изключва чистотата. Отличителното качество на човешката любов е, че тя

всякога ограничава. Достатъчно е да ви залюби един човек, за да ви ограничи веднага. Той казва: Аз те обичам и ти ще дружиш само с мен и с моите приятели. Вън от тях нямаш право да дружиш с никого. Животинската любов пък се изменя и по форма, и по съдържание, и по смисъл. Тя забравя всичко.

Ако разгледаме думата „живот, животинска" по съдържание и по смисъл, намираме, че тя е положителна дума. Когато искаме да пресилим нещо, да покажем, че енергиите, които текат някъде, са низши, ние употребяваме думата „животинско", обаче тази дума ни най-малко не съдържа низши енергии в себе си. Например, има животни, които проявяват по-висока любов от човешката. Наблюдавано е как плъх е носил зрънца на един гълъб да го храни. Ние считаме животинската любов за низша, защото е свързана изключително с материята. Тя не признава по-висок свят от материалния. Щом материалният свят престане да съществува, и любовта на животните се прекратява. Доколкото интересите на животните са свързани с материалното, дотолкова се простира и любовта им. Човешката любов обаче, обхваща и двата свята: и материалния, и духовния. Като изучавате живота на птиците, виждате, че те се събират по много заедно не от любов, но от нужда да се бранят, да нападат жертвите си и т. н. Щом мине опасността, която ги застрашава, те веднага се разпръсват. И човек минава през тия състояния. За да дойде до великата любов, човек трябва да да мине през всички фази на любовта: през животинската, през ангелската и най-после ще влезе в Божествената Любов. Това са фази на любовта, които човек трябва да наблюдава и да изучава в себе си.

И тъй, докато се занимава само с материалния живот, човек се намира в границите на животинската любов; докато се занимава с материалния и духовния живот, той е в границите на човешката любов; щом изчезнат страстите от човешката любов, човек влиза в ангелската любов. И най-после, когато разбере причините на всички явления в живота, човек влиза в Божествената Любов. За да проверите истинността на моите думи, правете наблюдения върху своите прояви, както и върху тия на ближните си, да видите до коя фаза на любовта сте достигнали. Ще видите какви тънки различия съществуват в проявите на любовта в различните хора. Като ученици вие трябва да изучавате любовта във всичките ѝ прояви, за да разберете най-високата любов — Божията. Ако думата „любов" не е определена, причината затова е, че тя съдържа в себе си четири вида течения, между които има известно съотношение. От тези четири вида течения в природата можете да съставите четири уравнения, в които Божествената Любов ще означите с буквата „Б", ангелската — с буквата „А", човешката — с буквата „М", от думата „манас", което означава мъж, а животинската — с буквата „Ж". Ако стомахът има надмощие над другите

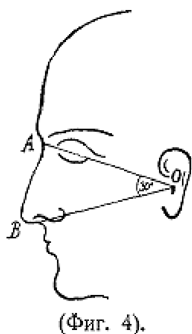
органи, човек проявява човешка любов; ако дробовете имат надмощие, той проявява ангелска любов; ако мозъкът има надмощие, той проявява Божествена Любов.

(Фиг. 3).

Фиг. 3

И тъй, ако широчината на главата, т.е. ако широчината на мозъка е по-голяма от дължината, това показва, че в този човек преобладава животинската любов. За широчина на главата се измерва разстоянието от едното ухо до другото. Колкото по-голяма е широчината на главата, толкова по-голяма е интензивността на силите, които действат в тия центрове. Освен широчина, всеки орган проявява известна активност, която произтича от обема, от пространството, което той заема в даден момент. Ако от средата на ухото прекарате радиуси към предната и горната част на главата, по дължината на тия радиуси ще определите каква е любовта в човека (фиг.3). Ако радиусът OA е по-голям от другите радиуси, тогава преобладава човешката любов; ако радиусът OB е по-голям от другите, преобладава ангелската любов; ако радиусът OC е по-голям от останалите, преобладава Божествената Любов. Следователно по големината на радиусите се определя интензивността на любовта, която се проявява в даден човек. Дължината на радиусите определя степените на интензивността на любовта.

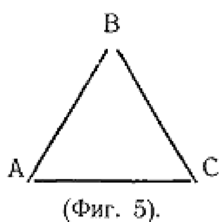
(Фиг. 4).

Фиг.4

Фиг.5

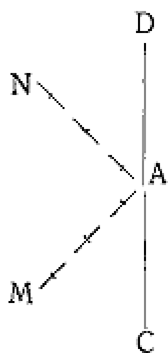
Ако от ухото прекарате две линии, едната над носа OA, а другата под носа OB, ще се образува един ъгъл от 30 градуса, който определя интелигентността на човека (Фиг.4). По големината на този ъгъл можете да определите различните степени на интелигентност на животните. Първоначално центърът на тежестта
на мозъка е бил отзад някъде, но при постепенното развитие на човека центърът на тежестта е минал в предната част на мозъка. Затова именно

челото на човека е право, а на животните — наклонено, полегато. Тази е причината, задето животните ходят на четири крака, а не на два, като човека. Ъгълът AOB определя интензивността на умствените енергии в човека. Ако разгледате как се пише на български език думата „любов", ще

(Фиг. 5).

видите, че първата буква *Л* в думата представя ъгъл, подобен на AOB. Този ъгъл е съставен от две величини - AO и BO, които се движат в две различни посоки и противодействат една на друга. Като напишете думата „любов", ще видите,че ъгълът ABC, (фиг.5) който представя буквата „*Л*", е също така образуван от две величини AB и BC, които се движат в различни посоки. За да предадете разумност на любовта, трябва да съедините точките A и C с права линия, да образувате триъгълник. При това положение трите страни на триъгълника могат да бъдат равни помежду си. Обаче, от движението на линиите AB и BC в една или друга посока зависи и тяхната големина. Ако тези линии са по-дълги или по-къси от линията AC, ще се образува правоъгълен триъгълник, по отношение на който може да се приложи Питагоровата теорема: сборът от квадратите, построени върху двата катета, е равен на квадрата, построен върху хипотенузата. Площта е мярка на силите. Следователно силите, които действат в квадрата, построен върху хипотенузата, са равни на сумата от силите, които действат в квадратите, построени върху двата катета.

(Фиг. 6).

Фиг. 6

Често се говори в живота за правия път, който се символизира с права линия. Обаче, правата линия ни най-малко не означава прав път. Правата линия определя най-късото разстояние между две точки, но в никои случаи тя не определя правия път. Защо? Защото и разбойникът избира най-късия път, без обаче да върви в правия път. Между правата линия и правия път има голяма разлика. Правият път се определя от интензивността на силите, които действат в човека. Ще представя тази идея графически (фиг. 6). Имате силите M и N, които идат от две различни посоки и се движат към точка A, обаче срещат съпротивлението CD и се отблъскват. Това съпротивление представя скала, всред която има извор A. Силите M и N. които вървят към A, представят силите на ума MA и силите на сърцето NA. Когато тези сили срещнат съпротивлението CD, те се връщат назад, като образуват кръг. Щом изминат този кръг, те се връщат там, отдето са излезли. За да не се отблъснат, тия сили трябва да се впрегнат на работа. Това ще извърши волята. Волята е сила, която впряга мислите и чувствата на човека на работа и произвежда ред действия.

Когато някой човек има слаба воля, мислите и желанията в него образуват по един кръг, без да извършат някаква работа. Който има силна воля, той впряга мислите и желанията си на работа и извършва нещо.

Това са обяснения, които отклоняват вниманието на ученика. Тези обяснения са нужни за почивка. Така постъпва учителят с малките деца. Когато забележи, че са се уморили, учителят пресича урока и разказва на учениците си приказка. Като си починат, той пак пристъпва към предмета си. Сега и вие, като слушате обясненията, които ви давам за силите, не можете да намерите връзка между това, с което започнах лекцията, и това, което сега говоря. Връзката седи в това, че при произнасянето на всяка дума трябва да проявите мисъл, чувство и действие. От окултно гледище всяка произнесена дума, всяко движение съдържат или положителни, или отрицателни сили в себе си. Например, когато искате да ударите някого, вие правите движение надолу; когато искате да задържите някого от престъпление, вие правите движение с ръцете си напред. Движенията, които правим нагоре, съдържат възходящи сили и могат да бъдат положителни и отрицателни. Движенията, които имат посока надолу, са низходящи и могат да бъдат положителни и отрицателни. Като знаете това, вие трябва да бъдете внимателни в движенията си. Никога не дръжте главата си надолу, към земята, защото ще се свържете със силите на земята, които ще окажат въздействие върху мисълта ви. Затова повдигайте главата си нагоре, да свържете мисълта си със силите, които излизат от слънцето. Необходимо е от време на време да поглежда човек и към земята, но ако постоянно гледа към земята, той ще се изопачи. Българите казват: „Пази се от човек, който гледа към земята". Турците казват: „Който гледа към земята, той гори сърцата". Всяко движение е резултат на някакви сили, независимо от това, дали човек ги съзнава. Те могат да бъдат от умствен или от сърдечен характер. Също така движенията могат да произлизат от съзнанието, от самосъзнанието, от подсъзнанието и от свръхсъзнанието на човека. Ученикът трябва да се наблюдава, да изучава движенията и силите, които са свързани с тях, за да може чрез думите правилно да ги регулира.

Сега, като пишете върху зададената тема „Разлика между дух и душа", спрете се известно време върху думите „дух" и „душа" и помислете малко. Те ще хвърлят светлина в съзнанието ви и ще напишете нещо самостоятелно. Тези думи са идейни, те носят светлина в себе си. Като се спирате върху думите, вие ще се научите да разбирате дълбокия смисъл, който е вложен в тях. Окултният ученик никога не трябва да бърза. Като произнесете думите „душа" и „дух" няколко пъти спокойно, тихо, при думата „душа" ще почувствувате под лъжичката си особена топлина, особена мекота и ще изпитате желание да помилвате всичко, което се

намира около вас. Като произнесете думата „дух", ще изпитате особена сила, особена активност. Думата „душа" произвежда мекота, а думата „дух" — сила. Думата „душа" произвежда вътрешно разширяване към даден център, а думата „дух" — разширяване навън, с желание да се завладее светът. Това са преживявания, които ще имате от произнасянето на думите „душа" и „дух".

После ще се запитате: Аз душа ли съм? — Душа съм, защото душа, мириша нещо. Както виждате, думата „душа" има няколко значения: душа, мириша нещо; душа някого, т.е. хващам някого за гърлото, опитвам го, дали е душа или не, дали живее, или не. След това ще си кажете: Аз съм дух. Като кажете тази дума, ще усетите, че във вас се влива едно течение на сила, на активност, с желание да излезе навън. При произнасяне на тези две думи ще се образуват две течения: едното иде отвън, минава през главата и слиза в симпатичната нервна система. Другото течение излиза от симпатичната нервна система, минава през сърцето и оттам се разпростира в главата. При произнасянето на думата „душа" теченията идат отгоре и проникват вътре в организъма; при произнасянето на думата „дух" теченията вървят по посока отвътре навън. Като знаете това, вие трябва правилно да регулирате енергиите на вашия организъм. Ако енергиите на вашия организъм не са правилно разпределени, това ще ви причини ред страдания. Като ви наблюдавам, виждам, че енергиите у вас не са равномерно разпределени: някъде са събрани повече енергии, някъде — по-малко, вследствие на което преживявате някакви дисхармонични състояния. Когато казваме, че някой човек има характер, това значи, че енергиите в него са разпределени точно на своето място и се намират в хармония помежду си.

Като ученици вие трябва да разбирате закона за трансформиране на енергиите на своя организъм, да не изпадате в неправилности. За тази цел вие трябва да регулирате силите на своя организъм, да ги уравновесите, да контролирате ума и сърцето си, да направлявате волята си, да разберете отношенията, които съществат между духа и душата. Щом постигнете това, ще можете да изпълните задълженията си, които имате към природата, ще постигнете и целта, към която се стремите — да познаете Бога, да познаете себе си. Това е смисълът на живота. Да намери смисъла на живота, тази е една от великите задачи на окултния ученик. За да постигне това, той трябва да започне от най-малката задача — работа върху своето тяло. За това се изискват упражнения, усилия, труд.

Тайна молитва.

Fir— fur — fen.

Tau — bi — aumen.

6-та лекция от Учителя,

държана на 8 ноември 1922 г., София.

Допирните точки в природата (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том I. София, 1935)
15 беседи от 4 октомври 1922 г. до 24 януари 1923 г.

1922_11_12 Не знаете що искате

НЕ ЗНАЕТЕ, ЩО ИСКАТЕ

А Исус отговори и рече: „Не знаете, що искате." *)

„Ако говоря с ангелски и с човечески езици, а любов нямам, нищо не съм."

„Не знаете, що искате."

Всички хора разбират значението на глагола искам, но тури ли се пред него частицата „не", глаголът приема отрицателно значение. Казваш: Не искам, не зная, не разбирам. Някои хора се хвалят с невежеството си. Те са агностици, т. е. хора, които отричат знанието. Те казват, че човек не може да знае всичко. Коренът на думата гностик се крие в един стар език „гноси". Българинът казва „носи". Значи, двете думи имат един и същ корен.

Сега, това е въпрос на филологията, която още не съм засегнал. Някога ще ви обясня, какво нещо е филологията от окултно гледище. Казваш: Искам. Този глагол има отношение към известно желание, което показна, че ти липсва нещо. Казваш: Не зная. Значи, не знаеш, какво искаш. Човек трябва да иска същественото. Много неща можеш да искаш, но разумният иска същественото. За гладния същественото е хлябът. Ако човек умира от глад, а иска нови дрехи, като за Великден, той не знае, какво иска. Какъв смисъл има новата дреха за него, ако на другия ден го очаква смърт? За умрелия новите дрехи и обувки са безпредметни.

Един ден Бог изпратил архангел Михаил на земята да научи три неща. Това било наказанието му за някаква грешка, която той направил на небето. Архангел Михаил попаднал в Русия и се условил за чирак при един беден, прост обущар. Тук трябвало той да научи трите неща. В скоро време Михаил научил изкуството да прави обувки и станал опитен обущар. Каквито обувки му поръчвали, правел ги в съвършенство. С това той повдигнал името на господаря си, като добър майстор. Един ден в обущарницата влязъл един помешчик, който се обърнал към обущаря с думите: Слушай, приятелю, нося ти тази хубава кожа, от която искам да ми ушиеш здрави, хубави обувки. Искам да ги нося поне една година, без да изгубят фасона си. Ако не ме задоволиш, ще пати главата ти. Обущарят взел кожата и, като си излязъл помешчикът, казал на чирака си: Слушай, Михаиле, от тези обувки зависи нашето бъдеще. Ако не можем да задоволим този помешчик, ще пострадаме. – Лесна работа, казал Михаил.

Взел кожата и започнал да крои обувките. Обущарят следял, какво прави и, ужасен, извикал: Михаиле, какво правиш? Това са чехли за мъртвец, не са модерни обувки, каквито помешчикът иска. – Бъди спокоен, всичко ще се нареди, както трябва. Чиракът спокойно продължил работата си. Не се минало и половин час, в обущарницата влязъл слугата на помешчика и казал: Моля, не кройте новите обувки за господаря. Той е мъртъв вече, направете му чехли за умрял. Казвам: Много хора си поръчват хубави, здрави обувки, но чиракът Михаил крои чехли за умрял.

Христос казва: „Не знаете, що искате." Значи, човек трябва да знае, какво иска. – Защо? – Защото желанията играят важна роля в живота. Желанията на човека трябва да бъдат строго определени. Мислите и желанията са важни елементи в духовния свят. Цял свят може да оспорва съществуването на духовния свят, но аз говоря за него положително, като за свят, който познавам добре. Може някой да иска диспут с мене, готов съм. Мога да изляза на научен диспут, да докажа съществуването на духовния свят от гледището на всички науки. Обаче, който иска да диспутира с мене, трябва да има знания.

От геометрията знаете, че срещу равни страни лежат равни ъгли. Ще кажете, че страните на ъглите са прави линии. Така е, обаче, не винаги правата линия подразбира прав път. Да вървиш по права линия, това не показва, че си в правия път. Някога вървиш по права линия и си в правия път – това е съвпадение. Но не всякога съвпадението е правилно. И крадецът, като го гонят, избира правата линия, но не е в прав път. Казваш: Младият трябва да върви прав, никога да не се пригърбва. Обаче, има случаи, когато и младият трябва да се наведе и пригърби. – Възможно ли е това? – Възможно е. Когато минава през гъста гора, младият трябва да се навежда, да не го удрят клонете. Следователно, при известни условия ще ходиш прав, а при други – прегърбен. Казваш: Изкривих се. – Това изкривяване няма нищо общо с кривата линия, с кривия път. Някога кривата линия се съвпада с кривото, а някога кривото се съвпада с правата линия. Колкото е възможно едното, толкова е възможно и другото.

Как определят учените правата линия? Те казват: Най-късото разстояние между две точки е правата линия. И между две точки може да се прекара само една права. Казвам: Правата линия е най-малката отсечка от окръжността. С други думи казано: Правата линия е най-малкото разстояние между два радиуса. Някои математици оспорват това, но според мене, всяко нещо, което се отрича и оспорва, е истинно; всяко нещо, което не се отрича, нито се оспорва, не е истинно. Много естествено, как ще оспорваш и отричаш онова, което не съществува? Ще кажете, че това е софистика. Не, това е истината. Сега аз говоря, а вие слушате – това е

реалност. Моите думи, като реални, могат да се оспорват. Моите думи, моята логика са резултат на самия мене. Следователно, аз съм корен, а който ме слуша, е произведение. Ще кажете, че човек се развива по еволюционен път. Човек се развива в две направления: по еволюционен и по инволюционен път. Това са процеси, които съществуват и в математиката. Например, имате числата 2, 3 и т. н. Те са корени на дадени числа. Те вървят по инволюционен път. Ако същите числа подигнем в степен, тогава имаме еволюционен процес. Питагор казва: Пространството, което се съдържа в квадратите, построени на катетите на правоъгълния триъгълник, е равно на пространството, което се съдържа в квадрата, построен на хипотенузата. – Що е хипотенузата? – Всеки радиус на кръга. Тя е жива, активна линия. – Що са катетите? – Единият катет е човешкият ум, а другият – човешкото сърце. Резултатите на катетите, във време и пространство, са равни на енергията, която ги е произвела. Същото казваме и за енергията, която снарядът развива. Изчислено е, че енергията, която даден снаряд произвежда, се крие в самия снаряд.

Учените правят ред изчисления, да намерят отношението между енергията, която снарядът развива, и количеството енергия в самия снаряд, преди избухването му. Питам: Енергията, която ябълчната семка развива в процеса на развитието, в самата семка ли е? Част от енергията е в семката, част от енергията е в почвата, водата, въздуха и част – в слънчевата светлина и топлина. Като се посее в земята, семката има възможност да събере енергията на всички тези елементи и да си направи една малка къща – ябълчно дърво. Това показва, че в семката е скрита известна разумност. Значи, в разумния живот се постигат всички желания. Оттук вадим заключението, че елементите на разумния живот са извън човека, а не в самия него. Ще кажете, че това е философия. – Да, философия, но тя ви е потребна. Казвате, че всичко зависи от човека. – Не от човека, но от разумността в самия него и вън от него. Тази Разумност наричаме Бог.

Задачата на човека е да си състави ясно понятие за Бога. Не е достатъчно да четете, какво са казали богословите и философите за Троеличния Бог, за Бога като Любов. Самите философи трябва да имат ясна представа за това, което пишат. И за човека казват, че има едно или две лица, че е едноличен или двуличен. Българите имат лошо мнение за човек с две лица, а още по-лошо за човек с три лица. Значи, ако човек има три лица, казват, че е лош. Като се казва, че Бог е троеличен, това считат за нещо свещено. Де е лошото: в идеята за троеличието, или в разбирането на човека? Ако троеличието на Бога е свещено нещо, защо троеличието на човека да не е същото? Тази идея трябва да се изясни, да няма двояко значение. Духовенството първо трябва да изясни противоречията в живота, а не само да казва, че хората трябва да се обичат. – Как да се обичат? Колко вида

любов познавате? Според мене, има четири вида любов: Божествена, ангелска, човешка и животинска. Има и други видове любов, но аз спирам до числото четири – Питагоровото число, с което измерват нещата. То е абсолютно число. Под абсолютно разбирам това, на което умът поставя прегради. И човек може да бъде абсолютен и неабсолютен. Тръгваш някъде, абсолютен си; спираш се, не си абсолютен. Всяко тяло в движение е абсолютно; щом спре движението си, не е абсолютно.

По какво се отличава Божествената любов от другите видове? Божествената любов е неизменна и постоянна във всички свои прояви, във време и пространство. Тя никога не се изменя. Когато обещае нещо, Бог го изпълня точно навреме, с точност една стомилионна част от секундата. С такава точност се измерват имагинерните, въображаемите числа. Несъществуващите, т. е. имагинерните числа „i" са равни на една стомилионна част от единицата. Този въпрос оставям на математиците, те имат думата. Аз говоря за любовта.

И тъй, Божествената любов е неизменна. Тя представя вечна скала, вечна канара, върху която човек гради своя живот.

Ангелската любов се отличава по своята чистота. Тя е без никакви страсти. Който се храни с тази любов, не боледува.

Човешката любов ограничава. В нея има страсти. Тя е раздвоена. В нея има и добри, и лоши разположения.

Животинската любов се отличава по това, че лесно забравя.

Следователно, четирите вида любов представят четири единици, с които човек работи по математически начин. Дохождаш при мене и се оплакваш, че работите ти не вървят, че жена ти, децата ти се объркали; в религиозно отношение са загазили; в обществото не са добре поставени. Не зная, какво да правя. – Започни с животинската любов. – Възможно ли е това? – Да, започни с животинската любов и постепенно върви нагоре. После ще дойдеш до човешката любов. – Животно ли съм, да започвам с животинската любов? Ти не разсъждаваш правилно. Какво лошо има в животното? Думата „животно" е прекрасна, но хората са я изопачили. Тя произлиза от живот. Животното е същество, което се радва, което скача, люби. Че ходи на четири крака, това нищо не значи. Казвате за животното, че е четириного. Питам: Преди да се изправиш на два крака, ти не пълзеше ли на четири крака? Ти си забравил това и казваш: Човек съм, ходя на два крака. Аз ще ти напомня, че някога си ходил на четири крака.

И тъй, започни с животинската любов, за да забравиш грешките на хората. – Как ще започна с тази любов? – Като забравиш грешките на хората. Как котката проявява любовта си към мишката? – По животински начин. И в дупката си да се скрие, мишката мисли само за котката, а котката – само за мишката. С ред факти мога да ви докажа, че между котката и мишката съществува такава любов, каквато не подозирате. С часове котката седи пред дупката на мишката и говори: Мила мишчице, моя възлюбена, излез малко да те видя! Мишката си подаде главичката, засмее се и се скрие в дупката. После тя пита майка си: Мамо, моят възлюбен ме чака вън, да изляза ли? – Не, още не си за женене. Какво ти дава? Обещава ли ти нещо? – Много неща ми предлага. А котката седи пред дупката със затворени очи и чака да излезе мишката. Защо котката затваря очите си пред мишката? С това тя иска да каже, че е безкористна, т. е, сляпа за любовта на света. Мишката пита котката: Право ли говориш? – Ето, виж, че от няколко часа съм със затворени очи, нищо не ме интересува. Обаче, щом мишката излезе от дупката, котката веднага я хваща и казва: Сестричке, ще те приема на гости у себе си, да видиш моята любов. Казвам: Котката ви дава добър пример, как да постъпвате. Нека човешките грешки влязат във вашата гостна стая и забравете всичко.

Как постъпва човешката любов? – Тя ограничава. – Какво означава думата „человек"? Първата сричка „че" произлиза от един стар език и означава ученик. Сричката „век" има друг корен и означава същество, което иска да се учи. Някои заместват думата „човек" с думите „цял век". Тези думи са неразбрани. Кой може да бъде ученик? Само онзи, който чете. Обикновено, учените, професорите четат. Според мене, който чете, той е ученик. Няма учени и професори в света. Който чете, той е ученик в дадения момент. Той иска да разбере какво е измислил писателят, какви са неговите възгледи. Всеки, който решава една задача, той се учи, той е човек. Следователно, ние сме човеци на земята, разтваряме книгите, гледаме, изучаваме ги. Сега, по какво се отличава човешката любов? – Тя всякога ограничава. – Не е така. – Може да не е абсолютно така, но моето твърдение се подкрепя от ред примери. Мома залюби един момък. Щом се ожени за него, тя веднага го ограничава. Преди да се ожени, той бил свободен: дето искал, там ходел – в гората, на планината, по градовете, по кафенетата. Щом се оженят, тя започва да му казва: Слушай, ти знаеш, че те обичам. Без мое позволение няма да ходиш никъде. Ако отиде на кафене, ще й каже, защо отишъл. Ако направи някаква търговска сделка, ще й даде сметка, защо направил това. Тя става господарка, а той слуга. След всичко това, той мисли, че си намерил другарка! – Не, той си намерил господарка, която му иска сметка за всичко. Така става и с мъжа, и с жената. Щом се влюбиш, така става. Вън от ограниченията, не съм срещал нито едно изключение. Друг е въпросът в ангелската и в

Божествената любов. Там няма никакви ограничения. Обаче, докато се дойде до тази любов, човешката е на мястото си. Ще любиш човека по човешки. – Как? – Ние знаем, какво представя човешката любов. Докато любиш по човешки, ще ограничаваш злото и в себе си, и в другите хора. Значи, човешката любов е мярка, чрез която се ограничава злото. Следователно, като забравиш грешките на хората, като ограничиш злото в себе си и в другите, ти дохождаш до ангелската и Божествената любов. Ангелската любов отговаря на животинската, а Божествената – на човешката. И тъй, докато се обиждаш, ти си в животинската любов. Обиждаш се, че някой ти казал животно. Искаш нещо идеално. Щом е така, ще живееш и ще любиш по ангелски. – Имам ли ангелско сърце? – Ще правиш усилие да любиш хората, както ангелите ги любят. Който иска да има ангелска любов, трябва да си служи с огън, на който температурата е 35 милиона градуса. Когато ангелът обикне някого, поставя го в огнището и ако може да издържи тази висока температура, той започва да му преподава новата наука за живота. Който не издържи на този огън, превръща се на дим и пепел. Така ще постъпва ангелът с него, докато го кали. Ту ще го туря в огъня, ту ще го вади. През девет реторти ще мине, но ще се кали. Ще плаче, ще вика, докато стане чист като ангел. Ангелската любов се отличава с чистота. Тя прекарва човека през огъня. Който има ангелска любов в сърцето си, се отличава с топлина. Неговото тяло и сърце са топли. Той мисли добро на всички хора, на всички живи същества. Злото е ограничение, изстиване. Следователно, студът произлиза от омразата, а топлината – от любовта. Дето има топлина, там е любовта.

В заключение на всичко това, казвам: Щом прекараш някого през животинската любов, ти забравяш грешките му; щом го прекараш през човешката любов, ти ограничаваш пороците му; щом го прекараш през ангелската любов, ти го туряш в огъня, който чисти. Най-после, ще вдигнеш своя ближен на раменете си, ще го поставиш на вечната канара и ще му кажеш: Сега ще научиш да забравяш грешките на хората, да ограничаваш злото и пороците в себе си и в своите ближни и най-после ще се домогнеш до смисъла на живота. – Не може без пороци. – Знаете ли, какво нещо е порокът? Трябва да имате ясна, конкретна представа за порока.

Представи си, че носиш в ръцете си скъпоценната чаша на господаря си. Някой те разгневи, и ти хвърлиш чашата на земята, на нея изкарваш гнева си. Чашата се счупва. Господарят ти те хваща и иска сметка от тебе, как счупи чашата. За да намалиш вината си, ти казваш: Както носех чашата, някой ме бутна, и тя падна от ръцете ми. – Не, кажи си истината. Бях гневен и, както носех чашата, хвърлих я на земята, да покажа силата си. Чашата се счупи. Хвърлих я съзнателно па земята. Казвам: Да изнасяш

фактите, както са, това значи истински човек. Всяко изопачаване на фактите е лъжа. Мнозина турят лъжата при истината и мислят, че говорят истината. Тук липсва доблест. Бъди доблестен, всякога говори истината! Не туряй лъжата при истината, нито злото при доброто.

Вървиш из града. Срещаш един свой приятел, който ти дава една хубава слива. Щом изядеш сливата, веднага в ума ти дойде мисълта да посадиш кокичката й. Още същия ден я посаждаш и оставяш да изникне и израсте. След две - три години сливата е изникнала, пораснала, цъфнала и вързала плод. Като те питат, кой посади тази хубава слива, ти разказваш факта, както си е. Ако изопачиш факта и кажеш, че сам си ходил в Пловдив да си купиш от тези сливи и, като си ял от тях, посадил си една от костилките й. Ти не говориш истината. Защо изопачаваш факта? – За да предадеш по-голяма цена на сливата, както н на своя труд; да покажеш, че си готов да направиш всичко за една хубава слива.

И тъй, предавайте фактите, както са, без никакво извъртане на истината. Кажи: Срещна ме един приятел, даде ми една хубава слива. Аз я изядох и след това посадих костилката в земята, Ако някой те похвали, че си направил много нещо, ще кажеш: Не, аз направих най-малкото, изкопах една дупчица, зарових костилката и, като изникна, отвреме-навреме я наглеждах. Главното нещо направи природата: слънцето, водата, въздухът и земята. Така трябва да се говори, а не да си предаваш повече цена, отколкото трябва. Ти само си посадил сливата, а всичко останало извършила природата. Сега ще дойдат свещениците да ме убеждават, че българският народ дължи всичко на православната църква. Не е така. Че българският народ дължи нещо на църквата, това е факт, но да се мисли, че той оцелял благодарение на православната църква, това не е истина. Какво ще кажете тогава за турците? Те не са православни. Как оцеляха? Как оцеляха будистите, които също не са православни? Друг е въпросът, ако всички останали народи, вън от православната църква, не са оцелели. И без православието те оцеляха. Значи, фактът, че православната църква спасила България, не е верен. Като народ, българите са съществували преди православната църква. Значи, в този народ има нещо повече, отколкото в православната църква. Българският народ е съществувал преди християнството. Сам Христос християнин ли беше? Православен ли беше? Защо Неговите последователи се наричат християни? Ако питате Христа, дали е християнин, Той ще каже, че не е такъв. Вие се наричате християни, защото вярвате в Христа. Ами Христос в кого вярва? Според мене, християнството не е база. Ще кажете, че християнството спасява. – Езичниците, турците не са християни. Значи, те не са спасени. Аз съм видял в другия свят много будисти, мохамедани, спасени. Как е станало това? Те поне не са християни. Кой ги е спасил? И нас ни наричат

дъновисти. Казват, че съм проповядвал дъновизъм. Чудно нещо! Ето, пръв аз не съм дъновист. Какво разбират под понятието дъновист? Да се мисли, че някой е дъновист, това е заблуждение.

„Не знаете, що искате." – Какво трябва да иска човек? – Да постави идеите си правилно. Ще кажат свещениците, че ние сме такива - онакива. Не е така. Каквото и да се говори за нас, ние знаем, какво ще стане в света, какво иде. Затова, именно, аз искам да ви освободя, ако не от всички заблуждения и страдания, поне от някои. Ако ви освободя от всички страдания, на себе си ще причиня зло. Важно е да ви освободя от онези заблуждения и страдания, които пречат на развитието ви. Мнозина ме питат, как да се наричат – дъновисти или християни? Христос не е християнин, и аз не съм дъновист. Какво проповядваше Христос? – Любовта. И аз проповядвам любов. Христос казваше за себе си, че е Син Божи. Следователно, и вие може да се наречете Синове Божи. – Как, да се наречем Синове Божии? Това е богохулство! – Не е богохулство. Кой ми даде живот? – Бог. – Щом казвам, че съм Син Божи, аз изповядвам великата истина, какво животът, който е в мене, мислите, знанията, с които разполагам, са все от Бога. Една студентка казваше, че един от професорите, като преподавал, често споменавал името на своя учител – професор. Тя вади заключението: Нашият професор е ученик на еди-кой си професор. Ние сме ученици на нашия професор. Следователно, и ние сме ученици на този виден професор, когото нашият професор често цитира. Христос е Син Божи. Ние сме последователи на Христа. Следователно, и ние сме Синове Божии. Бъдете готови да изповядате истината, че животът, който имате, не е ваш. Ще кажете, че вашите майки и бащи са ви дали живот. – Кой е дал техният живот? – Майките и бащите им. – Ами техният живот? Така ще дойдете до онази безконечност на събиране и умножаване. Така влизате в областта на въображаемото число i. Де е истината? Ще дойдете до събиране на числата: 1 +1/1 + 1/1.2 + 1/1.2.3 + 1/1.2.3.4 и т. н. Тук са нужни логаритмични изчисления. Това е сложна работа.

Какво се иска от човека? Да разбира сегашния живот. Чувствуваш едно неразположение или една радост в себе си. Задавал ли си въпроса, защо си неразположен, или защо си радостен? Някога имаш желание да мислиш. На какво се дължи това желание? То се дължи главно на четири фактора, които работят в природата. Пак ще си послужа с Питагоровата теорема. Ще взема един правоъгълен триъгълник с равни катети и казвам: Възможностите на ума са равни на възможностите на сърцето, т. е. единият катет е равен на другия катет. Възможностите на ума и на сърцето са равни на възможностите на волята, т. е. на хипотенузата в правоъгълния триъгълник. В ума се крият две възможности: мислене и чувствуване.

Значи, умът първо мисли, после чувствува. И в сърцето има две възможности: чувствуване и мислене. Сърцето първо чувствува, а после мисли. Когато умът първо мисли, а после чувствува, а сърцето първо чувствува, а после мисли, работите вървят добре. Ако умът първо чувствува, а после мисли, и сърцето мисли, а после чувствува, работите се объркват. Задачата на ума е първо да мисли, после да чувствува; задачата на сърцето е първо да чувствува, после да мисли. Значи, имате два фактора, с по две възможности. Имате още два фактора: душа и дух, с по две възможности още. Може ли да определите, кога действува умът и кога – сърцето? Може ли да определите още, вашето чувствуване в даден момент на какво се дължи: на ума, или на сърцето ви? Може ли да определите, отде иде вашата мисъл: от ума, или от сърцето?

„Не знаете, що искате”. С това Христос искал да каже на учениците си, че в тях трябва да се събудят възвишени мисли и чувства, с които може да разграничава видимите неща от невидимите. Ако гледате на човека от духовния свят, ще видите, че в него има двама души, които едновременно ходят и се разговарят. Единият е физически човек – по-плътен, а другият – духовен – по-ефирен. Физическият човек живее повече със сърцето, а духовният – повече с ума. Когато физическият човек е в съгласие с духовния, работите им се нареждат добре. Ако двамата не са в съгласие, работите им не вървят добре. Какво трябва да правиш? Ще се съгласиш с онзи ред на нещата, който е определен още преди слизането ти на земята. Твоят живот е бил определен, преди да си се родил. Този, който те придружава навсякъде, е съществувал в духовния свят преди тебе. Той знае и разбира всичко по-добре от тебе. Той се отнася приятелски с тебе, но е твой учител, и ти трябва да го слушаш. – Как ще го познаем? – В мъчнотиите и страданията. Неразположен си, недоволен си от жена си. Той ти нашепва: Всичко ще се оправи. – Няма честни хора на земята. – Има, ще ги намериш. – Не мога да спя, нервен съм. – Ще спиш, ще се успокоят нервите ти. – Нямам пари, жената, децата са боси, окъсани. – Не се страхувай, и пари ще имаш, и дрехи, всичко ще се оправи. Питаш: Кой е този в мене, който гледа на живота толкова оптимистически? Все ще се оправят работите, а те не се оправят. Защо не се оправят? – Защото не слушаш своя учител, духовния човек в себе си. Ти си един дървен философ и само философствуваш. Ти сееш все през зимата, градиш въздушни кули. – Какво трябва да правя? – Да изучаваш висшата математика на живота и прилагането на нейните закони. Може да съградиш един, златен палат във въздуха, но трябва да знаеш условията, при които можеш да градиш.

Религиозните хора казват, че без религия не може. И ако работите на хората не вървят добре, това се дължи на отсъствието на религиозно чувство в тях. – Какво нещо е религията? – Връзка с Бога. – Какво означава

свързването с Бога? – Според мене, да се свържеш с Бога, това значи, да имаш отношение към любовта, към всичко живо по лицето на земята. Можеш ли да направиш това, ти носиш Божията Любов в себе си. Ако видиш, че някой дяла живо дърво в гората, кажи му: Приятелю, недей дяла това дърво, не му причинявай излишни страдания. – Нима дървото страда? – Някога в дървото се пробужда съзнанието, както в човека. В някои дървета са затворени човешки души. В бъдеще те ще се освободят от този затвор и ще живеят като човеци. Ще кажете, че човек е дух, облечен в плът. – Преди да дойде на земята, човек, наистина, е бил дух. Като слязъл на земята, той се облякъл в материя – плът. Реалното е в духа, а преходното – в плътта. Значи, като умре, човек се обезплътява. – И това е преходно състояние. С човека стават два процеса: обезплътяване и въплътяване. Реално е това, което се обезплътява и въплътява. То е духът. Казват, че духът е вятър, т. е. въздух. – Духът не е нито вятър, нито въздух. Той е нещо, което постоянно се движи. Духът образува движението, но той сам не е движение. Какво ще разберете, ако ви кажа, че Бог е Любов, но Той сам не е Любов. Значи, Бог е нещо по-велико от Любовта. Обаче, условията, при които сега живеем, не познават по-велика мярка от Любовта, затова се казва, че Бог е Любов.

Казано е в Писанието: „Плодът на Духа е Любовта, а плодът на Бога е Духът." Любовта е най-малката сила, проявена на физическия свят. Няма дума, с която можем да изразим любовта. С колко думи си служим ние? Български език си служи с 60 хиляди думи, немски език – с 80 хиляди, английски – с около 260 хиляди думи. Това е приблизително изчислено, не е с абсолютна точност. Първоначалният език, с който някога хората си служели, бил много богат – около 35 милиона думи. Това е езикът на природата. С този език можете приблизително да изразите всички душевни преживявания, през които минавате. Днес, с ограничения човешки език, не можеш точно да определиш своите състояния. С една дума изказваш десетки неща. Какво, всъщност, искаш да кажеш, не знаеш. Казваш: Любя те. – Какво означава това, сам не разбираш. На английски, думата „bear" означава мечка, търпение и раждане. Тази дума се пише и произнася еднакво, но в изречението вече има различно значение. Питам: Как можем да се разбираме с толкова неточен език? Евангелистът казва, че като евангелската църква няма друга. И православният казва, че като православната църква няма друга. И като будистката няма подобна. Аз казвам: Няма друга сила, подобна на любовта. Тя включва всичко в себе си. – Докажи това. – Ще докажа. В евангелската църква животните не влизат; в православната църква – също; в будистката църква – също. – Защо? – Защото, според вас, животните нямат религия. – Не, и те имат религия, защото и те се обичат и любят. Основа на нашето верую е любовта. Следователно, нашата религия влиза и в животните, и в растенията. И

растенията се любят. Възхищаваш се от аромата на едно цвете и казваш: Колко хубаво мирише! То не изпраща миризмата си до тебе, но до своя възлюбен. Ароматът на цветята е тяхната мисъл. Цветето изпраща мисълта си до своя възлюбен, с което иска да му каже, че го обича. Като мисли за своя възлюбен, то изявява своята религия. Аз отивам по-далеч и казвам, че нашата религия се среща и в минералите. Значи, религията, която проповядваме, е всемирна. В нея влизат и хората, и животните, и растенията, и минералите.

Днес ни проповядват православие. Аз признавам само такова православие, такава религия, в която всичко може да живее. В нашата религия всичко живее, и вие можете да живеете. Досега сте живели в нея, и в бъдеще ще живеете. Ние не казваме, че къщите ви ще се разрушат, т. е. вашето верую ще изчезне. Дръжте си веруюто. Обаче, ние казваме, че като нашето верую друго няма. – Кое е вашето верую? – Веруюто на любовта. То казва: Любовта, която прониква в ума и създава мислите, е равна на любовта, която прониква в сърцето и създава чувствата и желанията. – Защо са равни мислите и чувствата? – Защото една и съща сила ги създава. Понеже в любовта няма пристрастие, тя дава колкото на ума, толкова и на сърцето. Волята пък, като възлюбено дете на майката и на бащата, взима всичко, т. е. тя е равна на сбора от човешките мисли и чувства. В заключение на това, казвам: Възможностите на ума и възможностите на сърцето са равни на възможностите на волята. Тя е в състояние да реализира всяка мисъл и всяко желание. Разумната воля е в сила да реализира всяка права, Божествена мисъл и всяко Божествено желание. Всяко желание трябва да има четири качества едновременно: да бъде Божествено, ангелско, човешко и животинско. И любовта трябва да бъде едновременно и животинска, и човешка, и ангелска, и Божествена. Това е закон. На земята животинската любов има по-голям простор, тя създава формите. Който се отказва от животинската любов, постепенно отслабва, изпосталява и се готви за небето. Ако животинската любов вземе надмощие, човек затлъстява. Всяка любов има граници, до които може да се прояви. Затова се казва, че мислите и желанията на човека трябва да се ограничават. – Не могат ли мислите и желанията ни да се проявяват свободно? Под „свобода" на мислите и желанията разбирам всяка мисъл и всяко желание да са за добро не само за отделния човек, но и на неговите ближни – хора, животни и растения. При това, всяка мисъл и желание трябва да са в съгласие с Божествения свят.

Казва се за нас, че вярваме в живата природа. – Ние вярваме в Духа на Бога, а не в живата природа. – Де е Божият Дух? Де е духовният свят? Ще кажете, че не искате да се говори за духовете. – Какво нещо е дух? В първата глава на Битието е казано, че Бог създаде небето и земята. Как ги

създаде, не се казва. Създаването на небето и земята е дълга история, за която Мойсей мълчи. Той е написал нещо откъслечно от тази история. За останалата част от историята той нищо не казва. Това, което е писал Мойсей за създаването на света, не е в съгласие нито с геологията, нито с цялата наука. И обратното е вярно: Нито писаното от Мойсей, нито писаното в науката е съгласно с това, което Бог е направил. Това е описание за децата, дето се казва, че a + b = c. Нещата са равни само за онези, които ги разбират, но не и за онези, които нищо не разбират. При това, нещата са верни, когато се проверяват.

Казано е: „И Дух Божи се носеше по земята." Духът подразбира великата природа, т. е. Божественото начало, което обгръща всичко и твори. Днес думите „дух" и „душа" са изгубили своя първоначален смисъл. Под „душа" разбирам вдишване, а под „дух" – издишване. Това са два процеса на разумния живот. Индусите наричат тези два процеса Брама. Като издишал навън, Брама създал целия космос. Като създал света, той си казал: Много неща създадох, трябва да отнема нещо. Той и до днес продължава да изтегля по малко от света и да го поема в себе си. Като изтегли всичко, светът ще изчезне. След това той ще заспи и ще спи милиони години. Като му дотегне да спи, ще каже: Ще издишам всичко, което съм приел в себе си, и ще създам нов свят. Щом му домилеят децата т. е. хората, той ще ги поеме отново в себе си. Това не е никаква философия, това е детинско описание за създаването на света. След това ще кажат, че светът бил създаден от вдишването и издишването на Брама. Не, приятели, като говорите за вдишване и издишване, вие трябва да знаете вътрешния смисъл на тези два процеса. Дишането и яденето също са два процеса, които, събрани заедно, представят една сума. Кой е коренът на това число? Кой е коренът на погълнатото количество въздух? Кой е коренът на два кубически метра въздух? Не знаете. Кой е коренът на количеството хляб, който изяждате всеки ден? И това не знаете. Какви математици сте тогава? Трябва да знаете корена на всяка храна, която консумирате. Ще кажете, че не се занимавате с такива неща. Затова, именно, не сте поумнели. Ще се занимавате с всичко, което виждате: как растат и се развиват цветята, как връзват плод и узряват и т. н. Имате една семка; тя е резултат, сума от дадени числа. Кой е коренът на тази семка?

Какво става в училищата? Учителят извиква ученика пред черната дъска и казва: Иванчо, начертай един правоъгълен триъгълник. Начертай по един квадрат на катетите и на хипотенузата и ми докажи Питагоровата теорема. Ученикът изговаря теоремата. – Докажи я сега. Ученикът я доказва.– Браво, седни си на мястото. – Какво е доказал Иванчо? – Нищо особено. Той издекламирал това, което някога казал Питагор. Иванчо се връща у дома си и казва на майка си: Мамо, днес учителят ме вдига на урок, и аз му

доказах Питагоровата теорема. Цяло откритие беше това! Ти нищо не знаеш от тази теорема. Майката и бащата са доволни и казват на познатите си: Знаете ли, какво е научил наш Иванчо? Доказал днес на учителя си Питагоровата теорема. – Каква наука има в това доказване? Има нещо и в доказването, но трябва да отидете по-далеч, да влезете във вътрешния смисъл на тази теорема. Казвам: Иванчо, този квадрат е жива величина. Двата катета на триъгълника представят човешкия ум и човешкото сърце. В тях са вложени условия и възможности за развитието им. При това, възможностите на ума и на сърцето са равни. Такъв е законът. Хипотенузата е радиус на кръга, а радиусът представя кръга в движение. И в хипотенузата са вложени възможности. Изобщо, тези възможности показват, че животът се развива. Като изучават така Питагоровата теорема, учениците могат да мислят. Всички фигури са символи, с които природата заставя човека да мисли. Така, именно, математиката, както и цялата наука, има смисъл да съществува.

Често хората изпадат в недоволство. Кое ги прави недоволни? – Еднообразието. Дето има еднообразие, там идат страдания. Живееш в заблуждението, че за да подържаш живота си, трябва само да ядеш. Яденето е средство, не е цел. Ще ядеш, и всеки ден ще извличаш корен от храната, която си консумирал. Дишаш – също ще извличаш корен от количеството въздух, който си поел. Знаете ли, отде е дошъл въздухът? И това не знаете. Благодарение на вашето незнание, вие всеки ден рушите това, което сте съградили.

Един ден, когато Бог решил да направи човека, събрал всички свободни души, с цел да ги впрегне на работа в големия човешки организъм. Едни от тях взели участие в образуването на стомаха, други – в образуването на дробовете и сърцето, трети – на мозъка, четвърти – на ушите, пети – на очите, устата и т. н. Така бил създаден човекът – венецът на творението. Докато тези души живеели хармонично, в мир и съгласие, и човек живял добре. Случило се, че стомахът се отклонил малко от пътя и започнал да работи само за себе си. Всички останали души се събрали, да обмислят, какво да правят с него. Най-после те дошли до заключението, че трябва да изпъдят този съсед. Той мисли само за себе си, нищо не изпраща на другите. Изпъдили го, но с това положението на човека не се подобрило. Очите се отклонили от своя път. Всички души викнали против тях: Да изпъдим и очите. Много неща виждат те, но с това само ни препятствуват. Да ги лишим от правото на съседство. Изпъдили и очите. После били недоволни и от ушите, че слушат всичко, което става около тях. И тях лишили от право на съседство. Какво останало от човека? – Един разглобен организъм.

Така постъпва днес църквата. Като срещне човек, който може да каже нещо повече от нея, тя казва: Да изпъдим този човек! Да го лишим от правото да говори! Какво ще остане от човека, като изпъдите от него стомаха, дробовете, сърцето, мозъка, очите и ушите? – Нищо не остава, освен една нула. На какво прилича това? – Един вол, с голямо съзнание за себе си, се отправил към една съвършено нова, красива чешма. Понеже бил жаден, турил устата си на чучура и хубаво се напил. После вдигнал главата си и казал на чешмата: Както виждаш, аз пръв пих от твоята вода. Понеже устата ми е свещена, съветвам те да не даваш на никого да пие от тебе. – Това е невъзможно. – Защо? – Както ти пи от мене без позволение, така още много ще дойдат след тебе, и те ще пият без позволение.

Чешмата представя Божествен извор. Много хора са пили от този извор и продължават да пият. При това, който е пил от него, иска да забрани на другите да пит. Всеки има право да пие от Божествения извор. Той казва: Както ти имаш право да пиеш от мене, и то без позволение, така всички могат да пият. И пак ще остане вода за всеки жаден, който иска да утоли жаждата си. И тъй, не се страхувайте, че този, или онзи ще развали света. Тъй както светът с създаден, никой не може да го развали. Светът се развива добре – никой не може да измени неговия път. За някои може да е така – това е друг въпрос. – Ама аз страдам, мъча се. – Ти страдаш, но милиони същества се радват. – Тъмен е светът. – За тебе може да е тъмен, но не и за другите. Ето защо, духовенството няма право да казва, че и българският народ мисли като него. Днес българският народ не мисли като духовенството. В бъдеще той ще се различава още повече от тях. Бог е дал на българите проблеми за решаване, и те трябва да ги решат правилно. Тези проблеми не трябва да се ограничават от православието, от евангелизма или от католицизма. Ако православието се меси в задачите на българския народ, какво ще стане с него?

Един гръцки поп си купил голяма нива от сто декара. Като я обикалял, той й казвал: Да знаеш, че поп ти е господар. Нивата му отговорила: Досега на 99 такива господари като тебе съм одрала кожата, и твоята ще одера.

Българският народ е нива, която одрала кожата на много попове. И на сегашните попове ще одере кожата. Българският народ може да живее и без православие. Българският народ може да живее и без християнство, като сегашното, но никога не ще може да живее без любов. Радвам се, че е така. Аз проповядвам учението за любовта, и всички трябва да го приемат. Това учение прониква навсякъде и във всичко, във всички стари клетки. Няма място, дето то да не проникне. Щом то се проповядва, всички други учения могат да съществуват. Щом то проникне в света, ще има място за всички – и за социалисти, н за комунисти. – Кога ще стане това? – Само

при закона на любовта. От любовта излиза всичко. В православието се чува само: Господи помилуй, Господи помилуй! – но житцето в джоба. Това не е служене на Бога. Истината трябва да се говори! Какво ще кажете за мене, ако сега, като говоря за Питагоровата теорема, искам от вас да платите по нещо. От човешко гледище, имам право. Дадох ви знание, и вие трябва да си платите. Обаче, това не е идейно проповядване. И вие ще ми платите, но не по човешки начин. Аз съм искрен и ви казвам истината. Природата работи по два начина: с метода на доброто и с метода на злото. И двата метода са живи. Злото е добър метод за разбиране на живота. При сегашния строй, сто души работят за едното. Той е техен касиер, събира печалбите им. Това е методът на злото. Доброто постъпва другояче. Сто души работят, и всеки има право да държи пари в себе си. Казвам на своите сътрудници: Дръжте парите в себе си. Нека всеки бъде касиер на парите си! Като ви проповядвам, аз влагам капитала си във вас, а вие мислите, че сте ме надхитрили. Истината, която проповядвам, не е моя. Един ден, когато пораснете, ще постъпвате благородно с всички, и тогава ще платите не на мене, но на Онзи, чиято е Истината. В бъдеще, като ви срещна, ще ви питам: Какво учение следвате? Имате ли любов в душата си? Божествена ли е вашата любов? Стоиш ли на речната канара, на която целият космос почива? Имате ли чистотата на ангелите? Вашата любов може ли да ограничава злото? Може ли да забравя всичко, като животинската? Ако любовта ви има тези качества, дайте ми ръката си! Това е любов. И учените, като намерят грешката в изчисленията си, всичко забравят и се радват на резултата си.

Помнете: Новият живот изисква правилно разбиране. Вие трябва да бъдете здрави, щастливи. Имате деца, трябва да ги възпитавате. – Бог ще уреди всичко, няма защо да се безпокоим. – Не е така. Бог ще нареди всичко чрез вашия ум и сърце. Бог ще нареди всичко чрез Божествената любов, чрез ангелската любов, чрез човешката любов и най-после и чрез животинската. Всички тези същества работят за вас, и вие трябва да им благодарите. Като впрегнеш вола си в колата, потупай го по гърба и му кажи: Благодаря ти, че ми услужваш. Ако не му благодарите, де остава вашето благородство? Ние не проповядваме морал само на думи, но и на дела. Спри се пред вола, потупай го и му кажи: Братко, похвалявам те за голямото търпение и благородство, което имаш. Волът спокойно си преживна и казва: Добър е Господ. Добър е и моят господар. После ти подкарваш колата и казваш: Ди-и-й! Волът тегли и мълчи. Това не е ли благородство?

Сегашните учени ще ни убеждават, че е в реда на нещата да колим животните. – Това е по необходимост, но не е наше право. Ако по необходимост спасяваш някого, това не е истинско добро. Значи, човек

може да се съмнява и в доброто. Представи си, че един човек се дави. Ти виждаш това и го спасяваш. Той казва: Спаси ме, наистина, но имам да му давам десет хиляди лева. Значи, той ме спаси за парите си. Как ще докаже този човек, че доброто му е безкористно? Ще извика длъжника си вкъщи и ще му каже: Приятелю, ти ми дължиш десет хиляди лева. Вземи полицата си и я скъсай. Ако втори път те спаси от удавяне, какво ще кажеш? Ще кажеш, че те спаси заради дъщеря ти. Той не е женен, а ти имаш дъщеря за женене. Ще те извика у дома си и ще ти каже: Ти имаш дъщеря за женене, но бъди свободен. Ожени я, за когото искаш. Колко пъти трябва да доказваш на човека, че си безкористен в доброто, което му правиш?

Мнозина казват: Така трябва да живеем, че да угодим на обществото. – Не, аз казвам: Трябва да угодим на Бога, на любовта. Ако угодиш на Бога и на любовта, ти си угодил на всички. Ако някоя сестра ти се сърди нещо, гледай да се помириш с нея. Това е необходимост за тебе. Някога тя ти е направила добро. Ще я обикнеш, защото и Бог я обича. – Защо трябва да се обичаме? – Защото и Бог ни обича. Този е моят силен аргумент. Другояче не може. Това е закон, от който не можеш да отстъпиш. Питат ме: Отде събра тези хора около себе си? Те не те разбират. – Нищо от това. Понеже Бог ги търпи и обича, и аз съм длъжен да ги търпя и обичам. Бог ги е събрал от кол и от въже и ми ги е изпратил да работя с тях – не мога да пречупя думата Му. Щом Бог ги е изпратил при мене, ще им предам знанието, което имам. Така постъпвайте и вие. И, ако ви питат, защо обичате даден човек, кажете: Защото пръв Бог го обича. Някои ме питат, защо, като ви говоря, не ви доведа до края на въпросите, но ги оставям открити. – Моята цел не е да ви дам разрешени въпроси, но да ви поставя в положение да мислите свободно и самостоятелно. Колкото и да искам, не мога изведнъж да ви кача на планинския връх. Първо ще минем през гори и тогава ще се качим на върха. – Заведи ни до края на гората. – Няма да ви изведа докрая, но ще ви заведа в най-голямата дълбочина на гората, вътре ще ви заведа. – Как ще излезем от тази дълбочина? Кой ще ни извади? – Който ви е довел, той ще ви извади. – Дълбоки са тези работи. – Да, дълбоки са. Гора е това. Океан е това. Височина, планина е това. Ще слезеш до дъното. – Височина е това. – На слънцето ще отидеш. – Много неща знаеш. – Да, много неща зная. Аз зная, какво има на слънцето, на луната, на звездите, на онзи свят. Всичко това виждам. – Чудно, как го виждаш! Такъв обширен свят, как го виждаш? –- Когато отивам на слънцето, аз се движа с бързина по-голяма от тази на светлината. За една минута съм на слънцето. Когато отивам до най-отдалечената звезда от нас, отивам за десет минути – отиване и връщане. – Какво има там? – Ние се придържаме в свещеното правило, да не казваме, какво има там. Това е математическа проблема на въображаемите числа. Както въображаемите числа остават неизвестни за човека, така и бъдещият живот остава за него неизвестен.

Христос казва: „Не знаете, що искате.” Искате да бъдете православни – не знаете, що искате. Искате да бъдете мохамедани – не знаете, що искате. Искате да бъдете будисти – не знаете, що искате. Искате да бъдете богати – не знаете, що искате. Искате да бъдете учени – не знаете, що искате. Искайте Съществeното. – Кое е съществeното? – Искайте да имате Божествената любов във всичките й прояви: Божествена, ангелска, човешка и животинска, Щом имате тази велика любов, ще дадете на живота си широк замах. Тогава и мъже, и жени, и деца ще гледат вече по друг начин на света.

Сега аз зная, че всички, които ме слушате, ме разбирате и знаете, че Божествената любов ви е необходима. Защо ви е Божествената любов? – За да имате велика, непоколебима основа. Защо ви е ангелската любов? – За да имате огън. Казвате: Да, къща без огън не може. – Обаче, вашият огън е пушек и дим. Едно време, когато хората си служели само с дърва и въглища, имали право да говорят, че не може без пушек. Тогава и в църквите имало пушек и дим. Но сега, при електричеството може без пушек и дим. Аз говоря за този огън във вас, за тази любов, която не произвежда никакъв пушек и дим. Засега вашата любов произвежда пушек. Ето защо, избягвай този пушек. Не позволявай нито на себе си, нито на приятелите си да опушват къщата ти. Ако се опуши, дълго ще търкаш очите си, докато се освободиш от пушека. Любовта не търпи никакъв дим. При нея горението трябва да бъде пълно. – Не можем да живеем така. – Можете, но още се колебаете между стария и новия живот. Вие се борите между стария и новия живот, а трябва да бъдете категорични. Казвам: Приложете новия живот без никакво колебание! Прилагайте методите на природата. Не събаряйте изведнъж старата къща. Природата едновременно събаря и гради. Не отхвърляйте онова, което досега сте направили, Не казвайте, че досега сте живели безсмислено. Целта на досегашния ви живот е била неопределена; отсега нататък е определена. Тази е разликата между досегашния ви и сегашния ви живот. Досега сте работили за майка си и баща си, за брата си и сестра си. Отсега нататък ще работите за живия Господ, за Бога на Любовта. Тази любов включва в себе си всичко. Досега сте учили за себе си; отсега нататък ще учите за любовта и ще имате по-голям замах на дейност.

Някой казва: Като живея за Бога, всичко ще се нареди, няма какво да мисля. Така разсъждава младата мома, преди да се ожени. Като мома, тя се облича чисто, спретнато; с момците е учтива, любезна, докато я хареса някой и се ожени за него. Момъкът, като я вижда толкова чиста и спретната, казва: Добра домакиня ще излезе от тебе. Тя се смее и си мисли: Да се оженя аз, че после ще ме видиш. И наистина, като се ожени, тя

показва опаката страна на своя характер. Тя си мисли: Нали се ожених веднъж, работата ми е наредена. Аз бих посъветвал момата да постъпи точно обратно. Докато е неженена, тя може да бъде неглиже, небрежна към своя възлюбен. Обаче, щом се ожени, да покаже добрата страна на характера си. Ако я пита той, защо се изменила толкова, да каже: Аз те изпитвах. Видях, че си добър човек, че си готов на всичко. Ти си доблестен човек, заслужаваш моята любов и внимание. Това е метод, чрез който се изпитва любовта. Ако е въпрос за любов, прояви любовта, а нейната чистота и светост. Като погледнеш човека в очите, да знае, защо го гледаш, а не да те пита, защо го гледаш. Много естествено, гледа те, защото те обича. – Как ме обичаш? Каква е твоята любов? – Моята любов е Божествена, ангелска, човешка и животинска. – Щом е и животинска, ти ще ме изядеш. – Не, няма да те изям, но искам да забравя всичките ти грешки. – Щом е човешка, ще ме ограничиш. – Няма да те огранича, но ще огранича злото в себе си. – Ако имаш ангелска любов, това значи, че искаш да ме изгориш. – Не, искам този огън да стопи и да изгори всичко нечисто в мене. Да имаш Божествена любов, това значи, да стоиш на онази вечна канара, да устояваш на обещанието си. Който иска да има такава любов, ще му се даде изпит, да се опита, доде е достигнал.

Днес човечеството минава през изпити за каляване на характера, за отношенията му към Бога. Обичате Бога, но щом ви поставят на някакъв изпит, веднага се отказвате от Него – не можете да решите задачата си. Задачите на живота трябва да се решат. Може ли да си отговорите на въпроса, какво нещо е любовта? Защо обичате някого? – За хубавите му очи и уста. – Кои очи и уста са хубави? Какъв трябва да бъде цветът на лицето на твоя възлюбен? Според мене, хубави очи, уста, нос, лице са тези, които изразяват вътрешния живот на човека. Те са символи. Всяко нещо, в което прониква Божественото, е красиво. Следователно, когато обичаш някого, трябва да държиш в ума си мисълта за Бога, за ангелите, за хората и за животните. Това е любов. Когато говориш за любовта, а не я носиш в себе си и постоянно променяш чувствата си, това не е истинска любов. В такъв случай, ти лъжеш себе си и окръжаващите. Такъв човек има особен жълт цвят на лицето, особена червенина, които са израз на отрицателните сили в живота. Какво нещо е силата? – Сбор, който трябва да се разложи на съставните си елементи, да извадиш от него корен. Казва се, че Бог е сила. Не, Бог не е сила, но силите произлизат от Него. Другояче казано: Бог е неделима сила, извън времето и пространството, а същевременно ги владее. Бог не живее в хората, но ги обгръща. Никъде Го няма, а е навсякъде. Как ще разберете тази мисъл?

И тъй, нашата любов трябва да бъде свещена. В нея трябва да влизат отношенията към всички живи същества. Любовта не се налага със закон.

Никой не може да ви застави да го обичате, нито пък вие можете да заставите някого да ви обича. Любовта е свободен акт на духа. Да се обичаме по свобода, това е великата любов. – На какво се дължи свободата? – На закона на истината. Не можеш да обичаш по свобода, докато не носиш истината в себе си. Свободата е резултат, произведение на истината. Казва се, че свободата е истина. Не, свободата не е истина. Коренът на свободата е истина. Коренът на истината е Бог. Това са велики математически задачи, в които се крият тайните на разумната природа. Който се домогне до тия тайни, той забравя своя детински живот. Велика хармония се крие в тях.

Мнозина страдат от това, че няма кой да ги обича. Има Един, Който ви обича, Който всякога мисли за вас. Кой е Той? – Бог. Няма момент в Неговото съществуване, в Неговите прояви, когато Той да не е буден. В своя ум, в своето сърце, в своята воля, в своята душа и дух Бог обхваща всички. Той ви има винаги пред себе си и казва: Не бойте се! Аз ще уредя всичко за вас. Един ден ще получите моето благословение. От вас се иска само да слушате. – Как? – Като дадете възможност на любовта, която ви пращам, да проникне във вас. Любете, както Аз любя; мислете, както Аз мисля; чувствувайте, както Аз чувствувам и действувайте, както Аз действувам. Бог говори тихо, но който е готов, чува думите Му: Не бойте се! Аз ви обичам, Аз съм с вас. Като види, че някой иска да се самоубие, Той му казва: Не бой се, всичко ще се оправи. Аз те обичам. – Как, мене обичаш? – Да, тебе специално. Това е великата истина. Тихо говори вътрешният глас в човека. Това всеки може да провери. Този глас е силата на човека. Христос казва: „Не знаете, що искате." Христос определя, какво трябва да искате.

Ще завърша беседата си с един пример от българския живот. Един българин, през време на освобождението, се учел в Америка. След освобождението, България имала нужда от образовани държавници. Затова той решил да се върне в отечеството си, да заеме някой висок пост. Той се явил пред тогавашния княз Батемберг. Князът го изслушал и попитал: Каква служба искате? – Искам да бъда инспектор по просветата. – Явете се тогава при министъра на просветата, той ще ви назначи на тази длъжност. Така постъпват всички хора. Искат да бъдат инспектори. Не, като се явите пред Господа, искайте да ви назначи пръв министър, а не инспектор. Някои мислят, че по-добра служба от инспектор няма. Такава е логиката на някои учени. Мнозина искат да бъдат инспектори. Искат да ви назначат министри, а вие се задоволявате с една обикновена служба. Достатъчно са инспекторите в света. Какъв по-голям инспектор за вас от Бога на истината? Какъв по-голям стремеж за вас от този към Бога на любовта? Него търсете!

Като говоря за любовта, мнозина казват: Побеля ми главата от любов. Кажете нещо ново. – Вие още не познавате любовта. Внесете повече братство и равенство в любовта към Бога. – Знаем, какво нещо е равенство. – Знаете, но нямате равенство помежду си. Не знаете, какво е любов. Ние ще ви дадем методи, как да приложите любовта. Днес Христос ни казва: Искайте от Бога любовта. Когато във вас се яви дълбоко желание да потърсите любовта, вие ще разрешите проблемата на вашия живот, и пред вас ще се отвори нов свят. Отношенията ви с хората ще се оправят, и вие ще започнете да мислите, да чувствувате и да постъпвате правилно. Тогава и отношенията ви към Бога, към ангелите, към хората и към животните ще бъдат правилни.

Желая на всички да бъдете здрави, да бъдете щастливи, да бъдете блажени. Всички тези неща могат едновременно да се постигнат в любовта.

5. Беседа от Учителя, държана на 12 ноември, 1922 г. София.

----

*) Матей 20:22.

1922_11_12 Музика и пеене – средство за постигане на Божественото

МУЗИКА И ПЕЕНЕ – СРЕДСТВО ЗА ПОСТИГАНЕ НА БОЖЕСТВЕНОТО

Т. м.

Хайде да прочетем няколко от темите. (Прочетоха се няколко от темите „Разлика между воля и своеволие“.) Имате ли друга тема? – Не. Ще оставим за идущия път.

(Учителят свири на цигулка, а 8 млади братя тихо пеят песента)

„Духът Божий,
Духът Вечний,
Духът Святий,
Духът Благий,
Кой пълни сърца ни с Любов,
Кой пълни (3 пъти),
Кой пълни сърца ни с Любов. (2 пъти)
С Любов (3 пъти),
Кой пълни сърца ни с Любов. (2 пъти)“

(Втория път я изпяха с Учителя без цигулка. Третия път я изпяха пак с Учителя, но съвсем тихо.)

Сега всички заедно ще пеем „Духът Божий“ (2 пъти).

Като допирни точки на окултната музика, „Духът Божий“, това е окултен преход. Ще ви кажа сега где са окултните допирни точки, где минава съвременната музика в окултна и защо дава смисъл на пеенето. (Учителят пее сам)

„Духът Божий,
Духът Вечний,
Духът Святий,
Духът Благий,
Кой пълни сърца ни с Любов.“

Тия думи са окултен преход, т.е. преход в окултен смисъл. Сега ще пеете с движения, ще пуснете волята си в действие. При окултното пеене ще внимавате. Сега ще напуснете всичките ваши традиции. Искам, като

ученици, да бъдете свободни в пеенето. Когато човек пее, не само умът, не само сърцето му трябва да вземат участие, но и волята му. А за да вземе участие и волята, ръцете трябва да се движат. В съвременната опера съзнават това. (Учителят пее сам и прави движения)

„Духът Божий“ (Издига ръцете си бавно и мощно нагоре.)
„Духът Вечний“ (Сваля ръцете си надолу пред лицето, прави кръг и после ги поставя в хоризонтално положение.)
„Духът Святи“ (Ръцете си пак възвива във вид на кръг пред лицето, нагоре и после почти отвесно.)
„Духът Благи“ (Същото, но ръцете остават хоризонтално.)
„Кой пълни“ (Ръцете пред гърдите.)
„Сърца ни с Любов“ (Ръцете се разтварят широко настрани. Оттам нататък ръцете правят леки движения като хвъркане. Те са в хоризонтално положение. При „сърца ни“ туря ръцете си навънка.)

Напълването е един процес на разширение.

„Кой пълни“ (Ръцете на гърдите.)
„Сърца ни с Любов“ (Навън ръцете, сърцето се разширява. При останалите думи прави с ръцете движения на хвъркане.)

Като се напълни един балон с газ, той почва да се разширява, да се издига нагоре. Когато правите движения на „хвъркане“, ще забележите, че в тия движения има хармония. (Учителят пее сам: „Духът Божий... Кой пълни...“)

„Кой“ има двояко значение. То е и въпрос, и отговор едновременно. Духът Божий, който пълни – отговор. И кой пълни сърца ни с Любов? – Духът Божий, Духът Вечний и т.н. Те са атрибути.

Сега, каква е разликата между святия човек и светлия човек? Аз мога да кажа „святий“ и „светлий“. Ето каква е разликата. Като ученици трябва да имате точно определени понятия. При святия човек ти ще идеш, а светлият, той ще дойде при тебе. При извора на водата ти ще идеш. Святият човек е един извор, ти ще идеш при него, той пълни, ще подложиш сърцето си. А светлият човек, това е запалена свещ. Тази светлина иде при теб. Ти няма да идеш, тя ще дойде. Следователно процесът е такъв: при святия ти отиваш, а светлият, той ще дойде. Бог е свят и светъл. Бог като светлина идва при нас, а като свят ние отиваме при Него. Следователно святият Дух може да напълни сърцата ни. Значи сърцето отива при святия Дух. А като кажем „светъл дух“, подразбираме нашия дух. „Свят“ се отнася до сърцето, а умът ни има работа със

„светлия“. Следователно това са две живи качества на Бога. С едното живо качество се занимава нашият ум, а с другото – нашето сърце. Като кажем, „свят Дух“ подразбираме нашето сърце. Благ, вечен, свят, това са думи, които са свързани. Кой пълни сърца ни? – Божият Дух. Тия упражнеия ще пеем с движения. В дома си като влезете, ще пеете с движения. Ще сложите вашата воля на работа. Много от тия упражнения ще пеем с движения. Сега при думите „Духът Божий“ (Учителят пее „Духът Божий“ и прави движения с ръцете), щом си с Него, ти ще вземеш същото разширение. Няма да се смущавате, дали сте направили движението право, или не. Има един вътрешен закон на движенията. Щом туй движение е в хармония с мислите и чувствата ви, усещате една приятност. Щом има разногласие, ще усетите, че туй движение не е право. Туй е по закона на свободата. Ще пеете, ще се движите и ще служите на Бога и с ума, и със сърцето, и с волята, и с цялото си тяло. Всичко трябва да бъде в движение. Всичко туй да участва в музиката. И тъй тялото ни ще се хармонира. По някой път вие мислите, че може без музика. Само умрелите могат без музика, а живите – никога! Само умрелите могат без слово, а живите – никога! Само умрелите могат без хляб, а живите – никога! Само умрелите могат без вода, а живите – никога! Само умрелите могат без мисъл, а живите – никога! Някои питат: „Може ли без пеене?“ Може. Когато попитали Паганини: „Можеш ли да свириш на три струни“, той рекъл: „Мога“. – „На две?“ – „Мога.“ – „На една?“ – „Мога.“ – „Ами без струни можеш ли да свириш?“ – „Мога.“, и не се явил. По този начин с пеенето ще хармонираме себе си. И чрез пеенето ние ще почнем да привличаме ония сили в Природата, които са хармонични на нас. Туй е закон за привличане. Действително, сега няма какво да ви уча. Младият момък и младата мома, те знаят това. И птичките защо пеят? Мъжките птички защо пеят? Те отдавна са научили този закон. Млекопитаещите животни, кравите, и те мучат някой път. Все си има един закон, на който се подчиняват. Туй мучене, и то е друг род пеене. Пеенето всякога привлича. И ако ние пеем хармонично, при нас всякога ще се привлекат духовете на музиката. И щом се привлекат, те ще донесат нещо много хубаво – обновление. И според степента на нашата песен, според туй вдъхновение ще станат и съобразни промени в духовния ни свят. Сега, първото нещо, ще пеете от сърце. Окултната музика не позволява такова пеене само отгоре-отгоре. Тя иска съдържание, иска дълбочина. Ще пееш първо с чувство, а след туй ще оглаждаш. Ние ще оглаждаме после. Ние още не можем да пеем окултни песни. Това са малки упражнения, тъй ги наричам аз. Ако аз ви ги изпея като песен, вие всички ще заспите и няма да бъдете тук. Вие ще заспите и като ви пробудят, ще кажете: „Бях някъде, в един свят, и то в какъв свят!“ Пък туй сега още не е песен, то е едно упражнение, затуй ще бъдете тук, няма да заспите. Затова аз ги наричам упражнения. Казвате: „Не може ли да пеем някоя окултна песен?“ – Не може! При

сегашните условия не може да се пее окултна песен. Туй са окултни упражнения. И всичките ни песни, даже и тия, които се пеят в неделя в събранията, и те са упражнения. Тях ги наричат песни, но са упражнения според моето схващане. Някои са по-близо до песните, а някои по-далеч.

Сега, да научим туй упражнение с движения! (Изпяхме „Духът Божий“ два пъти с движения.)

Изпейте сега „Блага дума...“! (Всички заедно с Учителя пеем, а накрая Учителят свири.) Има нещо, което спъва малко. (Учителят пее сам „Блага дума“, а после – всички заедно.) Сега нека двама души да изпеят „Блага дума на устата, туй е ключът на сърцата“, а всички заедно ще пеят припева. (Учителят и една сестра пеят началото, а всички пеем припева.)

Сега ще пеем „Венир Бенир“. (Учителят свири – всички пеем. След това пеем: „Изгрява слънцето“, „Сладко медено“.) Сега нека дойдат приятелите, онези, учениците. (8-те млади братя отидоха при масата.) Пейте „мълчаливото пеене“. (Учителят свири на цигулката един хубав марш, а братята пеят с гърлото си, без да си отварят устата.) (Оригинално пеене.)

То е едно преходно положение в окултната музика. Може да ви се види малко смешно, но хубаво излезе, нали? Ще ги развием. Ще създадем приятни работи в музиката. Забележете, че когато децата си правят своите упражнения, всякога се смеят. Хората, когато се смеят, работят. Не се ли смеят, те са болни, волята не взима участие. Здравият човек всякога е весел. Едно от положенията: всякога трябва да бъдем весели! Туй е здравото състояние. Забележете, като четем Библията, виждаме, че навсякъде хората са били весели, радостни. Животът е хубав, когато е весел. А скръбните състояния, те са негативни, те не са библейски работи, те са извън Библията. Положителното учение, окултното учение се изразява в радостта, а другото е само сянка. Следователно и в скръб, и в страдания, и в мъчнотии – всякога трябва да се радваме.

Аз ще направя една малка забележка, но на вас правя забележка. Такъв е законът. Когато изнесете един болен човек на някой планински връх, какво става с него? – Оздравява. Мислите ли, че този, болният, като го извадите на този планински връх, ще ходи със своите патерици? Не, той ще ги хвърли. Ще диша чистия въздух. Сега и аз искам тъй да ви извадя на този планински връх. Ще си хвърлите всичките ваши патерици. Патерици не ни трябват! Без патерици! Горе е широко, простор е там. Туй е смисълът. Казват някои, че земята била юдол, сянка на смъртта. Не е тъй. За човек, който не знае Божиите закони, земята е един юдол на смъртта, сянка на

смъртта. Но за този, който разбира законите, за него земята е място на радост и веселие. Аз искам да ви освободя от всички предубеждения, които имате. Защото едно от големите заблуждения, които ви внушава черната ложа, е, че не трябва да пеете, не трябва да се веселите. „Пеене не трябва, ще мълчиш.“ Туй е едно. После те казват: „Много няма да ядеш“, „Няма да се молиш, не ти трябва молитва“. Без пеене, без ядене, без молитва! Е, какъв е смисълът на живота, като извадиш яденето, пеенето и молитвата? Какво остава? Та това е основата на живота! Да ядеш – ами че това е първото изкуство, с което човек започва. Тъй Христос казва: „Който ме яде, има живот в себе си“. Яденето в окултен смисъл, то е цяла велика наука. Чрез яденето ще дойдем в общение с тази наука, със себе си, с Бога. Тази наука днес е изхвърлена.

Ще се стараем да внесем в себе си всички тия наредени Божествени окултни закони, за да станем весели – по Божественому да станете весели. Туй изведнъж няма да стане. Не мислете, че е лесна работа човек да стане весел. Има преходни състояния. Аз не искам да ви направя изведнъж весели, защото аз зная какъв е законът. Голямата радост носи със себе си голяма скръб. От малкото ще започнем и постепенно, постепенно тази радост ще се увеличи, докато у вас се развие воля, да можете тази радост да я овладявате, да остава постоянно в душата ви. Сега нашата радост се обуславя на нещо материално. Обект на нашата радост е всякога нещо материално. А като се разруши обектът на нашата радост, и всичката ни радост се разрушава. Обектът не трябва да бъде материален. Понеже Любовта е субстанция на Божествения свят, то всички неща в Божествения свят са направени от Любов, тя е субстанцията там. Туй, което за нас на Земята е най-възвишеното, то съставлява полето, почвата, върху която живеят всички същества в Божествения свят. Следователно Любовта е над нас, а там Божествените същества ходят отгоре на Любовта. И казвам: Краката на тия същества мислят повече от нашите глави. Тия, които ходят на Любовта, техните крака мислят повече, отколкото нашите най-видни философи тук на Земята. Всички тия неща трябва да ги съзнаем от Любов. Субстанция трябва да има. Тогава ще имаме вещи и предмети, които няма да се разрушават. Любовта ще бъде основа, един вечен принцип, и тогава няма да скърбим, всякога ще бъдем радостни. Затуй ние изучаваме Любовта като една велика реалност, а не като нещо отвлечено. Тя е една велика реалност, към нея се стремим, в нея има музика. Инструментите ще ги направим от Любов. С нея ще пеем, ще свирим. И като влезете в Божествения свят, там ще разберете по-възвишените работи, там ще ги изучавате като ученици. Та затуй ние взимаме пеенето и музиката само като едно спомагателно средство към постигане на тази Божествена цел.

Т. м.

7-ма школна лекция на Общия окултен клас (II година), 12 ноември 1922 г., неделя, София.

1922_11_19 Музика и пеене – средство за тониране

МУЗИКА И ПЕЕНЕ – СРЕДСТВО ЗА ТОНИРАНЕ

Ние сме още в областта на окултната музика. Тя е музика на образи и картини. Сега, като разглеждаме окултната музика, аз ще ви дам и образци. Може би ще имаме ред лекции за изучаване на музиката. Ние ще минем през разните народи – в източните, в западните, както и у българите, за да проследим как се е образувала музиката още от далечните времена. Ще ви покажем образци, откъде е взета, как е произлязла тя; тъй щото да не ви шокира някой път нещо и да кажете: „Ние знаем откъде е туй парче“. Не, не го знаете, всяко нещо си има свой произход. И когато пеем, у нас всякога трябва да се произведе картина. Когато пишем, когато изказваме поезия, у нас всякога трябва да изпъкнат не обикновени, мъртви картини, а живи картини. Живи картини дава само живата светлина и те са незабравими. Сега, разбира се, у вас трябва да се създават тия чувства. Ако някой религиозен човек би дошъл тази вечер, малко ще се поозадачи от тия две упражнения, които ще изпълним сега, и ще каже: „Такива работи да се свирят! И това било набожни работи...!“ Е, кои работи са набожни? Според моето схващане набожни работи в света няма. Защото хората са набожни, но как? Някой човек в ума си е набожен, а в сърцето – никак не е набожен. Има други хора, у които сърцето е набожно, а умът не е набожен. После имайте предвид, че ние се занимаваме само с упражнения, а не с окултна музика, изпълнение още няма, тоновете се взимат невярно, тактовете не се спазват, в образите също има една забърканост. Всички тия неща ще се изправят. Ще имате търпение да видите как може музиката да ви помогне, защото моето желание е да ви се помогне. Онова, което е заложено у вас, ще може чрез музиката да се развие, за да може да ви се създадат новите образи. За пример езикът е картинен и нашата бъдеща поезия и музика трябва да бъде картинна, да има много живи образи.

Аз започвам следното упражнение:

„Сила жива, сила жива,
Кажи ми, кажи ми:
Где вода извира,
Извира, извира,
Где вода извира?“

Сега имате окултен образец. Това е единият мотив. Вторият мотив е:

„Скръбта си ти кажи,

Сърце си ти отвори,
На слънчеви лъчи. (4 пъти)“

Този е другият окултен мотив. Сега ще кажете: „Е, какво има в туй – „Скръбта си ти кажи, сърце си ти отвори?“

След това идва:

„Лъчи от Бога благост ще ти донесат,
И в душа ти радост ще внесат...“

Туй последното няма сега да го пеем, но ще изпълним първите два мотива. Аз искам да схванете идеите на окултната музика, понеже сега сме се заели, друг път може би няма да се занимаваме. Веднъж като свърша курса, втори път няма да се връщам. Онова, което сега научите от музиката, туй ще ви остане. Пък което остане ненаучено, друг ще ви учи. Туй, което научите от окултната музика, ще го приложите в сегашната музика. Сегашната музика никак не я засягам. Най-добрата песен от сегашната музика става едно окултно упражнение, но никога не може да стане една окултна песен. Едно окултно упражнение може да стане една най-добра песен, но една окултна песен ти не може да я преведеш по никой начин на една обикновена песен. Това е немислимо! В туй е разликата между окултната и обикновената музика.

Сега, както и да ви се представи окултната музика, трябва образец, не само да ви се говори за нея.

(Учителят свири с цигулката, а осемте братя пеят първия мотив

„Сила жива, сила жива,
Кажи ми, кажи ми:
Где вода извира...“

Сега ще кажете: „Какъв е този мотив?“ В този мотив: „Где вода извира“, ние търсим къде е изворът. И този, високият извор, като слиза, какво прави? Нали играе, скача между камъните? От там, от тия звукове ония овчари са създали своята музика. Туй тропане у българите е от звуковете на водата, която скача.

В окултната музика ние ще представим на едно място как тази вода скача от някой планински извор, как слиза; после, като дойде на равно, ще се измени темпото. Ще изобразим всичките промени. Като влиза водата в

морето, ако морето е било много бурно, пак ще дадем един израз, ще знаем, че морето е бурно. Ако морето е съвършено тихо, ще знаем, че е тихо. Тъй че по музиката от единия край до другия вие ще знаете откъде слиза водата, през къде минава и къде отива.

Сега вторият мотив. (Учителят свири, братята пеят.)

„Скръбта си ти кажи, Сърце си ти отвори, На слънчеви лъчи. (4 пъти)"

Във втория мотив имаме една негативна дума, в отрицателен смисъл - „скръбта". Как да я превърнем тази скръб? Сега превръщане:

„Скръбта си ти кажи, Сърце си ти отвори, На слънчеви лъчи. (4 пъти)"

Слънцето е, което лекува. Скръбта всякога се ражда от нямане на светлина. И всякога, когато някой скърби, в ума му, в сърцето му има тъмнина, няма светлина. Дойде ли светлината, скръбта изчезва. Дойде ли скръбта в сърцето ти, ще попееш и ще кажеш: „Скръбта си ти кажи..." Пей – веднъж, дваж, три, четири, пет пъти, много пъти, и ще превърнеш туй състояние в друго, ще превърнеш тази енергия. И сега, онези от вас, които искат да бъдат поети, не трябва само да перефразират, да турят рими, но езикът им да бъде картинен, идеен трябва да бъде той, образи да има. „Скръбта си ти кажи" – думи силни. „Сърце си ти отвори, на слънчеви лъчи." При това вие може да го украсите още по-хубаво, но няма да слагате нищо излишно. Туй парче може да се разработи. Широк замах има в него. То има две октави, от тях може да се създаде една отлична музика. То не е завършено още, а е тъй, както е в Природата, окултно е дадено. Пейте го още веднъж! (Всички пеят.) Сега пейте първото упражнение! (Пеят „Сила жива, кажи ми...")

Това е народен мотив. Сега засягам българската музика. Този мотив е взет от течението на висок планински извор, който постепенно скача надолу по камъните, приблизително изразява идеята. Имате една много приятна картина. Върху този мотив после може да се създадат и други песни.

Сега пейте второто упражнение, „Скръбта си ти кажи". Тихо. (Всички заедно с Учителя пеят.)

Българската народна песен, тия, игривите, хороводни песни са произлезли все от изворните места. Природата е жива. А минорните песни, тъжовните песни са произлезли при дневната светлина. Два силни контраста на светлината дават минорна краска на песента – минорна гама. За пример, когато някой беден човек излезе вън при красив слънчев ден и вижда

всички хора облечени, а той скъсан; всички хора са на разходка, а неговите обуща са скъсани и не може да излезе, той ще запее тъжна мелодия, минорна песен. Като види хората, той не може да се радва. А онзи овчарин, като вижда как слиза водата в Природата, как скача, в неговия ум се ражда мажорната гама, заскача, запее и казва: „Каквото прави Природата, и аз ще правя същото. Както скача водата, така и аз ще скачам". Тъй действа човешкият дух. Ти ще си изкажеш тъгата и само слънцето може да те научи защо трябва да изказваш тъгата си. Само слънцето може да ти помогне, да те излекува. И в песента ще се изкажеш. Ако си много скръбен, изкажи си тъгата на някой приятел, но не вечерно време. Ако искате да се лекувате, не отивайте при вашите приятели вечерно време да си казвате тъгите. Изберете един светъл, ясен, слънчев ден, повикай приятеля си, идете в гората, разкажи му своята скръб и ще се излекуваш. Ето един метод, по който, ако искате, може да се лекувате. Ако имате скръб, която мъчно може да се лекува, изберете най-хубавия ден, светъл, ясен, идете на полето или в някоя ливада, изпейте тази песен „Скръбта си ти кажи" и ще падне от сърцето ви един голям камък, ще ви олекне и ще кажете: „Слава Богу, зарадвах се и обнових се". Ако отивате вечерно време да се лекувате, може да посетите 100 фамилии, да им изкажете тъгата си, но не само че няма да ви олекне, а ще ви стане по-тежко. И поетите са прави, като търсят Природата. Те, като съчиняват своите стихотворения, отиват всред Природата. И поетите имат скърби и тъги, затова ходят по горите и там ги изказват. Най-много скърби имат поетите, защото чувствата у тях са развити. Много чувстват, а условия нямат, бедни са; от търговия не разбират, пари нямат, дрехи нямат, хората не ги оценяват. Аз говоря на поетически език. И като се върне поетът от гората, ще каже: „Живея в един свят, дето хората не ме разбират". Но ще дойде време, когато техните песни ще се пеят...

После, ние ще засегнем и духовната музика, ще видим как се е родила тя, при какви условия – ще ви дам образец на духовна музика. В църквата, туй гръцкото пеене, както днес пеят, това не е духовна музика. Трябва да мине време, ще ви дам образец, да знаете какво нещо е духовна музика. Трябва да създадете нещо духовно, та като пеете, небето трябва да се отвори. А така, както е сега, това не е никаква окултна музика, небето не се отваря. То не е и упражнение. Като започне някой в църквата да пее: (Учителят подражава попското пеене): „иьe, иьее, иьее", казват: „Отличен псалт!" Гръцката глава какво ще създаде? В изкуството, да, признавам, те родиха нещо, но не са гърците, които можаха да родят музика. В красотата – да, но пеенето трябва да го търсим у арабите, у индусите и египтяните, донякъде и у евреите. Но да търсиш ти пеене у англичаните, да търсиш пеене у французите! „Qu est-ce pu est vous?" „Кес-кес-кес" е „Qu est-ce pu est vous?" Турчинът казва: „Кес е ки хаба". То не е тъй, аз малко го... Но казвам,

самото произношение няма дълбочина, гласът е горе, носово произношение, когато при окултното пеене гласът най-малко трябва да слезе в гортана. В окултната музика трябва да бъдеш спокоен, трябва да имаш някой жив образ, нещо живо, което да възпяваш: някоя река или планина, или слънцето, или човека, или някоя хубава мома, или някой хубав момък, или някой дом. Хубавото, грандиозното само тогава ще може да го възпяваш; то зависи от гениалността и таланта на онзи, който ще работи. Засега нас ни спъват, ние имаме толкова спънки. Много големи спънки имаме и тия спънки трябва да ги премахнем по един разумен начин. Днес, ако пееш много набожни песни – лошо, ако пееш много светски песни – пак лошо. Ще пеем песни, които са близо до Природата. Ще възпяваш някой извор, някоя планина, слънцето, което изгрява, звездите, реката, ще възпяваш добродетелите на някой човек, който е жив, реален. Ние говорим просто, но вярно. Ще кажете: „Ще ви изсвиря един мотив, много прост, но верен“. Има хора, които говорят много научно, високо, но туй, което говорят, не е вярно. Лъжливите неща са такива. Ние ще започнем с простите, микроскопическите неща, но да бъдат верни. Отгде си взел този сюжет? „Виждал ли си тази река? Ела да видиш отгде е взет моя сюжет“. – От тази река. Виждаш ли я? Почини си при нея и ще станеш като нея. Слушай сега! Ще станеш весел като нея. После, същите трептения, същите движения има и светлината, както скача този извор, също тъй и светлината слиза по наклонена площ. И тя прави такива бързи движения. И който е готов, като дойде светлината, ще забележи тия движения. (Учителят свири „Скръбта си ти кажи...“) Самото движение на светлината е приблизително както движението на поточето. Сега забелязвате ли разликата между тия упражнения? Ще забележите една микроскопическа разлика в строежа и верността им. Защо са верни? Защото изразяват ония звукове, които са в Природата.

Сега какво може да се роди от българите? Вие ще се спрете, да кажем, и ще кажете: „Туй е българско, ние сме го чували“. Я нека този от вас, който го е чул, да ми го изпее, щом е българско! Този мотив слушали ли сте го някъде? (Учителят свири „Сила жива, кажи ми где вода извира“.) Ако изпеете този мотив силно и веднага след това го изпеете тихо, ще имате две различни влияния. Като го изпеете най-първо силно и веднага след това тихо, минавате отдолу, образувате една висока вълна, а другата вълна е тиха. Ако мине някой покрай вас, когато пеете високо, ще каже: „Те пеят силно“. Но туй не е право. Аз ще ви го изсвиря сега тихо. (Учителят свири тихо, а после силно „Сила жива, кажи ми где вода извира“.) Тъй са дошли преплитанията. Ето где е заблуждението в музиката. (Учителят свири „Изгрява слънцето“.) Тия преплитания на тоновете не са верни и затова мелодията се изменя. От тия изкривявания в тоновете тя взима друго направление. Основните тонове тук са: „А где вода извира...“ (Учителят

свири само чисти тонове без извивания.) Сега минаваме в окултната музика. (Учителят свири с извивания.) Схванете разликата между едното и другото свирене. В малките пропускания иде заблуждението и се раждат образи, които не са верни.

Сега иде вторият мотив на тази песен. Може ли да изпеете втория мотив? Тихо да изпеем „Скръбта си ти кажи...“ (Пеем всички и след това Учителят пее сам.)

Сега откъде се е взело в гръцкото пеене туй „иье, иье“? (Учителят пее много проточено „Благооост“ много пъти, с разни извивки.) Като са правили отклонения в тия тонове, като са изключили съгласните, тогава останало това „иье, иье“. В окултната музика трябва да се предаде смисъл на тия слогове. (Учителят пее сам „блааа-гост“, „благооост“ (много пъти), „ао-ао-ау-оу...“) Трябва да коригираме цялата им духовна музика. Те трябва да разберат, че всичките тия молитви трябва да се коригират. Там думите са безразборно разхвърляни. Те казват, че евреите са превели псалмите. Ходили ли са да видят оригинала, да видят какъв е еврейският текст? Еврейският език е аналитичен, две времена има в него: или минало, или бъдеще, настояще няма. А те превеждат една еврейска дума понякога не само с минало и бъдеще време, но и с някое друго време, несвойствено на езика им. И с това дават на думата съвсем друг смисъл, а вибрациите, които тя образува в ума ти, вече имат друго произход, като създава вътре в душата ти друго течение. За пример, един псалм, като е преведен, не е правилно преведен. Аз гледам по някой път и Евангелието как е преведено. Не е прав преводът му. За да преведеш нещо, ти трябва да го преживееш, да се прехвърлиш в тия времена, в които Христос е живял, да разбереш Духа, който е проникнал в Павла, в Петра, в Христа. Тогава можеш да превеждаш. А днес, като превеждат, дават един буквален превод и вследствие на това хората, като четат Евангелието, не вярват в него. Не вярват, защото преводът не е верен. Духът го няма там. Туй не е за критика, но вие като окултни ученици няма да се лъжете. Всякога вашата преценка за всяко нещо трябва да бъде вярна – ни повече, ни по-малко. Правилна оценка за нещата! Да не бъдем строги в преценката на нещата, но да казваме истината тъй, както си е. И после някои казват, че тази е светска музика, а другата е духовна. Сега аз ще ви задам на вас една тема: „Разликата между светската музика и духовната, между духовното пеене и светското пеене“. Малко напишете, но с образци. Вземете някои духовни песни и някои светски песни, да видите каква е разликата между тях. Имате картини у българите: „Либе ле, либе ле, либе Стояне“. Като слушате това, в един религиозен човек то веднага ще произведе едно настроение, ще каже: „За това ли намери сега да ни говори“. Е хубаво, ти като се приближиш при Бога, какво положение ще вземеш, като какъв ще

Го приемеш? Може да Го вземеш като един съдия, който ще те съди, може да Го вземеш като един благодетел, който ще ти помага, и най-после, може да го вземеш като един възлюблен, който може да те люби. И много други положения може да вземеш.

„Либе ле, либе Стояне“, какво лошо има в туй *„либе“*? Дали е *либе*, или не е *либе*? Щом се изкаже туй предложение, веднага забелязвате, че в него се съдържа една мисъл, която вече не е поетическа, а е станала еротическа. Образът *„либе ле, либе Стояне“* не представлява *Любовта*, а един банкерин, който дава пари назаем, и казваш: „Банкерино, ще ме оскубеш *ли*, или ще те оскубя? Пари от тебе ще взема *ли*, ще те оскубя *ли*, или ти ще ме оскубеш?“ Хубаво, дойде един поет, как ще те възпее? Той ще те възпее: „Красавице моя“. В какво се намира красотата? Зад тази красота трябва да се крие една добродетел. Красота без добродетел, то е нищо. Казват: „Тази мома е красива“. Какво има? „Очите са черни!“ Черните очи са израз на дълбочина в чувствата. Черните вежди – изблик на сили и енергия. Тънките вежди – мекота на чувства, нежност. „Нашата Мара е красива, с тънки вежди писана“. Като описва поетът тези, тънките вежди на Мара, значи Мара има едно меко и нежно сърце. Тънките вежди трябва да произведат тази картина. А щом като произнесеш думите „тънки вежди“, и те представляват нещо слабо, безхарактерно, тези вежди нищо не означават. Ако в черните очи не виждаш дълбочина на чувствата, те нищо не струват. Какво означават сините очи? Нещо идейно, възвишено, каквото го има горе на небето. Ако те нямат тази идейност, тия, сините очи, нищо не струват. Всеки един символ – „черни“ или „сини“, трябва да има смисъл в себе си. То е музика! Следователно в поезията, когато поетите пишат, те сами се опровергават. Те трябва тъй да направят съчетанието, че идеята да изпъква. Сегашните поети, като описват нещо, трябва да опишат най-напред каква е идеята. На тънки вежди не може да отговаря ниско чело. Тази Мара с тънките вежди не може да има два пръста чело. После той няма да направи главата много широка като на някое английско куче булдог, но малко продълговата, горе закръглена. На цялата фигура трябва да даде един такъв колорит, който да изразява, че в нея има един духовен подтик; ще опише, че носът е правилен, в очите да не е разногледа. Картини трябва да изпъкват! Остави *ли* това настрана, другото е фразеология. Не намери *ли* той работи, които да съставят една разнообразна картина, езикът ще стане еротически.

Защото красивият човек и добрият човек си имат образи. Така е в Природата. Вълкът си има образ, овцата и тя си има образ, всички животни според характера, чувствителността и интелигентността си имат форма, която съответства на туй, което е скрито в тях. Ново нещо не може да създадем. Ще опишем нещата тъй, както са. И всеки може да измени

външната си форма. Затова вие сте окултни ученици, да може да се измените. Аз желая, на първо място, да обикнете музиката, защото за благородството ви трябва музика и поезия заедно. След туй ние трябва да влезем в живота, нали? Не да се трудим, трудът показва, че вие сте извън рая. Работата е в рая, а мъчението – в ада. Всички казват: „Да се трудим!“ Не употребявайте думата „труд“, а кажете: „Да работим“. Духът се труди и работи, започва с труд и после свършва с работа. Някои казват: „Ще работим и ще се трудим“, то значи, че сте в рая и после ще ви изпъдят отвън, и там ще се трудите. Трудим ли се, не сме в рая; ще работим, за да влезем в рая. „Труд“ значи, че си между два принципа – ти се трудиш. А работата е въпрос на свобода. Работата става по свободен избор. Затуй музиката е работа, поезията е работа, пеенето, четенето, ученето, те са работа, а не труд. Казват: „Този ученик се труди“. Ако той се труди, да излезе навън. Трудът е на нивата, а в училището ще работиш. Сега защо казвам, че в училището трябва да идваш с разположение? Ако не идваш с разположение, тук не ти е мястото. Вие сте в рая, ще забравите за вашия труд, че как ще се уреди въпросът с референдума и т.н.

Този въпрос ще остане вън. Референдумът ще стане точно тъй, както кармата е определила. Нищо повече! И ще излезе много хубаво. С тия референдуми втори път ще си научат много хубаво урока. Господ ги вика сега, казва: „Вие ще се учите ли, или не?“ И там има училище – училище по Моисеевия закон, а тук – по Христовия закон. Тук има музика, всичко има, всичко се позволява: ще пеете, ще пишете поезия, ще учите изкуства за лекуване, за разходки, за най-хубавите работи. Някой от вас ще каже: „Ама животът не е такъв“. Ще го направим такъв. Досега не е бил такъв, понеже нашите принципи, с които работим, не са такива, но ще ги направим. От нас зависи. И както ви казах тази сутрин, аз обичам не друг някой да яде заради вас, но вашата паница вие да си я изядете. Защо? Защото от тази паница, от това ядене зависи вашето бъдеще. Вие ще се учите, ще пеете. Вие казвате: „Този много хубаво пее“. – И ти ще пееш. „Аз не съм роден за тази работа.“ – Не, не, роден си, но после ти си пренебрегнал твоята дарба.

Ще се учиш, роден си за тази работа. Всичкото изгубено ние ще го възвърнем. От 8 хиляди години вие сте хипнотизирани: това нямаш, онова нямаш, нищо нямаш, грешен си. Тъй! – докато най-после ние сме дошли до положението на идиоти. Сега по обратен път ще вървим. Ние нямаме дарби и отново ще ги придобием. Както и да е, но след 8 или 10 хиляди години тази дарба аз ще си я възвърна. Може да ми вземе едно дълго време – ще работя. Нека ми вземе 10 хиляди години, но отсега започвам и след 10 хиляди години аз ще я придобия. „Ама то е дълго време – 10 хиляди години!“ В окултното училище 10-те хиляди години може да ги

съберем в един час. В един час може да извършим работа, колкото за 10 хиляди години. И работа за един час може да я извършим за 10 хиляди години. Тъй стои въпросът. Това е една велика истина. Та време и пространство, то зависи от начина, от методите, които ние употребяваме. Аз сега ви казвам това, за да ви дам един импулс, да не мислите, че сте стари. Казвате: „Аз съм човек на 45 години, че от мен какво ще излезе?“ Старецът като запее, да го видиш ти! Казват: „Когато старото бунище се запали, че тогава да видиш!“ Но в преносен смисъл е това. Когато голямото, старото здание се запали, е опасно. Малките колиби – малко горят, малките здания лесно се гасят. Голямото здание като се запали, опасно е, голям пожар става, не може лесно да го изгасиш. Но аз като говоря това, не разбирам запалване. Защото ако запалим ние един човек с човешки огън, той ще изгори, но ако го запалите с Божествения огън, няма да изгори. И казвам: разликата между човешкия огън и Божествения огън е следната: на човешкия огън агне може да опечеш и плодове може да опечеш, но плода не може да го накараш да узрее. На Божествения огън едно агне не може да опечеш, но всички плодове узряват, а агнетата растат. По това се отличава Божественият огън – кара плодовете да узреят, агнетата да растат; човешкият огън изгаря и опича.

Следователно, ако вие сте запалени с човешки огън, ще изгорите и ще се опечете; ако ви запалим с Божествен огън, вие ще израстете, ще узреете, ще заскачате и ще запеете. Та аз искам сега, всинца вие, учениците на тази Школа, да се запалите с този Божествен огън и да имате желание да пеете и да свирите, да се поощрявате един друг. Във всинца ви виждам – има доста дарби музикални и други, и може да ги разработите, да се развиете. У някои са повече, у някои са по-малко.

Изпейте втория мотив: „Скръбта си ти кажи“. (Учителят свири – всички пеят.) Сега да изпеем „Духът Божий“. (Учителят свири – всички пеят.) „Блага дума на устата.“ Пак изпейте „Блага дума“ – най-първо силно, после тихо. „Венир Бенир.“ (Всички пеят.) Нейде на места неверно се пее, ние ще го изправим. Изпейте „Сладко, медено“, „Сила жива, кажи ми“. Тия две песни се спогаждат, понеже водата и медът се спогаждат. Следователно и двете песни може да се пеят заедно.

Сега да се изпее по-тихо „Сила жива, кажи ми де вода извира“. (Всички пеят, Учителят прави движения с ръцете, като че извира нещо.)

Сега починете си малко, тъй, облегнете се, разширете се. (Почивка 7 минути.)

„Сила жива, кажи ми.“ (Всички пеят 3 пъти.) Представете си, че някой ви

запита: „По какво се отличава окултната музика от обикновената?“ – Със своята крайна мекота, яснота, картинност и природни образи. Към туй всички трябва да се стремите – в пеенето ви да има яснота и мекота. И упражненията трябва да бъдат меки. Никога не може да пеете едно окултно упражнение без мекота. Едно окултно упражнение се отличава с една крайна мекота, а мекотата предава крайна пластичност, гъвкавост. Ако искате като окултни ученици да се упражнявате, има такива мотиви – духовни – за съзерцание. Започнете да си тананикате една дума, да я повтаряте постоянно, да я изменяте. Има закони, по които ще изменяте, изменяте и тъй ще нагласявате вашето настроение. За пример започнете с думата „благост“. Ще я пееш, ще я изменяш, докато добиеш в себе си известно настроение. Тогава ние ще правим разни упражнения. Сутрин като станете, да кажем, фамилия сте, съберете се деца, баща и майка, започнете окултните си упражнения. Започнете „Сила жива, кажи ми де вода извира, извира, извира“, всичките ще пеят. После ще дойдат другите окултни упражнения – децата, всички в къщи, колкото сте, ще ги изпълнявате. После „Скръбта си ти кажи“. Ще видите тогава, може ли да се възпитават по този начин – с музика – децата, или не. Може. Дадем ли нещо окултно, ще има резултат. Децата се възпитават чрез картини, образи. Този език трябва да бъде картинен. Той е езикът на Природата. Детето е крайно впечатлително към образите. Затуй трябва да се създадат такива мотиви. А да предадеш това на обикновена музика, е много трудно. Не е лесна работа да създадеш един окултен мотив.

Сега вие не знаете какви ще бъдат следващите два мотива, които ще дойдат. Досега ние се качвахме, дойдохме до върха; сега ние слизаме, после пак ще се върнем към друг един връх. Сега туй пеене ще се отрази различно на характера ви: някои ще станат по-спокойни, по-сдържани, други – по-активни, някои, които са музикални, които са по-поетични, ще почнат да мислят по-сериозно, по-дълбоко, различно ще се отрази тази окултна музика, различно направление ще ви даде; няма да създаде у вас еднообразие, но разнообразие, и в туй разнообразие ще има една вътрешна хармония. Сега аз не искам да мислите, че с музиката всичко може да постигнете. Не, тя е едно от средствата. Музиката е изкуство на ангелите. И следователно за нас тази музика е неразбрана, но за ангелите всеки един музикален тон, това е звук определен. И тия звукове са неразбрани за нас, но за ангелите те са цял един език, красив ангелски език. Музиката е ангелски език. Този тон, да кажем „до“, той означава нещо, той не е само мъртъв звук, той е жив звук! Сега ние чуваме отдалеч само звука. Звукът е достигнал, но съдържанието на този звук го няма. Обаче ако във вас се развие вътрешната, окултната музика, то ако аз кажа за пример тъй: „хм, х“ (Учителят пее „Сила жива...“ без думи), веднага като ви я изпея, всички вие ще знаете какви са думите. Всичките тия

звукове си имат определени думи. Изкуство е това! Музиката е изкуство във възходяща степен, а поезията – в низходяща степен. Поезията принадлежи на един по-висок свят, но понеже слиза надолу, тия думи са тъй разбъркани, че никаква поезия не е останала от тях. Разбъркани са думите. Ние казваме за пример: място и пространство! По звукове, по своята първа причина пространство и място се различават. По какво? Що е място? (Учителят мести лъка си от едно място на друго.) Ето, местя го. Причината е отвън. Аз бутам лъка, той се мести, нали? Причината е отвън. При пространството причината е вътре. За пример: аз местя ръката си. Вие сте едно живо същество, докосвам ви, но от моя пръст излиза една жива течност, вие не я виждате и като я оттегля, аз продължавам в моето съзнание да действам върху вас, т.е. силата, която действа, не е отвън, а отвътре. Сега смесват място и пространство, но причината при пространството е вътре. Затуй ние живеем сега в местенето на нещата, а не в пространството.

За пример човек, който се мести, върви само в една посока. Аз едновременно местя лъка и простирам ръката си, взимам нещо. Значи, когато се простирам, имам воля да взема нещо и да дам нещо, а в местенето ти нямаш воля. Следователно, казвате: „Местим се в този свят". Не, местят се само умрелите хора, а живите се простират. И тогава от простирането, казват англичаните, става проекция – проектира се нещо в пространството. Значи само съзнанието вътре може да се проектира. Българинът казва: „пробива", „про-ектира" – „еко". „Еко" е корен, значи отглас на едно движение, което става. Хвърляш, но туй хвърляне има отражение. И тъй всяка една дума в нашето съзнание взима своята определена идея и своето определено съдържание, което тя има по естество, според това как се е образувала първоначално тази форма в Божествения свят. Тогава за всяка една дума щяхме да имаме един определен звук, пък сега тия звукове са преведени и всяка една дума се е видоизменила. За пример имаме думата „milk" – мляко. Каква е била думата на първоначален език, която е значела мляко? – Мама или майка. Този звук „ма" го има почти у всички деца; той е най-лесният звук за изговаряне – „ма-ма-ма", казва малачето. Е, и ние казваме „ма-ма". Какъв съдържателен звук е той! „Ма" – звукът на детето. Умен човек е само онзи, който може да слезе и да се качи горе. Който не може да слезе, той не е умен. Който седи само на върха на планината, той е глупав човек, а който може да слиза и да се качва, той е умен човек. „Мама" значи същество, което може да се качва горе и може да слиза. Значи само тя може да се жертва, понеже знае да се качва и да слиза, богата е с долини и с горни преживявания, владее всичките условия на Природата, на живота.

После, запример вземете звука „Б". За да произнесеш този звук, това

значи, че известна сила е затворена и тя търси път, по който да се прояви. Ти свиваш устните си, горната и долната, и се напъваш – „б-б-б“, значи активният принцип на Мъдростта и активният принцип на Любовта се съединяват, за да родят „Б“-то. И тогава иде „А“-то. Звукът „А“ е емблема на човешкия ум и като съедините звуковете „Б“ и „А“, казвате „ба, ба, ба“. После, интересно е, когато ние се смеем, какъв звук произнасяме? „Ха-ха-ха.“ Пък когато кажеш „ох“, то значи срещнал си някаква мъчнотия. Звуковете „О“ и „А“ означават радост. Звукът „Х“ е звук на мъчение. Който се смее, казва „ха, ха, ха“, а онзи, който среща мъчнотии, плаче и казва „ох – ох“. Два елемента тук си менят местата – „А“ и „О“ – ту пред „Х“, ту след „Х“. Като кажем „ох“, радостта, буквата „О“ е отпред, пред мъчението, а като кажем „ха“, значи пред радостта има една мъчнотия. Значи, за да бъдеш радостен, мъчнотията ще я сложиш пред очите си, няма да я поставиш зад гърба си. Неприятелят си ще го държиш винаги пред очите си. Тогава е безопасно. Сложиш ли го зад гърба си, там е друго – ще охкаш. Кажеш ли „ха-ха“, значи казваш: „Познавам те“. Кажеш ли „ох“, „Х“-то отзад, тогава идва философията. „Ох“, казваме. „Ох“, това е едно уравнение, измени туй уравнение. „Х“-то е неизвестна величина, ще намериш на какво е равна. Сложи „Х“-то отпред, ще можеш да надделееш тази мъчнотия. Да кажем, че имаш един слуга, нервираш се от него, лош е. Ще намериш причините, защо е лош слугата. Има си причини. Слугата ти в 5 минути отгоре може да стане отличен слуга и в 5 минути може да стане такъв, че да го не познаваш, защото нашето тяло е поляризиране в нашия ум. В нашето тяло се намират енергии, които не са под контрола на нашата воля и трябва да знаем как да ги управляваме. И всеки трябва да знае тия закони, иначе ако не разбира тия закони, може да произведе известна експлозия. Някой се гневи. Ще се гневиш и оттатък ще минеш. Гневът, то е изгубване на своето минало равновесие. Ами че кой от нас, като върви, няма да се спъне, да падне? Туй устройство на нашето тяло, което сега имаме, не е много сигурно. Животните са много по-умни от нас. Растенията като знаят, че се намират в един свят на противоречия, забили си главите в земята, та да стоят прави. А ние сме се качили на две кокили, главата се върти горе, а кокилите се движат, обикалят земята. Ще изгубиш равновесие и ще паднеш. Растенията са още по-умни. Добре, значи човек пада. Кога пада човек? Трябва да дойде едно същество отвън и малко като те бутне, ти загубваш равновесие. Човек пада, като се уплаши. Ако ти мислиш в себе си, никога няма да паднеш. Значи човек, който се е разгневил, излязъл е от себе си, загубил е равновесието си, и пада. Що е гняв? Ще се пазиш, гдето има много хора да не ходиш, да не би да те бутне някой, защото ще загубиш равновесие и ще паднеш. Много естествено е, не е срамно. Разгневиш се – падане е това. Ще станеш, ще се изтърсиш и ще кажеш: „Втори път ще минавам през места, гдето няма хора“. Ще минеш тъй, за да не те бутнат. Та ние, като дойдем в стълкновение с хората,

падаме. Но като не разбирате закона, тоз те бутне, онзи те бутне. И ако ме бутнат 20 души и аз все падам, какво ще стане с мене, на какво ще замязам, като се върна дома си? – Ще се оплаквам на този, на онзи, главата ми превързана, ръката превързана, краката превързани. Та същото е и в морално отношение. Където има много хора, не ходете! Сега аз като ви събирам тук, трябва да се пазите. Не искам вие да се бутате, но между вас да има най-малко 2–3 метра разстояние. Може да го има туй разстояние. В окултен смисъл ние може да увеличим пространството и може да го смалим, да го сгъстим. Това можем да го направим. Сега, какво нещо е гневът? Ще считате, че във всички тия морални недостатъци, морални слабости, които имате, няма нищо лошо, нищо срамно. Ама паднал си, сгрешил си. Казват: „Съгрешил, паднал, ама той морално паднал!“ Какво е физическото падане и какво е моралното падане? Каква е разликата? Този във физическо отношение, той е знаел, виждал е, че ще падне, а в морално отношение – той не е виждал, че ще падне. Дойде до някое място и може да падне. Сега ние ще тълкуваме нещата по един естествен начин и ще се съобразяваме с всичко. Аз искам да ви дам известни правила, да ги приложите, за да може животът ви да стане по-смислен. Защото ако ние не поумнеем повече, ако нашето сърце не се развие, не забогатее повече, ако умът ни не се развие повече, ако волята ни не укрепне повече, тогава защо ни е туй знание? Искам да позабогатееете и да имате прави съждения за нещата. Ще дойдем до опита. Всички неща трябва да ги констатираме много вярно. За пример ти казваш: „Аз мислих тъй“. Като ученик на окултната школа ще докажеш защо мислиш тъй, кои са причините. Ще обясниш защо тази картина не е естествена. Пък има още много работи, които ще оставим засега. Има известни области, ще ги оставим, няма да ги бутаме. Защото ако речем сега да ги бутаме, ако речете сегашният обществен строй да го нищите, отиде, та се не види. Няма да го буташ. Има някои неща, които сега съвършено не трябва да ги буташ. Иска се едно малко бутане, за да рухнат. Тия неща временно ще ги оставим, докато съградим новото. И после, вие казвате: „Господ знае“. Че Господ знае, аз нямам никакво съмнение, но и ние трябва да знаем, какво Той знае и какво ни е заповядал. Трябва да го знаем! Ние сме дошли като някои готованци. Вие казвате: „Господи, ти знаеш“. Не, ти си ученик, имаш задължения, определена работа – и труд, и мъчения ще имаш. Някой път ще те пратят в ада, няма да се откажеш. После ще се трудиш и ще работиш. Тия състояние – мъчения, труд и работа – трябва да ги минеш. Когато минеш през едно състояние, през второ, трето и четвърто, не се обезсърчавай. Такава е волята Божия. Онзи, който ще ти даде радост, той ще ти даде и сянката на радостта, защото без сенки животът не е живот. Самият живот, който сега преживяваме, той носи злото със себе си. Животът без сенки носи злото със себе си. Красотата носи злото със себе си.

Красивата жена иска да се облече хубаво. После силният човек иска да има пари. Който има голям гръбнак, той може да краде. Силните крадат. Онези болните, хилавите хора може ли да крадат? Силният, той ще направи престъпление. Е, питам сега: Тази сила на здравето, която имаме, зло ли е? Не е. То е едно заблуждение, което е влязло в света и съществува от памтивека. Черната ложа е дала насока на живота по този начин. Хубаво, ти обичаш някого. Ти уверен ли си, че от този, когото обичаш, от него зависи твоето щастие, че той ще внесе нещо хубаво в живота ти? Ами ако след като го залюбиш, той ти донесе нещастие? В какво? И на вас тази вечер ще ви приведа едно разяснение. Аз трябва да ви говоря с разяснения, конкретно, за да разбирате философията на нещата. Представете си, че аз и още някой другар сме затворени в един замък, но тъй херметически сме затворени, че няма отгде да влезе въздух. Той се отчайва, казва: „Нашата работа е свършена. Тук ще умрем“. Обаче аз работя, чета и откривам, че в тази стая има един заден вход. Той като легне да спи, аз излизам навън. Вън има слънце, чист въздух, ходя по планината, по горите, върна се, той ме вижда бодър, весел, радостен. Той казва: „Лош е този свят, как ще се живее?“ Пита ме: „Защо ти си тъй радостен?“ Аз му казвам: „Аз вземам нещата отвън“. – „Къде отвън, не виждам ли как живееш?“ Казвам: „Има друг един свят отвън“. – „А ти виждал ли си го?“ – „Видях го.“ – „Кому разправяш тези работи!“ Той пак заспи болен, хилав, аз пак изляза на слънцето, радвам се, а той се чуди откъде това разположение? И най-после един ден го убедя, изведа го и излезем и двама на отворено място. – „Е, кажи сега!“ – „А!“ Сега вашето положение е такова. Аз искам да ви кажа, че този свят, в който вие живеете, е замъкът, в който сте затворени, и в него има една задна врата, през която вие може да излезете и да идете в Божествения свят. Не ви казвам да излезете и да не се връщате. Не, ще излизате и ще се връщате, ще излизате и ще се връщате. И тогава ще кажеш на другаря си. „Тук издържам, това е място за работа, мога да работя цял ден в този замък“. Това не е илюзия, това е една велика реалност! И сега защо ви свиря, знаете ли защо ви свиря? Тъй ви показвам вратата, как да излезете. Да излезете, нищо повече! Има някои хора, които само с музика може да ги накараш да излязат. Аз съм отвън, свиря ви, вие давате ухо, после казвате: „Някой отвън свири, чакай да го видим, отгде можем да го чуем?“

Като излезете през тази врата навън, ще видите свиреца. А като видите свиреца, ще видите и слънцето. Туй е една жива философия. Това не е само един пример на картинен език, но е реален пример. Не се съмнявайте! Имате една душа, в която да вярвате. А сега един ден вярвате, че има Господ, а друг ден не вярвате. Най-после, на какво базирате живота си? Че Бог е Любов. И тази Любов е всепроникваща. Тя е вътре в нас и прониква не в туй ни тяло, а вътре в нашето съзнание, в нашата душа.

Прониква навсякъде, постоянно прониква. В най-голямата скръб вярвайте в Любовта, не избухвайте, дръжте си ума! Всичките външни предмети, външни условия искат да те държат в затвора. Не, не, ти за затвора не мисли, не стой вътре! Те като заспят, ти през тази вратичка на задния вход излез навън. Туй е картина. Няма какво да ни плаши сегашният свят, сегашният живот. Мъчения може да има и ще има, но има и една задна врата, ние през нея трябва да излизаме и влизаме. Тя е реална. Вие влизате и излизате през нея, но някой път излизате с вързани очи. Не, аз искам да ви се отвържат очите. Аз искам вие с отвързани очи да излизате. Не искам да казвате, като излизате: „Почувствах, че има една топлина, но не видях нищо". – Свързан си. Казвам: Ще снемем тия превръзки! – „Ама мен ми казаха, че не може да се снемат." – Може, може. – „Ама опасно било." – Никак не е опасно. – „Ама еди-кой си окултист тъй ми каза. Някой адепт, еди-кой си учител тъй казва." – Остави този учител. „Еди-кой си професор..." – Остави този професор. Този учител вие слушали ли сте го? „А, не, неговите ученици тъй казват." Не е хубаво. Пийте вода от мястото, от извора направо! Тъй, от мястото пийте, от самия извор. Аз не ви казвам да слушате учениците, а да проверявате нещата и да бъдете съгласни с този велик принцип. Аз искам да ви напомня неща, които вие сте забравили, не нови неща, а стари неща говоря на света, които знаят от онова далечно минало. Аз ви казвам: Слушайте, светът се е изменил, то не е онова време. В какво се е изменил? Тогава слизаше надолу, а сега прави един подем към Бога. Сега започваме със закона на еволюцията, започваме да се качваме, и тогава ще търсим своето щастие в Любовта. За Любовта ще ви говоря още, колко има да ви говоря още за тази Любов!

Сега изисква се вяра, абсолютна вяра – вяра, вяра, вяра! И ще я опитаме ние. Аз ви давам пример. Аз искам някои от вас, като пеят, да не се смущават. Аз имам ухо, аз ви слушам, казвам: Ще се оправи тази работа. Направи се една погрешка, нищо от това. Веднъж като бях на един концерт, диригентът (Учителят прави движения с ръцете си, като че се кара) тъй строго дирижираше, че всички се сгушиха! Направи ли погрешка, нищо от това. Ще се оправи тази работа. Направил съм една погрешка, що от това? С една, с две, с три и с 10 погрешки, нищо не е. Много погрешки ще направим. Ще чакаме. Всяка една погрешка има и обратен резултат. Погрешките носят и добрини в света. Някой взел фалшив тон. По отношение на тази гама, която аз давам, този тон е фалшив, но по отношение на друга гама, той е в хармония, в свръзка с нея. И този, който е взел фалшив тон, и той не е крив. Казвам: Гамата не е тази, измени гамата! „Как, туй е погрешка". Не, измени гамата. Трябва да гледаме конкретно, реално на нещата, тъй, както са. Следователно няма погрешки в света. Погрешки има по отношение на едно вярване, на едно разбиране. Казвам някой път: Туй не е погрешка. „Как, нали го знаем!" Да,

но туй, което е погрешка за вас, туй, което е погрешка в едно отношение, то е велика истина в друго отношение. Следователно погрешките, които ще намерите в нашия живот, те са погрешки по отношение на едно положение, по отношение на едно разбиране, но не са погрешки за всички случаи. Туй, което за вас е погрешка, в друго отношение то е една велика истина! Сега, бих ви привел известни изяснения. Не трябва да се смущавате, вие имате един определен морал. В света, в който сега живеете, няма определен морал. Аз бих желал да ми каже някой от вас кой е определеният морал. Има, не че няма такъв, но ние още нямаме определен морал, който да го прилагаме. Аз съм чел толкова моралисти, кое е моралното в тях? Христос е казал: „Да не правиш на другите туй, което не искаш да ти правят“. Е, какво не искаш да ти правят? Принципът е верен, но този принцип трябва да се разложи. То е една сложна задача, която трябва да се разложи на своите съставни части. „Е, да обичаме.“ Как? То е една задача. Да обичаш, да любиш Господа, то е една велика задача. Четири неизвестни има там. Да Го обичаш с ума си, да Го обичаш със сърцето си, да Го обичаш с душата си, да Го обичаш със силата си. Ами че ти още в душата си не вярваш, а ще обичаш Господа с душата си. Ти в ума си имаш съмнение, казваш: "Дали е Той в ума ми?" Кой е този ум? Ти и в сърцето си не Го чувстваш. Тогава ти имаш неизвестни величини. После се казва: „Да любиш ближния си като себе си“. Кой е този „себе си“? Два „себе си“ има. Едното е висшето аз, а другото е низшето аз. Кое е висшето и кое е низшето? Не само да говорим с неразбрани думи, но да знаем кое е висшето и кое е низшето. Това са все задачи. Те не че не са верни, верни са, но са неща, които не са проверени от нас, други са ги проверили. Туй, което вие проверите, то е вярно за вас. Вие може да го проверите в друг един смисъл, да го приложите съобразно вашето развитие. Затуй казвам, че искам нещата да бъдат верни. При мен беше една вечер един приятел и му казвам: Онзи център, който образува една окръжност, е по-голям от цялата окръжност. „Как може да бъде това?“ Вие имате една такава малка дупчица през която тече вода, и да допуснем, че вие пущате водата от тази малка дупчица в една щерна от 100,000 тона вместимост и през тази малка дупчица, като тече постоянно вода, ще напълни най-после тази щерна. Питам: „Тази сила, която е дошла, по-голяма ли е от тази щерна?“ По-голяма е, разбира се. Този център е само една съединителна точка на един по-голям свят. Сегашният свят е създаден от такъв един център на този свят и съединен с друг един по-велик свят, на който енергията е 100 милиона пъти по-голяма от енергията на нашия център. През този център текат силите на Божествения космос. Ние това не го схващаме и казваме, че тази точка не завзема никакво пространство в нашия свят, тя е извън нашия свят. Допуснете сега, да кажем, че този център не завзема никакво пространство, но представлява една отворена дупка и през нея тече вода в щерната. Питам: Тази дупка завзема ли пространство? Не, но без да заема

пространство, тя напълва цялата щерня.

Казвате: „Е, няма време и пространство“. Тя може да не заема време и пространство в този свят, но има и място, има и пространство за другия свят, за извън вашия свят. Но има и други състояния. Туй са философски въпроси. Това да ви не смущава. „Има ли Господ, няма ли Господ?“ В света всичко едновременно съществува и не съществува. Вие ще кажете: „Как тъй и съществува, и не съществува?“ Аз за вас съществувам, за мравките не съществувам. Те не мислят за мен, аз съм извън тяхното съзнание. Това показва, че нещата съществуват, когато ние ги съзнаваме в себе си. Ти обичаш някой, той съществува за теб. И ако те питат дали някой ангел съществува, ще кажеш: „Може да съществува, може не, не зная, не съм виждал ангел“. Но за човек, когото обичаш, казваш, че съществува. „Познавам го, пипал съм му ръцете.“ Всичките неща, с които сме свързани, съществуват, проявяват се заради нас и са реални не по отношение на целокупното Битие, а само за нас.

Следователно, когато някой каже, че нещата съществуват или не, то е по отношение само на нашето разбиране. Тъй ще си мислите вие и да ви не смущава идеята: „От мене човек може ли да излезе?“ – Може от всекиго да излезе човек. Всеки един от вас може да мисли, всеки може да чувства и всеки може да действа. Туй абсолютно може да бъде! И всеки един от вас е господар на своя живот. Всички тия кръгове в геометрията показват все човешкия живот. И тия сечения, всички плоскости в един кръг, показват възможностите, които съществуват в един човешки свят. Туй са отношения заради нас, затуй трябва да изучаваме геометрията. Този въпрос ще го оставим за по-далечно бъдеще. Ако имаме по-благоприятни условия, ще направим опити, защото всяка една теория се подкрепва от опити. Ще ви обясня с опити, че човек е един кръг и съзнанието му излиза от този център. Ще поставим някого от вас в магнетически сън. Вие ще кажете: „Аз съм първият, мен сложете!“ Но ето къде седи погрешката. Представете си, че българското правителство дава 10,000 лева за научни цели, да идат някои в Африка, да направят наблюдения. Всеки ще каже: „Аз ще отида“. Но той най-първо не знае да наблюдава, той няма познания, защо ще го пратите в Африка? Като се върне, ще ви разправя такива небивалици! Ще пратите учен човек, на когото умът е събуден. Казвате: „Мен, Учителю, прати!“ – Хубаво. Какво видя? – „Е, видях ангели.“ – Какви са? „По-високи от човека и после къщите им са по-големи, дланите им са големи.“ И мислите, че сте казали нещо научно. Ами че бил по-висок, това не е ангел. Че къщите били по-големи, това не е важно за един ангел. Ангелът трябва да има друго нещо отличително. Вие искате опити. Аз не мога да прибегна до опити, когато вашето съзнание не е готово. Ако прибегна до един опит, вие ще кажете: „Чакай да видим сега дали опитът ще излезе сполучлив, ще

го хванем“. Ами че аз ви виждам как ще ме хванете. Ако искам да ви излъжа, значи искам да взема нещо от вас, лесно ще ви омотая.

Добре, значи 50% е вярно, а ако искам да ви кажа истината, ще ви я кажа. Е, кое е по-добре? Как мислите вие? – Ще ви кажа истината, нищо повече! То е положително. Дръжте вие върховете, а всеки връх има своята долина. Онзи човек, който говори истината, говори и лъжата. Това е един афоризъм. Значи онзи, който говори истината, хвърля сянка. Хората ще го разберат криво и от тази истина, без да иска той сам, хората ще изкарат лъжливи поучения. Та онзи, който говори истината, ще каже и лъжата, но и онзи, който говори лъжата, ще каже и истината. Тъй трябва да разбирате, дълбока философия е то. Вашият ум трябва да бъде гъвкав, да схваща добре. Ще кажете: „Онзи, който говори истината, говори и лъжата“. Ама това е двусмислена дума. Вие не сте научили още езика. Онзи, който говори истината, говори и лъжата. Значи, гдето се говори истината, там се говори и лъжата; гдето има богатство, има и крадци, гдето има жито в хамбара, има и мишки. Това значи, че само при истината може да се каже лъжата. Щом говориш истината, ще се намери някой лъжец, който ще се прекомандирова при теб. Там, гдето се говори истината, ще се говори и лъжата. Онзи, който говори истината, ще говори и лъжата, защото у човека има двама: единият говори истината, другият говори лъжата. Единият ти казва: „Защо си толкова будала, я гледай да си оправиш работите, да си направиш някоя къща, вземи тия пари!“ Другият казва: „Не, остави, ти трябва да бъдеш човек идеален, безкористен“. И ти стоиш, не знаеш, казваш: „Кого да слушам?“ И ти не можеш да решиш. Ще вземеш страната или на единия, или на другия. Значи ти се солидаризираш с единия, с онзи долния, казваш: „Хайде да взема парите“. Станете ортаци и започнете да лъжете и да крадете. Хванат ви, набият ви, затворят ви. Дойде онзи другият, казва: „Слушай, аз нали ти казвах, ортаклък да не правиш с този“. – „Отказвам се, ще слушам.“

Пускат те от затвора, започнеш по Бога. Но пак те бият. Дойде първият, казва: „Слушай, ти с мене много добре беше започнал“. Не, не е въпросът там. Значи ние сме раздвоени вътре в себе си. Ако тебе те бият, причината е, че ти си говорил истината без Любов... А всяка истина, говорена без Любов, е наполовина лъжа. Когато аз казвам, че онзи, който говори истината, говори и лъжата, разбирам, че който говори истината без Любов, говори и наполовина лъжа; онзи, който говори истината с Любов, той говори цялата истина. Това е факт. И ако вие говорите истината без Любов, то е наполовина лъжа. Ако я говорите с Любов, то е цяла истина. И тогава философията, че който говори истината, говори и лъжата – е вярна. За да се избавим от тази възможност, трябва да внесем Любовта. Дойде ли Любовта, ще дойде и Мъдростта. Има ли тия два принципа в нас, всяка

лъжа е изключена. Ние сме в един свят на хармония, ще имаме много приятели, които ще ни предпазят от противоречията, които сега съществуват в света.

8-ма школна лекция на Общия окултен клас (II година), 19 ноември 1922 г., неделя, София.

1922_11_19 Да наследя

ДА НАСЛЕДЯ

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен ." *

Един голем ец, учен човек, запитал Христа: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?"

Ако ви запитам, какво е животът, как ще отговорите? Ще кажете, че животът е най-голямото благо. Според някои, животът е най-голямото нещастие. – Да се докаже това. – Няма защо да се доказва. Това е очевидна истина. Всеки е опитал живота като голямо благо и като нещастие.

„Що да сторя, за да наследя живот вечен?" На български думата „вечен" не изразява това, което е писано в оригинала. Под „вечен" на български разбираме безконечен. – Какво означава думата безконечен? – Аз заместих „вечен" с „безконечен". Това е все едно да определим „x" с „y" или с „z" – едно неизвестно с друго неизвестно. Ще кажете, че x=y, y=z. Значи, решихте една задача с три неизвестни. Пак питам: Какво нещо е животът? – Да живееш. – Как да живееш? Някои социолози решават този въпрос с неизвестни и, въпреки това, пак остава едно неизвестно – y. И религиозните решават същия въпрос и пак остава едно неизвестно – z. Всички хора решават този въпрос и накрая пак остава едно неизвестно. Ако някой се осмели да се откаже от доказателствата на тези хора, ще го нарекат невежа. След тях идат математиците и говорят за фигури, за тела, за разни величини – синус, косинус, тангенс, но какво се решава с това? – Това има приложение във фабриките. – Какво са допринесли фабриките? – Те са създали културата на човечеството. – Знаете ли, колко хора са осакатени в тези фабрики? Там се работи с неизвестни величини. Аз не съм против науката. Стремежът ѝ е прав, но методите, с които тя си служи, не са прави. Аз имам пред вид положителната наука, която служи на Вечното начало. Тази сутрин, преди беседата, като размишлявах, дойдох до следната мисъл: *Любовта не се изменя, и в нейния огън всичко изгаря.*

Любовта, като вътрешен стремеж в човека, никога не се изменя. Всички имате стремеж като този на големеца и питате, що да сторя, за да наследя вечен живот. Под „вечен живот" не се разбира безконечен, но такъв живот, при който, като разбираш законите му, можеш да ги прилагаш. Под „век" разбирам, да знаеш да прилагаш. „Век" е корен на една стара дума, която означава да бъдеш ученик на това учение, което прилагаш.

Големецът пита Христа: „Що да сторя, за да наследя вечен живот?" Като

прочетете цялата глава, ще видите, какво му отговаря Христос. Големецът се обръща към Христа с думите: „Учителю благи." Думата „благ" произлиза от любовта. На български думата „любов" е неразбрана, неопределена, неточна. Затова, като се говори за любовта, всеки пита: Каква любов? Значи, освен изменчивата любов, има друга любов, която е съществена, неизменна. При нея, отношенията всякога остават едни и същи. Тя носи благата на хората.

Христос казва на големеца: „Защо ме наричаш благ?" С този въпрос, Христос го навежда към същинската идея, към любовта, която носи всички блага. Той му казва, че вечен живот се придобива само чрез любовта. Христос му отговори с две думи: „Иди и люби!" Той му казва, как може да наследи живот вечен. И на вас, като кажем: Идете и любете! – вие питате: Ама как? Значи, и вие не разбирате.

Хората се ръководят в живота си от три съществени идеи, т. е. от три начина на разбиране. С един анекдот от българския живот ще ви обясня, какви са тия идеи. Едно българско чорбаджийско семейство, мъж и жена, се отличавали с голямо скъперничество. Мъжът обичал да си хапва хубаво дървено масло, затова често си донасял вкъщи с бинлик. Той си го доставял от Гърция. Като получавал масло, всякога си сипвал в чинийка и топвал в него хляб. Хапвал си с удоволствие и казвал: Отлично масло! Слугите му гледали и само преглъщали. Господарката запушвала шишето и казвала на слугите: Никой да не бута това шише! То е само за господаря. Слугите обикаляли около шишето, поглеждали го и топвали с хляб от сянката, която хвърляло шишето, и казвали: Отлично е това масло! По-горните слуги предавали впечатлението си от маслото на по-долните, които също казвали, че маслото е хубаво. Значи, има три мнения, т. е. три разбирания. Кое мнение е право, вие сами знаете. Има и три рода слушатели: Едни топят направо от маслото, вторите – отвън, около шишето, а трети – от сянката на шишето. Защо чорбаджията не иска и другите да вкусят направо от маслото, това е ясно. Той иска да запази маслото само за себе си. Ако всички го опитват, в няколко дни маслото ще се свърши и за него няма нищо да остане. Какво ще кажете за слугите, които топят само около шишето и от сянката му? – Ще кажете, че те са глупави. Който топи масло от стените на шишето, наистина, е глупав. Той трябва да отвори шишето и да си сипе малко масло. Какво ще кажете и за онези хора, които се стремят да станат царе, да управляват своя народ? Не е ли все едно, да топиш масло от стените на шишето? Да бъдеш цар, това значи, да топиш масло от стените на шишето. Само господарят има право да яде масло от шишето. Ти си такъв господар, който напълнил бинлика с масло, стоиш пред него и си казваш: Аз съм цар, аз ще управлявам отлично. – На ума си само говориш.

Казваш: Колко е глупав този, който е топил масло отвън на шишето, или от неговата сянка! – Ами ти, който топиш по същия начин, не си ли глупав? Ти искаш да бъдеш цар. Та не си ли цар на себе си? Аз зная, кое е най-хубавото царство в света. Това е твоето сърце, твоят ум, твоята душа и твоят дух. Това са сили, които се съдържат в самия тебе. Те съставят такава велика държава, каквато светът не познава. В сравнение с тази държава, всички останали представят голяма анархия. Поданиците на тази държава са добре възпитани. Всеки си знае работата, подчинява се на законите, спазва реда и порядъка в нея. Може ли след това да кажете, че държавите на земята са идеални? И тия държави постоянно коват своите закони: българите – в народното събрание, англичаните – в двете камари. Навсякъде се коват закони след закони, но, в края на краищата, те са неприложими.

Всички индивиди, общества, народи се стремят да подобрят живота си, да стане по-сносен. – Как ще стане това? – За изяснение на мисълта, ще си послужа с живи числа и единици. Взимам, например, мъже и жени, братя и сестри не само като индивиди, но като живи величини. Това да не ви учудва. За мене мъжът е една величина, едно число; може да е известно, може да е неизвестно. Може да е „а", „в" или „с"; може да е „х", „у", „z". Представете си, че двама другари, по неволя, попадат в затвор. Стаята, в която се намират, е херметически затворена, със стъклени сводове. В първо време, те са весели, но после си казват: Става някаква промяна в нашия живот. Атмосферата около нас се сгъстява. Нищо не се вижда, но нещо ни души, гнети ни. След известно време, единият се чувства малко неразположен, а след това и вторият. Единият погледне през прозорците, после и другият. От притеснение, те започват да се борят, но и това не помага. Положението им постепенно се влошава от тежкия въздух, и те започват да се задушават. Коя е причината за това? Съществувала ли е тя по-рано? С вдишването и издишването те сами си създадоха затруднението – развалиха въздуха. Според окултистите, със своите мисли, чувства и действия, човек сам може да развали въздуха в окръжаващата среда. Както въглената киселина се отразява вредно върху нас, така и ние можем да се задушим от своите мисли, чувства и действия. Ще кажете, че знаете това. Не го знаете. Всяко знание, което не се прилага в живота, не е истинско. Някои от вас казват: От толкова години слушаме Учителя. Ние го разбираме вече. – Ще извините, още нищо не разбирате. Не е въпрос за теоретично разбиране.

Питам: Какво сте разбрали от любовта? Готови ли сте да се откажете от имането си? Готови ли сте да приложите оня закон на пълното самоотричане? Ако ви кажа да раздадете имането си, ще кажете: Чакай да

си помисля. Как сте ме разбрали тогава? Когато учителят каже на ученика да излезе вън, и той не иска да излезе, какво означава това? – Непослушание. С какво може да се обясни това? Допуснете, че аз съм в класа и зная, че след пет минути подът ще се провали. Без да обяснявам на учениците, аз извиквам: Скоро навън! – Защо, г-н Учителю? – Навън, без разсъждение! И те, един след друг изтичват надолу по стълбата. – Какво става? – се питат те. Не се минават пет минути, и подът се проваля. Ако река да им кажа, какво ще стане след пет минути, и аз, и те ще се намерим долу. Може да допуснем и друго положение – че зданието гори. Казвам на учениците си: Един по един, скоро вън! Мога да кажа и друго нещо, приятно за тях: Излезте всички вън, на увеселение!

При сегашните условия, хората търсят причината на нещастията вън от себе си. Например, двама души живеят в една стая. И двамата еднакво са причина за разваляне на въздуха. Въпреки това, те търсят причината вън от себе си. Казвам им: Отворете прозорците, да влезе отвън чист въздух и светлина. Но те седят в стаята си и се чудят, защо им е притеснено на гърдите, защо ги боли глава. – Отворете прозорците на главата, на гърдите и на стомаха си. – Разбрахме, какво се иска от нас. – Разбрахте, а нищо не правите. Щом отворите прозорците си, веднага във вашия живот ще стане коренна промяна. Казвам на едного: *Люби!* – Ама ще ме използват!– Които любят, са опасни хора. Не ме разбирайте криво. Те са опасни, когато ги бутат. *Любещият е голям, дълбок извор.* Ще стоиш далеч от него, без да го буташ. Не можеш да си играеш с него. Той е толкова дълбок и голям, че ако речеш да си поиграеш с него, ще те завлече.

Да дойдем до други разсъждения. Например, математиците казват, че точката е величина, която не заема никакво пространство. Как е възможно тогава, кръгът, който е образуван от множество точки, да заема пространство? Значи, ред точки заемат известно пространство, а точката, сама по себе си, е безпространствена. Казва се още, че правата *линия* има само едно измерение – дължина, няма широчина и дебелина. – Какво означава дължината? – Посока. Значи, всяка сила, която излиза вън от своя център, радиира. Така, тя образува дължина. Така се определя интензивността на силата, която действа в даден момент. Например, имате две оръдия. Едното оръдие бие на разстояние пет километра, а другото – на разстояние десет километра. Значи, първото оръдие образува права *линия*, дълга пет километра, а второто – права, дълга десет километра. – Що е права *линия*? – Най-късото разстояние между две точки. При това, между две точки може да се прекара само една права: Според мене, между две точки могат да се прекарат много прави линии. Това поддържат и други учени. – Възможно ли е това? – С този въпрос се занимава математиката, тя има думата. То може да се докаже. Важно е, че правата

линия определя интензивността на дадена точка, като сила. – Що е точката? – Същество, съзнание, неделимо в себе си. Всяка първична единица, която излиза от Бога и любовта, е също неделима. Интензивността на това съзнание, което излиза от своя център и върви към периферията, се определя като дължина на правата линия. – Що е плоскост? Как се образува тя? – От движението на правата линия в посока, перпендикулярна на себе си. Плоскостта има две измерения – дължина и широчина и заема известно пространство. Представете си една дълга линия от 1 000 км., на която са наредени 1 000 оръдия, които всеки момент пущат по една граната. Може ли да пресечете тази права? – Щом престане да действа, може да я пресечете. Тя е временно владение. Докато действат оръдията, правата линия съществува; щом оръдията престанат да действат, и правата изчезва. В това отношение, правата линия представя идеален свят, в който действа законът на безкористието. Това значи, да заемаш известно пространство, но да си свободен от всякаква алчност да владееш и обсебваш. – Това е невъзможно. - Възможно е. Човек няма право да владее и да завладява.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Христос му отговори: „Благ е само Бог". Ние постепенно се приближаваме към идеята за вечния живот. Казвам: Докато мислите, че сами ще оправите света, вие сте на крив път. Докато човек мисли, че отвън някой ще оправи работите му, и той е на крив път. Докато майката мисли, че дъщерята или синът ще я гледат, и тя е на крив път. Докато господарят разчита на слугата си, той е на крив път. Докато хората вярват, че свещеници и проповедници ще оправят света, те са на фалшива почва. Поставете тази истина на опит и ще се уверите в думите ми. Значи, всеки човек трябва да разчита първо, на себе си, а после, на другите. Болен си, викаш лекар да те прегледа. Той ти предписва известна храна. Казваш: Господин докторе, слаб съм, стомахът и червата ми са изтънели, не могат да приемат храна. Нека синът ми се храни заради мене. – Синът ти ще се храни заради тебе, но той ще печели, а ти ще губиш. Следователно, ти ще се храниш сам, колкото и слаб да е организмът ти. Ти ще ядеш за себе си, а не синът ти. Ще приемаш по-малко храна, ще дъвчеш добре и постепенно ще се засилиш. Когато казвам, че човек е способен да оправи своя свят, имам пред вид, той да работи съобразно великия закон на любовта. Това значи, всеки ден да приема по трошица от любовта и постепенно да увеличава. Ако мислиш, че синът ти може да яде заради тебе, т. е. той може да оправи твоите работи, един ден Бог ще каже: Такива глупци нямат право да живеят. Те изопачават моя закон. Казвате: Този свят е лош, не е създаден добре. – Това е специфично мнение. Други казват, че този свят е добър. Според някои, земята е свят на страдание, долина на смъртта. Това е неразбиране. Моето мнение е, че този свят е един от великите светове, които са съществували.

Нека учените и философите ми покажат по-добър свят от този. За кой свят говоря аз? Не говоря за света, който носиш в ума си и се оплакваш, че не можеш да живееш добре със жена си, с децата си, с брат си и сестра си. Аз не говоря за човешкия свят, пълен със заблуждения и противоречия. За друг свят говоря аз. Ще кажете, че Бог е наредил да се женят хората. Ако беше така, те щяха да се раждат женени. Всъщност, те се раждат неженени, а после се женят. Женитбата е създадена от хората. Ще кажете, че Бог е наредил да има господари и слуги. Ако беше така, хората щяха да се раждат свързани, господар и слуга заедно. Защо трябва да се поддържат такива фалшиви положения? В Божествения свят такива отношения не съществуват. Ще кажете, че в църквата непременно трябва да има богомолци. Ако беше така, свещениците и богомолците щяха да се раждат заедно. В заключение, хората искат да турят в устата на Бога такива думи, каквито Той никога не е казал. Бог тъй казал, иначе казал. Не говорете неверни работи в името Божие. Бог търпи човешките глупости, но ги преработва. Мнозина учени, професори и учители, преподават на своите ученици известно знание, но то не е още онова истинско, положително знание. Всяка наука трябва да има свой център, от който да изхожда. Кой е центърът на математиката? Тя поне минава за положителна наука, а за други – за трансцендентална наука. Кой е основният, живият център в математиката, на който можеш да разчиташ? Когато математикът се натъкне на някое трудно доказателство, веднага той прибягва към имагинерните величини и казва: Тези величини не съществуват, но се използуват като изходни точки. Значи, той излиза от нереални величини, за да докаже реалните. Имагинерните числа са играчки, забава за математиците. Как може да изучаваш нещо, което не съществува? Всъщност, няма несъществуващи числа и величини. Кой е основният център в химията? Ще кажете, че химията работи с атомите и молекулите на елементите, които се съединяват поради известно сродство между тях. Това сродство както между хората ли е? Някакво привличане има. Химията не е само в това, да боядисваш предметите и да получаваш експлозивни газове и различни отрови. Това не е химия. Учените говорят за някакви хранителни пилюлчета. И природата, преди хиляди години е направила такива пилюлчета. Тя има фабрики, в които сама ги приготвя. Ние не се нуждаем от човешки пилюлчета. Не изнудвайте природата!

Какво правят сегашните учени? Те взимат наготово знанията на природата и, като глашатаи, казват: Еди-кой си учен открил нещо. Не, по-добре си кажи: Четох нещо в една от книгите на природата и се докоснах до един интересен въпрос. Прави своите научни изследвания, но всякога говори истината. Ще ни убеждават учените, че първоначално светът представял някакъв хаос, но после се оформил и станал разумен. В това няма никаква логика. От неразумния свят се създал разумен! Ще кажете, че това е

аналогия. Да, но в аналогията има известни заблуждения. Искат да кажат, че както детето в първо време е невежа, а после поумнява, така и светът, от хаос се превърнал в разумен център. Дарбите и способностите са вложени в детето, и те отпосле се проявяват. Следователно, детето е умно, но чака времето за своето проявяване. Органите му още не са се развили. Когато посеете семето в земята, влагате ли нещо в него? То си носи специфични качества, които чакат времето да се проявят. Семето знае, как да се нареди; то знае и химия, и физика. Вие гледате на семето като на нещо малко, нищожно, но вижте, какво стъбло, какви гъвкави клони излизат от него. Клоните са гъвкави, за да издържат на най-големите бури и ветрове. Виждаш, как едно растение издига главичката си нагоре, но вятърът му казва: „Преклонената главичка остра сабя не сече." То веднага сваля главичката си надолу, учи се на смирение. Щом отмине силният вятър, то пак издига главичката си. Учените ще говорят за вибрации, за колебания във въздуха, за високо и низко налягане. - Че има колебания, това растенията знаят преди учените.

Какво искал голелецът от Христа? Той искал да наследи вечния, истинския живот. Той искал да наследи онзи живот, в който умът, сърцето и волята трябва да се проявят свободно. Но и това е неразбрано. Как може да се прояви умът? Ако напишете една книга, това проява на ума ли е? Това е теория. Ако направите една черква, това проява на сърцето ли е? Черквата е от камъни, следователно, тя не е проява на сърцето. Ако направя една голяма бомба, която да разруши всичко около себе си, и това не е проява на човешката воля. Кои са истинските прояви на ума, на сърцето и на волята? Вървя по улицата и виждам, че някой лежи на пътя с изкълчен крак. Всички го гледат, но никой не може да му помогне. Спирам се пред него и му намествам крака. Ето една проява на ума. С това обръщам внимание на пострадалия, така да работи върху себе си, че и той да помага със своя ум на страдащите. Всеки трябва да знае изкуството да намества изкълчени крака. Днес хората са изоставили това изкуство. Всеки очаква от другите. Детето се разболее, и майката казва: Тази работа е за лекар. Не, всяка майка трябва да знае, как да лекува децата си. Майката трябва да даде първа помощ. Лекарят само санкционира това, което майката е направила. Но той казва: Никой да не бута болния. Това е мое свещено право. Първата работа на майката е да даде рициново масло на болното дете; после, да изпие няколко чаши гореща вода, а след това, да му направи постна картофена чорба. Тази е първата помощ за всеки болен. Боли те глава. – Защо? – Имаш утайки в стомаха или в червата.

Питате: Защо трябва да се пие гореща вода? – Много просто. При храненето, по стените на стомаха и червата остават мазнини и утайки, които пречат на правилното храносмилане. Горещата вода ги разтваря и

регулира процесите в стомаха и червата. Как миете вие чиниите и тенджерите си, с гореща, или със студена вода? Как миете умивалниците си? – С гореща вода и сапун. Значи, за очистване на мазнините и утайките, горещата вода се предпочита. Домакинята мие съдовете с гореща вода, докато започнат да скърцат. И вие ще пиете гореща вода, докато стомахът и червата ви започнат да скърцат. Това значи, докато у вас се събуди здрав, естествен апетит. Да знаеш, как да прилагаш знанието си, това е голямо изкуство. Сегашните учени мислят, че са постигнали много нещо. Те не подозират, че са едва в началото на истинската наука. Ако сегашните учени – математици, физици, естественици влязат във великата окултна школа, ще видят, че техните знания не представят нищо. Те сами ще се чудят на своето невежество. Казваш: Най-после, след 20 годишни усилия постигнах това, което очаквах – открих нещо. – Нищо особено не си открил.

Големецът запита Христа: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Христос му каза: Защо ме наричаш благ?" Когато не обичаш някого, не му казвай, че го обичаш. Не го лъжи. Някой дава вид, че обича, преструва се, а всъщност, мрази. – Що е омразата?– Студ. Аз нося в себе си термометър и измервам температурата на човека; по това познавам степента на любовта и на омразата. Между омразата и любовта има известно отношение. Забелязано е, че онзи, който мрази, температурата му се понижава. Значи, омразата произвежда студ, а любовта – топлина. Обаче, между небесния огън и земния има известна разлика. Небесният огън не прави зло на никого, а земният причинява много пакости. На земния огън можеш да опечеш кокошка, агне, прасе. Слънчевата светлина представя небесния огън. На слънчевата топлина зреят плодовете, а на земния огън не могат. Всички престъпления се вършат все на земния огън. Той има долен произход. Каквото и да готвите на този огън, в края на краищата, за вас остават триците и пепелта – нисшите елементи, а праната – жизнените елементи отиват във въздуха. Че е така, за това говорят болестите и смъртта. Готвите хубави яденета, а, въпреки това, боледувате и умирате. – Защо? – Сгрешили сте нещо.

Кой ви даде право да колите агнета и кокошки? Ще кажете, че така е писано в Библията. Който е писал това, нищо не е разбирал. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." Той даде тълкуване на този стих, както и на цялото си учение. Ако не беше го изтълкувал, и досега щяха да говорят, че Христос казвал да ядат плътта Му. Ако разбирате буквално, всеки проповедник щеше да бъде изяден. Щом слушателите му огладнеят, ще го заколят и изядат. Те ще кажат: Ако не изядем плътта ти и не изпием кръвта ти, защо си станал проповедник? Това са нелогични заключения. Христос казва: „Словото, което ви говорих, носи живот в себе си." Значи, това, което дава живот, е

вън от нашия организъм. И самият живот не е в нас. От лампата ли иде светлината? Не, тя иде отвън някъде. Виждате, че фитилът гори. – Как става горенето? – Ако сте ясновидци, ще видите, че през маслото минават известни течения, известни енергии. Те причиняват горенето. Щом се прекъснат енергиите, и горенето се прекъсва. Има масло в лампата, но то не гори. Направете следния опит: Сипете в едно шише дървено масло и го оставете някъде, да стои десет години. След това, опитайте се да го запалите. Ще видите, че маслото не гори. – Може да се е развалило. – Казваме, че се е развалило, а всъщност, през него вече не минават онези енергии, които причиняват горенето.

При Христа дойде един от учените хора на времето, да Го пита, как да наследи вечния живот. И вие, като този учен, чакате да ви обясня известни въпроси. Много въпроси съм ви обяснявал и сега пак повтарям: Започнете с малките величини, които, като точката, като живота, не заемат никакво пространство. Започнете да работите с най-малката светла мисъл. Приемете я и я приложете. Кажете си: Бог е Любов. И в най-малкото си проявление, тази любов е достъпна за моята душа. Тъкмо вие се разширите, почувствате тази любов, и Бог похлопа на вратата ви. Какво вижда той? Вие биете сина или дъщеря си. Бог ви даде гръб и започва да се отдалечава, като казва: Този човек не разбира времето и пространството. – Какви отношения ще има този син към баща си? – Ще го намрази. Когато Бог хлопа на вашата врата, а вие биете сина си, той непременно ще измени отношенията си към вас, ще ви намрази. – С какво бият днес децата? – С пръчица. Ще кажете, че пръчката е излязла от рая, затова съдържа енергия в себе си. Бий детето си с любов. Влей в него всичката си любов. Докато биеш
детето си без любов, то всякога ще ти се сърди и ще те избягва. Син или дъщеря, бити с любов, всякога са благодарни и признателни към родителите си.

Днес всички изучават педагогията, прилагат педагогическите правила. И аз имам своя педагогия, свои педагогически правила. Всички човешки правила са нищо пред правилата на живата, разумна природа, в която Божият Дух работи. – Защо човешките правила не издържат в живота? – Защото човек изпада в две крайности и си служи с две мерки. Към себе си прилага една мярка, към ближния си – друга. Работиш някъде, искаш да ти платят скъпо. Щом на тебе работят, малко плащаш. Според мене, никой нищо не трябва да плаща. – Защо? – Отивам при брата си и му работя с любов. Каква заплата ще ми даде? И сто хиляди лева да ми плати, нищо не са. Ще ми плати с любов. Казвам му: Братко, ще ти работя всичко, каквото искаш с любов, но ще ми платиш с любов. – Лесна работа, аз те обичам. – Това не е любов. Ако твоята любов отваря кесията ти, това е

истинска любов. – Не мога да отворя кесията си. – Щом не можеш, ти не можеш да обичаш. Ако съдията съди престъпника, и неговата любов не отвори ума му, да влезе отвън светлина, присъдата му не е правилна. Той ще окачи престъпника на бесилката. Има нещо, което липсва на престъпника. Съдията трябва да вижда това. Щом дадеш на престъпника това, което му липсва, той се изправя.

Сега аз говоря на всички хора, да се научат, как да работят. Ще кажете, че ви подигравам. В мене не съществуват подигравки. Да се подигравам с вас, значи, да се подигравам със себе си. Аз обичам истината. Желая и вие да я обичате. Вие обичате истината, познавате я, но не я прилагате. Когато се отнася до вас, добре я познавате. Когато е за другите, правите се, че не я познавате. Не, кажи си: Познавам истината, но не е в мой интерес да я призная. Ще кажеш, че твоите възгледи не ти позволяват да постъпваш съобразно истината. – Не се оправдавай. Истината се прилага при всички условия. Кажи си, че не искаш да я приложиш. Защо и за какво не искаш, не е важно.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен? – „Едно ти недостига: Иди, продай, все що имаш; раздай го на бедните и ела, та ме последвай." Младежът нищо не отговори и остана да мисли. И до днес, богатите и учените още мислят. Вижте ги, какво правят в канторите и в кабинетите си – решават различни задачи с по няколко неизвестни. Обаче, и резултатите им са неизвестни. Те казват: Да се любим! – Как? – Със сладки думи. – В какво се заключават сладките думи? Да кажеш на човека една сладка дума, това не е любов. Американците, като практичен народ, предпочитат да се молят за умрелите, да се подобри техният живот, отколкото да помагат на живите. На живия трябва да дадеш нещо, да отвориш кесията си. За умрелия ще се помолиш и ще се освободиш от всякаква отговорност. С молитвата си ти само се подписваш и оставяш на други, те да свършат работата. В Божествения свят няма такъв закон. Щом искаш да помогнеш на умрелия, ще оставиш той да влезе в тебе, да му разбереш мъчнотията, и ти сам да я разрешиш. В това отношение, и свещениците търсят лесния път. Ще се помолят за умрелите и нищо повече. Не, ще носиш умрелия в себе си и ще му помагаш, докато го успокоиш. Не се позволява, в името на любовта, да се вършат престъпления.

Помни: Любовта не търпи никаква измама, никаква лъжа! Ще погледнеш човека направо в очите, с установен, чист поглед. - Защо ме гледаш? – Обичам те! Ако кажеш тези думи на млада мома, тя ще каже: Обичаш ме, защото искаш да вземеш нещо от мене. Какво ще отговори бабата, ако и на нея кажеш: Обичам те! – Защо ме обичаш? Аз съм стара жена, нищо не

мога да ти дам. – В случая, и младата, и старата мислят криво. Грехът говори в тях. И двете не разбират живота. И двете не разбират любовта. И на двете казвам: Ново учение се проповядва на хората, нов закон. Бабата се обезсърчила, отчаяла се и ми казва: Синко, не се живее между щерки и снахи. Казах й: Бабо, аз владея изкуството да подмладявам хората. Искаш ли да се подмладиш? – Сериозно ли говориш? – Сериозно ти говоря. Ех, де да се подмладя ! Да стана 20 годишна мома, ще зная, как да живея.

Ще ви кажа една велика истина: Всички можете да се подмладите в пет минути, но вяра е нужна за това. – На кого говориш това? Ние сме свършили университет, не се лъжем. – Че сте свършили университет, че сте учили, не отричам, обаче, зная, че се съмнявате и правите грешки. – Ние знаем много неща. – Знаете много неща, но едно не знаете – че сте нещастни. Няма щастлив човек на земята. Всички задавате въпроса: „Учителю благи, що да сторя? – Както и да ви се отговори, вие не сте готови още да пожертвате всичко за Господа. Казвате: Да омотаем някак Учителя. – Как ще ме омотаете? Преди всичко, аз не съм всякога в тялото си. Някога дохождам в събранието, и вие мислите, че съм при вас. Аз не съм между вас; аз съм извън времето и пространството. Само тялото ми е при вас. Вие виждали ли сте ме? Познавате ли ме? Ще кажете, че съм проповядвал нещо. Нищо особено не съм казал. Когато кажа нещо, светът ще се оправи. Засега, само ви забавлявам. Днес около мене се повдига цял въпрос. Искат да противодействат на моето учение. Ето какво ще ви кажа: Когато Божественото учение се приложи, навсякъде ще се яви огън от 35 милиона градуса. Всичко ще изчезне – свещеници, владици, министри, царе, майки и бащи, – всичко около вас ще се стопи и ще се създаде нов свят. Тогава всички ще кажете: Благодарим Ти, Господи, че ни освободи от всички заблуждения. Можем да живеем вече по братски. Какво по-голямо благо от това? Да може всеки свободно да живее и да се развива. Казвам: Иде огън в света! От 20 години вече говоря на българските държавници да не прилагат насилието; да бъдат искрени един към друг; да се обичат като братя. Едно време се оплаквахте от турците, от гърците, от сърбите. Сега от кого се оплаквате? Всички сте българи. Няма основание да се оплаквате. Значи, турчинът, гъркът, сърбинът са още в България, не са си заминали.

Днес вали сняг. Какво означава той? – Че българските държавници трябва да научат закона на любовта. Дето е любовта, там няма насилие. Министрите, които са сега в затвора, не са ли правили насилия? Аз съм искрен и питам: Чисти ли са техните ръце? Постъпвали ли са право? Но и на тези, които съдят казвам: Постъпвайте по любов, по Божествен начин. Ще кажете, че сте готови да ги оправдаете, но като дойдат на власт, те ще ви съдят. Аз мога да помогна на министрите, но ако в сърцата им се яви

беззаветната идея на любовта – да плащат дълговете си с добро и с любов. Засега затворът не е страшен; той е велико училище. И в тялото си човек е в затвор. Любовта е огън. Такова е и моето учение. Ще се учите, докато излезете от затвора. Дотогава ще има репарации, референдуми; ще си служите с бели и черни бюлетини. Който сложи черна бюлетина, ще се спаси; който постави бяла, ще увисне на въжето. – Кои са причините за страданията? – Безлюбието. Приложете любовта, както в индивидуалния, така и в обществения живот. Бъдете искрени помежду си. Съдействайте на всеки държавник, който иде със светли идеи и желания. Бъдете доблестни и самоотвержени. Не говоря само за партията. Тя е един организъм. Говоря за целокупния живот, който обхваща всички партии. Какво струва на българските държавници да приложат закона на любовта? Мислят ли те, че ако обесят министрите, в България ще се въдвори ред и порядък? С убийства не се разрешават въпросите.

Едно ви недостига: Да се приложи законът на любовта, за да се даде възможност на всички да живеят добре. Това е най-малката програма, според която сегашните хора могат да живеят. Днес всички хора са под закона на кармата. – Как действува този закон? Във времето на един от египетските фараони, наречен Раамез-Фухи, живял един велик Учител Амраха-Фу. Раамез-Фухи имал красива дъщеря, на име Елита. Тя заболяла от проказа в най-остра форма. Всички видни египетски лекари приложили своето изкуство, но не могли да й помогнат. Най-после, фараонът извикал великия Учител и го запитал: Можеш ли да излекуваш дъщеря ми? – Мога – отговорил той – но при условие, да изправи тя една своя погрешка. – Каква е погрешката й? – попитал бащата. – Тя може да я каже само пред мене, защото аз ще приложа всички усилия да я излекувам. И вие се питате, каква била грешката на царската дъщеря.

Това, което ви говорих дотук, е разбрано за вас. Дотук работите вървят добре, но ако проследя историята на това предание, ще останете на особено мнение. Обаче, с това въпросът не се разрешава. Трябва да се дойде до великата истина на живота. В далечното минало, великият Учител и Елита живели заедно в една планинска местност, като другари. Той бил овчар, но се занимавал с астрономия: изучавал небето и многобройните звезди и планети. И двамата били бедни. По едно време, през тази местност минал царският син, красив, млад момък. Като го видяла, Елита се влюбила в него и напуснала другаря си. Останалия си живот прекарала с царския син. Ще кажете, че те били щастливи. Царският син бил сегашният Раамез-Фухи, бащата на Елита. Той принадлежал към черното братство. След време и двамата умрели. Минали много поколения, и те отново дошли на земята, като баща и дъщеря. Сега тя заболяла от проказа поради измяната към младия овчар.

Днес само великият Учител може да я излекува. Ако тя може да съзнае грешката си и да разбере, какви страдания е причинила на младия овчар, само с едно махване на ръка, той може да я излекува – да я освободи от страшната проказа. Не сте ли и вие от тези, които живяхте в планинската местност и, без да мислите много, напуснахте своя възлюбен и тръгнахте след царския син? Вашите нещастия в живота ви се дължат, именно, на това, че тръгнахте след царския син, представител на черната ложа. С други думи казано: Всички вие напуснахте Бога, всички вие се поругахте с любовта и отидохте в света, дето и днес страдате. Казвам: Аз мога да ви помогна още сега. – Как? – Ще признаете своето престъпление от далечното минало, своята безхарактерност. Така ще се намерите пред любовта, която ще ни поздрави и ще каже: Не мислете, че Бог е далеч от вас. Той е близо до вас, но вие, които много пъти сте изменяли на любовта, сега страдате, без да знаете причината на вашите страдания. Готови ли сте да признаете своята грешка? Ще кажете: Слушаме Те, Учителю! – Вие ме слушате, и аз ви слушам, но само със слушане, въпросите не се разрешават.

Казвам: Няма любов, като проявената, като изявената и като осъществената Божия любов. Нека всички сърца и умове, на учени и прости, на богати и бедни се проникнат от идеята за Бога. Нека всички да виждат Бога навсякъде – вън от вас и във вас. Да продължа разказа: Великият Учител забранил на бащата да влезе при Елита. Той влязъл сам при нея. Тя веднага го познала и извикала: Прости ми, прости, сгреших пред тебе! Той прострял ръката си над нея, и здравето ѝ моментално се възстановило. Като я видял здрава и красива, бащата казал на великия Учител: Давам ти моята дъщеря.

Желая, любовта и мъдростта да проникнат в сърцата и умовете ви и да се съединят в едно. Можете ли, като Елита, да кажете: Господи, прости ми, сгреших против великата истина на живота. Сега вие седите, оплаквате се, че сте нещастни, че имате неуспехи в живота си. Кажете: Господи, прости ни, прости. Той ще простре ръце над вас и ще ви прости. Само така ще видите Неговите очи с мекия и благ поглед на любовта. Само така ще се преобразите и ще възкръснете.

Днес аз искам, всички да възкръснете. Не само вие, но и целият български народ да възкръсне. Управляващи и управляеми; съдии и подсъдими; свещеници и владици – всички да възкръснете. Във всички да се яви съзнанието, че сте престъпили по отношение на Великата Любов и всички да кажете: Прости ни, Господи!

6. Беседа от Учителя, държана на 19 ноември, 1922 г. София.

----
* Лука 18:18

1922_11_22 Предназначение на дихателната система

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ НА ДИХАТЕЛНАТА СИСТЕМА

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ НА ДИХАТЕЛНАТА СИСТЕМА

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

Тайна молитва

Прочетете сега положителните думи, които сте написали. Следния път ще прочетете отрицателните думи.

За следния път пишете върху темата: Предназначението на дихателната система.

Сега ще ви дам едно психическо упражнение, което ще правите сутрин след ставане и вечер преди лягане. Ще вдигнете ръцете си нагоре и ще произнесете думата светлина, като наблюдавате каква промяна става в състоянието ви. Упражнението ще продължава от десет до двадесет и пет секунди. Ръцете се поставят една до друга пред челото, с длани, обърнати към лицето. След това ще свалите ръцете си долу и ще ги поставите на горната част на носа, като произнесете думата благоухание. Като произнесете тази дума, ще наблюдавате каква промяна става в състоянието ви. Най-после ще поставите ръцете си под носа – на горната устна и ще произнесете думата сладост. Пак ще наблюдавате промените в състоянието ви. Първата дума, която ще произнесете, е светлина, после – благоухание и най-после – сладост. Думите вървят от възходяща към низходяща степен: материята на думата светлина е най-рядка, после е тази на благоухание, а най-гъста е материята на думата сладост.

Сега на вас се вижда чудно защо ви давам темата "Предназначението на дихателната система". Какви знания имате за дишането, защо диша човек? Човек диша, за да поддържа живота, горенето в своя организъм. Какво нещо е горенето и какво – дишането? Според някои дишането е процес на чистене. В белите дробове има повече от шестстотин милиона клетки, затворени в малки стаички, в малки лаборатории. Когато въздухът влиза в белия дроб, всяка от тия клетки за кратък момент изпълнява двойна служба – физиологическа и психическа. В този смисъл дишането е двоен процес на хранене. В една минута човек прави двадесет вдишки, двадесет обяда, а в един час – 20 x 60 = 1200 вдишки, 1200 обяда. Ако всеки такъв

обяд струва сто лева, значи за един час за всеки човек се изразходват 120 000 лева за дишане. За двадесет и четири часа пък той ще струва на Природата 2 880 000 лева. При всяко вдишване Природата слага трапеза на човека, при всяко издишване тя вдига трапезата. При всяко вдигане и слагане на трапезата работниците извършват своите задължения. Сложна е работата на тия работници, които имат крайната задача да пречистят кръвта. След всичката сложна функция вие считате, че тия клетки не са разумни. Разумни са клетките на човешкия организъм. Клетките на всеки орган, на всеки уд* от човешкия организъм имат специална служба и предназначение.

И тъй, дишането е двоен процес – физиологически и психически. Крайната цел на дишането като психически процес е пречистване на мисълта. Следователно дишането е свързано с мисленето, с мисълта. Кое е най-доброто дишане? Има три вида дишане: горно, средно и долно (според това коя част от дробовете взима най-голямо участие при дишането). Белият дроб представлява сложна лаборатория, в която се кръстосват много енергии. Праната от въздуха прониква в белите дробове и помага за озонирането на кръвта даже и там, дето въздухът мъчно може да проникне. В така пречистената кръв се влагат елементите на Живота. Най-добро е пълното дишане. За пълното дишане помага главно Любовта. Значи Любовта е първото и необходимо условие за пълното дишане. Когато диша, човек трябва да оценява въздуха като незаменимо благо. Когато гледате на въздуха като неоценимо благо, той прониква и в най-отдалечените клетки на белите дробове, изпраща им своята прана, своята жизнена енергия, която те извличат и изпращат по целия организъм. Значи Любовта първо засяга белите дробове. Който люби, той се разширява, разширява белите си дробове. Когато човек възприема едно благо съзнателно, с благодарност, Любовта започва да действа в него и го повдига. Тази Любов е положителна, възходяща и разширява човека. Всяка Божествена енергия, която слиза отгоре, трябва да мине първо през дихателната система, оттам да се качи в ума и после да слезе в сърцето.

Когато се говори за Любовта, мнозина казват, че Любовта е сляпа. Този израз е останал от времето, когато човечеството се е намирало под влияние на Луната – в периода на постоянните промени. Всъщност Любовта се проявява в разумния Живот, защото сама по себе си Любовта е най-възвишеното нещо в света. Дето Любовта прониква, там е Животът, там е културата. Божественият ден започва с Любовта. Казано е в Писанието: "И рече Бог да бъде виделина; и стана виделина." Всеки може да каже, да рече нещо, но за това се иска от човека първо да възприеме въздуха заедно с праната, с Божествената енергия, която е вложена в него. Като проникне в ума и в сърцето, тази енергия ще даде подтик на човека да се изкаже, да

рече това, което е намислил. Следователно, който иска да говори разумно, той трябва да се научи правилно да диша и правилно да мисли. Правили ли сте опит да дишате тихо, никой да не ви чува? Когато дишате дълбоко, вие дишате с шум, всички наоколо ви чуват. Изкуство е човек да диша дълбоко, но без шум, никой да не чува. Когато дишате дълбоко, туряйте ръцете си на стомаха, тъй щото при всяко поемане и издишване на въздуха и ръцете да се повдигат.

Вие трябва да изучавате добре процеса на дишането, да можете да го опишете и във физиологическо, и в психическо отношение. Изучавайте разните методи на дишане, за да видите кой метод да приложите като най-добър. Правете опити при всяка вдишка да мислите за светлината, за да можете по този начин да се свържете с нейните енергии. Тези енергии се намират във въздуха, отдето трябва да ги извлечете. Като мислите за благоуханието, ще извлечете от въздуха друг род енергии; като мислите за сладостта, ще извлечете трети род енергия. Като мислите върху тези думи и същевременно дишате, ще видите, че всяка дума се отразява различно върху пулса на сърцето. Най-малките, най-слабите промени в пулса говорят за деликатни преживявания на човека. Резките промени в пулса пък говорят за големи преживявания на човека. Когато човек се въодушевява от възвишени мисли и чувства, биенето на сърцето му е ритмично, пулсът му е правилен, хармоничен. Когато човек живее в областта на грубите, низките чувства, пулсът му е дисхармоничен, неправилен – той изгубва естествения ритъм на своя пулс. При такива случаи струва ви се, че сърцето на човека спира. Така бие сърцето на хора, които страдат от сърцебиене. Едно трябва да научите: да дишате правилно. Защо? Защото чрез правилното дишане ще пречистите мислите си, ще пречистите кръвта си, ще пречистите и мозъка си.

Като се говори за дишането, трябва да знаете състава на въздуха. Кои елементи влизат във въздуха? Въздухът е смес от една пета кислород и четири пети азот. Значи Умственият свят борави с елементите на физическия свят. Какво се отделя при дишането? При дишането се поглъща кислород от въздуха, а се издиша въглероден двуокис. В какво състояние се намират елементите кислород и азот във въздуха? В молекулно състояние. Изобщо когато даден елемент се е получил вече от някое сложно тяло, той е в молекулно състояние; когато се получава от сложното тяло, докато атомите му не са успели още да се съединят в молекули, той се намира в атомно състояние; и най-после, когато някое сложно тяло се разтвори във вода, елементите му се намират в йонно състояние. Кога са най-активни елементите? Когато са в йонно състояние. По-слабо активни са, когато се намират в атомно състояние, а най-слабо активни, когато са в молекулно състояние. Човек трябва да се наблюдава,

да види какво е състоянието му, когато е неразположен, възбуден, гневен и какво – когато е спокоен, добре разположен. Доброто или лошото разположение се отразява на дишането, на пулса. Който разбира това, по пулса на човека ще разбере неговото физическо и душевно разположение.

Като ученици вие трябва да изучавате всичките състояния, да различавате тяхната материя по гъстота, по състав. Например, каква е материята на гнева – гъста или рядка? Гъста. От какви съединения е образувана? От експлозивни вещества. Гневът е опасен поради експлозиите, които го придружават. Който се е разгневил, той се чувства, като че е горял, като че е станал пожар в него. Много време трябва да мине, докато поправи всички повреди от този пожар. Повредите стават в неговия организъм. На какво се дължи гневът? На излишни енергии в организъма. Когато човек има много желания, които не може да реализира, част от енергията, която е била определена за тяхното реализиране, остава неизползвана – тази енергия е причина за гнева в човека. Необработените вещества в мозъка предизвикват слаби процеси на гниене, на ферментация, вследствие на което се предизвиква гнева. Непостигнатите желания произвеждат гнева. Когато някой се гневи, това показва, че има много нереализирани, непостигнати желания. Какъв е церът на гнева? Да се реализират тия желания. Излишната енергия се събира зад ушите на човека. В гневливите хора тези места са силно развити. Френолозите наричат тези центрове разрушителни. Тези центрове са свързани с двигателните мускули на устата, затова, когато се разгневи, човек започва да мърда устата си. Който разбира закона за трансформиране на енергиите, той ще знае по какъв начин да отправи излишната енергия от ушите си към мозъка, да я впрегне на работа. Който не разбира този закон, като се разгневи, той ще впрегне езика си на работа – напред-назад, докато изхвърли тази енергия навън и се облекчи. Езикът е картечницата, а думите – картечният огън, който се изсипва надясно-наляво, докато се свърши. Когато искате да знаете кои думи са отрицателни, идете при някой гневен човек, вземете лист и молив и започнете да пишете. Той ще изкаже такива отрицателни думи, каквито в никой речник не бихте намерили. Ако искате да знаете кои думи са положителни, идете при някой благодарен, доволен човек и го слушайте.

Като метод за въздействие срещу гнева окултната наука препоръчва на ученика да се откаже от многото си желания. Не е позволено на ученика да има едновременно много желания. Защо? Защото не могат да се развиват правилно. Определено е колко квадратни метра земя е нужно за едно плодно дърво, за да вирее добре. Ако имате един декар земя, върху която искате да посадите лозови пръчки, вие можете да посадите най-много десет пръчки. Посадите ли повече, те ще се развиват слабо, ще дават

хилави плодове. Следователно, за да не получите хилави плодове, не бързайте да реализирате всичките си желания изведнъж. Желанията на човека се намират в зародишно състояние и затова той трябва постепенно, едно по едно да ги излюпва, за да може да ги храни, да дадат добри плодове. Всяко желание на човека е капитал, който може да се превърне в кинетична енергия, но то трябва да чака времето си. Всяко желание е сила, която ще даде своите резултати, но тази сила трябва да се събуди на определеното за нея време. Желанието не трябва да се събужда нито по-рано, нито по-късно от определеното време – за всяко желание има определено време и пространство, когато то може да се реализира. Ако не спазите това време, ще се натъкнете на ред отрицателни състояния, между които на първо място ще бъде гневът. А като не може да постигне някое свое желание, човек завижда. Щом започне да завижда, ще дойде и гневът. Искате ли да се освободите от гнева, трябва да постигнете желанията си. За да ги постигнете, те трябва да бъдат малко на брой. Колко желания можете да реализирате годишно? Едно желание. Колко класа може да свърши ученика за една година? Един клас. Най-способният ученик може да свърши два класа на годината, а гениалният – три класа. И гениалният учи, минава класове, но за него има особена школа. И гениалният човек е изложен на погрешки; той има условия да греши повече, отколкото обикновения човек. Гениалният много печели, много губи и много страда; обикновеният човек малко печели, малко губи и по-малко страда. За да регулирате енергиите на своя организъм, трябва да дишате правилно, дълбоко.

И тъй, многото желания отклоняват вниманието на човека. Срещате някой човек – замислен, навел глава надолу, към земята гледа. Този човек има много желания, вследствие на което и дишането в него се извършва слабо. Това е забелязано и в живота на видни артисти. Когато някой способен артист стане много амбициозен, кръвообращението в него става неправилно, дишането му непълно, вследствие на което той се нервира и започва да се гневи. Церът против гнева е да намерите някой ваш приятел, който да е отрицателен, пасивен; помолете го да тури лявата си ръка върху дясната половина на главата ви и ще видите, че след кратко време всичката излишна енергия от вас ще мине в ръката му и ще се облекчите. Вие сте били положителен, активен, а той – отрицателен, пасивен, вследствие на което между вас е станала правилна обмяна. Значи гневливият трябва да намери тих, спокоен човек, на когото да предаде част от излишната си енергия.

Не е лошо, че се гневи човек, но трябва да знае закона, да впряга тази енергия на работа. За предпочитане е човек да се гневи, отколкото никак да не се гневи. Има хора, които са пасивни и като се разгневят, не могат

външно да изразят гнева си. Те минават за кротки хора – всъщност не са кротки. Пасивният гняв ражда страха, а активният ражда отмъщението. Особено силно е отмъщението, когато някой се опита да се противопостави на гнева. Щом се разгневи някой човек, дайте му възможност да прояви гнева си; спрете ли гнева му, той ще започне да отмъщава. Защо някои хора не могат да се гневят? Защото нямат излишък от тази енергия. Те мязат на онези пияници, които искат да пият, но или пари нямат, или кръчми отворени няма. Значи те нямат условия да се напият и по необходимост минават за трезви; те са готови да отидат в първата отворена кръчма и да се напият. Истински трезв, добродетелен човек е онзи, който при всички условия да пие, да се гневи, не може да излезе от своето равновесие. Такъв човек има воля, има самообладание. Онзи, който има слаба воля, той се поддава и на най-малкото изкушение.

Сега, като ученици на окултна Школа вие трябва да изучавате противоречията, на които се натъквате. Вие трябва да изучавате разните състояния, които изживявате. Някой път седите, чувствате се някак особено притеснен, не знаете де да турите ръцете си: турите ги отпред – не ви харесва, турите ги отстрани или отзад – пак не ви харесва. Ако разбирахте дълбокия смисъл на вашето състояние, вие лесно щяхте да го обясните. Ръцете представляват човешката воля. Когато не знаете де да турите ръцете си, това значи, че не знаете какъв ход да дадете на волята си. Като поставяте ръцете си отзад, отпред или настрани, с това вие търсите най-подходящия метод за проява на волята. Щом намерите подходящо място за ръцете си, вие вече сте решили въпроса по какъв начин да проявите волята си. Като пръв метод за проява на волята е прилагането на закона за трансформиране на енергиите в организма си чрез белите дробове. Източните народи обръщат голямо внимание на дишането като метод за работа в много направления. И западните народи са искали да използват този метод, но като крайни материалисти, той е дал за тях лоши резултати. Те са искали по бърз начин да постигнат много неща, но скъпо са платили за това бързане. Любов се иска от хората, за да използват правилно науката за дишането. Без Любов не може да се диша. Първото условие е Любовта да участва при дишането. Не участва ли Любовта при дишането, никакви постижения не можете да имате. При това положение организмът не може да се справи с излишната си енергия, вследствие на което в човека се зараждат ред отрицателни състояния. Когато дишането не става правилно, в организма се наслояват полуорганични вещества, утайки, които са причина за всички болести. Благодарение на тия утайки, на тия полуорганични вещества кръвта на човека не може добре да се пречиства и става причина за развиване на много микроби.

Сега вече имате понятие колко сложен процес е дишането. Достатъчно е

да си представите тия шестстотин милиона работници, които ден и нощ работят безкористно, за да разберете какъв велик процес се извършва във вашия организъм. При това всяка клетка има своя строго определена специалност. Ако не разглеждате този процес съзнателно, вие ще кажете, че не струва да се живее. Не, струва да се живее. Всяка вдишка и издишка е резултат на работата, на усилията на милиони работници. Следователно дишайте съзнателно, с Любов, ако искате всякога да имате добро вътрешно разположение. Разгневите ли се малко, цялата хармония в организма се нарушава, а с това заедно и дишането не става правилно. За да разберете колко скъпо струва всеки човек на Природата, направете изчисление колко се изразходва за него в продължение на една година. Като знаете колко се плаща за двадесет и четири часа, лесно ще изчислите за една година. И това е разход само за дишането. Изчислете след това колко се изразходва за работниците в стомаха, в мозъка и във всички останали удове. След всичко това ще дойде някой да каже, че Животът нищо не струвал, че всичко било даром дадено. Така е за онзи, който не разбира. Онзи, който разбира, той знае колко скъпо струва Животът и на най-малкото същество, а още повече на човека. Вие сте храненици на Природата, без да съзнавате какви средства харчи тя за вас. Нима децата съзнават колко харчат родителите за тях? Обаче, когато пораснат, когато сами започнат да се поддържат, тогава виждат колко много са коствали на родителите си. Не е лесна работа да се отгледа един човек. Когато направите точна сметка за всички разходи, които Природата прави за вас, ще видите какво нещо е човекът. И тогава в душата ви ще се пробуди велико чувство на благодарност за Живота, който ви е даден. Само при това съзнание вие ще разберете дълбокия смисъл на думите: "По благодат живеем."

Тайна молитва

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

7-а лекция от Учителя,
държана на 22 ноември 1922 г., София.
държана на 22 ноември 1922 г., София.
Допирните точки в природата (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том I. София, 1935)
15 беседи от 4 октомври 1922 г. до 24 януари 1923 г.

1922_11_26 Практическо приложение на окултната музика

ПРАКТИЧЕСКО ПРИЛОЖЕНИЕ НА ОКУЛТНАТА МУЗИКА

Т. м.

(Прочетоха се няколко теми от домашната работа „Разликата между светската и духовната музика“.)

Музиката, това е съединителното звено между ангелския свят и човешкия свят. Съединителна нишка е музиката. И затуй всичките религиозни упражнения, всичките духовни упражнения започват все с музика. Тя е език на духовете. Духовете познават този език. И когато вие искате да привлечете някой дух, да му действате или да ви разбере, трябва да пеете или да свирите. Музиката изисква дълго време работа и не само дълго време работа, но интензивна работа. Това е необходимо, за да разберете окултната музика не само в нейната външна страна, но и вътрешна. За пример, ако аз ви изсвиря някои окултни упражнения, някои от тях може да ви се сторят тъй бурни, както и отвън, светските, или тъй безсмислени, както са упражненията вън. Но с това ние имаме за цел да се развият чувствата. Когато седите при някой извор, при някоя река, вие не подозирате даже, че в реката има музика, има смисъл. Когато имате най-лошото разположение на духа, може да направим едно малко упражнение, може да идем до Ели-дере и да изберем там някое стръмно място. Там, гдето реката се отбива, има едно ханче, ще тръгнем по тази река и вие ще наблюдавате течението. Като излезете от туй място, вие ще имате отлично разположение. Тази река ще роди в тебе едно отлично настроение и ти, като се изкачваш нагоре и слушаш това шумолене на водата, камъчетата и листата, в тебе ще се развива веселие, радост. Това е живот! Музика има по тия камъчета, по тия завои! Някой казва: „Това не е музика“. Хубаво, този шум е произвел едно благотворно влияние върху тебе. Идете на най-хубавия концерт, който се дава, слушайте най-големия виртуоз и вижте дали ще придобиете такова настроение. Музиката ще произведе такива мисли, както шумът на тази река. После не само това: идете при някое балканско ручейче, но изберете такова ручейче, което да не е кално, в калните ручейчета музиката е друга. Изберете чисти, бистри ручейчета, където има камъчета големи и малки, и водата да се блъска тук и там. Ще видите каква музика има там!

После, като идете в гората, там ще чуете такива симфонии, арии. Трябва да ви изведа, има особено време през годината, когато ще чуете този концерт.

Вие не сте наблюдавали Природата. Вашият ум е бил зает с други мисли, вие сте минали, ама не сте наблюдавали. Ще идете сред Природата, ще забравите всичките ваши грижи и ще слушате. Сутрин, като влезете в гората, всичко е тихо, после забелязваш едно малко шумолене, един малък шум, който постепенно се усилва, усилва, усилва, дойде един вятър, залюлеят се всички тия клонища и след туй пак започне утихване. Ако имате слух, ще чуете, че туй трептение от всеки един лист има особени звукове. Окултните гами на Природата са други, по отношение с нашите гами, с тях те са в дисхармония. От наше гледище тази музика е другояче настроена. И ако вие се настроите според тази музика на Природата и изпеете нещо от нея, ще ви питат: „От където взехте това парче, от кой автор?“ Та по този начин аз искам вие да се запознаете с окултната музика и да черпите сили и вдъхновение от живота, Природата, от дърветата особено. Някой път идете не толкова в боровите гори, там музиката е друга, но в буковите, дъбовите гори, и си изберете някоя хубава красива местност, гдето да има известни промени вътре в почвата. Сега в нашето съзнание ние сме заети само с мисълта за небето и мислим, че небето е много красиво място. Но в какво се състои красотата на небето? Давали ли сте си отчет в какво именно се състои красивият живот? Красивият живот е разумният живот! Нищо повече! А този разумен живот в какво ще се изрази? Той има външен израз, има и вътрешен израз. А вътрешният израз сега за нас се изявява чрез музиката. В нас има музика. Всеки човек си пее, когато е весел, радостен. Когато е радостен, той пее, макар и да не е певец, той вътрешно пее: или си пее, или се моли. Що е молитва? То е Божественото пеене. Молитвата е недосегаемо вътрешно изкуство. За молитвата друг инструмент се изисква вече. Следователно ние имаме пеене, звукове и след звуковете трябва да съчетаем Божествената музика с ангелската. И тогава ние, хората на Земята, ще дадем само техниката. Дървените инструменти са наши. Грубата част е човешка, направата на цигулката, струните, лъка; вибрирането на въздуха е от ангелския свят, а смисълът, който музиката може да донесе, то е от Божествения свят. Всички съвременни хора имат сложено понятие, че външният свят е мъртъв и следователно само ние сме живите хора, разумните същества. Не е така! Вие в даден момент може да бъдете мъртви за едного. В какво отношение? – Ни най-малко да не се инересувате от неговия живот. Вие сте вдадени във вашите работи и до известен момент даден човек не съществува в ума ви, той даже като че е мъртъв за вас, а този човек може да ви заинтересува и да ви стане интересен. Много хора е имало в живота ви, за които първоначално вие нищо не искате да знаете, а след време се заинтересувате за тях.

Та музиката е един начин да оживее Природата за вас. Камъните ще оживеят, дърветата, изворите и всичко наоколо ще оживее и животът ви

ще стане сносен. Навсякъде ще може да се тонирате. Сега аз не говоря вече за градския живот или за селския живот, няма да намерите у тях тази преснота.

Например българите постоянно говорят за своята музика. Ако се спра да я критикувам нашата стара музика от 5–6 века насам, от робството, ние нищо не сме създали, а обичаме да се хвалим. Българинът живее все с миналото. Разказва: „Нашият баща, той какъв кавалджия е бил, какъв цигулар е бил! Мене не гледайте, но дядо ми, пък прадядо ми, пък баба ми каква певица е била!“ Дядо ти, баба ти, те са музиканти, хубаво, те са турили основата, ами ти какво направи? Ако дядо ти е бил музикант, а баба ти е била певица, и когато дядо ти е свирил с гъдулката, а баба ти е пяла, ти какво постави върху тази основа? И ти трябваше да сложиш нещо. „На мен – казва – не ми трябва музика.“ – Тогава излез из живота! „Не ми трябва молитва.“ – Излез из живота!

Съвременните хора искат да покажат значението на музиката и затова светските хора дават повече време за музиката. Това е хубаво, те вървят по правия път, аз ги похвалявам. В съвременните течения на окултисти и в разбиранията си повече религиозни хора казват: „Нас много пеене не ни трябва, трябва ни дълбоко размишление“. Е, какво е дълбокото размишление? Седне някой, концентрира се. Индусите какво правят? Ама тия индуси, които днес употребяват известни системи за концентриране, те с векове са упражнявали пеене и свирене. Те са минали първата степен на ученици и сега са дошли до концентриране. Те са приготвили тия способности, които лежат по-горе – те може да се събудят. А какво става с един европеец? Той се концентрира и като мисли, мисли, заспива. Това не е концентриране! После пак си отрие очите, свие си ръката и казва: „Аз ще се концентрирам“. Ти развали вече концентрирането. Спокоен трябва да бъдеш. Ти ще се отпуснеш, ще сложиш ръцете си преспокойно, свободно, няма да се свиваш, няма да има никакво стискане на мускулите. И когато пеете, някои от вас се стягат. Не, ще се отпуснете, гърлото ви трябва да бъде свободно.

Някои казват: „Какво ще кажат за мен? Аз от музика не разбирам“. Вие оставете вашата критика. Ти имаш желание да пееш, нали? Ще направиш една погрешка, 100 направи, но научи се да пееш. Ние ще те извиним за погрешката. Но ако кажеш: „Аз да се науча, че после ще пея“, никога няма да се научиш. Това са лъжливи схващания. Оставете вашето честолюбие и тщеславие! Най-първо няма да взимате вярно тоновете – нищо не значи, това не е за обезсърчение. „Ама аз не съм добър певец“. Ще ви дадем правила как да пеете. И ако вие употребите моите правила, ще се оправят гърлата ви. Има подобрение. Преди повече от 15–16 години аз направих

първия опит. Това беше във Варна. Имаше една ученичка, шестокласничка, тя не можеше да изпее два тона правилно. Всички се смееха, че била дървен музикант. И като я нападнат, тя си поплаче. Казвам: Ти можеш да се научиш да пееш. Как? Тя се научи хубаво да пее и после пееше в хора. Но на човека трябва да му се вдъхне доверие, че има дарба. Той трябва да има вяра, за да се научи да пее за себе си. Аз няма да ви уча да излизате на сцената, за себе си ще пеете.

Най-хубавата музика е, когато пееш или свириш за себе си. И аз от личен опит зная това. С моята цигулка аз съм прекарал най-хубавите си минути. Взема, посвиря на всичките скърби и страдания и като им засвиря така тия песни, т.е. аз ги наричам окултни упражнения, всичките духове си заминават и аз ставам радостен и весел. Но щом не свиря и не пея, много лоши са. Някои си казват, какво ли правя аз. Аз, когато съм уморен, свиря и пея. И когато идвам в гората, слушам как гората пее, как изворите пеят, как птичките пеят. Навсякъде се вслушвам. Някоя птичка пее, аз се поспра, заслушвам се, казвам: Колко е хубаво. Тук еди-къде си хубаво пееш, но тук, на това място, и ти си изпортила малко. Славеите ги слушам, наблюдавам. Някои от тях са майстори, добри певци. Хубаво гласа си извиваш, но казвам: Ти трябва още да се учиш. Един ден отивам към Борисовата градина и по пътя към гората слушам – славей пее. Славеят е много срамежлив. Този славей се скрил в боровите дървета, отличен певец, пее хубаво, но не се вижда и така ме заинтересува! Тоновете взима така правилно, чисто, рекох: Да видя къде се е скрил. Отидох, оттук надникна, оттам надникна, зърнах го, а той, като замижал с очите си, пее, та се възнася. Както го слушах, той отвори очите си и ме видя, подскочи и каза: „Как ме издебна!"

Казвам: Слушай, харесвам ти пеенето, хубаво пееш, отличен певец си ти! Трябва да наблюдава човек! Ще каже някой: „Е, аз ще седна сега да се уча от туй малко славейче, друга работа нямам, ще се занимавам с туй малко славейче". Ако ти не се занимаваш с него, и с други работи не може да се занимаваш. И когато Господ те види, че ти търсиш все великите работи в света, Той ще каже: „Нашият син не отива на добре". А когато види, че обръщаш внимание на малките работи, и великите ще дойдат. Та пеенето някой път, според вас, това е дреболия. Кои пеят? Казват: „Ние знаем кои пеят". Българинът за пеенето има следното понятие: „Момата – казват – трябва да пее, понеже ще се жени. Пък попът, той си има такава длъжност – да пее; псалтът – също пее. Аз не съм псалт, не съм поп, не съм мома да се женя, та да пея! То бива един път в годината, когато идеш някъде, когато те повикат на угощение, че тогава може да се развеселиш, може да попееш". Такива са въобще народните ни схващания. И българинът отпосле ги е добил, в своето слизане. В своя първоначален живот, когато

той е седял по-високо, проявявал се е като музикант, но отпосле той е изгубил тази музикална култура. Музикален е българинът! Той имал култура, но като изгубил своята музика, изгубил и своята книжнина. И сега от книжнината на славяните нищо не е останало, а при това славяните са много музикален народ, но у тях наново трябва да се събуди този музикален дух.

Сега ние започваме просто, с малки, прости упражнения. Упражненията са елементарни. Аз искам онези от вас, които ще пеят, доброволно и по Любов да пеят. Ако искате да се учите и тия упражнения да произведат ефект върху вас, ще трябва всичко по Любов да правите и тогава вие ще ги опитате. Вие ще спазвате законите. Няма да взимате тоновете в такова легато, в такива протакания, но ще се учите да взимате тоновете много вярно, чисти. Най-първо ще се научите да взимате добре 4-те основни тона, на основната музика: „до“, „ми“, „сол“, „до“ (горно). Вярно ще ги взимате. Всякога ще може да взимате тези 4 тона и след това постепенно ще се научите да взимате и други тонове. Аз не казвам, че без музика не може да живеете, можете, но животът ви ще бъде несносен. И онези хора, които най-много страдат в живота си, те са хора без музика. Музикантът не страда. Той страда, но е радостен в стаданията си. И аз съм виждал, има такива просяци. Най-добрите просяци са онези, които свирят със своята гъдулка. Той си свири и като мине някой, той казва: „Аз не прося, изкуство имам“. Изкуство е то! Хубаво свири той, възпитава хората, седи на пътя и казва: „Моето изкуство ви предлагам, без пари свиря аз“.

Та в новото учение непременно искам от всинца ви знание на музика. В школата, който не е музикален, той не може да бъде ученик. Всички трябва да имате ухо да различавате тия тънки тонове, но не само да станете чувствителни, защото ако станете много чувствителни, ще станете тщеславни и горделиви, но да си развивате образи – чувствителността да се обърне на образна музика. Образите са качество на човешкия ум. Чувствителността е необходима за сърцето като пра (прана?), но тази пра трябва да се обърне на енергия. Всякога, когато пеем, в пеенето трябва да се произвеждат хубави картини, някои хубави образи от природата. За света други песни ще имате. Когато минавате от сегашната музика в окултната, вие ще имате един преходен период. И в това, както се сменят гамите от една в друга, ще се научите да сменяте гамите и да минавате от едно състояние в друго. Някой път става у вас едно притъпяване на гласа. Притъпяването на гласа се дължи на това, че не сте се научили да контролирате вашата воля. Ще я пренесете в гортана си, ще правите известни упражнения, да владеете вашия ларинкс, да пренасяте разумно волята си. Гневът, съмнението, ядът, безверието, всички тия неща рушат гърлото. Може някой да е много талантлив, но тия отрицателни качества

постепенно ще повлияят на неговия гортан, а след туй ще повлияят и на неговата мисъл. Ти се съсредоточаваш, искаш да се изкажеш и тази мисъл постепенно се проектира чрез твоя гортан. А самата реч, и тя се изразява по един музикален начин. За пример, като кажете: „Аз искам“, това е музика. И първоначалният език е бил чисто музикален, но с грехопадението на хората са останали звукове, които нямат музика в себе си. И сега вече в оперната музика искат да се възстановят музиката чрез пеенето и играта, а ние, като видим това, ще се произнесем малко нецензурно, ще кажем: „Туй са известен род кълчения“. И ако съвременният човек ни попита: „Кое е правилното движение? Кои са ония правилни маниери, движения?“, ще му отговорим: Които са съгласни с Природата. Знаете ли кои са правилни движения, за пример кога се е появило ръкуването на хората? В сравнение с човешкото развитие ръкуването не е от много старо време. Всяко едно движение изразява известен музикален тон. И с музиката, по-нататък, ние ще изучим тия движения. Когато движението съвпада с тона, който му съответства, то е една велика сила. Сега там псалмопевецът казва: „Изворите, реките, горите Те призовават“. Цялата Природа взема участие да слави Господа. Как ще Го слави? С пеене. Сега не разбирайте, че аз взимам пред вид пеенето в сегашната музика. То не е още музика. След време хората ще се раждат с музикални способности. Сега аз, доколкото виждам, между всинца ви има някои доста даровити по музика. А то е един добър признак. След това тази музика ще предизвика, ще събуди у вас други способности, ще ви направи по-способни, по-нежни и меки. Нужна е нежността. А нам ни трябва мекота – музика. Аз употребявам музиката като един последен метод да внеса хармония между вас. И ако този метод не проработи, аз имам на разположение още един метод, но после ще ви го кажа. Сега ще кажете: „Непременно дърво ще дойде“.

Съвсем друга е мисълта ми. Имам един метод още по-хубав, но бих желал този последен метод да дойде, когато вие усвоите музиката. Той може да дойде и по-рано, но като започнете с него, ще трябва да се върнете назад. Та методът ще ви върне да научите музиката. В него изключение няма. По-добре е да изучите сега музиката, че като влезете там, да вървите напред, като някоя птица да си вдигнете крилата нависоко и да бъде свободен вашият път.

Сега да се върнем към нашите две упражнения. Те почти са завършени. Един такъв клас, да ви занимавам с тия упражнения, аз ги наричам забавни събрания. Туй за мене е едно забавно събрание, забавна вечер. Сега няколко от учениците ще изпеят първото упражнение, както е завършено; след туй ще пеем упражнението за слънцето: „Скръбта си ти кажи“. (Учителят свири, а 8-те братя пеят.)

Първи мотив, завършен:

Сила жива (2 пъти)
Кажи ми (2 пъти)
Де вода извира (2 пъти)
Кажи ми (2 пъти)
Сладки думи две
Твойте думи две
Сладки думи две

Втори мотив, завършен:

Скръбта си ти кажи
Сърце си ти отвори
На слънчеви лъчи (4 пъти)
Лъчи от Бога благост ще ти донесат
И в душата ти радост ще внесат (5 пъти)
Радост ще внесат (8 пъти)
И в душата ти радост ще внесат (Изпяха се много пъти.)

Да изпеем втория мотив така, че когато мелодията се качва нагоре, постепенно ще се усилва, а като слиза надолу, ще утихва, утихва, докато дойде на това място – „радост ще внесат", после пак постепенно ще се качва нагоре и като се връщате, пак тихо ще пеете. Туй показва, че в музиката при качването нагоре има известни мъчнотии, които постепенно се преодоляват, както като се качваш на някой планински връх, и започваш пак тихо. Вълнообразно е качването нагоре. В тази песен пък – „Кажи ми сладки думи две", тук има полутонове, тях ще ги прескачате. Каква е широка площта на окултната музика! В обикновената музика това е разделено на 4 части и едва може да я пеят.

Прилагайте музиката в живота си! Да кажем, имате някоя мъчна работа да свършите, започнете да пеете. (Учителят пее сам „Лъчи от Бога благост ще ти донесат, и в душа ти радост ще внесат".) Ще си изпееш така свободно песента. После по този мотив може да си направиш много песни. Те са правила. Може да си композирате каквато песен искате. И тогава, ако вземете: „Кажи ми, кажи ми, сладки думи две". (Учителят пее сам.) Тези, сладките думи, кои са те? Туй не е измислено. Казват българите: „Кажи ми две сладки думи!" Там се взимат и хубави, и весели. (Учителят свири „Кажи ми, кажи ми".) Сега българинът се събужда, нали, и вие ще кажете: „Те са български песни". Не, не са български песни. Това са песни на Природата. Този мотив не е на българската глава. Българска музика било

това! Ходил един ясновидец и изкарал тия хороводни песни като български песни. Това са песни на Природата! Казват: „Български песни били!“ Българската глава такива песни не може да роди; не само българинът не го бива за това, но и англичанинът, и французинът – тях даже още повече не ги бива от нас. Това са мотиви на Природата. Някой път са съблазнителни, понеже с тях много тропане са изкарали, много са играли с тях. Тези песни са ги употребявали хората за зло, та сега, като ги засвириш, казват: „Тропаница има“. А тази тропаница е за лекуване. Ако има тропаница, тя е за здраве. Те са ритми за здраве. И вземете, когато някой е болен, не му пейте минорни гами, мажорни пейте. Мъжът ти е болен, потропай му, тъй, не силно, тихичко потропай в къщи, потропай, той най-първо ще каже: „Не ми тропай“. А като му поиграеш, ще каже: „Я още малко“, и ще почне и той да тананика, и погледнеш, работата се свърши. „Ама че как – казвате, – срамота е да се играе?“ Още по-голям срам е да лежиш на леглото здрав, да пъшкаш и да ти носят това-онова. Туй е още по-смешно. Ако е за почивка, друг е въпросът, но да се разболееш и да смутиш цялата къща с твоята болест, това е срамота! Ще потропаш, ще посвириш, има болести, които така се лекуват – музикално лекуване. То е много хубаво. Няма много силно да пееш – тихо, не да сплашим болния, защото ухото му е много чувствително, трябва да се пее много тихо, но живо. За пример, когато минаваме към второто упражнение, мотивът е много сериозен, отпърво той е минорен, после става по-жив. „Лъчи от Бога благост ще ти донесат“.

Сега ние ще приложим музиката при възпитанието на децата. Ще правим опити с малките деца. Вие искате на вас да ги направим. Вие сте употребявали много морални правила, а сега на децата ще приложите някои от тия окултни упражнения, ще видите какво е тяхното влияние. Музиката за в бъдеще ще представя едно добро възпитателно средство, което може да приложите и за себе си. Седиш и не можеш да решиш една задача, вземи едно упражнение, второ, изпей всичките упражнения и ще видиш резултата. Сега тия упражнения, които ви давам сега наготово, туй е едно съкратяване на труда, другояче тия упражнения ще ги търсите из рилските гори, ще ги търсите по планините, по изворите, пък най-после може да ги търсите и из народа, но трябва ухо и разбиране, да схващате какъв е истинският мотив. Българинът така през време на своето робство се е лекувал с тия свои песни. С минорните песни той е лекувал тъгите си, а с мажорните той е казал: „Ти трябва да потропаш, да поиграеш, пък утре ще ида да ора“. После, като дойде пак тъгата, ще пее минорната гама, при радостта пак мажорната и т.н. Сега и ние сме изложени в света на страданията, а музиката, това е начин за лекуване. Може и без музика да мине.

Хайде една почивка, сега да видим какво казват учениците тук за музиката.

(Прочетоха се още няколко теми.)

Светска и духовна музика няма. Музиката не е нито светска, нито духовна, но има два превода. Музиката си е музика, един принцип е, тъй може да се каже. Когато ние говорим, че човек трябва да има добро настроение, то е музика. Всеко приятно настроение, това се дължи на музиката. Доброто, за да се прояви, непременно трябва да употребиш музиката, тя е една обвивка. В Мъдростта има ред и порядък както в музиката. Значи в Мъдростта, в Истината, в Любовта всички употребяват музиката. Те са външни средства за проявяването на самия живот. Музиката е граница. Ако вземем този, интелектуалния свят, той е граница между интелектуалните и музикалните способности на човека. Тук (на челото отстрани, на ръба на челото) се намират няколко способности у човека. На някои този ръб не е така силно развит, значи музикалните способности са по-малко развити, а ще забележите, че у музикантите този ръб (над окото) е много развит. Интелектуалният свят, туй е ангелският свят, дето казват – човек е манас, то е светът на ангелите. Допирни точки са това. Най-големият наш философ при един най-прост ангел е като един невежа. Най-ученият философ на земята при един най-прост ангел, той ще се намери в положение като едно малко бебе.

Сега по някой път ние имаме високо мнение за себе си. Често в небето има такъв един израз: там най-простият ангел е офицер, не е войник между ангелите – офицер е; а тук офицерът не е ангел. При сегашното състояние на човечеството има по-важни работи, отколкото целият наш живот. Сега, ние имаме за себе си високо мнение, даже по някой път аз съм слушал да казват, че хората седели по-високо от ангелите, от архангелите. Тъй си мислим ние. За в бъдеще може да стане това нещо, възможно е, но за сега... Там, в Писанието, се казва: „Направил си го малко по-долу от ангелите“. Но някои богослови тълкуват, че човеците надминават ангелите. Това не е вярно! Ако вземем формата на ангелите – добре, но ако вземем тяхната същина, има нещо, в което ангелите не могат да прогресират, то е, че те не могат да грешат! Те са същества абсолютно чисти, чисти! Те са образец на чистота и Любов. Ако искате Любов, там може да я намерите, между тях е Любовта. И каква Любов! Ако изпратим някой между вас там, при тях, ще видите, че те нямат такава любов, такава култура като вашата. Между вас и тях има такава преграда, че мъчно може да се домогнеш до тяхното училище! Колко живота трябва да прекарате във пост и молитва, колко молби трябва да отправите пред Бога, докато ви приемат там при тях. В рая лесно се влиза, но между ангелите мъчно се влиза. В рая са все човешки души. Та когато някой ме слуша да говоря за ангелите, казвам: пламъка,

огъня, ангелите ги правят, те са същества на огъня. Ние трябва да бъдем скромни. Ангелите имат отлична култура – такава култура по своята чистота, за която ние може да имаме само смътно понятие. По някой път някой ангел може да дойде на Земята, но те идват със специална мисия. И човешките души имат ръководители ангели, но те много рядко слизат. Не си правете илюзия! Ангелите слизат много рядко, не че не обичат да слизат, но имат много работа. Понеже човечеството е останало назад, те гледат да приготвят светии за тях. И ангелите, и те си имат еволюция, по която вървят; те приготовляват светии. И тъй, вие се приготовлявате за светии. Туй не е за смях. „Светия" значи проявяване, да можете да учите и да помагате. Та почти всички служби, които ангелите са имали, сега са заети от светии. Много малко ангели има сега тука, те се оттеглят в своя свят, там имат работа; някои от тях са много натоварени, натоварени са с управляване на слънчеви системи. Те няма да слязат да се занимават с Ивана, с Драгана. Важна работа имат! Те са същества чисти, крайно чисти, толкова нежни, че при тях ти не можеш да приближиш! Те са като пчелите, те болници нямат, лекари нямат, когато някой съгреши между тях, изведнъж го изхвърлят навънка. Опрощение няма там, никой не плаче, изведнъж го изхвърлят и го забравят. Тъй щото между нас има доста от тия паднали ангели, не са паднали ангели, но ангели без крила са те. Има едно предание, че когато хората паднали и дошли на земята, изпратили 1,000,000 ангели тук, да дойдат, да им помогнат. Те като дошли, видели човешките дъщери, които били много красиви, и взели, та се изпоженили за тях и останали на земята. Та, казва преданието: „Синовете Божии видели, че човешките дъщери са много красиви, и се задомили на земята". И като дошъл Христос, дошъл да каже на ангелите: „Вашата мисия беше да помогнете на човечеството, пък хората като дойдат до съзнание, нека те да спасяват другите с тия връзки". Сега това са връзки от „1001 нощ". Този е окултен разказ, който трябва да се разясни, за който разказ, ако се говори без разяснение, ще си съставите едно криво понятие. Ангелите са свързани чрез растенията, чрез животните, а ние сме свързани с тях. Аз ще ви кажа как сме свързани с ангелите. Дърветата, това са деца на ангелите. Сега ви говоря на окултен език. Пък животните, това са деца на архангелите. Та техните деца – растенията и животните, служат на хората. Ангелите и архангелите им казват: „Учете се тук, изучавайте човешкия живот!" Не мислете, че растенията имат просто произхождение, един ден те ще се върнат горе при своите родители. Някои казват: „Това е едно дърво!" Сега у вас ще влезе една отрицателна мисъл: „Ангелите имат ли деца?" – Имат, разбира се, но деца, които не се раждат, както се раждат хората. И този начин, по който се раждат хората, той не е един от най-сполучливите методи за раждане. „Родено от плът и родено от дух." Как се ражда от дух? Та затуй ние трябва да бъдем много внимателни към тия растения. Когато ви говоря за растенията, аз имам предвид, че те са деца

на ангелите, затуй в ябълката, в крушата и пр., у тях има такива хубави сокове... Не чувствате ли тяхната сила? То е цяло богатство! У тях Любовта е съвършенно безкористна, те се жертват. Но някой път, когато пристъпим законите и те произнасят присъда, често някой може да плати с живота си. Сега, въобще, вие казвате: „Господ създал растенията, дърветата за хората, да ги употребяват за градиво“.

Вие, като ученици на окултната Школа, ще се освободите от туй заблуждение. Не е тъй! Дърветата не са направени да стават греди за нашите здания. Че стават греди, то е друг въпрос. Че ние можем да заколим някои от тия млекопитающи, то е друг въпрос, но те не са създадени за нас да ги ядем. Сега ученици сте вие, трябва да мислите. Дойде някоя мисъл, мислите върху нея. Има и друг начин за раждане. Ако доброволно се жертват, то е друг въпрос, но тъй, както ние ги употребяваме, както ги насилваме, първоначално не е било така. Растенията, животните, млекопитающите имат съвсем друго предназначение. Когато Адам е бил в рая, какво било предназначението му, какво му било предоставено? Какво пише Библията? Нали се казва да обработва земята и да отглежда растенията и животните? И не само това, но на всички животни да им даде имена. Никъде не е казано да ги яде. На животните дал трева да ядат, а на човека дал плодове. След като излязал из рая, понеже станал господар, той престъпил Божия закон.

И тъй ние трябва да се научим да пеем – най-важното нещо е да пеем. Но тази музика, която аз препоръчвам, тя трябва да внесе следните елементи: Окултната музика внася освежаване на ума. Ако ти пееш правилно една окултна песен, умът ти ще се разведри. Ако имаш да решаваш някоя задача, правилно ще я разрешиш. Някой пита: „Как да реша задачата?“ – Ще пееш и правилно ще я решиш. Като си попеем 5 минути тихо, след туй вземи перото и ако тази музика може да внесе тия качества на разширение в ума, светлина, чистота, тя върви в съгласие. Не само да се възродиш, но и да решиш правилно задачата си. За пример в музиката има и някои тонове, които са свързани с думи. Ние ги свързваме с думите, за да се развие в нас чувствителността. Пък някой път чувствителността се отразява зле върху нашата памет. Сегашните музиканти са много чувствителни. Изобщо музикантите са много честолюбиви, от много малко кипват. Вземете някой капелмайстор или някой диригент на хор, като си втренчи очите, не може да търпи грешки, а той трябва да бъде тих и спокоен. Туй е, защото идейна музика няма още. Сега няма какво да го осъждаме. Прав е, трябва да се пее хубаво. Той не може да слуша тия неверни тонове. Прав е! Та първо ние ще пеем за кого? Ние ще пеем от Любов. Ще турим за основа Любовта и ще пеем! Тогава аз казвам: Много ми е тъжно, не ми се пее вече. Някой се усеща тъжен, не му се пее. Ще пееш! Единственото нещо, което

може да те излекува сега, то е пеенето, трябва да пееш! Защо да не пееш? Както ви казах тази сутрин, ние трябва да мислим, защото много скъпо костваме на невидимия свят.

Аз един ден трябва да ви правя сметка колко коства всеки един от вас. И да не си правите илюзии, за нас се харчи такава грамадна енергия, че е срамота ние да седим още в това положение! Това не е милион, не са 10 милиона, това са милиарди и милиарди лева само за едного! И при това седите и казвате: „Какво ще излезе от мен? Какво ли ще излезе?“ Как да нарека такъв един ученик, на когото баща му харчил, харчил, изпохарчил всичкото си имане? Как го кръщавате такъв син, как го казвате? Ще намерите сами тази дума.

Ще бъде, всичко ще бъде! Главното нещо е да се мине този преходен период на човечеството. Учениците се намират малко в особено състояние. Туй няма защо да ви обезсърчава. По-нататък ще дойдем до някои основни упражнения. Ще дойдем тогава да застъпим друга една област. Ще минем в геометрията и математиката.

Сега, аз искам да ви кажа как растат идеите. За пример аз взех един образ – „Сила жива, изворна, течуща“, и всички тия упражнения излязоха от тази картина. Принцип е тази сила – строи. После, ще имаме едно упражнение за Мусала: „Един си ти, мой Мусала! Видели ли сте изгрева от Мусала? Мусала, Мусала, мой Мусала!“ За Мусала ще има едно упражнение, след него ще имаме едно упражнение. Само за думата „Истина“ – цяло едно упражнение. Ще се научите да произнасяте тази дума – „Истина“. Заглавие и песен, една и съща дума. Ще имаме значи три упражнения: за Мусала, за Истината, „В зарите на живота“. После ще научим още едно упражнение – „Бог е Любов“. Там като дойдем, ще видим дали ще продължим. Тогава с него ще имаме 12 упражнения и ще завършим първия цикъл на окултните упражнения по музика. Те ще бъдат упражнения само за през свободното ви време. За музика ще давате само 5–10 минути време. Когато сте скърбен или тъжен и не можете да работите, тогава пейте, но щом можете да работите, не ви трябват песни. Нека имаме сега една тайна молитва.

9-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 26 ноември 1922 г., неделя, София.

1922_11_26 *Лама савахтани*

ЛАМА САВАХТАНИ

"Или, Или, лама савахтани", т. е. Боже мой, Боже мой, защо са ме оставил?
*

„Или, Или, лама савахтани?"– В тези думи Христос е вложил нещо посече от това, което е предадено в Евангелието. На български думата „Или" има съвсем друго значение – тя е съюзът или. Обаче, на староеврейски смисълът е друг. Онези, които чуха думите на Христа, криво Го разбраха. Те помислиха, че Той вика Илия и си казаха: Да видим, дали ще дойде Илия да Му помогне. Изобщо, преводът на този стих не е сполучлив. То е все едно, от лама да образуваш ламя – същество с голяма, ненаситна уста. Аз влизам в положението на преводачите. Мъчно се превежда от стар, класически език; мъчно се прониква в неговата същина. Това всеки е проверил. Например, българин отива във Франция. Като изучава езика, той не може да проникне в дълбокия смисъл на думите и лесно се познава, че е чужденец. За него всяка дума е точно определена, установена. В това отношение, той е като аристократ, за когото нещата имат точно определени форми. Животът на аристократа е установен, не търпи никакви промени. Под „аристократ" се разбира човек с установени идеи, със съзнание за своето благородно произхождение, благородна кръв.

Като говоря за езиците, имам пред вид техния произход. Всички езици имат един общ произход. Това не подразбира еднообразие. В проявите на езиците има разнообразие, а в принципите – еднообразие. Нещата ни се виждат еднообразни, когато ги гледаме отдалеч. Какво се разбира под „единство"? Де е единството? – В безграничното, безпределното. А под „множество" разбираме близките до нас неща. То е проява на видимата реалност. Какво значи „проява"? – Да се яви нещо в светлина, на яве. Наистина, светлината изявява нещата. – Кой ги осмисля? – Виделината. Значи, светлината изявява нещата, а виделината ги осмисля. В български език думата „виделина" заместват със „светлина". Това е неразбиране. Светлината има физически произход. По вибрации думата „виделина" е по-силна от думата „светлина". Филолозите се нуждаят от духовна светлина, и от нейно гледище да изучават природата, важно е, че светлината и виделината са две различни идеи. Когато изгуби виделината си, човек придобива светлина; когато изгуби светлината, той придобива виделина. Например, намираш се на планината и отдалеч гледаш предметите. Казваш: Смътно ми е, не виждам ясно предметите. – Светлина ти е нужна. Щом се приближиш към предметите, те стават ясни. Виделина имаш, проникваш в тях. Дали виждаш, или не виждаш ясно, не се

смущавай. Ама тъмен ти бил светът! Сам по себе си, светът е красив. В твоя мозък има нещо, поради което не схващаш ясно пешата. Щом се приближиш към тях, те изпъкват в своята яснота.

И тъй, когато човек изгуби Божията Любов, придобива човешката любов; когато изгуби човешката любов, придобива Божията Любов. Човешката любов е светлина, а Божията – виделина. Значи, човек създава светлината, а Бог – виделината. Понеже в човешката любов има промени, затова той минава от светлина в тъмнина, и обратно – от тъмнина в светлина. Това психологически е вярно. Казвате: Дето е светлината, там е реалността. Според мене, реалността е в зависимост от проявите на човека, на неговите чувства. Аз разглеждам чувствата в широк смисъл, а не от обикновеното човешко разбиране. Казват за някой момък, че се влюбил, че изявява чувствата си. Какво нещо е влюбването? – Запалил се. – Що е запалването? – Гори някой. – Що е горенето? Това са идеи, които търпят изменения. Всяка идея трябва да се посее, както се сее житното зърно или ябълчната семка в земята. Ако земята, въздухът и светлината не дадат условия на семето да израсте, ти никога не би разбрал съдържанието, което се крие в него. Също така не би разбрал смисъла и на думите, ако не им дадеш условие да израстат и да дадат плод. Обаче, има хора, които разбират смисъла на нещата. Как ще познаеш човешката любов? – Виж, какво прави влюбеният. Той започва да обръща голямо внимание на външността си: облича се добре, приглажда косата си, туря си хубава връзка, постоянно се оглежда в огледалото и казва: Любов имам аз! Прав е той. Лицето му е бодро, свежо – отдалеч свети. И това не е лошо, светлина има човекът. Но тази светлина скоро изгасва. Тя се явява бързо и бързо изчезва. Трябва ли да ви доказвам, колко скоро се изменят човешките чувства? Представете си един млад момък, лицето му светнало, с доволен израз. В една кутия турил един пръстен и една гривна. Носи ги на своята възлюбена, на която ще изяви любовта си. Но някой му попречил да изкаже любовта си. И знаете ли, как майсторски? Ще ви приведа един пример от софийско. Един виден чиновник от Сметната палата, умен човек, пътува от София до Павлово. Влиза в един трамвай, дето имало много хора. В същото време влиза и един беден човек, с вързоп в ръка, но и той няма къде да застане. Чиновникът искал да му услужи и казва: Ела при мене, приятелю, остави вързопа долу, почини си. – Няма място. – Ето, тук, при краката ми има място, тури си долу вързопа. Беднякът застанал пред него. Той се понавеждал да си види вързопа, бутал го, намествал го. Като си отишъл в Сметната палата, чиновникът бърка в джоба си и забелязва, че портмонето му изчезнало. В него имало 800 лв. Той си казва: Благодаря на този човек, че ми показа, какво умът ми трябва да бъде винаги буден, защото, понякога имам у себе си и по 10 000 лв. Това получил за услугата, която направил на бедняка. Да кажем сега, че крадецът бръква в джоба на

момъка и му задига пръстена и гривната. А той, като не подозира нищо, отива весел при момата. Тя го посреща, очаква от него дар. Той бръква в джоба си: А - а! – казва учудено. Няма ги! Смути се момъкът. Изчезва светлината. Отива си той вкъщи много смутен, но и светлината изчезнала. В Божията Любов има знание, има виделина, и тя никога не изчезва. Щом влезе Божествената Любов в човека, той вече не се подава на измама, на лъжа. Религиозните хора понякога подражават, но подражанието не трябва да бъде като това на Сократовия ученик. Като виждал, че учителят му бил много скромен в облеклото си, той обул едни скъсани гащи и така се явил пред учителя си. Сократ му казал: Слушай, приятелю, твоята гордост се вижда и през съдраните ти гащи. Между религиозните се срещат такива, на които гордостта и религиозността се вижда през скъсаните им гащи. Те нямат никакво убеждение, никаква любов, а искат да изпъкнат по някакъв начин в света. Имат само към себе си любов; към другите не я проявяват.

Сега, вие трябва да разбирате реалността, да се приближавате до нея. В реалността няма никакви промени, нито измяна. Такова нещо е Божията Любов. Тя се отличава от човешката любов по това, че е абсолютно безкористна. Ако търсите користолюбие, ще го намерите в човешката любов. Тя използва всичко за себе си. Отглеждаш кокошки, патици, овце, свине – всичко за себе си; отглеждаш плодове, пак за себе си. Обаче, човешката любов има условия да се развива. След всичко това, вие се питате, защо човек страда толкова. – Как да не страдате, когато в основата на вашия живот лежи користолюбието. Мъжът използва жена си, а тя – своя мъж. Родителите използват децата си, а те – родителите си; възлюбеният използва своята възлюбена, а тя – него; учителите използват своите ученици, а те – учителите си. Навсякъде виждаме използване. – Защо? – Защото хората имат светлина, а нямат виделина. Те прилагат човешката любов, и всеки казва: Аз да живея, а за другите не искам да зная. Това е неразбиране на живота или на великите принципи, които лежат в основата на самия живот. Всички хора, от коя и да е нация или раса, всички животни – от най-малките до най-големите, съставят част от великия Божествен организъм; следователно, тяхното благо е и наше благо. – Този организъм подобен ли е на нашия? – Подобен, но несравнено по-хармоничен и по-добре устроен от нашия. Всички, които ме слушате днес, както и най-видните учени и професори, се занимават с маловажни въпроси по отношение на това, което сега предстои на човека. Нека всеки се занимава, с каквото иска, това не ме интересува, но казвам: Първо, човек трябва да разреши важните, съществените въпроси. Ще решиш първо, важния въпрос, като се движиш по права линия. После, ще го повдигнеш в първа степен, след това – във втора степен, в квадрат, и най-сетне, в трета степен, в куб. – Ние знаем, какво е правата линия. Знаем, какво нещо е

квадратът; знаем, и какво нещо е кубът. – Не отричам, че ги знаете, но не знаете, как да ги приложите в живота. Отчасти, хората знаят, как да прилагат правата линия. Те са турили по една ос в колелата и върху тази права линия се движат. Отчасти, те прилагат и плоскостта. Турят една дъска върху плоскостта, впрегнат два коня, хванат юздите им и казват: Ето едно движение в квадрат. Значи, първото движение е в права линия – праволинейно движение на колелата. Второто движение е на конете, които вървят напред и движат колата. Сега, от вас се иска да приложите правата линия в сърцето си и в ума си. Как ще постигнете това движение? Аз няма да отговоря на този въпрос; вие сами ще го разрешите.

Христос казва: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?" Кой не е казвал така при известна мъчнотия? И аз, като съм се намирал в голяма мъчнотия, съм казвал: „Боже мой, защо си ме оставил?" Всеки е казвал тези думи. Ще кажете, че сте подобни на Христа. Не, има голяма разлика. Има нещо общо между всички хора, а именно: всички дишат, всички имат дробове. Въпреки това, хората се различават и в дишането: всички не дишат еднакво, всички не дишат един и същ въздух. Какъв въздух дишат онези, които по цели дни прекарват по кафенетата, дето всички пушат и пият? Какво ще занесат тези хора на своята жена и деца? – Дим, пушек – нищо повече. И това са все видни господа. Те решават важни въпроси в пушека, в дима на цигарите. Аз пък съм прост овчар, който паса овцете си и дишам чистия въздух на Витоша. Ако ме сравните с един от господата в кафенетата, ще намерите ли разлика? Ще намерите, разбира се. Аз съм весел, бодър, с бистър ум, животът има смисъл за мене. Онзи от кафенето ще каже: Има една особена философия, която разрешава всички въпроси. Каква е тази философия? – Философия на дима. – Димът ще се махне. – Как? – Чрез вентилатори. – Не, приятелю, вентилаторите не спасяват положението. Де е писано, че къщите трябва да имат вентилатори? Природата учи човека, как и къде да диша. Какъв въздух е нужен на човека? – Планински. Природата е създала планините, и хората трябва да ги използват. Казваш: И аз съм чел Библията. – Чел си я, но в кафенетата. Аз съм чел Библията на Витоша. Ти имаш разбиране за Библията на дима, а аз имам разбиране за Библията на чистия планински въздух, на белия сняг. Ние взимаме снега като символ на чистотата, на белия цвят. – Ама снегът се топи. – Снегът се топи, но белият цвят не се топи.

Защо белият цвят е невидим? Защо нещата се губят? Ако движа пръста си пред вас бавно, вие ще го виждате. Колкото по-бързо го движа, толкова по-мъчно го виждате, Най-после, бързината на движението става толкова голяма, че вие изгубвате пръста от очите си. Значи, човек не вижда само онези предмети, които се движат с голяма бързина. Очите не могат да схванат тази бързина. В този смисъл, когато се казва, че нещо изчезнало,

това говори за голямата бързина, с която се движи. Значи, изчезването на телата има отношение към закона на движението. Следователно, ако вашите идеи и чувства вървят по възходящ път, те се движат с неимоверна бързина, поради което изчезват. Същото се отнася и за онези идеи и чувства, които вървят по низходящ път. Те слизат в толкова гъста материя, че стават невидими, т. е. изчезват от ума и сърцето на човека. Има случаи, когато видни професори загубват своите мисли. За тях се казва, че паметта им отслабнала. – Кога отслабва паметта? Според мене, когато паметта на човека отслабва, това се дължи на сгъстената материя, в която той попада. Гъстата материя прави човека материалист – повече егоист, отколкото идеалист. Аз зная много методи за усилване на паметта. Един от тях е много ефикасен, но човек трябва да даде за него всичкото си състояние. Не мога да дам този метод на никого. Затова вие си служете с по-евтини методи.

И тъй, за да се освободите от мъчнотиите, трябва да приложите любовта. Ще кажете, че и вие разбирате това, но не е дошло още време за любовта. – Ето една крива идея! – Не е дошло време за любовта!–Какъв е вашият стремеж? Какво търсите вие в живота си? Не търсите ли щастието? Не се ли стремите към здраве, към живот? Всички хора се стремят към великото, незнайното, т. е. към Божественото. Не е важно, как те схващат своя стремеж. За да постигнат стремежа си, нужно им е знание и смелост. Никакво съмнение не се позволява. Човек може да се съмнява отвън, но не и вътрешно. В търсене и придобиване на истината, не се позволява абсолютно никакво съмнение. Впрочем, това зависи от разбирането на човека. В разбирането има степени на градация. Що е истина? За да разберете, дали една дума съдържа в себе си истината, трябва да проверите, доколко тя е музикална, доколко е пластична. Изпейте думата „истина", да видите, доколко се подава на модулация, дали е огъваема, или не.

Питате: Защо Бог не отговаря всякога на нашите молитви? – Много просто! Бог е крайно взискателен. Той иска да говорите на Неговия език. – Ама ние Му се молим, песни Му пеем, тамян Му кадим. – Това не е достатъчно, това са външни положения. Важно е, говорите ли на Неговия език. – Кой е Неговият език? – Ключът на Божия език е Любовта. – На коя любов? – На абсолютно безкористната любов. Каквото правиш, каквото мислиш и чувстваш, да си свободен от всякакво користолюбие. Като проповядвам, аз поглеждам ту на една, ту на друга страна. Мнозина се запитват, защо ги гледам. Значи, те се съмняват, търсят нещо користолюбиво в мене. Много естествено, като говоря на хората, все ще погледна към някого.

Една млада госпожица, детектив, попаднала в един затънтен град. Като

обикаляла града, да намери нещо съмнително, тя срещнала един господин, който я погледнал особено. – Защо я погледнал така? – Харесал я човекът. Той върви и се обръща да я види, влюбил се в нея. Тя си казала: Ето един мошеник. Заслужава да се предаде на полицията. Тя мисли едно, той мисли друго. И аз, като ви говоря, мисля едно, а вие мислите друго. Вие мислите, дали това, което ви говоря, е истина. Аз пък мисля: Като ви говоря, дали истината ще ви засегне и дали ще ви заведе при Бога. Аз зная, какво говоря. Следователно, за мене е важно само едно: да възприемете истината и да я приложите в живота си.

„Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?" Христос се намираше в голяма мъчнотия, затова изрече тези думи. Защо и за какво, тук прекъсвам мисълта си. Ще кажете, че оставям нещата недоизказани. Знаете ли, защо понякога прекъсвам мисълта си? Ще ви отговоря с един пример. Поканвам на обяд 12 души, слагам богата трапеза, и всички започваме да ядем. Изведнъж аз ставам от стола си и казвам: Всички вън! – Защо, какво става? – Всички вън! Час по-скоро, вън! – Кажи нещо, обясни ни! – Без обяснения, вън! Като излезем вън и видите, че къщата гори, ще разберете всичко без обяснения. Ето защо, някога аз прекъсвам мисълта си. Явява се известна празнина, която показва, че някъде става нещастие, някаква опасност ви грози. – Каква опасност ни очаква? – Ако погледнете долу, ще видите, какво ви очаква. Главите ви ще побелеят от ужас. Много пропасти има в живота. В една пропаст ще видиш своя брат или сестра със счупени ръце и крака. Ако викаш и плачеш, ще им помогнеш ли? Не, ще излезеш вън и ще намериш най-близкия път до тях. Там ще отидеш да им помогнеш. – Ще отида нависоко някъде, оттам да помагам, – На високото място можеш само да се молиш и да плачеш. Ако искаш да им помогнеш, ще отидеш долу, при тях.

Христос се обърна към Бога с думите: „Боже мой, защо си ме оставил?" С тези думи Христос показа на хората, че при известни случаи, Бог може да ги изостави. – Кога именно? – Когато те забравят Неговия език. Ако посети всички вярващи, не зная, колко от тях разбират езика на Бога и го прилагат. Все ще се намерят такива хора, но са малко. Ако днес Христос посети всички християнски църкви, да чуе, как се проповядва Словото, ще се обърка от тълкуванията на видните проповедници. Всеки тълкува Словото по свой начин. Виден проповедник се качва на амвона и започва с думите: „Или, Или, лама савахтани?" – „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?" След това продължава да тълкува, защо Христос се обърнал към Бога с тези думи. Като свърши проповедта си, проповедникът пита слушателите си: Добре ли говорих? – Отлично, с голяма последователност. Пък езикът ти беше точен, ясен. Като слуша това, Христос казва: Тези хора говорят добре, но постъпват зле. Ние говорим просто, скромно, по

прилагаме истината. От евангелската църква Христос отива в православната. Там, скрит в един ъгъл, Той слуша, какво се говори. От олтара излиза владиката, с мантия, със златна корона на главата и със скиптър в ръка и започва да чете: „Или, Или, лама савахтани?" Знаете ли, братя християни, колко е страдал Христос, за да изрече тези думи? И продължава да развива своята проповед. Слушателите му си казват: Наистина, пострада Христос, но ти се ползваш от Неговите страдания. Ти наметна мантията, тури короната на главата си и взе патерица в ръка. Външен блясък – външна светлина. Опитайте се да кажете днес истината на някого! Аз не упреквам никого, но казвам: Светът се нуждае от искрени хора, които разбират великата истина и я прилагат в живота си.

Тази сутрин, всеки от вас ще разреши поне един важен въпрос. Как ще го разрешите? Има само един начин да го разрешите правилно. Ще обясня мисълта си с един пример. Баща си, имаш син доста даровит музикално. За да излезе нещо от него, той трябва да попадне в ръцете на много даровит учител, иначе, нищо няма да постигне. Следователно, всеки въпрос трябва да се разреши правилно, по закона на любовта. Не е достатъчно само да свириш, нужно ти е любов, разбиране. Например, слушаш един велик музикант, който изпълнява музика от Вагнер. Ти обичаш този композитор и отиваш да слушаш музиката му. Някой казва, че музиката на Вагнер е бурна, шумна; в нея има гръмотевици, цялата зала се тресе. Който обича Вагнер, казва: Идея има този музикант! Други възразяват: Никаква идея няма, освен един материализъм. Кога човек се изказва бурно? – Когато иска да убеди някого в нещо. Кога човек се изказва тихо, спокойно? – Когато това, което иска да каже, е много хубаво. Най-хубавите неща се казват на ухото, никой да не ги чуе. Следователно, тихият глас на природата представя външна проява на Бога. И светлината говори тихо, защото носи любовта в себе си. Можете ли да наострите ухото си така, че да чуете, какво ви носи светлината? Познавате ли нейния език? Красив език има светлината. Ще кажете, че това са фигури на речта. Не, светлината говори. Мога да убедя всекиго, че светлината говори. Обаче, на ваш език, мъчно може да се предаде говорът на светлината.

Седим двама души в тъмна стая. Единият казва: Имам да плащам една полица от 100 хиляди лева и, ако не я изплатя в два-три дена, ще отида в затвора. – Не бой се, добър е Господ. – Пари ми са нужни! – Не се безпокой, аз ще направя едно чудо. Оставям на масата няколко златни монети, без той да знае, и му казвам: Ще имаш тази сума. – Това са празни думи, не ги разбирам. Колко са ми говорили такива неща! – Ще имаш тези пари и ще се убедиш в думите ми. – Как ще ги имам? Докато не ги видя, не вярвам. Тъмно е пред очите ми. – Да бъде светлина! Веднага той разбра езика на светлината. Видя парите, взе ги и се зарадва. Питам го: Разбра ли

сега езика на светлината? Докато ти говорих в тъмнината, не ме разбираше. Щом дойде светлината, ти ме разбра. Знай, че Бог ти изпраща тези пари. Той плаща дълговете ти, с желание, да разбереш светлината и да не грешиш повече. Ако не я разбереш, пак ще изпаднеш в тъмнина. И в ума на човека може да настане тъмнина. Седиш отчаян, обезсърчен, искаш да се самоубиеш. Бог ти нашепва: Не се обезсърчавай, ще се оправят работите. – Как ще се оправят? Друг, неприятелски глас говори в тебе: Не слушай никого, вземи един куршум и се застреляй! Тихият глас в тебе говори: Не се страхувай, всичко ще се нареди. – Кога ще се нареди? – Скоро, много скоро. И наистина, не се минават пет минути, и в ума ти настане просветление. Влезе нова мисъл в ума ти и започваш да разбираш нещата по нов начин. Сега казваш: Дойде светлина! – Светлината те спаси от престъпление.

Днес всички хора търсят нещо в света. Кого търсят? – Бога, Великото начало в живота. Ново разбиране е нужно на човека. Ще четеш Писанието с Ново разбиране. Ще цитираш следния стих: „Млад бях и остарях, но не видях праведния да проси." Значи, праведният никога не изпада в положение да проси. – Защо? – Защото той е умен човек. Той разполага с изкуства, занаяти, които му помагат при всички условия на живота. Праведният може да бъде художник, музикант, лекар, железар, колар и др. Тръгваме двама души на път, без пет пари в джоба си. Аз вървя тихо, спокойно, не се страхувам от нищо. Другият казва: Какво ще се прави без пари? Трябва да се проси. – Няма да просим. – Ами какво ще ядем? Стигаме до едно село. Виждаме в един двор, как селяните се мъчат да поправят една счупена кола. Питам ги: Имате ли нужда от майстор, да поправи колата? – Разбира се, имаме нужда. Спирам се, поправям колата и тръгваме да си вървим. Обаче, те ни задържат, нахранят ни, стоплят ни и след това продължаваме пътя си. На друго място пак имат нужда от мене. При това положение, ще подлагаме ли ръка за помощ? По-нататък, влизаме в друга къща, дето има болен. Аз веднага го преглеждам и давам наставления за лекуването му. След това отиваме на трето място и т. н. В такъв случай, ще подложа ли ръка? – Никога! – Ето защо, когато Бог е с тебе, Той ще те научи на едно изкуство. Излезе ли от тебе Бог, всички изкуства, всички знания ще те напуснат. Като ви казвам, че трябва да научите някое изкуство, това значи, че Бог трябва да влезе във вашата душа и да ви научи да работите. Знаете ли, колко време е работил Господ, за да създаде едно изкуство? Ти казваш: Аз зная всичко. Знаете ли, колко време е употребил Бог за създаването на този свят?

Сега ще ви приведа един пример, да видите, колко повърхностно мисли човек. Да вземем дихателната система. Кой може да обясни, що е дишането? – Е, кой не диша! Учените определят много добре дишането, но

какъв е вътрешният му смисъл? За някои то е поемане на въздух навътре и изпущане навън. Учените изчисляват, че в дихателната система има 600 000 000 клетки, значи 600 милиона работници. Всяка клетка е едно малко, разумно същество, което си има специална работа. То разбира и химия, и физика, разбира и физиологическите закони и не само знае разумно да се храни, но разумно изпълнява и зададената му работа. В една минута човек прави 20 вдишки, а всяка вдишка е хранене, слагане на трапезата. В минутата има 60 секунди, значи, на обяда се слагат 20 яденета. Всяко ядене трае три секунди. Като поемаш въздух, трапезата се слага, а като издишаш, обядът се свършва. В три секунди яденето се слага и вдига, чиниите се измиват. В това време, всяка клетка е извършила своята работа, извършила всички химически процеси и пак се готви за ново ядене. В един час се слагат 1 200 обяда. Ако се пресметне, в 24 часа колко прави, вие ще трябва да плащате милиарди само за дишането. И вие седите недоволни и си казвате: Аз страдам! Казвам: Приятелю, в твоите дробове 600 милиона душички работят денонощно за тебе, и ти пет пари не си платил на тях. Ти си недоволен от живота, оплакваш се от него, не знаеш, защо си дошъл на земята. Други работят за тебе, а ти си мързелив, чакаш наготово. Имаш някаква идея. Но каква е тази идея? Синът е недоволен от баща си, че му пращал малко пари, не толкова, колкото искал той. Наежил се против баща си, Казвам: Този син е търтей. Синът пита: Не съм ли свободен да изповядвам идеите си? Аз съм свободомислещ човек. – Какви са твоите идеи? Идеи на яденето. Като ядеш, мислиш ли за работниците в дробовете? Платил ли си им нещо? Ако на всеки работник плащаш по б лв., колко трябва да платиш? Най-малко 30 милиарда лева. На 600 милиона работника по 5 лв., прави 30 милиарда. Това е само за един ден. Колко ще платите за една година? Какво ще кажете за работниците в стомаха и в мозъка? Милиарди са нужни, за да се изплатите на всички работници във вашето тяло.

Ще цитирате стиха от Евангелието : „Страшно и чудно съм създаден." Това се отнася до човека. Какво страшно има в него? Математика има тук! – По благодат съм спасен. – По благодат си спасен, разбира се. Колко милиони душички работят за тебе! Около 600 милиона в дробовете ти, около 10 милиона в стомаха. А колко милиона работят още в мозъка, в червата, това не може да се изчисли. Колко чудно е създаден човекът! След всичко това имаш смелостта да казваш, че някой те обидил, че никой не те обича. Срамота е да говориш така. Ако никой човек не те обича, поне Бог те обича. Не пълнете ума си с отрицателни мисли. Не е вярно, че никой не ви обича. Има Един, Който ви обича и Който не престава да мисли за вас. Един е Той! Ако отидете в един от възвишените светове, там ще намерите още много, които ви обичат, които ви изпращат своите красиви мисли и чувства. И вие имате красиви мисли и чувства, но колко от тях сте

приложили? Дойде някой и ми казва, какво мисли да прави, Хубави неща е намислил, но минават години, и той нищо не е приложил. Ще се извинява, че се явили препятствия в живота му. Не, приятелю, с твоята гранитна и желязна воля, ти сам си препятстваш. А това е волята на насилието, което всичко разрушава. Ще работиш, да придобиеш диамантена воля. Тогава няма да се намери сила, която да ти препятства. И като вложиш любов в тачи воля, каквото намислиш да направиш, ще успееш. Чрез любовта всичко се постига.

Казваш: Какво да правя, като не ме разбират хората? – Какво да кажа аз? Трябва ли да се сърдя, че не ме разбирате? Колко пъти ви проповядвам, без да ме разбирате! Обаче, аз търся причината на вашето неразбиране. Слизам долу, до вас, и още по-дочу, да намеря причината за това. Като намеря причината, гледам да я отстраня. И вие правете същото. Не питайте, защо хората не ви разбират, но търсете причината за това и, като я камерите, турете я настрана. Всички трябва да извикате „Или, Или". Ще кажете, че много пъти сте викали „Боже мой, Боже мой!" Много пъти сте викали, но не като Христа. Един път извикайте, но както Христос е извикал. Само тогава ще разрешите всички въпроси. Веднъж Наполеон заповядал на един от инженерите да построи мост за 20 минути, защото след 20 минути ще мине войската. – Не мога, ваше Величество, нямам такива инструменти. – Ако в 20 минути мостът не бъде готов, ще платиш с главата си! Инженерът не се отчаял, но започнал да мисли. Веднага му дошла една светла идея. Свалил шапката си, на която имал козирка. Видял, какъв е наклонът на козирката, измерил го с ръката си, чиято широчина знаел. Направил точно изчисление и, след 20 минути, мостът бил готов. Така и вие ще извикате „Или, Или" и ще разрешите важния въпрос.

Днес всеки се оплаква от своята мъчнотия. В какво се заключава мъчнотията ти? Имаш да даваш две хиляди лева. Кредиторът ти извадил изпълнителен лист и, ако не можеш да ги платиш, ще влезеш в затвора. – Може и да не влезеш. Уверен ли си, че непременно ще отидеш в затвора? Който носи Божията Любов в себе си, не може да бъде в затвор. Ако праведният влезе в затвора, това е специална мисия за него. Той е изпратен там да работи между затворниците. Това е привилегия за него. Праведният никога не може да лежи в затвора за дълг. Друг е въпросът за обикновения човек. Той очаква да му дойдат наготово отнякъде пари, да изплати дълга си и, ако не дойдат, казва: Няма Бог в света! Казвам: Един ваш приятел ви изпратил по пощата две хиляди лева, но има някакво закъснение, ще ги получите малко по-късно. Вие веднага се разколебавате в приятеля си и казвате: Той не устоя на думата си. Казвам: Бог всякога устоява на думата си. Не се съмнявайте в Него. Няма живо същество в

света, малко или голямо, на чийто зов Бог да не е отговорил. Няма случай, Бог да не е отговорил на една душа. Ако отговорът Му не е дошъл навреме, това се дължи на неуредицата във вашите пощи. Уредете пощите си. Пощата от небето тръгва навреме, но докато стигне на земята, писмата се загубват някъде и се бавят с месеци. Кой е крив после? – Пак Бог.

– Какво е нужно на човека? – Любов. Без любов няма живот. Тя е толкова необходима за нас, колкото ни са необходими храната, водата, въздухът и светлината. Любовта е крайно необходима за нас. Няма две мнения по този въпрос. Като говоря за любовта, искам да ви дам правилен начин за нейното възприемане. Някой може да приеме любовта в кафенето, но аз ще се кача на Витоша, там да я приема. Аз се съмнявам в това, че любовта може да дойде в кафенето и оттам да я приемете. Не само, че се съмнявам, но зная положително, че Божията Любов никога не посещава опушени, димящи места. Ако искаш да приемеш любовта, ще се качиш на Витоша, там ще я чакаш. С други думи казано: Единственото място, дето влиза Божията Любов, е чистото човешко сърце. Когато очистите сърцето си, Божията Любов ще ви посети. Докато сърцето ви е нечисто, Любовта не може да ви посети. Колкото и да викате към Бога, Той ще ви каже: Едно място има за мене – чистото човешко сърце. Очистете сърцето си, и аз ще ви посетя. Щом Бог ви посети, вие ще изпитате широка, безкористна любов към всичко живо в света.

Като ви наблюдавам, виждам, че между вас има и стари, и млади – от различни възрасти. Стари са онези, които са живели повече в мъдростта, а млади, които са живели повече в любовта. Значи, младите излизат от любовта, а старите живеят в мъдростта. Вие се делите на два лагера: на стари и млади. Старите казват: Тия млади! Младите казват: Тия стари! Това е неразбиране на нещата. Младите вървят по майчина линия, а старите – по бащина линия. Ако сте стари, приличате на баща си, имате мъжки темперамент, искате да наложите волята си на другите. Който не се подчинява, показвате му юмрук. Младите казват, че и без юмрук може. – И едните са прави, и другите са прави, но де са допирните точки между тях? Старите живеят с човешката мъдрост, а младите – с човешката любов, поради което влизат в стълкновение помежду си. – Старите трябва да приемат Божията Мъдрост в себе си, а младите – Божията Любов. Само така ще разберете смисъла на думите: „Боже мой, защо си ме оставил?" Питам: Защо мъжът напуща жена си, и жената напуща своя мъж? – За оправдание, мъжът казва, че жена му е лоша, затова я напуща. И жената казва, че мъжът ѝ е лош. Казвам: Всеки мъж трябва да напусне жена си, и всяка жена трябва да напусне мъжа си. Ще кажете: Ето, хванахме го сега. Виж, какви работи говори! – Пак повтарям: Мъжът трябва да напусне жена си, и жената трябва да напусне мъжа си. Ако спра дотук, ще кажете: Какво

учение е това? Продължавам: Кой мъж, като умре, не напуща жена си? И коя жена, като умре, не напуща своя мъж? Ако, в продължение на 24 часа, не изнесат тялото на мъжа от дома му, всички ще бягат от него. Щом започне да мирише, жената вика свещеника да пее, т. е. да го убеди да излезе вън. Същото се отнася и до умрялата жена. Ще седне мъжът да плаче за жена си, да казва, колко много я обичал. Той не говори истината. В себе си ще каже: Слава Богу, че се освободих от нея! Всеки трябва да бъде искрен, да признае истината, както си е, без никакво преувеличаване.

И тъй, всеки, който е изгубил Божията Любов, е мъртъв, и жена му трябва да го напусне. Всяка жена, която е изгубила Божията Любов, е мъртва, и мъжът й трябва да я напусне. В това се заключава спасението на човека. Закон е: Всеки мъж, който изгуби Божията Любов, е мъртъв, и жена му трябва да го напусне. Същото се отнася и до жената. Това наричат хората развод, напущане, парясване. Разводът търпи касация. Значи, делото се касира. Така се казва на юридически език. Не е лесно да се разведеш. Докато жената се разведе, косата й ще побелее. И докато мъжът се разведе, косата му ще побелее. Мъжът ще върви подир жена си, и жената - подир мъжа си, и на този, и на онзи свят. Не е лесно нещо разводът. Не си правете илюзии. Само любовта развързва човека и го освобождава. Единствената сила, която освобождава човека, е великата истина. Дето е истината, там е любовта. Вън от любовта никакво развързване не става. Жената казва: Искам да се освободя от мъжа си.

– Само един начин има за това – да приемеш Божията Любов. Това значи, да пожертваш всичко за любовта. И мъжът може по този начин да се освободи от жена си. При това положение, мъжът може да напусне жена си, да излезе от дома си, но да й даде своето благословение, да й създаде всички условия за добър живот. Това значи мъж с характер, със силна воля.

Ще приведа един пример за човек със силна воля. Той минава край една кръчма, и кръчмарят го вика: Влез вътре, да се почерпим по една чаша. Влиза вътре, сяда пред масата и казва на кръчмаря: Налей една чаша вино. Вдига чашата, поднася я към устата си и тихо си казва: Слушай, приятелю, досега аз ги се подчинявах, но отсега нататък, ти ще ми се подчиняваш. Ако искаш, свободен си да пиеш, но аз няма да пия. Ще платя за тебе, а ти ще пиеш. Така се разговаря той с приятеля си, който е в него, който го заставя да пие. След това плаща на кръчмаря, излива чашата с вино на земята и си отива у дома. Да пиеш цели 20 години, и в един момент да се откажеш от виното, това значи силна воля. Този е начинът, по който всеки може да работи. Човек има в себе си добри и лоши навици, наследени от ред поколения. С волята си той може да развива добрите си навици, а лошите да корени. – Имам един лош навик, обичам да пия. – Това е

привилегия за тебе. Даден ти е случай да приложиш волята си. Напълни чашата с вино и кажи: Аз съм човек с диамантена воля. Същевременно съм безкористен. Мога да пълня чашите, но не и да ги празня. След това, кажи на кръчмаря: Сбогом, приятелю, плащам за чашата вино и я оставям на онзи, който не се е отказал да я изпразва.

„Или, Или, лама савахтани?" Де е вашият Господ? Вие ме гледате учудено. Аз поставам въпроса рязко: Можете ли в името на вашия Господ да вдигнете пълната чаша до устата си и да я върнете назад? Какво направи Христос, когато Му дадоха да пие? Пи ли Той от него? Какво Му дадоха да пие? – Оцет, смесен с жлъчка. Поднесоха чашата до устата Му, но Той не пи от нея. Христос каза: Макар че викам към Господа, аз заповядвам. Викам Господа, защото отивам при Него. Христос изрече още много думи, но и аз не смея да ги кажа. – Кажи ги. – Ако ги кажа, всичко, което виждате тук, ще изчезне. За благото на всички ще премълча. Ще вдигна чашата и ще я върна назад. Тогава Христос е казал велики неща, които днес не могат да се повторят. Един ден, когато излезете от гробовете си, когато Божията Любов ви посети, и възкръснете, тогава само ще разберете, какво е казал Христос. Внесете чистотата в себе си, и любовта ще дойде. Отворете се за светлината, и мъдростта ще ви посети. Вложете свободата в себе си, и истината ще похлопа на вратите ви. Тогава и вие ще знаете, какво е казал Исус, и какво – Христос. На второто пришествие Христос ще произнесе същите думи. Тогава мъртвите ще излязат от гробовете си. Когато Христос извика на кръста „Или, Или", веднага Му отговориха: Свърши се! Всички Го познаха.

Като ви говоря така, виждам по лицата ви съмнение и разочарование. Казвате: Това ли мислехме ние? Това ли очаквахме? – Сега не искам аз да ви гледам, но да ви гледа Божията Любов, и вие да се преобразите, да почувствате любовта и да започнете да живеете по нов начин. Ще приключа беседата си с един окултен разказ - от древния Египет. Тогавашният египетски цар се казвал Раамез-ен-Фухи! Един от видните адепти по това време се казвал Амах-Афу, а главното действащо лице била Емелита – високо добродетелна мома. Раамез-ен-Фухи имал син, на когото името не се споменава. Астролозите предсказали, че за благото на царския сия, трябвало да се извърши една жертва, а именно: Той да се ожени за най-добродетелната царска дъщеря и, по изкуството на черната ложа, да се извади сърцето на царската дъщеря и да се присади на сърцето на царския син. За жертва била избрана, именно, Емелита. Значи, Емелита щяла да стане царица. Пратили сватове да я искат. Коя мома би се отказала от това положение? Обаче, на Емелита предстояло да стане жертва за царския син. Адептът Амах - Афу решил да спаси Емелита от нещастието, което я очаквало. Той й казал: Има един начин, по който

можеш да се спасиш. В двореца има една слугиня, която прилича на тебе. Ще се уговориш с нея, тя да заеме твоето място, а ти – нейното, само за една седмица. Ще смените дрехите, а същевременно и ролите си: тя ще бъде царица, а ти – слугиня в двореца. Ще кажете, че е несправедливо да се спаси Емелита, а да пострада слугинята. Не, адептът намислил, как да спаси сърцето и на слугинята. Тя се съгласила да заеме мястото на Емелита. Облякла се, накитила се и станала царица, а Емелита заела последното място - слугиня на новата царица.

Днес и религиозните, и светските хора се стремят към власт и се питат: Защо да не управляваме ние, а други да ни управляват? Питам: Защо трябваше слугинята да стане царица, а Емелита – слугиня? – За да се спаси сърцето й. Понеже времето е доста напреднало, оставям ви да мислите върху този разказ, и сами да си отговорите, какво е станало с човешкото сърце. Де е сърцето на човека? – Взето е. Истинското, разумното сърце на човека е извадено и заместено с друго, неразумно сърце. С това се обяснява падането на човечеството. Сегашният човек има друго сърце, а не това, което първоначално му било дадено. Историята мълчи по този въпрос. Казано е в Писанието: „Ще им отнема каменните сърца и ще ги заместя с нови." Да не мислите, че това е фантазия? Истината е тази, че каменното сърце на човека ще се отнеме и, вместо него, ще се постави отнетото, изгубеното сърце. То трябва да се намери! – Кой е отнел истинското сърце? – Раамез-ен-Фухи.

И днес, с каменните си сърца, вие очаквате щастие на земята. Казвам ви: При сегашните условия, човек не може да бъде щастлив. Ако днес, при сегашните променчиви условия на живота, при сегашния обществен строй, се намери човек, който търси щастие, той би бил най-глупав. Как може да съградиш живота си на пясък и да очакваш щастие? Хиляди примери има за това. Земята е велико училище за придобиване на знание и мъдрост, а не за щастие. Ще дойде ден и за щастие, но още е много рано. Дадени ви са условия за това, и вие трябва да ги използвате. Вие търсите външни условия – имате ги; работа се иска от вас. Аз считам силен, велик човек онзи, на когото, като вземат и последната стотинка, той остане тих и спокоен. И десет милиона да му вземат, той ще каже: Господ даде, Господ взе. Ако му ги върнат, той благодари и казва: Господ взе, Господ даде. Той казва: Може да се живее и с пари, и без пари. Много начини има за живеене, не е само един.

Нека внесем в живота новите идеи. Вложете новото изкуство за живот, чрез което да добивате знание, а не щастие. Не търсете човешката любов, а Божествената. Имате вече човешката любов, всички я познавате. Всички хора, млади и стари, страдат от една епидемия – не говорят истината, не я

прилагат. Майки и бащи, кажете на синовете и дъщерите си истината; кажете им, какво ги очаква в женитбата. – Какво представя женитбата? Как трябва да се поддържа родът? – Разумно да се поддържа. – Как трябва да се възпитава детето? – Разумно трябва да се възпитава. Ще кажете: Бог да оправи света. – Кой Бог, на лъжата, или на истината? – Кой ще оправи сегашния строй? – За кой строй говорите? Аз познавам един велик, неизменен строй – строй на любовта. Когато в основите на новия строй легнат принципите на любовта, тогава умни хора ще управляват. Те ще създадат истински закони.

Бъдете смели да изповядвате убежденията си. Казвате: Да не съблазним този, онзи. Разумният никого не съблазнява. Като се движа между вас, вие си казвате: Кротък човек е Учителят, но като излезе на амвона, не можеш да го познаеш! – Аз изнасям истината. Тя иде от Бога. Какво съм аз? – Голям извор, от който всеки момент извира чиста вода. Изтеклата вода е минала вече, нова вода иде. – За кого е тази вода? – За тебе. Ако пиеш от нея, за тебе е. Всеки слънчев лъч, който ти уловиш, е специално за тебе. Веднъж лъчът паднал на тебе, никой не може да ти го вземе. Той е паднал специално за тебе. Водата, която пиете в момента, никой не може да пие. Любовта, която ти приемаш, никой не може да ти отнеме. Аз не говоря за водата в затворените шишета, а за водата на извора. Аз не говоря за догмите на света, а за течащата Божествена струя – от нея ще пиете. Който пие от новото учение, от новата струя, ще се освежи и подмлади.

Искам да бъдете смели, решителни, да разсъждавате добре. Вие се намирате на кръстопът, дето трябва да решите един от най-важните въпроси на вашия живот. Будни трябва да бъдете! Ще кажете, че и в друго прераждане може да разрешите този въпрос. Само глупавият говори за други пререждания. Ти, който си събуден, сега трябва да свършиш определената си работа. За другите прераждания има по-важни въпроси. Сега е денят, когато трябва да отворите сърцата си и да възприемете Божията Любов: да живеете с нея и да поставите основа на новата култура. Да приложим нейните основни форми. Казано е в Писанието: „Ще отнема каменните сърца и ще им дам сърца от плът."

Христос казва: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?" Превеждам тези думи на Христа: Опитах хората, разбрах, какво са те. Само Ти можеш да запълниш празнотата ми. Поучавах хората, но не ме разбраха. Не ме оставяй! Ти си в мене, и аз в Теб. Желая и вие да викате Господа, но да знаете, че Той не ви е оставил. Привидно може да чувствате, че ви е оставил, но това е илюзия. Откакто светът съществува, няма нито един случай в историята на човешкия живот, някоя човешка душа да е останала излъгана от Бога. Велик е Бог на Любовта! Жив е Той! Положете се на Него.

Живейте за Неговата Любов. Работете за Неговата Мъдрост, за Неговата Истина, за Неговата Правда и Доброта. Само така ще опитате пълнотата на Неговата Любов, и Неговата верност ще ви се изяви.

7. Беседа от Учителя, държана на 26 ноември, 1922 г. София.

----
* Матея, 17: 46

1922_11_29 Единство на съзнанието

ЕДИНСТВО НА СЪЗНАНИЕТО

ЕДИНСТВО НА СЪЗНАНИЕТО

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

Тайна молитва

Размишление

Четоха се темите върху "Предназначението на дихателната система".

На Фигура 1 имате две успоредни линии СВ и DA, които се движат в противоположни посоки, пресечени с трета линия АВ. При пресичането на двете успоредни с трета права се образуват ъгли, равни на 30°. При движението на успоредните линии и съзнанието взима участие. То е представено чрез пресечната линия АВ. Тя е главната линия. В живата геометрия тия линии представляват силови линии. Всяко тяхно движение има строго определен смисъл. Когато изнесете дясната или лявата ръка напред, тези движения имат определен смисъл и значение. Ако движите ръката си по посока на правата СВ, и това движение означава нещо. След това взимате в ръката си една ябълкова семка, свивате ръката си, навеждате се към земята и посаждате семката. Щом направите това движение, след малко ще направите обратно движение – ще се вдигнете нагоре. След няколко години дървото ще израсте и ще даде плод. За да откъснете един от тези плодове, вие протягате ръката си нагоре и после я спущате надолу. При тези движения – спущане ръката надолу, за да посадите семката, и протягането ѝ нагоре, за да откъснете плод от дървото, чиято семка сте посадили – се образува буквата И. С буквата И започва думата Истина. Какво означава тази дума? Истината подразбира опитване на плодовете на това, което някога си посадил.

Сега имате други две линии, които представляват движение на един отворен кръг. Този кръг е образуван от двете криви линии АВ и ВС. Движението на кривите линии АВ и ВС върви надолу, в гъстата материя. Така се образува еврейската буква W (вав), която представя човек със спуснати надолу ръце, в състояние на мисъл, на размишление. Тези две криви могат да се движат и нагоре, в по-рядката материя, при което се образува чертеж, обратен на първия. Чертежът на Фигура 2 представя

състоянието на човек, който инволюира, т.е. слиза в гъстата материя. Като съедините двата чертежа, ще получите Фигура 4, която представлява две същества, обърнати с главите надолу, и други две, обърнати с главите нагоре. Ако буквата W се обърне нагоре, ще се получи буквата M, която е образувана при движението на човешкото съзнание в неговото еволюционно състояние. На еврейски език тази буква означава смъртта, а у нас означава начало на човешкия интелект или начало на човешкия ум. С други думи казано, тази буква означава превръщане на енергиите от едно състояние в друго. И наистина, чрез мисълта човек дохожда до положение да превръща енергиите.

Голяма наука се крие в буквите, затова те трябва специално да се изучават. Всяка буква е ключ на известен род енергия, която човек трябва да превръща – ако е низша, да я превърне във висша. С буквите се занимава Кабалата. Например някой човек носи едно име, което той сам не харесва и с което изобщо не му върви в живота. Какво трябва да направи, за да тръгнат работите му напред? Да промени името си, да си измисли такова име, което да хармонира на състоянието му. Действително, като се вслушвате в имената на хората, ще забележите, че звуковете в някои имена са така съчетани, че дразнят ухото ви. Когато някой човек минава през известно посвещение, турят му такова име, което да отговаря на неговите астрологически аспекти. Ако разгледате буквата а, виждате, че тя е образувана от знака за безконечността, поставен нагоре (вместо хоризонтално, както обикновено се пише) и натоварен, бременен с нещо. Това показва, че в тази буква безконечността се ограничава от нещо и става бременна.

Както буквите изразяват известен род енергии, така и всеки уд в човешкия организъм е свързан с известен род сили, с известен род енергии. Например носът на човека е израз на неговата интелигентност, на неговия интелект. Следователно, колкото по-силен е интелектът на човека, толкова по-дълъг е неговият нос. Ако от средата на челото спуснете перпендикуляр към носа, този перпендикуляр определя големината на ъглите, които се образуват от линиите на носа. Линиите на носа представляват двете рамена на ъгъла, а широчината на носа представлява големината на ъгъла. Колкото повече страните на тия ъгли се отдалечават от перпендикуляра, толкова повече интелигентността на човека отслабва. Колкото по-малък става ъгълът, толкова повече интелигентността се увеличава. Изобщо интелектуалната сила на човека се проектира чрез носа. Колкото ъгълът е по-малък, толкова интелектът на човека е по-силен, толкова умът му е по-проницателен. Колкото по-голям става този ъгъл, интелектът се намалява, а природният, обективният ум се усилва. Колкото чувствата са по-силни в човека, толкова по-широк е носът долу, при ноздрите. Общо казано,

дължината на носа е свързана с интелекта, а широчината – с чувствата на човека. Като знаете тези общи положения, правете наблюдения, изучавайте формата на носа, за да видите какви различни отклонения са станали от нормалното положение, което Природата е определила.

Всички линии, с които означаваме носа, очите, устата на човека, представляват силови линии. Тези силови линии определят интензивността на самите сили, които работят в човека. Като изучавате очите на човека, ще дойдете до заключението, че колкото отворът на очите е по-голям, по-широк, толкова и впечатлителността, способността на човека за възприятия е по-голяма. Колкото отворът на очите е по-малък, толкова и впечатлителността е по-слаба. Впечатлителността е свързана с наблюдателната способност в човека. Колкото по-наблюдателен е човек, толкова е по-силно развита в него долната част на челото, до веждите. Тази част на челото е добре развита у естествениците, понеже те наблюдават всички явления в Природата. У философите пък, които се занимават повече с отвлечената мисъл, с тъй наречената метафизика, горната част на челото е повече развита от долната. Когато устните са дебели, добре развити, това показва, че в този човек е добре развит апетитът или чувствеността. При тънки устни чувствеността е слабо развита. Следователно външните признаци или белези на човешкото лице особено, показват с какво има човек да се справя в себе си и как трябва да работи, за да регулира силите на своя организъм. Като знае тия признаци, човек ще може да моделира носа, очите, ушите, устата, веждите си. За тази цел той трябва да изучава движенията на силовите линии, както и техните външни и вътрешни проекции.

За да бъде правилно, хармонично движението на силовите линии в човека, той трябва да пази единство на съзнанието си, т.е. да не допуща в съзнанието си никакво раздвояване. Най-малкото раздвояване на съзнанието произвежда в човека две равни противодействащи сили, които взаимно се неутрализират. Например явява се у вас желание да направите едно добро, което е свързано с някаква материална жертва. В този момент се явява страхът, че ще се ощетите; той веднага се противопоставя на желанието ви да направите добро и тези две сили се взаимно унищожават или неутрализират. Щом се натъкнете на тези две противодействащи сили, вие казвате: "Ще отложа това добро за по-благоприятни условия." При друг случай у вас се явява силен стремеж да направите някакво научно изследване, но изведнъж си представяте, че за това изследване ви са нужни години усилена работа и се отказвате от изследването си. После влизате в някое духовно общество, искате да работите за своето духовно развитие; но ако дойде в ума ви мисълта, че не е време за духовен живот, вие напущате това общество. Днес пренебрегнете едно добро желание, утре подтиснете

известен стремеж в себе си, докато най-после съзнанието ви се раздвои. Не, за да развиете своите духовни сили, вие никога не трябва да се отказвате от добрите си желания и стремежи, никога не трябва да се подпушвате, за да не раздвоите съзнанието си. Духовните сили в човека се развиват само при единство на съзнанието. Вие трябва да знаете, че всички сте изложени на влиянието на странични същества, които имат желание да ви отклонят от пътя. Като имате всичко предвид, трябва да вземете предохранителни мерки за възстановяване на първичното положение на съзнанието си. Иначе, ако държите на вашата крива философия, ще мислите, че при раздвояване на съзнанието има някаква наука или някаква придобивка. Не, в раздвояването на съзнанието няма никаква наука, никаква философия, никаква придобивка.

Следователно роди ли се у вас желание да направите някакво добро, не отлагайте да го извършите, колкото и каквото да ви струва. Желанието за правене на добро е положителна сила, която придава нещо на човека, но не отнема. Щом се роди у вас желание да направите най-малкото добро, направете го. Откажете ли се да го направите, вие ще изпитате малка тъга или известно неразположение. Тази тъга, това неразположение са наказание за вас, че не сте извършили доброто. Който се откаже да извърши най-малкото добро и отхвърли страданието, което е преживял по този случай, той ще се натъкне на някакво нещастие. Няма да мине много време и той по невнимание ще се подхлъзне и ще строши или ще изкълчи крака си. Това нещастие се дължи на раздвояване на съзнанието в човека. И след това той ще вика лекар, ще плаща, ще лежи два-три месеца в легло. Какво е спечелил от всичко това? Значи всички нещастия, всички страдания в живота на човека се дължат на нежеланието му да изпълни Волята Божия. Нищо в Живота не остава безнаказано. – "Е, в друг живот ще плащаме." – Няма да плащате в друг живот, но още сега. Няма да мине седмица, месец или година и вие ще видите последствията на отклонението ви от правия път. Като знаете това, бъдете внимателни даже към най-малките си стремежи и желания. Не пренебрегвайте малките желания, не спирайте тяхната проява.

Като ученици на окултна Школа вие трябва да бъдете внимателни, никога да не подпушвате съзнанието си. Каквато погрешка направите, малка или голяма, бъдете готови да се изповядате пред себе си. Искрени трябва да бъдете пред себе си. Например, някой млад човек постъпва в университет, иска да учи, да свърши по някакъв предмет, но той е беден, няма средства. По едно време Провидението го поставя на изпит, за да види доколко той е готов да издържи в своята честност. Така се съчетават условията, че той се намира пред отворената каса на един богат човек, поглежда към касата, поглежда към вратата на стаята, за да не влезе някой да го види, и като се

увери, че е сам, бръква в касата, изважда две хиляди лева и казва: "Ще свърша с тези пари и като се назнача на някаква работа, ще помагам на бедни студенти и те да свършат университет." Какво става после? Откриват кражбата и го хващат. Той започва да се извинява, че не знаел какво го чака, не знаел, че ще носи отговорност, но мислел, че трябва да свърши университет и самото Провидение му предлагало тази помощ. Невъзможно е човек да не знае какви са последствията на кражбата. Ако не знае, в затвора ще ги научи. Човек трябва да бъде искрен пред себе си, да се изповяда, да признае погрешката си. По този начин той ще освободи съзнанието си от излишен товар. Това значи: не подпушвайте съзнанието си!

И тъй, не пренебрегвайте в себе си и най-малкото Божествено желание. Щом се яви такова желание в сърцето ви, реализирайте го. Всяко Божествено желание е малко семенце, което вие посаждате в земята. Щом го посадите, то ще израсте и ще даде плод, който свободно можете да откъснете и да го вкусите. Ако задържите едно Божествено желание в себе си, вие съзнателно се подпушвате, вследствие на което се излагате на ред болести. Всички болести се дължат именно на това подпушване, предизвикано от неизпълнение на Божествените желания, които ви подтикват към правене на добро. Вие трябва да знаете, че не можете да си играете със законите на Разумната Природа. Тя не позволява на никого да си играе с нея. Който веднъж само се опита да играе с Природата, той в най-скоро време ще получи своето възмездие.

Като ученици от всички се изисква единство на съзнанието. Ако нямате това единство, не можете да бъдете ученици. И да посещавате класа тук, горе няма да ви приемат. Докато не придобиете единство на съзнанието, никакви ученици не можете да бъдете. В Школата се приемат ученици със светъл ум, с благородно сърце, със силна воля и със здрав гръбнак – да носят. Хилави, болни ученици в Школата не приемат. Който е слаб, хилав, да седи у дома си; като оздравее, тогава да дойде. Ученикът трябва да има диамантна воля, да прилага. От вас не се изискват големи подвизи, да спасявате света. От вас се изисква най-малкото, микроскопическо приложение на Доброто. Щом дойде някакъв благороден подтик у вас, колкото малък да е, дайте му ход. Той ще отнеме само една минута да го извършите. Например, отивате по работа някъде и срещате на пътя един беден просяк; изведнъж у вас се явява желание да му кажете една добра дума. Спрете се за минутка пред него и го попитайте как вървят работите му. Казвате: "Защо ще губя времето си да спирам пред този просяк и да разговарям с него?" Ако не си готов да спреш за една минута, после ще те заставят да изгубиш сто минути.

Единство на съзнанието се изисква от вас. Щом придобиете това единство, вие ще можете да регулирате силите в своя организъм. Ако нямате единство на съзнанието, ще се отклоните от пътя си, ще тръгнете в левия път. Опасно е да се раздвои съзнанието на човека. Представете си, че някой се спуща с парашут на земята. При спущането си надолу парашутът непременно трябва да бъде отворен; не е ли отворен, смъртта е неизбежна за онзи, който е вътре. Разтварянето на парашута означава единство на съзнанието. Защо? Защото Животът е в отворения парашут. По аналогия на това казваме, че Животът е в единството на съзнанието. Само при това състояние на съзнанието вие ще можете да контролирате мислите, чувствата и постъпките си. Вие трябва да правите опити да се контролирате, да изпитате силата на волята си. За тази цел ще ви подложим на следния опит: ще вземем една голяма игла, губерка, и ще я забодем на известна дълбочина в ръката ви, докато потече кръв. След това всеки ще наблюдава след колко време чрез силата на волята си ще спре болката на ръката. Това бодване с губерка не е нищо друго, освен обидите и огорченията, които вашите близки ви нанасят. Ако можете скоро да забравите, да трансформирате обидата, вие сте човек със силна воля. На този опит ще се подложат само силните, т.е. безстрашливите, страхливите ще оставим настрана. Природата не обича страхливите хора, те са осъдени от нея на смърт. Към смелите хора тя има почитание и всякога е готова да им помага. Смел, безстрашлив може да бъде само онзи, който има непоколебима вяра в законите на Разумната Природа. Страхливият всякога престъпва тия закони, затова Природата има за него особено мнение.

Всеки трябва да се стреми към единство на съзнанието като метод за лекуване, като метод за работа върху себе си. От каквато болест да заболеете, достатъчно е да възстановите единството на съзнанието си, за да се вдигнете от леглото си здрав и бодър. Висшите сили на съзнанието се насочват към вашия организъм и започват да му въздействат, докато стане обрат в тялото ви, вследствие на което всички енергии потичат нагоре, вземат обратно движение. При това положение, чуждите вещества в организъма, които са причина за болестите, изчезват моментално, както изчезва прахът от повърхността на барабана. Ако някой от вас заболее от хрема, нека приложи същия метод, за да види за колко време ще се излекува. Крайният предел, до който може да продължи хремата, е обикновено седем дена. Понякога тя продължава три седмици, в изключителни случаи продължава три месеца. С този метод обаче вие можете да излекувате хремата за пет минути; ако не успеете да я излекувате в пет минути, ще гледате да се освободите от нея поне в продължение на два-три часа или два-три дена.

Мнозина се оплакват, че паметта им отслабнала, започнала да им изневерява. Лесно може да се възстанови първоначалната сила на паметта. По какъв начин? Чрез възстановяване единство на съзнанието. Как става това? Като изхвърлите от ума и сърцето си всички ония мисли и чувства, които ви смущават. Раздвояването на съзнанието е причина за отслабване на паметта. Същевременно раздвояването на съзнанието ражда страх в човека. Някое дете открадне едно яйце от дома си и от страх да не го види майка му то се преструва на болно. Страхът от наказанието е резултат на раздвояване на съзнанието в това дете. Страхът е недъг на чувствата, а гордостта – недъг на ума. Разрушителната способност в човека се дължи на известно изопачаване в творческите му сили. Когато силите, енергиите в човешкия организъм се отбият от правия си път, човек започва да се отдава на фиктивни, въображаеми мисли и чувства, които му създават излишни страдания. Например, някой си въобрази, че еди-кой си обидил честта му. Кой може да обижда? И какво всъщност представлява честта?

Съвременните хора са чувствителни, лесно се обиждат, лесно се накърняват чувствата им. Учените казват, че човек имал пет чувства, т.е. пет сетива. От какво е произлязла думата сетиво, усет? Казваме у-сет, или у-сат. Буквата у означава човека, който е посадил нещо. Коренът на думата е сат, което означава проява, а същевременно означава и нещо, което е ограничено. Следователно под думата усет разбираме нещо, което е посадено в почвата или в съзнанието, в ограничено пространство, дето започва да расте. Коренът сат е от санскритски произход и означава нещо, което може да се прояви, да се ограничи. Буквата а в корена сат при слизането си, при инволюцията си постепенно се е изменяла, докато се превърнала в буквата е. Значи, от у-сат се е образувала думата усет.

Коя дума познавате, подобна на думата усет? – Възприятие. Като извадите предлога въз, остава думата приятие, която започва с буквата п. Тази буква означава оплодяване. Значи енергиите първо се запазват, а после се оплодяват. Усетът означава външен процес, а възприемането – вътрешен; той означава растене. След възприемането иде схващането. Схващането произлиза от думата хващам нещо с ръката си; то е физически процес. Обаче думата схващане започва с буквата с, която показва, че това, което човек е хванал с ръката си, се намира във възходящо състояние, върви нагоре. За да расте нещо нагоре, ние трябва да му създадем благоприятни условия, да го оградим отвсякъде. За да се огради нещо, умът на човека трябва да работи. Буквата щ в думата схващам показва, че умът може да работи само тогава, когато и волята взима участие за премахване на външните противоречия. Като израсте, посятото ще мине в по-висока степен и ще оживее. Следователно в схващането като процес се забелязват няколко фази: посаждане на нещо, израстване на посятото и узряване –

превръщане на тия енергии в плод, в нещо живо.

Основната идея на тази лекция е единство на съзнанието. Дето има единство на съзнанието, там не могат да съществуват никакви криви мисли, никакви отрицателни чувства. За да дойдете до това единство, от вас се иска да бъдете искрени в себе си, да не се самоизлъгвате. Всеки в себе си ще си признае добрите и лошите черти, без да ги увеличава или намалява. Като се прецени правилно, ученикът ще може сам да направлява силите на своя организъм. Всеки човек има недостатъци, но някои не искат да признаят това. При сегашните условия на Живота недостатъците са благо за човека. Чрез тях той може да се развива. Например, някой човек е физически слаб, хилав, но същевременно Природата е вложила в него такива сили, чрез които той може да подобри физическото си състояние. Друг някой има добър ум, но центровете му зад ушите са силно развити и този човек е склонен към разрушаване. Какво трябва да прави? Понеже има добър ум, той ще намери начин, по който да трансформира тази енергия, да я изпрати в предната част на мозъка си и да я впрегне на работа. Тази енергия е необходима, но трябва да се използва разумно. Гневът, например, представлява въглищата, които се поставят в огнището да карат колата. Значи въглищата ще поставите на огнището, водата – в котела, парата ще прекарате през тръбите и ще я впрегнете на работа. Така машината ще се движи, ще върви напред.

Друга енергия в човека е страхът, който също трябва да се впрегне на работа. Като елемент страхът трябва да се съедини с разсъдъка и да даде сложно тяло или съединение, наречено благоразумие. Тогава ще имаме следното равенство: С + Р = Б. На химически език казано, страхът е основа, разсъдъкът – киселина, а благоразумието – сол. В животинското царство страхът е на първо място, там той управлява. Задните крака на заека са се удължили вследствие на страха. Дългите уши на заека показват, че той е умен – слуша добре и разсъждава добре. Заекът обича да се катери по стръмни места нагоре, затова предните му крака са останали по-къси от задните. Нагоре той бяга много бързо, но когато бяга надолу, често се търкаля. Ръцете на човека отговарят на задните крака у заека. Както се свиват ръцете на човека, така се свиват задните крака на коня; както се свиват и движат предните крака на коня, така се свиват краката на човека. Това са странични въпроси, но добре е да размишлявате върху тях, да видите на какво се дължи тази аналогия.

И тъй, като ученици от вас се изисква единство на съзнанието и Абсолютна справедливост спрямо себе си. Справедливостта е необходима за растенето на ученика. Дето има Справедливост, там има и растене; дето Справедливостта отсъства, там няма никакво растене. Когато се говори за

единство на съзнанието, ние имаме предвид участието на Божественото съзнание, както и участието на Божия Дух, който работи в цялата Природа. Дето има Справедливост, там има съприкосновение на човешкия Дух с Божествения.

Всяка вечер, преди да легнете, застанете прав и се свържете с великата Светлина на Божия Дух и кажете: "В името на Абсолютната справедливост признавам погрешките си и съм готов да ги изправя." Никакво извинение, никакво отлагане. Погрешките се изправят, а не се прощават. Когато обещаете да направите някакво добро, изпълнете го без страх. – Ама последствията щели да бъдат лоши. – По-добре да сгрешите, отколкото да се върнете назад. Обещал си да дадеш някому хиляда лева; дойде някой при тебе и започва да ти говори за този човек, че не е честен, че ще изяде парите ти и т.н. Каквото и да стане с парите ти, не се връщай назад. Така ще направиш само една погрешка; ако откажеш да дадеш обещаните пари, ще направиш две погрешки. Щом си дал обещание да направиш някакво добро, не трябва да се отмяташ. Погрешно да е обещанието, ще го изпълниш. Бъдете смели и решителни. По никой начин не можете да избегнете кармическите последствия. За да придобиете смелост и решителност, започнете от малките опити, за които са нужни малки знания. Не се стремете към големи опити, защото не сте готови за тях, нямате още нужните знания.

Сега, запишете си следните три правила:

Вложи Истината в душата си и Свободата, която търсиш, ще придобиеш!

Вложи Мъдростта в ума си! Светлината ще дойде и Знанието ще ти даде своята помощ.

Вложи Чистотата в сърцето си! Любовта ще дойде и истинският Живот ще започне.

Напишете тези правила на отделен лист и го поставете на масата си или го закачете на стената, за да можете да ги четете, когато пожелаете. Като ставате сутрин, първата работа, която ще свършите, е да прочетете тези правила и да размишлявате върху тях. Ще прочетете първото правило и ще си кажете: "Аз трябва да вложа Истината в душата си! Защо? За да бъда свободен, да придобия Свободата си." После ще прочетете второто правило и ще си кажете: "Аз трябва да вложа Мъдростта в ума си! Защо? За да придобия Знания." И най-после ще си кажете: "Аз трябва да вложа Чистотата в сърцето си. Защо? За да дойде Любовта."

Тайна молитва

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

8-а лекция от Учителя,
държана на 29 ноември 1922 г., София.

Допирните точки в природата (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том I. София, 1935)
15 беседи от 4 октомври 1922 г. до 24 януари 1923 г.

1922_12_03 Окултна музика
лекция пред общия окултен клас

ОКУЛТНА МУЗИКА

Десета лекция от Учителя
3 декември 1922 г., неделя, София

Тайна молитва

Сега от учениците в Школата се изисква сериозна работа. Сериозна в туй отношение – вие не трябва да идвате само като слушатели, просто да премине времето ви. Пеене трябва! Когото и да е от вас, стари и млади, ще ви изправя тук да пеете. Искам всички упражнения по музика да ги запомните, понеже те са музикални правила и ние ще ги приложим. За музиката има разни мнения. Сега вие ще заучите тези музикални правила тъй, както са, като образци. От вас се изискват прости тонове – ясно, чисто и идейно пеене; и като пеете, да чувствате това. Сега ние минаваме набързо тия упражнения.
Както виждам, някои от вас и върху зададените въпроси не пишат. Всеки от вас, който три пъти не напише зададената си тема, трябва да напусне Школата! Или ще сте изпълнителни, или няма да бъдете ученици ! Щом сте ученици, трябва да бъдете верни на себе си. Два реда да има, но напиши нещо; глупаво да е, но напиши; за някоя гарга да е, но напиши! После ще се учите да пеете. "Ама не мога да пея." Не можеш? Ако не можеш да пееш, ще се научиш. Все с туй не може; отлагате, отлагате и сте дошли до това положение.

Сега аз не искам от вас да отдадете на пеенето цялото си време. Може да му посветите един час или половин час време от седмицата. И то е достатъчно, това е една приятна работа. И после въпросите, темите, които се задават тук, вървят по един особен закон. Вие може да не кажете нещо много умно и аз не искам да кажете нещо такова, но искам да размишлявате умно. Вие като разсъждавате върху тази тема, самият предмет ще внесе една малка светлинка у вас, а тя гради нещата. Нашият свят е създаден от малки величини. Господ с милиони години е изпращал към нас своите мисли, чувства, желания, действия; и колко е чакал, чакал, докато ги възприемем; и сега ние трябва да бъдем верни, понеже разбираме как бавно се гради човешкият характер. Ще ми кажете: "Ние имаме някои по-важни работи." По-важни работи от тия нямате! Аз считам за най-важните работи в този свят яденето, пиенето, спането, мисленето, чувстването и действането; а другите работи, търговските – обличането, журфиксите*, туй-онуй – това не са толкова важни работи.

Ние ще разделим нещата на важни, съществени и на несъществени. Ученикът каже ли веднъж, че ще учи, ще държи на думата си! Ще учиш! Вие имате мнение за себе си, че сте възрастни. Е, на колко години сте, каква е вашата възраст? Ако тук сте на четиридесет години, то ако се пренесете на Юпитер, там наши дванадесет години са една тяхна година. Тогава нашите четиридесет години, пренесени на Юпитер, на колко техни години се равняват? Ако се пренесеш на Сатурн, на колко години ще си? Там нашите тридесет години са една Сатурнова година. Тогава на колко години ще бъдем ние? Даже на година и половина няма да бъдем. Ами ако се пренесем на Нептун или по-далече? Тъй че туй, дето се мислите за стари, не важи. Мога да ви пренеса на една слънчева система, където едва ли ще имате една минута от живота си според делението на живота там. Тъй че не си създавайте мнение, че сте стар човек. Стар човек е този, който много знае. А че вие не знаете: това аз мога да докажа на всички ви; и не само на вас, но и на най-големите философи в България мога да докажа за три минути, че не са учени. Мога да докажа, че не са учени. Как? Ще им задам една задача за разрешаване. Нали са учени! Хубаво, какво правят, като заболеят от апандисит? Като им дойде апандисит, не могат да го изцерят – хайде, отрежат червото; заболи ги стомахът – отрежат дебелото черво. Чудни операции правят! Заболи ги бъбрекът – отрежат го, казват: "И с един бъбрек се живее." То ако можеше тъй, Господ щеше да направи човека с един бъбрек. Не, стомахът е необходим, сляпото черво е необходимо, апандиситът е необходим. "Може и без него." Не, Господ с милиони години е работил върху тях, а ние казваме: "Може да ги извадим." Заболи те окото – извадят го, оперират те, турят ти изкуствено, стъклено око. Това не е изкуство! Изкуство е, като туриш ново око, да можеш да виждаш с него. Сега аз им признавам едно изкуство – че могат да присаждат кожата, обаче те от гърба ти ще вземат кожа, носа ти да направят. Гърбът ти ще помни това, ще каже: "Носа поправиха, но мен развалиха, от мен взеха, на носа туриха." Пък аз искам сега да знаят – като трансформират тия клетки, да поправят и гърбове, и носове, без да пострада единият за сметка на другия. Сега в музиката вие слушате тия класически музиканти и композитори: Моцарт, Бетховен… Но ако някой ви попита: "В какво седи класицизмът на Бетховен?", казвате: "Чудно нещо! Той е дивен!" Но какъв е? Казваш: "На еди-кой си чувствам аз силата му." Какво чувстваш? Там, като видиш нотите, може да покажеш коя нота, кой пасаж ти харесва, защо и за какво. Той може да означава някаква идея. Например може ли някой човек да се кара и да ти говори тихо? Той, като ти говори любовно, може да ти каже: "Ти си благ човек." А като иска да се кара, ще натърти гласа си съобразно с тоновете в Природата: с това, дали тоновете са силни или тихи, се изразява известна идея. Така и на някой концерт ще вдигнат една олелия. Хората казват: "Отлично свири!" А пък аз казвам: все се караха те. Има оркестранти, които свирят бурно. То е хубаво;

като караница е, но трябва да изразят известна идея. В музиката трябва да изразяваме образно всичките чувства. Трябва да знаем и начина, по който се изразява едно чувство. И в пеенето е същото. Ние като започнем, че и Любов, и всичко – караме ей тъй, по шопски. Не, не, окултната музика не търпи тия работи. Тя има образи, изрази има, идея има в нея. Поезията е скрита вътре в самата музика. И аз искам да помислите върху туй. Това е една широка област. Сега, тази вечер, ние ще ви изпеем В зорите на живота, после ще ви изпеем нещо за Мусала.
(Една от сестрите изпя първия мотив.)

В зорите на живота (2)
Слънце изгряваше, (2)
на Природа граници очертаваше, (2)
в душа ми мощен дух пробуди (2)
и в сърце ми Любов събуди, (2)
събуди, събуди
и в сърце ми Любов събуди.
Сега за Мусала – втори мотив:
Един си ти, мой Мусала,
свещено място, Божи връх.
Мой Мусала, Мусала, Мусала, мой Мусала.
През ясен ден на пролетта
видели ли сте изгрева от Мусала?
Мусала, Мусала, Мусала, от Мусала.
При първи лъч на Слънцето
вдъхнали ли сте леки дъх на Мусала?
Мусала, Мусала, Мусала, на Мусала.

Тия са двата мотива. Сега имаме и трети един мотив, но ще заучим сега само този за Мусала, по-лесен мотив е той.

Сега аз ще изпея третия, той е източен мотив. (Учителя свири и пее.)

Трети мотив:

Махар Бену Аба,
Веют Биладер Адер Бену шела,
Бену шела, Бену шела,
шела, шела, шела,
Биладер, Адер Бену шела.

Молитва на ученика – тъй кръщавам аз този мотив. Разбирате ли? И вижте разликата, това е един окултен мотив. (Учителя пее пак, без да свири.)

Мекота се изисква тук. (Пак го повтаря.) Тъй ще го изпълнявате вече. Сега аз ви казвам как да пеете, давам ви образец. Като дойде някой певец, тъй трябва да пее той. (Изпяхме го всички.) Не е мъчен този мотив, но в пеенето ще пазите едно правило: когато пеете, ще концентрирате ума си! Щом изгубите концентрирането на ума си, не може да пеете. После, не само за мелодията ще мислите, но и за гърлото си ще мислите. Певците не мислят за гърлото. Гласът ви и умът ви ще присъстват вътре в гърлото и никога няма да се простудите. Само така ще се създадат хубави гласове. Израз на мекота трябва! Това са упражнения, които трябва да минете. Сега, като пеете Махар Бену Аба, внимавайте за израза на песента. Това са едни от най -великите звукове.

Махар значи Великият,
Бену – Онзи, Който благославя,
Аба – Баща на всичко.

Няма да се плашите, няма да се страхувате – ще давате израз на душата си. В окултната музика няма да се страхувате. Може да има страх, но не тук. (Изпяхме всички "Махар Бену Аба".) Това е специален мотив, може да го пеете само при особено състояние. Туй прекъсване, което се вижда в упражнението, то е във връзка с други музикални гами.
Прекъсването значи, че има други гами, други упражнения, които не можем да ги изпълним; ние изваждаме само простите. Аз ви казах, че има мелодии, които мъчно могат да се преведат в една окултна песен; даже и в едно окултно упражнение има големи тънкости в тях. Ако не можем да извадим тези тънкости чрез обикновената музика, то е, защото обикновената музика произвежда обикновени работи.

Сега да пеем "Мусала"! Този е един настоящ мотив, създаден на тази гама, на която ние живеем. От вас се изисква чисто пеене. На мнозина гърлата са малко пресипнали.

Сега да изпеем слога ХА. Вие се смеете, но направете някой път опит, да видите как действа това ХА. (Учителя пее сам.) Окултен тон е той. Всеки, който се смее така: ха-ха-ха, той е добър човек. Аз бих желал всинца, като се смеят, да казват ха-ха-ха, а не хи-хи-хи или хо-хо-хо. При слога ХА се отваря душата. Тъй! Природата си има израз и ние изкуствено трябва да го предадем. Трябва да се упражнявате! После правете упражнение с буквите а и е! Вие трябва да избягвате туй пеене със звуковете иее-иее, то е гръцко пеене. Ти едновременно трябва да прокараш три тона отдолу през гортана си. (Учителя свири съвсем тихо, след това пее: ха-ха-ха.) Човек може да прокара гласа си чрез лъка на цигулката си и да накара цигулката да пее, каквото той иска. Сега за онези от вас, които не са толкова добри певци,

като на ученици на окултната наука аз поставям за тях музиката като средство за усилване на волята. Ако вие не можете да преодолеете малкото мъчнотии на гласа си, тогава где седи волята ви? Именно в преодоляването на мъчнотиите ще калите волята си. Онзи, който не е способен в пеенето, той чрез думите на упражненията ще трябва да упражнява и своята воля. И музикантите се развалят по нямане на воля. Те си създават идеята, че знаят много да свирят, че са добри цигулари, но всъщност хората днес едва са засегнали изкуството да свирят на цигулка. Те мислят, че имат добро изпълнение. Може ли един музикант тъй да предаде едно любовно настроение с цигулката, че като свири, околните да познаят, че за Любов свири – да изрази гласа на Любовта? По някой път, след като ти е разказвал дълго време за тези неща, едва ще разбереш за какво ти свири и ще почнеш да чувстваш това. Не, не! Вие, без да знаете всичко това, само като ви засвири някой, трябва да почнете да го чувствате. Хубаво свирене е това – и онзи, който не знае какво се свири, да го чувства. (Учителя свири селския диалог много живо и образно.) И мислите ли, че известни наши чувства ние не можем да ги изразим чрез музиката? Можем. Не само това ще знаем чрез музиката, но ще знаем и как човек играе.

Сега имайте предвид, че всичките движения на ръцете са музикални. Всички движения в нас трябва да бъдат музикални. Движенията вървят по известни закони, както и тоновете вървят по известни закони. И често, когато ние парализираме волята си, то е, защото ние не правим правилни движения. Всяко движение на очите, на ръцете ни, във всичките наши пози трябва да бъде съвършено естествено. И към туй трябва да се стремим. Можем ли да постигнем тия естествени движения, гласът ни ще бъде естествен и от Невидимия свят ще почнат да ни преподават. Само тогава – като дойде от Невидимия, от Божествения свят, ще можете да разберете онази висша наука, за която всички мечтаете, която искате да научите. Например ако един българин играе, как ще си движи ръцете? (Учителя си движи ръцете.) Ще кажете: "Туй е кълчене." Не е кълчене. Кълчене е за този, който не знае да играе. Това са геометрически движения. Във всяко едно движение се проектират известни струи от човека навън и той взима и дава едновременно. И ако ти развалиш някои от тия струи, ти сам ще пожънеш последствията. Например ти можеш да си изкривиш устата и после с години не можеш да се освободиш от това, не можеш да се поправиш. Не, не, има известни движения, които са дисхармонични. Няма термини, с които те могат да се изразят. Ще бъдеш искрен в движенията си. Нашите движения трябва да бъдат музикални. И говорът ни – също. Когато аз говоря музикално, думите ми произвеждат един ефект, но някой път правя известни нарушения, за да видя какви резултати ще произведат думите ми. И често, когато съм употребявал някоя дисхармоничност, някой дисонанс, виждал съм какви резултати

произвеждат те.

Трябва да говорим музикално! И човек не може да говори музикално, ако не говори Истината. Само музикалният човек може да изрази Истината. Само любещият човек може да изрази Любовта! Любовта – това е най-висшата музика, най-висшата поезия, най-висшата молитва. Тя е единение с Бога и следователно, когато ние любим някого, всичките негови действия са за нас красиви. А щом не го обичаме, колкото и да е съвършен, не ни харесва. Питам: коя е онази сила, която прави хората пред нас красиви, добри? Любовта, Любовта изглажда нещата. Ако вие дружите с човек, който ви обича, Любовта му ще преобрази вашия характер, вашият поглед ще стане по-мек. Любовта ще я турим в действие: в гърлото, в очите – навсякъде. Ако аз те срещна и ти се пооблещя, какво ще произлезе от това? (Учителя прави едно гордо движение.) Това не са естествени маниери, движения. Това са карикатури. Ти изведнъж искаш да представиш известна идея. Тази идея има само едно правило, само един начин за изразяване – нещо сериозно има в нея. Може да се усмихнеш естествено: този твой смях ще бъде тъй естествен, тъй искрен, че всекиму ще е приятно, а не да се изкривиш. (Учителя прави известни гримаси.) Не прави така, че хората всичко следят.

Та в Школата аз ще ви обърна внимание на правилните движения. Внимавайте за вашите движения! Неправилните движения развращават света. Всяко движение да е на място. Туриш очите си в едно направление – трябва да изразяват нещо, в друго направление – също. Например вие погледнете едного и после изведнъж погледнете надолу. Туй не е красиво. Задръж погледа си. После, някой се ръкува бързо и си отдръпне ръката. Като се ръкуваш, не задържай ръката дълго време, не я стискай много; като хванеш ръката, хвани я добре. Тъй и ръкуването, и то е ритъм вътре в Природата, следователно и движенията ни трябва да са музикални. Сега аз не искам да започнете само да пеете, но казвам, че музиката има свои вътрешни изрази в движенията. Когато музиката се съедини с движенията – това е красивото; а като се съедини с речта, тя става още по-красива. Аз съм слушал човек да говори музикално – всяка една негова дума се нарежда правилно, всички слогове са музикални. Хора, които не са живели редовен живот, не могат да говорят красноречиво. И всички трябва да говорим красноречиво. Под красноречиво разбирам тъй естествено, че да обичат хората да ни слушат. Затова ни е създал Господ и затова сме в тази Школа на Земята.

Сега забележките, които ви правя, не ги приемайте само за себе си. Аз не ги правя лично – искам само да ви накарам да мислите. Аз искам само да ви цитирам какви са законите. Божиите закони са неумолими в развитието

си. Те не могат в нищо да се изменят. Ние трябва да се подчиним абсолютно на тези закони. Туй трябва да имате предвид. Тъй, както Бог действа, и ние ще действаме. Нищо повече! И няма защо да ходим да си губим времето. Ще пеем хубаво, ще говорим хубаво, красноречиво. Ще движим очите си правилно, всичко правилно ще вършим. Ако имаме някъде дефект, ще го оправим. Ще имаме своя воля. Туй е целта на Окултната школа. Вие може да придобиете знание, но защо ви е това знание, ако не го използвате? Ако този капитал, ако туй знание ще го турим в действие в сегашния ни живот, да ни ползва всички, тогава то има смисъл. Например, ако една домакиня пее хубаво, то като си идва мъжът й, тя още отдалече трябва да вземе да пее и той ще бъде разположен. Но песен да е! Аз съм виждал много мъже: връщат се от работа, а някоя жена нейде си пее и те се спират, слушат. Има защо –окултно пее жената. Спрял се е мъжът, слуша я и се облагородява, хубаво пее тя. Питам: ако във всяка една къща имаше хубаво пеене, ако дъщерята и жената пеят хубаво, бащата като влезе в дома си, не ще ли му бъде приятно? Пейте, не бойте се – ще има мир вкъщи! А сега хората, като са престанали да пеят (т.е. те пак пеят, но по друг начин), на друга гама са започнали да пеят и не се разбират. И това е музика, но много груба. А аз бих желал от всички ви да излязат добри музиканти; не специалисти, но като изпеете нещо, себе си да задоволите. Аз да ви кажа как да пеете: пейте си вие тъй, като че няма кой да ви слуша. (Учителя свири и пее "Мусала".) Сега хубостта, значението на тия песни какво е, защо ги пеем? Били сте на Мусала. Там има две противоположни течения – електрическо и магнетическо. Щом запееш за Мусала, ти се свързваш с всички тия течения и образи, които изпъкват картинно пред тебе, и те ти действат. Затуй за всички места, където сме били по екскурзии, ще направим и музика, и поезия за тях, а на външните хора ще кажем: направете нещо по-хубаво от нас. Идущата неделя ще имаме и третия куплет за Мусала. Ние можем да пеем и трите куплета на един и същи глас, но в окултната музика една песен от три куплета ще има три различни гласа. Тъй щото на всеки куплет – отделен глас. Окултната музика не позволява да пееш два куплета на един и същи глас. Пет куплета – пет гласа ще имат; а тези, които не познават тази музика, карат по няколко куплета на един и същи глас. Казвам: хайде, и ние ще съчиним един глас. И този брат, ученик, който написа песента за Мусала, и той беше съчинил един глас. Направихме два гласа, остава и за третия куплет един глас – и него ще направим. Коректура направихме. И казвам: ето, виж как се учат учениците да пеят, всички се учат да пеят.

Музиката е потребна като едно средство за лекуване. В сегашния живот големите тревоги и тия бързи промени, които минавате като ученици – от едно радостно настроение в едно скръбно, оставят известни утайки от отрови у вас. Затова музиката се употребява като средство против тия

отрови. Има известни чувства, които, след като ги минете, ако не знаете как да ги лекувате, ще отровят целия ви организъм, ще повлияят на вашия черен дроб, на вашата жлъчка. Затуй е потребно ученикът да знае как да пее. В такъв момент, в такова състояние ще туриш волята си, ще пееш. "Ама не ми се пее." Ще пееш, защото ако не пееш, ти си турил отровата в себе си, а трябва да излезе тази отрова. Затуй налагам музиката като средство за лекуване – аз наричам тази отрова психическа, органическа отрова, и под нейното влияние ние ставаме толкова жлъчни, че не можем да виждаме доброто у хората, а виждаме само злото. Като видим едного, казваме: "Той е такъв, такъв, такъв." Има известни същества, които, като ги турим в човешкия мозък, отразяват му се вредно. Под тяхното влияние и художниците не могат да различават боите, а почват да се объркват в тия бои – изменят ги. Следователно от тия отрови, които внасяме в ума си, ние загубваме понятие за правото. Кое е онова право, с което ние можем да критикуваме нещата? Има едно Божествено право! Ако аз съм един художник и вие направите една картина, аз ще ви покажа как по-хубаво да се поправи картината. Казвам: приятелю, този нос не е така. Крив е носът. "Не зная." Но трябва да знаеш: в Природата не може да бъде така. Обущар си, не си направил хубаво обувките – ще ги поправиш. Всеки един от нас трябва да знае къде и как да поправя. Да кажем, че нещо е криво, на едно място е криво – поправи го. Ама не говориш правилно, не пишеш правилно граматически – поправи се.

И Природата си има своя граматика, и тя си има свои глаголи, свой първоначален език. Ами знаете ли какъв е бил първоначалният език, какви са били първоначалните глаголи? Ако ударите някого по главата и произведете един силен удар, едно силно сътресение, най-първо се загубват съществителните имена от речта. Туй показва, че те са най-скоро образувани. След туй се изгубват прилагателните, после – глаголите и най-после остават само съюзите. Значи най-старо произхождение имат съюзите. И когато човек почне да се подобрява, думите се възстановяват, възвръщат се, но пак по същия ред. Значи при образуването на речта у човека в сегашното му състояние, в нашия мозък има известни пластове, които са покварени, та много думи от езика ни са изчезнали, а ние мислим, че имаме един език, който не се изменя. Е, колко други думи ние сме изгубили! И когато дойдем в нормално състояние, езикът ни ще се възстанови. Един човек, у когото мозъкът е повреден, говори само с глаголи. Той казва: "Туй, което сече", вместо да каже "брадва". А за коня не казва "кон", а казва: "Туй, което бяга." Но и кравата бяга, и конят бяга, и много други животни бягат. Той няма да каже железница, а ще каже: "Туй, което се движи." С глаголи говори. Защо? Защото съществителните имена ги няма. Следователно речта става по-сложна. И в нашия език ние сме изгубили много думи. Ако влезете в окултния свят и ви кажат една дума,

тя съставлява почти цяла една тукашна реч. В окултния свят една цяла наша реч с една дума я изразяват. Как? С всяка една буква изразяват една дума. Да кажем, че една дума има десет букви – те означават десет думи. Ако от тия десет думи всяка една има по пет букви, то колко наши думи правят? Десет думи по пет букви правят петдесет думи. Такъв е техният език. Сега ние ще оставим това настрана, но казвам, че в Школата ще се учите да разбирате думите. Думите ви трябва да бъдат разбрани. Вътре в Школата думите ви трябва да бъдат разбрани, трябва да знаете какво искате да кажете.

Сега искам да мислите един за друг Добро. Аз правя изследване и намирам като една от най-големите спънки у вас това, че вие не можете да мислите Добро един за друг. Вие не знаете закона, че ако мислите Добро или зло за другите хора, то е все едно да мислите същото и за себе си. Ако искате да се поправите, да се облагородите, непременно трябва да мислите много добре за другите хора. Туй, което мислите за тях, то е заради вас. Такъв е Божественият закон. Ако не го спазвате, вие с това вредите на себе си. Че тогава защо ви е Окултната школа? Ако дойдете тук да се научите да познавате само погрешките на хората, а не знаете как да ги изправите, каква е тази наука, какво сте научили? И музиката е един начин за оправяне на погрешките. И някой път тия течения са толкова отровни, че за някои от тях съм свирил по половин час, за да ги разруша. И от всичките ви отровни течения, като тегля лъка на моята цигулка, не остава нито едно, което да не се разруши. Да употребя половин час – това е много работа, за да се разруши едно отровно течение. И човек, омотан веднъж в едно такова течение, ще се намери като в един задушлив, отровен газ, ще плати с живота си. Всички тия течения ще ви отровят, ще парализират мисълта ви, волята, чувствата ви: ще станете кости, мъртви кости. В туй отношение сега музиката, каквато и да е тя – не само религиозната, която е едностранчива, не само светската музика, която също е едностранчива – музиката изобщо може да лекува. Музика аз наричам появяването на първите лъчи, тази дрезгава светлина на Слънцето. То е музика – да изразиш как се усилва слънчевата светлина, как идва до зенита и как после се намалява. То е музика, минаване от една гама в друга. Например един окултен цигулар може да ви представи зазоряването и вие може да видите на цигулката му, като свири, как иде светлината, как се увеличава, увеличава, как Слънцето изгрява. После той ще ви представи как пеят птичките и вие, като излезете, ще ви олекне на душата. А сега, след като ви свирят дълго време, казвате: "Е, той е класически автор, този Бетховен." Но какво е искал да каже Бетховен? Той имал сюжет! Та ние сега благодарим на тия стари автори, ние признаваме тяхното значение, но за в бъдеще идат други музиканти, много по-велики от Бетховен! Те ще създадат една музика, за която светът даже не може и да подозира.

И апостол Павел, който видял какво се приготвя за в бъдеще, казал: "И видях, и чух неща, които не може да се изкажат на човешки език." Той чул музика. Духовният свят е свят на музика. И който веднъж се е озовал там и е чул тази музика, като се върне, ще се заеме да преведе това на хората. Музикален е там светът. Ако това хората го знаят, светът ще се оправи. Следователно ние ще се стремим да направим българския народ музикален. И той е музикален. У англичаните, които са такива материалисти, много малко музика има в тях. Също и у американците, но американците съзнават това, чувстват тази нужда и викат най-видните музиканти да работят между тях, плащат им скъпо, защото те знаят, че ако не е развита музиката, ще пострадат. И ние за вас ще повикаме такива велики музиканти и ще им платим.

Сега аз ви гледам – вие оставяте на хора той сам да пее. Не, в неделя сутрин всички ще пеете; ще се вслушвате в хора, ще се водите по него, но непременно ще вземате участие. Всички ще пеете, без пари ще пеете. Нека всички вземат участие в туй пеене в неделя сутринта. Някои от по-старите казват: "Чакай да видим как ще пее хорът", и вземат едно критическо положение. Не, не, всички ще пеете. Вие се вслушвайте в хора – той изразява музиката.

Тия бележки, които сега нахвърлих, те са важни, важни са заради бъдещите ваши схващания, които ще имате. Защото, ако нямате музика в душата си, този океан – животът, знаете ли на какво ще мяза? Виждали ли сте децата как пишат на пясъка по морето? Пишат, пишат, дойде никоя вълна, заличи написаното – и пак наново пишат. Това е животът без музика. Ти пишеш – той заличава; ти пишеш – той заличава. И най-после казваш: "Животът няма смисъл." Защо? Защото няма музика. Хората не се молят, казват: "Молитвата е глупаво нещо, не е изкуство." Не! Молитвата е още по-велико изкуство в живота. Да се моли човек – това е още по-велико пеене.

Хайде сега да изпеем упражнението със слога ха. Ще бъдете искрени!

Сега имайте предвид, че аз не ви говоря като на богомолци – говоря ви като на разбрани ученици. А ученик е онзи, който се учи. Тук богомолци няма, ученици има. И правя ви бележка като на разбрани ученици. (Всички пяхме "ха, ха, ха, ха, do, mi, sol".) Сега някой ще каже: "Защо да не вземем do, re, mi, fa и т.н.?" Ако вземем тия тонове, няма да има никакво значение, не е то do, re, mi..., то е ха. Да изпеем пак с ха цялата гама, но с постепенно усилване. Сега пак ще се изпее, но с едно малко спиране на ха, тъй – ха, ха, ха. Буквата х е пълна буква, а буквата а е празна. Като

произнесеш буквата х, ще се напълниш, казваш ха, ха. Сега ще изпеем по друг начин гамата: do, re, mi, fa, sol, la, si, do. Забелязахте ли каква е разликата? Тъй се внесе една малка дисхармония. Когато вие пяхте ха, ха..., имаше утихване, утихване. (Учителя пее сам гамата с ха.) Тихо ще пеете, в себе си. Туй, силното пеене, после ще дойде. Седнете и си направете едно упражнение в стаята с това ха. Неразположени сте, пейте ха, ха, ха... (Учителя пее.) Вземете основните тонове: do, mi, sol, do. Сега ще продължим с ха, да видим доколко може да продължим от силно към тихо. (Всички пеем "хаааааа" към отслабване.) Да кажем, някой път сте набрали повече енергия в себе си, усещате се неразположени духом. Седнете, произнесете с пеене слога ха – пейте така, с постепенно отслабване. (Учителя пее, показва как. После пее друга мелодия.) Сега ще кажете: "Е, аз ще направя това?" Не трябва само да го изпеете, но важно е какво ще излезе. После, това упражнение със слога ха не позволява да се пее как и да е. (Учителя пее "ха, ха, ха" с повишение и после с понижение на гласа.) Може да ви дам едно упражнение: сутрин, като станете, ще изпеете изведнъж ха, ха, ха с повишение и после ха, ха, ха с понижение, колкото пъти можете да го вземете с гласа си. С усилване на тона може да се вземе десет пъти. Туй упражнение е същевременно и за дишането, но тихо го пейте. Защото ако пеете много силно, ще развалите гласа си, вашият гортан ще се развали – тия, грубите движения ще го развалят. Ще имате най-доброто настроение на духа и тогава ще пеете тихичко, тихичко. Така ще дойдат тия прекрасни магнетически движения. Щом дойдат тия движения, вие ще ги предадете на вашия мозък, на вашето тяло, на вашия глас. Чрез гласа си вие може да дадете едно добро настроение. Затуй, като се дадат тия упражнения, някои от вас казват: "То и без тях може." Без всичко може, но без тях не може. Без ядене, без пиене, без дишане, без пеене, без мислене, без чувстване, без действие не може. Те са неща необходими и основни. Не може без тях. Ако вие мислите да прекарате един щастлив живот без пеене, лъжете се. И Небето, онзи Божествен свят, е свят само на пеене, на музика. На наш език казано: ако всяка работа, която правим, бихме я вършили с песен, тя щеше да има успех. Въпросът не е в многото учене, а да се стремим към туй, същественото, което трябва да стане у нас. В туй отношение искам окултната музика да ви даде един подтик. Този опит е пръв; искам да приложим музиката като едно средство за лекуване на самите вас, като средство за подем. То не е тъй лесно, но може да се приложи.

Скоро ние ще завършим своите упражнения, а после, в продължение на три-четири седмици, по двама, по трима ще излизате да пеете, ще видим как ще пеете упражненията. Някои от вас с голяма радост, на драго сърце ще излязат да пеят, но някои от вас ще кажат: "Туй е голямо нещастие – аз да изляза да пея." Но туй нещастие ще дойде. Някои биха дали две хиляди

лева да пее друг някой за тях, а те да се освободят. Сега аз искам от Любов да се пее. Музиката не се учи насила, никой не ви е вързал. Но понеже ние следваме Окултната школа, то всичко, което се изучава в нея, ще се изучава от Любов. Ако законът на Любовта работи, всичко може да се постигне. Ако е без Любов, нищо не може да се постигне. Музиката е външен израз на Любовта! Следователно, ако ние вложим Любовта като едно силно подбуждение, ще възприемем музиката. Щом няма Любов, ще гледаме тъй да минем, а с Любов ще се придобие едно Божествено изкуство и вярвам, че тогава у вас ще се създаде един по-устойчив характер. А сега не че вие не искате да бъдете устойчиви, но външният свят е много неустойчив, нециментиран; и тогава, разбира се, неустойчив ще бъде и вашият свят. На мене ми разправяха един пример, ще го разкажа и на вас. Той е следният: двама души, благородници, се влюбват в една много богата и красива мома, искат и двамата да се оженят за нея. Тя казва: "Хубаво, аз ще избера едного от вас. Ще дойдете при мене с вашите велосипеди." Идват те с велосипедите си. Завежда ги тя при една стена и казва на единия: "Ти ще идеш на петстотин метра разстояние, ще засилиш велосипеда си и ще прескочиш през тази стена." И той се качва на велосипеда си и казва: "Навярно тя няма да ме остави да се убия; като дойда там, до стената, тя ще каже да спра." Той засилва велосипеда си, достига до стената и тя го оставя да прескочи. Той обаче спира велосипеда. Тя казва: "Твоят изпит се свърши." Казва на втория си кандидат: "Ще прескочиш тази стена и от другата страна на стената, там ще ме намериш." Той засилва велосипеда си, бухва стената, тя била книжна, и минал оттатък. И вие с вашите велосипеди може да минете тази стена като първия. Тук се изисква смелост. Сега навсякъде ние имаме все книжни стени и с велосипедите си трябва да пробием тия стени. Там ще намерите вашия идеал – зад стената. На първо място ще турите диамантената воля, а на второ място – музиката, като едно средство за облагородяване, и после ще говорим за други работи.

Имате ли някаква тема зададена? Не. За следващия път напишете нещо върху Предназначението на космите.

По десет реда, по един ред, по две-три думи да е, но напишете нещо. Турете си за правило да напишете поне една дума. Най-после едно изречение може да напишете. Едно изречение се състои от три думи, а три думи всеки може да напише. Щом ви се даде една задача, може да кажете така: "Три думи да са, но ще пиша." Например аз казвам тъй:

Светло – топло,
Истина – Светлина,
Истина – топлина и

Топлина – Светлина.

Какво разбирате от това? Истина – Светлина, Истина – топлина, топлина – Светлина. На вас оставям да определите това. Мисля, че определих какво нещо е Истината. Туй, което посадиш, и туй, на което опиташ плода – то е Истина. Истина – Светлина значи туй, което си посял, и туй, което си ял. Светлината е служене. Светлината служи на Истината – да я изяви. Защото ако Светлината не беше там, нямаше да израсте семето. Истина – Светлина е тази, в която плодовете узряват. Истина – топлина е тази, която кара Слънцето да се движи, туй, което те кара да чувстваш или което кара растението да расте. Истина – Светлина, Истина – топлина – те са първите основни действия. Светлина – топлина значи: в тази Светлина моите мисли може ли да зреят; в тази топлина моите чувства може ли да се пречистят; в тази Светлина моята воля може ли да стане диамантена? И тогава ще преведем тези неща, ще кажем: топлината – това е Любовта; Светлината е свързана с Истината. Топлината всякога придружава Любовта. Ако имате един чувствителен термометър, може да проверите, че на всеки човек, който люби, неговата температура се отличава от температурата на онзи, който не люби. И на всеки човек, който мисли, който се занимава със сериозни мисли, в мозъка му има повече Светлина, отколкото у този, който не мисли. Туй може да го докажем научно – повече Светлина има. Следователно Светлината е свързана с Истината, а Истината е подбудителен мотив за Мъдростта. С Мъдрост ние търсим Истината за нещата. Следователно Светлината е един резултат, който се произвежда от тия движения, които стават в човешкия мозък. Който търси Истината, той има повече Светлина, а който не я търси, той няма Светлина! Който търси Любовта, има топлина. На някои хора изстиват краката. Внесете Любовта в себе си – ще имате топлина и на края на пръстите. Щом ви изстинат пръстите, вашата Любов е банкрутирала. Щом палците ви са студени, какво показва това? Сърцето ви е топло, но волята ви е парализирана. Щом пръстите ви са студени, това показва – волята е слабо развита. Че няма защо да се заблуждаваме – ще събереш волята си, ще кажеш: "Тази Любов искам да проникне в крайните частици на моите пръсти." Най-голямата сила на волята е в краищата на пръстите. Нека дойде нейната топлина и в пръстите. И сега разни професори, лекари ще ни казват това и онова. Онзи професор, който и да е той, трябва да изпълнява нещата правилно. Бъдещата наука ще бъде наука положителна, осмислена. Имаш ли Любов, нека Любовта дойде в пръстите ти. Като са вкочанясали, ще проектираш Любовта си там, в пръстите си, и за пет-десет-петнадесет минути ще имаш топлина. Ще кажеш: "Слаб съм." Това не е извинение, това показва, че ти нямаш знание. Ако аз вляза в къщата ви и ви запаля собата*, сгрея вода и ви туря в една баня, няма ли да ви стопля? Ще ви стопля и оттатък ще минете. Ще каже някой: "Може и със студена

вода, по метода на Кнайп." Опасно е: студената вода е само за ония хора, които имат много топлина, а онези, на които организмът е изтощен, те в топла вода трябва да се мият. Пък онзи, който има много топлина и се нуждае от хладно, може в студена вана да се къпе, но това не е правило. И тогава ние със своите разсъждения ще мязаме на един болен от турско време. Посетил го докторът и той му казва: "Г-н докторе, позволи ми да ям зеле. И тъй, и тъй ще умра, зеле искам да ям." Лекарят казал: "И тъй, и тъй умира, дайте му зеле, то се вижда работата." Наяжда се болният със зеле и оздравява. Лекарят изважда книжката си и пише: за еди-каква си болест трябва зеле с масло и пиперец отгоре. Ама като прилага тази рецепта на другиго, той умира. Тази рецепта само за едного е вярна. Лекарят трябва да опита тази рецепта и ако деветдесет и девет случая са сполучливи, тогава може да я приложи. Сега положителните случаи ние ще оставим настрана. Някой може да оздравее от зеле, а някой може да умре. Зависи как е възпитан човекът.

Тайна молитва
3 декември 1922 г.

Книги:

* Окултна музика

Окултни лекции (София, 1998)
36 беседи от 1 октомври 1922 г. до 12 юли 1923 г.

1922_12_03 Дойде да послужи

ДОЙДЕ ДА ПОСЛУЖИ

"Както Син Човечески не дойде да Му послужат, но да послужи и да даде живота си откуп за мнозина." (Матей, 20:28)

Една от трудните задачи на съвременната култура е да примири интересите на хората, т. е. да съгласува техните интереси. Тук, между вас, има филолози. Думата "интерес" славянска ли е? От нея има ли глагол? Интересен е фактът: защо хора, които произтичат от една кръв, или както се казва, са създадени от един Бог, говорят на различни езици. Защо всички хора да не говорят на един език, разбран за всички народи? И досега се води спор между народите, кой език да има господство над другите. Вземете, например, думата "любов" в различните езици — руски, немски, френски, китайски и др. Във всички езици тя означава една и съща идея, но с различни имена.

Учените имат свой речник, с научни термини: субстанция, есенция, тангента, косинус, синус, квадрат и др. Те си служат също с различни формули: 2πr, πr2, R, D и др. Има ли връзка между тези термини? Еднакви ли са те в различните езици? В психологията срещате термините възприятие, усещане. Що е усещане? Първоначално, тази дума имала по-друго значение от сегашното. В Тази дума се крие коренът на един от старите езици и означавала проява на нещата, т.е. предаване [на] образ. Това значи, ограничаване на реалното. Казваме още усет — "у-сет". С буквата "у" египтяните означавали "човек". С тази буква българите са обърнали човека с главата надолу. Думата "усет" означава още нещо, присадено или посадено, което може да изникне, да даде плод и да го вкусиш. Аз наричам това още истина. Какво означава истината? — Посаждане на един Божествен плод в съответна за него почва, за да израсте, да даде плод и да го вкусиш. Значи, истината означава нещо проявено. Казва се, че истината била абсолютна. Такава истина е непознаваема. Има и абсолютна любов, също непознаваема. Мнозина говорят за любовта. Според мене, любовта всякога се проявява, но никога не се изявява. Що е Бог? — Онова Начало, Което всякога се самоограничава и вечно остава неограничено. Какво разбирате от този философски език? Значи, Бог се ограничава, без да е ограничен. Сега и вие сте се събрали тук да ме слушате, но интересите ви са различни. Аз не ви вменявам това в грях. Понеже условията, при които живеете, са различни, другояче не може да бъде.

Ще си послужа с един афоризъм: Няма по-голям враг за мъжа от жената;

и няма по-голям враг за жената от мъжа. Ще дам една контрастна мисъл на тази: Няма по-голям благодетел за мъжа от жената; и няма по-голям благодетел за жената от мъжа. Какво ще разберете от тези афоризми? Що е жена? — Тя е форма, която, като се превърне в мъж, никога не губи своята женственост. Що е мъж? — Форма, която, като стане жена, не изгубва своята мъжественост. Ще кажете, че това са противоречия. Казвам: Изкуство е, като притуриш на живота ум, той да не се измени; и като притуриш към ума живот, и умът да не се измени. Всяко нещо трябва да остане на мястото си и там да се прояви. Като не разбирате законите, вие искате да слеете сърцето с ума. За случая, ще си послужа с думата "болтать" — руска дума. Българите употребяват думата "балтая се" в смисъл "лутам се".

Сега, да се върнем към стиха; "Както Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи и да даде живота си откуп за мнозина". Какво представя служенето? — Това е закон за ума. Някои казват вместо служене "слугуване". Така смесват и думите изкушение и съблазън. Каква е разликата между тези две думи? — Мъжът се изкушава, а жената се съблазнява. От какво се изкушава мъжът? Например, иска да стане пръв министър — изкушава се той. От какво се съблазнява жената? — От хубавото облекло, от накити. Съблазънта живее в сърцето, а изкушението — в ума. Някои ги разместват: изкушението турят в сърцето, а съблазънта — в ума. Не е така. Понеже сърцето е слабо, затова лесно може да се съблазни. Ще видиш нещо и ще пожелаеш да го вкусиш. Когато умът е слаб, той лесно се изкушава. Гледаш нещо хубаво, красиво отвън; искаш да го опиташ, но ще видиш лъжата в него — изкушен си вече.

"Син Человечески дойде да послужи и да даде живота си откуп за мнозина." Христос дойде да научи хората да живеят според великия закон, а те мислят, че са Го разбрали и научили. Разбирането има отношение към прилагането. Ето защо, вие трябва да започнете с прилагането на малките величини в живота. Какъв е начинът за прилагането на тези величини, ще го видите в изгряващото слънце. Изведнъж ли изгрява слънцето? Изведнъж ли се ражда човек? Ако разгледате човешкия зародиш, в първо време той е невидим, с микроскоп даже не се вижда. Той няма и тегло: едва ли тежи една стохилядна от грама. Първоначално, той не е свързан със силите на земята, следователно, няма никакво привличане. Този зародиш е в пълно бездействие, — Как е възможно да няма никакво тегло? — Много естествено, няма никакво притегляне. Какво ще стане с човека, ако двама юнаци го хванат за ръцете и го дърпат към себе си? Без тегло ли ще бъде той? Турете го на кантара и вижте, ще тежи ли този човек, или няма да тежи. Той ще тежи повече, отколкото е неговото тегло. Това е благодарение на двамата юнаци, които заместват земното притегляне. Ако

теглят същия човек нагоре, теглото му ще бъде по-малко. Както виждате, нещата са относителни. Днес вие изработвате вашите схващания върху относителността, а не върху абсолютното.

Сега, да дойдем до положителните прояви на човека. Казваш: Ще направя нещо за своя приятел. Отиваш у дома си и се размисляш — отменяш решението ся. Това положителна проява ли е? Обичаш някого и си казваш: Обичам този човек. Той ще види, какво значи обич! След две години, любовта ти към него изчезва. Положителна ли е тази любов? Де е реалната любов? Можете ли от тези временни, преходни прояви да извадите едно положително заключение? Днес даваш обещание, от което утре се отказваш. Днес обичаш, утре не обичаш. В това отношение, хората приличат на онези две партии, които подържали две противоположни мнения. В един стар български град строили баня. Там имало две партии, които решавали въпросите. Те взели участие и в строежа на банята. Когато дошли вече до постилането на банята, едната партия подържала да постелят банята с нерендосани дъски, за да не се хлъзгат хората. Другата партия намирала това за некултурно и подържала да се постеле банята с борови дъски, добре рендосани. Благодарение на този спор, банята останала недовършена. Най-после, изпратили инспектор да разреши спора. Като разбрал, че нито едната, нито другата партия отстъпва, той казал: Едната половина на банята ще се постеле с рендосани дъски, а другата половина — с нерендосани. Който иска да стъпва по рендосани дъски, ще влезе в едната половина; който се страхува да не се хлъзне, ще влезе в другата половина на банята. Често и вие постилате половината си къща с рендосани дъски, а другата половина — с нерендосани, та кой дето иска, там да стъпва. И двете партии имат свои аргументи; и двете имат добро желание. Обаче, правилно е да се приложи или едното, или другото мнение.

Казано е в Писанието: "Син Човечески дойде да послужи," Въпросът е ясен, категоричен, не търпи никакви тълкувания. Сега хората цитират този стих и го тълкуват. Проповедниците и свещениците също го тълкуват и казват: Ще дойде ли втори път Христос? Какво ще говори тогава? — Ще дойде Христос, разбира се, че ще дойде, но какво ще намери? Той ще се чуди на гениалността на своите последователи, които така са представили учението Му, че и до днес още хората не го разбират. Христовите последователи представят Христа като голям мечтател, идеалист и казват: За да се разбере и приложи Неговото учение, ще минат хиляди години. Питам: Като минат хиляди години, от де ще дойдат хора, които да Го разберат? Сегашните хора не вярват в друг живот. Какви хора очаквате да дойдат след хиляди години, които да вярват в друг живот? — Е, сегашните хора ще еволюират. — Не се разсъждава така. Помнете: От разумното

излиза разумно, а от глупавото — глупаво. Кое е разумното в тази епоха? Де е главата на тази разумност? Нали тази глава ще създаде бъдещата разумност?

Разговарям се с един студент по философия. Той предава думите на своя професор: В природата не съществува никаква субстанция; освен вещ и индивид, нищо друго не съществува. Професорът е прав, но питам: Как се е образувала вещта? Когато охлювът излезе от черупката си, последната остава — тя е вещта. Де е индивидът? Значи, вещта съществува, а онзи, който я направил, го няма. Така, че вещта съществува, а субстанцията не съществува. Черупката на охлюва съществува, а самият охлюв не съществува. Костите на хората съществуват, а хората ги няма. Де са хората? Според философите, хората са изчезнали, а съзнанието им се слива с великото, космично съзнание. Какво е това съзнание: Яде ли се, пие ли се? Сега и аз спирам вниманието си върху това съзнание и питам: Що е съзнание? Тази дума разделям на "съ" и "знание". Това значи: ходиш със знание, което си опитал. Съзнанието подразбира светлина. Знаем, че светлина се произвежда от триенето или търкането на два предмета. Значи, триене, търкане е нужно в света. Като не знаят, как да става триенето, хората се карат, бият, и най-после произвеждат светлина. Казвате; Груба работа е тази. Толкова мъчно произлезе светлината, — Много естествено, не познавате още физиката. Един ден, когато научите законите на разумната природа, лесно ще произвеждате светлина.

"Дойде да послужи." Който иска да служи като Христа, трябва да постави живота си на известни принципи. За физическия свят, материалните неща са реални. За чувствения свят, или за света на сърцето, реални са чувствата; там те са субстанцията, те са вещта. За умствения свят мислите са реални, за причинния свят — причините, а за света на любовта, реална е само любовта. Какво разбрахте от това? Ще кажете, че всичко е материя. Материята не подразбира само сбор от безброй частици. Под "материя" се разбира майка на нещата, т.е. това, което ги е облякло, което ги е развило в себе си. Ще кажете, че материята е нещо илюзорно. Вие смесвате материя с плът. Те са две различни неща, не са синоними.

Каквото и да се говори за субстанция, за вещ и за индивид, това са философски въпроси. Други въпроси ви вълнуват сега. Например, мнозина искат да разберат Божественото учение. Който иска да Го разбере, първо трябва да се научи да пости. — Това налагаше и старото калугерство. Там ли ще се връщаме? — Не, постът има отношение към философията и науката. Който е постил, той се е домогвал до истинското знание. Постът за него не е вече философия, но знание. Преди да е постил, човек мисли, че не може да издържи гладен нито 24 часа. Опитай да видиш, колко време

може да постиш. — Три дена мога ли да постя? — Опитай! — Ами една седмица? — Опитай! Като прави опити, човек вижда, колко време най-много може да издържи пост. Ако постиш десет дена, ще усилиш вярата си и ще се убедиш, че и да не ядеш, няма да умреш. Като пости съзнателно, човек се подмладява и освежава. Днес повечето хора умират от преяждане, отколкото от недояждане или от глад. Вярно е, че хората умират и от глад, но те умират и от преяждане, Вярно е, че хората страдат от невежество, но те страдат и от много знания. Вярно е, че безлюбието внася дисхармония между хората, но и многото любов причинява дисхармония.

Вървя по улицата и срещам едного с празен чувал. Той казва: Чувалът ми е празен, не зная, какво ще се прави! Децата ми умират от глад. Срещам другиго с пълен чувал. Той казва: Тежък е чувалът ми, не зная, как ще го занеса до дома. Нека този с пълния чувал извика онзи с празния чувал и му каже: Братко, и двамата ни чака смърт. Вземи половината от моя чувал, че и на двамата да се подобри положението. — Господ е определил положението на богатия и на бедния. — Ти говорил ли си с Господа? — Така е казал един от пророците преди 3000 години. — Говорил ли си с този пророк? Че някой казал тъй или иначе, това е друг въпрос. — В Библията е писано така. — Проверил ли си, че всичко в Библията е вярно? — Но тя е безпогрешна. — Ако беше така, тя щеше да спаси света. Някой туря Библията под главата си, но тя не го спасява. Силата на Библията е в прилагането й, а не в самата книга. В нея са дадени само формули, които трябва да се приложат. Ще кажете, че тя е свята, няма подобна на нея. Не отричам това, но тази книга е в душата ти, в съзнанието, което имаш за нея. Тя е само отражение на твоята душа. Всичко, което излиза от душата ти, още не е написано в тази книга. Друго заблуждение: Някои казват, че каквото са писали старите пророци е вярно, а сегашните пророци са лъжци. — Ако сегашните пророци са лъжци, и старите са такива. Ако бащата бил честен и всякога говорил истината, и синът ще бъде такъв. Нищо повече! Ако бащата бил лъжец, и синът ще бъде лъжец. Защо старите пророци са говорили истината, а сегашните лъжат? Та и тогава е имало лъжепророци. Във времето на Иеремия се явиха 400 души лъжепророци, които се обявиха против него. Той им каза: Ще познаете, че Бог ми говори по предсказанията. Ако те се сбъднат, наистина, Бог ми говори. Пророк, на когото предсказанията не се сбъдват, не е истински. Вие говорите за светото Писание. — И аз съм съгласен, че думите на Христа са свещени, че Христос е дошъл да спаси света. Питам: Спаси ли Той вашите кесии? Да спаси кесиите ви, това значи, първо, да ги изпразни съвършено, а после да се напълнят. Много естествено. Когато човек преяде, за да се спаси, трябва да вземе рициново масло, съвършено да се изчисти стомахът му. Изпразването на стомаха има отношение към изпразване на кесията.

Обаче, това изпразване е неестествено. Следователно, когато се казва, че Христос спасява, аз разбирам изпразване кесиите на болните хора. Когато богатият не може да се справи с богатството си, ще дойде лекар да му помогне. Той ще изпразни кесията му. — После? — Ще започне отново да я пълни. Значи, спасението на човека се заключава в разумното изпразване и пълнене на кесията.

Христос дойде да послужи. — На кого? — На нас. Ще кажете, че това е било едно време. Сега Христос седи отдясно на Отца и очаква съдния ден, да съди хората. Така "проповядват мнозина, но това е заблуждение, материалистично схващане. Христос никога не е напущал света. Какво ще кажете за това? Аз мога да го докажа по математически начин. Пак повтарям: Христос никога не е напущал света. Това е духовно схващане, т.е. движение в много посоки. Казано е, че Бог е Любов. И така е. А любовта пребъдва във всички същества. И Христос, първоначално е бил вън от Бога. Като влязъл в Него, Той се съединил с всички същества. Така, именно, Той свързал любовта с мъдростта. Днес Христос живее много по-интимно, по-близко с хората, отколкото преди две хиляди години. Според някои, Христос е на небето и оттам наблюдава, какво правят хората. Като види, че някой греши, веднага записва името му в тефтера си, в бъдеще да го съди. Това е детинско разбиране.

Често се говори за душата и тялото и, според мнението на мнозина, няма разлика между тях. Не е така. Тялото е къща, взета под наем. Значи, на земята, всеки човек е кираджия, още не е собственик. — Аз съм собственик, господар, сам си заповядвам, сам изпълнявам. — Че не си собственик, всеки момент можеш да се увериш. Какъв собственик си, когато още днес Бог ще ти каже: Веднага напусни къщата си и излез вън! Тогава ще дойдат свещеници, с кадилници в ръка и ще започнат да пеят "а... а... а". Това значи: И ние сме свидетели, че не си собственик, че те пъдят от тази къща и те заставят да предадеш материала, с който досега си работил. Той не е твоя собственост. Казвате: Горкият човек! Ще — не ще, напусна къщата си. Казвам: Това са заблуждения, от които трябва да се освободим. При сегашната култура, човек няма собственост.

Христос дойде на земята да покаже на хората истинския начин за създаване на свои собствени тела, от свой материал. Сегашният човек трябва да си изработи свое собствено тяло, което никой да не може да му отнеме. Знаете ли, какво ще бъде положението на човек с такова тяло? Например, някой го преследва и иска да го върже, но той веднага изчезва. Къде отива? — Зад гърба му. Преследвачът вика: Дръжте го! Веднага го обикалят стотина души, но той пак изчезва. Дойдат 5-6 стражари, но не могат да го намерят. Най-после казват: Хайде, оставете го! Как ще хванете

такъв човек; как ще го вържете; как ще го осъдите? Като видят, че той ту се явява, ту изчезва, те ще се уплашат и ще кажат: Дух е това. — Никакъв дух не е. Явил се човек, който владее материята и формата. Той е въплътен дух, който разбира законите на материята и на духа. Дух е, но малцина са такива духове. — Съществуват ли духове? — Съществуват, разбира се. Аз констатирам един факт, в който вие се съмнявате. Не правеше ли същото Христос? Той се явяваше четиридесет деня наред на учениците си. Яви се и изчезне. Ще кажете, че това са илюзии. Какво значи "илюзия?" Сричката "ил" означава разумен живот в Бога, при който можеш да направиш всичко.

Сега и на вас казвам: В света съществуват само илюзии. Реалното не е реално. Само илюзиите са реални. Това мога да ви докажа математически. В това отношение, математиците знаят повече от мене. Те взимат една въображаема величина, без пространство и място, и я превръщат в реална. Как може, числа, които не съществуват, които нямат никаква реална основа, да им се предаде известно съществуване, известна реалност? В бъдеще, математиците ще докажат, как става това. То е сложна работа, дълбока вода, която мъчно може да се премине. Тъй щото, илюзии, в този смисъл, както вие ги разбирате, не съществуват. Значи, това, което е вярно, то е илюзия. Това е абсолютна истина. Единственото нещо, което подтиква човека към труд, към работа, това е илюзията! Извадите ли илюзията от човека, всичко ще пропадне. Извадите ли илюзиите от човешкия ум, всяка култура ще се спъне. Извадите ли от ума на механика илюзиите, чрез които той строи плоскости, пресича оси, цялата му работа ще спре. Казвате: "Празна Мара тъпан била!" — Празна работа ли? Един ден празните работи ще създадат цялата индустрия. Казвате, че и поетите били хора на илюзиите. Как! Поетите подържат света! Докато в дома има поезия, там ще има радост и веселие. Щом изчезне поезията, сълзите ще рукнат. За какво плачеш? — За илюзиите. Благословение са илюзиите в живота! Представи си, че имаш възлюбен, който притежава свойството да изчезва и да се явява. Може ли да се малтретира такъв човек? Ако се навъсиш, той веднага ще изчезне. Казваш: Не мога без тебе. Той пак се явява и казва: А-а! Значи, не можеш без мене.

Като се спирам на буквата "а" като главна, аз наричам всички гласни букви празни, а съгласните — пълни. Детето вика: А-а! Това значи: Мамо, хлебец нямам. Кога се изговаря: О-о! Когато се означава нещо велико, разумно. Какво ще правите с гласните и съгласни букви? — Ще почнете да преливате от празното в пълното и от пълното в празното. Така вървят работите в живота. Христос дойде на земята да послужи, т.е. да ни научи да разбираме великата реалност. В какво се заключава тази реалност?

Сега ще дойдем до друго едно заблуждение у вярващите. Те често казват: Ще изпълним волята Божия, но като се очистим. — Как ще се очистиш? — Като постя десет дена, все ще стана по-чист. — Лъжеш се! Аз не отричам поста, но той не може изведнъж да те очисти. Имаш една проста, глинена чиния. Ако сипеш в нея вода, ще измени ли тя свойствата си? Ще стане ли по-чиста? Ако я напълниш със злато, ще стане ли по-ценна? Самата чиния няма да се измени. Следователно, не мисли, че като постиш, ще придобиеш особени качества. Чрез поста, ти само ще се освободиш от многото работа. Ще имаш възможност да отидеш при Господа и да се разговориш с Него. Като постиш, ти ще разбереш, че можеш да минаваш и с по-малко храна, а някога - и съвсем без храна. Според мене, сегашните културни хора ядат много. Какво ли не ядат те! — Кокошки, агнета, прасета, пуйки, какво ли още не! Христос дойде на земята да ни научи, как да ядем и колко да ядем. На земята още не си научил да живееш, както трябва, а мислиш, че, като отидеш на небето, там ще научиш всичко. На земята ти си в основното училище. Не си научил четирите аритметически действия, а мислиш, че ще влезеш направо в Университета, да изучаваш висша математика. Това е невъзможно! Като постиш, ти ще научиш великия закон, според който, малкото се благославя при известни условия. Закон е: С малко енергия, но разумно използвана, можем да придобием повече, отколкото с много енергия, неразумно използвана.

Съвременните хора се изтощават и страдат от преяждане. Като погледнеш трапезата на един богат човек, какво ли няма да видиш? — Печена кокошка, прасе, пуйка, баница, сладкиши! Как ще се справи стомахът с този товар? Казваш, че човек яде, за да бъде здрав. Ако е така, богатите, които ядат най-много, трябваше да бъдат най-здрави. Така ли е, всъщност? Лекарите твърдят, че човек трябва да се храни добре. Не отричам това, но храненето се обуславя от един велик закон. Защо богатите, които се хранят много добре, често боледуват? Даже най-много боледуват богатите. — Защо? — Не знаят, как да се хранят. Забелязано е, че едни хора страдат от преяждане, а други — от недояждане. Бог, Който царува на земята, не благоволи нито към едните, нито към другите. Приемай толкова храна, колкото можеш да асимилираш. Този начин на хранене се благославя. Като се храниш така, ще се радваш и веселиш. Като ядеш ябълка, трябва да вложиш всичката си любов в нея, да влезеш в положението на дървото, което я родило. И душата ти да се свърже с всички същества, които са работили за нея. Ако така обикнеш ябълката и я приемеш в себе си, ти ще придобиеш повече енергия, отколкото придобитата енергия за цяла година. Но затова се изисква знание, вяра. Този закон работи тогава, когато в човека няма съмнение. То прекъсва всички токове, всички връзки между съществата. Щом се усъмниш, страданията идат. — Защо страдаме? — Защото се съмнявате. Години наред аз правя опити в разни направления, с

най-благородните и благочестиви хора, и се чудя, колко лесно се съблазняват!

Казвам: Човешката душа не трябва да се съблазнява. Сама по себе си, човешката душа е неуловима. Мислиш ли, че, като си пипнал тялото На човека, хванал си душата му? Казваш: Как, роб да ме направят? — Ти никога няма да станеш роб, т.е. душата не може да бъде робиня. Що се отнася до физическия човек, външно може да си свободен, и пак да си роб. Или външно да си роб, и пак да си свободен. Може да живееш в дворец, и пак да си роб. Това са факти, които лесно мога да докажа. — Може ли човек да излезе от тялото си? — Може, от него зависи. Аз мога да излизам и влизам в тялото си, когато пожелая. Ако не го правя сега, то е, защото направя ли го пред вас, всички ще избягате. Ако неочаквано влизам и излизам от стаята ви, ще кажете: Дали и тази вечер пак ще дойде? — Не искам да ви смущавам. Тъкмо сте се затворили в стаята си и се занимавате, като ме видите, ще се изплашите. Нужно е взаимно доверие между хората. Аз искам да предам това изкуство на всички, та, като почна да се явявам и изчезвам пред вас, да кажете: И ние знаем това изкуство. Тогава, аз ще се явя, ти ще изчезнеш. И ще кажем: Майстори сме и двамата! Вляза в стаята на една млада мома, и тя веднага изчезва. После тя влезе в стаята ми, аз изчезвам. Значи, и двамата владеем това изкуство. Казвате: Е, да знае младата мома това изкуство; или младият момък да знае това изкуство! Това е материалистично схващане. От всички се иска абсолютна чистота. Човек не трябва да допуска в душата си нищо нечисто, с което да опетни душата на своя брат или на своята сестра. Велик морал е нужен на всички! Питаш: Защо ме гледаш? — Че аз още не съм те погледнал. Ако те погледна, ти ще бъдеш спасен. Аз виждам, че твоите прозорци са затворени и си мисля: Да отворя ли прозорците ти да ме видиш, или да вляза, без да ме видиш. Питам се: Да вляза ли, или да не вляза? Хайде, да не вляза.

Как ще приложите сега Христовото учение? — Като се обичаме. — Какво е вашето разбиране за любовта? Аз не отричам вашата опитност в любовта. И вие имате известни морални правила, но вашият морал не трябва да спре дотук. Направете крачка напред. Ако срещнете красива мома на улицата, няма да я нападнете. Напротив, всеки ще си свали шапката, ще я поздрави и ще си отмине. Като срещнете същата мома, сама в гората, и я нападнете, какъв е вашият морал? Моралът ви ще се изпита в гората. Ако влезеш в стаята ми, в присъствието на няколко души, и не вземеш нищо, минаваш за честен човек. Но ако си сам и вземеш най-малкото нещо, ти не си честен, не си морален човек. Моралът, честността ти се изпитва, когато си сам: никой да не те следи, никой да не те контролира. Морал е да срещнеш жена, сама в гората и, ако е гладна, да я нахраниш и да я

придружиш, без да я докоснеш. Нека тя ти благодари и спечелиш нейното доверие. Правилно ли е, да срещнеш една жена, и тя да трепери от тебе? Морал ли е това? Казвате, че сте културни хора, че имате култура. Каква култура е тази, която се пази с острието на ножа, с револвери, с пушки, картечници, с детективи? Това е външна култура, но не и вътрешна. Питате: Има ли обществено мнение? Как се произнася то по разните въпроси? — Няма по-добро обществено мнение от мнението на самия човек.

"Христос дойде да ни послужи." Казвам: Христос дойде да внесе в душите ни великия морал. Желая, всички млади и стари, да живеете по новия морал. Ще кажете, че това е морализиране. За да живеем по нов начин, трябва да знаем как. Всички се нуждаем от новата Божествена светлина. Всички трябва да излезем вън, както цветята, на Божествената светлина, и да се посадим там на добра почва. Но затова трябва да се освободим от всички заблуждения. Не механически да се освободим, а съзнателно, обмислено.

Един богат търговец решил да замине за Света-гора на поклонение. Преди да тръгне, той извикал синовете си и им казал: Аз вече не се нуждая от имоти, прекъсвам и търговията си. На всеки от вас ще дам частта, която му се пада. Ето и тефтерите, в които съм водил сметките си. Като търговец, може да съм направил грешки, да Съм взел оттук-оттам повече. Понеже ликвидирам с тази работа, ще изгоря тефтера си, от никого нищо не искам. Като раздал имането си, той заминал за Света-гора, дето прекарал пет-шест години. Питам: Всичко написано във вашите тефтери, право ли е? Мислите ли, че лихвите 12%, 25%, 50%, 100% са естествени? Знаете ли, коя е естествената лихва на природата? Можете ли и вие, като този търговец, да изгорите своя тефтер? Той разбрал Божествените закони и изгорил тефтерите си.

И тъй, всички тефтери, пълни с неправда, трябва да се изгорят! В какво се състои неправдата в тях? Срещнеш някого и казваш: Не харесвам характера на този човек. Той обича да критикува. Запитай се: Нямаш ли и ти същата черта в характера си? — Ама той завижда. Запитай се: Ти не завиждаш ли? — Той краде. — Ти не крадеш ли? Бъдете честни, искрени към себе си. В какво се състои вашата честност? Бих желал, някой от вас да се изкаже. Евангелистите имат една хубава черта — те се изповядват. Може да се изповядаш по десет пъти на ден, и пак да грешиш. Някога и в изповядването има тщеславие и гордост. Някой външно се представя скромен, а, всъщност, не е такъв. Един от учениците на Сократ се явил пред учителя си със скъсани гащи. С това той искал да се представи за смирен. Сократ му казал: Твоята гордост се вижда и през скъсаните ти

гащи. Пазете се да не изпаднете в положението на онзи, който искал да покаже, че не зачита общественото мнение. Той тръгнал гол по улиците. Цяла тълпа деца тръгнала след него, викали, подигравали го. Крайно възмутен, той започнал да хвърля камъни върху децата, да ги прогони, но не успял. Най-после си казал: Освободих се от общественото мнение, но от мнението на децата не можах да се освободя. Когато се дразниш в своя дом, това не е ли мнението на децата? Кой е добър в собствения си дом?

Често си говорите: Това казал Учителят, онова казал. — Какво казал Учителят? — Че в домовете ви трябва да има мир. — Да, но това се отнася само за майките и бащите. — И за дъщерите, и за синовете. Когато бащата се връща от път, дъщерята да наклади огън, да стопли вода и да му измие краката. След това да му, даде да се нахрани. Всъщност, така ли постъпва? Тя казва: Аз съм ученичка, нямам време да ти услужвам. Това не е моя работа. Майката чува това и си казва: Какво да прави детето? Тя няма време да мие крака, да услужва. Не е просто момиче. Пък и аз съм председателка на дружество, заета съм, нямам време да му услужвам. В Америка има жени — проповеднички, които по цяла седмица не се връщат вкъщи, а оставят всичката работа на мъжете си. Те гледат децата, те готвят. Там жените заповядват. Това не е култура.

Взаимно почитание и уважение се изисква заради Господа. Този въпрос трябва да се постави ребром, заради любовта. Ако обичаш мъжа си или жена си, ще обичаш заради Господа. Ще проявиш всичката си любов, не за човека, а заради Господа. Това значи истински живот. Желая, жените да бъдат нежни с мъжете си. Когато мъжът се връща от работа, жената да му се усмихне и да не казва: И - их, иде си вече! Защо се ожених? — Не, ще го погледнеш весело и ще си кажеш: Иде моят възлюбен! Любовта е велика, съзнателна сила. Всички същества, големи и малки, добри и лоши, са готови да направят заради нея всичко, каквото тя пожелае. Няма същество, което да мрази любовта. Дето и да се яви тя, всички я обичат. Защо се явява омразата? — От обич към любовта. Някой оскърбил любовта, друг взима нож, излиза срещу него и го пита: Защо оскърби любовта? Ще я признаеш ли? Той вика, търси помощ. Любовта го пита: Какво има? — Убиха ме! Тя наплюнчи раната му, и той оздравява. Всички отрицателни черти са ножове в ръцете на защитниците на любовта. Те казват: Ще опитате любовта! Докато не я признаете, ще страдате. Мъжът бие жена си и я пита: Познаваш ли любовта? Жената е длъжна да каже истината, а именно: Мъжът ми ме наби, защото не познавах любовта. — Сега познаваш ли я? — Познавам я. Влезе крадец в дома ти и те обере. Какво ще правиш? Ще кажеш, че един твой брат те освободил от едно неестествено състояние. Взел парите ти и те облекчил. Все едно, че ти дал очистително. И, наистина, всички хора, пропаднали материално, след време се

повдигат. Бедните стават богати, а богатите обедняват. В 1875 година в Чикаго избухнал голям пожар, който унищожил целия град. Причината за пожара била малка: някой доил кравата си в яхъра. Кравата бутнала с крака си свещта, и сламата се запалила. От нея се запалил целият град. Впоследствие, градът бил възстановен, и днес Чикаго е вторият град след Ню - Йорк. Той има прекрасни здания и широки улици.

Христос дойде на земята да научи хората на търпение. Да търпиш, това е велико изкуство. След като те бие мъжът ти, да кажеш: Много ти благодаря, имаш право да ме биеш, колкото искаш. Да му благодариш и да му целунеш ръцете. Според мене, това е велико геройство. Ето жена — герой! Така може да постъпи само една велика жена, една велика душа, в която Бог живее. Ако днес мъжът вдигне ръка върху жената, тя казва: Как, той да ме бие, и аз да му търпя! Не, никога няма да му простя. Питам: Какво ни е дала старата култура? — Хиляди нещастия. Кой няма опитност от тази култура?

Приложете новото учение! То е *лично* учение за всеки отделно, но трябва да се приложи. Не се питайте един друг, кой го е *приложил*, и кой не. Всеки сам да го приложи по вътрешно разположение. Питат ме, защо аз не ви наложа новото учение. Нека всеки направи това, което Бог му е казал вътре, по своя *лична* воля. Бог казва: Ако следвате закона на *любовта*, всичко ще ви се нареди добре. Страданията ще ви напуснат, противоречията ви ще се разрешат. Ако не вървите по закона на *любовта*, страданията ви ще се увеличат, но няма да ви напуснат. Докато дойдете до *любовта*, понасяйте страданията си с търпение и смирение. Не се спъвайте от своето *минало*. Не се страхувайте от страданията. — Не може ли без страдания? — Само умрелите могат без страдания. — Без хляб може ли? — Само умрелите могат без хляб. Те не се нуждаят от нищо. Обаче, живите се нуждаят от много неща. Син Человечески трябва да дойде на земята, да ни запознае със Своето учение. Христос дойде на земята, но поругаха Го, биха Го, докато най-после Го разпнаха. Знаете ли, как понесе Той страданията? Римските войници нанасяха удари върху Него, но Той остана тих и спокоен. Велико търпение прояви Христос. Герой беше Той! Цял легион римски войници се гавреха с Христа и Го наричаха "цар юдейски". В едно предание се казва, че нанесли на Христа 80 хиляди удара. Даже хиляда да са, не са малко. Днес и най-големият герой едва издържа 50 удара. Тежък беше кръстът на Христа! Колцина от вас могат да понесат този кръст?

Някои религиозни казват: Господи, приеми ни в рая, при ангелите; да ни облекат с бели дрехи, да ни свирят с арфи и с китари, — И това може, но, преди него, камшикът трябва да играе по гърба ви. Първо, ще минете през страдания, а после — през радости. Първо, през противоречията, а после

— през любовта. Който не може да понесе страданията, не може да издържи и на любовта. Един момент на любовта се равнява на сто страдания. Следователно, щом минеш през сто страдания, ти ще можеш да издържиш една усмивка на любовта. Знаете ли, какво нещо е усмивката на любовта? Ако Христос ви се усмихне само един път, вие никога няма да забравите Неговата усмивка. Всичко друго ще забравите, но тази усмивка — никога! Това значи, да придобиеш радостта и веселието. Това носи новото учение.

Казвате: Да се посветим, да се облечем в черни дрехи. — Това е крайност. Може да бъдеш в черна дреха и да не си се посветил. Едно време някои от нашите сестри носеха бели кърпи на главите си, а други — черни кърпи. Защо едните носеха бели кърпи, а другите — черни? Обикновено, старите жени носеха черни кърпи. Те казваха: Не е прилично стара жена да носи бяла кърпа на главата си. — Черният цвят е символ на покаяние, а белият — на примирение. Черният цвят означава отричане от света, а белият — състояние на духа. Едно е важно, че и стари, и млади носят бели ризи. Има един велик закон, на който се основават всички наши постъпки. Ние трябва да се подчиним на този закон. Той определя и начина, по който се обличаме. И най-хубавото облекло, и най-скъпите накити са нищо пред жителите на небето. Това е все едно, че си гол. Истинското облекло е добродетелта. Голотата е грях [Грехът е голота], а добродетелта — облекло на душата. Добродетелният човек на небето, като слезе на земята, е облечен в най-хубавите си дрехи. Значи, на небето е бил гол, а на земята е облечен. И обратно, най-добре облеченият човек на земята, ако няма добродетели, все едно, че е гол.

Днес всички хора се стремят към външен живот. Всеки гледа да бъде добре облечен и нахранен. И това е добре, но човек трябва да бъде и вътрешно облечен

— с добродетели. Те са същественото в живота. Да бъдеш добре облечен на земята и да живееш само за дрехи, това значи, да си облечен в грехове. Дали си на земята, или на небето, ще се облечеш с дрехата на своите мисли, чувства и постъпки. Дойде някоя сестра при мене, иска да каже нещо, но се въздържа. Погледна я един-два пъти и я питам: Сестра, любовта прониква ли в твоето сърце? Готова ли си да понесеш всички страдания за благото на своя ближен? Тя поглежда към земята, с което иска да каже: Аз съм човек от земята, искам да си поживея малко. Ако Бог ви срещне, и Той ще ви погледне. Знаете ли, какъв е погледът на Бога? Неговият поглед излъчва светлина и сила. Този поглед стопява всичко. Следователно, радвай се, че Бог те е погледнал.

— Страхувам се от погледа на Бога. — Няма защо да се страхуваш. Този поглед ще стопи всичките ти грехове и престъпления. Тогава ще станеш абсолютно чист. Желая на всички да придобиете такава чистота, каквато никога не сте виждали.

Днес аз говоря за морала, но не за този на църквата. Казано е в Писанието: "Бог не гледа на лице, но на сърце." Значи, чистота се иска от човека. Какъвто и да е той — лекар, адвокат, учител, метач — чистота му е нужна. Може да си метач, но праведен човек. Ще метеш улиците и ще мислиш, че метеш и чистиш греховете на хората. Който живее на улица, метена от праведник, ще се благослови. Всички хора, живеещи там, ще се разберат и братски ще живеят. Колко такива метачи има сега? Те заслужават добро възнаграждение. — Кои метат днес улиците? — Които носят нечистота и зараза. Вместо да чистят, те оставят своята психична зараза. Така действат и слугините. Вместо да помагат на домакинята, те носят нещастие за нейния дом. Те развращават децата. Изобщо, аз гледам особено на слугинския въпрос, затова се обявявам против слугините. Друг е въпросът, ако дойде някоя помощница отвън, да ви служи от любов. Аз разглеждам въпроса принципно. Как е възможно, да наемеш един човек, да ти служи цял месец само за 150—200 лева. Освен това, събират се господарка и слугиня да живеят заедно, а любов между тях няма. Да служиш без любов, това не е никакво слугуване. Душата на господарката и на слугинята са от Бога. Тогава, защо не живеят в любов? Защо слугинята завижда на господарката, а господарката — на слугинята? И господарката, и слугинята трябва да заемат последно място. Само така ще си помагат взаимно. Ако едната използва другата, без да й даде нещо от себе си, те не могат да живеят добре. Отношенията между хората са правилни, когато те се ръководят от стиха: "Както Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи и да даде живота си откуп за мнозина."

Питам: Кой е Онзи, Който утешава човека? Когато мъжът наскърби жена си, тя се обръща към Бога с думите: Господи, искам да ме освободиш от мъжа ми и да живея само за Тебе, Бог чува молбата и тихо й отговаря: Ще се уреди твоят въпрос, но ти обичай мъжа си. – Как да го обичам, като е толкова груб към мене? – Обичай го, и повече не мисли. После господарят се оплаква от слугите си: Господи, освободи ме, изядоха ме, нищо не остана от богатството ми. Бог тихо му отговаря: Не се смущавай. Обикни слугите си, и твоята работа ще се оправи. Така се оплакват всички хора, но никой не е готов да отстъпи от своите интереси.

Вслушвайте се в тихия глас, който говори на сърцата ви. Това е гласът на Бога, на Христа. Няма човек на земята, на когото този глас да не говори. Той шепне: Любов към Бога! Любов към ближния и към себе си! Милост,

благост, истина! Възлюбете всички! Хиляди години може да ме слушате, но ако нямате любов, нищо няма да придобиете. Ако приложите любовта, още сега животът ви ще се подобри: ангели ще почнат да ви посещават, и всеки ден ще ви носят по едно писмо от вашия Велик Баща. Той пише: Радвам се, че сте се поправили, че животът ви се е подобрил. Христос казва: "Голяма е радостта на небето, когато една душа се обърне към Бога." И аз казвам: Голяма е радостта на небето, когато една душа — мъж или жена, се реши да живее по великия закон на любовта. Голяма е радостта и на ангелите, като видят, че една душа решила да приложи закона на великата любов в живота си. Една слугиня получава едно любовно писмо: Обична Иванке, голяма е радостта ни, като чухме, че си решила да живееш според закона на великата любов. Нашите сърца трептят от радост. Идем да те посетим, да ти донесем своите благословения и подаръци. Не се минава много време, Иванка започва да се изменя: става по-добра, по-красива и по-умна. Всички я обикват: и другарките й, и господарката й. Те се чудят, какво става с Иванка. Това значи, да получиш писмо от един ангел. Това значи, да получиш Божието благословение!

Слушайте тихия глас на Бога и на Христа, Който говори на душите ви. Той ще ви изведе на виделина и ще ви покаже правия път. Това е гласът на Любовта. Това е учението на Христа.

8. Беседа от Учителя, държана на 3-ти декември, 1922 г. София.

1922_12_10 Ще ви научи

ЩЕ ВИ НАУЧИ

Защото Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете. *)

„Дух Свети ще ви научи." Този стих се отнася до учениците, а не до обикновените хора.

„Най-първо пазете себе си от кваса фарисейски, който е лицемерие." (1 ст.)

„Но ще ви обадя, от кого да се боите." (5 ст.). – От кого да се боим?– „Бойте се от оногоз, който, след убиването на тялото, има власт да хвърли в пъкъла." Аз казвам: Бой се да не изгубиш любовта си. Няма по-голямо нещастие за човека от това, да изгуби любовта.

„Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете." Днес всеки си задава въпроса, какво трябва да се прави. Щом си зададе този въпрос, човек се намира пред едно недоумение. Това показва, че някои елементи или фактори в живота са неизвестни. Мъжът объркал малко работите и пита жена си: Какво трябва да се прави? Жената объркала работите и пита мъжа си: Какво е твоето мнение? Какво трябва да се прави? Изобщо, когато някой обърка работите си, веднага се допитва до просветното мнение на другите. Когато целият свят обърка работите си, той се обръща към Бога и пита: Какво трябва да се прави? Много отговори могат да се дадат на зададения въпрос, но един ще бъде истинският. Една задача може да се реши по много начини, но един е правилният начин.

Сега ще ви дам една малка задача за разрешаване. Показвам ви четири зърна – едното житно, второто – восъчно, третото – от злато и четвъртото – диамантено. Давам ви да си изберете едно от тях. Като погледнете житното и восъчното зърно, веднага ги туряте настрана и казвате: Не сме толкова глупави, да взимаме житно и восъчно зърно. Тогава спирате вниманието си на златното и диамантеното зърно. Казвате: Златото е по-достъпно, предпочитаме диамантеното зърно. Като го продадем, то ще оправи обърканите ни работи. Наистина, животът на сегашните хора, както и цялата съвременна култура, се заключава в купуване и продаване. Съберат се двама търговци: единият продава, другият купува. Съберат се двама учени: единият изнася научни факти, другият слуша. После те разменят ролите си – и двамата аргументират, докато дойдат до пълно съгласие. Един учен изнамерил нещо и го изнася пред света. Всички казват: Гениален човек е той, умна глава. Като приемат изобретението му, той бърза да го патентова. Колко ще му платят? Около десет милиона. Днес не

са много пари, но не са и малко. Да спечелиш десет милиона лева, за това се иска гениална глава! Поет написал една поема и като я одобрят, започва да си мисли, в какъв тираж да я издаде, колко хиляди лева ще спечели и т. н. Ние не признаваме тези работи. – Защо? – Слушаш учения и поета да казват: Ние сме идеалисти, служим на една велика, свещена идея, работим за своя народ. Каквото и да говорят те, ние не ги признаваме. – Защо? – Всичко турят в своя джоб. Те приличат на онази булка, която, като напусне бащиния си дом, започва да плаче и нарежда, да покаже пред хората, че скърби за баща си и майка си. Такъв обичай имат селяните в северна България. Като напуща дома си, булката викне да плаче, цяло село да я чуе. От едната ѝ страна върви деверът, от другата – младоженикът, а тя в средата – плаче. Деверът казва на младоженика: Братко, да я върнем назад. Защо ни е такава снаха, цял ден да плаче? Като чува това, булката се обръща към девера и казва: Не ми обръщайте внимание, аз ще плача, а вие ме водете напред. Аз плача идеално, да видят хората, че скърбя за бащиния си дом. Питам: Кое е идеалното тук?

Сега, аз държа една беседа, която се отличава от беседите на обикновените хора. Тя се отличава главно по своя морал. Той не е площаден, т. е. обикновен морал. Всеки се стреми към по-висок морал от обикновения. – Защо? – Защото обикновеният морал не е допринесъл нищо на човечеството. Много естествено. Какво очаквате от къща, направена от слама? Може ли да се разчита на нея? Ако няма вятър, тя ще издържи. Обаче, яви ли се най-малкият ветрец, тя ще се разпилее. Дойде ли силният вятър, нищо няма да остане от вашата къща. Следователно, ако и вашият морал, както и вашият живот са поставени на основа от слама, нищо не може да се очаква от тях. - Защо моите мисли и желания изчезват, без да се реализират? – Защото са от слама. – Условията на живота са лоши. – Не, приятелю, условията не са лоши. Вятърът е силен, лесно ще ги отнесе, защото са от слама. Българите и турците често си служат с израза: Глава е това! Този израз е двусмислен. Казвам: Радвам се, ако тази глава реши правилно въпроса. Умната глава нарежда работите си добре. Условията не я изненадват. Да се върнем към примера с четирите вида зърна. Един от вас избира диамантеното зърно, а друг –- житното зърно. Ако посееш диамантеното зърно в земята, то нито ще поникне, нито ще расте. Друг е въпросът, ако посеете житното зърно. Колкото и да е малко и нищожно, то ще поникне, ще израсте и плод ще даде. Следователно, всяка идея, която не може да никне, да расте, да цъфти, да връзва плод, и плодът ѝ да зрее, тя е или восъчна, или от злато, или от диамант. Зад думите „никна, раста, цъфтя и зрея" аз скривам известни идеи, които и вие не знаете. Първото условие за една реална идея е да се постави на добра почва, да поникне. Когато тревите, цветята и дърветата никнат и растат, земята се покрива със зеленина. Цъфтенето е процес на обличане, а зреенето – угощаване.

Житното зърно, което тежи едва 1/16000 част от килограма, казва на хората: Малко съм, но ако знаете, как да се справите с мене, ще ви помогна в разрешаването на всички трудни въпроси.

Какво означава думата „икономия?" Каква наука е тя? Ако човек не съществува, и икономията, като наука, също не съществува. Днес и думата „икономия" е изопачена. Казват: Икономисва парите, икономисва истината. Когато икономисваш пари, добре е, но да икономисваш истината, това не е на място. Ще говориш истината, както е, без никаква икономия. Питат те, какво е твоето убеждение. Казваш: Моето убеждение е особено, аз вярвам в онази Сила, която управлява целия космос. – Какви са твоите основания да вярваш в тази Сила? – Аз не вярвам в Бога, както обикновените религиозни хора. По убеждение аз съм пантеист. Друг пък вярва в троеличието на Бога. Дали си пантеист, или вярваш в троеличието на Бога, това са изопачени идеи. Аз познавам четири идеи, в които вярват хората: първата идея – вярваш в житното зърно; втората идея–вярваш във восъчното зърно; третата идея – вярваш в златното зърно и четвъртата – вярваш в диамантеното зърно.

Някой казва: Аз не съм толкова глупав, да вярвам в Бога, както религиозните. – Какъв е твоят Бог? Разговаряш ли с Него? – Не разговарям. Той е далеч от хората, не разговаря с такива прости хора, каквито сме ние. Аз само мисля за Господа, не се разговарям с Него. – Отде знаеш това? Кой авторитет следваш? – Чета философията на Кант, Лайбниц и на други учени. Според мене, тези учени и философи трябва да се спрат върху 12 стих от прочетената глава, дето се казва: „Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете." В този стих е скрита една велика истина. Обаче, хората взимат Христовите идеи, турят им свой надпис и започват да разискват върху обективното и субективното схващане. В какво се заключава едното, и в какво другото схващане? Мислите ли, че като кажете субективно и обективно схващане, ще разрешите всички въпроси? Под „субект" разбираме нещо вътрешно, а под „обект" – външно.

Човек трябва да дойде до положение да съпоставя нещата, да намира отношението, което съществува между тях. Какво ще разберете, ако напиша буквите a, b, c, d? Нищо няма да разберете. Обаче, ако напиша пропорцията, a: b = c: d, имате вече известно отношение. Превеждам тази

пропорция по следния начин: моят ум (a) се отнася към моето сърце (, както волята ми © към моето тяло (d). Това отношение е разбрано вече и лесно може да се докаже. Който има силна воля, той е здрав човек. Неговата кръв е чиста; ръцете, краката, гръбнакът му са здрави. Здравото тяло е резултат на силна, разумна воля. Оттам и чувствата на човека са

устойчиви, издръжливи. Зад сърцето и чувствата, които го движат, стои умът. Ще каже някой, че човек трябва да има добро сърце. Не е нужно толкова да бъде умен. Не е така. От човека се иска просветен ум, благородно сърце и силна воля. Без тия качества, човек не може да се развива правилно. Тялото има отношение към волята. Който не разбира законите на живота, казва, че животът няма смисъл, нищо не струва. Ако под „живот" разбирате изопачения човешки живот, прави сте. Обаче, под „живот" аз разбирам най-хубавите мисли, чувства, действия на човека. Така се изявява животът на земята. Такъв е и животът на небето. Ти ходил ли си на небето? – Вчера се върнах оттам. Зная последните новини, последните разпоредби. Тъй се казва на ваш език. – Да се говори така за небето, то значи да се опорочи. Там имало вестници! Казвам: Всичко, каквото става на земята, там се хроникира. Знаят се всички новини за България: кои са на власт; кои се готвят да дойдат след тях; че тук се образува блок; че има някакви дружбаши – всичко се знае. Ще кажете, че едните и другите партии са идеалисти. Там знаят всички интриги на българите и ги делят на българи дружбаши и българи блокари.

Смешно е да се наблюдават проявите и разсъжденията на сегашните хора. В това отношение, те приличат на онзи турчин, който за пръв път чул фонограф. Поставили един фонограф да произведе реч на турски език. Като слушал речта, турчинът казал: Кога донесоха този фонограф, и той научи вече турски език? Този човек е умствено ограничен и не може да си представи, как е възможно, в толкова малко време, една машина да научи турски език. Някога и вие разрешавате важни въпроси в кратко време, както се произвеждат речи на фонограф. Фонографът възпроизвежда решените въпроси, но сам той не ги разрешава. Лесно се декламират стихотворения, но не се пишат лесно. Съвременните хора страдат от хроническо съмнение. Ще кажете, че в науката съмнението е необходимо. И с това съм съгласен, но мога и да възразя. Ще кажете, че прането е необходимо. Съгласен съм и с това, но ако перете чиста дреха десет пъти наред, какво придобива тя? Ако перете нечиста дреха няколко пъти, има смисъл. Да се съмняваш в порочния живот, има смисъл. Казваш: Тъй както живея, съмнявам се, че от мене ще излезе човек. Ядеш и пиеш; изхарчиш имането на баща си и казваш: Така, както пия, съмнявам се, че ще оправя живота си. Това са мнения на място. Ако водиш чист и свят живот и се съмняваш, че може да се харесаш на близките си, това съмнение не е на място.

„Дух Свети ще ни научи, какво да речем." – Кой е този Дух? – Той е Великото, Разумното начало, което прониква във всички хора, и те го съзнават. Той ще ни научи на всичко. Въпреки това, много философи се противопоставят на този Дух. Аз мога да направя такъв опит, че в пет

минути, всички философи да се убедят във философията, която проповядвам. Например, стотина души седят около един огън и се топлят. Едни от тях казва, че огънят не съществува, че той е само във въображението му. Следователно, той няма светлина и топлина. Щом е така, аз съм готов да направя опит с този огън. Взимам с щипците един въглен от огъня, раздухам го и казвам на онзи, които подържа първата идея: Доближи си ръката! Той доближава ръката си и веднага я дърпа назад. – Защо я дърпа? – Пари този огън! Значи, въгленът крие топлината в себе си. Той има отношение към нас. Огънят не пари, но кога? – Когато е изгаснал. Има особено качество въглища, които не горят и не топлят. За един е така, но за друг не е така. Като поставят същите въглища в специални печки, те горят и топлят. В това има известен субективизъм.

Казват: Субект и обект. Под „субект" се разбира нещо вътрешно, вътрешна опитност, вътрешен живот. Под „обект" се разбира външен предмет, външен живот. Човек изучава и външния, и вътрешния живот, които се преплитат взаимно. За хората, вън от себе си, човек е обект, а за себе си е субект. Значи, ти, който си обект за някого, си субект за себе си. Някой те наблюдава отвън и те изучава; същевременно, и ти го изучаваш като обект. Значи, едновременно, човек може да бъде и субект, и обект.

Сега, да дойдем до реалността на нещата. Казвате, че реално е само това, което може да се пипа. Знаете, че имате ум, сърце, воля, тяло, душа и дух. Кое от тях е реално? Кой е пипал ума и сърцето? Кой е пипал волята? Тялото е реално, защото всеки може да го пипне, когато пожелае. Кой е пипал духа и душата? Пипането, т. е. осезанието, е едно от петте сетива. Може ли то само да разреши въпроса за реалността? Вярно е, че каквото е пипнал човек, все излязло нещо. Художникът пипнал четката и нарисувал една картина. Цигуларят пипнал цигулката и изсвирил нещо. Поетът пипнал перото и написал едно стихотворение. Имаме ли право да разчитаме само на пипането? Има още четири сетива – зрение, слух, обоняние и вкус – четири авторитета. Извикайте и тях, и те да си кажат просветеното мнение по въпроса за реалните и нереалните неща. В съгласие ли са петте сетива помежду си, или са в разногласие? Сега ще ви кажа нещо, което изглежда парадоксално, а именно: човек и с ръката си може да вкусва и да помирисва нещата. Засега това е само твърдение. В бъдеще ръката ще се измени, ще придобие нови качества. Аз мога да пренеса материята на ръката в очите, и тя да вижда; мога да пренеса материята на ръката в ушите, и тя да чува; мога да я пренеса и в езика, и тя да изпитва вкуса на телата. – Възможно ли е това? – Може да го опитате. Както седя, аз мога едновременно да виждам и отпред, и отзад. – Как става това? – Вътре в мозъка човек има един специален център, който може да се развие, и тогава той има възможност да вижда навсякъде: отпред, отзад,

надалеч и наблизо. Знание е нужно. Когато Дух Свети дойде във вас, ще знаете, как да гледате. Той ще ви научи на всичко. Какво ще кажете за астронома? Вие наблюдавате Юпитер с просто око и казвате, че е малка звезда. Малка е, защото я гледате отдалеч. Как я вижда астрономът? Той взима телескопа, наблюдава и казва: Виждам Юпитер като голяма, светла звезда, с голям диск. Кой от двамата е по-близо до истината? – Астрономът. Човек, със своя изопачен живот, е повредил зрението си. Така трябва да живее, че да го възстанови. Тогава той няма да се нуждае от увеличително стъкло, нито от телескоп. С очите си направо ще вижда и отдалечените, и близките предмети. Ако трябва да увеличи един предмет, ще го увеличи; ако трябва да го намали, ще го намали. – Възможно ли е това? – Възможно е. Аз говоря на ваш език: Близо до ума е, истина е това, вероятно е. Лещите, с които си служат физиците, са в окото на човека, както и в мозъка му. В бъдеще те ще се развият, и човек ще си служи с тях, като с телескоп, микроскоп, лупа и др. Един учен индус направил някакъв прейскограф, с който увеличавал микроскопическите неща десет милиона пъти. Това показва, че в природата увеличаването и намаляването нямат граница.

Казвате: Бог ще уреди работите. – Той отдавна ги е уредил. – Докажи това! – Има кой да го докаже. Много същества са минали през Божествената школа. Те знаят това. И вие ще минете през тази школа, ще се срещнете с опитни, стари професори, които ще ви научат много неща. Там всичко се подлага на опит. Като ви говорят за слънцето, след това ще направите една разходка до слънцето, да проверите всичко, което са ви преподали. В земните университети преподават първо теорията и, като дойде въпрос до практиката, казват: Хайде, да отидем на обсерваторията. Ще ги заведат в една обсерватория, като тази в Борисовата градина, и започват да правят изчисления. Студентите искат да знаят, защо при екватора слънцето изгрява от изток, а залязва на запад. Защо на северния полюс слънцето се върти нагоре и после слиза надолу? Професорът обяснява този въпрос, но пак остава неизяснен. Професорите на Божествената школа прилагат всичко на опит. Като преподават за Слънцето, предприемат екскурзия до Слънцето, да видят, какъв живот има там. Преподават за Луната, за Марс, за Юпитер, и след това правят екскурзия до тези планети. Учените казват, че Слънцето е огнено тяло, в разтопено състояние. Обаче, който е ходил там, казва, че то не е разтопено тяло. Напротив, то е в твърдо състояние и по него се стъпва, като по земя. Ако днес някой се осмели да каже, че е ходил на Слънцето, ще го изпратят в болница за умствено болни. Въпреки всичко, който е ходил на Слънцето, твърди, че то не е в разтопено състояние.

Питате: Коя е причината за заблужденията в живота? Един млад, богат

момък се оженил за една красива мома, графиня. Понеже произхождала от висок род, тя обичала да живее охолно, поради което харчела много пари. В скоро време тя изразходвала всички пари на мъжа си. За да задоволява нуждите й, той бил принуден да прави заеми. Един ден отишъл да иска пари на заем от познати, но те му отказали – никой вече не му давал. Дългът му възлизал на повече от 300 хиляди лева. Като се видял в невъзможност да задоволява капризите на своята възлюбена, той се пропил. Приятелят му искал да му помогне, но го оставил да си научи урока. Един ден той му казал: Намислил съм да ти помогна, но с условие, да заминеш в странство, никой да не знае това. Докато се върнеш, аз ще изплатя дълговете ти. Понеже външно двамата приятели си приличали, никой не могъл да разбере, какво станало. Мъчна била задачата на добрия приятел. Дето плащал, все го ругаели и плюели, но най-после казали: Благороден човек излезе този пияница. Измени се нещо, изплати всичките си дългове. – Това е заблуждение. Онзи, който се изменил, е друг, не е първият. Злото не може да стане добро. Като изплати дълговете на приятеля си, добрият понесе всичките обиди, вместо него, но възстанови честта му. След това той му писал: Върни се в отечеството си. Условията са променени вече. Върнал се той от странство и благодарил на добрия си приятел, че го спасил. Всички го срещали така, като че нищо не се е случило.

Питам: Имате ли и вие такъв приятел, който може да се застъпи за вас, да измени условията на вашия живот, да ви спаси от обидите и ругатните на вашите кредитори? Някой казва, че ти е приятел. Питай го, може ли да заеме твоето място, да се изложи на оплюване. „Приятел се в нужда познава.” Твоят приятел трябва да бъде по-умен от тебе. Това не е обидно. Твоят учител трябва да бъде по-учен от тебе, баща ти – по-силен от тебе, а майка ти – по-благородна. Така и Божественият свят стои по-високо от физическия. Свържете се с този свят, за да дойде Духът Свети у вас и да се застъпи за вас, както добрият приятел за своя пропаднал приятел. Когато твоите кредитори започнат да те обиждат, Духът ще каже: Не се страхувай, стой по-далеч, иди в странство, да не чуваш, какво се говори за тебе. Ако ме слушаш, твоите работи ще се оправят. Няма човек в света, който е слушал своя вътрешен глас, и работите му да не се оправят. Това са изпитали всички обикновени хора, всички учени, всички общественици и управници. Всеки има едно вътрешно ръководство, което му подсказва, как да постъпва. Това е ръководството на Светия Дух. Това е ръководството на любовта. Някога любовта се изявява като велико, мощно, благородно чувство. То прави човека мощен, пластичен, готов с лекота да носи всички мъчнотии, страдания и нещастия. Ще наречете това чувство любовно. Тази дума не звучи добре на ушите ми. Предпочитам да го нарека „благо чувство.” Важно е, че дето е любовта, човек се чувствува лек, подвижен, без

да е слаб. Някой се оправдава за греховете си със своята пълнота. – Пълен съм – казва той – много ям и много греша. Трябва да постя малко, да отслабна. Като отслабне, пак напълнее; после отново пости, за да отслабне. После пак напълнява.

Значи, постът не разрешава въпроса. Постът се заключава в следното: да споделиш излишното със своите близки. Ще споделиш не само материалните си блага, но и своите чувства и мисли. – На какво се дължи затлъстяването? – На егоистичния живот. – На какво се дължи изсушаването, т. е. отслабването на организма? – Пак на егоистичен живот. Значи, Бог наказва човека по два начина: чрез отслабване и чрез затлъстяване. – Отслабнах много. – Изпълнявай Божията воля, и ще се поправиш. – Затлъстях много. – Изпълнявай Божията воля, и ще отслабнеш. Има едно средно положение на организма: нито много слаб, нито много пълен. То е състояние на умерена, разумна активност. Ти имаш мускули и мазнини, колкото ти трябват. Здрав си, отиваш на нивата да работиш. Колко храна ти е нужна? Ако си вегетарианец, ще си вземеш хляб, малко сирене, едно-две яйца и една - две ябълки. Ако си месоядец, ще си вземеш няколко кюфтета, яйца, баница и плод. Значи, ако си вегетарианец, ще ядеш лук, праз, ябълки, круши. Ако си месоядец, ще ядеш месо, кокошка, прасе и др. Колко храна е нужно на човека за един ден? Даже и за една седмица не му е нужно много. Смешно е: тръгнеш на път за една седмица, а вземеш стотина хляба, кокошки, пуйки, масло, сирене и др.

Съвременните хора обичате да се осигуряват. Тръгнали за един месец някъде, а след тях цял обоз като че на война отиват. Казват: Трябва да се живее. – Колко ще живееш? Ти се нуждаеш от един хляб, две - три кюфтенца, една - две ябълки. За другия ден не мисли – добър е Господ. Ако вземеш повече храна, ще се развали. Така казва Светият Дух. На какво се дължат споровете между хората? Те са престанали да вярват в закона на любовта, а вярват само на себе си. Казваш: Аз страдам, животът ми трябва да се осигури. – Какво ще кажеш за другите? Ти искаш да се осигуриш, а за другите не мислиш. Ще знаете, че всички, които сте обекти в живота, за Бога сте едно цяло и влизате в Неговия свят. Затова Той казва: Всички недоразумения между хората ще се оправят; всички тефтери на търговци с нечисти сметки ще се проверят. Който не дава тефтера си да се провери, ще отиде в затвора. На всеки беден, който живее по Божествения закон, ще му се дадат добри условия. Както виждате, добри разпореждания. В Божествения свят има всичко, каквото пожелаете: за учителите и за учениците, за бащите и майките, за свещениците, за проповедниците, за управниците. Тази е последната програма, дадена от Бога, която донесох от горния свят. Казват: Истина ли идеш от небето? Много не вярват, че Бог

управлява света. Те казват, че могат сами да управляват, и сами да оправят живота. – Какво са направили толкова години? Не било на младини, че на старини. „Трай коньо за зелена трева!” Докато конят оре на нивата, селянинът го залъгва: Карай, конче, карай! Като узрее нивата, ще видиш, как ще те нахраня. Обаче, нивата узрява, за себе си той задържа житото, а на коня дава сламата.

Сега аз съжалявам онези хора, които само на думи вярват в Бога. Те казват, че вярват в Единния, Троеличен Бог, в Господа Исуса Христа, а като отидеш при тях, не виждаш в лицата им друго, освен груби търговци и банкери. Аз съм правил опити, ходил съм при различни банкери. Влизам в кантората на един безверник банкер. Той ми казва: Слушай, приятелю, в Бога не вярвам, но в парата вярвам. Ако не печеля поне по 12%, защо съм отворил тази кантора? Отивам при един търговец, който минава за вярващ. Слушай, братко, давам ти тази стока за Бога, със загуба. – Защо не говориш истината? Ако продаваш така, знаеш ли, че още утре ти ще затвориш магазина си? Казвам: Искреност се иска от всички. Бъдете искрени, честни в постъпките си, и животът ви ще се оправи. – Как ще се оправи? – Има начини за това. Първата ви работа е да очистите домовете си от нечистите мисли и желания. Като вляза в някой дом, веднага чувствувам тежката атмосфера като че е пълен с дим, с въглена киселина. Гледам децата, жената, мъжът, всички посърнали, мъчи ги нещо. Аз зная причината за това и казвам: Всичко може да се оправи в един ден. – Как? – Елате при мене, ще ви кажа, как ще се оправи вашата работа.

Една млада мома се влюбила в един граф – от високо произхождение, но крайно западнал в материално отношение. Тя искала да му помогне, но не знаела как. Един ден графът отишъл при нея, показал й един златен пръстен с фалшив камък. Той я помолил да занесе пръстена на някой богат човек и да се опита да го прекара като ценен, да вземе от него много пари. Момата, готова да се жертвува за графа, взела пръстена и го занесла на един свой познат, който имал добро разположение и доверие в нея. Той погледнал камъка и казал: Този камък е фалшив, нищо не струва. Аз не мога да купя пръстена, но ще превърна фалшивия камък в скъпоценен. Той сваля своя пръстен от ръката си, изважда скъпоценния камък от него, туря го на мястото на фалшивия камък и казва на момата: Вземи този пръстен, продай го, за да се поправи положението на твоя възлюбен. Така се поправят работите на хората. Пръстенът представя живота, а скъпоценният камък – човешкото сърце. Ако вашето сърце е фалшиво, мислите ли, че животът ви ще се подобри? Животът, т. е. пръстенът има смисъл само тогава, когато сърцето, т. е. камъкът е скъпоценен, – Не може ли фалшивото сърце да се превърне в скъпоценен камък? – Може, но трябва да намериш добрия, благородния си приятел. Той ще извади от

сандъка си един скъпоценен камък, ще го тури, вместо фалшивия, и ще каже: Продай този пръстен, плати дълга на своя брат, на своя възлюбен.

И аз казвам на всички: Намерете Христа, вашия верен приятел. Религиозните казват: Господи, Ти ще ни спасиш. Момата казва: Господи, Ти ще ме спасиш. И най-после, Бог ги спасява. – Как? – Изважда фалшивия камък от пръстена, туря, вместо него, скъпоценен, и казва: Изправете живота си и повече не грешете! – Коя е тази мома? – Тя представя чистото, благородното, възвишеното в разумния живот. Това е новото учение, което всеки може да приложи. Не мислете, че като го приложите, всичко ще се нареди изведнъж. Нещата не стават изведнъж. За да се приложи новото учение, при сегашните условия, нужни са най-малко 25 години. Какво са 25 години? Казано е в Писанието: „Тисяща години са пред Бога като един ден." Колко дни правят 25 години? – 25 Х365 = 9,125 деня. Като турите три нули при това число, ще получите 9,125,000. Значи, като определям срок от 25 години, имам пред вид един кратък срок, през който може да ликвидирате кармата от 9,125,000 години. Много ли са 25 години? Това е най-малкото благоприятно време да изправите живота си. – Какво ще правим след тези 25 години? – Ще пътувате по звездите.

И тъй, възвишеното, благородното в човека ще го преобрази. Някои мислят, че благородният, религиозният човек престава да мисли и затъпява. Има и такива случаи, когато религиозни хора затъпяват, стават лениви, не признават труда и работата. Но това не са истински религиозни хора. Има и богати хора лениви. Според мене, богатият трябва да работи повече от бедния. И религиозният, като се обърне към Бога, повече ще работи и повече ще учи. Пред него е цялата вселена, която трябва да се изучава. Бог обича онези, които работят, които учат, а не невежите. Бог обича децата. Като видя едно малко цвете, радвам му се, като на богатството. За мене, то е предмет за изучаване. Като видя един извор, седна при него и се разговарям. Казвате: Ето един смахнат човек, с извора се разговаря! – Прави сте, за извора съм смахнат, а какво ще кажа аз за вашите тефтери? Седнеш пред тефтера, отваряш го и казваш: Този има да ми дава 25,000, онзи 50,000 лв. Ще ги туря в затвора. Отваряш и затваряш тефтера – цял ден една и съща история. Кой от двамата е по-умен? Аз ли, който се радвам на малкото кокиче и извора, или ти, който отваряш и затваряш тефтерите си? Кой е по-умен? Ти ли, който създаваш теория за слънцето, като тяло в разтопено състояние, или аз, който съм ходил на слънцето и се разговарям с малкото кокиче?

Вчера бяхме на Мусала, минахме през Маричините извори и опитахме водата им. Отлична вода! Ако болен пие от нея, ще оздравее. Ние трябва да се интересуваме от малките неща. Казвам на младите: Малкото,

нищожното в света, в него е скрито великото, благородното. Ако търсиш великото, ще го намериш в малкото. Следователно, Бога ще намерите и в най-малките прояви на живота. Величието на Бога не е в това, че Той създава слънца и вселени. Това Той може да направи в един момент. Ти имаш скръб, всеки те подритва и се нуждаеш, от една малка подкрепа. Кой как мине край тебе, казва: От този човек нищо няма да излезе. Обаче, Бог, Творецът на вселената, спира работата си и незабелязано слиза до тебе и ти нашепва: Не бой се, не се обезсърчавай! Аз ще ти помогна, ще уредя твоите работи още днес. Ти се зарадваш. – Какво става с този човек? – Бог му проговори. Това са великите работи, които Бог върши. Това е велика истина. Аз говоря за Господа, Който посещава хората не в църквите, но в техните отчаяни, наскърбени сърца.

Някои ме упрекват, че не ходя на църква. Казвам: Едно от моите големи нещастия е това, че от църква не излизам. Църквата – това са живите хора, това са техните сърца. А тия църкви, направени от хората, са далечно подобие. – А духовенството?–То е човешкият дух. Всички сме свещеници на Бога. Казвате, че не съм зачитал църквата, значи, не зачитам и Бога. Не, това е един незаслужен упрек, който не отговаря на истината. Аз ще го хвърля върху вас. Това не е било и няма да бъде. Друг е въпросът за фалшивия скъпоценен камък. Няма да дам за него подписа си, че е истински. Показваш ми камъка си. Погледна го и пиша: Този камък е фалшив. Кажи, че е хубав. – Повтарям: Този камък е фалшив. – Кажи, че е хубав. – Повтарям: Този камък е фалшив. Че мога да го направя скъпоценен, то е друг въпрос. Ще бръкна в сандъка си, ще взема оттам скъпоценен камък и ще го туря на мястото на фалшивия. От всички съвременни хора се изисква честност и чистота. Това се изисква и от вас. Днес всички можете да бъдете щастливи. – Как? – Като повярвате в думите ми.

„Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете." Аз мога още днес да ви свържа с този Дух. – Възможно ли е това? – Да, Бог ще мине край вази ще ви запита: Какво правите тук? Ти излизаш пред Господа с насълзени очи и казваш: Господи, какво да правя с този мъж? Изяде ме! – Престани да му готвиш. Ела с мене. – Кой си ти? – Можеш ли да дойдеш с мене? – Мога. Мъжът се връща вкъщи и намира жена си умряла. Какво стана с моята възлюбена? Скоропостижно умря! – Не, тя се оплакваше от тебе, и Бог я извика в другия свят. – Ще се върне ли пак? – Ще се върне, но не при тебе. Ще кажете, че това не е вярно. Не само, че е вярно, но 100% е вярно. Това е великата истина на живота. Ние сме потопени в един разумен свят и който не вярва в него, страда. Не вярваш във великата разумност, а вярваш в човешката разумност. Щом сте потопени във великия разумен свят, работете с разумните същества. Колко пъти ви

дохождат светли мисли! Отде идат те? Мъжът се разгневил и казва на жена си: Ще ти покажа, кой съм аз! Тя се разгневила и казва на мъжа си: Ще ти смажа главата! Тихият глас й казва: Не се сърди, сестро! Прости му! – Как да му простя? – Прости му, ние ще уредим вашите работи. Той е благороден човек, други са причина за лошата му постъпка. Същият глас казва и на мъжа: Не се сърди, братко, всичко ще се оправи. Жена ти не е виновна, други създават недоразуменията между вас. Вие не се познавате, а трябва да се познаете. – Как? – Мене как ще познаете? Гладен си, нямаш хляб. Взимам торбата си и дохождам в дома ти. Давам ти хляб, да се нахраниш. – Познаваш ли ме? – Познавам те като човек, който ми донесе хляб. Друг път пак дохождам при тебе и виждам, че си задлъжнял, не смееш да се покажеш пред хората. Изваждам кесията си и ти предлагам една сума, да оправиш обърканите си работи. – Познаваш ли ме? – Ти си онзи. който ми донесе хляб, а сега ми носиш пари.

Ще ви приведа един действителен случай из живота. Един германец тръгнал с Balkanzug за Виена. На една гара той слязъл от влака, с намерение да се нахрани- в един от близките ресторанти. Той носел със себе си един голям куфар. Келнерът му казал: Господине, според нашите правила, не е позволено да се влиза в ресторанта с такъв голям куфар. – Извинете, приятелю, това е моето портмоне. Отивам за Виена. Както знаете, парите са книжни, с малка стойност, а ще ми трябват много пари, макар и за малко време.–Е, щом това е портмонето ви, можете да влезете с него. Питам: Кой е виновен, че портмонетата станали толкова големи? Днес, един руснак изразходва дневно 10 милиона рубли. Може ли, едно малко портмоне да събере толкова пари?

„Дух Свети ще ви научи." – Какво трябва да се прави сега? – Ще съзнаете, че Божественият Дух може да ви научи да работите. Всички ще се впрегнем на работа. – Бог ще оправи работите. – И аз мога да ги оправя, но всички ще се опретнем да работим. Някой ме пита: Учителю, защо правиш всичко сам? – Много просто. Трябва ми една свещ. Ставам, взимам свещта и започвам да работя. Изразходвам за това само една минута. Остане ли да разправям на този-онзи, де е свещта, как да я запали, ще изминат 5 – 10 минути. Като я запаля сам, ще икономисам време. Аз спазвам правилото: Когато мога сам да свърша една работа, не търся чужда помощ. Ще се опретнем да работим! – Как, всички ли? – Нима мъжът не може да работи като жената? Не може ли той да готви? Мъжът казва на жена си: Слушай, възлюбената ми, днес изглеждаш много уморена, пожълтяла. Вземи децата и излез на чист въздух. Аз ще остана вкъщи да готвя. Като излезе жената, той се заема за работа. Лукът започва да пее: Сготвено! Мъжът готви цяла седмица наред, а жената се разхожда с децата и си почива от всекидневния труд. След това, жената пак започва да

готви, а мъжът си почива. Това не е ли работа? А сега, мъжът казва на жената: Слушай, ти трябва да знаеш, че аз се ожених да ми готвиш, да переш, да гледаш децата. Аз нося благата вкъщи, а ти не знаеш, как да ги използуваш. Недоволна, жената едва дочаква да се върне той от работа и започва: Какъв мъж си ти? Такова ли вмирисано масло си взел? А месото? Той намръщен, тя намръщена – и двамата недоволни. – Ето, идат празници: Коледа, Нова година, а ти нищо не си ми купил. Питам: Разумен ли е този живот? – Не е разумен, защото Духът не ги е научил. Когато Духът проговори на човека, лицето му просиява. „Ще просветнат нашите лица". – Кога? – Когато се свържем с Бога.

Сега аз ви проповядвам Божественото учение, което гласи: В проявената, изявена и осъществена Божия Любов, доброто никне, правдата расте, истината цъфти, мъдростта връзва, и любовта зрее. Запишете си това. Вие имате едно живо дърво с такива плодове, от които имате нужда. На това дърво всичко става.

9. Беседа от Учителя, държана на 10 декември, 1922 г. София.

----

*) Лука 12:12.

1922_12_10 Значение на гласните при окултното пеене

ЗНАЧЕНИЕ НА ГЛАСНИТЕ ПРИ ОКУЛТНОТО ПЕЕНЕ

Т. м.

(Прочетоха се някои от темите върху „Предназначението на космите“.)

Всичко няма да четем, но всички ще пишете.

Като ученици на окултната Школа, за всеки един предмет ще се спирате върху главните отличителни черти. Например даде ви се да опишете човешкото лице. По какво се отличава човешкото лице? – Отличава се по своя нос, отличава се по своята уста, отличава се по очите си, отличава се по ушите си. След туй лицето се разделя на части. Отличава се още със своето чело, със своите скули, със своята брада. После идват второстепенните наблюдения: лицето може да е вдлъбнато или изпъкнало някъде, но навсякъде трябва да намерите основните черти, които дават характеристика на лицето, и след туй какво носи сама по себе си всяка една характеристика.

Сега за косата. Кои са отличителните черти на косата? Може да бъде дълга и тънка, може да бъде дълга и дебела, може да бъде къдрава. После по цвят може да се отличава: може да бъде черна, кестенява, руса и т.н. Има си причини защо е руса, защо е черна или кестенява. Всяко нещо си има своите причини. Сега, ако вие поставите един човек в една стая, да го не вижда слънцето, той става бял, избелява; ако го турите вън на атмосферни влияния, на слънчевите лъчи, той почернява. После, защо са черни косите? Дали именно Природата има някаква специална цел и в нея има някой произволен път, дали просто туй е първичната причина, или е мода? Може чернотата на нашата коса да не зависи от същинската Природа. Какво бихте казали, ако една съвременна бомба на някой океански параход, която тежи хиляда килограма, се запази и ако след хиляда години някой, като я човърка тук-там, даде експлозия, какво ще речете? Ще кажете: „Природата тъй е наредила!“ Природата ли е тъй наредила? Не, не е Природата, човек тъй е наредил. Тъй че туй, което избухва в света тъй силно, по някой път принадлежи на същества, които са живели преди нас. Те са оставили техните творчески сили. И ние за да дойдем до самата Природа, до първичните причини, трябва да очистим нашия ум, нашето съзнание от много идеи, мисли, които са натрапени. Много от тези мисли в темите ви са верни. Косата служи като едно покривало.

Сега да вземем да разгледаме езика. Езикът има три функции. Едната,

първичната функция, е проста: да движи, да улеснява храната за стомаха, да регулира. Вторичната функция е чрез вкуса да различава всички ония вредни елементи, които принасят пакост на организма. Третата функция е да говори. Едновременно той изпълнява три длъжности.

Сега, всеки предмет, който разглеждаме, ще се старaете да го оставите в ума си, умът ви да бъде спокоен. Вземете за космите. Турете в ума си косата, не бързайте да пишете, оставете тъй, мислете час–два. Като имате малко празно време, мислете защо, какво предназначение имат космите. Може да не намерите същинската причина, но все-таки за бъдеще вие ще се домогнете до известни прави съждения за предмета, който разглеждате. По косите може да се познае човешкият характер. Като разглеждаш косъма от единия край до другия под микроскоп, под една леща, ще може по него напълно да опишеш характерните черти на човека. Не само туй, но ако един ясновидец разглежда един от вашите косми, той ще опише по косъма не само сегашния ви характер, но и вашето минало, и вашето бъдеще. То е написано на космите вътре и може да се чете. Не само по вашите косми може да се чете всичко туй, но и по вашите нокти. Природата навсякъде е описала човека. Сега първично какво е предназначението на косата, защо е създадена тя? Какво ни показват наблюденията? Всички онези животни, които са паднали, у които културата е слаба, в които умственото развитие не е дотам проявено, които живеят в неблагоприятни условия, всички са космати. И постепенно, колкото повече се събужда съзнанието в тях, колкото повече идва интелектуална сила, тия косми се разреждат, не опадат. Щом опадат космите, то е аномалия. Те не опадат, но почват да стават тънки и се появява челото, тия скули, които показват, че туй място се разработва. Ако пък съвършено оголее главата на човека, ние можем да извадим съвсем друго заключение.

Значи космите могат да опадат само на известно място, не навсякъде. Косите са само един регулатор, те урегулирват известни процеси в организма. Регулират влагата в организма. Сега, при сегашното състояние, ако у човека изпадат всичките косми по тялото, очаква го явна смърт. Всички тия косми по тялото регулирват влагата, която е необходима, за да може да са разпредели правилно и така да се улесняват тия вътрешни процеси. Туй е първото предназначение. След туй космите дават израз на умствения характер у човека. Колкото умът почва да се развива, косите почват да отстъпват назад. Колкото Любовта почва да се развива, космите на лицето в известни области почват да намаляват, да отстъпват назад. На ръката например съвсем са изчезнали. На лицето все има малки коси. Сега втория път ще пишете върху „Предназначението на ръката и десетте пръста“.

Аз ще ви дам едно упражнение за една седмица. То е следното: с левия палец подпирате десния, с десния показалец подпирате левия, с левия среден пръст – десния, с десния безименен – левия, с малкия ляв пръст – десния малък пръст. След това обратно: с десния палец подпирате левия, с левия показалец десния и т.н. С това упражнение ще предизвикате известна енергия в себе си. Вие ще правите упражнението сутрин и вечер. По шест упражнения сутрин и вечер. Три от едната страна и три от другата. Туй е първата част на упражнението. Втората част на упражнението: лявата ръка ще отворите свободно. Дясната, свити всички пръсти, само показалецът свободен и с него ще минете от върха на малкия ляв пръст към дланта, после по посока на безименния – до върха, от безименния към дланта, после до върха на средния, пак назад по дланта, до върха на показалеца, пак назад към дланта и най-после по дланта до върха на палеца.

След това обратно. С левия показалец ще минавате по дясната ръка. Туй ще го правите два пъти. Когато правите упражнение, в ума си ще гледате да имате една приятна мисъл, едно благородно и положително настроение. Ще кажете тъй: „Всичко, каквото този пръст съдържа за моето сърце, тази сила желая да влезе в моя характер“. Туй е сърцето, което подпира и казва: „Всичко, каквото се съдържа в този пръст, съм готов да реализирам“. Туй е благородството на човека. (Показва десния палец.) По-нататък: „Всичката справедливост, която се крие в моето сърце...“ Справедлив трябва да бъде човек! „Всичкото знание, ония благородни черти, аз съм готов да развия в ума и в сърцето си напълно, тъй, както самият живот го изисква, готов съм да изпълня.“ (Показва десния показалец.) Тогава ще кажеш с големия си пръст тъй: „Както е писал Господ, тъй да стане“. Туй е половината от формулата. Друг път, като правим упражнението, ще ви дам втората половина. Забележете сега астрологически. Първият пръст е свързан с Юпитер, вторият пръст е свързан със силата на Сатурн, третият пръст е свързан със Слънцето, четвъртият е свързан с Меркурий, а петият, палецът, е свързан с Венера, богиня на Любовта в гръцката митология. Тази издутина отдолу, то е основата. Този палец, волята има за основа Любовта. Човешката воля има за основа Любовта. Тази издутина, тази могила, този планински връх подкрепя палеца. Но понеже пръстите не съдържат всичките влияния, затуй ние упражняваме и другите пръсти, за да може да се засегнат и другите влияния, Марс например, да може да се засегне вътрешната страна на Венера. Сега, разбира се, не може да се каже, че човек влиза в съобщение с планетата Марс, но в себе си той има известни течения и те могат да се регулират. Може да направите един опит. Да кажем, разтревожен си, обиден си, честолюбието е засегнато, сложи този пръст,

десния показалец на левия показалец, поседи така 5 минути, ще видиш какво влияние ще дойде у тебе. Или някой път искаш да решиш нещо дали е право, или не, не знаеш, тогава със средния десен пръст подпри левия. Ще правите опити, нали? После, искаш да разрешиш някой научен въпрос, безименният пръст ще подпреш. Постойте така, няма да изгубите нищо, седете и размишлявайте. После, с малкият пръст ще подпреш и т.н.

След туй, някой път искате да уякчите волята, слабохарактерен сте, ще подпрете палеца. Волята ви изведнъж няма да стане силна, но все пак ще укаже известно влияние. Колкото и да е малко това влияние, упражнението пак е приятно.

Сега, да изпеем едно упражнение за Мусала. Може ли някой да продиктува думите? Представете си, че отиваме на Мусала, възпяваме го. След туй качваме се на върха, възхищаваме се от тази гледка – вторият стих. Най-после идват резултатът, който сме добили. С третия стих се приготовляваме да слезем долу. Сега да изпеем тихо упражнението. То не е довършено. (Изпяхме го.)

(Брат Иванчо изсвири на цигулка ново упражнение: „Бог е Любов".) Можете ли да го изпеете? (– „Можем.") (Всички изпяхме

упражнението

Бог е Любов (3 пъти)
Любов, Любов
Вечна, безгранична
Пълна с живот
Живот на благия Божи Дух
Дух на благостта
Дух на святостта
Дух на пълен мир и радост
За всяка душа (2 пъти)

Няма да го пеете като обикновена песен. То е упражнение. Туй ще остане за следващия път. Сега ще пеем: „Духът Божий". (Учителят свири и всички пеят.) Вие ще препишете туй. Всеки от вас да изучи упражнението, хубаво да го пее, за себе си. Няма да прескачате. Вие го пеете като обикновена песен. Ще вземете методите на Природата. Ние вървим по пътеките на Природата. Тя не започва изведнъж, а постепенно, плавно. Тя не започва с един тон, тъй. (Учителят засвири изведнъж много силно.) Нищо не става тъй изведнъж, но започва постепенно. (Учителят свири тихо, леко, постепенно усилва и пак затихва.) Може да вземете един тон ясно. Може

ли да го вземете така? (Учителят свири.) Ще забележите, че когато вашият характер е разгласен, не можете да пеете. Защо? – Защото тогава вибрациите са малко по-къси, не се посрещат. За да може човек да пее вярно, той трябва да бъде разположен. Много хубаво ще пеете, когато сте духовно разположен. Същото нещо е и за мисленето. Щом си разтревожен, не можеш да мислиш. Човек, който е разстроен, не може да мисли. Някои считат, че мислят в най-голямата тревога. Не, това не е мислене. Най-първо на себе си ще кажете: „Хмъ...“ Ще се стремите да хванете вашия глас. (Учителят взе един тон много тихо.) Едно съсредоточаване навътре. Някои започват навън. Не, навътре трябва, контролиране на ума.

Сега, при какви условия ние употребяваме „А“-то? Казваме: „А-а“, учудваме се. „О-о“, значи много нависоко си се качил! Или когато една болест се усилва в корема много, казваме: „О-о...“ Дори и на болестта се казва: „О-о“, почакай малко. После, казваме: „И-и...“, сега ли му намери времето? „И-и“ значи по-мекичко, не бързай много нагоре, надолу, много нависоко недей. „Е-е“ значи „прекали го вече“. Сега в музиката „Е“ регулира. „Е“-то слиза отгоре. „Е“-то има три проекции: проекция към изток, проекция към запад и една друга проекция, отгоре надолу. Българите обикновено го пишат отворено надолу, с опашката надолу, а с главата нагоре. Туй показва, че „Е“-то се държи в умствения свят и после слиза долу. Гърците го пишат обратно. С тия букви ще регулирате. Някой път казвате на себе си: „Ии...ии...“ – ще регулираш нещо. Или пък неразположен си, някаква болка имаш в ума или в сърцето, казваш: „О-о...“, „О-о...“ У човека има двама души: онзи, който се сърди и бърза. Той е обективният човек, той бърза да си свърши там работата. Той е търговец. Ще му кажеш: „О-о...“ Той ще разбере закона, ти ще го укротиш, ще му кажеш: „Слушай, аз те управлявам. Ти си слуга, аз съм господар“. Работите се обръщат с главата надолу. В думите се срещат гласни букви, които имат смисъл в окултната наука. Ако се спрете и кажете: „Аз имам с по-важно нещо да се занимавам от това, да пея сега буквата „А“. Имам да се занимавам с един философски въпрос“. По-философски въпрос от буквата „А“ няма. Ами че ако ти се научиш да произнасяш буквата „А“ правилно, тъй, както е била първоначално, да се възстанови нейния първичен тон, ти ще знаеш много. Та в пеенето, в музиката ще възстановявате по една буква.

Всяка една буква си има вътрешна страна, не само външен характер. Тази сутрин в беседата си аз ви представих едно обикновено житно зърно, едно восъчно зърно, едно златно и едно диамантено, те се различават. Онзи естественият тон в Природата е като житното зърно, съдържа в себе си сила, постепенно се развива и ще принесе своите блага. Сега, разбира се,

ние трябва да създадем в себе си нова музикална вълна. Хората на обикновената музика, в музикалните школи знаят да пеят повече, там имат известни методи, похвати, те са сполучили доста. Те някой път много хубаво пеят, но в техните песни от окултно гледище липсва нещо. Но за в бъдеще, когато те научат окултната наука, ще приложат много лесно правилата. Нека сега да изпеем гласните букви, колкото ги има на български. (Пяхме гамата с буквата „А“ и „О“.) Ако взимате тоновете вярно, ще се образува такова нещо: „Аоа, аоа“. Ще взимате вярно. Ще считате тази буква, този звук като интелигентно същество. Ще се стараете да схванете неговия език, ще се приспособите, тъй, мекичко ще му говорите. Ще дойде звукът „О“ и ще ти каже: „Не ме разбираш, ще вляза в стомаха ти“. Ще ти залепи една болест. Ти ще кажеш „О-о“. Изобщо всичките деца започват с буквата „О“. „Олеле, мале.“ Туй „О“ означава нещо много силно. Но ще заемете да упражнявате гласните букви. Мнозина, дето не можете да пеете, се дължи на това, че у някои от вас „О“-то е по-силно, и затуй има дисхармония в гласа ви, не е равен. У някои „А“-то има предимство, тия вълни са по-силни. У някои „И“-то, някъде „Я“, „Ю“. Всички тия гласни като ги изречем, техните трептения са толкова силни, че когато дойдем до музиката, не могат да се пеят. При говоренето в българския език се много повтаря, например частицата „кай, кай“. „Аз кай и т.н.“

Сега, вие имате по-важни работи от тези. Ще си кажете: „Ние, възрастни хора, до какъв хал дойдохме“. Не, не, трябва да се върнем да изправим погрешката, не е срамота. Когато няма какво да правиш, останал си без работа, не можеш ни да пишеш, ни да четеш, седни да упражняваш буквите, защото ако не се упражняваш, непременно ще се караш с някого. Като си възбуден, започни да се занимаваш с гласните букви, като свършиш упражнението, ще им кажеш: „Благодаря ви, че ми дойдохте на гости и ме избавихте от неприятност“. Ще се упражнявате не когато имате работа, но когато няма какво да правите. После, ще се научите да пеете смислено. Тъй, ще седнеш, ще концентрираш ума си, ще затвориш устата си, мислено ще изкараш една песен в мисълта си, докато започнеш да слушаш тоновете. Онзи, който иска да бъде добър окултен певец, в ума си ще пее, ще повтаря, докато започне да чува гласните като далечно ехо, след туй те ще слязат на физическия свят; той ще ги изрази и ще има един пластичен глас. Сега, вие не схващате вътрешния смисъл на всички песни, които имаме. Например, българинът като пее там „Стоян Мари думаше“, той е разбирал нещо идейно. Какво думаше на тази Мара? Изразява се идея. Отгде си води първоначално смисъла? „Стоян Мари думаше.“ Какво е останало? „Либе-ле, либе-ле.“ Първоначално съвсем друго нещо е изразявало, друг окултен характер е имало, но сега всички тия песни у българите са остатъци. Останали са само такива малки остатъци на

физическото поле.

Изобщо, когато българинът пее тия остатъци, той се въодушевлява, в неговата душа има възраждане на нещо по-дълбоко. Сега, съвременните хора, евангелистите за пример, като пеят една религиозна песен: „Господи, помилуй, Господи, помилуй“, мислите ли, че туй „Господи, помилуй“, като го казват, го разбират? Ако би разбрал тази песен, „Господи, помилуй“, той, като излезе от църква, друг човек щеше да бъде. Като произнесе тази дума, „Господи, помилуй“, тя трябва да се разцъфти като един цвят и той ще бъде съвсем друг. Ако някой от вас излезе да изпее упражнението „Бог е Любов“ както трябва, друг щеше да бъде той. Ще кажете: „Обикновена работа, Бог е Любов, разбрахме“. Не, тази песен, като я изпеете веднъж, каквито болки имате, ще изчезнат; и като излезем от туй здание, да бъдем всички радостни, весели, да се подмладим, като да сме на 20 години, да кажем: „Може да се живее“. Туй е пеене! А сега, питат ви: „Какво пяхте?“ Е, „Бог е Любов“. И тя като другите песни. А казвате: „Моцарт е това!“ Като изпееш или изсвириш техните произведения един–два пъти, стига ти. Ние, съвременните музиканти, сме като онези, които ходят от кръчма в кръчма, къде има по-хубаво вино. Сега, като минавах покрай театъра, гледам светските хора. Тия хора имат убеждения, този човек ще плати 25 лева за стол, плаща си, отива рано, влиза вътре да слуша. Убеждение има! Някой път ще плати 50–100 лева, за да слуша. А ние сега, като дойдем до духовните работи, казваме: „Даром се дава, без пари“, и сме нехайни. Онези хора имат повече убеждение. И аз съм дошъл до туй убеждение, че всяко нещо, което се дава даром, не се оценява. Не мислете, че даром се дава. Даром се дава само на възлюбления, на онзи, когото обичаш, но когото не обичаш, даром не му даваш. Чудни са хората!

Казват: „Даром сте взели, даром давайте“. Даром съм взел от кого? – От този, който ме обича. Затуй даром съм взел. Няма даром. Даром като вземеш, даром всичко ще платиш. Любовта колкото дава, толкова и взима. Обмяната е много правилна. „Христос дошъл да пострада.“ Христос даде Любов за Любов, колкото даде, толкоз и ще вземе. Христос не е от тези страхливци и няма нужда от такива. Казваш: „Е, аз за Христа давам“. Не, не, или всичко ще дадеш, или нищо. Сега някои ще ми определят: „Христос даром дава“. Любовта даром дава, но и всичко даром взима. Сега ние седим и пеем упражнението „Бог е Любов“. Казвам: Бог в нашите сърца люби ли? Че Бог люби, тъй е, туй е една велика истина, но Бог във вашето сърце люби ли? На тази Любов аз отговарям. И ако аз действително отговарям на Божествената Любов, понеже Бог е съвършен, непременно аз ще имам тази Любов, и понеже Бог обича всички, следователно моето сърце ще отговаря на всички сърца, както Неговото. По естество Бог еднакво обича всички, не съди никого, отговаря на всички,

но понеже всички хора, като не се ползват от тази Любов, понеже сърцата им не са готови да я възприемат, те остават всякога бедни. Казвате: „Какво е Любовта?" В сегашното ваше положение, като ученици, бъдещата ви карма ще се определи от вашата Любов. Вашата сегашна Любов ще определи бъдещото положение в другите съществувания. Ако в тия хора, около които живеете, сте вложили вашата Любов, тази Божествена Любов, те ще ви бъдат приятели в следващото съществуване; ако не сте вложили Любовта, ще ви бъдат неприятели. Този, когото не си обичал, може да ви бъде мъж, жена и като такъв, ще ви малтретира, може да ви бъде син, дъщеря, може да ви бъде слуга, господар; в каквото положение и да бъде, ще ви малтретира. Но ако сме дали тази Любов, всички ще дойдат да ни помагат. Тази Любов ще се върне и ще каже: „Вие ни дадохте, и ние ще дадем; вие не дадохте, и ние няма да дадем". Тогава няма какво да се сърдите. Сега, като дойдем до този въпрос, ние оставаме за следващото съществувание, на него очакваме. Всичко в света е потребно, но трябват зъби, за да се дъвче.

Та тъй, значи ние трябва да мислим. Но как? Ние, съвременните хора, не мислим още, учениците не мислят. Да мислиш, значи да проверяваш нещата. Да чувстваш, значи да преживяваш нещата, поне отчасти, не всичко, малки преживявания да имаш. Но другите, разбира се, няма да ги оставяте. Като казвам туй, не казвам, че сегашните ваши преживявания не са верни. Верни са, но туй сте преживели хиляди пъти, то е старо, много обикновено. Жабата, която седи с векове в блатото и крякa, и нейният баща е крякал, дядо, баба, все крякали, започват, но цели 4 месеца все по един начин се надуват, крякат, крякат и най-после от туй крякане какво ще излезе? Ще кажа на жабата: „Слушай, ще напуснат блатото и няма да крякат". Защо? – Този занаят научи, няма да го забравиш никога. Досега вие много работи сте научили, нови трябва да учите. Следващото време актив ще бъде, ако напуснете това еднообразие. Туй еднообразие внася страдание. Вие всинца сте недоволни като ученици. Сега седите тука, като ученици, но ума на някой е занят някъде. Аз виждам това. Някой седи тука, но има дете в къщи и казва: „Учителят малко закъсня, с детето какво ли става?" Друг казва: „Слугата оставих, касата не затворих, има опасност". Трети казва: „За утре имам работа. Трябва да ида да поспя". Ако е ученик, уроци си има. И след всичко това казва: „На окултно упражнение бях". Това не е окултно упражнение. Окултно упражнение е, като дойдеш, до един час и половина да бъдеш свободен и да туриш воля да смъкнеш всичко, да свалиш старите дрехи. Като излезеш навън, свали новите дрехи и пак в стария костюм се облечи. Тази песен, която изпяхме, тя е опасна. Опасно упражнение е то, 13-то по реда си. Това упражнение изисква самопожертване. Ще го изпеем с чувство, ще предизвикаме мислите си, да мислим само за Бога. Сега в този салон има неудобства, стеснени сме,

салонът трябва да бъде два пъти по-широк, за да може всички да насядате, да не се допирате, да сте най-малко по 20 сантиметра на разстояние, да сте свободни. Тогава и въздухът ще бъде по-чист. Тази въглена киселина, която се образува, е една неприятност. Тогава упражненията ще бъдат по-приятни от сега. И после, трябва да се разпределите. Вие, тъй, както сте насядали сега, обмяната на магнетическите течения не е правилна, затова седите като на тръни. Според окултния закон трябва съвсем другояче да ви наредя, а не тъй, както сте разхвърляни. Някой от вас искат да сядат на първо място, но по окултния закон те трябва най-назад да седнат, а някои отзад да дойдат напред. Трябва ви един голям салон. Като отидем в новия салон, непременно ще направим един опит. Тия музикални упражнения все-таки най-малко 50% ще пренесат своята полза.

И тъй, с още няколко урока ще свършим с музиката временно. Може би още един–два урока и ще минем в други области. Тогава ще се върнем към музиката. Ще имаме малка почивка. Сега, втория път искам трима души от класа да изпеят „Духът Божий“ един по един, да видим как ще я изпеят. Искам две сестри и един брат, поотделно ще излязат и ще пеят. Доброволци няма ли? Който има желание, импулс, не се стеснявайте. (Обаждат се две сестри и един брат.)

Когато пеем или свирим, някой път може да изпъкне техниката. Който пее, който свири, той има техника. След туй идва съдържанието на това, което се пее, и най-после – смисъла. А когато пеем, ще изпъкне още и нашия глас. А онзи, който ни слуша, да каже: „Отличен глас има, аз бих желал да имам такъв глас“. Трябва да пеете. Даже най-слабите ученици по пеене, и те почнаха да пеят. Ние най-първо ще изкараме онези, които са останали най-назад в музиката. Един квартет ще направим от тях. Голяма смелост ще проявят те. Няма да им се смеете, де. (Учителят пее думата „истина“.) Да кажем, вие искате да кажете някому музикално думата „истина“, много меко. Как бихте изпели това? (Учителят пее: „Истина аз ти говоря, истина ти говоря, истина аз ти говоря, истина ти говоря. Истина, истина аз ти говоря, говоря, истина аз ти говоря“.) Опера, нали? То не е много мъчно изкуство. Ще си представиш как ще кажеш, то е най-естествено. После, всеки един човек има мерило в себе си. Когато човек не говори хубаво и не пее хубаво, той сам не е доволен от себе си. Недоволен *ли* си, ще си попееш. Не се залъгвайте! Ти ще си признаеш факта: „Не пея, но аз ще се науча да пея. Не говоря хубаво, но аз ще се науча да говоря. Не мисля хубаво, но аз ще се науча да мисля“. Признайте факта, но не се спирайте. Смисълът, целта на пеенето е да улесни работата. Пеем *ли*, работата върви; не пеем *ли*, не върви. Докато в една къща има пеене, работата върви, престане ли пеенето, опасна е работата. Тъй е и в Природата. Ако един ден вие излезете отвън и славеят, птичките са

престанали да пеят, няма чуруликане, работата е опасна, вие трябва да напуснете този град, в София не трябва да ви има. Ако птичките, врабчетата престанат да чуруликат в София, вие сте свършили, опасна е работата ви. Но чуруликат ли птичките, вие да сте напълно спокойни. Ще кажете: „Какво общо има?“ Важно, много важно е. Докато се пее, всичко е наред. Престане ли пеенето, всичко потъмнява. Щом станеш сутрин, запей си. Най-първо, не започвай с търговия, изпей една малка песен, не бързай. Изпей песента в себе си и работата ще ти върви, не излезеш ли с песен, работата не върви. Следователно пеенето е един закон. Докато ние пеем, добре сме, престанем ли да пеем, ние се демагнетизираме. Пеенето уталожва. Станеш сутрин, неразположен си, не се спирай, попей си, не бързай да идеш на дюкяна. Попей най-малко 5–10 минути, ще поразведриш душата си, а после вземи книгата си и чети. То е едно практическо упражнение, което трябва да се прилага в окултната Школа.

Т. м.

11-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 10 декември 1922 г., София.

1922_12_13 Закон за съотношение

ЗАКОН ЗА СЪОТНОШЕНИЯ

9-та лекция от Учителя,
държана на 13 декември 1922 г., София.

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

Тайна молитва

Четоха се работите върху темата "Предназначението на дихателната система".

За следния път пишете върху темата: Елементи на човешката реч.

Сега, да вземем правата АВ. Тя не е образувана произволно, но е произлязла от някакъв разумен източник, от някакво разумно същество. При това образуването ѝ се дължи на известна причина. Как определят в геометрията правата линия? (– Най-късото разстояние между две точки се нарича права линия.) Или правата линия представлява процес, извършен с най-малки разходи. От правата АВ надолу спущаме перпендикуляр ОС. След това начертаваме кривата MN, като предполагаме, че и тя излиза от същия център, от който излиза правата ОС. Каква е дължината на линията MN в сравнение с перпендикуляра ОС? Линията MN е по-дълга от ОС, защото е крива. Да предположим, че линията ОС представлява витло на аероплан. Какво става с аероплана, ако витлото усилва, ускорява движението си? Аеропланът започва да се издига нагоре. Какво става с аероплана, ако витлото намалява движението си? Аеропланът започва да слиза надолу. Какво е отношението между енергиите в двата случая? При издигането си нагоре аеропланът надделява земното притегляне; при слизането си надолу това притегляне вече не му противодейства.

Представете си сега, че кривите А и В (Фигура 2) са условия, при които Животът може да се прояви. Приемаме, че кривата А представлява планинско място, изложено на силни ветрове. Един ваш приятел посадил на това място сливи и казва, че като завържат и узреят сливите, ще ви даде от тях. Кривата линия В представлява долина, в която друг ваш приятел е посадил сливи и обещава, че когато узреят, ще ви даде от тях. Кой от двамата ви приятели ще има по-голяма възможност да изпълни обещанието си? Онзи, който живее в долината. Колко на сто той ще има

възможност да изпълни обещанието си? Ако пък имате един болен, где трябва да живее, за да се излекува по-скоро – на височината или в долината? На височината ще оздравее по-скоро, отколкото в долината. Следователно неблагоприятните условия в едно отношение са благоприятни в друго отношение; и благоприятните условия в едно отношение са неблагоприятни в друго отношение. Оттук може да се извади законът: след всяка несполука иде сполука.

За обяснение на този закон ще приведа следния пример: вие сте болен, очаквате от вашия приятел сливи, които той ви е обещал. Приятелят ви живее на планинското място А. Чакате ден, два, седмица, две, месец, той нищо не изпраща. По едно време решавате сам да отидете при него да видите защо не ви изпраща обещаното. Отивате при него и влизате в обяснения. Той ви развежда из своите имения, показва ви градините си, разказва ви при какви условия се развиват дръвчетата му и в тези обяснения и разходки вие оставате при него цял месец. В това време обаче под влиянието на чистия планински въздух болестта ви изчезва, вие напълно оздравявате. Питам кое струва повече в дадения случай – сливите или здравето? Ето, една ваша несполука се последва от сполука. Законът за съотношенията действа навсякъде в Природата и може математически да се определи какво е отношението на едната величина към другата.

Представете си, че някой обещава да ви услужи в нещо. Думата услужвам е положителна. В този смисъл можете ли да определите колко на сто е вероятността даден човек да ви услужи? Някога от сто обещания могат да се изпълнят само едно или две; това показва, че лицето, което обещава, се намира при условия на физическия свят. Някога от сто обещания могат да се изпълнят деветдесет и девет; това показва, че лицето се намира при условия на Ангелския свят, дето възможностите за реализиране на дадените обещания е по-голяма. Най-после на сто обещания могат да се реализират сто и едно; това показва, че лицето се намира при условия на Божествения свят. Оттук виждате какви са възможностите за реализиране на идеите във физическия, Духовния и Божествения свят. Има известно отношение в тия възможности. Това лесно може да се определи, ако човек знае предварително отде произтича дадената енергия, която ще се впрегне на работа. Източникът на енергията определя възможностите. Значи между енергията и възможностите, които тази енергия съдържа, има известно съотношение. Следователно на физическия свят възможностите за реализиране на едно обещание могат да бъдат едно или две на сто. Например, искате да срещнете един заек в гората; вероятностна да го срещнете е само едно на сто. Значи малка е вероятността да го срещнете, много условия могат да попречат на тази среща. Искате да срещнете някой човек, който ви е обещал тази среща; само две на сто има вероятност да го

срещнете, всички останали случаи до стоте са изключения. И затова казваме, че човек много обещава, малко изпълнява. Дойдете ли до Ангелския свят, там на сто обещания деветдесет и девет се изпълняват. В този свят и най-възвишените Същества се намират при условия, че каквото предприемат, да го свършат деветдесет и девет на сто успешно, а с едно на сто изключение. В Божествения свят обаче няма нито едно изключение за неуспех, там на сто обещания сто и едно се изпълняват. Ангелите се занимават с живота на растенията. Ако някой се заеме да разорава една нива и я оре и посява деветдесет и девет години наред, нивата ще роди точно толкова пъти, колкото пъти я е посявал; на стотния път този човек се отказва да оре и не посява нивата. Мислите ли, че тази нива ще роди? Няма да роди нищо. Това именно е едното изключение в Ангелския свят. В Божествения свят обаче, ако някой се откаже на стотния път да посее нивата, сто души ще го заставят да я посее. Ще не ще – този човек ще посее нивата и то не само сто пъти, но сто и един пъти даже. В Божествения свят не се позволява абсолютно никакво изключение. Дали си човек или дух, щом боравиш със законите на Божествения свят, никакво изключение не се допуска.

И тъй, след всеки щастлив случай в Живота иде един нещастен. На всяка планина съответства долина – това е закон в Природата. Тъй щото, когато някой слиза, това показва, че той е на височина; когато се качва, той е в низина. Изкачването по планината изисква подем на човешкия Дух; слизането в долината изисква от човека внимание. И в двата случая има препятствия, само че тия, които заставят човека да се качва нагоре, са корубести, изпъкнали; тия пък, които го заставят да слиза надолу, са вдлъбнати. Препятствията ще заставят човека да намери извора. – "Ами ако кривна наляво или надясно?" – Никакво изкривяване не може да стане. Едно е възможно: или нагоре да се качвате, или надолу да слизате. В това отношение съществува един закон в Природата, а именно: след всеки щастлив случай иде един нещастен, след всяка радост иде скръб. Скръбта и Радостта са две различни състояния, през които човешката душа неизбежно трябва да мине. Могат ли скръбта и Радостта да се предизвикат от една и съща причина или да се произведат от едно лице? Радостта е планински връх, а скръбта – долина. Затова се казва, че който страда, той слиза в долината. Като слезе в долината, човек започва да оре, да копае, да сее, вследствие на което ръцете му се покриват с пришки. Каквато е разликата между планинския връх и долината, такава е разликата между Радостта и скръбта. Планинският въздух е рядък, чист и студен; въздухът в долината е гъст, нечист и топъл. Растителността в долината е по-буйна, по-изобилна, а на върха – по-слаба, по-оскъдна. Може ли човек да бъде постоянно радостен? Не може. Ако разглеждате нотите, ще видите, че има цели, половини, четвъртини, осмини и т.н. Всяка от тях трае строго

определено време. Между всяка нота и времето има известно съотношение. Въз основа на този закон радостите и скърбите имат определено време на траене. Някоя радост или скръб трае само един момент, равен на траенето на 1/64, 1/32, 1/16, 1/8 нота. Някога трайността им е по-голяма, равна на четвъртина, половина или цяла нота. Някои радости и скърби имат ехо, вследствие на което те траят повече от определеното за тях време и казваме, че са продължителни. Радостите и скърбите в Живота са моментни само, а когато ние казваме, че продължават много, това се дължи на тяхното ехо. Например, някой ви удари; болката, която усещате, е резултат на първия удар. Ако болката още продължава, тя е рефлексия на първия удар. Значи между интензивността на енергията и продължителността на времето има съотношение. Като знаете това, вие можете да изчислите математически колко време – часове, минути или секунди – ще трае известна болка. За това е необходимо да знаете силата, с която е нанесен ударът. Забелязано е при това, че болката постепенно се намалява – в първия момент е била най-силна, но този момент не се повтаря.

Законът за съотношението се изявява навсякъде в Природата и в Живота, но вие трябва да го изучавате, за да можете разумно да се ползвате от него. Знаете, например, че страданието трае момент само, а след това иде неговото ехо, което продължава часове, седмици и месеци. Ето тук ще прилагате волята си! Като ви заболи зъб, ще знаете, че болката трае моменти само; затова със силата на волята ще гледате да прекратите рефлексиите на тази болка. Какво правят съвременните хора? Като ги заболи зъб или като заболеят от някаква болест, те казват: "Аз зная, че ще боледувам най-малко цяла седмица." И така става – те съзнателно се поддават на отражението на болестта. Не, човек трябва да знае, че всяка болест трае няколко момента само, а от психиката на човека зависи колко време ще продължат рефлексиите на болестта. Математически може да се определи каква част от секундата ще продължи известно страдание или известна болка. Затова, като ви налегне някакво страдание, ще му напомните, че то е кратковременно, да не се забрави да седи часове и дни. Щом кажете така, страданието ще си отиде. Същото нещо става и с Радостта – и тя е кратковременна. И да искате да я задържите повече време, тя си отива, защото в съзнанието ви предварително е сложена мисълта, че тя скоро ще ви напусне. И действително така става.

Както виждате, има известно съотношение между мислите и желанията: след всяка силна мисъл иде слаба проява в характера на човека, след всяко благородно чувство се проявява някаква слабост. Като знаете това, вие всякога трябва да бъдете готови да посрещате тия неща със спокойствие. Щом се качите на върха, вие знаете, че непременно ще слезете. Затова от

вас се иска да бъдете внимателни, да бъдете всякога готови, да сте на щрек. И тогава, ако сте били внимателни, ще слезете от върха бавно, спокойно; иначе рискувате да паднете. След всяко лошо чувство или след всяка лоша мисъл вие ще проявите някаква силна, възвишена мисъл или благородно чувство. По този начин Природата внася равновесие във всички прояви на Живота. Причината за тези резки промени се дължи на факта, че ние сме свързани със светове, по-високи и по-низки от нашия, които ни въздействат по един или по друг начин. Когато сме скръбни или когато нарушим равновесието в Природата, от Ангелския свят ни дохожда помощ, докато се възстанови това равновесие. Като се повдигне разположението ни, от низшия свят идат същества да ни ограбят и ние изгубваме придобитото. Следователно при всяко нарушаване на Божествения ред и порядък от ваша страна идат Разумни същества да възстановят това равновесие. Дали сте достойни за тази помощ или не, те не държат сметка. Целта е да се тури ред в Природата, да се възстанови първото ѝ положение.

Тогава на какво се дължи успехът и неуспехът на хората? Преди да се отговори на този въпрос, вие трябва да се запитате какъв успех очаквате – материален, духовен или умствен? Задавали ли сте си конкретно въпроса какво искате да бъдете или какво искате да придобиете? Често у вас се раждат мисли, желания и чувства, които не са ваши, и като не знаете това, искате на всяка цена да ги реализирате. Например, четете някой автор и като свършите книгата му, у вас се явява силно желание да станете поет или писател като него. Тази мисъл не е ваша, това е било някогашното желание на автора на книгата да стане поет, писател. Той силно желаел това и го постигнал, но вие не можете да станете поет. Защо? Защото за вас не са определени тези страдания, не е предвиден този път, през който авторът е минал. И наистина, ще видите, че това желание след няколко дена ще ви напусне – значи то е било чуждо желание. Докато е станал този автор поет, само той знае през какви страдания и изпитания е минал. Колко пъти той се е обезсърчавал и отново насърчавал, колко пъти той се е отчайвал и дохождал до самоубийство, колко пъти е бивал освиркван и подиграван! Това обаче никой не знае – ние се намираме пред един резултат. Четем книгата, възхищаваме се и пожелаваме и ние да бъдем като него поети – как, по какъв начин може да се постигне това не се интересуваме. Поетът трябва да мине през големи страдания, няма поет в света, който да не е страдал. И тука е спазен законът за съотношенията, а именно между страданията и постиженията.

Следователно между физическия, сърдечния, умствения и волевия живот на човека съществува известно съотношение. Въз основа на това съотношение може точно да се определи след колко време крайният

материалист може да стане краен идеалист. Преди години дойде при мене един варненски адвокат, по убеждение социалист, и като се разговаряхме по различни въпроси, казах му, че след четири години няма да остане помен от сегашните му убеждения. – "Не е възможно това, аз съм убеден социалист!" – "Запиши това, което ти казвам, и ще провериш дали говоря истината." Две години след това той се ожени, роди му се момиченце. С жена си живееше добре, обичаше я. Една вечер отишъл на събрание и се позабавил малко повече от обикновеното време. Жена му била в къщи, работела нещо; като ѝ се доспало, тя си легнала и оставила лампата да гори. Случайно някак лампата се обърнала, газта се разляла върху леглото ѝ и тя изгоряла. От скръб и страдание за жена си у него настанал голям обрат, той станал силно религиозен, забравил социалистическите си идеи. Скоро след това го изключиха от социалистическия кръжок. Като ме срещна един ден във Варна, той ми каза: "Представи си, каквото ми предсказа, това се сбъдна! От моите първи убеждения нищо не остана." Казвам: като знаете закона на съотношенията, всички трябва да бъдете внимателни, да не нарушавате великите закони, защото ще попаднете под други закони, които няма да ви щадят. И в Писанието е казано: "Който стои високо, той трябва да знае, че ще падне. Който падне, той трябва да знае, че ще стане."

Сега от вас се изисква да разсъждавате правилно, зряло, да знаете, че според окултната наука нищо не става случайно, произволно. Окултната наука е положителна, тя взема предвид всички елементи, с които Природата работи. Ако се съобразява със законите на тази наука, човек може да избегне много нещастия в своя живот. На какво се дължат нещастните случаи в Живота и в Природата? Те се дължат на известно нарушаване на един от великите закони.

Сега ще представя графически четирите области на проявения Живот (Фигура 3). Правата А представлява физическия живот, правата В – сърдечния, правата С – умствения и правата D – волевия живот на човека. Енергията, която се развива в първия период от живота на човека, когато той расте физически, е точно определена по количество и по време на траене. След това тази енергия преминава във втория период от живота на човека, когато той се развива повече сърдечно. Оттам енергията минава в третия период, когато човек се развива повече умствено. Най-после тя слиза в четвъртия период – във волевия живот на човека. Като стигне до долу, енергията взема обратно движение нагоре и образува един кръг, едно обръщане на силите. Като се знае това нещо, може да се изчисли математически след колко години, как и де ще се прояви енергията. Също така може да се изчисли в какъв размер ще се яви тази енергия и какви резултати ще произведе. С това се обяснява защо желанията, подтиците,

стремежите на човека се явяват периодически. Някой млад човек желае да учи, да се развива умствено. Започва да учи и работи в това направление две-три години. След това подтикът му за учене изчезва, той се прехвърля на друго някакво желание. След известен период от години той пак се намира пред първото си желание да учи. Това нещо е в зависимост от закона на съотношенията. Времето е в зависимост от силното желание, силната мисъл, силното чувство. Например, толкова по-дълъг ще бъде периодът, през който човек ще учи, колкото по-интензивно е желанието за учене. Ако се явят някакви особени препятствия за реализиране на това желание, човек страда, чувствува се нещастен. Препятствията пък се явяват по причина на някакво нарушаване на законите. Като млади вие трябва да правите наблюдения, да изчислявате колко време трае една силна мисъл у вас и след колко време се явява отново. И тъй, според закона на съотношенията след всяко щастие иде нещастие и след всяко нещастие иде щастие; след всяка болест иде здраве и след всяко здраве иде болест. Под думата болест аз не разбирам обикновените болести, когато човек страда физически, но имам предвид онези състояния, които се предизвикват при нарушаване хармонията между чувствата и мислите.

Всеки от вас трябва да се запита дали се е самоопределил според закона на съотношенията. Вие трябва да се самоопределите. Който не се самоопредели, той ще остане завинаги в хамбара. Който седи в хамбара, той нищо не печели, но и нищо не губи. Знаете ли какво нещо е самоопределението? Щом не знаете, пишете за следния път върху темата "Самоопределяне в Живота". Вие трябва да се самоопределите, защото в скоро време ще се намерите пред една окултна митница, дето ще ви прегледат най-щателно. Като намерят, че носите вещи, за които не сте платили мито, ще вземат вещите и ще ви глобят. Ще ви прегледат с рентгенов апарат, за да видят какво носите в себе си. Тъй щото, ще ви прегледат външно и вътрешно, ще вземат и най-малкия излишък, който се намери у вас. Следователно изхвърлете всички излишни работи навън, за да не ви глобяват. В този смисъл, да се самоопределите значи да изхвърлите от себе си всички излишни, несъществени неща, които причиняват страдания и нещастия, и да задържите само същественото, което причинява Радост и Веселие и с което можете да работите.

Окултната наука, с която се занимавате, е положителна, но същевременно опасна наука. Веднъж влезли в тази Школа, вие имате привилегията да ви се предаде тази наука в най-лека, в най-възприемлива за вас форма. Ако бяхте в друго време, по никой начин нямаше да ви приемат в Школата. В древността не са приемали ученици по-млади от 33 години. Затова трябва да бъдете внимателни, да не си играете с природните закони. Природните закони са живи, съзнателни, те не могат да се престъпват. Дойде ли до

окултните сили, до окултните закони, ученикът трябва да знае, че с тях игра не бива. С това аз не искам да ви наплаша. Страхът е необходим, но не онзи обикновен страх. Ученикът трябва да има благоговейно чувство към Великото, към Божественото в света. Ако това чувство не е развито в него, то трябва да се замести със страха. Този страх именно наричам Божествен, разумен страх. При този страх могат да възрастат всички благородни чувства в човека. Който съзнателно изучава окултната наука, той развива в себе си смелост, решителност, инициатива, трудолюбие и работоспособност. Като направите някаква погрешка, не се оправдавайте с условията, с майка си и с баща си, но винаги бъдете готови да изправите погрешката си. Оставете настрана майка си и баща си. Като работите съзнателно и с Любов, вие сте в състояние да използвате условията и да създадете от себе си каквото желаете. Щом направите някаква погрешка, веднага я изправете. Щом изправите погрешката си, тръгнете пак напред.

Като ученици вие трябва да изучавате окултната химия, да знаете от какви елементи се нуждае вашата кръв. Ако желязото е недостатъчно в кръвта ви, по някакъв начин трябва да го доставите. Иначе отсъствието на желязо в кръвта ви ще придаде повече мекушавост, огъваемост на характера ви. Ако златото е малко в кръвта ви, ще бъдете лишени от благородство в характера. Значи всеки нов елемент, внесен в ума, в сърцето или във волята на човека, дава нова насока на неговата деятелност. Изучавайте химията добре, за да можете да превръщате силите в себе си. Тогава ще знаете как да калите желязото в себе си – от меко желязо да го превърнете в стомана. Някои от вас се нуждаят от твърдост в характера си, други – от мекота, трети – от благородство, четвърти – от постоянство, пети – от Любов към Бога, шести – от милосърдие, разсъдливост, въображение и т.н. Всеки може да каже за себе си: "Едно ми не достига." Той трябва да намери какво му липсва, а после да потърси метод как да придобие този елемент, който му липсва. Всеки се нуждае от едно нещо, но това нещо е от голямо значение за неговото развитие. Това важно нещо той ще научи от закона на съотношенията.

Тайна молитва

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

9-та лекция от Учителя,

държана на 13 декември 1922 г., София.
Допирните точки в природата (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том I. София, 1935)
15 беседи от 4 октомври 1922 г. до 24 януари 1923 г.

1922_12_17 Музиката – средство за концентриране

МУЗИКАТА – СРЕДСТВО ЗА КОНЦЕНТРИРАНЕ

Т. м.

Темата за следващия път ще бъде „Пробуждане на Божественото съзнание в човешката душа“.

Това ще запомните, върху това ще мислите, колкото можете, може и 2–3 реда само да напишете. (Прочетоха се няколко от темите „Предназначението на ръцете и пръстите“.) Трябва да си изберете от класа около 10–15 души или 20 души, които всякога да изваждат едно резюме от общата работа, основното, та да се чете изводът на всичко, каквото е казано. Та ще се разпредели материалът помежду им. Ще изваждате само основните черти, тъй щото от всяка тема да имаме резюмето.

Сега целта ни не е да ви направим писатели, целта ни не е да ви направим музиканти. Писането, пеенето, това са средства за развитие на човешката душа. Те имат по-висока цел. Ние употребяваме пеенето като средство, едно от мощните средства. Пеенето, размишлението, това са средства. Сега вие трябва да работите, защото чрез тия неща ще се научите да се концентрирате. Най-потребното е концентриране на ума. За пример, защо ви давам музиката? Ще кажете: „Без музика не може“. Може. В нашия живот по-напред светлината и чувствата са минавали през човешкия ум и са се поляризирали през сърцето – човек е слизал към земята. Следователно тия лъчи са се стеснявали, стеснявали и ние сме дошли в пресичането на този триъгълник. Сега правим един подем нагоре, процесът е обратен: всичките наши чувства и желания трябва да ги пратим през ума си, не да ги премахнем, но всичките наши чувства трябва да ги прекараме през призмата на нашия ум.

Тук те ще дойдат в един център, ще се смесят при тия концентрирания и ще усетите, като че изгубвате всичко, но след като преминат през центъра на тази призма, те ще се разширят и ще вземат такава ширина, каквато душата иска. Та чрез пеенето – един метод – вие ще развиете вашата чувствителност. Няма да мислите за окръжаващите, че някой ще ви се смее. Туй не е важно, ти ще гледаш да се концентрираш, ти се упражняваш за нещо по-велико. За бъдеще важното е концентрирането, а не разсеяността на ума. Сега вашият ум може да е зает с хиляди неща, но тия хиляди неща няма да ви помогнат. Те може да ви помагат временно, но знаете ли в какво положение ще се намерите, след като напуснете тялото? Всичката ваша философия няма да струва нито един грош, всичката ваша

религия и молитви няма да струват нито един грош. Защо? Знание се изисква, и то Божествено знание! Сега не мислете, че аз омаловажавам вашия стремеж. Не, този стремеж трябва да бъде непреривен, а не един ден ще се чувстваш религиозен, втория ден – нерелигиозен. Това не е религия. Религията е постоянен стремеж към Божествената Любов, както корените в растенията трябва да бъдат насадени в почвата, за да могат постоянно да смучат, а клонищата постоянно трябва да бъдат в светлина. И тия два процеса са необходими. Лишено растението от светлина, лишено от своята почва отдолу, неговият живот се прекъсва.

Другият закон, който трябва да помните като ученици, е, пак ви напомням, във вас има слабост, вие мислите, че знаете. Не е лошо това, аз не искам да мислите, че не знаете, но да мислите, че има много нещо, което трябва да знаете. То да бъде импулс във вас. И сегашното ви знание да бъде като едно стъпало, до което като достигнете, да кажете: „Едно стъпало минах“, второ, трето, четвърто, то да е импулс. Да не мислиш, че като идеш до някъде, свърши се работата. Не, вие едва сега започвате живота. Следователно корените на вашия живот ще бъдат в сърцето, а клонищата ще бъдат в ума. И всички сокове ще ги пращате към тия клонища, към Бога. Това е еволюция, за да сформирувате вашите цветове и бъдещите ваши плодове да може да узреят. Следователно, като влезете в другия свят, от невидимия свят за вас ще се интересуват доколко вие разбирате. Може да идете в Англия, законът е същият. Ако кажете „Господине, моля ви...“ Той си отминава. Казваш: „Моля, Господине...“. Той не се спира. Той казва: „Говориш ли английски?“ – „Моля, Господине!“ Но като кажеш на неговия език: „Моля ви, господине, аз съм чужденец, изпаднал съм в чужбина...“ Англичанинът ще каже – „All right! Аз ще се погрижа за тебе“. Ще се спре. И ти, като идеш в духовния свят, трябва да разбираш, да знаеш езика им. Ще кажеш на ангелски език и ангелът ще се спре, ще ви услужи. А сега, разправяте, че като влезете в онзи свят, като царски синове ще ви посрещнат, като храненици ще ви гледат. Не е тъй. Ще влезете скромно, ще говорите смирено и почтено. Закон е това! И този закон не може да се измени. Но ако вие не знаете техния език, за Божествения свят това се счита пренебрежение. Ако вие това не знаете, вие сте един горделив човек, надут, вие сте един човек, който не заслужава и кракът му там да стъпи.

Тъй седи великата Истина. Бог е Бог на смирените, а на горделивите се противи. Ако вие сте един горделив човек, ако Бог ви се противи, какво търсите между ангелите? Тогава като излезете от тялото, ще се намерите на земята. И тази истина, като окултни ученици, трябва да я знаете. Докато сте на земята, ще се концентрирате и ще изучавате техния език. Ще изучавате езика на духовете, ще почнете да говорите с тях. Някой път ще

грешите, но като влезете в ангелския свят, трябва да знаете поне 10 думи, то е достатъчно. Ако идеш в ангелския свят, да можеш да кажеш две думи. Турчинът казва: „Екмек вар?“ Като дойде някой българин, ще каже: „Хляб имате ли?“ – „Имаме, имаме.“ Тъй! И следователно вие ще дойдете някой път до това положение. Не си създавайте идеи, които нямат основа.

Забавления може, но като ученици, аз искам да учите всички. Казвате някой път: „И без туй упражнение може“. Без всичко може в света, но всяка една Школа си има свои методи и вие трябва да ги изучавате. Царски път за никого няма. Царският път е път на трудолюбие, на концентриране, на смирение, всеки един да мисли, че каквото Господ е казал, трябва да бъде. А Господ е казал, че трябва да се учим. Тъй е казал! И на онези ученици, които се учат, той всякога им помага. И сега казвам, тази енергия, която се накопила във вас, трябва да се използва за работа. Сега допуснете, цар пътува по пътя, измръзват ръцете му. Може ли да свири? – Не може. Трябва му една соба и най-малко 10–15 минути да се погрее, да дойде кръвта по пръстите, и тогава може да свири. И краката му трябва да бъдат топли. Законът е същият. Ако нашите сърца не са топли, ако нашият ум не е свеж, не е светъл, как ще работите? Тия са два инструмента. Ако вие идете с тъжно сърце, отмиляло ви е всичко, нищо не ви се иска, какво ще учите? Ако всичко ви е тъжно в ума и постоянно критикувате, как ще учите?

Искам сега най-първо да се стоплите, да се понапечете. Ние сме много съобразителни. Ако сте много гладен, ние ще наредим една трапеза. „Ти гладен ли си?“ Хубаво, една супица ще ви донесем, да се стоплите добре. Защото ако си гладувал 3–4 дни, ще кажеш: „Супица, супица няма ли?“ И всяко безпокойствие в душата ви, туй е, което спъва. Тъй ще се учите, да няма много безпокойствие. А пък вие сега, всички пуснете едно безпокойствие. Безпокойството се множи, то е като въшките. Те лазят и си ходят на гости, пъплят. Като седнеш, някои от тях, тия, белите въшки, те са съобразителни, влизат под ризата и избират мазните места, ходят, не се спират на гърба. Казват, че били глупави. Не, не, най-добрата част на тялото избират. Как им достига ума? Някой кокъл не избират, а най-мекото място. Казват, че въшката е глупава. Не, не е глупава, умна е. Онези, черните въшки, избират място горе на главата, няма къде, локализират се там на някое мазно място и казват: „Туй е нашето място!“ За въшката гребен, гребен, от тия гъстите гребени. И от ризата ще ги извадиш. Българите знаят как се чистят. Туй е едно изкуство. Не мислете, че е лесно да се концентрира човек, да бъде търпелив. То е едно от мъчните изкуства – да бъде човек търпелив. Аз зная от опит какво нещо е търпението. И когато човек набара онзи закон, да знае във всеки момент да бъде търпелив и да знае да се концентрира, той е придобил едно отлично

изкуство. И следователно аз ви давам тези отлични 12 упражнения. Тази вечер имаме едно друго, 13-то: „Бог е Любов“, едно остава незаучено: „В зарите на живота“. Тия упражнения са за концентриране на вашата мисъл. И вие не може да пеете едно упражнение, ако умът ви не е нагласен по особен начин. Щом ти не мислиш, упражнението не е упражнение, Вие не може да пеете, ако умът ви не е съсредоточен. Тези упражнения не може да се пеят като обикновени песни. Ако не мислиш, ти не можеш да пееш. Ще мислиш върху това упражнение и всеки един тон, всяка една дума ще упражни своето влияние. Вие може да правите опит.

Аз искам и друго. Тия упражнения вън от Школата никому няма да ги давате. Защото у всинца ви има желание: „Хайде да разпространяваме нашите песни“. Те са за вас. Ние искаме да ги опитаме. Първото нещо, всяко нещо трябва да опитаме. Ама вие не сте направили опита, а ще почнат да ги употребяват хората. Ще ги опитаме и ако има добър резултат, тогава ще ги дадем на хората. Следователно, щом няма за нас резултат, защо ще ги даваме на другите хора? Ще ги опитаме, да добием тази вяра, че туй, което аз говоря, е право. Ако не е право, ще ги изменим. Затуй казвам: да седят в Школата. Ще ги научите много хубаво. Всички може да пеете. Сега софиянци минават за певци, първи певци. Туй не е за похвала. Значи има у вас нещо хубаво заложено. А тия упражнения ще ги изпявате семпло, правилно, с концентриране на ума. Тази вечер има трима приятели от учениците, които ще пеят „Духът Божий“. И няма да се безпокоите, не бойте се вие, няма нищо. Ние ще започнем с погрешките и ще свършим с хармонията.

Сега, ще заучим тази вечер „Бог е Любов“. Има някои от младите ученици, които ще ни услужат да изпеят „Бог е Любов“:

Бог е Любов (3 пъти)
Любов, Любов
Вечна, безгранична,
Пълна с живот
Живот на Благия Божи Дух.
Дух на благостта,
Дух на святостта,
Дух на пълен Мир и Радост,
За всяка душа, за всяка душа!

Туй е само първата част на упражнението. Ще взимате вярно. Готови ли са тия, които знаят упражнението? Ще започнете първото съвсем тихо, понеже упражнението е картинно. (Учителят свири и някои пеят.) Сега да го изпеем пак, много тихо, а другите внимавайте. Допуснете сега, че

мисълта е съсредоточена. Да не сте разсеяни. Като пеете постоянно, силата е в преживяването. Сега, аз сам ще пея. (Учителят пее сам.) Някой ще каже: „От мене може да пеят по-хубаво“. Не, в окултната музика ние искаме да пеем не както пеят хората, а както ангелите пеят. Ние искаме да пеем, както ангелите пеят. По този начин ще се оправят гърлата ви. Концентрирайте ума си. Душата ви трябва да дойде да живее един ден във вашето гърло и тогава отлични певци ще бъдете. Вие сега имате идеята, че има само известни хора в света, които са родени да бъдат певци. Не е тъй. Те са певци, защото те от миналото са научили този закон: тяхната душа живее в гърлото им. Като научите това изкуство, и вие ще бъдете певци. Вие мислите, че то е благодат, специална благодат. За онзи, който се е научил да разсъждава, специална благодат е, а за онзи, който не се е подчинил на закона, не е специална благодат. Следователно ние учим един велик закон, който не може да бъде друг. Всинца може да бъдете добри певци. И който пее, зная, че душата му е в гърлото.

Тогава и като говорим, ако нашата душа би живяла в нашия ларинкс, колко хубави думи биха излизали! Но понеже душата не живее в ума ни, затова не можем да кажем нищо идейно. Главното е, че ние чрез музиката може да привлечем ангелите, те ще се заинтересуват заради нас ще им кажете: „Ние изучаваме вашата музика, искаме да пеем като вас“. Те ще кажат: „Много добре. Ние ще ви дадем нашето присъствие и съдействие“. И ще пеем като тях. Това няма да стане изведнъж. Ще започнете със смирение, ще слушате как те пеят. Някой път ще чуем много хубави неща. Аз съм чул много сестри да казват: „Чух нещо много хубаво“, но като го изразиш навън, изгубва се. То е едно окултно пеене. Ако пеем така, каква благодат, каква хармония ще излезе от нас, ще се излива като една струя, като един извор.

Я сега изпейте всички заедно песента „Бог е Любов“. (Пяхме я.) После, ще гледате да си препишете тия упражнения. Те са за вас направени. Те не са за певци отвън. Направете опит, проверете да видите какъв е законът. Ще си служите с едно упражнение, с второ, трето, четвърто... Едно ще употребите, не може да ви въздейства, второ, трето, четвърто, пето, шесто, ще ги изкарате всичките и ще видите в дадения случай кое от тия упражнения ще ви улегне и ще може да ви помогне. Но когато пеете, ще започнете тихо. (Учителят пее и свири „Бог е Любов“ съвсем тихо.) Какво по-хубаво от това, „Дух на пълен мир и радост за всяка душа, за всяка душа?“ Този мир, тази радост, която търсите за вас, това е. Трябва да схванете това, няма никакво изключение. Вие сте скърбен, тъжен, в недоумение сте, умът ви не работи, този Дух, благият Дух, Духът на тази висша Божия интелигентност, за вас е Той. За вас е тази радост. Схванете ли това, умът ви ще проработи, сърцето ви ще проработи и вие сте

хармонизиран. Вие ще може да говорите с ангелите, ще ги разбирате, ще бъдете радостни като тях, всякога ще бъдете радостни, те не знаят какво е скръб. И когато някой ангел иска да знае какво е скръб, те го пращат между хората. И като се върнат горе, казват: „Елате, в замяна на това ние ще ви въздадем, да разбирате какво нещо е радост". Това е първата част на

упражнението, а втората част е по-мъчна. (Учителят пее и свири

Ний ще ходим в тоя път на светлината,
на светлината, на светлината.
В която царува Божията Любов,
Божията Любов. (3 пъти)

Ще пеете с чувство. В този път ще ходим, друг път няма. В тоя път на светлината, в която Божията Любов царува. То е Велико нещо! И в тия прекъсвания на пеенето е изпълнението. (Учителят пее тихо и с прекъсвания.) Като научите първата част, ще вземете втората. После, понеже в упражнението между двете части има едно малко разграничение, то втората част ще бъде общият хор. Във всинца ви трябва да има единодушие, за да може да пеете тъй. Щом се каже „Бог е Любов", щом е тъй, тогава всички ще пеят: „Ний ще ходим в тоя път на светлината". И тогава, като научим туй упражнение хубаво, ще го изпеем на един глас в едно общо събрание, да видите има ли сила. Ще дадем един концерт и ще излезем всинца, не само специалния хор. Тъй, както сме ученици, всички заедно, и аз ще изляза, и ще свиря всред вас. (Смях.) Слушайте, когато дойде да проверим един закон, нас не ни е срам. Да не мислят, че аз искам да си играя с цигулката. Ние от музика разбираме, но не искаме да се занимаваме. Ние я разбираме тъй, както те още не я знаят какво е музика. Не искаме да ви разубедим: това, което имат, то е хубаво, аз ги похвалявам, те отлично разбират музиката и не трябва да си мислят, че не знаят, знаят, и хубаво знаят, но оттам нататък не знаят. Туй е всичкото. И казвам: Там, дето вие спирате, ние от там започваме. Има още нещо. Един ден, ако тъй, както на вас преподавам, преподавам и на тези музиканти, те биха ви изпреварили. Тази музика, тя не може да се излага пред света. Ти ще излезеш, може да пееш тази музика на площада, но 15 пари няма да вземеш. Вземеш ли веднъж, свърши се въпросът. И който те чуе, като се върне, ще каже: „Този човек пее на площада, той има нещо идейно".

Ти ще пееш като за себе си; ще се спреш на площада, ще пееш и след туй ще тръгнеш, като че нищо не се е случило. Вие ще кажете изведнъж: „Какво ще каже обществото?" Те седят по бирариите и дигат чашите, нищо не казват, нищо не мислят за обществото. Нито какво ще кажете вие,

а ние, като изпеем една песен окултна – какво ще каже обществото? Какво ще кажем ние, обществото, това сме ние. Ще кажеш: „Моля, приятелю, искам да си опитам гласа. Понеже тази страна е свободна, мога свободно да пея“. Един виден певец без пари пее и никакъв стражарин не ще те закачи. Хубава песен ще си запееш и ще те слушат. Ама туй ще стане! Ще кажем на едного от вас: „Иди на площада, изпей една песен“. Това ще бъде. Ама че то спада към задачите. Нека да ви изложа вас на присмех. Ние ще изнесем една наука, да видим как работи Божият закон. Няма да правим глупави работи, няма да ви изложим. Когато ще ви изложа, аз ще ви кажа: Вие ще пеете и всички ще ви се смеят. А като ви пращам, ще ви кажа: Освен че няма да ви се смеят, но ще искат още веднъж да ви чуят. Тъй е.

Сега да изпеем „Сила жива“. (Учителят свири, ние пеем.) От тия неща не се плашете. Аз като кажа – „На площада“ – ще кажете: „Щом дойде дотук, ще действаме само по закона на Любовта“. Всички не са определени, да ви не смущава това, че може да пропаднете. Всичките неща, които ние ги вършим, ние ги вършим по един велик закон на Божествената Мъдрост, нищо глупаво няма да направим, туй да го знаете.

„Сила жива“ и „Скръбта си ти кажи“ – тия две упражнения вървят заедно, понеже едната е отговор на другата.

Да изпеем упражнението „Сладко медено“. (Учителят свири, ние пеем.)

Сега едно правило: щом пеете, всякога ще си турите мисълта: „Ще изпълня това упражнение по всичките правила. Мога да го изпълня добре“. Туриш ли си тази мисъл, ще го изпълниш. Тъй ще работите. Но ще се стремите да взимате тоновете ясно.

Например, при „сърцето си отвори“, ако беше развит вашия слух, вие щяхте да слушате такива едни трептения. То е пулсът на сърцето. Сърцето пулсира в ритъм. На някои хора пулсът бие по-тихо. На някои – по-силно. На някои сърцето бие по-силно. Има два удара и между тях един промеждутък. Та всякога, каквото говорим, каквото вършим, трябва да съвпада с ритъма, със силите на нашето сърце. Много от сегашните песни са написани в разрез с пулса на сърцето и вследствие на туй ние не ги обичаме. При някои песни пулсът се усилва и затова трябва да употребим някоя минорна гама, а някъде, където пулсът е слаб, трябва да се усили. (Учителят свири съвсем тихо, с постепенно замиране на звуковете.) И ако така ви свиря половин час, вие ще почнете да се унасяте и ще заспите всички. Това са еднообразните движения. И сънят не е нищо друго, освен когато движенията у нас станат еднообразни, тогава клетките в мозъка

почват да си разглобяват крачката и ние заспиваме. Щом си починат, пулсът става разнообразен, ние се събуждаме и се освежаваме. И всичките болести идват от понижението на темпа. Тези известни темпераменти, ако вие сте трескав и ви изсвиря едно парче, вашата треска ще изчезна от тази музика. Има известни парчета, които ако ви ги свиря, вие ще се разболеете.

Та повишението темпа на ума и на сърцето всякога трябва да седи над общия уровен и тогава болестта не може да ви закачи. И във всички онези, които не разбират този закон, идва едно смущение; след всяко смущение идва болест. Когато двама души се скарат, идва простуда или някаква рана, или инфекция. Когато организмът е силен, никаква инфекция, никаква болест не може да има. Затова вкъщи накарайте болния да пее. И той ще се излекува. „Сладко медено“ го накарайте да пее, после другите упражнения, така може да се излекува. По някой път ако не може да пее, вие му попейте. Някои хора може да се лекуват с музика, но не всички болести. Има и друга крайност. Ще кажат някои: „Имам операция, нека ми попеят“. Не, за операция не може. Само там, дето е възможно.

Я изпейте сега „Бог е Любов“. Не се смущавайте. Едно от правилата на окултната музика: когато направите една погрешка, не се смущавайте. Турете си мисълта в ума, ще я поправите. Аз съм слушал тук и в Америка виртуози, казват, че свирят правилно. Не свирят правилно. Колко пъти взимат криви тонове! И колко от тия най-знаменити, които свирят на цигулка, свирят погрешно! Те правят погрешки, камо ли вие няма да правите?! Ще кажат някои, и най-големите капацитети правят погрешки: изяждат от такта осмина, шестнайсетина. И когато един такъв свири, казват: „Много правилно свири на цигулка!“ Не. Аз зная, слушал съм най-знаменити цигулари, по-добър цигулар от Паганини не е имало. Единствен той е свирил много хубаво. След него другите цигулари, които свирят, правят погрешки. Като взимат легато, колко погрешки правят! За да избегнат своите погрешки, правят легато. Легато да вземеш, изкуство се иска. Като свириш с цигулка, а някой пее, да не може да се различи, ти ли свириш, или той пее. То е изкуство! Да можеш да вложиш душата си в цигулката, тогава можеш да свириш. Не вложиш ли душата си в цигулката, ще правиш погрешки. Пръст е, изплъзва се; после, позицията не е вярна. Та не се обезсърчавайте. Най-видните цигулари в едно парче поне на 10 места не взимат вярно, правят погрешки. Понеже вашите погрешки са по-големи, и вие не се обезсърчавайте. Тъй стои самата истина. Направим една погрешка, ще кажем в ума си – ще я поправим. Направим втора: ще я поправим. Ще я поправим, ще я поправим, докато най-после се научим да пеем. Тъй е.

Сега онези приятели, които имаха добрината да пеят „Духът Божий“, ще пеят ли? (Пяха.)

Високите прекъсвания в окултната музика показват височина. (Учителят пее с прекъсвания „Махар Бену Аба“.) Като чуят духовете тия думи на стария език, те ви разбират; на новия език те не разбират. Един свещен език е това. Като чуят тия думи, те идват. И мотивът е техен. Източен мотив е, в него умът и сърцето взимат участие. Една свещена песен, едно свещено упражнение е то! Една свещена песен не може да извадим, но вие може да пеете едно свещено упражнение. Вие се стеснявате. Естествено трябва да пеете. Аз не съм добър певец, но естествено пея, свободно. (Учителят пее „Духът Божий“ много естествено и свободно.) Разговор в пеене е това, музикален разговор. Ще бъдеш съвършено свободен да си изкажеш душата. Може, може да пеете.

Сега ще изберете най-малко 10 души, комисия, които ще разглеждат работите (темите) от класа и ще правят резюмета. Да ги определим още сега; 10 братя и 10 сестри. Казано и свършено! (Избраха се 10 братя и 10 сестри.)

Т. м.

12-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 17 декември 1922 г., София.

1922_12_17 Добрата земя

ДОБРАТА ЗЕМЯ

„А друго падна на добрата земя и, като израсна, стори плод стократен."*

Средата и условията дават тон и направление на човешката душа. Често се говори за условията на живота, като добри и лоши. Някога се говори и за средата, като добра и лоша. Сегашният век е повече материалистичен, поради което окръжаващите предмети са толкова близо до очите на хората, че привличат всичкото им внимание. Те се залъгват с тях, като деца, и не им остава време да се занимават с други работи. Аз наричам материалистическия век – век на забава, век на детски игри. Следователно, както в децата стават промени, така и във възрастните. Днес възгледите на хората се менят лесно. Сега защищаваш една философска система, утре – друга. Слушаш един младеж да казва: Няма Бог. Утре същият младеж поддържа обратното, че Бог съществува. Един варненски адвокат казваше: Светът да се обърне с главата надолу, аз пак ще си остана материалист. – Слушай, аз ще ти докажа математически, че след четири години, от краен материалист, ще станеш краен идеалист. – Това е невъзможно. – Ще провериш думите ми. След две години адвокатът се оженил. Родило му се детенце. Една вечер жена му носела детето на ръце и една лампа. Случило се, че изпуснала лампата на земята. Тя се счупила; газта се разляла и запалила. В този момент, пламнала полата на жена му, и тя изгоряла. Понеже обичал жена си, адвокатът започнал да мисли за другия свят и станал вярващ. Като видели, че изменя на материализма, изключили го от тяхното общество. Те намирали, че той се объркал малко. Много естествено, пораснал е този човек. И детето, като порасне, напуща детската среда. Кой от вас не е напуснал детското общество? Всички сте били материалисти, т.е. вие сте се занимавали с неща, близко до очите ви.

Въпросът за смяната на убеждението е вътрешен. Човек има свой вътрешен морал, някога съществен, някога несъществен, т.е. някога се изменя, някога не се изменя. Що е морал? Кои са моралните принципи, които никога не се изменят? Има мисли и чувства, които никога не се менят. Например, каквото е било чувството на човека за глада и жаждата преди 8 000 години, такова е и днес. Тогавашното облекло се крайно различавало от сегашното. Като се говори за облеклото на сегашните хора, обръщам вниманието им на скромността. Скромното облекло е за предпочитане. Ще ми възразите, че има пеперуди и птици, които природата е облякла с такива пъстри и разкошни дрехи, каквито и най-видните дами не носят. Други пък тя е облякла с прости, скромни дрехи. Защо е така, природата, си знае. Тя има някаква цел. Като говоря да се

обличате скромно, аз имам пред вид да се пазите от дрехите на неправдата, лъжата, измамата, кражбата. Облечете се с дрехите на добродетелите. Носете пръстени на ръцете си, но със скъпоценни камъни. Всеки камък представя една добродетел. И десет пръстена да имаш, важно е да можеш да ги носиш.

Хората се делят на материалисти и идеалисти. По какво се отличават едните от другите? Едно нещо е нужно на човека – да бъде здрав. И материалистът, и идеалистът трябва да бъдат здрави. Животът изисква здрави хора, безразлично, какви са те – материалисти, или идеалисти. Стомахът, гърдите, мозъкът ти здрави ли са? Под „стомах" разбирам физическия свят, обикновения живот. Под „гърди" т.е. под „дихателна система" разбирам живота на чувствата. Мозъкът има отношение към мисълта. Как мисли човек за окръжаващата среда, за външната природа? Сегашните хора мислят, че са много умни; дават ум на другите, а на себе си не могат да помогнат. Например, един виден лекар дава съвети на болните, как да се лекуват, а щом се разболее жена му, децата му или той сам, тогава вика други лекари. Защо? – Сам не вярва на лекуването си. Той е опитал всичките методи на лекуване и видял техните резултати. Като се разболее детето му, понеже е лично засегнат, казва: Ще извикам някой по-опитен, по-способен лекар, той да го лекува. – Та нали си капацитет в медицината? Това показва, че дълбоко в себе си, той е неуверен. И в свещениците, и в лекарите се крие една неувереност. Без да искат, те лъжат и себе си, и другите. И всички минават за знаещи. Всички говорят за Бога. Да говориш за Бога, това е най-важно за душата. Ще разисквате върху създаването на света ! Светът бил причина в последствието или последствие в някаква причина. – Светът не съществува по някаква причина. Светът е бил, е и ще бъде. Дето има причина, зад нея се крие друга причина. Всяко нещо, което може да се обясни, не е реално; което не може да се обясни, то е реално. Всяко нещо, за което не може да се мисли, е реално. Такава е нашата философия. Това, което не може да сънуваш, и то е реално. – Възможно ли е това? – Питам: Мравката мислила ли е нещо за човека? Въпреки това, човек съществува. Едва ли някога, в мравешкия ум ще мине мисълта, че съществува човек на земята, който разваля техните жилища. Едва ли някога, през ума на мравката, ще мине мисълта за Кант, за Айнщайн, с неговата теория за относителността на нещата. Едва ли мравката ще дойде някога до мисълта, за последните нововъведения в музиката. Мравките не са дошли в мисълта си до степента на висшите животни. Даже и човекът, достигнал до високо развитие, още се занимава с въображаеми неща.

Питам: Коя е мярката за определяне на реални и нереални, на относителни и на абсолютни неща? Реално е това, което всеки момент

настоява с една и съща сила. Ние чувстваме тази сила в съзнанието си и извън съзнанието и я познаваме по нейната настойчивост. Казваш: Намислил съм да открадна нещо. Обаче, нещо вътре в тебе казва: Не кради! Оскърбиш някого, обидиш го, а отвън се показваш тих и спокоен, като че нищо не си направил. Но вътрешно ти се безпокоиш и нещо ти нашепва: Не направи добре. Казват за тебе, че макар да си обидил някого, пак си спокоен. Проникнахте ли в сърцето му, да знаете, колко е спокоен? И съвременните учени често си противоречат. Като говорят за земята, едни казват, че вътрешността ѝ е в огнено състояние. Те доказват това с постепенното повишаване на температурата във вътрешността ѝ. Като копаят земята, забелязват, че колкото по-надолу слизат, температурата ѝ все повече се увеличава. Като се стигне до ядрото на земята, температурата ѝ е толкова висока, че всички тела са в разтопено състояние. Онези от вас, които искат да се занимават специално с теорията за създаването на земята, трябва да изучават физиката.

Как учените доказват това, щом никой от тях не е слязъл до вътрешността на земята? Това са само заключения, изводи. Обаче, има нещо, което оспорва тази истина. Учените приемат Лапласовата теория, според която, първоначално, ядката на земята била твърда. Тя постепенно се сгъстявала, докато достигнала в този си вид. Как е възможно, ядката, от която се образувала земята, да стане течна? Това не може да се докаже. Философските твърдения доказват, че центърът на земята е твърд. Има начини, по които може да се провери, доколко нещата са верни. Направете следния опит: Седиш вкъщи, искаш да знаеш, дали приятелят ти, който живее на края на града, е у дома си. Вместо да пращаш слугата си да провери това, ти сядаш тихо и спокойно, концентрираш мисълта си към него и се вслушваш в себе си. Ако останеш спокоен, без никакво раздвояване, ще знаеш, че приятелят ти е вкъщи. Пращаш слугата си да провериш, дали приятелят ти е вкъщи. Оказва се, че той, наистина, е вкъщи. При няколко опита се явява само едно колебание, а именно: на четири случая, трите са верни, а един неверен, или – трите са неверни, един верен. Резултата на всеки опит отбелязвай в едно тефтерче. За да бъде опитът ти абсолютно верен, трябва да го изпълниш поне 100 пъти и, ако на стоте има само едно изключение, ти си постигнал пълен резултат. Този опит може да се направи с всички същества, които ние обичаме и които ни обичат. Разумното носи живот в себе си. За съществото, което обичаме, има приготвено специално място в нашата душа. То живее там като квартирант, който влиза и излиза от стаята си, когато пожелае. Ето защо, когато искаш да провериш, дали твоят приятел е в стаята си, ти ще се вглъбиш в себе си и, ако е вътре в тебе, ще бъде и в стаята си. Ако не е там, и в своята стая не е. Това лесно може да проверите. Случва се, че прозорците на твоята вътрешна стая са затворени. Тогава трябва да знаеш

законите, по които да ги отваряш. Ще отвориш с ключа, ще влезеш в стаята и ще видиш, какво прави той. Може да чете, да учи, да мисли и др. Следователно, каквото правиш ти в твоята вътрешна стая, това прави и той в своята стая. Тук никаква жилищна комисия не се меси, защото няма жилищна криза.

Това е теория, която предавам нагледно. Мога да я обясня и математически. Важно е, че това е факт, който всеки може да провери. Ако нещо е вътре в тебе, има го и вън от тебе; ако го няма вътре, и отвън не съществува. Казва се, че и Бог има специална стаичка в човека. - На кое място е тя? – В душата му. Най-хубавата стаичка в човека е тази, в която Бог живее. – Докажи ни, че Бог живее в човека. – Влез в тази стаичка, сам да се увериш. Ако намериш Бога там, Той, наистина, живее в тебе. Ако не Го намериш, това показва, че още не си Му дал път в себе си. Обаче, това не значи, че Той не изпълва целия космос. – Как ще позная, че Бог не живее в мене? – Ако се молиш, палиш свещи и кандила, а въпреки това, усещаш, че нещо ти липсва. Това показва, че Бог не е в тебе. Не може да отправиш една искрена молитва към Бога, и Той да не ти отговори. Щом не ти отговаря, няма Го в тебе. Момата чувства, когато изгуби любовта на момъка. И момъкът чувства, че момата не го обича вече. Отвън я вижда, говори с нея, но вътре я няма. Казвате: Духът отсъства. – Да, същината на нещата я няма. Това са факти, които не се нуждаят от доказване.

Дойде при мене някой и ме пита, съществува ли Бог, или не. – Слушай, приятелю, това е висока и отвлечена философия, с която малцина могат да се занимават. Аз те моля да ми помогнеш да довърша едно музикално упражнение, което съм започнал преди няколко дни. – Не мога. – Чудно нещо, искаш да разрешиш толкова голям въпрос, а не можеш да ми помогнеш в едно малко музикално упражнение! Твоят приятел те обидил, и ти не можеш да се справиш с тази обида, а искаш да разрешиш толкова важен въпрос. – Кое е заставило Бога да създаде света? Аз те питам: Кое те заставя да ядеш по три пъти на ден? – Така е наредено. – От кого? Защо днес искаш да ядеш картофи, утре кюфтета, на третия ден кокошка? – Така ми дойде по разположение. – И това не е отговор. Всяко нещо си има причина.

Помнете: Всяка дълбока, философска мисъл е дебело въже, което е направено от множество тънки нишки. Не са маловажни и тънките нишки. И всяка философска система е създадена от много тънки, малки мисли, като нишките на въжето, като мъниста на гердана. Не може да разбереш цялата система, ако не разбираш отделните мисли, които я съставят. А вие започвате: Такъв бил Бог, онакъв бил. Аз, който имам толкова знания, който изследвам нещата издълбоко, още не съм си задал въпроса, какво

нещо е Бог. Този въпрос е вън от моя ум, вън от моето съзнание. И милиони години да минат, аз пак няма да си задам този въпрос. Който се е осмелил да си зададе въпроса, какво е Бог, скъпо е платил. Бог го хване леко, стисне го, и всичко с него се свършва. В средните векове, един виден английски учен се заел с изучаването на доброто и злото, с желание да се бори със злото, но изчезнал. И досега още ясновидци и окултисти го търсят, искат да разберат, в кой свят е попаднал, но никъде не могат да го намерят.

Да се върнем към основната мисъл. Запомнете важното: всеки от вас, за това, което обича – за своя възлюбен, за добро и зло, има една специална стаичка. И, като проектирате вашата мисъл навън, към невидимия свят, каквото е вътре във вас, такова ще бъде и вън. И обратно, по същия закон: каквото е вън от вас, такова ще бъде и вътре във вас. Какво е казал Христос в притчата?– „А друго падна на добрата земя и, като израсна, стори плод стократен." В какво се състои тази добра земя? На какво се радва земеделецът? – На добрата земя. А какво е добрата почва? Тя е месото на милиони измрели малки животинки, от които се образувала тази почва. Добрата почва – това е почвата на умрелите. Така стои въпросът. И в тази мъртва материя трябва да дойдат семената. Всяко зърно е спасител за почвата. Когато семето падне в земята, в почвата на умрелите същества се усеща такава радост, както когато ние приемаме топлия хляб и започваме да движим устата си. Там е мястото, през което минава хлябът, там е главният вход за храната.

„А друго падна на тази добра почва." – Коя е добрата почва? – Всички същества, които съзнават нуждите си и очакват своя спасител. Ако във вашето сърце не се зароди горещо желание да бъдете тихи и спокойни и да очаквате новата мисъл, която иде да ви учи, ако не я посрещнете с любов, нейното идване при вас е без полза. Мнозина искат да разберат тайната на живота. А тайната на живота е законът на любовта. Това, което хората разбират под любов, съвсем не е любов, Под любов аз разбирам закон на братство, закон на свобода. Да намериш закона на любовта, това значи, да намериш свободата си, а който намери свободата си, той може да расте и да се развива – може да прави всичко, каквото поиска. Но като казвам така, аз разбирам, че само умният човек може да прави, каквото иска. Това не се отнася до лошия човек, защото злото изменя онези отношения, които сега съществуват, изменя реда им, както са нагласени.

Първото нещо, вие трябва да имате съзнание да кажете: Няма по-велико, по-благородно същество от Бога. Хората мислят, че Господ е безтелесен, невидим, но аз оспорвам това. Единственото видимо същество в света, това е само Бог. Единственото нещо, което чувстваме, това е Бог. Единственото

нещо, което ни причинява най-хубавото разположение на духа; това, което ни дава сила; което ни освежава, повдига, то е Неговото присъствие – присъствието на Бога. Когато прави добро някому, Той се скрива. Вие виждате, че Иван или Стоян ви направи едно добро и, като казвате, че Иван ви направи тази услуга, на Бога става приятно. Така Той се крие зад тези, които е напътил да направят добро. Ще кажете: Защо да не знаем, че Господ го е направил, та да Му благодарим? А сега често питат: Де е Господ? Чакат Го да дойде след 2 000, след 3 000 години. Казват: В бъдеще, когато хората се издигнат в своята еволюция, ще бъдат по-способни да познаят Бога и да разберат истинския живот. Не е вярно това. Онзи, който иска да познае Бога, трябва още днес да Го разбере. А да чакаш след 8 000 години, след 10 000 години, далечното бъдеще, то е, както в математиката, когато се проектира нещо за бъдеще. То е закон на движение в една посока, в която ще разберем себе си по-добре. Щом разберем себе си, ще можем да използваме по-добре онова, което ни дава природата.

В какво седи разбирането на живота? Как мислите: малкото дете, като глътне първото мляко от майчините гърди, не разбира ли, какво нещо е яденето? Ако то каже: Сега аз не разбирам, какво нещо е яденето, но като стана голям и ям хубаво сготвено ядене, тогава ще го разбера, по-добре, вярно ли е това? Не, още с първата глътка на млякото, детето е разбрало що е яденето. Мислите ли, че, след като сте живели 80 години и сте яли най-добре сготвени яденета, вие сте разбрали повече, какво нещо е яденето. Яденето е закон на любовта. Когато някой ме гощава, аз ще почувствам любовта, която това същество има към мене. Като ям ябълка, аз се спирам и казвам: Колко ме обича тази ябълка! Тя пожертва днес живота си за мене. Аз не съм отговорил на нейната любов. Често ти изяждаш една-две ябълки и после казваш: Колко съм нещастен! Аз ли се намерих в този свят да страдам? – Че какво си видял ти? Изпитал ли си положението на ябълката, да се забият зъбите в тялото ти? А ябълката казва: Колко те обичам! И колкото по-навътре влизат зъбите ти, тя казва: Аз те обичам. Като я изядеш, ти ставаш радостен, обновяваш се. Това се дължи на нейната любов. Стой три дена гладен и след това започни да четеш някоя философска книга, даже моите беседи, и виж, как ще се почувстваш. Казваш: Гладът е страшно нещо! Като се нахраниш, казваш: Има нещо велико в яденето. Любовта в хляба, в ябълката ти говорят: Ние не сме чели още Евангелието, но Онзи, за Когото се говори там, живее в нас, и ние се жертваме за вас – изпълняваме Неговите закони. Той ни повелява да се жертваме за близките си. Такава е жертвата за великия закон на любовта. Ще кажете, че това е аналогия. Не е така. Божественият закон работи във всеки плод. И в кокошката, която колите, работи също този закон. Някога кокошката роптае, крякa и пита: Братко, щом искаш да ме изядеш, ти разбираш ли любовта? Не съжалявам, че ставам жертва.

Ако разбираш любовта, ще се радвам; ако не я разбираш, и ти ще страдаш.

Христос казва: „А друго падна на добрата земя." Кое семе падна на добрата земя? – Доброто семе. То е Словото Божие. Син Човечески дойде да донесе Словото Божие. В Стария завет се казва, че глава на Словото Божие е Истината. – Де се ражда Истината?–При Любовта. Който люби, само в неговата душа царува истината. Невъзможно е истината да работи там, дето не е любовта. Истината не е нещо абстрактно; тя се явява във всяка любеща душа. А любовта се явява при самопожертването. За изяснение на мисълта си ще ви предам един окултен разказ. Един окултен ученик бил изпратен при адептите – хора с по-висока култура от човешката. Те живеят в най-хубавата част на земята, специално място, дето кракът на обикновен човек не е стъпвал. Много европейски експедиции се опитвали да проникнат там, но безуспешно. Те са оградени толкова добре, че никой не може да проникне през тази ограда. Жилищата им са построени по нематериален начин. Целият им живот отговаря на тяхната възвишена култура. Те не са духове, но всичко знаят, какво става по земята: във Франция, Англия, Русия, всичко им е известно. Няма събитие, станало на земята, което те да не знаят. Понеже познават добре законите на природата, те направляват човешките мозъци. Изпращат към хората специална енергия, с която изменят мислите на управляващите, на учените. Те им казват: Днес ще разисквате по този и този въпрос. Хората на земята устройват събрания по внушение на тези адепти. Всички хора се движат като параход, по течението на водата. Ако попиташ парахода, как се движи, той ще ти каже: Ти имаш ли витло? Ако ти турят едно отзад, и ти ще се движиш с голяма бързина. Колко обръщения прави витлото в една минута? Щеш не щеш, и ти ще се движиш. Ти казваш: Добър е Господ. Такава е волята на моя капитан. Който движи парахода, разбира движението на витлото.

Сега ще се върнем пак при адептите. Ученикът, който отивал при адептите, им носел писма от своя Учител. Какъв е този Учител и отде е, не е важно. Учителите, както и всички учени и философи, са ключове за развитието на човека. Както религиозните системи, така и философските, са сложни системи, не са създадени така просто, както мнозина мислят. Ученикът отивал при адептите с желание да му отговорят на въпроса, който го занимавал от години: как да използва живота си правилно, или какво да прави, за да живее добре. Още при тръгването си, Учителят му казал да спазва правилото: Да излиза и да се връща точно навреме, защото адептите затварят вратата на своя град в определен час. Закъснее ли само една минута, ще стои вън. Като минал през Русия, той чул да се говори там за болшевишкото движение – това било в наши дни – и решил да се спре

за известно време, да види, какво ще бъде новото управление, и как ще живеят хората при новите условия. Докато стигне до града на адептите, вратата се затворила. – Какво представя болшевизмът? – Това е идея, излязла от адептите, които живеят на земята. Ще кажете, че тази идея е лоша. – Не е така. Питам: Какво прави земеделецът, когато иска да засади една нива с нова култура? Той разорава добре земята и изкоренява всичко, каквото намери на нея. Ще кажете, че това е в реда на нещата, такава е Божията воля. Питам: Ако дойде една философска система и изисква да се вземат парите на богатите, да се отнемат правата на владиците, има ли нещо лошо в това? Ако тази система не иска богати хора, като сегашните, де е лошото? – Защо стават тези неща? – Има причини за това. Как ще постъпи синът със своя баща, който постоянно го бил и ругал? Ще му благодари ли? Бащата, в гнева си, осакатил своя син, счупил му ръката или крака, счупил му едно-две ребра. Мислите ли, че този син ще благодари на баща си за обходата му към него? Като порасне, синът казва на баща си: Не искам да живея с баща, който осакатил сина си. Или ти ще излезеш вън, или аз, заедно не можем да живеем. – Какво трябва да бъде управлението на една държава? – Такова, че народът да се повдига, и поданиците да се развиват правилно. Когато едно управление дойде на времето си, то е добро. Управниците трябва да бъдат умни и здрави. Може да се случат и изключения между тях, това е в реда на нещата, обаче, повечето управници да отговарят на изискванията.

Пак се връщам при адептите. Ученикът стигнал в техния град, но късно. Една минута преди пристигането му, вратата се затворила. Кога ще се отвори отново, той не знаел. Останал вън и започнал да лее горчиви сълзи, че изгубил един от щастливите случаи да получи отговор на въжделения за него въпрос – как да живее добре. В това време, покрай него минал един от прислужниците на адептите, който също останал вън, и го запитал, защо плаче. – Остави се, братко, тръгнах за този свещен град, но се спрях за малко в Русия, да разбера нещо за болшевизма и закъснях с една минута. Намерих вратата затворена. – Не плачи, има само един начин, по който можеш да влезеш в тази света местност. – Какъв е този начин? – Ще си изровиш един гроб и ще легнеш в него. Преди това, ще помолиш да посеят върху гроба жито, което след време ще израсте и ще завържe. После ще ожънат житото, ще го овършеят, смелят на воденица и като направят от брашното топъл, хубав хляб, ще те занесат при адептите. Значи, само като топъл хляб ще влезеш вътре. Друг начин няма. – Не, не искам да влизам в гроб, да гния, да ме засяват отгоре с жито и т. н. Много скъпо ще платя за знанието, което търся. Казвам: Това е символ, в който е скрита истината. Това показва, че има само един начин за придобиване на истината. Съвременните хора, които са закъснели за тази истина, и до днес стоят пред затворената врата на адептите. Превеждам символа: Вратата на

рая е затворена за човека, и дълго време той ще стои, ще оре земята и ще сее на нея, докато от посятото жито се направи топъл хляб. Какво става сега? Бащата иска да стане ученик на Бялото Братство, да влезе между адептите, но синът му казва: Татко, легни в гроба. Аз ще посея върху тебе жито, да направим от него топъл хляб за адептите. Този е единственият начин за влизане в Царството Божие. Разбирайте ме по дух, а не по буква.

Аз ви съветвам, върху гроба на всеки от вас да сеят жито. Сейте жито върху гробовете на вашите близки. Иди при гроба на баща си и го запитай: Татко, ако си тук, ето какво ще ти кажа. Рай нагоре няма, и ад надолу няма. Ще посея жито на гроба ти и, като израсте, влез в него, да се превърнеш на топъл хляб. Само така ще влезеш в Царството Божие. Днес православните проповядват, че умрелите ще възкръснат и ще излязат от гробовете си. Окултистите проповядват друго учение, И едните, и другите са прави, но които ги слушат, те се заблуждават. Те са в положението на кандидати за красивата мома. Тя има десет кандидата, но си е избрала един. Като я посещават, тя е внимателна, любезна с всички. Всеки си мисли, че той е избраникът. Един по един, тя ги поставя на динена кора, подхлъзва ги, без те да подозират това. Тя им се усмихва и любезно ги отпраща по домовете им. При нея остава онзи, към когото тя била външно най-невнимателна. Политика е това! Всеки се заблуждавал, че той е избраникът и, без да усети, намирал се вън. Това е закон. Когато човек започне да страда, той ще бъде избраникът, за него ще се ожени красивата мома. Ако не страдаш, динена кора те очаква. Ще стъпиш на нея и ще се намериш вън. – Искам да бъда щастлив. – Щастлив ли да бъдеш? – Отсега още ти подписвам присъдата: Динена кора те очаква. Обещават ли ти някъде пари, къща, ще те изпратят за „зелен хайвер." Ако те сполетят големи нещастия, знай, че ти си избраникът.

В Стария Завет се говори за праведния Йов. Той беше богат човек, ядеше и пиеше, от нищо не се нуждаеше. Неговият велик Учител, който искаше да му покаже пътя, казваше: Не е този пътят, по който искаш да намериш смисъла на живота. Той, обаче, мислеше, че има много знания. Неговите приятели идваха, остреха си езиците, но с това нищо не стана. Като отидоха къщите му, и нивите, и лозята, и овцете, и говедата му, и синовете, и дъщерите му – той всичко изгуби, тогава го нападнаха и струпеи по цялото тяло, и той почна да търси Бога. Той се бори със себе си, със своята гордост и си казваше: Аз това направих, онова направих. И най-после, Господ му каза: Нали искаш да ме видиш? Запретни се като мъж, аз ще ти проговоря. Като му проговори Господ, той каза: Значи, тази работа не била така! С тази болест Йов влезе в гроба, изгни вътре, и жито порасна отгоре му. И нивите, и къщите, и синовете му се върнаха. – Но кога? – След като издържа великия изпит на страданията. Знаете ли, на какви

страдания беше подложен Йов? – На такива, каквито вие не можете да си представите. Между вас има някои, които мислят, че лесно могат да влязат в Царството Божие. Аз се чудя на тях. Този път, в който сте влезли, е един от най-трудните – не е за ходене, а за изпълнение. Не си правете илюзии, че този път е лесен. Опитали ли сте най-големите страдания? Те са условие, за да бъдете щастливи. И тогава, при тези условия, вие ще се удостоите да вкусите Великата Божия Любов, и от вас ще изникне нещо много хубаво. И тогава вие ще бъдете истински човеци.

Христос казва: „Доброто семе." – Кое е доброто семе? – То е онзи ученик, който е слушал своя Учител. Коя е добрата почва? – Като казвам „добрата почва," разбирам любовта. Почвата е реалното. Ако ти, като семето, не можеш да се посадиш в любовта; ако ти не си готов да жертваш всичко за нея, ти ще бъдеш един обикновен човек. Всичко можеш да бъдеш, но никога ученик на Братята – адепти, никога Син на Царството Божие. Ако най-малката постъпка на твоя брат може да те съблазни, ти не си готов за ученик. Минаваш по улицата и казваш: Защо този брат има две къщи? – Защо те съблазняват тия две къщи? Този брат може да ми бъде господар, а аз – негов слуга. Обаче, господарят няма знания, а слугата има знания. Кое, в случая, е същественото? И кой, фактически, е господарят? – Който има знания. Следователно, почвата, в която е посадено житото, е любовта. Вие ще турите любовта, като основа на живота си, и условията ще започнат оттам. При всички условия ще разрешиш този въпрос: и като чиновник, и като работник, и като господар, и като слуга. – Ама имам несгоди! – Несгодите са у тебе.

„Първото семе падна край пътя, затъпка се, и птиците небесни го озобаха." – Това семе не издържало изпита си.

„Друго семе падна на камък и, като изникна, изсъхна, защото нямаше влага." – И то не издържало изпита си.

„Третото падна сред трънете и, като пораснаха те, заглушиха го. – И то не издържало изпита си.

„Четвъртото падна на добрата земя и, като израсна, стори плод стократен." – То издържало изпита си.
Това са все отношения на закона. Минавали ли сте през тези опитности, за да знаете, какви са отношенията? Да допуснем, че ти имаш една приятелка, която те хване за ръцете, прегърне те, целуне те. И ти също я прегърнеш и целунеш. Какво сте спечелили и двете от тези прегръдки и целувки? Какво иде след тях? Да обясня мисълта си. Ти си гладен. Дават ти няколко картофи и бял хляб. Три дена си гладувал. Питам: Сега, като си

ял, на какво ще се превърне яденето? Ако аз съм писател и съм бил гладен, след като хапна картошките, ще седна да напиша едно стихотворение за малките деца. И ще го вземат в училищата, да го учат децата. В този случай, яденето има смисъл, то се оползотворило. Като съдия, аз трябва да осъдя едного на смърт. Ако, след като изям картошките, издам оправдателна резолюция за този човек, яденето има смисъл. Ако съм богат човек и, след като изям картошките, кажа, че давам половината си богатство за страдащите братя, това ядене има смисъл. Не е нужно да раздадеш богатството си безразборно, но чрез него да се създаде условия за работа на страдащите братя. Аз не насърчавам онова благодеяние, ти да се считаш за благодетел, а другият – зависим от тебе. Не, това трябва да стане от любов и заради любовта. И аз, заради любовта, ще направя нещо за тебе; и ти, заради любовта, ще направиш нещо за мене.

– Учителю, какво да правя? – Ела при мене, аз ще ти покажа условията. Изкопайте един гроб, закопайте ме в него. След десет дена ще разкопаете гроба и ще видите, дали съм в гроба, или не. Ако не ме намерите в гроба, Учител съм; ако ме намерите, не съм Учител. Сега той седи и казва: Ти ли си онзи Учител, който искаш да ме упътиш към Бога, или ме лъжеш? Той не го казва направо. Външно е смирен, обръща се с думите: „Учителю благи," но аз чета в очите му тази мисъл. Аз му казвам: Изкопай един гроб за мене. – Защо? – Изкопай един гроб, дълъг 1,75 м. Зарови ме вътре и след десет дена разкопай гроба. Ако ме намериш вътре, не съм Учител; ако не ме намериш, Учител съм. – Направихме опита и не те намерихме. След опита аз пак си влизам и излизам от стаята. Ще кажете, че това е разказ от „1001 нощ." Според вас е така, но Христос не доказа ли на хората, че е Учител? Заровиха Го в гроба и след три дена възкръсна. Когато посетиха гроба, нямаше Го там. След това казваха, че Неговите ученици са изровили и скрили някъде тялото Му. Обаче, Христос започна да се явява на учениците си и да им разказва такива неща, каквито хората не можаха да приемат за верни. Един ден Учителят ще подложи ученика си на същия опит. Ако той не мине през този опит, как ще се познае, че е разбрал учението на своя Учител? И аз се поставям в положението на велик Учител и питам ученика: Ти видя ли опита, който направих? Можеш ли да ме следваш? За да видя, дали имаш любов към Учителя си, дали си ученик, ще те заровя в земята. – Какво ще правиш? – Ще опитам, доколко си ученик. Измервам го, изкопавам гроба и го закопавам. След десет дена го разравям. Ако го намеря вътре, той не е ученик; ако не го намеря, ученик е. И тогава казвам: Радвам се, че имам един ученик, който следва моето учение. След това, посявам на гроба жито и казвам: Ти си достоен за знанието, което ти поверих. Мислете върху опита, без да се съблазнявате.

Днес от всички се изисква смелост и решителност, Без тези качества, не

може да бъдете ученици на това велико учение. То не е обикновено учение, както си мислят някои. То изключва всякакви илюзии, всякакво въображение. Че е така, лесно мога да го докажа. – Как? – На опит. Казваш, че имаш здрава нервна система, че всичко издържаш. Ще те бодна с един голям шиш и, ако не трепнеш, наистина, имаш здрави нерви. Сега ще опиташ и моите нерви. Забиваш в ръката ми голям, дебел шиш, и аз не трепвам. Значи, моята нервна система е здрава. И да потече малко кръв, ще туря сол, и кръвта ще престане. Както виждаш, аз не извиках. Едва боднах иглата в твоята ръка, и ти почна да викаш. Значи, твоите нерви не издържат. Ще направя още опити, да видим, колко ще издържат в ходене, в носене на тежести. Ако, при изкачване на най-ниския връх, се изморите, при носене на тежести не издържате, тогава, какво ще кажете? После ще се подложим на 10-дневен глад. Така ще се опитаме, кой е здрав, и кой – болен. Не само това, но като гладуваш, ще работиш. Ето защо, преди да говори, човек трябва да е изпитал силите си. Казваш за някого, че е болен, а той пръв се подлага на тези опити и ги свършва с успех. Това са максими, които всеки може да приложи в живота си.

Питате: Кое е същественото в живота? – Това, което издържа при всички условия в живота. Щом дойдеш до него, няма да казваш: Това мога да направя, онова не мога. Божественото начало в човека е същественото. То се проявява по разумен начин и внася в човека светлина, чистота и го прави свободен. Божественото поставя любовта за основа в живота и казва: Живейте в любовта, която дава условия за растене. Под „любов" разбирам процес на растене. Светлината е процес, който се извършва извън любовта. Свободата е процес, който освобождава човека от ограниченията. Тя е плод на живота. Всеки иска да бъде свободен в своите действия. Щом е свободен, ще пази свободата и на другите. Свободата изключва съмнението. Ако си свободен, и Бог живее в тебе, ще подозираш ли хората? Аз имам пълна, абсолютна вяра в Онзи, Който живее в мене. Който се съмнява, той не разбира живота. Добрият живот подразбира добри резултати.

Мнозина казват: Докато Учителят ви е жив, вашите работи ще вървят добре. Какво ще правите, като умре един ден? – И да умра аз, учението ще живее. То е Божествено учение, а Божественото всякога живее. Светът страда от човешки учения. И те са на мястото си, но аз говоря за себе си. Ако ви преподавам човешко учение, няма защо да ви уча, вие имате такива учения. Ако ви проповядвам обикновена философия, или ви запознавам с обикновена музика, нищо ново не съм ви дал. И без мене, вие знаете тези работи. Има нещо необикновено в света – то е Божественото. С него искам да ви запозная, за него ви проповядвам. То се разбира по особен начин. За да Го разберете, трябва да стъпите на почвата на любовта. – Няма ли да се

излъжа? – Ако се съмняваш, нищо няма да разбереш. Който се съмнява, не може да намери истината. Застани на почвата на любовта и знай, че Този, Който е създал света, никога не може да те измами. Имай абсолютна вяра в Бога! Мисли за Него, не както хората мислят отвън, но както ти мислиш в себе си. Всичко, което носиш в себе си – заложби, способности, дарби, се дължи на Бога. Де е Бог? Ще кажете, че е някъде на небето. А Христос? Преди две хиляди години Той е дошъл на земята, а сега е отдясно на Бога. Не се лъжете, не заблуждавайте и хората. Днес Христос обикаля целия свят, всички народи, и се чуди на това, което се проповядва в Негово име. Той се чуди на догмите, които се проповядват, чуди се на човешкото верую, на символа на православната вяра. Светият Синод седи и мисли, какво да прави с еретиците, така наричат моите последователи. Той се чуди, какво име да им даде. Един ден аз ще посетя владиците в Синода по такъв начин, какъвто те не очакват. Те ще разберат, че има един жив Господ, Който вижда всичко и отдава всекиму заслуженото. Те трябва да знаят, че ние стоим на една здрава, чиста основа, без лъжа и измама. Ако българският народ трябва да чуе истината, нека я чуе такава, каквато е. Преди 2 000 години Христос проповядваше едно учение. Нека се изнесе това учение такова, каквото е било тогава; нека се изнесе така, както се проповядва днес. Желанието на адептите е да се приложи Христовото учение, както е. Тогава и те ще приложат своята сила и мощ. Като ви наблюдавам, виждам, че някои се съмняват. Аз не казвам, че трябва да се държите за мене, да вярвате във всяка моя дума; напротив, аз не искам да се излагате заради мене, нито да страдате заради мене. Крайно неприятно ми е, когато някой страда без любов. Ако имаш съзнание, доблест, да страдаш за истината, това става само с любов. Какво ще спечеля, ако ви изложа на страдания, на гонения, на глад заради мене? Ако в душата ви се яви дълбоко желание да разберете и намерите Бога в целокупния живот, страданията ви имат смисъл. Това са страдания с любов. Като срещна такъв човек, мога да го прегърна и целуна. Ако не страдате с любов, ще ви кажа: Братя, вие ми причинявате големи страдания. – Защо? – Защото страдате без любов. Аз съм готов да поправя работите на онзи, който страда заради мене, без любов. Мнозина идват тука, слушат беседите ми, страдат, но без любов. Решил съм да посетя българските владици само за това, защото причиняват страдания на другите, без любов. Аз ще им дам такъв урок, който да помнят завинаги. Ще употребя другия закон. Урокът им няма да бъде като на еврейските свещеници, но такъв, че ще помнят Бога и ще Го познаят. Така казва Христос за българските владици: Скоро ще ги хвана за брадите и ще ги разтърся. Така ще познаете Христа! Това се отнася не само за тях, но за всеки, който не говори истината. Има владици, които предчувстват тази опасност и си бръснат вече брадите. – Защо ги бръснат? – За да няма, за какво да ги хващат.

Казвам: Няма по-неприятно нещо за мене от това, да срещна човек, който не говори истината. Ето защо, аз изисквам от българските владици да вършат всичко по убеждение и любов. Ако постъпват така, аз съм с тях. Не постъпват ли с любов, не съм с тях. Нека дадат на българския народ нещо повече от това, което аз давам. Нека му говорят истината. Това иска Христос от всички. Каква полза ще има България, ако очаква да дойдат страданията, както на Русия? Чрез страдания ли тя трябва да разбере истината? Защо българите не вземат поука от Русия? Ако българските управници и духовенство не вземат поука от страданията на руския народ, и тук ще дойде същият закон. Те сами тласкат народа си към бедствия. Мислите ли, че и в България няма да дойде същият закон? Ще дойде, но ние искаме да го предотвратим. Аз не искам православната църква да хвърли дрехата си, но да приложи закона на любовта. Нека всички владици и свещеници кажат: Ние искаме да служим по любов и без пари. Нека те първи дадат пример. Нека любовта излиза от сърцата им и облива окръжаващите. Но те трябва да се откажат и от месото. Има изобилно храна за тях: ябълки, круши, ориз, жито. Като опитат тази храна, ще разберат смисъла на много неща. Тогава, като се срещнем, ще се познаем и ще кажем: Това е доброто семе, паднало на добра почва. Какво обсъжда духовенството днес? Защо идвали при мене хора? – Защо да не идат? Обществото отпадало, и причината за това съм бил аз. Аз не искам да ви спъвам, но казвам: Вие сами направете реформи и посейте навсякъде любовта. Нека църквата се пълни с хора. Аз ще се радвам, ако любовта е в църквата. Още повече ще се радвам, ако любовта е в сърцата на хората.

Питате: Защо някога говорят против духовенството и владиците? – Защото те са взели ключовете на Царството Божие и, нито те влизат, нито на други дават да влязат. Щом те не отварят и не затварят навреме, ние ще им вземем ключовете. И на вас казвам: Ако искате да ви почитаме и уважаваме, и да ви обичаме, говорете истината. Аз нося в ума си една мисъл и в душата си едно желание – доброто на своите братя. Тази е идеята на Господа, тази идея живее и в нас. Когато любовта дойде в нас и дадем възможност на живия Господ да се прояви чрез нас, всички ще бъдем свободни и щастливи. Само така ще докажем на света, че Бог съществува. Това ще докажем чрез дело. Според мене, комунистите, анархистите са по-идейни от съвременните християни. Не че те са лоши, че няма между тях добри хора, идеалисти, но те са страхливи. У тях има един вътрешен страх. В известно отношение, светските хора са по-умни от християните. Духовенството се страхува от мене. Искат да ме махнат, да не им мътя водата. Те не знаят, че това не зависи от тях, да бъда или да не бъда в България. Казвам им: Слушайте, приятели, този свят не е ваш. Светът е грамадно лозе, на което има работа за всички, няма защо да делите чуканите. Лозето трябва да се прекопае. Като дойде господарят му,

ще ни пита: Прекопахте ли добре лозето? Хората не го обработват, но делят чуканите. Тези чукани са наши, онези са ваши. Чудни са хората, които делят и народите. Казват: Този народ е наш. Това е направила българската църква за нашия народ, онова е направила. – Какво направи българската църква за своя народ? Тя допринесе за падането на българите под турско робство. Какво мисли сегашното духовенство? Пак ли ще тури българския народ под робство? – Не, това няма да позволим!

„А друго падна на добрата земя." Добрата почва е любовта. Любов трябва на българите! Духовенството трябва да чуе това. Ще питате: Какво е новото учение? – Моето учение е на абсолютната Божия Любов. Всичко трябва да се постави на добрата почва. Всички добродетели растат на добрата почва. Търговецът може да търгува, но на добрата почва. Богатият, като се приближава към касата си, нека знае, че Бог е там и, като дойде някой да му иска пари на заем, да му каже: Братко, нека България бъде страна, където няма никакви полици. Ще дадеш пари на заем, без запис, без полица. Можеш само да си забележиш в тефтерче, че си дал, например, 2 000 лева. Първата работа, която трябва да извършат българите, то е изхвърлянето на всички полици. Това се отнася до всички без изключение! После, аз ще отида пръв да работя на нивата по 5 часа на ден и без никакво възнаграждение. Тогава няма ли да бъдем един повдигнат народ? Ако всички индустриални и фабрични работници, мъже и жени, постъпват така, на какво ще прилича България? От всички европейски държави щяха да дохождат да я гледат и да кажат: Каква идея е влязла в главата на този народ? Културен народ ще бъде българският! Аз ще ви създам музика, поезия. С други думи: ще ви дам добрата земя. Ще ви покажа нов начин за възпитание на децата. Всички други системи сами ще паднат. Само една система съществува в закона на любовта. По нея ще действат всички. Имате синове и дъщери. Какво направиха тези системи за тяхното възпитание? Христос казва: Хвърлете доброто семе в добрата почва. Казвате: Нека най-напред да разберем, дали новото учение е право. Нека прочетем някоя от неговите книги, да видим, какво пише той за трансформиране на енергиите. И започват споровете. Важно е, каква идея нося аз в душата си. Ако говоря истината, приемете я. Ако е за знанието на природата, разбирате ли нейните закони? Защо учите синовете и дъщерите си, това трябва да знаете. Питате: Ако Христос дойде днес на земята, на какво ще ни учи? Аз пък питам сегашните свещеници: Какъв ще бъде Христос като дойде втори път на земята? Какви очи ще има, какъв ръст; ще има ли брада? Това трябва да се знае конкретно. Казвате, че Христос щял да слезе от облаците, придружен от много ангели. Така идеята се отдалечава. Ако Христос дойде с ангели, те са огън, който ще изгори света. Значи, никаква култура няма да остане на земята. Друга е идеята, ако под „ангел" се разбира същество на чистота, на кротост, на

нежност, като дете. Ангелите ще внесат хармония в света.

И тъй, Христос ще дойде на земята. „И тръбата ще затръби." – Коя тръба? – Когато Христос дойде на земята, няма да говори с никаква тръба, но ще говори тихо и нежно. Неговият глас ще внесе радост и веселие във всяка душа. И всеки ще разбере проповедта на Христа; и животните ще Го разберат. В Европа има коне, кучета, котки, дресирани; срещат се и такива, които се научили да смятат. Има интелигентни животни, които могат да разберат даже Христа. Те казват на хората: Когато Христос дойде втори път на земята, ако вие не Го разберете, ние ще Го разберем и ще бъдем носители на Неговото учение.

Едно нещо се иска от вас: да бъдете посяти в почвата на любовта. Имате ли доброто семе? Като говоря за владиците, казват, че нарочно ви настройвам против тях. Напротив, аз искам да махна тяхното настроение срещу вас. Те трябва да вдъхнат любов у българския народ; да сее градините и; да оре нивите си; да учи и възпитава децата си – всичко да върши с любов. Вместо да правят това, те създават настроение против нас; цяла камарила – така я наричам аз – се е създала против нас. Но те не знаят, какво ще стане с тях. Ние не им препятстваме, но казваме, че това не е пътят, по който трябва да вървят. Ако е въпрос за пари, за жито, можем да дадем на нуждаещите се, колкото искат. Каквото искате, можем да ви дадем, но за това се иска да живеете по любов, да не изопачавате истината. Ние не създаваме религия, но създаваме добра почва, дето добрите хора да растат и да се развиват като братя. Какви са хората, за нас е безразлично. Важно е да живеят като братя, по любов, и кой каквато дарба има, да я прояви. Трябва ли духовенството да поставя ограничения срещу нас? Наш човек ще се венчава. Те го питат: Ти от дъновистите ли си? Ако е такъв, не искат да го венчават. Ако искате да знаете, от кое учение сме, отговарям: От учението на любовта. Който иска да научи любовта, да дойде при нас. Ако някой от тях може да ни покаже, какво е любовта, пръв аз ще го последвам. Ако те могат да дадат нещо по-високо от новото учение, пръв аз ще го приема. Но не е там въпросът.

Като говоря за владиците, имам пред вид всички хора. Те трябва да претърпят известна метаморфоза, да станат истински духовни хора. Владиците, както и синодалните старци, не са още духовни хора. Те трябва да работят усилено върху себе си, да се просветят. Така се говори за тях в разумния свят. Ако не се просветят, те могат да направят големи пакости. Преди 2 000 години те направиха една пакост и сега искат да направят друга пакост, но това няма да им се позволи. Невъзможно е човек да направи едно и също престъпление два пъти. Време е те да се стреснат и да приложат любовта. Владиката, свещеникът, учителят могат да оправят

света. Владиката има на разположение цяла епархия, да ходи между хората, да проповядва. Не е достатъчно да служи само на православната църква. Той трябва да служи на Бога! Време е вече да служат на Бога. Те ще се посеят в добрата почва, да дадат добри плодове. Казано е в Писанието: „Проклет онзи човек, който се надява на човека!" Според мене, не е проклет онзи, който се надява на човека, но който се надява на човешките системи.

„Друго падна на добрата земя, и като израсна, даде плод стократен." Вложете тази идея в себе си, да възприемете новото. Старото ще събаряте постепенно, не изведнъж. Докато не изтърпите страданията докрай и не ги надделеете, не можете да придобиете новия живот. „Земята и небето ще преминат, но нито една рязка от закона няма да се измени." Дали сте вярващи или не, страданието ще дойде, но да ви намери посети на добрата почва, да дадете плод стократен. За да намерите Бога, трябва да използвате добрата почва – почвата на любовта. Казано е в Писанието: „Бог е Любов." Щом намерите любовта, ще намерите и мъдростта. Като намерите любовта и мъдростта, ще намерите истината. След тях ще намерите правдата и добродетелта. Като придобиете тези добродетели, вие ще намерите пътя, в който може да съградите онзи велик дом, да живеете с всички братя и сестри в любов. Дето е любовта, там е радостта и веселието.

„Друго падна на добрата земя." – Коя е тази земя? – Любовта. Има само една земя, на която можем да растем и да се развиваме. Вън от любовта няма друга земя.

И тъй, аз ще вляза в гроба и след десет дена ще ме разровите. След това вие ще влезете в гроба, и аз
ще ви разровя. Ако съм в гроба, не съм Учител; ако не съм в гроба, Учител съм. Ако сте в гроба, не сте ученици; ако не сте в гроба, ученици сте,

Желая на моите ученици, като ви заровя в гроба и след десет дена ви разровя, да ви няма вътре!

10. Беседа от Учителя, държана на 17 декември, 1922 г. София.

----

* Лука 8;8

1922_12_20 Самоопределение

САМООПРЕДЕЛЕНИЕ

10-а лекция от Учителя,
държана на 20 декември 1922 г., София.

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

Тайна молитва

Прочете се резюме на темата "Предназначение на дихателната система".

Четоха се работите върху темата "Елементи на човешката реч".

Каква тема имате за следния път? (– Самоопределение в живота.) Какво разбирате под думата самоопределение? (– Да се самоопредели човек, това значи да определи отношенията си към околната среда.) Съгласни ли сте всички с тази дефиниция? Какво нещо е самоопределение на единицата? Според мен самоопределението на единицата седи в това, че тя подтиква нещата напред, т.е. изнася ги на сцената. Какво представлява самоопределението на двойката? (– Поляризиране.) Какво нещо е поляризирането? (– Проявяване.) Числото 2, двойката представлява материята, т.е. закон на материалния свят. С други думи казано, единицата представлява сили, които подтикват нещата в материалния свят, в материята, която ги облича във форми, т.е. оформя ги. Единицата е баща на нещата, а двойката – тяхна майка. Единицата дава първия съзнателен подтик на Живота. Единицата е първата видима причина на нещата, а двойката – втората видима причина. Какво е самоопределението на числото три? – Тройката е смисълът, целта, към която всичко в Живота се стреми. Следователно всеки за себе си може да каже: "Аз съм единица. Защо? Защото се проявявам." – "Аз съм двойка. Защо? Защото отглеждам своята идея както майка – своето дете." – "Аз съм тройка. Защо? Защото имам цел, към която се стремя, към която направлявам своята идея." Значи човек едновременно е и единица, и двойка, и тройка.

Всички числа, с които си служите, представляват отношения, сили, разумни същества, които се намират на различна степен на развитие. В този смисъл и единицата, и двойката, и тройката представляват Разумни същества. Като се каже единица, разбираме колективното, Божественото съзнание, което включва в себе си всичко. В двойката се проявяват два

велики центъра – Божественото и Ангелското съзнание. В тройката се проявяват три центъра – Божественото, Ангелското и човешкото съзнание. Значи в единицата няма деление на нещата, в нея съществува само едно съзнание – Божествено. В двойката и в тройката обаче се явява деление на колективното съзнание. Затова именно, като се говори за две, за три и за повече единици, нещата започват да се делят, да се раздробяват на части.

Какво е самоопределението на четворката, на числото 4? Числото 4 представлява абсолютна мярка, с която се измерват всички неща във видимия свят, в целия Космос. Като дойдат до 4, кабалистите спират. Те събират числата 1, 2, 3, 4 и получават числото десет: 1 + 2 + 3 + 4 = 10. Като съберат тези числа, те извършват после обратния процес – изваждане: те вадят единицата, двойката, тройката и четворката от десет и получават:

10 – 1 = 9

10 – 2 = 8

10 – 3 = 7

10 – 4 = 6

Числата 1, 2, 3, 4 представляват елементи на 10, а числата 9, 8, 7, 6 са производни на първите четири числа. Значи числата 1, 2, 3, 4 са самоопределения на единицата.

Какво значи да се самоопредели човек като единица, като двойка, като тройка или като четворка? Кои елементи влизат в човека като единица, за да може да се самоопредели? В човека влизат Дух, душа, ум и сърце. И тогава съставяме следната пропорция: Духът на човека се отнася към неговата душа, както умът към сърцето му. Тази пропорция може да се изрази в букви: Д : D = У : С. Това показва, че човек трябва да се самоопредели като Дух, като душа, като ум или като сърце. Същевременно той може да се самоопредели като цяло – като съвкупност от четирите съставящи го елемента. Когато се говори за самоопределение, човек трябва да има ясна представа какво да самоопредели в себе си. Окултната наука е положителна, точна наука, всяка дума в нея отговаря точно на идеята. Там не може да се каже, че човек ще се самоопредели. Кажете ли така, веднага следва въпросът в какво ще се самоопредели или кое ще самоопредели. Като какво ще се самоопредели човек – като единица, като двойка, като тройка, като четворка или всички, вкупом взети? Ако се самоопредели като единица, т.е. като първична сила, в нея човек не трябва да прибавя качествата на двойката. Може ли единицата да

стане двойка? Единицата може да стане двойка само след като я счупим, като я разполовим на две части. Тогава полученото е два пъти по-малко от единицата. Две равно ли е на единица? Вие казвате 1 + 1 = 2. Значи според вас двойката е два пъти по-голяма от единицата. Обаче ние казваме, че няма число, по-голямо от единицата. Тогава как е възможно единицата да е равна на двойката? Ето де и как се явява софистиката във философията. Ще кажете, че всяко нещо може да се приеме за вярно, след като се докаже. Ако е за доказване, лесно може математически да се докаже, че единицата е по-голяма от двойката. Когато казвате, че 2 + 1 = 3, и това не е вярно. В математиката, с която днес си служите, идеите не са верни в абсолютния смисъл на думата. Числото 3 наистина е равно на 2 + 1, но само ако двойката и единицата ги разглеждаме като съставни елементи на единицата, но не и като самостоятелни цели числа. Числото 3 съдържа резултатите на числата 2 плюс 1, а не самите двойка и единица.

Учителят влиза в едно от отделенията и казва на един от учениците си: "Стоянчо, нарисувай един кон!" Стоянчо излиза на дъската и рисува кон. Всички деца от отделението казват, че Стоянчо е нарисувал на дъската кон. Какъв кон е този? Той съвсем не мяза на кон. Може ли дете от първо отделение да нарисува кон? Ако някой художник погледне рисунката, ще каже, че това не е никакъв кон. Какъвто е конят на това дете, такива са понятията на много съвременни хора за Бога. Както чрез рисунките си децата дават само представа за известни неща, така и съвременните хора имат най-различни представи за Бога; те нямат нещо абсолютно, нещо ясно, определено за това какво е Бог.

И тъй, когато става въпрос за самоопределение, в какво трябва човек да се самоопредели? Човек трябва да се самоопредели в стремежа на своя Дух, в порива на своята душа, в мисълта на своя ум и в чувствата на своето сърце. Това обяснение за самоопределението ви се дава не да го напишете на книга, но да го възприемете в себе си, да знаете в какво отношение трябва да се самоопределите. Това, което напишете на книга, ще бъде теоретическо самоопределение, а това, което приемете в себе си, ще бъде практическо самоопределение. Последното самоопределение поставя човека на един или на друг път. Като казвам, че човек трябва да се самоопредели, това не значи, че той трябва да се самоопредели към някаква партия или към даден народ. Да се самоопредели човек, това значи да познава силите, с които разполага, да знае в каква посока да ги отправи, за да използва разумно своя живот.

Както виждате, темата, която ви дадох в началото на лекцията, за самоопределението, е разгледана вече. Ако речете да пишете върху нея, ще повторите това, което говорихме сега. Затова за следния път пишете върху

друга тема, а именно върху: Признаци на човешкото съзнание, проявено в най-високата си форма. Като напишете тази тема, ще ви дам някои обяснения и върху нея.

Представете си сега, че правата АВ е единица, която е изменила своето положение – вместо да е в отвесна, тя е в хоризонтална посока. Като права линия тази единица означава различни неща. Ако я разглеждате геометрически, ще кажете, че правата линия означава най-късото разстояние между две точки. Ако я търсите на лицето на човека, ще я намерите на няколко места. Например, ако затворите устата си, т.е. ако доближите устните си близо една до друга, ще се образува права линия. Обаче, ако устата е малко отворена, устните – слабо отдалечени една от друга, ще се образува елипса. Естественото положение на устата е последното – двете устни да образуват елипса. Щом волята в човека започне да действа, устните се доближават една до друга и образуват права линия. Значи правата линия е проява на волята. И наистина, когато човек изнесе ръката си напред или настрана, добре опната и свита в юмрук, това движение означава проява на волята. Самото положение на ръката представлява права линия. Ако ръката се спусне надолу, в пасивно състояние, волята престава да действа. Дето волята не действа, там линиите се пречупват. При тези линии всякога се образуват ъгли; ъглите означават непостигнати желания. Следователно счупените линии, ъглите означават някакво пречупване на волята, вследствие на което желанията не са постигнати. В геометрията изучават ъглите и ги делят на прави, остри и тъпи. Какво нещо представлява ъгълът в геометрията? (– Пространството между две пресечни линии в една равнина наричат ъгъл). Има ли някаква идея в тази дефиниция? (– Никаква идея няма в тази дефиниция). Тогава ние можем да дадем друго определение за ъгъла: ъгъл се образува от всяко непостигнато желание в човека. Ако върху лицето на някой човек са образувани много ъгли, това показва, че този човек има много непостигнати желания. Тези ъгли имат различни големини и различни посоки. Същевременно те означават и противоречията, на които даден човек се е натъкнал. Пречупвания, ъгли се срещат и в Природата. Например, долините се образуват от пречупване на пластовете. При това всяка долина е заградена от двете страни с плоскости, които представляват поли на планината. Ако вземем долината като място, дето животът се проявява, ще извадим заключението, че между две противоречия всякога има условия да се прояви Животът.

Ако разглеждате ъгъла АВС, обърнат с върха нагоре, той представлява противоречие, което е в разрез със законите на духовния живот. След време това противоречие се превръща в благо за човечеството. Ако същият ъгъл е обърнат надолу с върха, това показва, че противоречието е за

Земята, т.е. влиза в разрез със законите на Земята. Ако пък си представите два планински върха, обърнати с върховете надолу, те ще произведат дъжд. Следователно, за да се произведе дъжд, необходими са две противоречия в Невидимия свят. Ъгъл, обърнат с върха надолу, означава образуване на дъжд.

И тъй, като се натъкнете на известно противоречие, на известно противодействие, ще знаете, че то се определя от следния закон: на всяка акция отговаря реакция, на всяко действие – противодействие. Следователно между две злини, между две нещастия или между две противоречия всякога се ражда една добрина. Между две добрини пък се ражда една злина. Затова именно се казва: "Две добрини не могат да седят на едно място." Този закон има сила само за Земята. Какво представляват злото и Доброто в Живота? Злото е най-малкото проявено Добро; Доброто е най-голямото проявено Добро. С други думи казано, злото е началото на Доброто, а Доброто е краят на Доброто. Ще докажа това твърдение със следния пример: взимате една овца, заколите я, опечете я и я изядете. За вас това е начало на едно добро, но за овцата е зло. След време, когато се запознаете с великите закони на Живота, вие срещате същата овца в гората, вземате я на ръце и я оставяте в своята ливада свободно да пасе прясната зелена тревица и казвате: "Ти можеш да останеш при мене, аз ще се грижа за твоя живот, ще те пазя, няма да посягам върху тебе. Аз благодаря за услугата, която ми направи в миналото. Тогава бях некултурен човек, но днес имам по-голяма светлина, разбирам законите, искам да ти се отплатя." Това е краят на Доброто, което е същинското Добро. Злото се явява и при случаи, когато човек се натъкне на някои свои идеи от преди хиляди години. В миналото тези идеи са били добри, но при сегашното развитие на човечеството те носят зло в себе си. Например, когато една риба изяжда друга, това е в реда на нещата – за рибите това не е зло. Но ако днес един човек по атавизъм изяде друг, това е голямо зло и за двамата. Ако една риба изяде друга, първата продължава да живее, но ако един човек изяде друг, и двамата умират. Значи желанието на човека да глътне друг някой човек е зло – то е желание, което е отживяло времето си, то е остатък от далечното минало, на което човек периодически се натъква. Следователно в съвременния живот злото не е нищо друго, освен идеи на миналото, които са отживели времето си.

И тъй, що е злото? Злото представлява отживели идеи, несполучливи опити на миналото. Днес всичко това трябва да се отбягва. Хората са опитвали тези идеи в миналото, няма защо и днес да се повтарят. Доброто представлява нови, Божествени идеи, които дават нови насоки за реализиране на човешките желания. Чрез Доброто човек отправя своите сили към Божествения свят. Когато ви запитат защо човек не трябва да

бъде лош, ще кажете: "Човек не трябва да бъде лош, за да не повтаря своето минало." Защо трябва да бъде добър? За да постигне целта на своя живот, да влезе във великия свят на Битието. Значи злото е изминатият път, по който човек не трябва да се връща; Доброто е пътят, по който човек върви вече, за да реализира своите желания по нов, по Божествен начин и да разбере смисъла на Живота.

Ще обясня идеята си със следния пример: представете си, че сте живели известно време на северния полюс. След това, с движението на Земята се движите и вие и дохождате до екватора. Времето, което сте употребили, докато стигнете до екватора, се равнява на двадесет и пет хиляди години. Какво ще стане с вас, ако се върнете отново на северния полюс? Вие непременно ще умрете. Значи връщането в миналото не е нищо друго, освен връщане към северния полюс. В този смисъл злото представлява ледена епоха, леден период, който носи смърт за човечеството. Едно време там е имало условия за живот, но днес тези условия не съществуват. Ако някой попадне при тези условия днес, непременно го очаква смърт. Това е връщане назад. Да се връщаш назад, това е смърт; да вървиш напред, това е Живот. Ето защо днес никой не може и не трябва да се връща по пътя, по който някога е вървял. Защо? Защото там условията за Живот са вече изменени.

Сега знаете какво представляват злото и Доброто. Тези разсъждения са необходими, за да хвърлят повече Светлина в съзнанието на човека. Щом Светлината на съзнанието е по-голяма, може да се говори вече за будност на човешкото съзнание.

Що е съзнание? По този въпрос е писано в много философски и окултни книги, които сами можете да четете. С няколко думи казано, съзнанието подразбира склад от положително Знание, вложено в Духа, душата, ума и сърцето на човека. С това Знание той има ясна представа за нещата и знае при всеки даден случай как да постъпва. Съзнателният човек никога не върши зло. Той се ползва от опитността на миналото си, вследствие на което днес по никой начин не си позволява да прави зло. Несъзнателният човек може да прави зло, но само дотогава, докато придобие опитност, докато съзнанието му се пробуди. Думата съзнание е образувана от съюза съ и съществителното име знание. Следователно думата съзнание подразбира да се направи връзка между знанието на Божествения и човешкия Дух, да се прехвърли мост, който да свързва Божествения с човешкия свят.

И тъй, от всички се изисква самоопределение. Докато не се самоопределите, не може да ви се говори на понятен език. Каквото и както

и да ви се говори, не можете да разберете. Като се самоопределите, ще ви се говори на математически език, и вие ще разбирате този език. Математическият език е кратък, ясен и строго определен. В него няма повторения, излишни думи и двусмисленост. Когато определите отношението, в което се намират вашите Дух, душа, ум и сърце към Първата Причина, вие ще бъдете вече напълно самоопределени. Самоопределението е въпрос на съзнанието. За тази цел вие трябва да четете какво са писали различните автори върху съзнанието и самосъзнанието, след това и аз ще говоря по същия въпрос. Ако се ползвате от чужди езици, върху съзнанието е писано и на немски, и на френски, и на английски езици. Можете да четете, да разширявате знанията си. Вие трябва да изучавате проявите на съзнанието не само като философска, отвлечена мисъл, но и като приложение, за да видите какви резултати дават. В съзнанието си човек проявява един род чувства, мисли и действия, в самосъзнанието си – друг род, в подсъзнанието – трети и в свръхсъзнанието – четвърти. В каквато област на духовния живот да се намира човек, такъв израз ще има неговият живот на Земята. Обаче трябва да знаете, че вън от човека съзнанието не може да се определи. Някои философи казват, че съзнанието е самият човек. Не, човек е нещо повече от съзнанието. Съзнанието е елемент, който влиза в човека, но не е самият човек. (– Каква разлика има между познанието и съзнанието?) – Познанието е повърхностно нещо, а съзнанието е вътрешно нещо, придобито чрез дълъг опит – то е положително знание. Да имаш познание за захарта, това значи да си чел някъде за нея, че е бяла, че е сладка, че лесно се разтваря във вода. Да съзнаваш какво нещо е захарта, това значи да си я видял, да си я вкусил, да си я разтворил във вода. Познанието подразбира зародишното състояние на телата, а съзнанието – тяхното постепенно развитие, докато стигнат до узряване. Докато узрее, плодът минава в четири последователни фази: съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръхсъзнание. Когато плодът напълно узрее, имаме състояние на свръхсъзнание. Четирите фази на съзнанието представляват различните Ангелски йерархии. В някои отношения Ангелите седят по-високо от Боговете. Те не се борят помежду си както Боговете. Заради чистотата си те са проводници на Божествения Дух.

Четете, размишлявайте върху съзнанието, за да се домогнете до смисъла на това понятие. Под думата съзнание някои философи разбират същината на нещата. В това отношение те не са далеч от Истината. Други философи под думата съзнание разбират формата на нещата. Като разглеждат в този смисъл съзнанието, те се отдалечават от Истината, защото идеята за съзнанието в техните умове се изменя.

Тайна молитва

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

10-а лекция от Учителя,
държана на 20 декември 1922 г., София.

Допирните точки в природата (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том I. София, 1935)
15 беседи от 4 октомври 1922 г. до 24 януари 1923 г.

1922_12_24 Окултна медицина

ОКУЛТНА МЕДИЦИНА

Т. м.

(Прочете се резюмето от темите „Значението на ръцете и пръстите“.)

Каква е темата за тази вечер? – „Пробуждане на Божественото съзнание в човешката душа.“ Тогава да прочетем няколко. Едно правило: когато пишете, тези листчета ще бъдат много хубаво написани. Няма да пишете на каквито и да е книжки. Нека формата им да е хубаво изрязана. Ето, вижте тази книжка като халваджийска книга. Вие сте в една окултна Школа! Може да пишеш на четвърт от листа, но трябва чистота. 3–4 реда ще напишеш, но чисто, хубаво. Нямам нищо против малките листчета, но всичко да има една по-хубава форма. Това се казва ученик! Ще бъдете внимателни в малките работи. Всеки ще гледа да пише по-хубаво, да не бърза. Да напише 4 реда, но да ги напише внимателно. Когато пишеш темата си, някой Бял Брат те наблюдава, гледа те, пиши внимателно, с ума си мисли. 4 реда да напишеш, ти ще се ползваш. А ти гледаш криво-ляво, само да изкараш нещо. После, някой от вас, като пише, зацапа го, след туй го трие, казва: „Минава и тъй“. Не минава. Всяка една книжка трябва да бъде чиста, без петна. Може да ги дадете с петно, но като ученици на окултната Школа, това са правила, ще ги пазите. По възможност хубаво ще пишете, ясно и отчетливо. Може да пишете с молив, с каквото искате, но по възможност турете най-доброто писане. Нали от Любов ще работим? Има много ученици, които остаряват преждевременно. Преждевременното остаряване е от това, че ученикът бърза да изучава нещата.

Гледайте добре да ги изучите да се ползвате от тях, а не да бързате. Защото, всяко нещо, което изучавате, трябва да го приложите. Вие знаете много работи, а всичкото окултно учение, което ще изучавате, вие трябва да го прилагате в себе си. Сега, имайте предвид, че окултните познания вървят по съвсем друг път, по съвсем други закони от обикновените. Не че то се различава, но всяка една окултна наука, истинска наука, почва от най-малките методи, начини, резултати. Микроскопически резултати ще има. Онзи, който бърза, не може да има никакви резултати, понеже Природата никога не бърза. Когато приготви всички условия, тогава тя бърза със светкавична бързина. Но при сегашните условия вие не трябва да се учите бързо. Във вашето съзнание всички предмети трябва да минават полека. Всяко нещо, което вие видите в света, то има съотношение към вас. Вие си представяте, че като влезете в небето, ще се успокоите. Как си представяте

небето за успокояване? Небето е място на блага. Там ще ви дадат блага и ако вие не знаете да използвате тия блага, как ще се ползвате? Да кажем, тук не си пазите паничките, но ако в небето ви дадат една чаша и вие я счупите, знаете ли, че за една счупена чаша вие трябва да напуснете небето? Ще кажете: „Нищо не е, че счупил една паница“. Да, на земята, че е счупил сто паници, нищо не е, но в небето да счупиш една чаша, много означава. И ако вие знаехте последствията от счупването в света! „Да счупим това, да хвърлим онова.“ Ако вие познавахте последствията! Но ако ви говоря за последствията, ще се роди страх, ще се плашите от сянката си и тогава няма да знаете къде да идете. Първото нещо на окултния ученик: той трябва да бъде внимателен. И всяка дума, която аз ви кажа, обмислете тази дума, не бързайте, обхванете нейният дълбок смисъл. Някой ви говори някоя обидна дума, ще се спреш, ще си кажеш в себе си така: „Като ученик аз съм сега пред лицето на онези братя, които знаят повече от мен. Искам да разбера защо той ми говори така обидно. Искам да зная откъде идат причините, че той ме обижда“. Той ще говори, аз ще мисля.

Той говори, аз разсъждавам и ще се подигна нагоре, и след като се подигна нагоре, този брат, като ми говори половин час, ще каже: „Извини ме, братко, аз направих една погрешка“. Ако ти тъй не мислиш, не се повдигнеш нагоре, той ще ти каже: „Втори път, като те срещна, ще ти кажа по-горчиви думи“. Трябва да се самовладеем. Няма да губите своята енергия в света. Този свят е само на препъване. Всякъде ще ни спъват, понеже ще ни изпитват. Ще се спрем. Светът е само за учение. Ще знаем, ще ни изпитват. Вие сте ученик. Ще кажете: „Аз ученик на 45 години? Минало ми е времето за ученичество“. Ама в небето има духове, които са стари няколко милиона години и учат там. Какво ще кажете? Има ученици, които имат по 10 милиона лазарника. И знаете ли с какво усърдие се учат? Отлични ученици са! А вие, на 45 години, мислите, че сте стари. Те се радват, те никогага не казват: „Ние сме на 45 години. Време е, аз трябва да се уча“. Туй остаряване, което вие чувствате, то се дължи на съвсем други причини. Ученичеството е закон на подмладяване. Ако не станеш дете, няма да се учиш. И Христос е казал: „Ако не станете като малките деца...“ Малкото дете няма какво да става, а възрастния трябва да стане като малкото дете и да започне да учи; неговият ум и неговото сърце трябва да започнат наново. Затуй хората се раждат. А ние няма да идваме пак, да се превъплътяваме отново. То е един тежък закон! Кармически закон! Ще те приспят, после ще те пробудят наново. То е дълъг процес!

А тъй, в един живот ти да си събуден, съзнанието ти да е будно. И сега, окултната Школа има за цел да научи ученика да има будно съзнание. Някои от вас ще опитате смъртта и като дойде тя, да може да минете от този живот в другия с будно съзнание. А сега, тъй се уплашите, викате

лекари, ще се обърка съзнанието ви. Те ще ви приспят и като минавате от този свят в другия, няма да съзнаете това. Може да усещате страдание в себе си, но онзи, който умира, ще каже: „Аз заповядвам на смъртта!“ Може да си туриш инжекция, като лекаря, и спокойно ще чакаш часа, ще минеш съзнателно от единия свят в другия. И като влезеш в другия свят, ще се усетиш повече свободен, отколкото в този свят. Ако се уплашиш, ще те приспят; ако не се уплашиш, ще имаш съзнание и като дойдеш от другия свят, ще помниш, ще знаеш от где идеш. Та първото нещо: учениците, които напредват, трябва да знаят, че съзнанието им е будно. И всичките погрешки почиват на туй, че нашето съзнание не е будно. Аз съм наблюдавал, правил съм опити и съм видял, че погрешките идат, когато човек е в едно спящо състояние. Захласнал се той някъде, и тогава ще дойде по улицата някоя кола, ще го прегази. Ако съзнанието е будно, ти вървиш по пътя, мислиш, съзнаваш и никаква кола няма да те прегази, защото виждаш и отзад, и отпред. Сега казваш: „Господ да ме пази“. Ами защо Господ ти е дал очи? После, мнозина от вас имат друго мнение, казват: „Аз не настивам“. Някой стане сутрин, не се обува, излезе бос – настине. Казва: „Мен не ме хваща настинка“.

Но като излезе, хване го кашлицата, настине. Това показва, че ти не си научил закона. Ако твоят ум беше на място, ти нямаше да се простудиш. Твоето съзнание не е на място. Щом се простудиш, туй показва, че има пропукване на съзнанието. Какъв е законът? Като станеш, тури си дебели чорапи, не излизай гол, тури си едно дебело палто, и тогава няма да се простудиш. Ще вярваш на палтото. Някой казва: „Не ме е страх от студ“, но като излезе, простуди се. Направете един опит. Вие казвате: „Нас студ не ни хваща“. Туй говори вашето честолюбие. Щом почнеш да кашляш, ще кажеш: „Не съм си научил още урока“. Щом ти изстинат ръцете и краката – „Не съм научил урока“. Не е срамота. Ще се учиш! Проектирайте волята си към студените пръсти, кажете: „Аз заповядвам на моята кръв да иде в пръстите ми и да ги стопли в 5 минути отгоре!“ Извади си часовника и виж, след колко, след 10, 15, 20, 30 минути ще се стоплят ли. Ще видиш силата на волята си. Пък ако кажеш и изведнъж се стоплят ръцете ти, ти имаш воля. Но тази воля трябва да бъде разумна.

Първото нещо: ние трябва да зачитаме Божиите закони. Туй мъгливо време, вие знаете ли на какво се дължи? Защо има мъгла в София? Няма да се спирам дълбоко, но ще ви кажа следното: Когато електричеството е положително, и горе, и долу, навсякъде от влагата се образува мъгла. И небесното, и земното електричество са положителни. Туй елктричество се държи по лицето на земята, но понеже и нашият организъм е положителен, често в мъгливо време хората се простудяват най-много. Цялата атмосфера е пълна с елктричество. Пък елктричеството въобще

изстудява. То е проводник на студа. При това нашият организъм не е магнетически, за да може да превърне тази влага. И той е положителен, та се започва една борба, и тогава ние се простудяваме. И щом излезеш навън, какво трябва да направиш? Умът ти трябва да бъде буден. Направете опит. Излез от къщи и през цялото време умът ти да е съсредоточен, да обгърне тялото ти, и виж дали ще се простудиш. Няма да се простудиш, ще бъдеш и положителен, и отрицателен. Ще превръщаш туй елктричество. А може да го превръщаш само ако присъства съзнанието ти. Сега за тази кашлица, която имате, всички ще викате лекари. Излекувайте я сега без лекари! Една задача съм дал за тази кашлица – без лекари! И първото правило: дишайте дълбоко! Дълбоко дишайте и след туй представете си в ума, че всичката ваша артериална кръв върви хармонично по цялото тяло, и венозната, и тя хармонично се връща. Представете си в ума, че всичко върви хармонично, образувайте вътрешна хармония и постепенно ще забележите, че кашлицата ще започне да утихва, утихва.

А пък някои от вас, ако не могат да си помогнат тъй, вземете си малко равнец, попиите малко и ще ви мине кашлицата. Лятно време събирайте всички равнец: всеки в къщи да има набран равнец, бял и жълт, за който не може да се лекува с волята си, да пие тия треви. После да имате от синята тинтява. Наберете си, те са магнетически растения, които помагат. Наберете си още мащерка, зелени листа от ягоди, и те са лечебни. Може да ги употребявате. Наберете си и от дребната лайка. Ще си имате цяла аптека стъкленички. И тия листа и цветове, като ги затворите в шишета с похлупаци, сложете ги на слънце да се пекат, да приемат още енергия от слънцето. Не ги туряйте на влажни места! Като дойде едно такова състояние, да кашляте, извадете си малко, сварете си малко, сварете си половин кафена чашка цяр. Как да го пиете? Вземете една глътка в устата си и си представете този равнец, че той сега расте, че той е жив и този равнец поглъща кашлицата ви. Той привлича кашлицата към себе си. Нищо повече!

Пък ако искате да знаете какво нещо е привличането, тук има химици, нека ви отговорят как елементите се застъпват. Когато лекарите искат да извадят един вреден, ненужен елемент от организма, правят известни съединения и така освобождават организма от него. Хубаво е да може да упражнявате вашата воля с кашлицата си, с гърлото. Според теорията на Куне, чиято теория е стара, взета от индусите, той я е преработил и казва: „Всички тия отлагания в организма, това са същества, у тях има един стремеж да отиват нагоре и те искат да обсебят главата“. Куне казва, че лекува, затова иска да привлече тия същества към стомаха, и после чрез жлезите, чрез изпотяване, да ги изхвърли навън и така да се освободи

организма от нечистотиите. Някой от вас тук ще почне да кашли. Имайте само вяра! Тресе ви или сте се простудили, един начин за лекуване – само вяра. Едно правило: ще извадите първата чаша, ще я изпиете. Може чай да пиете, може гореща вода – 1, 2, 3, 4, 5, 6 чаши, докато у вас се образува една реакция на изпотяване. Хубаво снемете си ризата, изтъркайте се. Седнете пак наново, една чаша, две чаши... вземете и малко дървено масло, намажете си краката и ръцете, и си легнете. Опитайте този начин, няма да ви боли главата. Вие сега казвате: „Мен от настинка не ме е страх". Но тази настинка мине в по-остра форма и вие се уплашите, търсите лекар.

Друго правило: щом се простудиш, първата мярка е да вземеш очистително, да се очистят стомаха и червата ви от всички ненужни вещества. Всичко туй трябва да се изчисти навън. Един, два дена въздържание от ядене, 3–4 чаши гореща вода, две чаши спаначен сок със солчица, две паници супа, направена от картошки с малко солчица. По малко ще сърбате, няма да преядете, и всичко ще мине много лесно. Защото тия кризи ще дойдат. Болестите са нужни, в тях има известна криза. Необходимо е даже и най-здравите хора да боледуват. Боледуването, то е тониране. Болестите, това са музикални тонирания. Когато Господ иска да направи хората по-чувствителни, по-меки, те трябва да боледуват. Най-великите хора са боледували. Толстой няколко пъти е боледувал и след всяко боледуване е имал най-хубаво просветление, в него са идвали нови мисли. Когато боледувате, не мислете, че е нещастие. Това не е нещастие, вие се тонирате. За да може да върви болестта естествено, всички трябва да вземете тези мерки – очистително и топла вода, за да може да не изгубите в тази болест своето равновесие, да може болестта да принесе своите полезни последствия през целия ви живот. Ние лекарства не употребяваме. Не казвайте, че ние не искаме лекари в дома си, но ние искаме само умни лекари. Нищо повече! Не че не искаме лекари, но лекар, който е роден такъв, лекар, пратен отгоре. Ние не искаме лекари занаятчии, платени лекари. И всеки от нас трябва да бъде лекар на себе си, а някой път, дето не помогне, може да прибегнеш до лекар, но пратен отгоре.

Сега, имайте предвид, аз ви говоря за музиката, не искам да паднете в една крайност. У човека, в сегашното му състояние има приблизително повече от 100 способности, но 40 способности има констатирани у него. Музиката е една четиридесета от него, т.е. една от 40-те способности у човека. Следователно човек трябва да развие в себе си своите способности. От тия способности зависи здравословността на човека. Сега, в някои от вас, от тия способности разсъдъкът е развит, а музиката е слабо застъпена; у някои паметта е силно развита, а наблюдателността е слаба; у някои милосърдието е слабо застъпено, у някои Божествената Любов е слаба,

вярата, у някои съвестта е слаба, застъпена. Окултният ученик трябва да развива правилно всичките си способности и те да действат в своето нормално състояние. След като развие той всичките тия способности, ще влезе в Божествения свят. Всички тия Божествени сили ще могат да ви говорят. Ще влезете в света на духовете по музика. Те ще почнат да ви говорят по музика нещо, но ако вие нямате туй чувство да ги разбирате, какво ще разберете? Да кажем, влезете в света на разума; но ако у вас не е развита тази способност, тия духове няма да обърнат внимание на вас. Сега, да не паднете в крайност, да кажете: „Само музика ни трябва!“ Не, под думата „музика“ аз разбирам, че всичките способности трябва да вземат правилно направление. Музиката трябва да бъде идейна. Човек трябва да мисли, когато пее. Ако вие пеете без мисъл, то не е пеене. Под „окултно пеене“ аз разбирам: ще мислиш и ще пееш. И то е един начин, окултен начин да прекараме своите чувства, защото у човека има чувства, страсти, желания. Ако не знаем да ги прокараме чрез музиката, ще вземат направление към центъра на земята. Какъвто и да бъдеш, туй движение някой път е нагоре, някой път е надолу. Ако не разбираш този закон, у тебе ще се родят най-лошите неразположения, като че те пекат на скара. И ти ще търсиш някой да се скараш. Ако разбираш музиката, ще прекараш тия чувства през ума си, ще добиеш едно приятно разположение, и сили ще добиеш, и работите ти отвън ще тръгнат.

Та казвам, музиката в окултната наука се употребява като един метод за проектиране на нашите мисли, чувства и страсти от низшия свят към висшия, за да дадем храна на причинното тяло да се развие. Ние чрез музиката приготовляваме храна. Тази е причината, че всички религии почват с едно тананикане. На изток така започват, тихо – „хъм-хмм“. Като пее така, той прекарва тази енергия нагоре през мозъка, после я проектирва в своите чувства. Най-първо, погледнеш този човек, целият е бледен, после ще видиш, че от музиката неговото лице оживява, не се минава половин час, от лицето му излиза голяма светлина. Той разбира закона. Пък гледаш, някой друг пее, свири, неговите ръце треперят, той гледа от някъде да капне някой лев. То не е пеене. Тия упражнения ще ги пеете окултно. Ще седнете 5–10 минути тихо, ще си изберете някои от тях. Най-първо, ще ги пеете тихо, на един глас, но много вярно. Тъй, че като ги пеете на себе си, вас да ви стане приятно. Туй е пеене. На всичките ученици налагам едно правило: ще пеете по закона на Любовта. Седнете, тихо, на себе си ще пееш, никой да не те смущава. Как? Тъй ще си пея самичък. Излезте някой ден през седмицата някъде, все ще намерите 5–10 минути да изпеете едно упражнение. Ако първият опит не излезе сполучлив, вторият, третият, четвъртият, петият, шестият и т.н. Това е един от методите, един от силните методи. И след него ние ще пристъпим към втори един метод. Ние пристъпихме към един метод – яденето, взехме

екскурзиите, те са друг метод, а сега взимаме музиката, тя спада към умствения свят.

То е един преходен период от чувствата към ума. Музиката спада към изящните изкуства, минаваме от едно състояние в друго. Следователно, ще произведем със себе си едно мисловно настроение – мислене, мислене. И ще се стараем в ума си да схванем, че всичко в света е разумно. Някои са чували ангелите да пеят. Един ангел, едно такова същество, с такава интелигентност, като почне да пее, в неговото пеене има дълбок смисъл. Днес ние не може да го чуем, но един ден, като се развият у нас тия чувства, ако чуем едно такова ангелско пеене, ще кажем: „Такъв един концерт чух!“ Сто години човек да живее и да слуша как един ангел пее, няма да се счита нещастен, че животът му е отишъл напразно, но ще каже: „Аз се чувствам щастлив, че живях 100 години и дочаках да чуя такъв велик музикант!“ То е велико нещо! Например, да чуеш да пее в небето такъв един артист, да го видиш, като излезе да пее, в неговите очи, в неговото лице не само ще се чете тази музика, но той ще предаде един смисъл на знание за всичката хармония в Природата. И всичко туй ще оживее, ще забравиш всичките тревоги на света и в душата ти ще се всели мир и радост. Следователно небето е място на музика, каквато човек никога не е почувствал. В ангелския свят като идеш, там всички пеят. Сутрин, като станат, знаеш ли как започват в ангелския свят? И ангелите, и те някой път спят, само че техния сън не е като нашия. Но като се събудят, всички се изправят по особен начин и запяват. Всички изведнъж започват тихо. Аз съм гледал тия същества: започват една мелодия, постепенно тя се усилва, усилва, и така като дойдат на върха, тук на земята изгрява слънцето и те почнат своята песен. Да кажем, че ти си в най-голямата скръб на света, отщяло ти се да живееш, но като чуеш един милион ангели да пеят, ти ще забравиш всичко, ще кажеш: „Има смисъл да се живее“. И ти ще подемеш. То е изкуство!

Първото нещо: всички пеят, пеят. И как можем да преведем тяхната окултна музика? Трябва да чакаме още хиляди години, докато един ден ще дойде тяхното изкуство. Трябва да пратим ученици да се учат и да се върнат на земята. Трябва да търсим специални начини, за да се преведе тази музика. Има начини, по които можем да преведем музиката. И действително, тя ще помогне за подигането и облагородяването на съвременното човечество. Сутрин, като чувствате неприятно разположение, пейте. Ангелският свят не е тъй далеч от земята. Има сутрини, когато небето е тъй лазурно, има един цвят с една мека астрална светлина, която прониква, като че нещо вълшебно се носи върху слънцето. Това са ония тънки отзвуци от тях, които се предават. И някой път нашата душа схваща туй, като че иде нещо велико, прониква нещо хубаво, нещо

Божествено, и в нашата душа се заражда нещо светло, едно желание да пеем. Туй става в месец май. Тогава някак има прекръстосване, понеже през месец май земята минава през орбитата. Има един възел, през който земята минава. Тогава сме най-близко до ангелския свят. Всички цветенца почват да оживяват. Затуй в този месец всички чувстват нещо вълшебно. А като мине този месец, ние се отдалечаваме. Сега сме много далече, а след няколко месеца пак ще бъдем близо.

Първото нещо: ние ще схванем музиката като нещо идейно, възвишено, дето не само нашият ум, а и цялата ни душа трябва да вземе участие. Да се качим някъде и да пеем тъй, както ангелите пеят. Това ще бъде за в бъдеще. И като чуете някой певец, не казвайте, че е светски. Някой път светските певци пеят много хубаво, те туй изкуство учат, у тях има един стремеж и може да се каже, те повече ценят музиката. Идете на един концерт, ще видите с какво благоговение сяда публиката, какво затишие има! Те там седят много по-благоговейно, отколкото вие тук. И когато някой артист свири на пиано, такова затишие има, всички го следят каква идея иска да изрази, всеки иска да разбере. Аз бих желал окултните ученици да вземат един пример; то е съсредоточение на мисълта, следят го каква е идеята. А ние, нашите песни се отличават. За пример: „Бог е Любов“ – пеем, ама не мислим в туй. И тези думи „Бог е Любов“ може да се разработят. Аз, ако имам време, може да я разработя и ще ви дам едно разработено упражнение. Трябва да търся специално време, да направя една специална разработка на песента. „Бог е Любов“ не е още песен, но едно разширено окултно упражнение. На туй упражнение ще дам едно разширение, да видите какво нещо е едно разширено окултно упражнение. Туй не ви обещавам, не зная скоро ли ще бъде, но мисля да го направя, да видите какво ще бъде. Ще имате предвид, че ние взимаме музиката като едно средство да прекараме тия течения през ума си, да ползуваме нашия разум – висшето, Божественото у нас да създаде най-възвишеното. Умът ни да има храна. А музиката може да даде тази храна, другояче, тия чувства ще увехнат без да се използват, и у вас ще се зародят отрицателни желания. И заради туй, заради благото на вашата душа, заради благото на тия цветове, които трябва да цъфнат, ние ще се учим да употребяваме туй изкуство. И може да го употребим.

Сега, нека изпеем „Духът Божий“. Аз ви казвам, ако биха ми дали 2 хиляди лева за един концерт, не бих излизал да свиря. Разбирате ли туй? Не бих им свирил. Тази музика е за мене. Аз правя едно изключение. Понеже се занимавам с едно Божествено изкуство, искам да ви дам пример, че уважавам музиката; заради самата музика го правя това. (Всички пеем „Духът Божий“.) Да изпеем сега „Мусала“! Гласът ви малко спада, но зависи от влагата. Сега да изпеем „Сила жива“, „Скръбта си ти

кажи“. Да изпеем „Бог е Любов“. Аз бих препоръчал на всички сестри и братя, които имат пиана, на пиано свирете тези упражнения. Само на един глас ще ги учите, но вярно да са. Сега, като пеете, има едно малко отклонение, губите една шестнайсетина от тона. (Изпяхме няколко пъти „до“, „ми“, „сол“, „до“; „до“, „сол“, „ми“, „до“.)

Всяка една песен трябва да се схване правилно. Да кажем, има да вземете няколко окултни тона, нали? Между един обикновен тон, един окултен тон има една малка разлика. В окултния тон има едно трептение, забелязва се една вътрешна мекота, мисълта взима участие, а щом мисълта вземе участие, в тона има едно меко трептение. Да кажем, захласнеш се някъде пееш „до“ – съвсем гърлено, а сега, като мислиш, пееш „до“ – ясно. Колкото повече мислиш, по-ясно излиза; щом не мислиш, не излиза. Трябва да бъдете всинца господари на своя ларинкс. Вие ще почнете да желаете доброто на вашето гърло. Всяка сутрин всички правете молитва на вашето гърло, да се повърне гласа ви. Че в тази музика, като говорим, речта ни да бъде тиха, мека, приятна. Тихо и спокойно вземете 3–4 тона, но всякога имайте желание да ги вземете вярно. Сега, да допуснем в тона „до“ има едно преходно състояние, нали? Нека музикантите кажат. В църквата, например, има някои извивки „до...о...о“.

Каква друга дума може да турите? Искате, да кажем, да направите една завивка, например да турите думата „истина“. На кой слог ще турите тази завивка? Искате да дадете тяжест на думата „истина“. Може да кажете: Истина, и истина, или може да има едно средно ударение, нито в края, нито в началото. Да вземем думата „благост“. Всеки един от вас, изберете си по една дума. Ще си изберете една възлюблена дума, която вие обичате, и ще си направите едно музикално упражнение. Вземете два слога, и в музикално отношение, на музикален език кажете я на себе си. Нали някой път искате да кажете някому, че ви обича. Изпейте тази дума, например „благост“, на себе си, да изразите че някой ви обича. Изпейте тази ваша възлюблена дума, че той да я разбере и като я разбере, той ще усети една радост. Най-първо вие си я кажете на себе си. Как? Може ли? Разбира се, може. Само на себе си! В тебе друг живее и те слуша. Тук (горе на главата) живее един, в гърлото живее друг, в гърдите – трети, под лъжичката, в стомаха и т. н. Но този (под лъжичката), той е мълчалив, живее тихо, и той ще ти каже: „Тонът не е верен, малко изправи“. И после, пак слуша, ще каже: „Слушай, не, не, още, още изправи“. Ти ще внимаваш. Не е човек сам. Не мислете, че вие сте сами. Най-голямото заблуждение е да мислите, че сте сами. Никога човек не е сам. Най-малко трима има. Един горе (при темето), друг в центъра между очите, и трети – в цялото тяло. Те отстрани са само слушатели, ние на тях пеем, а те ще одобрят, или не. Те взимат участие в нашата мисъл. Ще кажат вярно ли е, или не. И едното, и другото

казват. Ще кажат: „Твоята мисъл не е права, понеже тя не изразява една съществена идея. После, не е чиста тази мисъл, не е идейна“. Другият казва, че ти не си произнесъл думата хубаво, меко. И ти почнеш да си мислиш какво нещо е мекота. Ти ще ги слушаш, те ще те учат. Например, някой път ти искаш да говориш, да ораторстваш, и те ще ти продиктуват едно стихотворение и казват: „Заучи това стихотворение“, и ти го заучиш. „Я ни го декламирай!“ И ти почнеш, те казват: „Не е тъй! Чакай, не е тъй, сега ще намериш един учител отвънка да ти каже как“. А ти казваш: „Аз съм възрастен, срамота е да ида при учител“. – „Не, ти ще намериш учител, и ще слушаш.“

Аз веднъж слушах един американски учител по ораторство, нарича се Силвър Нейл – сребърната игла, критик ужасен. Той критикуваше ученици, които са свършили университетско образование, богословска академия, с особени свидетелства, готвят се за проповедници. Ще се явяват в особени аудитории пред него. Седи професорът, излиза студентът, качва се, ще държи своята беседа. Точно започва да говори, професорът го спира, казва: „Не ви разбирам какво искате да кажете“. Той слезе да се обясни. „А, сега разбирам.“ После, пак почне да говори, казва му: „Не ви разбирам“. Че този студент, професорът като мачка, мачка този студент, той слиза като някоя окъпана патка. И го питат: „Какво ти каза?“ – „Остави се, ти бил ли си при Силвър Нейл?“ И професорите, и те се поусмихнат малко. Той казва: „Аз ще ви критикувам, после и други ще ви критикуват“. Заговори студентът, той ще го спре: „Не се говори така, слез от това място!“ И той безцеремонно отиде си на мястото. После пак ще го извика. 3–4 пъти ще го изкарва. Той е знаменит проповедник и не само че ще го критикува, но сам ще излезе, ще вземе неговата реч, ще започне и после казва: „Вие сега ме критикувайте, да видите где ще намерите погрешка“. Никой не може да го критикува. Тъй говори той! Говори, като че чете. Всяка дума е турена на място, нищо излишно! Думите тъй естествено наредени, идеално. Като го слушат студентите, казват: „Има право, не е такова нашето изкуство“. Та някой път вие се намирате при такива учители, които ще кажат: „Седни там!“ После, пак ще те вдигне; ще се качиш не веднъж, и дваж, и три пъти, но заслужава човек да се научи да говори и да разсъждава.

Да пеем, защото то е живот. Животът е музика, животът е поезия. Те са реални неща. С тях ще влезем в този висш Божествен път и като слезем, пак ще го носим със себе си. За следващия път ще имате за тема „Ползата от цветята“.

Т. м.

13-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 24 декември 1922 г., София.

1922_12_24 Защо не можахме?

ЗАЩО НЕ МОЖАХМЕ

Когато влезе вкъщи, учениците Му питаха Го настрана: "Защо ние не можахме да го изпъдим?" (Марк, 9:28)

"И внезапно, като се обърнаха, не видяха вече никого със себе си, освен Исуса самичък." (8 ст.) Хората наричат такова състояние халюцинация. Целият свят е само една халюцинация — нищо повече! Много просто, Вярно ли е всичко, което виждате? Вие не можете да докажете, кое е вярно, и кое не е вярно. Всяко нещо може, колкото да се докаже, толкова и да се откаже, т.е. да се отрече.

"И когато слизаха от горати, заръча им да не кажат никому това, що видяха, освен кога Син Человечески възкръсне от мъртвите." (9 ст.) — И досега още се задава въпросът, какво значи да възкръсне човек от мъртвите.

"Но казвам ви, че Илия дойде, и сториха му, каквото щяха, както е писано за него." (13 ст.) Христос казва, че Илия дошъл. Ето едно доказателство за прераждането. Този стих се отнася за онези, които го отричат.

"И като дойде при учениците, видя около тях народ много, и книжници, които се препираха с тях." (14 ст.) Светът е пълен с книжници. Христос е горе на планината, а книжниците долу, под планината, водят спор, както става сега, по въпросите около жилищната криза. Днес всички спорят за хляб, за захар, кой взел повече, кой — по-малко. Ето с какви въпроси се занимават хората днес.

И попита книжниците: "Какво се препирате с тях?" (16 ст.)

И отговори един от народа и рече: "Учителю, доведох при Тебе сина си, който има дух ням." (17 ст.)

"И рекох на Твоите ученици да изпъдят бяса, но не можаха." (18 ст.) Като се намерите в затруднение, вие започвате да спорите, кое учение е право, и кое не е. И сега на дневен ред е въпросът, кое учение е по-право.

А Той му отговори и рече: "О роде неверни, докога ще бъда с вас? Докога ще ви търпя? Доведете го при мене!" (19 ст.) Мнозина казват, че когато дойде Христос втори път, ще оправи света. Според мене, ако Христос дойде сега на земята, ще Го окачат не на един кръст, но на десет.

"И доведоха го при Него. И като Го видя бесният, тутакси духът го покъса; и той падна на земята и валяше се запенен." (20 ст.)

И запита Исус баща му: "Колко време, откак му стана това?"(21 ст.)

А Исус, като видя, че се стича народ, запрети [забрани] на нечистия дух и му казваше: "Душе неми и глухи, аз ти повелявам, излез от него, и да не влезеш вече в него!" (25 ст.) Значи, Исус повеляваше на нечистите духове. Каза му да излезе вън.

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" Някой учен прави много изследвания, но безуспешно, нещо не му върви. Някой адвокат разглежда много дела, но работите му не вървят добре. — Защо? Някъде в домовете, между мъжа и жената, работите им не се нареждат добре. Някой свещеник се оплаква, че и неговата работа не върви добре. — Защо? — Богомолците не го посещавали. Актьорът се оплаква, че работите му не се нареждат добре. — Защо? — Все има някаква причина.

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" Учениците запитаха Христа: Защо не можахме да го изпъдим, та се изложихме пред света? В отговор на това Христос им отговори: "Този дух не излиза, освен с пост и молитва." И съвременната църква дава нареждания за пост и молитва, но този пост коренно се отличава от Христовия. И сегашните хора се молят, но това не е истинска молитва. — Как да не е молитва! — Молитва е но не е истинска; пост е, но не е истински. Истинска молитва, истински пост са нужни. Мислите ли, че всеки който вземе четка в ръка, може да рисува? Ако твоето дете нарисува една гарга, може ли художникът да приеме тази картина за изложба? Само онзи може да държи четка в ръка, който знае, как да нанася сенките, да създаде подтик у човека. Може ли да се нарече музикант онзи, който държи цигулка в ръка? Може ли да се нарече пианист онзи, който свири на пиано? Да свириш на пиано, това не значи да движиш ръцете по клавишите отгоре до долу. Може ли да се нарече Божи служител онзи, който облича одежди на свещеник? Ние отричаме тези неща. Всеки може да се заблуждава от външната страна на нещата, но аз никога. — ЗаЩо? — Аз съм художник, не приемам нещата на доверие. Като погледна рисунката на някого, казвам: Това не е картина, това са гарги. — Вземи четката и ела да рисуваме заедно. Аз рисувам, и той рисува. — Сравни сега твоята гарга с моята и виж разликата. Някой музикант дойде при мене и се хвали със знанието си. Казвам му: Това не е музика, така не се свири. — Как се свири? Вземи си цигулката, и аз ще взема моята, да свирим и двамата. Молиш се и минаваш за набожен. — Каква е твоята молитва? Можеш ли с молитвата си да се излекуваш? Оплакваш се, че те болят краката. Молиш се, но болката ти не минава. —

Защо? — Молитвата ти е слаба, не е истинска. Спираш се пред един извор, който бучи, надалеч се чува бученето на водата. Ти си нервен, търсиш тишина. Започваш да се молиш на извора: Моля ти се, спри течението си. Престани да бучиш, нервите ми не понасят. — Слушай, приятелю, това е моето естество. Тук е моето царство. Ако не можеш да понасяш шума, иди някъде далеч, да успокоиш нервите си. Аз съм оставен тук, да свърша някаква работа, не мога да не вдигам шум.

Днес и мене ме питат: Защо говориш така на хората?—Аз съм извор, върша работата си. Ако не искаш да ме слушаш, стой настрана. Никого не съм канил. Ако водата на моя извор не ти харесва, иди на друго място. Около мене има тревички, бубулечици, мушици, те ще пият от моята вода. Аз давам вода на всички. Вечер се отбиват при мене змии, жаби, свраки, гарги и др. Пият, задоволят жаждата си и си отиват.

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" Ти връзваш вола си с тънко въже, което веднага се скъсва и питаш: Защо не можах да задържа този вол? — Много естествено, въжето ти е тънко. Вържи го с дебело, здраво въже и тогава говори. Ти впрягаш вола в счупеното си рало и се питаш, защо цял ден ореш и не можеш да изореш нива та си. Много просто, поправи ралото си и тогава иди да ореш. Причината на неуспеха ти се крие в тънкото въже, в счупеното рало, или в слабите волове.

Един от важните въпроси, който си задават днес всички хора, е следният: Защо не постигаме желанията си? Защо не успяваме? Отговорът е прост: не си избрал същественото. Имаш възможност да направиш избор между светлината на лампата и слънчевата светлина. Ако избереш светлината на лампата, не си умен. Ако избереш слънчевата светлина, ти си умен човек. На слънчевата светлина и топлина всичко расте и зрее, всичко се облагородява. На човешкото огнище само няколко души могат да се топлят. Ученият е огнище, на което могат да се греят не повече от стотина души. Колко хора могат да се греят на слънцето? — Около 2.5 милиарда хора, освен десетте милиарда животни, мушици, бубулечици и пак ще остане място за още много същества. На слънчевата светлина могат да излязат всички хора да се греят. Това значи Божествен огън. Божествен авторитет. Кой не зачита Божественото? За всички е важен Божественият авторитет, а не човешкият. Въпреки това, някои гледат на Бога, като на същество, далеч някъде, Когото не могат нито да видят, нито да разберат. То е все едно, да убеждаваш хората, че не могат да видят слънцето. Трябва ли да видиш отражението на слънцето в огледалото, за да се увериш, че то съществува? — Не, излез вън, сам да видиш изгряващото слънце, сам да се погрееш на неговата топлина. Аз чувствам Бога с цялото си същество: с главата, със сърцето си. Ако разчитам на отражението в огледалото, ще се

осакатя и ще оглупея. Аз искам да бъда вън от човешките закони; да изляза всред природата и там да се свържа с Бога.

Питат: Защо хората не ходят в църква? — Защото няма любов. — Защо свещениците са изгубили своя авторитет? — Защото няма любов. — Защо хората не мислят право? — Защото няма любов. — Защо управниците губят авторитета си? — Защото няма любов. След всичко това, хората ще отричат Бога. Те са много неискрени. Аз се обръщам към онези хора, които говорят за един Бог на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата, на добродетелта, а не изпълняват Неговата воля. Питам ги: Как могат да говорят за новото учение, че развращавало света? Какво ще кажат те за християнските народи, които воюваха помежду си, избиха милиони хора и внесоха разврата в света. Де останаха религиозните хора и техните водители? Защо владиците, свещениците, проповедниците не казаха думата си? Нали Бог е Любов? Той допуска ли войната? Когато хората се убиваха, тормозеха, духовенството мълчеше. След това започнаха да се питат, кой внесе разврата в света и, понеже не са готови да чуят истината, те държат виновен този - онзи, но не и себе си. — Кой разврати света? Отговарят: Учените хора, новото учение, — Не, вие, които подържахте войната, развратихте света. Моето учение не може да развращава. Питам: Кой кодекс от Евангелието ви дава право да се биете? Може ли, в името на Христа да поддържате войната? След всичко това, пишат във вестниците, че аз съм развратил света.

Син Божи, Христос иде на земята! Знаете ли, какво носи Той за вас? Христос носи такъв камшик за владиците и свещениците, че щат-не щат, ще разберат, колко думите ми са верни и истинни. Няма да остане свещеник, проповедник или владика, на когото да не ударят 25 тояги. Няма да остане човек в света, когото Христос да не държи отговорен. Христос ще извика всички свети старци от Синода и ще ги пита, на кого служат. Народът, на когото те служат, е на Бога, не е техен. Българският народ не е създаден за светите старци и за светия Синод. Той има своето велико предназначение. Българите имат история и живот, преди да са били християни. Бог е навсякъде, между всички народи. Те са съществували и съществуват и без християнството. Аз не защищавам себе си, но казвам: Слушайте, братя, камшик иде за всички! За мене е добре, моят гръб няма да страда. Вашите гърбове ще страдат. Всички ще страдате.

Днес светият Синод взима мерки против мене да ме гони. Какви мерки ще вземе? Чудни са те, с мене ще се борят! Ще имат работа с Господа, а не с мене. Какво съм аз? — Един човек, дошъл на земята, щял да обърка умовете на всички българи. С какви сили разполагам аз? С пари ли, с власт ли разполагам? От какво има да се плашат? Щом се страхуват от мене,

значи, зад мене има нещо страшно. Кое е това страшно? — Зад гърба ми стои великата Божия Любов; зад гърба ми стоят великата Божия Мъдрост и Истина; зад гърба ми стоят великата Божия Правда и Добродетели. Всичките живи добродетели са зад гърба ми. Всички разумни, културни същества са зад гърба ми. Знаете ли, колко велики са те? Като правя екскурзии в природата, всичко, каквото срещна, изучавам най внимателно; Ако ме наблюдава някой, ще каже, че се занимавам с дребни работи. Например, спирам се пред един мравуняк. Гледам — една мравка излиза от мравуняка и се спира тук-там, търси нещо, но се връща празна. Казвам си: Сега ще направя един опит. Изваждам от джоба си няколко зрънца и ги хвърлям в мравуняка. Изведнъж от мравуняка излизат няколко мравки и се отправят към житните зрънца. Всяка си взима по едно зрънце и се връща в мравуняка. Мравките казват: Голяма благодат се изля върху нас! Те пишат веднага във вестниците, че в този ден и час върху тях се изляло голямо благословение. Питам ги: Знаете ли, кой е причина за това? — Не, знаем само, че стана нещо особено. Казвам: Аз имам милост към вас и ви подхвърлих няколко зрънца. Така постъпват и тези велики същества. Като минават между хората, които се бият като мравките за малки неща, те изваждат по няколко житни зърна от джобовете си и ги подхвърлят. Хората се трупат върху тях, събират ги и казват: Голяма благодат е дошла! Ще пишат във вестниците, ще обясняват причината за тази благодат. Великите същества ги наблюдават, смеят се, както аз се смея на мравките и казват: Утре, като минем покрай вас, пак ще ви подхвърлим нещо. А хората казват: В нашия свят става някакво чудо, някаква особена манна пада периодически от небето. Причината за това чудо съм аз. Като обикалям планината и правя своите научни изследвания, минал съм покрай този мравуняк и съм го облагодетелствал. Като не минавам вече оттам, мравките казват: Измени се вече светът. — Не се е изменил светът, но аз минавам през друг път. Между великите същества е и Христос. И той е един от тях.

Сега и религиозни, и светски хора разсъждават върху въпроса: Бог ли е Христос, или обикновен човек? Не съдя свещениците, но казвам, че и те не вярват в Божествения произход на Христа. Досега аз не съм осъдил нито един свещеник, нито един владика, но им казвам истината. Влизам в една касапница и отдалеч мирише — месото е развалено. Казвам на касапина: Месото е развалено, ти ще се компрометираш пред клиентите. Влизам в една бакалница да си купя захар. Опитвам захарта и намирам, че е фалшифицирана. Казвам на бакалина: Приятелю, захарта ти е лоша. Аз нямам нищо против касапина, нито против бакалина, но казвам, че стоката им не е добра. Трябва да продават чиста стока. — Майка ми и баща ми бяха добри, честни хора. — Остави това, но като търговец, ти си длъжен да продаваш честно. Като свещеник, ти си длъжен да работиш честно. Сега

свещениците казват, какъв е бил Христос, какво е проповядвал Той; какво е Символът на вярата. Някой път, при свободно време, ще ви разтълкувам Символа на вярата. Първият член; Вярвам в Единнаго, Истиннаго Бога. — Вярваш, че Бог е любов, а твоят брат страда, умира; твоята сестра си предава честта. Стотици българки гинат из публични домове, а духовенството се хванало за мене, че аз развращавам хората. Кой вкара тия жени там? Ами младежите, кой ги въведе там? Нека те първи кажат истината. Ако аз съм направил нещо лошо, готов съм да го изправя. Аз съм готов да изправя всяка своя грешка. Вие готови ли сте? Аз съм искрен, вие искрени ли сте? Аз обръщам внимание и на най-малките работи. Като ми дойде гост, аз го черпя с чай. Нарязвам лимона, на мене поставям по-малко парче, а на госта по-голямо. Аз зная, че в големите неща е изкушението. Ръководя се от принципа: в малкото се крие благословението, И вие спазвайте този принцип. Духовенството се страхува от мене, да не би един ден да заема мястото им. Не, аз нямам такова намерение. Ако един ден бих заел мястото на владика, аз не бих носил корона на главата си, но първата ми работа ще бъде, да измия краката ви. След това ще посещавам бедни, болни, страдащи. Каквото и да направя в това направление, според мене, това е нищо. Много повече трябва да се направи. Кой от нас е изпълнил онова, което се иска от него? Казано е да пожертваш живота си. Кой от нас е пожертвал живота си? Ние още не сме служили на любовта. Днес само се говори за любов, но не е това пътят.

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" Христос отговаря: "Този род не може да излезе, освен с пост и молитва." — Какъв пост? — На себеотричане. Ако не ядеш три деня, ще извикаш един беден, гладен и ще му дадеш твоята храна. Той ще яде, а ти ще му прислужваш. Както ти постъпваш, така ще постъпват и с тебе. Питам ви: Знаете ли, откъде ида и как съм приет? Аз ида от далечен път. Как ме приеха българите? Българското духовенство се плаши, да не им отнема богатството. Наистина, българските свещеници са богати: църквата е в техни ръце, а аз нямам никакви приходи, нищо нямам в ръцете си. Най-напред те трябваше да ме приемат. Аз съм странник, ида отдалеч. Те имат власт, имат приходи, трябваше да ме приемат в дома си, да покажат своето гостоприемство, своето благородство и да кажат пред света: Ние първи Го приехме. Моят крак още не е влязъл в къщата им, а те казват: Видите ли Го този? — Да Го махнем. Той ще развали българския народ. Те настройват хората срещу мене и казват, че петня името Божие, че подронвам авторитета на светата църква. Питам ги: Де е вашият Бог? Де е Синът Божи? Синът Божи е синът на любовта. Де е вашата любов? Аз никъде не я виждам.

Аз съм искрен и направо казвам мнението си за духовенството. В бъдеще няма да оставя свещеник в света. Аз ще ги изпъдя до един. Ще ги пръсна в пространството, там да чакат 500 — 600 години, докато дойде новата култура. След това ще кажа: Пратете тези братя на земята, да видят, как се работи с любов. Новата култура изисква нови хора, Тогава те ще разберат, как може да се живее. Ще прекарат в пространството, докато се справят с миналите си грехове. Ако бяха живели по закона на любовта, нямаше да плачат и страдат. Днес ви кръщавам: Заповядайте в дома ми, има място за всички. Тук ще видите, как може да се живее по братски. Тогава няма да има вече лъжа и измама. Аз ще ви целуна братски. В новия живот няма да има владици и попове. Под "поп" и "владика" разбирам всеки човек. Едновременно, човек е и поп, и владика. Под "владика" разбирам цар. Всички сме царе. Понеже всички сме братя, ние не се нуждаем от владици и попове. Като срещна някого, ще му кажа: Братко, ти си поп, и аз съм поп; ти си владика, и аз съм владика. Трябва ли да ти казвам да познаеш Бога? И двамата Го познаваме. Щом любовта царува в душите ни, ние трябва да я приложим в живота си и то в най-малките работи. Това значи, да живееш по любов, християнски. Това ще стане постепенно, но ще дойде отвътре, не отвън. Така трябваше да постъпи духовенството. Помнете: Великият закон на любовта, който действа в света, не прощава на никого. Той не е жесток, но всяка причина си има свое последствие, и всяка лъжа — своя реакция. Каквато да е лъжата, тя всякога е лъжа, а истината е всякога истина.

Като говоря, аз разглеждам нещата от друга страна. Например, казват ми за някого, че е лош. Щом е така, аз ще разровя корените му и ще го изследвам. Какво виждам? — Че коренът и стъблото му са на ябълка, а клоните му — на трън. Значи, той е присаден с трън. Долу той е добър, а горе — лош. Като зная причината за неговата лошавина, аз си мълча, нищо не казвам. За друг ми казват, че е добър, благороден, няма подобен на него в нашето общество. Разравям и неговите корени и виждам, че отдолу е трън, а нагоре — ябълка. Значи, той е присаден с ябълка. Сега вече зная, защо единият е добър, а другият — лош. Лошият човек е присаден на трън, а добрият — на ябълка. Ето истината! — Как ще я докажеш? — Отивам при тръна, чуквам го, и присадката пада. Казвам му: Идната година от тръна ще излезе ябълка. Отивам при ябълката, чукна я, присадката й пада. Казвам: Идната година от тебе ще излезе трън. — Възможно ли е това? — Възможно е. Сега аз разсъждавам философски. — Защо трънът е присаден на ябълка? — Защото той не е попаднал в почвата на любовта. Неговата почва е груба, необлагородена. Доброто не може да расте в груба среда, при груби условия. Трънът може да расте при груби условия, но не и ябълката. Тя може да се присади на дивачка, за да стане почвата по-любовна, т.е., да се облагороди. Във втория случай трънът е

присаден на ябълка. — Защо? — Трънът се моли: Присадете ме на ябълка, за да се облагородя.

Сега, като делим хората на добри и лоши, това е относително, Ето защо, като се казва, че даден човек е добър, или лош, първо трябва да проследим, какъв е коренът му и каква — неговата присадка. Коренът е важен, а не присадката. Ако бутна присадката на свещеника, ще остане само коренът му. Тогава той ще види ясно, кой е бил мотивът, който го [е] заставил да стане свещеник: от любов към Бога ли е станал такъв, или от любов към себе си. Това не е упрек. Аз разглеждам въпроса принципно. И аз, като проповядвам, се питам: От любов ли правя това, или от някаква користна цел? Ако проповядвам от любов, на прав път съм. Говоря за любовта, за любовното чувство. По какво се познава това чувство? То внася в човека безгранична свобода, безгранична светлина и топлина, безгранична пълнота и безгранична чистота.

Христос казва на учениците си: "Този дух не може да се изпъди, освен с пост и молитва." Постът подразбира самоотричане. Ще постиш, но ще дадеш залъка си на онзи, който гладува. Ще го извикаш у дома си и ще му кажеш: Братко, приятно ми е да отстъпя залъка си на тебе. "С пост и молитва." Така ще се молиш, че да приемеш любовта в себе си. За да проповядвам, трябва да имам любов. Молитвата е път, съобщително средство, чрез което любовта минава през човешкото сърце. Ще възприемеш любовта, за да се прояви Бог чрез тебе, да Го видят всички хора. Проявил ли се е Бог чрез българската църква? Знаят ли нашите свещеници, какво ще стане с тях, ако си послужа със знанието, което имам? Знаят ли светите старци, какво ще стане с тях, ако аз само един път се оплача на Господа? Аз още не съм отправил нито едно оплакване до невидимия свят. Ако напиша едно оплакване до съществата в невидимия свят, знаете ли, какво ще стане? Нека знаят светите старци, че не хулят мене, но хулят Господа. Те хулят Божието име и ме наричат "лъжеучител". За тази дума аз няма да ги извиня никога! Всичко могат да ми припишат, всякакви престъпления, но лъжа и измама — никога! Аз съм в състояние да спася, да излекувам човека.

Българският народ е видял от мене само добро, но зло — никога. След това, светите старци се осмеляват да ме наричат "лъжеучител"! Това показва, какво е тяхното сърце. По думите им ги познавам. Когато някой говори лошо за мене, аз познавам вече сърцето му. Човек съди за другите по себе си, по своето сърце. Духът в мене, Бог, Който говори в мене, никога не си служи с лъжа. Онзи, който се осмели да каже, че Духът, Който говори в мене, лъже, никога не може да се извини. — Защо? — Има Един в света, Който никога не лъже! Той е Бог. Той е Единственият, Великият,

Светият, Чистият, Който иска всички хора да живеят. Ние сме проява на Бога във всяко отношение и трябва да пазим Неговия закон и Неговото име.

Седя някога недоволен, пълен с негодуване, искам да се проявя, но, като видя Божието лице, казвам: Господи, заради Тебе, заради Твоята Любов на никого няма да пакостя. И на хората казвам: Почит и уважение се иска от всички! Ще говорят те за Сина Божи, за Христа! След всичко това, свещениците тръгнаха с кръст в ръка да благославят войната, да благославят оръжието! Христос плака по бойните полета, а те плачат за Него и казват, че Го обичат. Хиляди хора се осакатиха, а после ще плачат, че светата църква се осквернила! Признайте греховете си, защото и в бъдеще няма да ви се простят. Ще кажете, че искам да ви плаша. Защо ще ви плаша? Аз още не Съм дал оплакването си, но в мене се явява желание да подам вече заявлението си, за да убедя българските владици, че има една Велика власт в света, пред която всяка лъжлива уста трябва да млъкне, всяка покварена съвест да отстъпи, и всяка нечиста душа да се сломи. Всички да познаят, че има един Велик Закон на безпристрастие. Не е въпрос за мене, за моята личност. Въпросът е да изпъкне самата истина.

Мнозина говорят за Христа, за светата църква. Що е светата църква? — Тя е общение на живи души, които трябва да дишат свободно. Питам тези мои братя: Какво трябва да дишат тия хора? — Чистата Божествена Истина. Те трябва да черпят соковете на Любовта, и умовете им да се проникнат от Божествената Мъдрост. Общение на живи души, това е Светата църква. Онзи, Който ги обединява в едно цяло, това е Божият Дух. Църквата, за която говорим ние, не е стопанство, не е сиропиталище. Тя е жива църква, а не каменна; тя е подвижна църква, на промени от любов към любов, от истина към истина, от мъдрост към мъдрост, от правда към правда, от доброта към доброта. Ако свещениците бяха смели да говорят, както аз говоря, и ако бяха доблестни да говорят истината, българският народ, пък и целият европейски свят нямаше да остане толкова назад, както е днес. Българският народ е останал толкова назад, благодарение на своето духовенство и на своите учители. Аз се чудя на заблуждението на сегашните учители. Наскоро в пловдивската гимназия полудяла една ученичка. Учителите, лекарите търсят причината за полудяването, но не могат да я намерят. Аз съм изучавал този въпрос цели десет години и зная причината за полудяването. Казвам: Внесете в ума даже на най-силния човек две противоположни мисли, и той непременно ще се побърка. Те произвеждат голямо сътресение на нервната система, нарушаване на вътрешната хармония в човека, или, на окултен език казано, излизане на човешкия двойник вън от тялото. На негово място се настанява друго същество. Който разбира законите, може да върне двойника назад и да

възстанови нормалното състояние на човека. Ученичката, която заболяла, по наследство от майчина линия, носи разположение към полудяване. Някога и майката била разстроена. Аз зная дълбоката причина за това. Всяко полудяване се дължи на някакви любовни връзки. Когато млада мома се разстрои, това показва, че имала любовни връзки с някой момък, и той я изиграл. Отблъсната от него, от родителите си и от обществото, тя не може да издържи това голямо напрежение и заболява. С други думи казано: Присадката се счупва, трънът се показва, и човек се проявява като луд. Като не знаят причината за това заболяване, казват, че ученичката заболяла от моето учение. Аз съм готов да направя опит да я излекувам, но с условие да повярвате. Готов съм да направя опита в присъствието на това момиче, на светия Синод, на целия учителски състав в Пловдив и на целия български народ. Ако всички се решат да служат на Бога с любов, да забравят своите дългове и грехове, аз съм готов да кажа само една дума и да излекувам болното момиче. По друг начин не съм съгласен да го лекувам. Ако не се съгласите, ще го оставя да се лекува по естествен път, докато му дойде умът на място. Като следя, какви хора говорят за мене, виждам, че това са все учени — учители, лекари, хора с висше образование — историци, математици, естественици. Защо са толкова пристрастни? Защо не изследват работата научно? Ако ученичката е заболяла от моето учение, аз ще изправя грешката си. Но преди да говорите, изследвайте въпроса добре. Не се самозаблуждавайте! Нека истината излезе на лице! Всеки да я чуе и разбере. Аз се чудя на учителите, които толкова лесно се подават на един стар навик, на старото патриотическо чувство "да не погине нашият народ." Всеки народ може да погине, но кога? — Когато няма любов в себе си. Под "любов" разбирам пълно безкористна навсякъде.

Питате: Трябва ли да се зачита властта? — Трябва, но кой може да зачита? — Любовта зачита. — Трябва ли да се почита църквата? — Ако я обичаш, ще я почиташ. Като обичаш някого, ти го почиташ; като не го обичаш, не го почиташ. Може да лицемериш, но това не е любов. Някой лесно може да се откаже от мене заради църквата, но това е политика. Ние нямаме политика, но се ръководим от следния свещен принцип: Истината е всякога истина. Ние сме прями, искрени. Мога ли да се откажа от хляба, от водата, от въздуха и от светлината? — Не мога. Да се откажа от тях, това значи, да искате моята смърт. Да се откажа от светлината? Невъзможно ми е. Да се откажа от въздуха? Невъзможно ми е. Да се откажа от хляба? Невъзможно ми е. Мога ли да се откажа от своите мисли и чувства? Не мога. Изобщо, не мога да се откажа от това, което Бог ми е дал. Мислите и чувствата ни са заради нас. Въздухът, светлината, слънцето са заради нас. Ето защо, всички трябва да проповядваме повече въздух, повече светлина, повече слънце. С по-малко храна можем, но да бъде чиста и здрава.

Сега ще ви разкажа една интересна приказка. Някога живял един голям магьосник със слугата си. Като трябвало да измете стаята си, той казвал на метлата: Хайде, метла, измети добре стаята ми. Метлата напущала мястото си и веднага измитала стаята му. После той казвал: Метла, донеси вода. Тя взимала съда и донасяла вода. Като му трябвали дърва, магьосникът казвал на брадвата: Хайде, брадва, да ми насечеш дърва. Тя веднага изпълнявала желанието му. Слугата наблюдавал, как господарят му заповядвал на метлата, на брадвата и си казвал: И аз мога да заповядвам. Един ден господарят му казал: Хайде, иди сега да ми донесеш вода. Слугата отишъл в стаята, дето била метлата, и казал: Хайде, метла, иди да донесеш вода. Метлата отишла за вода, изсипала я на мястото ѝ и отишла втори път. След това трети, четвърти, пети път: носела вода и я изливала, носела и изливала — всичко се напълнило с вода. Слугата се видял в чудо, казвал ѝ да спре, но тя не го разбирала. Той не чул от господаря си, какви думи казва на метлата, когато не иска повече вода. Веднага се затичал при господаря си и му казал: Господарю, направих една голяма беля, всичко се напълни с вода. Господарят отишъл при метлата и казал: Слушай, метла, твоето място е в ъгъла. Тя веднага се прибрала на мястото си. Слугата забравил да каже на метлата, че мястото ѝ е в ъгъла.

Съвременното духовенство е забравило да каже: Парички, вашето място е в ъгъла. Това се отнася до всички. Парите, с които си служим, трябва да стоят в ъгъла! Да иска човек много пари, това не е лошо, нито е грешно. Обаче, първоначално, човек е желал добродетели. Сега иска неща, които са отживели времето си. Ще бъде смешно, младата мома, свършила университет, свири на пиано, да играе с кукли! И това не е лошо, но минало е времето, когато тази мома играла с кукли. Сега и тия наши приятели искат да ни върнат назад, във времето, когато сме играли с кукличк. Как е възможно, аз, който съм свършил университет, да си играя с кукли! Сега аз искам да се занимавам с други неща, да върша други работи. Ще ми налагат епитимия, като отцепник от църквата, да направя 500 поклона. И това не е лошо, добра гимнастика е. Ще се наведа 500 пъти, но как ще се вдигам? Не е малко, 500 пъти! После ще се наметна с един халат и ще постя 15-20 дни. Покаях ли се с това? Външно е така, но не и вътрешно, в сърцето.

И аз мога да ви накарам да клякате, но покаяние ли е това? В душата ми трябва да се яви вътрешно желание, да правя всичко съзнателно. Тогава и халатът ще бъде на мястото си. Да се преклониш, но пред кого? — Пред любовта. Всички на работа! Още утре ще взема мотиката, ще отида на лозето и ще кажа: Днес ще направя не 500 поклона, а 1,500. Ще се поклоня пред един чукан, пред втори, пред 1,500 чукана и ще кажа: Благодаря, че

можах днес да подишам чист въздух и да прекопая 1,500 чукана. Така ще направя добро и на себе си, и на чуканите. Какво правят религиозните днес? — Поклони. Не е този пътят. Това е заблуждение. Можеш да се поклониш, но пред ябълката. Тя очаква твоя поклон. Можеш да коленичиш, но пред твоята болна сестра. Ще коленичиш, за да измиеш краката ѝ, да ѝ услужиш. Ако трябва аз да наложа на някого епитимия, тя ще бъде следната: Ще го накарам да посети 500 бедни семейства, да им се поклони, т.е. да им донесе хляб и дърва. Ако има болни между тях, той ще им наклади огъня, ще им даде хляб да ядат, ще им сготви топла чорбица. Ако има възможност, ще им даде по една дреха. Това наричам аз наказание. То има смисъл. Такова наказание налага и Бог. Когато иска да накаже някого. Той му дава богатство — къщи, ниви, лозя и му казва: С това богатство искам да оправиш живота си. Ще кажете, че богатите са щастливи хора. — Не, те са най-нещастните; те са изпратени на земята да плащат дълговете си. На тях е наложена най-строгата епитимия. Днес свещеникът влиза в дома на богатия с почит и уважение. — Не, той трябва да му каже истината: Братко, съблечи официалните си дрехи, облечи работническия халат и започни да работиш. Аз те пратих на земята да се покаеш. Дадох ти богатство, не лично за тебе, но да изплатиш всичките си грехове. Ако днес не направиш това, никога няма да го направиш. Ако така изпълниш задачата си, аз ще бъда доволен от тебе. Това значи покаяние. Ще обикаляш бедни, болни, страдащи и на всички ще помагаш. Това значи, да изпълниш Божията воля. Това значи, да приложиш учението, което проповядвам. Това е задача на всеки човек, на всеки свещеник.

Какво прави свещеникът? Като дойде някакъв празник, той взeме кръста и китката в едната ръка, котлето с вода в другата и тръгва от къща в къща да ръси. Това всеки може да направи. И аз мога да взема котлето и да обиколя цяла София, но аз искам котлето ми да бъде пълно с любов. Като пъхна китката във водата, да поръся хората с капките на любовта и да кажа: Братя, ръся ви в името на любовта, която отваря сърцето на човека към слаби и угнетени, към онеправдани и страдащи. Преди няколко години дойде един свещеник от варненските села да ме ръси. Казах му: Почакай малко, ако е за пеене, аз пея по-добре от тебе. Защо носиш този златен кръст в ръката си? Отвори сърцето си, да ти покажа любовта си. Готов съм по-скоро тебе да целуна, отколкото кръста. Ти си живият кръст, когото всеки може да целуне. Няма защо да разнасяш този кръст. Искаш да покажеш, че си православен. Това не е учението на Христа, т.е. на любовта. Това е лицемерие. Да носиш кръста отвън, това значи да петниш Христа. Носи кръста вътре в себе си, а не отвън. Ти искаш да печелиш с този кръст. Не, хвърли го, той е опозорен. Ти си живият кръст. Ако искам да покажа, че съм православен, тебе ще целуна. Готов съм да целувам живите кръстове на православието, но не и златните. Стопете златните

кръстове и парите раздайте на бедните. Ще кажете, че като говоря така, подронвам престижа на православната църква. — Че той отдавна е паднал! Ще дойде ден, когато всеки ще каже на своя ближен: Братко, познавам твоя жив кръст в сърцето и в ума ти. Готов съм да ти помогна и да те повдигна.

Сега, като говоря така, не искам да станете много меки. Не искам да бъдете и много твърди. И едното е опасно, и другото е опасно. Искам да бъдете умни и предвидливи. Като говоря за духовенството, аз зная, какви ще бъдат последствията, но не се страхувам. Ще кажете, че ще си напакостя. Няма какво да си напакостя. Това, което правя, е в името на Божията Любов, на Божията Мъдрост и Истина, в името на Божията Правда и Добродетел. Важно е на тях да не пакостя, а не на себе си. Щом имам тяхното съдействие, и аз, и вие ще се радваме на благата в живота. Какъв смисъл има да ви говоря сладки думи, а да нямам любов; да ви прегръщам и целувам, а зад гърба си да държа въже за обесване? Аз искам първо духовенството, което говори за Син Божи, да Го познае. Нека покажат на хората, кой е Син Божи, кой е Синът на Любовта. Той не е в мъртвите форми на църквата. Казват, че съм криел нещо. Вярно е, имам скрити неща, но те са извън България, извън света. Те са много далеч — на небето. Вечер, когато искам да изучавам световете, излизам, ходя там, дето човешки крак не стъпва и човешко око не прониква. След това пак се връщам. Казват, че в Търново съм имал скришна стаичка. — Каква скришна стаичка е тя, когато съм пущал да влязат в нея хиляда души? Там имало скрита някаква тайнствена, особена икона. Това не е икона, но картина, която показва развитието на човешката душа. Ние нямаме икони, на които да се кръстим и които да целуваме. Аз бих поставил кого и да е от вас, вместо икона. Всеки ден ме посещават десетки живи икони. За предпочитане е да се молиш на жива икона отколкото на дървените. С живите икони влизаш в общение, може да размениш мисли с тях. Свещениците и владиците мислят, че аз имам някакъв план против тях. Аз нося в ума си съвсем друга мисъл, не се занимавам с тях. Ако бих ги държал в своя ум, те щяха да бъдат благодарни. Но аз нося в ума си идеята за благото на цялото човечество. Аз мисля за благото не само на човечеството, но и на всички животни и растения. Желая на всички същества да живеят в любовта и да придобиват добродетели. Имате страдания, но вървете напред, бъдещето е пред вас. Така аз гледам на нещата, така трябва да гледате и вие. В душата на всекиго нека седи идеята, да живеят помежду си братски. Ако не постигнете нещо, не се обезсърчавайте. — Защо не можем да постигнем желанията си? Защото не сте познали любовта в своята [нейната] пълнота. — Аз я познавам. — Като мъдрост позна ли я? Като истина позна ли я? Като правда, като добродетел, като милосърдие позна ли я? Не си я познала. Велико нещо е

да познаеш любовта. Като я познаеш, ще бъдеш толкова предвидлив и искрен, толкова смирен и милосърден, че и цар да си, като дойде при тебе твоят беден брат, веднага ставаш, посрещаш го задоволяваш нуждите му. Сега аз ще ви представя една жива картина за любовта. Съм в едно общество от благородници; всички са добре облечени, с добра обхода. Разговарят се, смеят се и се веселят. Между тях попаднало едно бедно момиченце, кръгло сираче. То се гуши, срамува се да не видят скъсаните му дрехи. Тук го подбутнат, там го подбутнат, никой не му обръща внимание. То си мисли: Нямам майка и баща, няма кой да ми се радва и да ме обича. Всички ме гледат студено и презрително. Аз поглеждам към детето, разбирам мъката му, приближавам се към него и го питам: Как си? Както виждам, ти си добро дете. То се усмихва и пита: Така ли, аз пък мисля, че не съм добро дете. Никой не ме поглежда, не говори с мене. Никой не ме обича. — Ела с мене да се разходим. Хващам го за ръката, разговарям с него и се разхождаме. То забравя мъката си, забравя, че е окъсано и босо. Състоянието му се променя, то се развеселява и си казва: Има Господ и за мене. Душата му се стопля, разтваря се, и то разбира, че има Един в света, Който при всички условия може да обича. Окъсано, с боси крака. Бог спира вниманието си върху него. То чувства безкористната любов на Бога — и се насърчава. Казвам му: Хайде сега да отидем да си поиграем! И аз ще събуя обувките си и заедно ще тичаме по росната трева. Как мислите, това момиченце, като се върне от разходката и пак влезе между хората, ще изпита ли същото стеснение и мъка, както по-рано? То си казва: Сега ще понасям всички страдания с лекота: хули, обиди, бой. Като види моето засмяно лице, то ще се освободи от ограниченията и ще стане силно да носи страданията. Аз ще го запиша в училище да се учи. Така то постига своя идеал. По този начин постъпва любовта, така работи Бог в света.

Велик е Бог. Мощен и силен е Той. Обръща внимание на бедните, обидените, оскърбените, изоставени от всички. На богатите Той не се изявява, но дойде ли при бедния, веднага Му се открива и казва: Не бой се! Има Един в света, който те люби. Той е Синът Божи, Синът на Любовта. Той повдига падналите до висотата на Божественото съзнание, да могат и те, като всички, да дишат чистия въздух, да възприемат Божествената светлина. Да повдигнеш човека до себе си, това е обществен морал. Той трябва да владее навсякъде. Ние се молим за ония, които пътуват по море, за болните, за страдащите. Ние се молим за падналите в морално отношение, те са болните в света. И днес Христос носи камшика. — Какъв камшик? — Камшикът на любовта. Който свещеник опита този камшик, той придобива любов. Като не разбира учението на камшика, той казва: Господи, всичко се свърши с мене, но аз ще служа на правото учение, — Не е въпроса до камшика. Ние можем да дадем повече и на свещеници, и на

владици, и на учители. Желая, този камшик да засегне повече хора. — Защо? — За да дойде любовта в тях. В цялото човечество се забелязва едно раздвижване.

Слизат Великите Братя отгоре и носят мъдрост и знание. Те ще изменят условията на живота и ще оправят света. Знаете ли, какво могат да направят тези Велики Братя? Те могат да вдигнат земята с ръката си и да я носят в пространството. — Възможно ли е това? — Възможно е, разбира се. Ако аз мога да вдигна сто килограма с едната си ръка, за мравката това е чудо. И за най-силните мравки това е невъзможно. Как ще ме разберете, ако ви кажа, че тези Велики Братя носят земята на ръцете си? Ще кажете, че земята се върти около оста си. Кое е по-вярно: моето твърдение, или твърдението на учените? Казвате, че колелата на колата се въртят и движат колата напред. Аз пък казвам, че конете движат колелата, а те — колата. Вярно ли е това? Ако нямаше коне, щеше ли да се движи колата? Ако не беше коларят, с камшика в ръка, конете щяха ли да се движат? Чудни са хората, като искат да ме убедят, че колата се движи, че земята се върти, че слънцето също се движи. Съгласен съм и с вас, но казвам, че конете карат колата, а коларят подкарва тях, с камшик в ръка. Това са символи, но има нещо по-велико — Великата Разумност, която управлява всичко в света. Тя осмисля живота. Дето се прояви тя, всичко придобива друг израз, нова светлина. Когато Великите, Светли Братя дойдат на земята, отвсякъде ще потече благословение. Всеки ще вади от джобовете си и ще дава. Те ще кажат: Ние идем на земята да изпълним волята на Бога, на нашия Велик Баща. Ние сме вашите големи Братя, и вие трябва да ни слушате. Питам: Ще бъдете ли доволни от тях? Ще им благодарите ли?

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" — Защото не вярвате във вашите Велики Братя. — Защо работите на българите не се нареждат добре? — Защото [са] се обезверили. Защо не вярват? — Защото не им се говори истината; защото нямат любов. — Защо нямат любов? — Защото Духът не ги е посетил. Сега в България ще стане обратното, т.е. онова, което не се очаква. Народът ще изпревари духовенството. Той ще влезе по-напред от тях в Царството Божие. Народът разбира живота по-добре от тях. Това не е упрек, но истина. — Какво решение е издал Светият синод? — Да се препятства на Новото учение и на неговите последователи, понеже то щяло да съсипе народа. Според мене, тяхната мярка ще съсипе народа, а не ние. Българският народ страда от живеница и ако не приеме Новото учение, ще се съсипе. Ако българският народ не приеме Христовото учение, като любов, както е дадено от Христа, нищо няма да постигне. Сам Христос казва: "Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи."

Сега ще ни говорят за Христа, Който живял преди 2,000 години. По-лесно се говори за умрелите, отколкото за живите. Аз съм сит на тази философия. Мъжът на някоя жена умре, тя се почерни и плаче: Колко много го обичах! Докато бил жив, тя му чукала сол на главата, карала се с него, а сега се представя, че го обичала: ходи на гробищата, пали свещи, плаче. Той се обажда от гроба: Слушай, жено, не вярвам в нищо и не искам да изляза от гроба. Тук ми е по-добре, отколкото вкъщи. — Защо умрелите не се връщат? Веднъж освободили се от тялото си, те са по-доволни, отколкото на земята. Може ли волът, избягал в гората, при бистрата вода и зелената паша, да се върне в обора? — Волът казва: За нищо в света не се връщам в обора. Тук е по-хубаво, отколкото в задушливия въздух на обора. И умрелият казва: Онзи свят, в който съм сега, е хиляди пъти по-хубав от човешкия. Кое може да ме привлече при вас: яденето *ли*, облеклото *ли*, къщите *ли*, науката, изкуството, музиката *ли*, вашите мисли и чувства *ли*, вашата любов *ли*? Нищо не ме привлича при вас. Ако е за музика и изкуство, и тук ги има. Въпреки всичко, има нещо, което ме привлича — това е Божественото във вас. То расте и се развива. Заради него, заради любовта, готов съм да дойда при вас, да работя за моите братя. Да виждаме Божественото в човека и да работим за него! Не само аз, но всички да работим!

Някога, като говоря, повишавам гласа си. С това нарушавам закона на любовта. Неприятно ми е, че някога си служа с горчиви думи. Това е неизбежно. Нужно е да бъда внимателен, учтив, както към себе си, да не ви обидя с нещо. Това изисква благородството на човека. Най-малкото навъсване ви огорчава. Това е човешко. Аз тегля думите и постъпките си на везни, да не ви обидя. Като говоря за братя или сестри, спирам се и проверявам думите си, как им се отразяват. Зная, че Бог живее във всяка душа и не искам да остане нито една крива мисъл в съзнанието им. Аз искам да бъда искрен към себе си и [към] вас; да ви обичам, както обичам Божественото в себе си. Не е въпрос да ви направя щастливи. Земята е училище, а не място за щастие.

Аз искам да оставя в ума ви мисълта, да бъдете свободни по ум, сърце и душа. Ако има нещо, което не обичам, това е измамата. Ето защо, като дойдете у дома, ще ви предложа най-чистото ядене, което може да ви освежи и облагороди. Всяко нещо, което ви давам, трябва да отговаря на думите ми. Това изисква законът на любовта, в това е приложението на Новото учение. Всички трябва да работим с усърдие, с любов, и можем да работим. Това изискват Великите Братя, това изисква Христос от вас. Някои си представят, че като дойде Христос на земята, сам ще посее житото, та като възкръснат мъртвите, да имат готова храна. Детинско схващане! Значи, Христос ще погледне към гробовете и ще каже: Братя,

хиляди години са ви опявали и заблуждавали. Ето, дошъл е часът. Станете, излезте от гробовете си; свършиха се годините на робството. Над всеки гроб ще слезе по един от Великите Братя, ще махне камъка над него и ще каже: Свободен си вече. Минаха дните на робство и заблуждения. Влезте в безсмъртието! Кой ще опява възкръсналия? Светите старци мислят, какво що стане с мене, като умра непокаян. Ако трябва да се покая, ще се обърна към Господа. Той ще тури епитрахила си над мене. Друго покаяние не зная. Ще кажа: Господи, Ти ме изпрати на земята да проповядвам. Свърших работата си, нямам нужда от нищо друго; не се нуждая от пари. Ако в мене се яви най-малката мисъл за възнаграждение, аз напущам работата си. Ще отида в една гора, както направи Мойсей, там да се подвизавам. Че са ме отлъчили от църквата, не е вярно това. Пръв аз съм се отлъчил от всички лъжи и неправди, от всякаква злоба и омраза.

"Защо ние не можахме?" — Да, зная защо. Аз зная за Бога това, което те не знаят. Аз съм видял това, което те не са виждали, и аз живея там, дето те не са живели. И който иска да ме изпита, какво съм, нека дойде при мене, у дома. Онзи, който мисли, че съм лош, че съм хитър, че съм омагьосвал, хипнотизирал, нека дойде при мене, да поговорим един час. Като излезе, той ще види, в какво съм го омагьосал. Такива работи у нас няма. Аз ще му говоря, колко е велик Господ; колко е велика природата, ще му говоря за светлината. И той ще говори. Ще се поразходим, ще се разговаряме, ще седнем приятелски да си похапнем и ще се разберем. Това е животът на земята. Някои се страхуват. Заради любовта, няма защо да се страхувате. Питат: Православен ли си? Няма защо да бъда православен. Ние сме синове Божии. Единственото име, с което кръщавам моите последователи, е синове Божии. Това са най-честните слуги, които искат да служат на Бога, които не лъжат и които служат по любов.

"Защо твоите ученици не можаха?" Христос казва: В това е учението. Вие говорете право и положително. Всичко вече е свършено на земята. Новото идва! Ще видите. Новото ще изникне в една нощ; изведнъж ще дойде, и земята ще рухне. И светът ще има нов изглед. — За кои? — Само за съзнанието на ония хора, у които има чувство. Те ще видят новото. Мравките нищо не знаят за човешката култура, за човешката философия. Нашето съзнание се пробужда. Иде новата култура в света. Тя е идейна, тя е положителна. Същевременно, тази култура е и материална, и духовна, и Божествена. Материална е по своята форма; духовна е, защото ще подобри отношенията между мъжа и жената, и те ще живеят идеален живот. Мъжът, като влезе вкъщи, сърцето на жена му ще трепне. И жената, като влезе вкъщи, сърцето на мъжа й ще трепне. Лицата на хората ще бъдат весели, няма да има грубости. Земята навсякъде ще бъде пълна с благородни хора и във всичко ще се вижда култура.

"Защо ние не можахме?" Те не можаха, а ние можахме. И казва Христос: "Онзи, който вярва в мене, и по-големи работи ще прави." Това подразбира закона на любовта. Днес Христос прави по-големи работи. Хората мислят, че Христос е същият, както преди 2,000 години. Ако сега дойде на земята, Той ще прави по-големи, по-чудни работа. Сега едни разискват, че Христос е Бог по еволюция, а други поддържат, че Той е Бог по естество. Това са неразбрани неща. Какво значи по еволюция, и какво — по естество? Този въпрос е толкова трънлив, че аз няма да го зачеквам. Ще се спра само върху това — по еволюция. Съществено е да разбираме истината. Съществена мисъл е, че ние трябва да турим най-напред живота си на здрава основа, на една разумна любов, която да не раздвоява чувствата ни. Новата култура ще се основава на любовта, не както ние я схващаме. Нашата любов не е в състояние да понесе, да претърпи обидите.

Христос, Който бе толкова силен в любовта, Бог Го попита: Какво искаш? — Искам да спася човечеството. — Уповаваш ли на себе си, вярваш ли, че можеш да го спасиш? — Вярвам. —Ще те опитаме. Като го туриха на кръста, пак Го попитаха: Вярваш ли, че можеш да спасиш човечеството? — Мога да го спася. — Но как? — Не се съмнявам, че ще помогна на хората. Тогава гласът каза: Свърши се! Право мислиш, че ще ги спасиш. Сега и на мене искат да кажат: Защо си дошъл да си губиш напразно времето в България? Ние си имаме цървка. — Когато дойде Христос да проповядва своето учение, евреите нямаха ли църква? И те не Го ли питаха, защо е дошъл? И каква църква имаха те, не както сегашната! Учени бяха техните равини. Питаха Го: Защо си дошъл? Аз казвам: Аз не дойдох, аз не съм дошъл още. Като дойда, работата ще бъде опасна. Вие чувствате между вас Господа. Той се проявява между вас и казва: Вие не вършите работите си, както трябва.

Сега, аз не искам да се обиждате. Има една велика истина в живота. Герои трябва да бъдете, всичко да понасяте. Мнозина обещават да направят нещо, но не го правят. Кажи, и го направи. Всички трябва да бъдем изпълнителни в обещанията си. Със свещениците няма защо да се борим. Ако е за борба, нека знаят, че аз ще направя едно заявление до Бога. Сега още няма да го направя, но това ще бъде. Ако е да се защищавам, има кой да ме защищава. Онези, които ще се застъпят за мене, са толкова силни! Зад мене са милиони. Те представят такова войнство, което би разтърсило земята. То е Божествено войнство! Питате: Де са, да ги видим! — Ще ги видите. Техните ножове проникват навсякъде, невидими са те. Като ги гледам, ножовете им са готови, аз им казвам: Почакайте още. Ще кажете: Той ни плаши. — Не, с това искам да ви покажа, че тези интелигентни, благородни същества могат да направят много нещо, но те са толкова

снизходителни, и Бог е толкова търпелив, че оставят хората сами да дойдат до разкаяние.

"Защо ние не можахме?" Необикновена любов е нужна на хората. Любов да се проповядва! Как ще влезете в новата култура? Как ще посрещнете утрешния ден? Той е съдбоносен за вас. Ти си чиновник, но чиновничеството не разрешава въпроса. При законите, в които ще влезете, трябва да бъдете искрени. Ще се пробуди вашето съзнание, и вие ще видите всичките ваши минали съществувания, всичко ще се разкрие пред вас. И в Писанието се казва: "Ще се отворят книгите на живота; ще бъдат съдени и живи, и мъртви." Те взимат буквата на закона. Трябва да бъдем съдени. Това ще бъде един много тържествен ден. — Как ще бъдем съдени? — Добрите ще бъдат съдени, като ги награждават. В бъдеще, само добрите ще бъдат съдени. Грешните няма да дойдат пред съд. Лошите хора, грешните, ще бъдат съдени на земята, а ние ще съдим праведните. То ще бъде благоволение към тях. Всички ще бъдем съдени! Големи наказания ще има, и всеки ще понесе наказанието си. И, като го приемеш, лицето ти ще бъде радостно, че си удостоен с великия вечен живот. Наказание, поука от Бога. Той ще учи хората и ще им даде мъдрост.

Пак ви казвам: Вложете любовта за основа, и от нейно гледище, бъдете смели и в нищо не се самозаблуждавайте. Трябва да дадете пример на разбиране в света. И млади, и стари да кажат: Тук си прав, тук не си прав. И аз бих желал, българите да се отличават с характер, че каквото кажат, да го изпълнят. Например, някой обещава да дойде в три часа, а той иде в пет часа. Два часа закъснение! После търси причини да се извинява. Обещаваш да услужиш на някого, и не изпълниш обещанието си. Бъди точен! Каквото обещаеш, трябва да го изпълниш. Имаш някакво убеждение. Смело изповядвай убеждението си! Не се страхувай. Ако нямаш убеждение, това е друг въпрос. Питат те, в какво вярваш. Ще кажеш: Вярвам в Бога на Любовта, Мъдростта и Истината. Вярвам в Бога на Правдата и Добродетелта. Ама нямало правда в света! И за това си има причини. Ще дойде ден, когато всички ще видят правдата. Казано е в Писанието: "Бог ще изтрие всяка сълза от очите на хората, и скръб не ще да има." — А сега? — Сега е денят, когато богати и бедни, учени и прости трябва да служат на Бога.

Сега аз желая да събудя Божественото във вас, защото моето Божествено е и ваше, и вашето е мое. Това, което аз печеля, и вие печелите; това, което вие печелите, и аз печеля. Така трябва да мислите всички. Аз се радвам, като чуя, че някой от вас свири и пее добре. Като вървя из града, дето чуя хубаво пеене или свирене, спирам се да слушам. Радвам се на успеха на всяка душа. Радвам се на вашите светли мисли, на вашите благородни

чувства, на вашите добри постъпки. Не се интересувам от вашите дрехи, от вашите къщи и богатства. Интересувам се от успеха на вашата душа и на него се радвам. Затова моля Господа да подобри условията ви.

"Защо ние не можахме?" — Защото нямате любов.

— Защо и българите не успяват? — Любов нямат, любов им трябва. Бог помага на онзи народ, който има любов. — Неправда има в света. — Не, няма неправда, но днес действат законите на кармата, на строгата, неумолима карма. Ще видите, че само онези народи успяват, имат бъдеще, които постъпват справедливо и благородно. Само онзи народ успява, който има за основа любовта, правдата и свободата. Дето е лъжата, никакъв успех няма. И от българите се иска, в основата им да лежи правдата. Това се иска и от всеки човек.

Като говоря така, някои от вас са вътрешно недоволни, протестират в себе си: Ние не сме лоши. — Добри сте, братя, добри хора сте, горе сте ябълки, долу, в корена — тръни, дивачки. Имаш любов, но долу си трън,

— Какво да правя? — Ще измениш коренно живота си в основата, в почвата, и дивачката ще стане ябълка. — Как ще стане това? — Приемете Христа в себе си, приемете Великия Брат на човечеството. Приемете Го като единствен добър човек, като единствен, Който има любовта. Който има мъдростта, Който има истината в себе си. Приемете Го като единствено същество, от което произлиза всичко добро. Това е Бог. Ние сме лъчи от Бога, Който се проявява в нас. Като знаете това, не се стремете да бъдете добри. Бог е добър, а вие дайте възможност на това добро да се прояви във вас. Щом си лъч от Бога, ти ще мислиш за Него, за Царството Божие. Следователно, можеш да бъдеш като Бога, но не по-горе от Него. Никой не може да надрасте Бога. Той е безграничен, безпределен, безконечен. Той е непостижим в своите пътища. Досега Бог се е проявил за нашето съзнание като Любов, като Мъдрост, като Истина, като Правда и като Добродетел. Каква е същината на Бога зад нашето съзнание, не знаем. Хиляди и милиони години са нужни, за да познаем величието на Бога. Великите Братя, за които казвам, че носят земята на ръката си, застават пред Бога с всичкото си смирение. Те виждат в Неговото Лице Онзи, Който държи с малкия пръст на ръката си не само земята, но цялата вселена, всички светове. Той носи всичко. Велик е Бог! Необятен, безграничен е Той, Можете ли да си представите, каква грандиозна идея, какво необятно понятие е Бог!

Да застанем пред Бога, като Любов, с всичкото си смирение! Да се спрем пред Него в мълчание — нищо повече. Като кажем "Бог е Любов", душата

ни да се изпълни с благодарност, с мисъл, с истина, Велик е Той! Велики са всички, които изпълняват Неговата воля с любов! Велики сме и ние, понеже изпълняваме Неговата воля!

11. Беседа от Учителя, държана на 24 декември, 1922 г., София.

1922_12_27 Признаци на проявеното човешко съзнание

ПРИЗНАЦИ НА ПРОЯВЕНОТО ЧОВЕШКО СЪЗНАНИЕ

11-та лекция на Учителя,
държана на 27 декември [[1922]] г., София.

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

Тайна молитва

Прочете се резюме на темата "Елементи на човешката реч".

Четоха се работите върху темата "Признаци на проявеното човешко съзнание в най-високата му форма".

За следния път пишете върху темата: Отличителни черти на физическото тяло.

Представете си, че някоя точка означава съзнанието на човека или проявената Вселена. Вън от тази точка пък е непроявената Вселена. Допуснете при това, че материята на външната, на проявената Вселена има различни гъстоти, а оттам – и различни състояния. След това приемете, че от дадената точка излизат различни лъчи, т.е. казваме, че този център, тази точка започва да радиира. Всеки лъч представлява отделно същество. Когато тези същества влязат във връзка с външната среда, която е с различни гъстоти, с различни състояния, тогава те ще видоизменят своя характер. Това видоизменение в характера на тия същества е причина за различието, което съществува между тях. Различие съществува не само между хората, но и между духовете, между Ангелите, както и между всички напреднали Същества. На какво се дължи това различие? На ред външни причини. Значи до известна степен всеки лъч се влияе от средата. Безграничното определя отношенията, както и формите на граничното.

И тъй, когато у вас се прояви някаква особеност, ще знаете, че тя се дължи на първичната среда, в която сте попаднали. Един ден, когато се върнете в дадената точка, вашето естество ще се измени. Тогава вие ще завършите еволюцията си, както ви е било определено първоначално. Тъй щото ще знаете, че каквито отклонения да правите в живота си, те ни най-малко няма да изменят вашия път. Мнозина мислят, че като криволичат на една или на друга страна, ще изменят своя път. Не, окултният ученик трябва да

знае, че по никой начин не може да измени първоначалната посока на своя Живот. Не само ученикът, но никое същество не е в състояние да измени посоката са своя път, докато не постигне целта си. Когато змията прави зигзаги, гърчения с тялото си, изменя ли с това своя път или своето естество? Не. Защо се гърчи? За да се движи. Защо се извива светкавицата? Защото среща среда с различна гъстота от тази, в която се движи. Следователно всяко отклонение на човешкия характер се дължи на това, че той среща на пътя си по-гъста среда от тази, в която се движи. По-гъстата среда му оказва голямо съпротивление, вследствие на което той не може да издържи и се отклонява на една или на друга страна. Той живее с това отклонение, докато срещне друго препятствие, което ще го върне в правия път. Най-после, като теглите права линия между тези отклонения, тази права определя посоката, в която съзнанието се движи. Докато е млад, човек се движи, като криволичи натук-натам, и мисли, че изменя посоката на своя път; като остарее, човек мисли, че е по-умен, че е разрешил своите задачи. Старият е разрешил задачите на своя живот толкова, колкото и младият. И старият, и младият са далеч от Истината.

Такова различие съществува не само между хората от различните възрасти, но и между един и същ човек. Например, очите на човека представляват два кръга – лявото око изразява физическия свят, а дясното – духовния. Тази е причината, поради която лъчът, който излиза от лявото око на човека е насочен винаги към Земята; лъчът, който излиза от дясното око на човека е насочен нагоре. В своята еволюция човек се движи от физическия към Духовния и от Духовния към Божествения свят. Ако някой се движи със светкавична бързина от Духовния към Божествения свят и се отдалечи на няколко билиона километри от Духовния свят, вие ще мислите, че този човек е близо до Бога. Обаче, ако го наблюдават с телескоп от Ангелския свят, ще кажат, че този човек се движи много бавно, както се движи някоя звезда на небето, гледана от физическия свят. За Ангелите този човек е далеч от Бога, а за хората той е близо до Бога.

Едно трябва да знаете: с каквато бързина да се движи, човек трябва да има стремеж нагоре, към Божествения свят. За тази цел той трябва да развие всичко онова, което е вложено в съзнанието му. Вървете нагоре и напред, без да се страхувате от отклоненията, които правите. Отклоненията не са падане. Разсъждавайте философски по този въпрос. Когато светлинният лъч минава от рядка в гъста среда или обратно – от гъста в рядка среда, той неизбежно ще се пречупи, ще се отклони от своя път. Такова отклонение претърпява и съзнанието на човека, когато преминава от рядка в гъста среда. Следователно при сегашното развитие на човека (в неговото индивидуално и социално развитие) стават ред отклонения в съзнанието му. Като знае това, човек трябва да се пази, да бъде внимателен при тези

отклонения.

Съвременните хора, общества и народи са устроени така, както са устроени и материалните светове. Всички се движат по кръгове, концентрично разположени около един център. Например, десет-петнадесет души съставят едно звено и си влияят взаимно, както планетите оказват влияние помежду си. Обикновено тия, които са по-близо до центъра, се движат по-бързо от тия, които са по-далеч от центъра. Като знаете това, ще забележите, че никой не може да избегне влиянието на онези индивиди, които влизат в една и съща система с неговата. В този смисъл никой не може да бъде самостоятелен. Хората представляват групи от индивиди, съсредоточени в един център, които взаимно си влияят. Когато Божественото съзнание в човека се пробуди, той може вече да определи отношението си към ония, които влизат в неговата система. При това съзнателно отношение към тях той няма да им противодейства, но ще им съдейства по Божествен начин. Обикновено на всяка система от висши Същества отговаря такава от низши, вследствие на което човек трябва да бъде внимателен, да знае по какъв начин да въздейства на съществата от своята система. Не само същества от една и съща система си влияят взаимно, но и системите оказват влияние една върху друга. При това взаимодействие на системите Космосът расте и се развива. В центъра на всички системи седи Божественото съзнание, Божественият Дух, който регулира всички неща в Природата и Живота.

Всеки човек трябва да се самоопредели, да знае към коя система спада, колко души влизат в тази система, с каква бързина се движат във физическо, сърдечно и умствено отношение, от какви материали е съставена тяхната система и преди колко милиона години се е образувала. Следователно умственият уровен на човека ще зависи от състоянието на цялата система – този закон е неизменен. Значи, за да се измени умственото състояние на човека, трябва да се измени умственото състояние на всички същества, с които той влиза в една и съща система. Между всички същества от една и съща система има известна връзка: ако някой от вас е в Америка между непознати хора и бъде нападнат от някого, веднага ще се яви човек от вашата система, който ще ви защити, ще ви отдаде правото. Защо ще ви защити? Защото това е в интерес на цялата система. Колкото по-голяма е системата, в която влизате, толкова по-голям брой съчувственици ще имате. Ако влизате в малък народ, малко съчувственици ще имате. Това ни най-малко не ограничава човешката воля, но показва, че посоката на човешкия Дух е точно определена и той трябва да върви в тази посока, защото тук са дадени възможности и условия за развиване на неговата деятелност. Ако някой се противи на този ред на нещата, той трябва да се върне назад и да се погълне от общия център. Когато се казва,

че Земята трябва да падне на Слънцето, това не се разбира буквално. Това значи, че Земята трябва да влезе в нови условия на развитие, да попадне под влиянието на някакво ново Слънце.

Сега ще направим едно психическо упражнение: ще си представите, че се движите с грамадна бързина и влизате в Слънцето. Ще се наблюдавате кой докъде може да достигне. За това упражнение се изисква голяма концентрация на мисълта.

Колцина от вас стигнаха до Слънцето? Със своята мисъл някои стигнаха до средата на пътя. Горещо е на Слънцето, всеки не може да отиде дотам. Други някои пък останаха в тъй наречената ледена, студена област. Трети се вдигнаха до един магнетически пояс, образуван от гъста и шуплеста материя. Един от поясите между Земята и Слънцето се нарича смъртна река, през която минават всички души, които отиват за онзи свят. Всеки може да направи опит да мине през този пояс. Достатъчно е човек силно да концентрира мисълта си, да се откъсне от околната среда и веднага ще навлезе в съвършено тъмна област, без никакъв слънчев лъч. Той може да провери с часовника за колко време е минал тази зона. Който прави този опит, трябва да бъде много внимателен, да не се плаши от голямата тъмнина. Като излезе от този пояс, той ще мине в следния, в тъй наречения астрален пояс, дето светлината е мека, приятна, като при зазоряване. На връщане към земята човек ще мине пак през същите пояси. Както виждате, между Земята и Слънцето има разни области, разни полета, всяко от които съдържа специални сили, енергии. Между Астралния и Менталния свят съществува тъй наречената ледена или електрическа област. Тя съдържа грамаден запас от електричество, което би било в състояние да замести напълно въглищата, които днес употребяваме за отопление. Бъдещата раса ще разполага с методи, чрез които ще може да впрегне това електричество за осветяване и отопляване на цялата Земя.

Като правите това психическо упражнение, ще бъдете концентрирани, за да може не само мисълта ви да пътува, но и цялото съзнание. Тогава ще усетите две течения – едното отива от Земята до Слънцето, а другото се връща назад. По този начин става правилна обмяна между слънчевата енергия и вашата. Добре е да правите това упражнение, когато сте неразположени духом.

Второ упражнение: отправете ума, сърцето, Духа и душата си към Божествения Дух, който обхваща всичко в света и поискайте съдействие от него за реализиране на всичко възвишено и благородно у вас. Този Дух обхваща всички съзнания, действа вътре и вън от тях. Затова е казано в

Писанието: "Духът Божий се носи по цялата земя."

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

11-та лекция на Учителя,
държана на 27 декември 1922 г., София.

Допирните точки в природата (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том I. София, 1935)
15 беседи от 4 октомври 1922 г. до 24 януари 1923 г.

1922_12_31 Простри ръката си!

ПРОСТРИ РЪКАТА СИ!

„Простри ръката си!” *)

Съвременните учени си задават въпроса, що е щастие и се стремят да го обяснят научно. Други си задават въпроса, какво представя светът – и те се мъчат да го обяснят. Трети се запитват, какво нещо е животът. Казвам: Щастието, светът, животът са загадки, сложни задачи, които, обаче, трябва да се решат. Това са задачи с много неизвестни. Някога човек мисли, че разбира живота; някога мисли, че не го разбира. Много естествено. Когато работите на богатия вървят добре, той мисли, че разбира живота. Щом работите му се объркат, и касата му се изпразни, той мисли, че не разбира живота. Когато денят е ясен и топъл, птицата хвърчи добре и разбира живота. Щом падне мъгла и завали дъжд, тя се обърква и не разбира вече живота.

Човек знае много неща, но лесно може да ги забрави. Трябва ли да ви се доказва това? Мислите ли, че няма да ги забравите? Ще ги забравите. Ако питам учениците, как ще решат известна задача, те ще видят, че макар и решавана някога, забравили са я вече. И музикантите са учили много неща, но като се опитат да свирят, виждат, че са ги забравили, особено мъчните парчета. Правникът забравя някои закони, проповедникът – някои проповеди. Много проповедници изучават проповедите си наизуст, искат да им върви гладко, като по вода, но, като се качат на амвона, всичко забравят. Случват се изненади с човека. На какво се дължи забравянето? Много причини има за това. За изяснение на въпроса, аз ще си послужа със следната картина: Пътник си, минаваш през позната местност в ясен, слънчев ден. Дето и да се обърнеш, всичко ти е познато, не можеш да се объркаш. Всяка долина, всеки връх ти са познати. Обаче, случва се да минаваш през същата местност в тъмна, облачна нощ. Пред тебе мъгла, нищо не виждаш. Казваш си: Чудно нещо, тази местност ми е позната, всеки кът ми е известен, Какво стана сега, че не мога да се ориентирам? Забравих пътя, не зная, накъде да вървя. – Забравил си, защото и вън, и вътре в тебе е тъмно, нямаш нужната светлина. Щом излезеш от тъмната нощ и влезеш в ясния слънчев ден, казваш: Аз зная пак толкова, колкото и по-рано.

И тъй, космосът е сложна задача, която сме длъжни да разрешим. Ден след ден ние я разрешаваме. Например, задача е, защо човек трябва да яде и пие. Не може ли разумната природа да ни освободи от това нещо? – Щастие или нещастие е яденето? – За богатия е щастие, за бедния –

нещастие. Когато на трапезата на богатия сложат тлъста, добре опечена кокошка, той е щастлив. Когато бедният няма нищо за ядене, той е нещастен и се пита, защо трябва да се яде. И като си жаден, а не можеш да задоволиш жаждата си, пак се питаш, защо трябва да пиеш вода. Докато кокошката е на трапезата, и детето може да реши задачата. Взима кокошката, отрязва си оттук - оттам и се чувствува щастливо. Ако няма какво да яде, ще плаче, не може да реши задачата си. При това, интересен е фактът, как човек е научил, какво да яде и какво не. Като види органическата материя – месо, зеленчуци, плодове, веднага ги използува. Щом дойде до неорганическата материя – камъните, той казва: Това не е за ядене. Учените обясняват това. Техните обяснения са верни, но за нас това е задача. Човек не може да използува камъните за храна, но вижте, какво правят растенията. Като попадне на канара, растението се нагажда и там: постепенно започва да работи върху нея, докато изкара известни елементи, като храна за себе си. Мъховете растат по камъните, оттам черпят своята храна, но и те се нуждаят от дъжд и слънчева светлина.

Христос казва: „Простри ръката си!" Ето една задача. „И там беше някой си человек, който имаше ръката си изсъхнала." (1 ст.). Той ходил тук-там да се лекува, молил се на мнозина и когато бил крайно безнадежден, срещнал Христа, Който му казал: „Простри ръката си!"

Изправи се посред и каза им: „Простено ли е съботен ден да прави някой добро, или да прави зло? Да спаси ли душа, или да погуби?" (4 ст.). Днес думата „фарисей" няма добро значение, но на времето си, тя означавала учен човек, от висок род, благороден. Значи, тя е дума с двояко значение. И сега има такива думи и изрази. Например, тежко на онзи, на когото кажеш „аз ще те науча." Обаче, този израз има и добро значение: ще научиш някого на нещо. Ако употребиш този израз с лошото му значение, ще ти отговорят: Ще ме научиш, но ти ще видиш! Ето защо, като говори, човек трябва да мисли, да преценява думите си, да не ги изопачават. Ако сега кажеш на човека фарисей, той ще се обиди. На времето си, тази дума е била почетна, както, ако кажеш днес на някого, че е руснак, българин, англичанин, французин. Ако отидеш в Македония и кажеш, че си българин, там е опасно това име. – Защо е така? – Това са задачи, които трябва да се решат. – Това е противоречие. На какво се дължи то? – Това е задача за вас. Ето, много религиозни системи са съществували и до днес съществуват. Всички изхождат от принципа, че Бог е Любов, Мъдрост и Истина, въпреки това, и между тях има разногласие. – Защо? – Първият сняг е чист, бял, приятен за гледане. След време той става черен, смесва се с пръстта, става кален. – Де остана хубавият бял сняг? – Изгуби се. Ако на черния, като пръст, сняг посееш жито, то няма да израсте. – Защо? – Като изгрее слънцето, снегът ще се превърне в черна вода, но не е пръст. Коя е

причината за изопачаването на благородните и възвишени идеи на човешката душа? На този въпрос могат да се дадат много отговори. Според едни, съществуват лоши сили, които объркват работите, и добри, които ги оправят. – Как е възможно, всесилният и всемогъщ Бог, Който създал света, да създаде два вида сили, едни добри, а други лоши? Ще обясните научно, че в даден случай, известна сила работи като добро, а в друг случай, като зло. Много естествено, ако преядеш, и най-добрата храна ще произведе разстройство в организма.

„Простри ръката си!” – Какво означава простирането на ръката? – То не е обикновено простиране. Когато писателят простре ръката си и започва да я движи върху хартията, от нея излиза нещо. Простирането на ръката има вътрешен смисъл. Когато царят простре ръката си, това простиране има смисъл. Ръката представя велик символ. – Кога? – Ако всеки ден ти простираш ръката си и се запитваш: Живея ли аз съобразно своята ръка? Според някои, ръката е механически инструмент. И това е вярно. И езикът е механически инструмент, но кажеш ли една дума с него, можеш да запалиш целия свят. Малък е езикът, но чудеса прави. В този смисъл, и ръката е активна сила, която се проявява чрез човешката воля. Каквато книга да четете за човешката воля, казвам: Волята е велик израз на човешкия дух. Това е велика истина.

Съществуват няколко вида истина: от физически характер, т. е. истина, която възприемаме с едно от петте сетива; истина от морален характер, която се отнася главно до бъдещето; отвлечена истина, която почти няма допирни точки с физическия свят. Според някои, отвлечена истина е вярата на човека в задгробния свят. Какво отношение има вярването в задгробния живот към физическия живот? То няма почти нищо общо с материалния свят. Някога отношението между този и онзи свят е такова, каквото между живота на човека и жабата. Какво ще се ползува жабата, ако й разказваш нещо за човека? Едни вярват в другия свят, други не вярват. Не е лошо, че вярваш, или не вярваш. Ако не виждаш връзката между явленията и законите на двата свята, естествено е да не вярваш. Всъщност, вярваш, или не вярваш, има връзка между двата свята. Първоначално, водата е била някъде в пространството, далеч от повърхността на земята. След време, според учените, водородът и кислородът се съединили в отношение 2:1 и образували парата. После парите се сгъстили и образували водата. Като замръзнала, водата се превърнала в лед. Това са състояния, през които минава едно и също вещество – водата. Коя е причината, материята да изменя състоянията си? – Ще кажете, че причината се крие във външните условия. Така е, външните условия влияят и върху хората, не само върху материята. В какво се заключават външните условия? Аз наблюдавам, как котката играе с

опашката си и не може да разбере, че опашката е нейна. Тя гледа на нея като на нещо отделно от себе си. Като я хване, тя си казва: А, хванах те най-после! Стисне я, но като я заболи, почва да мяучи. Като питате за причината на нещастията, казвам: – Причината за нещастията е фактът, че вие сте хванали опашката си, стискате я, като чужда, и сами си причинявате болка. – Как да се справя с болката, с нещастието? – Не стискай опашката си. Опашката е символ (емблема) на животинския ум. Докато животното има опашка, умът му работи, и то е активно. Щом му отнемете опашката, активността му изчезва. Следователно, животното ще хванете за опашката, а човека – за езика. Когато животното минава в човешка форма, ролята на опашката се замества с тази на носа. Между носа и опашката има известно съотношение.

„Простри ръката си!" Проявата на ръката е един велик процес. Това се вижда от нейното устройство, от съчетанието на нейните линии. Кой не е изучавал ръката? Както съвременните лекари изучават мускулите на тялото, така и хиромантиците са изучавали най-подробно човешката ръка. Лекарите са дали много нещо на човечеството, но те не са дошли още до изучаването на ръката. Те познават много добре анатомията и физиологията на ръката. Обаче, ръката има и друго предназначение от гледището на хиромантията. И езикът извършва три служби: При храненето – там той играе ролята на слуга. Посреща гостите и ги напътва, накъде да се обърнат, как да се движат. Той им посочва вратата към главния вход. Щом изпрати едни гости, очаква други. Като свърши тази работа, сяда на едно място и мълчи. Втората служба е говоренето. От езика излиза красива реч. Той декламира, пее и които слушат, казват: Отличен език! Като престане да посреща гостите, да говори и пее, езикът пристъпва към третата служба – прави своите научни изследвания и доклади. Той казва на господаря си, какъв е вкусът на веществата, каква температура имат. И ръката е нещо сложно, поради което трябва да се изучава.

„Простри ръката си!" Ако проникнете във вътрешния смисъл на това изречение, то крие в себе си магическа сила. И наистина, като се обезсърчи, човек спуща ръцете си надолу и казва: От мене няма да стане човек. Той казва, че му липсва нещо; че не е роден, както трябва. Следователно, видиш ли човек със спуснати ръце, преплетени крака, ще знаеш, че е обезсърчен. Кажи на този човек: „Простри ръката си!" Когато простре ръката си, в ума му ще се яви мисълта, какво трябва да прави. Докато има ръка, той знае, какво може да прави. Ще кажете, че трябва да се говори на хората ясно, определено. И аз бих желал да видя човек, който говори ясно,. разбрано. Днес повечето хора говорят неразбрано. Мислите ли, че нещата са ясни? Голямо изкуство е да говориш. – Защо не може да се говори разбрано? – Защото хората са изгубили първоначалния език, на

който са говорили. Те не знаят и своя първичен произход. Според някои учени, човек е произлязъл от микроб. Лесно е да се каже това, но откъде се явил този микроб? Ако трябва да се докаже, ще приведем мнението на онзи „знаменит" американски негър – проповедник, който разказвал на слушателите си, как Бог създал света и човека. Той казвал: Бог направил човека от най-фина кал. После го турил на плета да съхне. Вдъхнал в него дихание на живот, и той станал жива душа. Един от слушателите го запитал: Кой направил плета? –Това не е твоя работа, отговорил проповедникът. Значи, лесно е да се каже, че човек е произлязъл от микроб, но кой създаде микроба?

Сега и вие често си мислите, че обяснявате нещата. Химиците казват, че от съединяването на кислорода с водорода се образува вода. Влезте по-дълбоко и намерете причината, която ги кара да се съединят. Аз не разглеждам въпроса като религиозните хора – повърхностно. Казвам, че тия елементи се съединяват, защото се обичат. Значи, афинитета между тях ние наричаме обич. Колкото по-лесно се съединяват два елемента, толкова по-голяма е обичта между тях. Щом се съединят, от тях се образува нещо ново. Сегашните учени отиват по-далеч и говорят вече за йони на елементите. Те дават различни обяснения, но аз не приемам, че първоначално, човек произлязъл от микроб. Други са тълкуванията на окултната наука. Според нея, първоначално, човек е бил велико същество, с голяма разумност. Той знаел много повече, отколкото сегашните учени. Щом се изявил в света, той произнесъл първо думата любов – ключът на живота. – Де е този ключ сега? – Изгубен е. И до днес окултистите търсят изгубения ключ. Които подържат това твърдение, те са изгубили ключа. Днес никой език няма този ключ. Значи, всички съвременни езици са без ключ. И всички религиозни хора нямат ключ. Във всички религии се говори за Бога, но не със същинското Му име. Първият човек, който назовал Бога с истинското Му име, той изгубил тази дума. – Коя е тази дума? – На български е Бог, на турски Аллах, обаче това са преводи на първото име на Бога. Понеже тази дума е загубена, хората и до днес говорят неразбрано. Говориш на Бога, но Той не те слуша. Бог ще те разбере само тогава, когато произнесеш истинското Му име.

Един ден вървя по улицата и чувам някой казва: Шът-шът! Аз си вървя, не обръщам внимание. Казвам му: Приятелю, на име ще ме извикаш. Ще кажеш: Господин . . ., и аз ще разбера, какво искаш. С „шът", работа не става. Така и на религиозните казват, че трябва да вярват в Бога, но със заповед работа не се върши. В кой Бог? Важно е да се знае истинското име на Бога. Турчинът казва: В Аллах ще вярваш. Това са все неразбрани въпроси. Сега ние говорим научно – изнасяме самата истина. Поради неразбраната същина на Бога, в сегашната религия, както и в миналите,

има голям упадък. Който се занимава с математика, трябва да разбира всички отношения в нея. Казвам: 1:2 = 2:3. Какво означава тази пропорция? Математикът знае значението на единицата. Той разбира и думата едно. Но какво означава единицата, едното? Ще кажете, че единицата е права линия. Под „единица" разбираме онази първоначална сила, която турила всичко в действие и станала осезаема за хората. Значи, проявлението на едното във всяко отношение, наричаме единица. Тогава казваме: Онази материя, която възприела единицата и изявила всички нейни форми, се отнася към двойката, т. е. към условията, както двойката се отнася към тройката, т. е. към изявените вече резултати. С други думи казано: бащата (1) се отнася към майката (2), както майката (2) се отнася към сина (3). Това означава пропорцията – 1:2 = 2:3. Първо бащата обича майката, а майката обича детето си. Това е закон. Като казвам „обич", във вашите умове изпъква обичта в сегашните ѝ форми. – Какво е било първоначално отношението между хората? – Първоначално; те не се раждали така, както сега. – Защо? – Всеки слънчев лъч, който минава през пространството, сам по себе си е жив. Той е съзнателна сила, която може да се превърне в живо същество. Това твърдение може да се оспорва, както днес се явява спор около създаването на човека. Питаш едного: Ти беше ли там, когато Бог създаде човека? – Така е писал Мойсей. – Да, но и Мойсей не е бил там. Има, обаче, хора, които са били там. Силата на Христовото учение се заключава в това, че Той казва за себе си: Когато светът се създаваше, аз бях там. И наистина, когато Христос дойде на земята, учението Му се състоеше само от една дума. Той предаде Своето учение само в тази дума. – Коя е тази дума? – Днес никой не я знае: нито православни, нито католици, нито евангелисти. Ако ме слуша някой от тях, ще каже, че не говоря истината. Нека докажат, че те са прави. Изобщо, когато нещо се отрича или доказва, то трябва да става по правилата и изискванията на науката. Нещата се доказват и отричат научно. Ето, и аз казвам, че Бог е Любов. И аз говоря за любовта, но това, което досега съм говорил за любовта, е далеч от самата любов, от първичната дума „любов". И досега още аз говоря за любовта с преводен език. Който изговори първичната дума на любовта, той е в състояние да стопи и най-мъчнотопимите метали. Огън е тази дума. И златарят си служи с особена духалка. Като я постави в пламъка и насочи златото срещу нея, то веднага се стопява. Иначе, не може да се топи. Оплакваш се от мъжа си, че е твърд, груб. Занеси го на златаря, да го стопи. Той ще го тури на пламъка срещу духалката и ще духа. След малко мъжът ти ще се стопи и ще почернее. Като го види, жената ще се уплаши. Златарят ще го тури в киселина и, като го лъсне, той ще светне, ще се превърне в чисто злато – видоизменил се. Не се страхувайте от нищо. Попаднете ли в огъня на любовта, ще се стопите и превърнете в злато.

– Що е религията? – Изкуство, подобно на златарството: да знаеш, как да

топиш златото и да правиш от него пръстени, огърлици й други златни украшения. Що е животът? – Изкуство за придобиване на добродетели и да знаеш, как да се кичиш с тях. Казваш, че си религиозен, защото се молиш на Бога. – Важно е, как се молиш. Да застанеш прав и да шепнеш молитви това не е молитва. – Как се е молил Давид? – Давид се е молил най-добре, когато бил гонен. Тази молитва е особена. Човек се моли най-добре, когато го гонят. Щом спре гоненето, и молитвата спира. Докато живееш като цар, в охолство, ти не можеш да се молиш. Друг е въпросът, да те поставят при големи страдания, при големи изпитания и гонения. Тогава ще се молиш, както трябва. Представи си,. че си вързан с въже и те пуснат да висиш над пропастта. Ще се молиш ли? Ще викаш: Господи! Господи! Това е молитва. А тъй, насърбаш се с топла чорбица, наядеш се с печена кокошка, и после ще се обърнеш към Бога и ще кажеш: Господи, благодаря Ти. – Това не е молитва. Докато кокошката е в стомаха ти, не можеш да се молиш. Не ви упреквам, но обяснявам защо животът ви няма добри резултати. Първото условие за молитвата е човек да изоре нивата си. Ще мине с плуга по нея четири-пет пъти и тогава може да я засее. Иначе, колкото и да плаче, никой не може да му помогне. Бодили и тръне ще растат на нивата му. Който види изораната нива, ще се спре пред нея и ще каже: Приятелю, аз имам хубаво семе, искам да посея твоята нива. Казваш: Скърбя, тъжен съм. – Изора ли нивата си? – Не съм я изорал. – Впрегни ралото си, изори нивата, посей я и после плачи, колкото искаш. Тогава плачът ти ще бъде на място и ще принесе своето благословение.

„Простри ръката си!” Човекът с изсъхналата ръка е плакал много, но преди това е орал и сял. Христос му обърна внимание, защото е заслужил. Като го излекува, Христос се обърна към събралия се при Него народ и го запита: „Позволено ли е на някого да прави добро в съботен ден?” Всички мълчаха, никой не Му отговори. – Защо? – Защото някога е опасно да се говори. И аз зная това, някога трябва да мълчиш. Човек може да говори всичко пред хора, които го разбират. Някога чувам, как моите слушатели изопачават думите ми, цели опашки им прикачват. Някога опашките са много големи, като опашките на лисиците, за които говорил един американски проповедник. Той се отличавал с това, че обичал да преувеличава нещата. Като знаел своята слабост, той молил своя приятел да го коригира по някакъв начин, с особен знак. Веднъж той проповядвал за лисиците, които Самсон хванал. Те се отличавали по това, че имали дълги опашки. В увлечението си, проповедникът казал: Тези лисици имали дълги опашки, по четири метра. Приятелят му дал знак да намали. Проповедникът казал: Струва ми се, че опашката на лисицата не може да бъде толкова дълга – трябва да е била до три метра. Приятелят пак му дал знак. – Може да не са и три метра, но около два метра. Така намалявал, докато стигнал до половин метър. Приятелят пак дал знак. – Повече не

намалявам! Обикновено, хората преувеличават нещата, все удължават опашката на лисицата. Какво означава дългата опашка? – Изопачаване на известна мисъл, т. е. криво тълкуване на мисълта. „Простри ръката си!" – Каква мисъл е вложил Христос в тези думи? – Първо, Той е искал да помогне на сакатия, като същевременно внесъл светлина в неговия ум. Закон е: Когато светлината проникне в човешките очи, тя ще донесе своето благословение. Като говоря за Новото учение, аз нямам намерение да измествам друго учение. Светът върви напред, религията и науката също напредват. Не съм аз, който измества старото. Който е дошъл до известно развитие, той продължава да върви напред. Ако спре някъде, скъпо ще плати. Всеки знае, че златното време на неговия живот е ученичеството. Вземе тетрадките и книжките си и, хайде на училище! Майката и бащата се грижат за него, а той не мисли за нищо. И ние трябва да бъдем ученици, за да научим първата дума. Тя е изгубена, но трябва да се намери. Това ще произведе коренна промяна в човека. Тази промяна, именно, подразбира новораждането, за което се говори в Евангелието. Тази дума ще бъде основа на новия живот, дето няма болести, няма и смърт. Смисълът на живота не е в това, да живееш добре; смисълът на християнството не е в спасението. Смисълът на всичко е в безсмъртието: да станеш безсмъртен, да влезеш при онези условия, дето се проявява Божественият живот. Не можеш ли да станеш подобен на Бога? Това е желанието на Бога. Такова е желанието и на всеки баща. Кой баща желае смъртта на децата си? Бог, Който е всемъдър, всеблаг, не може да иска смъртта на децата си. Следователно, и ние искаме да бъдем като Бога. – Как? Да бъдем като Бога? Това е богохулство! – Да, ти можеш да бъдеш като Бога благ, да живееш като Него, да бъде душата ти пълна с Божията Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Това е Бог. – Сила се иска за това. – Да, ще бъдеш силен. Само добродетелният човек е силен. Който няма добродетели, не може да бъде силен. Добродетелите са условия за проява на силата. Който няма добродетели, е подобен на замръзнала змия. И най-страшната боа, пренесена в студен климат, ще се вцепени и ще бъде безопасна. Без добродетели не можеш да проявиш никаква смелост и решителност, никакво благородство, нищо възвишено. Те са необходими за всички хора: за майки и бащи, учители и ученици, свещеници и владици, управници и общественици. Истинският живот започва с добродетелите.

Казвате, че яденето е от първа необходимост. – Че трябва да ядем, по това няма спор. Обаче, какво трябва да ядем? Ето един въпрос, върху който се явява спор: вегетарианци ли трябва да бъдем, или месоядци? Че трябва да пием, и върху това няма спор. Обаче, какво да пием: вода, вино, ракия, или друго питие? Трябва да имаме вяра – и върху това няма спор. В какво и в кого да вярваме – ето спорът. Едни казват, че трябва да вярваме в Бога, други –в любовта, трети – в науката. Вярата зависи от културата, от

развитието на човека. Когато съзнанието на хората се пробуди, те имат" вече убеждение. – В какво се заключава то? Кое е това убеждение? – Не мога да го кажа. Всеки сам ще дойде до това убеждение. – Кога? – Когато намери първата дума, когато намери загубения ключ. Аз съм посветил целия си живот в търсене на тази дума и съм я намерил. – Кажи я и на нас. – Не е позволено да споделя една свещена идея или една свещена дума с човек, който е прекарал живота си в ядене и пиене, в задоволяване на своите слабости. То е все едно, да повериш богатството си на своя разпуснат син. Вместо да го използува разумно, той ще злоупотреби с него. Той ще постъпи, както онзи млад американец, който прахосал наследството си за шест месеца. Като единствен наследник на дядо си, той получил 30 милиона лева. Веднага съобщил във вестниците, че дава възможност на всички свои съграждани, в продължение на три деня, да ядат и пият на негова сметка, колкото искат. След шест месеца той останал без пет пари в джоба си и се принудил да продължи стария си занаят – говедарство. Ако сега и на вас дадат такова богатство, няма да направите повече от това, което направил младият американец. – Как? Аз ли няма да направя нещо? Дай ми това богатство, да видиш, какво мога да направя.

Казвам: Като забогатее, човек има две възможности – да падне, или да се повдигне. В първия случай, той използува богатството си за своя сметка. Направи няколко големи, хубави къщи и ги дава под наем. Между наемателите му влизат и непознати, и приятели. Обаче, в скоро време той разваля отношенията си и с едните, и с другите: този не платил наема си, онзи не платил. Той се кара с тях, дава ги под съд, разплаква ги. Отношенията между наемателите и него стават враждебни. Като го видят, че иде, те казват: Изедникът пак иде! Не знаем, какво да правим. Ако богатият е разумен, така ще постъпи с богатството си, че пръв той ще се повдигне. Ще направи няколко къщи и ще каже на един от приятелите си: Моля ти се, иди при най-бедните семейства в града, предложи им да живеят в тези нови къщи без наем, без грижа за утрешния ден. Ако те питат, чии са тези къщи, няма да казваш името ми. Ще кажеш, че един добър човек ги осигурява, без да иска нещо от тях. Ще живеят в къщите, докато са живи. След време той ще ги посети, ще си поговори с тях, да види, как гледат на живота. Като разбере, че с това вярата им в доброто се усилила, и той ще каже: Има добри хора в света, заслужава да се живее!

– Как постъпват повечето хора днес? – Светският човек, като направи добро, постоянно го споменава и казва: Аз направих това добро! Религиозният казва: Аз обърнах този човек към Бога, аз го спасих. Едно време той беше лош човек, сега стана добър. Така постъпил един варненски богаташ. със своя беден съсед. Той го срещнал на улицата и му казал: Комшо, отивам на пазара, ела с мене да ти купя нещо, да направя

едно малко добро, да ме споменаваш. Отбили се в една касапница. Богатият купил един черен дроб, дал го на бедния да си сготви чорба. И двамата си тръгнали заедно. Колкото познати срещал, богатият казвал: Купих на този човек един дроб, да си направи една чорбица.

Днес се проповядва на хората за спасението, кой щял да ги спаси. – Никой никого не може да спаси. Казва се, че Христос спасявал хората. Видели ли сте Христа? – Не сме Го видели, но вярваме в това. – Познавате ли Христа? – Не Го познаваме. – Знаете ли, как спасява Христос? Изучавали ли сте това изкуство? Не е все едно да казваш, че Христос спасява хората и. да знаеш, какво е спасението. Казваш, че твоят учител свири хубаво. – Ти знаеш ли да свириш? И ти трябва да свириш като учителя си. Казано е: „Така да просветнат вашите дела пред човеците, че като ги видят, да прославят Отца нашего на небеса."

Сега аз изнасям своята проповед и мога да я развия много добре – точка по точка. Ще кажете: Отлична проповед! – Това не е достатъчно. Като казваш, че Христос спасява хората, да знаеш, как става това спасяване. Досега никой не е казал, как спасява Христос. Ако искаш да научиш това, ела при мене, аз ще ти покажа, как става това. Ще направя един кръст, ще забия ръцете и краката ти на кръста, с по два гвоздея. След това ще те туря в гроба, дето ще прекараш три деня. На третия ден Бог ще те извади от гроба и тогава ще разбереш, как Христос спасява света. След възкресението си Христос каза: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете сега да проповядвате моето учение." Който повярва в закона на любовта, той ще бъде спасен.

Сега и вие ще изучавате, коя е първата дума. Аз желая да дойдат всички религиозни хора, да кажат, коя е първата дума, с която е назован Господ. Коя е първата дума на детето към майката? Ще кажете, че първата дума е „мама." Не, преди нея е казана друга дума, която вие не сте чули. Колко е плакало, колко е говорило детето, докато каже първата дума. Тя е казана преди първия плач. Майката казва: Детето заплака. Тя е чула плача на детето, но не и първата дума. И досега хората чуват само плача на детето. – Защо не се чува първата дума? – Защото някои същества, шашармаджии, удрят с тъпан около детето, за да не се чуе първата дума, която ще изговори то. Когато раждаше, първа майката трябваше да чуе тази дума. Хиляди и милиони години се изминали, откак жената ражда, но никоя майка не е чула тази дума. Само една жена я чула. Коя е тя, няма да ви кажа. Павел казва: „Родих ви." Раждането подразбира първичната дума. Когато вие я чуете и разберете, тя ще осмисли сегашния ви живот. Всички философии, всички учения ще придобият нов смисъл. Аз ще ви обясня важността на тази дума, без да ви казвам, коя е тя. Представете си един

трудолюбив момък, който копае градини, ниви, лозя, докато един ден забогатее. Той има на разположение слуги и всичко, каквото пожелае, но няма възможност да си избере възлюбена на сърцето. Всичко има той, но възлюбената не е дошла. Той ходи натук - натам и се пита: Защо ми е това богатство, без другарка? Такова беше и положението на Адама в райската градина. Защо му беше другарка? – Той търсеше своята възлюбена. Когато Бог създаде Ева, Адам чу само плача ѝ, не можа да чуе първата дума. Той каза: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми." Понеже Адам не чу първата дума, Бог му каза: Ще излезеш вън от рая! Значи, след дългия си сън, Адам чу само това, което и майката чува при раждането на детето. То заплакало, и Адам каза: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми." И сега всички разискват, какво представя жената. Казва се, че е плът и кост от човека. Не, това не е жената. Тя носи в себе си първата Божествена дума, която спасява света. Аз нямам думи, с които да изкажа, какво нещо е жената. Тя е дева, девица, която ражда. Това, което вие казвате за жената, не е жена. Според вашето разбиране, жената е опорочена, продала се на някого. Тя казва: Няма кой да се грижи за мене; нямам подслон, ще се оженя. Девата, която носи първата дума в себе си, тя е силна; тя не се нуждае от мъж, не търси ничия подкрепа. Тя е по-силна от всеки мъж, от всеки човек. Това е човешкият дух. За духа още спорят: принцип ли е той, сила ли е.

Сега, като говоря така, аз не засягам вашия живот. Аз имам пред вид целта, към която се стремим, смисълът на живота, Всеки иска да бъде щастлив: майката, бащата, децата, учителят, свещеникът. Но въпреки това, никой не е щастлив. Бих желал да дойде при мене някой щастливец, да запиша името му. Досега никой не е дошъл. – Защо? – Защото никой не носи първата дума в себе си. Казано е в Писанието: „Роденото от духа, дух е; роденото от плътта, плът е." Роденият от духа не пита, православен ли си, вярваш ли в Бога, от коя партия си. Родените от духа веднага се познават. Аз съм готов да пожертвувам за родения от духа всичкия си имот, всичко, каквото имам. За тия, които носят първата дума в себе си, в Писанието е казано, че преди те да се помолят на Бога, Той ще отговори на молитвата им. Тяхната душа е чиста и възвишена, и любовта отговаря на всеки техен зов. Това е учението, което трябва да се проповядва на хората. Сега, между тях се явява един груб спор. Аз съжалявам за това, че хората първо се бият, изпочупят главите си и трябва да дойдат лекари да ги превързват и чак тогава да си говорят братски. Какво братско има в това? Счупил си крака на брата си, той – твоята ръка. И двамата сте превързани, и вие казвате: Глупава работа излезе нашата! – Е, така ще влезем в Царството Божие: хроми, слепи, така е казано в Писанието. – Не, има нещо изопачено във вашата мисъл.

Христос казва: „Простри ръката си!" Разбирайте право Христовите думи, не ги изопачавайте. Христовите думи лесно могат да се изопачат. И думите на Павла могат да се изопачат. Той казва: „Царството Божие не е в ядене и пиене." На друго място казва: „Каквото ви дадат, яжте и благодарете." – Кога е казано това, при какви условия? – Когато дава отговор на стиха, че Царството Божие не е в ядене и пиене. Има нещо по-високо от яденето и пиенето. Знаете ли, какво ядат и пият ангелите? Питат ме, каква е разликата между духовния и физическия свят. – Съществата от духовния свят ядат и пият, както хората, но те асимилират напълно храната, без никакъв остатък. Затова там няма отходни места. Там няма кухни с тенджери, чинии, метли, както тук. Там културата е много висока. Къщите им са красиви, особен стил. Като видиш една къща, ще кажеш: Това е къща! Те не спят на легла, като нас. Когато Мойсей се качи на Синайската гора, Бог му показа модела, по който да направи скинията. Каквито усилия да правят хората, мъчно могат да постигнат нещо. Решено е да изпратят делегация в онзи свят и като се върнат, да представят модели от всичко, което са видели там. Днес всеки тълкува, кое как да се направи, но моделите им не се реализират. Един проповедник каже едно, друг каже друго. Не, ще отидеш горе, ще видиш, какви модели има там, и като слезеш, сам ще ги направиш. Каквото има в духовния свят, точно това трябва да се приложи и на земята. Мойсей, като видя модела на скинията, направи я точно такава, каквато му показаха. И като питате, какъв е духовният и Божественият живот, казвам: Ще отидете горе и ще ги видите. Какво трябва да бъде Братството? – Като знаеш методите, как да се живее, не остава нищо друго, освен да ги приложиш. Всички идеи, които се разпространяват между хората, са добри, но нямат методи за приложението им в обществения живот.

Прилагането на новите идеи има място в новата, възвишената култура. Следователно, не мислете, че духовният свят е нещо отвлечено. Според мене, най-великото, най-реалното в света, това е духовният живот. Ние сме сенки на този живот. Даже и най-крайните материалисти, като комунисти, социалисти, в приложението са по-големи идеалисти от духовните хора. Днешният свят се е обърнал с главата надолу. Например, онези, които на теория са духовни, в практическия си живот са материалисти. Обаче, ние се радваме на идеалното, чистото, възвишеното. Няма защо да спорите, дали някой вярва, или не. За нас въпросът е поставен другояче. Някой казва: Важно е, дали човек вярва в Бога, или не. Това са относителни неща. И онзи, който не вярва, и онзи, който вярва, нямат първата дума в себе си. И който се моли по три пъти на ден, и който не се моли, и те нямат първата дума в себе си. Единият е честен и казва: Аз съм се отчаял вече, не вярвам в нищо. Другият казва: Аз вярвам. Обаче, религиозните хора трябва да си признаят, че не познават Бога. Казано е: „Това е живот вечен,

да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил." Вечният живот трябва да има резултат. След това казвате, че истината се заключава в това, да познаете Бога. Познаваш ли Го? Имаш ли вечен живот? Всеки трябва да носи вечния живот в себе си. Този живот не се основава на принципа на щастието, но на принципа на висшата разумност.

И тъй, вие ще вложите в ума си мисълта, че никой не може да напусне живота си, но ще гледа да намери в него онази дума, която някога е изгубил. Тази дума е заровена някъде и то толкова дълбоко, че цялата си къща да разровиш, т. е. да прехвърлиш през съзнанието си цялото си минало; да обиколиш цялата земя, от единия до другия край, но да я намериш. Ако я намериш, ти ще бъдеш свободен, ще имаш светлина в ума си, чистота в сърцето си и сила във волята си. И тогава, каквито проблеми се явят в живота ти, ще можеш да ги разрешиш и ще помагаш на по-малките братя.

Ще кажете, че сте се объркали от моите думи и ще питате: Ти намерил ли си тази дума? – Дали съм я намерил, или не, това се отнася до мене, то няма да ви ползува. Ако нося един хляб, скрит от другите, аз ще си мълча. Защо ще мълча? – Защото веднага ще кажат: Нали си брат, дай хляба. Достатъчно е да разберат, че нося хляб, ще почнат да се трупат около мене десетки хора. Ако дам на всички по една хапка, аз ще остана гладен. Значи, за вас, въпросът за хляба е отвлечен. Добре е, всеки да си носи по един хляб. Казваш, че вярваш в Господа Исуса Христа, а мислиш за хляба. Сегашните хора не вярват в Господа, но в хляба и, като го видят, казват: Ето моя Господ. Един казва, че вярва в Господа, но не е готов да услужи на ближния си даже с един лев. – Защо не дава на ближния си? – Страхува се да не остане без пари. Значи, той вярва и в парите. Според мене, има смисъл да вярваш в хляба, но не и в парите. Хлябът внася живот, сила в човека. Когато е гладен, той няма разположение за нищо, няма сила да свърши някаква работа. Щом се нахрани, хлябът внася в него разположение да учи, да работи, да се моли. Един ден, когато намериш първата дума, достатъчно е само да помислиш за хляба, и да се нахраниш. А сега месиш, печеш хляба и тогава го ядеш. Ако си жаден, веднага ще се намериш мислено пред извора и ще задоволиш жаждата си. Може ли такъв човек да бъде нещастен? Днес много хора продават честта и съвестта си само за хляб. Колко сестри и братя са пропаднали само заради хляба! Житото е затворено в хамбара, и да умира човек от глад, никой не отваря хамбара. Свещеници говорят за Христа, проповедниците – също, но и едните, и другите не знаят, как се проповядва. Те трябва да кажат: Братя, да намерим първата дума, за да се отворят всички хамбари. Намерете изгубената дума, за да се отворят всички хамбари. Намерете изгубената

дума, за да се отворят вашите? сърца. Под „хамбар" разбирам човешкото сърце. Да се отвори то така, че всички хора да приемат благословението, което иде отгоре. То е общо за всички. Десетки деца измират в един ден. Ще кажете, че така било писано. Не е така. Христос казва: – Не е определено да бъдеш сакат, с изсъхнала ръка. „Простри ръката си и ще бъдеш спасен." – Защо? Ти си срещнал човека, който има първата дума в себе си. Той се отнася към всички братски и с любов.

Днес и вие сте срещнали Христа. Познавате ли Го? Ще кажете, че еди-кой си прилича на Христа. Не е там въпросът. Кажи истината – Той ли е, или не е. Слънцето ли е, или не е. Каква е разликата между слънцето и нашия огън? – Грамадна е. За да опиташ силата на човешкия огън, трябва да бъдеш близо до него. Колкото по-близо си до него, толкова по-добре ще ти бъде. При слънцето, обаче, колкото си по-високо, толкова е по-студено. За да се грееш на слънцето, ще намериш тихо място, запазено от вятъра, и тогава ще се грееш, колкото искаш. То еднакво огрява всички и еднакво дава. Такова нещо е Божественото. То лекува, както слънцето. Човешкият огън не лекува. Обаче, няма болест, която да не се лекува от слънцето. Изложиш ли се на огнището да се лекуваш, ще пропаднеш. Хиляди хора са пострадали от човешкото огнище. Като говоря за Божията Любов, за Божията Мъдрост и Истина, струва ви се, че ви се говори за непознати, отвлечени истини.

Често аз се запитвам: Като съм говорил и говоря толкова много на хората, аз се чудя, защо не могат да приемат истината, и след това си отговарям: Те нямат първата дума в себе си. Значи, това не зависи от тях, а от вътрешните условия, при които живеят. Ето, и житното зърно не може да расте навсякъде. Ако го посадите на високо планинско място, няма да порасте. Ако порасте, няма да узрее. Ако го посадите в долината, там ще израсте, и плод ще даде. И в живота, най-благоприятни условия представя долината. Ако искаш да намериш свещената дума, трябва да се освободиш от всички връзки, които те ограничават. Това не значи да се покалугериш. Искаш да станеш свещеник, да служиш на Бога. Ти можеш да станеш свещеник, владика и пак да не намериш свещената дума. – Как ще я намеря? – Като заемеш последното място в света. Това място е до вратата на Царството Божие. Като последен слуга, ти ще намериш по-скоро първата дума, отколкото като човек с високо положение. Следователно, вървете напред! Който иска да напредва, той ще се освободи от ограниченията. Не казвай на мъжа си, че отиваш да търсиш изгубената дума; не казвай и на жена си. Дълбоко в душата си кажи: Аз сам ще разреша въпроса. И свещеникът да каже дълбоко в душата си: Аз ще разреша този въпрос. Ще намеря първата дума, с която Господ е назован. Тя е изворът на любовта. Една дума търси всеки. – Коя е тя? – Първото име на Баща си. Ще намериш

името на Бога, за да получиш наследството, което Той ти е оставил. Само така може да станеш наследник на своя баща или дядо. Това е нашето призвание в космоса.

– Какво се иска от човека? – Да се пробуди неговото съзнание. Като говоря така, мнозина мислят, че имам някаква задна цел. Те се заблуждават. Аз не се интересувам от това, което хората вършат. Аз не се интересувам и от сенките, които художникът хвърля на своето платно. – Защо са тези сенки? – За да се даде по-голям ефект на живота. Сенките не са истинският живот. Значи, първата задача на всички е да намерите онази дума, с която е назован Бог. Тя е думата, с която любовта се изявява на хората. С нея космическият човек е посрещнал своята любов. Какво ѝ е казал той? Какво отговорила тя на своя възлюбен? Каква е първата дума на учителя към своя ученик? Какъв е отговорът на ученика? Коя е първата дума на свещеника, с която назовал Господа? Аз не говоря за сегашния свещеник. Един е първият свещеник. Каква е първата дума на майката, с която тя посреща новороденото си дете? Какъв е отговорът на детето? Това са важни жизнени въпроси, социални въпроси, които трябва да се разрешат правилно. Съвременното общество се нуждае от умни хора, които знаят да прилагат великите закони на Битието. Много закони има, но кой ще ги прилага? За всички длъжности в света са нужни просветени, възвишени, благородни хора. Има такива хора, но всяка служба, всяко управление се опорочава от хора, които не знаят, как да изпълняват своите задължения. Те не познават законите на живота. Църквата се опорочава пак от такива хора. Домът се опорочава от майки и бащи, които също не знаят законите. Ето защо, човек трябва да се върне към онова първично състояние, когато е познавал всички закони.

–Какво се иска от човека, за да се върне към онова първично състояние на хармония и мир? – Диамантена воля. Това е задача на бъдещето. Ако живееш интензивно и съзнателно, ти можеш да преживееш миналото си в един час; ако нямаш тази будност, ще го изживееш в хиляди години. Сега е време да се справите с миналото и да работите за бъдещето си. Ще кажете, че това може да се отложи за друго прераждане, или като отидете в другия свят. Не се лъжете. Това, което свършите днес, е най-важно. Не мислете, че съществата на онзи свят ще се занимават с вас. Те няма да ви погледнат; не искат да знаят, кога сте дошли и кога ще се върнете. За тях е важно, знаете ли езика им, разбирате ли го. Ако не знаете техния език, ще се върнете, както сте дошли. Това е факт. Вижте, какво знаят онези, които се раждат на земята. Питате ги, какво има на онзи свят, нищо не знаят. Вижте, какво знаят вашите заминали. Викаш баща си, питаш го, какво има в другия свят, и той нищо не знае. Викаш майка си, тя казва, че нищо не вижда, освен тъмнина. – Много естествено, колкото са знаели на земята, толкова

ще знаят и в другия свят. Има някои заминали, които виждат и разбират, но те са малко. Те са работили на земята съзнателно и в другия свят продължават да работят.

Хората спорят, има ли друг свят, или няма. Ако имаш знания, има друг свят; ако нямаш знания, няма друг свят. Ако имаш пари, има хляб; нямаш пари, няма хляб. Стомахът ти е здрав, сладко ядеш; разстроен ли е стомахът, не ядеш сладко. Ако езикът ти е здрав, говориш отлично; ако е парализиран, ще се спъваш в говоренето. Това са отношения, зависимости. Ще кажете, че това са обикновени работи. Има смисъл човек да разисква върху 'известни въпроси, но да се ползува от тях. Трябва ли, като схоластиците, да прави изчисления, колко духове могат да играят на върха на една игла? Представете си, че 5000, 10000 или милион духове играят на върха на иглата, какво печелите вие? Това е губене на време. После пък ще разискват, какви са тези духове. – Не, има съществени въпроси, които заслужават вниманието на хората. Ето един съществен въпрос, който Христос изнесъл: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето и който ме яде, има живот в себе си." Какво означава тази мисъл, вие сами ще я изтълкувате. Ще кажете, че в Христовото учение има много противоречия. Например, казано е: „Ако те съблазнява дясното око, извади го!" Как ще приложим този стих? Трябва ли да си извадим окото? – Това е велика истина, скрита в една отрицателна форма. Ще излезе, че всеки, който има две очи, не е приложил учението на Христа. То трябва да се разбира по дух, а не по буква. Христос говори за петте таланта, за петте чифта волове. На друго място казва: „Създайте си приятели от неправдата." Това са символи, гатанки, притчи, на които трябва да се разбира вътрешният смисъл.

„Простри ръката си!" – После? – Започни да мислиш. – Какво? – Че има един вечен, неизменен Божествен свят. Аз пък казвам тази сутрин: Знайте, че в Божиите обещания няма обратни решения. Каквото Бог е казал и решил, то е свършен факт. Обезсърчиш се и казваш: Бог не ме обича, изоставил, ме е. – Това е твоя измислица. Каквото е обещал, Бог го изпълнява. Не е било и няма да бъде, Бог да лиши своя син от наследство. Казано и свършено! Бог никога не се изменя. Помнете: В Божиите обещания няма обратни решения. – Това не се отнася до мене. – Ще мислиш право и ще постъпваш добре. Живейте братски, по любов, за да опитате Любовта на Бога. Ако не живеете добре, вината е у вас, обаче, в Божиите обещания няма обратни решения. Същото се отнася и до църквата, т. е. до нейните служители. И те трябва да живеят в любов. Иначе, и те ще знаят, че в Божиите обещания няма обратни решения. Ще се занимават, кого да изключат от църквата! Те нямат право да изключват, нито аз имам право да изключвам някого! Да се заемем всички да

реализираме Божия план, а не да се изключваме. Ще живеем братски, по любов, да изпълним волята на Бога. Ще живеем, както Бог е казал, за да намерим загубената дума. Тя ще ни се открие сама по себе си. Казано е в Писанието: „Когато ме потърсите с всичкото си сърце, аз ще ви се изявя." Христос казва: „Ако имате любов към мене, ще опазите моите заповеди." „Ако ме любите." Христос не говори за обикновената, човешка любов. На друго място се казва: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище у вас." „Тогава ще ви кажа първата дума, с нея ще ви се изявя." – Кога ще ни се изяви? – Може още днес. – Казано е, че ще се покаеш. – Готов ли си, ти покаял ли си се? – Отдавна съм се покаял. От 20 години съм член на църквата. Какво повече ми трябва? – „Простри ръката си!" Значи, да имаш воля, да вярваш, да знаеш, че в Божиите обещания няма обратни решения. По-велико учение от това няма. Колкото и да си обременен, това учение ще свали товара, ще те облекчи и ще кажеш: Ще бъде, както е казано. Ще простреш ръката си и ще кажеш: Ще работя за тази велика истина.

Днешната беседа беше голяма. Ако я забравите, поне едно помнете: В Божиите обещания няма обратни решения. Щом е така, прострете ръката си с дланта нагоре и четете писаното на нея. Тя е написана книга. Тя е написана с математическа точност. Много данни съм събрал от тази книга. Те са изчислени в точни математични формули. Когато имам повече време, ще се занимавам с тях. Човешката ръка е Божествената книга, листата на която постоянно се пишат. Много хиромантици се ползуват от тази книга. Изкуство е да научиш да четеш по нея. Тя посочва пътя, по който ще намериш първата дума. Казвам: Христос носи първатя дума. Той скоро ще ви срещне и ще каже: „ Простри ръката си 1" – Кой си ти да ни заповядваш? – Свършено е» вече, изгубено е всичко. Простри ръката си, и нищо повече. В тебе ще влезе новата светлина – светлината на новия живот, и ти ще минеш от смърт в живот. Говори се за възкресението на мъртвите. Това са хората, на които Христос казал: „Простри ръката си!" Това са хора с млади сърца, със силен дух, които могат да жертвуват всичко. Те не мислят за осигуряване, те са осигурени. Бъдещето е тяхно. Млади и стари, прострете ръцете си! Тъй казва Христос. – Ами ако простра ръката си и нищо не стане? – Ето съмнението. Това „ако" спъва човека. Дръжте се за обещанието на Бога. Обаче, някога обещанията, похвалите и хулите произвеждат един и същ резултат. Ти развиваш една тема, от която зависи твоето бъдеще. Дойде един приятел и започва да те хвали. Ти влизаш в разговор с него, изгубваш времето си и не можеш да развиеш темата си. Отиваш на изпит и пропадаш. Започваш отново да работиш. Дойде друг приятел и започва да те укорява за нещо. Ти се оправдаваш и пак загубваш времето си. Не се подавай нито на похвали, нито на укори. Работи върху темата си и когато свършиш изпитите, тогава ще се разговаряш, Не е важно, какво говорят хората за нас. Имаш на

разположение 15 минути. През това време трябва да срещнеш Христа – Учителят на Любовта. Той ще ти каже една дума, от която ще зависи твоето бъдеще. Тази дума ще отвори вратата на Царството Божие за тебе. Тази дума ще те постави в нови условия.

„Простри ръката си!"

12. Беседа от Учителя, държана на 31 декември, 1922 г. – София.

----
*) Марка 3:5.